Quân Hôn Ngọt Ngào, Cùng Nuôi Con Hàng Ngày

Hoa Thần Vũ

Mục lục

Chương 1: Chương 1
Chương 2: Chương 2
Chương 3: Chương 3
Chương 4: Chương 4
Chương 5: Chương 5
Chương 6: Chương 6
Chương 7: Chương 7
Chương 8: Chương 8
Chương 9: Chương 9
Chương 10: Chương 10
Chương 11: Chương 11
Chương 12: Chương 12
Chương 13: Chương 13
Chương 14: Chương 14
Chương 15: Chương 15
Chương 16: Chương 16
Chương 17: Chương 17
Chương 18: Chương 18
Chương 19: Chương 19
Chương 20: Chương 20
Chương 21: Chương 21
Chương 22: Chương 22
Chương 23: Chương 23
Chương 24: Chương 24
Chương 25: Chương 25
Chương 26: Chương 26
Chương 27: Chương 27
Chương 28: Chương 28
Chương 29: Chương 29
Chương 30: Chương 30
Chương 31: Chương 31
Chương 32: Chương 32
Chương 33: Chương 33

Chương 34: Chương 34
Chương 35: Chương 35
Chương 36: Chương 36
Chương 37: Chương 37
Chương 38: Chương 38
Chương 39: Chương 39
Chương 40: Chương 40
Chương 41: Chương 41
Chương 42: Chương 42
Chương 43: Chương 43
Chương 44: Chương 44
Chương 45: Chương 45
Chương 46: Chương 46
Chương 47: Chương 47
Chương 48: Chương 48
Chương 49: Chương 49
Chương 50: Chương 50
Chương 51: Chương 51
Chương 52: Chương 52
Chương 53: Chương 53
Chương 54: Chương 54
Chương 55: Chương 55
Chương 56: Chương 56
Chương 57: Chương 57
Chương 58: Chương 58
Chương 59: Chương 59
Chương 60: Chương 60
Chương 61: Chương 61
Chương 62: Chương 62
Chương 63: Chương 63
Chương 64: Chương 64
Chương 65: Chương 65
Chương 66: Chương 66
Chương 67: Chương 67
Chương 68: Chương 68
Chương 69: Chương 69

Chương 70: Chương 70
Chương 71: Chương 71
Chương 72: Chương 72
Chương 73: Chương 73
Chương 74: Chương 74
Chương 75: Chương 75
Chương 76: Chương 76
Chương 77: Chương 77
Chương 78: Chương 78
Chương 79: Chương 79
Chương 80: Chương 80
Chương 81: Chương 81
Chương 82: Chương 82
Chương 83: Chương 83
Chương 84: Chương 84
Chương 85: Chương 85
Chương 86: Chương 86
Chương 87: Chương 87
Chương 88: Chương 88
Chương 89: Chương 89
Chương 90: Chương 90
Chương 91: Chương 91
Chương 92: Chương 92
Chương 93: Chương 93
Chương 94: Chương 94
Chương 95: Chương 95
Chương 96: Chương 96
Chương 97: Chương 97
Chương 98: Chương 98
Chương 99: Chương 99
Chương 100: Chương 100
Chương 101: Chương 101
Chương 102: Chương 102
Chương 103: Chương 103
Chương 104: Chương 104
Chương 105: Chương 105

Chương 106: Chương 106
Chương 107: Chương 107
Chương 108: Chương 108
Chương 109: Chương 109
Chương 110: Chương 110
Chương 111: Chương 111
Chương 112: Chương 112
Chương 113: Chương 113
Chương 114: Chương 114
Chương 115: Chương 115
Chương 116: Chương 116
Chương 117: Chương 117
Chương 118: Chương 118
Chương 119: Chương 119
Chương 120: Chương 120
Chương 121: Chương 121
Chương 122: Chương 122
Chương 123: Chương 123
Chương 124: Chương 124
Chương 125: Chương 125
Chương 126: Chương 126
Chương 127: Chương 127
Chương 128: Chương 128
Chương 129: Chương 129
Chương 130: Chương 130
Chương 131: Chương 131
Chương 132: Chương 132
Chương 133: Chương 133
Chương 134: Chương 134
Chương 135: Chương 135
Chương 136: Chương 136
Chương 137: Chương 137
Chương 138: Chương 138
Chương 139: Chương 139
Chương 140: Chương 140
Chương 141: Chương 141

Chương 142: Chương 142
Chương 143: Chương 143
Chương 144: Chương 144
Chương 145: Chương 145
Chương 146: Chương 146
Chương 147: Chương 147
Chương 148: Chương 148
Chương 149: Chương 149
Chương 150: Chương 150
Chương 151: Chương 151
Chương 152: Chương 152
Chương 153: Chương 153
Chương 154: Chương 154
Chương 155: Chương 155
Chương 156: Chương 156
Chương 157: Chương 157
Chương 158: Chương 158
Chương 159: Chương 159
Chương 160: Chương 160
Chương 161: Chương 161
Chương 162: Chương 162
Chương 163: Chương 163
Chương 164: Chương 164
Chương 165: Chương 165
Chương 166: Chương 166
Chương 167: Chương 167
Chương 168: Chương 168
Chương 169: Chương 169
Chương 170: Chương 170
Chương 171: Chương 171
Chương 172: Chương 172
Chương 173: Chương 173
Chương 174: Chương 174
Chương 175: Chương 175
Chương 176: Chương 176
Chương 177: Chương 177

Chương 178: Chương 178
Chương 179: Chương 179
Chương 180: Chương 180
Chương 181: Chương 181
Chương 182: Chương 182
Chương 183: Chương 183
Chương 184: Chương 184
Chương 185: Chương 185
Chương 186: Chương 186
Chương 187: Chương 187
Chương 188: Chương 188
Chương 189: Chương 189
Chương 190: Chương 190
Chương 191: Chương 191
Chương 192: Chương 192
Chương 193: Chương 193
Chương 194: Chương 194
Chương 195: Chương 195
Chương 196: Chương 196
Chương 197: Chương 197
Chương 198: Chương 198
Chương 199: Chương 199
Chương 200: Chương 200
Chương 201: Chương 201
Chương 202: Chương 202
Chương 203: Chương 203
Chương 204: Chương 204
Chương 205: Chương 205
Chương 206: Chương 206
Chương 207: Chương 207
Chương 208: Chương 208
Chương 209: Chương 209
Chương 210: Chương 210
Chương 211: Chương 211
Chương 212: Chương 212
Chương 213: Chương 213

Chương 214: Chương 214
Chương 215: Chương 215
Chương 216: Chương 216
Chương 217: Chương 217
Chương 218: Chương 218
Chương 219: Chương 219
Chương 220: Chương 220
Chương 221: Chương 221
Chương 222: Chương 222
Chương 223: Chương 223
Chương 224: Chương 224
Chương 225: Chương 225
Chương 226: Chương 226
Chương 227: Chương 227
Chương 228: Chương 228
Chương 229: Chương 229
Chương 230: Chương 230
Chương 231: Chương 231
Chương 232: Chương 232
Chương 233: Chương 233
Chương 234: Chương 234
Chương 235: Chương 235
Chương 236: Chương 236
Chương 237: Chương 237
Chương 238: Chương 238
Chương 239: Chương 239
Chương 240: Chương 240
Chương 241: Chương 241
Chương 242: Chương 242
Chương 243: Chương 243
Chương 244: Chương 244
Chương 245: Chương 245
Chương 246: Chương 246
Chương 247: Chương 247
Chương 248: Chương 248
Chương 249: Chương 249

Chương 250: Chương 250
Chương 251: Chương 251
Chương 252: Chương 252
Chương 253: Chương 253
Chương 254: Chương 254
Chương 255: Chương 255
Chương 256: Chương 256
Chương 257: Chương 257
Chương 258: Chương 258
Chương 259: Chương 259
Chương 260: Chương 260
Chương 261: Chương 261
Chương 262: Chương 262
Chương 263: Chương 263
Chương 264: Chương 264
Chương 265: Chương 265
Chương 266: Chương 266
Chương 267: Chương 267
Chương 268: Chương 268
Chương 269: Chương 269
Chương 270: Chương 270
Chương 271: Chương 271
Chương 272: Chương 272
Chương 273: Chương 273
Chương 274: Chương 274
Chương 275: Chương 275
Chương 276: Chương 276
Chương 277: Chương 277
Chương 278: Chương 278
Chương 279: Chương 279
Chương 280: Chương 280
Chương 281: Chương 281
Chương 282: Chương 282
Chương 283: Chương 283
Chương 284: Chương 284
Chương 285: Chương 285

Chương 286: Chương 286
Chương 287: Chương 287
Chương 288: Chương 288
Chương 289: Chương 289
Chương 290: Chương 290
Chương 291: Chương 291
Chương 292: Chương 292
Chương 293: Chương 293
Chương 294: Chương 294
Chương 295: Chương 295
Chương 296: Chương 296
Chương 297: Chương 297
Chương 298: Chương 298
Chương 299: Chương 299
Chương 300: Chương 300
Chương 301: Chương 301
Chương 302: Chương 302
Chương 303: Chương 303
Chương 304: Chương 304
Chương 305: Chương 305
Chương 306: Chương 306
Chương 307: Chương 307
Chương 308: Chương 308
Chương 309: Chương 309
Chương 310: Chương 310
Chương 311: Chương 311
Chương 312: Chương 312
Chương 313: Chương 313
Chương 314: Chương 314
Chương 315: Chương 315
Chương 316: Chương 316
Chương 317: Chương 317
Chương 318: Chương 318
Chương 319: Chương 319
Chương 320: Chương 320
Chương 321: Chương 321

Chương 322: Chương 322
Chương 323: Chương 323
Chương 324: Chương 324
Chương 325: Chương 325
Chương 326: Chương 326
Chương 327: Chương 327
Chương 328: Chương 328
Chương 329: Chương 329
Chương 330: Chương 330
Chương 331: Chương 331
Chương 332: Chương 332
Chương 333: Chương 333
Chương 334: Chương 334
Chương 335: Chương 335
Chương 336: Chương 336
Chương 337: Chương 337
Chương 338: Chương 338
Chương 339: Chương 339
Chương 340: Chương 340
Chương 341: Chương 341
Chương 342: Chương 342
Chương 343: Chương 343
Chương 344: Chương 344
Chương 345: Chương 345
Chương 346: Chương 346
Chương 347: Chương 347
Chương 348: Chương 348
Chương 349: Chương 349
Chương 350: Chương 350
Chương 351: Chương 351
Chương 352: Chương 352
Chương 353: Chương 353
Chương 354: Chương 354
Chương 355: Chương 355
Chương 356: Chương 356
Chương 357: Chương 357

Chương 358: Chương 358
Chương 359: Chương 359
Chương 360: Chương 360
Chương 361: Chương 361
Chương 362: Chương 362
Chương 363: Chương 363
Chương 364: Chương 364
Chương 365: Chương 365
Chương 366: Chương 366
Chương 367: Chương 367
Chương 368: Chương 368
Chương 369: Chương 369
Chương 370: Chương 370
Chương 371: Chương 371
Chương 372: Chương 372
Chương 373: Chương 373
Chương 374: Chương 374
Chương 375: Chương 375
Chương 376: Chương 376
Chương 377: Chương 377
Chương 378: Chương 378
Chương 379: Chương 379
Chương 380: Chương 380
Chương 381: Chương 381
Chương 382: Chương 382
Chương 383: Chương 383
Chương 384: Chương 384
Chương 385: Chương 385
Chương 386: Chương 386
Chương 387: Chương 387
Chương 388: Chương 388
Chương 389: Chương 389
Chương 390: Chương 390
Chương 391: Chương 391
Chương 392: Chương 392
Chương 393: Chương 393

Chương 394: Chương 394
Chương 395: Chương 395
Chương 396: Chương 396
Chương 397: Chương 397
Chương 398: Chương 398
Chương 399: Chương 399
Chương 400: Chương 400
Chương 401: Chương 401
Chương 402: Chương 402
Chương 403: Chương 403
Chương 404: Chương 404
Chương 405: Chương 405
Chương 406: Chương 406
Chương 407: Chương 407
Chương 408: Chương 408
Chương 409: Chương 409
Chương 410: Chương 410
Chương 411: Chương 411
Chương 412: Chương 412
Chương 413: Chương 413
Chương 414: Chương 414
Chương 415: Chương 415
Chương 416: Chương 416
Chương 417: Chương 417
Chương 418: Chương 418
Chương 419: Chương 419
Chương 420: Chương 420
Chương 421: Chương 421
Chương 422: Chương 422
Chương 423: Chương 423
Chương 424: Chương 424
Chương 425: Chương 425
Chương 426: Chương 426
Chương 427: Chương 427
Chương 428: Chương 428
Chương 429: Chương 429

Chương 430: Chương 430
Chương 431: Chương 431
Chương 432: Chương 432
Chương 433: Chương 433
Chương 434: Chương 434
Chương 435: Chương 435
Chương 436: Chương 436
Chương 437: Chương 437
Chương 438: Chương 438
Chương 439: Chương 439
Chương 440: Chương 440
Chương 441: Chương 441
Chương 442: Chương 442
Chương 443: Chương 443
Chương 444: Chương 444
Chương 445: Chương 445
Chương 446: Chương 446
Chương 447: Chương 447
Chương 448: Chương 448
Chương 449: Chương 449
Chương 450: Chương 450
Chương 451: Chương 451
Chương 452: Chương 452
Chương 453: Chương 453
Chương 454: Chương 454
Chương 455: Chương 455
Chương 456: Chương 456
Chương 457: Chương 457
Chương 458: Chương 458
Chương 459: Chương 459
Chương 460: Chương 460
Chương 461: Chương 461
Chương 462: Chương 462
Chương 463: Chương 463
Chương 464: Chương 464
Chương 465: Chương 465

Chương 466: Chương 466
Chương 467: Chương 467
Chương 468: Chương 468
Chương 469: Chương 469
Chương 470: Chương 470
Chương 471: Chương 471
Chương 472: Chương 472
Chương 473: Chương 473
Chương 474: Chương 474
Chương 475: Chương 475
Chương 476: Chương 476
Chương 477: Chương 477
Chương 478: Chương 478
Chương 479: Chương 479
Chương 480: Chương 480
Chương 481: Chương 481
Chương 482: Chương 482
Chương 483: Chương 483
Chương 484: Chương 484
Chương 485: Chương 485
Chương 486: Chương 486
Chương 487: Chương 487
Chương 488: Chương 488
Chương 489: Chương 489
Chương 490: Chương 490
Chương 491: Chương 491
Chương 492: Chương 492
Chương 493: Chương 493
Chương 494: Chương 494
Chương 495: Chương 495
Chương 496: Chương 496
Chương 497: Chương 497
Chương 498: Chương 498
Chương 499: Chương 499
Chương 500: Chương 500
Chương 501: Chương 501

Chương 502: Chương 502
Chương 503: Chương 503
Chương 504: Chương 504
Chương 505: Chương 505
Chương 506: Chương 506
Chương 507: Chương 507
Chương 508: Chương 508
Chương 509: Chương 509
Chương 510: Chương 510
Chương 511: Chương 511
Chương 512: Chương 512
Chương 513: Chương 513
Chương 514: Chương 514
Chương 515: Chương 515
Chương 516: Chương 516
Chương 517: Chương 517
Chương 518: Chương 518
Chương 519: Chương 519
Chương 520: Chương 520
Chương 521: Chương 521
Chương 522: Chương 522
Chương 523: Chương 523
Chương 524: Chương 524
Chương 525: Chương 525
Chương 526: Chương 526
Chương 527: Chương 527
Chương 528: Chương 528
Chương 529: Chương 529
Chương 530: Chương 530
Chương 531: Chương 531
Chương 532: Chương 532
Chương 533: Chương 533
Chương 534: Chương 534
Chương 535: Chương 535
Chương 536: Chương 536
Chương 537: Chương 537

Chương 538: Chương 538
Chương 539: Chương 539
Chương 540: Chương 540
Chương 541: Chương 541
Chương 542: Chương 542
Chương 543: Chương 543
Chương 544: Chương 544
Chương 545: Chương 545
Chương 546: Chương 546
Chương 547: Chương 547
Chương 548: Chương 548
Chương 549: Chương 549
Chương 550: Chương 550
Chương 551: Chương 551
Chương 552: Chương 552
Chương 553: Chương 553
Chương 554: Chương 554
Chương 555: Chương 555
Chương 556: Chương 556
Chương 557: Chương 557
Chương 558: Chương 558
Chương 559: Chương 559
Chương 560: Chương 560
Chương 561: Chương 561
Chương 562: Chương 562
Chương 563: Chương 563
Chương 564: Chương 564
Chương 565: Chương 565
Chương 566: Chương 566
Chương 567: Chương 567
Chương 568: Chương 568
Chương 569: Chương 569
Chương 570: Chương 570
Chương 571: Chương 571
Chương 572: Chương 572
Chương 573: Chương 573

Chương 574: Chương 574
Chương 575: Chương 575
Chương 576: Chương 576
Chương 577: Chương 577
Chương 578: Chương 578
Chương 579: Chương 579
Chương 580: Chương 580
Chương 581: Chương 581
Chương 582: Chương 582
Chương 583: Chương 583
Chương 584: Chương 584
Chương 585: Chương 585
Chương 586: Chương 586
Chương 587: Chương 587
Chương 588: Chương 588
Chương 589: Chương 589
Chương 590: Chương 590
Chương 591: Chương 591
Chương 592: Chương 592
Chương 593: Chương 593
Chương 594: Chương 594
Chương 595: Chương 595
Chương 596: Chương 596
Chương 597: Chương 597
Chương 598: Chương 598
Chương 599: Chương 599
Chương 600: Chương 600
Chương 601: Chương 601
Chương 602: Chương 602
Chương 603: Chương 603
Chương 604: Chương 604
Chương 605: Chương 605
Chương 606: Chương 606
Chương 607: Chương 607
Chương 608: Chương 608
Chương 609: Chương 609

Chương 610: Chương 610
Chương 611: Chương 611
Chương 612: Chương 612
Chương 613: Chương 613
Chương 614: Chương 614
Chương 615: Chương 615
Chương 616: Chương 616
Chương 617: Chương 617
Chương 618: Chương 618
Chương 619: Chương 619
Chương 620: Chương 620
Chương 621: Chương 621
Chương 622: Chương 622
Chương 623: Chương 623
Chương 624: Chương 624
Chương 625: Chương 625
Chương 626: Chương 626
Chương 627: Chương 627
Chương 628: Chương 628
Chương 629: Chương 629
Chương 630: Chương 630
Chương 631: Chương 631
Chương 632: Chương 632
Chương 633: Chương 633
Chương 634: Chương 634
Chương 635: Chương 635
Chương 636: Chương 636
Chương 637: Chương 637
Chương 638: Chương 638
Chương 639: Chương 639
Chương 640: Chương 640
Chương 641: Chương 641
Chương 642: Chương 642
Chương 643: Chương 643
Chương 644: Chương 644
Chương 645: Chương 645

Chương 646: Chương 646
Chương 647: Chương 647
Chương 648: Chương 648
Chương 649: Chương 649
Chương 650: Chương 650
Chương 651: Chương 651
Chương 652: Chương 652
Chương 653: Chương 653
Chương 654: Chương 654
Chương 655: Chương 655
Chương 656: Chương 656
Chương 657: Chương 657
Chương 658: Chương 658
Chương 659: Chương 659
Chương 660: Chương 660
Chương 661: Chương 661
Chương 662: Chương 662
Chương 663: Chương 663
Chương 664: Chương 664
Chương 665: Chương 665
Chương 666: Chương 666
Chương 667: Chương 667
Chương 668: Chương 668
Chương 669: Chương 669
Chương 670: Chương 670
Chương 671: Chương 671
Chương 672: Chương 672
Chương 673: Chương 673
Chương 674: Chương 674
Chương 675: Chương 675
Chương 676: Chương 676
Chương 677: Chương 677
Chương 678: Chương 678
Chương 679: Chương 679
Chương 680: Chương 680
Chương 681: Chương 681

Chương 682: Chương 682
Chương 683: Chương 683
Chương 684: Chương 684
Chương 685: Chương 685
Chương 686: Chương 686
Chương 687: Chương 687
Chương 688: Chương 688
Chương 689: Chương 689
Chương 690: Chương 690
Chương 691: Chương 691
Chương 692: Chương 692
Chương 693: Chương 693
Chương 694: Chương 694
Chương 695: Chương 695
Chương 696: Chương 696
Chương 697: Chương 697
Chương 698: Chương 698
Chương 699: Chương 699
Chương 700: Chương 700
Chương 701: Chương 701
Chương 702: Chương 702
Chương 703: Chương 703
Chương 704: Chương 704
Chương 705: Chương 705
Chương 706: Chương 706
Chương 707: Chương 707
Chương 708: Chương 708
Chương 709: Chương 709
Chương 710: Chương 710
Chương 711: Chương 711
Chương 712: Chương 712
Chương 713: Chương 713
Chương 714: Chương 714
Chương 715: Chương 715
Chương 716: Chương 716
Chương 717: Chương 717

Chương 718: Chương 718
Chương 719: Chương 719
Chương 720: Chương 720
Chương 721: Chương 721
Chương 722: Chương 722
Chương 723: Chương 723
Chương 724: Chương 724
Chương 725: Chương 725
Chương 726: Chương 726
Chương 727: Chương 727
Chương 728: Chương 728
Chương 729: Chương 729
Chương 730: Chương 730
Chương 731: Chương 731
Chương 732: Chương 732
Chương 733: Chương 733
Chương 734: Chương 734
Chương 735: Chương 735
Chương 736: Chương 736
Chương 737: Chương 737
Chương 738: Chương 738
Chương 739: Chương 739
Chương 740: Chương 740
Chương 741: Chương 741
Chương 742: Chương 742
Chương 743: Chương 743
Chương 744: Chương 744
Chương 745: Chương 745
Chương 746: Chương 746
Chương 747: Chương 747
Chương 748: Chương 748
Chương 749: Chương 749
Chương 750: Chương 750
Chương 751: Chương 751
Chương 752: Chương 752
Chương 753: Chương 753

Chương 754: Chương 754
Chương 755: Chương 755
Chương 756: Chương 756
Chương 757: Chương 757
Chương 758: Chương 758
Chương 759: Chương 759
Chương 760: Chương 760
Chương 761: Chương 761
Chương 762: Chương 762
Chương 763: Chương 763
Chương 764: Chương 764
Chương 765: Chương 765
Chương 766: Chương 766
Chương 767: Chương 767
Chương 768: Chương 768
Chương 769: Chương 769
Chương 770: Chương 770
Chương 771: Chương 771
Chương 772: Chương 772
Chương 773: Chương 773
Chương 774: Chương 774
Chương 775: Chương 775
Chương 776: Chương 776
Chương 777: Chương 777
Chương 778: Chương 778
Chương 779: Chương 779
Chương 780: Chương 780
Chương 781: Chương 781
Chương 782: Chương 782
Chương 783: Chương 783
Chương 784: Chương 784
Chương 785: Chương 785
Chương 786: Chương 786
Chương 787: Chương 787
Chương 788: Chương 788
Chương 789: Chương 789

Chương 790: Chương 790
Chương 791: Chương 791
Chương 792: Chương 792
Chương 793: Chương 793
Chương 794: Chương 794
Chương 795: Chương 795
Chương 796: Chương 796
Chương 797: Chương 797
Chương 798: Chương 798
Chương 799: Chương 799
Chương 800: Chương 800
Chương 801: Chương 801
Chương 802: Chương 802
Chương 803: Chương 803
Chương 804: Chương 804
Chương 805: Chương 805
Chương 806: Chương 806
Chương 807: Chương 807
Chương 808: Chương 808
Chương 809: Chương 809
Chương 810: Chương 810
Chương 811: Chương 811
Chương 812: Chương 812
Chương 813: Chương 813
Chương 814: Chương 814
Chương 815: Chương 815
Chương 816: Chương 816
Chương 817: Chương 817
Chương 818: Chương 818
Chương 819: Chương 819
Chương 820: Chương 820
Chương 821: Chương 821
Chương 822: Chương 822
Chương 823: Chương 823
Chương 824: Chương 824
Chương 825: Chương 825

Chương 826: Chương 826
Chương 827: Chương 827
Chương 828: Chương 828
Chương 829: Chương 829
Chương 830: Chương 830
Chương 831: Chương 831
Chương 832: Chương 832
Chương 833: Chương 833
Chương 834: Chương 834
Chương 835: Chương 835
Chương 836: Chương 836
Chương 837: Chương 837
Chương 838: Chương 838
Chương 839: Chương 839
Chương 840: Chương 840
Chương 841: Chương 841
Chương 842: Chương 842
Chương 843: Chương 843
Chương 844: Chương 844
Chương 845: Chương 845
Chương 846: Chương 846
Chương 847: Chương 847
Chương 848: Chương 848
Chương 849: Chương 849
Chương 850: Chương 850
Chương 851: Chương 851
Chương 852: Chương 852
Chương 853: Chương 853
Chương 854: Chương 854
Chương 855: Chương 855
Chương 856: Chương 856
Chương 857: Chương 857
Chương 858: Chương 858
Chương 859: Chương 859
Chương 860: Chương 860
Chương 861: Chương 861

Chương 862: Chương 862

Chương 1: Chương 1

DTV-EBOOK

"Bạch Du tỉnh chưa? Sắc mặt khó coi như vậy, có phải bị cảm nắng không?"

"Tôi vừa cho lau tinh dầu cho nó, mà đứa nhỏ Du Du này thật tội nghiệp, giữa trưa giờ nghỉ ngơi, mẹ nó cố ý bắt nó về nấu cơm, xong xuôi còn muốn đưa đi đơn vị cho chị họ nó ăn. Người làm mẹ sao lại có thể nhẫn tâm với con gái mình như vậy chứ?"

Thái Vọng Xuân vừa quạt quạt hương bồ trong tay, vừa thở dài vì thương cho Bạch Du đang nằm trên giường, oán trách sự bất công của thế gian.

Từ nhỏ, Bạch Du đã có làn da trắng nhất trong đại viện, mịn màng như vỏ quả vải mới lột, chỉ cần khẽ chạm vào cũng có thể chảy nước. Vậy mà mẹ cô, Tần Chính Nhân, lại bắt Bạch Du giữa trưa nghỉ trưa phải nấu cơm mang đi cho bà ăn, còn muốn ép cô đưa cơm cho Tần Tâm Hủy.

Mỗi ngày dưới ánh mặt trời chạy qua chạy lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Bạch Du giờ đây đã bị phơi nắng thành than đen.

Bà không hiểu nổi, tại sao có người mẹ lại nhẫn tâm với đứa con gái do chính mình sinh ra, đối xử bất công như vậy?

Khi đang thở dài, bỗng thấy hàng mi cong vút của Bạch Du rung động, bà vội vàng hỏi: "Du Du, con tỉnh rồi à? Tỉnh thì tốt, nếu không tỉnh lại thím chắc phải bế con trạm y tế."

Bạch Du nhìn người phụ nữ vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mặt, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc: “Thím là… thím Thái?”

Thái Vọng Xuân hoảng hốt đến mức cây quạt trong tay suýt rơi xuống đất: “Du Du, thím là thím Thái đây, con bé này, chẳng lẽ té xỉu đến hỏng não rồi sao? Sao ngay cả thím cũng không nhận ra?”

Bạch Du nhìn người phụ nữ trẻ lại mười mấy tuổi, hoảng hốt nhớ ra mình đã chết.

Chỉ là sau khi chết, linh hồn của cô vẫn không tan biến.

Cũng phải đến sau khi c.h.ế.t cô mới biết được, hóa ra cô là nhân vật trong một quyển tiểu thuyết.

Nhớ lại cuộc đời mình, cha cô là chủ nhiệm tổ chức, mẹ là chủ nhiệm đoàn văn công, ai trong đại viện cũng khen cô số hưởng.

Nhà họ Bạch và nhà họ Giang vì đời trước đã định ước, đợi cô trưởng thành sẽ cho cô chọn một người con cháu trong nhà họ Giang làm chồng.

Cũng không biết vì sao, vừa nhìn thấy Giang Khải, cô đã bị thu hút như con ruồi nhìn thấy mật, ngay lập tức say đắm.

Lúc đó cô mới bao nhiêu tuổi, chỉ mới bốn năm tuổi, căn bản chẳng hiểu gì, nhưng ô đã bị mê muội, mỗi ngày đều bám theo Giang Khải như cái đuôi nhỏ, gọi Giang Khải là “anh Khải”, “anh Khải”.

Càng khó hiểu hơn là, rõ ràng Giang Khải không thích cô, nhưng cô lại bất khuất kiên cường, càng bị lạnh nhạt càng hăng hái hơn.

Từ nhỏ đến lớn, cô vì Giang Khải mà si mê, vì Giang Khải mà cuồng nhiệt, vì Giang Khải mà mù quáng lao đầu vào tường, dù Giang Khải đối xử với cô lạnh nhạt như thế nào, cô cũng không thể không thích hắn.

Năm 18 tuổi, cô và Giang Khải đăng ký kết hôn.

Sau khi kết hôn, cô phải đối mặt với bà mẹ chồng khẩu phật tâm xà, cô em chồng hung hăng, Giang Khải chỉ biết đứng nhìn cô chịu nhục, khiến cô phải sống những ngày tháng đau khổ.

Nhưng đây là con đường do chính nàng lựa chọn, không thể trách ai khác.

Nhưng trớ trêu thay, cô lại bị phát hiện ra là không thể sinh con.

Sức khỏe của cô hoàn toàn bình thường, kinh nguyệt đều đặn mỗi tháng, người khác đến kỳ kinh nguyệt đau đớn đến mức phải lăn lộn trên giường, thậm chí ngất xỉu, nhưng cô chưa bao giờ gặp phải những điều đó.

Thế nhưng, điều kỳ lạ là, đi khám ở vài bệnh viện, tất cả đều kết luận rằng cô khó thụ thai, nhưng không ai giải thích được lý do cụ thể.

Chương 2: Chương 2

DTV-EBOOK

Càng khiến người ta thấy khó hiểu là, rõ ràng Giang Khải không thích cô nhưng cô vẫn cứ cứng đầu, càng bị kiềm chế thì bùng nổ càng mạnh.

Từ nhỏ đến lớn, cô như si như cuồng Giang Khải, đ.â.m đầu mãi vào anh ta. Dù cho Giang Khải có nhìn cô thế nào đi nữa, cô vẫn không có cách nào ngừng thích anh ta.

Vào năm mười tám tuổi, cô và Giang Khải đăng ký kết hôn.

Sau khi gả đi, mẹ kế mặt thiện tâm ác, cô em chồng bá đạo, Giang Khải chỉ ba phải bảo cô hãy nhẫn nhịn khiến cuộc sống vào dâu con của cô chẳng mấy tốt đẹp.

Nhưng đây là con đường mà cô chọn, chẳng thể trách người khác.

Nhưng cô lại bị chẩn đoán là không thể sinh con.

Rõ ràng cơ thể cô không có vấn đề gì cả, kinh nguyệt đến đều, những người khác ngày đầu hành kinh sẽ đau đến mức lăn lộn trên giường, thậm chí nghiêm trọng hơn còn bị ngất xỉu nhưng cô chưa từng bị như thế.

Điều kỳ lạ là đi khám ở mấy cái bệnh viện người ta đều nói cô khó mang thai, về phần vì sao khó mang thai lại không nói rõ ràng.

Nhà họ Giang quyền lớn thế lớn, khi đó anh trai Giang Lâm của Giang Khải bất ngờ qua đời khi đang làm nhiệm vụ, lại chưa kết hôn nên không có con cái gì. Ba người con dù thế nào cũng phải có một đời sau, thế là cô bắt đầu đi trên con đường vất vả phục hồi cơ thể.

Những đó, thuốc cô uống còn nhiều hơn cơm cô đã ăn, trong thời gian mấy năm, cô ngày ngày uống thuốc Đông y như uống nước nhưng vẫn không thể có thai.

Càng kỳ quái hơn là, vào năm thứ năm cô và Giang Khải kết hôn, anh ta lại ôm một đứa trẻ từ bên ngoài về.

Lúc ấy mẹ kế Lâu Tú Anh ôm đứa trẻ nói với cô: "Con cũng đừng trách Tiểu Khải, ai bảo cái bụng của con không chịu nghe lời. Con cũng không thể trơ mắt nhìn nhà họ Giang tuyệt hậu vì con chứ? Hơn nữa đứa nhỏ này còn có thể chu cấp cho con khi con về già mà, con phải biết thỏa mãn đi."

Cô bị lừa gạt, bị phản bội, bị ép nuôi con của người khác, thế mà lại bảo cô nên biết đủ? Lúc ấy cô ghê tởm đến mức không chịu nổi.

Cảm giác đầu tiên là cô không thể sống cuộc sống này mãi được.

Cô muốn ly hôn.

Kết quả kỳ lạ là, ngày hôm sau không biết vì sao cô lại bỏ cái suy nghĩ muốn ly hôn đó đi, từ đó không hề nhắc đến nữa.

Đứa trẻ kia được nuôi ở chỗ Lâu Tú Anh, là con trên danh nghĩa của cô nhưng lại không thân thiết với cô, thậm chí còn không muốn gọi cô một tiếng "mẹ".

Chương 3: Chương 3

DTV-EBOOK

Cô cứ nghĩ cuộc sống sẽ trôi qua như thế này mãi.

Nhưng đến năm thứ mười cô và Giang Khải kết hôn, anh trai cô tự sát, ba cô qua đời vì làm việc quá sức, cô được chẩn đoán mắc bệnh ung thư v.ú giai đoạn cuối.

Thế là việc bất thường hết chuyện này đến chuyện kia ập tới!

Cuối cùng cô một mình lẻ loi c.h.ế.t ở bệnh viện, sau khi c.h.ế.t linh hồn của cô luôn đi theo Giang Khải.

Thế nên cô mới biết đứa trẻ Giang Khải ôm về là con của anh ta và chị họ Tần Tâm Hủy, cũng mới biết Tần Tâm Hủy là nữ thần trong lòng Giang Khải, hai người đã lén lút ở bên nhau từ lâu rồi.

Một năm sau khi cô qua đời, Giang Khải cưới Tần Tâm Hủy vào cửa, không chỉ hạnh phúc trong tình yêu mà ở chốn quan trường Giang Khải cũng như bật hack vậy, Tần Tâm Hủy cũng theo đó mà hưởng vinh hoa phú quý cả đời.

Chẳng trách cô cứ cảm thấy cả đời mình đều làm những chuyện không theo ý muốn, thì ra cô chỉ là một nhân vật bia đỡ đạn trong sách.

Về phần người vợ c.h.ế.t sớm là cô đây, thỉnh thoảng có người nhắc đến thì cũng bĩu môi: “Đó là người không có số hưởng.”

Có người mắng cô là "Thiên sát cô tinh", "Sao chổi", khắc c.h.ế.t người nhà. Cũng may là cô c.h.ế.t sớm, nếu không thì không biết sẽ còn khắc c.h.ế.t bao nhiêu người nữa đây.

Thứ được ca ngợi nhiều nhất là nam nữ chính vượt qua vô vàng gian khổ cuối cùng cũng đến được với nhau.

Không sai, sự tồn tại của bia đỡ đạn là cô đây chính là tảng đá thử vàng trên con đường tình yêu của nam nữ chính, là minh chứng cho tình yêu "đẹp đẽ" của hai người họ.

Mẹ mày chứ đẹp đẽ!

Cả nhà cô chết, cô bị bệnh, chẳng ai có kết quả tốt.

Đối với người khác mà nói, có lẽ cô cũng chỉ là một bia đỡ đạn không có gì quan trọng trong sách, c.h.ế.t thì cũng đã c.h.ế.t rồi. Nhưng đối với cô, đó là cuộc sống của cô.

Người c.h.ế.t cũng là người thân của cô!

TBC

Nghĩ đến cốt truyện của quyển sách, trái tim Bạch Du như siết chặt lại.

Sau này, cô bị một luồng ánh sáng hút vào.

Lúc mở mắt ra lần nữa, cô đã trở về năm mười tám tuổi, cô vẫn chưa kết hôn với Giang Khải.

Bạch Du đè nén sóng to gió lớn trong lòng, nói với Thái Vọng Xuân: "Thím Thái, cháu không sao rồi, cảm ơn thím."

Thái Vọng Xuân thấy sắc mặt của cô đã hồng hào hơn, lúc này mới dìu cô dậy: “Cháu bị cảm nắng đấy, cháu gọi điện thoại cho mẹ nói rằng hôm nay mình không đến đưa cơm đi, quay về uống nhiều nước rồi nghỉ ngơi nhiều vào.”

Chương 4: Chương 4

DTV-EBOOK

Bạch Du biết ơn nói: “Cảm ơn thím, cháu biết rồi.”

Thái Vọng Xuân còn phải nấu cơm trưa, bà ấy thấy Bạch Du không sao nên phe phẩy quạt hương bồ rời đi.

Nắng buổi trưa chiếu vào phòng khách, tấm lịch trên tường ghi rõ ngày: 16/08/1976.

Cô nhớ rằng ngày này ở kiếp trước, cô bị cảm nắng nên ngất xỉu mười mấy phút, cũng bởi vì thế mà chậm trễ việc đưa cơm đến cho mẹ và Tần Tâm Hủy, mẹ của cô mắng cô một trận té tát ngay trước mặt mọi người.

Nhưng kiếp này, mẹ của cô sẽ không còn cơ hội đó nữa.

Bên cạnh tấm lịch là một cái gương, đó là gương để người trong nhà chỉnh lại quần áo lúc đi ra ngoài.

Bạch Du mím môi đi tới trước gương.

Nói thật, cô đã không nhớ nổi dáng vẻ của mình vào năm mười tám tuổi nữa.

Hít sâu một hơi, cô nhìn bản thân trong gương.

Trong gương, cô thấy mình mặc một bộ quần áo bình thường, mái tóc dài đen bóng được tết thành hai bím, trông rất trẻ trung.

Chỉ là phần tóc mái vừa nhiều vừa dài gần như che hết nửa khuôn mặt, vừa đi vừa về nấu cơm đưa cơm trong thời gian dài khiến làn da của cô biến

thành màu lúa mì, cả người trông không khác gì nắm đất, cục than.

Thật ra cô không thích để tóc mái chút nào, chỉ là mẹ cô nói rằng đường nét trên khuôn mặt cô quá sắc sảo. Nếu không che bớt khuôn mặt đi thì sẽ khiến người ta có ấn tượng cô không đàng hoàng.

Cô lấy hai cái kẹp trong ngăn tủ bên cạnh ra, kẹp phần tóc mái dài sang hai bên để lộ cái trán trơn bóng.

Trong gương lập tức xuất hiện gương mặt góc cạnh xinh đẹp, nhất là đôi mắt ngập nước, như ánh nắng mùa thu bị vò nát rồi rót vào trong mắt.

Ngón tay thon dài tinh tế của Bạch Du chạm vào mặt mình, bàn tay hơi run lên.

TBC

Cô đã quay về thật rồi, quay về năm mười tám tuổi. Lúc này cô vẫn chưa đăng ký kết hôn với Giang Khải, lúc này người nhà của cô vẫn chưa xảy ra chuyện.

Tất cả vẫn còn kịp.

Kiếp trước cô đã sống một đời mơ màng, kiếp này dù thế nào cô cũng phải làm chủ cuộc sống của chính mình.

Kiếp này cô phải học cho thật giỏi, tham gia thi đại học, trở nên nổi bật, cô còn muốn bảo vệ người nhà, để họ hưởng phúc cùng mình.

Bạch Du nhìn chằm chằm bản thân trong gương, mãi đến khi bụng đói kêu vang, lúc này cô mới nhớ

ra mình chưa ăn cơm trưa.

Vừa đi vào phòng bếp, một mùi hương thơm lừng xộc thẳng vào mũi.

Canh xương đang sôi ùng ục trên bếp lửa nhỏ, mùi thơm êm dịu không ngừng bay tới.

Chương 5: Chương 5

DTV-EBOOK

Bạch Du đi tới mở nắp nồi, xương ống được hầm ra nước canh màu trắng sữa, trên bếp lò đã có sợi mì và nguyên liệu nấu ăn được cắt sẵn.

Rửa tay xong, cô khéo léo cầm sợi vì đặt lên thớt nhào vài lần, sau đó kéo thành sợi mì nhỏ rồi bỏ vào nồi canh xương.

Nước canh sôi lên, cô khuấy vài lần rồi cho nấm hương, mộc nhĩ và rau xanh cắt nhỏ vào.

Nước canh màu trắng sữa cộng theo rau xanh, trông thật hấp dẫn.

Về điểm này, thật ra Bạch Du phải cảm ơn Giang Khải.

Giang Khải là một người kén ăn, vì lấy lòng Giang Khải mà cô cố ý theo học một người hậu duệ của đầu bếp hoàng gia, nghiêm túc học nấu ăn với đối phương nhiều năm.

TBC

Giang Khải không thích con người cô nhưng lại khen ngợi hết lời đối với những món ăn cô nấu ra.

Bạch Du múc cho mình một bát mì xương, cô ngồi xuống, sau đó thong thả ăn một miếng mì.

Sợi mì vừa dai vừa có độ đàn hồi, được bao bọc bởi nước canh xương đậm đà, trong miệng toàn là mùi thơm, ngon đến mức khiến người ta ăn như muốn nuốt cả lưỡi.

Mộc nhĩ dai giòn sần sật, nấu hương thấm đẫm nước canh, mỗi thứ đều rất tươi ngon.

Nước canh đậm đà khiến cô ăn hết một bát khá nhiều mì sợi.

Trong nồi còn lại khá nhiều mì, Bạch Du bưng cả cái nồi lên.

Sau đó cô đi sang nhà Thái Vọng Xuân ở bên cạnh: "Thím Thái, trưa nay cháu nấu mì xương ống, còn lại một ít cháu mang cho thím ăn."

Nét mặt Thái Vọng Xuân đầy vui mừng: "Nhiều vậy sao? Cháu không mang cho mẹ cháu và chị họ à?"

Bạch Du: "Không ạ."

Không chỉ hôm nay không đi mà sau này cũng không đi nữa.

Thái Vọng Xuân cười toe toét: "Ôi thật ngại quá, mau, cháu mau vào nhà ngồi một lát, thím lấy cho cháu chén nước đường đỏ."

Ở thời đại này, khách tới nhà được mời chén nước đường đỏ là đã tốt lắm rồi. Hiển nhiên, việc Bạch Du mang mì xương ống tới đã in sâu vào lòng Thái Vọng Xuân.

Bạch Du lắc đầu: "Thôi ạ, lát nữa cháu còn phải đi làm, hôm nay thật sự cảm ơn thím."

Thái Vọng Xuân khoát tay liên tục: "Chút chuyện nhỏ này cần gì phải cảm ơn nhưng sau này cháu gặp chuyện gì cần thím giúp đỡ thì cứ nói, chỉ cần thím làm được, thím nhất định sẽ giải quyết cho!"

Bạch Du cười: “Vậy cảm ơn thím trước nhé, sau này có cần cháu sẽ không khách sáo với thím nữa đâu.”

Thím Thái là người nhiều chuyện nổi danh trong đại viện quân đội, bàn tán hết chuyện nhà này đến nhà khác, không có chuyện gì mà bà ấy không biết, rất nhiều người không thích bà ấy.

Nhưng loại người này cũng có chỗ tốt, chỉ cần dùng đúng chỗ là sẽ trở thành một thanh đao bất khả chiến bại.

Chuyện đầu tiên làm sau khi trùng sinh: Từ chối việc đưa cơm cho mẹ và Tần Tâm Hủy.

Về phần cô không đưa cơm, trưa nay mẹ cô và Tần Tâm Hủy sẽ ăn gì?

Ai quan tâm làm gì, nếu không được thì cứ để bị đói đi.

Không có gì mà nhịn đói hai bữa không thể giải quyết.

***

Đoàn văn công.

Tần Chính Nhân đang đợi Bạch Du đưa cơm trưa tới.

Mấy ngày nay khí trời nóng bức, Hủy Hủy ăn không ngon miệng, buổi sáng trước khi đi làm bà ta đã dặn Bạch Du nấu món mì xương ống Hủy Hủy thích nhất.

Nước súp của mì xương ống đậm đà, kết hợp với một số món ăn kèm ngon miệng, hương vị kia đúng là rất tuyệt.

Nghĩ đến mì xương ống, Tần Chính Nhân vô thức nuốt một ngụm nước miếng.

Nhưng bà ta đợi rồi lại đợi, đợi đến khi người trong phòng làm việc cơm nước xong xuôi, sau khi nghỉ ngơi thì tiếp tục làm việc mà vẫn không Bạch Du tới đưa cơm cho mình.

Phó chủ nhiệm Phương ăn cơm trưa xong ngủ một giấc quay lại, lúc vào đơn vị thì thấy Tần Chính Nhân xụ mặt gặng hỏi người ở đầu dây bên kia: "Sao bây giờ mày còn chưa đưa cơm tới?"

Giọng nói lạnh lùng của Bạch Du từ đầu dây bên kia truyền đến: "Bởi vì tôi không muốn đưa."

Không chỉ hôm nay không muốn đưa, ngày mai ngày mốt, sau này đều không muốn đưa.

Nét mặt của Tần Chính Nhân sầm xuống: "Mày không đưa cơm tới, vậy tao với Hủy Hủy ăn cái gì?"

"Ăn… Phân."

Phó chủ nhiệm Phương đi ngang qua Tần Chính Nhân, đúng lúc nghe được câu nói này: "?"

Thì ra cách thức chung sống của chủ nhiệm Tần và con gái đơn giản lại thô bạo như thế ư?

Chương 6: Chương 6

DTV-EBOOK

Thiết bị điện thoại thời này vẫn chưa được hoàn thiện, âm thanh bị rò rỉ ra rất nhiều, Phó chủ nhiệm Phương còn tưởng mình nghe nhầm.

Vừa nãy con gái Chủ nhiệm Tần bảo bà ta ăn ** sao? Chẳng phải Bạch Du là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn nghe lời sao?

"..."

Hiển nhiên Tần Chính Nhân cũng không ngờ có ngày mình lại bị con gái ngoan giận dỗi như vậy.

Sắc mặt bà ta lúc đỏ lúc xanh, trông còn đặc sắc hơn cái bảng màu.

Bầu không khí có vẻ lúng túng.

Phó chủ nhiệm Phương cười khan, nói: "Chủ nhiệm Tần còn chưa ăn trưa sao?"

Hết chuyện để nói rồi à?

Tần Chính Nhân cảm thấy chắc chắn người đàn bà này đã cười nhạo mình, thế là sắc mặt lại lạnh đi ba phần, nói: "Con gái tôi bận việc ở đơn vị nên tôi bảo nó phải đặt công việc lên hàng đầu."

Nếu không phải chính tai nghe được thì có khi Phó chủ nhiệm Phương sẽ tin lời này: "Tôi vẫn còn mấy cái bánh đậu xanh, chẳng qua không còn mới lắm, nếu Chủ nhiệm Tần không ngại thì cứ cầm lấy mà ăn."

Tần Chính Nhân lập tức từ chối, giọng điệu cứng rắn: “Không cần, tôi không đói.”

Không ăn thì thôi!

Phó chủ nhiệm Phương cũng không có hứng thú chơi trò mặt nóng dán m.ô.n.g lạnh, thế là nhún vai quay đi.

Tần Chính Nhân ngồi ở vị trí của mình, càng nghĩ lại càng tức.

Trong lúc bụng kêu ọc ọc vì đói, bà ta chợt nhớ đến chuyện trưa nay Tần Tâm Hủy cũng không có gì ăn, thế là vội vàng gọi điện đến đơn vị của cô ta.

Tần Tâm Hủy cúp điện thoại, gương mặt xinh đẹp, trắng nõn lập tức lộ ra vẻ tủi thân.

Có thể được Tần Chính Nhân thiên vị như vậy nên Tần Tâm Hủy tất nhiên không xấu được, thậm chí có thể nói là cực kỳ xinh đẹp, da trắng như tuyết, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo như búp bê.

Quan trọng nhất là cô ta trông giống Tần Chính Nhân đến năm phần, nhìn hai người họ còn giống mẹ con hơn cả Bạch Du.

Cán sự Trần cùng làm trong văn phòng với cô ta thấy thế thì hỏi: “Tâm Hủy, cô cậu nói thế nào, sao đến giờ này rồi mà em họ cậu còn không đưa cơm đến cho cậu?”

Tần Tâm Hủy muốn nói lại thôi: “Cô mình nói em họ cãi nhau với cô ấy nên tâm trạng không tốt, không muốn đưa cơm cho chúng mình.”

Cán sự Trần nghe vậy thì xù lông: “Tâm trạng không tốt thì không đưa cơm à? Thế thì quá tùy hứng rồi! Không muốn thì phải nói sớm chứ, giờ này thì căn tin cũng đóng cửa rồi, cậu biết ăn cái gì đây?”

Tần Tâm Hủy mím môi, hiểu chuyện nói: “Trong tủ vẫn còn bánh ngọt, mình ăn tạm cũng được, bình thường em họ không như thế đâu…”

Cán sự Trần không đồng tình: “Tâm Hủy, cậu quá hiền lành! Bị người ta bắt nạt mà còn biện hộ cho người ta, cũng không phải lần đầu tiên em họ cậu tỏ thái độ với cậu, mình thấy cô ta cố ý bắt nạt cậu thì có!”

Tần Tâm Hủy không nói gì nữa, chỉ cúi đầu xuống, lông mi thật dài khẽ rung động như hai cánh bướm yếu ớt.

Nhìn từ góc độ của cán sự Trần, dáng vẻ đau lòng của Tần Tâm Hủy đã xác nhận lời nói của cô ta.

Tần Tâm Hủy có thể nhịn được cục tức này nhưng cô ta không nhịn được!

Cô ta nhất định phải để mọi người nhìn rõ bộ mặt xấu xa của em họ của Tần Tâm Hủy mới được!

TBC

Cùng lúc đó, Bạch Du cúp điện thoại, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Đây là lần đầu tiên trong cả hai kiếp sống cô dám đáp trả lại mẹ, trong lòng cô cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Thời tiết đầu hạ mà ăn dưa hấu ướp lạnh thì hết sảy!

Tán cây xanh ngoài cửa sổ đong đưa theo gió, ánh nắng giữa trưa chiếu vào trong phòng như rải một lớp ánh vàng lên bàn làm việc.

Kể ra thì cô cũng không thích công việc ở Hội Liên hiệp Phụ nữ, kiếp trước cô muốn đến Bộ Tuyên truyền giải phóng quân nhưng Tần Tâm Hủy cũng muốn đi.

Cuối cùng, mẹ cô đã gạch tên cô ra khỏi danh sách ở Bộ Tuyên truyền, ngay cả cơ hội phỏng vấn cô cũng không có, mà Tần Tâm Hủy lại thành công vào được Bộ Tuyên truyền.

Chương 7: Chương 7

DTV-EBOOK

Đều là đi làm việc nhưng tiền lương ở Bộ Tuyên truyền nhiều hơn ở Hội Liên hiệp Phụ nữ tám đồng một tháng, chưa kể ngày nào làm việc ở Hội Liên hiệp Phụ nữ cũng phải đối mặt với đủ loại chuyện gia đình, đối mặt với một đám người đến kể khổ. Cô thật sự rất mệt mỏi với công việc này.

Tất nhiên sau đó mẹ cô cũng an ủi cô, còn mua tặng cô một cây bút máy hiệu Anh Hùng làm quà.

Khi đó cô vui mừng khôn xiết, thế nhưng sau đó lại phát hiện mẹ cô cũng mua cho cả Tần Tâm Hủy, lại còn tận hai cái!

Đúng lúc này, có tiếng động vang lên ngoài cửa.

Bạch Du ngẩng đầu nhìn lên, chỉ bắt gặp một đôi mắt xinh đẹp và trong sáng.

Là Lâm Hướng Tuyết.

Lâm Hướng Tuyết là con cưng của trời chân chính, là con gái duy nhất ở đời thứ ba của nhà họ Lâm, thế mà cô ấy lại có tính cách rộng rãi, hào phóng, không hề kiêu căng, ngạo mạn, đạt được rất nhiều hảo cảm của mọi người trong đơn vị.

Nhưng không biết tại sao mà kiếp trước Bạch Du lại ngứa mắt cô ấy, còn đối địch với Lâm Hướng Tuyết khắp nơi.

Cuối cùng, mâu thuẫn giữa hai người càng ngày càng gay gắt, không ai chịu nhường ai, cuối cùng cô

bị cô lập trong Hội Liên hiệp Phụ nữ, cuộc sống rất mệt mỏi.

Thế nên về sau khi mẹ bảo cô nhường lại công việc này cho Tần Tâm Hủy, cô lập tức đồng ý.

Giờ nghĩ lại mới thấy, việc cô chán ghét Lâm Hướng Tuyết, đối địch với Lâm Hướng Tuyết giống như chỉ để làm nền cho việc tặng lại công việc cho Tần Tâm Hủy.

Nghĩ đến đây, Bạch Du nở nụ cười thân thiện với Lâm Hướng Tuyết: "Chào cán sự Lâm."

Lâm Hướng Tuyết: ?

Cô ấy vừa đi vào đã để ý thấy Bạch Du không giống bình thường lắm, tóc mái dày cộm ngang trán đã được vén lên. để lộ đường nét gương mặt rạng rỡ, khí chất trên người cũng không u ám như thường ngày.

Cô ấy cảm thấy Bạch Du nên như thế này từ lâu mới phải, để tóc mái dày như vậy đúng là uổng phí cái gương mặt xinh đẹp đó.

Chẳng qua cô ấy không ngờ Bạch Du lại chủ động chào hỏi mình, dù sao hai người họ làm cùng đơn bị nhưng bình thường lại không thân thiết lắm, không chỉ không thân mà cô ấy còn cảm giác Bạch Du không thích mình lắm.

Bạch Du giả vờ không nhìn thấy sự kinh ngạc và cảnh giác trong mắt Lâm Hướng Tuyết, cô mỉm cười thẹn thùng, nói: "Cán sự Lâm, thật ra tôi… Có chút việc muốn nhờ cô."

Lâm Hướng Tuyết: “Chuyện gì vậy?”

Bạch Du cúi người xuống, lấy một cái túi lớn dưới gầm bàn lên, mở ra rồi nói: “Tôi có mấy món đồ không dùng được, cán sự Lâm quen biết rộng hơn tôi, không biết có thể nhờ cô chuyển nhượng giúp tôi mấy món này không?”

Chỉ thế thôi à?

Nghe Bạch Du nói có chuyện muốn nhờ mình nên mới chào hỏi trước, Lâm Hướng Tuyết yên tâm hơn nhiều.

TBC

Cô ấy bước đến nhìn xem, chỉ thấy trong túi có một cái váy dài màu xanh lam gấp gọn được làm bằng sợi tổng hợp và một đôi giày da nữ màu trắng có khóa chữ T.

Dạo trước anh cả mới gửi cái váy liền làm từ sợi tổng hợp này từ thành phố Quảng về cho cô, nhưng còn chưa kịp mặc đã bị mẹ đưa cho Tần Tâm Hủy, bởi vì cô ta sắp biểu diễn văn nghệ, đang thiếu váy để mặc.

Lấy thì cứ lấy, đã thế mẹ cô còn không quên đả kích con gái: “Da con đen xì xì, mặc màu lam thì lại càng đen hơn, da Hủy Hủy trắng nên cho con bé mặc cái váy này mới không bị phí.”

Còn đôi giày thì là Giang Khải tặng.

Đôi giày này không vừa chân cô, lần nào đi cũng ma sát vào gót chân khiến cô bị tróc da, nhưng vì muốn lấy lòng anh ta nên cô chưa từng nhắc đến chuyện này.

Bạch Du nói xong, lại lấy một cái bút máy trong ngăn kéo đặt bên cạnh cái váy.

Giữ mấy thứ này lại chỉ tổ buồn nôn, tốt nhất là đem bán lấy tiền.

Lâm Hướng Tuyết nhíu mày, hỏi: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì cái bút này là mẹ cô mua cho cô mà?”

Chương 8: Chương 8

DTV-EBOOK

Bạch Du rất trân trọng cái bút này, bình thường sẽ không cho ai chạm vào.

Bạch Du nhăn mặt trả lời: "Ừm, nhưng dạo này mình hơi bí."

"Không thành vấn đề, cứ giao cho tôi."

Vừa nhìn thấy vẻ mặt của cô, Lâm Hướng Tuyết đoán là dạo này nhà họ Bạch gặp khó khăn nên Bạch Du mới phải bán đồ dùng hàng ngày để trợ cấp.

Vừa rồi Bạch Du còn khen cô ấy có quan hệ rộng, còn nhìn cô ấy với ánh mắt chân thành như vậy, một tia chần chừ cuối cùng trong lòng Lâm Hướng Tuyết đã hoàn toàn biến mất.

Bạch Du lại nở nụ cười chân thành: "Thế thì nhờ cả vào cán sự Lâm nha, được ít cũng không sao."

TBC

Quả nhiên, chân thành là chiêu thức hiệu quả nhất.

Lâm Hướng Tuyết nghe cô nói vậy thì lại tưởng Bạch Du rất thiếu tiền.

Thế là, cô ấy thật lòng tính giá cho cô: "Trông kiểu dáng cái váy này rất đẹp, mình cảm thấy có thể bán được mười ba đồng… Còn đôi giày da này thì cậu đã từng đi rồi nhưng nhìn vẫn còn mới chín phần, ngoài cửa hàng bán mười sáu đồng, nếu bán mười hai đồng thì chắc sẽ có người mua đấy… Cây bút này ngoài cửa

hàng bán khoảng hai mươi mốt đồng, cậu đã dùng hơn một năm rồi, chắc sẽ bán được tầm mười lăm đồng."

Bạch Du nhanh chóng tính toán trong lòng, nếu tính theo cái giá mà Lâm Hướng Tuyết đưa ra thì đến lúc đó cô có thể nhận được bốn mươi đồng.

Hai mắt cô sáng rực lên.

Sau khi giao đồ cho Lâm Hướng Tuyết, Bạch Du không cố ý thân cận nữa.

Một lát sau, những đồng nghiệp khác lần lượt đi làm, có mấy người phát hiện kiểu tóc mới của Bạch Du, nhưng bọn họ cũng chỉ thầm kinh ngạc chứ không hỏi ra miệng.

Công việc ở Hội Liên hiệp Phụ nữ khá thong thả nhưng lại rất thách thức lòng kiên nhẫn.

Buổi chiều có hai, ba người phụ nữ đến, họ đều bị bạo lực gia đình nên đến Hội Liên hiệp Phụ nữ tìm kiếm sự giúp đỡ.

Chẳng qua cái gọi là sự giúp đỡ đối với bọn họ chỉ là muốn người của Hội Liên hiệp Phụ nữ đi thuyết phục chồng bọn họ sau này đừng bạo lực gia đình nữa, không một ai nghĩ đến chuyện ly hôn.

Thật ra bọn họ chỉ muốn tìm người để tố khổ, để trút hết những nỗi khổ trong lòng ra thôi.

Bạch Du bị ép nghe một đống nỗi khổ của bọn họ thì cảm giác cả người mình sắp bị ướp thành mướp đắng đến nơi rồi.

Lâm Hướng Tuyết đi từ bên ngoài vào, nhìn thấy cô như vậy thì bật cười nói: “Trông cậu bây giờ giống hệt lúc mẹ mình bắt mình ăn mướp đắng.”

Bạch Du xoa xoa lông mày, nói: “Từ nhỏ mình đã sợ người khác khóc lóc trước mặt rồi, mình cũng chẳng biết khuyên bọn họ thế nào nữa.”

Dù có làm lại thì cô cũng không thể thích công việc này được, có lẽ cô nên nghĩ cách xem có thể đổi sang việc khác không.

“Cứ khuyên mấy câu là được, thật ra bọn họ chỉ muốn tìm người để kể khổ thôi.”

Không ngờ Lâm Hướng Tuyết lại hiểu rõ vấn đề này như vậy.

Nói rồi, cô ấy móc bốn mươi đồng trong túi ra đưa cho cô, nói: “Đã bán hết đồ rồi.”

“Nhanh vậy sao?” Bạch Du biết cô ấy quan hệ rộng nhưng không ngờ hiệu suất làm việc lại cao như vậy: “Cảm ơn cậu nhiều lắm, sau khi tan làm mình mời cậu đến Nhà hàng Quốc Doanh ăn sủi cảo nha.”

Lâm Hướng Tuyết nghĩ đến món sủi cảo thơm ngào ngạt ở Nhà hàng Quốc Doanh thì khẽ l.i.ế.m môi, nhưng sau đó lại thở dài nói: “Nếu biết hôm nay cậu muốn mời cơm thì mình đã không đồng ý đi xem mắt với mẹ!”

Thấy dáng vẻ ham ăn của cô ấy, Bạch Du mỉm cười nói: “Thế chúng ta hẹn lần sau vậy.”

Lâm Hướng Tuyết nở nụ cười, để lộ hàm răng trắng tinh: “Được, chúng ta hẹn lần sau.”

Mấy đồng nghiệp trong Hội Liên hiệp Phụ nữ nhìn thấy hai người họ nói nói cười cười thì không khỏi tò mò, hai người này thân thiết từ bao giờ vậy?

Sau khi tan làm, Bạch Du một mình đi đến Nhà hàng Quốc Doanh.

Cô gọi một phần sủi cảo hành và thịt kho tàu.

Lượng đồ ăn thời này rất nhiều, một phần sủi cảo có đến hai mươi cái, miếng lớn lại nhiều nhân, một đĩa sủi cảo đầy ắp trông như những thỏi vàng ròng mập mạp.

Chương 9: Chương 9

DTV-EBOOK

Thịt kho tàu được hầm kỹ, cắn một miếng thì thấy mềm nhũn như tan trong miệng, thịt mỡ óng ánh sáng long lanh, nước sốt đậm đà thơm ngon, chỉ mới ngửi đã khiến người ta chảy nước miếng rồi.

Ăn xong, cô cảm tưởng mình no đến mức không đi được luôn.

Giận dỗi thì thoải mái thật đấy nhưng hành động buổi trưa của Bạch Du bị tính sổ rất nhanh.

Vừa bước vào cửa đã nhìn thấy mẹ cô khoanh tay trước n.g.ự.c ngồi trên ghế sô pha, sắc mặt còn đen hơn đ.í.t nồi đã dùng mười năm.

Bạch Du không khỏi hoảng hốt.

Mẹ cô có làn da trắng đặc trưng của người nhà họ Tần, dáng người cao gầy thon thả, khi còn trẻ lại là một nhành hoa trong đoàn văn công, mặc dù đã sinh ba người con rồi nhưng vẫn xinh đẹp không giống một người phụ nữ đã ngoài bốn mươi tuổi chút nào.

Hồi nhỏ, cô còn cảm thấy rất tự hào vì có một người mẹ xinh đẹp như vậy, cũng từng vì mình không được xinh đẹp như mẹ mà phiền lòng, còn lén lút khóc không biết bao nhiêu lần.

Kiếp trước, sau khi ly hôn, một mình cô rời khỏi thủ đô, nhớ đến người mẹ đã mấy năm không gặp.

TBC

"… Rốt cuộc mày có đang nghe tao nói chuyện không thế? Tao bảo mày đi xin lỗi Hủy Hủy ngay lập tức, vì mày mà chiều nay Hủy Hủy bị ngất xỉu ở đơn vị đó!"

Nghĩ đến việc trưa nay Tần Tâm Hủy không có cơm ăn nên buổi chiều mới ngất xỉu, Tần Chính Nhân vô cùng đau lòng, lúc này lại nhìn thấy dáng vẻ không biết hối cải của Bạch Du, lửa giận trong lòng bà ta lại dâng lên.

"Mày chẳng có chỗ nào bằng Hủy Hủy thì cũng thôi đi, lúc trước ít ra còn biết hiếu thảo, nhưng mày thử nghĩ lại xem hôm nay mày đã làm cái gì đi? Đã cố ý không đi đưa cơm lại còn nói chuyện khó nghe như vậy, mày làm tao quá thất vọng đấy!"

"Nhà họ Giang đã chê mày không đủ xinh đẹp, không đủ rộng lượng rồi, nếu để bọn họ biết hành động hôm nay của mày thì kiểu gì cũng từ hôn cho xem! Tao sẽ tạm thời giữ bí mật chuyện hôm nay cho mày, nhưng mày phải hứa không bao giờ được tái phạm nữa, còn phải đi xin lỗi Hủy Hủy, nếu không từ lần sau đừng gọi tao là mẹ nữa!"

Mẹ cô rất biết cách đả kích cô.

Nếu là kiếp trước, Bạch Du nghe được mấy câu này thì kiểu gì cũng đau lòng, nhưng lúc này cô lại vô cùng bình tĩnh.

Một khi con người ta đã không quan tâm một người khác thì chẳng có chuyện gì đả kích được.

Nhớ đến cảm giác sảng khoái sau khi bật lại mẹ hồi trưa, lòng cô lại ngứa ngáy.

Thế là, vì để được sảng khoái thêm một lần nữa, cô lạnh lùng nói: “Bà nội nói muốn lên thủ đô.”

Sau đó, Tần Chính Nhân lắp bắp như con gà bị bóp cổ: “Mày… Mày nói gì cơ?”

Bạch Du mỉm cười thản nhiên, vài tia sáng nhỏ vụ lóe ra từ đôi mắt: “Bà nội không đành lòng thấy tôi bị bắt nạt trong chính nhà mình nên mới muốn đến thủ đô dạy dỗ mấy người mặt dày không biết xấu hổ một trận. Tính thời gian thì có lẽ bây giờ bà nội đã đang ngồi trên tàu hỏa lên thủ đô rồi.”

Tần - mặt dày muốn ăn đòn - Chính Nhân: …

Tần Chính Nhân im lặng một lúc lâu mới thốt ra được một câu: “Bà mày muốn lên thủ đô thật à?”

Bạch Du gật đầu: “Trước khi tan làm tôi đã gọi điện cho bà rồi.”

Tần Chính Nhân: “…”

Đây là lần đầu tiên trong hai kiếp cô nhìn thấy vẻ mặt như vậy của mẹ, Bạch Du cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Lúc trước, mẹ cô gả vào nhà họ Bạch thì được xem như là gả thấp, khi đó nhà họ Tần là một gia đình cán bộ, còn nhà họ Bạch chỉ là bần nông, thế nên nhà họ Tần rất coi thường nhà họ Bạch. Nghe nói lần đầu tiên người nhà họ Tần đến nhà họ Bạch, vì thấy phân gà trên đường và giọng địa phương mà người nhà họ Bạch đã bị bắt bẻ đủ điều.

Cũng vì không chịu được mùi nước tiểu và phân ở quê nên ngày đầu tiên sau khi lấy chồng, mẹ cô đã chuyển về thành phố ở. Từ đó, mối quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu không được hòa thuận. Về sau, cha

Tần xảy ra chuyện nên nhà họ Tần dần dần xuống dốc, mà nhà họ Bạch thì lại ngày càng phất lên, thế mà mẹ cô tự giác thấp hơn bà nội một bậc.

Chương 10: Chương 10

DTV-EBOOK

Sau khi cãi trả lại một cách hoàn mỹ, Bạch Du sảng khoái tinh thần, xoay người định đi về phòng thì chợt liếc thấy một hình bóng thấp thoáng ở căn phòng đối diện.

Cô nhíu mày, đi thẳng về phòng mà không nói gì.

Vừa mở cửa phòng ra, một cơn sóng nhiệt đập thẳng vào mặt khiến Bạch Du còn tưởng mình sắp đi vào lồng hấp.

Kể ra thì phòng cô được ngăn ra từ phòng của Tần Tâm Hủy, nó nhỏ đến mức chỉ đủ bày một cái giường một cái bàn gỗ nhỏ, nhiều nữa cũng chẳng có chỗ chứa.

Trong phòng cô không có tủ quần áo, chỉ có một cái hòm.

Cô cúi xuống lôi cái hòm dưới gầm giường ra, cái hòm không lớn lắm nhưng vẫn chứa được hết đồ, có lẽ nói ra thì chắc chẳng ai tin cô lại sống "bủn xỉn" như vậy.

Bạch Du lấy một bộ quần áo sạch sẽ trong hòm ra, một bức ảnh đã ố vàng rơi ra từ bộ quần áo.

Cô nhặt lên xem thì lập tức giật mình.

Đây là bức ảnh gia đình cô, được chụp lúc cô tròn một tuổi, trông cô giống hệt cái bánh bao tròn xoe màu đỏ, đầu còn đội một cái mũ hình con hổ màu đỏ, được bà nội ôm vào lòng, đôi mắt to tròn trợn to.

Bên cạnh bà nội có hai cậu bé, một người thanh tú, nhã nhặn đang nở nụ cười thẹn thùng với máy ảnh, người kia thì cắt đầu húi cua, dáng dấp khấu khỉnh, khỏe mạnh, nở nụ cười tươi rói để lộ hai cái răng sữa.

Hai cậu bé này lần lượt là anh cả và anh hai của cô.

Chẳng qua "anh hai" là hai từ cấm kỵ trong nhà này, nó giống như một cây gai đ.â.m vào tim mỗi người nhà họ Bạch, mỗi lần nhắc đến đều phải đau đớn một lần.

Chưa đầy một tháng sau khi chụp bức ảnh này, anh hai cô bị mẹ mìn bắt cóc, sau đó cha cô đã vận dụng hết các mối quan hệ, chạy hỏng hết mười đôi giày nhưng vẫn không thể tìm được anh hai về.

Anh hai mất tích khi đang ở cùng anh cả nên anh cả tự trách bản thân vì không trông được em trai nên mới khiến anh ấy bị người ta bắt đi. Vốn là một người có tính cách bình thản, nay lại trở nên trầm lặng, đây cũng là nguyên dẫn dẫn đến việc anh ấy bị mắc bệnh trầm cảm.

Nghĩ đến kết cục sau này của anh cả, cô vô cùng chua xót.

Cô là con út trong nhà nhưng lại là người kết hôn đầu tiên, anh cả cô không kết hôn nhưng lại có một vị hôn thê tên Từ Ánh Chi.

Chị Ánh Chi là một cô gái cởi mở, hoạt bát, không biết tại sao mà kiếp trước hai người họ lại cãi nhau, cũng trong đêm đó, chị Ánh Chi xảy ra chuyện.

Sau khi chị Ánh Chi mất tích, anh cả đã nhờ rất nhiều người đi tìm kiếm nhưng đều không thấy, chờ đến nửa tháng sau tìm được người thì chị Ánh Chi đã biến thành một cỗ t.h.i t.h.ể trần truồng.

Bởi vì ở thời đại này còn chưa có camera giám sát, lại không tìm thấy nhân chứng nên bản án này trở thành một vụ án chưa được giải quyết, người nhà chị Ánh Chi không chấp nhận được sự thật này, còn cảm thấy anh cả đã hại c.h.ế.t chị Ánh Chi. Sau khi đánh cho anh cả một trần thừa sống thiếu chết, cả tộc bọn họ điên cuồng tấn công công việc của anh cả.

Anh cả vốn đã cảm thấy tội lỗi vì sự mất tích của anh hai rồi, cái c.h.ế.t thảm thiết của chị Ánh Chi giống như một đòn công kích nặng nề đối với anh ấy. Vào một buổi sáng mùa thu ảm đạm, anh ấy đã kết thúc cuộc đời mình bằng một sợi dây thừng.

Trước khi ra đi, anh ấy còn sang đây thăm cô, lúc đó cô không thể tin nổi một chàng thanh niên đã từng trẻ tuổi khỏe mạnh, cao to vạm vỡ lại gầy như que củi chỉ sau một năm ngắn ngủi, hai gò má và đôi mắt hõm sâu vào trong giống như cái xác khô.

Tinh thần của anh ấy hôm đó khá tốt, còn dặn dò cô sau này phải chăm sóc bản thân thật tốt, lúc đó cô đang chìm đắm trong nỗi khổ của mình nên hoàn toàn không nhận ra anh đang dặn dò chuyện hậu sự. Khi gặp lại, hai anh em đã là người của hai thế giới.

Chương 11: Chương 11

DTV-EBOOK

Sau khi anh cả qua đời, cha cô như già đi mười mấy tuổi, mái tóc trắng bệch. Những năm qua, ông chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm anh hai, dường như nhận ra mình không còn nhiều thời gian nữa nên càng gấp gáp bôn ba bên ngoài. Nhưng khổ nổi, ông đã không còn trẻ nữa, một thời gian sau thì đột ngột ngừng tim vào một buổi sáng yên ả.

Ông đi quá vội vàng, ngay cả một câu di ngôn cũng không kịp để lại, có lẽ vì không tìm được con trai nên đến tận khi c.h.ế.t vẫn không thể nhắm mắt lại.

Bạch Du kìm nén nỗi đau xót trong lòng, cất bức ảnh gia đình vào lại trong hòm.

Bây giờ chị Ánh Chi vẫn chưa xảy ra chuyện, anh cả và cha vẫn còn khỏe mạnh, tất cả vẫn còn kịp.

Cảm thấy mồ hôi dính sền sệt trên người, cô cầm bộ quần áo đi tắm.

Nhà họ Bạch đang ở rộng khoảng sáu mươi mét vuông, có tổng cộng ba phòng và một phòng bếp nhỏ, muốn đi vệ sinh hay tắm rửa thì phải ra nhà tắm công cộng.

Sau khi rửa sạch lớp bụi bẩn và mồ hôi trên người, Bạch Du cảm giác như thể được sống lại.

Khi quay về, đi qua phòng khách thì không thấy mẹ cô bên trong nữa, cửa phòng Tần Tâm Hủy cũng đóng chặt.

Bạch Du không nghĩ nhiều, giặt sạch quần áo rồi mang ra sân phơi, khi quay về thì không thấy cả giày của Tần Tâm Hủy ngoài cửa nữa.

Ra ngoài rồi sao?

Muộn thế này rồi mà cô ta còn đi đâu nữa?

TBC

Không sao, đi đâu thì đi, chẳng liên quan gì đến cô, chỉ cần đừng chọc vào cô là được.

Về đến phòng, hơi nóng đã tản đi nhiều nhưng nằm xuống giường vẫn cảm thấy rất nóng, Bạch Du cầm cái quạt hương bồ to phe phẩy liên tục nhưng chỉ chốc lát sau lại đổ mồ hôi.

Cô lật qua lật lại trên giường mấy lần rồi quyết định xuống giường, chạy sang phòng bên cạnh lấy cái quạt điện trong phòng Tần Tâm Hủy sang phòng mình.

Đồ của nhà cô sao phải để cho người ngoài dùng?

Sau khi cắm phích cắm vào ổ, cây quạt điện cũ kỹ lập tức phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt, gió mát thổi vào người, Bạch Du lại nằm xuống giường.

Mặt trăng cong như lưỡi liềm, ánh trăng sang rải xuống song cửa sổ cũ kỹ, cây cối rậm rạp ngoài cửa sổ phát ra tiếng xào xạc trong gió.

Có mấy con côn trùng bay vào, Bạch Du đứng lên định đuổi mấy con côn trùng ra nhưng lại nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc ngoài cửa sổ.

Dù hơi xa nhưng cô vừa nhìn đã nhận ra ngay.

Giang Khải.

Anh ta đang mặc bộ quân trang màu xanh lục thẳng tắp, dáng người cao lớn, ánh trăng lạnh lẽo vương vãi trên gương mặt mang vài phần ngây ngô.

Không có gì để bàn cãi, Giang Khải rất đẹp trai.

Anh ta không chỉ có gương mặt đẹp trai mà khi cười lên lại càng đẹp, hai hàm răng trắng sáng, nụ cười tỏa nắng xán lạn như ánh mặt trời, dường như chỉ cần nhìn thấy nụ cười của anh ta một lần thì tâm trạng sẽ lập tức tốt lên.

Không biết bao nhiêu cô gái trong khu tập thể mê mẩn nụ cười xán lạn này của anh ta đến quên lối về đâu, chính cô cũng là một trong số đó.

Chẳng qua đã nhìn gương mặt này mấy chục năm, ở trong mắt Bạch Du chỉ còn là "Cũng chỉ đến thế thôi", huống hồ còn có những chuyện xảy ra sau đó. Lúc này, nhìn người trước mặt, trong lòng Bạch Du không thể nổi lên một gợn sóng nào cả.

Giang Khải đang nói chuyện với một cô gái, cô gái kia quay lưng về phía cô, đúng lúc này, cô gái giơ tay lên vén lọn tóc trước mặt ra sau tai, người hơi nghiêng sang một bên…

Tần Tâm Hủy?

Thì ra hai người họ thông đồng với nhau sớm như vậy sao?

Tần Tâm Hủy đang cúi đầu, để lộ cần cổ thon dài, trắng nõn, giọng nói giịu dàng hơn bình thường vài phần: "Anh Giang Khải, có lẽ anh sẽ cảm thấy kỳ lạ vì tại sao em lại chờ anh ở đây. Lý do chính là vì chuyện của em họ."

Ánh mắt Giang Khải khẽ đảo qua cần cổ phát sáng của cô ta, nói: “Bạch Du xảy ra chuyện gì vậy?”

Chương 12: Chương 12

DTV-EBOOK

Tần Tâm Hủy tỏ vẻ muốn nói lại thôi: "Lúc trước em họ chủ động nói muốn đưa cơm cho cô nên mọi người trong khu tập thể và đơn vị đều khen em ấy hiếu thuận. Nhưng hôm nay em ấy không chỉ cố ý không đưa cơm cho cô mà còn bảo cô ăn… Phân! Em ấy quá đáng lắm, còn gọi bà nội Bạch đến để đấu với cô…"

Giang Khải trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi: "Bạch Du nói vậy thật sao?"

Tần Tâm Hủy gật đầu, lại khẽ cắn môi: "Cô tức đến nỗi không ăn nổi cơm trưa, cơm tối cũng chưa ăn nữa. Em vốn không nên là người nói chuyện này, nhưng em lo lắng cho sức khỏe của cô. Cô nuôi nấng em từ nhỏ đến lớn, trong lòng em, cô chẳng khác gì mẹ ruột. Bây giờ em không còn cách nào nên mới đến tìm anh, mong anh Giang Khải đừng trách em lắm chuyện."

Giang Khải lại vô thức liếc nhìn đôi môi đỏ ửng vì bị cô ta cắn, rồi mới nói: "Không đâu, ngày mai anh sẽ hẹn gặp Bạch Du rồi sẽ nói chuyện với cô ấy."

Bạch Du không nghe được cuộc hội thoại của hai người họ, cô chỉ đứng nhìn một lát rồi quay về đi ngủ.

Cô sẽ chống mắt lên xem, kiếp này không có cô thì hai người này có đến bên nhau được không.

Tần Tâm Hủy đi ra ngoài tố cáo quay về nhà, lưng áo cô ta ướt đẫm mồ hôi, vội vàng đi vào phòng định bật quạt lên cho mát thì lại…

Quạt điện của cô ta đâu rồi?

Ngày đầu tiên sống lại, Bạch Du bật quạt nằm ngủ vô cùng thoải mái, nhưng có người lại thức trắng cả đêm trong nóng nực.

Ngày hôm sau, ánh nắng rực rỡ.

Tần Chính Nhân và Tần Tâm Hủy vừa đi ra cửa phòng đã có một mùi hương thơm ngát xộc vào mũi.

Hai người quay mặt nhìn nhau, mỉm cười.

Bọn họ không tin Bạch Du sẽ phản kháng đến cùng, cô là người nhát gan từ nhỏ đến giờ, ngay cả phòng mình bị đổi hết đồ cũng không dám nói gì, cô thì có thể phản kháng được cái gì chứ?

Hai người họ đi rửa mặt rồi mới vào bếp, vừa vào đã thấy Bạch Du ngồi bên bàn, bưng bát cơm chiên trứng ruốc ăn ngon lành.

Cơm rang thơm ngào ngạt được bọc một tầng trứng vàng ruộm bên ngoài, từng hạt cơm nhỏ tơi rời tròn trịa, mỡ heo bọc bên ngoài ruốc tươi mằn mặn tỏa ra mùi thơm phức. Chỉ mấy nguyên liệu nấu ăn đơn giản thôi mà cùng nhau nấu lên lại làm thành một món ăn cực ngon.

Tần Chính Nhân và Tần Tâm Hủy nuốt nước miếng, bụng sôi ùng ục.

Khóe mắt Bạch Du liếc nhìn bọn họ, cầm thìa múc một thìa cơm chiên đầy ắp bỏ vào miệng, vừa nhai

vừa cảm thán: “Mỡ heo xào ruốc thơm thật đấy, ăn ngon quá đi!”

TBC

Dù sao Tần Tâm Hủy cũng trẻ tuổi, không chống cự được mê hoặc, cô ta đi thẳng đến chỗ bếp lò, còn ra vẻ ung dung khen ngợi Bạch Du: “Du Du, tay nghề nấu ăn của em càng ngày càng giỏi, chỉ là món cơm chiên đơn giản mà vào tay em cũng thành món ăn thơm ngon như vậy!”

Bạch Du múc từng miếng lớn đưa vào miệng, không nói gì.

Tần Tâm Hủy thấy cô không để ý đến mình thì cảm thấy không vui, chẳng qua cơm chiên quá thơm, cô ta nghĩ tạm thời không so đo với cô, ăn cơm xong lại tính.

Nghĩ đến đây, cô ta nhấc vung xong lên, không ngờ lại nhìn thấy cái nồi sạch bong, không còn một tí cặn nào: “Bạch Du, em không làm phần của chị với cô à?”

Tần Chính Nhân đứng ngoài cửa khẽ nhíu mày, nhưng không nói gì.

Bạch Du nuốt nốt miếng cơm cuối cùng rồi mới nhếch miệng cười nói: “Sao tôi phải nấu cho các người, chỉ vì mặt các người to à?”

Tần Tâm Hủy đỏ mặt: “Chẳng phải trước kia vẫn thế sao?”

Bạch Du cầm bát đứng lên đi rửa, đáp: “Trước kia là trước kia, từ nay về sau, các người đừng hòng ăn được bất kỳ món gì tôi nấu nữa!”

Kiếp trước, vì lấy lòng mẹ, lấy lòng người nhà họ Giang, cô còn đi cầu xin truyền nhân của một vị ngự trù, tốn rất nhiều công sức mới làm đối phương đồng ý dạy cô nấu ăn.

Cô tốn nhiều công sức lấy lòng đám người này như vậy nhưng kết quả bọn họ lại coi cô là đầu bếp, ăn đồ ăn do cô nấu nhưng không một ai nói đỡ cho cô.

Chương 13: Chương 13

DTV-EBOOK

Tần Tâm Hủy: "..."

Tần Tâm Hủy trợn tròn mắt, quay đầu lại nhìn Tần Chính Nhân, chỉ thấy bà ta đang nhíu chặt mày.

"Du Du, có phải con nghe được mấy lời nói linh tinh, vớ vẩn bên ngoài không? Con phải biết rằng con là con gái duy nhất của mẹ, con chắc chắn là người mẹ quan tâm nhất."

Đúng là gừng càng già càng cay!

Tần Chính Nhân đang cố kìm nén cơn giận trong lòng nhưng bà ta biết Bạch Du quan tâm người mẹ này nhất, thế nên định dùng phương pháp nhẹ nhàng để kéo cô lại trước, chờ bao giờ bà Bạch về quê thì lại tính sổ sau.

Bạch Du: "Ồ."

Sau đó, cô đi thẳng qua người bà ta.

"..."

Sắc mặt Tần Chính Nhân lại đen như đáy nồi.

****

Ánh nắng ấm áp chiếu lên người, những ngọn cây xanh biếc bên đường trông tràn đầy sức sống.

Sau khi ra khỏi khu tập thể, Bạch Du cầm bốn mươi đồng hôm qua mới kiếm được đi vào trung tâm thương mại.

Kiếp trước, sau khi kết hôn cô ở nhà nhiều năm không ra ngoài, thế nên đã quên mất mặc dù người thời này không giàu nhưng sức mua lại không kém chút nào. Trung tâm thương mại đông nghịt người, hôm nay lại là cuối tuần nên mọi người chen lấn chật chội tưởng chừng đi không nổi.

Bạch Du chỉ muốn mua mấy bộ quần áo thôi, ai ngờ lại mua thêm cả hai hộp dầu con sò.

Ra khỏi trung tâm thương mại, cô đến hiệu thuốc mua bạch chỉ, bạch phục linh và bạch cập, còn nhờ nhân viên mài thành bột.

Ba loại bột trắng này có tác dụng làm trắng da, cô định dưỡng da để lấy lại làn da trắng sáng.

Tiếp theo, cô đi tàu điện đến ngõ Sách Lan, đi dọc con ngõ này đến trước cửa một quán ăn.

Mặt tiền quán ăn rất nhỏ, bên trong chỉ có hai đến ba cái bàn lớn được đặt sát nhau, nhưng đồ ăn ở quán này lại khiến cô nhớ đến hai kiếp.

Bạch Du ngồi xuống một góc quán rồi gọi món đậu Hà Lan vàng, bánh nhân thịt bò và một bát canh nội tạng dê.

Mặc dù quán ăn này không đẹp lắm nhưng đồ ăn rất tuyệt.

Đậu Hà Lan vàng ruộm mát mẻ, vừa vào miệng đã tan, bánh nhân thịt bò tươi ngon mềm mại, canh nội tạng dê cay cay tê tê khiến người ta muốn nuốt luôn cả lưỡi.

Nếu ăn món canh nội tạng dê nóng hôi hổi này vào mùa đông, sau khi ăn xong chắc chắn cả người cũng sẽ ấm lên, thế mới là sảng khoái.

Đang uống canh nội tạng dê, Bạch Du đột nhiên thấy có bóng người lóe lên ngoài cửa.

Cô cảm thấy bóng dáng kia rất quen thuộc, nhưng sau đó lại lắc lắc đầu, sao người đó có thể xuất hiện ở đây được?

Ăn xong, Bạch Du lại đi dạo chơi khắp nơi, muốn ăn gì thì lại vào quán ăn luôn, mới được một lúc mà cái bụng cô đã căng tròn.

TBC

Lúc cô về đến khu tập thể thì mặt trăng đã treo lơ lửng đầu ngọn liễu.

Nhưng cô còn chưa bước chân vào khu đã bị một người cao lớn chặn lại.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy gương mặt sắp bùng nổ của Giang Khải.

“Bạch Du, rốt cuộc hôm nay cô đi đâu vậy? Có biết tôi chờ cô ngoài cổng rạp chiếu phim cả buổi tối không?”

Bạch Du khẽ run lên: “Tôi không biết.”

Việc cô và Giang Khải hẹn đi xem phim đã là chuyện từ kiếp trước, đã qua nhiều năm như vậy, sao cô nhớ được.

Giang Khải không ngờ cô lại nói thẳng là mình không biết, anh ta lập tức nổi khùng lên như cây pháo trúc bị châm lửa: “Bạch Du! Sao cô lại trở nên như thế này? Hôm qua chị họ cô nói với tôi là cô

không biết lễ phép mà tôi còn không tin, giờ xem ra đó là thật rồi."

Bạch Du bình tĩnh nhìn người trước mặt, so với Giang Khải ung dung, trưởng thành ở mười sáu năm trước, Giang Khải bây giờ vẫn còn ngây ngô, dễ xúc động lắm. Nếu không sống lại mười mấy năm trước thì cô không thể tưởng tượng được anh ta từng trông như thế này.

Chỉ là, cô không thể nào đi cùng anh ta được nữa rồi.

Thấy Bạch Du chẳng quan tâm, sắc mặt Giang Khải càng khó coi: "Bạch Du, rốt cuộc cô có nghe thấy tôi nói gì không?"

Chương 14: Chương 14

DTV-EBOOK

Bạch Du định thần lại, nói: “Nghe thấy rồi, nhưng tôi không cảm thấy mình có lỗi.”

Giang Khải: “?”

Bạch Du: “Anh đừng nói gì cả, nghe tôi nói này, chúng ta chia tay đi.”

Giang Khải: “?”

Nghe vậy, phản ứng đầu tiên của Giang Khải là kinh hãi, sau khi sự kinh hãi qua đi thì là buồn cười.

Bạch Du sẽ chia tay với anh ta sao?

Trừ phi trời đổ mưa máu, mặt trời mọc từ đằng Tây!

Từ khi có ký ức anh ta đã biết nhà họ Giang và nhà họ Bạch có hôn ước, hồi nhỏ các thím trong khu rất thích trêu chọc bọn họ, toàn nói cô vợ nhỏ đi theo sau lưng anh ta. Dần dần, đám trẻ con trong khu cũng cười nhạo anh ta.

Khi đó anh ta rất khó chịu, ai mà muốn có một con nhóc đi theo sau lưng chứ? Được cái hồi nhỏ Bạch Du khá đáng yêu, hai mắt to tròn, trong veo như nước, làn da cũng trắng trẻo, trông giống hệt búp bê trong cửa hàng. Quan trọng là cô vô cùng nghe lời, anh ta bảo làm cái gì thì cô làm cái đó nên anh ta rất có cảm giác thành tựu.

Ai ngờ sau khi lớn lên Bạch Du lại không còn xinh xắn như hồi nhỏ nữa, chuyện khiến anh ta càng chán

ghét là cô không hề có chủ kiến.

Ví dụ như bảo cô đi hướng Đông thì cô nhất định sẽ không đi hướng Tây, bảo cô đi hướng Tây thì đừng hòng cô đi hướng Đông, toàn bộ sở thích của cô đều dành cho anh ta. Ví dụ như anh ta nói thích ăn bánh bánh hấp thì cô sẽ lập tức học cách làm rồi làm cho anh ta ăn mỗi ngày.

Mới đầu nhận được bánh hấp mà cô tự làm, anh ta rất ngạc nhiên, từ nhỏ anh ta đã thích ăn bánh ngọt nhưng có thích đến đâu thì cũng không thể ngày nào cũng ăn chứ! Đến mức bây giờ cứ nghe thấy hai chữ bánh hấp là anh ta lại buồn nôn.

Một Bạch Du luôn đặt anh ta lên hàng đầu sẽ chia tay với anh ta sao?

Giang Khải tỏ vẻ không tin, ngay cái dấu chấm câu cũng không tin.

Anh ta cảm thấy chắc Bạch Du học được chiêu gì mới ở đâu đấy, đã muốn lại còn từ chối, muốn thu hút sự chú ý của anh ta thôi.

Nhưng chờ đến lúc anh ta định thần lại thì Bạch Du đã đi mất tăm.

Bạch Du dùng đầu ngón chân cũng biết Giang Khải đang nghĩ cái gì.

Giang Khải không coi lời cô nói là thật thì kệ anh ta, cô đã thực hiện hết nghĩa vụ thông báo cho anh ta rồi.

Vừa đi vào cửa đã nhìn thấy Tần Chính Nhân và Tần Tâm Hủy đang ngồi trong phòng khách, sắc mặt

khó coi.

Bạch Du chẳng thèm nhìn bọn họ mà cầm quần áo ra ngoài đi tắm.

Tần Tâm Hủy cúi gằm mặt, giọng nói đầy khó xử: "Cô ơi, chắc em họ thấy cô đối xử tốt với cháu nên mới khó chịu như vậy, hay là cháu về nhà vậy?"

Tần Chính Nhân khẽ vỗ mua bàn tay cô ta, nói: "Về gì mà về, đây chính là nhà cháu! Cứ để cô xử lý chuyện của con bé Bạch Du cho."

Đến nước này rồi mà Tần Chính Nhân vẫn cảm thấy Bạch Du sẽ không làm ra được hành động phản kháng nào ra trò, theo bà ta thấy thì những hành động của Bạch Du chỉ là vì ghen ghét thôi, ghen ghét bà ta đối xử tốt với Tần Tâm Hủy.

Chỉ cần bà ta đối xử với cô tốt hơn một chút, bù đắp cho cô một chút thì cô sẽ ngoan ngoãn quay lại thôi, giống hệt như vô số lần trước.

TBC

Chuyện khiến bà ta đau đầu nhất bây giờ là bà Bạch sắp lên thủ đô, không biết con nhãi ranh Bạch Du kia có nói dối không, nếu có thì phiền phức lớn đấy.

Tính tình bà Bạch chủ chứa kia đã mạnh mẽ lại còn xảo trá, chẳng bao giờ biết nể mặt ai, nhớ đến dáng vẻ bà cụ đứng ngoài cổng chỉ thẳng vào mặt bà ta mà mắng chửi từ mười mấy năm trước, bà ta vẫn còn ôm hận đến tận bây giờ.

Nghe vậy, Tần Tâm Hủy mấp máy môi, cuối cùng không nói gì nữa.

Cô ta vốn muốn kiện Bạch Du trộm quạt điện của cô ta, tối qua không có quạt, cô ta nóng quá cứ lăn lộn trên giường cả đêm không ngủ được, nhưng cô ta sợ nói ra thì sẽ bại lộ chuyện cô ta gặp Giang Khải nên đành thôi.

Chương 15: Chương 15

DTV-EBOOK

Mặc dù cô nói đây là nhà của cô ta nhưng cô ta chưa bao giờ tin.

Cô ta họ Tần chứ không họ Bạch.

Cô ta xinh đẹp hơn Bạch Du, thông minh tài giỏi hơn Bạch Du, nhưng Bạch Du họ Bạch, thế nên cô có thể dễ dàng lấy được một người chồng đẹp trai lại có tương lai.

Mọi người đều cho rằng trẻ con thì không có ký ức nhưng cô ta thì khác, từ năm hai tuổi cô ta đã có ký ức rồi.

Khi đó cha cô ta thao tác sai nên bị mất một cái chân, không chỉ bị cách chức mà còn không có phụ cấp, vì vậy mà mẹ cô ta đã ly hôn với cha cô ta, bỏ cô con gái là cô ta đi tái giá.

Khi đó mọi người đều nói cô ta thật đáng thương, có người nói cô ta là sao chổi, trong tình hình đó, cô đã đón cô ta từ nhà họ Tần về nhà họ Bạch. Cũng trong khoảng thời gian đó, cô ta gặp được Giang Khải.

Năm đó cô ta mới đến khu tập thể, rất nhiều đứa trẻ không chơi với cô ta, cô ta còn nhớ rất rõ, lúc đó cô ta bị người khác đẩy ngã, những đứa trẻ khác thì vây quanh cô ta cười nhạo chứ chẳng ai chịu giúp đỡ. Đúng lúc đó, Giang Khải đi đến đỡ cô ta dậy, hỏi thăm cô ta có bị thương không, còn cho cô ta ăn kẹo trái cây.

Đó là viên kẹo trái cây ngon nhất mà cô ta từng ăn.

Ai cũng nói Bạch Du và Giang Khải là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau, nhưng chẳng ai để ý rằng cô ta cũng là thanh mai của Giang Khải.

TBC

Cô ta chưa từng gặp người đàn ông nào đẹp trai hơn Giang Khải, anh ta đẹp trai, oai phong, thông minh, lại còn có nhà họ Giang sau lưng, tương lai chắc chắn rất xán lạn.

Bạch Du có tài cán gì mà lại có được người đàn ông như vậy?

Nếu cô không phải con cháu nhà họ Bạch thì còn lâu mới xứng với Giang Khải!

Chẳng qua cô ta không thể để ai biết suy nghĩ này của mình, ngay cả cô cũng không được!

Bạch Du không biết suy nghĩ của hai cô cháu Tần Chính Nhân và Tần Tâm Hủy, lúc này, cô vừa đi ra khỏi phòng tắm.

Một cơn gió mát mùa hè thổi tan không khí oi bức, mái tóc đen nhánh của cô nhẹ nhàng tung bay trong gió.

Ngày hôm nay, cô đã đi đến nơi đông đúc và náo nhiệt nhất ở thủ đô, nếm đủ những món ăn mà kiếp trước muốn ăn nhất, cũng cảm nhận được rằng cô đã thật sự quay lại năm mười tám tuổi.

Đã có cơ hội quay lại một lần thì cô nhất định sẽ không lãng phí cơ hội này nữa.

Cô cảm thấy nên chia con đường tương lai ra làm hai phần.

Phần thứ nhất là người nhà, việc đầu tiên phải làm là đưa bà nội đi kiểm tra sức khỏe, bà nội bị xuất huyết não, nhưng trước khi phát hiện ra thì không ai biết bà còn bị huyết áp cao.

Bây giờ còn cách lúc bà nội xảy ra chuyện một thời gian, chỉ cần kiểm soát được huyết áp, tập thói quen sinh hoạt lành mạnh thì khả năng có thể ngăn ngừa bi kịch xảy ra.

Tiếp theo là anh cả, căn nguyên gây ra chuyện của anh cả là chị Ánh Chi, chỉ cần chị Ánh Chi an toàn thì anh cả và cha cũng không xảy ra chuyện.

Anh cả và chị Ánh Chi đều làm quân y trong quân đội, cô phải biết một bức thư gửi sang đó để hỏi thăm tình hình của bọn họ, tốt nhất là đến đó một chuyến.

Cuối cùng là chuyện của anh hai, chuyện này thì chỉ có thể đi đến đâu hay đến đó, bởi vì ở kiếp trước, đến tận trước khi qua đời cô vẫn không nghe được bất kỳ tin tức gì liên quan đế anh hai.

Còn mẹ cô và Tần Tâm Hủy hả?

Không quan tâm, không nằm trong phạm vi suy nghĩ của cô.

Sau khi nghĩ kỹ chuyện của người nhà cô mới nghĩ đến chuyện của mình.

Việc đầu tiên phải làm là hủy bỏ hôn ước với Giang Khải.

Bước đầu tiên là chia tay, sau đó là phải làm thế nào để thuyết phục người lớn hai nhà, đây mới là

chuyện quan trọng nhất.

Phần thứ hai là công việc.

Chương 16: Chương 16

DTV-EBOOK

Cô không thể nào thích nổi công việc ở Hội Liên hiệp Phụ nữ, nếu có thể đổi được sang công việc khác thì tốt quá, còn nếu không thì tạm chấp nhận làm thêm một năm vậy.

Bởi vì một năm sau sẽ khôi phục kỳ thi đại học, cô quyết định sẽ tham gia.

Kiếp trước cô không đi học đại học, đáng lẽ cô có cơ hội vào học Đại học Công Nông Binh nhưng lại bị Tần Tâm Hủy chặn lại, mà người thao túng chuyện này là là mẹ ruột của cô.

Kiếp trước, khi khôi phục kỳ thi đại học thì cô đã đến nhà họ Giang, mặc dù có ý nghĩ muốn tham gia thi nhưng vừa nhắc đến đã bị mẹ chồng và em chồng châm chọc, khiêu khích, bảo thay vì nghĩ đến chuyện đó thì cô nên nghĩ cách sinh con trai thì hơn.

Lúc đó Giang Khải cũng không tán thành việc cô đi thi đại học, thế là cô cũng từ bỏ.

Bây giờ có được một cơ hội nữa, dù thế nào cô cũng phải thi đại học, sau khi tốt nghiệp thì thời kỳ cải cách và mở cửa sẽ bắt đầu, phải có năng lực thì mới tận dụng được cơ hội này, có khi còn còn xây dựng được một cơ nghiệp ấy chứ!

Nghĩ đến việc mình có thể sống một cuộc đời khác biệt, cô không nén nổi kích động.

Bên ngoài có rất nhiều muỗi, mới đứng một lúc đã bị đốt mấy cái, Bạch Du phơi quần áo xong thì vội

vàng đi về.

Lúc đi ngang qua phòng khách, cô liếc nhìn phòng Tần Tâm Hủy.

Có thể lén lút sinh con ngay dưới tầm mắt cô thì tất nhiên không phải người bình thường, bị cô lấy mất quạt mà không hề hó hé tiếng nào.

Cô rất tò mò, chờ đến lúc Tần Tâm Hủy phát hiện cô đã mang bộ váy mà cô ta định mặc đi biểu diễn thì có còn giữ được sự bình tĩnh như bây giờ không?

Hôm sau, khi ánh nắng vừa xuất hiện ở phương Đông thì Bạch Du đã rời giường.

Cô cầm tiền, phiếu thịt và phiếu mua thực phẩm không thiết yếu đi đến Cung Tiêu Xã và quầy rau, mua được một miếng thịt lợn và ít hành tươi.

Lúc mua đồ về thì nấm hương đã được ngâm mềm ra, bột mì đã được nhào sẵn. Tối qua nằm mơ thấy sủi cảo chiên nên cô thèm cả buổi tối, thế là phải đứng dậy chuẩn bị nguyên liệu sẵn.

Sủi cảo chiên là phiên bản thon dài của bánh bao, được chiên đến khi vàng ruộm, vừa cắn một miếng đã giòn tan trong miệng, nước canh bên trong đậm đà thơm ngon, vừa ăn đã thỏa mãn đến tận óc.

Bạch Du nhanh nhẹn thái nấm hương và hành thành hình hạt lựu, sau đó băm nhuyễn thịt lợn ra để làm nhân bánh. Tiếp theo, cô chia bột thành những miếng sủi cảo lớn, sau khi bọc kỹ nhân bên trong thì thả vào nồi chiên.

Chiên là phân đoạn quan trọng nhất, phải chiên thật khéo để bên ngoài giòn rụm nhưng vẫn giữ được độ mềm bên trong, lại không thể chiên quá lâu, lâu quá thì sẽ có mùi khét. Cuối cùng là phết một lớp mỡ heo và trứng loãng bên ngoài, thế thì sẽ chiên được sủi cảo vỏ vàng, còn có mùi thơm của mỡ heo, khi ăn cực kỳ thơm ngon.

Tần Chính Nhân và Tần Tâm Hủy vừa ra khỏi cửa phòng đã ngửi thấy mùi hương thơm nức mũi.

"Ọc ọc."

Đây là tiếng bụng Tần Chính Nhân kêu.

"Ục ục."

Đây là tiếng bụng Tần Tâm Hủy réo.

Tần Chính Nhân không ngờ bụng mình lại có lúc không biết xấu hổ như vậy, bà ta không khỏi đỏ mặt.

Lúc trước cảm thấy đồ ăn mà Bạch Du cũng bình thường mà sao hai hôm nay không được ăn thì lại cứ thấy bồn chồn nhỉ?

Bà ta lấy cái đồng hồ đeo tay trong túi ra, nói: "Hủy Hủy, cháu biết cô vẫn luôn thương cháu nhất, lát nữa cô sẽ đưa cái đồng hồ này cho Bạch Du, sau này cô sẽ trợ cấp cho cháu cái khác."

Tần Tâm Hủy nhìn cái đồng hồ trong tay bà ta, nét mặt hơi vặn vẹo.

Đó là một cái đồng hồ Thượng Hải, mặc dù kém thương hiệu hàng đầu nhưng một cái này cũng phải có giá hơn trăm đồng, tính ra thì gần bằng ba tháng lương của công nhân bình thường.

TBC

Cô ta vẫn luôn muốn có một cái đồng hồ của riêng mình, dạo trước cô từng hỏi cô ta muốn quà sinh nhật gì, cô ta đã nói muốn đồng hồ, cô cũng đã đồng ý. Lúc đó cô ta vô cùng vui sướng, thế mà… Thế mà lại phải đưa cho Bạch Du sao?

Chương 17: Chương 17

DTV-EBOOK

Tần Tâm Hủy vô cùng bất mãn, không cam tâm, nhưng ngoài mặt vẫn hiểu chuyện nói: “Cô đã đối xử với Hủy Hủy rất tốt rồi, cô muốn xử lý cái đồng hồ này thế nào cũng được, Hủy Hủy không có ý kiến gì đâu.”

Tất nhiên Tần Chính Nhân nhìn ra sự giãy giụa trong mắt Tần Tâm Hủy, nhưng bà ta không quan tâm lắm, còn cảm thấy con bé này quá nông cạn, có cái gì cũng biểu hiện hết trên mặt.

Mùi thơm trong bếp không ngừng bay tới, bụng Tần Chính Nhân lại kêu ọc ọc, bà ta định thần lại, cầm đồng hồ đi vào bếp.

Bạch Du nhận ra mẹ cô vừa đi vào nhưng vẫn giả vờ không thấy.

Tần Chính Nhân đè nén cơn giận, bước lại gần cô, dịu dàng nói: “Du Du, đừng giận dỗi mẹ nữa, hai hôm nay mẹ rất khó chịu vì thái độ mà con đối xử với mẹ.”

Bạch Du: “À.”

Tần Chính Nhân: “…”

Nếu là lúc trước thì chắc chắn Tần Chính Nhân sẽ giáng cho cô một cái tát nhưng bây giờ thì không được.

Bà ta hít một hơi thật sâu rồi nói: “Du Du, mẹ không biết tại sao con lại cảm thấy tủi thân, con nhìn này, mẹ mới mua cái đồng hồ này đấy. Vốn định chờ đến hai tháng sau sinh nhật con thì mới lấy ra tặng

nhưng giờ con cứ đeo trước đi, chờ đến lúc sinh nhật con thì mẹ lại chuẩn bị món quà khác cho."

Bạch Du liếc nhìn cái đồng hồ trong tay bà ta.

Ồ?

Còn có chuyện tốt thế này sao?

Của thương hiệu Thượng Hải cơ đấy!

Bạch Du không cảm thấy cái đồng hồ này được chuẩn bị cho cô, nhưng nếu đã cho thì cô cứ thoải mái nhận thôi.

Tần Tâm Hủy nhìn Bạch Du nhận lấy cái đồng hồ vốn thuộc về mình rồi đút vào túi thì ruột đau như cắt: "Cô thương Du Du thật đấy, kể ra thì cô thích ăn bánh bao chiên nhất, chắc hôm nay Du Du làm riêng cho cô phải không?"

Bạch Du liếc nhìn cô ta, cười như không cười hỏi: "Muốn ăn à?"

Tần Tâm Hủy: ?

"Tự làm đi."

Nói xong, Bạch Du cầm hộp nhôm đựng bánh bao hấp, xoay người nghênh ngang đi ra ngoài.

Tần Chính Nhân: "..."

Tần Tâm Hủy: "..."

Bạch Du treo hộp cơm ở đầu xe rồi đạp con xe đạp Phượng Hoàng đi đến Hội Liên hiệp Phụ nữ, ai ngờ lúc sắp đến đơn vị rồi, vừa đi qua ngã rẽ thì có một người phụ nữ đột nhiên lao ra.

Bạch Du không phanh lại kịp thế là đ.â.m thẳng vào người đó khiến cô ta ngã sõng xoài ra đất, Bạch Du vội vàng xuống xe, hỏi thăm: “Chị có sao không? Có bị thương ở đây không?”

Cô vừa nói vừa chạy ra đỡ người phụ nữ kia, nhưng lúc nhìn thấy mặt cô ta thì chợt khựng lại.

Đây là một gương mặt thế nào nhỉ?

Trên mặt có đủ loại vết thương lớn nhỏ, đôi mắt sưng như hạch đào, khóe miệng nứt toác còn có vết m.á.u chưa khô hẳn.

Hình như nhận thấy ánh mắt của cô, người phụ nữ vội vàng giơ tay che mặt, nói: “Tôi không sao, không sao đâu, tôi còn có việc.”

Nói xong thì vội vàng đứng lên chạy vụt qua khúc quanh, chỉ một lát đã mất tăm.

Bạch Du ngẩn ngơ một lát mới định thần lại nhưng không có cách nào chạy đi gọi người lại.

TBC

“Két.”

Một cái xe đạp Phượng Hoàng dừng lại trước mặt Bạch Du, có giọng nói vang lên: “Bạch Du, sao cậu lại đỗ xe ở đây?”

Bạch Du nhìn Lâm Hướng Tuyết, nói: “Mình vừa đ.â.m vào một người phụ nữ, mặt người đó toàn vết thương thôi, mình nghĩ cô ta bị đánh.”

Lâm Hướng Tuyết thở dài nói: “Tình huống này thì có đến tám, chín phần là bị bạo lực gia đình rồi.”

Bạch Du nhìn theo hướng người phụ nữ biến mất, cuối cùng chỉ khẽ thở dài một hơi.

Hội Liên hiệp Phụ nữ tồn tại là để giúp đỡ phụ nữ, nhưng điều kiện tiên quyết là phụ nữ phải bằng lòng để bọn họ giúp đỡ, nếu không thì bọn họ cũng bó tay.

Sau khi đi vào văn phòng, Bạch Du chia sẽ sủi cảo chiên cho các đồng nghiệp.

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

“Cán sự Bạch, không ngờ tay nghề nấu nướng của cô lại tốt như vậy nha!”

“Đúng đấy, tôi dám khẳng định đây là món sủi cảo chiên ngon nhất tôi từng ăn!”

Chương 18: Chương 18

DTV-EBOOK

Lâm Hướng Tuyết nhét đầy hai má như chú sóc con, mỗi lần nghe thấy người khác khen ngợi Bạch Du thì lại gật đầu thì gà mổ thóc.

Đúng là ăn quá ngon luôn!

Lớp vỏ bên ngoài sủi cảo chiên giòn rụm, bên trong thì mềm mại tươi ngon, mấy nguyên liệu như nấm hương, thịt lợn và mỡ lợn hòa quyện vào nhau tỏa ra một mùi hương nức mũi.

Cô ấy cảm thấy tay nghề của đầu bếp trong Nhà hàng Quốc Doanh còn không giỏi bằng Bạch Du.

Vì món ăn này, Lâm Hướng Tuyết đã quyết định - Cô ấy phải trở thành bạn tốt nhất của Bạch Du.

Bạch Du vẫn luôn chờ người phụ nữ buổi sáng đến nhưng đến tận giờ tan tầm cũng không chờ được.

Cô ăn tối ở căn tin rồi mới thong thả đạp xe đạp dưới ráng chiều tà đi về nhà.

Cô còn tưởng vừa vào cửa đã nhìn thấy gương mặt đen như đáy nồi của mẹ nhưng không ngờ lại nhìn thấy một bà cụ đang ngồi trên ghế sô pha.

Bạch Du ngẩn người.

Sau đó, hai mắt cô đỏ bừng, nghẹn ngào hô lên: “Bà nội!”

Bà Bạch đang sắp xếp lại số bánh đậu xanh mang theo lên đây thì nghe thấy tiếng gọi to, thế là vội vàng ngẩng đầu lên.

Sau đó thì thấy cô cháu gái nhỏ của mình khóc lóc chạy đến trước mặt, bà vô cùng đau lòng: “Bé ngoan của bà, Tiểu Du ngoan, có ai bắt nạt cháu à?”

Khi vừa sống lại, gặp lại mẹ cô không hề khóc, gặp chồng trước phụ bạc cũng không khóc, nhưng vừa nhìn thấy bà nội kiếp trước không kịp gặp mặt lần cuối thì Bạch Du lại khóc không ra hơi.

Cô khóc vì mình ngu dốt, khiến bà nội ra đi không thanh thản, khóc vì nỗi bất hạnh của anh cả và ba, sau khi bọn họ ra đi thì cô chỉ còn lại một mình, cô đơn không nơi nương tựa. Cô còn khóc vì mình chịu đựng cả một đời, cuối cùng trước lúc c.h.ế.t lại không có một người thân nào bên cạnh.

Bà Bạch chưa từng thấy cháu gái út khóc nức nở như vậy bao giờ, khóc đến mức bà cảm thấy trái tim sắp bị bóp nát thành dưa muối: “Bé ngoan đừng khóc, đừng khóc mà, bà nội đến rồi. Dù ai bắt nạt cháu thì bà cũng vẫn luôn đứng về phía cháu.”

Bạch Du khóc một trận thì tâm trạng cũng thoải mái hơn, khóc xong rồi mới thấy rất xấu hổ.

Cô đã lớn chừng này rồi mà còn gào khóc như đứa con nít.

Đang định nói gì đó để bớt xấu hổ thì lại nấc cụt một cái.

Bà Bạch thấy thế thì lại càng đau lòng, vỗ vỗ sau lưng để nàng bình tĩnh lại: “Cháu không nói thì bà cũng biết, chắc chắn là do mẹ cháu bất công chứ gì,

chờ lúc nào cô ta về đây bà nhất định sẽ mắng cho một trận!"

Tần Chính Nhân vừa về đến cửa: "..."

Bà ta nên đi vào hay đi ra đây?

Lúc trước bà ta còn ôm tâm lý hên xui, hy vọng Bạch Du chỉ cố ý lấy bà Bạch ra để dọa bà ta thôi, ai ngờ con nhãi ranh kia lại gọi người đến thật!

Bà ta vẫn nên đi ra ngoài lánh nạn trước đã, chờ bao giờ bà chủ chứa bình tĩnh thì lại về.

Ai ngờ, vừa xoay người đã nhìn thấy hàng xóm Thái Vọng Xuân mở to mắt nhìn bà ta chằm chằm, vẻ mặt hóng hớt.

Bà ta thầm kêu hỏng rồi, quả nhiên, ngay sau đó đã nghe thấy đối phương nói: "Lão Tần, chị không đi vào à?"

Tần Chính Nhân rất ghét cách xưng hô "lão Tần" này, bà ta cảm thấy Thái Vọng Xuân là một người quê mùa từ nông thôn đến đây: "Lúc tôi về thì thấy ông Vương nhà chị đang đi tìm chị đấy, mau về nhà xem đi."

Nếu là người bình thường mà nghe vậy thì chắc chắn sẽ quay về xem sao.

Nhưng Thái Vọng Xuân lại không phải người bình thường: "Ông Vương nhà tôi mà tìm tôi thì hầu như chẳng có chuyện tốt lành gì, không vội. Chị vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy, sao không đi vào, sợ bị mẹ chồng mắng à?"

Không còn chuyện gì để nói à?

Tần Chính Nhân lại càng sầm mặt: “Không có gì, đột nhiên nhớ ra còn chưa làm xong một chuyện ở đơn vị.”

Nói xong, bà ta đi qua Thái Vọng Xuân ra ngoài, chỉ sợ nếu không đi nhanh sẽ bị bà Bạch trong nhà nghe thấy.

Chương 19: Chương 19

DTV-EBOOK

Ai ngờ, còn chưa đi được hai bước đã nghe thấy tiếng hô to của Thái Vọng Xuân: "Bà Bạch ơi, con dâu lão Tần của bà về rồi này, nhưng đi đến cổng thì lại không vào mà định quay lại đơn vị."

"..."

Tần Chính Nhân sắp phát điên rồi, sao trên đời này lại có loại người thích lo chuyện bao đồng như vậy chứ?

Bạch Du ở trong nhà nghe thấy giọng thím Thái thì suýt bật cười.

Xem ra bát mì xương ống cũng cô không lãng phí rồi.

Bà Bạch nghe vậy thì lập tức xông ra ngoài, biểu hiện hoàn toàn không giống một bà lão sáu mươi tuổi: "Vợ thằng cả, mau đứng lại đó cho tôi!"

Bàn chân của Tần Chính Nhân đang nhấc lên chợt khựng lại giữa không trung, bà ta hít sâu một hơi mới xoay người lại: "Mẹ ạ, sao mẹ đến mà không thông báo trước một tiếng để chúng con đi đón?"

Đáng ra lúc trước bà ta không nên đưa chìa khóa nhà cho bà chủ chứa này mới đúng, bây giờ chính bà ta lại rơi vào thế bị động!

"Làm sao? Tôi không thể đến đây à?" Bà Bạch có thân hình cao to, chỉ đứng đó thôi cũng khiến người ta cảm thấy áp lực như có ngọn núi đè trong lòng:

“Còn không tới nữa thì cháu gái ngoan của tôi sẽ bị người làm mẹ như cô ép c.h.ế.t mất!”

Lúc này trời còn chưa tối hẳn, rất nhiều người bưng bát đứng ăn cơm ngoài cửa, nhiều người đang ngồi ngoài sân hóng mát, nghe thấy động tĩnh thì thi nhau chạy ra hóng.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Một người có tính cách hòa nhã như Chủ nhiệm Tần mà cũng cãi nhau với người ta à?”

Nhiều người vừa mới chạy ra nên không biết đã xảy ra chuyện gì, đành phải hỏi thăm xung quanh.

Thân là quân chủ lực của đội quân hóng hớt trong khu tập thể, Thái Vọng Xuân lập tức nói: “Người đang mắng lão Tần là bà cụ Bạch, lần này bà ý chạy từ căn cứ không quân đến để làm chỗ dựa cho Bạch Du đấy!”

“Chỗ dựa? Bạch Du bị người ta bắt nạt à?”

“Hình như tôi vừa nghe bà Bạch mắng Chủ nhiệm Tần bắt nạt Bạch Du, chuyện này là thật sao?”

Thái Vọng Xuân thấy mọi người nhìn mình thì kiêu ngạo ưỡn n.g.ự.c lên như chú gà trống, nói: “Tất nhiên là thật rồi, mọi người thử nghĩ xem, có người mẹ ruột nào lại bắt con gái ngày nào cũng đi đưa cơm cho mình không? Mà đưa cơm cho mẹ ruột thì cũng thôi đi, lại còn phải đưa cho họ hàng, buổi trưa chỉ có chút thời gian để nghỉ ngơi thôi mà bắt con bé chạy đi chạy lại, mệt lắm đấy! Còn nữa cơ, mọi người thử nhìn mặt Bạch Du xem, hồi nhỏ trắng bóc luôn mà

giờ cứ đen như than đá ấy, đó cũng là vì ngày nào cũng phải đi đưa cơm đấy."

Mọi người đồng loạt quay sang nhìn Bạch Du, sau đó lại đồng loạt gật đầu, đúng là đen thật.

Mặc dù không đen đến mức như than đá nhưng hồi nhỏ Bạch Du xinh xắn đáng yêu, làn da trắng nõn, còn đẹp hơn là tiên đồng bên cạnh Quan m Bồ Tát ấy chứ.

Bạch Du: "…"

Thái Vọng Xuân thấy mọi người đồng tình với lời nói của mình thì càng hào hứng: "Chưa hết đâu, mọi người nhìn quần áo trên người Bạch Du xem, mặc đi mặc lại cũng chỉ có mấy bộ đấy. Còn cô cháu gái của lão Tần thì sướng rồi, toàn được mặc đồ nhung thôi, một đứa ăn nhờ ở đậu mà còn mặc đẹp hơn cả chủ nhà!"

Lúc trước nhà họ Tần phạm vào tội nặng, hai ông bà già lần lượt qua đời, em trai Tần Chính Nhân bị gãy chân, em dâu thì bỏ đi tái giá, chỉ để lại một đứa trẻ gào khóc đòi ăn.

Thế là Tần Chính Nhân đón đứa trẻ về khu tập thể, nuôi nấng cháu gái như con ruột, ai cũng khen ngợi bà ta có tình có nghĩa. Nhưng Thái Vọng Xuân lại không cảm thấy thế, bà ấy cảm thấy Tần Chính Nhân rất giả tạo.

Bà ấy cũng là một người mẹ, dù con của mình có không tốt đến đâu thì cũng là một miếng thịt rớt từ trên người mình xuống, sao lại có người yêu thương cháu gái hơn cả con gái ruột được?

Thế nên bà ấy cảm thấy những việc làm của Tần Chính Nhân đều là làm ra vẻ, mục đích là tạo dựng danh tiếng tốt đẹp cho mình!

Chương 20: Chương 20

DTV-EBOOK

"Chị nói thế thì lạ quá, có thương cháu gái đến đâu thì cũng không thể để con gái ruột bị uất ức được."

"Đúng đấy, có nuôi tốt đến đâu thì con nhà người thân cũng là con nhà người ta, sao vượt qua con ruột mình được?"

Nghe mọi người bàn tán, Tần Chính Nhân cảm giác có một cục đá đè vào lòng mình.

Trước khi bà Bạch kịp quát mắng, bà ta vội nói: "Mẹ đừng nghe người ta nói lung tung, Du Du là đứa con mà con mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày mới sinh ra được, sao có thể không thương nó?"

"Thương nó? Có ai thương như cô không? Thương mà ngày nào cũng bắt Tiểu Du đi đưa cơm cho cô, tôi chưa từng thấy ai làm mẹ như cô cả. Có khi người ngoài không biết còn tưởng cô cháu gái kia mới là con cô đấy!"

Đây cũng là điều bà Bạch không thể hiểu nổi, người làm cha làm mẹ thiên vị một đứa con nào thì cũng là chuyện bình thường nhưng năm nay bà ấy sáu mươi tuổi rồi mà chưa từng gặp người nào yêu thương con nhà người thân hơn con ruột mình cả.

Nếu Tần Tâm Hủy không lớn hơn Bạch Du một tuổi, bà lại tận mắt nhìn thấy cô chào đời thì còn nghĩ rằng hai đứa bé đã bị đánh tráo.

Thấy mẹ bị mắng, Bạch Du vui vẻ như chú chuột đồng.

Nhưng sau khi bà nội chỉ thẳng về phía mẹ cô rồi mắng câu cuối cùng, cô phát hiện sắc mặt mẹ cô hơi kỳ lạ.

Trông giống như hoảng sợ, kinh ngạc, nhưng lại giống như chẳng có gì.

Khi cô nhìn lại lần nữa thì sắc mặt mẹ cô đã bình thường trở lại, còn nhìn về phía cô.

“Du Du, người khác hiểu lầm mẹ cũng không sao, nhưng mẹ tin rằng con sẽ hiểu mẹ, đúng không? Con có ba có mẹ, có bà nội và anh trai thương con, nhưng chị họ con thì khác. Con bé là một đứa trẻ đáng thương, hai chân cậu con đã gãy không thể đi làm được, mẹ con bé thì nhẫn tâm bỏ hai cha con nó lại rồi chạy mất. Mẹ chỉ muốn thương yêu con bé thêm một chút thôi, chắc con sẽ hiểu cho mẹ đúng không?”

Không hổ là người có thể leo lên vị trí chủ nhiệm bằng thực lực, chỉ nói mấy câu đơn giản đã chuyển đầu mâu về phía Bạch Du rồi.

Lời nói của Tần Chính Nhân tương đương với nói: “Mày được nhiều người yêu thương như thế, chia cho Tần Tâm Hủy một ít thì làm sao?”

Ngay trước mặt bao nhiêu người, nếu Bạch Du dám nói một tiếng không thì cô sẽ trở thành một người ghen tị, không có lương tâm.

Quả nhiên, Tần Chính Nhân vừa nói xong đã có người đồng tình.

“Kể ra thì đứa trẻ Tâm Hủy cũng đáng thương lắm, nếu không có người cô như Chủ nhiệm Tần giúp đỡ thì có khi còn thảm hơn trẻ mồ côi.”

“Đúng đấy, nghe nói em trai Chủ nhiệm Tần bị cụt chân, không những không đi làm được mà còn cần người khác chăm lo cuộc sống hàng ngày, thật ra cũng là một người đáng thương.”

“Mẹ Tâm Hủy tàn nhẫn thật đấy, con gái mình mà cũng bỏ được.”

Bạch Du thầm cười lạnh.

Tia nắng cuối cùng trước khi mặt trời hoàn toàn lặn mất chiếu lên người cô, vô số tia sáng vụn vặt nhuộm mái tóc cô thành màu đỏ vàng, nửa bên mặt của cô biến mất sau bóng tối, khóe miệng lạnh lùng mím chặt, ánh mắt lạnh như băng.

Trước mắt mọi người, Bạch Du cất giọng lạnh lùng: “Không, con không hiểu, cũng không muốn hiểu.”

Hiển nhiên Tần Chính Nhân không ngờ cô sẽ trả lời như vậy, bà ta nhíu mày, nhưng lại nhanh chóng bảy ra vẻ mặt đau đớn nói: “Du Du, sao con lại m.á.u lạnh như vậy? Chị họ con là giọt m.á.u duy nhất của cậu, nhà họ Tần lại là nhà mẹ đẻ của mẹ, con không thể nể mặt mẹ mà tha thứ một chút sao? Dù sao cũng là lỗi của mẹ, mẹ đã không dạy dỗ con thành một người hiền lành, tốt bụng.”

Bạch Du cắn chặt môi, cắn đi vị chua bất ngờ xông lên mũi, sau đó cười nói: “Lúc con mới học đi mẹ đã để tự con đi, nhưng đi đâu mẹ cũng bế chị họ lớn hơn con một tuổi. Khi con vừa hiểu chuyện mẹ đã bảo

con phải nhường chị họ, nhường ăn nhường mặc, đồ dùng trong nhà luôn để cho chị họ chọn trước, còn con thì chỉ có thể dùng đồ thừa mà chị ấy bỏ lại.”

Chương 21: Chương 21

DTV-EBOOK

"Lúc lên cấp hai, mẹ chưa hỏi ý con mà đã đưa phòng của con cho chị họ, còn con thì chỉ có thể ở trong căn phòng nhỏ ngăn ra từ phòng của chị ấy. Căn phòng đó mùa đông thì lạnh, mùa hè thì nóng, giữa hè năm nào con cũng bị rôm sảy, mùa đông năm nào cũng lạnh đến nứt da."

"Sau khi lên cấp ba, mẹ còn bảo con giặt quần áo, giặt đồ lót cho chị họ, chị ấy gãy tay hay gãy chân? Sao không tự đi mà giặt quần áo của mình? Đến khi tốt nghiệp cấp ba, mẹ chưa hỏi ý con mà đã đưa cơ hội học Đại học Công Nông Binh cho chị họ, về sau còn tự quyết định gạch tên con ra khỏi danh sách nhân viên của Bộ Tuyên truyền. Khi đi làm, mẹ nói dạ dày của chị họ không tốt nên bảo con đến trưa phải về nhà nấu cơm rồi đưa đến đơn vị cho chị ấy ăn. Con không đồng ý thì mẹ lại lạnh nhạt với con đến bao giờ con chịu thua mới thôi."

"Mẹ chưa từng dạy con phải làm một người hiền lành và rộng lượng, từ nhỏ đến lớn, mẹ vẫn luôn nói với con rằng: Con không xinh đẹp bằng chị học, không ngoan ngoãn hiểu chuyện bằng chị họ, không đáng yêu, không thông minh như chị họ. Thế nên con trở thành một người như ngày hôm nay đúng là lỗi của mẹ, điều này coi như mẹ cũng tự hiểu rồi đấy."

Mỗi lần nói một câu, nụ cười trên mặt Bạch Du lại xán lạn thêm vài phần.

Chẳng qua, bà Bạch nhìn thấy nụ cười này của nàng thì lại vô cùng đau lòng, suýt nữa thì nước mắt đầm đìa.

“Bốp!”

Trước khi Tần Chính Nhân kịp phản ứng lại, bà Bạch đã với lấy cây chổi trước cửa rồi đập mạnh vào người bà ta: “Bà già này sống gần hết đời người rồi mà chưa thấy loại mẹ nào như cô! Thế mà lại ngược đãi chính con ruột của mình, biết thế thì tôi đã không cho Tiểu Du về thủ đô rồi!”

Lúc đó nhà họ Tần xảy ra chuyện, Tần Chính Nhân dồn hết tâm sức vào nhà mẹ đẻ, ngay cả con gái ruột cũng không quan tâm, bà Bạch không nhìn nổi nên mới bế cháu gái về nuôi.

Lúc cháu gái út vừa tròn một tuổi, bà mang cháu gái từ căn cứ không quân về thủ đô để cháu gái gặp mặt cha mẹ một lần. Ai ngờ, chưa được hai ngày thì cháu trai thứ hai đã mất tích. Ông bạn già lo lắng thành bệnh, chẳng mấy chốc thì rời khỏi thế gian.

Bà phải chịu hai tầng đả kích trong một thời gian ngắn nên cũng ngã bệnh, tất nhiên không thể mang cháu gái đi nuôi nấng được. Quan hệ của bà với con dâu cả không tốt, cũng lo lắng nếu mình nuôi cháu gái thì sẽ khiến con bé có ngăn cách với ba mẹ ruột. Nhưng sao bà ấy ngờ được con dâu cả chính là một đứa ngu dốt, lại còn ngược đã cả con ruột của mình!

“Mẹ, mẹ đừng làm vậy mà! Mẹ… A a…”

Tần Chính Nhân không ngờ bà Bạch lại ra tay đánh bà ta.

Dù sao bà ta cũng là Chủ nhiệm đoàn văn công, bà chủ chứa đánh bà ta trước mặt nhiều người như vậy thì sau này bà ta còn mặt mũi nào gặp người khác nữa?

TBC

Nếu là bình thường thì đã có hàng xóm trong khu chạy ra khuyên can rồi, nhưng lúc này tất cả mọi người đều im lặng.

Trong ấn tượng của mọi người, hồi nhỏ Bạch Du vô cùng đáng yêu, nhưng càng lớn thì tính tình lại càng kỳ lạ, không chỉ lúc đi đường cứ còng lưng xuống như người già thì cái miệng lại cứ như hồ lô gỗ, gặp người chả bao giờ biết chào hỏi.

Ngược lại, Tần Tâm Hủy lại có cái miệng dẻo, khi cười lên còn có má lúm đồng tiền, trông còn ngọt hơn cả bánh ngọt ngoài cửa hàng, thế nên lúc Tần Chính Nhân mới nói với mọi người là tình tình Bạch Du bướng bỉnh, không nghe lời. Mọi người không thể ngờ được đó là do bà ta bất công, càng không ngờ bà ta lại nói xấu và chèn ép chính con gái ruột của mình như vậy.

Bây giờ nghe những lời mà Bạch Du nói, tất cả đều cảm thấy đau lòng.

Bà Bạch chỉ đánh mấy cái rồi dừng tay, muốn đánh cũng phải đợi về nhà rồi đánh, không thì người ta sẽ chế giễu: “Vợ thằng cả, hôm nay tôi nói thẳng với cô luôn, cô nhất định phải trả lại tất cả mọi thứ thuộc về Bạch Du, phòng, quần áo, công việc, không được thì đổi thành tiền. Nếu cô dám nói một chữ ‘không’ thì ngày mai tôi sẽ đến đoàn văn công tìm chính ủy của các cô hỏi cho ra nhẽ!”

Chương 22: Chương 22

DTV-EBOOK

Tần Chính Nhân: "..."

Sức chiến đấu của bà Bạch rất mạnh mẽ, Tần Chính Nhân cũng sợ ngày mai bà sẽ đến đơn vị làm loạn thật.

Thế là...

Đêm đó, Bạch Du chuyển sang ở phòng của Tần Tâm Hủy, còn lấy được một nghìn đồng tiền đền bù.

Tục ngữ nói, bị gì chứ không thể bị bệnh, không có gì cũng không thể không có tiền.

Chuyện thứ hai sau khi sống lại: Mở rộng túi tiền.

Sau khi đưa cho cô một ngàn đồng, Tần Chính Nhân cảm thấy đầu đau đớn như sắp nứt ra đến nơi, hơi thở khó nhọc, đau khổ nằm trên giường đắp mặt nạ.

Tần Tâm Hủy tăng ca ở đơn vị đến tận tối mới lết thân thể mệt mỏi về nhà, vừa về nhà đã phát hiện...

Mất quạt rồi!

Tủ quần áo cũng mất!

Phòng lớn cũng không có!

Càng đau đầu hơn là thím Thái nhà bên đã chặn cô ta lại trước mặt mọi người để bảo cô ta tự giặt đồ lót của mình?

Cô ta không biết xấu hổ sao?

“Em họ nói như vậy trước mặt mọi người thì sau này cháu còn mặt mũi nào mà nhìn người khác nữa huhuhu…”

Từ khi bị thím Thái chặn đường, Tần Tâm Hủy đã khóc suốt nửa tiếng, đôi mắt đã sưng như hai quả hạch đào rồi.

Tần Chính Nhân cảm giác có hàng vạn con ruồi đang bay loạn xạ trong đầu, giọng điệu nói chuyện cũng không còn kiên nhẫn như trước nữa: “Người ta thích nói thì cứ kệ người ta, đợi mấy hôm nữa trong khu sẽ có tin đồn khác thôi, mọi người sẽ nhanh chóng quên chuyện này.”

Lúc này, Tần Chính Nhân không còn tâm trạng nào mà an ủi người khác nữa.

Bà ta đã bị bà Bạch chủ chứa kia cầm chổi đánh đấy, nếu chuyện này truyền đến đơn vị thì bà ta làm gì còn uy nghiêm nữa?

Vả lại, lúc trước bà ta tưởng Bạch Du ghen ghét nên mới đối đầu với mình, nhưng sau tối nay, bà ta không chắc nữa.

Tần Tâm Hủy nghe vậy thì cả người cứng đờ, còn quên cả khóc.

TBC

Đúng là không phải mẹ ruột, bình thường luôn miệng nói thương cô ta nhưng gặp chuyện là trở mặt ngay!

Nhưng người đứng dưới mái hiên thì không thể không cúi đầu, Tần Tâm Hủy gục đầu xuống, nói:

“Cháu xin lỗi cô, bây giờ cô đã đủ đau đầu rồi, đáng ra cháu phải giúp đỡ cô mới đúng, nhưng vừa nghĩ đến mọi người trong khu tập thể nhìn cháu như vậy thì…”

Dù sao cũng là đứa trẻ mà mình yêu thương từ nhỏ đến lớn, Tần Chính Nhân thấy cô ta muốn khóc lại không dám khóc thì không khỏi đau lòng: “Cháu là một đứa trẻ ngoan, người ta nói cháu thế mà cũng không biết phản bác sao?”

Tần Tâm Hủy khó hiểu ngẩng đầu lên: “Phản bác thế nào ạ?”

Tần Chính Nhân: “Cháu không cần phủ nhận toàn bộ, càng phủ nhận thì bọn họ càng bàn tán nhiều hơn. Cháu phải chủ động thừa nhận, đừng vội, nghe cô nói đã, cháu không chỉ phải thừa nhận Bạch Du đã giặt quần áo giúp cháu mà còn phải cảm ơn nó. Nhưng cháu phải bổ sung thêm là chỉ có những lúc cháu bị bệnh, không khỏe thì mới nhờ nó giúp mấy lần thôi, hiểu chưa?”

Ánh mắt Tần Tâm Hủy lập tức sáng lên: “Chỉ có cô mới có cách thôi, Hủy Hủy ngốc quá, nếu không có cô thì Hủy Hủy chẳng biết phải làm thế nào cả!”

Không thì sao lại có câu gừng càng già càng cay, Tần Chính Nhân chỉ nói mấy câu đã giải quyết được chuyện khiến Tần Tâm Hủy đau đầu.

Bà ta xoa đầu Tần Tâm Hủy, nói tiếp: “Dạo tới cháu đừng đối đầu với con nhãi kia, dù nó có làm gì hay nói gì thì cũng phải chiều theo ý nó, cháu càng chịu uất ức thì người khác lại càng đồng tình với cháu.”

Chân của ba Tần Tâm Hủy bị tàn tật, mẹ lại bỏ đi, đó là sự bất hạnh của cô ta nhưng cũng là ưu thế, con người đều đứng về phía kẻ yếu.

Bà ta đã phân tích chuyện này cho Tần Tâm Hủy nghe.

Tần Tâm Hủy cảm giác như có một thế giới mới mở ra trước mắt, cảm giác vô cùng phấn chấn.

Chẳng qua mới phấn chấn được một lát thì lại nghe Tần Chính Nhân nói: "Hủy Hủy, trên người cháu còn bao nhiêu tiền?"

Tay Tần Tâm Hủy cứng đờ, do dự một lát mới nói: "Không nhiều lắm, cô hỏi chuyện này làm gì ạ?"

Chương 23: Chương 23

DTV-EBOOK

Tần Chính Nhân: “Bà chủ chứa bắt cô đưa cho con ranh kia một ngàn đồng nên bây giờ cô hơi bí, cháu có bao nhiêu thì cứ đưa cho cô trước đi, sau này cô sẽ tiếp tế cho cháu.”

Mặc dù cả nhà họ Bạch đều đã đi làm, chẳng qua ba Tần Tâm Hủy lại bị gãy chân không làm được gì, cũng không có công việc, tiền sinh hoạt và tiền thuê người chăm sóc ông ta đều do bà ta trả.

Mấy năm nay, tiền lương của bà ta gần như đều để tiếp tế cho hai ba con nhà họ Tần, thế nên không có tiền tiết kiệm.

Bà ta sợ chẳng may chồng cần tiền làm gì đó mà lại muốn lấy từ chỗ bà ta, hoặc là con cả muốn kết hôn cần dùng tới mà lại không có tiền nên mới hỏi mượn Tần Tâm Hủy.

TBC

Nhưng bà ta cũng không cảm thấy mình quá đáng, bao nhiêu năm qua, không biết bà ta đã tiêu bao nhiêu tiền cho hai ba con nhà này rồi. Vả lại, công việc hiện tại của cô ta cũng do bà ta âm thầm bỏ ra không ít thì mới lấy được, Tâm Hủy lấy ra chút tiền thì cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Tần Tâm Hủy thì không nghĩ vậy.

Mấy người nhà họ Bạch đều đang làm việc, Tần Chính Nhân lại là Chủ nhiệm đoàn văn công, tiền

lương một tháng cũng phải bảy mươi đồng, nhà họ Bạch vốn không thiếu số tiền này!

Cô ta cảm thấy Tần Chính Nhân muốn dùng số tiền này để bắt chẹt cô ta!

Chẳng qua, sau này cô ta còn phải nhờ cậy nhà họ Bạch và Tần Chính Nhân nên dù có không vui thì cũng phải lấy ra ba trăm đồng.

Bên này thì đau đớn, thê thảm nhưng trong căn phòng bên cạnh lại có bầu không khí tốt đẹp.

“Bà giỏi thật đấy, mẹ cháu đứng trước mặt bà mà còn chẳng dám thở mạnh!”

Bạch Du cũng không ngờ bà nội vừa đến đã giáng một đòn mạnh cho mẹ cô như vậy, không chỉ lấy được tiền lương cho cô mà còn được bồi thường thêm tiền.

Bà Bạch thấy cháu gái cười tươi tỉnh như chú chuột đồng thì trái tim đã dễ chịu hơn nhiều: “Cháu nên nói với bà từ sớm mới phải.”

Bạch Du thoải mái dựa vào người bà nội, giọng nói tùy ý: “Lúc trước cháu vẫn luôn cảm thấy tại bà bế cháu đi nên mẹ cháu mới không thương cháu, cháu xin lỗi bà…”

Cô phải mất đến hai kiếp mới hiểu được một việc, không phải tất cả những người làm ba làm mẹ trên đời này đều yêu con mình, cũng không phải tất cả ba mẹ đều là ba mẹ có đạt tiêu chuẩn.

Kiếp trước, cô liều mạng lấy lòng mẹ nhưng kiếp này thì sẽ không như vậy nữa.

Bà Bạch vuốt ve mái tóc dài của cháu gái: “Bé ngốc, chắc chắn tại mẹ cháu nên cháu mới nghĩ vậy.”

Bạch Du gật đầu: “Bà nội anh minh.”

Từ sau khi cô hiểu chuyện, thỉnh thoảng mẹ cô lại nói bóng nói gió về chuyện bà nội bế cô đi từ hồi nhỏ.

Sự thông minh của mẹ cô là bà ta chưa từng nói xấu bất kỳ ai, nhưng bà ta biết cách dẫn dắt khiến người ta phải nghĩ theo hướng mà bà ta muốn.

Bà Bạch sợ cô khó chịu nên đành dỗ dành: “Bé ngoan, tính tình mẹ cháu rất kỳ quái, cháu đừng nghĩ nhiều. Cô ta không thương cháu thì có bà nội thương, bà để lại cho cháu rất nhiều đồ tốt.”

Bạch Du muốn nói cho bà ấy biết, mặc dù kiếp trước không thể gặp mặt bà nội một lần cuối nhưng những món đồ kia vẫn được đưa đến tay cô.

Nhìn sắc mặt bà nội hồng hào khỏe khoắn, Bạch Du âm thầm suy tính xem phải thuyết phục bà nội thế nào để bà đồng ý đến bệnh viện kiểm tra.

Hôm sau, Bạch Du tỉnh lại trong mùi thơm của cây tơ.

Mặc dù cả hai căn phòng đều có thể nhìn thấy cây tơ ngoài sân của khu tập thể nhưng cửa sổ của căn phòng này lớn hơn một chút, phong cảnh bên ngoài cũng tốt hơn.

Bạch Du ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy bông hoa tơ màu hồng phấn có vô số cánh hoa nhỏ mềm mại như cái cánh quạt, khi gió thổi qua, vô số cánh hoa thỏa sức bay múa.

Cô đang định đi rửa mặt rồi nấu bữa sáng thì nhìn thấy hai người đi ra từ sau thân cây tơ, cô tập trung nhìn kỹ...

Chương 24: Chương 24

DTV-EBOOK

Thế mà…

Lại là Giang Khải và Tần Tâm Hủy!

“Anh Giang Khải, em khó chịu quá! Chẳng qua có mấy lần em bị bệnh nên mới nhờ em họ giặt hộ em mấy bộ quần áo thôi, tại sao em ấy lại nói em như vậy chứ? Bây giờ chắc chắn mọi người trong khu tập thể đều tưởng em rất lười biếng, hết ăn lại nằm…”

Dưới tán cây tơ, Tần Tâm Hủy khóc lóc đáng thương như bông hoa dưới mưa, trông còn đáng thương, động lòng người hơn cả phấn hoa tơ.

Giang Khải nhẹ nhàng an ủi: “Tâm Hủy, em đừng khóc, ai cũng biết nhân phẩm của em, chắc chắn sẽ không ai tin những lời đó đâu.”

Tần Tâm Hủy ngước đôi mắt mờ sương lên nhìn anh ta, cất giọng nức nở mềm như bông: “Anh Giang Khải, anh nói thật sao? Mọi người sẽ tin em thật hả?”

Giang Khải bị cô ta nhìn với ánh mắt như vậy thì trái tim cảm giác như bị một sợi lông vũ khẽ phất qua: “Tất nhiên là thật rồi, anh cũng sẽ giải thích giúp em, em cứ yên tâm.”

Cuối cùng Tần Tâm Hủy cũng nín khóc, cô ta mỉm cười nói: “Anh Giang Khải, anh đối xử với em tốt quá!”

Bạch Du chỉ nhìn một lát rồi đi ra ngoài mua đồ ăn, cũng không biết hai người kia còn nói gì hay làm gì nữa.

Cô không hề có hứng thú với chuyện của hai người họ.

Khi quay về từ quầy bán thịt và quầy rau về, cô nhanh nhẹn nhào bột rồi nặn nhân bánh. Hôm nay ở quầy thịt có cá tươi nên cô mua hai con.

Cô định dùng một con để làm mì hoành thánh cá, cô thả con còn lại vào chậu nước để tối đi làm về nấu món chính.

Sau khi băm nhuyễn thịt cá trắm đen, cô lần lượt thả hành lá, gừng, tiêu trắng, rượu nấu ăn, muối và ngũ vị hương vào xoong nước để thịt cá thơm ngon hơn. Cô còn bỏ thêm hai quả trứng gà rồi khuấy đều lên.

Lúc bà Bạch ngủ dậy thì cô cũng vừa nấu mì hoành thánh xong.

Dùng cà rốt sợi và mộc nhĩ đen để làm nước dùng, phối thêm mì hoành thánh mỏng như tờ giấy nữa, thả hành lá lên trên cùng, vừa nhìn đã muốn ăn ngay rồi.

“Bé ngoan của bà, sao không ngủ thêm một lúc?”

Thoạt nhìn thân thể của bà Bạch rất khỏe mạnh nhưng thật ra không phải sáng nào cũng muốn ăn uống, nhưng bây giờ ngửi thấy mùi hương thơm ngát xông vào mũi, bà ấy cảm thấy mình có thể ăn hết hai bát to.

Bạch Du cười nói: “Lâu lắm bà mới đến một lần, cháu phải cho bà thử tay nghề nấu nướng của cháu chứ. Bà mau đi rửa mặt đi, rửa mặt xong ra ăn là vừa.”

Người ta hay nói con gái là áo bông nhỏ thấu hiểu lòng người, bà Bạch sống hơn nửa đời người, cuối cùng bây giờ cũng cảm nhận được rồi: “Được, bà đi rửa mặt ngay đây.”

“Ôi chao, bà Bạch hạnh phúc thật đấy! Không phải cháu nói quá chứ tay nghề nấu nướng của Bạch Du nhà bà quá cao luôn đấy, có khi đầu bếp ở Nhà hàng Quốc Doanh cũng chưa chắc đã nấu ăn ngon bằng con bé đâu!”

Bà Bạch vừa rửa mặt xong đi ra ngoài thì gặp Thái Vọng Xuân, Thái Vọng Xuân đã ngửi thấy mùi thơm từ sớm nên thèm quá không ngủ được.

Bà Bạch chưa từng ăn đồ ăn do cháu gái nấu, còn tưởng bà ấy chỉ muốn dỗ mình, nhưng có người khen cháu gái thì tất nhiên bà rất vui vẻ.

Bạch Du nhớ đến khả năng phát huy tuyệt vời của thím Thái tối hôm qua thì lại múc thêm một bát.

TBC

Thím Thái nhìn thấy bát mì hoành thánh trong tay Bạch Du thì nở nụ cười rộng đến tận mang tai: “Bạch Du có lòng thật đấy, đã ngoan ngoãn hiểu chuyện lại còn biết nấu ăn. Thím thấy mẹ cháu mắt mù nên mới thiên vị chị họ cháu!”

Bạch Du mím môi không nói gì, thầm nghĩ sau này nên thường xuyên tặng đồ ăn cho thím Thái.

Vừa rồi bà Bạch cho cho rằng thím Thái chỉ nói lời xã giao thôi, nhưng vừa nếm thử một miếng mì hoành thánh thì vô cùng kinh ngạc.

Mì hoành thánh mỏng như giấy, trơn mềm như tơ lụa, vừa cắn một miếng đã thấy mùi cá tràn ngập

trong miệng, nhưng món ăn lại không hề có mùi tanh.

Chương 25: Chương 25

DTV-EBOOK

Bà Bạch cắn một miếng mì hoành thánh nhỏ rồi lại uống một hớp canh, cà rốt sợi thơm ngọt, một nhĩ đen giòn sần sật giúp món thịt bớt ngấy. Chỉ một lát sau, bà đã xử lý được hơn nửa bát.

Bạch Du: "Bà ăn chậm thôi, trong nồi vẫn còn mà, cháu còn làm thêm đấy, cháu đã rửa sạch và thái món ăn kèm hết rồi, bà cứ cho vào nấu là được."

TBC

Thấy cháu gái chuẩn bị chu đáo như vậy cho mình, bà Bạch rất vui, nhưng cũng vô cùng đau lòng.

Vì bực bội nên bà lại bắt đầu mắng Tần Chính Nhân: "Đều tại bà mẹ có mắt như mù của cháu, chỉ có mỗi một cô con gái, không yêu thương, che chở thì thôi lại còn bắt cháu nấu cơm, đưa cơm suốt. Nhìn tay cháu thô ráp chưa này, bà đau lòng c.h.ế.t mất!"

Tần Chính Nhân ở trong phòng hắt xì mấy cái liền.

Bạch Du không muốn bà nội lo lắng nhiều cho mình nên tươi cười dỗ dành: "Bà nội, chúng ta đừng nhắc đến những người không liên quan được không? Thật ra như bây giờ cũng rất tốt rồi, cháu đã có một ngón nghề thành thạo. Nếu chẳng may không có cơm ăn, có khi cháu còn có thể đi ứng tuyển làm đầu bếp trong Nhà hàng Quốc Doanh đó."

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của cháu gái, bà Bạch bật cười: "Được rồi, chúng ta không nhắc đến những

người xui xẻo đó nữa, nhưng không thể cho bọn họ ăn mì hoành thánh được."

Bọn họ ở đây tất nhiên là chỉ Tần Chính Nhân và Tần Tâm Hủy.

Bạch Du mỉm cười, gật đầu đồng ý: "Tất nhiên rồi ạ, sau này bọn họ đừng mơ ăn được đồ cháu nấu."

Bà Bạch nghe vậy thì cười híp cả mắt.

Tần Chính Nhân đi ngang qua: "..."

Tần Tâm Hủy đi đằng sau: "..."

Bạch Du mang bánh quai chẻo và bánh đậu xanh mà bà nội mang từ Thiên Tân đến đi đơn vị.

Kiếp trước, cô dồn hết tâm sức lên người mẹ và Giang Khải, hoàn toàn không quan tâm đến những người khác. Thế nên lúc xảy ra chuyện, cô có muốn tìm người thảo luận cũng không tìm được ai.

Từ lần trước được ăn sủi cảo chiên của Bạch Du, Lâm Hướng Tuyết đã đơn phương tuyên bố muốn trở thành bạn thân nhất của Bạch Du.

Trưa hôm nay, hai người cùng đi ăn cơm trưa.

"Bạch Du, món sủi cảo hấp lần trước cậu làm quá ngon luôn, lúc về nhà mình đã khoe chuyện này với ông nội đấy, còn khen đồ ăn cậu nấu ngon hơn cả của đầu bếp trong Nhà hàng Quốc Doanh. Thế mà ông nội mình lại không tin, thế nên... Mình đã đánh cược với ông nội."

Nói đến đây, Lâm Hướng Tuyết liếc nhìn Bạch Du, ánh mắt có ý chột dạ.

Bạch Du khó hiểu hỏi: “Cược gì?”

Lâm Hướng Tuyết gãi mặt, đáp: “Mình đã đánh cược với ông nội là, nếu sủi cảo chiên cậu làm ngon hơn của đầu bếp Vương thì ông nội sẽ cho mình một cái bình hoa.”

Lâm Hướng Tuyết không nói quá rõ nhưng với bối cảnh của cô ấy thì cái bình hoa kia phải ở cấp bậc đồ cổ.

Lúc trước Lâm Hướng Tuyết từng giúp cô nên cô muốn trả lại ân tình này, cô suy tư một lát rồi nói: “Chắc chắn tay nghề nấu nướng của mình không thể sánh với đầu bếp Vương được, nếu ông nội cậu không phiền thì hai hôm nữa mình có thể làm thêm một ít cho cậu.”

Lâm Hướng Tuyết lập tức cười tươi như hoa: “Thế thì tốt quá! Mà có làm phiền cậu không?”

Thật ra thắng hay không không quan trọng, quan trọng là được ăn sủi cảo chiên trong mềm ngoài giòn!

Bạch Du lấy cái đồng hồ lần trước mẹ đưa cho cô từ trong túi ra, nói với Lâm Hướng Tuyết: “Thật ra mình cũng có chuyện muốn nhờ cậu, cậu thử xem có thể bán hộ mình cái đồng hồ này không?”

Lâm Hướng Tuyết vui vẻ đồng ý, nhưng khi nhìn thấy đồng hồ thì lại cảm thấy kỳ lạ: “Cái đồng hồ này vẫn còn mới mà, sao cậu không đeo?”

Bạch Du mỉm cười đáp: “Mình không thích mẫu này lắm, định mua cái khác.”

Nếu là người khác nghe vậy thì có thể sẽ cảm thấy cô kén chọn, lãng phí, dù sao khi bán đi cũng phải trừ hao mất một ít tiền. Nhưng Lâm Hướng Tuyết xuất

thân từ gia đình giàu có, cô ấy chẳng cảm thấy lời nói của Bạch Du có vấn đề gì cả.

Chương 26: Chương 26

DTV-EBOOK

Sau khi tan làm, Bạch Du không ăn cơm ở căn tin mà vội vàng đạp xe đạp về nhà nấu cơm cho bà nội.

Ai ngờ, vừa về đến khu tập thể thì thấy một bóng người xuất hiện trước mặt.

Bạch Du hoảng hốt hét lên, cô vội vàng quẹo đầu xe sang một bên nhưng vẫn chậm một bước.

Đầu xe đ.â.m sầm vào thân cây bên đường rồi đổ xuống.

Xe đạp ở thời này rất quý, sáng nay trước khi cô đi làm, bà nội đã cẩn thận lau sạch đầu xe hai lần, không ngờ cô mới đạp ra ngoài một chuyến đã khiến đầu xe bị lệch rồi.

Bạch Du đau lòng ngẩng đầu lên, thế mới thấy người đang chắn trước mặt cô là Giang Khải, cơn giận lập tức bùng lên: “Giang Khải! Anh muốn c.h.ế.t thì cút ra chỗ nào xa xa mà chết, đừng có c.h.ế.t trước mặt làm bẩn đường đi của tôi!”

Giang Khải đã gặp một Bạch Du khúm núm, dạ dạ vâng vâng, đã gặp một Bạch Du trong mắt, trong lòng chỉ có anh ta, nhưng trước giờ chưa từng gặp một Bạch Du trợn mắt lườm anh ta như vậy.

Anh ta thẹn quá hóa giận: “Bảo sao Tâm Hủy lại nói cô trở thành người không nói lý lẽ, nhìn dáng vẻ của cô bây giờ xem có giống một người phụ nữ đanh đá không?”

Bạch Du cười lạnh: “Tôi đanh đá thì làm sao? Có lấy anh đâu mà lo.”

Nói thế nào nhỉ? Giang Khải không tin Bạch Du sẽ chia tay với anh ta, nhưng cô cứ lặp đi lặp lại lời chia tay khiến anh ta cảm thấy rất mất mặt đàn ông.

Mặt Giang Khải đỏ bừng: “Cô muốn chia tay phải không? Được, tôi đây sẽ chiều cô, mai sau đừng có mà khóc lóc cầu xin tôi quay lại!”

Bạch Du lại cười lạnh: “Cầu xin anh? Có phải anh uống thuốc sâu nhiều quá nên rối loạn tinh thần, tự coi mình là bảo bối không? Không bao giờ nhá! Trong mắt tôi, anh còn rẻ tiền hơn cả cọng cỏ!”

Mặt Giang Khải lại càng đỏ như máu: “Bạch Du! Cô…”

Bạch Du giả vờ ngoáy tai, đáp: “Gọi gì mà gọi? Tôi không có điếc, cũng không mù, tôi biết thừa anh và Tần Tâm Hủy suốt ngày yêu đương vụng trộm dưới gốc cây tơ. Anh tưởng mọi người đều mù rồi nên không nhìn thấy chắc?”

Nghe cô nói vậy, Giang Khải không tức giận, cũng không sợ hãi mà lại cười như không cười nhìn Bạch Du, anh ta nhíu mày nói: “Vì vậy, cô đang ghen ghét à?”

Bạch Du quá buồn nôn vì lời nói của anh ta: “Da mặt dày như vậy sao ngày xưa nhà nước không dùng da mặt của anh làm áo chống đạn nhỉ? Cái quái gì vậy? Hôm nay tôi nói với anh thêm một lần cuối cùng, anh muốn yêu ai, muốn ở bên ai đều là chuyện của anh, tôi đã chia tay với anh từ lâu rồi!”

Nói xong, cô chỉnh thẳng lại đầu xe rồi lại trèo lên, định đạp xe bỏ đi.

Giang Khải tức giận siết chặt nắm đấm.

Anh ta chưa từng thấy Bạch Du ăn nói sắc bén như vậy, càng không chịu được khi Bạch Du không coi anh ta ra gì.

Anh ta lập tức giơ tay tóm lấy ghế sau xe đạp rồi kéo giật lại.

Bạch Du không ngờ thể ngờ được Giang Khải lại đột nhiên phát điên, thân xe nghiêng sang một bên…

"Rầm!"

Cả người và xe đều ngã xuống đất, cô không khỏi hít sâu một hơi vì quá đau.

"Giang Khải! Tôi XXX tổ tông mười tám đời nhà anh!"

Bạch Du bò từ dưới đất dậy rồi xoay người giáng thẳng cho Giang Khải một cái tát.

"Bạch Du!"

Giang Khải sững sờ, một lúc sau mới tỉnh táo lại, anh ta tức sùi bọt mép, lập tức giơ nắm đ.ấ.m hằn gân xanh lên trước mặt Bạch Du.

Bạch Du sợ hãi trợn tròn mắt.

Cái xe đạp vừa đổ xuống nằm ngay sau lưng cô, bây giờ cô có muốn chạy cũng không được.

Đương lúc Bạch Du cho rằng mình c.h.ế.t chắc rồi thì một bóng người đột nhiên lao đến…

Chỉ nghe “Bốp” một tiếng.

Sau đó, cả người Giang Khải bay thẳng ra xa theo một vòng cung.

Lại nghe “Bốp” một tiếng.

Mặt Giang Khải bị đ.ấ.m úp xuống đất.

Bạch Du: “?”

Cô vô thức quay lại nhìn.

Sau đó, chỉ thấy một gương mặt tuyệt đẹp như yêu nghiệt.

Giang… Giang Lâm?

Giang Lâm mặc bộ đồng phục hải quân mùa hè màu trắng giản dị, kết hợp với quần hải quân màu xanh lam thẳng thớm, những ngón tay thon dài rõ ràng đang cầm lấy chiếc mũ vành rộng màu đen trắng.

Chương 27: Chương 27

DTV-EBOOK

Một mảng ánh nắng lớn trên đầu chiếu thẳng vào mặt anh, đường nét khuôn mặt rõ ràng và sắc bén, đôi mắt đào hoa màu hổ phách rất quyến rũ, khiến người ta nhìn mà nghẹt thở.

Nhưng mà Giang Lâm không phải đang ở đảo Quỳnh Châu sao, vậy làm sao lại xuất hiện ở đây?

Nhìn vào khuôn mặt cực kỳ tuấn tú trước mặt, Bạch Du có chút choáng váng.

Lần trước gặp anh là ba năm trước, lúc đó anh mặc bộ quân phục hải quân màu xám kiểu 71, lần này về, trang phục đã đổi thành kiểu 74 trắng trên nền xanh, ngoại hình không thay đổi nhiều, chỉ có vẻ như cao hơn.

Ba năm trước, cô chỉ cao đến vai anh, vậy mà bây giờ đã thấp hơn vai anh!

Anh chàng này ăn gì mà lớn vậy, hai mươi mấy tuổi rồi mà vẫn cao lên?

Bốn mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, Giang Lâm lên tiếng trước: “Cô bị thương rồi, cầm lấy.”

Bạch Du muốn nói không cần nhưng tay đã ngoan ngoãn vươn ra trước: “Cảm ơn anh Giang Lâm.”

Không biết là do quá căng thẳng hay quá ngạc nhiên, lúc nhận khăn tay, tay cô vô tình chạm vào mu bàn tay anh, còn khẽ cọ xát một chút.

Giang Lâm nhướng mày, nhìn sâu vào mắt cô.

TBC

Ánh mắt ấy khiến Bạch Du rùng mình: “Xin lỗi, tôi không cố ý.”

Không biết vì sao, từ nhỏ cô đã hơi sợ Giang Lâm.

Nhà họ Bạch chỉ mới phát tài từ thế hệ ba cô, tám đời trước đều là nông dân nghèo nhưng nhà họ Giang thì khác, nhà họ Giang là gia đình nhà Nho thực thụ có truyền thống lâu đời.

Bà nội của anh là sinh viên xuất sắc của trường Giáo hội Anh, ngoài việc nói tiếng Anh lưu loát, bà ấy còn viết văn rất hay. Ông nội anh càng nổi tiếng là thương nhân yêu nước, đã làm nhiều việc có lợi cho đất nước và nhân dân. Nhiều gia đình đã chìm dần trong dòng chảy thời gian, chỉ có nhà họ Giang vẫn thịnh vượng.

Nói về việc nhà họ Bạch có thể phát triển, phải kể đến sự giúp đỡ của nhà họ Giang, nếu không nhà họ Bạch lúc này vẫn đang cày ruộng ở quê. Tuy ở chung một khu nhà lớn nhưng cô và Giang Lâm vẫn không thân thiết.

Thứ nhất, Giang Lâm hơn cô bảy tuổi. Khi cô mới biết tập đi, Giang Lâm đã vào tiểu học. Khi cô vào tiểu học, Giang Lâm đã lên đại học. Một sinh viên đại học 13 tuổi, không có điểm chung gì với học sinh tiểu học thậm chí không biết đếm đến một trăm như cô.

Thứ hai, Giang Lâm là đóa hoa lạnh lùng nổi tiếng trong khu tập thể, anh luôn mang đến cho mọi người

cảm giác xa cách. Mặc dù không phải là kiểu kiêu căng nhìn người khác bằng lỗ mũi nhưng sự thờ ơ trên khuôn mặt khiến người ta không dám đến gần anh.

Giang Lâm bước tới dựng chiếc xe đạp bị ngã trên mặt đất, nhìn lướt qua cánh tay đỏ bừng của cô: "Cô nên đi trạm y tế để rửa tay, đi nào, tôi đưa cô đi."

Không đợi Bạch Du mở miệng, Giang Khải bị Giang Lâm đạp xuống đất đứng lên, nổi giận đùng đùng gào to: "Con mẹ nó ai đạp ông đây…"

Câu tiếp theo sau khi đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của Giang Lâm thì tự động ngưng bặt.

Mặt anh ta hung hăng co rúm vài cái, không biết nên phẫn nộ hay nên khiếp sợ: "Anh ba, anh… Anh sao lại ở chỗ này?"

Giang Lâm lạnh lùng nhìn anh ta: "Xin lỗi Bạch Du!"

Giang Khải không muốn.

Bị Bạch Du mắng té tát, anh ta đã nhận một cái tát, còn bị Giang Lâm đá một cú, giờ bảo anh ta xin lỗi Bạch Du, trong lòng anh ta ức chế vô cùng.

Nhưng mà khi đối diện với ánh mắt lạnh lùng của anh ba, anh ta chỉ cảm thấy một cỗ áp lực ập đến, không dám chống đối, đành cắn răng nói: "Xin lỗi."

Giang Lâm: "Em xin lỗi ai?"

Giang Khải: "Bạch Du, xin lỗi."

Giang Lâm nhìn anh ta, giọng nói lạnh nhạt: "Bây giờ anh đưa người đi trạm y tế, lát nữa anh phải nhìn thấy em đích thân đến xin lỗi, nghe rõ chưa?"

Bàn tay buông thõng bên hông của Giang Khải nắm chặt: “Biết rồi.”

Nhìn thấy Giang Khải bị mắng như một đứa cháu, Bạch Du cảm thấy hả hê trong lòng.

Chương 28: Chương 28

DTV-EBOOK

Giang Lâm hơn Giang Khải ba tuổi, là con trai trưởng của con thứ ba nhà họ Giang, đương nhiên Giang Lâm nhận được sự quan tâm và chú ý hơn Giang Khải, chưa kể Giang Lâm thực sự quá xuất sắc, xuất sắc đến mức khi ai đó đứng cạnh Giang Lâm, họ sẽ trở nên lu mờ giống như những vì sao xuất hiện bên cạnh mặt trăng,.

Giang Khải luôn muốn vượt qua anh ba nhưng dường như dù anh ta cố gắng đến đâu, ông nội và ba anh ta chỉ nhìn thấy anh ba.

Mất hết mặt mũi, Giang Khải không muốn ở đây thêm một phút nào nữa, quay người bỏ đi.

Ngay khi Giang Khải đi khỏi, Bạch Du liền nói: "Anh Giang Lâm, vết thương của tôi không nghiêm trọng, tôi có thể tự xử lý ở nhà."

Nói xong, không đợi Giang Lâm trả lời, cô đỡ chiếc xe đạp trên mặt đất và vội vã bước đi, chạy như thể có người đang đuổi theo sau lưng.

Giang Lâm đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng Bạch Du cho đến khi khuất hẳn, mới quay bước rời đi.

Trên thực tế, Bạch Du không về nhà ngay mà đi vòng qua trạm y tế bên cạnh để nhờ y tá xử lý vết thương trên mu bàn tay. Lý do rắc rối như vậy là vì em gái của Giang Khải, Giang Hựu Hàm, làm việc tại trạm y tế trong khu nhà của họ.

Giang Hựu Hàm là người ngang ngược nhất mà cô từng gặp, không ai sánh bằng. Vì vậy, cô hoàn toàn không muốn gặp mặt cô ta.

May mắn thay vết thương không quá nghiêm trọng nhưng y tá vẫn dặn dò cô trong hai ngày này không được đụng nước để tránh để lại sẹo.

Trở về nhà, Bạch Du cũng không định giấu bà nội, trực tiếp lộ vết thương cho bà xem, đương nhiên cô cũng không quên nhắc đến kẻ đầu têu là Giang Khải.

Bà Bạch nhìn thấy, lập tức nổi giận: "Tên thỏ đế nhà họ Giang, người ta còn chưa gả đi mà đã dám đối xử với cháu như vậy, sau này gả đi còn ra sao nữa? Chuyện này nếu nhà họ Giang không cho cháu một lời giải thích, bà đây sẽ không tha cho họ!"

Nghe vậy, Bạch Du lại ném ra một quả b.o.m nữa: "Bà ơi, cháu không muốn quen Giang Khải nữa, hai ngày trước cháu đã chia tay anh ta rồi."

Hiển nhiên bà Bạch đã bị tin tức này làm choáng váng, phải mất một lúc lâu mới lấy lại được giọng nói: "Bạch Du, cháu nói thật chứ?"

Bạch Du gật đầu: "Rất nghiêm túc, trước đây cháu không hiểu chuyện, cháu nghĩ Giang Khải là một người bạn trai tốt nhưng sau chuyện hôm nay, cháu sẽ không bao giờ ở bên cạnh anh ta nữa."

Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, cô vẫn còn sợ hãi.

Nếu Giang Lâm không đến kịp thời, liệu nắm đ.ấ.m của Giang Khải có giáng xuống người cô

không?

Mặc dù kiếp trước Giang Khải không bao giờ đánh cô nhưng bây giờ nghĩ lại, thật ra cô chưa bao giờ thực sự hiểu rõ con người Giang Khải.

Bà Bạch nghe vậy thì không thể kiềm chế được cơn thịnh nộ: "Bà đã sớm biết rằng tên nhóc Giang Khải đó không phải là thứ tốt đẹp nhưng cháu thích nó, bà không ngăn cản cháu nhưng nó là thứ gì chứ, ba tuổi còn tè dầm, bốn tuổi còn rặn phân ra quần, năm tuổi đi đường hay ngã lăn ra sấp mặt, người ta không biết còn tưởng nó bị bại liệt khiến trí tuệ kém phát triển."

Bạch Du: …

Ba tuổi tè dầm là vì lần đó Giang Khải uống quá nhiều sữa vào buổi tối, bốn tuổi là vì ăn hỏng bụng, năm tuổi thường xuyên vấp ngã là do lúc đó anh ta bị gãy xương.

Tuy nhiên Bạch Du sẽ không giải thích cho anh ta.

Bà Bạch không có ý định dừng lại, tiếp tục nói: "Mười hai tuổi giọng nói nghe như vịt kêu, mở miệng ra là chói tai, nghe rất khó chịu, mười ba tuổi nổi đầy mụn, đường cổng còn nhẵn mịn hơn mặt nó, mười bốn tuổi lùn như quả bầu, một thứ như vậy thì đừng cần nữa, chúng ta hãy tìm một người tốt hơn nó gấp trăm lần!"

Bạch Du suýt bật cười: …

Giang Khải bắt đầu thay đổi từ năm 12 tuổi, giọng nói lúc đó của anh ta thực sự rất khó nghe, 13 tuổi mặt đầy mụn nhưng may mắn là không để lại nhiều sẹo mụn trên mặt. Hơn nữa, anh ta thuộc tuýp phát

triển muộn, 14 tuổi còn thấp hơn hẳn so với anh em họ, vì vậy anh ta đã buồn bã về điều đó trong một thời gian dài.

Chương 29: Chương 29

DTV-EBOOK

Tuy nhiên, đó không phải là vấn đề, vấn đề là ở cô không hề biết rằng bà nội mình lại có thể chửi thề giỏi như vậy.

Lúc nãy bà đã chửi Giang Khải một trận, cô còn tưởng rằng do quá tức giận nên mới kích hoạt kỹ năng nói liên thanh như pháo.

Bây giờ nghĩ lại, hóa ra là di truyền.

Để an ủi cháu gái, bà Bạch đã vào bếp nấu một bàn đồ ăn ngon.

Món ăn chính là sườn xào chua ngọt và mì sợi thép.

Mì sợi thép được làm từ bột ngô, khác với các loại mì khác ở chỗ nó phải được ngâm trước rồi mới hấp, hấp đến khi chín tới rồi vớt ra ngâm tiếp. Cách làm này giúp mì sợi thép có màu vàng óng và có độ dai ngon đặc biệt.

Vì cách làm phức tạp nên người ta thường không muốn tốn công sức để làm.

Bạch Du lại thích món này, trộn mì sợi thép với sốt ớt, thêm thịt băm nhuyễn, rắc thêm mè trắng, dầu mè và xì dầu, trộn đều tất cả, thơm lừng đến mức có thể khiến những đứa trẻ hàng xóm thèm thuồng.

Sườn xào chua ngọt được hầm kỹ hơn bình thường để phù hợp với hàm răng của bà nội, dưới ánh đèn màu cam, sườn có màu vàng hồng, gắp một

miếng cho vào miệng, mềm tan trong miệng, thơm ngon.

Mặc dù không thể sánh bằng tay nghề của đầu bếp Nhà hàng Quốc Doanh bên ngoài nhưng những món ăn do bà nội tự tay làm có một sức hút kỳ diệu, khiến chúng ngon hơn bất kỳ món ăn nào do người khác làm.

Nói một cách chính xác, đó chính là hương vị của gia đình.

Cho đến khi cô lên giường ngủ, vẫn không thấy bóng dáng của Giang Khải, nhà thứ ba nhà họ Giang cũng im ắng như không có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, Bạch Du không quan tâm và cũng không vội vàng.

Dù sao cô và Giang Khải đã chia tay, nếu Tần Tâm Hủy thích thì cứ lấy đi.

Cô ném đi rác rưởi, cũng chỉ có Tần Tâm Hủy là thích.

Ngày hôm sau, bên Giang Khải vẫn không có tin tức.

Giống như đã chết.

Lần trước cô vốn muốn mời Lâm Hướng Tuyết ăn cơm nhưng vì cô ấy phải đi xem mắt nên đành thôi, hôm nay trước khi đi làm cô lại mời.

Lâm Hướng Tuyết vui vẻ đồng ý, trưa còn cố ý ăn ít hơn một chút để dành chỗ cho bữa tối thịnh soạn.

Đi từ văn phòng đến Nhà hàng Quốc Doanh cần đạp xe nửa tiếng. Khi đi qua một con hẻm nhỏ, Lâm Hướng Tuyết bỗng thấy hẻm đầy những bông hoa hồng đỏ.

“Bạch Du, cậu mau nhìn kìa, chỗ đó nở nhiều hoa quá, đẹp quá!”

Bạch Du quay đầu nhìn lại, cũng không khỏi sáng mắt.

Trước bức tường xám rêu phong, nở rộ cả một bức tường hoa đỏ rực rỡ. Gió nhẹ thổi qua, cành hoa rung rinh, lá xanh khẽ gật đầu, như thể đã trải qua một mùa hè thơm ngát.

Lâm Hướng Tuyết: “Chúng ta đi qua đó xem chút đi, dù sao bây giờ cũng còn sớm để ăn tối.”

Trời quả thực không tối lắm, mây hồng rực rỡ trải dài khắp bầu trời.

TBC

Bạch Du nghe vậy gật đầu, lái xe theo sau Lâm Hướng Tuyết vào con hẻm.

Nhìn từ xa những bông hoa đã rất đẹp, nhìn gần càng đẹp đến say lòng người, hương thơm của hoa nồng nàn, bao trùm cả con hẻm.

Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết không hẹn mà cùng xuống xe đạp, đi đến bên bức tường hoa và lặng lẽ ngắm nhìn.

Lâm Hướng Tuyết thở dài: “Tiếc là ở đây quá xa nhà, nếu không thì mình có thể về nhà lấy máy ảnh đến chụp ảnh.”

Bạch Du lè lưỡi.

Mặc dù nhà họ Bạch được coi là khá giả nhưng gia đình cô không thể tùy ý mua một chiếc máy ảnh. Tất nhiên, họ có đủ khả năng để chi trả cho khoản tiền đó nhưng máy ảnh không phải là thứ họ dùng hàng ngày, vì vậy thông thường mọi người sẽ không bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua.

Ngay lúc này, bỗng có tiếng bước chân vang lên từ phía sau.

Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết cùng quay đầu nhìn lại.

Ngay sau đó, Lâm Hướng Tuyết phát ra tiếng thét chói tai: “Aaa…”

Mặt Bạch Du cũng trắng bệch.

Đứng trước mặt hai người là một người đàn ông khoảng chừng một mét sáu, khuôn mặt vô cùng xấu xí nhưng xấu xí không phải lý do anh ta biến thái, bởi vì lúc này anh ta đang cởi quần, để lộ thứ đồ chơi kia và đi về phía các cô.

Chương 30: Chương 30

DTV-EBOOK

Cho tới bây giờ, Lâm Hướng Tuyết chưa từng thấy thứ kia của đàn ông trưởng thành, hơn nữa còn là tình cảnh như vậy, nhất thời bị dọa đến bật khóc.

Người đàn ông hèn mọn sau khi nhìn thấy Lâm Hướng Tuyết bị dọa khóc thì càng đắc ý, còn quơ quơ, anh ta mỉm cười lộ ra một hàm răng vàng.

Loại biến thái này, nạn nhân càng sợ hãi, họ càng phấn khích.

Sau khi Bạch Du sửng sốt một chút liền tỉnh táo lại, sau đó khóe miệng nhếch lên cười nói: "Chỉ với thứ nhỏ như mũi kim vậy mà anh cũng dám lấy ra khoe, anh không sợ mất mặt nhưng tôi sợ bị kim đ.â.m ngất xỉu!"

Gã bỉ ổi: "?"

Ngất xỉu vì cây kim?

Anh ta cúi đầu nhìn về phía món đồ chơi kia của mình, mặt trong nháy mắt đỏ bừng.

Bạch Du tiếp tục chế giễu: "Mọi người đều nói đó là nơi đàn ông là vốn liếng để khoe khoang nhưng nhìn anh kìa, ngay cả kim thêu cũng tốt hơn anh một chút, sao anh bé tẹo mà tự tin thế? Nếu là tôi, tôi đã không còn mặt mũi để sống trên đời này, sao còn dám ra ngoài khoe khoang?"

Gã bỉ ổi: "..."

Anh ta thở hổn hển, suýt chút nữa vì tức giận mà phun ra một ngụm máu.

Anh ta tức giận đến run rẩy toàn thân, vừa tức giận vừa xấu hổ, đồng thời trong lòng cũng nảy sinh một tia không tự tin.

Chỗ đó của anh ta thực sự… Nhỏ sao?

Vốn dĩ Lâm Hướng Tuyết đã sợ hãi đến mức mặt trắng bệch, không biết phải làm gì. Nghe lời Bạch Du, cô ấy cũng ngẩn người ra.

Bạch Du liếc nhìn cô ấy một cái, nhỏ giọng nói: "Đi báo cảnh sát."

May mắn thay, mặc dù sợ hãi, Lâm Hướng Tuyết cũng không hoàn toàn vô dụng. Cô ấy đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, nhảy lên xe đạp và lao ra khỏi con hẻm.

Gã bỉ ổi nhìn thấy Lâm Hướng Tuyết định đi, biết rằng tình hình không ổn, liền vội vàng bỏ chạy.

Bạch Du nhặt một hòn đá trên mặt đất ném qua. Cô nhắm rất chuẩn, hòn đá trúng ngay vào bắp chân bị thương của gã bỉ ổi.

Gã bỉ ổi té lăn trên đất, ôm bắp chân bị thương kêu rên.

Rất nhanh cảnh sát đã tới.

Ba người bị đưa về cục cảnh sát.

Bạch Du nói ra lại chuyện từ đầu đến cuối trong một lần.

Cảnh sát đảm bảo với hai người họ rằng: "Hai người yên tâm đi, những hành vi như vậy, cảnh sát

chúng tôi nhất định sẽ trừng phạt thật nghiêm."

Thời đại này, hình phạt cho tội lưu manh rất nghiêm khắc. Hành vi phô bày bộ phận s.i.n.h d.ụ.c của bản thân nơi công cộng như gã bỉ ổi kia, chỉ sợ anh ta sẽ phải trải qua nửa phần đời còn lại trong trại lao động.

Tuy nhiên, Bạch Du không hề đồng cảm với anh ta, thậm chí còn chuẩn bị giáng đòn chí mạng cuối cùng cho anh ta.

Lúc này, Giang Lâm tình cờ đến đồn cảnh sát để giải quyết một số việc. Khi chuẩn bị đi, anh nghe loáng thoáng giọng nói của Bạch Du nên đi đến gần.

Khi đến cửa, anh nhìn thấy một người phụ nữ có thân hình mảnh mai đang quay lưng lại với anh, giọng nói líu lo: "Đồng chí cảnh sát, loại côn đồ thối tha chỉ mang theo chiếc kim đen rỉ sét dài ba cm đi hù dọa người khác như thế này, xin các đồng chí nhất định không được tha thứ cho anh ta!"

Giang Lâm: "…"

Cảnh sát: "…"

Ba cm kim đen rỉ sét, khụ khụ, mô tả của người phụ nữ này khá đặc biệt.

Bạch Du cảm thấy như có một ánh mắt đặc biệt nhìn vào mình từ phía sau nên quay đầu lại theo bản năng.

Sau đó, cô đối diện với ánh mắt đầy ẩn ý của Giang Lâm.

Bạch Du: "…"

Bạch Du xấu hổ đến mức muốn tìm cách trốn đầu vào lòng đất.

Cô không ngờ lại gặp được Giang Lâm ở đây, càng không ngờ Giang Lâm lại nghe thấy những lời cô nói.

Cô chỉ mồm mép bén nhọn hai lần, không ngờ hai lần đều bị Giang Lâm bắt gặp.

Nghĩ đến câu nói "kim đen" vừa rồi, cô chỉ muốn đào hố chôn sống bản thân!

Giang Lâm chỉ ngạc nhiên ban đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô: "Sau cô lại ở đây?"

Bạch Du sờ sờ mũi: "Gặp một tên lưu manh."

Chương 31: Chương 31

DTV-EBOOK

Vừa nói xong, ánh mắt Giang Lâm lạnh lùng đảo qua gã bỉ ổi đang ngồi trên ghế.

Cả người gã bỉ ổi run rẩy, không hiểu sao cảm giác được một cỗ áp lực cùng cảm giác hít thở không thông ập vào mặt, thiếu chút nữa bị dọa tè ra quần.

Vừa rồi khi đồng chí cảnh sát nói nhất định phải nghiêm trị anh ta, anh ta căn bản không sợ hãi, bởi vì nhà anh ta có người trong hệ thống cảnh sát. Hơn nữa còn là nhân vật lớn có vị trí cao, mà nhà anh ta có ân với nhân vật lớn kia, chỉ cần bà nội anh ta mở miệng, cuối cùng chắc chắn anh ta sẽ được thả ra.

Nhưng mà người đàn ông trước mắt này vừa xuất hiện, anh ta đột nhiên cảm thấy được sự nguy hiểm.

Quả nhiên, ngay sau đó anh nói với cô gái có khuôn mặt xinh đẹp nhưng lời nói cay nghiệt: “Cô về trước đi, nơi này giao cho tôi.”

Bạch Du khựng lại, gật đầu: “Được.”

Vừa rồi khi đồng chí cảnh sát nói muốn nghiêm trị gã bỉ ổi, đối phương cũng không lộ ra thần sắc sợ hãi, tựa hồ không sợ, cho nên cô mới nhấn mạnh với đồng chí cảnh sát thêm một câu, chỉ là cô nói chưa chắc hữu dụng.

Nhưng bây giờ có lời này của Giang Lâm, chắc chắn gã bỉ ổi kia không thoát khỏi chế tài.

Cho đến khi ra khỏi cục cảnh sát một đoạn đường, Lâm Hướng Tuyết vẫn có vẻ như không ổn.

Bạch Du không khỏi lo lắng hỏi: “Cậu không sao chứ? Có cần đi bệnh viện lấy vài viên thuốc an thần không?”

“Không cần không cần, đâu có khoa trương đến thế.”

Lúc này Lâm Hướng Tuyết mới lấy lại tinh thần, lúc đó cô ấy thực sự rất sợ hãi, chỉ là khi nhìn thấy Bạch Du dũng cảm như vậy, cô ấy như được cho uống một viên thuốc an thần.

Như Bạch Du đã nói, đó chỉ là một thứ nhỏ hơn cả kim thêu, có gì phải sợ.

Bạch Du nhìn thấy tinh thần cô ấy đã ổn định hơn thì mới yên tâm.

Lâm Hướng Tuyết chuyển đề tài, đột nhiên nói: “Bạch Du, nam đồng chí cao lớn đẹp trai lại khí thế mười phần lúc nãy là vị hôn phu của cậu à?”

Bạch Du giật mình, mới nhận ra cô ấy đang nói Giang Lâm, mặt cô nóng lên nói: “Cậu đừng nói lung tung, anh ấy không phải vị hôn phu của mình.”

“Mình thấy hình như anh ấy rất quan tâm đến cậu, còn có dáng vẻ vừa rồi anh ấy nói: ‘Cô về trước đi, ở đây giao cho tôi’, quả thực rất nam tính, rất có cảm giác an toàn!”

Bạch Du nhìn dáng dấp hưng phấn đỏ bừng mặt của Lâm Hướng Tuyết, trong lòng rùng mình.

Chỉ là sau một khắc liền thấy Lâm Hướng Tuyết lại lắc đầu: “Nhưng mà ở cùng một chỗ với loại đàn ông này chắc chắn áp lực rất lớn, dạng dấp quá đẹp, rất nhiều phụ nữ đều không đẹp bằng anh ấy. Hơn

nữa dáng vẻ không cười luôn làm cho người ta lo lắng có phải mình đã làm sai chuyện hay không."

Nghe vậy, Bạch Du gật đầu lia lịa.

Từ nhỏ cô đã rất sợ Giang Lâm, mà nhà họ Giang có nhiều anh chị em như vậy, không ai là không sợ Giang Lâm.

Ánh chiều tà cuối cùng bị màn đêm nuốt chửng, trên bầu trời xuất hiện vài ngôi sao.

Hai người dắt xe đạp đi đến ngã tư đường, nhà hai người ở hai hướng khác nhau, phải tách nhau ở đây.

Lâm Hướng Tuyết: "Xin lỗi Bạch Du, vừa rồi mình vô dụng quá, gặp nguy hiểm chỉ biết la hét."

Cô ấy sợ đến mức muốn khóc.

So với Bạch Du, cô ấy thật vô dụng.

Bạch Du nhìn cô ấy, nghiêm túc nói: "Sai không phải do cậu, cậu không cần phải xin lỗi. Hơn nữa, nếu không phải cậu gọi cảnh sát đến, chỉ với sức của mình cũng không thể đánh lại gã bỉ ổi kia."

Cô ấy đã dùng cả đời để học được một bài học: Không nên dùng sai lầm của người khác để trách móc bản thân.

Đối diện với ánh mắt ấm áp của Bạch Du, mũi Lâm Hướng Tuyết bỗng cay cay: "Bạch Du, cậu tốt bụng quá!"

Trước đây, cô ấy muốn kết bạn với Bạch Du vì đồ ăn cô nấu rất ngon nhưng bây giờ, là vì sự dịu dàng và thấu hiểu của cô.

Cô ấy muốn làm bạn tốt với Bạch Du cả đời!

Trở về nhà, vừa bước vào cửa, Bạch Du đã nhìn thấy hai gương mặt khiến người ta khó chịu - Lâu Tú Anh và Giang Khải.

Thật ra Lâu Tú Anh không phải mẹ ruột của Giang Lâm và Giang Khải, mà là mẹ kế của họ.

Cha của họ, Giang Khải Bang và mẹ ruột của họ, bà La, kết hôn vì lý do chính trị. Khi sinh Giang Khải, bà La bị băng huyết sau sinh và không qua khỏi.

Lúc đó, Giang Khải Bang mới 27 tuổi, đang trong giai đoạn phấn đấu cho sự nghiệp, hoàn toàn không có thời gian chăm sóc Giang Lâm 3 tuổi và Giang Khải mới sinh. Để hai con có được sự chăm sóc tốt hơn, dưới sự dàn xếp của gia đình và tổ chức, ông ta đã nhanh chóng kết hôn với Lâu Tú Anh, một giáo viên trung học.

Gia đình bà La sợ cháu ngoại bị mẹ kế bắt nạt nên đã đón Giang Lâm về nhà bà La chăm sóc trước khi Giang Lâm đến trường. Giang Lâm thông minh, từ nhỏ đã hiểu biết nhiều chuyện, vì vậy Lâu Tú Anh đã dành rất nhiều thời gian nhưng không thể thu phục được Giang Lâm, từ nhỏ đến lớn Giang Lâm chỉ chịu gọi bà ta là dì.

Nhưng Giang Khải không có bất kỳ ấn tượng nào về mẹ ruột và Lâu Tú Anh để chăm sóc anh ta không chỉ phá thai một bé trai, mà ngay cả sau khi có con gái ruột Giang Hựu Hàm, bà ta vẫn thương Giang Khải nhất.

Vì vậy, đối với Giang Khải, Lâu Tú Anh không phải là mẹ ruột mà là hơn cả mẹ ruột.

TBC

Nghe thấy tiếng động, Lâu Tú Anh và Giang Khải lần lượt quay đầu lại nhìn.

Điểm khác biệt là, người trước nhanh chóng nở nụ cười vui vẻ, người sau thì mặt mày ủ rũ.

“Du Du về rồi à, đã ăn cơm chưa? Mau qua đây với dì.”

Lâu Tú Anh vẫn như mọi khi, vừa nhìn thấy Bạch Du đã nở nụ cười thân thiện, như thể thật sự rất thích cô vậy.

Thật ra, đây là người giỏi làm màu nhất, cũng là người giỏi giả vờ hiền từ nhất.

Bạch Du đang nghĩ đến việc hủy hôn với Giang Khải nên cũng lười làm màu, thậm chí không thèm mỉm cười, sau khi thay giày liền đi thẳng vào nhà.

Trên bàn bày đầy trái cây, hộp trái cây đóng hộp và sữa mạch nha, có lẽ là do Giang Khải mang đến để xin lỗi.

Bạch Du không thèm để ý đến những thứ này.

Bây giờ cô có hơn một nghìn tệ trong tay, có thể mua bao nhiêu trái cây và sữa mạch nha tùy thích.

Điều khiến cô tò mò hơn cả là không hiểu sao trên mặt Giang Khải lại có thêm hai vết hằn đế giày.

Và nhìn kỹ, kích thước của hai vết hằn đế giày ấy có vẻ giống như đôi giày vải cũ của bà nội cô.

Bạch Du nhìn về phía bà nội.

Bà Bạch lập tức hiểu ý của cháu gái, hừ hừ nói: “Tên thỏ con dám động tay động chân với cháu,

đương nhiên bà đây phải lấy đế giày quạt nó!”

Bạch Du: Làm tốt lắm!

Giang Khải nghe vậy, mặt anh ta lúc đỏ lúc tím, nghẹn đến mức như một tấm vải nhuộm đầy màu sắc.

Thật ra hôm đó anh ta đang tức giận, đúng là hận không thể đánh Bạch Du một trận nhưng anh ta chắc chắn sẽ không ra tay thật, chỉ muốn dọa cô mà thôi. Nếu không sau này cô cũng kiêu ngạo như vậy, làm sao anh ta có thể quản lý gia đình?

Ai ngờ anh trai anh ta lại xuất hiện đột ngột và còn đá anh ta một cú mạnh đến nỗi mũi anh ta chạm đất, đến giờ vẫn còn cảm thấy hơi đau.

Lâu Tú Anh bị Bạch Du phớt lờ nhưng không hề thay đổi biểu cảm, ngược lại dùng giọng điệu trách móc nói với Giang Khải: “Còn không mau xin lỗi Du Du, nếu hôm nay Du Du không tha thứ cho con, con không được về nhà!”

Lúc này Giang Khải mới nén lại cơn giận trong lòng: “Bạch Du, xin lỗi, chuyện ngày hôm qua là do tôi không đúng, xin cô hãy tha thứ cho tôi.”

Bạch Du không nói gì.

Ngồi trên ghế sofa giống như thái hậu, liếc xéo Giang Khải.

Giang Khải lập tức bị dáng vẻ này của cô khơi dậy cơn giận một lần nữa.

Chương 32: Chương 32

DTV-EBOOK

Lâu Tú Anh, người luôn quan sát từ bên ngoài, thấy vậy liền lên tiếng: “Tiểu Khải, không phải con nói đã mua hai vé xem phim muốn mời Du Du đi xem phim vào cuối tuần sao? Còn không mau đưa vé cho Du Du.”

Nghe vậy, Giang Khải như bị tiêm một mũi thuốc an thần, lập tức bình tĩnh trở lại.

Anh ta lấy một vé xem phim trong túi ra đưa cho cô, nói: “Trước đây không phải lúc nào cô cũng nói muốn tôi đi xem phim với cô sao? Cuối tuần này tôi rảnh, tôi sẽ đi cùng cô.”

Bạch Du nhìn thấy hành động nhỏ của Lâu Tú Anh lúc nãy, không lộ vẻ gì, nói: “Đặt lên bàn đi.”

Nghe lời Bạch Du, cả Lâu Tú Anh và Giang Khải đều thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Đặc biệt là Giang Khải, trong lòng không khỏi đắc ý.

Đừng nhìn Bạch Du trước đây chửi rủa ghê gớm, còn liên tục nói muốn chia tay anh ta, thật ra trong lòng anh ta không tin điều này.

Nhìn đi, bây giờ chỉ cần anh ta dỗ dành một chút, không phải cô đã ngoan ngoãn quay lại bên cạnh anh ta sao.

Đàn bà, quả nhiên tóc dài hiểu biết ngắn.

Lâu Tú Anh cũng không nghĩ Bạch Du sẽ chia tay Giang Khải.

Lần này bà ta dẫn Giang Khải đến đây chủ yếu là để thể hiện thái độ với Giang Lâm.

Giang Lâm có vị trí đặc biệt quan trọng trong lòng ông nội, nếu chuyện này do Giang Lâm nói với ông nội, sẽ ảnh hưởng rất bất lợi đến Giang Khải, vì vậy bà ta buộc phải đích thân đến đây một chuyến.

May mắn thay, Bạch Du rất dễ dỗ dành.

Đạt được mục đích, Lâu Tú Anh cũng không định ở lại nhà họ Bạch lâu hơn nữa, bà ta đứng dậy nói: "Trời không còn sớm nữa, dì còn phải về cùng dì giúp việc chuẩn bị bữa tối, Du Du rảnh thì qua nhà chơi nhé."

Nói xong, bà ta cũng không quan tâm đến thái độ lạnh nhạt của Bạch Du, dẫn theo Giang Khải đi về.

Lâu Tú Anh và Giang Khải vừa đi khỏi, bà nội Bạch lập tức hỏi: "Cháu gái ngoan, sao lại đồng ý đi xem phim với thằng bé đó nữa, hôm qua cháu còn bảo muốn chia tay nó mà?"

Bạch Du cầm vé xem phim trên bàn lên, thấy trên đó ghi dòng chữ "Địa đạo chiến", hàng ba, ghế số bốn.

Cô liếc nhìn cửa phòng Tần Tâm Hủy, rồi hắng giọng, nũng nịu nói: "Bà ơi, hôm qua cháu nói với bà toàn là lời tức giận, anh Giang Khải tốt bụng và xuất sắc như vậy, nếu cháu chia tay anh ta, cháu còn tìm được người tốt như vậy ở đâu chứ?"

"?"

Bà Bạch càng nghe càng ngớ ra.

Đang định mở miệng, bỗng thấy cháu gái nháy mắt với mình, rồi lại chu môi về phía phòng Tần Tâm Hủy.

Linh quang chợt lóe, bà Bạch lập tức ngầm hiểu.

Vì thế bà dài giọng, cũng bắt đầu nổi đóa: "Nghe cháu nói như vậy bà nội yên tâm rồi. Ngày hôm qua bà nội còn lo lắng cho hai cháu, cả đêm cũng không ngủ nổi. Hôm qua Tiểu Khải có chút kích động nhưng Tiểu Khải là một người ưu tú, người cũng xuất sắc, lại có gia thế tốt như nhà họ Giang, đối tượng tốt như vậy chính là đốt đèn lồng cũng tìm không thấy. Hôm nay bà nội còn nghĩ phải khuyên cháu như thế nào, không nghĩ tới chính cháu đã nghĩ thông suốt."

Quả nhiên là gừng càng già càng cay.

Bạch Du âm thầm giơ ngón tay cái với bà nội, tiếp tục làm bộ nói: "Bà nội đừng lo lắng, cháu vẫn rất thích anh Giang Khải, thật ra cháu muốn anh Giang Khải dỗ dành cháu."

Bà Bạch nghiện đóng kịch còn hơn cả cháu gái: "Cuối tuần bảo Tiểu Khải dẫn cháu đi xem phim, xem xong phim bảo Tiểu Khải đi cùng cháu đến cửa hàng bách hóa mua vài bộ quần áo, tối hai đứa ra Nhà hàng Quốc Doanh ăn tối. Cháu cũng đừng vội về nhà với bà, hai đứa trẻ các cháu nên dành nhiều thời gian cho nhau."

Bạch Du suýt bật cười: "Bà ơi, bà yên tâm, đến lúc đó cháu nhất định sẽ bảo anh Giang Khải mua thêm cho cháu vài chiếc váy thật đẹp, cháu để vé xem

phim trong ngăn kéo nhé, kẻo cháu hậu đậu làm mất.”

TBC

Nói xong, cô đứng dậy, đi đến tủ tivi, kéo ngăn dưới cùng ra, cất vé xem phim vào đó, còn đè lên bằng một cuốn sách.

Chương 33: Chương 33

DTV-EBOOK

Có vẻ như rất trân trọng, rất sợ làm mất.

Làm xong tất cả, Bạch Du mới nói: “Bà ơi, cháu chưa ăn tối, có gì ăn không ạ?”

Bà Bạch vội vàng gật đầu: “Có có, bà gói sẵn sủi cảo cho cháu rồi, còn hấp cả bánh gà cháu thích ăn nữa.”

Vừa nghe có bánh gà, hai mắt Bạch Du sáng bừng lên: “Bánh gà do bà làm là ngon nhất.”

Bà Bạch nghe vậy, nếp nhăn trên mặt lập tức giãn ra, bà nhanh nhẹn đi lấy sủi cảo và bánh trứng gà từ bếp ra.

Bánh gà mới ra lò không lâu, nóng hổi, mùi vị vô cùng thơm ngon hấp dẫn.

Hít hà hương thơm thoang thoảng, Bạch Du nhanh chóng đi rửa tay, quay lại cầm một miếng bánh trứng gà nhỏ bỏ vào miệng, lập tức nhắm mắt lại một cách hài lòng.

Bà Bạch nhìn thấy cháu gái như vậy, không khỏi bật cười: “Cháu gái này sao lại ham ăn thế, y chang hồi bé, bà nhớ hồi bé cháu còn thường xuyên đi giật đồ của con trai cả nhà họ Giang để ăn.”

Bạch Du đang cầm bánh gà, tay bỗng khựng lại: “Bà ơi, bà nhớ nhầm rồi ạ, cháu bao giờ làm chuyện như vậy đâu!”

Bà Bạch nghiêm túc nói: “Bà không nhớ nhầm, hồi đó cháu còn chưa cao bằng cái bàn nhưng lại dám

giật đồ của người cao hơn hai cái đầu, nói ra thằng con trai cả nhà họ Giang tính tình cũng tốt thật, cháu giật đồ của nó nhiều như vậy mà nó cũng không nổi giận. Hồi đó bà còn định tác hợp cho cháu với nó, thật đáng tiếc đứa trẻ đó tuổi tác lớn hơn cháu quá nhiều, đứa trẻ đó tên gì nhỉ… À, bà nhớ rồi, hình như tên là Giang Lâm thì phải?"

Bạch Du nghe mà da đầu tê dại.

Hồi bé cô giật đồ của Giang Lâm thật à?

Sao cô lại không có chút ấn tượng nào thế!

Tuy nhiên, trước mặt những món ăn ngon, hai bà cháu nhanh chóng không nhắc đến chuyện nhà họ Giang nữa mà tập trung ăn uống.

Sủi cảo của bà Bạch gói vỏ mỏng nhân nhiều, từng chiếc như thỏi vàng đầy đặn, chấm thêm giấm thơm và tương ớt cay, ăn một miếng đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Ăn xong, Bạch Du chủ động đi rửa bát đũa.

Bà Bạch thì dọn bánh gà còn sót lại và những thứ Giang Khải mang đến vào phòng ngủ, sau đó khóa cửa phòng lại, nói: "Cháu gái ngoan, bà đi dạo trong sân để tiêu hóa thức ăn, cháu có muốn đi cùng bà không?"

Bạch Du ở trong bếp đáp: "Không ạ, cả người cháu dính nhớp nháp, rửa xong bát đũa cháu sẽ đi tắm giặt."

Bà Bạch dặn dò cô không để nước dính vào vết thương trên tay, sau đó mang giày thong thả đi ra

ngoài.

Bạch Du rửa xong bát đũa, cầm quần áo và đồ dùng vệ sinh cũng nhanh chóng ra ngoài.

Đợi đến khi tiếng đóng cửa vang lên từ bên ngoài, Tần Tâm Hủy mới từ từ mở cửa phòng.

Cô ta đến bếp trước, muốn tìm gì đó để lót dạ.

Kết quả là khi mở cửa tủ ra nhìn, bên trong trống rỗng.

TBC

Mở nắp nồi ra, bên trong cũng trống rỗng.

Tiếp tục đến phòng khách, trên bàn trống rỗng.

Cái gì cũng không có!

Cả người Tần Tâm Hủy run lên vì tức giận.

Bà già c.h.ế.t tiệt, làm nhiều đồ ăn như vậy, ngay cả một chút cặn cũng không để lại cho cô ta!

Lúc này, cô ta quay đầu nhìn ngăn kéo tủ TV, đáy mắt hiện lên một tia âm trầm.

Vừa rồi cô ta ở bên trong nghe được Bạch Du cất vé xem phim trong ngăn kéo.

Nếu như không có vé xem phim, đến lúc đó cô ta và Giang Khải không chỉ không xem được phim, không chừng còn vì vậy mà cãi nhau.

Ngày hôm qua cô ta biết Bạch Du ngã xe đạp, còn muốn chia tay với Giang Khải, cô ta vui mừng đến mức cả đêm không ngủ được.

Ai ngờ chỉ mới qua một đêm, hai người họ lại hòa nhau!

Không được, cô ta tuyệt đối không cho phép hai người họ hòa nhau!

Nghĩ đến đây, cô ta đi về phía tủ tivi, lục tung tất cả các ngăn kéo, cuối cùng tìm thấy vé xem phim Bạch Du giấu trong ngăn kéo dưới cùng.

Cô ta nhét vé xem phim vào túi quần, sau đó đi ra ngoài đến ký túc xá đoàn văn công tìm cô ruột.

Chương 34: Chương 34

DTV-EBOOK

Cô ruột để tránh bà Bạch nên tối nay không định về nhà, cô ta định qua ở ké một đêm, tiện thể ăn ké bữa cơm.

Khi Bạch Du tắm xong trở về, đôi giày của Tần Tâm Hủy đặt trước cửa đã biến mất.

Cô thong thả bước đến ngăn kéo tủ tivi, kéo ra và nhìn vào bên trong.

Đúng như dự đoán, vé xem phim mà cô đặt trong đó lúc nãy đã không còn.

Khóe miệng Bạch Du cong lên.

Tốt lắm, mồi đã thả.

Bây giờ chỉ còn chờ cá cắn câu.

Bà nội còn chưa về, Bạch Du phơi quần áo đã giặt xong rồi về phòng viết thư.

Thư viết cho anh trai cô và chị Ánh Chi.

Lại nói tiếp có một chuyện rất kỳ quái, vào thời đại xem mắt gặp mặt vài lần là có thể kết hôn, anh trai cô và chị Ánh Chi đính hôn gần một năm, lại không nghe nói qua hai người có dự định kết hôn.

Kiếp trước mặc dù cô cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không hỏi đến, lúc ấy cô một lòng nhào vào Giang Khải, quan tâm đến người bên cạnh còn lâu mới đủ.

Về phần vì sao họ lại cãi vã trước khi chị Ánh Chi xảy ra chuyện, sau đó cô lại hỏi qua anh trai cô

nhưng mà lúc ấy anh trai cô lại đổi chủ đề.

Vì vậy, mặc dù được sống lại một lần nhưng cô lại không biết nhiều về chuyện của anh trai và chị dâu mình.

Nghĩ đến đây, cô càng muốn biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người họ.

Tuy nhiên, cô không hỏi thẳng thừng mà viết thư kể về việc bà nội đến Bắc Kinh, một số chuyện ở đại viện và cuối cùng mới hỏi khéo về việc họ định khi nào đăng ký kết hôn và tổ chức đám cưới.

Sau khi viết thư xong, cô gấp giấy thành hình con hạc.

Kiếp trước, cô không đi làm, có rất nhiều thời gian rảnh rỗi và không biết phải làm gì, vì vậy cô đã học làm đồ thủ công theo chương trình truyền hình, gấp giấy là một trong số đó.

Làm xong thì vừa kịp lúc bà nội về, Bạch Du lấy mặt nạ ra đắp, còn kéo bà nội đắp chung.

Bà Bạch vất vả cả đời, không ngờ đến lúc già lại bị cháu gái kéo đi đắp mặt nạ, bà luôn lắc đầu nói không chịu.

Nhưng khi đắp mặt nạ xong, nhìn vào gương thấy khuôn mặt nhăn nheo của mình trắng trẻo hơn nhiều, bỗng dưng bà lại thích thú: “Bột mì này hay thật đấy, đắp một lần mà trắng hơn hẳn.”

Bạch Du cười: “Bà ơi, đây gọi là mặt nạ chứ không phải bột mì, sau này cháu sẽ mua thêm.”

Lần này bà Bạch không từ chối: “Thứ này hữu ích quá, cháu mua nhiều hơn đi, bà cho tiền.”

Bạch Du nháy mắt: “Bà ơi, bà quên rồi à, bây giờ cháu có tiền lắm!”

Bà Bạch nhớ lại khuôn mặt đen sì của con dâu hôm đó, cười tít mắt: “Đáng đời, ai bảo nó làm chuyện ác!”

Những ngày tháng cùng bà nội đắp mặt nạ, cùng bà nói xấu mẹ là những ngày tháng mà Bạch Du kiếp trước không dám tưởng tượng.

Cô dựa vào vai bà nội: “Bà ơi, dạo này cháu hay bị đau bụng nhưng cháu đi viện một mình thì lại sợ.”

Bà Bạch nghe vậy, bỗng chốc căng thẳng: “Bây giờ có đau bụng không? Đừng sợ, ngày mai bà đi cùng cháu.”

Người già thường vậy, chỗ này đau chỗ kia đau nhưng để không phiền toái cho con cái, cũng để tiết kiệm tiền, họ thà nhịn cũng không chịu đi khám. Nhưng hễ nghe con cái có chút xíu không khỏe, họ lại lo lắng vô cùng.

Bạch Du: “Bây giờ không đau nhưng nếu không ăn đúng giờ sẽ khó chịu.”

Bà Bạch: “Chắc chắn là do bà mẹ hồ đồ của cháu hại rồi, buổi trưa chỉ có xíu thời gian nghỉ ngơi mà còn bắt cháu về nấu cơm, mang cơm cho bọn nó ăn, cũng không sợ ăn vào giảm tuổi thọ!”

Lời nói lúc nãy của Bạch Du thực ra không phải là nói dối, do lâu ngày không ăn đúng giờ nên cô bị dư axit dạ dày, cô nhân cơ hội này đi bệnh viện lấy thuốc về uống.

Tuy nhiên ngày mai cơ quan có khá nhiều việc, không thể xin nghỉ, chủ nhật cô phải đi "câu cá"…

TBC

Nghĩ đến đây, cô ấy đành nói: "Cháu nghe nói có một vị đại danh y ở Bệnh viện Nhân dân chữa bệnh dạ dày rất giỏi nhưng ông ấy chỉ làm việc vào thứ hai."

Chương 35: Chương 35

DTV-EBOOK

Bà Bạch tuy nóng lòng muốn đưa cháu gái đi khám ngay nhưng bác sĩ giỏi quan trọng hơn nên bà nói: “Vậy thì thứ hai bà sẽ đi với cháu.”

Bạch Du cười gật đầu: “Vâng.”

Đêm đó, Tần Tâm Hủy không về nhà.

Sáng hôm sau đến cơ quan, dưới mắt Lâm Hướng Tuyết có hai quầng thâm lớn, vừa nhìn là biết đêm qua cô ấy ngủ không ngon.

TBC

Bạch Du: “Mơ thấy ác mộng à?”

Lâm Hướng Tuyết lập tức lộ ra vẻ mặt đáng thương: “Hôm qua mình còn tưởng mình đã không sợ nữa, ai ngờ lại mơ thấy ác mộng, mình bị kim thêu đuổi theo chạy suốt một đêm!”

Bạch Du: “…”

Là lỗi của cô, cô không nên nhắc đến kim thêu.

Cô an ủi Lâm Hướng Tuyết vài câu.

Lâm Hướng Tuyết là người vô tư, nhanh chóng gạt chuyện đó ra khỏi đầu, móc tiền trong túi ra đưa cho cô và nói: “Cái đồng hồ mà lần cuối cùng cậu bảo mình bán, tối qua đã bán được rồi.”

Bạch Du nhận lấy và đếm, hóa ra có một trăm linh năm đồng.

Cộng với số tiền trước đó, giờ cô đã có hơn một nghìn một trăm ba mươi đồng.

Bất tri bất giác, cô đã trở thành một tiểu phú bà.

Lâm Hướng Tuyết: "Đúng rồi, ông nội mình đã ăn bánh rượu gạo cậu làm, ông rất thích, cảm ơn cậu nhé."

Bánh rượu gạo là món ăn vặt theo mùa của Tô Châu, thường được làm trước hoặc sau Tết Thanh Minh.

Cách đây hai ngày, khi chuẩn bị làm bánh rán cho ông nội của Lâm Hướng Tuyết, nghe cô ấy nói ông nội không được khỏe, ăn uống cũng kém nên cứ lẩm bẩm muốn ăn bánh rượu gạo Tô Châu.

Đúng lúc Bạch Du biết làm bánh rượu gạo, về nhà liền làm vài cái: "Không cần khách sáo, cậu cũng đã giúp mình rất nhiều mà?"

Lâm Hướng Tuyết lắc đầu: "Chuyện nào ra chuyện nấy, cậu không biết món bánh này có ý nghĩa to lớn với mình như thế nào, ông nội mình nói bánh rượu gạo cậu làm có vị giống hệt của bà nội, vỏ ngoài giòn tan, nhân bên trong mềm mại, thoang thoảng vị ngọt thanh của rượu gạo, ăn vào bùi bùi, dẻo dẻo. Ông muốn mời cậu đến nhà ăn cơm vào cuối tuần."

Cô ấy là đứa trẻ được ông bà nội nuôi dưỡng, tình cảm với họ còn sâu đậm hơn cả ba mẹ, vài năm trước bà nội mất, cứ đến ngày giỗ bà nội là ông nội lại ăn ngủ không yên. Năm nay tình trạng còn nghiêm trọng hơn, thậm chí còn phải nhập viện.

Lâm Hướng Tuyết thấy ông nội buồn chán, không ăn uống gì, cô ấy lo lắng vô cùng. Khi đi làm, cô ấy đã nhắc với Bạch Du, không ngờ hôm sau Bạch Du đã mang bánh rượu gạo đã làm sẵn đến.

Họ không phải là không để người khác làm bánh rượu gạo nhưng ông nội ăn đều nói không ngon miệng, chỉ có bánh Bạch Du làm, ông ấy ăn được mấy cái.

Bạch Du: "Ăn cơm thì không cần đâu, chỉ là một món ăn nhẹ thôi, hơn nữa cuối tuần này mình còn có việc. Hôm qua cậu nói nhà cậu có máy ảnh, không biết ngày mai có tiện cho mình mượn một ngày không?"

Lâm Hướng Tuyết gật đầu vui vẻ: "Tất nhiên là tiện rồi, tan sở mình sẽ đưa cho cậu. À, ông nội mình còn nói, sau này nếu cậu gặp khó khăn gì không giải quyết được, đều có thể đến tìm ông ấy."

Bạch Du sững người.

Cô không ngờ rằng vài cái bánh rượu gạo lại có thể đổi lấy được bất ngờ như vậy.

Ông nội của Lâm Hướng Tuyết có địa vị cao, có thể nhận được lời hứa từ ông ấy là điều mà bao nhiêu người mong cầu cũng không được.

Sau giờ tan làm, Bạch Du về nhà trước rồi cùng Lâm Hướng Tuyết đến nhà cô ấy lấy máy ảnh.

Máy ảnh là hiệu Hải u, một chiếc giá hơn một trăm tệ, tương đương với giá một chiếc đồng hồ.

Nhưng đồng hồ đeo tay ngày nào cũng dùng được, máy ảnh chỉ dùng vào những ngày lễ, hơn nữa phim và giấy ảnh cũng không rẻ, mỗi lần chụp còn phải

tốn thêm tiền, vì vậy người ta thường thà tiết kiệm tiền mua đồng hồ đeo tay cũng không muốn mua máy ảnh.

Bạch Du tính sau này cũng sẽ mua một cái.

Bà nội đã lớn tuổi rồi, cô muốn chụp nhiều ảnh của bà, kiếp trước khi muốn nhìn vật nhớ người cũng không tìm được ảnh bà, trong lòng hối tiếc mãi.

Chương 36: Chương 36

DTV-EBOOK

Lâm Hướng Tuyết rất nghiêm túc dạy cô cách sử dụng máy ảnh, cách chụp ảnh, mặc dù cô biết chụp ảnh nhưng vẫn giả vờ không biết, học lại một lần nữa.

Sau khi rời nhà họ Lâm, cô không về nhà mà đi vòng qua hiệu sách Tân Hoa.

Mấy ngày nay, cô liên tục tìm kiếm sách vở cần thiết cho kỳ thi đại học, cô phát hiện ra rằng tài liệu có thể sử dụng trong tay ít ỏi đến đáng thương, lúc này mới nghĩ đến việc đến hiệu sách xem thử.

Đến hiệu sách, cô lật xem gần như tất cả sách bên trong nhưng không tìm thấy tài liệu hữu ích nào.

Tài liệu và sách vở hữu ích vào thời điểm này vẫn còn quá ít.

Ra khỏi hiệu sách hai tay trắng, Bạch Du nghĩ rằng dù sao cũng không thể đi uổng một chuyến, vì vậy cô ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Chẳng mấy chốc, ánh mắt của cô khóa chặt vào một cửa hàng bán bánh táo Quốc Doanh ở trước cửa, mùi thơm theo gió bay đến chỗ cô.

Cô vội vàng đạp xe đạp đi qua.

Nhưng tiếc là đã muộn một bước.

Nhân viên bán hàng với vẻ mặt tự hào nói với cô: “Chiếc bánh cuối cùng vừa bị ai đó mua đi, bánh táo của cửa hàng chúng tôi nổi tiếng là ngon, hấp lên ăn

rất ngon. Nếu bạn không thích ăn hấp, bạn có thể chiên nhẹ bằng dầu phộng, thơm ngon mềm dẻo, ăn một lần đảm bảo bạn sẽ muốn ăn mỗi ngày!"

Bạch Du: "…"

Bản thân không ăn được đã rất đau lòng, bị nhân viên bán hàng miêu tả như vậy, cô càng thèm thuồng đến mức cào xé tim gan.

Bạch Du thất vọng đạp xe đạp quay người lại thì nhìn thấy Giang Lâm.

Trên con phố cổ kính rách nát, tiếng người, tiếng chuông xe vang lên dồn dập, náo nhiệt hỗn tạp, đồng thời cũng tràn đầy hơi thở cuộc sống khói lửa nhân gian, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cao ráo thanh mảnh, cây hoa quế vàng óng ả phía sau làm nổi bật anh như một vị tiên nhân không vướng bụi trần.

Tuy nhiên, sự chú ý của Bạch Du lại dồn vào chiếc túi giấy đựng bánh táo trên tay anh.

Giang Lâm cũng nhìn thấy Bạch Du, cũng nhận ra ánh mắt của cô: "Cô đến mua bánh táo à?"

Bạch Du muốn phủ nhận theo bản năng, chỉ là cô chưa kịp mở miệng, sau lưng đã vang lên tiếng của người bán hàng: "Đúng vậy, cô gái này là tới mua bánh táo nhưng mà bánh táo của cửa hàng chúng tôi bán quá đắt, cô gái này không mua được tiếc đến độ sắp khóc."

Bạch Du: "…"

Không phải! Tôi không có! Đừng nói nhảm!

Bạch Du thật sự muốn quay lại bịt miệng nhân viên bán hàng, để cho cô ta nuốt lời lại.

Ánh mắt Giang Lâm đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ sầu não của cô, anh dừng một chút rồi nói: "Tôi mua thêm một phần, một mình tôi ăn không hết, phần còn lại cho cô."

Bạch Du rất muốn từ chối nhưng hương thơm thoang thoảng từ chiếc túi giấy thực sự quá hấp dẫn, vì vậy cô từ chối một cách không kiên định: "Không cần, thật ra tôi không muốn ăn lắm."

Vừa dứt lời, tiếng của nhân viên bán hàng lại vang lên: "Cô gái, cô thực sự không muốn ăn à? Nhưng tôi vừa nhìn thấy cô nuốt nước bọt mấy lần!"

Bạch Du: "..."

Chị ơi, em cảm ơn chị rất nhiều.

Giang Lâm mím môi, đưa chiếc túi giấy qua: "Cầm lấy."

"Cảm ơn anh Giang Lâm." Bánh Táo thơm lừng đưa đến tay, Bạch Du còn biết làm gì nữa, đành nhận lấy: "Còn chuyện hôm qua, thật sự cảm ơn anh đã giúp đỡ."

Giang Lâm: "Không có gì, tên đó sẽ sớm bị đưa về trang trại, cô không cần lo lắng anh ta sẽ trả thù cô đâu."

Nói xong, cả hai đều im lặng.

Bầu không khí cũng bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

Để làm dịu bớt sự bối rối, Bạch Du đành nói chuyện cho có chuyện: "Thật ra tôi đến đây để mua sách nhưng mà không mua được sách thôi."

TBC

Giang Lâm: “Cô muốn mua sách gì?”

Bạch Du: “Anh biết đấy, sau khi tốt nghiệp cấp 3 tôi không học tiếp nữa, tôi lo lắng sau này kiến thức sẽ không đủ dùng nên muốn ôn lại kiến thức cũ.”

Giang Lâm: “Vậy sách cấp 3 của cô còn không?”

Chương 37: Chương 37

DTV-EBOOK

Bạch Du gật đầu: “Còn, chỉ là tôi muốn mua thêm tài liệu tham khảo nhưng tiếc là hiệu sách Tân Hoa không có.”

Giang Lâm dừng lại một lát: “Tôi có một người bạn là giáo viên ở trường, lát nữa tôi sẽ hỏi giúp cô.”

Bạch Du hai mắt sáng rỡ: “Thật ư? Vậy thì cảm ơn anh Giang Lâm!”

Ánh hoàng hôn xuyên qua mái ngói lưu ly rọi xuống người cô như nhuộm lên một lớp ánh sáng rực rỡ, cô đứng trong ánh sáng, hai mắt sáng rỡ như những vì sao trên bầu trời.

Giang Lâm nhìn cô: “Cô không cần phải khách sáo như vậy.”

“?”

Bạch Du nhất thời không hiểu ý anh.

Giang Lâm: “Cô đã nói cảm ơn ba lần rồi.”

Lúc này Bạch Du mới nhận ra rằng trong thời gian ngắn gặp nhau, cô đã nói cảm ơn nhiều lần như vậy bèn ngượng ngùng gãi đầu: “Lễ phép cũng không hại ai mà, bà nội đang ở nhà đợi tôi, tôi đi trước đây.”

TBC

Giang Lâm che giấu nụ cười dưới đáy mắt: “Ừm.”

Bạch Du đạp xe đi, mãi đến khi đi xa mới nhận ra rằng có vẻ như, có lẽ, có thể cô đã nói ngược lại.

Cô không khỏi gõ đầu mình.

Sao cứ hay làm trò hề trước mặt anh ấy nhỉ?

Tuy nhiên, nghĩ đến việc sắp được ăn bánh táo mềm dẻo thơm ngon, khóe miệng cô vẫn nhếch lên.

Giang Lâm nhìn bóng dáng cô khuất dần ở góc phố, đang định rời đi thì bị một nữ đồng chí chặn lại.

“Xin hỏi anh là đồng chí Giang chứ ạ?”

Người hỏi là một nữ đồng chí trẻ tuổi ăn mặc thời trang, cắt kiểu tóc “Cò Sương”, mặc một chiếc đầm liền bằng vải thật sự trắng.

Giang Lâm: “Là tôi.”

Cán sự Trần nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp đến nghẹt thở như vậy, hai má đột nhiên đỏ bừng: “Có lẽ đồng chí Giang không biết tôi nhưng tôi là đồng nghiệp của cán sự Tần Tần Tâm Hủy, tôi tới để đòi lại công bằng cho cán sự Tần!”

Nét mặt Giang Lâm vẫn thản nhiên như cũ.

Cán sự Trần thấy anh không lên tiếng, còn tưởng rằng anh là đang cổ vũ mình nói tiếp: “Cán sự Tần thân thế đáng thương, mà vị hôn thê của em trai anh, Bạch Du là em họ của cô ấy, lại nhằm vào cán sự Tần khắp nơi!”

“Gần đây, sắc mặt cán sự Tần càng ngày càng tiều tụy, vừa hỏi mới biết được quạt điện bị đồng chí Bạch cầm đi, thời tiết nóng như vậy không có quạt làm sao cán sự Tần ngủ được? Còn nữa, đồng chí Bạch từ chối nấu cơm đưa tới đơn vị cho cán sự Tần ăn nhưng cô ta biết rõ dạ dày cán sự Tần không tốt, không ăn

được đồ ăn của căn tin. Tôi cảm thấy đồng chí Bạch làm như vậy thật sự rất không tốt, rất không thiện lương!"

Giang Lâm lạnh lùng: "Vậy thì, cán sự Tần nên dọn về nhà cô ở, để cô quạt cho cô ta, để cô nấu cơm cho cô ta ăn mỗi ngày."

Cán sự Trần kích động đến mức giọng nói run rẩy: "Tại sao chứ? Cán sự Tần đâu phải là người thân của tôi!"

Giang Lâm nhếch môi cười nhưng nụ cười không hề chạm đến đáy mắt: "Vì cô ta đáng thương, vì cô bác ái, vì cô nhân hậu."

Nói xong, anh quay người, hiên ngang bước đi.

Cán sự Trần: "..."

Ông La nhìn Giang Lâm, người cháu ngoại của mình với vẻ mặt không hài lòng: "Sao chỉ mua một cái bánh táo, trong mắt cháu không có ông ngoại à?"

Bà La nhìn chồng mình không có gì để ăn, vừa ăn vừa chép miệng thật to: "Bánh táo của nhà hàng Quốc Doanh ăn rất ngon, mềm dẻo, thơm ngon, lại không quá ngọt, ngay cả những bà già không răng như chúng ta cũng có thể ăn được."

Điều này khiến ông La tức giận vô cùng.

Giang Lâm đã quá quen với cảnh cãi vã như vậy của hai người già: "Bánh táo đã bán hết, chỉ còn lại một cái cuối cùng."

Hôm nay anh đến khu tứ hợp viện để thăm ông bà ngoại, hai ông bà thích ăn bánh táo của Nhà hàng Quốc Doanh nên anh tiện tay mua hai cái, ai ngờ lại

nhìn thấy Bạch Du đi ra từ hiệu sách, sau đó lại đi qua nhà hàng Quốc Doanh.

Nhìn vẻ mặt thất vọng của cô, anh đoán cô đã không mua được bánh táo, vì vậy anh đã đưa cho cô một phần bánh táo mà anh mua.

Chương 38: Chương 38

DTV-EBOOK

Ông La không hài lòng với câu trả lời này, quyết định dồn ép cháu ngoại: "Vậy cháu đã có người yêu chưa? Bao giờ mới để ông được bế chắt trai, chắt gái?"

Giang Lâm vẫn không hề nao núng khi đối mặt với câu hỏi khó: "Chưa ạ."

Ông La càng không hài lòng: "Bánh táo cũng không có, chắt ngoại cũng không có, cuộc sống này càng ngày càng không có hy vọng!"

Giang Lâm: "…"

Lúc này, tiếng bước chân vang lên từ ngoài cửa.

Chẳng mấy chốc, một người đàn ông trẻ tuổi có hai ba phần giống Giang Lâm xuất hiện ở cửa, cười toe toét nói: "Ba ơi, không phải Giang Lâm mua bánh táo cho ba à?"

Ông La hừ hừ: "Bánh táo nào? Nó chỉ mua một cái!"

La Hoằng Huân nghe vậy nhìn sang Giang Lâm: "Nhân viên Quốc Doanh nói hai cái bánh táo cuối cùng đã bị nó mua đi."

Nghe vậy, mắt ông La trợn to như mắt bò: "Tên nhóc thúi, không phải cháu nói chỉ có một cái cuối cùng à? Cái còn lại có phải cháu ăn rồi không?"

Ông ấy bị tiểu đường và cao huyết áp, bình thường ở nhà không cho ông ấy ăn bánh kẹo, chỉ có

bánh kẹo Giang Lâm mua về, trong nhà mới không ai dám ngăn cản.

Nhưng không ngờ bị thằng nhóc thúi này ăn hết!

Giang Lâm: "..."

Nhưng La Hoằng Huân không muốn tha cho đứa cháu ngoại này, tiếp tục ném ra một quả bom: "Ba ơi, cha không biết đâu, cô nhân viên bán hàng nói với con, Giang Lâm đã cho một nữ đồng chí khác miếng bánh táo còn lại và đó là một nữ đồng chí rất xinh đẹp."

La Hoằng Huân là con trai út của ông bà La, chỉ hơn Giang Lâm ba tuổi, từ nhỏ đã thích trêu chọc đứa cháu trai ít nói Giang Lâm này.

Trước đây, Giang Lâm từng đi cùng anh ấy đến Đông Lai mua bánh táo và người bán hàng đã nhớ ra anh ấy như vậy.

Chỉ có điều anh ấy không ngờ là, Giang Lâm lại chủ động đưa bánh táo cho người con gái đó, đây là điều chưa bao giờ xảy ra.

Chuyện quan trọng như vậy, dĩ nhiên anh ấy phải về nhà kể cho ba mẹ nghe.

Quả nhiên, vừa nghe vậy, bà La đã không ăn bánh táo nữa: "Tiểu Lâm, cô gái nào vậy? Là người yêu của cháu à?"

Ông La cũng không tức giận vì không được ăn bánh táo nữa: "Nếu là người yêu của cháu thì nhanh chóng dẫn về nhà cho ông ngoại xem thử, còn nữa, sao cháu lại keo kiệt như vậy, chỉ mời con gái nhà

người ta ăn có một cái bánh táo, cháu còn muốn cưới vợ hay không?"

Giang Lâm: "…"

Nhìn cháu trai lớn bị "vây quét", nụ cười nơi khóe mắt La Hoằng Huân cũng không giấu được: "Đúng vậy, cháu trai có người yêu thì nhanh chóng mang về cho mọi người xem."

TBC

Giang Lâm: "Không có người yêu, cô ấy là người yêu của Giang Khải."

La Hoằng Huân: "…"

La lão thái: "…"

Ông La: "…"

Vừa dứt câu, trong phòng khách im lặng vài giây.

Mặc dù Giang Khải cũng là cháu ngoại của nhà họ La nhưng Giang Khải không thân thiết với nhà họ La, không thân thiết cũng thôi, còn coi Lâu Tú Anh như nhà ngoại của mình.

Mỗi lần nghĩ đến đứa cháu trai hay giúp người ngoài này, ông La lại tức giận muốn dùng gậy đánh người.

La Hoằng Huân cũng không ngờ rằng sự việc sẽ diễn ra theo chiều hướng này, anh ấy gãi đầu: "Cuối cùng cũng xuất hiện một cô gái bánh táo, không ngờ lại là người yêu của Tiểu Khải."

Nếu là bạn gái của người khác, có lẽ còn có thể chen chân vào, tình cờ lại là người yêu của Giang Khải.

Thật nhạt nhẽo, nhạt nhẽo vô cùng.

Chủ đề này đến đây là hết, sau đó không ai nhắc đến chuyện bánh táo và người yêu nữa.

Bạch Du không biết bánh táo đó là Giang Lâm mua cho ông La.

Về đến nhà, cô chia sẻ bánh táo với bà nội.

Bánh táo của Đông Lai quả không hổ danh, mềm mại, thơm ngon, vô cùng ngon miệng.

Có người thân biếu nửa cân tôm sông, tôm sông nhảy nhót tung tăng, trông rất tươi ngon, vì vậy cô lại đi chợ thịt mua vài cân chân vịt và thịt lợn về, lại mua thêm một số loại rau, chuẩn bị làm món tôm rim và chân vịt cay.

Chương 39: Chương 39

DTV-EBOOK

Mua xong thức ăn, Bạch Du cũng không cần bà nội giúp đỡ, đẩy bà ra ngoài tán gẫu với các cụ già trong sân, đợi cơm nấu xong cô sẽ đi gọi bà về.

Tuy bà Bạch phàn nàn rằng cô không cho bà làm việc nhưng khi ra khỏi cửa, lại khen "Tiểu Du" này nọ, khen từ sợi tóc đến ngón chân của Bạch Du.

Cuộc trò chuyện như sau:

"Ôi chao chị già, dạo này mặt chị trắng trẻo ra nhiều, còn mịn màng hơn nữa, có phải tối qua chị bôi kem dưỡng trắng không ạ?"

Bà Bạch: "Chị không bôi kem dưỡng trắng đâu, là cháu gái út của chị, bé Du đắp cho chị cái mặt nạ gì đó. Chị bảo tuổi này của chị đắp mặt nạ làm chi nhưng Tiểu Du nhà chị bảo con gái phải đẹp và thanh lịch cả đời nên mới đắp mặt nạ cho chị. Mấy đứa thử sờ xem, có mịn hơn nhiều không."

Mọi người đưa tay ra sờ, đều khen ngợi đúng là mịn màng hơn nhiều, rồi lại rôm rả hỏi về cái mặt nạ đó là gì.

Bạch Du không biết bà nội đã khen cô lên tận trời xanh, lúc này cô đã băm nhuyễn thịt lợn và tôm, thái củ sen thành hạt lựu.

Tiếp theo, cho thịt băm, chả tôm và măng vào tô lớn, thêm hành lá, muối, tiêu và bột bắp, trộn đều cho đến khi kết dính. Sau đó, cho từng miếng tàu hũ ky vào, cuộn thành thanh dài, phết thêm nước bột

bắp lên vỏ ngoài, rồi ép kín miệng, cắt thành từng miếng nhỏ, cuối cùng cho vào chảo dầu nóng khoảng bốn năm lớp để chiên.

Chiên đến khi vàng rộm giòn tan, món chả tôm rán giòn bên ngoài, mềm mại bên trong đã hoàn thành.

Tiếp theo, Bạch Du rửa sạch chân vịt đã mua, cho vào nồi cùng gừng thái lát, chần sơ, sau đó rửa lại một lần nữa, rồi cho thêm nước tương, muối, tiêu, hoa hồi, quế, lá nguyệt quế, ớt khô và các loại gia vị khác, đổ nước xâm xấp móng vịt, đun sôi trên lửa lớn rồi nấu thêm hai mươi phút.

Cô tiếp tục bắc một cái chảo khác, cho ớt xiêm xanh, gừng tỏi băm vào phi thơm trên lửa nhỏ, sau đó cho thêm xì dầu, tiêu, đường trắng và nước luộc, đảo đều chân vịt đã nấu chín, đun sôi để thu cạn nước sốt, món chân vịt cay đã hoàn thành.

Tiếp theo, cô nấu hai tô bún rau cải trứng, rồi ra ngoài sân gọi bà nội vào ăn cơm.

Vừa bước vào sân, Bạch Du đã bị trêu chọc: “Cháu gái hiếu thảo nhất khu phố đến rồi kìa.”

Bạch Du cười nói: “Chỉ có cháu biết chị Yến Tử mới đây may cho bà Lâm hai bộ quần áo, anh Vệ Quốc vừa thăng chức đã mua cho dì Vương hộp sữa mạch nha. Khu phố mình có phong thủy tốt, dạy dỗ ra những người trẻ tuổi nào cũng hiếu thảo và giỏi giang.”

Chỉ một câu nói, Bạch Du đã khen ngợi tất cả mọi người trong khu phố.

Nhìn cái miệng ngọt ngào như thoa mật ấy, ai đã từng nói Bạch Du không dễ thương bằng Tần Tâm Hủy nhỉ?

TBC

Còn nữa, nhìn kỹ mới phát hiện không biết từ bao giờ da của Bạch Du đã trở lại trắng nõn nà như tuyết, mịn màng và căng bóng, như thể chỉ cần véo nhẹ là có thể chảy ra nước.

Cô cất tóc búi lên, để lộ ra những đường nét đẹp tự nhiên và quyến rũ, làm cho người ta không thể rời mắt khỏi vẻ đẹp rạng rỡ của cô.

Vóc dáng lại nuột nà, chỗ nào cần thon thả thì thon thả, chỗ nào cần đầy đặn thì đầy đặn, uyển chuyển mềm mại. Đừng nói đàn ông, chính phụ nữ nhìn cũng nhịn không được nhìn thêm vài lần.

Cái này không nhìn còn tốt, vừa nhìn mới phát hiện Bạch Du lột xác thành một đại mỹ nhân da trắng nõn nà, eo nhỏ chân dài.

Toàn bộ đại viện đếm xuống, lại không có ai lớn lên so với cô còn đẹp hơn.

“Ôi, sao trước kia không phát hiện Tiểu Du xinh đẹp như vậy?”

“Trước đây Tiểu Du còng lưng gù vai, đi lại cúi đầu không dám nhìn người, ở chung khu phố bao nhiêu năm mà cũng không nhìn rõ mặt em ấy, giờ thế này đẹp biết bao.”

“Đúng vậy, con người sống là phải có tinh thần khí chất, Tiểu Du, sau này cháu đừng để tóc mái che trán nữa, để lộ trán ra như bây giờ đẹp biết bao!”

Chương 40: Chương 40

DTV-EBOOK

Bạch Du không hề kiêu căng trước những lời khen ngợi nhưng bà Bạch thì cười tít mắt, khóe miệng suýt kéo đến tận mang tai.

Bà Bạch vui vẻ nên ăn thêm một bát mì so với bình thường.

Tuy nhiên, cũng phải nói do món ăn Bạch Du làm quá ngon, chả tôm to bằng quả táo tàu, từng viên chiên vàng ươm, cắn một miếng giòn tan, vỏ bánh giòn tan bao bọc nhân bên trong, ngon vô cùng.

Chân vịt được tẩm ướp gia vị đậm đà, mềm mại và thấm đẫm hương vị, ngon đến mức không thể dừng lại.

Tần Tâm Hủy tan sở về nhà, nhìn thấy Bạch Du vẫn vô tư không biết vé xem phim đã bị lấy đi, khóe miệng không nhịn được nở một nụ cười mỉa mai.

Bây giờ ăn nhiều một chút cũng tốt, có lẽ sau ngày mai sẽ không bao giờ có cơ hội ăn nữa.

Biết rằng bà Bạch sẽ không nấu phần cơm cho mình, Tần Tâm Hủy cũng không hỏi nhiều, chào hỏi qua loa rồi vào phòng riêng.

Bạch Du không bỏ lỡ nụ cười mỉa mai trên khóe miệng Tần Tâm Hủy, cũng mỉm cười theo.

Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình ở phía sau.

Cười sớm quá có thể bị tát vào mặt đấy nhé.

Nghĩ đến việc có thể "bắt gọn" Giang Khải và Tần Tâm Hủy trong một mẻ lưới, Bạch Du cũng có chút mong chờ ngày mai đến.

Rất nhanh, ngày hôm sau đã đến.

Từ sáng sớm, Tần Tâm Hủy đã ra ngoài và còn đặc biệt trang điểm kỹ lưỡng hơn bình thường.

Bạch Du không vội vàng ra ngoài, cũng không có ý định theo dõi Tần Tâm Hủy.

Cô chỉ cần đến đúng giờ, đến khu vực gần rạp chiếu phim để chờ đợi là được.

Sau khi ăn sáng, cô mang theo lá thư đã viết vào tối hôm kia đến bưu điện, bỏ ra tám xu mua hai con tem.

Ra khỏi bưu điện, cô mới thong thả đi về phía rạp chiếu phim.

Vì xe đạp quá nổi bật nên cô đi bộ.

Đến rạp chiếu phim, cô đi lòng vòng xung quanh, sau đó tìm một chỗ khuất nhưng vẫn có thể quan sát được lối vào rạp.

Rồi cô mua hai chiếc bánh rán làm từ bột gạo nếp vàng.

Bánh rán làm từ bột gạo nếp vàng là một trong những món ăn vặt truyền thống của Bắc Kinh, được làm từ bột gạo nếp vàng sau khi tách vỏ, thêm nhân đường trắng hoặc đường đỏ, chiên đến khi vỏ bánh phồng lên là hoàn thành.

Bánh rán làm từ bột gạo nếp vàng ngon nhất khi mới làm xong, nóng hổi, cắn một miếng giòn tan, vỏ

ngoài giòn rụm, bên trong dẻo thơm, khiến người ta phải thốt lên khen ngợi.

TBC

Cô ngồi xổm bên vệ đường thong thả ăn, mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm hai bóng người.

Tối hôm qua cô đột nhiên nhớ tới kiếp trước, hôm nay ở gần rạp chiếu phim đã xảy ra một chuyện.

Có hai anh em, anh trai vì muốn tìm thức ăn cho em gái đói bụng vài ngày nên trộm tiền rạp chiếu phim, kết quả bị bắt tại chỗ, sau đó bị đưa đến nông trường lao động cải tạo, em gái bởi vì không có ai chăm sóc nên bị đưa đến viện phúc lợi, sau đó được một đôi vợ chồng không sinh con nhận nuôi.

Nhưng cuộc sống của cô bé cũng không vì vậy mà trở nên tốt hơn, ngược lại vào năm mười một tuổi thì dừng lại, lúc c.h.ế.t còn mang thai.

Bé gái mười một tuổi mang thai, vừa nghe đã không bình thường nhưng đôi vợ chồng kia nói với bên ngoài cô bé cùng lưu manh xã hội lăn lộn cùng một chỗ, bị làm cho to bụng không còn mặt mũi gặp người mới lựa chọn nhảy lầu.

Mọi người nhao nhao phỉ nhổ bé gái không có liêm sỉ. Mãi đến vài năm sau, đôi vợ chồng này bị người ta dùng thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn chấm dứt tính mạng, chân tướng mới bị vạch trần.

Hóa ra, bé gái không hề tự sát, mà là do cặp vợ chồng kia mang tiếng người nhưng lòng dạ thú dữ. Đứa bé trong bụng bé gái là con của người cha nuôi,

hai vợ chồng sợ bị phát hiện nên đã đẩy bé gái từ trên cao xuống.

Ngay lúc Bạch Du đang nghĩ về thông tin đọc được trên báo kiếp trước, một bé gái đi đến trước mặt cô, đôi mắt nhìn chằm chằm vào chiếc bánh rán vàng ươm trong tay cô, không ngừng nuốt nước miếng.

Bạch Du hoàn hồn, nhìn bé gái từ trên xuống dưới.

Bé gái da vàng hoe, tóc thưa thớt, nhìn qua đã biết là thiếu dinh dưỡng.

Nhưng chưa kịp Bạch Du lên tiếng, một cậu bé khoảng mười hai mười ba tuổi vội vàng chạy đến, nắm lấy tay bé gái và nói: "Sao em lại chạy đến đây? Nào, anh trai đưa em về nhà."

Cô bé chớp mắt: "Anh, Nữu Nữu đói, Nữu Nữu muốn ăn bánh ngọt."

Ánh mắt Bạch Du rơi xuống mặt cậu bé, lập tức nhận ra, đây chính là hai anh em trên báo.

Tựa hồ chú ý tới ánh mắt Bạch Du, cậu bé nhìn qua, ánh mắt hiện lên vẻ dữ tợn.

Bạch Du lại không sợ: "Tôi có thể đưa miếng bánh gạo vàng này cho em gái cậu, còn có thể cho hai người năm đồng nhưng cậu phải giúp tôi làm một chuyện."

Cậu bé: "Chuyện gì?"

Bạch Du nhướng mày: "Chẳng lẽ cậu không lo lắng tôi bắt cậu làm chuyện xấu sao?"

Cậu bé nhìn cô chằm chằm, không lên tiếng.

Tuổi còn nhỏ làm cho người ta cảm giác áp bức mãnh liệt như vậy, chẳng trách sau này trở thành bá chủ một phương.

Thủ đoạn của chàng trai đời trước có thể nói là vô cùng tàn nhẫn nhưng trong mắt cô, đôi vợ chồng kia đáng bị trừng phạt.

Bạch Du sờ mũi: "Đợt lát nữa sẽ có một cặp nam nữ đến đấy, tôi cần cậu giúp tôi va chạm một cái vào người con gái đó, tốt nhất là đẩy người con gái vào lòng người con trai."

Cậu bé: "Vậy thôi sao?"

Bạch Du: "Vậy thôi."

Cậu bé: "Được nhưng trước tiên cô phải đưa tôi tiền đặt cọc."

Trước yêu cầu này của cậu bé, Bạch Du đồng ý và đưa cho cô bé một chiếc bánh rán mật ong vàng khác.

Cô bé vui mừng đến mức híp mắt cười: "Anh ăn đi."

Cậu bé: "Nữu Nữu ăn đi, anh không đói."

Bạch Du dời mắt khỏi hai anh em, bắt đầu đợi Giang Khải và Tần Tâm Hủy.

Mười mấy phút sau, cuối cùng Giang Khải cũng xuất hiện.

Cô nuốt miếng bánh rán mật ong vàng cuối cùng.

Thời khắc săn mồi đã đến.

Chương 41: Chương 41

DTV-EBOOK

Khác với Bạch Du, Giang Khải đạp xe đạp tới đây.

Xe đạp của anh ta có thanh song song, đầy đủ vỏ xích và đèn ma sát. Đây là mẫu xe mà thương hiệu Phượng Hoàng mới ra mắt năm nay, một chiếc này giá cũng phải đến một trăm tám mươi đồng.

So với chiếc xe đạp Phượng Hoàng cũ của cô thì chiếc xe đạp của Giang Khải quá phong cách, nguyên chặng đường anh ta đạp xe lại đây, ai ai cũng liếc nhìn.

Trước cửa rạp chiếu phim, anh ta đột nhiên phanh gấp, tiếng xăm xe đạp ma sát với mặt đất vô cùng chói tai, khiến mọi người lại nhìn qua đây.

Sao mà ra vẻ thế nhỉ?

Cẩn thận bị sét đánh đấy.

Bạch Du thầm chê bai trong lòng, sau đó lại ngước mắt nhìn thanh niên nói: “Nhìn kia, kia là người đàn ông rất biết ra vẻ đấy.”

Thanh niên nhìn Giang Khải, rồi quay qua nhìn cô với ánh mắt kiểu: “Gu của chị tệ thật đó.” Rồi nói: “Anh ấy là người chị thích hả?”

Bạch Du mặt dày, không hề biết ngượng ngùng là gì nói: “Sắp không phải rồi đó. À đúng rồi, nhóc tên gì thế?”

Thanh niên: “Lý Khắc, Khắc trong câu cha thắng được mẹ.”

Bạch Du: "..."

Giải thích kiểu này cũng ổn ha.

Giang Khải tưởng rằng Bạch Du chắc sẽ tới sớm như thường lệ, chỉ cần đi tới cửa rạp chiếu phim là sẽ gặp, nhưng nay nào có thấy Bạch Du đâu đâu?

Anh ta nhăn mày theo bản năng, xong lại giơ cái đồng hồ longines trên cổ tay lên xem mấy giờ rồi.

Tầm năm phút nữa là bắt đầu chiếu phim rồi mà không thấy bóng dáng Bạch Du đâu cả!

Chắc cô không cho anh ta leo cây ngay lúc này đâu đấy chứ?

Nghĩ đến lần trước cũng bị cho leo cây, sắc mặt lại càng khó coi.

Lý Khắc: "Hình như người yêu của chị có vẻ thiếu kiên nhẫn lắm, khi nào tôi bắt đầu hành động đây?"

Người yêu của cô gái này vừa thấy đã biết không phải người bình thường rồi, nào là xe đạp Phượng Hoàng, đồng hồ Longines, áo sơ mi sợi tổng hợp. Tất cả đều là những thứ cậu không thể mua được.

Nhưng cậu không còn lựa chọn nào khác nữa, chỉ cần làm xong chuyện này thì cậu có thể mua trứng gà cho Niệm Niệm bồi bổ thân thể.

Bạch Du khá là bình tĩnh: "Cậu cứ bình tĩnh đi, sắp có thêm con cá nữa xuất hiện rồi đó!"

Với hiểu biết của cô đối với Tần Tâm Hủy, chắc chắn cô ta sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế này đâu.

Quả nhiên, cô vừa mới dứt lời thì thấy Tần Tâm Hủy một thân váy áo xúng xính chạy ra từ một góc.

Giang Khải nhìn thấy Tần Tâm Hủy thì vô cùng kinh ngạc: “Sao lại là em? Bạch Du đâu?”

TBC

Tần Tâm Hủy muốn nói lại thôi: “Em họ… Sợ là sẽ không tới đây đâu ạ.”

Sắc mặt Giang Khải đen xì, giọng điệu cũng không hề thân thiện gì: “Ý của em là như thế nào? Chính miệng Bạch Du bảo là sẽ không tới đây hôm nay sao?”

Tần Tâm Hủy lắc đâu: “Em nghe lén thấy em ấy nói như thế với bà nội Bạch… Em ấy bảo là muốn cho anh nếm mùi bị người ta cho leo cây hoài, em ấy còn nói…”

Giang Khải nắm c.h.ặ.t t.a.y thành quyền, sắc mặt âm trầm như sắp chảy nước tới nơi: “Cô ấy còn nói cái gì nữa?”

Tần Tâm Hủy: “Em ấy bảo từ xưa tới giờ anh toàn đối xử với em ấy như thế nên giờ em ấy trả lại hết những tủi thân đã phải chịu lên người anh. Anh Giang Khải, anh đừng giận em ấy nhé. Em ấy cũng chỉ là giận dỗi nhất thời mà thôi. Chi bằng anh về dỗ dành em ấy đôi chút đi xem sao ạ!”

“Dỗ cái gì mà dỗ!”

Giang Khải tức đến mức mặt mày hết hồng lại tím, n.g.ự.c phập phồng kịch liệt.

Bạch Du giỏi lắm.

Dám năm lần bảy lượt cho anh ta leo cây, lại còn muốn anh ta quay về dỗ dành cô nữa hả?

Nằm mơ đi nhé!

Lý Khắc quay đầu liếc mắt nhìn Bạch Du hỏi: “Con cá mà chị nhắc tới chính là chị họ của chị à?”

Bạch Du gật đầu: “Không sai, cái cô nàng ngốc nghếch kia chính là chị họ tôi đấy. Giờ thì cậu lên sân khấu được rồi đó.”

Chương 42: Chương 42

DTV-EBOOK

Lý Khắc hơi khựng lại, quay qua nhìn Niệm Niệm ngồi một góc yên lặng ăn bánh rán vàng: "Niệm Niệm, anh trai có chút việc, lát nữa anh về. Em ngồi ngoan ở đây chờ anh nhé, được không nào?"

Cái miệng nhỏ của Niệm Niệm nhét đầy bánh, trông vô cùng đáng yêu: "Niệm Niệm sẽ nghe lời ạ, anh mau quay về nhé."

Khuôn mặt lạnh lùng của Lý Khắc lộ ra nụ cười. Cậu đưa tay xoa đầu em gái, sau đó quay người đi tới chỗ hai người Giang Khải cùng với Tần Tâm Hủy.

Niệm Niệm thấy anh trai rời đi cũng không khóc không nháo gì.

Cô bé bỏ bánh rán vàng lại vào trong túi, ôm vào trong lòng, ngồi ngoan yên tĩnh.

Hiếm khi nào Bạch Du gặp được đứa trẻ ngoan đến như thế này. Đời trước, Giang Hựu Hàm lấy chồng xong vẫn thường xuyên dẫn hai đứa con về nhà ngoại. Hai đứa con nhà cô ta thì nghịch tới mức làm người ta giận điên lên được.

Chỉ cần không được như ý thì chúng nó sẽ nhổ nước bọt vào người khác. Bản thân cô đã bị hai đứa bé đấy nhổ nước bọt vài lần rồi nên mới tức giận. Giang Hựu Hàm thì lại thấy cô tính tình trẻ con thích chấp nhặt.

Vì con của Giang Hựu Hàm nên đ.â.m ra Bạch Du ghét trẻ con lắm, đặc biệt là con trai.

Nhưng Niệm Niệm trước mặt thì ngoan tới nỗi mềm nhũn hết cả lòng mề.

Nếu nhìn kỹ thì tuy sắc mặt cô bé này vàng như nến nhưng ngũ quan xinh xắn, đôi mắt to tròn đen láy, lông mi vừa dài vừa dày như hai cái bàn chải nhỏ vậy.

Đột nhiên Bạch Du thấy có hơi quen mắt nhưng vẫn không nhớ ra là giống ai.

Niệm Niệm để ý ánh mắt của cô, giọng nói mềm nhũn cất lên: "Chị ơi."

Bạch Du c.h.ế.t ngất trước sự đáng yêu của cô bé, nhìn bánh rán vàng trong tay cô bé, cô hỏi: "Sao em không ăn tiếp đi?"

Niệm Niệm lắc cái đầu nhỏ: "Dạ em để dành cho anh trai em ăn ạ."

Ngoan đến đáng thương.

Bạch Du lại c.h.ế.t ngất trước sự đáng yêu của cô bé này, nhưng Lý Khắc đã bắt đầu hành động nên cô vội chuyển sự chú ý của mình sang bên kia.

Cô thấy cảnh Giang Khải nổi giận đùng đùng tính quay người bỏ đi thì đúng lúc này, nói thì chậm chứ xảy ra thì nhanh, một bóng hình đột nhiên lao tới, đánh cái bốp lên đầu Tần Tâm Hủy.

Tần Tâm Hủy hét toáng lên, cả người lảo đảo, vừa hay ngã ngay vào người Giang Khải.

Giang Khải cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện này, mồm mắng: "Đi đứng kiểu gì thế hả." Theo bản năng mà ôm lấy eo Tần Tâm Hủy.

Ngực hai người họ chạm vào nhau, kề sát không một khe hở.

“Tách!”

Tư thế ôm một tấm.

“Tách!”

Hai người đối diện nhau một tấm.

“Tách!”

Tần Tâm Hủy đỏ mặt thẹn thùng một tấm.

Có từng này ảnh chụp thì từ hôn không phải là vấn đề.

Còn chuyện họ có nhận hay không, chối bảo ngoài ý muốn thì cô không muốn để tâm tới cho lắm.

Tính ra, một người là chồng sắp cưới của cô, một người là chị họ của cô, hai người lại cùng xuất hiện ở rạp chiếu phim đã là một vấn đề rồi. Đến khi đó cô một mực muốn từ hôn thì ông cụ Giang cũng không làm khó cô được.

Bạch Du cầm máy ảnh chụp mấy tấm ảnh xong đang tính kết thúc công việc thì lại thấy Giang Khải với Tần Tâm Hủy nhìn nhau đắm đuối như keo nước, dính chặt lên người đối phương.

Chậc chậc, nhìn củi khô lửa bốc chưa kìa.

Mau đi thuê phòng đi kìa.

Bạch Du nhìn là biết hai người này có gian tình, đang tính giơ máy ảnh lên chụp tiếp thì Giang Khải đã vội buông eo Tần Tâm Hủy ra, lại còn lùi về sau hai bước. Chẳng qua ánh mắt cứ lơ đãng đảo qua cái

eo nhỏ ôm gọn được trong một vòng tay cùng với bầu n.g.ự.c kia nữa: “Em không sao chứ?”

Khóe mắt Tần Tâm Hủy chan chứa ẩn tình: “Em không sao ạ, cảm ơn anh Giang Khải.”

Vốn dĩ cô ta muốn lấy trộm vé xem phim làm cho Giang Khải với Bạch Du không xem được phim, tốt nhất là cãi nhau ỏm tỏi lên nhưng ai ngờ Bạch Du còn chẳng thèm tới đây.

TBC

Chương 43: Chương 43

DTV-EBOOK

Tuy cô ta không biết tại sao Bạch Du lại không tới nhưng nếu ông trời đã giúp cô ta tới mức này thì nếu cô ta không cố mà tận dụng thì quả là phụ lòng trợ giúp của ông trời.

Giang Khải nói: “Anh thấy bảo bộ phim [Địa đạo chiến] này rất đẹp, không biết em đã xem lần nào chưa?”

Tim Tần Tâm Hủy đập bình bịch như sấm rền, khẽ cắn môi: “Em vẫn chưa xem ạ, cơ mà em vẫn luôn kiếm cơ hội để được coi phim này.”

Hầu kết Giang Khải cuộn lên rồi trượt xuống: “Chọn này chi bằng đúng ngày, chi bằng hôm nay xem luôn?”

Tần Tâm Hủy mở cờ trong bụng, ngoài mặt lại tỏ vẻ do dự, ra vẻ trà xanh: “Thế này thì không hay lắm anh ạ. Nếu như Du Du mà biết thì chắc chắn em ấy sẽ càng không vui. Vốn em ấy đã nghĩ em giành hết tình yêu thương của cô dành cho em ấy, giờ mà biết em đi xem phim cùng với anh như thế này thì chắc sẽ lại càng giận anh nhiều hơn đó ạ.”

Nghe thấy tên Bạch Du, sắc mặt Giang Khải lại xụ xuống: “Cô ta tức giận cái quái gì trong khi chính cô ta lại không tới đây! Còn nữa, chúng ta chỉ đến cùng một rạp chiếu phim, cùng xem chung bộ phim chứ có phải đi chung với nhau đâu? Có vấn đề gì đâu chứ?

Không thể không nói, Giang Khải đúng là cẩn thận thật.

Nếu không phải đã chụp ảnh lại thì lời anh ta nói cũng coi như là tạm được.

Tiếc là anh ta lại gặp phải Bạch Du.

"Tách!"

Bạch Du lại chụp thêm tấm hai người họ cùng nhau đi vào trong rạp chiếu phim

TBC

Có tấm ảnh này rồi thì có cố cãi cũng không có ích gì.

Đến lúc đó cô lại rửa thêm vài tấm gửi tới đơn vị công tác của hai người này dưới thư nặc danh tố cáo hai người họ có quan hệ nam nữ bất chính!

Giang Khải như cảm nhận được đằng sau có cái gì, dừng bước chân quay người lại nhìn.

Tần Tâm Hủy dừng lại theo anh ta, khó hiểu hỏi: "Anh Giang Khải, anh nhìn gì thế ạ?"

Giang Khải nhìn quanh một vòng cũng không nhận ra có chỗ nào không ổn thì mới lắc đầu: "Không sao đâu, chúng ta đi vào thôi, phim chiếu rồi đấy."

Tần Tâm Hủy không nhịn được mà nhếch khóe miệng, đáp: "Dạ."

Chờ hai người họ đi vào rạp chiếu phim rồi thì Bạch Du mới dám thở phào một hơi.

Lúc này Lý Khắc cũng đã quay lại: "Chuyện này xong chưa? Có cần tôi làm thêm chuyện gì nữa

không?"

Bạch Du cất máy ảnh vào trong túi xách quân đội, móc ra bốn đồng cùng với một ít phiếu mua đồ đưa cho Lý Khắc nói: "Đây là chỗ tiền còn lại. Cậu làm tốt lắm. Mấy phiếu mua đồ này coi như là tiền thưởng thêm."

Cũng không phải là do cô thánh mẫu mà chẳng qua cô thấy người có thể vì em gái mình mà sẵn sàng đánh đổi cả tính mạng chắc chắn không phải người xấu.

Hơn nữa, cô cũng rất thích cô bé Niệm Niệm này, vừa xinh đẹp lại ngoan ngoãn.

Lý Khắc chỉ nhận lấy ba đồng cùng với mấy tờ phiếu: "Chị đã đưa cho tôi rất nhiều rồi, mấy phiếu này coi như tôi mua cùng với chị."

Nói rồi cậu duỗi tay qua chăm Niệm Niệm, nhưng ánh mắt Niệm Niệm thì nhìn chằm chằm vào túi xách mà Bạch Du đang đeo bên người: "Chị ơi, cái thứ màu đen tuyền vừa nãy có phải là máy ảnh không ạ?"

Bạch Du đã để ý tới ánh nhìn của Niệm Niệm từ lâu, chỉ là cô không ngờ Niệm Niệm có thể kiên nhẫn chờ tới tận bây giờ mới mở miệng nên đáp: "Ừa đúng rồi, là máy ảnh đó."

Mắt Niệm Niệm lóe sáng, giọng non nớt vương mùi sữa: "Chị ơi, chị có thể cho Niệm Niệm xem chút không ạ? Tay Niệm Niệm sạch lắm ạ."

Dứt lời cô bé còn giơ tay mình ra cho Bạch Du xem.

Đúng là rất sạch sẽ. Móng tay cô bé đã được cắn ngắn, không có bùn đất bám vào móng tay.

Bạch Du nhìn đôi mắt to đen láy của cô bé đang chớp chớp nhìn mình, thật sự không có cách nào từ chối cả.

Thế là cô lại lôi máy ảnh ra khỏi túi quân đội.

Niệm Niệm tiến lên trước, nghiêm túc nhìn một hồi lâu rồi mới nói: “Cảm ơn chị ạ, Niệm Niệm đã quan sát rất là cẩn thận ạ.”

Chương 44: Chương 44

DTV-EBOOK

Nếu đổi lại là những đứa bé khác thì có khi đã tranh thủ chạm vào một hai chỗ nhưng bé con này thì thật sự chỉ nhìn thật kỹ thôi.

Lòng Bạch Du mềm nhũn: "Không thì chị chụp cho hai anh em em một tấm ảnh nhé?"

Đôi mắt đen láy sáng trong như pha lê của Niệm Niệm lại càng lóe sáng, cô bé quay sang hỏi: "Anh ơi, có được không ạ?"

Lý Khắc gật đầu: "Được chứ, giờ anh hai có tiền rồi, có thể chụp ảnh cho Niệm Niệm."

Ý là cậu phải trả tiền.

Bạch Du xua tay: "Không cần trả tiền đâu, cái này coi như tôi cho Niệm Niệm. Hẹn hai người năm ngày sau đến đúng chỗ này lấy ảnh chụp nhé."

"Tanh tách."

Nụ cười hồn nhiên xinh xắn của Niệm Niệm đã được camera ghi lại.

Bên cạnh là Lý Khắc đứng cứng đờ đờ, suýt chút nữa là không biết chân tay nên đặt ở đâu.

Hiếm khi nào nhìn thấy Lý Khắc lộ ra bộ dáng mà tuổi cậu nên có, Bạch Du không nhịn được mà cười thành tiếng.

TBC

Rửa ảnh mất tầm ba bốn ngày, cô hẹn quán rửa ảnh tầm bốn ngày sau sẽ đến lấy.

Bước ra khỏi quán chụp ảnh, Bạch Du đi thẳng về nhà.

Vì đôi cẩu nam nữ Giang Khải với Tần Tâm Hủy này mà lãng phí cả buổi sáng của cô, cô phải về ôn bài mới được.

Ai ngờ cô vừa đi tới cửa nhà đã nhìn thấy Giang Lâm đứng ngay trước cửa nhà cô, tay cầm túi da trâu đựng tài liệu.

Chẳng lẽ anh tới giao thư cùng với văn kiện gì đó cho cô hay sao?

Nhưng hôm qua cô vừa mới nhắc tới thôi, đáng ra không thể nào nhanh như thế này được.

Giang Lâm nghe thấy tiếng bước chân, nhìn thấy người bước tới là cô thì cũng vội cất bước đi tới chỗ cô.

Hai người chạm mặt dưới cây hoa quế.

Tháng tám, hoa quế tỏa hương, mùi nồng đậm.

Bạch Du: “Anh Giang Lâm tới tìm tôi sao ạ? Sao anh không vào nhà ngồi chờ ạ?”

Giang Lâm: “Trong nhà không có ai, tài liệu này là do bạn tôi mới đưa qua đây, cô nhìn xem có ổn không?”

Bạch Du nhận lấy túi da trâu mà anh đưa tới, mở ra, bên trong là một xấp bài thi, còn có mấy quyển sách liêm quan tới trung học phổ thông. Cô lật qua lại, cuối cùng vẫn không thể nào che giấu được nụ cười.

“Cảm ơn anh Giang Lâm nhé, chuyển lời cảm ơn của tôi tới bạn anh nữa nhé.”

Hôm qua cô mới nhắc tới chuyện này thôi mà nay anh đã có thể mang tới đây luôn như thế này có thể hiểu là từ qua tới nay, anh đã vì việc này mà bôn ba rất nhiều.

Chứ đâu có giống một số người, thứ gọi là giúp đỡ chỉ dừng ở lời nói mà thôi.

Hơn nữa tư liệu mà anh đưa cho cô thật sự trân quý. Nhưng bào thì này nhìn là có thể biết chính là những đề thi mà trường học dùng để kiểm tra học sinh suốt nhưng năm qua.

Với tư liệu quý giá kiểu này, không có quan hệ thân thiết thì khó mà có được.

Ánh mắt cô được phủ thêm ánh vàng của hoa quế, tràn ngập vui sướng cùng cảm kích.

Giang Lâm nhìn vào mắt cô nói: “Không cần khách sáo thế đâu, về tới đảo Quỳnh Châu rồi tôi sẽ tiếp tục để ý giúp cô.”

Nghe anh nhắc tới đảo Quỳnh Châu, Bạch Du liền hỏi: “Lần nay anh Giang Lâm về mấy ngày thế? Bao giờ anh đi?”

Giang Lâm: “Buổi chiều ngày mai.”

Bạch Du ngẩn người: “Nhanh vậy sao ạ? Thế để sáng mai tôi nấu chút thức ăn anh mang theo ăn dọc đường nhé.”

Giang Lâm: “Không cần phiền cô như thế đâu, trên đường tiện tôi sẽ mua.”

Bạch Du: “Không phiền gì cả. Anh Giang Lâm có kiêng ăn cái gì không?”

Giọng Giang Lâm nhẹ hơn hẳn: “Không.”

Không khí trở nên im lặng, muốn nói nhưng không biết nên nói gì, thế là Bạch Du liền chào tạm biệt: “Thế thôi tôi về trước đây, mai tôi mang qua cho anh.”

Giang Lâm: “Mai tôi đến đây lấy là được.”

Bạch Du cũng không tranh giành chuyện này với anh, gật đầu quay người rời đi.

Giang Lâm nhìn theo bóng dáng nhảy nhót của cô, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên.

Chờ hai người họ rời đi, một người lén lút bước ra khỏi thân cây.

Chương 45: Chương 45

DTV-EBOOK

Lại là Giang Hựu Hàm.

Vừa rồi cô ta nhìn thấy anh ba cười, lại còn cười với Bạch Du.

Anh ba lại còn tặng quà cho Bạch Du!

Chẳng phải sáng nay Bạch Du đi xem phim với anh năm nhà mình sao?

Sao giờ lại ở bên cạnh anh ba như thế này.

Giang Hựu Hàm càng nghĩ lại càng thấy không đúng.

Xoay người, nhấc chân chạy như điên: "Anh năm ơi, anh bị anh ba cắm sừng rồi!"

Về tới nhà, Bạch Du rửa mặt xong là lôi luôn bài kiểm tra mà Giang Lâm đưa ra làm.

Có thể là vì lâu không đọc sách nên nhiều phần kiến thức trông vô cùng quen thuộc nhưng cô lại không viết ra được. Có một phần bài thi thôi mà cô làm nó gian lao trắc trở quá.

Khó khăn lắm mới làm xong, cô lôi đáp án ra tự chấm điểm.

Cô được năm mươi chín điểm trên một trăm điểm.

Số điểm này không khác gì tát vào mặt Bạch Du một cái bỏng rát.

Cũng may, còn hai năm nữa mới thi đại học, cô vẫn còn đủ thời gian để tích cóp lại những phần kiến

thức đã quên.

Một phút cũng không muốn trì hoãn thêm, Bạch Du lôi sách vở ra tiếp tục gặm nhấm.

Học tập làm cho thời gian trôi qua nhanh, chờ tới khi cô hiểu được hai chỗ kiến thức thì đã là một tiếng ba mươi phút sau đó rồi.

Bạch Du mát xa phần cổ cứng đờ, dọn sách vở sang một bên rồi lại lôi từ trong ngăn kéo ra giấy bút để viết thư bằng tay trái.

TBC

Tuy cô đã nói lời chia tay với Giang Khải, nhưng trong mắt người ngoài, hai người họ vẫn là một đôi, huống hồ hôn ước giữa hai nhà vẫn còn nguyên đó.

Giang Khải với Tần Tâm Hủy dám kéo nhau đi xem phim mà cô lại không tìm chút phiền toái cho họ thì uổng công cô sống lại lần nữa lắm.

Đến cả chuyện cô có thể viết chữ bằng tay trái, cả hai nhà Giang, Bạch, thậm chí cả Giang Khải cũng không hề hay biết.

Chẳng mấy chốc đã viết xong hai bức thư, chuẩn bị có được ảnh xong là gửi đi luôn.

Cô vừa mới cất thư đi xong thì bên ngoài vang lên tiếng cửa mở.

Bạch Du đi ra ngoài thấy bà nội cười hiền, không khỏi tò mò: “Bà ơi sao trông bà vui thế ạ? Có phải cha cháu về rồi không?”

Bà Bạch ngạc nhiên hỏi lại: “Đúng là cha cháu về thật, nhưng sao cháu lại biết chuyện này?”

Bạch Du đáp: “Tại lần này cha cháu đi công tác lâu như thế nên cháu đoán chắc hôm nay sẽ về ạ.”

Ở kiếp trước, từ khi cha cô mất cho tới hiện tại, cô đã không gặp ông mười mấy năm nay rồi.

Khi ông còn sống, Bạch Du còn từng oán trách ông.

Oán trách ông chỉ biết bận bịu công chuyện và bận chuyện đi tìm anh hai. Nếu như ông dành thêm chút thời gian ở nhà thì có khi mẹ của cô đã không dám bất công trắng trợn như vậy, cô cũng không cần phải chịu nhiều tủi thân tới như thế.

Chỉ là biết bao nhiêu oán hận lại hóa thành mây khói khi nhìn thấy ông trước khi c.h.ế.t lại đi nhìn ảnh chụp của cô.

Những năm tháng sau này, cô mới cảm nhận được câu nói: Có cha cô ở đây cô mới có nơi được gọi là nhà.

Bà Bạch chạy vội về nhà lấy tiền cùng với phiếu: “Cha cháu đi công tác chắc chắn không ăn được cái gì ngon cả. Bà định chạy vội ra chợ mua ít rau ít thịt, đi không nhanh thì chẳng mua được gì đâu.”

Bạch Du vội nói: “Cháu đi cùng với.”

Thế là hai bà cháu cầm theo cái giỏ cùng nhau ra ngoài.

Nhưng lúc bọn họ ra tới chợ vẫn coi như là đã muộn. Thời điểm mua thịt tốt nhất là vào buổi sáng. Giờ bà cháu mới đi thì cũng không còn nhiều thịt

ngon nữa. Cuối cùng họ chỉ mua được hai cân thịt ba chỉ.

"Thịt ba chỉ cũng được. Cha cháu thích nhất là ăn thịt ba chỉ xào hành, thế hôm nay làm món này luôn."

Nghĩ tới chuyện hôm nay con trai sắp về nên tâm trạng của bà Bạch tốt như thời tiết ngày hôm nay vậy.

Sau đó hai người họ đi mua rau tươi theo mùa.

Mua đồ ăn xong, họ quay về đi qua con hẻm thì thấy có người lén lút bán cá.

Chương 46: Chương 46

DTV-EBOOK

Bọn họ đi qua thì thấy, ô hay thật, thế lại là cá hói đen đấy.

Con cá kia cũng ngon, trông tươi quá. Nghĩ tới chuyện làm nó thành thịt kho tàu, hấp hoặc là chiên nó lên thì Bạch Du đã thèm tới mức chảy nước miếng.

“Bà ơi, hay mình cũng mua đi.” Bạch Du xúi giục.

Bà Bạch nhìn cháu gái thèm ăn như mèo con, cười nói: “Được, chúng ta mua cá nhé.”

Sau khi chọn lựa mãi trong đống cá hói đen, cuối cùng cũng chọn được con cá khoảng hai cân rưỡi, không cần phiếu nhưng một cân mất tận năm xu, cộng lại đã tiêu hết hai đồng hai hào năm xu mất rồi.

Về tới nhà cái là Bạch Du bận bịu ngay được.

Nếu đã có cá hói đen thì cô cũng không tính làm thịt ba chỉ xào hành nữa mà cô lôi rau muối mà bà mang từ Thiên Tân ra ngâm, chuẩn bị làm món bánh beo thịt heo muối.

Còn đầu cá hói đen thì cô sẽ làm món đậu phụ cay hầm đầu cá hói đen.

Cô lấy rau muối ra khỏi bình ngâm, cắt nhỏ, trộn đều với thịt ba chỉ đã được băm nhuyễn. Thịt ba chỉ thịt mỡ đan xen làm nhân bánh bèo vô cùng thích hợp.

Sau đó cô lại trộn thêm chút hành, sau đó cho nhân vào trong vỏ bánh, thoa một lớp lòng đỏ chứng bên ngoài bánh, sau đó đưa bánh vào trong lò nướng để quay.

Ở ngoài sân lớn có cái lò nướng to đùng, ai muốn dùng cũng có thể dùng được nhưng chỉ cần dùng xong thì lau rửa sạch sẽ là được.

Bạch Du dặn bà nội đứng ngoài sân trông bánh cho mình còn cô thì sẽ quay về phòng bếp tiếp tục chuẩn bị món ăn khác.

Bạch Du cũng không dùng hết hai cân thịt ba chỉ để làm nhân bánh mà cô để lại một phần để xào rau dưa.

Thịt ba chỉ được thái thành lát, thêm hành gừng tỏi vào chảo xào đều lên, tiếng dầu xèo xèo vang lên. Vừa có mùi là cho rau vào ngay, cộng thêm chút nước dưa muối hòa với mùi thịt ba chỉ đã được đảo, xào qua xào lại là ngon ăn luôn.

Thời đại này vật tư thiếu thốn, cho dù là đại viện quân khu cũng không thể nào cơm no rượu say cả ngày được. Lúc này, mùi hương theo gió bay ra bên ngoài, mọi người thèm không sao chịu nổi.

Có mấy hàng xóm đi qua còn liếc mắt vào trong mà dòm dòm, thấy Tần Chính Nhân quay về thì chào hỏi: “Chủ nhiệm Tần, Bạch Du nhà bà đúng là có tài nấu nướng đấy nhé. Con bé nấu cơm mà cả cái đại viện này tầng nào cũng thơm mùi đồ ăn con bé nấu.”

Được khích lệ như thế nhưng Tần Chính Nhân lại chẳng cười được.

Bạch Du nghe thấy tiếng bước chân còn tưởng là bà về, ai nhờ quay đầu lại nhìn thấy mẹ mình.

Cô chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua, không chào hỏi, quay đầu tiếp tục nấu cơm.

Tần Chính Nhân: "..."

Cảm giác bị con gái khinh bỉ.

TBC

Trong bếp tỏa ra mùi thơm vô cùng, Tần Chính Nhân lại không ăn uống được gì: "Du Du, mẹ có chuyện muốn thương lượng với con."

Bạch Du không hé răng.

Tần Chính Nhân hít sâu một hơi, nói tiếp: "Du Du, trước đây là mẹ làm sai, mẹ xin lỗi con được không?"

Bạch Du vẫn không hé răng.

Tần Chính Nhân: "Mẹ biết là con có nghe. Không phải là mẹ chiều chị họ con hơn mà chẳng qua khi đó nhà họ Tần xảy ra chuyện lớn như thế, mẹ nghĩ con bé là người có huyết mạch duy nhất với nhà họ Tần nên càng thương nó hơn. Nhưng mẹ lại không ngờ mẹ lại bỏ qua cảm nhận của con. Con nói đi được không? Phải như thế nào thì con mới tha thứ cho mẹ đây?"

Lần này Bạch Du lại nói, cô quay người, mặt không cảm xúc nhìn mẹ mfinh nói: "Bà thật sự muốn tôi tha thứ cho bà hả?"

Tần Chính Nhân tưởng rằng chuyện có chuyển biến, vội không chờ kịp mà gật đầu: "Đúng thế, chỉ cần mẹ có thể làm được thì chắc chắn sẽ nghĩ cách đền bù cho con."

Bạch Du cười nói: “Chắc chắn là bà làm được thôi. Bà chỉ cần đuổi được Tần Tâm Hủy ra khỏi nhà họ Bạch thì tôi sẽ tha thứ cho bà.”

“Không thể được!” Tần Chính Nhân phản bác lại theo bản năng.

Chương 47: Chương 47

DTV-EBOOK

Lần này về đây cốt là để bà ta thuyết phục Bạch Du đừng có mách lẻo gì với cha cô, nhưng ai ngờ con bé c.h.ế.t tiệt này mở miệng ra đã bóp vào chỗ đau của bà ta rồi.

Đúng là càng lớn càng đáng ghét!

Bạch Du nhún vai: "Vậy thì không cần phải thương lượng gì cả. Hơn nữa bà cũng biết đấy, không cần bà đồng ý thì tôi cũng có cách đuổi Tần Tâm Hủy đi."

Gửi thư nặc danh tố cáo Tần Tâm Hủy chỉ là bước đầu, đuổi Tần Tâm Hủy ra khỏi nhà họ Bạch mới là mục đích của cô.

Tần Chính Nhân hít sâu một hơi, mềm giọng dỗ dành: "Du Du, thôi coi như là vì mẹ, con đừng đuổi Hủy Hủy đi được không?"

Bạch Du cười.

Tần Chính Nhân cảm thấy mình bị mạo phạm: "Con cười cái gì?"

TBC

Bạch Du nói: "Tôi cười vì không ngờ bà từng này tuổi rồi còn ngây thơ tới như thế. Chuyện tới nước này rồi, bà thật sự vẫn nghĩ rằng tất cả những gì tôi làm từ trước tới nay đều là vì tôi ghen ghét tình yêu bà dành cho Tần Tâm Hủy, muốn bà chú ý tới tôi sao?"

Lời này không khác gì lấy d.a.o g.i.ế.c người.

Nhưng chỉ cần là phụ nữ thì không ai thích bị người khác bảo mình là già cả.

Tần Chính Nhân tức tới mức mặt hết hồng lại tím: "Bạch Du, giờ người làm mẹ này nói con cũng không nghe đúng không?"

Bạch Du ngạc nhiên: "Ô giờ bà mới biết hả? Tôi không nghe lời bà nói thật mà."

Tần Chính Nhân: "..."

Nhìn đứa con gái mồm miệng sắc bén trước mặt, đột nhiên bà ta lại thấy nhớ Bạch Du chất phác tự ti khi xưa, khi đó bà ta nói cái gì cô cũng không dám cãi lại bao giờ.

"Hai người đang nói cái gì thế?"

Đột nhiên đằng sau vang lên giọng nói thuần hậu.

Cả người Tần Chính Nhân run rẩy, quay đầu nhìn lại thì thấy vẻ mặt nghiêm túc của chồng mình cùng với bà Bạch. Hai người họ không biết đã nghe được bao nhiêu chuyện trong phòng bếp này rồi.

Bà Bạch: "Thằng cả, vốn dĩ mẹ tính chờ cơm nước xong mới kể cho con nhưng giờ con nghe được cả rồi thì cũng không giấu giếm con làm gì nữa."

Tần Chính Nhân không nhịn được mà run rẩy cả người: "Mẹ ơi, Phi Bằng đi công tác lâu như thế chắc chắn là rất mệt. Chi bằng mẹ để cho anh ấy nghỉ ngơi trước đi ạ..."

Tần Chính Nhân muốn trường kỳ kháng chiến nhưng bà Bạch lại không theo ý nguyện của bà ta, lạnh lùng nhìn bà ta một cái rồi kể hết đầu đuôi những chuyện bà ta đã đối xử bất công cùng với chuyện Tần Tâm Hủy là như thế nào.

"… Người ở đại viện ai ai cũng khen Tiểu Du hiểu chuyện, nhưng nào có ai biết, không phải con bé sinh ra đã hiểu chuyện mà là do bị mẹ nó ép mà thành! Con sao mà biết được ngày đó mẹ tới đây, Tiểu Du ôm chầm lấy mẹ khóc nấc cả lên, trái tim mẹ như bị bóp nát luôn vậy!"

Nhớ lại bộ dạng khóc lóc ngày đó của cháu gái, bà Bạch không nhịn được mà đỏ hốc mắt.

"Phi Bằng, em…"

Tay Tần Chính Nhân lạnh như băng, bà ta muốn giải thích nhưng yết hầu lại cứng đờ như bị cái gì đó siết chặt vậy.

Bạch Phi bằng liếc mắt nhìn vợ rồi quay qua nhìn Bạch Du nói: "Du Du, cha có lỗi với con, cha thật đáng tội. Cha lại không biết con phải chịu nhiều tổn thương tới như thế."

Những năm qua ông bận rộn với công chuyện, xong công chuyện thì còn bao nhiêu thời gian là đi tìm con trai.

Con trai nhỏ năm đó mới có hai tuổi, tuy thằng bé hoạt bát thông minh nhưng mới có nhiêu đó tuổi chắc chắn không thể nhớ được bao nhiêu chuyện. Nếu như ông không đi tìm thì người một nhà bọn họ chỉ sợ không có cơ hội mà đoàn tụ lại với nhau.

Trong mắt ông, vợ ông là người phụ nữ ưu tú gì cũng có thể gánh vác được nên ông mới có thể yên tâm giao chuyện quản lý gia đình cùng với người nhà vào tay bà ta. Đương nhiên, ông cũng biết như thế có thể khiến bà ta tủi thân cho nên khi bà ta ngỏ ý muốn đưa Tần Tâm Hủy về nuôi dưỡng thì ông không suy nghĩ gì nhiều mà đồng ý luôn.

Chương 48: Chương 48

DTV-EBOOK

Những năm qua, bà ta mua đồ ăn đồ mặc cho Tần Tâm Hủy, bỏ tiền ra nuôi em trai, ông không oán thán lấy một câu mà ngược lại còn cố sức kiếm tiền, sợ bà ta không có mà tiêu.

Nhưng ông lại không thể ngờ, bà ta có thể vì quá yêu thương cháu gái mà quên luôn con gái của mình.

Nghĩ đến những tủi thân mà con gái phải chịu trong suốt những năm qua, ông chỉ hận không thể cho mình mấy bạt tai!

"Cha, con không trách cha, nhưng thật sự rằng con không muốn nhìn thấy Tần Tâm Hủy ở trong cái nhà này nữa."

Bạch Du phất cái tay mới thái hành qua mắt, nước mắt chảy ào ào luôn.

Bà Bạch không nhìn nổi cháu gái khóc đau lòng tới thế: "Không sai, đáng ra nên đuổi Tần Tâm Hủy đi từ sớm mới phải."

Bạch Du gật đầu phụ họa.

Thấy cả mẹ mình lần con mình đều đỏ bừng cả mắt lên như thế làm cho Bạch Phi Bằng thấy vô cùng khó chịu: "Được, cha đồng ý với con, mai cha sẽ khiến cho Tần Tâm Hủy dọn ra khỏi nhà mình."

Tần Chính Nhân nghe thấy thế vừa kinh ngạc vừa tức giận: "Phi Bằng, anh không thể làm như thế được, rõ ràng anh đã đồng ý với em…"

Bạch Phi Bằng: “Anh đồng ý với em chuyện nuôi dưỡng Tâm Hủy, mà anh cũng làm rồi đó thôi. Giờ Tần Tâm Hủy đã lớn, đi làm có thể tự nuôi sống được bản thân, với tư cách là họ hàng thân thích của con bé thì chúng ta cũng hết trách nghiệm rồi.”

Việc này vợ ông sai thật nhưng ông còn sai nhiều hơn nữa. Ông không nên lý tưởng hóa mọi chuyện lên như thế, nên từ nay trở đi, ông muốn sửa đổi lỗi lầm của mình.

Bước đầu tiên cần sửa sai đó chính là tiễn Tần Tâm Hủy ra khỏi căn nhà này.

Nhưng Tần Chính Nhân không nghĩ như thế, chỉ thấy sắc mặt bà ta ngày càng khó coi, đột nhiên bà ta trợn ngược hai mắt, hôn mê luôn.

Bạch Du nín khóc ngay lập tức, khều bà nội nhỏ giọng nói: “Mẹ cháu giả vờ đấy, bà cũng giả vờ luôn cho cháu!”

Bà Bạch có hơi ngạc nhiên. Nhưng sau đó thấy bà trợn ngược hai mắt, hôn mê luôn.

“Bà cụ đã có tuổi lại bị kích thích quá đà nên mới ngất xỉu. Người nhà là con là cháu, chiều theo ý bà được tới đâu thì cứ chiều. Còn cô đây ngất xỉu là vì không được nghỉ ngơi đầy đủ, trở về chú ý tới chuyện nghỉ ngơi thì sẽ không có trở ngại gì đâu.”

Bác sĩ Diệp kiểm tra cho hai mẹ chồng nàng dâu xong, xác thực hai người không có trở ngại gì.

Bạch Phi Bằng nghe tới đây thì cuối cùng cũng có thể thả lỏng đôi chút,

Nhưng ông còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy con gái nói: “Bác sĩ, bà cháu thường ngày hay bị đau đầu, ù tai, thi thoảng còn bị khó thở nữa. Làm phiền bác sĩ kiểm tra toàn diện cho bà giúp cháu với ạ.”

Vốn dĩ Bạch Du còn định chờ tới thứ hai sẽ dẫn bà nội tới bệnh viện để bác sĩ khám toàn diện cho bà, nếu hôm nay đã có bác sĩ ở đây rồi thì tiện làm luôn.

Bà Bạch đang hôn mê nghe thấy cháu gái nói như thế thì lông mi khẽ run như lá cây lay động trước gió.

Bà không cần kiểm tra cái gì hết!

Người già rồi nào có ai không bị bệnh bị tật trong người? Con người cũng giống như đồ vật vậy, lâu rồi sẽ cũ, sẽ hỏng dần đi. Cần gì phải làm kiểm tra cơ chứ? Như thế chẳng phải là lãng phí tiền của hay sao?

Chẳng qua lúc này bà vẫn phải giả bộ ngất xỉu nếu không sẽ thất bại trước con dâu, thế là chỉ có thể lo lắng suông trong lòng thôi.

Bạch Phi Bằng nghe thấy con gái nói thế thì lại càng áy náy hơn: “Ông Diệp này, phiền ông kiểm tra kỹ càng cho mẹ tôi nhé.”

TBC

Hồi trước, mỗi lần ông gọi điện thoại về Thiên Tân, lần nào mẹ ông cũng bảo là bà còn khỏe lắm. Giờ nghĩ lại có khi do bà không muốn ông phải lo nghĩ nhiều nên mới nói như thế.

Con gái tủi thân bao nhiêu ông không biết, thân thể của mẹ có nhiều biểu hiện xấu ông cũng không

biết. Làm cha hay làm con ông cũng không đủ tiêu chuẩn.

Chương 49: Chương 49

DTV-EBOOK

Đột nhiên ông thấy có hơi mê mang, những năm rồi ông không chịu buông bỏ, cật lực đi tìm con trai có khi nào là làm sai rồi không?

Thời buổi này, thiết bị y tế không thể so với sau này, cũng không có cái gọi là kiểm tra toàn diện. Bác sĩ Diệp là bạn học của Bạch Phi Bằng, ưu tiên kiểm tra thêm chút nữa.

Sau khi kiểm tra lại, bà Bạch chỉ bị cao huyết áp, cao huyết áp với loãng xương kéo theo bảy bảy bốn chín kiểu biểu hiện khác nữa.

Đến lúc này thì bà Bạch không giả vờ nổi nữa, bò dậy nói: "Thôi mình về thôi! Đây chắc chắn là bệnh viện ma rồi. Tôi chẳng có bệnh tật gì cả, bọn họ toàn nói linh ta linh tinh, chắc lại muốn moi tiền nhà mình đấy."

Bạch Phi Bằng bất đắc dĩ nói: "Mẹ à, Hòa Hợp là bệnh viện chính quy đó."

Bà Bạch xuống khỏi giường bệnh, vừa đi giày vừa phản bác lại: "Bệnh viện chính quy thì cũng có bác sĩ lòng dạ hiểm độc. Dù sao thì mẹ cũng không có bệnh tật gì cả, giờ chúng ta về nhà thôi."

Bạch Du: "Bà à, có câu châm ngôn là bệnh nhỏ không trị ắt thành bệnh nặng. Chẳng lẽ bà lại không nghĩ tới chuyện chăm sóc sức khỏe cho tốt, chờ tới khi cháu kết hôn, có con hay sao ạ?"

Câu này vừa hay chọc phải chỗ ngứa của bà Bạch.

Bà quay đầu hỏi bác sĩ: “Thưa bác sĩ, bệnh này của tôi nếu uống thuốc đều đặn sẽ không chuyển biến nghiêm trọng đúng không?”

Bác sĩ Diệp gật đầu: “Tuy huyết áp của bà có hơi cao, cần phải uống thuốc hạ huyết áp, sau này cũng phải chú ý tới ăn uống, nghỉ ngơi và cả cảm xúc nữa. Bệnh này cũng không phải loại quá nặng, khống chế được thì sẽ không có việc gì cả nhưng nếu không để tâm tới nó thì nó rất dễ trở thành biến chứng cho bệnh khác. Cháu có một bệnh nhân cũng được chẩn đoán là cao huyết áp. Cháu có kê thuốc mà ông ấy không chịu uống đều đặn nên dẫn tới xuất huyết não. Tuy cứu được người nhưng lại bị liệt nửa người, giờ làm gì cũng phải có người ở bên cạnh để ý.”

“Thế thì cậu mau kê đơn cho tôi đi!”

Theo cái nhìn của bà Bạch thì liệt nửa người còn tệ hơn là c.h.ế.t quách đi.

Bà không muốn trở thành gánh nặng cho con cháu, hơn nữa bà còn muốn nhìn cháu gái thành gia lập thất cơ.

Bác sĩ Diệp cười gật đầu kê cho bà Bạch một ít thuốc hạ huyết áp, canxi để bổ sung canxi cho bà, còn đề cập tới một vài lưu ý cần thiết trong sinh hoạt hằng ngày nữa.

Tất nhiên bà Bạch không quên chuyện dạ dày của Bạch Du không được ổn định, cũng bảo luôn bác sĩ kiểm tra kê thuốc cho cô.

“Kê thuốc xong rồi thì chúng ta mau về thôi.”

Mới có một lát đã tiêu hết mười mấy đồng rồi, cứ ở đây thêm thì không còn tiền mà mua quan tài đâu đấy.

Bà nội Bạch kéo tay Bạch Du muốn rời đi lắm rồi.

Bạch Du nhìn về phía giường bệnh nói: "Bà ơi, mẹ cháu vẫn còn đang hôn mê, chắc bà không quên mẹ cháu đâu nhỉ?"

Quả thực là bà Bạch vứt con dâu ra sau đầu lâu rồi, cơ mà bà cũng chẳng thèm giả vờ làm gì. Tần Chính Nhân vẫn còn thích giả bộ lắm, cái này thì không nhịn được.

Thế là bà Bạch bước tới, duỗi tay nhéo lên người Tần Chính Nhân.

"Á á á!"

TBC

Tần Chính Nhân không ngờ bà Bạch lại nhéo mình như thế, lại càng không ngờ bà dùng nhiều sức tới như vậy.

Chỗ bị nhéo bây giờ vừa đau vừa rát, chỉ sợ đã sưng hết cả lên rồi thôi.

Bà Bạch liếc nhìn bà ta: "Nếu tỉnh rồi thì đi thôi. Bác sĩ bảo cô không có vấn đề gì đâu.

"..." Tần Chính Nhân xấu hổ tới mức mặt nhỏ m.á.u được luôn.

Về tới nhà, Bạch Du hâm nóng lại đồ ăn.

Thật sự thì lúc này Bạch Phi Bằng chẳng muốn ăn cái gì cả. Ông chỉ thấy mình không đáng làm người, chỉ muốn về phòng nghỉ trong chốc lát nhưng ngoài

phòng bếp cứ thoang thoảng mùi đồ ăn thơm nức vô cùng kích thích người khác thèm ăn.

Đúng lúc này bụng ông vang lên tiếng ọt ọt…
Thật ra vẫn ăn được.

Chương 50: Chương 50

DTV-EBOOK

Bà Bạch bưng đồ ăn nóng ra ngoài, nhìn ông cứ đứng đó như cột thì nói: "Cái thằng này lớn tướng rồi mà đứng nguyên đó không làm gì mà không biết xấu hổ nhỉ? Còn không mau sắp bát sắp đũa ra đây?"

Bà Bạch ra lệnh một cái thì Bạch Phi Bằng cũng chẳng quan tâm tới cảm xúc ngổn ngang cái gì nữa. Ông vội đi rửa tay, lấy bát đũa rồi bê thức ăn.

Đợi đến khi ba người họ đã ngồi xuống bàn ăn thì Tần Chính Nhân vẫn còn đang ngồi trên sô pha giận với dỗi.

Bà ta đang chờ có người mời mình ra ăn cơm. Ai ngờ cả ba người không một ai mở miệng hết.

Vốn dĩ Bạch Phi Bằng không thèm ăn, nhưng mùi thơm cứ thoang thoảng qua mũi làm ông không nhịn được mà cầm đũa lên gắp miếng cá.

Miếng cá trơn mềm, nước dùng đậm đà, vị cay kích thích vị giác. Chỉ với một miếng đã vô cùng lưu hương.

Đậu hũ thì mềm mịn vô cùng, rưới thêm chút nước sốt lên trên cộng với cơm trắng thơm nức mũi bên dưới làm cho Bạch Phi Bằng ăn hết sạch hai chén.

Bà Bạch thì lại càng thích thịt ba chỉ xào dưa, thịt ba chỉ đủ nạc mỡ đã được xào qua từ trước, nhai trong miệng rất thơm, rau xanh thì rất giòn.

Còn Bạch Du chỉ mới ăn hai cái bánh bao dưa chua thôi, chưa đã thèm nhưng đã thu tay lại.

Vỏ bánh giòn rụm, cắn một miếng là thịt nước bên trong tràn cả ra. Mùi rau cải bọc thịt vô cùng thơm, muốn ngừng mà không được.

Tần Chính Nhân nhìn ba người ăn uống thỏa thích đột nhiên có cảm giác như bị cả thế giới vứt bỏ.

**

Giang Khải với Tần Tâm Hủy xem phim xong thì ai về nhà nấy.

Không có chuyện đi ăn cơm chung, càng không có chuyện dạo công viên mua đồ linh tinh gì đó.

Trong lòng Giang Khải vẫn phân được rõ ràng, tuy Tần Tâm Hủy làm cho anh ta rung động nhưng gia thế nhà Tần Tâm Hủy không là gì cả. Cha thì nằm liệt một chỗ, mẹ đẻ thì ly hôn rồi bỏ đi, cưới cô ta về chẳng khác gì rước thêm cục nợ.

Nhưng Bạch Du thì khác, ông nội lại thích Bạch Du tới như thế. Chỉ cần anh ta cưới được cô thì chẳng khác nào có được mối quan hệ cùng với tài nguyên tốt nhất của nhà họ Giang. Cho nên anh ta tính rằng tuy mình chẳng có tình cảm gì với Bạch Du thì anh ta cũng quyết sẽ cưới cô.

Chỉ là, khi về tới nhà, anh ta lại nhìn thấy tờ giấy mà Giang Hựu Hàm gửi lại cho mình.

Trong đó viết như này: Anh năm ơi, mới nãy em vừa nhìn thấy anh ba nói chuyện với Bạch Du đấy, em nghĩ là Bạch Du hết thích anh rồi rồi!

Giang Khải chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua nội dung rồi vứt luôn tờ giấy vào trong thùng rác.

TBC

Không bàn tới chuyện anh ba có để ý tới Bạch Du hay không mà bản thân Bạch Du lại không có khả năng thích người khác. Bạch Du thích Giang Khải tới mức nào, trong lòng anh ta biết rõ.

Bạch Du không biết Giang Hựu Hàm làm gì sau lưng mình, bao nhiêu tâm tư của cô dồn hết vào phòng bên cạnh rồi.

"Dượng ơi, Hủy Hủy xin dượng đừng đuổi Hủy Hủy đi mà. Từ bé Hủy Hủy đã không có ông bà, cha thì liệt, mẹ thì rời nhà đi đâu không biết. Hủy Hủy lớn lên ở nhà họ Bạch, nơi này chính là gia đình của Hủy Hủy. Giờ dượng muốn đuổi Hủy Hủy đi thì Hủy Hủy thật sự không biết nên đi đâu mới được huhu hu…"

Một câu Hủy Hủy hai câu Hủy Hủy, Bạch Du nghe mà muốn nôn hết bữa tối ra ngoài.

Nhưng mà cô ta cũng coi như là thông minh.

Lúc này cô ta không phẫn nộ cũng chẳng oán giận gì, cũng không đổ ai nói linh tinh mà cứ chăm chăm vào là mình rất đáng thương, bảo là mình quyến luyến nhà họ Bạch lắm. Nếu đối phương là người mềm lòng thì khó mà kiên định được.

Đáng tiếc, đối phương lại là thẳng nam sắt thép Bạch Phi Bằng.

Bạch Phi Bằng xua tay chối thẳng: "Cháu là đứa trẻ ngoan nhưng tôi thương con tôi hơn nhiều. Hơn nữa, những năm qua cha con cũng khổ cực đủ đường. Giờ cháu đã trưởng thành, có công việc ổn định, đã là lúc nên chăm sóc cha mình rồi đó."

Chương 51: Chương 51

DTV-EBOOK

Tần Tâm Hủy ngây ngẩn cả người.

Cô ta không ngờ mình đã khóc tới thế này mà Bạch Phi Bằng vẫn nhẫn tâm đuổi mình đi, lại còn lấy hiếu đạo làm cớ. Cô ta có muốn phản bác cũng không phản bác nổi.

Bạch Du đang thầm giơ tay tán thưởng cha mình ở trong lòng thì đột nhiên cửa phòng cô bị người khác gõ.

Hóa ra là mẹ cô.

Chỉ thấy Tần Chính Nhân cầm trong tay một cái túi xách to đùng dùng để đựng đồ chiến đấu trong quân đội, lạnh lùng nhìn cô nói: "Làm ầm ĩ tới mức nhà tan cửa nát thế này, đây hẳn là những gì mày muốn, chắc mày vui vẻ lắm đúng không?"

Nói rồi, chẳng đợi Bạch Du trả lời bà ta đã đi thẳng ra ngoài.

Chẳng mấy chốc mà gian phòng bên cạnh vang lên tiếng nói: "Hủy Hủy, giờ cháu dọn đồ luôn đi. Nếu như nhà họ Bạch này không chứa chấp được người nhà họ Tần chúng ta thì mình đi thôi!"

Bạch Phi Bằng: "Chính Nhân, bà nói vậy là có ý gì hả?"

Tần Chính Nhân: "Ý trên mặt chữ. Tôi vì nhà họ Bạch này mà sinh dưỡng và nuôi nấng ba đứa con. Những năm qua chuyện trong nhà ngoài ngõ một tay tôi lo hết. Nhưng tôi chẳng lấy một câu than vãn.

Tôi chỉ có duy nhất một yêu cầu là mong ông đừng đuổi Hủy Hủy đi, nhưng chính ông không chứa nổi chúng tôi. Vậy được, thế thì tôi đi cùng con bé. Cuộc hôn nhân này của chúng ta chắc cũng không cần tiếp tục nữa đâu!"

Tần Chính Nhân và Tần Tâm Hủy rời đi, cha cô cũng ra ngoài.

Căn phòng lại trở nên yên ắng như trước.

TBC

Bạch Du giữ nguyên động tác khi mới nãy mẹ cô tiến vào phòng cô, thật lâu không cử động.

Cô không ngờ mẹ mình có thể vì Tần Tâm Hủy mà làm tới mức này, lại càng không ngờ mẹ muốn ly hôn với cha.

Bạch Du không muốn bà Bạch về nhà nhìn thấy bộ dạng uể oải của mình nên ra ngoài ngồi tạm ở đâu đó.

Gió thoảng bên tai, Bạch Du hít được mùi hoa quế.

Thời buổi này chẳng mấy ai sẽ ly hôn. Cho dù ngày nào cũng cãi nhau ầm ĩ thì lượng ly hôn vẫn rất ít. Hôn nhân giống như thứ đồ đã dùng lâu bị rách, bị hỏng vậy, khâu khâu vá vá vài lần là có thể sống qua cả đời.

Nếu cô thành nguyên nhân dẫn tới sự chia ly của cha mẹ thì chắc hẳn nước miếng mắng chửi tứ phương tám hướng đủ để dìm c.h.ế.t cô.

Giang Lâm đi về qua đoạn cây hoa quế nhìn thấy Bạch Du ngồi ở ghế đá co lại thành cục, giống như

con mèo con bị người chủ bỏ lại vậy, trông vô cùng đáng thương.

Anh dừng bước chân, đi qua chỗ cô: “Sao cô lại trốn ở đây một mình thế này, có khác gì đứa trẻ không?”

Bạch Du bị giật mình, ngẩng đầu nhìn lên.

Hoa quế rơi xuống, Giang Lâm đứng ở đó, ánh trăng trong vắt rơi xuống người anh, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, trong anh lại càng thêm nhu hòa.

Bạch Du nhỏ giọng cãi lại: “Tôi không còn nhỏ nữa, không phải trẻ con.”

Giang Lâm nhướn mày: “Không phải trẻ con thì tại sao cô lại trốn ở đây một mình để khóc nhè thế?”

Bạch Du phản bác lại: “Tôi không khóc nhè.”

Giang Lâm: “Vậy thì, có chuyện gì thế?”

Bạch Du ủ rũ: “Nếu tôi nói, tôi là nguyên nhân khiến cha mẹ tôi ly hôn thì anh có chửi mắng tôi không?”

Giang Lâm: “Chắc là không. Cuộc hôn nhân nào mà có thể bị người ngoài phá hoại một cách dễ dàng chứng tỏ bản thân cuộc hôn nhân đó đã có vấn đề từ trước. Cô không cần vì chuyện của cha mẹ mà cảm thấy áy náy, càng không cần vì người khác mà trách móc bản thân nặng nề như thế.”

Đáp án này nằm ngoài dự đoán của Bạch Du.

Đồng thời, nó cũng làm cho cô cảm thấy an tâm hơn hẳn.

Chỉ tiếc người tốt như này mà có kết quả tệ như vậy vào kiếp trước. Đời này cô chắc chắn sẽ nghĩ cách để anh không phải c.h.ế.t trẻ như thế.

Nghĩ tới đây, Bạch Du ngẩng đầu nói: "Cảm ơn anh Giang Lâm nhé."

Nói rồi cô đứng dậy, ai ngờ ngồi bó gối lâu nên chân bị tê. Cô đứng không vững nên theo quán tính mà ngã nhào về đằng trước.

Chương 52: Chương 52

DTV-EBOOK

Giang Lâm vội duỗi tay đỡ lấy cô.

Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng thét chói tai: "Hai người đang làm cái gì thế hả?"

Bạch Du đứng vững lại, quay đầu nhìn thấy Giang Khải.

Trông anh ta như ông chồng bắt được cảnh vợ ngoại tình tận giường ấy.

"Theo cậu thì chúng tôi đang làm cái gì cơ?"

Giang Lâm đứng thẳng tắp, lạnh lùng nhìn Giang Khải.

Giang Khải cao mét tám, ở đại viện với đơn vị cũng coi như là "chiều cao nổi bật" nhưng trước mặt Giang Lâm thì vẫn thấp hơn nửa cái đầu.

"Anh ba, Bạch Du là vợ sắp cưới của tôi, vừa nãy anh kéo tay cô ấy như thế, anh không nghĩ nên giải thích với tôi hay sao?"

Đối diện với ánh nhìn của Giang Lâm, Giang Khải có cảm giác như đối diện với sự uy nghiêm vô hình làm cho anh ta suýt thì nói không nên lời.

Sắc mặt Giang Lâm lạnh hơn hẳn: "Chỗ này là đại viện quân khu, cậu nghĩ chúng tôi làm gì nhau ở chỗ này? Sự thật chỉ là cô ấy suýt ngã, tôi đỡ cô ấy mà thôi. Nếu như cậu thật sự coi cô ấy là vợ sắp cưới của mình thì không nên chất vấn cô ấy ở trước mặt mọi người như thế này, càng không nên nghi ngờ nhân

phẩm của cô ấy! Tôi đã nghĩ chuyện lần trước đủ khiến cậu hối cải làm lại người mới, nhưng giờ xem ra cậu chẳng hề ăn năn. Tôi sẽ suy xét tới chuyện nói cả hai chuyện cho ông nội biết."

"Xin lỗi anh ba, ban nãy tôi xúc động quá đà thôi. Tôi không nên hiểu làm anh với Du Du ạ."

Đôi tay rũ xuống hai bên của Giang Khải siết chặt thành nắm đấm. Mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Lần thứ hai.

Đây là lần thứ hai anh ba chửi anh ta té tát trước mặt Bạch Du, mắng tới mức như thằng cháu luôn vậy, lại còn lôi cả ông nội ra mà uy h.i.ế.p anh ta!

Giang Lâm nhìn anh ta với gương mặt chẳng chút biểu cảm, lúc lâu sau mới cất lời: "Người cậu xin lỗi chỉ có một mình tôi thôi à?"

Giang Khải cắn môi, nhìn về phía Bạch Du nói: "Xin lỗi Du Du, tôi không nên nghi ngờ cô."

Bạch Du nhếch môi thành nụ cười: "Nếu như anh biết mình xúc động quá thì về sau trước khi mở miệng thì nghĩ cho kỹ nhé."

Giang Khải: "..."

Trước đó anh ta không tin nội dung trong tờ giấy mà Giang Hựu Hàm để lại, nhưng giờ nhìn thấy hai người họ đứng chung một chỗ, không hiểu sao anh ta lại thấy vô cùng chói mắt.

Anh ta nhìn Bạch Du: "Tại sao hôm nay cô lại không đến rạp chiếu phim? Tính thêm cả lần trước nữa thì cô đã cho tôi leo cây những hai lần rồi đấy."

Bạch Du ra vẻ kinh ngạc, há miệng nói: “Hôm nay tôi thấy không được thoải mái nên đã nhờ chị họ tới thông báo cho anh rồi mà. Chẳng lẽ anh không gặp chị ta hay sao?”

Cô không tin Giang Khải dám đi kiếm Tần Tâm Hủy để mà đối chất.

Quả nhiên, nghe thấy tên Tần Tâm Hủy, đáy mắt Giang Khải hiện lên vẻ chột dạ: “Không gặp, có khi tôi lướt qua mà không biết.”

Lúc này anh ta không biết Bạch Du hay Tần Tâm Hủy nói dối nữa.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa thì chuyện anh ta và Tần Tâm Hủy đi xem phim với nhau không thể để cho người khác biết được, đặc biệt là Bạch Du.

Bạch Du thu hết sự chột dạ của Giang Khải vào trong mắt, nhưng cô không định vạch trần anh ta ngay lúc này mà tính để anh ta tự mãn khoe khoang tầm hai, ba ngày đã.

Chờ thêm hai ngày nữa cô lấy được ảnh rồi thì anh ta có muốn cười cũng chẳng cười nổi.

Nghĩ tới kế hoạch như ý của mình thì tâm trạng của Bạch Du cũng hòa hoãn hơn đôi chút, chuyển tầm mắt nhìn về phía Giang Lâm nói: “Chào anh Giang Lâm nhé, tôi về trước đây.”

Giang Lâm gật đầu chào: “Ừm, tạm biệt.”

Bạch Du chẳng thèm chào Giang Khải mà cứ thế đi qua anh ta luôn.

Dù sao chẳng mấy nữa mà mỗi người một đường, cô cũng chán chẳng thèm giả vờ tốt bụng ngoài mặt

làm gì nữa.

Giang Khải: "..."

Nhìn Bạch Du rời đi, không biết tại sao anh ta lại thấy có chút hoảng hốt.

Chương 53: Chương 53

DTV-EBOOK

Giang Lâm cũng tính rời đi, chẳng qua vừa mới nhấc chân đã bị Giang Khải gọt lại: “Anh ba, chờ đã.”

Giang Khải dừng bước chân, lạnh lùng nhìn anh ta: “Có chuyện gì?”

Giang Khải hơi ngừng lại: “Anh ba, có lời này, người làm em như tôi không biết có nên nói hay không.”

Giang Khải: “Cậu cứ nói đi.”

Giang Khải: “Tôi biết ông nội và các trưởng bối trong nhà đều coi trọng anh ba. Nhưng từ nhỏ, tôi đã là người khá bá đạo. Chỉ cần là thứ thuộc về tôi thì ai cũng đừng hòng tranh cướp!”

Ánh mắt của Giang Lâm như một cây kiếm sắc bén đ.â.m vào mặt anh ta, anh gằn từng chữ: “Bạch Du là người, không phải đồ vật.”

Giang Khải nghe mà lạnh sống lưng: “

Cho tới khi bóng hình Giang Lâm biến mất ở chỗ ngoặt, Giang Khải vẫn chưa hỏi câu muốn hỏi: “Anh ba, anh thích Bạch Du hả?”

Trước đó anh ta có thể khẳng định chắc chắn là anh ba của anh ta không thích Bạch Du nhưng giờ nhìn lại thì anh ta lại không chắc chắn nữa.

Ông nội anh ta thích anh ba nhà anh ta nhất, theo lý thuyết thì anh ba không cần cưới Bạch Du cũng đã

có cả mối quan hệ lẫn tài nguyên to lớn. Vậy thì tại sao anh lại đột nhiên tiếp cận Bạch Du như thế?

Nghĩ lại cảnh ban nãy Bạch Du suýt chút nữa tựa vào lòng anh ba thì trong lòng Giang Khải dâng lên cảm giác vô cùng nguy cơ.

Bạch Du là của anh ta, anh ta tuyệt đối không để cho người nào cướp cô khỏi tay anh ta đâu!

**

Về tới nhà, bà nội đã biết chuyện mẹ của Bạch Du đi theo Tần Tâm Hủy từ miệng người ngoài rồi.

Vốn dĩ Bạch Du còn sợ bà nội không vui, ai ngờ bà lại nói: "Cháu cứ chờ đó mà xem, không tới hai ngày mẹ cháu lại xám xịt quay về thôi."

Vào phòng, Bạch Du nằm thẳng cẳng lên giường, giang rộng thành hình chữ đại. Nghĩ lại cảnh mới nãy Giang Khải bị mắng không khác gì cháu trai người ta thì cô không nhịn được mà nở nụ cười.

Quạt vang lên tiếng kêu kẽo kẹt.

Trong đầu cô vang lên cuộc đối thoại với Giang Lâm khi nãy.

"Thế sao cô lại một mình trốn ở đây thế này?"

"Lại?"

Mới nãy cô không để ý tại sao Giang Lâm lại dùng từ "lại" khi nói chuyện với cô, chẳng lẽ trước đó cô cũng đã từng như thế này rồi sao?

Bạch Du nghĩ ngợi, những không nhớ ra cái gì.

Thôi, chắc có khi anh buột miệng nói vậy chứ không có ý nghĩa gì đặc biệt đâu.

Còn sau này…

Đột nhiên Bạch Du ngồi phắt dậy, mặt đỏ như tôm luộc.

Khi mà Giang Lâm đỡ lấy cô thì hình như cô chạm vào n.g.ự.c anh thì phải.

Cứng đờ đờ, vô cùng rắn chắc hữu lực.

Mấu chốt là còn! Lớn! Hơn! Cô! Nữa!

Bạch Du hơi chạm ngực, cúi đầu nhìn, trong đầu hiện lên hình ảnh mình chạm vào n.g.ự.c anh.

Xúc cảm như thể vẫn còn trên đầu ngón tay… Càng nghĩ lại càng đỏ mặt.

Chết! Mất!

TBC

Cuối cùng thì cô đang nghĩ linh tinh cái gì không biết nữa?

Bạch Du lắc nguầy nguậy đẩy hết đống hình ảnh không nên có trong đầu, để sát mặt vào gần quạt một lúc mới thấy độ nóng trên mặt giảm đi đôi chút.

Tốc độ nhịp tim mãi mà không giảm xuống.

Nhưng Bạch Du lại ra vẻ không biết!

**

Ngày hôm sau.

Mới sáng sớm Bạch Du đã đi ra chợ mua thịt gà mới về.

Cô quyết định làm bánh thịt gà, ít hoa quế phơi khô đợt trước để làm bánh hoa quế, cộng thêm mấy

cái bánh màn thầu

nữa.

Trời nóng quá, đồ ăn không để lâu được nên cô không tính làm nhiều.

Bạch Du lọc bỏ xương và da gà, ướp nửa tiếng với rượu hoa quế. Sau ba mươi phút thì cho thêm cà rốt cùng với hành lá đã được băm nhỏ, thêm một lòng đỏ trứng, thêm chút mỡ heo, muối, đường cùng với tiêu xay và một số loại gia vị

khác.

Trộn xong gia vị với thịt gà thì cô lại nhồi nhân bánh, sau đó cho vào lò nướng.

Bánh hoa quế thì dùng bột cao và bột nếp, thêm chút đường trắng và hoa quế là có thể làm xong

Cơ mà bánh hoa quế Bạch Du làm thơm hơn người khác làm, bí quyết chính là khi rây bột cô có cho thêm chút sữa mạch nha.

Chương 54: Chương 54

DTV-EBOOK

Thật ra thì cho sữa bột sẽ ngon hơn, nhưng thời đại này không gia đình bình thường nào có sữa bột cả, hơn nữa, có chút sữa mạch nha đã ổn lắm rồi. Sữa mạch nha đủ dinh dưỡng, nó khiến vị của bánh hoa quế thêm thơm ngọt, mùi hương cũng thơm hơn nhiều.

Sau khi nặn bánh xong hết thì bỏ vào lồng gỗ mang đi hấp. Sau đó Bạch Du lại bắt tay vào làm màn thầu.

So với bánh thịt gà cùng với bánh hoa quế thì màn thầu làm dễ hơn hẳn.

Mùi thơm cứ thế bay từ cửa phòng ra bên ngoài làm cho mọi người trong đại viện thèm nhỏ dãi.

Bạch Phi Bằng vừa mới dậy đã ngửi thấy mùi thơm nức mũi, còn tưởng là con gái nấu cho mình ăn, không khỏi cảm động: “Cái con bé Du Du này đúng là quá hiểu chuyện, sáng sớm thế này đã làm bữa sáng cho cả nhà, khổ cho nó rồi.”

Chắc chắn là con gái biết ông thích ăn đồ mặn nên mới cố tình làm bánh gà.

Bảo sao người ta lại bảo con gái là áo bông nhỏ tri kỷ, đợi chút nữa ông phải ăn nhiều nhiều mới được!

Bà Bạch liếc nhìn ông với ánh nhìn dè bỉu: “Giờ con mới biết là con bé vất vả như thế nào à? Cả một năm trời kia trưa nào con bé cũng nấu cơm trưa rồi

đưa cơm trưa cho vợ con với Tần Tâm Hủy, thế mới gọi là vất vả nhé!"

Bạch Phi Bằng: "..."

Thấy con trai không dám hé răng nói gì, bà Bạch lại không buông tha dễ dàng cho ông như thế: "Chuyện của vợ chồng hai người các con, con tính giải quyết làm sao?"

Vốn dĩ năm đó bà muốn tìm cho con trai một người vợ ở ngay thôn quê này thôi. Bất đắc dĩ khi đó Bạch Phi Bằng lại cứu được Tần Chính Nhân bị rơi xuống nước ngay lúc tan tầm. Hai người họ đã tiếp xúc da thịt, không cưới cũng không được nên cưới nên bà đành phải chấp nhận.

Sau đó, suốt quá trình từ đính hôn tới kết hôn, mâu thuẫn hai bên gia đình chưa từng ngừng lại. Sau khi kết hôn thì lại càng nháo nhào hơn. Bà không muốn cãi nhau với con dâu cả nên dọn đến Thiên Tân ở cùng con trai thứ.

Chẳng qua bà Bạch mang tư tưởng của người thế hệ trước, tuy bà không thích con dâu cả thật nhưng không mong con trai ly hôn.

Huống hồ giờ cháu trai cháu gái đều lớn cả rồi, làm cha làm mẹ lại cãi nhau tới mức ly hôn, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới hôn nhân của con cái.

Bạch Phi Bằng trầm mặc một lát rồi nói: "Sau này con sẽ tìm cơ hội nói chuyện lại với cô ấy, giờ thì chờ mọi người bình tĩnh lại đã."

Tần Chính Nhân bất công thật ra đã có manh mối từ lâu.

Từ khi còn nhỏ Tần Chính Nhân có quan hệ cực tốt với em trai. Từ khi em trai hẹn hò tới khi kết hôn đều có bóng dáng của Tần Chính Nhân. Tưởng chừng như khi người em thành gia lập thất xong thì người làm chị là bà ta sẽ buông tay.

Ai nhờ bà ta lại càng can thiệp sâu hơn, đến cả chuyện em dâu sinh con bà ta cũng phải tới chăm.

Lúc đó sức khỏe của em dâu không tốt, bà ta còn cố tình nghỉ hẳn hai tháng, dẫn em dâu về nông thôn ở. Em dâu bà ta sinh non Tần Tâm Hủy ngay dưới nông thôn, bà ta hỗ trợ chăm em dâu ở cữ.

Quay về nội thành, bà ta lại càng thường xuyên túi lớn túi bé đi thăm đứa cháu Tần Tâm Hủy này, quả thực là thương Tần Tâm Hủy tới tận xương tủy, đến mức hai đứa con đẻ còn phải ghen tị đỏ mắt.

TBC

Lúc đó ông còn nghĩ là do Tần Chính Nhân thích con gái nên mới chăm cháu gái tới như vậy. Ai ngờ chờ sinh con gái xong thì bà ta vẫn yêu thương Tần Tâm Hủy như thế.

Cho tới sau này nhà họ Tần xảy ra chuyện lớn, bà ta cứ thế đón luôn cháu gái về nhà mình ở.

Bà Bạch hừ lạnh, nói: “Mẹ không để tâm hai người các con muốn xử lý chuyện Tần Tâm Hủy như thế nào. Mẹ chỉ có đúng một yêu cầu là đừng có khiến Tiểu Du phải đau lòng nữa!”

Bạch Phi Bằng đồng ý, cầm đồ dùng ra ngoài rửa mặt, tiện coi lửa chỗ lò nướng xem nó như thế nào.

Chương 55: Chương 55

DTV-EBOOK

Chẳng mấy chốc mà màn thầu cùng với bánh hoa quế đã chín.

Màn thầu trắng bóc to hơn cả nắm tay, mềm mại mượt mà trông rất ngon mắt.

Bánh hoa quế lại càng xinh đẹp hơn, mềm mịn. Ở bề mặt, hoa quế khô hoàn toàn in lên bề mặt bánh, vàng vàng trắng trắng, tỏa mùi hoa quế nhàn nhạt, cực kỳ mê người.

Bạch Du lấy mật hoa quế đã được ủ từ năm ngoái phết lên bánh hoa quế, sau đó cầm lấy một miếng bỏ vào miệng.

Mùi thơm ngọt mềm mại, vào miệng là tan. Mùi hoa quế bùng nổ trong miệng, vị ngon tới mức làm người ta không nhịn được mà muốn ăn thêm.

TBC

Cô chia bánh hoa quế thành hai phần, một phần chờ làm lạnh xong sẽ được bao trong giấy đỏ. Sau đó lấy túi nhỏ bọc bốn cái màn thầu lại, cầm thêm phần bánh hoa quế còn dư kia mang đi.

Bà Bạch nhìn thấy cô bước ra thì vội đưa khăn, nói: “Nhìn cháu kia, làm tới mức mồ hôi mồ kê đầm đìa thế này, mau lau đi này.”

Bạch Du nhận lấy khăn tay, lau trán đầy mồ hôi nói: “Bà ơi, bà mau nếm thử đi ạ. Chắc chắn bà sẽ thích bánh hoa quế này lắm. Bác sĩ có dặn bà không được ăn nhiều đường, cho nên cháu không bỏ đường

vào đâu. Nhưng bề mặt bánh có mật hoa quế, lúc rây bột có cho thêm sữa mạch nha nên chắc chắn vị sẽ rất ngon."

Nào phải là không tồi mà thơm muốn chết.

Mùi hương bay vào mũi, bà Bạch không nhịn được mà cầm lên cắn một miếng.

Mùi hoa quế và mùi sữa mạch nha cùng hoà vào nhau chạm vào vị giác. Quả nhiên rất thơm, ăn rất ngon, vị hơi ngọt nhưng lại vô cùng mềm mại, hợp với người già răng miệng không tốt như bà.

Chờ Bạch Phi Bằng bê đĩa bánh gà ra thì bà Bạch đã ăn hết hai cái bánh hoa quế, đang định ăn đến cái thứ ba.

Nhìn thấy con trai bị nóng đến mức chảy mồ hôi ròng ròng bà Bạch lại chẳng hề đau lòng mà còn chê bai: "Thằng cả, con chậm chạp quá rồi đó, mẹ sắp ăn hết bánh hoa quế rồi đây này."

Bạch Phi Bằng nhìn bánh thịt gà đang cầm trong tay, chẳng thèm để ý mà nói: "Mẹ à, bác sĩ bảo là mẹ không được ăn nhiều đồ dầu mỡ cho nên bánh hoa quế chính là làm cho mẹ ăn đó, con ăn bánh gà là được rồi ạ."

Kết quả lại nghe thấy Bạch Du nói: "Cha ơi, bánh gà con làm cho anh Giang Lâm đấy. Trước đó anh ấy đã tìm hộ con rất nhiều tư liệu học tập, hôm nay anh ấy về đảo Quỳnh Châu nên con làm thức ăn cho anh ấy mang đi đường coi như là tạ lễ, nhưng mà thời gian không kịp nên không làm phần của hai người."

Bạch Phi Bằng hóa đá tại chỗ: "..."

Hóa ra ông canh lò nướng cả tiếng đồng hồ, nóng đến mồ hôi chảy đầy đầu mà kết quả lại là làm cho Giang Lâm?

Bà Bạch nhìn thấy con trai như thế thì suýt chút nữa cười thành tiếng: "Này thì khoe khoang trước mặt mẹ này, hay lắm. Bánh hoa quế này là của mẹ già này, con đừng mong giành giật được nhé!"

Bạch Phi Bằng: "..."

Giờ khắc này, mùi thơm đồ ăn tỏa khắp nhà họ Bạch, không khí nặng nề khi trước bay biến hết sạch.

Cuối cùng thấy cha cô đáng thương quá nên Bạch Du vẫn để lại cho ông một cái bánh gà.

Nhưng ăn xong miếng bánh gà kia, Bạch Phi Bằng lại thấy chi bằng đừng cho ông ăn còn hơn.

Tại vì bánh quá ngon, một cái không đủ nhét kẽ răng nữa!

Chẳng mấy chốc, cửa nhà họ Bạch bị gõ vang.

Bạch Phi Bằng đi mở cửa.

Nhìn thấy người tới là Giang Lâm, sắc mặt ông không được tốt cho lắm: "Cậu đấy hả, vào đi."

Giang Lâm đảo mắt nhìn lên mặt ông: "Dạ thôi, cháu không vào đâu ạ. Chú Bạch, xin hỏi là Bạch Du có ở trong nhà không ạ?"

Kế hoạch có chút thay đổi nên giờ anh phải đi luôn.

Bạch Phi Bằng: "Con bé ở trong nhà, để tôi vào gọi con bé ra."

Bạch Du nghe thấy tiếng nói thì vội cầm đồ ăn đã được đóng gói cẩn thận từ trong phòng bếp chạy ra, khuôn mặt đỏ bừng lên vì nóng, mê người hơn cả khi trang điểm.

Chương 56: Chương 56

DTV-EBOOK

Giang Lâm nhìn gương mặt đỏ bừng của cô nói: "Cảm ơn cô nhé."

Ánh mặt trời buổi sớm chiếu lên người anh, ánh sáng lóe vào đôi mắt, đẹp như một bức tranh sơn dầu.

Không hiểu sao Bạch Du không dám nhìn vào mắt anh: "Anh Giang Lâm đừng khách sáo thế, anh đã giúp tôi nhiều lần như thế rồi, tôi chỉ làm chút thức ăn thôi mà."

Giang Lâm: "Lát nữa là tôi đi luôn. Nếu sau này Giang Khải có mạo phạm cô thì cô có thể nói thẳng với ông nội, cũng có thể nói với tôi, tôi sẽ dạy dỗ lại cậu ta."

Tuy bản thân Bạch Du nghĩ chẳng mấy chốc mà cô với Giang Khải sẽ đường ai nấy đi nhưng vẫn vô cùng cảm kích trước ý tốt của anh: "Cảm ơn anh Giang Lâm nhé."

Thấy trong đại viện bắt đầu có người nhòm ngó, Giang Lâm nhìn cô một cái rồi nói: "Ừm, tôi đi đây."

Bạch Du gật đầu, chờ cho bóng dáng của anh biến mất sau chỗ ngoặt thì mới quay người đi vào trong nhà thay quần áo chuẩn bị đi học.

Trong phòng khách, bà Bạch cùng với Bạch Phi Bằng mẹ nhìn con, con nhìn mẹ.

Nhà họ Bạch và nhà họ Giang là người quen cũ với nhau, Giang Lâm giúp Bạch Du là chuyện bình

thường, Bạch Du nấu ăn đáp lễ lại cho anh cũng là chuyện bình thường nhưng không hiểu sao ai cũng cảm thấy không khí giữa hai người họ kỳ lạ ở đâu đó.

Càng lạ hơn là nhìn hai người họ vô cùng xứng đôi.

Bạch Phi Bằng húp bát cháo nhạt nhẽo, nói với giọng chua lè: "Con thấy Du Du nấu thức ăn cho Giang Khải nhiều rồi nhưng lần đầu tiên thấy con bé nấu ăn cho Giang Lâm."

Bà Bạch biết chuyện Bạch Du không muốn làm người yêu Giang Khải nữa, rồi nghĩ tới chuyện nhìn hai người như kim đồng ngọc nữ thì không khỏi cảm thán: "Trước kia mẹ không thấy gì chứ giờ càng nhìn thì thấy đúng là tiểu Du với thằng bé A Lâm kia đúng là xứng đôi thật đấy."

Bạch Phi Bằng: "?"

Lời mẹ nói mang theo chút tiếc nuối, trong tiếc nuối lại mang theo vẻ kiêu ngạo là như thế nào?

Bạch Du với Giang Khải mới là một đôi, mẹ như thế này chẳng phải là cầm gậy đánh uyên ương hay sao?

**

Giữa trưa, Giang Lâm đi xe lửa tới thành phố Quảng.

Đi cùng cô còn có nam sĩ quan Cát Đại Xuyên.

Hiện tại Cát Đại Xuyên là cán bộ huấn luyện quan quân. Tuy anh ấy chẳng có quan hệ gì với thủy tổ Grandet bủn xỉn nhưng tính bủn xỉn thì vô cùng lớn.

Vốn dĩ anh ấy cũng có một đối tượng sắp kết hôn, đó là một cô gái tốt, đáng yêu lại chịu thương chịu khó, chịu được vất vả. Cho dù cô gái đó biết anh ấy bị điều tới đảo Quỳnh Châu cũng không hề chê bai, nhưng hai ngày trước ngày xuất phát lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên hai người họ đã chia tay.

Chuyện bắt đầu từ món đậu Edamame.

Bộ đội không thiếu đậu tương, năm nay lại được mùa nên làm thành đậu tương thêm món cho mọi người ăn cơm. Cát Đại Xuyên không ăn mà lại đóng gói phần của mình lại, chờ tới khi gặp đối tượng của mình thì mới lôi ra ăn chung với cô ấy, như thế vừa hay có thể tiết kiệm được tiền một phần cơm.

Kết quả cùng ngày đó, hai người họ bị đưa vào trong bệnh viện. Bác sĩ ra hỏi mãi mới biết được đậu tương kia đã nấu được hai ngày.

Trời hè nên đồ ăn

Thế là từ đó Cát Đại Xuyên vừa không còn người yêu, vừa có biệt danh "Mười tám cái rắm".

Cũng vì chuyện này mà anh ấy làm chậm trễ hành trình, các quan quân khác tất nhiên không thể chờ một mình anh ấy nên đây là nguyên nhân tại sao anh ấy lại ngồi cùng toa xe lửa với Giang Lâm.

Cùng với tiếng còi xe "tu tu", xe lửa sơn màu xanh chậm rãi chuyển động.

Ở thời đại này, xe lửa sơn màu xanh đã có giường nằm, người bình thường ngồi không nổi, cũng không

mua nổi vé xe.

Toa xe giường mềm chia thành tầng trên tầng dưới, hai bên chia thành bốn cái giường nhỏ, ở giữa có cái bàn nhỏ, được chuẩn bị sẵn phích nước nóng, bên trong phích nước nóng có đầy nước ấm, bên cạnh đó còn được chuẩn bị một ít túi trà hoa lài.

Lúc này, Giang Lâm và Cát Đại Xuyên bày hết đống đồ ăn mang đi đường của mình lên bàn.

Thời tiết nóng bức, Giang Lâm mang thức ăn ra, vừa mới mở túi ra thì mùi hương thơm nức mũi ngay lập tức tỏa khắp toa xe.

Rõ ràng Cát Đại Xuyên đã ăn cơm chiều rồi, lúc này ngửi thấy mùi đồ ăn thì lại nuốt nước miếng theo bản năng: "Phó đoàn Giang, đồ ăn này của cậu mua ở tiệm bánh ngọt Phú Hoa Đường ở ven đường hả? Trông cũng tinh xảo phết nhỉ."

Giang Lâm: "Không phải, một người bạn làm cho tôi."

Giống hệt như những gì Cát Đại Xuyên nói thì quả thực là những món đồ này rất là tinh xảo.

Đặc biệt là bánh hoa quế kia. Bánh hoa quế màu trắng, bề mặt được phủ một lớp mật hoa quế, bên trên còn được điểm xuyết bằng một ít hoa quế nhỏ ly ti. Nhìn qua sắc hương vị đầy đủ.

Vốn dĩ anh không hề đói bụng nhưng mùi hoa quế cứ thoang thoảng qua chóp mũi làm anh không nhịn được mà cầm một miếng lên bỏ vào trong miệng.

Mùi hoa quế nổ tung trong khoang miệng, mùi vị tinh tế mềm mại, thơm ngọt ngon miệng.

Bình thường anh không ăn được đồ ngọt, nhưng lại không thể không thừa nhận rằng món đồ ngọt này lại rất hợp gu ăn uống của anh.

Nghĩ tới đây, anh lại cầm bánh gà lên nhưng chưa bỏ vào miệng đã ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng ngọt ngào.

Mùi rượu?

Giang Lâm có chút tò mò, há miệng cắn một miếng, trong nháy mắt, gương mặt vốn không có biểu cảm gì đột nhiên hơi sáng lên.

Là mùi rượu hoa quế.

Anh lại cắn thêm một miếng khác, nhai kỹ nuốt chậm.

Thật ra ăn vào miệng thì không đậm mùi rượu, nhưng lại gãi đúng chỗ ngứa, mùi rượu thơm nồng hòa quyện với mùi thịt, trong vị ngọt hòa với vị mặn, ngoài vỏ thì giòn xốp, bên trong thì mềm mại, mùi vị vô cùng phong phú, vô cùng ngon nghẻ.

Giang Lâm chậm rãi nuốt từng miếng bánh, nhìn cảnh đêm đen nhánh ngoài cửa sổ.

Mấy năm không gặp, không ngờ cô bé ngày xưa còn giành ăn với mình nay đã có thể làm được món điểm tâm ngon lành như thế này.

TBC

Cát Đại Xuyên nhìn chằm chằm miếng bánh gà trong tay anh, cười nói: “Bạn của phó đoàn Giang giỏi phết nha, còn nhỏ tuổi mà đã có thể làm được món ăn trông ngon mắt, thơm tho như thế này nữa!”

Cát Đại Xuyên thề là anh ấy không hề đói bụng, nhưng mùi hương cứ thoang thoảng nơi chóp mũi làm cho anh ấy suýt chút nữa không nhịn được mà xì tiền ra mua lại đồ ăn chỗ phó đoàn Giang rồi.

Tất nhiên chuyện mua đồ ăn là không có khả năng.

Chính anh ấy đã tự làm lương khô rồi, đủ để cho anh ấy ăn từ giờ tới khi đi tới đảo Quỳnh Châu. Bộ đội bọn họ mỗi ngày được phát một phần tiền trợ cấp thức ăn. Anh ấy đã ăn phần mình tự làm nên cả chuyến đi này anh ấy đã có thể tiết kiệm được bảy, tám đồng rồi.

Hiển nhiên là Cát Đại Xuyên hiểu lầm nhưng Giang Lâm cũng chẳng giải thích.

Cát Đại Xuyên nhịn được nhưng người trung niên ngủ tầng trên thì không nhịn được: "Này đồng chí, món điểm tâm này của cậu quả thực quá mê người. Nếu như tiện thì không biết tôi có thể dùng tiền và phiếu của mình đổi lấy một ít được không?"

Giang Lâm nhàn nhạt đáp lại: "Xin lỗi, tôi không tiện lắm."

dễ bị biến chất, huống hồ còn để hai ngày!

Đối tượng của anh ấy tức tới mức run người, ngày xuất viện ngay lập tức đề nghị chia tay. Cát Đại Xuyên nhanh nhảu xin lỗi, đau khổ cầu xin đối tượng cho anh ấy một cơ hội nữa.

Nói thật, gia cảnh của Cát Đại Xuyên không tồi, vóc người anh ấy cao to, tiền đồ cũng coi như là xán lạn, trừ cái tật bủn xỉn ra thì cũng không có gì xấu, vì

một phần đậu tương bị biến chất mà đề nghị chia tay có vẻ như là hơi quá.

Chỉ là người yêu của anh ấy lại nói: “Đại Xuyên, em thật sự không thể nào ở bên cạnh anh được. Em vừa nhìn thấy anh thì sẽ nhớ tới bộ dạng anh đánh rắm tận mười tám lần đấy.”

Chương 57: Chương 57

DTV-EBOOK

Thế là từ đó Cát Đại Xuyên vừa không còn người yêu, vừa có biệt danh "Mười tám cái rắm".

Cũng vì chuyện này mà anh ấy làm chậm trễ hành trình, các quan quân khác tất nhiên không thể chờ một mình anh ấy nên đây là nguyên nhân tại sao anh ấy lại ngồi cùng toa xe lửa với Giang Lâm.

Cùng với tiếng còi xe "tu tu", xe lửa sơn màu xanh chậm rãi chuyển động.

Ở thời đại này, xe lửa sơn màu xanh đã có giường nằm, người bình thường ngồi không nổi, cũng không mua nổi vé xe.

Toa xe giường mềm chia thành tầng trên tầng dưới, hai bên chia thành bốn cái giường nhỏ, ở giữa có cái bàn nhỏ, được chuẩn bị sẵn phích nước nóng, bên trong phích nước nóng có đầy nước ấm, bên cạnh đó còn được chuẩn bị một ít túi trà hoa lài.

Lúc này, Giang Lâm và Cát Đại Xuyên bày hết đống đồ ăn mang đi đường của mình lên bàn.

Thời tiết nóng bức, Giang Lâm mang thức ăn ra, vừa mới mở túi ra thì mùi hương thơm nức mũi ngay lập tức tỏa khắp toa xe.

TBC

Rõ ràng Cát Đại Xuyên đã ăn cơm chiều rồi, lúc này ngửi thấy mùi đồ ăn thì lại nuốt nước miếng theo bản năng: "Phó đoàn Giang, đồ ăn này của cậu

mua ở tiệm bánh ngọt Phú Hoa Đường ở ven đường hả? Trông cũng tinh xảo phết nhỉ."

Giang Lâm: "Không phải, một người bạn làm cho tôi."

Giống hệt như những gì Cát Đại Xuyên nói thì quả thực là những món đồ này rất là tinh xảo.

Đặc biệt là bánh hoa quế kia. Bánh hoa quế màu trắng, bề mặt được phủ một lớp mật hoa quế, bên trên còn được điểm xuyết bằng một ít hoa quế nhỏ ly ti. Nhìn qua sắc hương vị đầy đủ.

Vốn dĩ anh không hề đói bụng nhưng mùi hoa quế cứ thoang thoảng qua chóp mũi làm anh không nhịn được mà cầm một miếng lên bỏ vào trong miệng.

Mùi hoa quế nổ tung trong khoang miệng, mùi vị tinh tế mềm mại, thơm ngọt ngon miệng.

Bình thường anh không ăn được đồ ngọt, nhưng lại không thể không thừa nhận rằng món đồ ngọt này lại rất hợp gu ăn uống của anh.

Nghĩ tới đây, anh lại cầm bánh gà lên nhưng chưa bỏ vào miệng đã ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng ngọt ngào.

Mùi rượu?

Giang Lâm có chút tò mò, há miệng cắn một miếng, trong nháy mắt, gương mặt vốn không có biểu cảm gì đột nhiên hơi sáng lên.

Là mùi rượu hoa quế.

Anh lại cắn thêm một miếng khác, nhai kỹ nuốt chậm.

Thật ra ăn vào miệng thì không đậm mùi rượu, nhưng lại gãi đúng chỗ ngứa, mùi rượu thơm nồng hòa quyện với mùi thịt, trong vị ngọt hòa với vị mặn, ngoài vỏ thì giòn xốp, bên trong thì mềm mại, mùi vị vô cùng phong phú, vô cùng ngon nghẻ.

Giang Lâm chậm rãi nuốt từng miếng bánh, nhìn cảnh đêm đen nhánh ngoài cửa sổ.

Mấy năm không gặp, không ngờ cô bé ngày xưa còn giành ăn với mình nay đã có thể làm được món điểm tâm ngon lành như thế này.

Cát Đại Xuyên nhìn chằm chằm miếng bánh gà trong tay anh, cười nói: "Bạn của phó đoàn Giang giỏi phết nha, còn nhỏ tuổi mà đã có thể làm được món ăn trông ngon mắt, thơm tho như thế này nữa!"

Cát Đại Xuyên thề là anh ấy không hề đói bụng, nhưng mùi hương cứ thoang thoảng nơi chóp mũi làm cho anh ấy suýt chút nữa không nhịn được mà xì tiền ra mua lại đồ ăn chỗ phó đoàn Giang rồi.

Tất nhiên chuyện mua đồ ăn là không có khả năng.

Chính anh ấy đã tự làm lương khô rồi, đủ để cho anh ấy ăn từ giờ tới khi đi tới đảo Quỳnh Châu. Bộ đội bọn họ mỗi ngày được phát một phần tiền trợ cấp thức ăn. Anh ấy đã ăn phần mình tự làm nên cả chuyến đi này anh ấy đã có thể tiết kiệm được bảy, tám đồng rồi.

Hiển nhiên là Cát Đại Xuyên hiểu lầm nhưng Giang Lâm cũng chẳng giải thích.

Cát Đại Xuyên nhịn được nhưng người trung niên ngủ tầng trên thì không nhịn được: “Này đồng chí, món điểm tâm này của cậu quả thực quá mê người. Nếu như tiện thì không biết tôi có thể dùng tiền và phiếu của mình đổi lấy một ít được không?”

Giang Lâm nhàn nhạt đáp lại: “Xin lỗi, tôi không tiện lắm.”

Chương 58: Chương 58

DTV-EBOOK

Người đàn ông trung niên có chút tiếc nuối nhưng vẫn pha trò cười: "Không sao đâu, không sao đâu, là do tôi đường đột rồi. Người nhà làm đồ ăn chính là tâm ý của người đó, chắc chắn là không thể bán được."

Giang Lâm không tỏ ý kiến, duỗi tay cầm lấy một miếng bánh bỏ vào trong miệng.

Vì thế, Cát Đại Xuyên và người đàn ông trung niên kia cứ trơ mắt nhìn bánh gà cùng với bánh hoa quế cứ thế giảm bớt dần...

Cát Đại Xuyên nghĩ chắc hẳn là ngon lắm chứ không thì phó đoàn Giang sẽ không ăn luôn miệng như thế.

Mấu chốt là còn độc chiếm cơ!

So với kẻ vắt cổ chày ra nước như anh ấy thì anh còn vắt cổ chày ra nước hơn!

**

Bạch Du đi làm cả ngày cũng là nguyên một ngày nghe những câu chuyện vô cùng cay đắng.

Không phải là cô không thông cảm với những đồng chí nữ bị bạo lực gia đình hay là bị bố mẹ chồng chèn ép vì dù sao thì chính bản thân cô kiếp trước cũng nằm trong tình trạng y hệt như thế, chẳng qua cô chỉ bực dọc và thấy bất hạnh thay cho họ mà thôi.

Nhưng qua những người này, cô lại càng có thể ý thức được rằng dựa vào ai cũng không bằng tự dựa vào chính mình.

Chỉ có khi nào mình đủ mạnh mẽ, trưởng thành mới có thể nắm chặt được vận mệnh của mình ở trong tay.

Bà nội thương cô vất vả đi làm cả một ngày nên không để cho cô nấu cơm tối. Thế là Bạch Du về nhà cái là chui luôn vào trong phòng sách.

Tuy rằng vẫn còn hơn hai năm nhưng cô vẫn không dám chậm trễ.

Cô không quan tâm thiên phú trong học tập của mình có cao hay không. Đọc một lần không hiểu thì cô sẽ đọc lần hai, lần hai không hiểu thì đọc lần ba, cô không tin là đến mức này rồi mà cô lại học không vào.

Cô nhớ rõ sau khi giải phóng thì có rất nhiều người đăng ký thi đại học. Tuy những năm gần đây rất nhiều người bỏ bê chuyện học nhưng đừng bao giờ xem nhẹ năng lực của người khác.

Bạch Du không dám đắc ý dào dạt, cũng không dám lơi lỏng, cô điểm lại tri thức trong đầu, ghi tạc thật kỹ trong đầu.

Không biết đã học được bao lâu, sắc trời ngoài kia đã hoàn toàn tối đen.

Đúng lúc này, cửa phòng bị gõ vang.

Sau đó, bà Bạch tiến vào: “Tiểu Du ơi, bà đã làm món mì rồi đó, nguyên liệu nấu ăn đều đã được

chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ cháu ra làm nước dùng thôi.”

Thật ra bà Bạch có thể làm nước dùng được nhưng lại không làm ngon như cháu gái.

Mì trộn tương ăn có ngon hay không thì nước dùng chính là linh hồn.

Bạch Du cười gật đầu, đứng dậy dọn gọn lại tài liệu trên bàn rồi theo bà đi vào phòng bếp.

Đúng như những gì bà Bạch nói, nguyên liệu nấu ăn đã được chuẩn bị đầy đủ, giá đỗ và cà rốt thái sợi đã được rải lên trên, mì thái sợi đã được nấu xong rồi, nằm nguyên trong bát.

TBC

Thái Vọng Xuân nhìn qua ngoài cửa sổ thấy Bạch Du cầm nồi cầm muỗng thì ngay lập tức đóng cửa cái “sập”.

Nguy hiểm thật đấy, suýt chút nữa lại ngửi thấy mùi đồ ăn ngon bên nhà họ Bạch rồi.

Chồng với con bà ấy mỗi lần ngửi thấy mùi đồ ăn thơm nức bên nhà họ bạch thì lại chê cơm bà ấy nấu như cám heo vậy…

Một ông già một thằng nhóc, muốn ăn gì thì ăn!

Nhưng mà cũng phải nói, trước đó Bạch Du cũng hay nấu cơm mà sao không thấy thơm như dạo này nhỉ?

Bạch Du bắt đầu nấu nước dùng, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Bà Bạch bảo bà sẽ ra ngoài xem sao.

Chờ Bạch Du nấu nước dùng xong thì thấy Giang Khải ngồi trong phòng khách.

Người là do Bạch Phi Bằng dẫn về nhà.

Hai người gặp nhau ngay cửa đại viện, Giang Khải thì bảo là có việc muốn tìm Bạch Du thế là hai người họ dẫn nhau về nhà.

Tuy bà Bạch biết là Bạch Du chuẩn bị hủy hôn với Giang Khải nhưng bà lại không biết kế hoạch của cô như thế nào nên trước tiên cứ án binh bất động để cho Giang Khải bước vào nhà trước đã.

Chương 59: Chương 59

DTV-EBOOK

Bạch Du làm bộ như không thấy: “Bà ơi, cha ơi ra ăn cơm ạ.”

Bạch Phi Bằng không rõ nguyên do nhưng thấy con gái không thèm để tâm tới Giang Khải thì nói: “Du Du, con vào nấu thêm một bát mì trộn nữa, chắc chắn là Giang Khải chưa ăn đâu.”

Bạch Du liếc mắt nhìn Giang Khải, cười như không cười nói: “Giờ này rồi còn tới nhà người khác chắc chắn đã ăn cơm rồi chứ chẳng lẽ lại thành loại không biết xấu hổ tới nhà người khác cọ cơm?”

“…”

Thật ra thì Giang Khải chưa ăn cơm chiều, nghe được lời này đành phải nói: “Chú ơi, chú cứ ăn đi ạ. Cháu đã ăn ở đơn vị rồi ạ. Du Du, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Bạch Du nhún vai: “Anh thì ăn xong rồi chứ tôi thì chưa ăn đâu, chờ tôi ăn xong thì nói tiếp.”

TBC

Giang Khải: “…”

Bạch Phi Bằng nghe thấy Giang Khải bảo là ăn rồi thì cũng không hề khách sáo.

Bạch Du làm hai loại nước dùng. Một loại là nước thịt làm nhân cho thêm hành, tỏi, ớt cay cùng với chút gia vị thành nước dùng. Một loại khác là nước tương vừng do chính cô tự làm.

Động tác của cô vô cùng nhanh nhẹn làm cho bà nội một bát, chan một muỗng nước dùng, thêm tương vừng, quấy vài lần là có thể ăn được rồi.

Thời tiết mùa hè nóng bức, bà Bạch lo chuyện ăn uống của cháu gái nên cố tình dùng nước lạnh thấu tâm, làm cho sợi mì vô cùng đàn hồi.

Nước dùng thịt được xào vừa thơm vừa cay, thêm mùi hạt mè nồng đậm làm cho người ta rất thèm ăn.

Giang Khải nuốt nước miếng.

Giữa trưa, anh ta bận đi làm nên chỉ ăn qua loa. Giờ dạ dày trống trơn mà mùi đồ ăn ngon thì cứ ập vào mặt làm cho anh ta cảm thấy dạ dày nhói đau.

Đáng giận là Bạch Du lại còn vừa ăn vừa cảm thán: "Bà nội làm sợi mì đúng là ngon thật đó, rất là dai, cơ mà ngon nhất là còn tráng qua nước lạnh, điểm thêm giá đỗ cùng với cà rốt đúng là quá ngon. Bà ơi, nước sốt thịt này cực kỳ ngon, tương ớt do chính tay cháu chọn đó nhé, cay sảng khoái luôn nha. Mình ăn mì trộn tương thì sao có thể thiếu được tương vừng, không có tương vừng thì mỳ trộn tương không có linh hồn đâu ạ. Một miếng thịt bằm một ngụm nước trộn, sung sướng như tiên."

Giang Khải: "..."

Bạch Du liếc mắt nhìn Giang Khải, thấy sắc mặt đối phương đen như sắp nhỏ thành nước thì cô thấy yên tâm hơn hẳn.

Bạch Du nhai kỹ nuốt chậm, một bát mì trộn thôi mà ăn cũng khoảng tầm ba mươi phút.

Chờ Bạch Du ăn xong, Giang Khải đã vội vàng lôi vé ra nói: “Hôm nay nhóm nhạc thính phòng Stuttgart của nước Đức sẽ biểu diễn tại Cung Dân Tộc. Tôi có người bạn là người kéo đàn violin trong buổi biểu diễn đó nên tôi đã xin được hai vé từ người bạn đó. Buổi tối ngày mai chúng ta cùng nhau đi xem nhé.”

Một câu nói nổi lên ba tin tức khác nhau:

Thứ nhất, nhóm nhạc thính phòng Stuttgart là nhóm nhạc nổi tiếng nhất nước Đức, cũng là nhóm nhạc hàng đầu trên thị trường thế giới, muốn có được vé xem buổi biểu diễn của họ là cực kỳ khó.

Thứ hai, tôi đây có quan hệ rộng, có thể vì cô mà mua được vé.

Thứ ba, tôi đang lấy lòng cô đấy.

Bạch Du suýt chút nữa cười thành tiếng, liếc mắt nhìn cặp vé trong tay anh ta, cười nói: “Anh để lên bàn đi.”

Giang Khải nghĩ tới hai lần trước bị cho leo cây, lại nói: “Lần này cô chắc chắn sẽ đi cùng tôi đấy chứ?”

Bạch Du gật đầu: “Đúng thế.” Mới là lạ nhé.

Ngày mai cô sẽ sang tay vé này luôn.

Giang Khải trông cô không có vẻ là nói dối thì không hỏi tiếp nữa.

Bỗng anh ta nhớ lại hình như lâu lắm rồi Bạch Du chưa làm đồ ăn cho mình, thế là nói: “Tôi nhớ là trước đây cứ tới mùa này thì cô sẽ làm bánh hoa quế. Bánh hoa quế cô làm ngon hơn ngoài hàng bán nhiều.”

Bạch Du nhướn mày: “Anh muốn ăn à? Nhưng giờ tôi không có tâm trạng làm bánh.”

Giang khải: “…”

Trước đây Bạch Du nói muốn chia tay với anh ta, anh ta còn không tin là sự thật. Lúc Giang Hựu Hàm bảo Bạch Du thích người khác rồi, anh ta cũng không tin.

Chương 60: Chương 60

DTV-EBOOK

Nhưng giờ, không hiểu sao anh ta lại thấy có chút luống cuống.

Đột nhiên anh ta nhớ lại cảnh ngày xưa đi thả diều. Ban đầu diều vẫn còn nằm gọn trong tay anh ta, anh ta muốn nó bay về phía nào thì nó bay về phía đó, nhưng đột nhiên dây dù đứt, diều cũng bay đi mất.

Giờ phút này, anh ta cảm giác Bạch Du như diều đứt dây vậy…

Bạch Phi Bằng có khô khan tới mấy thì cũng nhận ra có gì đó bất thường. Ông chờ Giang Khải đi rồi mới hỏi Bạch Du: “Du Du, con với Giang Khải làm sao thế?”

Bạch Du nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định cho cha mình một liều dự phòng trước: “Cha, trước đó con đã đề nghị chia tay với Giang Khải, chẳng qua là anh ta không nghe. Cơ mà anh ta có chịu hay không cũng chẳng sao, dù sao thì con đang tính hủy hôn với nhà họ Giang.”

“!”

TBC

Suýt chút nữa thì ly nước trong tay Bạch Phi Bằng chạm đất: “Du Du, hôn nhân không phải trò đùa. Con có biết con đang nói cái gì không hả?”

Bạch Du không trả lời, bà Bạch thì không chờ nổi nữa mà quát to: “Cái thằng này, con làm cha con bé

mà con bé bị vợ con ngược đãi con không biết, con bé bị đối tượng chán ghét con cũng không biết luôn…”

Sau đó bà Bạch kể chuyện Giang Khải làm Bạch Du bị ngã xe đạp lại còn định động tay động chân với Bạch Du, còn thêm chuyện trước đó chê bai Bạch Du đủ điều, bà còn thêm mắm thêm muối nữa.

“Cạch.”

Bạch Phi Bằng đập cái bốp xuống bàn: “Ô mẹ tiên sư cái thằng ch.ó con này! Hôn sự này cứ hủy luôn cho cha, cái thằng đó nhà họ Giang ai thèm thì đi mà gả cho nó nhé!”

Đáng ra ban nãy ông nên đánh thằng nhãi ranh kia một trận!

Bà Bạch cũng oán giận: “Nhà mình tuy không bằng nhà họ Giang thật nhưng không phải kiểu tùy tiện cho người ta bắt nạt như thế! Mấy ngày nữa ông Giang về thì nhà mình qua đó giải quyết chuyện này luôn!

**

Nửa đêm, Bạch Du tỉnh dậy vì khát nước.

Mới bước ra khỏi phòng thì cô nghe thấy tiếng của bà nội ở ngoài phòng khách.

“… Chuyện hôn sự của Tiểu Du với nhà họ Giang chỉ sợ không dễ giải quyết như thế đâu.”

Bạch Du sửng sốt.

Chuyện liên hôn hai nhà Bạch Giang đã được quyết định từ ngày cô được một tuổi.

Nếu muốn nói rõ ngọn nguồn cuộc liên hôn này thì phải kể đến sâu xa giữa hai nhà.

Nhà họ Giang là thế đại thư hương, nhà họ Bạch tám đời chân đất. Hai nhà vốn là cỏ không với tới mây nhưng hai nhà lại nên duyên vì ông cố của cô đã cứu mạng bà nội Giang (bà nội của Giang Lâm).

Ông cố nhà cô cũng vì cứu người mà mất mạng. Nhà họ Giang vì báo ân mà luôn nâng đỡ nhà họ Bạch. Nhà họ Bạch lên được thủ đô, từ chân đất đi lên công nhân rồi cán bộ, cũng từ đó thay đổi cả nhà họ Bạch.

Một trong những nhân vật chính trong câu chuyện xưa này, bà Giang năm đó ốm đau liên miên, có lần bệnh tình nguy kịch đến bác sĩ cũng bó tay không có cách nào. Nhưng thần kỳ là sau khi Bạch Du sinh ra thì đột nhiên bà Giang lại khỏe lại, cũng sống thêm được một năm.

Trong giây phút cuối đời, bà ấy đã nói lên nguyện vọng cuối cùng của mình là mong có một cuộc hôn nhân với nhà họ Bạch, để cho Bạch Du được gả vào nhà họ Giang. Cơ mà được gả cho ai thì bà Giang cũng không chỉ định cụ thể, chỉ nói tương lai để cho tự Bạch Du lựa chọn. Tuy ban đầu nhà họ Bạch có ân với nhà họ Giang, nhưng sau cùng, tất cả lợi ích mà nhà họ Bạch nhận được đều là do sự nâng đỡ từ nhà họ Giang. Nhà họ Bạch vẫn luôn muốn đáp lễ nên khi nghe thấy nguyện vọng cuối cùng ấy của bà Giang thì nhà họ Bạch chỉ suy xét chốc lát rồi đồng ý.

Ông Giang là người yêu vợ cả nên rất coi trọng di nguyện cuối cùng của bà ấy trước khi mất. Vốn dĩ ông cũng muốn chờ Bạch Du trưởng thành, chọn ra

trong đám cháu nhà mình đứa nào ngoan nhất, tốt nhất lấy Bạch Du nhưng ai mà ngờ từ khi Bạch Du mới có bốn tuổi đã bắt đầu theo sát Giang Khải, sau này trưởng thành cũng không hề thay đổi tâm ý.

Chương 61: Chương 61

DTV-EBOOK

Hai nhà cũng đồng ý cho hai người họ yêu nhau, còn quyết định luôn đối tượng kết hôn trong mối liên hôn này là Giang Khải.

Đây là toàn bộ câu chuyện xưa mà Bạch Du biết.

Giờ bà nội nói như vậy chẳng lẽ chuyện liên hôn hai nhà còn có ẩn tình gì đó sao?

Bạch Phi Bằng: "Thôi mẹ đừng nhọc lòng nữa, chờ ông Giang về đã rồi nói."

Bà Bạch: "Vốn dĩ mẹ tính mấy hôm nữa sẽ về nhà thằng hai, mà giờ xảy ra chuyện như thế này thì sao mà mẹ đi được đây?"

Bạch Phi Bằng: "Mẹ không đi nữa thì ở lại thủ đô mấy hôm. Du Du nhà mình giỏi giang như thế mà sợ không tìm được đối tượng hay sao?"

Bà Bạch: "Hôm trước mẹ mới thấy Tiểu Du với Giang Lâm xứng đôi lắm, sớm biết thế này thì ngày xưa mẹ đã không để cho Tiểu Du tự chọn mà nhà mình quyết hộ con bé luôn."

Bạch Du: "?"

Bà nội lại thấy cô với Giang Lâm xứng đôi á.

Ngoài phòng khách im ắng một hồi.

Bạch Phi Bằng: "Giang Lâm đúng là ổn trọng hơn Giang Khải thật, cơ mà có tuổi rồi. Hai đứa nó chênh nhau tận bảy tuổi đấy..."

Bạch Du: "?"

Cha à, giờ chuyện hơn kém nhau bảy tuổi quan trọng sao?

Bạch Du cảm thấy chủ đề nói chuyện của cha và bà nội ngày càng quỷ dị nên không dám ra ngoài. Cô lặng lẽ đóng cửa, nằm xuống giường.

Cô cũng không biết ngủ được bao lâu thì đột nhiên cửa phòng bị người ở ngoài đẩy vào.

Cô quay đầu nhìn lại thì thấy Giang Lâm đứng ở cửa, cô thấy là lạ bèn hỏi: "Anh Giang Lâm, chẳng phải anh quay về đảo Quảng Châu rồi sao ạ?"

Giang Lâm bước tới, đôi mắt hoa đào nhìn chằm chằm vào cô nói: "Tôi về đây giành cô đó."

Bạch Du bị anh nhìn như thế thì trái tim thoáng ngừng nửa nhịp: "Anh Giang Lâm… Anh có biết mình đang nói cái gì không thế? Tôi vẫn đang là vợ sắp cưới của em trai anh đấy."

Giang Lâm nhìn chằm chằm cô rồi nói: "Nếu như cô là vợ sắp cưới của em trai tôi thì tại sao… Lại muốn sờ n.g.ự.c tôi hả?"

"!"

Bạch Du rất chột dạ: "Tôi nào có như thế đâu. Chẳng qua tôi chỉ không cẩn thận chạm vào thôi mà."

Giang Khải nhìn cô chằm chằm. Anh đóng cửa xong đột nhiên cởi áo.

Bạch Du vừa ngại vừa hoảng, tim đập bình bịch: "Anh Giang Lâm, anh đừng như thế…"

Giang Lâm nhìn cô chằm chằm, ngón tay trắng nõn chậm rãi cởi từng nút áo, một cái rồi cái thứ hai… Cho tới khi lộ ra…

Một! Túi! Giấy!

Không sai, Giang Lâm giấu trong người mấy cái túi giấy lận.

Anh bóc túi giấy ra, lôi ra miếng bánh táo: "Nếu như cô đã chọn tôi thì tôi sẽ để cô được ăn bánh táo bất tận luôn."

Sau đó, trước ánh nhìn sáng quắc của Giang Lâm, Bạch Du ăn hết một cái bánh táo.

Ăn đến cái cuối cùng… Cô tỉnh giấc vì quá no.

Ngoài cửa sổ, chú chim sẻ đang vẫy cánh. Bạch Du đờ ra nhìn tấm màn trước mặt, mãi mới hồi phục tinh thần.

May đấy chỉ là mơ.

Cơ mà… Sắp tới cô không muốn ăn bánh táo cho lắm.

Tục ngữ có câu ngày nghĩ gì đêm mơ đó.

Bạch Du dám chắc là do nửa đêm mình nghe được cuộc trò chuyện giữa bà nội và cha cô nên mới có giấc mơ như vậy.

Không hợp lẽ thường.

Khi Bạch Du xách đồ rửa mặt bước ra ngoài, cô mới biết là tối qua có mưa, hoa hợp hoan bị dập tan tác, ướt đẫm nằm trên đất.

Bữa sáng là nước đậu xanh kèm bánh quẩy vòng tròn chiên tròn, món người Bắc Kinh xưa thích nhất.

Bà Bạch cầm bánh quẩy vòng tròn chiên giòn trơn bóng, màu vàng óng ánh, mới nhìn thì trông rất giống một chiếc vòng tay bằng vàng.

Bạch Du ngồi xuống trước cửa, cô uống một ngụm nước đậu xanh rồi cắn một miếng bánh quẩy.

Bánh quẩy xốp giòn thơm ngon, nếu có thêm một dĩa dưa muối chua cay thái sợi nữa thì càng tuyệt.

Ăn được một nửa, bên ngoài chợt truyền tới tiếng chuông xe đạp, sau đó là một giọng kêu to rõ: “Bạch Du, có đang ở nhà không? Cô có một kiện hàng và hai bức thư này!”

Bà Bạch nhìn về phía Bạch Du, khó hiểu hỏi: “Mới sáng sớm, ai lại gửi thư cho cháu vậy?”

Chương 62: Chương 62

DTV-EBOOK

"Chắc là anh cả và chị Ánh Chi."

Đôi mắt Bạch Du sáng rực, cô đứng lên lau miệng rồi chạy ra ngoài: "Có, tôi đang ở trong nhà!"

Người đưa thư thấy cô bước ra, lập tức đưa một thùng giấy lớn và hai bức thư qua: "Cô là Bạch Du đấy à, ký tên vào đây đi."

Sau khi Bạch Du ký tên xong, cô ôm thùng giấy và thư vào trong nhà, vừa vào tới phòng khách, cô lập tức mở thư ra đọc.

Nội dung của bức thư rất đơn giản, anh cả của cô và chị Ánh Chi bày tỏ mình rất ngạc nhiên khi nhận được thư của cô, nói rằng mình hoàn toàn không ngờ được việc cô sẽ gửi thư cho bọn họ.

Anh cả Bạch Gia Dương của cô và chị Ánh Chi đi học y ở phương Nam, đều tốt nghiệp y học lâm sàng nhưng anh cả của cô là chủ nhiệm khoa tim mạch, còn chị Ánh Chi là khoa phụ sản.

Sau khi tốt nghiệp, bọn họ được lãnh đạo bệnh viện mời ở lại. Vì vậy mà cả hai cùng chọn ở lại phương Nam, mấy năm nay số lần trở về nhà chỉ đếm được trên đầu ngón tay, vả lại trước đây cô một lòng bám lấy Giang Khải nên mối quan hệ của bọn họ không được thân thiết mấy.

Trong bức thư của hai người đều đề cập tới công việc, đồng nghiệp và cuộc sống ở phương Nam, so sánh hai bức thư lại với nhau thì nội dung thư của

chị Ánh Chi phong phú hơn một chút, kỳ lạ là, hai người đều né tránh chuyện kết hôn.

Chuyện này có vấn đề.

Theo lý thuyết thì bọn họ đã yêu nhau được ba bốn năm, đính hôn đã hơn một năm, cha mẹ hai bên đều thúc giục bọn họ kết hôn, tại sao bọn họ vẫn chưa chịu kết hôn?

Chẳng lẽ tình cảm giữa bọn họ có vấn đề?

Bạch Du cầm bức thư, cố gắng nhớ lại chuyện ở đời trước, trước khi chị Ánh Chi xảy ra chuyện không may ở đời trước, cô chưa bao giờ thấy giữa bọn họ có mâu thuẫn và cãi vã.

Bạch Du suy nghĩ tới mức nhíu mày nhưng vẫn không thể nghĩ ra nguyên nhân.

Chẳng qua là cô có thể dám chắc rằng, giữa hai người bọn họ có vấn đề, còn khoảng một năm nữa cho tới lúc chị Ánh Chi gặp chuyện, mọi chuyện vẫn còn kịp.

Bà Bạch thấy cháu gái nhíu mày, suy nghĩ một lúc lâu, bà không khỏi lo lắng nói: “Anh cả của cháu và Ánh Chi viết gì vậy, có phải là đã xảy ra chuyện không?”

Lúc này, Bạch Du mới định thần lại: “Họ không xảy ra chuyện, cháu chỉ nghĩ tới một bài tập không biết làm, không biết có nên hỏi bọn họ trong bức thư hồi âm lần sau không mà thôi, anh cả và chị Ánh Chi có gửi một vài đặc sản ở thành phố Quảng cho bà.”

Bà Bạch nghe vậy, trái tim treo trên cao mới rơi xuống: “Không sao là được, bức thư hồi âm lần sau cháu hỏi chúng nó có về ăn Tết năm nay không, bà không được gặp chúng nó gần hai năm rồi.”

Bạch Du gật đầu đồng ý, cầm kéo mở thùng giấy ra, bên trong có bánh gà, bánh hạnh nhân, đậu phộng Nam Nhũ và lạp xưởng thành phố Quảng, còn có một vài nguyên liệu nấu ăn.

Đồ ăn ở thành phố Quảng, đời trước cô đã nghe danh đồ ăn ngon của thành phố Quảng nhưng chưa được nếm thử bao giờ.

Cô tháo bịch bánh gà ra, đưa cho bà nội một cái trước, sau đó mới cầm một cái lên ăn.

Bánh gà là một trong bốn món bánh nổi tiếng ở Quảng Đông, ăn vào miệng xốp giòn tan nhanh, nếu nhai kĩ, còn có thể nếm được vị đậu phộng, quả óc chó và mùi vừng nữa, trong ngọt có mặn, quả thực là rất ngon.

Hai bà cháu tháo những món khác ra ăn, bánh hạnh nhân xinh xắn, vô cùng xốp giòn, lúc đầu bà Bạch ăn đậu phộng Nam Nhũ không quen nhưng càng nhai lại càng ngon, về sau gần như là không thể dừng lại được.

“Nghe nói ở thành phố Quảng có một loại vải nếp, ăn vào rồi sẽ trầm trồ khen ngon, da mỏng thịt dày hạt nhỏ, mọng nước trơn mềm còn có vị ngọt.”

Bạch Du ăn chưa đã nhưng nếu bây giờ cô không màu đi làm thì sẽ muộn mất.

TBC

Cô gói mỗi món lại một ít, định bụng đem tới đơn vị chia cho mọi người nếm thử.

Chương 63: Chương 63

DTV-EBOOK

Vừa mới mưa nên mặt đường ướt nhẹp, bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa.

Trên đường tới đơn vị phải chạy qua một con sông, nước sông không sâu nhưng đủ khiến người ta c.h.ế.t đuối.

Khi Bạch Du đạp xe tới gần, từ xa đã nghe được tiếng la lối ầm ĩ, có tiếng khuyên bảo, có tiếng kêu lên, loáng thoáng tiếng khóc của phụ nữ và trẻ em.

"Ôi, người mẹ này sao lại độc ác như vậy, bản thân không muốn sống thì thôi sao lại lôi con gái nhảy sông tự tử chung?"

"Phàm là ai mà chẳng muốn sống? Lôi con gái nhảy sông tự tử chung, đoán chừng là sợ sau khi bản thân mất, con gái sẽ càng chịu khổ."

"Này, nghe nói cô ta bị chồng đánh, vừa rồi tôi chen lên nhìn thoáng qua, trên cổ không có nổi một chỗ lành lặn, quả thực là rất đáng thương."

"May là Lý Đại Ma dậy sớm đi bộ, nếu không thì hai cái mạng này đã không còn."

Thì ra là có người nhảy sông tự tử.

Nghe thấy tiếng thảo luận, lúc này Bạch Du mới hiểu, cô nhìn về phía bờ sông, ngây ra ngay lập tức.

Tuy người phụ nữ nằm dưới đất tóc bù xù, vẻ mặt tái nhợt nhưng cô vẫn nhận ra đôi mắt đó.

Là người phụ nữ bị cô đụng xe đạp trúng vào lần trước.

Cô lập tức đậu xe lại ven đường, sau đó bước tới đẩy đám người ra: "Nhường đường một chút, phiền nhường đường một chút, tôi là cán sự của hội Liên hiệp Phụ nữ."

Mọi người nhanh chóng nhường ra một con đường.

Bạch Du bước tới trước mặt người phụ nữ, ngồi xổm xuống và nói: "Chị ơi, em là cán sự Bạch Du của hội Liên hiệp Phụ nữ, lần trước em không cẩn thận đụng trúng chị ở cửa đơn vị, chị còn nhớ không?"

Con ngươi của người phụ nữ chuyển động, nhìn khuôn mặt của Bạch Du một cái, sau đó không có tiếng động nào nữa.

Tuyệt vọng như đã chết.

Tuy người phụ nữ đã được cứu sống, nhưng có thể nhìn ra người phụ nữ này đã không còn thiết sống.

Mặt của cô ấy vẫn giống y như trước, vẫn bầm tím cả một vùng, có một cô bé nhỏ tám tuổi ngồi bên cạnh cô ấy.

Mái tóc cô bé thưa thớt, gầy trơ cả xương, đôi con ngươi tràn đầy sự sợ hãi, đôi tay nhỏ bé nắm chặt quần áo của người phụ nữ, như sợ một khi mình buông tay ra thì mẹ sẽ biến mất trước mắt cô bé.

Bạch Du lấy bịch bích quy định đem tới đơn vị ra, đưa hai miếng bánh bích quy qua: "Đây là bánh gà và bánh hạnh nhân, ngon lắm đấy, em ăn thử đi."

Dễ nhận thấy là cô bé đã rất đói, khi nhìn thấy thức ăn đôi mắt sáng tới mức dọa người, cô bé nuốt nước bọt một cái thật mạnh nhưng lại không vươn tay ra nhận lấy, mà chỉ nhìn về phía mẹ của mình.

Nhưng người mẹ vẫn không nhúc nhích như cũ, giống như một người đần độn.

Bạch Du không chờ đợi, nhét thẳng hai miếng bánh bích quy vào trong tay cô bé: "Em ăn đi."

Mọi người xung quanh còn có việc phải làm, có người phải về làm việc, khi thấy người của hội Liên hiệp Phụ nữ tới thì bọn họ dần tản ra, chỉ còn vài người lớn tuổi đứng canh giữ ở xung quanh.

Bạch Du đỡ người phụ nữ ngồi tựa lên trên lan can đá, hỏi cô ấy: "Chị à, chị có muốn em giúp chị báo cho đồng chí công an không? Chồng chị đánh chị thành ra thế này, theo pháp luật thì anh ta có thể bị bắt."

Vừa nói xong, xung quanh yên lặng vài giây.

Lúc này, người phụ nữ mới lên tiếng, vẻ mặt trào phúng: "Bắt rồi thì sao nữa? Đồng chí công an có thể bắt anh ta cả đời ư? Sau khi ra ngoài, dám chắc là anh ta sẽ đánh mẹ con chúng tôi c.h.ế.t tươi, thật ra… Cũng không cần chờ anh ta ra ngoài, bởi vì người nhà của anh ta sẽ không bỏ qua cho chúng tôi."

Bạch Du không nhụt chí, cô tiếp tục hỏi: "Chị có cần hội Liên hiệp Phụ nữ của chúng em giúp không? Chúng em không thể bắt anh ta nhưng có thể khuyên bảo anh ta."

TBC

Nghe vậy, nét trào phúng của người phụ nữ càng thêm rõ ràng: "Cô có tin không, các cô vừa rời khỏi,

tiếp sau anh ta có thể đánh tôi thừa sống thiếu chết? Không có tác dụng, không có ai giúp được chúng tôi cả, ngoài cái chết…”

Chương 64: Chương 64

DTV-EBOOK

Bạch Du khựng lại rồi nói: “Chị nói không sai, không có ai giúp được các chị cả, ngoài bản thân chị ra.”

Người phụ nữ nhìn cô.

Bạch Du: “Thế giới này là kiểu mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang sợ liều mạng, ngay cả cái c.h.ế.t chị còn không sợ, tại sao lại sợ một người đàn ông?”

Người phụ nữ nhìn cô.

Bạch Du: “Nếu như em là chị, em sẽ dùng d.a.o để đe dọa đối phương làm thái giám, dùng thuốc trừ sâu để đe dọa cả nhà anh ta sẽ cùng xuống địa ngục… Nếu bọn họ có can đảm đánh c.h.ế.t chị thì chuẩn bị sẵn một cây s.ú.n.g thật để đền mạng, chỉ cần em còn sống một ngày, em sẽ quậy đục nước không để ai yên, ngay cả ngủ cũng không dám mắt, em còn muốn bọn họ lấy tiền ra để cầu xin em ly hôn… Cho dù là cách nào thì cũng có lợi hơn cách chị dẫn con gái đi nhảy sông tự tử, chị thấy em nói có đúng không?”

Người phụ nữ nhìn cô.

Bạch Du móc trong túi ra một tờ Đại đoàn kết, đặt bịch giấy chứa đặc sản bên cạnh người phụ nữ: “Số tiền này coi như là phí bồi thường việc em đụng trúng chị vào lần trước, còn cái này thì chị cứ giữ lại cho con gái chị ăn, em làm việc ở hội Liên hiệp Phụ nữ, nếu chị cần giúp đỡ thì có thể tới đó để tìm em.”

Nói xong, cô xoa đầu cô bé một cái rồi đứng lên lái xe đạp rời khỏi.

Tuy nói cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp nhưng còn phải xem người bạn muốn cứu là ai nữa.

Cô đã nói nhiều như vậy rồi, nếu người phụ nữ đó vẫn chưa hiểu ra thì cô cũng không thể giúp gì được.

Sau khi tới đơn vị, chuyện đầu tiên Bạch Du làm là bán số vé được Giang Khải cho vào ngày hôm qua.

Vé của nhóm nhạc thính phòng Stuttgart rất khó có được, cuối cùng Bạch Du bán hết số vé với giá năm đồng.

Kho bạc nhỏ lại tăng nữa rồi.

Bạch Du cầm sách vở tới đơn vị, tận dụng triệt để mọi thứ để học tập.

Trong lòng cô có cảm giác nôn nóng, cô muốn thoát khỏi số phận đời trước, cô muốn nắm giữ số phận của mình trong lòng bàn tay.

Đương nhiên, việc học tập cũng sẽ không làm lỡ công việc mà mình đảm nhận.

Buổi trưa, sau khi tan làm, cô vẫn đến căn tin ăn cơm với Lâm Hướng Tuyết như cũ, nhưng Lâm Hướng Tuyết chỉ ăn vài miếng là đã không ăn tiếp nữa rồi.

Ít khi thấy cảnh một kẻ tham ăn không quan tâm tới đồ ăn.

Bạch Du tò mò hỏi: “Cậu làm sao vậy? Không cảm thấy ngon miệng à?”

Lâm Hướng Tuyết thở dài: “Không phải mình cảm thấy không ngon miệng, chẳng qua là cảm thấy buồn phiền vì chuyện xem mắt mà thôi.”

Lâm Hướng Tuyết lớn hơn Bạch Du một tuổi, năm nay mười chín tuổi, người nhà của cô ấy đã bắt đầu thúc giục chuyện kết hôn, đồng thời giới thiệu đối tượng kết hôn cho cô ấy, cô ấy không bài xích chuyện kén rể nhưng lại có kỳ vọng rất cao đối với việc kén rể.

Cô ấy mong tìm được một người đàn ông đẹp trai cao to, hào hoa nho nhã, đồng thời có thể hiểu của cô ấy, nhưng đối tượng người nhà giới thiệu cho cô ấy không phải là người vô cùng xấu xí thì cũng là kiểu người ông nói gà bà nói vịt.

“Ông nội mình nói chỉ cần nhân phẩm tốt là được, cha mình nói quan trọng nhất là phải đối xử tốt với mình, còn mẹ mình thì lại nói quan trọng là môn đăng hộ đối… Mình cảm thấy những lời bọn họ nói đều có lý nhưng mà mình không có cảm giác với đối tượng xem mắt, mình chỉ ước được giống cậu, lớn lên từ nhỏ đã với vị hôn phu.”

Đối diện với vẻ mặt ngưỡng mộ của Lâm Hướng Tuyết, Bạch Du suy nghĩ một lúc, cô quyết định nói thẳng: “Cậu đừng ngưỡng mộ mình, chẳng bao lâu sau mình sẽ hủy hôn với vị hôn phu…”

Lâm Hướng Tuyết sợ hết hồn: “Hủy hôn? Tại sao đang yên đang lành mà cậu lại muốn hủy hôn, không phải các cậu là thanh mai trúc mã môn đăng hộ đối ư?”

TBC

Bạch Du nghĩ sớm muộn gì Lâm Hướng Tuyết cũng biết, vì vậy mà cô kể chuyện của Giang Khải và Tần Tâm Hủy, bao gồm cả chuyện cuối tuần cô mượn máy chụp ảnh của cô ấy để đi bắt gian, kể rõ đầu đuôi gốc ngọn.

Chương 65: Chương 65

DTV-EBOOK

"Con bà nó, mình không ngờ vị hôn phu của cậu lại là một thằng cặn bã, thế mà lại một chân đạp hai thuyền, anh ta không sợ bị người khác tố cáo mối quan hệ nam nữ bất chính đó à?"

"Còn cái cô chị họ của cậu, mình dám chắc đó là chị gái lầu xanh mới đúng, mình từng thấy gái lầu xanh nhưng chưa từng gặp gái lầu xanh như thế bao giờ!"

"Vả lại, tại sao bữa đó cậu lại không gọi mình đi chung, chuyện náo nhiệt như thế sao có thể thiếu mình được?"

Lâm Hướng Tuyết làm một quần chúng ăn dưa, không kịp đề phòng mà bị nhét nhiều dưa như vậy, mất cả buổi mới định thần lại, ngay sau đó cô ấy điên cuồng xổ một tràng.

Bạch Du: "..."

Lâm Hướng Tuyết còn kích động hơn người trong cuộc là Bạch Du nữa: "Thằng cặn bã như thế, cậu nên hủy hôn với anh ta từ lâu, bây giờ không chia tay, chẳng nhẽ cậu định chờ qua Trung Thu?"

Bạch Du gật đầu: "Đúng là không thể để qua Trung Thu được, ngày mai là có thể lấy ảnh được rồi, mình đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, chỉ chờ ông Giang về thôi."

TBC

Trong khoảng thời gian này, ông Giang không có ở thủ đô, nhưng tính thời gian thì tầm hai ngày nữa là ông ấy sẽ trở về.

Lâm Hướng Tuyết định hỏi vài vấn đề khác nhưng những đồng nghiệp khác đã tới, cô ấy không thể làm gì khác hơn là thay đổi đề tài của câu chuyện.

Lần trước Bạch Du định mời Lâm Hướng Tuyết đến nhà hàng Quốc Doanh để ăn cơm, nào ngờ trên đường tới quán thì gặp một gã bỉ ổi, mấy ngày trước gã bỉ ổi đó đã bị đưa tới nông trường xa xôi, bóng ma trong lòng hai người cũng biến mất.

Vì thế vào ca làm bữa nay, Bạch Du mời cô ấy lại một lần nữa.

Ai mà ngờ khi hai người vừa ra khỏi đơn vị thì bị một người phụ nữ chặn lại.

Đó là một đồng chí nữ tầm hai mươi tuổi, để tóc ngắn, mặc váy liền thân bằng vải sợi tổng hợp, mang một đôi giày xăng-đan màu trắng, quần áo mặc trên người trông rất đắt tiền.

Chẳng qua là biểu cảm của cô ta có chút không đúng.

Vả lại Bạch Du dám chắc rằng bản thân không quen đối phương.

Lúc này, đôi mắt cán sự Trần đỏ bừng, môi bị cắn mạnh nên trắng bệch, nhìn chằm chặp Bạch Du hỏi: “Cô là Bạch Du?”

Bạch Du lùi về sau một bước, nhìn chằm chặp đối phương đầy cảnh giác: “Đồng chí nữ này, cô là ai vậy,

tôi không có quen cô."

Lâm Hướng Tuyết cũng nhận ra có chỗ không đúng, cô ấy che Bạch Du ở sau mình theo bản năng: "Cô muốn làm gì? Tôi khuyên cô đừng có làm bậy, nếu không tôi sẽ gọi người tới đấy."

Không thể trách Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết lại căng thẳng như vậy, bởi vì dáng vẻ của người trước mắt vô cùng đáng sợ, giống như muốn liều mạng với Bạch Du vậy.

Bầu không khí trở nên căng thẳng ngay lập tức.

Ngay lúc Bạch Du cho rằng đối phương sẽ ra tay thì chỉ cô ta chẹp miệng một cái, "Òa" lên một tiếng rồi bật khóc…

"Đồng chí Bạch, xin cô nhất định phải giúp tôi một việc."

Bạch Du: "?"

Lâm Hướng Tuyết: "?"

Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết nhìn nhau, không biết đối phương đang giở trò gì nữa.

Cán sự Trần khóc tới mức nước mắt nước mũi trào ra ngoài: "Đồng chí Bạch, tôi không nên nghe lời cán sự Tần mà chạy tới kiếm vị hôn phu của cô, tôi biết lỗi rồi, cô có thể bảo vị hôn phu của cô nói với người yêu của tôi là đừng chia tay với tôi được không…"

Bạch Du nhướng mày: "Cán sự Tần mà cô nói… Đừng nói là Tần Tâm Hủy đấy nhé?"

Cán sự Tần khóc nấc, gật đầu: "Đúng vậy, là Tần Tâm Hủy, tôi là một đồng nghiệp chung đơn vị với cô ta, ở trước mặt tôi, cô ta luôn nói cô luôn bắt nạt cô

ta, không tốt lại hay ghen ty, còn đuổi cô ta ra khỏi nhà. Từ nhỏ tôi đã rất chính nghĩa, cảm thấy không vừa mắt nên tôi đã chạy tới nói cho vị hôn phu của cô nghe…”

Nói chuyện bình thường thôi, đừng có tự khen bản thân.

Bạch Du rủa một câu trong lòng: “Từ nhỏ Tần Tâm Hủy đã ở nhờ nhà của tôi, toàn bộ tiền ăn uống tiêu dùng đều là của nhà tôi, thậm chí mẹ tôi còn thiên vị cô ta. Từ nhỏ những đồ cô ta dùng đều tốt hơn tôi, còn cái mà cô ta nói là bắt nạt, không phải là vì tôi không nhường nhịn cô ta, không cho cô ta ở một mình trong phòng lớn, không cho cô ta ăn nhờ ở đậu, không nấu cơm đưa cơm cho cô ta. Nếu đây là không tốt mà cô ta nói, vậy tôi chấp nhận.”

Chương 66: Chương 66

DTV-EBOOK

Đời trước không xảy ra chuyện này, thế nên cô cũng không biết chuyện Tần Tâm Hủy nói xấu mình.

Nghe xong những lời này, cán sự Trần chưa kịp lên tiếng thì Lâm Hướng Tuyết đã bùng nổ: "Ở nhờ nhà người, dùng đồ tốt hơn con chủ nhà, thế mà cô ta vẫn không vừa lòng, cô ta coi mình là Cách cách hay Công chúa vậy?"

Cán sự Trần: "..."

Mọi người xung quanh cũng chỉ trích tới tấp.

"Đúng là lòng tham không đáy mà, đây là lần đầu tiên tôi thấy người vong ân bội nghĩa như thế đấy!"

"Đúng đó, quả thực là mở mang kiến thức cho người ta mà! Kỳ lạ là, vậy mà cũng có đơn vị cần loại người như vậy, bây giờ tôi đang lo rằng ngày nào cô ta sẽ ăn trộm bí mật quốc gia, làm ra chuyện ảnh hưởng tới quốc gia mà thôi!"

"Chẳng phải là càng kỳ lạ khi còn có người can thiệp chuyện không công bằng như thế ư? Thế mà là lại khua môi múa mép tới trước mặt vị hôn phu nhà người ta, đúng là một ổ rắn rết mà!"

Cán sự Trần sắp chảy mồ hôi trán: "..."

Bây giờ cô ta cũng lo mình sẽ bị tố cáo: "Tôi làm chuyện không đúng, tôi xin lỗi cô, vả lại lúc đó vị hôn phu của cô đã dạy dỗ tôi rồi, tôi thật sự biết lỗi..."

“Cô không thật sự biết lỗi.” Lâm Hướng Tuyết cắt ngang lời của cô ta, nói trúng tim đen: “Chẳng qua là ảnh hưởng tới lợi ích của cô nên cô mới tới đây giả mù sa mưa xin lỗi, nếu không chuyện xảy ra, nói không chừng cô còn tới tìm Bạch Du để gây phiền phức!”

Cán sự Trần: “…”

Nói mò mà đúng thật!

Bạch Du nhạy cảm bắt được chỗ không đúng: “Vừa rồi cô nói cô bị vị hôn phu của tôi dạy dỗ? Cô tìm anh ta lúc nào?”

Giang Khải sẽ nói giúp cho cô?

Tại sao cô lại không tin như thế?

Vả lại, chuyện này còn dính dáng đến Tần Tâm Hủy, dựa vào tính cách của Giang Khải, anh ta sẽ càng cho rằng cô “Chua ngoa” mới đúng, sao có thể nói giúp cho cô được

Cán sự Trần: “Tuần trước, ngày cô đến nhà hàng Quốc Doanh để mua bánh táo đỏ…”

Bánh táo đỏ?

Bạch Du nhớ lại giấc mộng vào tối qua ngay lập tức, không biết sao khuôn mặt lại nóng lên.

May là không có ai chú ý tới sự khác thường của cô.

Đồng thời, cô cũng nhanh chóng nhận ra đối phương đã nhầm Giang Lâm thành vị hôn phu của cô: “Cô nói kỹ chuyện ngày đó với tôi một lần nữa.”

Đương nhiên là vì để mọi người không biết, cô bảo cán sự Trần đi theo cô vào một con ngõ nhỏ.

Cán sự Trần vì muốn cầu xin Bạch Du nên không dám giấu giếm, lập tức kể toàn bộ chuyện ngày đó.

Thì ra ngày đó cán sự Trần cáo trạng không thành, trái lại còn bị Giang Lâm châm biếm ngược lại, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm ức, cộng thêm việc nghe Tần Tâm Hủy nói cô ta bị đuổi ra khỏi nhà, thế nên cô ta định mượn cớ đó để đến đơn vị của Bạch Du quậy một trận.

Trước khi đi cô ta nói việc này cho người yêu mình nghe, người yêu của cô ta nghe cô ta nhắc tới bánh táo đỏ, người đó lại họ Giang, anh ta vội hỏi kỹ dáng vẻ của người kia. Không hỏi không biết, nhưng vừa hỏi là đã sửng sốt, nói rằng người đó không phải là Giang Lâm, cháu ngoại trai lớn của La Hoằng Huân à?

Thì ra người yêu của cán sự Trần là hàng xóm của nhà họ La, chơi với La Hoằng Huân từ nhỏ cho tới lớn, khi Giang Lâm tới, đúng lúc anh ta cũng đang ở nhà họ La, vì thế mà cũng biết chuyện "Cô gái bánh táo đỏ".

Thế thì cũng quá đúng lúc rồi.

Chẳng qua, không nói tới chuyện Giang Lâm có phải vị hôn phu của Bạch Du không, cũng không quan tâm cán sự Tần có bị người khác bắt nạt không thì người yêu của anh ta, rõ ràng không phải chuyện có liên quan tới cô ta, thế mà cô ta lại xen vào chuyện của người khác. Chỉ cần tính cách như vậy thôi là đã không phải kiểu người anh ta thích rồi, người như thế không hợp để vào dòng họ của anh ta.

Chương 67: Chương 67

DTV-EBOOK

Hai người làm người yêu của nhau chưa được hai tháng, anh ta bèn nhân cơ hội đó để chia tay.

Cán sự Trần vốn nói chuyện này cho người yêu nghe là vì muốn biểu diễn "Tinh thần nghĩa khí" và "Dám làm việc nghĩa" của mình, khiến người yêu càng thêm thích cô ta nhưng không ngờ người yêu lại thẳng thừng nói chia tay.

Đúng là sấm sét giữa trời quang.

Đây cũng là nguyên nhân cô ta chạy tới tìm Bạch Du.

"..."

Bạch Du không ngờ rằng Giang Lâm cũng có tham gia vào chuyện này, càng không ngờ được ở chỗ cô không biết, anh lại giúp cô nhiều như vậy.

Nếu biết sớm thì cô đã làm thức ăn mang tới chỗ của anh rồi.

Cán sự Trần chắp tay cầu xin nói: "Đồng chí Bạch, cầu xin cô giúp tôi, tôi thật sự rất yêu người yêu của mình, tôi không muốn chia tay với anh ấy đâu."

Người yêu này là cha mẹ của cô ta nhờ cô gả cao giới thiệu dùm, là người yêu có điều kiện tốt nhất mà cô ta có thể tiếp xúc được, bỏ lỡ người này, sau này cô ta không thể tìm được một người yêu tốt như vậy nữa.

TBC

Bạch Du nhướng mày: “Giúp cô? Giúp thế nào?”

Cán sự Trần cho rằng cô đã đồng ý, nói với vẻ mặt vui vẻ: “Vị hôn phu của cô quen biết với người yêu của tôi, nếu như cô có thể thuyết phục vị hôn phu của cô nói vun vào dùm, dám chắc rằng người yêu của tôi sẽ đổi ý!”

Bạch Du nhìn nụ cười trên mặt đối phương, cô nhếch mép một cái: “Cô kiên định nói chúng tôi có thể giúp được, chỉ là cô dựa vào đâu mà cho rằng chúng tôi sẽ giúp cô?”

Nụ cười trên mặt cán sự Trần cứng lại: “…”

Bạch Du: “Lẽ nào chỉ dựa vào tình bạn của cô, dựa vào sự tốt bụng của cô, dựa vào tinh thần nghĩa khí của cô?”

Cán sự Trần: “…”

***

Hai người ngồi ở nhà hàng Quốc Doanh một lúc lâu, cho tới khi món thịt giò kho tàu được bưng lên, Lâm Hướng Tuyết vẫn còn rất kích động.

“Vừa rồi mình còn cho rằng cậu thật sự muốn giúp cô ta, mình định chửi ầm lên, nào ngờ cậu đã kể ra ba chứng cứ. Hahaha, nhớ tới vẻ mặt vừa rồi của cán sự Trần, mình chỉ muốn cười to, chiêu châm chọc khiêu khích này của cậu, cà khịa chọc kháy rất dễ chịu, bàn về mắng người thì vẫn là cậu giỏi!”

Bạch Du: “…”

Xác định đây là khen cô, chứ không phải tổn thương cô?

“Lẽ nào chỉ dựa vào tình bạn của cô, dựa vào sự tốt bụng của cô, dựa vào tinh thần nghĩa khí của cô?” Lâm Hướng Tuyết bắt chước dáng vẻ vừa rồi của Bạch Du: “Cậu nói xem sao cô ta có thể không biết nhục mà nhờ cậu giúp đỡ, mặt dày như vậy chứ?”

Bạch Du thấy dáng vẻ phấn khích của cô ấy, đoán rằng trạng thái này sẽ duy trì một lúc lâu, thế là cầm đũa gắp một miếng giò bỏ vào trong miệng.

Giò được ninh nhừ, tan trong miệng, mùi vị rất ngon.

Đây là lần đầu tiên Lâm Hướng Tuyết không tích cực đối với việc ăn uống như vậy, cô ấy bày vẻ mặt mờ mịt: “Không phải cậu nói vị hôn phu của cậu mập mờ không rõ với bà chị lầu xanh của cậu à? Tại sao anh ta lại nói giúp cho cậu?”

Bạch Du dừng lại nói: “Bởi vì người nói giúp cho mình không phải vị hôn phu của mình, mà là anh của vị hôn phu của mình.”

Lâm Hướng Tuyết ngơ ra: “Anh của vị hôn phu của cậu?”

Bạch Du gật đầu: “Đúng vậy, là người lần trước cậu gặp ở cục cảnh sát.”

Lâm Hướng Tuyết bỗng tỉnh ngộ, một giây sau cô ấy giống như uống thuốc lắc, lại càng phấn khởi: “Anh của vị hôn phu của cậu giúp cậu hết lần này tới lần khác, có phải anh ấy có ý với cậu về phương diện kia không?”

Suýt chút nữa là Bạch Du đã sặc nước miếng của mình rồi: “Cậu đừng nói bậy!”

Lâm Hướng Tuyết cảm thấy lời của mình có lý có cứ: “Cậu đừng thấy mình không có người yêu, dẫu vậy mình cũng có bảy tám người anh, mình nói cho cậu nghe, ở phương diện này đàn ông thực tế hơn phụ nữ chúng ta nhiều. Chỉ có lúc bọn họ có hứng thú với một người phụ nữ, mới có thể ra vẻ nịnh bợ, nếu không thì cả một ánh mắt cũng không cho đối phương.”

Chương 68: Chương 68

DTV-EBOOK

Quả thật là từ nhỏ đến lớn có không ít cô gái trong khu tập thể quân đội và ở trường thích Giang Lâm, nhưng cho tới tận bây giờ anh không cười nói tùy tiện bao giờ, cho người ta cảm giác vừa thờ ơ vừa xa cách.

Nói trắng ra, giống y như Lâm Hướng Tuyết đã nói, ngay cả một ánh mắt dư thừa anh cũng không cho đối phương, dù cho đối xử với người nhà họ Giang, anh cũng chưa từng niềm nở bao giờ.

Nhưng anh trở về lần này, chẳng những đánh Giang Khải giúp cô, cho cô bánh táo đỏ, tìm tài liệu học tập giúp cô, còn oán giận cán sự Trần giúp cô…

Còn gọi cô là bạn nhỏ nữa…

TBC

Những chuyện này khiến Bạch Du không khỏi cảm thấy chột dạ: “Anh ấy… Giúp mình có lẽ vì mình là người yêu của em trai anh ấy.”

Lâm Hướng Tuyết: “Quan hệ giữa anh ấy và em trai anh ấy rất tốt ư? Tốt đến mức quan tâm cậu thay em trai anh ấy?”

Bạch Du càng chột dạ: “Quan hệ giữa bọn họ không được tốt mấy.”

Đâu chỉ là không tốt thôi, thật ra Giang Khải ghét Giang Lâm gần chết, dù sao ở mọi phương diện đều bị anh áp đảo.

Lâm Hướng Tuyết bày vẻ mặt "Mình biết chắc mà": "Thế nên cậu xem, mình nói rồi chắc chắn đồng chí Giang có ý với cậu!"

Bạch Du: "…"

Lâm Hướng Tuyết: "Trước đây khi nhà cậu ký kết hôn ước với nhà họ Giang, có phải nói là cho cậu chọn bất cứ con cháu nào trong nhà Giang không?"

Bạch Du gật đầu.

Bầu không khí kỳ lạ yên lặng một lúc lâu.

Lâm Hướng Tuyết nói lời kinh người: "Vậy cậu mau hủy hôn ước với vị hôn phu bây giờ của cậu, sau đó ở bên cạnh anh trai của anh ta!"

Bạch Du: "?"

Lâm Hướng Tuyết nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Cậu còn nói mình nói bậy, nếu cậu có thể chọn bất cứ con cháu nào trong nhà họ Giang, vậy tại sao cậu lại không chọn một người đàn ông tốt có dáng vẻ đẹp trai nhất và ưu tú nhất, cứ muốn chọn kẻ luôn xếp thứ hai ghét cậu chứ?"

Bạch Du: "…"

Tuy cô cảm thấy đề nghị của Lâm Hướng Tuyết rất vô lý, nhưng cô không thể không nói cô ấy dùng từ "Kẻ luôn xếp thứ hai" rất chính xác.

Tuy Giang Khải đứng thứ năm trong đám con cháu của nhà họ Giang nhưng lại ở hàng thứ ba, anh ta là con trai thứ hai, Giang Khải rất ưu tú nhưng lại không ưu tú bằng Giang Lâm, ngay cả chiều cao và

tướng mạo thì anh ta cũng chỉ đành xếp sau Giang Lâm.

Vậy chẳng phải là kẻ luôn xếp thứ hai à.

Thấy Bạch Du không nói lời nào, Lâm Hướng Tuyết dùng cùi chỏ đụng vào người cô một cái: "Cậu mau nói đi, mình biết cậu đang suy nghĩ mà, cậu đừng quan tâm tới ánh mắt của người khác, sợ người khác nói cậu vừa ở bên em trai, sau đó lại ở bên anh trai. Đời người chỉ có vài chục năm, nếu như sống dưới ánh mắt của người khác, có phải rất mệt không?"

Bạch Du thở dài: "Mình thừa nhận lời cậu nói có đạo lý riêng của nó, chẳng qua là bây giờ đầu óc của mình rất rối, khi về mình sẽ suy nghĩ lại rồi tính tiếp."

Chiều tà bị ngọn núi ở xa xa cắn nuột không còn lại gì, bóng đêm bao phủ, nhiệt độ ban ngày vẫn chưa giảm.

Khi về đến nhà, Bạch Du nóng tới mức cả người đổ đầy mồ hôi, phải chờ hơn một tháng nữa, thời tiết ở thủ đô mới dần trở lạnh.

Nhà tắm ở khu tập thể có hệ thống cung cấp nước máy, tắm rửa vô cùng tiện, đồng thời cũng không rẻ chút nào, có vài người không nỡ tiêu tiền nên chỉ dựng một cái rèm ở nhà để chà lau mà thôi.

Bạch Du thích tới nhà tắm để tắm rửa, được tắm thì sẽ càng thoải mái, cả người khoan khoái thì tâm tư sẽ bắt đầu chạy không theo bản năng, trong đầu quanh quẩn những lời Lâm Hướng Tuyết nói trước đó một lần nữa.

Tuy hôm qua Bạch Du đã nghe bà nội và cha cô nói cô rất xứng đôi với Giang Lâm, cô cũng không định ở bên Giang Lâm.

Ngoài việc anh là anh trai ruột cùng cha cùng mẹ với Giang Khải ra thì cũng vì anh là Giang Lâm, đóa hoa trên đỉnh núi của khu tập thể.

Chương 69: Chương 69

DTV-EBOOK

Cho dù chỉ vừa nghĩ thôi, cô cũng cảm thấy bản thân đang khinh nhờ anh.

Đồng thời, cô cũng cảm thấy lời Lâm Hướng Tuyết nói rất có đạo lý, phẩm giá và tài năng ưu tú của Giang Lâm đã rõ như ban ngày, không thể kén chọn được, tại sao cô chỉ có thể chọn kẻ luôn xếp thứ hai chứ?

Dòng nước ấm chảy từ trên đầu xuống, cả người bụi bẩn được nước gột rửa sạch sẽ.

Đương nhiên cô có thể lợi dụng mối hôn ước giữa hai nhà để chọn anh, chẳng qua điều đầu tiên phải làm là, anh và cô phải đối mặt với ánh mắt của mọi người, đối mặt với sự xấu hổ giữa anh em.

Nước lạnh kích thích làn da, Bạch Du cảm thấy đầu óc mình càng ngày càng rối, giống như có hàng ngàn con ong mật đang bay vo ve trong đầu vậy.

Nếu không nghĩ ra, vậy cô dứt khoát không nghĩ nữa.

Không bằng đi ngủ sớm một chút, bồi dưỡng tinh thần để ngày mai đi lấy ảnh và gửi bằng chứng tố cáo.

Còn về phần Giang Khải đang chờ ở Cung Dân Tộc?

Kệ anh ta, bản thân cứ vui chơi thôi.

Nếu đã cho anh ta leo cây hai lần rồi thì thêm một lần nữa cũng chẳng sao.

***

Sau khi đi lang thang suốt bốn mươi bảy tiếng, cuối cùng đoàn tàu cũng tới ga thành phố Quảng vào chiều hôm đó.

Giang Lâm và Cát Đại Xuyên tạm nghỉ ngơi lại chỗ này, hai ngày sau tới bến tàu Đại Sa Đầu để ngồi tàu tới đảo Quỳnh Châu.

Sau khi xuống tàu, hai người đến nhà khách thành phố Quảng ngay lập tức.

Đầu năm nay giao thông không thuận tiện, càng không thuận tiện để đi xa, ít khi có người tới tỉnh lị khác, đổi lại là người bình thường thì chắc chắn sẽ ra ngoài đi dạo một vòng. Nhưng hai người này, một người không thích cảnh tượng náo nhiệt, một người bủn xỉn, thế nên sau khi tới nhà khách thì không có ai ra ngoài lần nào.

Một tay Giang Lâm cầm văn kiện, một tay sờ soạng túi giấy nhưng lại không sờ được gì, giương mắt lên nhìn, lúc này anh mới nhận ra là bánh thịt gà đã bị ăn sạch sẽ.

Anh xoa ngón tay, cúi đầu tiếp tục xem văn kiện.

Cát Đại Xuyên ở bên cạnh nhìn túi giấy trống không, thở phào nhẹ nhõm, nói: “Phó đoàn Giang, cuối cùng cậu cũng ăn bánh thịt gà xong rồi.”

Trước khi lên xe, anh ấy không ngờ được là bốn mươi bảy tiếng lại “Khó khăn” như thế, lúc nào trong

không gian cũng quanh quẩn mùi bánh thịt gà và bánh quế hoa, đặc biệt là bánh thịt gà, thơm thì đã đành, khi ăn còn phát ra tiếng rắc rắc nữa, thấy mà không ăn được, không phải giày vò dành cho người bình thường.

Cũng may, hôm qua đã ăn hết bánh quế hoa, nay bánh thịt gà cũng đã ăn hết rồi, sau này không phải ngửi những mùi thơm đó nữa.

Giang Lâm không lên tiếng.

Cát Đại Xuyên vừa nhìn thấy văn kiện là đã mệt rã rời, ngồi trong nhà khách không có việc gì làm, thế nên một lúc sau, ánh mắt của anh ấy lại dời lên người Giang Lâm: "Tôi nói này, phó đoàn Giang, đứa nhỏ nhà cậu làm nhiều đồ ăn ngon cho cậu như vậy, khó lắm mới tới thành phố Quảng một chuyến, cậu không định mua đặc sản gửi cho đứa nhỏ nhà cậu à?"

Giang Lâm dừng lại, nâng đầu khỏi sách: "Thành phố Quảng có đặc sản gì?"

Cát Đại Xuyên gãi đầu một cái: "Tôi cũng không biết, nếu không chúng ta đi hỏi mấy người bán hàng đi?"

Anh ấy chưa từng có ý định tiêu một xu nào trên đường cả, thế nên anh ấy thật sự không biết rõ đặc sản của thành phố Quảng.

Vì vậy mà cuối cùng hai người bước ra khỏi nhà khách.

Người bán hàng nhìn thấy Giang Lâm, gương mặt ửng đỏ như tôm luộc, ngay cả nói chuyện cũng trở nên lắp bắp: "Tôi, thành phố Quảng của chúng tôi nổi tiếng nhất là món bánh gà, sữa hấp Song Bì, sữa

gừng đông… Mùa này còn có vải nếp La Cương, vải nếp La Cương có hạt nhỏ, thịt mềm và ngọt thanh, ăn rất ngon.”

TBC

Giang Lâm vẫn chưa lên tiếng, Cát Đại Xuyên ở bên cạnh đã hỏi: “Chắc chắn loại vải này không rẻ đúng không?”

Người bán hàng gật đầu, không biết tại sao khi nói chuyện với anh ấy lại không còn lắp bắp nữa: “Không phải là không rẻ, mà là rất đắt, một cân vải nếp có giá sáu hào tám.”

Chương 70: Chương 70

DTV-EBOOK

Cát Đại Xuyên nghe giá xong thì hít sâu một hơi: "Vải nếp này là vàng à? Sao lại đắt như vậy, loại táo ngon nhất thủ đô cũng chỉ có giá bốn hào tám một cân mà thôi, đây là đắt quá luôn đấy, không ngờ hoa quả của thành phố Quảng các cô lại đắt hơn, không mua nổi! Không mua nổi!"

Đối với Cát Đại Xuyên mà nói, hoa quả là vật phẩm xa xỉ, bình thường anh ấy cũng chưa bao giờ bỏ ra hai hào để mua một cân lê để ăn, bây giờ nghe vải nếp có giá sáu hào tám một cân, quả thực là như cắt thịt của anh ấy mà.

Vẻ mặt người bán hàng đầy tự hào: "Vải nếp La Cương với vải quế La Cương và vải thiều Gia Lục được gọi là "Tam kiệt quả vải", vải nếp còn được gọi là vật phẩm đứng đầu Lĩnh Nam, là thứ quý giá trong quý giá, thế nên đắt cũng đúng thôi."

"Vả lại, mười năm trước công xã La Cương của chúng tôi đã thành lập xã mua bán La Cương, thống nhất việc thực thi thu mua và tiêu thụ, ấn tượng nữa là còn xuất khẩu quả vải tới Đông Nam Á và Âu Mỹ nữa."

Người bán hàng là người La Cương, khi nói tới quả vải của quê mình thì có cảm giác vô cùng tự hào và vẻ vang.

Cát Đại Xuyên khoát tay: "Cho dù ngon cũng không mua, quá đắt, không mua nổi, có… Đặc sản

nào vừa ngon vừa rẻ không, tốt nhất là chỉ tốn vài xu là có thể mua được ấy."

Người bán hàng: "…"

Cô ấy không ngờ hai người ở nhà khách giá một đồng cho một ngày, thế mà ra tay lại bủn xỉn như vậy, muốn đặc sản vừa ngon vừa rẻ, còn chỉ cần tốn vài xu là có thể mua được…

"Vậy các anh chỉ có thể mua bánh mì mè cỡ lớn và kẹo hoa quả thôi, bánh mì mè cỡ lớn một cái ba xu, kẹo hoa quả một viên một xu."

Thật ra Cát Đại Xuyên không muốn tốn một xu nào, nhưng được chuyển đến nơi mới, dù sao cũng phải có quà gặp mặt tặng cho những người lớn và trẻ nhỏ trong quân khu.

Anh ấy tính đi tính lại, cả nửa ngày chỉ nói với vẻ mặt đau đớn: "Vậy tôi mua mười viên kẹo hoa quả."

Người bán hàng: "…"

Mười viên kẹo hoa quả chỉ có một hào mà thôi!

Hơn nữa kẹo hoa quả cũng không phải đặc sản thành phố Quảng, ở đâu trên đất nước cũng có thể mua được, cũng ngại tặng mười viên kẹo hoa quả để làm quà, ít nhất là anh ấy phải mua nửa cân.

Cát Đại Xuyên đau lòng không dứt vì phải tốn gần một hào, một giây sau lại nghe Giang Lâm nói: "Xin hỏi xã mua bán ở gần đây có thể mua được vải nếp mà cô nói không?"

Cát Đại Xuyên mở to mắt, vẻ mặt khiếp sợ: "Phó đoàn Giang, đừng nói là cậu định mua loại vải nếp đắt như vàng này đấy nhé?"

Giang Lâm gật đầu.

Cát Đại Xuyên: “!”

Người bán hàng lắc đầu, trở thành người nói lắp một lần nữa: “Có, có bán nhưng không mua được, quả vải chưa kịp vận chuyển tới xã mua bán là đã được người ta đặt trước, số quả vải còn lại cũng bị người ta dành hết trong vài phút.”

Cát Đại Xuyên: Thật nhiều kẻ lắm tiền!

Giang Lâm nhìn người bán hàng: “Cô là người La Cương, không biết là cô có cách nào mua giúp tôi một ít không? Giá đắt cũng không phải vấn đề.”

Cát Đại Xuyên: “!”

Sáu hào tám đã là giá trên trời rồi, phó đoàn Giang còn chủ động tăng giá, dù có tiền cũng không thể lãng phí như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của người bán hàng đỏ ửng: “Nếu, nếu là người khác thì tôi sẽ không giúp đâu, nhưng… Nếu đồng chí Giang muốn mua, tôi có thể hỏi giúp anh, anh muốn mua mấy cân?”

Giang Lâm: “Cảm ơn cô, tôi muốn mua mười cân gửi tới thủ đô.”

Cát Đại Xuyên: “!”

Anh ấy đứng bên cạnh mở to miệng, trong lòng tính tiền thật nhanh.

TBC

Một cân sáu hào tám, mười cân sẽ là sáu đồng tám hào, chưa tính phí vận chuyển.

Người bán hàng suy nghĩ một lúc: “Mười, mười cân cũng được, nhiều hơn thì chắc không được, nhưng anh muốn gửi tới thủ đô thì phải vận chuyển bằng cách ướp lạnh, chi phí rất cao.”

Chương 71: Chương 71

DTV-EBOOK

"Tôi biết." Giang Lâm gật đầu, sau đó móc trong túi ra một tờ Đại đoàn kết: "Đây là tiền cọc, phiền đồng chí mua giúp tôi."

Người bán hàng không ngờ anh vừa ra tay là đã vung một tờ Đại đoàn kết: "Không, không cần nhiều như vậy."

Giang Lâm: "Nhiều thối ít thêm, nếu quá nhiều thì tới lúc đó cô thối lại cho tôi là được rồi."

Người bán hàng gật đầu như con gà mổ thóc, mặt đỏ giống như Quan Công: "Được, được."

Hai người đều thuộc phái hành động, sau khi ra khỏi nhà khách thì đi thẳng tới xã mua bán, chưa được nửa giờ là đã mua được đặc sản.

Giang Lâm mua bánh gà, bánh hạnh nhân, bánh bà xã, quả óc chó, bánh cốm gạo, thạch Cao Quy Linh và chao, có khoảng mười loại đặc sản, tổng cộng là mười ba đồng bảy hào.

Cộng thêm sáu đồng tám hào mua quả vải, phí vận chuyển bốn thùng đặc sản là ba đồng năm hào, cộng toàn bộ lại là hai mươi ba đồng.

Tiền lương học nghề năm thứ ba của một công nhân bình thường cũng chỉ có hai mươi mốt đồng, thế mà Giang Lâm lại mua đặc sản hết hai mươi ba đồng.

Cát Đại Xuyên không còn cách nào để dùng ngôn ngữ diễn tả sự khiếp sợ của mình, nửa ngày sau anh

ấy mới nói: “Chắc cậu rất cưng chiều đứa nhỏ nhà cậu nhỉ?”

Giang Lâm từ chối cho ý kiến.

Tuy Cát Đại Xuyên chỉ xài có một hào nhưng anh ấy vẫn cảm thấy nhức nhối thay Giang Lâm: “Nhưng cậu không thể cưng chiều đứa nhỏ nhà mình không có phép tắc như thế, có người lớn nào mà mua đồ ăn vặt cho đứa nhỏ nhà mình hết hai mươi mấy đồng chứ, nếu cậu cứ cưng chiều như vậy, dễ khiến thằng bé hư lắm đấy.”

Giang Lâm không nói gì, anh ngồi lên trên giường của mình, cầm văn kiện lên tiếp tục đọc.

Cát Đại Xuyên thấy anh không đặt lời mình nói vào trong lòng, thế là anh ấy tiếp tục khuyên bảo tận tình: “Cậu đừng coi lời nói của tôi không ra gì, con trai sau khi lớn phải nuôi sống gia đình, cậu cưng chiều thằng bé như vậy, dễ cưng chiều thằng bé thành phá gia chi tử lắm đấy.”

Giang Lâm trầm mặc, anh ngẩng đầu lên rồi nói: “Đứa nhỏ là con gái.”

Cát Đại Xuyên líu lưỡi: “!”

Anh ấy vốn nghĩ rằng phó đoàn Giang thương con trai nên mới ra tay lớn như vậy, không ngờ mua nhiều đồ như vậy là cho con gái.

Chậc chậc, không ngờ phó đoàn Giang lại là nô lệ của con gái.

Tia nắng ban mai lóe lên màu vàng nhạt, một ngày mới lại bắt đầu.

Chỉ cần nghĩ tới việc nay cô có thể tố cáo đôi cẩu nam nữ Giang Khải và Tần Tâm Hủy, Bạch Du đã phấn khởi tới mức không ngủ được, dứt khoát thức dậy làm bữa sáng.

Khi bà Bạch thức dậy, trên bàn ăn đã đặt một nồi cháo khoai lang nóng hôi hổi, bên cạnh đặt hai dĩa dưa muối xào chua cay thái sợi và đậu phộng Nam Nhũ, bên cạnh còn đặt một cái dĩa đựng bánh mũ rơm vừa làm xong.

Bánh mũ rơm là đồ ăn vặt của Đông Bắc, đời trước cô học được cách làm từ một thím ở khu tập thể, bánh mũ rơm tên như nghĩa, bề ngoài rất giống mũ rơm, tầng tầng lớp lớp, có màu vàng kim óng ánh, rất bắt mắt.

TBC

Bạch Du làm hai vị, một vị ngọt truyền thống, một vị mặn được cải tiến từ dầu hành.

Bà Bạch đau lòng nói: “Đi làm mệt mỏi, sao cháu không tranh thủ ngủ thêm một lúc nữa?”

Bạch Du múc hai chén cháo khoai lang ra để nguội: “Cháu không mệt, vả lại ít có khi bà nội tới thủ đô chơi, đương nhiên là cháu phải làm nhiều đồ ăn ngon để biếu bà nội rồi.”

Bà Bạch bị những lời của cô dỗ tới mức vui vẻ ra mặt: “Bà nói bé Du nhà chúng ta là đứa nhỏ hiếu thảo nhất ở đại viện mà, nhưng tại sao cháu chỉ mặc hai bộ đồ này để đi làm vậy, người trẻ tuổi phải mặc đồ đẹp một chút, bà nội tích góp được không ít phiếu vải và phiếu kỹ nghệ, để bà nội lấy cho cháu.”

Nói xong không chờ Bạch Du từ chối, bà Bạch đã xoay người trở về phòng, khi bước ra ngoài, trong tay cầm một tá phiếu và tiền.

Chương 72: Chương 72

DTV-EBOOK

Bà Bạch có bốn đứa con nhưng hai đứa ở giữa, một đứa nam và một đứa nữ chưa có năng lực nuôi sống bản thân, còn lại đứa lớn nhất và đứa nhỏ nhất, may là hai thằng con trai đều cố sức tiến lên.

Thằng lớn Bạch Phi Bằng là chủ nhiệm bộ Tổ chức, tuy cấp bậc của thằng út không cao như vậy nhưng cũng là Đại đội trưởng Không quân, thằng cháu nhà mình cũng có công việc, mỗi tháng sẽ lén gửi phiếu và tiền cho bà nhưng bà vẫn chưa dùng hết.

"Bà nội, cháu có tiền mà, số tiền này bà cứ giữ lại, cháu chỉ lấy phiếu thôi."

Bạch Du có chút khiếp sợ khi nhìn thấy số phiếu trong tay bà nội, phiếu vải, phiếu lương thực, phiếu thịt, phiếu bánh ngọt, phiếu bông vải, có đủ các loại phiếu, những người khác rất khó để có phiếu, không ngờ bà nội lại giấu nhiều phiếu trong tay như vậy.

Bà Bạch không chịu, trở mình nhét toàn bộ vào trong tay của cô: "Cháu có tiền là chuyện của cháu, số tiền này là bà nội cho cháu, cháu cứ việc cầm lấy."

Người vai trên rất thích giữ lại đồ tốt nhất cho người vai dưới, dù cho bánh kẹo có bị giấu tới mức quá hạn thì bọn họ vẫn không nỡ vứt.

Thật ra thứ bọn họ giấu không phải là thứ gì cả, mà là tình yêu đong đầy.

Trong lòng Bạch Du mềm nhũn, cô cũng không từ chối nữa: "Dạ, buổi tối trên đường về cháu sẽ tới Phú

Hoa Đường mua bánh ngọt cho bà ăn."

Cửa tiệm bánh ngọt Phú Hoa Đường là cửa hàng lâu đời, bánh ngọt nổi tiếng là ngon.

TBC

Bà Bạch thấy cô chịu nhận, lúc này mới nở nụ cười: "Được được, bà nội ở nhà chờ cháu mua bánh ngọt về."

Khi bà Bạch rửa mặt xong, cháo khoai lang vẫn còn âm ấm, không nóng không lạnh, mỗi một muỗng đều chứa mùi khoai lang ngọt ngào.

Bánh mũ rơm mềm mại rất lạ miệng, bên ngoài xốp giòn ngon miệng, tầng tầng lớp lớp, mùi vị rất thơm ngon.

Hai bà cháu đang ăn thì Bạch Phi Bằng trở về, trong tay còn cầm theo một cái túi giấy.

Bạch Du thấy cha của mình thì ngây ra: "Cha, nay cha không đi xa ạ?"

Đêm qua có người tới nhà, nói ở vùng nông thôn thuộc tỉnh Hà Nam có một đứa bé bị cuỗm tới từ nhỏ, tình cảnh và dáng vẻ có vài phần giống anh hai của cô.

Nếu là lúc trước, chắc chắn cha của cô đã xin nghỉ để đi xa tìm kiếm rồi.

Bạch Phi Bằng nói bằng giọng điệu tự nhiên: "Không đi xa nữa, sau này cha sẽ cố gắng dành thời gian ở nhà với con."

Bạch Du ngơ ra.

Vậy chẳng phải là sau này không đi kiếm anh hai nữa ư?

Đời trước, cho tới lúc qua đời trước một ngày thì cha cô vẫn chạy bôn ba khắp nơi để tìm kiếm anh hai, bây giờ cha nói như vậy, e rằng là vì cô.

Bạch Du quay đầu lại nhìn bà nội, vẻ mặt của bà không quá ngạc nhiên, dễ nhận thấy là bà đã biết từ lâu.

Không chờ cô lên tiếng, Bạch Phi Bằng đã giơ túi giấy trong tay lên và nói: "Cha có mua bánh táo đỏ mà con thích này, vẫn còn rất nóng."

Biểu cảm Bạch Du cứng đờ: "..."

Cô có thể từ chối không?

Bà Bạch không nhận ra sự khác thường của cô, bà cầm lấy bánh táo đỏ con trai cả mua về, đưa hai miếng bánh tới trước mắt cháu: "Đây là món bánh mà cháu thích nhất, nay cháu phải ăn nhiều một chút."

Bạch Du: "..."

Không được cảm ơn, một miếng cũng ăn không nổi.

Bạch Du mượn cớ chút nữa khi về sẽ ăn, sau đó ăn vài muỗng cháo rồi chuẩn bị chạy trốn.

Trước khi ra ngoài cô chợt nhớ tới chuyện của anh cả và chị Ánh Chi, cô lập tức hỏi: "Cha à, khi nào thì anh cả của con mới cưới chị Ánh Chi về nhà vậy?"

Bạch Phi Bằng thở dài: "Cha đã thúc giục anh cả của con về chuyện này từ lâu rồi, nhưng lần nào nó cũng nói bệnh viện có quá nhiều công việc, không có

thời gian để trở về. Bên nhà họ Từ cũng thúc giục nhưng cũng nhận được câu trả lời tương tự, chuyên tâm làm việc là chuyện tốt nhưng không thể vì lý do đó mà làm chậm trễ chuyện lớn của đời người, khi nào con có liên lạc với anh cả của con thì con cũng thúc giục nó một tiếng."

Chương 73: Chương 73

DTV-EBOOK

Bạch Du đáp lại một tiếng, đeo túi đeo chéo quân đội ra ngoài.

Thấy bóng lưng dần xa của con gái, Bạch Phi Bằng thở dài yếu ớt: "Đứa lớn không có thời gian để kết hôn, đứa nhỏ thì muốn hủy hôn ước, không có đứa nào khiến con đỡ lo cả."

Bà Bạch nghe xong, không kiềm được mà phỉ nhổ ông một tiếng: "Con làm cha rồi cũng không khiến người ta đỡ lo chút nào cả, biết vậy được gọi là gì không? Gọi là dột từ trên nóc dột xuống."

Bạch Phi Bằng: "..."

***

Tối qua Giang Khải ở Cung Dân Tộc bị muỗi đốt khắp mặt, thế nên nay trên mặt có thêm bảy tám vết muỗi đốt nữa.

Anh ta không ngờ Bạch Du lại cho anh ta leo cây thêm một lần nữa.

Tuy lần thứ hai cô nhờ Tần Tâm Hủy tới báo cho mình nhưng Tần Tầm Hủy lại nói là cô không muốn tới, còn muốn cho anh ta nếm thử mùi bị người ta cho leo cây hết lần này tới lần khác, bây giờ nghĩ lại, chắc chắn đêm đó cô đã gạt anh ta.

Con đàn bà đáng ghét.

Thật sự cho anh ta leo cây hết lần này tới lần khác!

Giang Khải tức giận tới mức lồng n.g.ự.c như muốn nổ tung, trước đó Bạch Du rất nghe lời, anh ta bảo Đông cô không dám đi Tây, bảo cô đứng thì cô sẽ không dám ngồi nhưng bây giờ lại trở thành một kẻ phản nghịch, đối chọi với anh ta về mọi mặt!

Giang Khải trầm mặt lái xe tới cửa đại viện quân khu, anh ta định ở đây chờ Bạch Du bước ra, dù thế nào thì nay anh ta cũng phải khiến cô cho mình một câu trả lời!

Bạch Du lái xe đạp, từ xa đã nhìn thấy khuôn mặt đen như đ.í.t nồi của Giang Khải.

Con ngươi của cô đảo một vòng, cô quay xe chạy tới một cửa khác.

Thằng ngu, cứ từ từ ngồi ở đấy mà chờ đi.

Giang Khải chờ ở cửa ra vào, chờ tới mức áo sơ mi thấm đẫm mồ hôi, lúc này anh ta mới nhận ra, lâu như vậy rồi mà Bạch Du vẫn chưa ra ngoài, chắc chắn là cô đã trốn anh ta chạy tới một cửa khác.

Bạch Du, cô giỏi lắm, dám chơi đùa anh ta hết lần này tới lần khác như một thằng ngu!

Giang Khải tức đến mức gân xanh hai bên huyệt thái dương nổi lên, nếu anh ta không phải đến đơn vị vào lúc này, chắc chắn anh ta sẽ không từ bỏ ý định của mình.

Gần đây, đơn vị có hai chân bồi dưỡng của trường quân đội ở thành phố Quảng, mặc dù anh ta cảm thấy mình ăn chắc nhưng trước khi có danh sách chính thức, anh ta không thể để bất cứ ai chộp được sai phạm được của mình cả.

So với Giang Khải đang tức giận đùng đùng thì Bạch Du đang vui vẻ đi vào đơn vị.

Cô nhớ Lâm Hướng Tuyết từng nói với cô là nếu có gặp khó khăn, cô có thể tới tìm ông nội của cô ấy, nhớ tới dáng vẻ vào sáng nay của cha cô khi nói sau này sẽ không đi kiếm anh hai nữa. Cô suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng Bạch Du quyết định nhờ Lâm Hướng Tuyết giúp đỡ.

Lâm Hướng Tuyết thấy cô muốn nói lại thôi, vẻ mặt nghiêm túc, cô ấy nghĩ rằng đã có chuyện lớn xảy ra: "Cậu mau nói đi, là cậu làm món bánh mì cơm rượu cho ông nội mình, trong lòng vội gấp như vậy mình cũng sẽ giúp một tay, chẳng qua mình không biết chuyện cậu vẫn còn có một người anh nữa đấy."

Bạch Du rất cảm kích: "Cảm ơn cậu, cũng nhờ cậu nói với ông nội của cậu một tiếng cảm ơn nhé, khi anh hai của mình được hai tuổi thì bị bắt cóc mất, những năm qua cha mình chưa từng buông bỏ ý định tìm kiếm anh ấy, có tin tức nhưng không phải anh hai của mình."

Nghĩ tới đời trước, đến tận cả nhà cô qua đời nhưng vẫn chưa tìm được anh hai, trong lòng Bạch Du không khỏi cảm thấy nặng trĩu.

Lâm Hướng Tuyết tức giận vô cùng: "Đám buôn người đáng chết! Có nhiều người nhà tan cửa nát vì bọn chúng, toàn bộ bọn chúng nên bị bắt lại và b.ắ.n chết! Cậu không cần phải cảm thấy quá đau buồn, chuyện này cứ giao cho mình, bữa nay khi về nhà mình sẽ nói với ông nội, nhưng cậu có ảnh chụp của anh hai cậu không, nếu có ảnh chụp thì tỷ lệ tìm được sẽ cao hơn một chút."

Chương 74: Chương 74

DTV-EBOOK

Bạch Du gật đầu: “Có nhưng hôm nay mình không mang theo, ngày mai mình sẽ cầm theo, cảm ơn cậu, Hướng Tuyết.”

Lâm Hướng Tuyết gãi người: “Cậu không cần cảm ơn, nhưng nếu cậu mời mình ăn bánh rán hành và bánh bao thịt thì mình sẽ không khách sáo đâu.”

“Phụt…” Bạch Du bị lời nói của cô ấy làm buồn cười: “Không thành vấn đề, dù cậu có thích ăn bánh gì thì mình cũng sẽ làm cho cậu!”

Lâm Hướng Tuyết: “Được thôi, bánh rán hành, bánh paratha, bánh đậu, bánh trứng, bánh ngàn lớp, bánh thịt bò, bánh thịt dê, bánh thịt gà, bánh mì jăm-bông xúc xích, bánh khoai tây chiên, bánh pizza Trung Quốc, bánh bà xã,… Món nào mình cũng thích!”

Bạch Du: “…”

Hay lắm, coi đây là báo cáo đồ ăn à.

Đến trưa, Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết ăn cơm trưa xong, sau đó bọn cô nhanh chóng lái xe rời khỏi đơn vị.

Vẻ mặt Lâm Hướng Tuyết cứ như vừa chơi thuốc lắc: “Bạch Du, bây giờ trái tim mình đập vô cùng nhanh, rất kích động.”

Bạch Du là người trong cuộc còn bình tĩnh hơn cô ấy nữa: “Cậu kiềm chế một chút, nếu như té xỉu thì mình không cõng cậu nổi đâu.”

Lâm Hướng Tuyết: “Yên tâm, thời khắc quan trọng như vậy, cho dù có chuyện gì xảy ra thì mình cũng không té xỉu được đâu.”

Khóe môi Bạch Du giật… Một cái.

Hai người bọn cô đến tiệm chụp ảnh để lấy ảnh đã rửa xong, cô định đi một mình nhưng Lâm Hướng Tuyết lại nói thời khắc lịch sử quan trọng như vậy, dù cho có thế nào thì cô ấy cũng muốn tự thân chứng kiến, thế nên cô ấy cũng theo tới đây.

Đạp xe hơn nửa tiếng, cuối cùng hai người cũng đã tới tiệm chụp ảnh.

Chủ cửa tiệm chụp ảnh nhìn thấy Bạch Du là đã nhận ra ngay lập tức, dù sao nữ đồng chí xinh đẹp như vậy, muốn không nhận ra cũng khó, chủ yếu là ảnh chụp mà nữ đồng chí này muốn rửa… Vô cùng khủng khiếp, ông có muốn quên cũng không quên được.

Đương nhiên là Bạch Du cũng chú ý tới ánh mắt của chủ tiệm nhưng cô vẫn rất bình tĩnh.

Chỉ cần cô không ngại thì người khác sẽ ngại.

Hơn nữa người ngại thật sự là người khác, đó là Giang Khải và Tần Tâm Hủy trong ảnh.

Góc của bức ảnh vô cùng tráo trở, cũng vô cùng hoàn hảo, khiến Giang Khải và Tần Tâm Hủy trông như củi khô lửa bốc, căn góc tuyệt đến mức có cảm giác như có căn phòng ở đó là hai người ăn nhau được ngay vậy.

Ngay cả Bạch Du cũng muốn tự khen ngợi bản thân.

Tiền đã trả từ trước, Bạch Du lấy ảnh xong thì rời khỏi ngay, cô cố ý tìm một cửa tiệm chụp ảnh tương đối xa so với đơn vị và đại viện quân khu, thế nên cô cũng không lo việc đối phương có quen biết với Giang Khải và Tần Tâm Hủy.

Cho tới khi đi xa khỏi cửa tiệm chụp ảnh, lúc này Lâm Hướng Tuyết suýt chút nữa đã kiềm chế tới mức tức c.h.ế.t la ầm lên: "Trời ơi, đôi cẩu nam nữ này, ban ngày ban mặt mà dám ôm ôm ấp ấp nhau, quả thực là bọn họ không biết ngại mà!"

"Thằng cặn bã này, tiếc cho anh ta thân phận là con người nhưng lại cư xử như một con chó, không ngờ lòng dạ lại độc ác như vậy, bà chị lầu xanh của cậu cũng đáng ghét quá, tức c.h.ế.t mình rồi, lẽ nào cậu cứ vậy mà buông tha cho bọn họ?"

"Đương nhiên là không rồi." Bạch Du khẽ cười, sau đó cô lấy hai bức thư đã viết sẵn nội dung tố cáo trong túi đeo chéo quân đội: "Mình sẽ đi tố cáo bọn họ ngay bây giờ."

Lâm Hướng Tuyết sợ run người, một giây sau cô ấy đã nhỏ giọng khen: "Làm tốt lắm! Cậu nên làm như vậy!"

Bạch Du rút ra vài tấm ảnh, nhét vào trong mỗi bức thư, sau đó đến bưu điện gần đó để gửi.

Bức thư sẽ được giao tới vào ngày mai, chậm nhất là được giao tới vào ngày mốt.

Thế nên chuyện tiếp theo cô phải làm là chờ đợi.

Lâm Hướng Tuyết không vào bưu điện chung với cô, cô ấy chỉ chờ ở bên ngoài, sau khi Bạch Du gửi thư xong và ra ngoài, cô ấy chợt nói: “Dáng dấp của cô bé đó có chút giống cậu, là người nhà của cậu à?”

Chương 75: Chương 75

DTV-EBOOK

Bạch Du nhìn theo ngón tay của cô ấy, không khỏi ngây người.

Dáng dấp của Niệm Niệm giống cô ư?

Dương như Lâm Hướng Tuyết nhìn thấy vẻ phân vân của cô: "Chẳng lẽ mình nói không đúng ư? Quả thực là lỗ mũi và dáng dấp của cô bé cứ như được đúc chung một khuôn với cậu vậy, nếu người không biết thì còn nghĩ cô bé là em gái của cậu nữa đấy."

TBC

"Cô bé không phải người nhà của mình, là một cặp anh em mà mình gặp được vào mấy ngày trước, bọn họ giúp mình vài việc gấp nên mình có chụp giúp anh em bọn họ một bức ảnh xem như cảm ơn."

Bạch Du chợt nghĩ, chẳng trách được khi nhìn thấy Niệm Niệm, cô lại cảm thấy Niệm Niệm rất quen mắt, thì ra là dáng dấp có vài phần giống mình.

Lâm Hướng Tuyết: "Thì ra là vậy, có lẽ đây là duyên phận giữa các cậu đấy."

Bạch Du gật đầu: "Có lẽ là vậy."

Thật ra cô không rõ tình huống của cặp anh em Niệm Niệm và Lý Khắc, đời trước khi đọc báo, cô chỉ đọc vài dòng mà thôi, chỉ biết cha mẹ của cặp anh em mất từ lâu, cặp anh em sống nương tựa lẫn nhau.

Còn những chuyện khác, cô không nhớ nổi.

Hôm sau, Bạch Du cầm ảnh chụp tới rạp chiếu phim để đưa cho Lý Khắc như đã hẹn nhưng lại không gặp được Niệm Niệm.

Lý Khắc nói Niệm Niệm bị bệnh.

Bạch Du nhớ tới cô bé vừa ngoan ngoãn vừa có vài phần giống mình, không đành lòng đứng nhìn, thế nên cô ra tiệm thuốc mua chút thuốc và bánh ngọt để cho Lý Khắc mang về.

Chiều hôm đó, Bạch Du và Hướng Lâm Tuyết ra ngoài để đi thăm hỏi.

Vì để đảm bảo quyền lợi của phụ nữ, cứ cách một khoảng thời gian là các cô sẽ ra ngoài để đi thăm hỏi.

Đối tượng thăm hỏi chủ yếu là các đồng chí nữ tới hội Liên hiệp Phụ nữ để nhờ các cô giúp đỡ, đương nhiên nếu trong quá trình thăm hỏi gặp người cần giúp đỡ thì các cô cũng sẽ tiện tay giải quyết.

Chẳng qua ba gia đình mà các cô tới thăm hỏi đều không có người ở nhà.

Hôm đó các cô ra ngoài thăm hỏi không cần phải làm báo cáo gửi về cho đơn vị, thế nên Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết vui sướng quyết định đi dạo phố.

Ánh mặt trời chiếu vào gạch xanh ngói xám, cây xanh tạo bóng mát, thời tiết vô cùng đẹp.

Bạch Du mang theo tiền và phiếu được bà nội cho vào ngày hôm qua, cầm tổng cộng một trăm đồng ra ngoài, mang theo số tiền lớn tới cửa hàng bách hóa với Lâm Hướng Tuyết.

Chưa tới cửa hàng, cô bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, rõ ràng là chủ nhân của bóng dáng đó cũng nhìn thấy cô.

Sau khi lúng túng một lúc, đối phương kéo người đàn ông trẻ tuổi ở bên cạnh cạnh rồi vội bỏ chạy, chạy nhanh như thể ở phía sau có quỷ đang đuổi theo bọn họ vậy đó.

Động tác của đối phương lớn như vậy, dù Bạch Du không muốn chú ý cũng không được.

Mái tóc ngang vai, có dáng chạy chữ V, những người mà cô quen ngoài Giang Hựu Hàm ra, không thể tìm người thứ hai có dáng chạy xấu như vậy.

Nhưng mà, tại sao cô ta lại bỏ chạy khi thấy mình?

Chẳng lẽ là do người đàn ông ở bên cạnh cô ta?

Đời trước, Giang Hựu Hàm đến nhà họ An vào một năm sau, nhà họ An và nhà họ Giang xứng vai xứng vế, chồng của Giang Hựu Hàm lớn hơn cô ta bốn tuổi, bây giờ anh ta đang bảo vệ biên cương tổ quốc ở miền Tây Bắc, tới tận một năm sau thì anh ta mới được gọi về.

Nói cách khác, người đàn ông vừa rồi ở chung với Giang Hựu Hàm không phải là người chồng đời trước của cô ta, mà là một người đàn ông khác, cộng thêm hành động kỳ lạ vừa rồi của Giang Hựu Hàm, Bạch Du đưa ra một kết luận, đó là…

Người yêu của Giang Hựu Hàm.

Hơn nữa, e rằng điều kiện của người yêu không được tốt.

Chồng của Giang Hựu Hàm ở đời trước là một tinh anh xuất sắc được chọn lựa kỹ càng, trừ vẻ ngoài có chút phổ thông ra thì phẩm chất con người và năng lực cũng thuộc top đầu, nếu như một tinh anh xuất sắc như vậy biết Giang Hựu Hàm tự tiện tìm một người yêu, không biết anh ta sẽ tức tới cỡ nào nữa?

Chương 76: Chương 76

DTV-EBOOK

Bạch Du rất mong chờ được nhìn thấy cảnh tượng đó.

Lâm Hướng Tuyết trông thấy Bạch Du vẫn nhìn về phía trước, cô ấy không khỏi cảm thấy tò mò mà hỏi: "Bạch Du, cậu đang nhìn gì vậy?"

Bạch Du định thần lại: "Vừa rồi nhìn thấy một người quen nhưng dường như đối phương không nhìn thấy mình, thôi, chúng ta vào thôi."

Lâm Hướng Tuyết cũng truy đến cùng: "Ừ, cậu định mua gì vậy?"

Bạch Du: "Hôm này mình định mua rất nhiều thứ, mình định mua cho bà nội mình hai bộ quần áo, mua cho cha mình một đôi giày da, tự mua cho mình vài bộ quần áo, còn cậu?"

Lâm Hướng Tuyết nhìn cô một lượt, trông thấy cô vẫn còn mặc quân phục đi làm thường ngày, cô ấy lập tức nói: "Cậu thật sự nên mua thêm vài bộ quần áo."

Hôm nay không phải cuối tuần cũng không phải ngày đi chợ nhưng do cửa hàng bách hóa vừa nhập một lượng lớn hàng mới, có rất nhiều người biết được tin tức này, thế nên bọn họ đã tới đây giành đồ từ lâu.

Cảnh tượng đầy người, dùng câu người đông nghìn nghịt cũng không đủ để miêu tả, gần như không có nổi một chỗ để đặt chân.

Bạch Du vừa nhìn thấy cảnh tượng này là đã muốn lùi về sau nhưng Lâm Hướng Tuyết lại kéo cô chen vào biển người, cho tới khi chen đến trước quầy bày sản phẩm, đầu của hai người đã rối thành ổ gà.

Hai người nhìn dáng vẻ của đối phương, không kiềm được mà bật cười, nhưng bây giờ không phải là lúc chỉnh lại tóc, Lâm Hướng Tuyết dẫn cô đến quầy của người quen, để cho đối phương lấy loại vải tốt nhất ra một cách nhuần nhuyễn.

Đầu năm nay vải bán rất chạy, có phiếu vải chưa chắc đã mua được, nhưng có người quen ở quầy thì lại là một chuyện khác.

Nhân viên phục vụ quầy thấy Lâm Hướng Tuyết, lập tức bày vẻ mặt lấy lòng và nở nụ cười, sau khi chào hỏi xong thì lấy vải còn tồn lại ra.

Sau khi Bạch Du so sánh xong, cô lấy một vài xấp vải sợi tổng hợp, định may hai bộ quần áo cho bà nội, một bộ quần áo cho mình, lại lấy thêm vải kẻ nhung, chờ tới khi trời trở lạnh thì sẽ lấy ra làm quần áo.

Sau khi mua vải xong, hai người tới quầy quần áo may sẵn, quả thực là mẫu áo váy mới nhập rất đẹp, thoải mái rộng rãi, Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết mỗi người mua một cái.

Có váy rồi, đương nhiên phải mua một đôi giày để phối chung, thế là hai người tiếp tục đi đến tủ giày, sau khi Bạch Du mang thử thì chọn mua một đôi giày xăng-đan màu trắng, đồng thời mua một đôi giày da màu đen cho cha của cô.

Khi ra khỏi cửa hàng bách hóa, trên tay Bạch Du chất đầy đồ đạc, có thể nói là được mùa lớn.

Vải kẻ nhung có thể giữ tới mùa đông rồi sử dụng, vải sợi tổng hợp không thể giữ ấm trong mùa đông, phải nhân lúc mùa hè làm thành quần áo.

Vì thế sau khi ra khỏi cửa hàng bách hóa, Lâm Hướng Tuyết lại dẫn Bạch Du đến chỗ của thợ may Lâm.

TBC

Thợ may Lâm là họ hàng dòng thứ năm của nhà họ Lâm, đối phương có tay nghề rất giỏi nhưng giá may cũng đắt hơn thợ may bình thường, thế nên người tới đây may đồ, không phải nhà giàu có thì cũng có quyền thế.

Khi Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết bước vào, thấy có một người phụ nữ trẻ tuổi đang nâng cằm quở mắng: “Mấy năm nay chức vị của anh cả cô càng ngày càng cao, cô ăn mặc như thế này không phải là tuyên bố làm mất thể diện của anh cả cô à? Người không biết, còn cho rằng anh cả và chị dâu của cô đang đối xử tệ bạc với cô đấy!”

Vừa nhìn là đã biết cô gái trẻ tuổi bên cạnh có tính tình rất tốt, dịu giọng đáp lại: “Anh cả và chị dâu đối xử với em rất tốt, là em không biết tự làm đẹp mình nên làm phiền tới anh cả và chị dâu.”

Người phụ nữ trẻ tuổi lên tiếng: “Cô biết là được rồi, nay tôi dẫn cô đến tiệm may để may cho cô vài bộ đồ, khi tới đảo Quỳnh Châu, anh cả của cô sẽ giới thiệu cho cô một sĩ quan, sau này cô sẽ được sống yên vui sung sướng!”

Chương 77: Chương 77

DTV-EBOOK

Cô gái trẻ tuổi ngại đỏ mặt, cúi đầu không nói nữa.

Người phụ nữ trẻ tuổi không quan tâm cô ấy có trả lời lại không, cô ta cầm xấp vải mình mang tới để cho thợ may Lâm may mẫu mới mẻ và độc đáo nhất giúp cô ta và em gái của chồng, nói xong cô ta quay người lại…

Lúc này Bạch Du mới nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô ta, cô không khỏi cảm thấy sửng sốt.

Lâu Mạn Lệ.

Em gái ruột của Lâu Tú Anh, hai chị em hơn nhau hai mươi tuổi, Lâu Mạn Lệ chỉ lớn hơn Giang Lâm ba tuổi.

Cha mẹ Lâu Tú Anh c.h.ế.t sớm, có thể nói là bà ta đã một tay nuôi nấng đứa em gái này, không khác con gái là bao.

Năm kia Lâu Mạn Lệ cưới một vị sĩ quan khác, năm ngoái vừa sinh một cặp con trai, địa vị ở nhà chồng từ từ tăng lên.

Đời trước, Lâu Mạn Lệ theo chồng đến đảo Quỳnh Châu, chồng của cô ta làm chung một đơn vị đồn trú với Giang Lâm, vì thế cô ta thường xuyên báo cho Lâu Tú Anh biết về tin tức của Giang Lâm, có một lần cô nghi ngờ Lâu Mạn Lệ là thám tử do Lâu Tú Anh gài vào bên cạnh Giang Lâm.

Chẳng qua chuyện cô nhớ kỹ nhất là chuyện Lâu Mạn Lệ muốn gả em chồng của mình cho Giang Lâm,

tiếc rằng Giang Lâm đã không đồng ý, nghĩ thế, cô nhìn sang cô gái trẻ tuổi ở bên cạnh Lâu Mạn Lệ.

Đó là một cô gái trông có phần ngại ngùng, dáng vẻ mười bảy mười tám tuổi, mặc một bộ quần áo cũ kỹ không vừa vặn, mái tóc khá thưa thớt, cố ép thành b.í.m tóc đuôi sam.

Không biết có phải là do ánh mắt của cô quá nóng bỏng không, dường như cô gái trẻ tuổi đã chú ý tới cô, cô ấy ngẩng đầu lên, ngẩn người khi đối diện với khuôn mặt của cô, ngay sau đó nở một nụ cười ngại ngùng.

Đó là một cô gái rất khó khiến người ta nảy sinh ác cảm.

Bạch Du chưa kịp cười đáp lại với cô ấy thì cô ấy đã thu ánh mắt lại, cúi đầu xuống một lần nữa.

Lâu Mạn Lệ căn dặn thợ may Lâm xong, cô ta chuẩn bị rời khỏi tiệm, khi lướt qua bên cạnh Bạch Du, cô ta liếc mắt nhìn một cái theo bản năng, dường như có chút quen mắt nhưng cô ta nhanh chóng nâng cằm lên, trực tiếp lướt qua bên cạnh Bạch Du.

Sau khi cô ta rời khỏi cửa tiệm may, Lâm Hướng Tuyết mới đụng Bạch Du một cái: “Cậu quen người vừa nãy à?”

Bạch Du cũng không gạt cô ấy: “Cô ta là em gái của mẹ kế Giang Khải.”

“Em gái của mẹ kế anh ta trẻ thế à?” Lâm Hướng Tuyết bày ra vẻ mặt khiếp sợ trước, ngay sau đó lại

nói với vẻ mặt khinh bỉ: “Nhưng mình cũng chợt ra lý do cậu không muốn gả đến đó, đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã mà, trông em gái của bà ta cũng chẳng tốt lành, vừa rồi cô ta nói oai phong lẫm liệt lắm, như thể muốn tất cả mọi người trên đời biết cô ta may quần áo cho em chồng mình. Thật ra các xấp vải cô ta đưa cho thợ may Lâm khác nhau, vải may quần áo cho cô ta là vải sợi tổng hợp, còn vải may quần áo cho em chồng của cô ta lại là vải không dệt rẻ nhất.”

Vải không dệt được chế tạo từ vải rách, dệt nhiều lần thành vải, loại vải này không chỉ có màu sắc không đẹp, quan trọng là chất lượng vải không được tốt, khi làm việc chỉ cần dùng lực lớn một chút, là có thể khiến quần áo bị xé rách một lỗ lớn.

Nếu nói vải không dệt là loại vải chỉ có người nghèo sử dụng, vậy vải sợi tổng hợp là loại vải vô cùng xa xỉ ở thời đại này.

Vải sợi tổng hợp đắt hơn vải bông bình thường, người bình thường không thể mua nổi, vì thế mà có một xấp vải sợi tổng hợp làm quần áo, là một chuyện rất danh dự.

Vừa rồi Lâu Mạn Lệ dùng vải sợi tổng hợp cho mình, cho em chồng của mình dùng vải bố, quả thực là không có phẩm giá của một con người.

Bạch Du đã chú ý tới điều từ lâu: “Cậu nói đúng, quả thực là hai chị em nhà họ Lâu chẳng phải là kẻ tốt lành gì.”

Chương 78: Chương 78

DTV-EBOOK

Đời trước, mỗi lần Lâu Mạn Lệ tới nhà họ Giang thì đều vênh mặt hất cằm sai khiến cô, khi thì bắt bẻ cô không làm được chuyện, khi thì bắt bẻ cô không ra gì, cô ta coi mình như mẹ chồng thứ hai của cô, bởi vì thế mà cô không có ấn tượng tốt với Lâu Mạn Lệ.

Thợ may Lâm đã tới, hai người không nói tiếp nữa.

Thợ may Lâm đo kích cỡ cho Bạch Du, hỏi cô muốn mẫu thế nào, còn đưa cho cô muốn cuốn vở để lựa chọn.

Cuốn vở không dày, có tầm mười mấy mẫu nhưng trong mắt Bạch Du, những mẫu nãy đã quá cũ kỹ, chẳng bao lâu nữa thôi là sẽ lỗi thời, cô suy nghĩ một lúc, sau đó nói với thợ may Lâm về mẫu mà mình muốn.

Thợ may Lâm làm việc rất cẩn thận, hỏi rất chi tiết về yêu cầu của cô, nhưng tới cuối cùng vẫn không thể xác định được mẫu mà Bạch Du mong muốn.

Bạch Du thấy bên cạnh có giấy bút, tiện tay cầm lên để vẽ, cô cầm bút phác thảo tùy ý vài nét, chẳng bao lâu sau đã vẽ xong dáng người mẫu.

Lâm Hướng Tuyết không biết cô còn có bản lãnh này, nhìn cô bắt đầu vẽ như thần không rời mắt, chẳng bao lâu sau cô đã vẽ xong một kiểu quần áo vô cùng mới lạ.

“Bạch Du, cậu biết vẽ từ khi nào vậy?” Lâm Hướng Tuyết cầm mẫu quần áo cô vừa vẽ xong, nhìn đi nhìn lại: “Cậu vẽ đẹp quá, mình dám chắc rằng, cậu sẽ rất xinh đẹp khi mặc cái váy này!”

Bạch Du được cô ấy khen tới mức cảm thấy ngại ngùng: “Bình thường mình thích vẽ lung tung vài thứ, không biết tôi vẽ như vậy thợ may Lâm có thể may được không?”

Thợ may Lâm thò đầu qua nhìn một cái, sau đó gật đầu nói: “Được, có mẫu cho tôi xem, là tôi có thể làm được.”

Nghe được lời này, Bạch Du mới yên tâm thanh toán tiền đặt cọc.

Khi ra khỏi tiệm may thì vừa lúc tới giờ ăn cơm chiều, hai người bàn bạc với nhau, quyết định nay sẽ đến một nơi xa hoa – Cửa tiệm Ngọc Hoa Đài lâu đời.

Ngọc Hoa Đài có rất nhiều đầu bếp nổi tiếng, từng phục vụ cho Thủ tướng và Nguyên soái, trở thành đầu bếp tại nhà của ngài Mai Lan Phương, sau này cũng được điều đến để làm chủ bếp ở nhà bếp, ngay cả bếp trưởng của bữa tiệc chiêu đãi do chính phủ tổ chức lần đầu tiên, cũng đến từ Ngọc Hoa Đài.

TBC

Kỹ thuật và thực lực của Ngọc Hoa Đài rất mạnh mẽ, có thể thấy được chút ít.

Món ăn nổi bật của Ngọc Hoa Đài là món Hoài Dương, trong bữa tiệc lập nước đầu tiên, còn có các món ăn từ lươn và thang bao, được gọi là “Ba báu vật” giữ nhà của Ngọc Hoa Đài.

Tháng tám là lúc lươn thơm ngon nhất, Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết gọi món lươn xào, lươn chiên giòn và một phần dưa leo trộn nước tương chua cay.

Trong lúc chờ lên món, Lâm Hướng Tuyết kiềm chế rất lâu cuối cùng cũng hỏi: "Cậu đã nghĩ hai ngày, vậy cậu nghĩ thế nào?"

Bạch Du không đuổi theo kịp mạch não của cô ấy: "Nghĩ về cái gì?"

Lâm Hướng Tuyết: "Đương nhiên là nghĩ về việc vứt bỏ em trai, chọn anh trai rồi!"

Bạch Du: "..."

Nhắc tới Giang Lâm, cô lập tức nhớ tới giấc mộng ngày đó, nhớ tới Giang Lâm "Chất vấn" cô rằng tại sao cô lại muốn sờ n.g.ự.c của anh, lỗ tai "Bùm" một tiếng trở nên đỏ bừng.

Thấy Lâm Hướng Tuyết nhìn cô với đôi mắt sáng ngời, cô không thể làm gì khác hơn: "Mình và anh ấy không có khả năng, cho dù mình không quan tâm đến ánh nhìn của người khác, nhưng cho dù thế nào thì anh ấy và Giang Khải cũng là anh em, chưa chắc anh ấy đã sẵn lòng bị mình kéo vào trong vũng nước đục này. Vả lại, anh ấy cũng không có tình cảm nam nữ với mình, anh ấy... Dường như xem mình là một đứa con nít."

Lâm Hướng Tuyết "Ồ" một tiếng, sau đó thở dài nói: "Cậu nói thế, có lẽ anh ấy coi cậu trở thành con nít, dù sao các cậu cũng chênh nhau bảy tuổi mà, khi anh ấy quải cặp đến trường, cậu vẫn còn cởi truồng chạy trong đại viện."

Chương 79: Chương 79

DTV-EBOOK

Bạch Du: "..."

Mình không có, mình không làm, đừng có nói bậy.

Khi nói chuyện, món ăn lần lượt được bưng lên.

Món ăn là từ lươn do Ngọc Hoa Đài làm có thể dùng bốn chữ dày công tôi luyện để miêu tả, coi như Bạch Du đã cảm nhận được ý nghĩa của câu nói "Ăn món làm từ lươn chi bằng đến Ngọc Hoa Đài".

Món lươn xào không dùng ớt ngâm và hành lá, chỉ dùng rau thơm, khi ăn không có chút mùi tanh nào, cắn một cái, vô cùng tươi ngon và mềm mại, thịt tươi rất ngon miệng, vừa thưởng thức là biết dùng lươn sống để làm thành món ăn.

Lươn chiên giòn có màu vàng kim, khi cắn rất giòn, có vị ngọt mặn chua, còn có vị cay của bột tiêu, càng nhai càng ngon, quanh miệng thơm ngát.

Món dưa leo trộn nước tương trông đơn giản nhưng lại rất giòn và ngon miệng, mùi vị đầy đủ, không phải cứ tùy tùy tiện tiện là có thể làm được, chỉ có Ngọc Hoa Đài làm được, tê cay giòn ngon, chua chua cay cay, vô cùng bắt miệng.

Đi dạo đến chiều, Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết cũng rất đói bụng, cầm đũa lên bắt đầu ăn như gió cuốn.

Cuối cùng hai người no đến mức suýt không đi được nữa.

***

Hai ngày trôi qua, chẳng mấy chốc đã tới thứ bảy.

Nghĩ tới chuyện ngày mai là cuối tuần, trong lòng Tần Tâm Hủy không khỏi vui mừng.

Cô ta đã bị đuổi khỏi nhà họ Bạch được một tuần.

Một tuần này, cô ta luôn ở lại nhà ở tập thể của đơn vị, một nhà ở tập thể nho nhỏ mà có tận mười người ở, còn phải ngủ giường tầng nữa, chỗ nhỏ thì thôi, quan trọng nhất là không có chút riêng tư nào cả.

Vả lại, mỗi đêm trong nhà ở tập thể luôn có một người nói nhảm khi đi ngủ, còn có một người luôn nói mớ vào mỗi đêm, khiến cô ta không bữa nào được ngủ ngon.

Tuy căn phòng ở nhà họ Bạch khá nhỏ, nhưng dù sao nó cũng chỉ thuộc về một mình cô ta, vả lại cô ta ở nhà họ Bạch cũng thuận lợi cho việc tìm người yêu.

Ngày đó khi cô ta và Giang Khải đến rạp chiếu phim để xem phim, cô ta có thể cảm nhận rõ ràng là Giang Khải động lòng với cô ta, đặc biệt là ánh mắt của anh ta khi đảo qua eo và n.g.ự.c của cô ta, khi đó cô ta không nhịn được mà run rẩy cả người.

Hôm sau cô ta đã bị đuổi khỏi nhà họ Bạch, dẫn đến việc hai người bọn họ không thể tiến thêm một bước được nữa, vả lại cô ta cũng không biết Giang Khải nghĩ về mình thế nào.

Cho dù thế nào cô ta cũng phải trở về nhà họ Bạch.

Tối ngày mai là cuối tuần, cô bảo ngày mai sẽ dẫn cô ta đến nhà của ủy viên chính trị Vương thuộc bộ Tổ chức, ủy viên chính trị Vương là cấp trên của chồng cô.

Cô muốn ủy viên chính trị Vương ra mặt khuyên bảo dượng, cứ vậy, hai cô cháu cô ta có thể trở về nhà họ Bạch, mà còn phải do dượng mời các cô ta về.

Nghĩ vậy, ý cười ở khóe miệng Tần Tâm Hủy không thể giấu được nữa.

Đúng lúc này, cán sự Trần chạy từ bên ngoài vào, nắm lấy cổ tay của cô ta: "Cán sự Tần, bây giờ cô đi theo tôi giải thích với người yêu của tôi!"

Tần Tâm Hủy bị kéo cổ tay đau vô cùng, đồng thời cũng chẳng biết tại sao: "Cán sự Trần, cậu đang nói gì vậy, mình không quen biết người yêu của cậu, mình có thể giải thích được gì chứ?"

Chắc là cán sự Trần đã khóc, đôi mắt sưng vù như quả óc chó: "Bởi vì suốt ngày cô nói mình bị người ta bắt nạt trước mặt tôi, tôi cảm thấy không vừa mắt, thế nên tôi đã chạy tới trước mặt vị hôn phu của em họ cô để tố cáo giúp cô. Nào ngờ người yêu của tôi lại muốn chia tay với tôi vì chuyện này, ngay bây giờ cô phải đi theo tôi để giải thích với người yêu của tôi, tất cả là do cô bảo tôi làm như vậy!"

Mấy ngày nay, cô ta nhờ cậy tất cả người có thể nhờ cậy được, cũng chạy tới trước cửa nhà của người yêu cô ta để chờ anh ta, dù cô ta có nói gì thì người yêu cũng quyết tâm chia tay với cô ta.

Chương 80: Chương 80

DTV-EBOOK

Cô ta không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm Tần Tâm Hủy, kẻ đầu têu thói xấu, chỉ cần cô ta và mình giải thích với người yêu, nói không chừng yêu của cô ta sẽ tha thứ cho cô ta.

Tần Tâm Hủy thầm mắng một tiếng xui xẻo: "Cán sự Trần, cậu buông tay mình ra trước đã, mình biết cậu rất thích nhúng tay vào chuyện không công bằng, mình cũng đồng tình chuyện người yêu của cậu muốn chia tay với cậu, nhưng cậu không thể vì chuyện đó mà nói bậy. Cho tới tận bây giờ mình chưa từng bảo cậu tới tìm vị hôn phu của em họ mình, mọi chuyện là do chủ kiến của cậu mà..."

Đầu tiên cán sự Trần không dám tin, sau đó khóe mắt như muốn nứt ra: "Tần Tam Hủy, cô nói mấy lời này không cảm thấy cắn rứt lương tâm ư? Chủ kiến của tôi ư, nếu không phải do cô mỗi ngày chạy tới trước mặt tôi khóc lóc kể lể mình bị người ta bắt nạt thì sao tôi lại ra tay giúp cô chứ?"

Nghe được tiếng động, mọi người trong đơn vị chạy ào ra xem.

Khuôn mặt Tần Tâm Hủy đỏ bừng: "Cán sự Trần, mình coi cậu là bạn nên mới kể nỗi khổ trong lòng mình cho cậu nghe, mình biết cậu là vì muốn tốt cho mình, mình có thể phát lời thề, mình chưa từng bảo cậu làm những chuyện đó... Mình không có mà huhuhu..."

Nói xong, cô ta òa khóc nức nở, khi khóc trông cũng đẹp, so với cán sự Trần, cô ta trông có vẻ vừa nhỏ bé bất lực vừa đáng thương.

Cán sự Trần tức muốn ói máu, nhưng cô ta là loại người không biết tranh cãi với người khác, chỉ biết nói tới nói lui vài câu: "Nếu không phải do cô mỗi ngày chạy tới khóc lóc kể lể với tôi mỗi ngày, sao tôi lại phải làm những chuyện đó, nếu tôi không làm những chuyện đó, sao người yêu của tôi lại chia tay với tôi?"

Có người cảm thấy cán sự Trần ngốc, có người cảm thấy Tần Tâm Hủy quá tuyệt tình, cũng có người cảm thấy cán sự Trần tự làm tự chịu, ai bảo cô ta lại thích xen vào chuyện của người khác chứ.

Đúng lúc này, trong đám người vang lên một tiếng cười khẩy: "Lúc trước mình nói đầu của cậu bị vô nước mà cậu không tin, bây giờ đã tin chưa? Đây không phải lần đầu tiên có chuyện người làm ruộng cứu phải con rắn, cũng chỉ có một mình cậu cảm thấy thương cảm cho cô ta."

Mọi người nhìn sang thì thấy cán sự Vương nắm hạt dưa, dựa vào lan can hóng chuyện.

Cán sự Vương và cán sự Trần là bạn thân, bởi vì chuyện của Tần Tâm Hủy nên hai người cãi nhau một trận vô cùng lớn.

Cán sự Trần nghe cô ấy nói thì bắt đầu nhớ lại chuyện trước đó, cảm thấy vô cùng hối hận, sau đó cô ta chỉ vào Tần Tâm Hủy rồi mắng: "Là do đầu tôi bị

vô nước, mắt tôi mù nên mới cảm thấy thương cảm cho cô! Loại ti tiện bỉ ổi, ăn cháo đá bát như cô, sớm muộn cũng sẽ nhận báo ứng!"

Vừa dứt lời, có người la lên: "Cán sự Tần, chủ nhiệm gọi cô đến phòng làm việc của ông ấy!"

Chẳng biết tại sao, khi nghe nói như vậy, trong lòng Tần Tâm Hủy cảm thấy rất hồi hộp, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì dự cảm chẳng lành đã ập tới.

Chẳng bao lâu sau, cô ta đã biết tại sao mình lại cảm thấy như vậy.

Cô ta nhìn bức thư tố cáo trước mặt chủ nhiệm Vương, cả người run rẩy vì tức giận.

Chủ nhiệm Vương trầm mặt: "Ngày đầu tiên các cô tham gia vào bộ Tuyên truyền là tôi đã nói với các cô rồi, bộ Tuyên truyền của chúng tôi quan trọng nhất là việc lấy mình làm gương, tư tưởng giác ngộ cao, nhưng cô xem bây giờ cô đang làm gì? Đi xem phim với vị hôn phu của em họ mình, người có đời sống và tác phong không đoan chính như cô, tôi cho rằng cô không phù hợp để tiếp tục ở lại bộ Tuyên truyền của chúng tôi!"

Thật ra những lời này đã rất nhẹ rồi, những bức ảnh được gửi tới thật sự rất khó coi.

Hai người dám ôm ôm ấp ấp trước mặt công chúng, còn ra thể thống gì nữa chứ!

Chương 81: Chương 81

DTV-EBOOK

Cô ta nên cảm thấy may mắn vì nếp sống của mấy năm nay tốt hơn trước rất nhiều, nếu là lúc trước, chắc chắn hai người bọn họ sẽ phải bị bắt đi diễu phố!

Mặc dù bây giờ không bị bắt đi diễu phố nữa nhưng dù có thể nào thì cô ta cũng không thể ở lại bộ Tuyên truyền của bọn họ được nữa.

Cả người Tần Tâm Hủy càng run rẩy dữ dội, lần này cô ta thật sự sợ: "Chủ nhiệm Vương, tôi không có quan hệ nam nữ bất chính, tôi và đồng chí Giang đi xem phim cũng đã được sự đồng ý của em họ..."

Chủ nhiệm Vương cắt ngang cô ta: "Nếu là vậy thì cô bảo em họ cô đến đây làm chứng cho cô đi."

Tần Tâm Hủy: "..."

Làm sao cô ta dám bảo Bạch Du đến làm chứng chứ, vả lại cô ta nghi ngờ người viết bức thư tố cáo này là Bạch Du!

Đáng sợ nữa là, còn kèm theo ảnh chụp!

Nếu không có ảnh chụp, cô ta cắn c.h.ế.t cũng không thừa nhận, chủ nhiệm Vương cũng không có cách gây khó dễ cho cô ta, bây giờ ảnh chụp được đặt ở ngay trước mắt, cô ta muốn biện luận thì cũng không có cách để biện luận.

Không chỉ có một người.

Người lọt vào bức thư tố cáo còn có Giang Khải.

Ông trời sẽ không tha cho bất cứ một trai đểu gái đểu nào cả.

Hôm nay là ngày đơn vị công bố danh sách bồi dưỡng, Giang Khải cố ý mặc áo sơ mi và giày da mới, nếu không phải là sợ quá khoa trương, anh ta còn định mặc tất cả đồ mới lên người.

Vô cùng khó có được cơ hội bồi dưỡng lần này, tổng cộng chỉ có hai suất, tất cả mọi người hăm he muốn giành được suất lần này, tiếc rằng một suất trong đó đã thuộc về anh ta.

Tưởng tượng ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, bước chân của Giang Khải nhanh như gió, cả người như gió xuân ấm áp, nhất định phải lấy được.

Bước vào văn phòng, mọi người nhìn quần áo của anh ta, không khỏi trêu chọc: "Hôm nay cả người đồng chí Giang tràn đầy sức sống!"

Cũng có người chua xót nói: "Đừng nói là đồng chí Giang đã nhận được tin tức từ trước, biết rõ bản thân lại đạt được suất bồi dưỡng đấy nhé?"

Giang Khải biết rõ bản thân được chọn, bề ngoài lại vờ như đứng đắn nói: "Đừng nói bậy! Suất bồi dưỡng là việc bí mật, tôi cũng không biết giống như mọi người, còn về bộ quần áo bữa nay là quà sinh nhật mà mẹ tặng cho tôi, vì lấy lòng bà ấy nên tôi mới mặc."

Mọi người biết mẹ mà anh ta nói là mẹ kế Lâu Tú Anh, nhất thời mọi người lại ngưỡng mộ anh ta vì có một người mẹ kế chu đáo với anh ta.

Trong lúc nói chuyện, thư ký Lâm làm việc cho ủy viên chính trị Vu bước tới: “Cán sự, ủy viên chính trị gọi anh tới văn phòng của ông ấy một chuyến.”

Vừa dứt lời, tất cả ánh mắt của mọi người đã dồn lên người Giang Khải, có ngưỡng mộ, có ghen tị, có không cam lòng.

TBC

Giang Khải kéo cổ áo, khóe miệng khẽ cong lên: “Được, tôi qua ngay đây.”

Anh ta cho rằng ủy viên chính trị Vu muốn nói với anh ta về chuyện bồi dưỡng, kết quả khi anh ta vừa bước vào văn phòng, ngay lập tức có một bức thư ném vào mắt anh ta.

“Cậu đọc xem bên trong viết gì?”

Giang Khải bị đập vào mặt, anh ta nhìn sắc mặt ủy viên chính trị Vu, tim đập thình thịch, chợt cảm thấy không ổn, anh ta lập tức nhặt bức thư lên đọc.

Không đọc thì không sao, sau khi đọc xong anh ta tức giận đến run người: “Phỉ báng! Đây chắc chắn là phỉ báng!”

Giang Khải không ngờ rằng, chỉ trong lúc anh ta tức giận kéo Tần Tần Hủy tới rạp chiếu phim để xem phim mà thôi, thế mà lại bị người ta tố cáo là anh ta có quan hệ nam nữ bất chính!

Rốt cuộc là ai muốn hại anh ta?

Ủy viên chính trị Vu nhướng mày: “Phỉ báng? Vậy cậu định giải thích mấy bức ảnh thế nào?”

Giang Khải không ngờ còn có ảnh chụp, anh ta cầm lấy ảnh chụp trên bàn để xem xét, suýt chút là

anh ta đã tức ói m.á.u rồi.

Ngày đó anh ta chỉ tiện tay giúp Tần Tâm Hủy, tại sao lại bị người ta chụp lén, còn chụp trông mờ ám tới như vậy!

Chương 82: Chương 82

DTV-EBOOK

Nhất định là người đó cố ý!

Chắc chắn có người theo dõi anh ta!

Giang Khải thở sâu: “Tôi và đồng chí nữ trong ảnh là trong sạch, lúc đó cô ấy bị người khác đụng trúng, tôi chỉ đưa tay đỡ cô ấy mà thôi, còn chuyện đi xem phim chung với nhau, đó lại càng không có thật. Chúng tôi chỉ tình cờ vào chung một rạp chiếu phim, chúng tôi không đi cùng với nhau, thậm chí chỗ ngồi của chúng tôi còn rất xa nhau, nếu ủy viên chính trị Vu không tin thì có thể cho người đi điều tra!”

Ủy viên chính trị Vu trầm ngâm: “Chuyện này tôi sẽ tự cho người đi điều tra nhưng chuyện này có ảnh hưởng xấu với cậu, lần này cậu không cần tới bồi dưỡng ở thành phố Quảng, sau này làm việc phải cẩn thận, biết chưa?”

Không khác nào sấm sét giữa trời quang!

Máu trên mặt Giang Khải như bị rút sạch, trắng tới mức đáng sợ: “Ủy viên Vu, tôi…”

Ủy viên chính trị Vu xua tay: “Cậu không cần nói nữa, chuyện này cứ quyết định vậy đi.”

Cho dù kết quả điều tra chứng minh Giang Khải và đồng chí nữ kia không có vấn đề, nhưng cảnh tượng hai người bọn họ ôm ôm ấp ấp nhau bên đường bị người ta chụp được, ai mà biết bước tiếp theo của người tố cáo chứ.

TBC

Nếu làm lớn chuyện, ắt sẽ gây ảnh hướng tới hình ảnh của bộ ngành bọn họ, thế nên dù Giang Khải có mối quan hệ nam nữ bất chính không thì phần thua thiệt này, anh ta cũng phải chấp nhận.

"..."

Giang Khải cảm thấy mình bị người ta đập một gậy bất ngờ.

Anh ta đã coi suất bồi dưỡng đó là vật trong túi của mình từ lâu, thậm chí còn chọn quà xong cả rồi, chỉ chờ danh sách được công bố, bây giờ lại tụt mất vì một bức thư tố cáo!

***

Sau khi gửi thư tố cáo xong, Bạch Du luôn chú ý tới tin tức bên Giang Khải và Tần Tâm Hủy.

Không đợi cô chạy đi nghe ngóng thì đã có người chủ động chạy tới cửa báo cho cô biết.

Người tới không phải ai khác, là Giang Hựu Hàm lén lén lút lút bên ngoài cửa hàng bách hóa.

Giang Hựu Hàm chặn cô lại đường đi làm về, im lặng một lúc rồi mới nói: "Tôi nói này, Bạch Du, có phải lần trước ở... Cửa hàng bách hóa cô đã nhìn thấy tôi không?"

Bạch Du nhướn mày: "Tôi không chỉ nhìn thấy cô mà còn nhìn thấy người đàn ông ở bên cạnh cô, chẳng lẽ anh ta là người yêu của cô?"

Giang Hựu Hàm tức giận phản bác lại ngay lập tức: "Bạch Du, cô đừng có nói bậy! Tôi không có người yêu!"

Bạch Du: “Ồ.”

Giang Hựu Hàm: “…”

Giang Hựu Hàm: “Tôi cảnh cáo cô, Bạch Du, tôi không cho phép cô nói cho bất cứ ai trong nhà tôi biết, đặc biệt là mẹ của tôi, nếu cô đồng ý không nói cho mẹ tôi biết thì tôi sẽ nói cô cho nghe một bí mật!”

Dáng vẻ Bạch Du không quan tâm mấy: “Bí mật gì?”

Giang Hựu Hàm: “Trước tiên cô phải đồng ý không nói cho mẹ tôi biết, nếu không thì tôi sẽ không nói!”

Bạch Du nhún vai: “Tùy cô.”

Nói xong, cô chuẩn bị đạp xe rời khỏi.

Giang Hựu Hàm thấy cô thật sự định rời khỏi đây, cô ta tức đến mức dậm chân giữ chặt cô lại: “Tôi nói cho cô biết, gần đây đơn vị của anh năm có hai suất bồi dưỡng của trường Quân đội ở thành phố Quảng, anh năm của tôi đã nắm chắc mười phần, ai ngờ lại bị một người nào đó tố cáo làm mất suất bồi dưỡng!”

Đôi mắt Bạch Du sáng rực: “!”

Còn có chuyện tốt như vậy à?

Cô biết rõ thư báo cáo chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng xấu với Giang Khải, nhưng không ngờ lại có ảnh hưởng lớn tới như vậy.

Thật là quá tốt!

Giang Hựu Hàm không chú ý tới vẻ mặt vui mừng của cô, cô ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Không biết là kẻ ti tiện bỉ ổi nào, thế mà lại dám tố cáo anh năm

của tôi có quan hệ nam nữ bất chính, nếu tôi biết kẻ đó là ai, chắc chắn tôi sẽ không tha cho kẻ đó!"

Vẻ mặt Bạch Du bình thản: "Đây là bí mật cô muốn nói cho tôi nghe?"

Lúc này Giang Hựu Hàm mới dời mắt tới trên khuôn mặt của cô, ngoài dự liệu nói: "Anh tôi tụt mất cơ hội đi bồi dưỡng, tại sao cô lại không buồn chút nào vậy?"

Chương 83: Chương 83

DTV-EBOOK

Bạch Du mỉm cười: “Tại sao tôi phải buồn? Có phải tôi có quan hệ nam nữ bất chính đâu? Vả lại, đây là bí mật mà cô muốn nói cho tôi nghe?”

Giang Hựu Hàm cảm thấy thái độ của cô rất không đúng, nhưng bây giờ cô ta không có tâm trạng để điều tra: “Đương nhiên là không phải rồi, bí mật tôi sắp nói mới có liên quan tới cô.”

Bạch Du nhướng mày: “Liên quan tới tôi?”

Cuối cùng Giang Hựu Hàm cũng thấy cô có chút quan tâm. thế là cô ta đắc ý gật đầu: “Không sai, anh năm của tôi không chỉ mất cơ hội đi bồi dưỡng, mà cơ hội lần này còn liên quan tới việc sau này có thể thăng chức suôn sẻ không nữa. Thế nên sau khi mẹ của tôi bàn bạc với anh năm, định mời cô tới nhà tôi tham gia cuộc họp gia đình, sau đó để cho anh năm nhà tôi ngỏ lời về chuyện cưới cô với ông nội của tôi.”

Bạch Du run rẩy: “Ý của cô là ông cô đã trở về thủ đô?”

Giang Hựu Hàm: “Đúng vậy, hôm nay ông nội tôi vừa quay về nhà, cuộc họp gia đình nhà chúng tôi tổ chức vào ngày mai, mẹ tôi nói muốn mời cô tham gia cuộc họp gia đình của nhà chúng tôi, lúc đó để cho anh tôi ngỏ lời muốn cưới cô, cuối cùng anh năm của tôi cũng chịu cưới cô rồi, có ngạc nhiên vui mừng không?”

Có ngạc nhiên, vui mừng thì không.

Giang Hựu Hàm: “Tôi đã nói bí mật cho cô nghe, cô không được nói chuyện của tôi với mẹ tôi!”

“Được thôi.”

Bạch Du gật đầu, nói xong, cô đạp xe đạp nghênh ngang rời đi.

Đời trước không có chuyện tố cáo, Giang Khải suôn sẻ đến thành phố Quảng để bồi dưỡng, suôn sẻ có được cơ hội thăng chức.

Lần này mất cơ hội bồi dưỡng, đồng nghĩa với việc mất cơ hội thăng chức, thế nên anh ta mới nôn nóng, muốn tức tốc cưới cô, sau đó đạt được mấy mối quan hệ và tài nguyên từ chỗ ông Giang.

Bạch Du khẽ cười.

Cô vốn định nói riêng về chuyện hủy hôn ước với ông Giang,

Nhưng nếu đôi mẹ con đó đã không biết xấu hổ như thế, vậy cô cũng không cần giữ thể diện cho bọn họ.

Để ăn mừng chuyện Giang Khải mất cơ hội đi bồi dưỡng, Bạch Du dùng số tiền cao hơn thị trường để mua một con gà của thím Thái, sau đó cô làm một bàn thịt gà lớn.

Mâm thịt gà được xào trước hầm sau, làm da gà giòn thịt nhừ nhưng không bị khô, mùi vị vô cùng ngon, kết hợp thêm ớt xanh, ớt đỏ, trông vô cùng hấp dẫn.

Bạch Phi Bằng đi làm về, ông vừa bước vào cửa là đã có một mũi thơm xông vào mũi, sau đó nhìn một

mâm thịt gà trên bàn ăn, không khỏi cảm thấy kỳ lạ: "Hôm nay là ngày gì vậy, sao lại nấu nhiều thịt gà như thế?"

Thấy cha cô đã về, Bạch Du nhanh nhẹn sắp xếp lại chén đũa, cười nói: "Không phải ngày nào cả, đơn giản là nay tâm trạng con được tốt mà thôi."

Mặc dù cô vẫn chưa biết tình hình bên Tần Tâm Hủy, nhưng Giang Khải gặp chuyện xui xẻo, sao cô ta có thể trốn được chứ?

Vừa nghĩ tới việc cả hai người bọn họ cùng gặp chuyện, cô hận không thể đốt pháo để ăn mừng,

Về chuyện cô tố cáo Giang Khải và Tần Tâm Hủy, cô không định nói cho cha cô và bà nội biết, dù sao trong lòng bọn họ, cô là một đứa trẻ vừa tốt bụng vừa đơn thuần.

Bà Bạch thấy cháu gái vui vẻ, bà cũng vui lây, nhưng khi nhìn thấy một mâm thịt gà, bà lại không ăn được, không khỏi thở dài: "Đứa nhỏ này, có phải cháu thật lòng muốn làm bà thèm không?"

TBC

Bạch Du cười nói: "Bà nội yên tâm, cháu cố ý xào một mâm thịt gà ít dầu ít cay cho bà ăn đấy."

Theo lời bác sĩ dặn bà nội không thể ăn đồ quá dầu mỡ, thế nên vừa rồi khi nấu cơm, cô có làm thêm một mâm nhỏ cho bà nội ăn.

Bà Bạch nghe cô nói vậy, cười tới mức chỉ thấy răng chứ không thấy mắt: "Đứa nhỏ ngoan, không uổng công bà nội thương con, nào giống cha của con, chỉ biết một mình nó thôi!"

Vẻ mặt Bạch Phi Bằng vô tội: "..."

Chương 84: Chương 84

DTV-EBOOK

Ông đã làm gì?

Bạch Du thấy dáng vẻ của cha cô, suýt chút nữa là đã bật cười.

Chẳng bao lâu sau cả nhà đã bị đồ ăn ngon chinh phục.

Thịt gà mịn màng tê cay, khoai tây tiếp nhận tất cả các tinh túy của nguyên liệu, mềm dẻo ngọt lịm, tan trong miệng, rất phù hợp với người lớn tuổi có răng yếu như bà Bạch.

Bột mì cắt miếng vừa to vừa mỏng, khuấy bên trong nước súp vài lần, ngay sau đó nước súp đậm đà thơm nức bao trọn lấy bột mì, đưa vào trong miệng, mùi thơm ngon tê cay lập tức chiếm trọn lấy vị giác, quả thực là ngon tới mức khiến người ta muốn dừng mà dừng không được.

Ăn tối xong, Lâu Tú Anh cũng vừa tới nhà.

Mặc dù biết mục đích tới đây lần này của Lâu Tú Anh, nhưng Bạch Du lại vờ như không biết.

Chẳng qua khi Lâu Tú Anh mời cô tới tham gia cuộc họp gia đình của nhà họ Giang, cô vẫn vui vẻ đồng ý.

Lâu Tú Anh thấy cô vui vẻ đồng ý như vậy, đáy mắt không khỏi lóe lên sự giễu cợt: “Đúng rồi, buổi tối đó cháu có thể làm một vài món mà ông cụ và Tiểu Khải thích, cháu biết mà, ông cụ cực kỳ thích cháu.”

Đương nhiên là Bạch Du không bỏ qua sự giễu cợt ở khóe miệng bà ta, cô gật đầu "Không kịp chờ đợi" lần nữa: "Đương nhiên là được, chắc chắn cháu sẽ làm thật ngon."

Lâu Tú Anh: "Vậy là được rồi, còn nữa, Tiểu Khải không ăn rau hẹ, cháu tuyệt đối không được làm bất cứ món ăn nào có liên quan tới rau hẹ vào tối đó, biết chưa?"

Bạch Du mỉm cười: "Đương nhiên là cháu biết, dì cứ yên tâm."

Lâu Tú Anh thấy cô ngoan ngoãn như thế, cuối cùng bà ta cũng thỏa mãn rời khỏi.

Lâu Tú Anh vừa rời khỏi, bà Bạch đã không nhịn được mà nhổ nước bọt với bóng lưng của bà ta một cái, sau đó đau lòng nhìn cháu gái và nói: "Ngày mai bà nội sẽ đi chung với cháu."

Bạch Du lắc đầu: "Không cần đâu bà nội, cháu đi một mình là được rồi."

Cô muốn một mình giải quyết những chuyện này.

Nếu có người lớn ở đó, không những ảnh hưởng tới tốc độ rút kiếm của cô, mà còn ảnh hưởng tới việc cô đại sát tứ phương.

Bà Bạch biết cháu gái là một người có chủ kiến, nghe cô nói thế bà chỉ có thể nghe theo.

***

Chẳng bao lâu sau đã tới ngày họp gia đình.

Bạch Du đã làm xong đồ ăn để mang qua nhà họ Giang, sau khi tắm rửa xong thì cô bắt đầu trang điểm.

Bôi kem thoa mặt vừa mua, mặc một cái váy liền thân màu đỏ chói, váy dài đến tận đầu gối, để lộ bắp chân thon dài, chiếc váy này là do tự tay cô thiết kế vào mấy ngày trước, vòng eo được bóp nhỏ lại một tấc.

Bạch Du nhìn mình trong gương, eo nhỏ chỉ dùng một tay là có thể ôm trọn, dáng người lả lướt quyến rũ, chiếc váy màu đỏ làm nổi bật sắc mặt hồng hào của cô, đôi gò má ửng đỏ.

Đây là lần tiên cô mặc đồ có màu sáng rực rỡ như vậy trong hai đời, đời trước khi kết hôn với Giang Khải, cô không mặc đồ cưới màu đỏ chói, bọn họ chỉ mặc quân phục để kết hôn.

Sau khi nền kinh tế được cải cách, càng ngày càng có nhiều mẫu quần áo, cách ăn mặc của mọi người cũng dần trở nên thời thượng, nhưng bà mẹ chồng Lâu Tú Anh của cô nói cô mặc đồ màu đỏ không được đẹp, trông rất nông cạn, thậm chí còn lấy váy đỏ mà cô mua tặng cho em gái Lâu Mạn Lệ của bà ta.

Cô lấy son môi trong ngăn kéo được Lâm Hướng Tuyết tặng ra, thoa nhẹ lên trên cánh môi.

Nghĩ tới việc tối nay cô có thể hủy hôn với Giang Khải, tâm trạng Bạch Du rất tốt.

Người trong gương mỉm cười, xinh đẹp lộng lẫy, tựa như một đóa hoa hồng đỏ nở rộ, người xem không nỡ rời mắt.

Có lẽ tài xế do ông Giang phái đến đã tới, Bạch Du cầm đồ ăn đã làm xong bước ra ngoài.

Bên ngoài trời mưa lất phất, cả đoạn đường không gặp người quen nào, chỉ có bảo vệ và chú Vương tài xế nhìn thấy cô mà thôi, làm mọi người lóa mắt trong thoáng chốc.

Chương 85: Chương 85

DTV-EBOOK

Đặc biệt là chú Vương, cho tới khi Bạch Du trèo lên xe thì ông ấy mới định thần lại: "Du Du, cách ăn mặc của cháu rất khác so với thường ngày, suýt chút nữa là chú đã không nhận ra cháu rồi."

"Cảm ơn chú Vương." Chú Vương đã làm tài xế cho ông Giang hai mươi mấy năm, cũng coi như là một nửa thành viên của người nhà họ Giang, Bạch Du vô cùng tôn trọng ông ấy: "Những người khác đã đến cả rồi ạ?"

"Gần như là đã đến đủ cả rồi." Đôi mắt chú Vương nhìn về phía trước, ông ấy ít mũi rồi nói: "Du Du, đây là món ngon cháu làm cho ông chủ à?"

Bạch Du gật đầu, mỉm cười vô cùng dịu dàng: "Cháu làm bánh rán hẹ, sủi cảo hẹ, bánh gối hẹ và bánh tráng trứng hẹ ạ."

Chú Vương: "…"

Ông ấy cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

TBC

Ông Giang sống ở Mạo Nhi Hồ Đồng nằm giữa Cổ Lâu và Địa An Môn, có không ít người có tiếng tăm sống ở Mạo Nhi Hồ Đồng, Mạt đại Hoàng Hậu Uyển Dung cũng từng sống ở đây, nhà của ông Giang là một căn tứ hợp viện đẹp đẽ và hoàn chỉnh, cổng chính đen tuyền, vòng cửa sáng sóng, thành lan can quanh co, diện tích rộng lớn tới mức có thể chứa được mấy chục miệng ăn.

Ông Giang có năm người con, tất cả người con đều không sống chung với ông ấy, con cả và con thứ cũng sống ở gần Mạo Nhi Hồ Đồng, vô cùng thuận tiện cho việc chăm sóc ông ấy, hàng thứ ba cũng thường xuyên dẫn con cháu đến chơi, vì thế, dù nhà rộng lớn nhưng lại không lạnh lẽo buồn tẻ.

Mỗi đứa con của ông Giang đều giữ chức vị quan trọng, nhưng trong đó thằng ba Giang Khải Bang lại là đứa bình thường nhất.

Giang Khải Bang không phải là một kẻ ngốc không có não, chẳng qua là do những người anh em khác quá ưu tú nên trông ông ta có vẻ bình thường, bản thân Giang Khải Bang không được tài giỏi, nhưng con của ông ta lại rất tài giỏi.

Giang Lâm không những có đầu óc thông minh hơn những người anh em con chú bác khác, thậm chí còn được trời cao ưu ái cho dáng dấp, những đứa trẻ khác vừa sinh ra đời đều rất xấu xí, chỉ có mình anh là trắng trẻo mập mạp. Thậm chí còn đẹp trai hơn tiểu đồng tử bên cạnh Quan Âm Bồ Tát vài phần, mặt mũi của anh cũng giống với bà Giang nhất.

Khi còn sống, bà Giang vừa nhìn thấy anh là đã thích vô cùng, bà ấy giữ Giang Lâm bên cạnh mình để chăm sóc mà không quan tâm tới việc sức khỏe không được tốt, sau khi con dâu thứ ba mất, bà Giang lại càng thương yêu đứa bé này.

Sau khi bà Giang mất, ông Giang thường xuyên cảm thán, có nhiều con trai cháu trai cháu gái như vậy, chỉ có mình Giang Lâm là giống bà Giang, trách

không được ông Giang lại thương đứa cháu Giang Lâm này nhất.

Lúc này, đèn đuốc nhà họ Giang sáng trưng, ngoài một đám con cháu không tới được ra thì những người khác đã tới Mạo Nhi Hồ Đồng.

Con dâu cả Chu Thái Vân dẫn theo Lâu Tú Anh, còn có em dâu thứ bốn và em dâu thứ năm vào nhà bếp để giúp đỡ, cùng giúp bảo mẫu chuẩn bị bữa tối, em dâu thứ hai phải chăm sóc cháu trai bị bệnh nên không thể tới được.

Trong phòng khách, Giang Khải trầm mặt, thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài.

Chẳng biết tại sao, trong lòng anh ta luôn cảm thấy bất an, luôn cảm thấy có chuyện không may sắp xảy ra.

Tối nay, dù có thế nào thì anh ta cũng phải mở lời nhắc tới chuyện cưới vợ với ông nội.

Bởi như vậy, nói không chừng chuyện bồi dưỡng có thể sẽ có chuyển biến tốt đẹp, cho dù không có chuyển biến tốt đẹp thì cũng không sao, chỉ cần cưới được Bạch Du, nhất định ông nội sẽ quan tâm lo liệu và cho anh ta tài nguyên.

Còn người tố cáo anh ta, trong lòng anh ta cũng đã đoán được, tám chín phần là người ở trong đơn vị, sợ suất đi bồi dưỡng bị anh ta chiếm mất, thế nên mới theo dõi anh ta để tố cáo anh ta.

Tốt nhất là đừng để anh ta tìm được, nếu không anh ta sẽ không tha cho kẻ đó!

Chương 86: Chương 86

DTV-EBOOK

Giang Vũ dựa vào ghế sa lon, ánh mắt dời tới trên khuôn mặt của Giang Khải, anh ta chợt cười rồi nói: "Trước đó ai nói anh năm lạnh nhạt với Bạch Du vậy, chỉ trong vài phút mà anh năm đã nhìn ra cửa bảy lần rồi."

Giang Khải không cảm thấy lời này buồn cười, sắc mặt âm u nói: "Ăn có thể ăn bậy, nhưng nói thì không được nói bậy! Nếu anh không chịu đựng được Bạch Du thì làm sao anh có thể sống chung với cô ấy?"

Anh ta có lạnh nhạt với Bạch Du không thì cũng là chuyện của Giang Vũ, người khác không được nói trước mặt anh ta, nếu bị ông nội nghe được, sao ông cụ giúp anh ta được chứ?

Huống chi tối nay anh ta còn phải nhắc tới chuyện cưới vợ, Giang Vũ nói vậy vào lúc này, chẳng khác nào tuyên bố anh ta không thể qua được!

Giang Vũ định nói gì đó, nhưng anh ta chưa kịp nói thì Giang Văn đã quát: "Tiểu Vũ, em không nói không ai bảo em bị câm đâu."

Giang Văn xếp thứ tư, Giang Vũ xếp thứ sáu, Giang Khải ngăn cách giữa hai người, nhưng hai người thật sự là anh em sinh đôi.

Năm đó, ba người sinh cùng một ngày ở cùng một bệnh viện, Giang Vũ chỉ sinh sau Giang Khải một phút, thế nên anh ta xếp sau Giang Khải, có lẽ là vì lý

do này mà từ nhỏ Giang Vũ và Giang Khải đã không hợp nhau.

TBC

Khi còn bé, hai người thường xuyên đánh nhau vì tranh giành đồ chơi, sau khi lớn thì nhìn nhau không được vừa mắt, trong mắt Giang Vũ, Giang Khải là một kẻ đạo đức giả, rõ ràng là vì lợi ích nên mới ở bên Bạch Du, còn giả vờ mình trong sạch cao thượng.

Không biết sao con nhóc Bạch Du lại mù quáng tới vậy, nhà họ Giang có nhiều anh em như thế, thế mà cô chỉ vừa ý Giang Khải!

Không phải là do Giang Vũ thích Bạch Du, tiếp theo là anh ta thấy Bạch Du chưa đủ đẹp, mấu chốt là cô không có chủ kiến, nói đơn giản thì Bạch Du không phải gu của anh ta, chẳng qua là anh ta cảm thấy khó chịu khi Giang Khải có được món hời lớn như vậy.

Giang Vũ nhún vai, không nói nữa, chấm dứt chiến tranh giữ lại thể diện cho anh ruột.

Mưa càng ngày càng lớn, tiếng lộp bộp đập vào cửa kính, nước mưa uốn lượn theo cửa kính, thoáng cái bầu không khí trong phòng khách đã trở nên trầm lặng.

Ánh mặt Giang Khải nặng nề lướt qua mọi người, bọn họ đang nghĩ gì, trong lòng anh ta biết rõ.

Ai ai cũng giả vờ thanh cao, trong lòng người nào mà chẳng ghen ghét anh ta, nếu bọn họ có cơ hội, nhất định bọn họ cũng sẽ sẵn lòng cưới Bạch Du.

Nhưng có sẵn lòng thì cũng không ích, ai bảo người Bạch Du thích lại là anh ta chứ!

Nghĩ tới chuyện này, trên khuôn mặt anh ta nâng lên một nụ cười tự tin.

Bạch Du che dù bước xuống chiếc xe Jeep, nước mưa đập lên trên gạch đá màu xanh, khiến bọt nước tóe lên.

Chú Vương xách túi đồ ăn đi phía trước, bước nhanh vào trong phòng khách, gọi người bên trong: "Ông chủ, Du Du đến rồi!"

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đã quay đầu nhìn về phía cửa.

Thì thấy một bóng dáng duyên dáng và yêu kiều đang từ từ bước tới, sau lưng cô là màn mưa rả rích kéo dài, người và cảnh hòa làm một, có cảm giác xinh đẹp quyến rũ không thể tả được.

Khi người đó tới gần, chỉ nhìn thấy váy đỏ dù trắng, tóc đen môi đỏ, xinh đẹp tới mức khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Khi mọi người nhìn rõ mặt, không khỏi hít vào một hơi.

Bạch… Bạch Du?

Vừa rồi họ còn đang nghĩ vì sao chú Vương đi đón Bạch Du lại còn đón một người phụ nữ xinh đẹp trở về, kết quả người phụ nữ này vậy mà lại là Bạch Du!

Nhưng mà Bạch Du trở nên xinh đẹp như thế từ khi nào vậy?

Trong ấn tượng của mọi người, Bạch Du có nước da đen nhẻm, lúc nào cũng khom lưng đi lại thì

không nói, mái tóc dày của cô luôn được cắt ngang che trán che mất hơn nửa gương mặt, khi nói chuyện với mọi người thì luôn cúi đầu, dáng vẻ mãi mãi là tự ti và khúm núm.

Chương 87: Chương 87

DTV-EBOOK

Nhưng người trước mặt mọi người lại có mắt hạnh mày ngài, chiếc váy đỏ bó sát trên người làm nổi bật lên vòng eo nhỏ bé của cô, chiếc váy rực đỏ như lửa đốt, nhưng đôi môi căng mọng của cô còn đỏ hơn cả váy, như là một quả anh đào đỏ rực, mọng nước xinh đẹp, khi hàm răng trắng đều của cô khẽ cắn lên nó thì càng quyến rũ hơn.

Đừng nói là mọi người chưa từng nhìn thấy, đến Giang Khải cũng chưa từng thấy dáng vẻ này của Bạch Du, anh ta nhìn chằm chằm người đối diện như thể đây là lần đầu tiên anh ta gặp cô vậy.

Sau một phút, anh ta bỗng nở nụ cười.

Người phụ nữ này quả là thích khẩu thị tâm phi mà, lúc trước luôn miệng nói muốn chia tay với anh ta, bây giờ chẳng phải đang trưng diện vì anh ta sao?

Nhưng mà sau này nếu cô có thể luôn duy trì dáng vẻ này thì anh ta sẽ dẫn cô đi giới thiệu với người trong đơn vị, suy cho cùng cô sẽ không khiến anh ta phải mất mặt như trước kia.

Cuối cùng là Giang Hựu Hàm phá vỡ bầu không khí yên lặng này, cô ta mở to mắt nhìn chằm chằm vào mặt Bạch Du: “Bạch Du, từ khi nào cô lại… Trắng vậy?”

Cô ta không muốn thừa nhận rằng Bạch Du đã đẹp hơn, hơn nữa còn xinh hơn cả mình, vì vậy cô ta chỉ

nói cô trắng lên, sau đó còn nói thêm: “Cô bôi kem, đúng không?”

Bạch Du cất ô đi, cô nghiêng người tựa vào tường rồi thản nhiên nói: “Không bôi.”

Giang Hựu Hàm không tin: “Không thể nào! Chắc chắn cô bôi kem! Nếu không sao cô lại đột nhiên trắng như vậy được chứ?”

Hôm trước khi tới tìm Bạch Du thì trời đã tối, vì vậy cô ta không để ý tới chuyện Bạch Du trắng hơn, bây giờ dưới ánh đèn sáng trưng, gương mặt trắng nõn của Bạch Du đã trắng hơn lúc trước vài tông.

Từ khi không cần giao bữa trưa cho mẹ và Tần Tâm Huỷ, ngày nào Bạch Du cũng kiên trì đắp mặt nạ thuốc bắc hai lần một tuần, hơn nữa khoảng thời gian này còn được ăn ngon ngủ ngon, đương nhiên làn da cũng dần khá hơn.

Chủ yếu là cô không còn khúm núm như trước, đi đứng ngẩng đầu ưỡn ngực, kết hợp với cách ăn mặc thời thượng nên ở trong mắt người khác, cô mới như biến thành người khác.

Bạch Du không quan tâm cô ta mà đi thẳng vào trong, cô cười nói với ông Giang: “Ông nội Giang, trông ông rất có tinh thần đó ạ.”

Mặc dù trong lòng ông Giang hơi kinh ngạc khi thấy khí chất và dáng vẻ của cô thay đổi, nhưng lại không thể hiện ra mặt, ông ấy chỉ nói: “Cháu thường xuyên đến thăm ông nội Giang thì tinh thần của ông sẽ càng tốt hơn.”

Bạch Du không đáp lời.

Tối nay, suy cho cùng cô sẽ hủy hôn với Giang Khải, nếu sau này còn đến nhà họ Giang thì chỉ khiến mọi người xấu hổ mà thôi.

Con dâu cả Chu Thái Vân nghe thấy tiếng động thì ra khỏi phòng bếp, khi nhìn thấy Bạch Du, đôi mắt của bà ấy lập tức sáng lên rồi khen ngợi: "Du Du, bộ đồ hôm nay cháu mặc đẹp lắm đó, con gái nên biết ăn diện hơn, mà ông nói đúng đó, sau này cháu nên thường xuyên tới đây hơn, trước kia mời mà không đến khiến ông cảm thấy thất vọng lắm đó."

Bạch Du run lên, sau đó nhanh chóng hiểu ra, cô tỏ vẻ khó hiểu nói: "Lúc trước, ông Giang từng mới cháu tới ạ? Cháu lại không biết."

Vừa dứt lời, cả phòng khách trở nên yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Đôi mắt sắc bén của ông Giang nhìn Giang Khải: "Lúc trước ông bảo cháu gọi Du Du tới nhà ăn cơm, không phải cháu nói là con bé không muốn à, bây giờ là chuyện gì đây?"

Sắc mặt của Giang Khải lập tức trở nên tái nhợt: "..."

Anh ta vòng vo không biết nên giải thích thế bào, trong lòng lại thầm oán Bạch Du không hiểu chuyện, chẳng lẽ cô không biết lời nào nên nói, lời nào không nên nói sao?

Lúc này, Lâu Tú Anh bưng một đĩa cá từ trong phòng bếp ra, bà ta giải thích: "Cha, lúc trước là do chúng con cảm thấy Du Du vẫn chưa gả vào đây, nếu

cứ tới nhà chúng ta như vậy thì con sợ người khác sẽ đàm tiếu con bé…”

Chương 88: Chương 88

DTV-EBOOK

Nhưng mà bà ta còn chưa kịp nói hết thì đã bị ông Giang ngắt lời: "Ông bà gọi con cháu tới nhà ăn cơm, ai dám nói xấu chứ? Cho dù có người nói xấu, chẳng lẽ các con không biết giải thích à? Ai dạy các con gạt trên lừa dưới vậy?"

Ông Giang vốn có khí thế mạnh mẽ, một khi tức giận lại càng uy nghiêm hơn khiến đám con cháu cúi đầu, không dám thở mạnh.

"..."

Gương mặt của Lâu Tú Anh đỏ bừng như đầu heo hầm, hơn hai mươi năm gả vào nhà họ Giang, đây là lần đầu tiên bà ta bị ông ấy răn dạy trước mặt mọi người.

Bà ta lên tiếng giải vây giúp Giang Khải là muốn để Giang Khải cảm kích mình, bà ta cảm thấy mình là mẹ chồng tương lai của Bạch Du, dù thế nào thì ông Giang vẫn sẽ cho bà ta vài phần mặt mũi, không ngờ ông ấy lại không nể mặt bà ta.

Lâu Tú Anh nhìn thoáng qua Bạch Du, ánh mắt như thể đang nói: Nếu cô hiểu chuyện thì nên khuyên ông đi.

Đáng tiếc Bạch Du lại không hiểu chuyện, thậm chí còn cười trên nỗi đau của người khác.

"..."

Lâm Tú Anh giậm chân tại chỗ, tức đến mức nhồi! Máu! Cơ! Tim!

Sau khi Bạch Du vào nhà, Giang Vũ vẫn luôn nhìn cô, vì vậy đương nhiên cũng nhìn thấy động tác vừa rồi của cô, anh ta không khỏi nhíu mày.

Anh ta cảm thấy hôm nay Bạch Du không giống cô thường ngày, không chỉ dáng vẻ khí chất khác, mà đến tính cách cũng khác hoàn toàn.

Đột nhiên anh ta cảm thấy buổi gặp mặt hôm nay rất thú vị.

Im lặng một lúc, Chu Thái Vân lên tiếng làm dịu bầu không khí: "Ông, đồ ăn nấu xong hết rồi, không thì bảo mọi người ngồi xuống ăn cơm đi, có lẽ Du Du cũng đói bụng rồi, đúng không?"

Bạch Du gật đầu: "Trưa nay em ăn hơi sớm, lúc này đúng là hơi đói bụng rồi ạ."

Đời trước, bác gái Chu Thái Vân đối xử với cô không tệ, cho dù sau này, cô ly hôn với Giang Khải thì cũng không bỏ đá xuống giếng, châm chọc khiêu khích cô, bởi vậy cô bằng lòng nể mặt bà ấy.

"Vậy mau bưng đồ ăn lên đi." Lúc này, sắc mặt của ông Giang mới dịu lại, ông ấy nói với Bạch Du: "Không biết cháu thích ăn gì nên ông bảo họ làm một vài món hải sản, lát nữa Du Du nhớ ăn nhiều lên nhé."

Giang Khải nhìn Bạch Du, anh ta muốn tìm cơ hội bảo cô đừng nói lung tung, nhưng từ đầu tới cuối, Bạch Du không hề nhìn anh ta một lần.

Anh ta cắn chặt răng, rồi lại thở phì phò.

Lâu Tú Anh muốn tìm cơ hội dạy dỗ Bạch Du, nhưng có ông Giang ở đây, bà ta đành phải nuốt cơn giận này xuống.

Nhìn ông Giang kéo Bạch Du đi ra khỏi phòng khách, mọi người vội vàng đi theo.

TBC

Sau khi đồ ăn được bưng ra hết, tất cả mọi người ngồi xuống, lúc này, Bạch Du mới lên tiếng: "Ông Giang, cháu có làm một vài món ăn, để cháu đi lấy ạ."

Vừa rồi khi ông Giang dạy dỗ mấy người kia chú Vương đã yên lặng đặt hộp cơm lên bàn trong phòng khách, rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Ông Giang lập tức nở nụ cười: "Quả nhiên không phí công ông yêu thương đứa nhỏ Du Du mà, tới ăn cơm còn chu đáo mang món ngon tới cho ông nữa."

Lâu Tú Anh cảm thấy đây là một cơ hội tốt để lấy lại mặt mũi, vì vậy bà ta lập tức cười nói: "Hôm trước, Du Du nói với con muốn làm mấy món ngon cho cha và Tiểu Khải, đứa nhỏ này thật sự có tâm mà."

Sau lời nói này, tất cả mọi người đều nhìn Giang Khải, nhất là mấy anh em họ chưa kết hôn, lại còn chưa có người yêu thì lại càng có cảm giác ghen tị hơn.

Nếu lúc trước mọi người còn cảm thấy Bạch Du không xứng với Giang Khải nhưng hôm nay Bạch Du đã khiến mọi người phải lau mắt nhìn, nếu ngay từ đầu biết Bạch Du sẽ xinh đẹp và có khí chất như vậy, nói không chừng bọn họ còn dốc sức tranh đoạt một lần với Giang Khải.

Phải nói tên nhóc Giang Khải này thật sự quá may mắn, ngày ngày trưng cái mặt lạnh ra mà vẫn có thể khiến Bạch Du khăng khăng yêu anh ta, cùng là người mà số phận lại khác nhau như vậy.

Chương 89: Chương 89

DTV-EBOOK

Giang Vũ nhíu mày.

Còn Giang Khải, tuy bây giờ vẫn bày ra cái mặt lạnh nhưng trong lòng anh ta lại cảm thấy rất vui sướng.

Nhất là khi được mặt anh em họ nhìn bằng ánh mắt hâm mộ, lòng ham hư vinh của người đàn ông đã vô cùng thỏa mãn.

Vì vậy đã đứng lên rồi nói với Bạch Du: "Cô ngồi đi, tôi đi lấy đồ ăn cho."

Có người tự nguyện làm việc giúp, đương nhiên Bạch Du sẽ không ngăn cản, cô lại ngồi xuống.

Lúc trước, Giang Khải không hề để ý tới thứ trong tay chú Vương, bây giờ cầm lên, anh ta nhìn thấy có bốn hộp cơm ở trong đó.

Trong bốn món này chắc chắn có ít nhất hai món cố ý làm cho anh ta, cũng không biết cô nấu cho mình món gì, nhưng điều có thể chắc chắn rằng sẽ không có hẹ.

Giang Khải nghĩ rất tự tin, anh ta cầm túi đi vào phòng khách rồi nói: "Ông nội, Du Du nấu bốn món cho chúng ta."

Ông Giang không biết cô làm nhiều món ăn như thế, vì vậy đã lên tiếng: "Lần sau đừng làm nhiều món như vậy, sẽ mệt lắm đó."

“Ông nội Giang yên tâm, không mệt đâu ạ.” Bạch Du nhận lấy cái túi từ Giang Khải: “Đưa cho tôi là được rồi, tôi muốn tự giới thiệu những món này cho ông nội Giang.”

Chu Thái Vân cười phụ họa: “Trước giờ Du Du Du vẫn luôn là một đứa trẻ ngoan, đã lâu bác không được ăn món Du Du nấu, hôm nay xem như được hưởng ké từ ông nội rồi.”

Những người khác không khỏi cảm thấy hào hứng, tất cả đều mong chờ muốn nhìn xem rốt cuộc Bạch Du nấu món gì.

Chỉ có Giang Hựu Ham nhếch mép cười, cô ta cảm thấy Bạch Du chính là một tên nịnh hót.

Bạch Du không nói gì, dưới ánh mắt của mọi người, cô từ từ lấy bốn hộp cơm ở trong túi vải ra, sau đó lại xếp thành hình.

TBC

Giang Hựu Hàm đột nhiên hít mũi ngửi rồi nói: “Hình như tôi ngửi được mùi hẹ thì phải?”

Vẻ mặt của Giang Khải cứng đờ.

Lâu Tú Anh lại cười mắng: “Con là mũi chó hay sao hả, còn chưa mở hộp cơm mà đã ngửi được rồi sao? Du Du biết anh năm con không ăn được hẹ sao có thể nấu món có vị hẹ được chứ?”

Vẻ mặt Giang Khải như thể vừa được cứu sống.

Cũng đúng, sao Bạch Du có thể làm món ăn liên quan đến hẹ được chứ, vì để anh ta có thể vui vẻ mà cô cũng không ăn hẹ mà.

Bạch Du vẫn không lên tiếng, cô mở hộp cơm đầu tiên ra rồi nói: "Ông Giang, đây là món thứ nhất cháu làm cho ông… Sủi cảo rau hẹ, vỏ mỏng nhân nhiều, chấm với giấm thơm ăn sẽ càng ngon hơn."

Mọi người: "…"

Giang Khải: "…"

Trong phòng khách yên lặng mất vài giây, sau đó tầm nhìn của mọi người đều hướng về Giang Khải.

Vừa rồi Lâu Tú Anh mới nói Bạch Du biết Giang Khải không ăn hẹ, nhưng món đầu tiên mà cô làm lại là sủi cảo nhân hẹ, cái vả mặt này hình như hơi mạnh.

Bạch Du làm như không nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, cô tiếp tục mở hộp cơm thứ hai ra: "Ông nội Giang, món thứ hai là bánh rau hẹ, ngon lắm đó ạ, vỏ bánh giòn, lát nữa ông nhớ ăn thêm vài cái nhé."

Mọi người: "…"

Giang Khải: "…"

Lại là một món liên quan đến rau hẹ, mọi người để ý sắc mặt của Giang Khải càng khó coi hơn.

Bạch Du mấp máy môi, sau đó tiếp tục mở hộp cơm thứ ba ra: "Món thứ ba cũng là bánh rán, nhưng mà bánh rau hẹ vừa rồi, cháu làm nhân rau hẹ trứng gà, còn món thứ ba là bánh nhân rau hẹ thịt heo."

Nói xong, cô lấy đũa gắp một miếng bánh trong hộp cơm thứ ba lên: "Hình tam giác, nên món thứ ba có tên là bánh hẹ chiên."

Mọi người: "…"

Giang Khải: "..."

Được rồi!

Mọi người đều thầm nghĩ trong lòng, ba món liên tiếp đều liên quan đến hẹ, chẳng lẽ món cuối cùng vẫn có hẹ sao?

Còn sắc mặt của Giang Khải đã vô cùng khó coi.

Bạch Du mở hộp cơm cuối cùng ra, cô nói: "Cuối cùng là món bánh trứng rán rau hẹ, mềm thơm, ông nội Giang, ông mau ăn cho nóng đi ạ?"

Chương 90: Chương 90

DTV-EBOOK

Mọi người: "…"

Giang Khải: "…"

Bốn món ăn đều liên quan đến rau hẹ.

Cô cố ý hay vô ý đây?

Mọi người nhìn nhau.

Không phải trước giờ, Bạch Du quan tâm đến cảm xúc của Giang Khải nhất sao?

Hai người này cãi nhau hả?

Hiện tại làm nhiều món về rau hẹ như thế, hình như cô đang cố ý làm Giang Khải khó xử nhỉ?

Mọi người cảm thấy khó hiểu nhưng đều không dám lên tiếng hỏi, còn Giang Hựu Hàm muốn chất vấn Bạch Du nhưng lại bị Lâu Tú Anh đen mặt ngăn lại.

Nhìn Giang Khải, sắc mặt kia âm trầm đến mức có thể nhỏ mực rồi.

Chỉ có ông Giang vẫn bình tĩnh ung dung, ông ấy phân phó con dâu cả Chu Thái Vân: "Dâu cả, con đi lấy giấm thơm ra đây, Du Du nói không sai, sủi cảo chấm giấm thơm là ngon nhất."

Chu Thái Vân tỉnh táo lại, bà ấy vội vàng lên tiếng rồi đi rót hai bát nước chấm giấm thơm.

Ông Giang gắp sủi cảo chấm giấm thơm rồi cho vào miệng, ngay sau đó lập tức khen ngợi: "Du Du

làm món sủi cảo này rất chuẩn, vỏ vừa mỏng vừa dai, nguyên liệu trộn lại rất vừa vặn, trong đó còn có cả tôm bóc vỏ, đúng không?"

Bạch Du gật đầu: "Ông nội Giang lợi hại thật đấy, vừa ăn đã nếm ra rồi ạ, trong nhân có thêm tôm bóc vỏ xay nhuyễn ạ."

Ông Giang lại gắp một miếng cho vào miệng, từ từ nhau, sau độ đôi mắt đột nhiên đỏ hoe: "Lúc ông mới kết hôn với bà nội Giang, bữa cơm đầu tiên bà ấy làm cho ông là món sủi cảo tôm hẹ, mùi vị giống y đúc con làm."

Sau khi vợ xảy ra chuyện thì không thể vào bếp được nữa, không ngờ sau nhiều năm, ông ấy vẫn có thể ăn món mà mình mong nhớ.

Tới hiện tại, mọi người chưa từng nghe thấy ông ấy nhắc tới chuyện này, nhất thời đều cảm thán Bạch Du quá may mắn, làm sủi cảo mà cũng có thể làm được món ông ấy nhớ thương.

Sủi cảo được xếp ngay ngắn trong hộp cơm, cái nào cái nấy đều tròn tròn trông rất đáng yêu.

"Ông nội, cháu cũng muốn ăn một cái."

Giang Hựu Hàm là một trong số ít người dám làm nũng với ông Giang.

Nhà họ Giang dương thịnh âm suy, ông Giang có năm người con trai, không có bất cứ cô con gái nào, năm người con trai này sinh cho ông ấy mười đứa cháu trai, cháu gái chỉ có đúng hai người.

Trong đó, cháu gái lớn Giang Hựu Tinh đã lấy chồng sinh con từ lâu, lần họp mặt này không dẫn theo con cái, con gái trong nhà chỉ còn mỗi Giang Hựu Hàm, đương nhiên mọi người đều cưng chiều cô ta, vì vậy cô ta mới không cẩn thận từng li từng tí như mọi người mà lại muốn nói gì thì nói.

TBC

Ông Giang đẩy hộp cơm ra: "Tất cả mọi người đều nếm thử tay nghề của Du Du đi, không kém đầu bếp đâu."

Đương nhiên mọi người không tin lời này, mà chỉ cho rằng ông ấy bao che con cháu nên mới trợn mắt nói dối như thế, không phải là họ chưa từng ăn món Bạch Du nấu, nói thật chỉ được coi là không kém, nhưng nếu so sánh với đầu bếp thì lại có chút không biết tự lượng sức mình.

Nhưng mà vẫn phải nể mặt ông ấy, bởi vậy ngoại trừ Giang Khải, tất cả mọi người đều cầm đũa, gắp đồ ăn cho vào miệng, sau đó đều ngẩn người…

Vừa cắn miếng sủi cảo, nước súp đậm đà lập tức tràn ra khắp khoang miệng, rau he tươi ngon bọc lấy phần tôm xay nhuyễn, mùi vị vô cùng ngon; Bánh rau hẹ trứng gà xanh biếc, mềm dai, càng nhai càng thơm; Bánh rau hẹ chiên vàng rụm, nhân bánh ngon đến mức khiến người ta muốn nuốt lưỡi; Bánh hẹ chiên vừa thơm vừa giòn, cắn một miếng giòn rụm, mùi thơm lan toả.

Trước kia, họ từng ăn rất nhiều món nhưng lại chưa từng được ăn một món ngon như vậy.

Bác cả Giang Khởi Nghiêm hiếm khi khen ngợi: “Cha nói không sai, tay nghề của Du Du quả thực rất giỏi, chẳng khác gì đầu bếp làm.”

Chu Thái Vân phu xướng phụ tùy tiếp lời: “Du Du, cháu làm món bánh hẹ này kiểu gì vậy, vừa thơm vừa giòn, bác cũng thường làm nhưng không ngon bằng cháu làm, lát nữa cháu dạy bác được không?”

Chương 91: Chương 91

DTV-EBOOK

Bạch Du gật đầu: "Được ạ, muốn bánh hẹ thơm giòn thì phải dùng một số mẹo."

Những người khác cũng đồng loạt tham gia đội ngũ khen ngợi, thứ nhất là nể mặt ông ấy, thứ hai là bởi món ăn Bạch Du làm quả thực rất ngon, chỉ có mỗi chi thứ ba là không lên tiếng.

Bác ba Giang Khải Bang là ăn nói vụng về nên sẽ không khen người khác, Lâu Tú Anh buồn phiền nên không khen nổi, Giang Hựu Hàm không muốn khen, còn Giang Khải…

Anh ta tức đến mức muốn nổ tung!

Người khác càng khen thì sắc mặt của anh ta càng khó coi hơn vài phần, bàn tay rũ xuống nắm chặt đến mức nổi gân xanh.

Suốt bữa cơm, ai nấy đều có suy nghĩ riêng.

Mãi đến lúc ăn cơm xong, Giang Khải không muốn nghĩ nữa nên đã đứng lên nói: "Ông nội, cháu có chuyện muốn nói với ông."

Vừa dứt lời thì Bạch Du cũng lập tức lên tiếng: "Ông nội Giang, cháu cùng có chuyện muốn nói với ông."

Phòng khách yên lặng mất vài giây.

"Du Du, cô có chuyện gì thì cũng phải chờ tôi nói xong rồi hẵng nói."

Giang Khải nhìn Bạch Du chằm chằm, sự bất an lập tức trào dâng ở trong lòng, anh ta nhất định không thể để Bạch Du nói trước.

Bạch Du không để ý anh ta mà chỉ tiếp tục nhìn ông Giang.

Ông Giang không nhìn Giang Khải, ông ấy gật đầu nói với Bạch Du: "Du Du, cháu muốn nói gì với ông nội Giang vậy?"

Giang Khải nghiến răng nghiến lợi.

"Ông nội Giang, cháu muốn giải trừ hôn ước giữa hai nhà Giang Bạch."

Giọng điệu của Bạch Du rất bình tĩnh như thể đang nói đồ ăn tối nay rất ngon vậy.

Nhưng lời nói của cô lại dấy lên hàng ngàn cơn sóng.

Tất cả mọi không dám tin mà nhìn cô.

Sắc mặt của Lâu Tú Anh tái đi, chén trà trong tay bà ta suýt rơi xuống đất

Giang Hựu Hàm kích động hét lên: "Bạch Du, vậy mà cô lại dám giải trừ hôn ước với anh năm của tôi! Cô điên rồi à?"

Những người khác cũng nghi ngờ nhìn Bạch Du, dù sao họ cũng chỉ cho rằng hai người Bạch Du và Giang Khải cãi nhau mà thôi, không ngờ mâu thuẫn này là ầm ĩ như thế, vậy mà lại muốn giải trừ hôn ước!

Sắc mặt của Giang Khải vô cùng khó coi, anh ta hít sâu một hơi, đè nén sự tức giận như ngọn lửa thiêu đốt trong lòng rồi nói: “Du Du, đừng làm ầm nữa, chuyện này không phải là chuyện tùy tiện nói đùa được đâu.”

Bạch Du không thèm nhìn anh ta, cô từ từ nói: “Ông nội Giang, nếu cháu nhớ không lắm thì hôn ước giữa hai nhà chúng ta chủ yếu là do cháu bằng lòng, đúng không ạ?”

TBC

Ông Giang mặt không đổi sắc, ông ấy gật đầu: “Không sai, lúc trước khi bà nội Giang cháu đưa ra hôn sự này quả là đã nói như vậy, cháu coi trọng người nào thì sẽ chọn người đó, nếu cháu không thích thì không ai có thể ép buộc cháu.”

Mọi người: “…”

Lời nói này khiến đám con cháu của nhà họ Giang chẳng khác gì mớ rau không đáng tiền, mặc người ta tùy ý lựa chọn.

Bạch Du thẳng thắn nói: “Ông nội Giang nhớ kỹ thì tốt rồi, lúc trước cháu thích Giang Khải nên mới chọn anh ta, nhưng bây giờ cháu không thích anh ta nữa, đương nhiên không muốn chọn anh ta. Khoảng nửa tháng trước, cháu đã nhắc chuyện chia tay với anh ta, chỉ là anh ta vẫn luôn coi chuyện này là chuyện không đáng lo lắng, cháu không thể làm gì khác, chỉ đành nhắc chuyện này với ông, đồng thời giải trừ hôn ước của hai nhà.”

Ông Giang vẫn chưa trả lời, Giang Khải gấp gáp lên tiếng: “Tôi không chia tay! Từ bốn tuổi, cô đã bắt

đầu đi theo sau m.ô.n.g tôi, liên tục nói thích tôi, cô học nấu cơm vì tôi, làm bánh ngọt về tôi, cô còn nói cô chỉ muốn gả cho tôi, rốt cuộc cô thay lòng đổi dạ từ khi nào vậy?"

Mọi người: "..."

Giọng điệu này sao giống oán phụ bị vứt bỏ vậy?

Bạch Du bật cười: "Tôi thay lòng đổi dạ từ khi nào hả? Có thể là lúc anh nói tôi không hào phóng tốt bụng như chị họ, cũng có thể là khi anh kéo chị họ tôi đi xem phim, hoặc là khi anh hại tôi ngã xe đạp suýt để lại sẹo. Tóm lại bây giờ, tôi đã không còn thích anh nữa, càng không muốn gả cho anh!"

Chương 92: Chương 92

DTV-EBOOK

Nói xong, Bạch Du lấy vài tấm ảnh ở trong túi đeo vai ra: "Đây là những bức ảnh cháu mới nhận được gần đây, mọi người xem đi."

Những bức ảnh rơi xuống bàn, bức đầu tiên là ảnh Giang Khải ôm Tần Tâm Hủy, hai người nhìn nhau đắm đuối.

Như dầu sôi trong nồi, mọi người lập tức bùng nổ.

Vậy mà Giang Khải lại có quan hệ nam nữ với chị họ của Bạch Du!

Hai người này còn ôm ấp dưới sảnh lớn, thật là không biết xấu hổ mà!

Anh ta còn hại Bạch Du ngã xe đạp, rõ ràng không những không biết xấu hổ mà còn muốn mạng của người ta mà!

Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu mọi người, ngay sau đó đã thấy ông Giang cầm chiếc chén ở trên bàn lên ném vào Giang Khải, chiếc chén bay ra ngoài rồi đập vào trán Giang Khải.

Một tiếng "Choang" vang lên.

Chiếc chén rơi xuống đất và vỡ thành từng mảnh.

Trán Giang Khải không chảy m.á.u nhưng lại lập tức sưng vù lên.

TBC

Giang Hựu Hàm hoảng sợ hét lên, cô ta muốn lên tiếng cầu xin giúp anh năm nhưng lại bị Lâu Tú Anh

đè lại.

Bây giờ ông Giang đang tức giận, cho dù là ai cầu xin cũng vô dụng.

Bà ta biết ông ấy yêu thương Bạch Du, chỉ không ngờ ông ấy lại thiên vị như thế, chỉ dựa vào một câu nói của Bạch Du mà đã phán tội c.h.ế.t cho Giang Khải, đến một cơ hội giải thích cũng không cho.

Sắc mặt Giang Khải trắng bệch như tờ giấy, vốn dĩ anh ta có thể tránh khỏi cái chén bị ông Giang ném vào mình, nhưng mà anh ta không dám.

Bây giờ, điều khiến anh ta lo lắng hơn đó là ông ấy sẽ xử lý anh ta như thế nào.

Ông Giang trầm mặt quát: "Ông còn chưa c.h.ế.t mà cháu đã bắt nạt Du Du như thế, nếu ông c.h.ế.t rồi, chẳng phải cháu sẽ lên trời luôn sao? Bây giờ, cút ra ngoài quỳ cho ông, khi nào nghĩ rõ mới được vào!"

Giang Khải không biết nên làm gì mà nhìn Lâu Tú Anh, khi thấy bà ta khẽ lắc đầu với mình, sắc mặt của Giang Khải càng trắng hơn, cuối cùng anh ta cúi đầu đi ra ngoài.

Ngoài trời còn đang mưa, mặc dù cơn mưa không to nhưng với loại người có cái tôi cao như Giang Khải mà nói, bị trách mắng lại còn bị phạt quỳ ở trước mặt mọi người, điều này còn khó chịu hơn cả việc g.i.ế.c anh ta.

Phòng khách yên lặng tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi, tất cả mọi người đều không dám thở mạnh.

Ông Giang xấu hổ nói: “Du Du, chuyện Giang Khải có lỗi với cháu, nhà họ Giang sẽ cho cháu một công đạo, nhưng chuyện hôn ước giữa hai nhà Giang Bạch, cháu theo ông tới thư phòng đi, ông sẽ kể cho cháu một chuyện cũ. Nếu sau khi nghe xong mà cháu vẫn kiên trì muốn giải trừ hôn ước, vậy ông nội Giang sẽ nghe cháu.”

Giang Khải và đám anh em nghe thấy lời này của ông Giang, ai nấy để đỏ mắt với sắc mặt nặng nề.

Lứa còn nhỏ của nhà họ Giang thì hai mặt nhìn nhau.

Bạch Du từng nghe thấy cha mình nhắc đến chuyện này, vì vậy cũng không kinh ngạc, cô gật đầu nói: “Vâng ạ.”

**

Thư phòng của ông Giang là nơi con cháu của nhà họ Giang không được tùy tiện tiến vào, khi còn bé, Bạch Du từng được ông Giang dắt vào một lần.

Qua nhiều năm, thư phòng không thay đổi nhiều, chỉ có số lượng sách nhiều hơn, toàn bộ giá sách đều chật ních.

Bạch Du nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng dời tầm mắt, dưới sự ra hiệu của ông Giang, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện ông ấy.

Ông Giang hỏi cô có muốn uống trà không, Bạch Du nói không cần, sau đó ông ấy đứng lên đi tới trước một giá sách, lấy một chiếc chìa khoá ra rồi mở một ngăn kéo, sau đó, lấy một cái ảnh chụp ra.

Bạch Du tưởng rằng đó là ảnh của bà Giang, nhưng lại không ngờ đó là ảnh của một cô bé.

Cô bé này mới chỉ khoảng bảy, tám tháng, mặc một chiếc váy màu xanh dương, cài bờm tóc, đôi mắt to tròn như nho đen, trong tay cô bé cầm một quả táo còn to hơn mặt mình và nở nụ cười lộ ra hai chiếc răng trắng, trông rất đáng yêu.

Chương 93: Chương 93

DTV-EBOOK

Sau bức ảnh viết một dòng chữ rồng bay phượng múa "Giang Khải Viên, Bắc Kinh, năm 1935".

Giang Khải Viên?

Mấy người con trai của ông Giang đều có tên bắt đầu là "Giang Khải X", chẳng lẽ Giang Khải Viên này là cháu gái của ông Giang sao?

Nhưng tính theo thời gian thì cô bé trên bức ảnh hẳn là đã là người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, nhưng cô chưa từng gặp đối phương ở nhà họ Giang, cũng không thấy ai nhắc tới cô bé.

Bach Du tự hỏi nên lên tiếng thế nào thì lại nghe thấy tiếng thở dài của ông Giang, giọng nói có hơi nức nở: "Viên Viên là con gái của ông và bà nội Giang, nếu con bé vẫn còn thì có lẽ con gái của con bé cũng lớn như cháu rồi?"

Bạch Du run lên.

Trước giờ cô chưa từng biết ông Giang có một người con gái, đời trước cô gả vào nhà họ Giang nhiều năm cũng chưa từng nghe người nhà họ Giang nhắc tới Giang Khải Viên.

TBC

Theo lời của ông Giang thì chắc hẳn đối phương không ở đây, nhưng không ở thì vẫn là người họ Giang mà, vì sao lại không nhắc tới?

Dường như đoán được nghi ngờ trong lòng Bạch Du, ông Giang từ từ nói về chuyện năm đó.

Nhà họ Giang có gia thế sâu xa, lại có tiếng nói với người dân, vì vậy mấy tên giặc ngoại xâm năm đó nghĩ đủ trăm phương ngàn kế muốn lôi kéo nhà họ Giang, nhưng nhà họ Giang lại trung thành tuyệt đối với dân tộc, không bị lay chuyển, luôn bất động trước hành vi lôi kéo của bọn giặc ngoại xâm, vì vậy đám quân phiệt dần mất kiên nhẫn.

Vì để ép nhà họ Giang vào khuôn khổ, cũng vì để cho nhà họ Giang một bài học, bọn họ mua chuộc tài xế và bảo mẫu của nhà họ Giang, sau đó bắt cóc bà nội Giang và Giang Khải Viên, bà Giang là một nữ trung hào kiệt, đánh nhau với đám giặc ngoại xâm và tìm được cơ hội chạy trốn, nhưng chẳng mấy chốc đã bị đám giặc bắt lại.

Bọn chúng không để ý tới bà Giang khổ sở cầu xin, chúng đánh c.h.ế.t Giang Khải Viên ngay trước mặt bà ấy, đập vỡ đầu bà ấy, nhưng vẫn chưa xong, bọn giặc này như phát điên, vậy mà lại bạo hành bà Giang ở ngay bên đường.

Mặc dù sau đó bà Giang được ông của Bạch Du cứu về, nhưng bởi vì chịu kích thích quá lớn nên tinh thần vẫn luôn ở trạng thái nửa điên nửa tỉnh.

Khi tốt, bà ấy không khác gì người bình thường, bà ấy sẽ đọc sách viết chữ, thậm chí còn bế Giang Lâm vừa chào đời tới để chăm sóc, nhưng khi tinh thần bị rối loạn, bà ấy sẽ đập phá tất cả đồ đạc, sau đó lại điên cuồng cào mình, đập đầu vào tường. Bà ấy hận mình không bảo vệ được con gái, dường như

khiến mình có đầy vết thương, m.á.u me đầm đìa thì mới an ủi được sự đau đớn và áy náy trong lòng.

Sau đó, bệnh tình của bà Giang càng nghiêm trọng hơn, gần như không thể nghe thấy ba chữ "Giang Khải Viên", vừa nhắc tới sẽ lập tức nổi điên, bởi vậy ông Giang mới ra lệnh cho tất cả mọi người không được nhắc tới Giang Khải Viên, thậm chí còn thu dọn tất cả mọi đồ đạc liên quan tới Giang Khải Viên.

Dù bà Giang đã qua đời nhiều năm nhưng quyết định này vẫn không được phá bỏ, ba chữ "Giang Khải Viên" này như một con dao, cho dù qua bao năm thì nó vẫn đ.â.m sâu vào trong lòng người nhà họ Giang.

Nhưng chuyện của bà Giang và Giang Khải Viên, người nhà họ Giang không kể cho Giang Lâm là thế hệ cháu chắt, nỗi đau này đã hành hạ hai đời người, không cần phải tra tấn thêm một thế hệ nữa, đây cũng là nguyên nhân mà đời trước, Bạch Du lại không biết.

Ông Giang nói tới đây thì không nói nữa, ông ấy cúi thấp đầu vuốt ve tấm hình ở trong tay, sự thê lương trong mắt khiến người ta không nhịn được mà đau xót.

Giờ phút này, ông ấy không phải là một lãnh đạo quyền cao chức trọng, mà là một người già đang tưởng niệm người vợ và con gái đã mất.

Bạch Du không ngờ chuyện năm đó lại che giấu một bí mật đau thương như thế, nhất thời cô không biết nên nói gì.

Chương 94: Chương 94

DTV-EBOOK

Một hồi lâu sau, ông Giang mới dời tầm mắt khỏi bức ảnh, ông ấy ngẩng đầu lên: "Trước lúc cháu sinh ra nửa tháng, bà nội Giang đã bệnh tới mức không xuống nổi giường, đến ông cũng không nhận ra, nhưng sau khi cháu ra đời, bà ấy biết được cháu sinh cùng tháng cùng ngày cùng giờ với Viên Viên, hai đứa chỉ chênh nhau hai phút, lại cũng cầm một tinh, đằng lưng đều có vết bớt, bà ấy đột nhiên khỏe lại."

"Bà ấy tin chắc cháu là do Viên Viên đầu thai, chỉ vì nhà họ Giang không có trẻ con phù hợp nên mới mượn bụng nhà họ Bạch để sinh ra, bởi vì có cháu mà bà ấy sống lâu hơn dự đoán của bác sĩ một năm, ông nội Giang rất biết ơn cháu… Trước khi đi, bà ấy dùng việc kết hôn giữa hai nhà để cháu trở lại nhà họ Giang, cũng muốn dùng cách này để bảo vệ cháu cả đời, cả đời bà nội Giang cháu không có được mấy ngày tốt lành, vì vậy việc duy nhất ông có thể làm là hoàn thành tâm nguyện thay bà ấy."

"Du Du, cháu không muốn có yêu đương với Giang Khải nhưng hôn sự giữa hai nhà cháu đừng từ chối nhanh như thế, trừ Giang Khải, ông vẫn còn rất nhiều cháu trai, ai nấy đều không không kém Giang Khải, chỉ cần là người chưa kết hôn chưa có người yêu thì cháu có thể chọn bất cứ ai."

Bạch Du: "…"

Trong lòng cô vô thức xuất hiện cảm giác cháu trai ở nhà họ Giang chẳng khác gì đám rau ế rất kỳ lạ.

Lúc trước, Bạch Du cho rằng mình được bà Giang coi là người may mắn nên mới có thể quyết định hôn sự với nhà họ Giang, không ngờ thì ra mình là hy vọng của một người mẹ tuyệt vọng với con gái yêu dấu của mình.

Nhìn ánh mắt tha thiết của ông Giang, Bạch Du không thể nói ra lời từ chối.

Đó là một ông lão dùng sự yêu thương che chở cô suốt hai đời.

TBC

Mặc dù sự yêu thương của ông ấy đến từ tình yêu của vợ, nhưng ông ấy lại không hề giảm bớt sự yêu thương, điều này càng khiến cô càng kính trọng ông ấy hơn.

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng Bạch Du cũng gật đầu đồng ý: "Vâng ạ, cháu sẽ suy nghĩ lại."

Cô đồng ý suy nghĩ, nhưng không đồng ý sẽ nhất định chọn cháu trai nhà họ Giang, nhưng cô tin nếu cuối cùng cô không gả vào nhà họ Giang thì ông Giang vẫn sẽ đồng ý với cô.

Ông Giang thở dài, lúc này mới nở nụ cứu nói: "Được, vậy chúng ta ra ngoài nói với mọi người đi."

Bạch Du: "..."

Nói gì với mọi người đây, nói cô muốn chọn họ như chọn rau cải trắng sao?

Nghĩ thôi cũng thấy rất xấu hổ rồi!

Bạch Du rất muốn tìm cơ hội rời đi, nhưng ông Giang lại không cho cô cơ hội này, ông ấy kéo cô trở về phòng khách.

Mọi người thấy một già một trẻ đi ra khỏi thư phòng, tầm mắt đều đồng loạt nhìn bọn họ.

Bên ngoài vẫn còn mưa, Giang Khải quỳ gối trước cửa chính, cả người đều bị nước mưa làm ướt sũng.

Nhìn thấy ông Giang và Bạch Du đi ra, anh ta "hừ" một tiếng, ánh mắt sắc bén như chim ưng phát hiện con mồi của anh ta nhìn chằm chằm Bạch Du.

Bạch Du cảm nhận được ánh mắt của anh ta, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua, trong lòng có điều không thoải mái không thể nói ra.

Đời trước khi ly hôn, anh ta nói mình bị cô ép cưới nên đã phải chịu ấm ức, vậy đời này mỗi người một ngả, ai cũng cũng đừng làm phiền tới người kia!

Ông Giang cũng chú ý tới Giang Khải đang quỳ ở bên ngoài, ông ấy nói với Giang Văn: "Con gọi Giang Khải vào đây cho cha, cha có lời muốn nói với mọi người."

Giang Văn đáp lại, sau đó nhanh chóng đi vào với Giang Khải đã ướt dầm dề.

Trán Giang Khải sưng tấy trông vô cùng buồn cười.

Thấy mọi người đã tới đông đủ, ông Giang mới tuyên bố: "Từ hôm nay trở đi, Du Du và Giang Khải chính thức chia tay, sau này không còn là người yêu của nhau nữa. Giang Khải không được phép tiếp cận Du Du, càng không được phép quấy rối Du Du, nếu

không sau này cháu đừng bước vào cửa nhà họ Giang này nữa!”

Chương 95: Chương 95

DTV-EBOOK

Vừa dứt lời, mọi người lập tức hít sâu một hơi.

Tuy ông Giang trông rất uy nghiêm, nhưng thật ra lại ít khi nói nặng lời, bây giờ đã nói như vậy thì chỉ có thể nói rõ lần này, Giang Khải đã làm rất sai.

Không trách ông Giang lại tức giận, nếu đã là người yêu của người khác, nhà họ Giang sẽ không bao giờ bắt cá hai tay, huống chi anh ta còn là người yêu của Du Du.

Tất cả mọi người đều biết ông Giang thương yêu Bạch Du như thế nào, cho dù anh ta không thích Bạch Du, nếu đã được chọn là người yêu của cô, vậy hẳn nên toàn tâm toàn ý mới đúng, sao có thể đi yêu đương với chị họ của Bạch Du được chứ?

Đôi môi Giang Khải mấp máy, anh ta mất rất nhiều sức mới có thể nói ra vài chữ: "Cháu biết rồi."

Lâu Tú Anh đứng bên cạnh cắn chặt môi dưới, bà ta tức đến mức muốn bốc khói.

Bà ta dồn nhiều tâm huyết vào Giang Khải như thế, nếu Giang Khải bị ông ấy ghét vậy mọi nỗ lực lúc trước của bà ta chẳng phải là dã tràng xe cát biển đông sao?

Nhưng bây giờ lại không thể nói, cũng không thể làm bất cứ điều gì.

Mọi người đột nhiên nghĩ tới chuyện, vừa rồi, ông Giang chỉ nhắc tới chuyện hai người Bạch Du và

Giang Khải chia tay, còn lại không nhắc đến chuyện giải trừ hôn sự giữa hai nhà, chẳng lẽ…

Sau đó lập tức nghe thấy ông Giang nói: “Mối hôn sự giữa hai nhà vẫn có hiệu lực, con bé sẽ chọn một đối tượng phù hợp trong số các cháu, nếu có ai không bằng lòng thì bây giờ có thể đứng ra.”

Mọi người: “!”

Giang Khải: “!”

Tầm mắt của mọi người lại hướng về Bạch Du, vừa rồi bọn họ vẫn chỉ còn nghi ngờ, nhưng khi nghe thấy chính ông ấy nói ra, họ vẫn cảm thấy rất kinh ngạc.

Giang Khải kinh ngạc tới mức trợn to hai mắt.

Suy cho cùng anh ta bị chia tay ở trước mặt mọi người, bị răn dạy rồi lại bị phạt quỳ đã rất khó chịu rồi, không ngờ vậy mà Bạch Du còn muốn chọn đối tượng trong số anh em của anh ta!

Anh ta muốn phản đối nhưng lại không dám lên tiếng, vì vậy chỉ có thể mong chờ khi Bạch Du chọn mấy người anh em họ này, hy vọng họ sẽ chủ động lên tiếng từ chối.

Nhưng điều kỳ lạ đó là không một ai đứng ra từ chối.

TBC

Nếu là lúc trước, có lẽ sẽ có người không vui, nhưng hôm nay, thấy Bạch Du vừa xinh đẹp vừa có khí chất như thế, hào quang tỏa sáng đã thay đổi hoàn toàn ấn tượng lúc trước của mọi người với cô.

Dù vấn đề cô từng là người yêu của Giang Khải quả thực hơi xấu hổ, nhưng mới chỉ là người yêu chứ chưa kết hôn, bây giờ là thời đại của xã hội mới, cho dù kết hôn thì vẫn có thể ly hôn.

Hơn nữa bọn họ cũng muốn biết nếu Bạch Du chọn lại, cô sẽ chọn ai trong số họ.

Ông Giang có tổng cộng mười một người cháu trai, ngoại trừ Giang Khải thì có năm người chưa kết hôn, chưa có người yêu và có tuổi tác phù hợp, theo thứ tự là Giang Lâm xếp thứ ba, Giang Vũ xếp thứ sáu, ngay sau là Giang Thần xếp thứ bảy, Giang Chấn xếp thứ tám và Giang Cẩn xếp thứ chín.

Nhưng mà Giang Lâm không ở thủ đô, anh đang đóng quân ở đảo Quỳnh Châu cách nơi này rất xa, anh còn lớn hơn Bạch Du bảy tuổi, vì vậy mọi người đều cảm thấy Bạch Du sẽ không chọn anh.

Hơn nữa Giang Lâm còn là anh trai ruột cùng cha cùng mẹ với Giang Khải, Bạch Du chọn anh thì tình cảnh sẽ rất xấu hổ, với tính cách lạnh nhạt của Giang Lâm, anh chắc chắn không bằng lòng xen vào chuyện này, vì vậy mọi người đều tự động bỏ qua anh.

Bạch Du vốn tưởng rằng mấy anh em nhà họ Giang sẽ không bằng lòng làm rau cải trắng mặc cô tùy ý lựa chọn, nhưng bây giờ, nhìn dáng vẻ bất chấp của bọn họ, nhất thời cô không biết nên nói gì.

Ông Giang lại rất hài lòng: “Nếu các cháu đã bằng lòng được chọn, vậy sau này không được yêu đương nhăng nhít, một khi bị phát hiện, ông sẽ lập tức đánh gãy chân các cháu!”

Giang Khải: "..." Đau đầu gối quá.

Chương 96: Chương 96

DTV-EBOOK

Bởi vì thời tiết nên thuyền đi từ bến cảng của thành phố Quảng tới đảo Quỳnh Châu chậm hơn hai ngày.

Qua ba mươi tiếng đi thuyền trên biển, cuối cùng hai người Giang Lâm và Cát Đại Xuyên đã tới đảo Quỳnh Châu trước trời tối.

Bầu trời ráng chiều như bị hắt nước cam khiến cả bầu trời lẫn biển cả đều nhuộm đỏ, trời biển một màu, tiếng kèn lệnh từ bến tàu truyền ra, gió đêm bắt đầu thổi, những gợn sóng biển liên tục lóe ánh vàng như thể được ai đó rắc vàng xuống biển, đẹp không tả xiết.

Đây là lần đầu tiên Cát Đại Xuyên nhìn thấy khung cảnh này, nhất thời quên mất đi sự mỏi mệt, anh ấy đánh giá xung quanh, chỉ hận không thể thu cảnh sắc này vào mắt, nhưng mà chẳng mấy chốc, anh ấy đã phát hiện có điều gì đó không đúng.

Đó chính là ở trên bờ có rất nhiều cô gái trẻ tuổi, ai nấy đều ăn mặc gọn gàng, tóc ngắn thì kẹp tóc vén sang ngang, tóc dài thì tết thành bím, tất cả đều mặc váy, khi gió biển thổi qua, mép váy bồng bềnh lập tức tạo nên một phong cảnh tuyệt đẹp.

Thỉnh thoảng, những cô gái này sẽ nhìn về phía Cát Đại Xuyên, hai má vì kích động mà đỏ ửng.

Cát Đại Xuyên cho rằng họ đang nhìn mình, anh ấy gãi tai nói: “Thật không ngờ con gái ở đảo Quỳnh

Châu lại nhiệt tình hơn cả con gái ở thành phố đó, thật ra tôi cũng chỉ đẹp trai hơn người bình thường một chút thôi mà."

TBC

Bởi vì anh ấy không bỏ ra được năm đồng cho bà mối nên bà mối ở thành phố không muốn giới thiệu đối tượng cho anh ấy, mãi mới có một đối tượng thì lại bởi vì món đậu tương mà không còn, hơn nữa còn có biệt danh "mười tám cái rắm".

Anh ấy còn tưởng rằng đời này mình sẽ không thể tìm được người yêu nữa, không ngờ lại có rất nhiều cô gái ở đảo Quỳnh Châu thích mình như thế, nói không chừng một trong số đó sẽ là vợ của anh ấy, haha...

Binh sĩ đứng gác ở đó nghe thấy vậy thì chỉ hận không thể dội nước cho anh ấy tỉnh lại: "Nghĩ gì vậy, người ta nhìn phó đoàn Giang chứ không phải là nhìn anh!"

Cát Đại Xuyên kinh ngạc: "Phó đoàn Giang đã có vợ rồi, tại sao các cô ấy lại nhìn phó đoàn Giang chứ?"

Binh sĩ đứng gác còn kinh ngạc hơn cả anh ấy: "Cái gì, phó đoàn Giang có vợ rồi hả?"

Phó đoàn Giang mới về thành phố được vài ngày, sau nhanh như thế đã có vợ rồi?

Cát Đại Xuyên gật đầu: "Đúng vậy, chẳng lẽ mọi người không biết sao?"

Binh sĩ đứng gác lắc đầu.

Các cô gái cách đó không xa cũng lắc đầu.

Cát Đại Xuyên lại chắc chắn nói thêm lần nữa: “Phó đoàn Giang có vợ rồi, mọi người đừng nhìn cậu ấy nữa.”

Phó đoàn Giang không chỉ đã có vợ, mà còn có cả con gái rồi.

Phó đoàn Giang còn bỏ ba mươi ba đồng ra để mua đặc sản cho con gái nữa.

Chẳng mấy chốc, tin tức Giang Lâm có vợ đã truyền đi khắp đảo Quỳnh Châu.

Trái tim của các cô gái như vỡ ra từng mảnh.

Sau khi ông Giang bảo chú Vương đưa Bạch Du về, ông ấy đột nhiên nhớ tới mình còn có một người cháu trai chưa cưới, vì vậy đã gọi điện tới đảo Quỳnh Châu.

Khi nhận được điện thoại của ông ấy, Giang Lâm đang tăng ca ở văn phòng.

Anh là phó đoàn trưởng, vì vậy trong văn phòng có máy riêng.

Ông Giang nói thẳng, câu đầu tiên đã nói với anh: “Bây giờ, cháu có yêu cô gái nào không?”

Giang Lâm run lên: “Không ạ.”

“Không có thì tốt, Du Du chia tay với Giang Khải rồi, chuẩn bị chọn một người trong số các cháu làm người yêu.”

Giang Lâm: “?”

Ông Giang: “Chỉ thông báo cho cháu thôi, cháu không cần để trong lòng đâu, dù sau cháu so với các

em trai thì hơi già rồi, Du Du chưa chắc sẽ để ý tới cháu."

Cháu hơi già rồi. Già rồi. Già…

Sau khi cúp điện thoại, lần đầu tiên trên gương mặt đẹp trai của Giang Lâm xuất hiện vẻ hoang mang.

Khi trở về đại viện quân khu, mưa đã tạnh.

Bạch Du uyển chuyển từ chối ý định muốn đưa cô về của chú Vương, cô chậm rãi đi trên con đường lát gạch xanh cũ kĩ, hoa quế vàng óng rơi xuống nền gạch ẩm ướt.

Chương 97: Chương 97

DTV-EBOOK

Tối nay, cô quả thực đã tạo ra một cú sốc lớn cho nhà họ Giang.

Vốn dĩ cô chỉ định vả mặt hai mẹ con Lâu Tú Anh và Giang Khải, tiện thể giải trừ hôn ước, không ngờ đã vả mặt rồi nhưng mối hôn sự này lại phát triển theo chiều hướng không thể ngờ được.

Lúc trước, Lâm Hướng Tuyết bảo cô vứt bỏ Giang Khải rồi chọn Giang Lâm, lúc đó cô cảm thấy đó là điều không thể, ai có thể ngờ được mới qua vài ngày, cô lại có thể lựa chọn một trong số anh em ở nhà họ Giang.

Bạch Du che gương mặt nóng bừng của mình lại.

Nói thật, ngoài trừ Giang Khải, cô không quá thân thiết với các cháu trai khác của nhà họ Giang.

Nếu phải nói thì cô khá quen thuộc với cháu trai xếp thứ sáu là Giang Vũ nhưng mà chút quen thuộc này lại là hiểu biết qua lời Giang Khải.

Ba người Giang Văn, Giang Khải và Giang Vũ sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, bởi vậy từ nhỏ, cả ba anh em luôn cùng tổ chức sinh nhật, Giang Văn là anh trai của hai người, giống với tên của mình, anh ấy là một người dịu dàng, bình tĩnh, là một tài tử hào hoa phong nhã.

Giang Vũ khá hùng hổ, cái gì cũng muốn tranh giành với Giang Khải, khi còn nhỏ là một cái kẹo, lớn hơn thì là đồ chơi hay một bộ quần áo, hai người này

có cái tôi rất cao, tính cách không chịu thua, vì vậy mà từng bị đánh rất nhiều. Sau khi trưởng thành, tính cách của hai người bớt đi rất nhiều, nhưng vẫn không hợp nhau.

Nếu cô chọn Giang Vũ làm người yêu, chỉ sợ Giang Khải sẽ tức đến hộc máu, nghĩ đến cảnh tượng đó thôi cũng thấy buồn cười rồi.

Đương nhiên cô sẽ không lấy cuộc sống của mình ra để đùa, huống hồ cô không hề có cảm giác với Giang Vũ.

Còn mấy người khác, ngoại trừ tên tuổi, có thể nói cô hoàn toàn không biết gì về họ, vì vậy càng không thể có cảm giác được.

Còn Giang Lâm…

Khi cái tên này vừa lóe lên trong đầu, đột nhiên có một bàn tay cầm lấy cổ tay của cô và sốt ruột nói: "Bé Du, cuối cùng cháu cũng về rồi!"

Bạch Du giật mình, cô ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt lo lắng của bà nội, rồi vội vàng trấn an: "Bà nội, chúng ta vào nhà rồi nói."

Những căn nhà trong đại viện san sát nhau, chỉ một cơn gió thổi qua cũng không thoát khỏi con mắt của người có tâm, mà cô không hề muốn trở thành đề tài nói chuyện trong lúc uống trà của người khác.

Đương nhiên bà Bạch hiểu rõ đạo lý này, vì vậy nhanh chóng kéo tay cháu gái đi vào nhà.

Vừa vào nhà, đối diện với cái nhìn của bà nội và cha mình, Bạch Du không hề thừa nước đục thả câu:

“Ông nội Giang đồng ý chuyện cháu chia tay với Giang Khải rồi ạ.”

Bạch Phi Bằng nóng lòng hỏi: “Vậy hôn sự thì sao? Ông ấy cũng đồng ý giải trừ chứ?”

Đôi vợ chồng ông Giang và bà Giang yêu nhau sâu đậm, bà Giang đã qua đời nhiều năm nhưng ông Giang chưa từng nghĩ tới chuyện tìm một người mới.

Năm đó, bà Giang và Giang Khải Viên xảy ra chuyện, ông Giang vẫn luôn trách mình, chỉ hận mình không bảo vệ được vợ con, bởi vậy nguyện vọng của bà Giang chính là điều quan trọng nhất với ông Giang.

Ông lo lắng ông Giang sẽ không dễ dàng đồng ý giải trừ hôn sự.

Bạch Du mở chiếc hộp mang từ nhà họ Giang ra, cô lấy một miếng bánh hoa sen ở trong đó ra đưa cho bà nội và cha mình, sau đó lại cầm một miếng lên cho vào miệng.

Bánh hoa sen này là sản phẩm được Phú Hoa Đường làm, thơm ngọt, mềm tan trong miệng, vỏ bánh mỏng như một tờ giấy, bánh có màu trắng, nghe nói là một trong các món đồ ngọt được ngự thiện vào năm đó.

Cô ăn một miếng bánh, rồi mới từ từ nói: “Không giải trừ hôn sự ạ, con đồng ý với ông nội Giang sẽ suy nghĩ lại.”

TBC

Nhất thời, Bạch Phi Bằng không kịp phản ứng: “Suy nghĩ cái gì?”

Bà Bạch cũng nhíu mày: “Không phải là bảo cháu cân nhắc thằng nhóc thối Giang Khải đấy chứ?”

Bạch Du lắc đầu, cô khó xử nói: “Không phải là cân nhắc Giang Khải, mà là cân nhắc mấy anh em khác của Giang Khải.”

Chương 98: Chương 98

DTV-EBOOK

Bà Bạch: "?"

Bạch Phi Bằng: "?"

Cân nhắc các anh em khác của Giang Khải?

Từ "các" này đã nói rõ người được cân nhắc không chỉ có một.

Bà Bạch tỉnh táo lại từ trong nỗi khiếp sợ: "Ông ấy nói vậy thật sao? Còn nữa, ông ấy có nói là mấy anh em nào của Giang Khải không?"

Bạch Du: "Ông nội Giang nói chỉ cần là đối tượng chưa kết hôn, tuổi tác phù hợp thì đều mặc cháu lựa chọn, cháu nhìn trúng ai thì chọn người đó."

Bà Bạch "?"

Bạch Phi Bằng: "?"

Coi trọng ai thì chọn người đó… Như thể chọn cải trắng vậy?

Sau khi tiếp nhận thông tin nay Bạch Phi Bằng lo lắng hỏi: "Mấy anh em kia của Giang Khải nói thế nào, có ai không vui không?"

Bạch Du gãi mặt: "Không ạ."

"…"

Hai mẹ con bà Bạch và Bạch Phi Bằng nhìn nhau.

Mặc dù việc này hơi xấu hổ, nhưng nếu nhà họ Giang đã không thèm để ý thì bọn họ cũng không còn gì để nói.

Con cháu nhà họ Giang dù là ai đều ưu tú hơn người bình thường, huống hồ việc này còn có ông Giang che chở, vì vậy mối hôn sự này không phải là không thể tiếp tục.

Mặc dù bà Bạch đã cao tuổi nhưng tư tưởng không hề cổ hủ một chút nào, chẳng mấy chốc, bà đã có thể tiếp nhận chuyện này, thậm chí còn nói ra một lời khiến người khác phải kinh ngạc: "Vậy cháu coi trọng ai chưa? Nói xem, để bà nội kiểm tra thử."

Nghe thấy lời này, Bạch Du suýt sặc nước miếng: "Không coi trọng ai ạ, cháu không hiểu bọn họ."

Bà Bạch: "Lần này, chúng ta đừng nóng vội, từ từ lựa, từ từ chọn, khi nào chọn được người tốt nhất thì mới quyết định."

Chọn cải trắng thì không thể chọn bó rau dập nát được, huống chi chọn người lại càng phải cẩn thận hơn, lúc trước là bởi không cẩn thận nên mới chọn phải bó cải trắng nát như Giang Khải kia!

Bạch Du: "…"

Bà Bạch cảm thấy mắt nhìn chọn rau cải… Không phải, chọn đàn ông của cháu gái không quá tốt, vì vậy đã xoay sang thảo luận với con trai: "Con hiểu mấy đứa trẻ nhà họ Giang kia như thế nào?"

Bạch Phi Bằng suy nghĩ một hồi: "Nói về tuổi tác trước đi ạ, từ Giang Lâm đến Giang Cẩn xếp thứ chín đều phù hợp, nhưng con không biết ai có đối tượng rồi, ai chưa có."

Lúc trước, bà Giang đề ra mối hôn sự này thì ông đã khảo sát từng người cháu của nhà họ Giang, lúc này, ông mới biết tuổi tác của mấy anh em Giang Khải, còn về chuyện bọn họ có đối tượng chưa thì phải hỏi thăm mới biết được.

"Con cả, con lấy vở và bút ra đây cho mẹ, chúng ta kiểm tra cho bé Du."

Bà Bạch không trách con trai cả hiểu không sâu, dù sao lúc trước Bạch Du thích Giang Khải như thế, chẳng ai có thể ngờ được hai người sẽ chia tay.

Bach Phi Bằng đáp lại, ông đứng dậy đi đến cầm một quyển sổ và một cái bút ở dưới tủ tivi tới.

Bà Bạch bảo con trai cả ghi chép, bà nói: "Trước hết con viết tiêu đề ở trên, viết là 'Bình chọn các cháu trai của nhà họ Giang'."

Bạch Du: "…"

Bach Phi Bằng: "…"

Dòng chữ này chẳng khác nào nói thẳng cho người ta biết cháu trai của nhà họ Giang chính là bó cải trắng.

Bạch Du cảm thấy với tình huống bây giờ, nếu cô ở lại thì sẽ rất xấu hổ nhưng cô lại muốn nghe xem bà nội và cha sẽ bàn bạc như thế nào, vì vậy cô giả vờ bình tĩnh lấy một miếng bánh nướng lu ở trong hộp ra rồi cho vào trong miệng.

Cắn một miếng, mùi thơm lập tức bùng nổ trong khoang miệng, giòn xốp rất ngon.

Bánh nướng lu là một trong các loại bánh truyền thống của Bắc Kinh, bánh được làm từ bột mì nhào

với đường, sau đó dính vào thành lu, nướng trong lu ngoài ấm trong nóng nên bánh nướng lu vừa xốp vừa giòn, lúc trước khi mọi người đi thăm viếng sản phụ, ngoại trừ mang gạo kê, đường đỏ và trứng gà ra thì bánh nướng là một trong các thứ quan trọng.

Khi Bạch Du vừa cắn một miếng bánh giòn rụm, bà Bạch đã bắt đầu lựa chọn rau cải: "Người đầu tiên là Giang Lâm."

Chương 99: Chương 99

DTV-EBOOK

Nghe thấy tên Giang Lâm, trái tim của Bạch Du như hụt đi một nhịp, động tác cắn bánh nướng vô thức khẽ hơn.

Bạch Du viết tên Giang Lâm xuống sổ, bà nhíu mày: "Mẹ cảm thấy Giang Lâm không ổn lắm, thứ nhất là tuổi quá lớn, thứ hai, thằng bé là anh ruột của Giang Khải."

Chỉ điều thứ hai đã là vấn đề không nhỏ rồi.

Những người khác là anh em họ, ngoại trừ buổi họp mặt gia đình thì thường ngày không gặp mấy, nhưng Giang Lâm lại là anh em cùng cha cùng mẹ với Giang Khải, sau này nếu cùng ăn cơm thì thực sự quá lúng túng.

Hiển nhiên bà Bạch cũng nghĩ tới điều này, bà châm chước nói: "Vậy cứ xét những người khác trước đi."

Chỉ vậy thôi sao?

Chẳng lẽ việc bình chọn không nên bắt đầu từ nhân phẩm, vẻ ngoài, năng lực và các phương diện khác rồi mới bắt đầu suy xét sao?

Nhưng chỉ bởi vì tuổi tác và là anh em ruột của Giang Khải mà anh đã bị loại, chẳng lẽ hai người không thấy như vậy là rất qua loa và không nghiêm túc sao?

"Rắc rắc!"

Bạch Du gắng sức cắn một miếng bánh nướng tạo ra âm thanh rất lớn.

Nhưng mà bà Bạch lại không hiểu ý của cô, bà đã bắt đầu suy xét về những người khác: “Mẹ nhớ thằng bé hoà nhã sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với Giang Khải tên gì nhỉ? Thằng bé này cũng không tệ.”

Bạch Phi Bằng suy nghĩ một lúc: “Mẹ nói Giang Văn đúng không, Giang Văn, Giang Vũ và Giang Khải là ba anh em sinh cùng ngày với nhau, Giang Văn và Giang Vũ là hai anh em song sinh.”

Bà Bạch gật đầu: “Đúng là Giang Văn, thằng bé có người yêu chưa?”

Bạch Phi Bằng chưa kịp liên tiếng thì Bạch Du đã nói: “Anh Giang Văn có người yêu rồi ạ, người yêu của anh ấy rất xinh đẹp, hình như năm nay chuẩn bị kết hôn đó ạ.”

Bà Bạch thở dài, rồi bảo con trai gạch chéo tên của Giang Văn đi, bà lại hỏi: “Vậy tính cách của Giang Vũ thế nào?”

Vừa dứt lời, ngoài cửa vang lên tiếng mở cửa.

Trong nhà này chỉ có bốn người có chìa khoá nhà, trong đó đã có ba người ngồi ở phòng khách, vậy người ở ngoài mở cửa chỉ có thể là Tần Chính Nhân.

Lần trước, Tần Chính Nhân nổi giận đùng đùng rời khỏi nhà họ Bạch với Tần Tâm Hủy, thậm chí bà ta còn tuyên bố mình sẽ suy nghĩ về hôn nhân giữa bà ta và Bạch Phi Bằng, sau đó vẫn luôn không trở về.

Khoảng thời gian này, người trong khu nhà thảo luận ầm ĩ, bất cứ lời nói gì cũng có.

Làm vợ chồng nhiều năm, trong lòng Bạch Phi Bằng hiểu rõ, một khi ông nhượng bộ thì chắc chắn Tần Chính Nhân sẽ được voi đòi tiên, có thể đưa ra yêu cầu đón Tần Tâm Hủy về, cũng có thể bắt đền bù nhưng ông đã khiến Bạch Du chịu ấm ức nhiều năm rồi, sao ông có thể làm ra chuyện khiến cô tổn thương được chứ.

Bởi vậy Bạch Phi Bằng vẫn luôn chịu áp lực mà không đi đón Tần Chính Nhân về, không ngờ bà ta lại tự về nhà.

Ba người trong phòng khách mẹ nhìn con, con nhìn cha với vẻ mặt rất kỳ lạ.

Đối diện với ba người trong phòng khách, Tần Chính Nhân cũng có vẻ lúng túng.

Nhưng chẳng mấy chốc, bà ta đã trở lại bình thường rồi bắt đầu cười nói: "Mẹ, Phi Bằng, Du Du, mọi người ăn chưa?"

Ba người trong phòng khách nhìn bà ta và đều không lên tiếng.

Tần Chính Nhân cắn môi rồi nhìn Bạch Du nói: "Du Du, lần này mẹ về là để giải thích với con."

Xin lỗi sao?

Bạch Du nhíu mà, mẹ cô có ý đồ gì đây.

Tần Chính Nhân cũng không để ý cô, bà ta ngồi xuống ghế sô pha cạnh cô: "Khoảng thời gian này, mẹ ở ký túc xá đã suy nghĩ rất nhiều, lúc trước khi mẹ và cha con tới bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói là một cô

bé, mẹ và cha con đều rất vui vẻ. Khi đó mẹ nghĩ, đợi khi con được sinh ra, mẹ sẽ mặc những chiếc váy đẹp nhất cho con, thắt b.í.m cho con để con trở thành cô bé xinh đẹp nhất trong khu nhà, khiến những người khác phải ghen tị vì mẹ có con gái đáng yêu và xinh đẹp như vậy, nhưng sau đó…”

Chương 100: Chương 100

DTV-EBOOK

Nói tới đây, bà ta khựng lại: "Chuyện sau đó thì con cũng biết rồi, ông ngoại và bà ngoại con đột nhiên qua đời khiến mẹ đau lòng tới mức không muốn sống, nhưng mẹ lại phải vờ như không có việc gì để an ủi cậu con, mà lúc này có thể lại có phản ứng do mang thai, nôn mửa buồn nôn, mất ngủ phù người, lúc nào cũng khó chịu không chịu nổi, mẹ mệt tới mức kiệt sự, vì vậy mới dần oán con, cảm thấy con tới không đúng lúc…"

Bà Bạch vẫn không hiểu được vì sao con dâu cả lại không thương con của mình, bây giờ thấy bà ta nói vậy, bà không khỏi mắng bà ta: "Là do tâm trạng của cô không tốt nên mới khiến cơ thể không thoải mái, cô không thương con phải chịu khổ cùng cô mà lại đi trách con, cô có đầu óc không vậy?"

Tần Chính Nhân gật đầu: "Mẹ mắng đúng, là con nghĩ sai, con không nên vì áp lực của mình mà tức giận với con gái, Du Du, mẹ xin lỗi con, con có thể tha thứ cho mẹ được không?"

Bạch Du nhìn mẹ mình, cô muốn nhìn ra chút gì đó từ trên mặt mẹ.

Đáng tiếc cô thất bại rồi, mẹ cô có năng lực như vậy đó, nếu bà ta có suy nghĩ với ai thì bà ta có thể khiến người ta vui sướng, cho dù là ai cũng không thể biết bà ta có thật lòng không.

Giống như bây giờ, cô không thể đoán ra lời nói vừa rồi của mẹ mình có mấy phần thật lòng, mấy

phần là giả.

Nhưng mà thật cũng được, mà giả cũng được, cô cảm thấy không cần thiết.

TBC

Cô không cần viên kẹo kia, cũng như cô không cần sự yêu thương của mẹ nữa.

Thấy Bạch Du không lên tiếng, Tần Chính Nhân vẫn không tức giận, bà ta dịu dàng nhìn cô và nói: "Mẹ biết tổn thương trong quá khứ không thể được xoa dịu bằng vài lời xin lỗi được, là mẹ không tốt, sau này mẹ sẽ cố gắng bù đắp cho con."

Bạch Du từ chối cho ý kiến.

Cô quả thực không thích mẹ mình, nhưng cô sẽ không can dự vào cuộc hôn nhân giữa mẹ và cha cô.

Nếu có một ngày cha muốn ly hôn, vậy đó cũng chính là quyết định của chính cha cô.

Bởi vì mẹ cô trở về, cuộc bình chọn cháu trai nhà họ Giang cứ vậy mà kết thúc.

Nhưng mà Bạch Du đoán mẹ đột nhiên trở về chắc chắn có liên quan tới Tần Tâm Hủy.

Bạch Du đoán không sai, lần này Tần Chính Nhân trở về quả thực là bởi vì Tần Tâm Hủy.

Vốn dĩ bà ta định nhờ cấp trên của Bạch Phi Bằng, ủy viên chính trị Vương khuyên nhủ, sau đó bà ta lại khóc lóc kể lể mình đã chăm sóc người nhà, chịu ấm ức như thế nào. Đến lúc đó, Bạch Phi Bằng phải tự tới đón bà ta về khu nhà, hơn nữa sẽ ép đón cả Tần Tâm

Hủy về. Nếu ông không chịu cho Tần Tâm Hủy về, vậy bà ta sẽ nhân lúc đó đưa ra một kế hoạch khác, đó chính là mua một căn nhà làm đồ cưới cho Tần Tâm Hủy để bồi thường.

Với tính cách của Bạch Phi Bằng, chắc chắn ông sẽ chọn vế sau.

Ai ngờ vậy mà Tần Tâm Hủy lại bị sa thải, hơn nữa còn vì yêu đương với Giang Khải, thậm chí còn bị người ta chụp ảnh lại.

Đúng là đồng đội heo mà!

Tức c.h.ế.t bà ta rồi!

Bởi vì chuyện này, bà ta không thể không thay đổi kế hoạch, đành phải mặt dày tự quay về nhà, lại còn phải mất mặt xin lỗi con nhóc c.h.ế.t tiệt Bạch Du kia.

Còn những chuyện khác thì chỉ có thể đi một bước tính một bước.

***

Với chuyện Tần Chính Nhân chuyển về, ngoài trừ Thái Vọng Xuân thăm dò với vẻ mặt tò mò, còn những người khác không nói gì, suy cho cùng bà ta không ly hôn với Bạch Phi Bằng, trở về cũng là chuyện bình thường.

Ngày hôm sau, Bạch Du vừa đạp xe đi khỏi khu nhà không xa thì lại bị một người phụ nữ cản lại.

Cô thắng gấp, khi vừa định mắng thì lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Chính là người phụ nữ kéo theo con gái nhảy sông lần trước.

Trên mặt cô ấy vẫn còn vết bầm tím và vết thương, chỉ là so với hai lần trước, hiển nhiên đã tốt hơn nhiều rồi.

Chương 101: Chương 101

DTV-EBOOK

Miêu Ái Vân run rẩy nhìn Bạch Du: "Đồng chí Bạch, tôi có chuyện muốn làm, không biết cô có hứng thú không?"

Nếu là người khác, chắc chắn Bạch Du sẽ không thèm để ý.

Nhưng khi đối mặt với đôi mắt tràn ngập sự bi thương và mong đợi của Miêu Ái Vân, Bạch Du khẽ gật đầu.

TBC

Cô xuống xe rồi dắt tới một con hẻm hẻo lánh.

Miêu Ái Vân cầm chặt chiếc túi trên người, tay còn lại kéo con gái đang hoảng sợ, cô ấy căng thẳng đi theo Bạch Du.

Khi đi đến con hẻm nhỏ, Miêu Ái Vân như một con chim sợ cành cong, cô ấy nhìn ngó khắp nơi, mãi cho đến khi chắc chắn ở đây không có ai, cô ấy mới lấy một thứ ở trong túi ra.

Bạch Du tập trung nhìn, đôi mắt cô lập tức trở nên sáng rực.

Đó là một chiếc ấm tử sa.

Tạo hình của chiếc ấm tử sa này rất độc đáo, thân ấm đơn giản nhưng rất tinh tế, màu ấm dịu mà đậm, khi ánh nắng chiếu vào thân ấm màu tím sẽ có ánh đỏ ẩn hiện, toàn bộ chiếc ấm tử sa trông tròn trịa nhưng rất uy nghiêm, vô cùng đẹp.

Bạch Du lập tức bị hấp dẫn.

Mặc dù cô không quá am hiểu về đồ cổ, nhưng sau cải cách, Lâu Tú Anh lại rất đam mê với việc sưu tầm đồ cổ, vì vậy cô đi theo cũng học được rất nhiều điều.

Đồ vật được Miêu Ái Vân giữ bên người chắc chắn không phải là thứ tầm thường, tuy bây giờ xuất hiện có lẽ không được bao nhiêu tiền nhưng nếu chờ mười mấy, hai mươi mấy năm nữa, nó tuyệt đối có thể bán được mấy trăm vạn.

Miêu Ái Vân thấy Bạch Du bình tĩnh nhìn chiếc ấm tử sa, cô ấy lập tức đặt chiếc ấm tử sa vào trong tay Bạch Du: "Đồng chí Bạch, cô cầm nhìn kỹ đi, nếu thích, cô tuỳ tiện cho tôi ít tiền là được rồi."

Cầm chiếc ấm tử sa ở trong tay, cô càng có thể cảm nhận được độ nặng của chiếc ấm.

Bạch Du yêu thích không nỡ rời tay, nhưng trên đời này nào có bữa cơm miễn phí: "Cô cũng biết thứ này là đồ cổ sao?"

Miêu Ái Vân gật đầu: "Tôi biết, đây là thứ ở nhà chồng cũ của tôi… Đúng rồi, tôi đã ly hôn với người đàn ông c.h.ế.t tiệt kia rồi, lần trước tôi định dẫn con đi c.h.ế.t nhưng sau khi gặp được cô, tôi mới biết thì ra vẫn còn có thể sống như thế."

"Sau này, tôi làm theo cách cô nói, cầm một con d.a.o chuẩn bị đồng quy vu tận với bọn họ, quả nhiên bọn họ đã sợ hãi, vì vậy đồng ý ly hôn với tôi, cũng đồng ý cho tôi dẫn con gái đi. Chỉ là bọn họ không bằng lòng cho tôi một đồng nào nên tôi đã mang thứ đáng giá nhất trong nhà bọn họ đi."

“Nhưng mà cô đừng lo lắng, bọn họ không biết đâu, đây là thứ mà con của bà nội Thái để lại, khi còn sống, bà nội Thái là một tiểu thư nhà giàu có, nhưng sau khi mất thì chỉ để lại một chiếc ấm tử sa này. Khi bà ấy nằm liệt trên giường đều là một mình tôi chăm sóc bà ấy, trước khi đi, bà ấy đã giao chiếc ấm tử sa này cho tôi, bảo tôi giữ lại để phòng thân.”

Bạch Du: “Vậy vì sao cô lại muốn bán nó đi?”

Miêu Ái Vân: “Mặc dù tôi đã ly hôn với người đàn ông c.h.ế.t tiệt kia rồi, nhưng với tính cách của nhà anh ta, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hai mẹ con chúng tôi, vì vậy tôi đã liên lạc với một họ hàng ở bên thành phố Quảng và chuẩn bị tới nương nhờ họ, nhưng tôi lại không có tiền, vì vậy mới muốn lấy thứ này ra đổi ít tiền với cô.”

Bạch Du suy nghĩ một hồi: “Nếu cô đã biết thứ này đáng tiền, vậy giữ lại sau này có thể bán được cái giá tốt hơn, bây giờ cô bán cho tôi, tôi sẽ không thể ra cái giá quá cao.”

Miêu Ái Vân lắc đầu: “Cho dù có đáng tiền thì cũng phải có mạng mới hưởng thụ được, huống chi nếu tôi giữ thứ này, tôi cũng không thể bảo vệ được.”

Bạch Du khựng lại: “Tôi có thể mua, nhưng sau này nếu cô hối hận, tôi sẽ không trả lại, vì vậy cô phải suy nghĩ thật kỹ.”

Chương 102: Chương 102

DTV-EBOOK

Miêu Ái Vân: "Mặc dù tôi không được học hành nhưng tôi biết làm người nhất định phải giữ chữ tín, huống chi đồng chí Bạch còn là ân nhân cứu mạng của hai mẹ con chúng tôi, sao sau này tôi có thể đổi ý được chứ. Nếu đồng chí Bạch lo lắng thì tôi có thể thề độc, nếu Miêu Ái Vân tôi..."

Bạch Du ngắt lời cô ấy: "Cô không cần thề, tôi chỉ nhắc nhở cô hãy suy nghĩ thật kỹ, nếu cô đã hiểu rõ, vậy tôi sẽ mua cái ấm tử sa này, tôi trả cho cô... Một trăm đồng, cô cảm thấy thế nào?"

Miêu Ái Vân nghe thấy con số này, cô ấy há miệng to đến mức có thể nhét một quả trứng gà vào, một hồi lâu sau, cô ấy mới lên tiếng: "Cảm ơn đồng chí Bạch, cảm ơn cô!"

Đời này, cô ấy chưa từng nhìn thấy một trăm đồng.

Trước kia, cô ấy có thể bán hàng được hai ba mươi đồng là rất nhiều rồi, không ngờ đồng chí Bạch lại trả nhiều như vậy.

Nghĩ đến đây, đôi mắt của Miêu Ái Vân lập tức đỏ hoe.

Cô ấy biết chắc chắn đồng chí Bạch đồng tình với hai mẹ con cô ấy nên mới trả nhiều như vậy, sau này có cơ hội, cô ấy nhất định sẽ báo đáp đồng chí Bạch!

Sau khi quyết định giá cả, Bạch Du về nhà lấy tiền tới, rồi lại về nhà thêm lần nữa để đặt chiếc ấm tử sa vào trong phòng mình, sau đó mới đến đơn vị làm việc.

Bạch Du không ngờ mình còn có thể gặp được một chuyện tốt như vậy, sự háo hức này của cô kéo dài tới tận giữa buổi trưa.

Đến lúc nghỉ trưa, Giang Vũ đột nhiên xuất hiện ở trong đơn vị.

Mặc dù Giang Vũ không đẹp trai khí chất như Giang Khải nhưng cũng là rồng phượng giữa loài người, dáng người cao gầy, mày kiếm, đôi mắt như sao sáng, anh ta đứng gần cổng lập tức thu hút vô số ánh mắt.

Đời trước, Giang Vũ là người đầu tiên từ bỏ chính trị của nhà họ Giang và dấn thân vào ngành kinh doanh, dựa vào tầm nhìn và bối cảnh của nhà họ Giang, anh ta đã kiếm bộn tiền từ ngành bất động sản và khoa học kỹ thuật. Trước khi cô bị bệnh và ra đi, công ty của Giang Vũ đã thành công lọt vào danh sách 500 xí nghiệp hàng đầu thế giới.

Đời trước, Giang Vũ từng có một cuộc hôn nhân ngắn ngủi với một nữ doanh nhân tên là Trần Doanh, hai người là trai tài gái sắc, khi yêu đương có thể nói là rất nồng nhiệt. Không biết Giang Vũ làm được một chiếc xe tải hoa hồng từ đâu, anh ta dùng nó để cầu hôn nhà gái, nhà gái cảm động tới nỗi bật khóc, màn cầu hôn lãng mạn này còn được đăng lên báo chí và trở thành câu chuyện được ca tụng trong thời gian dài, nhưng cuộc hôn nhân này chỉ kéo dài

đúng nửa năm ngắn ngủi, hai người nhanh chóng ly hôn.

Đời trước, cô còn bị phái đi thuyết phục đương sự, cô còn nhớ rõ khi ấy, Trần Doanh nói với cô bằng giọng điệu c.h.ế.t tâm: "Các cô không cần thuyết phục tôi, người muốn ly hôn không phải là tôi, mà là Giang Vũ! Trước khi các cô tới, tôi đã cầu xin anh ta rất nhiều lần rồi nhưng anh ta vẫn khăng khăng muốn ly hôn, không vượt quá giới hạn, không có ai thật sự có lỗi với ai. Anh ta chỉ nói là hai người không còn phù hợp nữa, Giang Vũ lý trí tới mức đáng sợ, khi yêu anh ta có thể cho cô cả tính mạng của mình nhưng chỉ khi anh ta cảm thấy cô không còn phù hợp nữa, anh ta sẽ tuyệt tình hơn bất cứ ai."

Cô trở về báo cáo cuộc khuyên nhủ thất bại, mãi cho tới khi hai người ly hôn, cô vẫn không thể hiểu được rốt cuộc hai người họ có điểm nào không hợp nhau.

Sau này, sự nghiệp của Giang Vũ có thành tựu rồi, anh ta trở thành doanh nhân có triển vọng trẻ tuổi nhất nước, bên cạnh cũng không thiếu phụ nữ ưu tú nhưng lại chưa từng tái hôn. Trong một lần vô tình, cô biết được sau khi ly hôn, anh ta vẫn đưa tiền cho vợ cũ, hơn nữa số tiền còn vượt qua tám chữ số.

Vì vậy Giang Vũ được xem như là tuyệt tình, nhưng vẫn có tình, đời trước cô vẫn luôn không hiểu rõ.

Chương 103: Chương 103

DTV-EBOOK

Vì vậy khi biết Giang Vũ tới đây, vô cảm thấy rất bất ngờ nhưng cũng không bất ngờ lắm.

Điều bất ngờ đó là đời trước, hai người họ không gặp nhau quá nhiều lần, hơn nữa số lần nói chuyện chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, cô là chị dâu năm của anh ta và chỉ có thế thôi.

Điều không bất ngờ đó là với tính cách của Giang Vũ, anh ta sắc bén như chim ưng, một khi đã nhắm vào mục tiêu thì sẽ xông lên bất chấp mọi thứ.

Nhưng bây giờ cô biến thành mục tiêu, cảm giác này không mấy tốt đẹp lắm.

Vô số cái nhìn tò mò từ xung quanh hướng tới, Bạch Du cảm thấy rất mất tự nhiên, cô hỏi thẳng: "Anh tìm tôi có chuyện gì không?"

Giang Vũ nhìn Bạch Du, cô đứng dưới gốc cây hoè, ánh nắng xuyên qua cành lá chiếu lên người cô, ánh sáng rực rỡ khiến cả người cô vô thức xuất hiện khí chất ưu nhã, dưới ánh nắng chói chang, cô còn toả sáng hơn cả ánh nắng.

So với trước kia, cô đã thay đổi rất nhiều.

Trước kia, cô vừa nhìn thấy người khác đã sợ hãi, cô luôn cúi đầu cụp mắt, đây là lần đầu tiên, anh ta phát hiện thì ra cô lại có một đôi mắt xinh đẹp như vậy, sạch sẽ trong sáng như thể có thể nhìn thấu vào tận đáy lòng của người ta.

Nhận ra vẻ mặt hơi mất kiên nhẫn của Bạch Du, lúc này Giang Vũ mới tỉnh táo lại, đồng thời thẳng thắn nói: "Cô cảm thấy con người của tôi thế nào?"

Bạch Du run lên.

Cô biết Giang Vũ là người rất quả quyết nhưng cô không ngờ anh ta lại thẳng thắn đến như vậy, hỏi cô vấn đề này ở ngay ngoài chỗ làm việc của cô.

Cô phải trả lời anh ta như thế nào mới được đây?

Giang Vũ thấy cô không lên tiếng, anh ta nói tiếp: "Tôi tự nhận thấy mình không hề kém anh năm, cũng tự nhận mình có thể hơn vài phần. Nếu đi cùng tôi, cô tuyệt đối sẽ không bị đói bị mệt, tôi cũng sẽ không yêu đương nhăng nhít như anh năm, điều này cô có thể yên tâm, tôi là người rất có nguyên tắc."

Bạch Du tin tưởng lời nói không để cô bị đói bị mệt của anh ta, suy cho cùng đời trước, anh ta chính là người giàu nhất, nếu gả cho anh ta thì tuyệt đối sẽ không gặp vấn đề về vật chất.

Cô cũng tin anh ta nói anh ta sẽ không lăng nhăng, mặc dù đời trước anh ta có rất nhiều bạn gái nhưng anh ta luôn xử lý đoạn tình cảm trước sạch sẽ rồi mới bắt đầu đoạn tình cảm khác, vì vậy chưa từng có bất cứ tin đồn lăng nhăng nào.

Nhưng mà điều cô lo lắng đó là nếu cô gả cho đối phương, cô sẽ trở thành Trần Doanh thứ hai, mới kết hôn chưa được nửa năm thì đã ly hôn.

Nhưng mà… Ly hôn với anh ta cũng không phải là điều không tốt, ít nhất còn có thể nhận được phí bồi thường hơn ngàn vạn…

Sau một phút, Bạch Du lập tức gạt suy nghĩ không thực tế này ra khỏi đầu, cô đàng hoàng nói: "Tôi không biết."

Giang Vũ run lên, ngay sau đó lập tức nở nụ cười: "Ít nhất đáp án này vẫn tốt hơn là từ chối ngay, vậy không bằng chúng ta đều cho nhau một cơ hội, bắt đầu làm quen với đối phương, sau khi quen lâu, có lẽ cô sẽ có đáp án."

Bạch Du cảm thấy đời trước, Giang Vũ thành công là có nguyên nhân, so sánh với thái độ tự cho mình giỏi giang của Giang Khải, lời giải thích không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt của anh ta càng khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cô suýt nữa đã gật đầu đồng ý.

Nhưng mà cuối cùng cô vẫn nói: "Có thể cho tôi suy nghĩ một lúc được không?"

Mặc dù Giang Vũ hơi thất vọng nhưng anh ta cùng không ép buộc: "Đương nhiên là được, đây là hai cái vé xem phim, vốn dĩ tôi muốn hẹn cô đi xem phim nhưng xem ra bây giờ không dùng đến, cô cầm đi xem cùng bạn hoặc đồng nghiệp đi."

Bạch Du định từ chối nhưng Giang Vũ đã nhét tâm vé xem phim vào tay cô, sau đó vẫy tay rời đi.

Giang Vũ vừa đi, Lâm Hướng Tuyết lao tới như pháo nổ, cô ấy chớp mắt nhìn chằm chằm bóng lưng của Giang Vũ: "Bạch Du, người kia là ai vậy? Mình cảm thấy anh ta với cậu không đơn giản."

Chương 104: Chương 104

DTV-EBOOK

Bạch Du nhíu mày: “Không đơn giản gì cơ?”

Cô cảm thấy Lâm Hướng Tuyết rất thú vị, rõ ràng chưa từng yêu đương nhưng lại có một đống lý luận về chuyện tình yêu.

Lâm Hướng Tuyết nói rất rõ ràng: “Đầu tiên, ánh mắt của anh ta nhìn cậu rất không đơn giản, đó là ánh mắt của một người đàn ông thích một người phụ nữ, tiếp theo… Không còn điều gì nữa.”

Bạch Suy suýt nữa bị lời nói cuối cùng của cô ấy làm nghẹn lại: “Mặc dù cậu không nghĩ ra lý do tiếp theo, nhưng không thể không nói cậu đoán đúng rồi.”

Lâm Hướng Tuyết mở to mắt nhìn: “Thật sự bị mình nói đúng rồi hả? Anh ta là ai vậy, chẳng lẽ anh ta không biết cậu có người yêu rồi sao?”

Bạch Du l.i.ế.m môi: “Vốn dĩ mình định tan làm rồi mới nói với cậu, thật ra hôm qua, tôi đã giải trừ hôn ước với Giang Khải rồi.”

Lâm Hướng Tuyết hét lên một tiếng, trên mặt cô ấy tràn đầy vẻ hóng chuyện: “Xảy ra chuyện gì vậy, mau, mau kể cho mình đi, chậm một giây là mình sẽ c.h.ế.t mất đó!”

TBC

Bạch Du: “…”

Vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới vào giờ làm buổi chiều, Bạch Du lập tức kể lại đầu đuôi câu chuyện xảy ra tối qua.

“Bạch Du, cậu khiến mình phải thay đổi cách nhìn rồi đó!” Sau khi nghe xong, Lâm Hướng Tuyết Tân thưởng không thôi: “Nhưng mà cái vả mặt này của cậu đánh rất tốt, nếu mình được chứng kiến thì tốt hơn!”

Bạch Du nói: “Mình giải trừ hôn ước với Giang Khải, nhưng hôn ước giữa hai nhà Giang bạch vẫn có hiệu lực.”

Lâm Hướng Tuyết khẽ giật mình: “Là sao?”

Bạch Du l.i.ế.m môi: “Ông nội Giang bảo mình chọn một trong các anh em của nhà họ Giang làm người yêu, người vừa rồi chính là một trong số đó.”

“!”

Sau vài giây run rẩy, Lâm Hướng Tuyết lại hét lên: “Được đó, Bạch Du, cậu lặng lẽ phát tài rồi, anh em nhà họ Giang đều để mặc cậu lựa chọn, đẹp c.h.ế.t cậu đó! Nhưng mà lúc trước mình bảo cậu chọn anh trai của Giang Khải, cậu còn nói sẽ rất xấu hổ, bây giờ để mấy anh em này cùng cạnh tranh, chẳng lẽ không xấu hổ sao?”

Bạch Du sờ mũi: “Vẫn rất xấu hổ, nhưng mà mình không có lý do để từ chối.”

Mặc dù Lâm Hướng Tuyết vẫn thét gào nhưng lại không ngốc, cô ấy lập tức đoán được có lẽ bên nhà họ Giang có nguyên nhân gì đó, vì vậy cũng không truy

hỏi ngọn nguồn: “Vậy cậu nghĩ thế nào, cậu coi trọng người vừa rồi hả?”

Không đợi Bạch Du trả lời, cô ấy lại lắc đầu: “Có lẽ không phải là anh ta, phản ứng vừa rồi của cậu quá lạnh nhạt, hoàn toàn không phải là vẻ xấu hổ lại vui sướng khi gặp được người trong lòng của một cô gái.”

Nói trúng tim đen.

Bạch Du cảm thấy mọi mặt của Giang Vũ đều không tệ, hơn nữa còn rất chủ động với cô, nhưng cô lại không có cảm giác gì.

“Vậy những người khác thì sao?” Lâm Hướng Tuyết với dáng vẻ quân sư hỏi: “Cậu cảm thấy những người khác thế nào?”

Bạch Du thật thà lắc đầu: “Không có gì, bởi vì mình không hiểu rõ mấy người khác.”

Lâm Hướng Tuyết sờ cằm phân tích, một hồi sau, cô ấy nói: “Vậy mình cảm thấy không bằng cậu cứ chọn anh ruột của Giang Khải, dù sao so với những người khác, cậu coi như vẫn hiểu anh ấy. Hơn nữa anh ấy còn từng giúp cậu vài lần, mà anh ấy lại là người đẹp trai nhất, ưu tú nhất trong số các anh em, chọn anh ấy chắc chắn không sai.”

Nghe thấy lời này, Bạch Du lập tức cụp mắt, cô vô cớ cảm thấy chột dạ: “Anh ấy…. Ưu tú như thế, cho dù mình bằng lòng thì chưa chắc anh ấy bằng lòng.”

Giang Lâm là đóa hoa lạnh lùng của khu nhà, đừng nói là các cô gái chưa lập gia đình luôn muốn gả cho anh, đến cả rất nhiều bề trên cũng muốn anh là con rể nhà mình, nhưng mãi cho đến khi anh xảy

ra chuyện, anh vẫn không kết hôn, cũng không từng yêu đương với bất cứ ai.

Nhà họ Giang cũng từng thúc giục anh, nhưng lần nào anh ấy cũng lấy cớ công việc bận rộn để từ chối.

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Chương 105: Chương 105

DTV-EBOOK

Năm thứ hai sau khi Giang Lâm qua đời, có một người phụ nữ họ Ôn tìm tới nhà, cô ấy tự xưng là bạn cũ của Giang Lâm, nói là muốn tới thăm anh.

Từ đầu tới cuối, người phụ nữ kia luôn đeo kính râm nên người ta không thể nhìn rõ dáng vẻ của cô ấy, nhưng mà với dáng người cao gầy, cách ăn mặc vô cùng ưu nhã, vừa nhìn cũng biết không phải là người bình thường.

Sau khi cô ấy rời đi, người nhà họ Giang đều suy đoán quan hệ của cô ấy với Giang Lâm, sau đó nghe Giang Hựu Hàm nói lời khiến người khác phải kinh ngạc. Đó là người yêu của anh ba cô ta, năm đó bởi vì người phụ nữ này gả cho một người đàn ông khác nên anh ba cô ta vẫn luôn không có người yêu để cưới gả.

Bạch Du cố gắng nhớ lại tên của người phụ nữ kia nhưng đã trôi qua quá lâu, lúc ấy cô lại không để tâm nên bây giờ thực sự không thể nghĩ ra.

Lâm Hướng Tuyết không biết cô đang suy nghĩ điều gì, cô ấy phản bác: “Cũng không phải là anh ấy, sao cậu lại biết anh ấy không muốn chứ?”

Bạch Du: “Không phải là anh ấy, sao cậu biết anh ấy sẽ bằng lòng?”

Nếu anh thật sự không tìm đối tượng để kết hôn vì người phụ nữ kia, vậy chắc chắn anh ấy sẽ không bằng lòng.

Thật ra người phụ nữ kia có phải người trong lòng của Giang Lâm không hoàn toàn không liên quan tới cô, nhưng chẳng biết vì sao, trong lòng cô lại vô cớ cảm thấy trống rỗng.

TBC

Hoàn toàn không có hứng thú đi xem phim.

Vì vậy cô đưa vé xem phim cho cô ấy: “Vé xem phim này cho cậu, cậu đi tìm người nào cũng xem đi.”

Lâm Hướng Tuyết cảm nhận được tâm trạng trầm xuống của cô rất rõ ràng, cô ấy vừa nhận lấy vé xem phim vừa hỏi: “Cậu sao vậy, sao lại tự dưng ỉu xìu thế?”

Bạch Du lắc đầu: “Không có gì.”

Có người tới làm, hai người chỉ có thể kết thúc chủ đề nói chuyện tại đây.

Chủ đề đã kết thúc nhưng di chứng của nó lại không dừng lại.

Bạch Du muốn tập trung vào làm việc, nhưng suy nghĩ luôn vô cớ nhớ tới Giang Lâm và người phụ nữ họ Ôn kia.

Trong đầu vang lên câu nói kia của Giang Hựu Hàm: “Cô ấy là người yêu của anh ba, anh ba vì cô ấy nên mới không có người yêu.”

Buổi sáng bận rộn tới mức đến thời gian uống nước cũng không có, buổi chiều lại không có một bóng người, cô cầm cuốn sách lên định đọc nhưng

suy nghĩ trong đầu quá hỗn loạn, vẫn luôn không thể bình tĩnh được.

Tình tự tới nhưng lại rất mạnh mẽ, điều này khiến Bạch Du thấy luống cuống.

**

Sau khi tan làm, Lâm Hướng Tuyết muốn mời cô ăn cơm nhưng cô lại từ chối.

Mọi người từ từ đạp xe rời đi.

Sắc trời tối sầm, tầng mây dày đặc như đống bông bị hút đầy nước, như thấy sẽ lập tức hóa thành cơn mưa.

Bạch Du lo sẽ mắc mưa, vì vậy tăng tốc đạp nhanh hơn, kết quả vừa về tới nhà, đằng sau lại truyền tới tiếng thắng xe.

“Bạch Du, đồ của cô!”

Bạch Du quay đầu, chỉ thấy người đưa thư dừng xe trước cửa nhà mình, sau đó cầm một, hai, ba, bốn hộp đi xuống xe.

Cô lập tức ngẩn người: “Cái này… Đều là của tôi hết sao?”

Người đưa thư gật đầu: “Nếu cô tên là Bạch Du thì tất cả những hộp này đều là của cô, tất cả đều được gửi từ thành phố Quảng, trong đó có hai thùng hoa quả ướp lạnh.”

Bạch Du kinh ngạc, hôm trước cô vừa gửi thư cho anh cả và chị Ánh Chi, theo lý thuyết, có lẽ hai người họ còn chưa nhận được thư, sao có thể viết thư lại cho cô nhanh như thế chứ, sẽ không phải là xảy ra chuyện gì chứ?

Bạch Du vội vàng cầm lấy bút của người đưa thư, khi đang chuẩn bị ký tên mình vào cột nhận hàng thì lại nhìn thấy tên người gửi, lúc này, cô lập tức ngẩn người.

Trên đó viết hai chữ rồng bay phượng múa… Giang Lâm.

Vốn dĩ cô cho rằng những kiện hàng này là do anh cả và chị Ánh Chi gửi, nhưng không ngờ lại là do Giang Lâm gửi tới.

Chương 106: Chương 106

DTV-EBOOK

Nhưng mà, vì sao Giang Lâm lại gửi nhiều đồ cho cô vậy?

Lẽ ra nên gửi từ đảo Quỳnh Châu mới đúng nhưng những thứ này lại được gửi từ thành phố Quảng, nói cách khác, những thứ này được anh mua trong chuyến tàu ở thành phố Quảng cho cô.

Người gửi thư nói trong này có hai thùng hoa quả, phí vận chuyển hoa quả ướp lạnh mắc lắm đó.

Từ tận đáy lòng của Bạch Du như bị thứ gì đó nắm lấy, mềm mại mà ngứa ngáy.

Lúc này, bà Bạch đi mua thức ăn trở về, khi thấy người đưa thư gửi bốn kiện hàng, bà vô thức hỏi: "Không phải anh cả cháu mới gửi đồ về sao? Sao mới không bao lâu lại gửi về tiếp vậy?"

Bạch Du không nhịn được mà nở nụ cười: "Không phải là anh cả gửi, là Giang Lâm gửi ạ."

Bà Bạch bất ngờ, nhưng chẳng mấy chốc đã gật đầu nói: "Đứa bé Giang Lâm nay có tâm, mới vừa đi mà đã gửi đồ tới rồi."

Bạch Du ôm hộp đồ, cô cố gắng nhịn nụ cười vừa vô thứ xuất hiện, cô khẽ gật đầu: "Anh Giang Lâm rất tốt."

Bà Bạch nhìn thoáng qua nụ cười bên môi của cháu gái, bà lặng lẽ gật đầu nói: "Đúng là rất tốt."

Ánh nắng phá vỡ máy đen rọi xuống đất, những bông hướng dương dược nhuộm màu bởi ánh hoàng hôn, đỏ rực, đẹp đến mức như những nàng tiên trong bộ quần áo rực rỡ.

Mây đen tản đi, tối nay trời sẽ không có mưa.

Bạch Du mang bốn cái thùng vào, cô nóng lòng mở chúng ra.

Một thùng là bánh hạnh nhân, bánh gà và mấy món ăn vặt khác, một thùng là nguyên liệu nấu canh, hai thùng còn lại là vải nếp La Cương.

Vậy mà lại là vải nếp La Cương!

Bạch Du cảm thấy hơi kinh ngạc, cô còn nhớ rõ đời trước, có người tặng hai cân vải nếp La Cương cho nhà họ Giang, Lâu Tú Anh có nói vải rất khó để mua, bà ta tiếc không nỡ cho cô ăn một quả mà để lại tất cả cho hai anh em Giang Khải và Giang Hựu Hàm.

Lúc đó, cô cảm thấy rất buồn cười, không phải chỉ là một chút vải thôi sao, đáng để bà ta giấu giếm như thế hả, cô còn nghĩ ngày nào đó sẽ mua vài cân về để ăn cho bà ta nhìn, không ngờ đời này lại có người cố ý gửi từ thành phố Quảng cho cô ăn.

Hơn nữa còn tận mười cân!

Vải nếp La Cương to hơn quả vải bình thường một chút, vỏ quả đỏ rực, mọng nước trông rất dễ thương.

Bạch Du lấy một ít đi rửa sạch rồi để ráo nước, sau đó cho vào rổ tre rồi mang ra, cô lấy một quả đưa cho bà nội, sau đó mới bóc một quả cho vào trong miệng.

Thịt vải nếp trơn mềm, vừa cắn một miếng, nước vải thơm ngọt lập tức tràn ra khắp khoang miệng, mùi thơm ngào ngạt bao trùm vị giác.

Quả không hổ là loại vải đứng đầu Lĩnh Nam.

Thật sự rất ngọt.

Bạch Du ăn đến mức hai mắt híp lại, khóe miệng không kiểm soát được mà cong lên.

Bà Bạch nhìn thấy dáng vẻ của cháu gái, không nói gì, đứng dậy đi đến tủ tivi lấy cuốn sổ "Bình chọn các cháu trai của nhà họ Giang", rồi quay lại bắt đầu ghi chép.

TBC

Hôm nay bà không hề nhàn rỗi mà đi khắp nơi để tìm hiểu về tình hình của mấy anh em nhà họ Giang.

Chỉ trong vòng chưa đầy một ngày, bà đã thu thập được kha khá thông tin.

"Trước tiên, hãy nói về thằng sáu Giang Vũ ở dòng thứ tư." Bà Bạch vừa ghi chép vừa nói theo thứ tự: "Trên nó có một người anh em song sinh, dưới nó có một người em trai nhỏ hơn năm tuổi. Tính cách của nó không điềm đạm bằng anh trai, hồi nhỏ khá nghịch ngợm, lớn lên tính cách cũng khá bốc đồng nhưng cho đến nay cũng chưa gây ra chuyện gì bất hảo."

Bạch Du thán phục khả năng thu thập thông tin của bà nội, vừa nghe với sự thích thú, vừa nhón tay lấy một chùm vải nếp ăn ngon lành.

"Mẹ Giang Vũ được cho là không thích làm việc nhà, cũng không thích quản chuyện, tính cách vẫn

tùy tiện giống như hồi con gái. Kiểu tính cách này làm vợ có lẽ không tốt nhưng làm mẹ chồng thì rất tốt, làm mẹ chồng mà cái gì cũng muốn quản thì nhà này chắc chắn không hòa hợp được."

Chương 107: Chương 107

DTV-EBOOK

Bà Bạch nói vanh vách.

Năm đó bà vừa phát hiện mình và con dâu cả không hợp nhau thì lập tức đi ở cùng con trai nhỏ, sau đó con trai nhỏ cưới vợ, bà cũng nhường quyền quản gia cho con dâu nhỏ vào ngày hôm sau khi vào nhà. Bình thường chỉ để ý hỗ trợ chăm sóc cháu trai cháu gái, con dâu nhỏ nhìn mọi việc bà làm cũng không nhúng tay vào, ngược lại cũng hiếu kính mẹ chồng hơn.

Đối với điểm này, Bạch Du rất cảm động gật gật đầu.

Mặt ngoài Lâu Tú Anh nhìn ôn hòa rộng lượng, bên trong lại là một người có dục vọng khống chế rất mạnh, đời trước cô gả đến nhà họ Giang, cô ăn gì mặc gì Lâu Tú Anh cũng phải khoa tay múa chân, hơi không hợp ý cô sẽ bị dạy dỗ một trận.

Có Lâu Tú Anh là mẹ chồng, ai gả cho Giang Khải thì xui xẻo.

Đứng hàng thứ bảy Giang Thần là có tiếng là phong lưu, bên cạnh đầy người yêu thích, bà Bạch ghét bỏ bên người anh ta ong bướm vây quanh, cám dỗ quá lớn.

Giang Chấn, người con thứ tám, không có nhiều ong bướm vây quanh nhưng tính tình anh ta nóng nảy và không có tài năng gì nổi bật. Bà Bạch cho rằng anh ta quá tầm thường nên không xứng với cháu gái.

Giang Cẩn, người con thứ chín, đeo kính, tính tình khá nho nhã, nhìn cũng thông minh nhưng anh ta nghe lời mẹ răm rắp.

Phân tích một hồi, mấy anh chàng đều không được ưng ý, ngược lại Giang Vũ lại nổi bật, trở thành ứng cử viên sáng giá nhất.

Bạch Du cắn môi, không nói gì.

Thật ra, bỏ qua việc bản thân không có cảm giác với Giang Vũ, về mọi mặt anh ta đều khá tốt nhưng nếu cô ở bên anh ta, anh ta và Trần Doanh sẽ không thể ở bên nhau suốt đời.

Mặc dù hai người chỉ kết hôn được nửa năm rồi chia tay nhưng khi còn mặn nồng, họ như hình với bóng, ước gì có thể ở bên nhau mọi khoảnh khắc. Sau đó, mặc dù hai người không tái hôn nhưng Giang Vũ vẫn luôn âm thầm chăm sóc vợ cũ Trần Doanh, rất khó nói rằng đời này anh ta và Trần Doanh sẽ không xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, anh ta và Trần Doanh tốt đẹp như vậy mà cuối cùng cũng không thể đầu bạc răng long, cô lo lắng rằng nếu đổi thành mình thì chưa đầy nửa năm sẽ bị ly hôn. Mặc dù cô không có nhiều kỳ vọng vào hôn nhân, nhưng cũng không nghĩ đến việc ly hôn chỉ sau nửa năm. Nếu như vậy thì thà không kết hôn.

Nghĩ theo cách này, Giang Vũ cũng không phải là một ứng cử viên hoàn hảo.

Ngay khi đang suy nghĩ lung tung, cô nghe thấy bà nội đổi giọng nói: “Ngoài Giang Vũ ra, thằng bé

Giang Lâm cũng không tệ."

Bạch Du: "?"

Bà Bạch giả vờ không nhìn thấy sự ngạc nhiên của cháu gái, tiếp tục nói: "Tuổi tác Giang Lâm lớn hơn cháu kha khá nhưng tuổi tác lớn cũng có những ưu điểm riêng, người lớn tuổi biết thương người hơn."

Bạch Du: "?"

Lần trước bà đâu có nói vậy, lần trước rõ ràng bà nói tuổi tác lớn có khoảng cách thế hệ, già rồi còn cần người chăm sóc.

Bà Bạch: "Thứ khó nhất đối với Giang Lâm chính là nó là anh trai của Giang Khải. Cha cháu và bà mới loại nó ra khỏi danh sách lựa chọn vì lý do này nhưng hôm nay bà nhìn thấy nó gửi cho cháu nhiều đặc sản thành phố Quảng như vậy, điều đó chứng tỏ nó có tình cảm với cháu."

"Bùm", mặt Bạch Du đỏ bừng như tôm luộc: "Không, không phải vậy, anh Giang Lâm chỉ muốn cảm ơn cháu vì đã nấu ăn cho anh ấy trước đây thôi."

Bà Bạch véo má đỏ ửng của cháu gái, cười nói: "Điều đó cũng chứng minh nó biết ơn, chọn đàn ông không phải là xem anh ta có gì, cũng không phải là xem anh ta nói gì, mà là xem anh ta đã làm gì."

"Ngày xưa ông nội cháu nghèo đến mức suýt không đủ ăn nhưng ông ấy vẫn vay tiền người ta để mua bà từ tay bọn buôn người. Sau đó, toàn quốc tổ chức đấu địa chủ, ông nội cháu để bảo vệ bà đã nhiều lần bị đánh đến đầu rơi m.á.u chảy. Sau này, nhà họ Bạch được nhà họ Giang giúp đỡ, cuộc sống khá giả hơn, nhiều người khuyên ông nội cháu bỏ bà để lấy

người khác, ông nội cháu đuổi hết những người đó đi, nói rằng cả đời này ông ấy chỉ có một người vợ là bà."

Chương 108: Chương 108

DTV-EBOOK

Nói đến đây, bà Bạch rưng rưng nước mắt.

Bà sinh ra trong gia đình địa chủ nhưng mẹ ruột của bà vừa sinh bà ra c.h.ế.t vì bệnh tật, mẹ kế vừa vào cửa đã coi bà như con ghẻ, sau này tài sản trong nhà bị cha bà bán sạch, mẹ kế bán bà cho bọn buôn người rồi bỏ trốn với người tình. Nếu ngày đó không có chồng bà mua bà từ tay bọn buôn người, bà không biết sẽ rơi vào tay ai, có lẽ đã c.h.ế.t từ lâu.

Sau khi đến nhà họ Bạch, chồng bà cưng chiều bà, yêu thương bà, lúc khó khăn nhất ông ấy đã dùng mạng sống để bảo vệ bà. Sau khi phát đạt, ông ấy cũng không coi thường bà, vì vậy khi chồng bà vào lúc chết, hy vọng của bà cũng mất, khi đó bà ước gì mình có thể đi cùng ông ấy.

Tóc bà Bạch đã bạc trắng nhưng đường nét khuôn mặt vẫn rõ ràng và sắc nét, có thể thấy bà từng là một mỹ nhân tuyệt sắc khi còn trẻ.

TBC

Bạch Du chỉ từng nhìn thấy ông nội trong ảnh, đây cũng là lần đầu tiên cô nghe bà kể về ông nội, không khỏi cảm động đến mức rưng rưng nước mắt.

Cô nắm lấy tay bà nội, nhẹ nhàng dựa vào người bà: “Ông nội đối xử với bà thật tốt.”

Bà nội gật đầu: “Ông nội cháu là một người đàn ông tuyệt vời, cháu gái à, hãy suy nghĩ kỹ về tình hình hiện tại, điều quan trọng nhất ở đàn ông là phải

có trách nhiệm và phải đặt cháu vào vị trí quan trọng, những kẻ không coi trọng cháu, dù tốt đến đâu cũng chẳng có ích gì."

Bạch Du lòng rối như tơ vò nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu: "Cháu biết rồi ạ, bà nội."

Đêm khuya thanh vắng.

Bạch Du khoanh tay sau gáy, lắng nghe tiếng côn trùng rả rích ngoài cửa sổ, trong lòng suy nghĩ về những lời bà nội vừa nói.

Giang Lâm có tình ý với cô sao?

Bạch Du nhớ lại từng khoảnh khắc trong những ngày qua: Giang Lâm đánh Giang Khải vì cô, Giang Lâm nhường bánh táo cho cô, giúp cô tìm kiếm nhiều tài liệu học tập, còn giúp cô trừng trị cán sự Trần đã làm hỏng danh tiếng của cô và còn rất nhiều đặc sản được gửi từ Thành phố Quảng về…

Nghĩ lại mới biết, hóa ra Giang Lâm đã làm rất nhiều việc cho cô!

Nhưng như vậy có thể chứng minh được Giang Lâm có tình cảm với cô sao?

Bạch Du lắc đầu.

Giang Lâm là người lạnh lùng ít nói, luôn giữ thái độ xa cách với người khác nhưng ông Giang đã dạy dỗ anh rất tốt, rất khó để nói rằng anh giúp mình không phải xuất phát từ sự giáo dưỡng.

Còn về kiếp trước…

Bạch Du cố gắng nhớ lại, kiếp trước hai người chỉ gặp nhau vài lần và mỗi lần đều có người khác ở bên cạnh, muốn từ những mảnh ghép rời rạc đó chắp vá ra một tia mập mờ quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Hồi nhỏ ở trong đại viện, Giang Lâm là "con nhà người ta" trong miệng cha mẹ. Anh đẹp trai, thông minh và ngoan ngoãn. Anh không bao giờ đánh nhau như những đứa trẻ trai khác trong viện, cũng không bao giờ lăn lộn trong bùn đất như khỉ con, phủ đầy bùn.

Anh luôn sạch sẽ, mang trên mình một khí chất xa cách khiến người ta không dám đến gần. Mỗi lần cô đến nhà họ Giang chơi với Giang Khải, cô chỉ dám nhìn xa xa người anh trai đẹp trai này.

Giang Lâm và Giang Khải tuy là anh em ruột cùng cha mẹ nhưng hai người không giống nhau lắm. Ngoại trừ đôi mắt giống bà Giang, các đường nét khác trên khuôn mặt của Giang Lâm đều giống hệt mẹ của họ, bà La.

Cô chưa từng gặp bà La, kiếp trước chỉ nhìn thấy bà trong ảnh một lần nhưng chỉ một cái nhìn đã khiến cô kinh ngạc. Đó là một người phụ nữ có mái tóc dài như rong biển, ngũ quan tinh xảo như được tạc nên, chỉ có điều đôi mắt có chút buồn bã, rõ ràng là đang mỉm cười nhưng lại khiến người ta cảm thấy không vui.

Hồi nhỏ, cô còn thắc mắc tại sao Giang Lâm không thân thiết với Lâu Tú Anh, mãi đến khi lấy chồng về nhà họ Giang nên cô mới hiểu ra, Lâu Tú Anh đối tốt với mọi người đều có mục đích và rất giỏi giả vờ.

Cũng may Giang Lâm thông minh, từ nhỏ đã nhận ra bộ mặt thật của Lâu Tú Anh.

Chương 109: Chương 109

DTV-EBOOK

Sau đó, mọi người dần lớn lên, Giang Lâm vừa tốt nghiệp đã vào quân đội, hai ba năm mới về nhà một lần, mối quan hệ của anh với gia đình ngày càng xa cách, dường như chỉ Giang Khải và gia đình bốn người họ mới là một gia đình, còn anh chỉ là người ngoài không liên quan.

Khi cô kết hôn với Giang Khải, Giang Lâm đã đặc biệt xin nghỉ phép từ quân đội về nhà và còn tặng cô một chiếc vòng tay có màu sắc vô cùng đẹp. Mặc dù cô không hiểu lắm về ngọc nhưng nhìn vào cũng biết chiếc vòng tay đó giá trị không nhỏ, lúc đó cô muốn mở miệng từ chối.

TBC

Lúc đó dường như Giang Lâm đã nhìn ra ý đồ của cô, không cho cô cơ hội từ chối, liền nói đó là mẹ anh để lại cho con dâu, bảo cô nhận lấy. Cô sững người một lúc mới nhận ra người mẹ này là mẹ ruột của họ, chứ không phải Lâu Tú Anh. Sau khi Giang Lâm đưa vòng tay cho cô thì muốn quay người bỏ đi nhưng cô lại kéo áo anh và hỏi một câu ngớ ngẩn, cô hỏi tại sao anh không giữ lại vòng tay cho vợ mình.

Lúc đó, Giang Lâm nhìn cô bằng đôi mắt sâu thẳm, khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, ngay khi cô muốn bỏ chạy, Giang Lâm đã lên tiếng, anh đã nói gì?

Ký ức đứt quãng, Bạch Du lấy tay gõ gõ vào đầu, giống như gõ vào chiếc tivi không dùng được, cố

gắng nhớ lại tình cảnh lúc đó. Gõ vài cái cô thực sự nhớ ra.

Lúc đó Giang Lâm khẽ cười một tiếng, nói: "Không dùng được."

Không! Dùng! Được!

Kiếp trước, Bạch Du không thấy ba chữ này có vấn đề gì, chỉ nghĩ rằng lúc đó anh không có người yêu, lại hết lòng phục vụ quê hương, không biết khi nào sẽ kết hôn mới nói không dùng đến. Sau đó, anh hy sinh trong trận chiến trên biển, c.h.ế.t yểu, chuyện này cũng bị cô quên lãng.

Bây giờ nghĩ lại, thật ra lúc đó anh đã quyết định không kết hôn.

Vậy tại sao anh không muốn kết hôn?

Thật sự như Giang Hựu Hàm nói là vì người phụ nữ họ Ôn kia sao?

Hay là có ẩn tình khác?

"Bốp" một tiếng.

Bạch Du dùng sức đập c.h.ế.t muỗi trên cánh tay, m.á.u muỗi b.ắ.n tung tóe tại chỗ.

Cô rời giường đi vào phòng bếp rửa tay, trở về ngã đầu liền ngủ.

Liệu Giang Lâm có vì người phụ nữ đó mà không kết hôn hay không, cô suy nghĩ đến mức bứt rứt cũng không tìm ra câu trả lời.

Chỉ có thể hỏi trực tiếp Giang Lâm mới biết được.

***

Trời vừa rạng sáng, chim sẻ ngoài cửa sổ vỗ cánh bay lượn, tiếng hót líu lo phá vỡ sự yên tĩnh của đại viện.

Bạch Du vươn vai, tối qua cô mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ cô như đang chạy mãi không ngừng, lúc này cảm thấy mệt mỏi hơn cả lúc trước khi ngủ.

Cô ngồi dậy trên giường, đi chậm rãi đến trước gương soi, quả nhiên dưới hàng mi dài dày là quầng thâm không thể che giấu.

Để bà nội không lo lắng, cô chọn chiếc váy đỏ mới mặc vài ngày trước, màu sắc rực rỡ tô điểm khiến khí sắc bỗng chốc tốt hơn nhiều.

Rửa mặt xong, cô bước vào bếp, chỉ thấy rau củ, thịt, trứng đã được rửa sạch sẽ, lúc này đang được xếp gọn gàng trên bàn. Để bà nội ngủ thêm được một chút, cô đã nhận lấy việc nấu bữa sáng. Bà nội lo lắng cô quá mệt nên mỗi tối đều chuẩn bị sẵn nguyên liệu cho bữa sáng hôm sau.

Bạch Du vo gạo bắt đầu nấu cháo, tối qua cha mang về một ít tôm tươi, cô định nấu cháo hải sản, sò điệp Giang Lâm gửi hôm qua cũng vừa dùng được.

Thừa dịp cháo đang nấu, cô cho thêm lượng bột bắp vừa phải vào bột trắng và bột khoai lang, sau đó thêm nước vào nhào bột mì, chờ bột mì vừa tới thì chia làm từng khối nhỏ, dùng chày cán bột cán mỏng rồi cho vào nồi nướng.

Bánh mì que nướng nhìn như đơn giản nhưng muốn cán thành hình lại không vỡ, thật ra cần tay nghề phải khéo nhưng mà đối với Bạch Du mà nói cũng không khó.

Chỉ một lát sau, những chiếc bánh ngô vàng ươm đã được làm xong. Cô nhặt một chiếc lên cắn một miếng, giòn tan và ngon miệng. Chờ lát nữa phết thêm tương và dưa cải muối sẽ càng ngon hơn.

Chương 110: Chương 110

DTV-EBOOK

Làm xong bánh ngô, cô lại nhanh tay nhanh chân thái khoai tây thành sợi nhỏ đều nhau, rửa sạch tinh bột dư rồi chần qua nước sôi, sau đó lại chần qua nước lạnh, rồi xào cùng hành lá, tỏi, ớt chuông xanh và ớt chuông đỏ. Trước khi ra đĩa, cô rưới một ít giấm trắng vào mép chảo, một đĩa dưa cải muối chua cay đã được hoàn thành.

Chờ dưa cải muối chua cay làm xong, cháo cũng đã được nấu nhừ và mềm dẻo. Cô hạ nhỏ lửa, đun nhỏ lửa, sau đó cầm lấy muỗng dài múc đáy cháo, sò điệp và lòng đỏ vịt muối đã được hầm nhừ, tỏa ra hương thơm nồng nàn.

Cô bắc thêm một chiếc chảo nhỏ, cho đầu tôm vào phi thơm. Chỉ chốc lát sau, dầu đầu tôm đã tỏa ra hương thơm nồng.

Thái Vọng Xuân với mái tóc rối bời và ngáp ngắn ngáp dài vừa bước vào bếp đã ngửi thấy hương thơm thoang thoảng từ nhà bên cạnh. Bà ấy giật mình, lao lên "ầm" một cái đóng sập cửa sổ lại.

May quá!

Gần như không để mùi thơm lọt vào nhà.

Nhà họ Bạch này làm sao vậy, sáng sớm nấu nướng thơm lừng như vậy, còn cho người ta ăn cơm nữa không?

Quá đáng, thật quá đáng!

Bạch Du không biết mình mang đến cho thím Thái bóng ma tâm lý lớn như vậy, cô lấy dầu đầu tôm đã nấu xong đổ vào trong cháo, quấy vài cái sau đó lấy thân tôm cho vào, rất nhanh toàn bộ phòng bếp liền tràn đầy mùi thơm.

Hai mẹ con bà Bạch và Bạch Phi Bằng vừa ra khỏi phòng đã ngửi được mùi thơm xông vào mũi, tinh thần tỉnh táo ngay lập tức.

Hai người đi tới phòng khách, liền nhìn thấy trên bàn cơm đặt bánh mì que cam vàng, một đĩa khoai tây sợi xanh đỏ đan xen, còn có một nồi cháo hải sản nóng hôi hổi.

Bạch Phi Bằng cảm giác khẩu vị của mình đều bị câu lên, từ sau ngày nói rõ với vợ, hai vợ chồng họ lại lâm vào chiến tranh lạnh, mấy ngày nay ông đều nằm dưới đất ngủ, ngủ đến thắt lưng mỏi nhừ đau nhức, ngay cả ăn cơm cũng không có khẩu vị.

Sau khi rửa mặt, cả nhà ngồi xuống ăn điểm tâm.

Mặc dù điều kiện kinh tế nhà họ Bạch cũng khá giả nhưng sò điệp vừa hiếm vừa đắt nên bình thường cũng không mua về để nấu canh hoặc nấu cháo. Lúc này hai mẹ con húp một ngụm, vị ngọt đậm đà của tôm tươi hòa quyện cùng lòng đỏ trứng muối và vị thơm ngon của sò điệp bùng nổ trên đầu lưỡi, ngon đến mức suýt nuốt cả lưỡi.

Một ngụm cháo hải sản, lại dùng bánh mì que bọc khoai tây sợi chua cay, cắn một miếng, giòn giòn, vị chua cay kèm theo vị giòn thơm, nguyên liệu nấu ăn

vô cùng đơn giản, cộng lại thật sự là còn ngon hơn sơn hào hải vị.

Bạch Phi Bằng khen ngợi: "Tài nấu nướng của Du Du càng ngày càng tốt, cha chưa từng ăn cháo ngon như vậy."

Bà Bạch nhìn Bạch Du một cái, lời nói ẩn ý: "Bà nghĩ món cháo này ngon như vậy là nhờ có sò điệp."

Bạch Phi Bằng không biết chuyện Giang Lâm gửi đặc sản đến, gật đầu nói: "Không ngờ sò điệp nhỏ bé như vậy mà nấu cháo lại ngon đến thế."

TBC

Bạch Du biết bà nội đang ám chỉ cái gì nhưng cô làm bộ nghe không hiểu, ăn xong điểm tâm liền đạp xe đạp ra ngoài.

Lúc đi ngang qua nhà hàng Quốc Doanh, chị nhân viên phục vụ đem bánh táo vừa làm xong bày ra cửa bán, mùi thơm lan tràn trong không khí, làm cho người đi ngang qua thiếu chút nữa nước miếng chảy đầy đất.

Bạch Du không đói bụng nhưng nhớ tới lần trước Giang Lâm tặng bánh táo cho cô, cô vô thức dừng xe đạp lại.

Chị nhân viên phục vụ nhìn thấy cô, lập tức liền nhận ra: "Cô chính là nữ đồng chí lần trước không mua được bánh táo gấp đến độ sắp khóc kia?"

Bạch Du: "…"

"Em không có, em không có, chị đừng nói bậy."

Nhưng chị nhân viên phục vụ như không nhận ra sự lúng túng của cô, tiếp tục hỏi: "Thế người yêu em

đâu? Là anh chàng cười còn hấp dẫn hơn bánh táo đó hả?"

Bạch Du khựng lại một chút, nhanh chóng hiểu ra người cô ấy nhắc đến là Giang Lâm, mặt hơi đỏ lên nói: "Chị hiểu lầm rồi, anh ấy không phải người yêu em."

Chương 111: Chương 111

DTV-EBOOK

Chị nhân viên phục vụ lắc đầu liên tục: “Không phải người yêu mà còn chịu chia cho em bánh táo ngon như vậy, anh chàng đó đối xử với em tốt thật đấy! Anh ấy có người yêu chưa?”

Bạch Du lắc đầu: “Chưa.”

Chị phục vụ lớn tuổi tiếp tục tò mò hỏi: “Vậy em có bạn trai chưa?”

Bạch Du lại lắc đầu: “Cũng chưa ạ.”

Chị phục vụ bỗng chốc trở nên phấn khích: “Anh ấy không có bạn gái, em cũng không có bạn trai, vậy không phải là vừa vặn sao? Chị nói cho em biết, đàn ông tốt cũng giống như bánh táo này, gặp được là phải nhanh tay mua ngay, không thì rất dễ bị người khác cướp mất!”

Bạch Du cảm thấy chị phục vụ này thực sự rất yêu thích bánh táo, ba câu không rời bánh táo.

Cô nhìn xung quanh, thấy mọi người mua bánh táo xong liền vội vã rời đi, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Nhưng… Nếu gia đình anh ấy khó tính thì sao?”

Chị nhân viên phục vụ cắt hai miếng bánh táo đưa cho khách: “Khó ở chung? Khó ở chung là đúng rồi, bố mẹ chồng không phải bố mẹ ruột của mình, sống chung với bố mẹ ruột hàng ngày còn có thể cãi nhau, nói gì đến việc em lấy người đàn ông này chứ không phải lấy gia đình anh ấy, quan trọng nhất là anh ấy có thể bảo vệ em hay không!”

Lời nói như tiếng sét đánh thức người trong mộng.

Cha và bà nội cô cho rằng điểm yếu nhất của Giang Lâm là anh là anh trai ruột của Giang Khải. Cô từng hẹn hò với Giang Khải, nếu thực sự yêu đương với Giang Lâm, tình huống sẽ rất khó xử, hơn nữa cô cũng không muốn gọi Lâu Tú Anh là mẹ chồng kế nữa, vì vậy cô không thể hạ quyết tâm..

Lúc này, chị nhân viên phục vụ đã thức tỉnh cô, Giang Lâm và Giang Khải khác nhau.

Giang Khải coi Lâu Tú Anh như mẹ ruột nhưng Giang Lâm thì không, đến giờ anh vẫn chỉ gọi Lâu Tú Anh là dì, nếu cô chọn Giang Lâm, cô cũng không cần phải đổi cách gọi.

Hơn nữa, Giang Lâm có năng lực xuất chúng, đừng nói Lâu Tú Anh không thể làm gì anh, ngay cả cha anh là Giang Khải Bang cũng không thể ảnh hưởng đến quyết định của anh, với năng lực và tính cách của anh, chắc chắn có thể bảo vệ được cô.

Điều quan trọng nhất là, anh ở quân đội hải quân đảo Quỳnh Châu, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không trở về thủ đô, nếu ở bên nhau, với cấp bậc của anh, cô có thể theo quân đến đảo Quỳnh Châu.

Như vậy, cô không chỉ không phải gặp gỡ nhà họ Giang, mà còn có thể tránh được mẹ mình.

Bạch Du càng nghĩ càng thấy Giang Lâm là một lựa chọn không tồi.

Nghĩ đến đây, cô gật đầu với chị phục vụ và nói: “Chị nói đúng ạ, phiền chị cắt cho em hai miếng bánh táo, em muốn mang về.”

Chị nhân viên phục vụ thấy cô nghe lời mình, rất hài lòng, vui mừng liền cắt cho cô hai miếng bánh táo to hơn người khác: “Sau này nếu ở bên nhau, nhớ dẫn anh chàng đó đến mua bánh táo nhé.”

Bạch Du đỏ mặt khẽ cười nhưng không đáp lời.

Bởi vì trước khi đưa ra quyết định cuối cùng, cô còn một việc phải làm.

Hai miếng bánh rán hai hào hai xu, sau khi thanh toán bằng tiền và tem phiếu, cô đặt bánh rán vào giỏ phía trước, rồi đạp xe nhanh chóng đến cơ quan.

Lâm Hướng Tuyết có chiếc mũi thính như chó, Bạch Du vừa bước vào văn phòng, đôi mắt cô ấy lập tức sáng rực lên như chó con: “Bạch Du, cậu mang theo thứ gì vậy? Mình đã ngửi thấy mùi thơm từ xa rồi!”

Bạch Du nhìn vào mắt cô ấy, suýt chút nữa bật cười, đi đến đặt bánh táo lên bàn làm việc của cô ấy và nói: “Bánh táo, cậu thích thì cứ lấy mà ăn, giờ mình có chuyện cần cậu giúp đỡ.”

Lâm Hướng Tuyết nghe đến hai chữ “bánh táo”, theo bản năng nuốt nước bọt, không chút khách sáo cầm lấy một miếng và ăn ngay: “Chuyện gì, cậu cứ nói đi, cậu với mình là quan hệ gì mà còn khách sáo thế?”

Bánh táo mềm dẻo, ngọt thanh, cắn một miếng, hương vị táo đỏ lan tỏa khắp miệng, thật là thơm ngon vô cùng.

Chương 112: Chương 112

DTV-EBOOK

Bạch Du mím môi, hít một hơi thật sâu và nói: "Mình muốn đi đảo Quỳnh Châu, không biết ông nội cậu có cách nào giúp mình qua đó không?"

Vào thời điểm này, việc đi lại rất bất tiện, cần phải có đủ loại giấy tờ, giới thiệu, giấy tờ xác nhận nơi làm việc, có những giấy tờ này mới có thể mua vé tàu và ở khách sạn nếu không thì sẽ không đi được đâu.

Đặc biệt là cô sẽ đến căn cứ hải quân, đó không phải là nơi mà bất kỳ ai cũng có thể đến, vì vậy cô buộc phải nhờ sự giúp đỡ của Lâm Hướng Tuyết.

Lâm Hướng Tuyết nhồm nhồm hai má, nhìn cô với vẻ kỳ lạ: "Đi đảo Quỳnh Châu? Cậu đi đảo Quỳnh Châu làm gì?"

Mặt Bạch Du đỏ bừng, như được nhuộm son: "Mình… Đã quyết định sẽ chọn ai rồi, chỉ là trước khi đưa ra quyết định cuối cùng, mình muốn đích thân hỏi ý kiến anh ấy."

Lâm Hướng Tuyết sững sờ, suýt nghẹn vì bánh rán, sau khi vất vả nuốt bánh rán xuống, cô ta kích động hai gò má còn đỏ hơn cả Bạch Du: "Trời ạ, ý của cậu là cậu muốn lựa chọn người trước đó chưa… Ưm ưm…"

Những lời sau đó không thành lời, chỉ còn lại tiếng nức nở.

Hóa ra là Bạch Du đã che miệng cô ấy lại, cô không muốn chuyện chưa làm gì đã ầm ĩ đến cả cơ quan biết.

Câu nói "Lời nói dối hơn d.a.o găm" đúng là áp dụng được ở mọi hoàn cảnh.

Miệng Lâm Hướng Tuyết bị che lại không nói được gì, chỉ có thể dùng ánh mắt ra sức biểu thị mình sẽ không nói lung tung, Bạch Du mới buông tay ra.

Miệng Lâm Hướng Tuyết được giải phóng nhưng sự phấn khích không hề giảm bớt, cô ấy học theo Bạch Du thấp giọng hỏi: "Cậu thực sự quyết định rồi ư? Cậu thực sự muốn chọn anh trai của vị hôn phu cũ?"

Bạch Du nhìn vẻ mặt còn kích động hơn cả mình của cô, luôn cảm thấy cô ấy có vẻ hóng chuyện nhưng vẫn gật đầu: "Cậu nghĩ xem, dù sao cũng phải lập gia đình, vậy tại sao không chọn người tốt nhất, mà lại đi chọn từ đám người lằng nhằng kia."

Cô không nói Giang Vũ và những người khác là "quả táo hỏng", cô nói về Giang Khải.

Lâm Hướng Tuyết gật đầu lia lịa: "Đúng vậy, trước đây mình đã nói với cậu như vậy rồi mà nhưng lúc đó cậu nhất quyết không chịu hiểu, giờ thì tốt rồi, cậu đã hiểu ra!

Bỗng nhiên mình nghĩ ra, hai người các cậu đều đẹp trai xinh gái như vậy, sau này con cái của các cậu chắc chắn sẽ rất xinh đẹp!"

"..."

Chuyện tám chữ còn chưa đâu vào đâu, mà cô ấy đã nghĩ đến việc con cái có đẹp hay không rồi.

Môi Bạch Du giật giật, một lần nữa hỏi: “Chuyện mình vừa nói, cậu có thể làm được không?”

Lúc này Lâm Hướng Tuyết mới nhớ ra chuyện vừa rồi muốn nhờ cô ấy giúp đỡ, suy nghĩ một lát rồi nói: “Chuyện này mình không thể trả lời cậu ngay được, mình phải về hỏi ông nội mới biết.”

Bạch Du gật đầu: “Ừm, vậy phiền cậu rồi.”

Lâm Hướng Tuyết vẫn còn hơi bối rối: “Cậu nhất định phải đích thân chạy đến hỏi ư? Chẳng lẽ không thể viết thư hoặc gọi điện thoại hỏi anh ấy à?”

TBC

Bạch Du không thể nói cho cô biết chuyện kiếp trước Giang Lâm vì người phụ nữ khác mà không chịu kết hôn, chỉ đành lấp lửng: “Mình biết mình từng yêu đương với em trai anh ấy nên mình muốn gặp trực tiếp để hỏi ý kiến anh ấy, xem phản ứng của anh ấy thế nào.”

Tuy Lâm Hướng Tuyết thấy hơi phiền phức nhưng nghĩ đến hoàn cảnh của cô cũng thể hiện sự hiểu biết: “Mình sẽ hỏi ông nội, có tin gì mình sẽ báo cho cậu ngay.”

Sau giờ tan sở, Bạch Du không về nhà ngay mà đi đến bưu điện.

Ban đầu cô định gửi điện tín cho Giang Lâm để báo cho anh biết về việc cô sẽ đến đảo Quỳnh Châu nhưng khi chưa đến bưu điện, cô đã thay đổi ý định.

Với tính cách của Giang Lâm, nếu anh biết cô sẽ đi đảo Quỳnh Châu một mình, anh sẽ không bao giờ đồng ý.

Nhưng đã đến đây rồi, không nói gì có vẻ như hơi phí.

Vậy nên nói gì đây nhỉ? Nên nói cảm ơn anh đã gửi vải nếp và đặc sản?

Chương 113: Chương 113

DTV-EBOOK

Có vẻ hơi quá khách sáo, trước đây anh đã dặn cô không cần quá khách sáo.

Bạch Du đứng trước cửa bưu điện suy nghĩ mãi, cho đến khi bưu điện chuẩn bị đóng cửa tan sở, cô mới vội vàng đi vào.

“Chào đồng chí, tôi muốn đánh điện.”

“Cô muốn gửi gì?”

TBC

Nếu không phải Bạch Du là một nữ đồng chí, lại rất xinh đẹp, nữ đồng chí phụ trách phát điện báo nghe nói như thế thiếu chút nữa trợn trắng mắt với cô.

Bởi vì vừa rồi cô ấy đã nhìn thấy Bạch Du đứng ở bên ngoài cục bưu chính nhưng chậm chạp không đi vào, hết lần này tới lần khác hiện tại cô ấy vội vã phải tan tầm, cô mới đến đánh điện báo, đây không phải là khiến người ta hận sao?

Hôm nay cô ấy cố ý mặc quần áo mới vừa may xong, chuẩn bị đi hẹn hò với người yêu, bây giờ mới đến phát điện báo, thật sự là làm chậm trễ người.

Bạch Du không biết mình bị người ta châm chọc, mặt hơi nóng lên nói: “Em muốn đánh ‘Anh Giang Lâm, anh đúng là người hiểu lòng người’.”

Nữ đồng chí nghe vậy, liếc mắt nhìn cô một cái: “Chỉ có vậy?”

Bạch Du cảm thấy ánh mắt kia của cô ấy có thâm ý khác, mặt nhất thời càng nóng hơn: "Đúng, chỉ thế thôi."

Nữ đồng chí lại nhìn thoáng qua khuôn mặt trắng hồng của Bạch Du, trong lòng hâm mộ không thôi, cô ấy nghĩ nếu làn da của cô ấy tốt bằng một nửa Bạch Du, người yêu của cô ấy nhất định sẽ thích cô ấy hơn.

Nghĩ đến người yêu, cô ấy lại vội đứng lên, hôm nay cô ấy mặc bộ quần áo mới này chính là cố ý vì người yêu, không biết lát nữa nhìn thấy mình anh ta có khen mình đẹp không nữa.

Lòng nghĩ linh tinh như vậy, nữ đồng chí không phát hiện mình đánh sai một chữ.

Bởi vì vội vã phải tan làm, cho nên sau khi đánh xong cô ấy cũng không kiểm tra lại một lần nữa, nhận tiền liền vội vàng thu dọn đồ đạc rời đi.

Vào thời điểm này, một chữ trong nội dung điện tín có giá ba xu rưỡi, một chữ trong địa chỉ có giá hai xu rưỡi, Bạch Du viết tổng cộng 25 chữ bao gồm nội dung và địa chỉ, như vậy một bức điện tín đã tốn gần chín xu.

Trong khi đó, bưu phí cho một lá thư chỉ là tám xu, so với việc viết thư thì quả là quá đắt.

May mắn thay, những việc xa xỉ như vậy chỉ thỉnh thoảng mới làm một lần.

Vừa về đến đại viện quân khu, Bạch Du đã bị Giang Hựu Hàm, người đang chờ đợi từ sáng sớm ở cửa chặn lại.

“Bạch Du, mẹ tôi muốn mời cô đến nhà tôi ăn tối tối nay.”

Bạch Du trực tiếp từ chối: “Không đi.”

Nếu như bình thường, Giang Hựu Hàm đã nổi giận rồi nhưng bây giờ chỉ có thể đè nén lửa giận: “Người ta nói một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, Bạch Du sao cô có thể trở mặt vô tình, nói thay lòng đổi dạ, cô không biết anh năm của tôi tối qua thảm đến mức nào!”

Bạch Du trợn trắng mắt: “Ít học thức thì ít dùng thành ngữ, như vậy sẽ càng khiến cô trông giống kẻ thất học, mất mặt!”

Giang Hựu Hàm tức đến muốn hộc máu: “…”

Bạch Du vốn định bỏ đi nhưng suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: “Anh năm của cô thực sự thảm vậy sao?”

Giang Hựu Hàm cho rằng cô còn dư tình, liền kể toàn bộ chuyện tối hôm qua sau khi Bạch Du đi: “Tối hôm qua sau khi cô đi, anh năm tôi bị ông nội dùng nghiên mực đập vỡ đầu, chảy rất nhiều máu, bây giờ còn nằm ở nhà. Ông nội tôi còn nói muốn ném anh năm tôi vào đại đội Tây Bắc, lúc trước cô thích anh năm tôi như vậy, cô cầu xin ông nội giúp tôi đi.”

Ánh mắt Bạch Du sáng lên: “Còn có loại chuyện tốt này sao?”

Sớm biết Giang Khải sẽ bị đập vỡ đầu, tối hôm qua cô nên đi muộn một chút.

Còn có bị ném vào đại đội Tây Bắc, thật sự là quá tuyệt vời!

Kiếp trước, Giang Khải không hề đánh mất cơ hội đi du học, càng không bị điều đi đơn vị Tây Bắc. Anh ta thăng tiến vù vù, như được hack vậy. Khi cô lâm bệnh, anh ta đã trở thành lãnh đạo cấp cao của một cơ quan quan trọng.

Chương 114: Chương 114

DTV-EBOOK

Đời này, ngược lại cô muốn nhìn xem anh ta còn làm cách nào để thành người trên người!

Nghe Giang Khải thảm như vậy, trong lòng Bạch Du còn sảng khoái hơn cả ăn dưa hấu ướp lạnh.

Nghe xong câu chuyện, cô cũng chuẩn bị trở về ăn cơm: "Nghe được anh năm của cô thảm như vậy, cô yên tâm, bây giờ tôi trở về ăn cơm, nếu cô còn ngăn cản tôi, tôi sẽ nói chuyện cô có người yêu ra đấy."

"Cô...!"

Giang Hựu Hàm tức giận đến trợn to mắt, thiếu chút nữa bị dáng vẻ đắc chí của cô chọc cho nổ tung.

Nhưng cô ta lại có điểm yếu trong tay đối phương, dù tức giận cũng chỉ có thể nuốt vào.

Về đến nhà, chỉ thấy bà nội đang ung dung ngồi trên sô pha, từ trong bếp vọng ra tiếng nấu nướng.

Bạch Du đặt đồ xuống, nhìn về phía bếp: "Bà nội, ai ở trong đó?"

Bà Bạch: "Mẹ cháu, cô ta nói tối nay cô ta sẽ nấu cơm."

Bạch Du nhướng mày, không nói gì.

Rất nhanh, Tần Chính Nhân đã nấu xong một bàn đồ ăn.

Bạch Du đi qua nhìn, thấy có một đĩa thịt ba chỉ kho tàu, một đĩa thịt kho tàu cải chua, một đĩa rau cải luộc và một tô canh trứng hoa.

Tuy nhiên, nhìn qua là biết thịt ba chỉ kho tàu và thịt kho tàu cải chua là do nhà hàng làm.

Thấy Bạch Du, Tần Chính Nhân nở nụ cười dịu dàng: “Mẹ nhớ con thích uống canh trứng hoa nhất, mẹ đã múc sẵn cho con rồi, mau qua đây uống nóng đi.”

TBC

Nhìn vẻ mặt nịnh nọt của mẹ, Bạch Du bỗng thấy buồn cười.

Và cô cũng chẳng thích canh trứng hoa nào cả.

Mẹ cô không biết làm mì trường thọ, vì vậy mỗi năm vào ngày sinh nhật của cô, mẹ cô lại nấu món súp trứng cho cô, trước đây cô nghĩ rằng canh trứng hoa do mẹ cô tự tay nấu, chứa đầy tình yêu thương của mẹ nên mới ngốc nghếch nói với mẹ rằng cô rất thích uống.

Nhưng lúc này bà nội và cha cô đang nhìn cô, vì vậy cô không nói gì, ngồi xuống bưng canh trứng lên liền uống.

Thấy vậy, Tần Chính Nhân mím môi.

Nhìn Bạch Du uống xong canh, bà liền cầm đũa gắp một miếng móng giò to đưa qua: “Mẹ nhớ hồi nhỏ con hay nằng nặc đòi ăn móng giò, này, miếng to nhất cho con.”

Lần này Bạch Du không nhận, thản nhiên nói: “Con tự gắp được.”

Cô vẫn giữ thái độ như trước, chuyện cha mẹ cô ly hôn hay mẹ có về ở hay không, cô đều không can

thiệp.

Nhưng mẹ cô muốn biến cô thành công cụ để đóng vai "vợ hiền mẹ đảm", xin lỗi, cô không có hứng thú phối hợp.

Bàn tay gắp móng giò của Tần Chính Nhân khựng lại giữa không trung, trên mặt hiện ra vẻ buồn bã nhưng rất nhanh lại nở nụ cười dịu dàng nói: "Được rồi, con tự gắp đi, miếng này..."

"Tôi ăn, tôi thích ăn móng giò."

Bạch Phi Bằng đưa bát ra, nhận lấy miếng móng giò lúng túng dừng lại giữa không trung từ tay vợ.

Tần Chính Nhân nhìn chồng với ánh mắt biết ơn.

Khoảnh khắc này, dường như mọi thứ lại trở về như xưa, đầm ấm và vui vẻ.

Bạch Du lạnh lùng nhìn.

Cô luôn cảm thấy mẹ mình đang ấp ủ một âm mưu lớn.

Không vội, cáo nào cũng lộ đuôi thôi.

Bà ta cứ chờ đi.

**

Vào chiều tối ngày hôm sau Giang Lâm nhận được điện tín do Bạch Du gửi đến.

Nhìn thấy tên Bạch Du trên điện tín, anh khựng lại, trong đầu lại nhớ đến những lời ông nội nói tối hôm đó.

"Du Du đã chia tay Giang Khải, đang chuẩn bị chọn một trong anh em các cháu để làm người yêu."

Không hiểu sao, tim anh như bị ai đó cào nhẹ, hơi ngứa.

Thấy anh cầm điện tín mãi không mở ra, Cát Đại Xuyên không khỏi tò mò hỏi: “Phó đoàn Giang, ai gửi điện tín cho cậu vậy? Sao cậu không mở ra xem?”

Lúc này Giang Lâm mới tỉnh táo lại, giọng nhẹ nhàng: “Con gái.”

Cát Đại Xuyên tự động hiểu rằng đây là điện tín con gái Giang Lâm gửi cho anh, xoa xoa mũi nói: “Cảm tình giữa cậu và con gái cậu thật tốt, mới không gặp bao lâu mà đã gửi điện tín qua.”

Nhưng nuôi con gái tốn kém quá nhỉ, lần trước mới mua quà đặc sản hết hai mươi ba đồng, giờ liên lạc không viết thư mà lại phát điện báo.

Chương 115: Chương 115

DTV-EBOOK

Chậc chậc, may mà anh ấy không có con gái, không thì đúng là nuôi không nổi.

Giang Lâm nhìn anh ấy một cái, rồi mới mở phong bì điện tín, lấy điện báo ra khỏi đó.

Chỉ thấy trên đó đơn giản viết một dòng chữ: Anh Lâm ơi, anh thật là người hiểu lòng người.

"?"

Lần thứ hai trong đời, khuôn mặt tuấn tú của Giang Lâm lộ ra vẻ hoang mang.

Anh suy nghĩ hồi lâu, vẫn không hiểu rõ ý của Bạch Du.

Anh cũng nghĩ có thể do bưu điện đánh sai chữ nhưng nghĩ lại thì khả năng này cũng không cao.

Bởi vì bình thường khi điện báo xong, bưu điện sẽ yêu cầu người gửi kiểm tra lại một lần nữa, Bạch Du biết chữ nên lẽ ra cô phải nhìn thấy chữ trên điện báo.

Vì vậy, nếu bưu điện đánh sai, cô sẽ chỉ ra ngay tại chỗ.

Nhưng nếu không phải đánh sai chữ, vậy thì cô muốn thể hiện gì?

Thấy Giang Lâm mở điện tín ra rồi lại ngẩn người hồi lâu, Cát Đại Xuyên rất băn khoăn: "Phó đoàn Giang, con gái nhà cậu nói gì vậy, không có chuyện gì chứ?"

Giang Lâm: “Không có chuyện gì, nếu như, ý tôi là nếu như người yêu cậu nói với cậu…”

Cát Đại Xuyên thấy anh muốn nói lại thôi, anh ấy thực sự không thể chờ đợi: “Nói gì?”

Giang Lâm lắc đầu: “Thôi bỏ đi, coi như tôi không hỏi, cậu đâu có người yêu.”

Cát Đại Xuyên bị đ.â.m một đao: “…”

Mãi đến khi Giang Lâm đi xa, Cát Đại Xuyên mới bực bội nhận ra.

Không thể như vậy được!

Bình thường sao lại phải công kích cá nhân anh ấy?

Là anh ấy không muốn có người yêu sao?

Không phải, rõ ràng là bà mối không chịu giới thiệu đối tượng miễn phí cho anh ấy!

Đêm đã khuya, Giang Lâm buông tài liệu trong tay xuống, nhéo sống mũi đau nhức, đột nhiên lại nhớ tới điện báo nhận được lúc chạng vạng tối.

Anh lấy từ ngăn kéo ra nhìn chằm chằm chữ viết phía trên.

“Hiểu lòng người.”

Ngay lúc này, bên ngoài văn phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Anh đặt điện tín xuống: “Vào đi.”

Cửa “kẽo kẹt” mở ra, Bạch Du mặc một chiếc áo sơ mi nam trắng cỡ lớn bước vào.

Anh siết chặt điện tín trong tay: “Du Du, sao em lại ở đây?”

TBC

Mặt Bạch Du đỏ bừng: “Anh Giang Lâm, họ nói anh rất biết cách giải quyết vấn đề, cúc áo em không cài được, anh có thể giúp em không?”

Giang Lâm: “…”

Bạch Du đứng ở nơi đó, ánh mắt của cô sáng ngời, lông mi dài dày lại cong cong, lúc này giống như chó con trông mong nhìn anh.

Thời gian dừng lại vài giây.

Đôi mắt Giang Lâm tối sầm: “Du Du, em biết em nói như vậy có ý nghĩa gì không?”

Bạch Du chớp chớp mắt: “Biết chứ, không phải có nghĩa là để anh Giang Lâm cởi nút áo cho em sao? Nhưng em chỉ để anh Giang Lâm cởi giúp em thôi.”

“Ầm!”

Giang Lâm cảm thấy có gì đó trong đầu mình ầm ầm đổ sập xuống.

Anh đứng dậy, từng bước tiến về phía Bạch Du, đi đến trước mặt cô, cụp mắt xuống, giọng khàn khàn: “Em chắc chắn chứ?”

Bạch Du ngẩng đầu nhìn anh: “Chắc chắn, anh Giang Lâm mau giúp em.”

Giang Lâm nuốt nước bọt.

Ngay lúc anh giơ tay định vươn đến cúc áo của cô, điện thoại trên bàn reo vang.

Anh quay người nhấc điện thoại, đầu dây bên kia vang lên tiếng mắng chửi của ông nội Giang: “Thằng ranh con, cháu khốn nạn như thế từ bao giờ?”

Giang Lâm giật mình, mở choàng mắt, tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh dậy, anh nằm trên giường hồi lâu không nhúc nhích, trong đầu vẫn vang vọng câu nói của ông nội trong mơ: “Cháu khốn nạn như thế từ bao giờ?”

Là một trong những người bị tiếng kèn báo thức đánh thức, Cát Đại Xuyên vội vàng thức dậy và mặc quần áo, lấy kem đánh răng và bàn chải đánh răng ra ngoài đánh răng.

Kết quả, vừa bước ra cửa, anh ấy đã nhìn thấy Giang Lâm đang quỳ gối trước cửa giặt chăn.

Lạ nhỉ, không chắc chắn, nhìn lại lần nữa.

Nhìn lại một lần nữa, anh ấy vẫn thấy Giang Lâm đang giặt chăn màn.

Anh ấy ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, không kìm được mà gào lên: “Phó đoàn Giang, sao cậu lại chọn thời tiết này để giặt chăn?”

Chương 116: Chương 116

DTV-EBOOK

Giang Lâm ngước mắt nhìn anh ấy, không nói gì.

Cát Đại Xuyên suýt bị hành động này của anh làm cho lạnh người, sờ sờ mũi nói với Tạ Húc Đông đi ra: "Tôi lại nói sai gì ư? Hôm nay trời xấu như vậy, phó đoàn Giang vẫn giặt chăn, tôi chỉ hỏi một câu vì thấy lạ thôi."

Tạ Húc Đông: "Thấy gì thì đừng nói ra."

Hiển nhiên Cát Đại Xuyên không hiểu: "Giặt một cái chăn mà không cho nói toạc ra, đây là quy tắc ngầm trong quân đội này sao? Ồ, kìa, nhìn kìa, hình như phó đoàn Giang vò chỗ chăn đó hồi lâu, có phải bị gì bẩn không?"

Tạ Húc Đông: "..."

Tạ Húc Đông: "..."

Anh bạn ơi, anh không hiểu "nhìn mà không nói" à?

Có thể cho người ta giữ lại chút bí mật không?

May mắn thay, Cát Đại Xuyên phải đi tập thể dục buổi sáng, không có thời gian để tiếp tục vướng mắc vào việc tại sao Giang Lâm lại chọn giặt chăn vào ngày trời u ám. Sau khi rửa mặt và đánh răng, anh ấy vội vã rời đi.

Khi Cát Đại Xuyên vừa đi, Tạ Húc Đông mới nhảy qua bức tường thấp, xắn tay áo lên giúp Giang Lâm vắt những chiếc chăn đã giặt cho khô.

Đợi đến khi chăn phơi khô, anh ấy mới nhìn chằm chằm vào Giang Lâm, nhướng mày nói: “Lần này cậu trở về từ thủ đô, có gì đó không ổn.”

Giang Lâm không bình luận gì.

Nhưng Tạ Húc Đông không có ý định buông tha cho anh: “Chuyện chăn màn thì thôi không nói, đến tận bây giờ thằng ngốc Cát Đại Xuyên vẫn tưởng rằng cậu có vợ và con gái. Nó nói cậu mua đặc sản 23 đồng ở thành phố Quảng mang về thủ đô cho con gái, còn mua cả vải nếp La Cương đắt hơn vàng, đây là chuyện gì vậy?”

Nếu là người khác, tuyệt đối không dám hỏi Giang Lâm như vậy.

Nhưng Tạ Húc Đông là bạn học của Giang Lâm, hai người lớn lên cùng nhau từ nhỏ.

Giống như Giang Lâm, mẹ của Tạ Húc Đông cũng qua đời khi anh ấy còn rất nhỏ nhưng anh ấy không may mắn như Giang Lâm, không có một gia đình mạnh mẽ hỗ trợ anh ấy. Cha anh ấy cũng là một kẻ vô lại, say rượu là đánh vợ đánh con, mẹ kế bị đánh lại trút giận lên người Tạ Húc Đông, nói cách khác, tuổi thơ của Tạ Húc Đông trải qua trong cảnh bạo hành của cả cha lẫn mẹ.

May mắn thay, Tạ Húc Đông không bỏ cuộc, trong hoàn cảnh khó khăn như vậy vẫn không ngừng học tập, cũng không vì hoàn cảnh mà hình thành tính cách hung bạo, đặt mục tiêu cao hơn khả năng. Sau này dưới sự gợi ý của Giang Lâm, anh ấy đã cùng Giang Lâm thi vào trường Quân đội Hải quân, sau khi tốt nghiệp, hai người lại cùng nhau điều động đến đảo Quỳnh Châu.

Giang Lâm tính tình lạnh lùng, không có nhiều bạn bè, Tạ Húc Đông là một trong số ít bạn bè của anh.

Giang Lâm im lặng một lát, mới nói: “Không có gì, nói ra cậu cũng không hiểu.”

Tạ Húc Đông không phục: “Sao tôi lại không hiểu?”

Giang Lâm: “Vì cậu không có người yêu.”

Sự tổn thương đến bất ngờ.

Tạ Húc Đông suýt phun ra một ngụm máu: “Cậu cũng không có người yêu à? Cậu còn có ý kiến gì!”

“Được thôi, cùng tổn thương lẫn nhau nào!”

Khóe môi Giang Lâm khẽ nhếch lên, từng chữ một nói: “Nhưng cậu già hơn tôi.”

Tạ Húc Đông: “…”

Năm nay anh ấy mới 27 tuổi, hơn Giang Lâm hai tuổi, tuy là “gã độc thân lớn tuổi” nhưng đâu già?

Lúc này cuối cùng anh ấy cũng hiểu được cảm giác bị “đâm dao” bất ngờ của Cát Đại Xuyên.

Muốn! Đánh! Người!

Tâm trạng Giang Lâm khá tốt trở về phòng.

Hóa ra, bị người ta nói già và nói người khác già là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

***

Khi bà Bạch bước vào, Bạch Du lại đang ngắm nhìn chiếc ấm tử sa mà cô mua từ tay Miêu Ái Vân.

Bà Bạch nhìn thấy vậy không khỏi giật mình, tiện tay đóng cửa lại: “Du Du à, cháu lấy cái này ở đâu?”

Hồi nhỏ bà Bạch sinh ra trong gia đình địa chủ, tuy sau này gia đình sa sút nhưng cũng đã từng nhìn thấy không ít đồ quý, bà nhìn thấy chiếc ấm tử sa trong tay Bạch Du liền biết đó không phải là thứ bình thường.

Chương 117: Chương 117

DTV-EBOOK

Nếu thứ này bị người khác nhìn thấy, e rằng sẽ có rắc rối.

Bạch Du không giấu giếm bà nội, kể lại chuyện gặp gỡ Miêu Ái Vân, Miêu Ái Vân bán cho cô chiếc ấm tử sa như thế nào: "... Bà nội không cần lo lắng, cháu sẽ cất kỹ đồ, không để ai nhìn thấy."

TBC

Bà Bạch vuốt ve khuôn mặt ngày càng mịn màng trắng trẻo của cháu gái: "Vậy cháu đừng nói với ai, kể cả cha và mẹ cũng không được nói, biết chưa?"

Bạch Du gật gật đầu.

Bà Bạch nói: "Cô gái này cũng là một người tội nghiệp. Vì vậy, bà nghĩ việc phụ nữ kết hôn cũng giống như việc tái sinh lần hai. Vậy cháu đã suy nghĩ kỹ chưa, chọn ai rồi?"

"..."

Đề tài này không chê vào đâu được, Bạch Du thiếu chút nữa bị sặc nước miếng.

Bà Bạch tiếp tục nói: "Hai người Giang Lâm và Giang Vũ cũng không tệ nhưng mà nghiêm túc nói, vẫn là Giang Vũ thích hợp hơn một chút."

Bạch Du vội hỏi: "Tại sao lại nói như vậy, Giang Vũ hợp hơn chỗ nào ạ?"

Bà Bạch nhìn cô một cái: "Giang Vũ làm việc ở thủ đô, nếu cháu ở bên cạnh nó, cháu có thể tiếp tục ở lại

thủ đô, bình thường về nhà mẹ đẻ cũng tiện lợi. Giang Lâm ở đảo Quỳnh Châu, trong thời gian ngắn sẽ không được điều động về, nếu cháu chọn nó, cháu phải theo nó đến đảo Quỳnh Châu để theo quân."

Đảo Quỳnh Châu ở nơi xa xôi hẻo lánh, nếu thực sự theo quân đến đó, một năm có thể không về được một lần.

Hơn nữa, nơi đó không thể so sánh với thủ đô, cháu gái được nuôi dưỡng trắng trẻo mịn màng, đến đó sao có thể chịu được gió biển thổi?

Nghĩ đến đó, bà đã không nỡ.

Bạch Du sờ sờ mũi: "Dù sao cháu cũng sẽ suy nghĩ kỹ, bà nội đừng lo lắng."

Nghe lời bà nội nói, cô không tiện nói rằng cô thấy đi đảo Quỳnh Châu là một lựa chọn không tệ.

Càng không biết nên mở lời thế nào để nói chuyện về việc một mình đến đảo Quỳnh Châu tìm Giang Lâm, cô dám chắc, nếu bà nội biết, bà sẽ không cho phép cô đi một mình.

Việc liên quan đến hạnh phúc cả đời của cháu gái, sao bà Bạch có thể không lo lắng nhưng không đợi đến khi cô mở lời lần nữa, sự chú ý của bà đã bị thu hút bởi một bức ảnh trên bàn.

"Du Du, bức ảnh này ở đâu ra? Cô bé trong bức ảnh này là ai?"

Bàn tay cầm ảnh của bà Bạch run rẩy, giọng nói cũng run rẩy như sắp khóc đến nơi.

Bạch Du hoảng hốt trước dáng vẻ của bà nội: “Đây là hai anh em, cháu gặp trên đường, vì họ đã giúp cháu một việc nhỏ nên cháu đã chụp ảnh họ, bà nội sao vậy?”

Lúc đầu, cô chỉ rửa một tấm ảnh, hôm đó khi đưa cho Lý Khắc, cậu nói muốn rửa thêm một tấm và trực tiếp thanh toán cho cô, vì vậy cô đành phải đến tiệm ảnh rửa thêm một tấm nữa. Tuy nhiên, dạo này bận rộn nên cô chưa kịp mang đến cho Lý Khắc.

Nghe Bạch Du nói hai người trong ảnh là anh em, Bà Bạch nhìn chằm chằm vào ảnh hồi lâu mới thở dài thườn thượt: “Vậy thì không nên là họ.”

Bạch Du không hiểu: “Không nên là họ nghĩa là sao?”

Bà Bạch vuốt ve khuôn mặt của Niệm Niệm trong ảnh, giọng buồn bã nói: “Cô bé này rất giống anh hai của cháu hồi nhỏ, đặc biệt là đôi mắt và cái mũi, như đúc từ một khuôn ra vậy. Chỉ có điều, anh hai của cháu năm nay mới chỉ hai mươi hai tuổi, cậu bé bên cạnh này hẳn phải mười mấy tuổi rồi, cháu lại bảo họ là anh em, vậy thì cô bé không thể là con của anh hai cháu được.”

Tuy Bạch Du có ảnh của anh hai nhưng do hạn chế về trình độ chụp ảnh thời bấy giờ nên người trong ảnh có phần méo mó, lại là ảnh chụp chung nhiều người, thêm vào đó đã qua nhiều năm, gương mặt của anh hai trong ảnh đã trở nên rất mờ nhạt.

Vì vậy, khi nhìn thấy Niệm Niệm, cô chỉ thấy có chút quen thuộc nhưng không nghĩ đến anh hai. Sau đó Lâm Hướng Tuyết nói Niệm Niệm giống cô, tưởng là người thân trong nhà, cô cũng không nghĩ nhiều.

Chương 118: Chương 118

DTV-EBOOK

Lúc này nghe bà nội nói vậy, lòng cô không khỏi run lên một cái.

Nếu Niệm Niệm thực sự là con của anh hai, vậy thì anh hai đã không còn nữa và kiếp trước Niệm Niệm đã sống một cuộc đời bi thảm như vậy, nghĩ đến thôi đã khiến người ta không nhịn được nước mắt.

Mặc dù cô không biết chính xác tuổi của Lý Khắc nhưng nhìn vào vóc dáng của cậu, có lẽ cậu khoảng mười lăm mười sáu tuổi, vì vậy Niệm Niệm không thể là con của anh hai cô.

May mắn thay, may mắn thay.

Ngay lúc này, tiếng của Tần Chính Nhân vang lên từ cửa: “Mẹ, Du Du, con đã nấu xong bữa sáng rồi, hai người ra ăn nhanh đi.”

Kể từ khi trở về lần trước, Tần Chính Nhân như đã trở thành một con người khác.

Trước đây hầu như không vào bếp, gần đây ngày nào cũng tranh nhau vào bếp, còn gọi “Du Du” ngắn dài, như thể thực sự chuẩn bị thay đổi bản thân để làm một người mẹ tốt.

TBC

Bạch Du đã rút ra bài học từ nguyên tắc “ba không” của gã đàn ông tồi, áp dụng chiến thuật không chủ động, không từ chối, không động tâm đối với việc mẹ cô muốn lấy lòng cô.

Mẹ cô muốn tốt với cô, cô nhận nhưng muốn mẹ hiền con hiếu, xin lỗi, cô không làm được.

Bà Bạch vội vàng hạ giọng nhắc nhở cháu gái: "Nhanh lên, nhanh cất ấm trà đi, dừng để mẹ cháu phát hiện ra."

Bạch Du gật đầu, cất ấm tử sa vào một chiếc hộp gỗ, sau đó khóa chốt tủ lại.

Cửa mở ra, Tần Chính Nhân thò đầu vào nhìn, giả vờ hỏi một cách nhẹ nhàng: "Hai người sáng sớm đã trốn trong phòng làm gì, con gọi ngoài cửa mấy lần mà không nghe thấy."

Bạch Du đóng cửa lại, sau đó khóa cửa ngay trước mặt mẹ mình và nói: "Không làm gì cả."

Tần Chính Nhân tức đến nghiến răng: "…"

Đi vào phòng khách, chỉ thấy trên bàn ăn bày một lồng bánh bao thịt và một lồng bánh đường đỏ. Bánh bao trắng như tuyết, tỏa ra mùi thơm hấp dẫn.

Bánh bao và bánh đường đỏ thơm như vậy, vừa nhìn cũng không phải mẹ cô làm, tám chín phần mười là mua về từ nhà hàng Quốc Doanh…

Đương nhiên Bạch Du sẽ không từ chối.

Cầm lấy một cái bánh bao thịt bỏ vào trong miệng, vừa vào miệng chính là nhân thịt tràn đầy, thịt heo tràn ra chất lỏng tươi ngon, lập tức chiếm lấy vị giác của cô, hai ba cái cô liền ăn hết một cái bánh bao thịt lớn.

Bánh đường đỏ mềm mại, ngọt mà không ngấy, ăn kèm với sữa đậu nành thì quả thực là bữa sáng thần

tiên.

Bạch Du không chỉ ăn ngon lành, còn đóng gói một phần mang đến đơn vị cho Lâm Hướng Tuyết ăn.

Tần Chính Nhân vốn muốn nhân cơ hội nói với cô chuyện để Tần Tâm Hủy trở về nhà họ Bạch ở, chỉ cần Bạch Du chủ động mở miệng, chắc chắn hai mẹ con bà Bạch và Bạch Phi Bằng sẽ không có ý kiến.

Nhưng Bạch Du ăn no liền đi ngay, thậm chí không thèm nhìn bà ta thêm một cái.

Tức c.h.ế.t mà!

Tần Chính Nhân cũng không buồn ăn sáng, cầm cặp tài liệu đuổi theo.

Nhưng vừa ra đến cửa, bà ta đã bị một bóng người lao tới dọa cho giật mình.

Đợi khi nhìn kỹ, bà ta lại giật mình lần thứ hai: "Hủy Hủy, sao cháu lại thành ra như vậy?"

Mới chỉ vài ngày không gặp, Tần Tâm Hủy như biến thành một con người khác.

Ngày xưa Tần Tâm Hủy rất chú ý đến hình ảnh của bản thân, tóc tai chải chuốt gọn gàng, quần áo sạch sẽ phẳng phiu, không tìm thấy một nếp nhăn nào. Nhưng trước mắt giờ đây Tần Tâm Hủy không chỉ tiều tụy mà quầng thâm dưới mắt còn rất sâu, trông như đã mấy ngày không ngủ, sắc mặt lại trắng bệch và thiếu sức sống.

Tóc tai cô ta rối bời như tổ quạ, lòa xòa bết dính, nhìn như đã mấy ngày không gội đầu.

Vừa nhìn thấy Tần Chính Nhân, Tần Tâm Hủy như người đuối nước vớ được phao cứu sinh, lao vào ôm chầm lấy bà ta và khóc nức nở: “Cô ơi, cô cứu Hủy Hủy với, Hủy Hủy không muốn ở quê nữa, Hủy Hủy muốn về nhà họ Bạch ở…”

Cô ta thực sự không chịu nổi nữa.

Chương 119: Chương 119

DTV-EBOOK

Kể từ khi bị cơ quan sa thải, cô ta buộc phải trở về quê nhà nhưng từ khi có ký ức, cô ta đã sống trong đại viện quân khu. Cô ta hoàn toàn không quen với nơi thôn quê, khắp nơi đều là bùn, không cẩn thận còn giẫm phải phân bò phân gà, thậm chí còn có phân người...

Nghĩ đến đó thôi cô ta đã muốn nôn.

Điều khiến cô ta không thể chịu đựng được hơn là cha cô ta thỉnh thoảng lại nói bóng gió với cô ta, nói rằng cô ta đã thành đạt, khinh thường người cha già tàn tật này, bình thường một năm không về nhà mấy lần, giờ không có việc làm thì vẫn phải ngoan ngoãn trở về.

Cô ta được cô ruột nuôi nấng từ nhỏ, mối quan hệ với cha rất bình thường, thậm chí có thể nói là rất xa lạ, cô ta không thích ánh mắt âm u của cha khi nhìn người khác, càng sợ nhìn thấy cơ thể không còn đôi chân của ông ta.

Nếu chỉ nói những lời bóng gió thì cũng thôi, lần này về nhà, ông ta luôn nhìn cô ta bằng một ánh mắt rất kỳ lạ, ánh mắt đó như thế nào nhỉ, lạnh lùng, vặn vẹo. Bị ông ta nhìn chằm chằm, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến con rắn độc lạnh lùng ẩn nấp trong bụi cỏ, một khi bị cắn, mạng sống sẽ không còn.

Hơn nữa không biết có phải cô ta nhạy cảm hay không, cô ta luôn cảm thấy ánh mắt của cha cô ta

nhìn mình không giống ánh mắt của một người cha nhìn con gái nên có, mà giống như là… Nhìn phụ nữ.

Cái ý nghĩ này làm cho cô ta ghê tởm đến mấy ngày đều nuốt không trôi, thậm chí buổi tối cũng không dám nhắm mắt lại ngủ, còn tiếp tục như vậy, chắc chắn cô ta sẽ phát điên!

Hẳn là Tần Tâm Hủy đã không thay quần áo vài ngày rôig, khi cô ta nhào tới, suýt nữa Tần Chính Nhân đã nôn ra.

Chỉ là nhìn thấy đứa nhỏ mình nuôi lớn khóc thảm như vậy, bà ta vẫn không nhịn được mềm lòng: "Cháu yên tâm, cô nhất định sẽ nghĩ biện pháp cho cháu trở về nhà họ Bạch nhưng mà bây giờ còn chưa đến lúc, cháu nhịn thêm vài ngày đi."

Nhưng đừng nói nhịn vài ngày, đến nửa ngày cô ta cũng nhịn không được: "Cô ơi, cháu có thật là con ruột của cha cháu không?"

Nghe nói như thế, mí mắt Tần Chính Nhân giật giật: "Sao cháu lại hỏi vậy, dĩ nhiên cháu là con ruột của cha cháu!"

Tần Tâm Hủy: "Nhưng cha luôn nói với cháu một vài lời rất kỳ quái, còn nói là nếu không có cha, cháu căn bản không có khả năng sống, càng miễn bàn đến thủ đô hưởng phúc, hơn nữa… Hơn nữa ánh mắt cha nhìn cháu làm cho cháu rất sợ hãi, huhuhu… Cô! Cháu thật sự không muốn trở về."

Cô ta thật sự rất sợ hãi, nghĩ đến ánh mắt cha cô ta nhìn mình, cả người cô ta liền không khống chế được

run rẩy.

Tần Chính Nhân nhíu mày: “Cháu đừng suy nghĩ lung tung, cha cháu thương cháu nhưng mà sau khi cha cháu bị bệnh tính tình cũng thay đổi, nhất là cha cháu còn mất đi hai chân như vậy. Nhà họ Tần lại gia đạo sa sút, mấy năm nay cha cháu chịu đủ ấm lạnh của người khác, tính tình cũng kỳ quái hơn.”

Nghe được lời giải thích này, trong lòng Tần Tâm Hủy hiện lên một chút mất mát nói không rõ, cô ta cũng không biết mình đang chờ mong cái gì.

Tuy nhiên, cô ta nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Cô ơi, cháu dám chắc lần này cháu bị công ty đuổi việc, nhất định là do Bạch Du tố cáo!”

Lần này trở về quê, cô ta mới phát hiện chiếc váy mà cô ta định mặc trong buổi biểu diễn văn nghệ đã không cánh mà bay. Nghĩ đi nghĩ lại, cô ta đã không nhìn thấy chiếc váy đó trong một thời gian rồi.

Chắc chắn không ai trong ký túc xá dám lấy trộm, vậy ngoài Bạch Du ra, cô ta không nghĩ ra ai khác!

Lần này, Tần Chính Nhân không lên tiếng.

Bởi vì theo quan điểm của bà ta, cho dù người tố cáo là Bạch Du thì đó cũng là do bản thân Tần Tâm Hủy đã để lộ sơ hở cho người khác. Nếu cô ta không đi xem phim với Giang Khải, không ôm ấp trên đường phố, thì dù Bạch Du muốn tố cáo cũng không có cơ hội.

Chương 120: Chương 120

DTV-EBOOK

Nhìn thấy dáng vẻ của cô, lòng Tần Tâm Hủy chùng xuống, lập tức thay đổi chiến thuật, khóc nức nở: “Cháu biết cháu không nên ghen tị với Du Du nhưng tại sao từ nhỏ đến lớn em ấy cái gì cũng có, còn cháu chỉ biết nương nhờ người khác, giờ cháu còn mất việc, mà em ấy lại có thể được gả vào nhà họ Giang như vậy.”

Hai cô cháu đều không biết chuyện Bạch Du và Giang Khải đã hủy hôn, càng không biết chuyện ông nội Giang bảo Bạch Du chọn một người khác trong số con cháu nhà họ Giang để làm người yêu.

Tuy nhiên, lời nói của Tần Tâm Hủy đã khiến Tần Chính Nhân mềm lòng một lần nữa: “Nếu cháu thực sự muốn trở về nhà họ Bạch, e rằng cháu phải chịu một chút khổ sở.”

Mắt Tần Tâm Hủy sáng lên: “Khổ sở gì?”

Chỉ cần có thể cho phép cô ta trở về nhà họ Bạch, cô ta không sợ bất kỳ khó khăn nào!

Mặt trời lặn dần về phía tây, ráng chiều rực rỡ khắp bầu trời.

Những người đi xe đạp tan sở, vội vã đi về nhà. Vài đứa trẻ chưa chơi chán vẫn nán lại công viên, tiếng gọi “Về nhà ăn cơm nhanh!” vang vọng khắp nơi, tạo nên bầu không khí ấm áp, gần gũi.

Bạch Du thong dong đạp xe về nhà. Nhưng trước khi bước vào nhà, cô đã bị Thái Vọng Xuân ngăn lại..

Thái Vọng Xuân nói với vẻ thần bí: “Có lẽ cháu chưa biết, mẹ cháu lại đưa cô chị họ không chịu giặt quần lót về nhà rồi!”

Không giặt quần lót…

Miệng Bạch Du giật giật: “Vậy thím Thái có biết lý do là gì không?”

Thái Vọng Xuân với vẻ mặt không có tin đồn nào là tôi không biết, gật đầu: “Nghe nói chị họ của cháu từ quê lên thăm hai người, chỉ đi đến nửa đường thì bị người ta đánh vỡ đầu, cảnh sát còn đến hỏi chuyện!”

Tần Tâm Hủy bị đánh?

Kiếp trước Tần Tâm Hủy không về quê ở, nên chuyện này hoàn toàn không xảy ra.

Bạch Du: “Vậy cô ta có nhìn thấy ai đã đánh mình không?”

Thái Vọng Xuân: “Không, cô ta nói bị người ta trùm bao tải kín đầu nên không nhìn thấy gì cả. Nhưng đầu cô ta bị đánh một nhát rất to, m.á.u me đầy quần áo, nhìn rất đáng sợ. Thấy mẹ cháu thương xót như vậy, thím e là bà ta sẽ nắm bắt cơ hội cho cô cháu ruột về ở đây!”

Về ở đây?

Nghĩ hay lắm!

Bạch Du khinh miệt trong lòng nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh nói: “Cảm ơn thím Thái, cháu vào xem

sao.”

Nói xong cô xoay người đi về nhà.

Thái Vọng Xuân nhìn bóng dáng Bạch Du biến mất trong tầm mắt, chớp chớp mắt, phóng về phía phòng bếp nhà mình.

Bà ấy cảm thấy chắc chắn nhà họ Bạch sẽ vì chuyện này mà náo loạn, bà ấy phải nhanh chóng tìm một chỗ trốn đi nghe lén!

Bạch Du vào cửa không thấy bóng dáng bà nội, cũng không biết đi đâu, ngược lại mẹ cô ngồi trên sô pha, dáng vẻ chờ cô về nhà.

Nhưng mà không giống với trước kia, lần này mẹ cô nhìn thấy cô, lập tức lộ ra thần sắc ân cần hỏi han: “Du Du về rồi? Đi làm có mệt không? Hôm nay có món sườn kho tàu con thích nhất, lát nữa con ăn nhiều một chút.”

Bạch Du đi thẳng vào vấn đề: “Nghe nói Tần Tâm Hủy đã về?”

Tần Chính Nhân vội vã nói: “Con yên tâm, chị họ con chỉ ở đây tạm thời hai ngày thôi. Đầu con bé bị vỡ, bác sĩ nói bị chấn động não nhẹ, không nên di chuyển. Khi nào con bé khỏe lại, mẹ sẽ cho con bé về.”

Bạch Du nhướng mày.

Cô cảm thấy đây không giống với tính cách của mẹ mình.

Đúng như dự đoán, ngay sau đó bà ta nói: “Du Du, mẹ có chuyện muốn thương lượng với con.”

Bạch Du bình thản: “Chuyện gì?”

Tần Chính Nhân: “Là thế này, dạo này chị họ con thất nghiệp, mà giờ kiếm việc mới khó khăn nên mẹ muốn thương lượng với con, cho chị họ con làm công việc ở hội Liên hiệp Phụ nữ của con.”

Vừa dứt lời, Bạch Du đã bật cười: “Lần trước bảo bà già mà ngây thơ, không ngờ bà lại tin thật, bà tưởng tôi dễ lừa gạt vậy sao, bà nói vài câu là tôi nhường công việc cho Tần Tâm Hủy?”

Chương 121: Chương 121

DTV-EBOOK

Tần Chính Nhân suýt nghẹn thở, ngã ra c.h.ế.t tại chỗ.

Bà ta tự nhủ mình không nên tức giận, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Du Du, con nghe mẹ nói trước đã, ý mẹ là nhường công việc của con cho con bé, công việc của mẹ cho con. Không phải lúc nào con cũng nói không thích công việc ở Hội Liên hiệp Phụ nữ sao? Vậy thì nhân cơ hội này đổi sang công việc khác là vừa.”

Bạch Du nhìn mẹ như nhìn quái vật: “Vậy sao bà không trực tiếp nhường công việc cho Tần Tâm Hủy?”

Kiếp trước mẹ làm việc đến khi về hưu mới nghỉ hưu từ đoàn văn công, vì vậy cô không tin mẹ sẽ từ bỏ công việc.

Ngoài ra như cô đã nói lúc nãy, nếu mẹ thực sự muốn nghỉ hưu, chỉ cần nghỉ hưu và sắp xếp cho Tần Tâm Hủy vào đoàn văn công là được, sao phải rườm rà bảo cô đổi công việc cho Tần Tâm Hủy?

Tần Chính Nhân: “Mẹ là chủ nhiệm đoàn văn công, nếu mẹ nghỉ hưu, sau đó sắp xếp cho con một vị trí tốt hơn trong đoàn văn công, thì tốt hơn nhiều so với việc con làm cán bộ ở Hội Liên hiệp Phụ nữ. Con là con gái ruột của mẹ, có lợi ích gì mẹ cũng nghĩ đến con trước tiên.”

Bạch Du lại cười: “Được thôi.”

Tần Chính Nhân không ngờ con gái lại đồng ý dễ dàng như vậy, dễ dàng đến mức khiến bà ta lo lắng: "Du Du, con thực sự đồng ý rồi sao?"

Bạch Du gật đầu: "Tất nhiên là đồng ý rồi, như bà nói, tôi vốn không thích công việc ở Hội Liên hiệp Phụ nữ, giờ có cơ hội đổi sang công việc tốt hơn, tôi còn gì phải đắn đo nữa?"

Nhìn vẻ mặt chân thành của con gái, Tần Chính Nhân thở phào nhẹ nhõm: "Con nghĩ vậy là tốt rồi, mai con về cơ quan xin nghỉ việc, sau đó giao lại cho chị họ con, xong xuôi mẹ sẽ sắp xếp cho con một công việc tốt ở đoàn văn công."

Bạch Du cười: "Được thôi, giờ chị họ tôi ra sao rồi, tôi muốn đi thăm cô ta."

Tần Chính Nhân luôn cảm thấy nụ cười này của con gái khiến bà ta khó chịu, không khỏi cảnh giác hỏi: "Chị họ con đang ngủ, hay là con đợi đến mai rồi đi thăm cũng được."

Sắc mặt Bạch Du tối sầm, không vui nói: "Ngay cả mặt cũng không cho gặp mà đã muốn công việc của tôi, hai người đang chơi trò gì vậy?"

Tần Chính Nhân không ngờ Bạch Du nói thay đổi là thay đổi, vội vàng an ủi: "Con gái này sao lại nhạy cảm thế, mẹ chỉ nghĩ chị họ con hiện tại không khỏe, con vào cũng chẳng nói được hai câu, hay là đợi đến mai khi nào chị họ con khỏe hơn hai chị em tụ tập sau, bây giờ con đã nói vậy, vậy vào đi."

Hiện tại Bạch Du không dễ bảo như trước, bà ta lo lắng Bạch Du sẽ đổi ý không nhường công việc cho Tần Tâm Hủy, đành phải dỗ dành con gái, ổn định con gái trước đã.

Lúc này Bạch Du mới nở nụ cười, đi theo sau Tần Chính Nhân vào căn phòng nhỏ của Tần Tâm Hủy.

Vừa nãy Tần Tâm Hủy trốn ở cửa nghe lén hai người nói chuyện, nghe được Bạch Du muốn đi vào, cô ta vội vàng chạy lên giường nằm, còn nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Cô ta còn tưởng trong khoảng thời gian này Bạch Du như thay đổi thành người khác, cô ruột sẽ không dễ dàng thuyết phục cô nhường công việc cho cô ta.

Không ngờ cô vẫn ngu xuẩn như vậy, cô ruột nói cái gì cô liền tin cái đó.

Chỉ cần cô ta lấy được công việc Hội Liên hiệp Phụ nữ, trở lại nhà họ Bạch một lần nữa, cô ta cũng không tin cô ta không lấy được Giang Khải.

Nghĩ đến tương lai tốt đẹp, vết thương bị chính cô ta dùng bình thủy tinh đập vỡ tựa hồ cũng không đau nữa.

Vừa bước vào, Bạch Du đã nhìn thấy Tần Tâm Hủy nằm trên giường với khuôn mặt trắng bệch.

Đầu được băng bó bằng băng gạc, vết thương vẫn còn rỉ ra những tia máu.

Có vẻ như là bị thương thật.

Ngay sau đó, Bạch Du đưa những ngón tay thon dài trắng ngần ra, chọc mạnh vào vết thương của Tần Tâm Hủy

“Aaaaa.”

Tần Tâm Hủy không ngờ cô lại dám động tay chọc vào vết thương của mình, đau đến mức không thể giả vờ ngủ tiếp được nữa: “Bạch Du, em đang làm gì vậy?”

Chương 122: Chương 122

DTV-EBOOK

Bạch Du nở nụ cười dịu dàng và vô tội: "Tôi đang chọc vào vết thương của chị đấy, chị không biết sao?"

Tần Tâm Hủy: "..."

Tất nhiên là cô ta biết Bạch Du đang chọc vào vết thương của mình nhưng cô ta không hiểu tại sao Bạch Du lại đột nhiên nổi điên như vậy!

Tần Chính Nhân cũng không ngờ Bạch Du lại không tuân theo "kế hoạch" nhưng bây giờ bà ta chỉ có thể chọn cách trấn an Bạch Du: "Hủy Hủy, con đừng dọa Bạch Du, Bạch Du chỉ quan tâm đến vết thương của con thôi."

Tần Tâm Hủy: "..."

Vết thương của cô ta bị chọc khiến cô ta đau nhói từng cơn, mà cô ruột nói là quan tâm!

Cuối cùng Tần Tâm Hủy cũng thấu hiểu tâm trạng của Bạch Du khi trước đây cô ruột luôn thiên vị cô ta.

TBC

Bạch Du: "Mẹ bảo tôi nhường công việc cho chị, chắc chị vui lắm nhỉ?"

Nghĩ đến công việc sắp sửa có được, Tần Tâm Hủy quyết định nhịn thêm một chút: "Du Du, em thực sự muốn nhường công việc cho tôi à? Cảm ơn em, tôi vui quá..."

Bạch Du cắt ngang lời cô ta: "Chị đừng vội mừng, vì tôi lại không muốn nữa, không những không

muốn mà tôi còn định… Đánh chị!”

Nói là làm, vừa dứt lời, Bạch Du đã tung một cú đ.ấ.m mạnh vào n.g.ự.c Tần Tâm Hủy.

“Bụp! Bụp! Bụp!”

Bạch Du liên tục tung ra những cú đ.ấ.m vào n.g.ự.c và bụng của Tần Tâm Hủy.

Kiếp trước mẹ cô cũng bảo cô nhường công việc cho Tần Tâm Hủy, tuy nhiên kiếp trước mẹ cô không nói sẽ nghỉ hưu, càng không nói sẽ sắp xếp công việc cho cô ở đoàn văn công. Trong khoảng thời gian ngắn Bạch Du không đoán được trong hồ lô bà ta muốn bán thuốc gì.

Nhưng mặc kệ bán thuốc gì, tóm lại hai người này không có ý tốt.

Cách tốt nhất là cô giả vờ vâng lời sắp xếp của mẹ, xem mẹ rốt cuộc muốn làm gì nhưng cô không muốn.

Lúc trước cô nghĩ không can thiệp vào cuộc hôn nhân của cha và mẹ cô, bây giờ cô thay đổi ý định.

Chỉ cần mẹ cô cùng Tần Tâm Hủy ở nhà này một ngày, cái nhà này sẽ mãi mãi không được yên ổn.

Cho nên cô phải đuổi hai người này đi!

“Aaaaaaaa…”

Tần Tâm Hủy đau đến mức nước mắt trào ra, rên rỉ như gà con.

Tần Chính Nhân không thể ngờ được Bạch Du lại đột nhiên ra tay đánh người, lại còn đánh ngay trước

mặt bà ta!

“Dừng tay lại, Bạch Du, mày cút cho tao!”

Tần Chính Nhân tức giận đến không thể kiềm chế, tiến lên định túm lấy tay cô.

Bạch Du tránh bàn tay bà ta đưa tới, xoay người lại chính là một cú móc lên.

“Bốp” một tiếng.

Cằm Tần Chính Nhân vừa vặn bị đánh, bà ta đặt m.ô.n.g ngã ngồi xuống đất.

Bà ta giật giật miệng muốn mắng chửi người nhưng mới giật cằm một cái đã đau đến mức bà ta hít vào một ngụm khí lạnh, ngay sau đó nước miếng chảy xuống.

Bà ta, bà ta, cằm của bà ta! Lệch khớp rồi!

Mọi thứ bỗng chốc im bặt.

Ngay cả Tần Tâm Hủy cũng ngừng tiếng kêu la như gà mái, cô ta ngây người nhìn Bạch Du, cảm thấy cô thực sự đã phát điên rồi.

Nếu không điên rồi, sao ngay cả mẹ mình cũng dám đánh?

Tần Chính Nhân trợn mắt trừng Bạch Du, hận không thể băm cô thành trăm mảnh: “Bạch… Du, mày đúng là một con khốn nạn… Tao cần phải đến… Đơn vị của mày… Để tìm chủ nhiệm của mày…”

Con nhóc c.h.ế.t tiệt này lại dám đánh bà ta, quả thực vô pháp vô thiên!

Bà ta nhất định phải đến hội Liên hiệp Phụ nữ tố cáo đứa con bất hiếu này!

Đã đánh đập mẹ ruột, lần này dù có muốn hay không, cô cũng phải nhường lại công việc!

Bạch Du nhìn mẹ mình, cười lạnh lùng: “Muốn đến cơ quan tố cáo tôi, để tôi nhường lại công việc cho Tần Tâm Hủy? Nghĩ hay nhỉ, chỉ sợ bà không có cơ hội đó thôi.”

Tần Chính Nhân ôm lấy cằm, mặt lúc đỏ lúc trắng, trong lòng cảm thấy khó chịu, luôn cảm thấy đứa con bất hiếu này đang có ý đồ gì đó.

Quả nhiên, ngay sau đó liền thấy Bạch Du từ từ giơ tay lên, rồi vò đầu bứt tóc mình cho rối bời.

Chỉ trong chốc lát, tóc cô đã rối bời như tổ quạ.

Chương 123: Chương 123

DTV-EBOOK

Tần Chính Nhân: ?

Tần Tâm Hủy: ?

Trong khoảng thời gian ngắn hai cô cháu cũng không kịp phản ứng Bạch Du muốn làm gì.

Bạch Du khẽ mỉm cười, thả tóc ra rồi tiếp tục véo cánh tay và má của mình.

Nếu như trước đây, Bạch Du có bóp cổ mình mạnh đến đâu, da cũng chưa chắc có thể nhìn ra dấu vết gì, bởi vì da cô đen.

Tuy nhiên, suốt thời gian qua, ngoài việc chống nắng, cô còn rất chú trọng dưỡng da, những ngày Tần Chính Nhân và Tần Tâm Hủy không chú ý, cô đã âm thầm trắng lên mấy tông.

Thế nên, khi cô bóp cổ mình, một dấu đỏ hiện ra, trông vô cùng chói mắt và kinh hoàng, như thể bị ai đó ngược đãi dã man vậy.

Dù sao Tần Tâm Hủy cũng còn trẻ, kinh nghiệm chiến đấu chưa phong phú, đến lúc này vẫn chưa kịp phản ứng nhưng Tần Chính Nhân đã đoán được mục đích của Bạch Du, hai mắt mở to kinh ngạc.

Nhưng chưa kịp bà ta lên tiếng ngăn cản, đã nghe thấy Bạch Du hét lớn về phía cửa: “Thím Thái cứu mạng! Mẹ và chị họ cháu liên kết nhau đánh cháu… Ôi đau quá…”

Tần Chính Nhân: “…”

Tần Tâm Hủy: "…"

Trong lòng hai cô cháu họ có câu chửi thề không biết nên nói hay không.

Hèn gì nãy giờ cứ véo mình mạnh như vậy, hóa ra là ở đây chờ hai cô cháu họ, lại còn muốn vu oan giá họa cho hai người họ!

Thật quá đê tiện, quá vô liêm sỉ, quá đáng ghét!

Tần Chính Nhân cùng Tần Tâm Hủy tức giận đến thiếu chút nữa qua đời tại chỗ nhưng hai người họ một người cằm trật khớp, một người bị vỡ đầu, n.g.ự.c và bụng lại trúng vài quyền, trong lúc nhất thời cũng không có sức đứng lên ngăn cản Bạch Du.

Âm thanh xuyên qua vách tường, bay ra khỏi phòng, truyền tới lỗ tai Thái Vọng Xuân đang vểnh m.ô.n.g dán sát vào vách tường.

Thái Vọng Xuân giật mình như đánh m.á.u gà, ngay sau đó cả người như vọt ra ngoài như pháo trúc.

Bà ấy đây rồi.

"Tần Chính Nhân và cháu gái không giặt quần lót liên hợp lại đánh Bạch Du, mau tới đây!"

Giọng của Thái Vọng Xuân có thể nói là loa di động hình người, tiếng la hét của bà ấy khiến cả nửa cái sân đều nghe thấy, mọi người ùa đến xem.

Nghe thấy lời Thái Vọng Xuân, Tần Tâm Hủy ở trong nhà trước mắt tối sầm, hận không thể hôn mê ngay tại chỗ!

Nói về cô ta thì nói đi, tại sao phải thêm vào cái tiền tố "không giặt quần lót" phía trước?

Tần Tâm Hủy tức giận đến toát mồ hôi, nhưng lúc này cô ta càng lo lắng mọi người trong đại viện vào sẽ thiên vị Bạch Du.

Ánh mắt cô ta rơi vào Bạch Du rồi đột nhiên con ngươi sáng lên, sau đó bắt chước hành động của Bạch Du lúc nãy bắt đầu giật tóc mình.

Ai ngờ ngay sau đó liền nghe thấy Bạch Du hét lên: "Thím Thái các người mau đến đây, chị họ tôi cố ý giật tóc mình, muốn dùng thủ đoạn này để hãm hại tôi!"

Tần Tâm Hủy: "..."

Tần Chính Nhân: "..."

Hai chữ "kinh ngạc" không đủ để mô tả cảm xúc của Tần Chính Nhân và Tần Tâm Hủy lúc này, họ cảm thấy Bạch Du thật là vô liêm sỉ.

Nhưng họ chưa kịp nghĩ ra cách phản kháng, đám người trong sân đã ùn ùn kéo vào, trong đó người đi đầu tiên chính là Thái Vọng Xuân.

Thái Vọng Xuân vừa bước vào liền nhìn thấy tóc Bạch Du rối bời như tổ quạ, những vết đỏ trên mặt và cánh tay càng khiến người ta kinh hãi, bà ấy lập tức hóa thân thành "gà kêu": "Ôi trời ơi, ôi trời ơi, Tần Chính Nhân, bà còn không bằng hổ mẹ, hổ mẹ còn không ăn con mình, bà xem bà đánh Bạch Du thành cái gì rồi?"

"Bà... Bà... Không..."

Tần Chính Nhân nghẹn một cục tức trong lồng ngực, không lên được cũng không xuống được, tức đến mức suýt phun ra máu, bà ta nhịn đau ở hàm dưới để phản bác nhưng vừa mở miệng nói đã bị gió lùa, nước dãi càng không thể kiểm soát được chảy ra ngoài.

Thái Vọng Xuân ngây người.

Ngay sau đó, bà ấy lại bật cười như gà mái: "Trời ơi, Tần Chính Nhân, bà đã lớn tuổi như vậy rồi, sao còn chảy nước dãi như trẻ con ba tuổi vậy?"

Chương 124: Chương 124

DTV-EBOOK

Tần Chính Nhân: "..."

Thấy Tần Chính Nhân tức giận đến mức mặt đỏ tía tai, lòng Thái Vọng Xuân vô cùng đắc ý.

Hai gia đình ở sát vách nhau, không tránh khỏi bị đem ra so sánh, Tần Chính Nhân hồi trẻ là hoa khôi của đoàn văn công, lớn tuổi lại làm chủ nhiệm đoàn văn công. Tuy nhà mẹ đẻ không may mắn nhưng bản thân có công việc, lại độc lập tự chủ, làm gì cũng không ai quản, thậm chí đưa cháu gái về nhà nuôi cũng chẳng ai dám nói gì.

So sánh ra, Thái Vọng Xuân lại không được như ý, bà ấy xuất thân từ nông thôn, nhờ chồng thăng chức mới được ở trong đại viện nhưng công việc ở thành phố đều là một củ cải một hố, bà ấy chỉ có thể ở nhà chăm con làm việc nhà. Điều này cũng chẳng sao nhưng khi mẹ chồng còn sống, mẹ chồng luôn chê bai bà ấy không làm được gì, nói bà ấy không đẹp bằng Tần Chính Nhân, năng lực cũng không bằng Tần Chính Nhân. Còn nói nếu con trai bà ta lấy được Tần Chính Nhân thì sẽ không phải vất vả một mình nuôi gia đình.

Bà ấy căm hận, một gã thô lỗ quê mùa lại muốn cưới hoa khôi đoàn văn công, đúng là mơ mộng hão huyền nhưng bà ấy cũng không thích Tần Chính Nhân, một bà già cả ngày tự cao tự đại, còn tưởng mình là tiên nữ à?

Bạch Du thấy càng nhiều người vào, liền giải thích: “Các thím, hàm dưới của mẹ cháu bị cháu không cẩn thận đánh cho trật khớp nhưng cháu thật sự không cố ý.”

Tần Tâm Hủy nghiến răng nghiến lợi nói: “Cái gì mà không cố ý, rõ ràng em cố ý, em không chỉ đánh cô ruột, em còn đánh tôi. Giờ cả người tôi đều đau, thím Thái, thím phải làm chủ cho cháu!”

Thái Vọng Xuân lập tức lắc đầu: “Không thể nào! Tôi nhìn Bạch Du lớn lên từ nhỏ, tính cách của con bé tôi hiểu rõ hơn ai hết, con bé tuyệt đối không thể đánh người lung tung. Ngược lại là cô, một kẻ ngoại lai ở nhờ nhà họ Bạch suốt ngày bắt nạt Bạch Du, tranh ăn tranh mặc, còn bắt Bạch Du giặt quần áo lót cho cô, một cô gái lười biếng như cô, miệng có thể nói được mấy câu thật lòng?”

Tần Tâm Hủy thở hổn hển: “…”

Con mẹ nó, chuyện giặt đồ lót này kết thúc được hay chưa!

Nhìn Tần Tâm Hủy tức giận đến mức mặt đỏ tía tai, Bạch Du thầm nghĩ sau này phải nấu thêm vài tô mì xương cho thím Thái.

“Các thím ơi, cháu thực sự không cố ý, vừa tan làm về đến cửa thì gặp thím Thái, thím Thái nói với cháu là chị họ cháu bị ngã vỡ đầu, cháu liền nghĩ vào xem có chuyện gì. Kết quả vừa mới vào cửa, mẹ cháu đã bảo ngày mai cháu phải đến cơ quan làm thủ tục để nhường công việc cho chị họ, từ nhỏ đến lớn cháu

nhường đồ ăn nhường đồ mặc, lần này dù thế nào cũng không thể nhường công việc được nhưng khi mẹ cháu nghe cháu không đồng ý liền liên kết với chị họ cháu đánh cháu… Có lúc cháu không khỏi nghĩ, so với cháu, chị họ cháu có vẻ giống con ruột của mẹ hơn…”

Tần Chính Nhân định nói rằng con bé nói dối như mửa nhưng khi nghe câu cuối cùng, bà ta đột nhiên im bặt.

Trên mặt còn hiện ra vẻ áy náy kỳ lạ.

Bạch Du đã nhìn thấy dáng vẻ này của bà ta.

Cô nhíu mày nhẹ, một suy đoán rùng rợn lóe lên trong đầu.

Tuy nhiên, cô nhanh chóng lắc đầu phủ nhận suy đoán đó.

Dù sao, kiếp trước cho đến khi cô ra đi, Tần Tâm Hủy vẫn chỉ là cháu gái của mẹ cô và sinh con cũng không đơn giản như gà mái đẻ trứng, cần phải mang thai mười tháng, quá trình này không thể không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Vì vậy, Bạch Du gạt bỏ suy nghĩ này, không còn vướng mắc nữa.

Mọi người nghe lời Bạch Du đều sửng sốt.

“Nếu như không tận mắt chứng kiến, tôi thực sự không dám tin đây là lời nói của một người mẹ ruột, vậy mà lại bảo con gái nhường công việc cho cháu gái, cháu gái có thân thiết đến đâu cũng không thể thân thiết hơn con gái ruột được!”

“Đúng vậy, nhìn bà Tần tưởng chừng là một người thông minh, không ngờ lại làm việc hồ đồ như vậy, bây giờ kiếm được việc làm đã khó khăn, làm sao có thể nói nhường là nhường được. Đừng nói là chị em họ, ngay cả chị em ruột cũng không thể nhường!”

Chương 125: Chương 125

DTV-EBOOK

"Đúng vậy, khó trách lần trước bà Bạch lại giận đến thế. Chính Nhân à, nghe tôi khuyên một câu, đừng ép buộc con gái quá mức, cẩn thận sau này nó không nhận bà là mẹ nữa."

Nghe vậy, trong lòng Tần Chính Nhân lập tức vang lên một giọng nói: Bạch Du đã sớm không nhận bà ta là mẹ nữa rồi.

Từ bắt đầu bao giờ?

Trước đây rõ ràng mọi thứ đều tốt đẹp, bà ta bảo Bạch Du đi hướng đông thì cô không dám đi hướng tây, bảo đi đưa cơm thì không vui nhưng chẳng phải vẫn ngoan ngoãn đưa cơm cho bà ta và Tần Tâm Hủy sao?

Bà ta chợt nhớ ra, sự thay đổi của Bạch Du bắt đầu từ khi từ chối tiếp tục đưa cơm cho hai người họ, vậy nên ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bà ta tự nhủ nên tìm cơ hội dò hỏi Bạch Du nhưng lúc này đã quá muộn, bởi vì… Bà Bạch đã trở về!

Lần trước, bà Bạch còn nể mặt Tần Chính Nhân mà hạ thủ lưu tình, lần này nhìn thấy những vết đỏ lớn nhỏ trên mặt và cánh tay Bạch Du, bà không thể kiềm chế được nữa mà cầm lấy cây chổi lông gà bên cạnh quất Tần Chính Nhân.

Tần Chính Nhân bị đánh đến kêu gào, vừa đau vừa tức, ánh mắt chế giễu và xem kịch của những

người xung quanh khiến bà ta nghẹn ngào, khí huyết cuồn cuộn, hai mắt tối sầm lại rồi ngã xuống.

Tần Tâm Hủy thấy cô ruột ngã lăn ra bất tỉnh, lo lắng bà nội sẽ đánh mình, vội vàng trợn trắng mắt, giả vờ ngất xỉu theo.

Bà nội nhìn hai người ngất xỉu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ly hôn! Phải bắt cha cháu ly hôn với con ranh này, nếu không ly hôn, đừng nhận bà là mẹ nữa!"

Tâm trạng của Tần Chính Nhân sau khi tỉnh dậy tại bệnh viện diễn biến như sau:

Phẫn nộ → đau đớn → kinh ngạc → giằng xé → sụp đổ.

Ban đầu bà ta muốn bảo Bạch Du nhường việc của cô cho Tần Tâm Hủy, cứ thế thì Tần Tâm Hủy có thể đủ điều kiện vừa làm việc vừa sinh hoạt tại nội thành, sau này có muốn lấy chồng thì lại càng dễ tìm được mối tốt.

Còn Bạch Du thì bà ta nghĩ chỉ cần tìm bừa cho cô một chân đánh máy hoặc là trông coi kho hàng cho đoàn văn công là được rồi.

Giờ bà ta đã hiểu, sự thay đổi trong gia đình dạo này tất thảy là vì bà ta đã không thể khống chế được Bạch Du nên bà ta muốn đặt Bạch Du trong tầm mắt, dễ dàng khống chế cô.

Còn chuyện bà ta nghỉ việc tại đoàn văn công chỉ là thuận miệng nói thế thôi chứ bà ta vất vả lắm mới

có thể bò lên được chức chủ nhiệm trong đoàn văn công, sao có thể chỉ vì Bạch Du mà từ bỏ được cơ chứ?

Chỉ là bà ta ngàn tính vạn tính cũng không tính được chuyện Bạch Du lại dám ra tay đánh người ta như thế, lại còn gom chung bọn họ lại với nhau.

Từ khi gả vào nhà họ Bạch, thật ra bà ta sống quá thoải mái. Tuy bà ta với bà Bạch không hợp bát tự nhưng bà Bạch chẳng mấy đã chuyển tới Thiên Tân ở cùng con trai thứ, tương đương với điều đó là bà ta vừa được gả vào nhà đã lên làm chủ. Bạch Phi Bằng cũng vô cùng tin tưởng bà ta, bao nhiêu tài chính quyền lực trong nhà giao hết vào tay bà ta. Có thể nói, bà ta ở cái nhà này là kiểu nói một không ai dám hai.

Nhưng bà ta chẳng thể ngờ, có một ngày bà ta gặp phải cục diện bị ly hôn, bị đuổi ra khỏi nhà như thế này.

Tần Chính Nhân càng nghĩ càng điên máu, tức giận tới mức người run lên bần bật.

Cũng vì chuyện này mà nhà họ Bạch lại trở thành chủ đề nóng nhất trong câu chuyện phiếm của đại viện.

Ngược lại, Bạch Du lại quá bình tĩnh.

Cô cảm thấy mẹ của cô là kiểu d.a.o không cứa vào người thì không biết đau.

Đám người vừa rời đi, Bạch Du đi vào trong phòng bếp, múc mấy muỗng bột mì soba bắt tay vào làm Diện Ngư Tử.

Diện Ngư Tử là món ăn vặt truyền thống nhất của Thiểm Tây, cách làm khá đơn giản, chỉ cần làm sao

để sợi mì có dạng giống con cá là được.

Chương 126: Chương 126

DTV-EBOOK

Bạch Du hòa bột mì soba vào nước kiều mạch, chờ nước sôi thì cô đổ hỗn hợp bột lỏng vào nước sôi qua một cái rây, bột chảy xuống tạo thành sợi, gặp nước nóng thì ngay lập tức co lại thành hình con cá, sôi trào trong nước sôi.

Chờ sợi mì chín, Bạch Du vớt nó lên rồi cho ngay vào nước lạnh, làm như thế thì sợi mì sẽ rất dai khi ăn.

Sau đó cô lấy thịt gà mà bà nội mua ra rửa sạch rồi bắc lên nồi, đồng thời cho thêm hành để khử mùi tanh, nồi bắt đầu nóng lên thì cho mỡ lợn vào, sau đó cho thêm hành, gừng cùng với ớt khô vào luôn.

Đảo một lát.

Khói trắng bốc lên, mùi hương mê người phiêu tán trong không khí, tràn ngập trong không gian nhỏ bé của gian bếp.

Thái Vọng Xuân nhà hàng xóm ngửi thấy mùi thơm thì đang định đóng cửa lại như mọi khi thì nghe thấy Bạch Du nói: “Thím Thái, cháu làm gà xào ớt với Diện Ngự Tử, chờ cháu làm xong thì cháu mời thím một bát để thím xem sao nhé.”

Động tác đóng cửa của Thái Vọng Xuân khựng lại giữa không trung, gương mặt bỗng nở nụ cười rạng rỡ: “Thịt gà đắt lắm, cháu cứ để lại mà ăn là được rồi. Cơ mà tiểu Du này, tay nghề của cháu đúng là nhất

luôn đấy, mấy đứa nhà thím ngày nào cũng bị mùi đồ ăn ngon nhà cháu làm cho ăn mất ngon đây này."

Bạch Du cho thêm chút nước vào nồi thịt gà, đảo thêm một lúc, động tác vô cùng gọn gàng dứt khoát: "Thím Thái đừng khách sáo với cháu làm gì. Bình thường thím thương cháu như thế, cháu làm đồ ăn ngon đãi thím cũng là lẽ đương nhiên."

Thái Vọng Xuân nghe thấy Bạch Du nói như thế thì nếp nhăn nơi khóe mắt cũng sắp chen nhau tới nơi: "Ai nha cái con bé tiểu Du này đúng là hiểu chuyện lại biết săn sóc người khác ghê ấy. Thôi được rồi thím không khách sáo với cháu nữa, sau này có chuyện gì thì cứ nói với thím nhé!"

Bạch Du chỉ cười khẽ.

Ánh đèn màu vàng trên đầu chiếu xuống gương mặt cô, khóe miệng cô nhếch lên một nụ cười nhạt.

Hôm nay, cô đã làm được điều mà cả hai đời cô luôn muốn làm: Đánh Tần Tâm Hủy.

Đời trước, có rất nhiều lần cô muốn đánh Tần Tâm Hủy một trận, mỗi lần nhìn thấy cô ta có thể dễ dàng cướp được thứ thuộc về mình thì cô đã muốn đập cô ta một trận rồi. Chẳng qua đời trước cô có quá nhiều điều cố kỵ, lại sợ chọc mẹ mình không vui nên mới không dám ra tay.

Lần này, cuối cùng cũng có thể đánh cô ta ra trò. Nhớ lại dáng vẻ đau đến nhe răng trợn mắt của Tần Tâm Hủy làm cho cô thấy thống khoái không nói nên lời.

Còn chuyện đánh luôn cả mẹ mình thì đó là chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ là cô không ngờ một phát đấy của mình lại nghiêm trọng tới như thế, làm cho mẹ cô trật khớp cằm.

Nhưng mà cô lại chẳng hề hối hận chút nào.

Nghĩ tới đây, cô mím môi, nội tâm âm thầm đưa ra một quyết định.

Trước khi đi tới đảo Quỳnh Châu, cô muốn tìm cơ hội chuyển công việc của mình cho người khác.

Có hai lý do cho chuyện này.

Thứ nhất là vì mẹ của cô. Mẹ cô mạnh mẽ cả một đời người. Hôm nay cô làm như thế chẳng khác gì đạp mặt Tần Chính Nhân xuống đất mà day đi day lại. Với tính tình của mẹ cô sẽ không có chuyện để yên như thế đâu. Cô cũng không sợ mẹ cô mà chỉ là với thân phận của họ thì cô đang ở trong hoàn cảnh xấu. Tất nhiên cô vẫn có thể tiếp tục tát vào mặt mẹ mình như ngày hôm nay nhưng mà nếu cứ như vậy thì nhà họ Bạch sẽ thành trò hề trong mắt người khác, hơn nữa, nếu việc này diễn ra quá nhiều lần thì sẽ có người chỉ trích cô là bất hiếu.

Thứ hai, vốn dĩ cô cũng không thích công việc ở Hội Liên hiệp Phụ nữ này.

Vì thế nên cô muốn chuyển nhượng công việc tại Hội Liên hiệp Phụ nữ sau đó đi tới đảo Quỳnh Châu đi tìm Giang Lâm.

Nếu như Giang Lâm thu nhận cô thì cô sẽ đi theo quân đội ở đảo Quỳnh Châu, bắt đầu cuộc sống mới. Còn nếu như Giang Lâm không chấp nhận thì cô sẽ nghĩ cách để tồn tại được ở thành phố Quảng, cứ thế thì cô có thể ở gần anh cả cùng với chị Ánh Chi.

Chương 127: Chương 127

DTV-EBOOK

Nồi gà đã bắt đầu tỏa mùi thơm, tiếng xèo xèo vang lên, nước sốt cay đặc sệt hòa quyện với mùi thịt gà thơm lừng, có thể nói là tuyệt không sao tả được.

Bạch Du đặt gà xào ớt ra bàn, sau đó vội vàng xào món phụ là bầu xào.

Bầu vừa mới được hái xuống, thêm chút mỡ heo và gia vị là rất thơm luôn.

Sau khi chuẩn bị xong hết thì Bạch Du lấy ra một cái bát to đùng có hoa văn là đóa hoa hải đường màu xanh lam, đổ đầy Diện Ngư Tử vào trong bát, cho thêm nước dùng rồi lại thêm chút gà xào ớt, đưa cho thím Thái qua cửa sổ.

Thái Vọng Xuân đã đứng ngồi không yên vì mùi đồ ăn quá thơm, cứ ngó đầu qua cửa sổ mãi thôi.

Lúc này, thấy Bạch Du đưa thức ăn qua thì hai mắt bà ấy sáng bừng, không rảnh đâu từ chối mà nhận lấy ngay: “Ai nha, thơm quá đi mất. Thật sự không phải thím cố tình khen cháu đâu mà thật sự là với tay nghề này của cháu thì sư phụ Đại trong nhà hàng Quốc Doanh cũng không sánh bằng cháu đâu đó!”

Bạch Du cười nói: “Thím Thái mau nhận lúc đồ ăn còn nóng thì ăn đi ạ, gà xào ớt nguội rồi ăn không ngon đâu ạ.”

Thái Vọng Xuân nghe tới đây thì liên tục gật đầu, gấp gáp không chờ nổi mà cầm đũa và vào miệng. Thịt gà được xử lý cẩn thận nên vào miệng thì không

còn mùi tanh. Thịt gà được chiên vàng, phủ nước sốt cùng với mùi ớt cay, càng nhai càng thơm. Bà ấy lại ăn thêm miếng Diện Ngư Tử, ngon tuyệt vời, mì dai dai!

Gà xào ớt cay hòa quyện cùng với Diện Ngư Tử ngon tới mức làm bà ấy suýt thì cắn vào lưỡi.

Ngon quá! Quá là ngon!

Vốn dĩ Thái Vọng Xuân chỉ định cắn một miếng thôi, sau đó sẽ để dành tới tối để cả nhà ăn cùng với nhau, nhưng bà ấy vừa ăn được một miếng thì đã đổi ý.

Đồ ăn ngon như thế này, một mình bà ấy ăn còn thấy không đủ, chia cho người nhà nữa thì bà ấy ăn cái gì?

Không phải là do bà ấy tham ăn mà thật sự thì Diện Ngư Tử ngon như thế này, bà ấy có thể ăn hết năm bát to luôn!

Thế là bà ấy ăn ngấu ăn nghiến, chẳng mấy chốc đã ăn hết sạch bát Diện Ngư Tử cùng với gà xào ớt cay, đến cả đáy bát cũng được l.i.ế.m sạch sẽ.

Nấu cơm tối xong, Bạch Du thấy bà nội vẫn chưa đi từ bệnh viện về thì cầm quần áo đi tắm, chờ cô tắm xong thì bà nội cũng đã về tới nhà.

Bà Bạch nhìn thấy cháu gái thì đau lòng kéo tay cháu gái mà xuýt xoa: “Tiểu Du này, mau để bà xem vết thương nào, có còn đau hay không hả?”

Bạch Du bị bà nội kéo ngồi xuống sofa, lắc đầu: “Bà nội đừng lo quá ạ, cháu không đau nữa, Hơn nữa căn

bản là họ cũng đâu có đánh cháu đâu."

Bà Bạch lại không tin đây là sự thật, mà cho rằng Bạch Du không muốn mình lo nên mới nói như thế, vậy là bà lại càng đau lòng, càng tức giận hơn: "Cháu yên tâm, đợi cha cháu đi công tác về rồi thì chắc chắn bà sẽ bắt nó ly hôn với mẹ cháu, còn cái con bé Tần Tâm Hủy kia thì từ nay về sau nó đừng nghĩ có thể bước vào nhà họ Bạch này một bước nhé!"

TBC

Bạch Du cảm thấy chuyện ly hôn của cha mẹ cô sẽ còn kéo dài lắm chứ không giải quyết dễ dàng như này đâu.

Nhưng không để cho Tần Tâm Hủy bước vào nhà họ Bạch thì cô giơ hai tay hai chân lên tán thành.

Bạch Du nhẹ nhàng tựa lên vai bà nội nói: "Vẫn là bà nội thương cháu nhất. À đúng rồi, trước đó bà nội đi đâu thế ạ? Cháu về nhà mà chẳng thấy bà đâu cả?"

Bà Bạch duỗi tay xoa đầu cháu gái: "Đột nhiên đơn vị chỗ cha cháu sắp xếp cho nó đi công tác nên bà đã thu dọn chút hành lý mang qua cho nó. Lúc về thì bà ghé qua trạm y tế mua một ít oxytetracycline."

Bạch Du nghe tới đây thì vô cùng căng thẳng, vội hỏi: "Bà ơi, bà mua oxytetracycline làm gì vậy ạ? Bà thấy không khỏe chỗ nào sao ạ?"

Chương 128: Chương 128

DTV-EBOOK

Bà Bạch nói: “Chắc là hồi trưa bà ăn thịt để từ tối qua nên có đi wc vài lần.”

Bạch Du nói: “Cháu đã nói với bà nhiều lần rồi là trời đang nóng lắm nên đồ ăn rất dễ bị thiu bị thối. Đồ đã để qua đêm thì không thể nào sử dụng được nữa đâu. Ăn cần mặc kiệm là tốt nhưng không thể vì thế mà đánh đổi bằng sức khỏe của mình được đâu ạ.”

Người của thế hệ trước là như vậy, đồ ăn có dấu hiệu hỏng rồi cũng luyến tiếc không muốn vứt đi. Việc này cô đã nói bà nội rất nhiều lần rồi.

Bà Bạch bị cháu gái “dạy dỗ” không khác gì học sinh tiểu học, ngoan ngoãn gật đầu: “Bà biết rồi mà, từ nay bà nghe cháu hết, sẽ không ăn đồ để qua đêm nữa.”

Bạch Du biết bà nội chỉ nói miệng thế thôi, sau này cô vẫn phải chú ý đến bà thêm nhiều lần mới được.

Tại vì bà nội bị tiêu chảy, không thể ăn đồ quá nhiều dầu mỡ nên Bạch Du lại xuống bếp nấu một bát cháo. Cha cô đi công tác rồi mà một mình cô thì không thể nào ăn hết gà xào ớt cay với lại Diện Ngư Tử được, để lại đến mai thì kiểu gì cũng hỏng mất nên chỉ tiện cho thím Thẩm nhà hàng xóm thôi.

Thím Thẩm nhận được gà xào ớt cay cùng với Diện Ngư Tử đang tính độc chiếm một mình thì mấy

đứa nhóc nhà bà ấy đã nhìn thấy, thế là người một nhà suýt chút nữa là đánh nhau chỉ vì bát mỳ.

***

Đến nửa đêm cũng không thấy Tần Chính Nhân về đại viện quân khu, chắc hẳn do bà ta không còn mặt mũi nào quay về hoặc cũng có thể là đã có dự tính khác.

Bạch Du lười không thèm để tâm, ngủ ngon cả đêm.

Ngày hôm sau cô lại nấu một nồi cháo, hấp thêm bánh bao nhân thịt cùng với bánh đường nâu. Cô ăn xong thì đóng gói một phần lại mang tới đơn vị cho Lâm Hướng Tuyết ăn.

Vốn dĩ cô còn nghĩ bên Lâm Hướng Tuyết sẽ không có tin nhanh như vậy đâu, ai ngờ cô vừa mới bước vào cửa của Hội Liên hiệp Phụ nữ thì Lâm Hướng Tuyết đã kéo cô qua một góc thầm thì: "Tối hôm qua vừa về tới nhà là mình đã tìm ông nội kể chuyện của cậu rồi. Ông nội mình bảo cậu chuẩn bị cho tốt, thứ hai tuần sau xuất phát!"

Bạch Du ngẩn ngơ: "Nhanh vậy á?"

Hôm nay đã là thứ tư, xuất phát vào thứ hai tuần sau tương đương với chuyện cô chỉ còn bốn, năm ngày để chuẩn bị.

Bạch Du thấy Lâm Hướng Tuyết đã ăn xong bánh bao nhân thịt thì mở miệng nói: "Mình còn có chuyện muốn nhờ cậu chút ấy."

Lâm Hướng Tuyết nhìn bánh đường nâu, suy xét xem có nên ăn hay chưa: “Chuyện gì cơ?”

Bạch Du: “Mình không muốn làm ở Hội Liên hiệp Phụ nữ này nữa, cậu có thể hỏi giúp mình xem có ai muốn mua công việc này của mình không?”

Lâm Hướng Tuyết thốt lên “A” một tiếng, bánh đường nâu trong tay suýt chút nữa chạm đất luôn: “Cậu mới nói cái gì cơ? Tại sao cậu lại không muốn ở Hội Liên hiệp Phụ nữ nữa?”

Phản ứng đầu tiên của Lâm Hướng Tuyết đó là nếu như Bạch Du không làm việc tại Hội Liên hiệp Phụ nữ nữa thì khác gì sau này cô ấy không còn cơ hội được ăn ngon nữa đâu?

Tuy khó mà mở miệng nhưng cuối cùng Bạch Du vẫn kể lại chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Lâm Hướng Tuyết nghe xong thì mặt đỏ bừng bừng vì tức giận: “Bà ta có thật là mẹ ruột của cậu không thế? Sao lại có một người mẹ đẻ đi bảo con gái mình nhường cơ hội việc làm lại cho cháu gái nhỉ? Ai mà không biết còn tưởng cái cô chị họ kia của cậu mới là con đẻ của bà ta luôn ấy chứ!”

Bạch Du: “…”

Thật ra trước cô cũng hay nghĩ về vấn đề này nhưng thật sự cô là do Tần Chính Nhân đẻ ra thật.

Tuy Lâm Hướng Tuyết vô cùng tiếc nuối trước tin Bạch Du muốn rời khỏi Hội Liên hiệp Phụ nữ, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn tôn trọng quyết định của cô, tích cực giúp cô làm việc.

Mà đúng lúc này, La Hoằng Huân vừa tới đơn bị thì nhận được điện thoại do Giang Lâm ở đảo Quỳnh

Châu gọi tới đây.

Chương 129: Chương 129

DTV-EBOOK

"Cháu ngoại lớn, mới sáng sớm mà cháu đã gọi điện tới đơn vị của cậu út thế này, đừng nói với cậu út là cháu nhớ cậu út đó nha."

La Hoằng Huân nhìn ra ngoài trời thấy mặt trời vẫn mọc đằng đông như bình thường thì mới nói: "Hiếm mới có dịp cháu chủ động mở miệng nhờ cậu hỗ trợ, làm cậu tò mò không biết là chuyện gì luôn ấy."

Giang Lâm thẳng thắn: "Người yêu của Giang Khải yêu cầu hủy bỏ hôn ước với cậu ta."

Cô gái làm bánh thế mà lại yêu cầu Giang Khải hủy bỏ hôn ước á!

Nhưng đây chưa phải trọng điểm, trọng điểm là Giang Lâm cố ý gọi điện thoại tới đây đề nghị anh ấy hỗ trợ!

Có điềm, chắc chắn có điềm!

Dây thần kinh bà tám của La Hoằng Huân rung lên liên hồi, cuối cùng nghẹn lại đúng một câu: "Thế thì sao?"

Giang Lâm: "Ông nội bảo cô ấy chọn trong đám con cháu nhà họ Giang xem muốn kết hôn với ai, cho nên cháu muốn nhờ cậu cản Giang Vũ lại giúp cháu."

Ô thằng này được!

La Hoằng Huân thẳng thắn khen trong lòng.

Thằng nhóc Giang Lâm này hai mươi lăm năm không có người yêu không tính lấy vợ, kết quả vừa mới rung động cái là đào luôn góc tường anh em trong nhà thế này.

Một kích!

La Hoằng Huân cố đè khóe miệng muốn nhếch lên vì hưng phấn của mình, nói tiếp: "Thế tại sao lại phải là Giang Vũ chứ không phải người khác?"

Giang Lâm: "Tại vì Giang Vũ là người duy nhất có khả năng chủ động tấn công!"

TBC

Trong đám anh em họ, Giang Vũ là người có tính công lược nhất. Anh ta giống như là liệp báo trốn trong bụi cỏ, một khi xác định mục tiêu thì sét đánh không kịp bưng tai mà lao ra.

"Thế cháu nghĩ cậu giúp cháu thế nào được?"

La Hoằng Huân không thể nào không bội phục tầm quan sát đứa cháu ngoại lớn nhà mình, xa xôi ngàn dặm như thế này mà thằng bé vẫn có thể bình tĩnh bày mưu tính kế như thế mới hay chứ.

Giang Lâm ngừng lại một chút, sau đó gằn từng chữ: "Cậu cản đừng để nó đi tìm Bạch Du là được."

Nếu không phải đang ở đơn vị thì thật sự La Hoằng Huân rất muốn huýt sao một tiếng: "Không sao cả, việc này cứ để cho cậu út."

Anh ấy quá rành mấy chuyện kiểu này rồi!

Giang Lâm: "Cháu cảm ơn."

La Hoằng Huân: “Ôi khách sáo cái gì, ai bảo cháu là cháu ngoại trai lớn của cậu chứ. Cơ mà cậu chỉ có thể giúp cháu một chốc một lát thôi, sau này cháu phải đích thân ra tay mới được.”

Giang Lâm: “Cháu biết rồi.”

Chỉ là anh mới đi thủ đô rồi, giờ xin lãnh đạo tiếp thì chắc chắn là không được, giờ anh chỉ có thể chờ mà thôi.

Lần trước, Giang Vũ bị Bạch Du từ chối thì cũng không hề nhụt chí mà ngược lại còn khiến cho anh ta lại càng thấy hứng thú hơn cả.

Nói lại thấy lạ, anh ta quen Bạch Du lâu như thế rồi nhưng chưa từng biết hóa ra cô lại là người thú vị như thế.

Hơn nữa còn xinh đẹp tới mức anh ta không thể rời mắt được.

Đã là một tuần kể từ khi bị từ chối lần trước, cuối tuần này, Giang Vũ lại không tới quấy rầy Bạch Du như trước.

Anh ta cảm thấy kiểu phụ nữ như Bạch Du thì cứ cố ép chắc chắn là không thể nào. Kiểu phụ nữ như cô phải áp dụng cách như đi săn thú vậy, phải có độ căng, độ chùng, chờ tới khi con mồi thả lỏng cảnh giác thì mới tấn công mãnh liệt, như thế mới có thể trúng trọng tâm được.

Nghĩ tới đây, anh ta liếc mắt nhìn bó hoa đặt bên cạnh bàn làm việc.

Bó hoa này được tạo thành từ bảy đóa hoa hồng đỏ. Bông nào bông nấy đều đã nở rộ đẹp đẽ, kiều diễm như cô ngày ấy mặc chiếc váy liền màu đỏ vậy.

Thời đại này hiếm có nơi nào trồng được hoa. Bó hoa này anh ta phải tốn công lắm mới có thể mua được. Anh ta tưởng tượng tới cảnh Bạch Du nhận được bó hoa này thì khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên thành nụ cười.

Đúng lúc này, bóng tối bao phủ, che khuất ánh sáng chiếu lên bàn làm việc.

Giang Vũ ngẩng đầu nhìn lên, vội đứng dậy chào: "Phó khoa trưởng La, cậu tìm cháu ạ?"

Chương 130: Chương 130

DTV-EBOOK

La Hoằng Huân liếc mắt nhìn bó hoa hồng đỏ trên bàn làm việc của Giang Vũ, gật đầu nói: "Tính ra thì cháu đã vào đơn vị này được hai năm, đã tới thời điểm được chuyển chức. Cháu tham gia khóa đào tạo cán bộ đợt này đi."

Giang Vũ: "..."

Khóa đào tạo cán bộ lần này được tổ chức tại Hà Nam, nếu như anh ta tham gia thì tầm một tới hai tháng anh ta sẽ không được gặp Bạch Du.

TBC

Một nguyên nhân khác là khóa đào tạo cán bộ lần này không có tác dụng gì mấy đối với việc thăng chức. Nếu không thì mọi người đã tranh nhau sứt đầu mẻ trán chứ nào có đến lượt anh ta cơ chứ.

La Hoằng Huân quan sát biểu cảm của anh ta, mày kiếm hơi nhếch hỏi: "Sao thế? Cháu không muốn đi à?"

Giang Vũ vội hồi phục tinh thần, lắc đầu nói: "Không phải là cháu không muốn, chẳng qua tối nay cháu tính đi gặp người bạn, cháu còn chuẩn bị cả hoa rồi đây này."

La Hoằng Huân nhướn mày hỏi: "Người yêu hả?"

Giang Vũ hơi khựng lại, lắc đầu nói: "Chưa phải là người yêu ạ, cháu đang theo đuổi người ta."

La Hoằng Huân ra vẻ người trưởng thành, duỗi tay vỗ vai anh ta khuyên nhủ: "Tục ngữ có câu, lập nghiệp thành gia, ý là đấng trượng phu phải có sự nghiệp rồi mới kết hôn. Thôi cháu cứ tham gia khóa đào tạo kia đi."

Giang Vũ: "..."

Chẳng lẽ không phải thành gia lập nghiệp mới đúng sao ạ?

La Hoằng Huân liếc mắt nhìn bó hoa hồng đỏ tươi trên mặt bàn nói: "Giờ cháu nên sắp xếp đồ đạc chuẩn bị đi Hà Nam đi, hoa này tặng người kia cũng không có dịp để tặng nữa thì chi bằng bán cho cậu đi."

Giang Vũ: "..."

Khóa đào tạo cán bộ bắt đầu từ tuần sau mà cần gì phải vội vã thu dọn đồ đạc thế nhỉ?

Mặt khác, cho dù anh ta không có thời gian đi gặp Bạch Du thật thì vẫn có thể nhờ người gửi hoa qua cho cô mà.

Nhưng mà La Hoằng Huân nào cho anh ta cơ hội, đặt luôn một tờ Đại đoàn kết rồi cầm luôn bó hoa đi mất rồi.

Đi rồi.

**

Ở thời đại này, công việc là thứ rất nổi, tranh giành cực cao. Chuyện Bạch Du muốn nhượng công tác của mình vừa mới tung ra thì mới tối đã có rất

nhiều người liên hệ với Lâm Hướng Tuyết và Bạch Du.

Sau vài ngày tổng hợp, khảo sát, cuối cùng Bạch Du nhượng công việc của mình lại cho một thân thích bên nhà mẹ đẻ của chị dâu Lâm Hướng Tuyết.

Cô bé người thân kia sau khi tốt nghiệp vẫn chưa thể đi làm, gặp phải cảnh phải về nông thôn hoặc là kết hôn. Người họ hàng kia thương con, không muốn con về nông thôn chịu khổ, cơ mà tìm được người an ổn mà kết hôn cũng không phải chuyện có thể giải quyết được trong một chốc một lát nên vừa mới nghe tin Bạch Du muốn nhượng công việc của mình thì ngay trong tối đó đã cầm túi lớn túi nhỏ đến nhà họ Lâm làm quà, nguyện ý trả giá nhiều hơn người ngoài năm mươi đồng chỉ để có được công việc này.

Con gái người họ hàng kia tốt nghiệp cấp ba, có năng lực làm việc, ngoan ngoãn lại không thích ra vẻ yêu kiều thế nên sau khi hay tin, Bạch Du chỉ chuyển nhượng công việc của mình với mức giá bốn trăm năm mươi đồng.

Tuy bên Hội Phụ nữ khá thắc mắc tại sao cô lại chuyển nhượng công tác một cách đột ngột như thế nhưng ở thời đại này thì chuyện mua qua bán lại công việc là chuyện hết sức bình thường.

Hơn nữa, chức vụ của Bạch Du cũng không phải chức vụ gì quan trọng. Sau khi phỏng vấn và khảo sát lại thư giới thiệu của nhân viên mới xong thì chủ nhiệm của Hội Liên hiệp Phụ nữ cũng đồng ý ký tên thả người.

Sau khi xử lý xong chuyện công việc của Bạch Du mới kể chuyện này cho bà Bạch.

Bà Bạch nghe Bạch Du kể chuyện xong thì đau lòng rơi nước mắt: “Tất cả là vì bà nội vô dụng, lại để cho mẹ cháu chèn ép tới mức cháu không còn công việc như thế này nữa.”

Bạch Du vội vàng ôm lấy bà nội, dỗ dành: “Bà đừng thế ạ. Bà sẽ nấu bánh đậu xanh cực ngon cho cháu, kể chuyện xưa cho cháu nghe, thi thoảng lại giấu giấu giếm giếm bỏ tiền vào trong túi cho cháu, bà nội rất hữu ích mà!”

Chương 131: Chương 131

DTV-EBOOK

Bà Bạch đau lòng rơi nước mắt, không hề muốn cháu gái đi theo mình chịu khổ, xoa mắt nói: "Đứa bé ngoan ngoãn như thế này, mẹ cháu đúng là mù con mắt rồi!"

Bạch Du: "Bà ơi, bà đừng buồn nhé, vốn dĩ cháu cũng không thích công việc này, giờ lại vừa hay có cơ hội để cháu bán nó đi. À đúng rồi bà ơi, mai cháu định đi cùng với đồng nghiệp tới nhà dì của cô ấy ở Nam Kinh, con tính ở bên đó một khoảng thời gian ạ."

Bà Bạch khổ tới không đứng dậy nổi: "Sao lại bất ngờ như thế? Nếu như cháu không muốn ở đây nữa thì có thể tới Thiên Tân ở nhà chú nhỏ cháu, như thế thì bà nội đi cùng cháu được mà."

Đi lâu như thế rồi bà Bạch cũng rất nhớ hai đứa cháu ở Thiên Tân.

Chỉ là bà vẫn không thể nào yên tâm cô cháu gái này, lo lắng cô bị người mẹ Tần Chính Nhân hồ đồ kia bắt nạt cho nên mới mãi mà không chịu quay về Thiên Tân.

Bạch Du làm nũng mềm như bông: "Cháu không muốn làm bà lo lắng nên mới tính đi Nam Kinh đó ạ. Hơn nữa cháu vẫn luôn muốn đi Nam Kinh du lịch. Ngày thường khó có dịp được đi, bà nội cho cháu đi đi mà."

Bà Bạch bị cháu gái làm nũng tới mức lòng mềm nhũn: “Đi Nam Kinh cũng được. Nhưng tới nơi thì nhớ gọi điện báo bình an về cho bà đấy nhé.”

Bạch Du gối đầu lên vai bà nội, ngoan ngoãn gật đầu: “Cháu biết rồi ạ, cháu đến Nam Kinh cái là sẽ gọi điện về cho bà ạ.”

Vốn dĩ cô không nói cho bà biết chuyện đi đảo Quỳnh Châu tìm Giang Lâm một là sợ bà lo, hai là vì không muốn ai cũng biết chuyện này. Nhỡ mà không thành công thì cũng không bị mất mặt tới thế.

Bà Bạch nhẹ nhàng xoa đầu cháu gái, trong lòng thầm hạ quyết tâm lần này chờ con trai lớn đi công tác về thì bà chắc chắn phải mách lẻo hết đống tội ác của ả Tần Chính Nhân này với con trai lớn!

**

Thời gian gấp rút, Bạch Du chỉ xếp vài bộ quần áo, kiểm tra lại đống thư cùng với tiền, cuối cùng còn mang theo cả rượu hoa quế đã ủ từ trước cùng với mật hoa quế.

Cả tối đó bà Bạch không sao nghỉ ngơi an ổn được. Trời còn chưa sáng bà đã dậy hấp nguyên một lồng bánh bao đường nâu cho Bạch Du.

Bạch Du nhìn bánh bao nóng hổi trên mặt bàn, hốc mắt hơi đỏ lên, trong lòng lại càng áy náy khi giấu bà nội đi tới đảo Quỳnh Châu.

Nhưng mà cuối cùng thì cô cũng không nói, bà mà biết thì cô còn nhọc lòng hơn.

Rửa mặt xong, cô vội kéo bà nội đang tính làm lương khô cho cô ngồi xuống bàn ăn: “Bà ơi, bà đừng

làm nữa. Giờ trên xe lửa bán đủ thứ, cháu thèm ăn gì lên đó mua là được. Bà mau đi nghỉ đi ạ."

Bà Bạch gật đầu: "Cũng đúng thật, sao bà lại quên mất chuyện này nhỉ. Giờ trời nóng như thế này làm nhiều lương khô cũng không mang đi được. Cháu có mang đủ tiền không..."

Không để cho Bạch Du kịp từ chối, bà đã móc từ trong túi ra một xấp tiền cùng với đủ loại phiếu, đưa cho cô: "Ra đường nghèo gia phú lộ. Cháu mà không muốn bà phải nhọc lòng vì cháu thì cầm đi nhé."

Bạch Du nghe bà nội nói thế thì cũng không dám từ chối nữa, thò mặt lại gần thơm má bà nói: "Vẫn là bà nội thương cháu nhất. Bà nội đừng có nhọc lòng vì cháu quá nhé, chẳng mấy mà cháu về ngay ấy mà."

Ngày mai là cha cô đã về sau chuyến công tác rồi nên cô cũng không lo để bà ở nhà một mình, huống hồ tối qua cô đã có ơn với thím Thái, nhờ thím ấy để ý tới bà nội.

Cái miệng của thím Thái quá phiền nhưng lòng dạ bà ấy tốt, hoặc cũng có thể vì hai bát mì gà xào ớt cay cùng với Diện Ngư Tử có tác dụng nên bà ấy đồng ý ngay.

Bà Bạch đột nhiên bị cháu gái hôn cái chóc như thế thì gương mặt già nua ngay lập tức tươi như hoa nở mùa xuân. Bà cầm lấy bánh bao đường nâu trên bàn đưa cho cô: "Mau nhân lúc nó còn nóng mà mau ăn đi. Ăn nhiều một chút. Lên xe lửa thèm ăn cái gì thì ăn cái đó. Đến nhà người ta thì nói ít làm nhiều, đừng khiến người ta thêm phiền toái nghe không?"

Chương 132: Chương 132

DTV-EBOOK

Bạch Du cũng không hề chê bà lải nhải nói nhiều: "Cháu biết rồi thưa bà."

Thường thì những lời quan tâm của trường bối đều được giấu kín trong những tiếng lải nhải, đó là tình yêu giản dị mà tự nhiên của họ.

Nghĩ tới đây, cô cầm lấy bánh bao đường nâu, cắn một miếng. Nước sốt tràn ngập trong miệng, quá đỗi ngọt ngào.

Cơm nước xong xuôi, Bạch Du từ chối đề nghị tiễn mình ra tận nhà ga của bà nội, một mình kéo theo vali đi tới ga tàu hoả.

Tuy trong thời buổi này việc đi lại vẫn chưa được thuận tiện nhưng lưu lượng khách của ga tàu hoả thủ đô chưa bao giờ hao hụt, nhìn qua nhìn lại toàn là đầu người. Lần này vừa hay có hải quân muốn đến đảo Quỳnh Châu báo danh, ông của Lâm Hướng Tuyết lo một mình cô đi tới đảo Quỳnh Châu không an toàn nên sắp xếp để cô xuất phát cùng với người kia luôn. Đây cũng là nguyên do tại sao thời gian lại gấp rút như thế.

Bạch Du lau cái trán đầy mồ hôi, nhìn quanh bốn phía đang nghĩ xem tìm được người kia kiểu gì giữa hàng tá người như thế này thì đột nhiên đằng sau vang lên một giọng nói khá nhẹ nhàng.

"Xin hỏi, cô có phải đồng chí Bạch Du không?"

Bạch Du quay người nhìn lại thì thấy đằng sau mình là một cậu trai cao lớn, mảnh khảnh, tuổi khoảng hơn hai mươi, làn da trắng nõn, thanh tú, ánh mắt sáng trong, nhìn qua như chàng công tử cao quý từ trong tranh bước ra vậy chứ không giống một quân nhân.

Cậu trai kia bị cô nhìn như thế thì hai tai đỏ bừng: "Chào, chào cô, cô tên là Tiêu Vũ Kỳ, không phải… Ý tôi là tôi tên Tiêu Vũ Kỳ, tư lệnh Lâm bảo tôi chờ ở đây."

Hôm trước cậu ta mới nhận được mệnh lệnh bảo là hôm nay sẽ có một đồng chí nữ họ Bạch đi cùng cậu ta tới đảo Quỳnh Châu, mong cậu ta chăm sóc người ta dọc đường đi. Cậu ta biết trước là đồng chí nữ này khá trẻ tuổi, chỉ là không ngờ lại xinh đẹp như thế này.

Trong dòng người xám xịt, cô mặc bộ váy đỏ rực như đoá hồng rạng rỡ giữa những rừng lá xanh, kiều diễm tươi sáng, xinh đẹp làm người ta chẳng thể rời mắt.

Bạch Du cũng để ý tới hai bên tai đỏ bừng của đối phương, cười khẽ nói: "Xin chào đồng chí Tiêu, tôi tên là Bạch Du, lộ trình tới đây mong được cậu chiếu cố."

Bạch Du thấy đối phương cứ nhìn chằm chằm vào bộ váy đỏ này của mình, theo bản năng, Bạch Du cũng tự nhìn lại bộ váy đỏ đang mặc. Cô giải thích: "Vốn dĩ ra ngoài không nên mặc váy nhưng tôi lo là đồng chí Tiêu không nhận ra nên mới mặc váy đó."

Tiêu Vũ Kỳ không dám nói gì, liên tục xua tay: “Không phải đâu ạ, cô mặc váy đỏ đẹp lắm… Không phải, ý của tôi là… Cô mặc như thế rất dễ nhận diện.”

Tiêu Vũ Kỳ sợ Bạch Du coi mình thành đồ lưu manh nên mặt đỏ bừng bừng, làm cho Bạch Du sợ cậu ta sẽ tự đun chính bản thân luôn.

Cũng may không phải chờ lâu thì xe lửa đã đi tới.

Tiếng còi vang lên ing ỏi, Bạch Du đi theo dòng người đi đến toa xe, nhưng mới đi được hai bước thì vali đã bị Tiêu Vũ Kỳ đi đằng sau giành lấy.

“Đồng chí Bạch, để tôi xách vali cho, cô đi trước đi cho kịp.”

Nói rồi cậu ta xách vali đi lướt qua cô thật nhanh, không để cho cô có cơ hội từ chối.

Ở thời này, vali chưa có tay cầm mà cô lại còn bỏ vào trong vali một lọ rượu hoa quế, một lọ mật hoa quế, trọng lượng chắc chắn không hề nhẹ. Chẳng qua lúc này cứ lôi lôi kéo kéo cũng khó coi lắm, nên đành phải nói: “Cảm ơn đồng chí Tiêu nhé.”

Chuyến xe lửa này sẽ đi qua Hà Nam, Lạc Dương, Hồ Nam, Trường Sa cùng với thành phố Quảng. Trong xe chật ních người với người, đống vali xếp dọc hành lang, gần như là không có chỗ mà đặt chân, cũng may nhà họ Lâm đã đặt trước cho cô một chỗ giường nằm, không thì lộ trình hơn ba trăm km này cũng không hề dễ chịu chút nào.

Tuy là chỗ giường nằm nhưng mà đường xá xa xôi, toa xe bằng da vô cùng bí bách, ở trong không gian hẹp thời gian dài cảm nhận không hề tốt đẹp

chút nào. May là cô có mang theo sách nên có thể tranh thủ đọc sách ôn tập.

Chương 133: Chương 133

DTV-EBOOK

Thời gian qua cô quá bận rồi, đầu tiên là từ hôn với Giang Khải, sau đó lại suy xét đám con cháu nhà họ Giang rồi là chuyện giữa cô, mẹ và Tần Tâm Hủy, sau rồi lại là chuyện chuyển nhượng công tác. Hết chuyện này tới chuyện kia làm cho cô không có thời gian với tâm trạng đâu mà học hành.

Cũng may giờ đã trần ai lạc định, cuối cùng cô cũng có thể tiếp tục việc học.

Tiêu Vũ Kỳ nhìn thấy Bạch Du cầm sách vở ra học. Ban đầu còn tưởng cô chỉ coi sách linh tinh gì đó thôi nhưng khi nhận ra cô đang đọc sách giáo khoa trung học phổ thông thì lại thấy lạ.

Cơ mà lạ thì lạ chứ cậu ta cũng không mở miệng hỏi.

Hơn nữa cậu ta còn là kiểu người vô cùng để tâm tới người khác, đầu tiên là cậu ta nhường vị trí lại cho Bạch Du, sau đó là chủ động nhận luôn việc mua cơm lấy nước, giúp Bạch Du rất nhiều việc

Xe lửa đi tới Hà Bắc, Bạch Du nhân lúc xe dừng khoảng hai phút thì chạy tới văn phòng của ga tàu hỏa, hỏi mượn điện thoại của nhân viên đang công tác ở đó. Cũng may, thời đại này, điện thoại chưa có chức năng hiển thị nơi gọi tới nên bà nội không thể nhận biết được cô gọi điện báo bình an từ Hà Bắc hay là Nam Kinh.

Lần này Bạch Du đi xe lửa chậm chứ không phải loại tốc hành, phải qua năm ngày bốn đêm sau thì cuối cùng xe lửa mới tới ga tàu hỏa của thành phố Quảng. Trong nháy mắt bước xuống khỏi xe lửa, Bạch Du cảm tưởng như hai chân không phải của mình nữa vậy.

Ga tàu hỏa của thành phố Quảng khá là to, tuy không có khí phái như ga tàu hỏa ở thủ đô nhưng bên này lại có cảnh, hơn nữa đây còn là nơi duy nhất tổ chức được hội nghị quảng giao đối ngoại. Người đến người đi, lưu lượng khách có thể nói là không hề kém cạnh thủ đô chút nào.

Bạch Du cùng với Tiêu Vũ Kỳ ngây ngốc tại thành phố Quảng cả buổi tối, mau mắn là ngày hôm sau đã bắt được tàu thủy đi tới đảo Quỳnh Châu.

Ngay khi quyết định đi tới đảo Quỳnh Châu, Bạch Du không hề hoảng loạn, khi lên xe lửa, cô cũng không thấy lo lắng.

Nhưng lúc này, khi tàu thủy chậm rãi xuất cảng, cách đất liền ngày càng xa thì tâm tư của cô bắt đầu trở nên luống cuống.

Tiêu Vũ Kỳ thấy sắc mặt cô có vẻ tái nhợt, không khỏi quan tâm: “Đồng chí Bạch, cô sao thế này? Tôi có thuốc chống say này.”

Nói rồi cậu ta mở túi ra tìm thuốc.

Bạch Du vội vàng xua tay: “Không cần đâu, tôi không say tàu.”

Tiêu Vũ Kỳ liếc mắt nhìn mặt cô, vẫn hơi lo lắng: “Nhưng sắc mặt cô không được tốt cho lắm.”

Bạch Du sờ mặt mình theo bản năng: “Chắc do hôm qua không được nghỉ ngơi cho tốt thôi. Tôi vẫn ổn, cảm ơn đồng chí Tiêu. Cảm ơn cậu cả ngày hôm nay đã giúp đỡ tôi trên đường đi như thế.”

Sau đó cô lại nhìn thấy hai tai Tiêu Vũ Kỳ đỏ bừng, giọng cà lăm: “Không, không, không… Đừng cảm ơn, tất cả đều là những gì tôi nên làm thôi mà.”

Nào có cái gì là tất nhiên, tuy Tiêu Vũ Kỳ cũng là vì nể mặt ông Lâm mới chăm sóc cô như thế này nhưng chút phần tình này cô cũng sẽ nghĩ cách mà trả lại.

Đây là lần đầu tiên Bạch Du ngồi tàu thủy, cảm giác vô cùng mới lạ.

Gió biển thổi vào, mang theo mùi vị ẩm ướt. Bạch Du đứng trên boong tàu phóng mắt nhìn ra mặt biển rộng mênh m.ô.n.g vô vờ, bầu trời xanh vạn dặm không thấy mây, đẹp đẽ tới mức không thể dùng từ ngữ để biểu đạt.

TBC

Bạch Du thấy thật may mắn vì mình không bị say tàu, nhìn sang hai nữ thanh niên tri thức vì đi đến nông trường của đảo Quỳnh Châu mà nôn lên nôn xuống tới mức nôn cả mật vàng thì cô chỉ thấy thật là may mắn.

Cuối cùng thuốc say của Tiêu Vũ Kỳ lại đưa cho hai nữ thanh niên tri thức kia, hai nữ thanh niên tri thức kia cảm ơn cậu ta, nhưng lạ là tai của Tiêu Vũ Kỳ không hề đỏ lên.

Bạch Du thấy khá là thú vị, chẳng lẽ tai có hồng hay không còn lựa người nữa hả?

Chương 134: Chương 134

DTV-EBOOK

Hành trình đi từ bến tàu Đại Sa Đầu đến đảo Quỳnh Châu cũng mất chừng khoảng ba mươi tiếng đồng hồ. Bạch Du thưởng thức phong cảnh xong thì quay về chỗ lấy sách vở ra học.

Giờ không cần biết Giang Lâm có chấp nhận cô hay không, chẳng quan tâm đến cùng thì cô sẽ ở bên ai, cô quyết không từ bỏ ý định thi đại học.

Đàn ông có thể sẽ thay lòng đổi dạ, tình yêu có thể sẽ phai màu, chỉ có học hành, có bản lĩnh mới là thứ mãi mãi thuộc về mình mà thôi.

Sau khi cầm lấy sách vở, tâm tư của cô cũng dần trở nên yên bình hơn, chẳng mấy đã vứt hết lắng lo ra sau đầu.

Ba mươi tiếng đồng hồ đối với người bị say tàu mà nói là địa ngục vô tận còn với Bạch Du thì lại quá chóng vánh.

Sau khi tới đảo Quỳnh Châu, cô với Tiêu Vũ Kỳ lại đi một chuyến xem cuối cùng khi không trung hiện rạng mây đỏ thì bọn họ đến cảng căn cứ của hải quân.

Tàu chiến đậu ngay ngắn chỉnh tề bên cạnh bến cảng, có tàu đổ bộ, tàu khu trục, tàu phóng lôi tốc độ các loại, còn mẫu mã kích cỡ cụ thể như thế nào thì Bạch Du không phân biệt được.

Căn cứ cảng hải quân được canh gác nghiêm ngặt. Ngay ở cảng đã có lính canh gác tại đó, phụ trách

kiểm tra, đặt câu hỏi với từng người muốn bước vào trong.

Tiêu Vũ Kỳ vốn là quan quân tới báo danh hải quân, giấy chứng nhận có đầy đủ cả cộng thêm có cả các huấn luyện viên cùng với bạn bè tới đón tiếp nên chẳng mấy chốc cậu ta đã được cho qua.

Nhưng Bạch Du lại tới đây chơi thôi. Tuy cô có thư giới thiệu nhưng cấp bậc của Giang Lâm khá cao, tính chất công việc lại đặc thù nên cho dù có thư giới thiệu rồi thì cô vẫn bị cản lại, chỉ có đích thân Giang Lâm ra đón thì cô mới có thể bước vào.

"Thưa đồng chí, tôi có thể đảm bảo cho đồng chí Bạch, cô ấy không có vấn đề gì cả."

Tiêu Vũ Kỳ được cho vào rồi thì cũng không rời đi ngay. Lúc này thấy Bạch Du bị cản lại thì ngay lập tức đứng ra đảm bảo cho cô.

Nhưng lính gác vẫn không cho cô đi như cũ.

Tiêu Vũ Kỳ còn muốn cầu xin thêm nữa nhưng Bạch Du vội cản cậu ta lại: "Không sao đâu đồng chí Tiêu, tôi chờ ở đây một lát là được. Cậu vẫn nên đi vào báo danh trước đi, đừng vì tôi mà ảnh hưởng tới chuyện của mình."

Rặng mây đỏ như cốc nước bị đánh đổ, toàn bộ không trung như đang nhiễm hồng, đất biển cùng màu giống như một nắm ngọc quý màu cam mịn rải rác trên biển, đẹp đến say lòng.

Tiêu Vũ Kỳ nhìn vào mắt cô, không biết đây là lần thứ bao nhiêu tai cậu ta đỏ bừng lên như thế.

Cảnh này rơi vào tầm nhìn của huấn luyện viên Mạnh cùng với mấy bạn bè đi cùng, mọi người làm mặt quỷ, mở miệng trêu chọc: "Đồng chí Tiêu, vị nữ đồng chí này là người yêu của cậu hả? Sao lại không giới thiệu cho mọi người biết chứ?"

Câu này không chỉ làm cho hai tai Tiêu Vũ Kỳ đỏ bừng mà Bạch Du cũng ngượng ngùng, vội vàng phủ nhận: "Mọi người hiểu lầm rồi, tôi không phải người yêu của đồng chí Tiêu đâu."

Huấn luyện viên Mạnh có tính cách đĩnh đạc, thi thoảng lại chèn mấy câu chọc cười nên quay qua hỏi: "Hóa ra không phải người yêu của đồng chí tiểu Tiêu hả, vậy đồng chí Bạch là người yêu của ai thế?"

Huấn luyện viên Mạnh không phải muốn đùa giỡn lưu manh, cũng không có ý muốn mạo phạm Bạch Du, chẳng qua căn cứ hải quân nam nhiều hơn nữ, sắp thành hang ổ của cả đám đàn ông, hiếm hoi lắm mới có một đồng chí nữ xinh đẹp như thế này làm cho người là huấn luyện viên như anh ta cũng không thể nào nhịn được mà hỏi thăm hộ đám đàn ông ở đây.

Bạch Du đang tính bảo mình chưa có người yêu, nhưng vừa mới ngẩng đầu đã nhìn thấy bóng hình quen thuộc đi tới đằng này.

Ánh nắng ban chiều không biết đã tắt khi nào, chỉ còn lại chút vệt sáng cuối cùng, vệt sáng kia như ánh kim chiếu lên mặt anh, khóe miệng trở nên nông hơn một chút khiến cho ngũ quan của anh trở nên nhu hòa. Gió chiều mát lạnh thổi bay tóc mai của

anh, ánh sáng chiều hắt lên mặt anh tạo thành góc nghiêng có chiều sâu vô cùng đẹp mắt.

Chương 135: Chương 135

DTV-EBOOK

Trái tim Bạch Du đập bình bịch như nai con chạy loạn, ngoài miệng lại nói: “Người yêu của tôi, anh ấy…”

Anh ấy?

Huấn luyện viên Mạnh và đám người Tiêu Vũ Kỳ nhìn theo hướng Bạch Du đang nhìn thì thấy dưới bầu trời xanh xám, Giang Lâm đang đi tới chỗ bọn họ.

Mọi người ở đó ai cũng run rẩy: Người yêu của đồng chí Bạch thế mà lại là phó đoàn Giang cơ!

Đám người huấn luyện viên Mạnh sợ đến mức cầm rơi đầy đất.

Đợt trước phó đoàn Giang về lại thủ đô một khoảng thời gian, sau khi quay lại thì trên đảo có tin đồn là phó đoàn Giang không những đã có vợ mà còn có cả con gái rồi cơ!

Cơ mà đa phần mọi người không tin vào tin đồn này.

Dù sao thì chuyện phó đoàn Giang không có người yêu là chuyện người người nhà nhà đều biết, trên có người già hơn tám mươi tuổi, dưới có trẻ nhỏ ba tuổi ai ai cũng biết phó đoàn Giang độc thân.

Cho dù là anh quay về thủ đô gặp vị hôn thê mà gia đình sắp xếp thì cũng chỉ có thể tính là có đối tượng, không thể gọi là vợ được, càng không thể có

mấy ngày đã có cả con gái như thế. Vậy nên mọi người cũng chỉ cười chê khi hay tin này.

Các nữ đồng chí chưa kết hôn trên đảo thì lại càng mắng cái người đồn đại kia m.á.u chó đầy đầu, họ cảm thấy cái người này bụng dạ khó lường, lòng mang ý xấu rắp tâm hãm hại phó đoàn Giang. Cơ mà nhìn Bạch Du trước mặt thì niềm tin của họ lại có chút lung lay.

Chẳng lẽ phó đoàn Giang đã có vợ, thậm chí còn có cả con luôn rồi ư?

Nhưng phó đoàn Giang mới về Bắc Kinh được có mười mấy ngày, trừ khoảng thời gian đi xe, hai nhà gặp nhau tổ chức hôn sự các thứ thì cũng còn có hai ngày, chẳng lẽ chỉ với hai ngày này mà phó đoàn Giang làm nhà gái có thai luôn hả?

Không hổ là phó đoàn Giàng, tốc độ này nhanh tới mức hàng không mẫu hạm cũng không sánh bằng.

Mạnh mẽ, quá là mạnh mẽ!

Bạch Du không hề hay biết mọi người đã nghĩ tới đâu đẩu đầu đâu có mười con ngựa cũng không kéo về, sắp coi cô thành vợ của Giang Lâm luôn rồi,

Lúc này tim cô đập nhanh tới mức như sắp nhảy ra khỏi cổ họng luôn vậy.

Trong khi mọi người đang suy nghĩ đủ điều nên chẳng ai để ý Tiêu Vũ Kỳ đứng bên cạnh liếc mắt nhìn Bạch Du, cúi thấp đầu, ánh sáng che khuất mất chút mất mát ánh lên trong ánh mắt của cậu ra.

Chờ tới khi Giang Lâm tiến lại gần, lúc này Bạch Du mới nhìn thấy rõ anh như thế nào.

Lúc này trang phục hải quân vẫn chưa được cải tiến, là kiểu trên trắng dưới xanh lam như bình thường, so với kiểu được cái tiến thành cả bộ màu trắng như bây giờ thì bộ đồ ở thời đại này có vẻ như không được "thời thượng".

Nhưng bộ trang phục này đặt lên người Giang Lâm lại vô cùng đẹp đẽ, lẫn trong đám người lại trở nên vô cùng nổi vật, làm cho những người xung quanh thành nhân vật phụ, ảm đạm không còn ánh sáng.

Gió chiều thổi tới ngày càng mát mẻ, Giang Lâm hình như chú ý tới ánh mắt của cô, hơi nghiêng đầu nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, trái tim của Bạch Du lại hẫng nửa nhịp.

TBC

Ngay sau đó cô ngay lập tức cúi đầu, móng tay của ngón trỏ in sâu vào trong phần thịt bàn tay.

Có vẻ như ánh mắt của Giang Lâm có đảo qua nhìn tay cô nhưng chẳng mấy đã chuyển tầm mắt sang chỗ khác, biểu cảm vô cùng nhẹ nhàng, nhìn không ra cảm xúc.

Anh đi đến trước mặt người lính gác, đưa giấy chứng nhận tương quan cho lính gác. Tất nhiên lính gác biết được Giang Lâm là phó đoàn trưởng, chỉ là vẫn làm theo quy tắc mà kiểm tra xét duyệt không hề cẩu thả chút nào cả, sau khi xác định chắc chắn thì mới cho đi.

Giang Lâm bước chân đi tới chỗ Bạch Du – người vẫn đang cúi đầu nhìn sàn nhà, nhỏ giọng nói: “Đi thôi.”

Bạch Du đi từ thủ đô chạy tới đảo Quỳnh Châu ngàn dặm xa xôi, hoàn toàn dựa vào chút dũng cảm duy nhất trong bản thân. Nhưng dũng khí này của cô trong mắt Giang Lâm lại giống như mồi lửa đốt cho khinh khí cầu vật, nháy mắt nhụt chí nghẹn thành một cục.

Chương 136: Chương 136

DTV-EBOOK

Lúc này Bạch Du chỉ hận mình không phải là một con rùa đen, chui ngược vào trong mai ra vẻ không biết cái gì hết.

Giang Lâm thấy cô không chịu nhúc nhích, ánh mắt liếc qua nhìn vali không hề nhỏ của cô thì thẳng thắn duỗi tay, nói: "Đưa vali cho tôi."

Giọng nói chân thật đáng tin.

Thật ra Bạch Du muốn tự làm, cô đang tính tránh đi nhưng mà không chờ Bạch Du không kịp từ chối thì vali đã đổi chủ.

"Theo kịp."

Giang Lâm liếc mắt nhìn cô, cầm theo vali đi tới bên chỗ nhà khách.

Mọi người đều đã đi tới đảo Quỳnh Châu, hiện tại bảo hối hận thì lại buồn cười, làm ra vẻ. Trong lòng Bạch Du thầm than, không hề rối rắm tới việc này.

Cô quay đầu nhìn về phía Tiêu Vũ Kỳ: "Đồng chí Tiêu, một lần nữa, cảm ơn cậu đã chăm sóc tôi cả đoạn đường. Tôi đi trước nha."

Tiêu Vũ Kỳ lúng ta lúng túng: "Vâng, vâng."

Bạch Du gật đầu với cậu ta, sau đó quay đầu đuổi kịp bước chân của Giang Lâm.

Giang Lâm đang chờ cô ở đằng trước không xa lắm, chờ cô đi tới thì không dấu vết gì mà cố tình đi sau cô một bước.

Thân hình cao gầy kia cứ thế che mất tầm mắt nhìn đằng sau.

Bạch Du không biết ý đồ của anh là gì, cô chỉ thấy anh cứ đi sau mình như thế này làm cho cô có cảm giác không được an toàn cho lắm, cảm thấy ánh mắt của anh tập trung lên người mình làm cho cô thấy không được tự nhiên nên cô lại càng muốn đi đằng sau hơn.

Nhưng cho dù cô có cố tình đi chậm như thế nào thì Giang Lâm vẫn có thể chậm rãi tạo một khoảng cách đằng sau cô.

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, xung quanh đen thùi lùi, thi thoảng vài chỗ có thể nhìn thấy ánh sáng, chỉ có đám côn trùng cứ kêu mãi không biết mệt mỏi.

Hai người họ không nói chuyện, chỉ cắm mặt đi đường.

Cuối cùng vẫn là Bạch Du phá tan bầu không khí im lặng hiện tại.

Cô dừng bước, quay người nhìn về phía anh. Nhưng vì chỗ cô đứng quá cao, nhìn từ góc độ này thì vừa hay có thể nhìn thấy được đường xương cằm hoàn mỹ của anh: “Giờ chúng ta đi đâu đây?”

Giang Lâm hạ mi mắt, nhìn cô nói: “Đến nhà khách, đi theo tôi.”

Nói rồi lướt qua cô, anh lại đi trước dẫn đường.

Bạch Du cảm thấy anh có gì đó thật là khó hiểu.

Vừa nãy anh bảo đi theo anh, đi được mấy bước êm đẹp thì lại đi sau cô, làm cô – người tới căn cứ lần đầu tiên đi trước dẫn đường, giờ lại quay qua bảo đi theo anh?

Nhưng lần này Giang Lâm lại không làm ra chuyện gì kỳ lạ, cho tận tới khi đi tới nhà khách thì anh vẫn đi trước dẫn đường.

Nhà khách của căn cứ không lớn, chỉ có hai tầng được tự xây dựng, mặt tường loang lổ xưa cũ, nhìn qua đã biết được mấy năm rồi.

Bên trong nhà khách có một cô gái khoảng chừng hai mươi mấy tuổi ngồi bên trong, vừa thấy Giang Lâm bước vào thì hai mắt sáng bừng, có khi còn sáng hơn cả ánh sao ngoài kia: "Phó đoàn Giang, sao anh lại qua đây thế này?"

Thần sắc Giang Lâm nhàn nhạt cất giọng hỏi: "Ở đây còn phòng không?"

Phùng Chiêu Đệ lấy sổ đăng ký ra để kiểm tra rồi lắc đầu nói: "Không còn phòng đâu ạ, đều đã có người ở hết rồi…"

Cô ấy vừa dứt lời, chẳng chờ cô kịp hỏi Giang Lâm tại sao lại tới nhà khách hỏi còn phòng không thì thấy ngoài cửa xuất hiện một cô gái cao gầy yểu điệu.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống mái hiên, nhẹ nhàng như mặt nước chiếu lên gương mặt cô, ánh lên lông mi như hai cây quạt nhỏ. Đôi mắt màu nâu trà lộ ra ánh sáng dịu nhẹ, ma ng tới cảm giác nhẹ nhàng khó nói, làm cho người ta không nhịn được mà đắm chìm vào đó.

Người phụ nữ này quá xinh đẹp!

Mắt của Phùng Chiêu Đệ mở to, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào Bạch Du, quên luôn lời muốn nói.

Bạch Du vừa đi tới nhà khách thấy nhân viên phục vụ nhà khách cứ nhìn mình chằm chằm, có thể nói là nhìn không chớp mắt.

Chẳng qua Bạch Du không cảm nhận được cô gái này có ác ý gì với mình, thế là nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Chương 137: Chương 137

DTV-EBOOK

Đột nhiên phần n.g.ự.c Phùng Chiêu Đệ hơi nhói lên, như có ai cầm búa đập vào vậy. Lòng mềm nhũn, hai chân cũng mềm nhũn.

Giang Lâm di chuyển bước chân, không nghiêng không lệch mà cản tầm nhìn của Phùng Chiêu Đệ, sau đó quay qua nói với Bạch Du: "Đi thôi, ở đây không còn phòng nữa."

Bạch Du ngẩn ra: "Thế… Giờ tôi ở đâu?"

Giang Lâm nhìn cô nói: "Ở chỗ của tôi."

Bạch Du: "!"

Bạch Du suýt chút nữa là sặc nước miếng của chính mình.

Tuy rằng cô tới đây cốt để hỏi anh có muốn yêu đương với mình không, nhưng giờ lại chung phòng như thế này.

Cái này… Có phải nhanh quá không vậy?

Chẳng qua giờ đang ở bên ngoài, sau lưng anh cũng còn có người khác nên cô ngại không muốn hỏi thêm, đành quay người đi ra khỏi nhà khách.

Giang Lâm nhìn cô chạy như trối c.h.ế.t thì khẽ cười rồi bước đi theo cô ra ngoài.

Chờ bóng dáng của hai người biến mất khỏi bên ngoài nhà khách, Phùng Chiêu Đệ mới hậu tri hậu giác phục hồi tinh thần khỏi sự hoảng hốt mới nhận thấy.

Á á á á á, ban nãy đồng chí nữ xinh đẹp kia cười với cô ấy kìa, cô cười lên trông xinh ghê. Cô ấy lớn từng này rồi mà chưa từng gặp cô gái nào xinh đẹp như thế này.

Cô là tiên nữ hả? Không thì tại sao cười lên lại xinh đẹp như thế?

Phó đoàn Giang đáng ghét ghê, mắc cái gì lại cao lớn như thế. Vừa rồi anh đứng ngay đó vừa hay chắn tầm mắt của cô ấy làm cho cô ấy mất mấy giây được nhìn thấy tiên nữ xinh đẹp rồi.

Cơ mà khoan đã… Hình như có gì đó không đúng.

Á á á á á mới nãy phó đoàn Giang nói cái gì cơ? Anh bảo đồng chí nữ xinh đẹp kia ở chỗ của anh đúng không!

Ôi cha mẹ tôi ơi, phó đoàn Giang không gần nữ sắc thế mà lại chủ động bảo đồng chí nữ đến ký túc xá của anh ở tạm hả? Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra luôn á!

Đây chính là tin tức siêu to đó, cô ấy phải mau tìm người để loan tin mới được.

Bạch Du cũng không biết cuộc đối thoại của cô với Giang Lâm đã bị nhân viên phục vụ nhà khách tạo thành giai thoại gì, cô lại càng không biết sau đó cô đã mang tới cho căn cứ này bao nhiêu chấn động, cô đi theo Giang Lâm đi tới chỗ mà anh ở.

Có thể là vì trời tối, cũng có thể vì lúc này là thời gian ăn cơm, cả quãng đường hai người họ đi mà

không gặp được người nào cả.

Giang Lâm đẩy cửa bằng gỗ của ký túc xá: "Đêm nay cô ở tạm đây đi, tôi ngủ ở bên cạnh."

Bạch Du ngẩn ra, hỏi ngược lại theo bản năng: "Anh không ở đây á?"

Lời vừa rời ra khỏi miệng, cô đã hối hận tới mức muốn cắn luôn vào lưỡi mình rồi.

Đôi mắt đào hoa của Giang Lâm nhìn cô: "Cô muốn tôi ở đây hả?"

Bạch Du vội vàng lắc đầu như trống bỏi: "Tôi không có, tôi nói linh tinh thôi, thuận miệng hỏi thôi ấy mà."

Giang Lâm liếc mắt nhìn lên gương mặt nóng ran của cô, không tiếp tục đề tài này: "Cô có không thích ăn cái gì không? Để tôi đi múc cơm cho cô nhé."

Bạch Du thầm thở phào trong lòng: "Tôi không kiêng cái gì cả, gì tôi cũng ăn."

Nói hết lời, cô lại muốn cắn lưỡi mình tiếp.

Cô nói thế khác gì tự nhận mình khác gì cái thùng cơm không, cái gì cũng ăn được.

Tại sao cứ đứng trước mặt anh là cô như mất não thế nhỉ, láo nháo khiến người ta chê cười luôn ấy?

May mắn là Giang Lâm hình như cũng không phát hiện ra trạng thái túng quẫn của cô, anh nói: "Cô cứ nghỉ ngơi đi, lát nữa tôi quay lại."

Chờ Giang Lâm đi rồi, Bạch Du đi tới trước cửa phòng tắm, chải chuốt mái tóc rối bù của mình rồi

mới có thời gian và tâm trạng đi quanh đánh giá nơi anh ở.

Tuy nói là ký túc xá nhưng phòng này lại có WC độc lập. So với những căn phòng cô nhìn thấy ở các chiến hữu của anh thì căn phòng này rộng về bề ngang, phòng nhìn qua không tính là to nhưng một người ở là quá rộng rồi.

Chương 138: Chương 138

DTV-EBOOK

Phong cách trong nhà hoàn toàn phù hợp với ấn tượng mà Giang Lâm tạo ra cho người ta, gọn gàng dứt khoát, đồng thời lạnh như băng. Trong phòng ngoại trừ những vật phẩm cần thiết thì không còn gì khác.

Bạch Du đứng trước cửa phòng ngủ, nhìn ra cửa lớn. Sau khi xác định chắc hẳn Giang Lâm sẽ không quay về nhanh như thế thì mới đẩy cửa bước vào.

Diện tích của phòng ngủ khá là nhỏ, liếc mắt là có thể bao quát hết cả phòng. Bên trong chỉ có đúng một cái giường gỗ, một cái bàn tròn cùng với một chiếc ghế lùn.

Chiếc chăn màu xanh lục đậm được gấp vô cùng chỉnh tề, hoàn toàn không nhìn thấy được một nếp nhăn. Tuy rằng cô không phải người lôi thôi, nhưng không thể nào so được với Giang Lâm.

Nhưng cô thấy việc này hơi phiền. Chăn gấp cho đẹp thế nào đến tối chẳng phải cũng tung ra mà đắp hay sao.

Bạch Du dỗ dành chính mình.

Trên bàn có mấy quyển sách nào là "Lịch sử phát triển xã hội", "Lý luận thực tiễn", "Làm sao để luyện được sắt thép", cùng với mấy quyển sách quân sư kỹ thuật.

Ngay khi Bạch Du chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên liếc mắt nhìn thấy trong đống sách đặt trên mặt bàn có

một bưu kiện, mà phong thư bên ngoài lại viết tên của cô.

Thật ra lần trước đi gửi bưu kiện xong, cô đã chờ mong Giang Lâm sẽ hồi âm mình, chẳng qua cô chờ mòn chờ mỏi cũng không nhìn thấy hồi âm của Giang Lâm.

Lúc này nhìn thấy bưu kiện của mình thì theo bản năng, cô cầm nó lên, mở ra nhìn xem.

Sau đó cô ngẩn ngơ hết cả mình.

Cô có hơi không tin được vào hai mắt của mình, duỗi tay lên xoa mắt nhìn lại, bên trong vẫn viết: "Anh Giang Lâm, anh đúng là người thích cởi đồ nha."

Thích! Cởi! Đồ!

Bạch Du nhìn chằm chằm vào ba chữ này, chỉ thấy sét đánh giữa trời quang.

Bảo sao Giang Lâm mãi mà không chịu hồi âm cho cô. Cô mà nhận được bưu kiện có nội dung như thế này thì cũng không biết nên hồi âm như thế nào cho phải.

Cô chỉ nhớ hôm đó nhân viên của cục bưu chính vội vàng tan tầm cho nên đánh văn bản xong cũng không nhắn cô xác nhận lại. Lúc đó cô lại thấy mình cứ do dự mãi như thế mới làm cho người ta mãi không được tan làm nên cũng không tiện mở miệng. Hơn nữa cô thấy có mấy chữ mà thôi nên chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì cả.

Nhưng giờ nhìn ba chữ "Thích cởi đồ" này thì cô khóc không ra nước mắt.

Giờ không biết Giang Lâm nghĩ về cô như thế nào nữa?

Thật sự là xấu hổ muốn xỉu!

Mười phút sau, Giang Lâm đã quay lại, tay cầm túi lớn túi nhỏ, không hề ít món.

Anh đặt hộp cơm bằng nhôm lên mặt bàn: "Nhân lúc còn nóng mà ăn đi."

Nói rồi anh đặt túi khác lên bàn, lấy khăn lông, bàn chải đánh răng cùng với xà phòng các thứ ra khỏi túi.

Bạch Du có tật giật mình không dám đối diện với anh: "Thật ra… Tôi có mang mấy cái này mà."

Giang Lâm: "Không sao, không dùng thì cứ để gọn sang một bên là được."

Bạch Du gật đầu. Cô rất muốn giải thích với anh chuyện bưu kiện kia nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Trong lúc nhất thời, không khí có hơi kỳ lạ.

Giang Lâm liếc mắt nhìn cô, mở nắp hộp cơm bằng nhôm kia rồi đẩy nó tới trước mặt cô, nói: "Cô ăn đi."

Lúc này tâm tư của Bạch Du đã bị cuốn đi theo mùi thơm nức mũi của đồ ăn trong hộp cơm. Cô nuốt nước miếng nói: "Ơ thế anh Giang Lâm thì sao ạ? Anh ăn chưa ạ?"

Giang Lâm gật đầu nói: "Tôi ăn rồi."

Nghe anh nói thế Bạch Du cũng không khách khí nữa mở nắp hộp cơm ra. Bên trong là thịt kho tàu và

dưa muối. Lớp bên trên là thịt kho bóng loáng, bên dưới là dưa muối thơm ngon. Mùi hương cứ thế xông thẳng vào mũi: “Thơm quá đi.”

Nói rồi cô há miệng ăn ngay một miếng thịt kho và dưa muối. Mùi thơm thoáng chốc ngập tràn trong khoang miệng. Thịt kho đã được hầm mềm, vào miệng là tan ra. Dưa muối đã được muối đến độ, ăn rất ngon, cực hợp ăn với cơm.

Chương 139: Chương 139

DTV-EBOOK

Cô ăn được hai miếng thì phát hiện bên dưới dưa muối lại còn có cả trứng gà, trứng gà màu vàng cam trông vô cùng mê người.

Hơn nữa, căn cứ hải quân làm đồ ăn vô cùng ngon miệng. So với đống rau xào bán trên xe lửa thì quả thực là vô cùng ngon miệng.

Bạch Du ăn sạch đồ ăn trong hộp cơm nhôm kia, lại còn phát ra tiếng ợ hơi nho nhỏ, cái bụng nhỏ hơi nhô lên vì được ăn no của cô nhô lên thì cô mới muộn màng nhận ra… Cô đã ăn quá nhiều.

Lúc này cô mới hậu tri hậu giác nhớ ra là Giang Lâm ở ngay trước mặt mình, mà cô lại ăn sạch đồ ăn như thế này. Nghĩ tới đây, gương mặt cô bắt đầu đỏ bừng cả lên.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô vẫn quyết định mất bò mới lo làm chuồng: "Thật ra thì… Bình thường tôi không ăn nhiều tới thế đâu."

Cuối cùng đôi mắt vô cùng nghiêm túc của Giang Lâm cũng lộ ra ý cười: "Không sao đâu, ăn được là có phúc."

Bạch Du: "…"

May là Giang Lâm không tiếp tục chủ đề này: "Tôi vào kia thay ga trải giường, cô cứ uống nước dần cho tiêu cơm đi."

Bạch Du ngoan ngoãn gật đầu, nhìn anh đi vào trong phòng ngủ, trong lòng vẫn thầm nhủ không

biết nên mở miệng như thế nào.

Nên nói thẳng hay là nên uyển chuyển một chút?

Hay là chờ anh chủ động hỏi tới?

Nếu xét theo hiệu suất thì chắc chắn đi thẳng vào vấn đề là tốt nhất. Dao sắc chặt đay rối, sống hay c.h.ế.t chỉ cần một nhát là giải quyết xong nhưng mà nếu trước tiếp qua thì cô sợ sẽ làm cho anh sợ, mà nếu uyển chuyển thì cô lại lo đi lòng và lòng vòng lãng phí thời gian.

Đúng lúc này, Giang Lâm lại bước ra từ phòng ngủ: "Đi cả chặng đường dài tới đây chắc cô cũng mệt rồi, cô nghỉ ngơi sớm đi, tôi đi đây."

Bạch Du ngơ ngẩn.

Chưa gì đã đi rồi?

Chẳng lẽ anh không muốn cô tại sao cô lại bất chấp ngàn dặm xa xôi đi từ thủ đô tới đảo Quỳnh Châu hay sao?

Chẳng lẽ anh chưa nghe nói chuyện cô với Giang Khải đã hủy bỏ hôn ước rồi sao?

Vốn dĩ cô còn thấp thỏm bất an chỉ sợ khi anh hỏi đến thì mình lại không có dũng khí hỏi anh có muốn làm người yêu của mình không. Kết quả cô lo lắng vô ích vì người ta còn chẳng thèm hỏi tới cơ!

Bạch Du thấy Giang Lâm sắp đi tới nơi, theo bản năng mà cất lời: "À..."

Giang Lâm quay người, nhìn cô hỏi: "Cô gọi tôi à? Có chuyện gì không?"

TBC

Đối diện với ánh mắt sâu thẳm của anh, dũng khí mới trỗi dậy của Bạch Du lại lần nữa xìu xuống: "Không, không có chuyện gì đâu."

Giang Lâm: "Ừm, thế cô nghỉ đi."

Nói rồi anh đi ra ngoài, còn tiện tay đóng luôn cửa lại.

Bạch Du nhìn cửa phòng đã đóng chặt không nhịn được mà muốn tự cốc cho bản thân một cái. Cô thở dài tự nhủ: "Sao mình không thể dày mặt lên chút nhỉ?"

Ánh trăng m.ô.n.g lung chiếu lên đại địa.

Giang Lâm bước ra ngoài, đứng bên ngoài hồi lâu, sau khi chắc chắn cửa sẽ không mở ra thì mới quay người rời đi.

***

Giang Lâm quay lại nhà ăn.

Đầu bếp trưởng trong nhà ăn – Đầu bếp Diêu nhìn thấy anh quay lại thì vội bảo vệ thịt kho tàu dưa muối của mình, hai bên mày nhếch lên: "Phó đoàn Giang lại tới đây cướp tiếp hả?"

Hôm nay nhà sư trưởng Lưu có khách nên có nhờ ông ấy làm chút đồ ăn. Trong đó có món thịt kho tàu dưa muối là món sở trường của ông ấy, mà dưa muối do ủy viên chính trị Tôn mang tới có thể nói là vô cùng ngon, làm món thịt kho tàu dưa muối này thơm tới mức bản thân ông ấy cũng suýt không nhịn được mà chảy nước miếng.

Vì cảm ơn sự hỗ trợ từ ông ấy, sư trưởng Lưu đã tặng cho ông ấy chút dưa muối, thế là ông ấy nhân cơ hội làm món này, ai ngờ còn chưa kịp nếm được miếng nào đã bị phó đoàn Giang nhanh nhảu giật mất hơn nửa, đúng là đau c.h.ế.t ông ấy luôn.

Khó khăn lắm nhà ăn mới thư thư việc, ông ấy mới ngồi xuống toan nhấm nháp thịt kho tàu dưa muối thì lại nhìn thấy phó đoàn Giang đi tới đây. Ông ấy có thể không gấp gáp được hay sao?

Chương 140: Chương 140

DTV-EBOOK

Đây chính là con sói đánh cướp thịt kho tàu dưa muối đó hừm!

Giang Lâm: "Đầu bếp Diêu, còn món nào khác không?"

Đầu bếp Diêu nghe thấy anh hỏi như thế lại càng căng thẳng hơn: "Trước đó cậu lấy nhiều thịt kho tàu dưa muối như thế mà chưa ăn no hả?" Ông ấy nhìn kiểu gì cũng thấy thằng nhóc này quay lại vì món thịt kho tàu dưa muối của ông ấy.

Giang Lâm mặt không đổi sắc nói: "Dạ vẫn chưa no. Chú cứ làm bừa cho cháu món nào cũng được. Còn thịt kho dưa muối chú cứ giữ lại mà ăn."

Đầu bếp Diêu nhướn mày hỏi lại cho chắc: "Có thật là cậu không lấy thịt kho tàu dưa muối không đó?"

Giang Lâm: "Cháu nói thật mà."

Đầu bếp Diêu thấy anh quả thực không hề "mơ ước" món thịt kho tàu dưa muối của mình thì mới buông lỏng: "Vậy cậu ngồi đây một lát tôi đi nấu cho cậu."

Nói dứt lời, ông ấy đi vào trong bếp, còn vô cùng yên tâm mà để nguyên bát thịt kho tàu dưa muối ở đó.

Đầu bếp Diêu nghĩ thế này, phó đoàn Giang là người có tiếng kỷ luật, nghiêm khắc với bản thân lắm. Nếu như anh đã nói là không động tới thịt kho

tàu dưa muối của mình thì chắc chắn là anh nói được làm được.

Đầu bếp Diêu đi vào bếp, Giang Lâm ngồi xuống bàn ăn.

Vốn dĩ anh cũng không định động vào chút thịt kho tàu dưa muối cuối cùng của đầu bếp Diêu vì dù sao mới nãy anh cũng đã cầm đi hơn nửa rồi. Cơ mà giờ thịt kho tàu dưa muối lại "trần truồng" đứng trước mặt anh không hề có một cái gì che đậy thế này, mùi hương còn tỏa ra bốn phía không hề kiêng nể.

TBC

Dưới ánh đèn màu da cam, thịt ba chỉ sáng bóng, thịt mỡ bóng nhẫy, da heo như được phủ thêm một lớp men vậy. Dưa muối thì được cắt thành hình hạt lựu, thơm nồng mê người.

Trong đầu anh hiện lên dáng vẻ ăn thịt ba chỉ kho tàu dưa muối của Bạch Du, hai mắt cô híp lại thành hai đường thẳng vì được ăn ngon, ăn tới mức hai bên má phình cả lên, trông cực kỳ giống một bé mèo ham ăn.

Giống hệt như hồi còn nhỏ.

Hồi còn nhỏ, không cần biết cô khóc to tới như thế nào, chỉ cần có đồ ăn thì sẽ ngừng khóc, hơi thút thít tí rồi sau đó mắt sẽ cong lên thành hình trăng lưỡi liềm.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của anh lại dừng lại trước món thịt ba chỉ kho tàu dưa muối kia, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ món này ngon tới mức như vậy hay sao?"

Nghĩ thế, anh duỗi tay lấy một đôi đũa từ trong ống trúc, kẹp miếng thịt ba chỉ mềm nhũn run lẩy bẩy kia bỏ vào trong miệng.

Chỉ với một miếng ăn, mùi hương thơm nức đã choáng ngập trong khoang miệng. Thịt ba chỉ vào miệng là tan ra luôn. Không hề có chút ngấy do dầu mỡ. Thịt nạc không quá mềm cũng không quá dai, vừa ăn. Bảo sao ban nãy cô ăn mà lại có vẻ sung sướng như mèo vớ được cá rán như thế, hóa ra là vì ngon thật.

Cứ như thế, anh chậm rì rì ăn xong một miếng, rồi lại duỗi tay gắp thêm miếng nữa.

Chờ đầu bếp Diêu nấu xong bước ra ngoài thì trên bát chỉ còn lại đúng một miếng thịt ba chỉ đáng thương hề hề cùng với chút dưa muối lắt nhắt.

Đồng tử run lên.

Ngũ lôi oanh đỉnh.

Tức sùi bọt mép.

Không ngờ, thật sự không ngờ cậu lại là người như thế này đó phó đoàn Giang ạ!

Cậu bảo cái gì mà "Thịt kho tàu dưa muối chú cứ giữ lại mà ăn", hóa ra là lừa ông ấy đi rồi độc chiếm một mình như thế này đó hả?

Quá giảo hoạt!

Khuôn mặt núng nính thịt của đầu bếp Diêu đỏ bừng vì tức, ngón trỏ chỉ thẳng vào Giang Lâm run lẩy bẩy, tưởng sắp sung huyết não tới nơi thì thấy Giang Lâm móc từ trong túi ra một tấm vé, nói: "Đầu

bếp Diêu, cháu nghe nói con trai chú sắp kết hôn, chú cầm tạm tấm vé máy may này nhé."

Liễu ám hoa minh.

Trời âm u chuyển sáng trong.

Tâm hoa nộ phóng.

Đầu bếp Diêu không bị sung huyết não nữa, ngón trỏ không run rẩy, chẳng qua gương mặt núng nính thịt kia vẫn còn đỏ bừng bừng, cơ mà lần này đỏ bừng là vì quá vui thôi: "Cái này… Thật là ngại quá đi mất, không cần đâu, cậu cầm lại đi chứ."

Chương 141: Chương 141

DTV-EBOOK

Tháng trước, con trai ông ấy có một buổi xem mắt khá là thành công, cô gái kia là công nhân trong nhà máy chế biến trái cây, khá là xinh đẹp, tính cách lại tự nhiên hào phóng. Cả ông lẫn vợ đều rất ưng cô gái này. Hai đứa ở chung với nhau cũng ổn. Nhưng vào ngày con trai ông cầu hôn, sui gia lại bảo dù không có xe đưa xe đón ba vòng thì cũng ít nhất có được cái máy may.

Yêu cầu này thật ra không quá đáng. Sui gia nuôi được cô con gái lớn từng này, còn có cả công việc chính thức như thế nữa kìa. Ông ấy làm đầu bếp ở nhà ăn, mấy năm nay cũng được tích góp được ít nhiều, đủ tiền mua máy may nhưng lại thiếu mất cái phiếu mua.

Những ngày qua, ông ấy đã hỏi cả họ hàng làng xóm nhưng vốn dĩ phiếu công nghiệp đã ít, loại vật phẩm như máy may thì lại càng là hiếm của hiếm. Cho dù có thì bọn họ cũng muốn giữ lại mà dùng chứ nào có ai lại tùy tiện sang nhượng lại cho người khác bao giờ nên mấy nay ông ấy với vợ nghĩ tới mức tóc muốn bạc cả đi.

Ai ngờ phó đoàn Giang ăn có mấy miếng thịt kho tàu dưa muối của ông ấy thôi mà lại cho ông ấy cả một tấm phiếu máy may thế này.

Tuy là ông ấy cần thật nhưng Diêu Đại Cường ông cả đời không muốn chiếm lợi từ người khác, cho nên tấm phiếu này ông ấy không thể nào nhận được.

Giang Lâm đứng dậy, nhét phiếu máy may vào trong tay ông ấy, nói: “Đầu bếp Diêu cứ cầm đi ạ. Nếu như chú thấy ngại thì mấy ngày tới phiền chú nấu thêm nhiều món ngon giúp cháu nhé.”

Nấu ăn hả?

Cái này thì lại đơn giản quá luôn.

Quả thực là đầu bếp Diêu cần phiếu máy may này nên cũng không từ chối nữa: “Thôi được rồi tôi sẽ nhận lấy tấm phiếu này, phó đoàn Giang muốn ăn món gì thì cứ việc nói nhé!”

Giang Lâm móc hai tờ đại đoàn kết từ trong túi ra, đưa cho ông ấy rồi nói: “Mỗi bữa chú làm tầm hai đến ba món thịt, nếu như tiện thì làm thêm chút đồ ngọt. Phần tiền này đầu bếp Diêu cầm trước giúp cháu, sau nếu không đủ thì cứ bảo cháu đưa thêm ạ.”

Lần này thì có nói thế nào thì đầu bếp Diêu cũng không nhận: “Cậu mau cầm lại ngay, có mấy món ăn thôi mà sao có thể thu tiền của cậu được. Cậu coi tôi là người thế nào hả?”

Nếu giao dịch đổi phiếu máy may ngoài kia thì cũng phải bỏ ra tầm hai tờ đại đoàn kết, tính ra thì vẫn còn hơi thiếu. Nếu như gặp phải ai công phu sư tử ngoạm thì đưa thêm một tờ đại đoàn kết nữa cũng chưa chắc đã đổi được phiếu máy may.

Phó đoàn Giang không nhận một đồng một cắc đã đưa cho ông ấy một phiếu máy may, chỉ nhờ ông ấy nấu mấy món ăn thôi thì sao ông ấy lại có thể nhận tiền của anh được?

Thấy đầu bếp Diêu không chịu nhận, Giang Lâm đành nói: “Vậy làm phiền đầu bếp Diêu rồi ạ, ngày

mai cháu lại qua lấy."

Cho tới khi Giang Lâm không còn ở trong nhà ăn nữa thì đầu bếp Diêu mới vỗ cái bộp lên cái trán bóng lưỡng của mình: "Sao nãy mình lại quên không hỏi sao phó đoàn Giang yêu cầu nhiều đồ ăn thế làm gì nhỉ?"

Người ở căn cứ hải quân ai ai cũng biết phó đoàn Giang là người thủ đô, xuất thân vô cùng ưu việt. Nghe nói ông của anh còn là thủ trưởng, bản thân là nhân vật lớn quyền cao chức trọng. Nhưng cho dù là như thế thì trước giờ phó đoàn Giang chưa từng tự kiêu trước mặt bọn họ lần nào. Ăn uống cũng vô cùng giản dị. Hôm nào bận quá thì còn ăn cả bánh bột bắp rán cơ mà.

Hôm nay là lần đầu tiên thấy phó đoàn Giang đưa ra yêu cầu về món ăn, không biết là cho bản thân hay là cho người khác nữa?

Giang Lâm bước ra khỏi nhà ăn thì đi thẳng tới văn phòng, gọi điện lên thủ đô.

Ông Giang nghe thấy bảo mẫu báo là Giang Lâm gọi điện từ đảo Quỳnh Châu về thì trái tim đánh thịch một cái, vội đeo mắt kính nhận điện thoại: "Sao muộn thế này rồi cháu còn gọi về làm gì, có chuyện gì xảy ra hả?"

Chương 142: Chương 142

DTV-EBOOK

Thằng bé Giang Lâm này xưa nay trầm ổn, nếu không phải có chuyện gì lớn không thể giải quyết thì thẳng bé tuyệt nhiên không gọi về nhà vào thời gian này.

Đầu bên kia điện thoại im ắng, sau đó vang lên giọng nói vẫn bình thản như trước: "Không có chuyện gì đâu ạ, cháu chỉ gọi điện báo lại là Bạch Du đang ở chỗ cháu thôi ạ."

Hả, cái gì gọi là "Bạch Du đang ở chỗ cháu" cơ?

Ông Giang đờ ra mất nửa ngày sau đó quát: "Thằng nhóc thối này. Chuyện là như thế nào hả? Sao con bé tiểu Du kia lại chạy đến chỗ cháu làm cái gì? Có phải cháu lừa con bé không hả?"

Ông Giang tin chắc Giang Lâm có khả năng lừa người ta từ thủ đô chạy đến tận đảo Quỳnh Châu. Đừng thấy thằng bé này bình thường không buồn hé nửa lời chứ đám anh em họ của thằng bé này có thêm cái đầu nữa cũng không bằng thằng bé này đâu!

Giang Lâm: "…"

Ông Giang thấy đầu dây bên kia không trả lời thì lại càng bực: "Cái thằng này nói nhanh! Đừng có mà mở mồm bảo với ông là con bé tiểu Du kia tự chạy tới đó đấy nhé!"

Có nói thẳng là Bạch Du chạy tới đảo Quỳnh Châu thì ông ấy cũng quyết không chịu tin. Con bé đó vừa

mới ầm ĩ đòi huỷ hôn với Giang Khải, cũng đã đồng ý với ông ấy rằng con bé sẽ lựa ra trong đám con cháu nhà họ Giang người con bé ưng ý để mà lấy.

Còn khả năng Bạch Du chọn Giang Lâm làm đối tượng kết hôn thì là không phần trăm. Thứ nhất Giang Lâm lớn hơn con bé kha khá tuổi. Thứ hai, Giang Lâm là anh trai ruột của Giang Khải, suy đi tính lại cũng xấu hổ người ta.

Giang Lâm trầm mặc một lát rồi đáp: "Cháu chỉ gọi tới đây để báo với ông tin này thôi, không còn chuyện gì nữa thì cháu cúp máy đây."

"..."

Ông Giang nghe thấy tiếng tút tút vang lên trong điện thoại tức đến râu dựng ngược cả lên.

Thằng nhóc thối này lại dám cúp điện thoại của ông ấy!

Như thế này khác gì chứng thực thằng bé này có tật giật mình đâu chứ? Nếu không thì tại sao lại không giải thích gì đúng không?

Hôm sau ông Giang cho người đến nhà họ Bạch hỏi han, người được cử đi quay về báo tin là Bạch Du đến Nam Kinh giải sầu, thế là ông Giang lại càng tin là con heo nhà mình trộm mất bắp cải trắng nhà họ Bạch rồi, vừa tức vừa chột dạ.

Tất nhiên đấy là sau này.

Mà có hai chứ không chỉ một.

TBC

Lâu Tú Anh ở thủ đô cũng nhận được điện thoại từ đảo Quỳnh Châu.

Người gọi tới là em gái của bà ta – Lâu Mạn Lệ.

“Chị ơi, hôm nay con nhỏ kia lại chạy từ thủ đô đến tận đây tìm Giang Lâm, ai cũng đồn con nhỏ đó là người yêu của Giang Lâm ấy ạ!”

Lâu Tú Anh nghe thấy em gái bảo Giang Lâm có người yêu thì ngẩn người, nhưng bà ta phủ nhận ngay: “Chắc là em nhầm đó thôi chứ Giang Lâm nào đã có người yêu hay đối tượng gì đâu. Nếu mà cậu ta có người yêu thì sao chị lại không biết được?”

Lâu Mạn Lệ đáp: “Nhưng giờ cả căn cứ truyền tai nhau nói con nhỏ kia là đối tượng của cậu ta. Ban nãy em còn nhìn thấy bóng dáng con nhỏ đó cơ, lớn lên không khác gì hồ ly tinh, đi đằng dặt dẹo lắc lư qua lại, đĩ điếm muốn c.h.ế.t vậy á!”

Lâu Tú Anh nghe thấy em gái nói năng hùng hồn đầy lý lẽ như thế thì không khỏi chần chờ: “Thế để chị tìm cơ hội hỏi ông nội xem. À đúng rồi, em có biết tên cô gái kia là gì không?”

Vốn dĩ Lâu Tú Anh cũng không dám chắc vì Giang Lâm không quá thân thiết với gia đình, đặc biệt là với người làm mẹ kế như bà ta. Nếu như anh có đối tượng, có khi không nói cho cả nhà nhưng chắc chắn có báo cho ông nội biết.

Lâu Mạn Lệ: “Em biết, con nhỏ kia tên là Mối, chính là từ con mối đó chị!”

Con mối á?

Khóe miệng Lâu Tú Anh giật giật: “Tên kiểu gì thế này? Nào có ai lại tên là Mối bao giờ? Em có chắc là

mình không nghe lầm không?”

Chương 143: Chương 143

DTV-EBOOK

Lâu Mạn Lệ hùng hổ đầy lý lẽ: “Không sai đâu ạ, em mất công lắm mới nghe được. Con nhỏ kia tên là Mối đó chị!”

“Thế em nhớ tiếp tục dò hỏi xem, nếu có thể biết được thân thế bối cảnh của người ta thì càng tốt.”

Lâu Tú Anh thấy thiên hạ này việc lạ gì cũng có, lại còn có người tên linh tinh như con “Mối” này mới hay chứ.

Toàn chuyện không đâu không à. Vốn dĩ Giang Khải với Bạch Du đang có hôn ước, chỉ chờ Bạch Du thành niên cái là thành hôn.

Dựa theo sự coi trọng của ông nội đối với Bạch Du thì sau khi kết hôn với cô, chắc chắn Giang Khải sẽ có được mối quan hệ và tài nguyên tuyệt vời, nói không chừng sau này có thể vượt qua Giang Lâm mà trở thành người đứng đầu nhà họ Giang.

Nhưng ngàn tính vạn tính cũng không ai tính được chuyện Bạch Du đột nhiên không thích Giang Khải, lại còn đề nghị hủy bỏ hôn ước không rõ lý do.

Có thể nói là đánh bọn họ trở tay không kịp.

Giang Khải bị ông nội đánh vỡ đầu, giờ vẫn còn đang nằm trên giường. Cơ mà ông Giang cũng đã bảo là cuối tuần này anh ta lăn đi vào bộ đợi trong Tây Bắc rồi.

Bà ta cần phải gặp mặt Bạch Du, thuyết phục cô đổi ý trước khi chuyện này diễn ra.

Cho nên khi nghe thấy tin Giang Lâm có đối tượng thì cũng không quá để ý.

"Tất nhiên là được rồi." Lâu Mạn Lệ đồng ý: "Cơ mà chị này, hai đứa cháu chị nói là nhớ chị lắm, còn bảo là hồi ở thủ đô hay được dì cả cho uống sữa mạch nha. Giờ tới cái nơi chim không thèm ỉa này có phiếu cũng không mua được sữa mạch nha, hai đứa gầy thấy xương luôn rồi!"

Lâu Tú Anh cực thương đứa em gái nhà mình. Lâu Mạn Lệ có con, Lâu Tú Anh thầu hết từ quần áo tới sữa bột cho con, ngày lễ ngày tết không thiếu một bao lì xì nào cả.

Lâu Tú Anh làm như thế, thứ nhất là vì thương yêu đứa em gái tự tay mình nuôi lớn – Lâu Mạn Lệ, thứ hai cũng vì có ý đồ riêng.

Bà ta không thể nào tự sinh con, tuy có đứa con Giang Hựu Hàm này nhưng con gái gả chồng như bát nước đổ đi, bà ta sợ sau này già rồi người con riêng như Giang Khải không đáng tin cho nên mới cố gắng đối xử thật tốt với hai đứa cháu ngoại, chỉ mong sau này về già, hai đứa nó có thể chăm sóc bà ta.

Nên giờ nghe thấy Lâu Mạn Lệ nói như thế, dù trong lòng biết là cô ta nói phóng đại lên thôi nhưng cuối cùng vẫn đồng ý sẽ gửi thêm mấy vại sữa mạch nha cùng với ít quần áo, làm cho Lâu Mạn Lệ vui tới mức cười tít mắt, liên tục bảo đảm sẽ hỏi thăm hộ.

**

Vốn dĩ Bạch Du đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ phải tắm nước lạnh.

Tuy giờ trời chưa có lập thu, nhiệt độ trên đảo cũng cao hơn trong thủ đô một chút nhưng cô lại có thể chất là trời nóng cũng muốn tắm nước nóng.

Tuy ký túc xá của Giang Lâm có phòng tắm để tắm nhưng nơi này lại không có bếp. Cô muốn đun nước nóng cũng không có cách nào nên đành thôi. Đúng lúc cô đang tính đi vào phòng tắm tắm rửa thì ngoài cửa lại vang lên tiếng đập cửa.

Bạch Du còn tưởng là Giang Lâm đi rồi quay lại, theo bản năng sửa lại quần áo, tóc tai, ai ngờ mở cửa lại gặp một người lạ không quen.

Bà chị này khoảng chừng ba mươi tuổi, da hơi đen, không cao lắm nhưng nhìn qua có vẻ rắn chắc, cũng có tinh thần.

“Em là Bạch Du đúng không? Chị là chị Lôi ở bên cạnh, tiểu Giang bảo chị mang nước ấm sang cho em.”

Tiểu Giang?

Bạch Du hiểu ra ngay “tiểu Giang” mà chị Lôi nhắc đến là Giang Lâm, lúc này mới thấy chị Lôi có cầm theo một bình nước đầy nước nóng, trong lòng như bị cái gì đ.â.m vào vậy.

Hóa ra Giang Lâm cũng biết chuyện cô mùa hè cũng muốn tắm nước nóng.

Đời trước cô với Giang Khải kết hôn nhiều năm mà anh ta không hề nhận ra thói quen này của cô. Cho tới một lần Giang Hựu Hàm cãi nhau với chồng bỏ về nhà mẹ đẻ thì phát hiện ra chuyện này, cô ta

châm chọc mỉa mai cô ra vẻ, sau đó còn kể chuyện này trong bữa cơm như một câu chuyện cười vậy.

Chương 144: Chương 144

DTV-EBOOK

Khi Bạch Du ngây ngốc, chị Lôi cũng đang quan sát cô.

Mặt trái xoan, mắt to, mũi cao, dáng người cao gầy, chỗ cần gầy thì gầy, chỗ cần có da có thịt thì có da có thịt. Chị ấy là người không có văn hóa nên không nói được câu từ nào hoa mỹ hay văn thơ cho lắm. Chị ấy chỉ biết là cô gái này thật xinh đẹp. Chị ấy sống ba thập niên rồi cũng chưa nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp như thế này.

Bạch Du bị chị Lôi nhìn mãi thì ngượng ngùng nói: "Chị Lôi mau vào đi ạ, để em xách nước là được rồi."

Chị Lôi cười nói sang sảng: "Con bé này yểu điệu thế kia sao có thể xách nước nặng như này được. Em cầm cái lọ thủy tinh này vào nhà là được rồi."

Bạch Du: "..."

Bạch Du cô sống hai đời lần đầu tiên có người bảo cô yểu điệu,

Người phương bắc cho dù là nam hay nữ thì vóc dáng đều khá là cao, mà cô còn cao hơn trung bình con gái bình thường một chút nên mẹ cô thường xuyên chê bai cô vì cô cao lớn, không tinh tế được như Tần Tâm Hủy.

Chị Lôi tự bê xô nước to đi vào, còn tinh tế đến mức mang vào tận phòng tắm: "Thùng này nhà chị có nhiều lắm, chuẩn bị để gả con gái đi ấy. Thùng này

còn chưa dùng lần nào đâu nên em cứ giữ lại mà dùng, không cần phải đưa lại cho chị đâu."

TBC

Bạch Du đi sau lưng chị ấy nghe thấy thế thì nói: "Vậy để em trả tiền và đưa phiếu cho chị ạ."

Chị Lôi bước ra khỏi phòng tắm, lau mồ hôi đầy trán vào tay áo rồi nói: "Không cần đâu, tiểu Giang đã đưa cho chị rồi. Bạch Du, em có phải đối tượng của tiểu Giang không đấy?"

Mặt của Bạch Du đỏ bừng cả lên: "Dạ không..."

Chẳng qua cô còn chưa kịp phủ nhận thì chị Lôi đã nói tiếp: "Chị tới căn cứ này lâu như thế rồi mà đây là lần đầu tiên thấy tiểu Giang ân cần chăm sóc một cô gái tới thế, ngày thường cậu ấy còn chẳng thèm liếc mắt nhìn mấy cô gái ở trên đảo đâu."

Lời này thì Bạch Du tin.

Tại vì ở thủ đô cũng y hệt như thế này. Từ nhỏ tới lớn, ở đại viện hay trường học đều có không ít cô gái thích Giang Lâm nhưng trước giờ anh không nói chẳng cười, mang cho người ta cảm giác xa lánh lạnh nhạt, như đóa hoa cao ngạo vậy.

Chị Lôi nói tiếp: "Chị còn sợ là cậu ấy cô độc cả đời cơ. Nhưng giờ thì tốt rồi. Em với tiểu Giang trai xinh gái đẹp như thế này, đứa nào cũng đẹp người đẹp nết, đúng là xứng đôi vừa lứa."

Mặt Bạch Du đỏ như tôm luộc, nóng bừng bừng đáp: "Chị Lôi hiểu lầm rồi ạ, thật ra em không phải đối tượng của anh Giang Lâm đâu."

Đã gọi người ta là anh Giang Lâm rồi mà còn chối là không yêu nhau.

Chị Lôi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng bừng thì cười nói: "Ở trước mặt chị em đừng có thẹn thùng làm gì. Trời cũng không còn sớm nữa, chị không làm phiền em thêm đâu. Em cần cái gì thì cứ qua tìm chị. Chị ở ngay cái nhà đằng trước, quẹo vào là thấy nha."

Nói rồi chị Lôi quay người đi luôn, quả là người sấm rền gió cuốn.

Bạch Du cũng không tính đuổi theo chị ấy giải thích làm gì vì cô có giải thích thì chưa chắc đối phương đã tin nên cũng đành thôi.

Sau khi tiễn người đi, cô cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Lúc đi tàu thủy không được rửa mặt, gió biển thổi nhiều làm người cô không khác gì con cá ướp mặn. Giờ có nước ấm rồi nên Bạch Du có thể thống khoái mà tắm sạch từ đâu tới chân.

Khi nước ấm trôi qua thân thể, cô không nhịn được mà phát ra tiếng kêu thoả mãn.

Từ khi bước chân lên tàu, trái tim cô vân luôn treo ngược cành cây, như đạp trên đám mây mềm mại như bông. Lúc nào cũng thấy bồn chồn không yên. Cô không biết mình quyết định như thế này có đúng hay không nữa.

Giang Lâm sẽ đối xử với cô như thế nào đây?

Nhưng từ khi Giang Lâm mang đồ ăn ngon tới cho cô, chuyện lớn chuyện nhỏ đều chuẩn bị giúp cô cho

thật tốt. Giờ chẳng cần anh phải hỏi han thì cô cũng cảm thấy vô cùng kiên định rồi.

Chương 145: Chương 145

DTV-EBOOK

Nhân phẩm của người đàn ông này đủ khiến cho người ta an lòng.

Cho dù chuyện của họ có thành hay không thì với cách làm người của anh, tuyệt nhiên sẽ không có kiểu cười nhạo hay là coi khinh cô.

Phòng khách có hơi nóng nên Bạch Du chỉ ở đó một lát rồi đi vào phòng ngủ.

Cửa sổ của phòng ngủ hướng về phía nam. Gió đêm thổi vào phòng. Tiếng côn trùng kêu rả rích hết đợt này tới đợt khác. Nếu nghe kỹ còn có thể nghe được tiếng sóng biển ngoài xa vỗ vào bờ nữa.

Thật là vui thích.

Bạch Du ngồi bên mép giường, cầm khăn lông mà Giang Lâm mang tới lau cho khô tóc. Lần này đi, cô chỉ mang mỗi khăn tắm và khăn trùm đầu chứ quên không mang khăn khô. Nếu không phải có cái Giang Lâm mang tới thì có khi cô phải chờ tới tận nửa đêm mới có thể đi ngủ được.

TBC

Sau khi cơ thể thả lỏng thì cơn buồn ngủ cũng nhanh chóng tìm tới. Bạch Du thấy tóc mình cũng đã khô, thế là cô cởi giày lên giường ngủ.

Cô đắp chăn, nhắm mắt lại, chờ giấc ngủ kéo tới.

Kết quả, cảm giác buồn ngủ díu mắt kia biến mất như sương sớm gặp nắng mặt trời, bốc hơi không

thấy bóng dáng tăm hơi ngay khi cô vừa mới bước lên giường.

Cô thật sự rất muốn ngủ.

Tuy ở trên xe lửa có giường nằm nhưng mà người tới người đi, tiếng còi xe lửa thi thoảng lại vang lên. Hơn nữa, ngoài kia còn có cả Tiêu Vũ Kỳ ở đó, cô không dám ngủ quá sâu.

Sau đó lên tàu thủy, không có giường nằm, ngồi đến ba mươi tiếng đồng hồ, nhức mỏi cả người luôn.

Nhưng mà hiện tại.

Không! Hề! Buồn! Ngủ!

Bạch Du cảm thấy đây chắc hẳn là do giường lạ, nơi này có chăn đơn, có gối… Tuy đều là đồ mới nhưng cô vẫn thấy có gì đó.

Toàn bộ ngồi nhà này ngập mùi người đàn ông kia, như dây tuyến quấn quanh xung quanh cô.

Ngủ trên giường của người đàn ông đó, đắp chăn của anh…

Đây là hành vi vô cùng thân mật.

Nghĩ tới đây mặt cô lại bắt đầu đỏ bừng lên.

Trong lòng như có một con nai tơ, chạy ầm ầm khắp nơi.

***

Mà lúc này, ba người ở bên cạnh cũng không hề buồn ngủ.

Tạ Húc Đông mở đèn pin cái "tạch", nói với Giang Lâm: "Thẳng thắn thì được khoan hồng, kháng cự thì bị trị nghiêm, mau nói đồng chí nữ ở bên kia là gì của cậu? Chẳng lẽ cậu có đối tượng thật hả?"

Giang Lâm đẩy đèn pin qua một bên, giọng vô cùng nhẹ nhàng: "Sau này đến lúc cần biết thì cậu sẽ biết thôi."

Tạ Húc Đông: "Thế chẳng phải là vô nghĩa sao?"

Vừa nãy anh ấy đi từ bộ đội tàu ngầm qua thì nghe thấy mọi người nghị luận vô cùng sôi nổi vào cô gái nào đó dáng người tuyệt hảo đi từ thủ đô tới tận đây tìm Giang Lâm, mọi người đoán già đoán non không biết cô gái này có phải chính là đối tượng của Giang Lâm trong lời đồn lần trước không.

Giang Lâm có đối tượng hay không thì anh ấy là người rõ nhất.

Nhưng mà nghĩ tới mấy hôm trước trời đầy mây Giang Lâm lại lôi chăn ra giặt rồi là tiêu tận hai mươi mấy đồng mua đặc sản thì anh ấy lại thấy chuyện này không đơn giản như thế.

Cơ mà Giang Lâm thật sự bảo mật người ta quá, còn không cho anh ấy gặp mặt luôn cơ.

Nói xem có đáng giận hay không cơ chứ?

Cát Đại Xuyên nhìn Giang Lâm, lại quay qua nhìn Tạ Húc Đông, phản ứng chậm mất nửa nhịp: "Chẳng phải phó đoàn Giang kết hôn rồi hay sao? Không phải là có cả con gái rồi hả? Sao tự dưng lại có người tới tìm cậu ấy vậy?"

Đây không phải quan hệ nam nữ bất chính hay sao?

Tạ Húc Đông liếc mắt nhìn anh ấy hỏi ngược: “Ai bảo với cậu là cậu ấy có vợ rồi hả? Cậu ấy giống chúng ta, độc thân cả lũ!”

Cát Đại Xuyên lại càng ngạc nhiên hơn: “Nhưng lần trước cậu ta đi xe lửa, chính mồm cậu ta bảo bánh thịt gà cậu ta mang đi ăn dọc đường là con bé nhà cậu ta làm cho mà. Lúc đi mua đặc sản cũng bảo là đi mua cho cô bé ở nhà, còn bảo là con gái, nói là con gái ngoan nhất nhà cậu ta mà.”

Chương 146: Chương 146

DTV-EBOOK

Tạ Húc Đông không kịp phòng ngừa bị nhét đầy cơm chó vào mồm, cảm giác chua muốn nhổ hết răng đi: "Cậu ngốc nó vừa thôi? Ai lại đi mua nhiều đặc sản cho con gái như thế hả? Nhìn là biết lấy lòng người yêu rồi!"

Cát Đại Xuyên xoa mũi nói: "Sao tôi biết được, tôi đã có người yêu đâu!"

Cho dù có người yêu thì anh ấy cũng không thể nào tiêu đến hai mươi ba đồng mua đặc sản cho người yêu như thế được.

Hai mươi ba đồng kia có thể coi là nửa tháng tiền lương của anh ấy rồi. Phó đoàn Giang đúng là hào phóng thật đấy.

TBC

Anh ấy là nữ thì hay rồi, tranh cơ hội làm người yêu phó đoàn Giang luôn.

"..."

Tạ Húc Đông nghe tới đây cũng sờ mũi theo bản năng.

Anh ấy cũng chưa yêu đương bao giờ.

Vốn dĩ phòng này là ba tên độc thân, giờ Giang Lâm lại lặng lẽ có người yêu trước.

Nghĩ lại thấy lòng người hụt hẫng.

Đúng lúc này, phòng bên cạnh vang lên tiếng thét chói tai.

Là giọng của Bạch Du.

Ánh mắt Giang Lâm hơi di chuyển, ngay sau đó cả người không khác gì liệp báo nhảy dựng lên khỏi giường.

“Giang Lâm, người yêu cậu mới hét lên đúng không?”

Tạ Húc Đông bị giật mình, nói chậm mất nửa nhịp.

Chẳng chờ anh ấy dứt lời, Giang Lâm chẳng rảnh lo mặc quần dài, cứ mặc nguyên cái quần cộc như thế xông ra ngoài.

Giang Lâm lao ra khỏi cửa, lướt qua tường thấp, đi sang phòng bên cạnh, sốt ruột mà gõ cửa gỗ: “Bạch Du! Xảy ra chuyện gì thế? Cô sao rồi?”

Nhưng bên trong chỉ có tiếng hét chói tai của Bạch Du.

Từ trước tới giờ Bạch Du chưa từng nhìn thấy con gián nào to như thế, to bằng nửa bàn tay luôn!

Hơn nữa nó còn biết bay!

Sợ hơn là nó không ngại người, còn như cố tình trả thù mà bay tới gần mặt cô.

Cô sợ tới mức thét chói tai liên tục, tay múa may không hề có kết cấu.

Đúng lúc này, hình như cô nghe thấy tiếng của Giang Lâm ở ngoài cửa chính, không chút do dự mà mở cửa chạy ù ra ngoài.

Phòng khách không bật đèn, cô đi chưa được mất bước thì không biết vấp phải cái gì mà ngã nhào về

đằng trước.

Đúng lúc này, cửa chính cũng bị Giang Lâm đá bung ra.

Đúng lúc Giang Lâm xông vào thì Bạch Du đang bổ nhào xuống đất. Cô sợ tới mức lại thét toáng lên, tay theo bản năng muốn bắt lấy cái gì đấy, sau đó cô túm luôn vào cái quần cộc của Giang Lâm.

Kéo thật mạnh.

Cái quần ngắn cũn cỡn của Giang Lâm cứ thế bị cô kéo tụt xuống.

Kéo tụt xuống.

Tụt xuống.

Xuống.

Thời gian như thể ngừng trôi ngay tại giây này.

Một lát sau bên trên vang lên giọng nói khắc chế của Giang Lâm: “Bỏ tay ra.”

Bạch Du buông tay theo bản năng, cũng ngẩng đầu lên…

Òa, thiên phú dị bẩm!

Òa, vốn liếng đầy đủ ghê!

Òa, hình như nó còn đang có phản ứng hay sao á?

Trời ơi! Xấu hổ quá đi mất!

Muốn qua đời ngay và luôn!

Cả hai kiếp làm người, Bạch Du chưa từng muốn đào cái hố tự chôn mình như bây giờ.

Giang Lâm đi vào phòng lấy quần dài mặc vào, tiện thể giải quyết luôn kẻ cầm đầu - con gián. Lúc đi ra ngoài, Bạch Du vẫn còn đứng yên tại chỗ, mặt đỏ như tôm luộc.

Bạch Du nghe thấy tiếng bước chân thì cảm thấy mình nên nói gì đó: "Tôi… Tôi không cố ý… Đều tại con gián kia, anh không biết đâu, con gián đó phải lớn bằng nửa bàn tay ý!"

Bình thường cô không hoang dã như thế đâu.

Đều tại con gián kia, nếu nó không đột ngột xuất hiện thì cô đã không làm ra loại chuyện đánh mất lý trí, táng tận lương tâm như vậy.

Người thì tốt, còn con gián mới xấu.

Giang Lâm nhìn cô, sau đó giơ t.h.i t.h.ể con gián nằm trong tờ giấy lau ra cho cô nhìn: "Ý cô là con gián này?"

Bạch Du nhìn kỹ thì không khỏi giật mình.

Đó đúng là con gián kia nhưng con này không hề lớn như cô nói, nó nhỏ hơn nửa lòng bàn tay nhiều.

Liệu anh có cho rằng cô nói dối không?

Có thể vì vậy mà cảm thấy cô là một kẻ lưu manh háo sắc không?

Chương 147: Chương 147

DTV-EBOOK

Cứu với! Cô không hề nói dối mà!

Lúc đó, cô nhìn thấy một con gián giương cánh bay thẳng vào mặt cô, vì không gian quá tối nên cô cảm thấy con gián kia lớn một cách bất thường.

Lúc ở thủ đô, cô toàn nhìn thấy loại gián nhỏ tầm cái móng tay thôi, quan trọng là chúng nó không biết bay!

Nhìn ánh mắt đầy ẩn ý của Giang Lâm, Bạch Du cảm thấy m.á.u nóng lại vọt lên não, ngay cả nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: "Nhưng mà… Có lẽ là tôi nhìn nhầm, thị lực của tôi không tốt lắm, trong phòng lại không bật đèn. Anh Giang Lâm cứ yên tâm đi, vừa nãy tôi chẳng nhìn thấy gì cả, thật đấy!"

Đúng là trong phòng không bật đèn nhưng bên ngoài lại có ánh trăng.

Mà thị lực của cô cũng không có vấn đề gì, có thể nói là lúc ấy cô đã ngẩng đầu lên nhìn, thật sự là…

Đã nhìn thấy hết toàn bộ, không sót chỗ nào, rõ ràng rành mạch.

Dù sao cô cũng nhìn thấy hết những thứ không nên nhìn rồi, lại còn nhìn hết sạch.

Không thể không nói, lúc Giang Lâm mặc quần áo thì trông rất gầy nhưng cởi quần áo ra thì lại hấp dẫn, mạnh mẽ và… Gây sốc như vậy!

Có người ngoài mặt nói xin lỗi nhưng trong đầu lại lặp đi lặp lại một vài hình ảnh khó nói.

Bạch Du định thần lại, xấu hổ cúi gằm mặt xuống, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt Giang Lâm.

Aaa! Cô không phải người háo sắc đâu!

Chẳng qua hình ảnh đó quá sốc, cô không thể nhanh chóng loại bỏ ra khỏi đầu được huhuhu…

"…"

Giang Lâm nhìn vành tai đỏ bừng của cô thì biết ngay cô đang nói dối, cũng đoán được cô đang nghĩ gì trong đầu.

Hai người nhất thời im lặng, bầu không khí bất thường khiến người ta ngộp thở.

Bạch Du cắn môi, lấy hết dũng khí hỏi: "Anh Giang Lâm, có… Có phải anh đang tức giận không?"

Giang Lâm: "Muộn rồi, cô đi ngủ sớm đi, tôi kiểm tra một lượt rồi, chắc không còn gián nữa đâu."

Bạch Du: "…"

Giang Lâm: "Tôi đi chút rồi quay lại."

Bạch Du ngẩng đầu, hơi ngạc nhiên hỏi: "Anh định ngủ ở đây ạ?"

Sau khi trải qua chuyện như vậy mà lại ngủ chung một phòng thì càng xấu hổ gấp bội.

Giang Lâm: "Ừm, tôi ngủ bên ngoài."

Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng không tốt cho thanh danh của cô, anh vốn định ngủ ở phòng bên cạnh, nếu bên này có chuyện gì thì có thể chạy sang ngay, nhưng sau chuyện vừa rồi, anh đã đổi ý.

Nếu có chuyện xảy ra thật thì có chạy ngay đến cũng không kịp.

Khí hậu ở đảo Quỳnh Châu nóng ẩm, có nhiều muỗi, kiến, rắn, may mà đêm nay chỉ có gián, nếu là rắn độc thì không thể lường trước được hậu quả.

"À, vâng."

Bạch Du xoa gương mặt nóng hừng hực của mình.

Giang Lâm liếc cô một cái rồi đi qua người cô ra ngoài.

Chuyện hôm nay nằm ngoài sức tưởng tượng của anh, bao gồm việc cô đột nhiên xuất hiện ở đây và chuyện vừa rồi, tất cả đều xảy ra quá đột ngột.

Vừa nãy cô hỏi anh có tức giận hay không nhưng anh không trả lời.

Thật ra anh không hề tức giận chút nào, dù sao cô cũng không cố ý.

Anh chỉ cảm thấy mọi chuyện phát triển ra ngoài sự không chế của anh.

Lúc quay lại phòng bên cạnh, vẻ mặt Giang Lâm đã bình tĩnh lại, hoàn toàn không nhìn ra điều gì bất thường.

Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên vẫn chưa ngủ, bọn họ vẫn luôn chú ý động tĩnh ở phòng bên cạnh, vì Bạch Du là đồng chí nữ, lại là nửa đêm nên bọn họ không tiện đi sang đó.

TBC

Nhìn thấy Giang Lâm quay lại, hai người vội vàng hỏi: “Không sao chứ?”

Giang Lâm: “Không sao.”

Nói xong, anh bắt đầu thu dọn chăn gối rồi định đi ra ngoài.

Tạ Húc Đông ngẩn người vì hành động của anh: “Cậu làm gì vậy? Đừng nói là đêm nay cậu không định ngủ ở đây nhá?”

Giang Lâm: “Ừm.”

Tạ Húc Đông hít sâu một hơi lạnh: “Vậy là cái cây vạn tuế nhà cậu ra hoa thật rồi à?”

Đã bảo là phải cùng độc thân với nhau mà anh lại lén lút thoát kiếp độc thân!

Chẳng phải quá ghê tởm sao?

Giang Lâm liếc anh ấy một cái rồi ôm chăn gối xoay người đi ra ngoài.

Chương 148: Chương 148

DTV-EBOOK

Giang Lâm vừa đi, Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên trợn mắt nhìn nhau, sự hâm mộ, ghen ghét và ghen tị phiêu tán trong không khí.

Cát Đại Xuyên thở dài nói: "Tôi cũng muốn có đối tượng."

Tạ Húc Đông không nhịn được mỉa mai anh ấy: "Cái loại vắt cổ chày ra nước như cậu chỉ có năm hào tiền mời bà mối cũng không nỡ bỏ ra thì có đồng chí nữ nào thèm để ý đến?"

Cát Đại Xuyên không phục: "Còn cậu thì chịu bỏ ra năm hào tiền mời bà mối mà sao không có đồng chí nữ nào chú ý đến?"

Được đấy, chọc ngoáy lẫn nhau!

Tạ Húc Đông: "..."

Sở dĩ đến tuổi này rồi mà anh ấy còn không có đối tượng hay vợ chủ yếu là do người nhà, người ta nói có mẹ kế thì sẽ có cha kế. Nếu không có người anh em như Giang Lâm thì có khi anh ấy đã bị cái nhà kia làm hư rồi.

Sau này trong nhà thấy anh ấy có triển vọng nên người mẹ kế kia mới khuyến khích cha anh ấy giới thiệu đối tượng cho người con trai này, nhưng những người bà ta giới thiệu đều là người thân của bà mẹ kế kia, anh ấy sẽ không bao giờ cưới người có quan hệ với người phụ nữ kia.

Một thời gian sau, anh ấy đến đảo Quỳnh Châu, nghiêm túc tập trung vào công việc, trong căn cứ nam nhiều nữ ít, thế là anh ấy dần trở thành người đàn ông lớn tuổi độc thân.

Lúc trước còn không cảm thấy gì nhưng hôm nay Giang Lâm sắp thoát khỏi hàng ngũ đàn ông độc thân để bước vào hàng ngũ có đối tượng nên anh ấy cảm thấy rất khó chịu.

Không hiểu sao lại có cảm giác bị vứt bỏ.

Bạch Du hoàn toàn không biết việc mình đến đây đã tạo thành một cú sốc và nỗi đau lớn cho hai người đàn ông độc thân phòng bên.

Giang Lâm vừa đi khỏi thì cô quay về giường ngủ, nhưng cứ nằm trằn trọc mãi mà không ngủ được.

Aaaa! Chuyện xảy ra hôm nay cũng vượt xa tưởng tượng của cô, có nghĩ nát óc cô cũng không ngờ đến ngay ngày đầu tiên mình đến hải đảo đã làm ra chuyện rung trời lở đất, quỷ thần chấn động như vậy.

Cô không báo trước một câu đã đi ngàn dặm xa xôi từ thủ đô đến đây đã đủ to gan rồi, thế mà bây giờ lại làm ra chuyện như vậy, liệu Giang Lâm có cảm thấy cô quá điên cuồng không?

Nhớ đến hình ảnh vừa rồi, cô nghĩ thà cứ để con gián đ.â.m thẳng vào mặt mình cho rồi, dù có bay thẳng vào miệng cô cũng nhất quyết không kêu lên một tiếng nào!

Bên ngoài có tiếng động Giang Lâm đi rồi quay lại, cô vội vàng ngừng lăn lộn, đắp chăn giả vờ ngủ.

TBC

Chỉ ngủ giả vờ nhưng lại không biết đã thiếp đi từ lúc nào.

Đêm nay Bạch Du ngủ rất sâu.

Mãi đến khi trời sáng chưng rồi cô mới bị tiếng đập cửa đột ngột đánh thức.

Bạch Du ngồi bật dậy, tức tốc thay quần áo vì sợ Giang Lâm chờ lâu, cũng không có thời gian chải đầu và rửa mặt mà vội vàng đi mở cửa.

Ai ngờ mở cửa ra lại không thấy Giang Lâm mà chỉ thấy một cô gái trẻ ăn mặc thời thượng.

Cô gái này khoảng mười tám, mười chín tuổi để mái tóc ngắn kiểu Kha Tương, đuôi tóc uốn xoăn, trên người mặc một chiếc váy liền có hoa văn hoa hồng rất nổi bật, chân đi đôi giày cao gót.

Bốn mắt nhìn nhau, cô xác nhận người này không có ý tốt.

Lúc Bạch Du quan sát cô gái thì Tôn Tường Vy cũng đang đánh giá cô.

Sáng sớm nay cô ta đã nghe mọi người xung quanh bàn tán là đối tượng của Giang Lâm đã đến đảo Quỳnh Châu, có người còn nói đó không phải đối tượng mà là vợ của anh, còn đang mang thai một cô con gái. Phùng Chiêu Đệ ở nhà khách thì cứ như bị mê hoặc, gặp ai cũng khen cô gái kia xinh đẹp xuất chúng đến mức nào, trông chẳng khác gì một gã bỉ ổi.

Thật ra lúc trước đã có tin đồn Giang Lâm có vợ và con gái nhưng cô ta tất nhiên không tin. Quân nhân

mà muốn kết hôn thì phải viết báo cáo, Giang Lâm chưa từng viết báo cáo xin kết hôn thì lấy đâu ra vợ chứ đừng nói đến con gái, nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết chuyện đó không thể nào.

Chương 149: Chương 149

DTV-EBOOK

Nhung hôm nay đi đâu cũng thấy mọi người nói chuyện này, lại còn có vẻ rất thật, nhất là lúc nghe Phùng Chiêu Đệ nói tối hôm qua cô gái kia đã ở lại ký túc xá của Giang Lâm thì cô ta cảm giác đầu mình có gì đó vừa bị đứt phựt một phát giống như một sợi dây bị cắt đứt, thế là lập tức chạy đến đây.

Cô ta muốn nhìn xem rốt cuộc có một cô gái như vậy thật không, cũng muốn xem xem cô có đẹp như lời nói với Phùng Chiêu Đệ nói hay không.

Cô ta tự nhận mình là người ăn mặc đẹp nhất trong trong cái căn cứ hải quân này, chín bỏ làm mười thì cô ta chính là cô gái xinh đẹp nhất trong căn cứ, cô ta không cho phép cô gái nào vượt qua mình!

Ai ngờ khi cô ta chạy đến gõ cửa thì bên trong lại chẳng có động tĩnh gì, đương lúc cô ta tưởng bên trong không có người thì cửa lại mở ra, một cô gái xuất hiện sau cửa.

Cô ta quan sát cô rất kỹ nhưng lại không cho rằng mình kém đối phương, gì mà đẹp như thần tiên chứ? Gì mà lan da trắng mềm như đậu hũ? Gì mà mắt to, sống mũi cao chứ? Đúng là khoác lác không có biên giới mà.

Cô gái này cùng lắm thì trắng hơn cô ta một chút, cao hơn cô ta một chút, mắt to hơn mắt cô ta một chút, mũi cũng cao hơn cô ta một ít, môi đỏ hơn một chút, eo nhỏ hơn eo cô ta một chút chút thôi.

Chỉ một chút! Một chút xíu thôi!

Cô ta không cảm thấy mình không bằng cô, dù cô có đến từ thủ đô nhưng ăn mặc lại kém hơn cô ta, ăn mặc quê mùa không thời thượng bằng cô ta. Thế nên cô ta vẫn giữ vững được vị trí "người đẹp nhất căn cứ hải quân".

Tôn Tường Vy nhấc cằm lên, hỏi: "Cô là ai?"

Bạch Du nhíu mày: "Muốn biết à?"

Tôn Tường Vy: "Còn phải hỏi nữa?"

Bạch Du cười nói: "Tại sao tôi phải nói cho cô biết?"

Tôn Tường Vy: "..."

Bạch Du không đợi Tôn Tường Vy nói gì đã đóng sầm cửa lại.

Tôn Tường Vy: ?

Cô gái này không thèm nói gì mà đóng cửa lại luôn hả!

Thế là sao?

Tôn Tường Vy tiến lên một bước, sau đó lại giơ tay lên gõ cửa: "Mở cửa! Cô mau mở cửa ra cho tôi!"

Cửa không hề mở ra.

Tôn Tường Vy tức đỏ cả mặt: "Mở cửa! Cô là ai? Tại sao lại ngủ trong phòng anh Lâm?"

Anh Lâm?

Lại còn gọi rất thân mật.

Bạch Du nhíu chặt mày.

Từ ánh mắt của đối phương vừa rồi, cô đã đoán được ít nhiều, giờ lại nghe xưng hô này thì càng xác minh suy đoán của cô, cô gái trẻ bên ngoài chắc là một trong những người thích Giang Lâm.

Cô không cảm thấy kinh ngạc vì điều này, từ nhỏ Giang Lâm đã được phái nữ yêu thích như vậy. Dù lúc nào anh cũng tỏ ra lạnh lùng, đối xử xa cách với mọi người khác nhưng số ong bướm vây quanh anh không hề ít đi.

Cô đóng cửa lại cũng không phải vì sợ đối phương mà là cảm thấy không cần thiết.

Cô không chỉ lười cãi nhau với người khác mà thân phận bây giờ cũng rất xấu hổ, chẳng thà cứ đóng cửa lại cho thanh thản.

Tôn Tường Vy đập cửa đến mức đau cả tay mà người bên trong vẫn không mở cửa ra thì sắp tức điên.

Cô ta đã chuẩn bị xong tâm lý đại chiến ba trăm hiệp với đối phương nhưng không ngờ đối phương lại yếu đuối như vậy, chưa nói được hai câu đã biến thành rùa đen rút đầu.

Tôn Tường Vy lại đập cửa một hồi lâu vẫn không thấy cô gái bên trong mở ra thì mới tức giận xoay người rời đi.

Bạch Du đang rửa mặt thì không nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài nữa, cô cảm thấy đối phương rất vô vị.

Ai ngờ, cô vừa chải tóc xong thì lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Chẳng qua lần này tiếng đập cửa nhẹ nhàng hơn trước nhiều.

TBC

Cô tưởng là Giang Lâm nhưng mở cửa ra mới thấy đó là nhân viên phục vụ ở nhà khách mới gặp tối qua, người nọ đang tươi cười đứng bên ngoài.

Phùng Chiêu Đệ nhìn thấy Bạch Du thì nụ cười sắp ngoác đến tận mang tai: “Xin chào, tôi là Phùng Chiêu Đệ, là nhân viên phục vụ ở nhà khách, tối qua chúng ta mới gặp nhau đó.”

Chương 150: Chương 150

DTV-EBOOK

Bạch Du cũng cười nói: "Chào cô, tôi là Bạch Du, xin hỏi có chuyện gì không?"

Phùng Chiêu Đệ giơ bữa sáng trong tay lên: "Tôi đến đưa bữa sáng cho cô thay phó đoàn Giang, tên cô hay thật đấy! Không tầm thường lại phổ biến như tên tôi, trên đảo Quỳnh Châu này không có hơn ngàn thì cũng phải hơn trăm người tên là Chiêu Đệ."

Cô ấy là con cả trong nhà, lúc vừa ra đời, bà nội thấy cô ấy là con gái thì lập tức đặt cho cô ấy cái tên "Chiêu Đệ", hy vọng cô ấy sẽ mang đến mấy người em trai cho gia đình. Nhưng không biết vì tổ tiên nhà họ Phùng không phù hộ hay cha mẹ cô ấy không đủ sức mà sau cô ấy còn có Phán Đệ, Tưởng Đệ và Lai Đệ. Mới đây, mẹ cô ấy mới mang thai, cô ấy cảm thấy trong bụng mẹ có lẽ còn có một "Đệ" nữa.

Bạch Du: "Tên chỉ là một cách xưng hô thôi, nếu cô không thích thì sau này có thể bỏ, cảm ơn cô đã đưa bữa sáng đến cho tôi, có muốn vào trong ngồi một chút không?"

Phùng Chiêu Đệ nghe vậy thì ánh mắt sáng như đèn pha ô tô: "Được không? Tôi có thể vào thật à?"

Bạch Du mỉm cười gật đầu, mở rộng cửa ra, còn giơ tay định cầm lấy bữa sáng trong tay cô ấy.

Tất nhiên Phùng Chiêu Đệ không thể để cô cầm, cô ấy cầm bữa sáng đi thẳng vào phòng: "Tôi cũng

muốn đổi tên nhưng nếu dám làm thế thì sẽ bị cha tôi sẽ đánh gãy chân mất."

Không chỉ thế, nếu cái thai tiếp theo của mẹ cô ấy là con gái thì cô ấy sẽ trở thành tội đồ của gia đình, thế nên cô ấy chỉ dám nghĩ thôi chứ không dám làm.

So với Phùng Chiêu Đệ, Bạch Du cảm thấy mình may mắn hơn nhiều, mặc dù mẹ không thích cô nhưng bà nội và cha không hề bất công.

Nghe nói tên của cô là do ông nội đặt, ở cổ đại, Bạch Du là tên gọi khác của sao trời, là ngôi sao có được linh hồn kiên cường mà dịu dàng. Ông nội hy vọng cô làm một ngôi sao lấp lánh nên mới đặt cái tên này cho cô.

Phùng Chiêu Đệ đặt cái cặp lồng nhôm lên bàn, còn mở nắp ra giúp cô: "Đây là hoành thánh dẹt, một trong những món ăn nổi tiếng nhất đảo Quỳnh Châu chúng tôi, chắc cô chưa ăn bao giờ đâu."

Mùi thơm xông vào mũi, bụng Bạch Du cũng phối hợp kêu "ọc ọc": "Đúng là tôi chưa ăn bao giờ, mùi thơm quá, chắc ăn ngon lắm đây."

Phùng Chiêu Đệ nuốt một ngụm nước bọt rồi gật đầu thật mạnh: "Tất nhiên rồi, bình thường chúng tôi có muốn ăn hoành thánh dẹt cũng không được, chỉ có ngày lễ và ngày cưới mới làm món này thôi. Đầu tiên là xay nát thịt ba chỉ, sau đó cho thêm nấm hương, tôm khô, trộn đều rồi thêm rượu lâu năm cùng các loại gia vị khác, quấy đều để làm nhân bánh. Sau đó cho nhân vào trong lớp da bột mỏng, gói kín rồi cho vào lồng hấp chín, sau khi hấp còn phải chần qua nước sôi. Thế còn chưa xong đâu, còn phải nấu bằng canh xương hầm, rượu lâu năm, nước

mắm và hành thái nhỏ, cuối cùng đổ thêm dầu vừng lên trên mới hoàn thành."

Cần nhiều nguyên liệu và công sức như vậy, không muốn ăn cũng khó.

Nghe Phùng Chiêu Đệ giới thiệu như vậy, Bạch Du cũng vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

Cô bước lại gần quan sát, chỉ thấy trong hộp nhôm có mấy miếng hoành thánh dẹt mỏng như tờ giấy trắng, màu sắc đẹp như ngọc, trông khá giống há cảo ở thành phố Quảng nhưng da mỏng hơn.

Bạch Du: "Cô ăn gì chưa? Có muốn cùng ăn với tôi không?"

Phùng Chiêu Đệ đã thèm rớt nước miếng rồi nhưng vẫn lắc đầu, nói: "Không cần đâu, tôi ăn rồi, cô cứ ăn đi."

Bạch Du nhìn ra cô ấy rất muốn ăn, thế là lấy cái bát ra sẻ cho cô ấy một ít, sau đó mới múc một thìa bỏ vào miệng.

Lớp da bên ngoài vừa vào miệng đã tan, cảm giác vô cùng non mềm, nhân thịt thơm ngọt và dẻo, đúng là ăn rất ngon.

Phùng Chiêu Đệ dè dặt múc một thìa rồi cắn một miếng nhỏ, cô ấy thỏa mãn đến mức híp hết cả mắt lại.

Chương 151: Chương 151

DTV-EBOOK

Đúng là hương vị cô ấy từng được ăn hồi nhỏ.

Thật ra nhà cô ấy không nghèo lắm, so với các gia đình ở đảo Quỳnh Châu, nhà cô ấy được coi như tương đối giàu có, chẳng qua từ nhỏ đến lớn cô ấy cũng chỉ được ăn hoành thánh dẹt đúng một lần.

Bởi vì bà nội nói cô ấy là con gái nên không cần ăn ngon như vậy, thế là lúc nào trong nhà có đồ ăn ngon thì đều chui vào miệng cha cô ấy hết. Lúc mẹ cô ấy mang thai thì có thể ăn một chút nhưng cô ấy và mấy người em gái từ nhỏ đến lớn cũng chỉ ăn thịt được mấy lần.

Mặc dù bây giờ làm nhân viên phục vụ ở nhà khách, mỗi tháng nhận được hai mươi lăm đồng tiền lương, rất nhiều người hâm mộ cô ấy. Nhưng thật ra bọn họ lại không biết mỗi một phân một hào cô ấy kiếm được đều phải nộp cho gia đình, trên người cô ấy không có một xu nào chứ đừng nói đến chuyện mua hoành thánh dẹt mà ăn.

Bạch Du không đói nhưng cũng phải ăn liền mấy miếng mới giảm bớt tốc độ: "Vỏ của món hoành thánh này được làm từ bột khoai lang phải không?"

Phùng Chiêu Đệ: "Cô đoán đúng một nửa, món này được làm thủ công từ thịt heo và bột khoai lang, không chỉ tốn nhiều thời gian mà còn tốn tiền. Thế nên tôi mới hâm mộ cô, phó đoàn Giang đối xử với cô quá tốt luôn!"

Nếu cô ấy có được một đối tượng đối xử tốt với mình như vậy thì dù có bị giảm thọ mười năm cô ấy cũng sẵn lòng.

TBC

Bạch Du tí thì sặc nước miếng: "Khụ khụ… Tôi và phó đoàn Giang không phải mối quan hệ đó."

Ít nhất là tạm thời không phải.

Phùng Chiêu Đệ nghiêm túc nói: "Tôi không hề nói vớ vẩn, cô không biết trên đảo có bao nhiêu cô gái muốn gả cho phó đoàn Giang đâu. Nhưng mà phó đoàn Giang chưa từng để ý đến bọn họ, còn chẳng thèm nhìn nhiều một cái nào, thế mà đối với cô thì khác hẳn. Anh ấy không chỉ cho cô ở trong ký túc xá của mình mà còn nhờ đầu bếp Diêu làm đồ ăn riêng cho cô, cô thấy anh ấy đối xử với cô có tốt không?"

Bạch Du cảm thấy trái tim mình như bị cái gì đó kéo mạnh một cái: "Đầu bếp Diêu?"

Phùng Chiêu Đệ: "Đầu bếp Diêu là đầu bếp trưởng trong nhà ăn của căn cứ hải quân, đồ ăn mà ông ấy nấu là ngon nhất, rất nhiều nhà có khách hay cưới gả đều muốn mời đầu bếp Diêu nấu mấy món đồ ăn để nâng cao thể diện. Nhưng đầu bếp Diêu toàn từ chối thôi, dù sao ông ấy cũng bận như vậy, thế mà phó đoàn Giang lại có thể nhờ ông ấy nấu đồ ăn cho cô, tôi hâm một cô c.h.ế.t mất!

Nếu Phùng Chiêu Đệ không giải thích thì cô còn tưởng là Giang Lâm mua món hoành thánh dẹt này ở nhà ăn, nghe vậy thì có lẽ món thịt heo kho rau mận cô ăn tối qua cũng do vị đầu bếp Diêu tự tay làm.

Nhịp tim của Bạch Du đột nhiên đập nhanh hơn.

Cảm giác như thể có người rót nước đường vào trong không khí.

Có thứ gì đó ngọt lịm chậm rãi len lỏi vào trong trái tim cô.

Phùng Chiêu Đệ không chú ý đến chút khác thường của cô, cô ấy đột nhiên hạ giọng nói: "Vừa nãy đến đây tôi có nhìn thấy Tôn Tường Vy thở hồng hộc chạy từ hướng này ra, có phải cô ta đến tìm cô không?"

Tôn Tường Vy?

Bạch Du giật mình, nhanh chóng hiểu ra Tôn Tường Vy chính là cô gái vừa bị cô nhốt ngoài cửa: "Cô ta có đến gõ cửa nhưng tôi không để ý đến cô ta mà đóng cửa luôn."

Lần này đến lượt Phùng Chiêu Đệ giật mình: "Ý cô là cô không chỉ không cho cô ta vào phòng mà còn đóng cửa ngay trước mặt cô ta?"

Bạch Du Bạch Du gật đầu.

Ngay sau đó, Phùng Chiêu Đệ cười như nắc nẻ: "Hahaha… Không ngờ Tôn Tường Vy mà cũng có ngày này, tôi cười c.h.ế.t mất! Biết thế thì tôi đã đi nhanh mấy bước để nhìn dáng vẻ cô ta tức điên rồi."

"Cô gái tên Tôn Tường Vy đó là ai vậy?"

Phùng Chiêu Đệ hoàn toàn không che giấu việc mình không thích Tôn Tường Vy, điều này khiến Bạch Du cũng cảm thấy hứng thú.

Chương 152: Chương 152

DTV-EBOOK

Phùng Chiêu Đệ lau chút nước mắt vừa trào ra bên khóe mắt, nói: “Bác cả của Tôn Tường Vy là chính ủy của căn cứ hải quân, nghe nói cha mẹ cô ta và họ hàng đều là cán bộ. Tôi còn nghe nói thế hệ thứ ba của nhà họ Tôn bọn họ chỉ có mình cô ta là con gái nên ở nhà được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, muốn cái gì được cái đấy. Ở trong căn cứ này, bình thường cô ta gặp ai cũng hếch cái mũi lên trời, còn tự cho mình là người đẹp nhất, chẳng qua mọi người nể nên mới nịnh nọt cô ta thôi. Thế mà cô ta lại coi là thật, so với cô thì cô ta còn kém xa!”

Bạch Du im lặng một lát mới nói ra nghi vấn trong lòng: “Có phải cô ta thích anh Giang Lâm không?”

Phùng Chiêu Đệ gật đầu như cái chày giã tỏi: “Năm ngoái Tôn Tường Vy và cha mẹ cô ta từ Nam Kinh đến đảo Quỳnh Châu thăm người thân, lúc mới đến đây, cô ta rất ghét khí hậu nắng nóng trên đảo, cũng không thích ở đây vì có nhiều côn trùng. Cô ta còn nói người trên đảo đen như than đá, nói chung là chẳng thấy ai vừa mắt, nói đảo Quỳnh Châu là nơi khỉ ho cò gáy, chim không thèm ị. Ai ngờ vừa nhìn thấy phó đoàn Giang đã mê mẩn không đi nổi đường, sau đó còn không chịu quay về Nam Kinh mà ở lại căn cứ luôn, còn vào đoàn văn công của căn cứ nữa.”

Mặc dù Phùng Chiêu Đệ rất ghét Tôn Tường Vy mắt chó coi thường người khác nhưng thật ra lại rất hâm mộ cô ta.

Tôn Tường Vy khác với những cô gái bị gọi là đồ của nợ như bọn họ, cô ta lớn lên trong sự yêu thương, đùm bọc, chiều chuộng hết mực, muốn gì được nấy. Chỉ nói riêng quần áo trên người cô ta thôi cũng đều là hàng hiệu theo mốt mới nhất, các cô gái trên đảo đừng nói là có được, chỉ nhìn cũng chưa được nhìn thấy bao giờ ấy chứ.

Đúng là không có so sánh thì không có đau thương!

Bạch Du không ngờ địa vị của Tôn Tường Vy lại lớn như vậy, thì ra là cháu gái ruột của chính ủy.

Nhưng cô cũng không mấy để tâm, cô không hề làm gì Tôn Tường Vy, mà dù có làm gì cũng không sợ, nhà họ Tôn có địa vị cao nhưng chưa chắc nhà họ Giang đã thua.

Huống hồ, nếu chút phiền toái nhỏ như vậy mà Giang Lâm cũng không giải quyết được thì cô cũng phải nghĩ lại xem có nên đi theo anh không.

Phùng Chiêu Đệ ăn xong thì lập tức rời đi, cô ấy muốn về ngủ bù, đêm nay còn phải trực ca nữa.

Phùng Chiêu Đệ vừa đi được một lúc thì có một lính cần vụ đến, nói là Giang Lâm đang bận nên bảo anh ta đến đưa cô đi thăm quan.

Bạch Du biết mỗi ngày lính cần vụ có rất nhiều việc phải làm nên không muốn lãng phí thời gian của người ta. Cô từ chối yêu cầu đi cùng của anh ta rồi đi một mình tham quan khắp nơi.

***

Hoa khai lưỡng đầu, các biểu nhất chi.

Lúc trước chỉ có Lâm Hướng Tuyết và ông nội cô ấy biết Bạch Du đến đảo Quỳnh Châu, bây giờ lại thêm một người là ông Giang.

Từ tối qua, sau khi biết được chuyện này, trái tim của ông Giang cứ treo lơ lửng như cái thùng múc nước trong giếng, cứ lắc lư mãi mà không rơi xuống.

“Tiểu Vương, cậu thử nói xem con bé Du Du nghĩ thế nào mà lại chạy đến đảo Quỳnh Châu thế?”

Tiểu Vương trong miệng ông Giang chính là chú Vương tài xế, cũng chỉ có ông Giang mới có thể gọi một ông già hơn năm mươi tuổi là Tiểu Vương.

Chú Vương suy tư một lát mới thận trọng nói: “Ông chủ, tôi nghĩ khả năng cao là Du Du muốn chọn Giang Lâm.”

Nghe được đáp án này, ông Giang không biết nên vui mừng hay đau đầu: “Cậu cảm thấy liệu con bé Du Du có bị thằng nhãi Giang Lâm lừa đi qua đó không?”

Chú Vương: “Tôi không nghĩ vậy, hai đứa trẻ đều không phải người hồ đồ.”

TBC

Mặc dù tối qua ông Giang luôn mồm chất vấn Giang Lâm có phải đã lừa gạt Bạch Du đến đảo Quỳnh Châu không nhưng ông ấy biết rõ nhân phẩm của Giang Lâm, anh không phải loại người đó.

Chương 153: Chương 153

DTV-EBOOK

Giang Lâm là đứa trẻ xuất sắc nhất thế hệ này của nhà họ Giang, cũng là đứa trẻ mà ông ấy nhìn từ nhỏ đến lớn nên biết rất rõ nhân phẩm của anh.

Nếu không phải Giang Lâm lừa người qua đó thì chỉ có thể là Bạch Du tự đến.

Nói cách khác thì Bạch Du định chọn Giang Lâm làm đối tượng kết hôn.

Nghĩ đến đây, ông Giang không ngừng thở dài: "Nếu để thằng năm biết được chuyện này, chỉ sợ tình cảm của hai anh em nó sẽ rạn nứt."

Chú Vương: "Ông chủ, ngài không phải lo quá đâu, người xưa đã nói rồi, con cháu tự có phúc của con cháu, tôi tin mấy đứa trẻ sẽ tự giải quyết tốt. Vả lại, chẳng phải ngài vẫn luôn lo Giang Khải sẽ bắt nạt con bé Du Du sao? Nếu là Giang Lâm thì tôi thấy không phải lo lắng nữa."

Ông Giang nghe vậy thì cũng cảm thấy có lý: "Cậu nói cũng đúng, tôi cảm thấy thằng năm không đủ chững chạc. Nếu tôi còn sống thì không sao, chỉ sợ tôi không còn nữa thì nó sẽ bắt nạt con bé Du Du."

TBC

Khi đặt ra hôn ước với nhà họ Bạch, ông ấy vốn định chờ đến khi Bạch Du trưởng thành sẽ chọn một đứa cháu ưu tú nhất nhà họ Giang cho cô, ai ngờ Bạch Du lại thích Giang khải từ nhỏ.

Giang Khải có thông minh không? Thông minh, cũng rất ưu tú, chẳng qua quá tự phụ, bên trên lại có một người anh trai xuất sắc hơn mình rất nhiều nên mới cảm thấy bất công.

Ông ấy còn có lòng mài giũa tính cách của đứa trẻ kia, chẳng qua ông ấy quá bận, hai là vợ chồng con thứ ba lại quá chiều chuộng Giang Khải nên anh ta mới không thể sửa được trạng thái mất cân bằng trong lòng.

Nhưng ông ấy cảm thấy dù thế nào thì Giang Khải cũng sẽ không làm chuyện gì quá mức, quả thực có nghĩ nát óc cũng không thể ngờ được anh ta lại có quan hệ nam nữ hỗn loạn với chị họ của Bạch Du, làm gì có cái lý đó!

Cũng may con bé Du Du không chệch khỏi quỹ đạo mà đồng ý với ông ấy sẽ chọn một trong những con cháu của nhà họ Giang một lần nữa, nếu cô chọn Giang Lâm thì coi như yên tâm rồi.

Giang Lâm rất ưu tú, tính cách trầm ổn, dù anh không thích con bé Du Du

nhưng chỉ cần đã gật đầu đồng ý thì nhất định sẽ bảo vệ và chăm sóc cô cả đời.

Điều đáng lo duy nhất là chuyện này khả năng sẽ khiến tình anh em của Giang Lâm và Giang Khải tan vỡ.

Nhưng không phá thì không xây được, nếu Du Du đã quyết định chọn Giang Lâm thì ông già này nên giúp Giang Khải hoàn toàn từ bỏ…

Chỉ trong nháy mắt ông Giang đã đưa ra quyết định, ông ấy đứng lên đi về thư phòng.

Giang Khải nhanh chóng nhận được tin tức - Ông Giang bảo anh ta chờ một tháng sau lại đến quân đội ở Tây Bắc.

Giang Khải nghĩ mãi cũng không hiểu quyết định này là thế nào.

Bởi vì mới trước đó ông cụ đã ra lệnh chờ bao giờ vết thương trên đầu anh ta khỏi thì sẽ lập tức xuất phát đến Tây Bắc.

Tây Bắc là một khu vực rất khó khăn, nghe nói đến tắm rửa cũng là vấn đề.

Anh ta có bệnh sạch sẽ, không chịu nổi việc không được tắm rửa.

Quan trọng là một khi đã đi Tây Bắc thì có muốn về cũng vô cùng khó khăn.

Thế nên anh ta không muốn đi Tây Bắc một chút nào, nhưng ông cụ lại chỉ cho hai lựa chọn, một là đi đến quân đội ở Tây Bắc, hai là cút khỏi nhà họ Giang.

Ông cụ mà đã quyết định thì không một ai trong nhà họ Giang dám nói giúp anh ta.

Trừ phi Bạch Du chủ động nói giúp.

Giang Khải nhớ lại hai tháng trước Bạch Du hỏi anh ta muốn quà sinh nhật gì, lúc đó anh ta còn mất kiên nhẫn nói cái gì cũng được. Thế mà Bạch Du lại chẳng cảm thấy tủi thân mà còn đếm ngón tay nói muốn tự đan cho anh ta một cái áo len, còn định nấu một bàn đồ ăn để chúc mừng anh ta.

Cô nói gặp được anh ta là niềm hạnh phúc nhất cuộc đời cô.

Lúc nói câu này, vẻ mặt của cô vừa hạnh phúc lại chân thành, hoàn toàn không nhìn ra chỉ một thời gian sau đó cô lại nói lời chia tay với anh ta, còn đòi giải trừ hôn ước.

Chương 154: Chương 154

DTV-EBOOK

Nhớ đến ngày Bạch Du cắt đứt quan hệ hôm tụ họp, trong đầu Giang Khải đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ…

Chẳng lẽ lúc trước Bạch Du thích anh ta như vậy đều là giả vờ?

Không chỉ một mình anh ta mà còn có một người trong đại viện đang sống trong nước sôi lửa bỏng.

Người này chính là Tần Chính Nhân.

Hôm đó, sau khi bà ta bị con nhãi khốn kiếp Bạch Du đánh cho trật khớp cằm, bác sĩ đã dặn sau này bà ta không thể cười quá to, cũng không được ăn đồ quá cứng, nếu không sẽ có khả năng trật khớp cằm!

Điều khiến bà ta càng giận là bà Bạch lại định bắt Bạch Phi Bằng ly hôn với bà ta thật!

Mặc dù bà ta không có tình cảm quá sâu sắc với Bạch Phi Bằng nhưng thật sự không hề muốn ly hôn.

Thời đại này, ly hôn là chuyện rất mất mặt, trong số những người bà ta quen thì số người ly hôn không đủ một bàn tay. Vả lại, phụ nữ đã ly hôn sẽ không được sống thoải mái, không được ở lại nhà chồng, cũng không thể về nhà mẹ đẻ, ngày nào cũng phải bị người ta chỉ trỏ, bàn tán.

Bà ta cảm thấy nhan sắc của mình vẫn còn tốt, nhưng đã đến tuổi này rồi, nếu tái hôn thì cùng lắm chỉ có thể gả cho đàn ông góa vợ, mà còn chưa chắc

đã đẹp trai bằng Bạch Phi Bằng, càng chưa chắc đã có địa vị như ông.

Đám bà tám trong đại viện quân khu sẽ chỉ trỏ bàn tán về bà ta, còn có người đứng ngay trước mặt mắng bà ta là kẻ hồ đồ!

Bà ta xuất sắc hơn bọn họ cả một đời, tao nhã cả một đời, chưa từng nghi tới sẽ có ngày lại biến thành trò cười trong lúc trà dư tửu lậu cho người ta!

Bà ta nhất quyết không đồng ý việc ly hôn!

TBC

Thế là bà ta đi tìm chính ủy Vương, cấp trên của Bạch Phi Bằng, cuối cùng cũng khiến ông tạm thời từ bỏ ý định ly hôn.

Chẳng qua chuyện nhà không được suôn sẻ mà đến đơn vị cũng không hài lòng.

Cũng không biết tên khốn nạn nào đã viết đơn báo cáo chuyện gia đình bà ta đến đơn vị!

Chính ủy còn gọi bà ta lên nói chuyện, cảnh cáo bà ta chú ý hình ảnh của mình, nếu lại bị quần chúng báo cáo thì cái chức chủ nhiệm của bà ta có lẽ sẽ không còn giữ được!

Bao nhiêu chuyện cùng nhau ập tới khiến tâm trạng Tần Chính Nhân vô cùng u ám, người cũng tiều tụy hơn nhiều, thoạt nhìn như già đi cả chục tuổi.

***

Bạch Du không biết những chuyện xảy ra ở thủ đô, dù có biết thì cũng không có tâm trạng quan tâm.

Đời trước, cô chưa từng đến đảo Quỳnh Châu.

Chỉ mới đi tham quan một chút cô đã yêu ngay khung cảnh biển trời xanh biếc ở đây.

Cách đó không xa, chim hải âu bay là là trên mặt biển, ánh nắng chiếu xuống như rải một vốc bạc vụn xuống biển, sóng nước lấp lánh.

Xa hơn chút nữa là những hòn đảo xanh mướt, trông giống như những viên ngọc bích được khảm nạm trên một miếng bảo thạch màu lam, đẹp đến mức người ta không thể rời mắt.

Mặc dù rất nhiều người nói sống ở đảo Quỳnh Châu rất khổ, có rất nhiều nơi vẫn đang khai hoang, chắc chắn không thể phồn hoa được bằng thủ đô, cuộc sống cũng không tiện lợi bằng thủ đô.

Nhưng nếu bảo cô sống ở đây thì cô cũng bằng lòng.

Có mấy đứa trẻ không phải đi học xách cái xô nhỏ đi dọc bờ biển bắt hải sản, dù không nhặt được đồ ăn ngon thì có vỏ sò xinh đẹp cũng đủ khiến chúng vui vẻ không thôi.

Bạch Du nhìn cảnh này, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu.

Cô đột nhiên tìm ra mục tiêu tương lai của mình, cô biết sau này nên làm gì rồi.

Cô vẫn luôn giỏi thủ công, tự nhận mắt thẩm mỹ và trình độ của mình khá tốt, bây giờ lại đặt cô vào một nơi có vị trí địa lý tuyệt hảo như vậy.

Ở đây có rất nhiều vỏ sò tự nhiên, sau khi trải qua công đoạn điêu khắc, chúng sẽ trở thành những món đồ thủ công mỹ nghệ sống động.

Cô còn có thể thử nuôi ngọc trai ở đây.

Chương 155: Chương 155

DTV-EBOOK

Trong số các loại trang sức thì cô thích nhất là ngọc trai, bất kể là ngọc trai đen Tahiti hay ngọc trai nước ngọt, ngọc trai vàng Nam Dương hay ngọc trai biển thì cô cũng lưu luyến không rời.

Kiếp trước, cô dùng tài sản mà bà nội để lại mua rất nhiều trang sức bằng ngọc trai, nào là dây chuyền ngọc trai, hoa tai ngọc trai, vòng ngọc trai. Để mua được ngọc trai chất lượng nhất, cô còn mất công đi học các kiến thức về ngọc trai, bao gồm cả cách nuôi trai lấy ngọc.

Thật ra đời trước cô muốn mở một trang trại nuôi trai, chẳng qua khi đó Giang Khải và Lâu Tú Anh đều không ủng hộ cô làm, bọn họ cảm thấy ngọc trai không bán được giá cao, cũng không nghĩ cô có thể nuôi thành công.

Đến lúc bọn họ đồng ý cho cô mở thì các trang trại chăn nuôi đã mọc lên như nấm, rất nhiều người đã kiếm được bộn tiền, cô đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Đời này, không có Giang Khải và Lâu Tú Anh cản trở, cô có thể làm bất cứ chuyện gì mình muốn làm.

Nghĩ đến đây, Bạch Du cảm thấy rất phấn khởi.

Muốn ở lại đảo Quỳnh Châu thì việc cần làm đầu tiên là giải quyết Giang Lâm.

Đêm qua cô đã nhìn thấy hết cơ thể Giang Lâm nên tất nhiên phải chịu trách nhiệm với anh.

Cô quyết định tối nay sẽ giải quyết xong Giang Lâm.

Bước đầu tiên: Nấu một bàn đồ ăn ngon.

Thế là, cô đi tìm chị Lôi cùng đi ra quầy bán đồ ăn mua một số nguyên liệu về.

Lâu Mạn Lệ lén lút đi theo sau lưng Bạch Du vào nhà chị Lôi.

Cô ta muốn xem xem Bạch Du trông ra sao, sau đó có thể báo cho chị cô ta để lấy được nhiều đồ tốt.

Chẳng qua, khi cô ta vừa đi đến cửa sổ nhà bếp thì thấy Bạch Du đang cầm con d.a.o c.h.é.m "phập" một phát vào cổ con gà.

Chỉ một nhát đã chặt đứt lìa cổ gà!

Lâu Mạn Lệ chợt cảm thấy cổ mát lạnh.

Thế vẫn chưa xong đâu.

Ngay sau đó, chỉ thấy Bạch Du cầm con gà mất đầu nhưng vẫn chưa c.h.ế.t hẳn lên rồi ném thẳng vào mặt cô ta…

Con gà không đầu đó đập thẳng vào mặt cô ta với cái cổ tóe máu…

"Aaa…"

Máu gà phun đầy mặt Lâu Mạn Lệ, con gà không đầu theo phản xạ xòe móng vuốt cào vào mặt cô ta mấy cái.

Phải nói là, sức lực khi vùng vẫy giãy c.h.ế.t thật sự không thể coi thường được, dù chỉ là một con gà không đầu thì chỉ mới cào mấy lần đã cào nát mặt Lâu Mạn Lệ.

Lâu Mạn Lệ gào khóc đau đớn, túm con gà không đầu ném xuống đất rồi quay đầu bỏ chạy, cứ như sau lưng có quỷ đuổi theo cô ta.

Cô ta sợ c.h.ế.t khiếp, chỉ sợ nếu không chạy nhanh thì người tiếp theo bị c.h.ặ.t đ.ầ.u chính là mình.

Cô ta không ngờ đối tượng của Giang Lâm trông giống như hồ ly tinh mà lại ra tay ác độc như vậy, chặt đứt cổ gà mà không hề do dự. Dù sau này có cho nhiều sữa mạch nha đến đâu cô ta cũng không dám theo dõi cô nữa.

Thấy con gà không đầu cuối cùng cũng bất động, chị Lôi mới đi ra nhặt con gà lên, cười nói: "Tiểu Du, chiêu này của em hay lắm! Chị thấy sau này cô ta nhìn thấy em kiểu gì cũng đi đường vòng."

Không chỉ người phụ nữ đó mà vừa rồi chính chị ấy cũng giật nảy mình.

Chị ấy không ngờ đối tượng của Giang Lâm thoạt nhìn mềm mại yếu ớt, trắng trẻo xinh đẹp như vậy mà có thể dứt khoát cầm d.a.o chặt đứt cổ gà.

Sự tàn nhẫn đó hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài xinh xắn của cô.

Bạch Du cười nói: "Tốt nhất cô ta đừng đến nữa, nếu không d.a.o trong tay em sẽ không khách sáo với cô ta đâu."

Cô đã phát hiện Lâu Mạn Lệ theo dõi mình từ lâu, chẳng qua chỉ án binh bất động thôi.

Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết lý do Lâu Mạn Lệ theo dõi cô, Lâu Mạn Lệ là tai mắt của Lâu Tú Anh, cô ta theo dõi cô là để biết được tin tức của Giang

Lâm, cũng không biết cô ta đã báo cáo bao nhiêu chuyện cho Lâu Tú Anh.

Chương 156: Chương 156

DTV-EBOOK

Mặc dù mọi người ở thủ đô sớm muộn gì cũng biết chuyện cô chạy đến đảo Quỳnh Châu tìm Giang Lâm, nhưng trước khi ván đã đóng thuyền, cô hy vọng bọn họ càng biết muộn càng tốt.

Nói xong, cô cầm con gà không đầu đi vào trong, sau đó nhanh nhẹn ném vào trong thùng nước nóng, làm vậy sẽ dễ vặt lông hơn.

Không cần nhúng nước sôi quá lâu, chỉ cần mấy phút là được, chị Lôi lại gần giúp vặt lông gà: "Em là người quen cũ của người phụ nữ họ Lâu kia à?"

TBC

Mặc dù Lâu Mạn Lệ mới đến đảo Quỳnh Châu nhưng cái miệng rất nhiều chuyện, còn cực kỳ thích khoe khoang, người chị gái gả đến nhà chồng cực giàu ở thủ đô của cô ta có gửi cái rắm về thì cô ta cũng phải khoe khoang một lượt.

Bạch Du cũng không giấu giếm: "Cô ta là em ruột của mẹ kế anh Giang Lâm."

Nghe thấy mối quan hệ này, chị Lôi không khỏi tặc lưỡi: "Bảo sao suốt ngày đi khoe khoang khắp nơi, nhưng nếu cô ta là họ hàng của Tiểu Giang thì sao chưa từng nghe thấy cô ta nhắc đến?"

Bạch Du suy nghĩ một lúc rồi nói: "Chắc là cũng muốn nhưng lại nhát gan."

Giang Lâm lạnh lùng nghiêm túc, khí thế mạnh mẽ, người ở cách tám trượng cũng bị khiếp sợ, mặc

dù Lâu Mạn Lệ thích khoe khoang nhưng cô ta lại không dám tùy tiện dính líu đến Giang Lâm, chắc Lâu Tú Anh cũng cảnh cáo cô ta.

Bạch Du muốn giúp vặt lông gà nhưng chị Lôi lại không cho cô nhúng tay: "Em đi chuẩn bị nguyên liệu khác đi, có cái nào không biết làm thì cứ để đấy lát chị làm cho, em đừng có để tay bị thương nhá."

Mặc dù Bạch Du luôn miệng nói mình biết nấu cơm nhưng chị Lôi không tin lắm, Bạch Du thật sự quá trắng trẻo, xinh đẹp, thoạt nhìn chính là một người đẹp yếu ớt mười ngón tay không dính nước.

Ai ngờ, ngay sau đó chị ấy đã bị vả mặt.

Chỉ thấy Bạch Du nhanh nhẹn gọt vỏ khoai tây, sau đó cầm d.a.o lên thái thành miếng.

Chị Lôi thấy vậy thì ngẩn cả người.

Chỉ thấy những miếng khoai tây được cắt ra vừa mỏng vừa đều, sợi nào sợi nấy cứ như được đo bằng thước, động tác của cô vừa nhanh vừa chính xác, chị Lôi nhìn mà hoa cả mắt.

"Tiểu Du, tay nghề của em tốt thật đấy!" Tuổi còn trẻ mà kỹ năng dùng d.a.o lại cao minh như vậy.

Bạch Du cười nhạt, nói: "Quen tay hay việc thôi."

Chị Lôi nhìn con gà trong tay, suy tư một lát rồi hỏi: "Tiểu Du, có phải em nấu ăn rất ngon không?"

Hai người họ mua chung nhau con gà này, định chia mỗi người một nửa, chẳng qua lúc trước chị ấy sợ Bạch Du nấu ăn không ngon nên định tự nấu,

nhưng bây giờ nhìn thấy kỹ năng dùng d.a.o của Bạch Du điêu luyện như vậy thì lại nảy ra ý khác.

Bạch Du khiêm tốn nói: "Nghe nói là cũng được."

Chị Lôi: "Vậy chị có thể nấu chung con gà này với em không? Nấu xong thì lại chia đôi."

Không phải chị ấy lười mà là chị ấy nấu ăn không ngon lắm. Được rồi, thật ra là nấu ăn không ngon.

Bạch Du lập tức gật đầu: "Được ạ."

Chị Lôi không tiện làm phiền Bạch Du quá nhiều nên chỉ nấu chung thịt gà với cô.

Mặc dù nấu ăn không ngon nhưng chị Lôi lại vặt lông rất nhanh, chỉ một lát sau đã vặt sạch lông con gà.

Bạch Du chặt gà thành từng miếng vừa ăn rồi rửa sạch sẽ, sau đó mới cho vào nồi nước sôi.

Gà thời này không giống gà đông lạnh hay gà công nghiệp ở hiện đại, gà bây giờ đều là gà chạy, chỉ ăn côn trùng và thức ăn thừa, thịt săn chắc lại không khô, ăn còn có vị ngọt.

Cô dùng nấm tươi nên không cần ngâm, sau khi Bạch Du cắt nấm, chị Lôi đột nhiên cầm một nắm hạt dẻ ra. Cô ngẫm nghĩ một lát, sau đó bỏ nắm hạt dẻ vào nồi hầm, phần còn lại để nấu món gà kho nấm hạt dẻ.

Làm nóng chảo, đổ dầu, chờ dầu nóng thì thả hành, gừng, tỏi, bát giác và các loại gia vị vào để xào, mùi thơm lập tức xộc vào mũi, sau đó thả gà đã ráo nước vào xào đến khi vàng lên. Tiếp theo, cô cho xì

dầu và nước sôi vào, đun bằng lửa lớn, chờ nước sôi rồi mới bỏ nấm và hạt dẻ vào.

Chương 157: Chương 157

DTV-EBOOK

Trong khi chờ đợi, cô bắt đầu cắt củ sen.

Củ sen chín lỗ giòn ngọt, dùng để xào rau xanh là hợp nhất, củ sen bảy lỗ khá mềm, để nấu canh thì hợp hơn.

Cô cắt củ sen thành từng miếng mỏng, sau đó bỏ thêm một thìa muối, một thìa giấm trắng, một thìa bột mì và nước sạch để rửa.

TBC

Chị Lôi thấy Bạch Du dùng nhiều thứ để rửa củ sen như vậy thì khó hiểu nói: "Tiểu Du, sao em lại phải dùng nhiều đồ để rửa củ sen như vậy, có tác dụng gì à?"

Bạch Du: "Muối có tác dụng sát trùng, giấm trắng có thể ngăn củ sen bị oxi hóa thành màu đen, còn bột mì thì có thể hấp thụ trứng hay bùn có thể còn sót lại trong lỗ của củ sen, dùng mấy thứ này để rửa vừa sạch sẽ vệ sinh lại đẹp mắt."

Chị Lôi líu lưỡi ngạc nhiên: "Thì ra rửa củ sen cũng cần nhiều kiến thức như thế."

Bạch Du mỉm cười, để củ sen đã cắt thành miếng vào ngâm, sau đó quay sang pha nước sốt. Cô dùng một thìa đường trắng, một thìa muối ăn, nửa thìa giấm trắng, nửa bát nước trong, sau đó cho thêm hai thìa tinh bột bắp trộn đều vào nhau. Tiếp theo, Bạch Du tráng củ sen đã ngâm được một lát qua nước rồi rửa thêm mấy lần nữa.

Sau bước này, quá trình rửa đã hoàn tất, tiếp theo là chần nó qua nước sôi, còn phải cho thêm giấm trắng, một chút muối và dầu. Chần một lát thì vớt ra để vào nước lạnh, ngâm thêm một lúc thì lát nữa ăn sẽ giòn hơn.

Cô bắc nồi lên bếp, đổ dầu, chờ dầu nóng thì thả tỏi đã cắt thành miếng vào, xào bằng lửa lớn rồi cho thêm ớt xanh, ớt đỏ vào, xào một lúc thì cho thêm củ sen đã ráo nước vào, nhanh tay xào mấy lần rồi rưới thêm nước sốt đã pha sẵn, xào thêm một lát nữa là hoàn thành.

Người ta thường nói người ngoài xem lấy vui, người trong nghề mới biết, mặc dù chị Lôi không giỏi nấu ăn nhưng dù gì cũng nấu cơm ở nhà bếp mấy chục năm, chị ấy có thể nhìn ra tay nghề nấu ăn của Bạch Du không phải dạng bình thường.

Xem ra câu "Nghe nói cũng được" là Bạch Du quá khiêm tốn.

Chị Lôi đang định đi làm việc khác nhưng bây giờ nhìn Bạch Du nấu ăn thì không khỏi há hốc mồm ngạc nhiên.

Xào củ sen xong, gà kho nấm hạt dẻ cũng được ăn rồi, mùi thơm của hạt dẻ, nấm và thịt gà dung hợp lại với nhau, các loại gia vị cũng ngấm vào trong đó, sau khi cạn nước thì thịt gà biến thành màu nâu đỏ, mùi hương lan tỏa khắp nơi.

Chị Lôi nuốt nước bọt, nói: "Tiểu Du, em nấu thịt gà thơm quá, không biết ăn có ngon như thế không nhỉ?"

Bạch Du thấy chị Lôi sắp rớt nước miếng đến nơi thì nhịn cười nói: “Hay chị thử gặp một miếng nấm xem?”

Nói rồi, cô rắc hành lá đã thái nhỏ lên xong thịt gà, hoàn thành bước cuối cùng.

Chị Lôi nghe vậy thì lập tức cầm đũa gắp một miếng thịt gà, sau đó lại gặp hạt dẻ và nấm.

Bạch Du: ?

Kỹ năng dùng đũa a nhanh như chớp này của chị chẳng lẽ dùng để trộm đồ ăn à?

Chị Lôi không hề cảm thấy xấu hổ, cũng không sợ thịt gà vẫn còn nóng mà cho thẳng vào miệng, cảm giác ngon tuyệt cú mèo lập tức khiến chị ấy say mê.

Thịt gà mềm mịn trơn tuột, không hề bị khô một chút nào, vừa ăn một miếng đã cảm thấy trong miệng toàn nước sốt, chị ấy lại ăn thêm một miếng hạt dẻ, hạt dẻ hấp thu tinh hoa từ nấm và thịt gà nên không hề có cảm giác ngán.

Trên đũa chỉ còn một cây nấm, thế mà chị Lôi lại có suy nghĩ nhịn ăn, bởi vì ăn hết miếng này thì sẽ không còn nữa!

Bạch Du không biết sự rầu rĩ của chị Lôi, sau khi rửa sạch nồi, cô thái khoai tây rồi chần nửa phút, tiếp theo lại vớt ra trụng vào nước lạnh.

Làm xong, cô đặt chảo lên bếp, chờ ráo chảo thì đổ dầu vào, chờ dầu nóng thì thả hành, gừng, ớt và vài nguyên liệu khác rồi xào với lửa lớn, tiếp theo vớt khoai tây ra cho ráo nước rồi đổ vào xào, xào một lúc thì cho thêm giấm trắng, xì dầu, muối ăn và vài loại gia vị khác.

Chương 158: Chương 158

DTV-EBOOK

Xào thêm vài lần nữa là xong món khoai tây sợi chua cay.

Từ lúc Bạch Du xào củ sen chị Lôi đã hối hận rồi, ngửi mùi hương thơm phức trong bếp, chị ấy càng nghĩ càng hối hận, biết thế đã nhờ Bạch Du xào cả củ sen với khoai tây rồi.

Thơm c.h.ế.t mất!

Nhưng giờ có hối hận cũng không kịp.

Chị Lôi trơ mắt nhìn Bạch Du chia gà kho nấm hạt dẻ làm hai phần rồi bưng một phần và mấy món khác để phòng của Giang Lâm.

**

Trong khi đó, Giang Lâm và Tạ Húc Đông, Cát Đại Xuyên đang đi về phòng.

Trên đường đi, có rất nhiều cô gái chưa chồng và phụ nữ có chồng lia ánh mắt ngưỡng mộ về phía Giang Lâm.

“Phó đoàn Giang đẹp thật đấy! Nếu anh ấy chị cười với tôi một cái chắc tôi quên mình đã có chồng mất.”

“Tôi cũng thế, bình thường hay nghĩ nếu Tây Môn Khánh mà đẹp trai bằng một nửa Phó đoàn Giang thì tôi cảm thấy Võ Đại Lang uống thuốc quá chậm.”

“Tiếc là phó đoàn Giang đã có đối tượng rồi, tôi có nhìn thấy đối tượng của anh ấy từ xa rồi, trông đẹp lắm, cực kỳ xứng với phó đoàn Giang luôn.”

"..."

Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên đã quá quen với mấy lời nói xem mặt bắt hình dong này rồi.

Gió biển thổi tới, một nhóm nữ binh đang nghiêm trang diễn tập ở bờ biển, các cô gái mặc đồng phục hải quân màu lam, đội mũ thủy thủ, bước chân vững vàng, tự tin.

Bạch Du đang hâm mộ nhìn bọn họ thì nghe thấy mấy tiếng bước chân sau lưng.

Cô quay lại nhìn.

Đập vào mắt là hình ảnh Giang Lâm chói sáng hơn cả ánh mặt trời, sau lưng anh là biển cả mênh mông, mặt biển như một tấm gương lớn, phản chiếu trời xanh mây trắng. Anh cứ đứng đó, gió biển thổi bay mái tóc rối, chiếc nón lá ngày hôm qua vẫn luôn mang theo được anh cầm trong tay.

Lúc này Bạch Du mới phát hiện tóc của Giang Lâm hơi dài, không biết có phải vì không có thời gian cắt không mà mái tóc ngang trán đã dài đến giữa lông mày, ánh chiều tà rơi trên trán khiến anh trông dịu dàng hơn vài phần.

Còn Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên, sau khi nhìn rõ mặt của Bạch Du thì đồng thời hít sâu một hơi.

Này... Chẳng phải quá... Quá... Quá xinh đẹp sao?

Nhìn gương mặt kia đi, còn nhỏ hơn lòng bàn tay của bọn họ nữa! Làn da thì trắng trẻo hơn cả quả vải mới lột vỏ, đôi mắt long lanh ngập nước như nước suối trong, ai nhìn mà không mê mẩn chứ?

Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên cảm thấy chua như bị nhét chanh vào miệng, cảm giác chua chát không thể tả nổi.

Giang Lâm để ý thấy ánh mắt của hai người họ thì bước lên chắn trước mặt Bạch Du, không cảm xúc nói: "Đã nhìn thấy rồi đấy, có thể đi được rồi."

Tạ Húc Đông: "..."

Cát Đại Xuyên: "..."

Còn chưa giới thiệu với bọn họ đã muốn đuổi người rồi, có cần vô tình thế không?

Bạch Du cũng cảm thấy Giang Lâm làm vậy không tốt lắm, thế là chủ động nhô gương mặt nhỏ ra từ sau lưng anh, chào hỏi: "Xin chào, tôi là Bạch Du, đến từ thủ đô."

Tạ Húc Đông: "Xin chào đồng chí Bạch, tôi là Tạ Húc Đông, bạn tốt nhất kiêm anh em của Giang Lâm."

Tạ Húc Đông?

Nghe thấy cái tên này, Bạch Du không khỏi sửng sốt.

Nhưng cô nhanh chóng nhớ ra cái người tên Tạ Húc Đông này là ai.

Đời trước, sau khi Giang Lâm xảy ra chuyện, nhà họ Giang muốn mang tro cốt của anh về thủ đô, nhưng một sĩ quan đi làm nhiệm vụ cùng Giang Lâm đã đứng ra nói nguyện vọng cuối cùng của Giang Lâm là được rải tro cốt xuống vùng biển của đảo Quỳnh Châu.

Người sĩ quan kia chính là Tạ Húc Đông.

TBC

Chẳng qua cô chỉ nhìn thấy Tạ Húc Đông của hai năm sau, lúc đó anh ấy không giống bây giờ, cả người tiều tụy, gầy trơ xương, còn bị què một chân, người trông giống như một bộ xương biết đi, khác hẳn với chàng trai trẻ tuổi rạng rỡ nhiệt huyết này.

Đây cũng là lý do cô không nhận ra anh ấy.

Giang Lâm thấy cô sững người nhìn Tạ Húc Đông thì không khỏi nhíu mày.

Chương 159: Chương 159

DTV-EBOOK

Ngay sau đó, Tạ Húc Đông cảm nhận được một luồng sát khí ập vào mặt.

May mà luồng sát khí này nhanh chóng bị giọng nói của Cát Đại Xuyên cắt đứt: "Chào đồng chí Bạch, tôi là Cát Đại Xuyên, lần trước tôi cùng ngồi tàu hỏa với phó đoàn Giang từ thủ đô đến đây nên đã nghe nói đến cô rồi, tôi còn biết cô làm bánh bao thịt gà với bánh quế hoa đấy."

Bây giờ nghĩ đến bánh bao thịt gà kia, anh ấy vẫn không nhịn được chảy nước miếng.

Bạch Du không ngờ còn có chuyện như vậy, cô cười nói: "Tôi có cho thêm ít rượu trong bánh bao thịt gà, không biết anh có ăn được không?"

Ai ngờ nói xong lại thấy Cát Đại Xuyên lắc đầu, Bạch Du còn tưởng ý anh ấy là không ăn được, biết đâu sau đó Cát Đại Xuyên lại ai oán nói:

"Tôi không được ăn, phó đoàn Giang độc chiếm một mình cả chỗ đấy, không chia cho tôi nửa miếng nào luôn!"

Lòng ai oán lớn thật đấy!

Giang Lâm: "..."

Bạch Du: "..."

Sắc mặt Giang Lâm đã lạnh như băng, nhưng cái tên ngốc Cát Đại Xuyên vẫn chưa nhận ra mà vẫn nói tiếp: "Trên tàu hỏa có người muốn mua đồ ăn mà cô

làm cho phó đoàn Giang nhưng cậu ấy lại từ chối, nói là trẻ con trong nhà làm, không thể chia cho người khác được. Lúc đấy tôi còn tưởng trẻ con mà cậu ấy nói là con gái cậu ấy cơ, thì ra là đồng chí Bạch."

TBC

Giang Lâm: "…"

Khuôn mặt Bạch Du lập tức đỏ như quả cà chua.

Cô không ngờ Giang Lâm còn có một mặt "ngây thơ" như vậy, càng không ngờ anh lại bảo cô là trẻ con trước mặt người khác.

Giang Lâm lại hạ lệnh đuổi khách: "Các cậu đi được rồi đấy."

Đúng lúc này, cái mũi chó của Tạ Húc Đông đã phát huy tác dụng: "Thơm quá! Hình như mùi thơm này bay từ trong nhà ra!"

Bạch Du: "Tôi có nấu mấy món ăn, không biết đồng chí Tạ và đồng chí Cát đã ăn chưa? Hay là ở lại cùng ăn đi."

Cô không muốn làm trái lại ý Giang Lâm, chẳng qua cô cảm thấy cả hai đời của Giang Lâm đều quá cô độc, hiếm thấy mấy người chịu được cái mặt lạnh của anh nên cô cảm thấy nên giúp anh chiêu đãi đối phương một phen.

Tạ Húc Đông là kiểu người chỉ cần ba phần ánh nắng là có thể xán lạn, anh ấy lập tức hùa theo: "Chúng tôi vẫn chưa ăn, mới lấy đồ ăn ở nhà ăn về, càng nhiều người càng vui, chúng ta ăn cùng nhau đi."

Cát Đại Xuyên khờ nhưng không ngốc, nghĩ đến bánh bao thịt gà mà Bạch Du làm ngon như vậy thì cũng vội vàng gật đầu: "Đúng đấy, cùng ăn đi."

Giang Lâm: "..."

Thế là mấy người không thèm quan tâm cái mặt lạnh của Giang Lâm mà đi thẳng vào phòng.

Nhưng chỉ một lát sau, Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên lại bị nhét đầy chanh vào miệng.

Đối tượng của Giang Lâm không chỉ xinh đẹp lại còn biết nấu ăn, mùi đồ ăn còn thơm đến mức khiến người ta chảy nước miếng ròng ròng.

Hai người họ sắp chảy nước mắt đến nơi: Ông trời thật bất công!

Giang Lâm không chỉ cao ráo tuấn tú, lịch sự tao nhã, gia thế hùng hậu, lại có năng lực trác tuyệt bất phàm, bây giờ ngay cả đối tượng cũng xuất sắc như vậy, thế này thì mấy người không có đối tượng như bọn họ biết sống thế nào?

Huhuhu! Bọn họ cũng muốn có đối tượng!

Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên đều lấy cơm, còn mang theo thịt kho tàu riêng nên dù có thêm hai người thì cũng đủ ăn.

Tạ Húc Đông không quan tâm sắc mặt không vui của Giang Lâm mà lập tức cầm đũa lên.

Đầu tiên, anh ấy ăn một miếng thịt gà, sau đó lập tức kinh ngạc thốt lên: "Ngon! Ngon quá đi mất! Không ngờ đồng chí Bạch lại nấu ăn ngon như vậy! Lần trước nghe bọn họ nói cô nấu thịt kho tàu ngon

lắm mà tôi còn tưởng bọn họ nói quá, không ngờ lại là thật!"

Bạch Du hơi xấu hổ vì được khen ngợi như vậy: "Không có khoa trương như anh nói đâu."

Hai má Tạ Húc Đông phồng to lên vì nhét quá nhiều đồ ăn: "Không hề nói quá đâu, ăn ngon thật mà! Tôi dám nói đây là món gà ngon nhất mà tôi từng ăn, ôi trời ơi! Đây là củ sen à? Sao giòn thế? Củ sen mà tôi ăn lúc trước đều mềm nhũn! Còn cả hạt dẻ nữa, tôi còn tưởng hạt dẻ chỉ có một vị thôi, không ngờ..."

Chương 160: Chương 160

DTV-EBOOK

Giang Lâm: "Ồn ào."

Chỉ hai chữ đơn giản đã thành công khiến Tạ Húc Đông líu lo từ nãy đến giờ ngừng hót.

Không phải Tạ Húc Đông không muốn khen nữa mà anh ấy đã quen Giang Lâm rất nhiều năm rồi, với sự hiểu biết của anh ấy với Giang Lâm, nếu không ngậm miệng lại thì Giang Lâm nhất định sẽ ném người bạn này ra ngoài.

Anh ấy không muốn bị ném ra đâu, sao có thể bỏ lỡ đồ ăn ngon như vậy?

Dù không cho anh ấy ăn đồ ăn mà chỉ tưới nước vào cơm thôi cũng ăn được đến mười bát ấy chứ!

So với Tạ Húc Đông nóng nảy khen ngợi, Cát Đại Xuyên lại đơn giản và trực tiếp hơn nhiều.

Gà kho nấm hạt dẻ quá ngon, củ sen cũng cực kỳ giòn, khoai tây sợi chua cay lại càng giòn ngọt, món nào cũng hợp ăn với cơm.

Ngon c.h.ế.t mất!

Bạch Du thấy Giang Lâm không ăn nhiều thì không khỏi bồn chồn.

Không biết anh vẫn còn giận chuyện cái quần đùi hôm quá hay vì cô tự tiệ mời hai người này ở lại ăn cơm nữa.

Nghĩ đến đây, cô gắp một miếng thịt gà bỏ vào bát của Giang Lâm: "Con gà này mới thịt, thịt gà non mà

không khô, nấu với nấm và hạt dẻ ăn rất ngon. Anh Giang Lâm ăn thêm mấy miếng đi, nếu không sẽ có lỗi với con gà bị tôi chặt cổ đấy."

Giang Lâm: "..."

Tạ Húc Đông: "..."

Cát Đại Xuyên: "..."

Cách giới thiệu thật độc đáo!

Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên thật sự không thể tưởng tượng được hình ảnh một người đẹp yểu điệu chặt cổ gà như thế nào.

Không biết là vì ánh mắt bình tĩnh của cô nhìn mình hay vì lời giới thiệu của cô quá thuyết phục nhưng dù sao Giang Lâm cũng bị thuyết phục.

Anh gắp miếng thịt gà đó bỏ vào miệng, sau đó khẽ gật đầu dưới ánh mắt mong chờ của cô: "Đúng là rất ngon."

Nghe vậy, Bạch Du sáng mắt lên, lại gắp thêm mấy miếng củ sen đặt vào bát của anh: "Củ sen này trắng như vậy, nhìn cứ như có thần tiên bên trong vậy, lúc tôi rửa nó còn cho thêm bột mì vào, chắc chắn không còn nước bùn bên trong nữa, anh thử nếm xem có giòn ngọt không."

Giang Lâm ngoan ngoãn gắp lên ăn: "Đúng là rất giòn ngọt."

Bạch Du không ngừng nỗ lực, lại gắp một đũa khoai tây sợi chua ngọt vào bát của anh: "Khoai tây sợi này là tôi thái đấy, miếng nào miếng nấy bằng

nhau săm sắp, lại còn được xào chua cay nữa, ăn với cơm ngon lắm đấy, anh ăn nhiều vào."

Giang Lâm lại gắp lên ăn, sau đó khen ngợi: "Tay nghề dùng d.a.o của cô rất tốt."

Nghe vậy, Bạch Du cười híp cả mắt: "Hạt dẻ này được nướng trong lửa lâu, nước đã được bốc hơi hoàn toàn, hương vị mềm, dẻo và ngọt hơn. Nếu không tin thì anh mau thử xem, nói dối là chó con."

Lần này Giang Lâm không cần cô gắp hộ mà tự cầm mấy củ hạt dẻ lên bóc vỏ, nhưng bóc xong thì lại không ăn mà đặt vào bát của Bạch Du: "Cô ăn thêm đi."

Nhìn đôi mắt đào hoa của anh, không hiểu sao mặt Bạch Du lại nóng lên: "Cảm ơn anh Giang Lâm."

Tạ Húc Đông: "..."

Cát Đại Xuyên: "..."

Có g.i.ế.c chó thì cũng đừng làm thế chứ!

Bọn họ chỉ ăn chực bữa cơm thôi mà, có cần ngược đã chó thế không?

TBC

Chó độc thân thì không có chó quyền à?

Aaaaa muốn có đối tượng quá đi!

Ngay sau đó, chỉ thấy Cát Đại Xuyên gãi đầu gãi tai, ngượng ngùng nói với Bạch Du: "Người ta nói ngưu tầm ngưu mã tầm mã, tôi cảm thấy đồng chí Bạch rất ưu tú nên tôi nghĩ chắc bạn của cô cũng ưu tú như vậy. Năm nay tôi mới hai mươi ba tuổi, vẫn

chưa có đối tượng, nếu đồng chí Bạch có ứng cử viên phù hợp thì xin nhờ cô giật dây bắc cầu giúp tôi nhé."

Bạch Du: "?"

Cô còn chưa kịp trả lời đã thấy Tạ Húc Đông đập "Bốp" một phát vào gáy Cát Đại Xuyên: "Với cái tính vắt cổ chày ra nước đến c.h.ế.t không đổi của cậu thì có đồng chí nữ nào để mắt đến hả? Con gái nhà người ta thích cậu vì mỗi tuần chỉ được ăn thịt một lần hay vì đậu tương hết hạn mà cậu tặng?"

Chương 161: Chương 161

DTV-EBOOK

Bạch Du: "Đậu tương?"

Người ta bảo anh em tốt thì không được hãm hại nhau nhưng vừa nghe Bạch Du hỏi, Tạ Húc Đông lập tức quyết định bán đứng Cát Đại Xuyên.

Anh ấy kể ra hết chuyện đối tượng cũ của Cát Đại Xuyên từng phải vào bệnh viện vì ăn đậu tương hết hạn và sự tích nhận được danh hiệu "Mười quả rắm" vinh quang của Cát Đại Xuyên cho Bạch Du nghe.

"Haha..."

Bạch Du không nhịn được cười, Cát Đại Xuyên xấu hổ đập bùm bùm vào n.g.ự.c Tạ Húc Đông: "Ít nhất tôi cũng có đối tượng nhá, tốt hơn người còn không có đối tượng."

Hai người họ không hề nương tay trong việc chọc ngoáy lẫn nhau.

Tạ Húc Đông tỏ vẻ không quan tâm: "Yên tâm, tôi dám chắc trong hai chúng ta tôi nhất định sẽ tìm được đối tượng trước."

Cát Đại Xuyên: "Có dám cược không?"

Tạ Húc Đông: "Cược thì cược, ai thua thì phải đưa cho người thắng một cái đài, thế nào?"

Cát Đại Xuyên khẽ cắn môi: "Chốt!"

Vì cái đài, dù thế nào anh ấy cũng phải tìm được đối tượng trước Tạ Húc Đông.

Thế là anh ấy lại quay sang Bạch Du, ánh mắt đầy chờ mong.

Bạch Du: "Xin lỗi anh, tôi có rất ít bạn, người nhà và bạn bè của cô ấy đều ở thủ đô, tôi nghĩ cô ấy không muốn đến đảo Quỳnh Châu đâu."

Bạch Du chỉ có một người bạn là Lâm Hướng Tuyết, thế nên Cát Đại Xuyên vừa nhắc đến chuyện giới thiệu đối tượng cô đã nghĩ ngay đến cô ấy.

Chưa kể Lâm Hướng Tuyết sẽ không sẵn sàng đi ngàn dặm xa xôi đến đảo Quỳnh Châu, dù cô ấy có bằng lòng tới thì cũng sẽ không tìm đối tượng là một người đàn ông keo kiệt như Cát Đại Xuyên.

Vả lại, hai nhà cũng không môn đăng hộ đối, thế nên cô chắc chắn sẽ không nhận cái vai bà mối này.

Cát Đại Xuyên rất thất vọng nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Không sao, không sao đâu, sau này đồng chí Bạch có đối tượng thích hợp thì nhớ giới thiệu cho tôi là được."

Vừa dứt lời đã nghe Tạ Húc Đông chen vào: "Có giới thiệu thì cũng không giới thiệu cho cậu, phải giới thiệu cho tôi mới đúng, so với cậu thì ít nhất tôi không vắt cổ chày ra nước."

Cát Đại Xuyên lập tức phản bác: "Vắt cổ chày ra nước thì làm sao? Phó đoàn Giang chẳng phải cũng keo kiệt sao? Thế mà cậu ấy lại tìm được đối tượng tốt như đồng chí Bạch đấy!"

Giang Lâm đột nhiên bị điểm danh: "..."

Bạch Du cũng bị nhắc đến: "..."

Mười phút sau.

Ngoài bờ biển có thêm hai bóng người chạy bộ dưới ánh mặt trời.

“Đều tại cái đồ keo kiệt nhà cậu đấy, tự nhiên lại nhắc đến Giang Lâm làm gì?”

“Nếu cậu không mắng tôi là đồ keo kiệt thì tôi nhắc đến phó đoàn Giang làm gì?”

“Còn dám cãi nữa, chờ tôi chạy xong chín vòng này xem có dạy cho cậu một trận không!”

“Chờ thì chờ…”

**

Bát đũa do Giang Lâm rửa.

Bạch Du định nói rõ ràng mọi chuyện với anh ngay tối hôm đó nhưng còn chưa kịp nói gì đã có lính cần vụ chạy đến nói có người gọi điện đến văn phòng tìm Giang Lâm.

Giang Lâm vội vàng rời đi, đi một chuyến đến tận nửa đêm cũng không quay lại.

Chỉ có lính cần vụ Mao Minh lại chạy đến, nói với cô là Giang Lâm đi làm nhiệm vụ rồi, Bạch Du hỏi bao giờ Giang Lâm mới về thì binh lính lại nói không thể nói cho cô biết.

Ngày hôm sau, Giang Lâm chưa về.

Ngày thứ ba, Giang Lâm vẫn chưa về.

Hôm này, cô vừa cầm cơm đi ra từ nhà ăn được một lúc thì có người chặn đường.

Người chặn đường chính là Tôn Tường Vy.

Bạch Du liếc nhìn cô ta, miễn cưỡng nói: “Sao cô thích cản đường người khác thế, cô thuộc họ chó à?”

Tôn Tường Vy không phải kẻ ngốc, cô ta nghe ra ngay ý trào phúng của Bạch Du, thế là tức đỏ cả mặt: “Miệng chó không nhả được ngà voi! Cô mới là chó, cả nhà cô đều là chó!”

Trái ngược với tính cách bồng bột của Tôn Tường Vy, Bạch Du không hề tức giận, còn hỏi lại: “Tôi không nhả ra được ngà voi, hay cô thử nôn một cái ra đây tôi xem nào?”

Tôn Tường Vy: “…”

Chương 162: Chương 162

DTV-EBOOK

Thấy Tôn Tường Vy bị mình phản bác không nói được lời nào, Bạch Du mỉm cười, tiếp tục đi qua cô ta.

Nhưng Tôn Tường Vy lại không muốn buông tha cho cô dễ dàng như vậy, cô ta đuổi theo nói: "Họ Bạch kia, cô đứng lại đó cho tôi! Cô có biết mấy hôm nay anh Lâm đi đâu không?"

Bạch Du sắp hết kiên nhẫn rồi, cô nhíu mày nói: "Biết, chẳng lẽ cô không biết à?"

Tôn Tường Vy "hừ" một tiếng, hếch lỗ mũi lên nhìn Bạch Du: "Tất nhiên là tôi biết rồi, tôi còn biết vì tránh cô nên anh Lâm mới phải mang thuyền ra biển tuần tra đấy."

Giang Lâm tránh cô?

Bạch Du khẽ run lên. Thấy cô như vậy, Tôn Tường Vy lại càng đắc ý: "Chẳng lẽ cô không biết? Với thân phận và cấp bậc của anh ấy thì không thể chủ động xin mang thuyền ra biển tuần tra, chính vì tránh cô nên anh ấy mới chủ động xin đi. Nếu cô còn biết xấu hổ thì mau dọn đồ rời đi đi, sau này đừng có tới đây nữa."

Bạch Du không nói gì.

Tôn Tường Vy còn định chọc ngoáy cô lần nữa nhưng lại bị Bạch Du đẩy ra, nhưng nhìn ánh mắt hoảng hốt của Bạch Du, sắc mặt trắng bệch thì cô ta cũng không tức giận, còn cố chấp hỏi tiếp: "Tôi hỏi cô có nghe thấy lời tôi vừa nói không?"

Bạch Du gật đầu: “Tôi không có điếc, tất nhiên phải nghe thấy.”

Tôn Tường Vy nhíu mày: “Nghe thấy rồi thì bao giờ định đi?”

Cô ta chỉ muốn Bạch Du lập tức thu dọn đồ đạc rời đi.

Bạch Du định thần lại, nhíu mày nói: “Tôi bảo sẽ đi bao giờ?”

Nghe vậy, Tôn Tường Vy lại tức giận nhảy dựng lên: “Cô hại anh Lâm vì tránh né cô mà phải dẫn binh đi ra biển tuần tra mà vẫn còn không biết xấu hổ ở lại đây, đúng là không biết xấu hổ!”

Bạch Du: “Chính miệng anh Giang Lâm nói với cô là vì tránh tôi nên anh ấy mới ra biển sao?”

Tôn Tường Vy chớp chớp mắt, yếu ớt nói: “Chuyện này mà cũng cần anh ấy phải nói với tôi à? Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết là vì cô, anh ấy không muốn nhìn thấy cô nên mới bất đắc dĩ phải ra biển tuần tra để tránh mặt.”

Bạch Du gật đầu, đáp: “Cô nói cũng có lý.”

Tôn Tường Vy không ngờ cô lại bị thuyết phục nhanh như vậy, thế là lại đắc ý nói: “Thế thì bao giờ cô đi? Nếu hôm nay đi thì cứ để tôi bao vé tàu cho.”

Bạch Du bật cười, gằn từng chữ: “Tôi, không, đi.”

Nói xong, cô lại đi qua cô ta mà nghênh ngang rời đi.

“…”

Tôn Tường Vy nghẹn một hơi ở n.g.ự.c suýt nữa thì tức chết!

Từng gặp người không biết xấu hổ nhưng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ đến mức này!

Tức c.h.ế.t mất!

Bạch Du cầm hộp cơm chậm rãi đi về ký túc xá.

Nghe Tôn Tường Vy nói Giang Lâm vì tránh né cô nên mới mang thuyền ra biển tuần tra, trong lòng cô hơi khó chịu.

Thậm chí còn hơi tủi thân.

Theo cô thấy thì nếu Giang Lâm không muốn nhìn thấy cô thì có thể nói thẳng, cô chưa bao giờ là loại người bám riết không tha.

Dù ở kiếp trước, cô phát hiện Giang Khải và Tần Tâm Hủy ở bên nhau, hai người họ còn có con nhưng cô cũng không hề có ý nghĩ dây dưa với bọn họ mà dứt khoát đồng ý ly hôn.

Có lẽ sẽ có người nói cô ngốc nhưng với cô mà nói, khi bị cặp đôi chó má đó cắn một nhát, phương pháp trả thù tốt nhất không phải là cắn lại mà là mau chóng rời xa cặp đôi bẩn thỉu này, sau đó sẽ tìm cách trả thù.

Chẳng qua kiếp trước cô còn chưa kịp trả thù đã bị bệnh rồi…

Lại nói đến Giang Lâm, sở dĩ cô chạy từ thủ đô ngàn dặm xa xôi đến đảo Quỳnh Châu tìm Giang Lâm chẳng qua vì anh thích hợp làm đối tượng kết

hôn của cô thôi, chứ không phải nhất định phải là anh.

Nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại.

Chưa kể Giang Lâm lại không phải người như thế, dù anh thật sự muốn tránh né cô thì cũng phải tự anh nói với cô mà không phải thông qua miệng Tôn Tường Vy.

Đến ngày thứ tư, Giang Lâm vẫn không có tin tức như cũ.

Chương 163: Chương 163

DTV-EBOOK

Trong bốn ngày này, Bạch Du suy nghĩ rất nhiều, không phải cô không cảm thấy uất ức.

Chẳng qua cô muốn đợi Giang Lâm trở về, đích thân nói cho cô biết đáp án mới được.

Trong khoảng thời gian chờ đợi Giang Lâm, cô ép mình bình tĩnh lại để học tập.

Nhưng hôm nay, cô không thể tĩnh tâm mà đọc sách được nữa.

Thế là Bạch Du gấp sách lại luôn, đi ra ngoài cho khuây khỏa.

Thời tiết hôm nay khá âm u, bầu trời bị một tầng mây đen thật dày che lại, cảm giác xung quanh không có lấy một tia gió mát nào, không khí oi bức đến mức mới đi hai bước đã toát mồ hôi.

Ở nơi xa có một nhóm trẻ con đang đuổi nhau trên bờ biển, đằng sau có hai, ba con ch.ó nhỏ chạy theo, chó con nhảy nhót lung tung, còn nhảy cả xuống biển nhưng chúng lập tức bị sóng biển đưa trở lại bờ, vui chơi quên trời quên đất.

Bạch Du bầu không khí này lây nhiễm, ngẫm nghĩ một lát rồi cũng cởi giày để sang một bên, sau đó đi chân trần xuống biển.

Sóng biển vỗ vào mắt cá chân cảm giác vừa ngứa ngáy vừa lành lạnh khiến cảm giác oi bức khó chịu trong người lập tức tan biến, Bạch Du còn nhặt được

vỏ sò ở bờ biển, ở đây có đủ loại vỏ sò màu sắc sặc sỡ, vô cùng xinh đẹp.

Chơi đùa một lúc, mắt thấy mây đen càng lúc càng dày, như thể lúc nào cũng có nước rơi xuống, đám trẻ và mấy con ch.ó con ở phía xa đã bị cha mẹ gọi về ăn cơm, Bạch Du rửa hết cát dưới chân đi rồi cũng chuẩn bị về nhà ăn cơm.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân vang lên sau lưng.

TBC

Trái tim Bạch Du khẽ run lên, còn chưa kịp quay đầu lại đã cảm giác lòng bàn chân dẫm lên cái gì đó trơn trơn mềm mềm, cảm xúc đó rất khó chịu.

Cô vô thức cúi đầu xuống xem, không xem không sao, vừa nhìn một cái đã hồn bay phách tán.

Chỉ thấy một con rắn lưng đen bụng vàng, dài chưa đến nửa mét quanh quẩn bên chân cô, còn phun cái lưỡi rắn đỏ lòm về phía cô!

Bạch Du sợ hãi hét ầm lên, cuống quít lùi lại mấy bước.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng “loạt xoạt”,cô trượt chân một cái, sau đó cả người lảo đảo đổ ập xuống đất.

“Đồng chí Bạch, cô sao vậy?”

Tiêu Vũ Kỳ nhìn thấy Bạch Du đi một mình trên bờ biển từ phía xa, dưới vòm trời đen kịt, cô mặc một chiếc váy đỏ đứng trên bờ biển giống như một nhánh hồng mai trong tranh thủy mặc, xinh đẹp khiến người ta không rời mắt nổi.

Cậu ta do dự rất lâu mới quyết định lại gần chào hỏi, ai ngờ còn chưa đi đến trước mặt cô đã thấy cô hét ầm lên, sau đó ngồi sụp xuống đất, cậu ta sợ quá chẳng để ý được cái gì khác mà vội vàng chạy tới.

Bạch Du ngẩng đầu lên nhìn, thấy người đến là Tiêu Vũ Kỳ, cô cảm thấy hơi thất vọng, nhưng chẳng mấy chốc, cô không thèm để ý đến mấy thứ này nữa: "Tôi không sao."

Nói rồi, cô định đứng lên, ai ngờ vừa dồn lực đã cảm thấy mắt cá chân đau đớn, cô suýt nữa chảy nước mắt.

Thế là lại ngồi sụp xuống đất.

Tiêu Vũ Kỳ lo lắng hỏi: "Đồng chí Bạch, có phải cô bị trật chân rồi không?"

Bạch Du lúng túng gật đầu: "Tôi vừa giẫm phải con rắn, giật mình nên lúc lùi lại bất cẩn bị ngã."

Nghe vậy, Tiêu Vũ Kỳ sợ hãi hỏi: "Sao cơ? Cô giẫm phải rắn sao?"

Mặc dù cậu ta mới tới căn cứ nhưng cũng nghe nói ở đây có rất nhiều rắn biển, mà nọc độc của rắn biển rất mạnh, còn mạnh hơn rắn hổ mang rất nhiều lần.

Bạch Du gật đầu: "Tôi giẫm phải con rắn dài chưa đến nửa thước, lưng đen bụng vàng, thoạt nhìn chỉ là một con rắn nhỏ thôi, cậu không cần lo lắng đâu, tôi không bị cắn."

Nghe vậy, cuối cùng Tiêu Vũ Kỳ cũng thở phào một hơi, nhưng vẫn nói: "Độc tính của rắn biển rất mạnh, sau khi cắn người thì không có cảm giác đau đớn, tôi nghĩ vẫn nên đi kiểm tra xem, còn phải điều trị mắt cá chân ngay mới được."

Nói rồi, cậu ta muốn dìu Bạch Du đứng lên nhưng vừa vươn tay ra đã cảm thấy không ổn, cậu ta gãi đầu gãi tai, lo lắng toát mồ hôi ướt hết đầu.

Chương 164: Chương 164

DTV-EBOOK

Nhưng cậu ta nhanh chóng nghĩ ra một ý hay: "Đồng chí Bạch, hay cô ngồi đây chờ tôi một lát đi, để tôi đi gọi người nhấc cô đến phòng y tế."

Bạch Du cảm thấy không cần phiền toái như vậy, cứ đỡ cô đến phòng y tế là được rồi.

Nhưng còn chưa kịp mở miệng thì Tiêu Vũ Kỳ đã xoay người chạy biến, gần như chỉ nhìn thấy cái bóng.

Không hổ là quân nhân, tốc độ nhanh thật!

Tiêu Vũ Kỳ vừa đi được một lúc thì bờ biển bắt đầu nổi gió, gió biển xen lẫn sóng biển ập vào mặt, chỉ lát sau đã khiến quần áo của Bạch Du ướt hết.

Không biết bao giờ Tiêu Vũ Kỳ mới quay lại?

Bạch Du lo lắng nhìn lên bờ, không ngờ lại nhìn thấy một người không có khả năng xuất hiện.

Giang Lâm.

Giang Lâm rảo bước lại gần cô.

Chỉ mới bốn ngày không gặp mà cảm giác như đã rất lâu rồi, anh vẫn mặc quân phục hải quân như cũ, chẳng qua lần này không đội nón lá, người cũng trông tiều tụy hơn trước.

Nghĩ đến lời nói của Tôn Tường Vy hôm trước, Bạch Du rũ mắt.

Không hiểu sao sống mũi lại thấy cay cay.

Giang Lâm bước thật nhanh tới gần, ánh mắt liếc nhìn làn váy bị sóng biển làm ướt rồi ngồi xổm xuống trước mặt cô, chăn ngay trên đường sóng biển thổi tới.

“Đau chân à?”

Giang Lâm nhìn mắt cá chân sưng đỏ của cô, không chờ cô trả lời đã cầm lấy bàn chân cô.

Bạch Du hét lên đau đớn, không nhịn được trừng mắt lườm anh.

Người này chẳng biết nhẹ nhàng gì cả, đau c.h.ế.t mất!

Giang Lâm thấy cô như vậy thì không hỏi nữa, đang định bảo sẽ cõng cô đến phòng y tế thì lại chú ý đến làn váy ẩm ướt của cô.

Anh khựng lại một chút rồi đứng lên, xoay người bế cô gái trên mặt đất lên.

Bạch Du không ngờ Giang Lâm sẽ bế mình.

Lại còn là bế! Công! Chúa!

Nhưng mà cũng chỉ kinh ngạc một lúc, chẳng mấy chốc Bạch Du đã lạnh mặt: “Đồng chí Giang, mau thả tôi xuống đi!”

Nghe thấy xưng hô này của cô, hình như Giang Lâm rất khiếp sợ, anh nhìn chằm chằm cô.

Bạch Du quay mặt đi chỗ khác, cô cố ý không nhìn anh.

Giang Lâm nhìn thẳng vào mắt cô rồi dỗ dành cô: “Chân cô bị thương, đi lại sẽ khiến vết thương càng

đau hơn, bây giờ tôi chỉ đưa cô tới nơi vệ sinh thôi."

Bạch Du tự biết ánh mắt của mình có hơi u oán, vì vậy cô gắng sức để giọng nói của mình bình tĩnh hơn: "Tự tôi có thể tới nơi vệ sinh, không cần phải làm phiền người bận rộn là anh đâu."

Bạch Du cho rằng mình che giấu rất tốt, nhưng lời nói âm dương quái khí vẫn bán đứng sự ấm ức của cô.

Giang Lâm vẫn nhìn cô: "Cô biết tôi sẽ không thả ra mà."

Vừa dứt lời, lửa giận trong lòng Bạch Du lập tức bốc lên, cô giãy giụa: "Tôi bảo anh thả tôi xuống, anh có hiểu tiếng người không, không phải anh mặc kệ tôi sao, tôi bị trẹo chân thì liên quan gì tới anh?"

Không sai, cô tức giận, đồng thời cũng ấm ức.

Vì sao anh lại mất tích suốt bốn ngày mà không nói tiếng nào, khi trở về còn coi như không có chuyện gì xảy ra vậy?

Nếu anh cảm thấy cô phiền phức thì anh có thể nói thẳng ra, cô sẽ lập tức dọn dẹp đồ đạc rời đi ngay.

Không có Giang Lâm, cô vẫn có thể chọn Giang Vũ, Giang Thần, Giang Chấn, Giang Cẩn, một đống cháu trai của nhà họ Giang đang chờ cô lựa chọn.

TBC

À, còn có cả Giang Khải đang chờ cô quay đầu nữa.

Cô không phải là người không ai muốn, không cần thiết phải mặt dày mày dạn ở bên cạnh anh!

Nhưng người này không biết ăn cái gì để lớn, lồng n.g.ự.c rắn chắc, siết c.h.ặ.t t.a.y đang ôm lấy cô vô cùng rắn chắc, cô vùng vẫy một hồi mà vẫn không thể thoát khỏi vòng tay của anh.

Giang Lâm sợ cô rơi xuống, anh tăng sức ôm cô lại: “Tôi không mặc kệ cô.”

Bạch Du: “Anh có! Anh vô cớ biến mất bốn ngày, anh có biết Tôn Tường Vy chạy tới nói gì với tôi không? Cô ta nói anh vì trốn tránh tôi nên mới đi tuần tra trực ban!”

Chương 165: Chương 165

DTV-EBOOK

Khi Tôn Tường Vy nói những lời kia với cô, cô giả vờ không thèm quan tâm mà vả mặt cô ta, nhưng cô cũng bị tổn thương mà, đúng không?

Giang Lâm: "Cô yên tâm, tôi sẽ giải quyết chuyện của Tôn Tường Vy, sau này cô ta sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa."

Quả thực Bạch Du không biết nên cười hay nên tức: "Anh cảm thấy chuyện của hai người chúng ta là do Tôn Tường Vy sao? Phó đoàn Giang, từ nhỏ anh đã có IQ cao hơn người, anh cũng có thể tiếp tục giả ngu nhưng tôi không còn hứng thú chơi với anh nữa, tôi nói một câu cuối cùng, anh, thả, tôi, xuống, mau!"

Đúng lúc này, giọng nói của Tiêu Vũ Kỳ truyền tới: "Đồng chí Bạch, tôi có thể giúp được gì cho cô không?"

Bạch Du ngẩng đầu, cô nhìn thấy Tiêu Vũ Kỳ và bạn của cậu ta bưng cáng cứu thương dừng lại ở trước mặt hai người họ, cô vội vàng gật đầu: "Có, phiền hai người khiêng tôi tới nơi vệ sinh."

Tiêu Vũ Kỳ đặt cáng cứu thương xuống đất nhưng Bạch Du lại đang ở trong lòng Giang Lâm, hơn nữa nam nữ khác biệt, cục diện này khiến cậu ta căng thẳng tới mức đổ mồ hôi hột.

Chủ yếu là áp lực từ phó đoàn Giang quá mạnh mẽ, cảm giác này bỗng ập tới khiến cậu ta suýt nữa đã quỳ xuống.

Nhưng đối mặt với Bạch Du, cậu ta vẫn lấy dũng khí nói: “Phó đoàn Giang, làm phiền, làm phiền anh đặt đồng chí Bạch xuống cáng cứu thương, rất có thể đồng chí Bạch đã bị rắn biển cắn, tốt nhất nên để cô ấy mau chóng đến bệnh viện kiểm tra toàn diện.”

Giang Lâm nhíu mày, anh nhìn Bạch Du nói: “Cô bị rắn biển cắn sao?”

Vừa dứt lời, anh lập tức buông cô ra và chuẩn bị kiểm tra mắt cá chân của cô.

TBC

Bạch Du không cho anh có cơ hội này, cô nhảy lò cò ngồi lên cáng cứu thương rồi ngẩng đầu lên nhìn anh: “Tôi có bị rắn cắn hay không cũng không liên quan tới phó đoàn Giang.”

Dứt lời, cô quay đầu nhìn Tiêu Vũ Kỳ: “Đồng chí Tiêu, làm phiền cậu và bạn bè của cậu rồi.”

Lần này, Giang Lâm không ngăn cản nữa, anh cũng không đi theo.

Anh lặng lẽ ngồi trên bờ cát, ánh chiều tà chiếu lên người anh, mảng ánh sáng nhỏ vụn khiến anh lộ ra vẻ tiêu điều, dáng vẻ trông ngày càng tiều tụy.

Dáng vẻ này của anh khiến trái tim của Bạch Du nhói đau, nhưng không biết vì sao lại đau lòng.

Nhưng chẳng mấy chốc cô đã lắc đầu, đau lòng cho một người đàn ông thì sẽ xui xẻo suốt cả đời.

Huống chi anh có chỗ nào tốt mà khiến người ta đau lòng chứ?

Trong lòng Bạch Du hiểu rõ Giang Lâm thay đổi là vì cuộc điện thoại ngày hôm ấy, trước lúc đó, rõ ràng mọi chuyện vẫn còn tốt.

Cô còn tưởng rằng hôm đó, mình có thể nói thẳng, nói rõ mọi lời muốn nói.

Ai ngờ anh một đi không trở lại.

Đêm hôm đó, là ai gọi điện cho anh, ông Giang?

Hay là những người khác của nhà họ Giang?

Bạch Du không đoán được, cũng không muốn đoán, cô nhắm mắt nằm trên cáng cứu thương.

Tiêu Vũ Kỳ vốn định hỏi giữa cô và Giang Lâm đã xảy ra chuyện gì nhưng mà không đợi cậu ta lên tiếng, Bạch Du đã nhắm mắt lại.

Cậu ta mấp máy môi, cuối cùng vẫn chọn không hỏi gì. Nhưng mà nếu cô và phó đoàn Giang không thành, vậy cũng có nghĩa cậu ta có hy vọng, đúng không?

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng cậu ta không khỏi xuất hiện hy vọng.

Giang Lâm không tới bệnh viện nhưng anh lại để Tạ Húc Đông đi thay mình.

Tin tốt đó là Bạch Du không bị rắn biển cắn.

Tin xấu đó là chân cô bị trẹo khá nặng nên cần phải nghỉ ngơi ba bốn ngày mới tốt lên.

Tạ Húc Đông lo Tiêu Vũ Kỳ sẽ đào góc tường của Giang Lâm nên việc gì cũng cướp làm, sau khi đưa Bạch Du về ký túc xá của Giang Lâm, rồi lại gửi hoa

quả và đủ loại thuốc bổ mà Giang Lâm mua tới căn bên cạnh.

Bạch Du không hề lạnh mặt với Tạ Húc Đông.

Cô cũng không từ chối những thứ mà Giang Lâm đưa tới.

Cho dù làm khó dễ thì cũng không thể ảnh hưởng tới thức ăn được.

Chương 166: Chương 166

DTV-EBOOK

Hơn nữa, vì sao cô lại phải tự làm khổ dạ dày của mình vì một người đàn ông chứ?

Cơm tối hôm nay là sườn heo ngâm rượu và canh cá bảy sao, hai món này đều là món ngon bản xứ.

Sườn heo ngâm rượu, ban đầu là vị chua ngọt, sau đó trong ngọt lại có vị cay, ngoài giòn trong mềm, vị tươi ngon mà không hề ngán, mới ăn sẽ cảm thấy rất ngon, ăn nhiều mà không hề ngán.

Trước kia, cô từng nghe đầu bếp Diêu nói rằng để nấu được món này, mấu chốt là phải chiên sườn heo thật giòn, như vậy sau khi ướp sẽ không bị mềm đi, đồng thời nước sốt không được thêm chất làm đặc vào, như vậy sườn heo mới có vị "say' đặc biệt.

Nhưng cô thích chả cá bảy sao hơn.

Những viên chả cá tròn tròn, xốp mềm, nhân được làm từ thịt heo băm nhỏ, tôm bóc vỏ, hạt mã thầy và các loại gia vị khác, mới đầu ăn có vị mặn tươi và hậu vị ngọt, thanh mát rất ngon.

Cô rất thích việc đi đây đi đó để ăn thử các món ngon, cho dù không ăn được thì cũng được coi như là một trải nghiệm đặc biệt.

Nếu không có chuyện của Giang Lâm khiến cô bực mình thì có lẽ sẽ càng ngon miệng hơn.

Nhưng mà cô đã nghĩ thông rồi.

Không có chuyện gì to tát cả, cô là người từng c.h.ế.t một lần, chẳng lẽ còn chuyện không thể tiếp nhận được sao?

Sau khi vết thương ở chân tốt hơn, cô sẽ lập tức thu dọn đồ đạc và trở về thủ đô.

Đàn ông xấu xa gì đó, cháu trai nào đấy của nhà họ Giang, cô không cần ai cả!

Cô phải học hành thật giỏi, thi đậu đại học, trở nên nổi bật và sống một cuộc đời thật thoải mái.

Buổi tối, chị Lôi mang nước nóng tới, rồi còn giúp cô giặt sạch quần áo.

Trong lòng Bạch Du lại có điều băn khoăn, cô nghĩ trước khi trở về thủ đô, cô nhất định phải làm một bàn đồ ăn ngon để cảm ơn chị Lôi mới được.

Chị Lôi vừa đi, cô lập tức cầm sách vở lên xem.

Chỉ là đang ở trong phòng Giang Lâm, nơi đâu cũng là đồ đạc của anh, khắp căn phòng đều có mùi của anh khiến cô rất khó bình tĩnh để học tập.

Nhưng cô đã nhanh chóng lấy tay gõ đầu mình, cảnh cáo mình phải đặt suy nghĩ ở trên việc học.

Tục ngữ nói ếch ba chân khó tìm, đàn ông hai chân chạy đầy đường.

Vì một người đàn ông khiến việc học hành của mình chậm trễ và không tiến bộ được mới là đồ ngu ngốc.

TBC

Bạch Du hít sâu một hơi, cô ném Giang Lâm ra sau đầu, ép mình phải bình tĩnh đọc sách.

**

Khi Tạ Húc Đông vừa vào nhà thì đã thấy Giang Lâm im lặng không nói gì ngồi trên ghế sô pha.

Anh ấy "chậc" một tiếng rồi nói tình huống của Bạch Du với anh.

Nói xong, anh ấy lại nói tiếp: "Rốt cuộc cậu bị cái gì vậy? Không nói một câu đã biến mất suốt bốn ngày, đồng chí Bạch không để ý tới cậu mới là chuyện bình thường, là tôi thì cũng không muốn quan tâm cậu nữa mà."

Thật ra anh ấy cũng như hoà thượng sờ mãi không thấy tóc, rõ ràng buổi tối hai người này vẫn còn phát cơm chó trước mặt anh ấy và Cát Đại Xuyên, kết quả vừa được một lúc đã xảy ra chuyện.

Sau đó, anh ấy mới biết được Giang Lâm tự xin đi tuần tra, hơn nữa vừa đi là tận bốn ngày.

Nói tới đây, anh ấy phải bội phục nữ đồng chí Bạch Du này, trong suốt bốn ngày, cô không làm loạn, thậm chí còn không hỏi anh ấy chuyện liên quan tới Giang Lâm.

Giang Lâm vẫn cúi đầu, anh không lên tiếng.

Đêm hôm đó, anh nhận được điện thoại của Giang Khải từ thủ đô gọi tới,

Trong điện thoại, Giang Khải khóc rất đau lòng.

"Anh ba, tôi biết tôi sai rồi, tôi biết mình có lỗi với Bạch Du, nhưng bây giờ, tôi không tìm thấy cô ấy, tôi muốn tự nói lời xin lỗi với cô ấy. Hơn nữa, tôi phát

hiện mình rất yêu cô ấy, tôi không thể không có cô ấy được!"

"Anh ba, anh giúp tôi đi, bà ngoại nói khi mẹ qua đời, mẹ đã giao tôi cho anh, bảo anh chăm sóc tôi nhưng từ nhỏ tới lớn tôi chưa từng xin anh bất cứ chuyện gì. Lần này xem như tôi xin anh được không? Anh ba, anh giúp tôi đi."

Chương 167: Chương 167

DTV-EBOOK

"Tôi rất muốn c.h.ế.t nhưng lại không nỡ Bạch Du, tôi thật sự rất muốn có một cơ hội để bù đắp sai lầm của mình, Bạch Du yêu tôi nhưng là tôi phụ tình cô ấy, tôi thật sự là một tên khốn!"

Có lẽ Giang Khải đã uống rượu, anh ta khi khóc khi cười, nói năng lộn xộn.

Từ đầu tới cuối, Giang Lâm không hề trả lời anh ta, càng không hứa hẹn bất cứ điều gì, anh không nói một câu đã cúp máy.

Nhưng mà Giang Khải vẫn làm ảnh hưởng tới anh.

Những năm này, quan hệ của anh và Giang Khải rất lạnh nhạt, thậm chí còn không thân thiết bằng các anh em họ khác.

Như lời nói của Giang Khải trong điện thoại, anh ta chưa từng yêu cầu người làm anh cả là anh việc gì, đây là lần đầu tiên anh ta lên tiếng.

Hơn nữa lời nói "Bạch Du yêu tôi" của anh ta chẳng khác gì một thanh kiếm sắc bén đ.â.m thẳng vào trái tim của anh.

Bạch Du thích Giang Khải như thế nào, nhà họ Giang không ai không biết.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, cô thật sự có thể buông tay sao?

Hay là cô chỉ nhất thời hờn dỗi thôi?

Vì vậy, anh chủ động xin đi tuần tra tàu, muốn dùng nhiệm vụ này để tránh né vài ngày, cho cả hai một chút không gian và thời gian.

Nhưng mà anh đã đánh giá mình quá cao, trong bốn ngày này, anh không có lúc nào là không nhớ cô.

Tạ Húc Đông khó hiểu nhìn anh, anh ấy thử đoán: "Cậu phải suy nghĩ thật kỹ, rốt cuộc là cần anh em hay là cần vợ, nhưng mà tôi nói với cậu này, cậu phải quyết định mau lên, đừng để đến khi người chạy mất rồi mới hối hận, đến lúc đó đừng trách tôi không cảnh cáo cậu trước."

"Ừm."

Giang Lâm lên tiếng, anh ngẩng đầu lên, nhìn qua khung cửa sổ rỉ sắt.

Gốc hoa quế gầy gò ở trong sân cũng đã nở hoa rồi, có lẽ bởi vì mới trồng cách đây không bao lâu nên cành lá vẫn còn thưa thớt.

Anh nhớ dáng vẻ khổ sở, ngồi ôm gối dưới gốc cây hoa quế của Bạch Du, trong lòng như thắt lại.

**

Giang Lâm cảm thấy cả người mình nặng như chì, mệt mỏi đến mức dường như không còn sức lực.

Anh đang ở đâu vậy?

Giang Lâm ngước mắt lên và phát hiện xung quanh chỉ còn lại một màu đen, tối tăm tới mức đưa tay ra cũng không thể thấy được năm ngón.

Đúng lúc này, như thể có ai đó đã nhấn nút, một chùm ánh sáng trắng lóe lên trước mặt anh, trong tia sáng cuối cùng, anh nhìn thấy người mẹ đã nhiều năm không gặp.

“Mẹ!”

Anh thấp giọng, nghẹn ngào nói một câu.

Từ năm ba tuổi khi mẹ anh qua đời, suốt hai mươi hai năm, anh chưa từng mơ thấy mẹ mình dù chỉ một lần.

Không biết có phải là vì mẹ qua đời chưa được nửa năm mà cha đã cưới người mới không. Trong bao nhiêu năm qua, vậy mà không một ai trong nhà từng mơ thấy bà ấy, nhưng bà ngoại lại từng mơ thấy vài lần, mỗi lần bà đều nói mình nhìn thấy mẹ anh lẻ loi đứng bên mép sông, hỏi gì cũng không lên tiếng, lại không thể nào tới gần, vì vậy mỗi lần tỉnh lại, bà ngoài đều đau khổ rất lâu.

Anh luôn cảm thấy có lẽ mẹ mình đã tức giận, tức người cha bạc tình bạc nghĩa của anh, tức sự bất lực của anh, vì vậy cho dù người sống nhớ bà ấy thế nào thì bà ấy cũng không bằng lòng vào giấc mơ.

Nhưng bây giờ, mẹ anh đang mặc một chiếc váy màu đỏ chót, mái tóc xoăn như rong biển, bà ấy đang mỉm cười, nhìn anh với đôi mắt tràn đầy sự dịu dàng, rất giống khi còn bé.

Bao nhiêu lần tỉnh giấc lúc nửa đêm, trong lòng anh luôn nhớ gương mặt tươi cười đầy quen thuộc của mẹ.

TBC

Thật ra năm tháng của bà ấy đã dừng lại, chỉ là giờ phút này, anh không muốn nghĩ đến chuyện này.

Anh nhìn mẹ mình, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, anh muốn hỏi mẹ mấy năm nay sống như thế nào, anh muốn hỏi mẹ có thất vọng về mình không, nhưng mà vừa muốn nói, khi lên tiếng lại chỉ còn ba chữ: "Con xin lỗi."

Anh cho rằng mẹ sẽ không nói gì như trong giấc mơ của bà ngoại, không ngờ mẹ lại lên tiếng, dịu dàng như khi còn bé vậy: "Tiểu Lâm của mẹ ngoan ngoãn, giỏi giang như thế, con làm sai chuyện gì sao?"

Giang Lâm: "Con muốn yêu một nữ đồng chí tên là Bạch Du, nhưng cô ấy đã từng hôn thê của Tiểu Khải."

Năm đó, bởi vì sinh Giang Khải mà mẹ xuất huyết nhiều, trước khi qua đời, mẹ nắm lấy tay anh, gương mặt trắng bệch như một tờ giấy nhưng vẫn dịu dàng dặn dò anh phải chăm sóc cho mình thật tốt, còn bảo anh hãy chăm sóc cho em trai vừa sinh ra, khi đó anh không hiểu điều gì là sống chết, anh chỉ biết ngay khi ấy, mình nhất định phải gật đầu.

Vì vậy anh gật đầu, sau đó anh thấy mẹ vui mừng nhắm mắt lại, và rồi không thức dậy nữa.

Chỉ là anh đã phụ lòng mong đợi và dặn dò của mẹ, anh không thân thiết với Giang Khải, bây giờ anh lại muốn yêu đương với Bạch Du.

Mà trong lòng anh rõ hơn ai hết, một khi mối quan hệ của anh và Bạch Du được xác định, anh và Giang Khải sẽ không còn là kiểu không thân thiết

nữa, chỉ sợ đến sự hòa hợp ngoài mặt cũng không còn. Khi ấy chắc chắn hai người họ sẽ trở mặt, thậm chí chẳng khác gì lửa và nước, hai bên tương khắc.

Anh cảm thấy rất có lỗi.

Nhưng mà anh vẫn phải làm như vậy.

Mẹ nhìn anh, bà ấy im lặng một lúc lâu rồi mới nở nụ cười: "Có thể được cả hai anh em con thích, vậy chắc chắn cô bé kia rất ưu tú, cô bé có thể mặc kệ ánh mắt của người ngoài mà đi cùng con, vậy chắc chắn là một cô gái rất dũng cảm. Một cô gái vừa ưu tú vừa dũng cảm như vậy, con thích thì có lỗi gì chứ?"

Trái tim của Giang Lâm run lên, lần này không chỉ mũi cảm thấy cay cay nữa, mà là cả đôi mắt.

TBC

Nhưng mà không đợi anh nói gì, mẹ đã quay người rời đi.

Mỗi một bước của bà ấy, ánh sáng ở xung quanh lập tức tối đi một phần và trở thành một cảnh tượng tối tăm, giơ tay không thể nhìn thấy được năm ngón.

Giang Lâm sốt ruột, qua bao nhiêu năm, anh mới có thể gặp lại mẹ, anh vẫn chưa gặp đủ.

Anh không muốn mẹ đi, vì vậy anh lại đuổi theo không chút do dự.

"Mẹ đừng đi..."

Anh đưa tay bắt lấy nhưng chỉ bắt được hư không, và ngay vào lúc này, anh cũng tỉnh dậy.

Ánh nắng chiếu từ ngoài cửa sổ vào, chiếu sáng khắp căn phòng, dường như xua đi mọi bóng tối và âm trầm.

Giang Lâm rời khỏi giường, anh nhanh chóng thay quần áo.

Tiếng động lớn đương nhiên đã đánh thức Tạ Húc Đông Đồng.

Tạ Húc Đông tỉnh lại với mái tóc ổ gà, anh ấy dụi mắt nói: "Ngoài trời còn chưa sáng, cậu dậy sớm như thế làm gì?"

Giang Lâm: "Đi nấu đồ ăn sáng."

Tạ Húc Đông: "?"

Nấu đồ ăn sáng, anh ấy không nghe lầm chứ?

Cát Đại Xuyên cũng tỉnh dậy, anh ấy nghe thấy vậy thì vui mừng hỏi: "Phó đoàn Giang, cậu chuẩn bị nấu đồ ăn sáng cho chúng tôi ăn sao?"

Giang Lâm nhìn anh ấy một cái.

Cái nhìn này có thể thẳng thắn phiên dịch thành "Cậu muốn ăn cái rắm."

Vẫn là Tạ Húc Đông suy nghĩ nhanh: "Cậu nghĩ thông rồi sao?"

Giang Lâm gật đầu: "Nghĩ thông rồi."

Nghe thấy vậy, Tạ Húc Đông tỏ vẻ không thể tin nổi: "Mới một buổi tối mà cậu đã nghĩ rõ ràng, rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Dù sao cũng là anh em cùng cha cùng mẹ, cả hai cùng thích một người phụ nữ, đối mặt với tình huống này, ai có thể không xoắn xuýt được chứ.

Anh ấy còn tưởng rằng Giang Lâm phải cần ít nhất bốn năm ngày, thậm chí là lâu hơn mới có thể đưa ra quyết định được, không ngờ mới một buổi tối mà anh đã suy nghĩ rõ ràng rồi.

Mũi Giang Lâm cay cay, không có điều gì là cận hương tình khiếp, anh gần như chạy về phía mẹ mình không chút do dự.

Anh không chắc đây có phải là mơ hay không, anh chỉ biết anh thật sự rất nhớ mẹ.

Anh cẩn thận từng li từng tí chạy tới chỉ sợ khiến mẹ sợ hãi, mặc dù qua bao nhiêu năm, bà ấy vẫn trẻ trung như khi qua đời, vẫn xinh đẹp như vậy. Dường như năm tháng đã bỏ quên bà ấy.

Chương 168: Chương 168

DTV-EBOOK

Thật ra năm tháng của bà ấy đã dừng lại, chỉ là giờ phút này, anh không muốn nghĩ đến chuyện này.

Anh nhìn mẹ mình, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, anh muốn hỏi mẹ mấy năm nay sống như thế nào, anh muốn hỏi mẹ có thất vọng về mình không, nhưng mà vừa muốn nói, khi lên tiếng lại chỉ còn ba chữ: "Con xin lỗi."

Anh cho rằng mẹ sẽ không nói gì như trong giấc mơ của bà ngoại, không ngờ mẹ lại lên tiếng, dịu dàng như khi còn bé vậy: "Tiểu Lâm của mẹ ngoan ngoãn, giỏi giang như thế, con làm sai chuyện gì sao?"

Giang Lâm: "Con muốn yêu một nữ đồng chí tên là Bạch Du, nhưng cô ấy đã từng hôn thê của Tiểu Khải."

Năm đó, bởi vì sinh Giang Khải mà mẹ xuất huyết nhiều, trước khi qua đời, mẹ nắm lấy tay anh, gương mặt trắng bệch như một tờ giấy nhưng vẫn dịu dàng dặn dò anh phải chăm sóc cho mình thật tốt, còn bảo anh hãy chăm sóc cho em trai vừa sinh ra, khi đó anh không hiểu điều gì là sống chết, anh chỉ biết ngay khi ấy, mình nhất định phải gật đầu.

Vì vậy anh gật đầu, sau đó anh thấy mẹ vui mừng nhắm mắt lại, và rồi không thức dậy nữa.

Chỉ là anh đã phụ lòng mong đợi và dặn dò của mẹ, anh không thân thiết với Giang Khải, bây giờ

anh lại muốn yêu đương với Bạch Du.

Mà trong lòng anh rõ hơn ai hết, một khi mối quan hệ của anh và Bạch Du được xác định, anh và Giang Khải sẽ không còn là kiểu không thân thiết nữa, chỉ sợ đến sự hòa hợp ngoài mặt cũng không còn. Khi ấy chắc chắn hai người họ sẽ trở mặt, thậm chí chẳng khác gì lửa và nước, hai bên tương khắc.

Anh cảm thấy rất có lỗi.

Nhưng mà anh vẫn phải làm như vậy.

Mẹ nhìn anh, bà ấy im lặng một lúc lâu rồi mới nở nụ cười: "Có thể được cả hai anh em con thích, vậy chắc chắn cô bé kia rất ưu tú, cô bé có thể mặc kệ ánh mắt của người ngoài mà đi cùng con, vậy chắc chắn là một cô gái rất dũng cảm. Một cô gái vừa ưu tú vừa dũng cảm như vậy, con thích thì có lỗi gì chứ?"

Trái tim của Giang Lâm run lên, lần này không chỉ mũi cảm thấy cay cay nữa, mà là cả đôi mắt.

TBC

Nhưng mà không đợi anh nói gì, mẹ đã quay người rời đi.

Mỗi một bước của bà ấy, ánh sáng ở xung quanh lập tức tối đi một phần và trở thành một cảnh tượng tối tăm, giơ tay không thể nhìn thấy được năm ngón.

Giang Lâm sốt ruột, qua bao nhiêu năm, anh mới có thể gặp lại mẹ, anh vẫn chưa gặp đủ.

Anh không muốn mẹ đi, vì vậy anh lại đuổi theo không chút do dự.

“Mẹ đừng đi…”

Anh đưa tay bắt lấy nhưng chỉ bắt được hư không, và ngay vào lúc này, anh cũng tỉnh dậy.

Ánh nắng chiếu từ ngoài cửa sổ vào, chiếu sáng khắp căn phòng, dường như xua đi mọi bóng tối và âm trầm.

Giang Lâm rời khỏi giường, anh nhanh chóng thay quần áo.

Tiếng động lớn đương nhiên đã đánh thức Tạ Húc Đông Đồng.

Tạ Húc Đông tỉnh lại với mái tóc ổ gà, anh ấy dụi mắt nói: “Ngoài trời còn chưa sáng, cậu dậy sớm như thế làm gì?”

Giang Lâm: “Đi nấu đồ ăn sáng.”

Tạ Húc Đông: “?”

Nấu đồ ăn sáng, anh ấy không nghe lầm chứ?

Cát Đại Xuyên cũng tỉnh dậy, anh ấy nghe thấy vậy thì vui mừng hỏi: “Phó đoàn Giang, cậu chuẩn bị nấu đồ ăn sáng cho chúng tôi ăn sao?”

Giang Lâm nhìn anh ấy một cái.

Cái nhìn này có thể thẳng thắn phiên dịch thành “Cậu muốn ăn cái rắm.”

Vẫn là Tạ Húc Đông suy nghĩ nhanh: “Cậu nghĩ thông rồi sao?”

Giang Lâm gật đầu: “Nghĩ thông rồi.”

Nghe thấy vậy, Tạ Húc Đông tỏ vẻ không thể tin nổi: “Mới một buổi tối mà cậu đã nghĩ rõ ràng, rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Dù sao cũng là anh em cùng cha cùng mẹ, cả hai cùng thích một người phụ nữ, đối mặt với tình huống này, ai có thể không xoắn xuýt được chứ.

Anh ấy còn tưởng rằng Giang Lâm phải cần ít nhất bốn năm ngày, thậm chí là lâu hơn mới có thể đưa ra quyết định được, không ngờ mới một buổi tối mà anh đã suy nghĩ rõ ràng rồi.

Chương 169: Chương 169

DTV-EBOOK

Tốc độ này…

Lửa cháy trong nhà cũ cũng không nhanh bằng tốc độ của anh!

Giang Lâm mặc kệ hai người, sau khi ăn mặc chỉnh tề, anh quay người đi ra ngoài.

Cát Đại Xuyên nhìn bóng lưng Giang Lâm biến mất sau cánh cửa, anh ấy vẫn chưa hiểu hai người họ nói cái gì: "Mấy chữ các cậu nói tôi đều hiểu, nhưng hợp lại thì sao tôi lại không hiểu vậy?"

Tạ Húc Đông nhìn anh ấy rồi cảm thán: "Ý là bây giờ, Giang Lâm sắp có người yêu rồi!"

Nhưng không biết người yêu của anh ở nơi nào.

Hình như Cát Đại Xuyên cũng không cảm thấy bất ngờ, thậm chí anh ấy còn nở nụ cười xấu hổ: "Tôi cũng sắp có người yêu rồi."

Tạ Húc Đông bày ra vẻ mặt "Cậu lại nghĩ linh tinh rồi": "Mới sáng sớm đã khoác lác, cậu có cần tôi dội nước cho cậu tỉnh không?"

Cát Đại Xuyên: "Cậu bớt xem thường người khác đi, hôm qua, tôi đã đưa cho bà mối Lâm bốn hào, bảo bà ta mau chóng giới thiệu một đối tượng tốt cho tôi đó."

Sự thật là vì một hào, anh ấy nài nỉ bà mối suốt một tiếng đồng hồ, nài nỉ tới nỗi người ta thấy phiền,

cuối cùng đồng ý lấy bốn hào và giới thiệu người yêu cho anh ấy.

Có thể bớt đi một hào của bà mối, ngẫm lại đã cảm thấy chiếm được rất nhiều lợi ích rồi.

Tạ Húc Đông giật mình nhìn anh ấy: "Xem ra cậu nói thật rồi."

Không được, hôm nay, anh ấy phải đi tìm bà mối Lâm mới được.

Cho dù như thế nào, anh ấy không thể bại bởi Cát Đại Xuyên được.

**

Bạch Du tưởng rằng lần này, Giang Lâm lại sẽ biến mất bốn năm ngày rồi mới xuất hiện.

Nhưng cô đã không còn ý định chờ anh nữa, cũng không cần đáp án của anh.

Cô định khi vừa rời khỏi đảo Quỳnh Châu thì cả đời sẽ không qua lại với Giang Lâm nữa.

Không, cả đời này sẽ không qua lại với đàn ông nhà họ Giang.

Không ngờ khi cô vừa rửa mặt xong, ngoài cửa lại truyền tới tiếng gõ cửa.

Cô lấy một cái gậy rồi đi ra mở cửa, kết quả khi mở cửa ra lại thấy Giang Lâm mang đồ ăn sáng tới.

Bạch Du không ngờ anh sẽ tới, cô cảm thấy rất bất ngờ.

Ngay sau đó, cô lập tức gắng sức muốn đóng cửa lại, mắt không thấy tâm không phiền.

Nhưng ngay khi cánh cửa sắp đóng lại, Giang Lâm giơ tay ra cản lại, tuy đã thành công ngăn cánh cửa đóng lại nhưng bàn tay của anh cũng bị cửa kẹp đỏ.

Nghe thấy tiếng kêu đau của Giang Lâm, Bạch Du ngẩng đầu, cô kinh ngạc nhìn anh: "Rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy?"

Đến trẻ con cũng biết khi đóng cửa không được cho tay vào, anh thì lại làm ngược lại.

TBC

Chẳng lẽ muốn dùng khổ nhục kế sao?

Giang Lâm nhìn cô: "Tôi muốn xin lỗi cô."

Bạch Du mấp máy môi, rồi lại nhìn bàn tay bị đỏ của anh: "Muốn xin lỗi thì cũng không cần cho tay vào."

Nếu Giang Lâm vẫn tránh né như ngày hôm qua, cho dù hôm nay anh có bị kẹp gãy tay, cô cũng không muốn quan tâm anh.

Nhưng lời đầu tiên anh nói sau khi bị kẹp tay lại là xin lỗi, hơn nữa còn mang bữa sáng thơm ngào ngạt tới cho cô.

Bạch Du thừa nhận, mình mềm lòng rồi.

Giang Lập cụp mắt xuống: "Tôi lo nếu cô đóng cửa lại thì tôi sẽ không thể nói chuyện với cô nữa."

Khi nói lời này, dáng vẻ của anh có hơi đáng thương, lại như đang dỗ cô vậy.

Bạch Du chưa từng nhìn thấy anh như vậy, cô lập tức ngẩn người.

Giang Lâm: “Tay tôi hơi đau, tôi có thể vào lấy rượu thuốc bôi được không?”

Bạch Du: “…”

Đã nói đến mức này, sao Bạch Du có thể không cho anh vào được chứ.

Sau khi đi vào, Giang Lâm lại không thấy rượu thuốc để bôi mà là đặt đồ ăn sáng xuống bàn, sau đó lại ngồi xổm xuống muốn kiểm tra vết thương của cô.

Bạch Du thu chân lại, cô trốn khỏi bàn tay của anh: “Anh nói vào để bôi rượu thuốc mà, anh chạm vào chân tôi làm gì?”

Cô thừa nhận rằng mình có mềm lòng, nhưng cô không muốn cứ mập mờ như lúc trước nữa.

Giang Lâm nhất định phải cho cô một câu trả lời, nếu không cô vẫn sẽ kiên trì với quyết định lúc trước…

Chương 170: Chương 170

DTV-EBOOK

Cả đời sẽ không qua lại với anh nữa.

Giang Lâm không chạm được vào chân cô nhưng cũng không đứng lên, anh cứ vậy mà nhìn cô.

Bạch Du quay mặt sang chỗ khác, cô nhẫn tâm nói: "Phó đoàn Giang, nếu anh không có chuyện gì thì đi đi, đừng ở đây làm phiền tôi nghỉ ngơi nữa."

Giang Lâm nhìn cô nhưng vẫn không lên tiếng.

Bạch Du nghĩ nếu anh không đi, vậy thì tôi sẽ đi.

Bạch Du đỡ bàn đứng dậy, cô cầm lấy cái gậy chống rồi chuẩn bị trở về phòng.

Nhưng khi cô vừa định đi vào phòng ngủ, Giang Lâm lại đuổi theo, anh bắt lấy cổ tay cô.

Bạch Du chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đến khi mở mắt ra, cả người cô đã bị ép giữa Giang Lâm và bức tường.

Phía trước là lồng n.g.ự.c rắn chắc, nóng bừng của Giang Lâm, đằng sau là bức tường lạnh băng.

Tư thế của hai người vô cùng mập mờ, khoảng cách giữa cả hai cũng rất gần, da thịt gần như dính chặt vào nhau.

Ở khoảng cách này, cô không chỉ nhìn thấy hình bóng của mình ở trong mắt anh, mà còn có thể ngửi được mùi xà phòng thoang thoảng ở trên người anh.

Có lẽ bây giờ, cô nên tức giận nhưng trái tim đang đập thình thịch vẫn không thể khống chế nổi sự bối

rối.

TBC

Bạch Du nghiến răng nghiến lợi nói: “Phó đoàn trưởng đội ba tàu ngầm hải quân, đồng chí Giang Lâm, xin hỏi bây giờ anh đang làm cái gì vậy, trêu ghẹo tôi sao?”

Giang Lâm nhìn cô: “Không phải là trêu ghẹo, mà là tự giới thiệu với em.”

“?”

Bạch Du nghi ngờ nhìn anh.

Cô cảm thấy có lẽ người này có vấn đề về đầu óc rồi nhỉ?

Hai người cũng trưởng thành trong một khu nhà quân đội, mặc dù cách tuổi nhưng vẫn hiểu rõ nhau, có gì phải giới thiệu chứ?

Giang Lâm nhìn thẳng vào mắt cô: “Đồng chí Bạch Du, anh tên là Giang Lâm, năm nay hai mươi lăm tuổi, sinh ngày 5 tháng 1 năm 1951, tuổi hổ, xếp thứ ba trong gia đình, bây giờ đang là phó đoàn trưởng đội ba của đội tàu ngầm hải quân, có tiền lương và phụ cấp, tiền lương mỗi tháng là 198,7 đồng, trước mắt có một vạn đồng tiền tiết kiệm và đứng tên một căn nhà.”

“?”

Mặc dù Bạch Du cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn không thể không thừa nhận Giang Lâm rất có tiền!

Trong năm 1970 mà đã có thể có vạn đồng trong người, hơn nữa còn có một bất động sản ở đây, đây là muốn người khác hâm mộ c.h.ế.t à?

Bạch Du nghĩ tới một ngàn đồng mà mình phải trải qua trăm ngàn đắng cay mới tiết kiệm được, trong lòng chợt mất bình tĩnh: "Anh đang khoe khoang với tôi là mình rất có tiền sao? Đồng chí Giang Lâm, là một đảng viên, là một quân nhân, anh đang vi phạm tác phong đó!"

Giang Lâm: "Anh không khoe khoang, anh đang giới thiệu với em, để em có thể hiểu rõ anh hơn, nếu em không chê, những thứ này đều có thể là của em."

Nghe thấy vậy, Bạch Du lập tức trợn mắt nhìn: "Đương nhiên tôi không chê rồi, nhưng mà anh coi tôi là trẻ con lên ba sao, dễ dụ như vậy hả?"

Ai lại ghét tiền được chứ nhưng anh lại muốn cho cô, cũng không phải là một hai đồng tiền, đó là một vạn đồng tiết kiệm với một căn nhà đó!

Cho dù anh bằng lòng cho thì cô cũng không dám lấy.

Nghĩ đến điều này, cô nghi ngờ nhìn anh, thật sự rất nghi ngờ anh bị vấn đề về đầu óc.

Bạch Du không rõ anh muốn làm gì, nhưng mà không để cô nói gì thì đã nghe thấy giọng nói trầm ấm của Giang Lâm vang lên: "Không phải."

"Không phải cái gì?"

Bạch Du hỏi anh.

Giang Lâm nhìn cô, trong đôi mắt đào hoa xuất hiện sự nghiêm túc: "Anh không coi em là trẻ con để

dỗ, những lời anh vừa nói đều là nghiêm túc, những lời sau của anh cũng là nghiêm túc, Bạch Du, em có bằng lòng làm vợ anh không?"

"?"

Lần này, Bạch Du giật mình.

Cô nghi ngờ có phải là mình nghe lầm rồi không.

Người này biến mất bốn ngày, trở về cũng không giải thích mà đã cầu hôn cô.

Cô muốn hỏi có phải anh đang đùa mình không nhưng nghĩ tới vừa rồi anh nói rằng anh đang nghiêm túc.

Chương 171: Chương 171

DTV-EBOOK

Nếu như vậy thì chỉ còn lại một nguyên nhân, đó là đầu óc của anh thật sự không bình thường!

"Anh đợi đấy, tôi đi gọi bác sĩ."

Nói xong, cô quay người muốn rời đi những cổ tay lại bị cầm lấy.

Giang Lâm nhìn cô, anh bất lực thở dài rồi nói: "Anh rất tỉnh táo, anh biết mình đang nói gì, cũng hiểu rõ mình đang làm gì."

Không bị bệnh sao?

Vậy Giang Lâm thật sự muốn cưới cô?

Bạch Du vô thức nín thở, một hồi lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình: "Vậy lúc trước, vì sao anh lại trốn tránh tôi?"

Nói tới đây, cô cảm thấy rất ấm ức.

Sự ấm ức vì bị từ chối lập tức ngóc đầu dậy khiến đôi mắt của cô trở nên đỏ hoe.

Giang Lâm nhìn cô, nơi nào đó trong tim như bị cấu mạnh, cảm giác này rất lạ lẫm: "Không phải là anh muốn trốn tránh em, tối hôm đó, anh nhận được điện thoại của Giang Khải, cậu ta nói cậu ta có lỗi với em, cũng không thể rời xa em…"

Còn chưa dứt lời, Bạch Du không nhịn được mà mắng: "Ai thèm anh ta xin lỗi chứ! Lúc anh ta ôm Tần Tâm Huỷ, sao anh ta không cảm thấy có lỗi với tôi đi?"

Đời trước, cô mắc bệnh hiểm nghèo, ly hôn, trơ trọi một mình mà c.h.ế.t trong bệnh viện, còn hai người Giang Khải và Tần Tâm Huỷ kết hôn sinh con, một người thăng quan phát tài lên như diều gặp gió, một người đi theo hưởng hết vinh hoa phú quý, cô lập tức muốn đánh bọn họ.

Giang Lâm khựng lại rồi mới nói tiếp: "Khi mẹ qua đời đã từng dặn dò anh chăm sóc cho Giang Khải, mấy năm nay, tình cảm của hai anh em không tốt, đây là lần đầu tiên cậu ta xin anh..."

Bạch Du ngắt lời anh, cô nhíu mày: "Vậy anh định tặng tôi cho Giang Khải sao?"

Nếu anh dám nói được, Bạch Du thề sẽ đánh sưng đầu anh!

Giang Lâm lắc đầu: "Không, chỉ là trước khi ra quyết định, anh cần có chút thời gian."

Anh không nhắc đến câu Bạch Du thích anh ta của Giang Khải.

Mặc kệ trong lòng Bạch Du có vị trí của Giang Khải không, anh cũng không tính để cô đi.

Bạch Du lại có thể hiểu được suy nghĩ của anh.

Dù sao nếu lựa chọn đi với cô, vậy có nghĩa rằng tình cảm anh em sẽ không còn tồn tại, với lòng dạ hẹp hòi của Giang Khải, nói không chừng anh ta còn trả thù hai người họ.

"Vậy anh đã nghĩ kỹ, muốn yêu đương với tôi sao?"

Dứt lời lị thấy Giang Lâm lắc đầu: “Không yêu đương.”

Bạch Du: “?”

Đôi mắt sâu thẳm của Giang Lâm nhìn thẳng vào cô: “Anh không muốn yêu, anh chỉ muốn kết hôn, chẳng lẽ em chỉ muốn yêu anh mà không muốn kết hôn sao?”

Chủ tịch nước đã nói không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương thì chính là đồ lưu manh.

Bạch Du bỗng bị coi thành đồ côn đồ, cô không thể nhìn được: “Ai nói tôi không muốn kết hôn chứ?”

Giang Lâm: “Được.”

Bạch Du: “?”

“Bây giờ anh sẽ lập tức đi xin báo cáo kết hôn, sau khi vết thương ở chân em tốt hơn, chúng ta sẽ lập tức trở về thủ đô để đăng ký kết hôn.”

“?”

Bạch Du: “Tôi nói muốn kết hôn với anh khi nào vậy?”

Giang Lâm: “Em vừa nói, có cần anh nhắc lại cho em nghe không?”

Bạch Du gãi mặt: “Tôi nói là tôi muốn kết hôn, nhưng không có nghĩa là bây giờ tôi muốn kết hôn!”

Giang Lâm thấu tình đạt lý gật đầu: “Vậy em muốn kết hôn khi nào, anh nghe em.”

Bạch Du: “…”

Không đúng.

Rất không đúng.

Rõ ràng hai người họ còn chưa phải là người yêu, tại sao đã nhảy vọt tới bước kết hôn rồi?

Bạch Du phát hiện mình vô tình bị Giang Lâm xoay vòng vòng, cô không khỏi nhớ tới đời trước, Lâu Tú Anh từng nhiều lần thầm phàn nàn Giang Lâm quá xảo quyệt, chẳng khác gì hồ ly cả.

Trước kia, cô chưa từng để ý, nhưng bây giờ, cô cảm thấy Lâu Tú Anh nói rất đúng.

Nhưng không phải chỉ là hồ ly.

Mà còn là hồ! Ly! Già!

Để ý tới mặt và cổ cô đã đỏ bừng, bên tai cũng hiện lên màu hồng mê người, Giang Lâm cụp mắt: "Em vượt ngàn dặm xa xôi từ thủ đô tới, kết hôn chính là thành ý lớn nhất mà anh có thể tặng em."

Chương 172: Chương 172

DTV-EBOOK

Kết hôn chính là thành ý lớn nhất mà anh có thể tặng em.

Giọng nói của anh rất nhẹ, nó như gió thổi vào trong tai Bạch Du.

Trái tim như bị một chú mèo con nhẹ nhàng vỗ về một hồi.

Tất cả mọi ấm ức đều biến mất, như được quét một lớp mật lên, thì ra anh hiểu hết mọi thứ.

Thật ra từ khi cô lên xe lửa ở thành phố Quảng thì cô đã chặt đứt tất cả đường lui của mình rồi.

Cô có thể giấu người nhà, giấu bà nội, nhưng giấy không thể gói được lửa, căn cứ hải quân có nhiều người như thế, chuyện cô tới đảo Quỳnh Châu tìm Giang Lâm sớm muộn gì cũng bị người nhà họ Giang biết.

Đến lúc đó không chỉ gây ra sóng to gió lớn, mà đủ mọi lời khó nghe cũng sẽ thi nhau đến.

Dù sao cô chủ động vượt ngàn dặm xa xôi chạy đến tìm Giang Lâm, mà Giang Lâm không chỉ là người cháu trai ưu tú nhất nhà họ Giang, anh còn là anh em cùng cha cùng mẹ với Giang Khải.

Trước đó, cô đã đoán được hai kết quả, Giang Lâm đồng ý yêu đương với cô, hoặc là uyển chuyển từ chối cô.

Nhưng không ngờ anh lại nhảy qua tất cả mọi lựa chọn mà đưa cho cô đáp án thẳng thắn và mạnh mẽ nhất… Kết hôn với cô.

Một khi kết hôn, cho dù những người nhà họ Giang có ý kiến hay không hài lòng thì cũng đều vô ích.

Bạch Du ngẩng đầu lên, ánh nắng chiếu vào phòng ngủ, cô có thể nhìn thấy lông tơ trên mặt anh bị nhuốm màu vàng, đôi mắt sâu thẳm của anh phản chiếu khóe miệng cong cong của cô.

Cô hít sâu rồi gật đầu: "Được, vậy chúng ta kết hôn đi."

Giang Lâm ngây ngốc nhìn cô, yết hầu anh lên xuống: "Em nghĩ… Nghĩ kỹ chưa?"

"Nghĩ kỹ rồi."

Bạch Du chưa từng nhìn thấy Giang Lâm như vậy, anh luôn bình tĩnh nắm chắc phần thắng, cho dù núi cao có sụp đổ ở trước mặt thì mặt anh vẫn có thể không đổi sắc.

Điều này khiến cô không khỏi đắc ý.

Giang Lâm khàn khàn nói: "Vậy, bây giờ anh lập tức nộp báo cáo xin kết hôn với cấp trên."

Bạch Du sửng sốt: "Như thế gấp quá phải không? Còn nữa, anh suy nghĩ kỹ chưa? Một khi đã nộp báo cáo kết hôn thì không thể đổi ý được đâu."

Giang Lâm nhíu mày: “Em vừa đồng ý kết hôn với anh, mới bao lâu mà em đã muốn đổi ý rồi?”

Bạch Du đẩy n.g.ự.c anh: “Anh bớt trách oan người khác đi, em lo lắng sau này anh sẽ hối hận, em đang suy nghĩ cho anh thôi.”

Giang Lâm nắm tay cô: “Cảm ơn em đã quan tâm, nhưng một khi Giang Lâm anh đã quyết định thì chưa từng hối hận, đồng thời, nếu hôm nay em đã đồng ý rồi, anh cũng sẽ không cho em cơ hội để hối hận.”

Bàn tay của Bạch Du được anh nắm lấy, đầu ngón tay chạm vào nhau, một dòng điện từ đầu ngón tay chạy khắp người cô.

Cô muốn nói anh như vậy quá độc đoán nhưng đối diện với ánh mắt của anh, mặt cô lại bắt đầu nóng bừng lên, cả người cũng bắt đầu ấm hơn.

Mà hình như hơi thở của Giang Lâm cũng trở nên dồn dập.

Hai người ở trong tư thế mập mờ như vậy khiến Bạch Du cảm thấy hơi nguy hiểm.

Nhưng mà không để cô kịp lên tiếng, cô đã phát hiện có điều gì đó bất thường.

“Anh, anh Giang Lâm, hình như anh… Chọc vào em.”

Câu cuối cùng, cô nói nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Mà mặt cô cũng đỏ bừng như tôm bị luộc chín, đến tai cũng đỏ như máu, cô cụp mắt xuống và không dám nhìn vào mắt anh.

Giang Lâm: “…”

Bầu không khí yên lặng mất vài giây.

Giang Lâm buông tay cô ra, anh đứng thẳng, đồng thời lùi ra sau hai bước.

Vốn dĩ anh muốn đỡ Bạch Du đi tới bàn ăn nhưng mà cúi đầu nhìn nơi ở giữa chân, anh khựng lại, sau đó nói: “Em đi ăn sáng đi, anh viết đơn xin kết hôn.”

Nói xong, anh quay người đi vào trong phòng ngủ viết báo cáo, một hồi lâu sau vẫn không đi ra.

Bạch Du sờ gương mặt nóng bừng của mình, hai chân như nhũn ra, cô chờ rất lâu mới bớt đau, rồi mới bước từng bước ngồi xuống cạnh bàn ăn.

Chương 173: Chương 173

DTV-EBOOK

Bữa sáng hôm nay là món đặc sản của vùng Mân Nam, trong bát là những sợi mì vừa dài vừa mịn và được kết hợp với rất nhiều nguyên liệu, ruột già và ruột non hầm, tôm bóc vỏ, thận heo cắt hình hoa, hàu, đậu phụ khô và trứng rán cắt nhỏ còn có nấm hương và lạp xưởng, nguyên liệu vô cùng phong phú.

Bên cạnh chiếc bát tô có hoa văn màu lam còn đặt một đĩa bánh móng ngựa được chiên giòn.

Bánh móng ngựa xốp giòn được làm từ hỗn hợp bột mì, đường trắng và mỡ heo, sau đó chiên ngập dầu, bởi vì hình dạng giống cái móng ngựa nên mới có tên là bánh móng ngựa xốp giòn.

Bạch Du lập tức cảm thấy thèm ăn, cô ngồi xuống gắp một miếng vào trong miệng.

Sợi mì như tan trong miệng, vừa mềm vừa thơm, các nguyên liệu ăn kèm cũng rất ngon, ruột già và ruột non được rửa sạch sẽ, không hề có mùi hôi, điều khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên đó là cô còn nếm được vị khoai lang ở trong đó.

Cô đoán có lẽ trong mì được thêm bột khoai lang, ăn rất ngon, mềm mịn.

Kết hợp với hạt dẻ và bánh móng ngựa chiên giòn, giòn giòn ngon miệng mà không hề béo khiến người ta không nhịn được mà ăn thêm một miếng, chẳng mấy chốc, cô đã ăn sạch bát mì.

Không biết có phải vì tâm trạng tốt hay không mà cô luôn cảm thấy bữa ăn này là bữa ăn ngon nhất từ khi cô vào quân khu.

Nhìn chiếc bát hết sạch, Bạch Du sờ cái bụng hơi nhô lên của mình, cô ảo não nghĩ lần sau không thể ăn nhiều như thế!

Sau khi ăn sáng xong, Giang Lâm cũng đã viết đơn xin kết hôn xong.

Anh đi tới và đưa cho Bạch Du: "Em có muốn đọc thử không?"

Đương nhiên Bạch Du muốn đọc.

Cô nhận lấy đơn xin kết hôn và mở ra, chỉ thấy trên đó viết…

"Người viết Giang Lâm, nam, dân tộc Hán, sinh tháng 1 năm 1951, người Bắc Kinh, đã tốt nghiệp đại học, là đảng viên, nhập ngũ vào tháng 7 năm 1967, hiện đang là phó đoàn trưởng đội hai của đội tàu ngầm hải quân.

Đối tượng kết hôn Bạch Du, nữ, dân tộc Hán, sinh tháng 1 năm 1958, người Bắc Kinh, đã tốt nghiệp cấp ba, là đảng viên, từng làm việc trong Hội liên hiệp Phụ nữ.

Tôi và Bạch Du lớn lên trong cùng một quân khu, biết rõ nhau, cả hai chúng tôi bằng lòng trở thành đồng chí cách mạng, bây giờ muốn xin kết hôn, mong cấp trên xem xét và phê duyệt."

Đơn xin chỉ có vài dòng chữ đó nhưng Bạch Du lại nhìn rất lâu.

Cô cảm thấy việc làm hôm nay thật sự hơi bốc đồng, cô còn chưa nói chuyện cô đến đảo Quỳnh Châu cho bà nội, nếu để bà nội biết cô muốn kết hôn với Giang Lâm, không biết có doạ bà không.

Nhưng mà trước mắt, cô cảm thấy như vậy cũng không có gì là không tốt.

So với Giang Khải, ít nhất Giang Lâm sẽ không vượt quá giới hạn, cũng sẽ không ở bên Tần Tâm Huỷ kia.

Loại người như Giang Khải, nếu anh ta đã gọi điện cầu xin Giang Lâm, với hiểu biết của cô với anh ta, chắc chắn bây giờ, anh đang rất đắc ý cho rằng Giang Lâm sẽ chọn giúp anh ta.

Nghĩ đẹp thật đấy!

Khi trở về thủ đô, cô phải lấy giấy kết hôn đi qua đi lại trước mặt Giang Khải, còn phải gọi Lâu Tú Anh là dì, tuyệt đối sẽ không gọi mẹ, nghĩ đến dáng vẻ trợn mắt há mồm khi ấy của bọn họ, cùng với dáng vẻ tức giận đó, cô không khỏi có hơi mong đợi.

Nếu cô chọn Giang Vũ thì cũng có tác dụng vả mặt nhưng sẽ không sốc bằng việc cô ở bên Giang Lâm, cô có thể tưởng tượng được sắc mặt khi ấy của Giang Khải, nghĩ thôi cũng cảm thấy rất thoải mái.

Đương nhiên, không phải vì vậy mà cô chọn ở bên Giang Lâm.

TBC

Giang Lâm có điểm tốt của Giang Lâm, hơn nữa cô không thể không thừa nhận mình rung động với anh.

Đời trước, Giang Lâm mãi không kết hôn, đến cả người yêu cũng không có, có lần Giang Hựu Hàm về nhà ngoại, cô ta không thèm giấu giếm mà nói có lẽ phương diện đàn ông của Giang Lâm không được, vì vậy mới không tìm người yêu, sợ bị người khác phát hiện.

Chương 174: Chương 174

DTV-EBOOK

Nhưng nghĩ đến hình ảnh vừa rồi của anh, chỗ đó của Giang Lâm không được sao?

Rõ ràng là được mà!

Mặt Bạch Du lại nóng lên, cô đưa đơn xin cho Giang Lâm: "Chuyện này có cần nói trước với ông một tiếng không?"

Giang Lâm: "Buổi tối lúc em tới đảo Quỳnh Châu, anh đã gọi điện nói với ông rồi."

Bạch Du giật mình: "Vậy ông nói gì?"

Giang Lâm nhìn cô, anh chờ một lúc rồi nói: "Ông mắng anh trâu già gặm cỏ non."

Bạch D: "?"

Run lên, cô không nhịn được mà bật cười thành tiếng: "Thật ra, anh Giang Lâm cũng không già đâu."

Giang Lâm nhướng mày: "Em cũng cảm thấy anh già sao?"

Lúc trước, Giang Lâm chưa từng cảm thấy tuổi tác của mình là vấn đề, vì vậy khi ông nói anh già, anh cũng không để trong lòng.

Nhưng bây giờ nghe thấy thế, anh không nhịn được mà nghĩ nhiều.

Bạch Du suy nghĩ: "Phải xem so sánh với ai đã, nếu so với mấy người đồng chí Cát và đồng chí Tạ thì anh trông trẻ hơn bọn họ, nhưng nếu so sánh với em, anh

thật sự lớn hơn em bảy tuổi, ông nói anh trâu già gặm cỏ non cũng không phải là nói oan cho anh."

Hai người Cát Đại Xuyên và Tạ Húc Đông vừa thức dậy cùng hắt hơi.

Tạ Húc Đông lớn hơn Giang Lâm hai tuổi, nếu anh ấy nghe thấy như vậy thì có lẽ vẫn cảm thấy bình thường.

Nhưng Cát Đại Xuyên bé hơn Giang Lâm hai tuổi, nếu nghe thấy vậy có lẽ anh ấy sẽ nôn mất, nhưng mà Bạch Du cũng không thiên vị Giang Lâm, Cát Đại Xuyên có nước da đen, dáng vẻ khá già dặn nên nhìn không chỉ già hơn Giang Lâm, thậm chí trông còn lớn hơn Tạ Húc Đông hai tuổi.

Giang Lâm: "..."

Giang Lâm không ngờ cô cũng đồng ý với miêu tả "trâu già gặm cỏ non" này, nhất thời anh không biết nên hình dung tâm trạng bây giờ của mình như thế nào.

Im lặng vài giây, Giang Lâm thản nhiên nói: "Vậy anh hẳn phải cảm ơn em vì chịu cưới trâu già hai mươi lăm tuổi là anh nhi?"

Bạch Du gãi mặt: "Không cần khách sáo."

"..."

Im lặng vài giây, Giang Lâm cầm lấy báo cáo: "Anh đi gặp cấp trên bảo họ mau chóng phê duyệt."

Nói xong anh lập tức quay người rời đi, cũng không quay đầu lại nhìn, hình như anh rất sợ cô đột nhiên đổi ý, không muốn lấy trâu già là anh nữa.

TBC

Bạch Du nhìn bóng lưng vội vã của anh, cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười.

Sống lại một đời, lại gả đi, hy vọng lựa chọn lần này sẽ không khiến cô hối hận.

Nhưng mà trước khi trở về Bắc Kinh, dù sao cô cũng phải gọi điện nói với bà nội một tiếng.

Còn nữa, đời trước cô và Giang Khải ở bên nhau khoảng mười năm, cô đã uống rất nhiều thuốc nhưng vẫn luôn không sinh được con, không biết đời này có còn như vậy không.

Thật ra đời trước, cô từng tới rất nhiều bệnh viện kiểm tra, tất cả đều nói cô không có vấn đề gì, nhưng trong thời đại này chính là như vậy, nếu một đôi vợ chồng không sinh được con, người ta đều cảm thấy là do phái nữ có vấn đề.

Nếu đời này, cô vẫn không thể sinh con, Giang Lâm có để ý không?

Nhưng mặc kệ Giang Lâm có để ý không, dù sao cô đã quyết định rồi, đời này cô tuyệt đối sẽ không uống thứ thuốc Đông Y đắng ngắt kia nữa.

Nếu anh thật sự để ý, vậy hai người không nên đi tiếp.

Bạch Du suy nghĩ một hồi, cô cảm thấy trước khi đăng ký kết hôn, phải cho vấn đề này vào danh sách quan trọng.

Giang Lâm ra khỏi phòng không bao lâu thì gặp được Tiêu Vũ Kỳ.

Anh nhìn thoáng qua đồ ăn sáng cho tay đối phương, anh thản nhiên nói: “Du Du đã ăn rồi.”

Du Du.

Xưng hô thân mật này khiến trái tim Tiêu Vũ Kỳ như bị một con d.a.o đ.â.m vào: “Nếu đồng chí Bạch đã ăn rồi, vậy buổi chiều tôi sẽ tới thăm cô ấy.”

Giang Lâm nhìn cậu ta: “Không cần đâu, vợ của tôi sẽ do tôi chăm sóc, nếu đồng chí Tiêu muốn làm chuyện tốt thì có thể đi chăm sóc mẹ góa con côi hoặc người già ở trên đảo.”

“…”

Ai muốn chăm sóc mẹ góa con côi hay người già chứ.

Chương 175: Chương 175

DTV-EBOOK

Khoan đã, anh vừa nói gì vậy?

Vợ anh?

Tiêu Vũ Kỳ mở to mắt nhìn: "Phó đoàn Giang, tôi rất ngưỡng mộ năng lực của anh nhưng anh đừng phá hủy danh tiếng của đồng chí Bạch như vậy, tôi cũng không thể gật bừa đâu."

Khóe miệng Giang Lâm giật giật, anh mở đơn xin kết hôn trong tay ra: "Bây giờ, tôi sẽ nộp đơn xin kết hôn với cấp trên, nếu cậu rảnh thì có thể đi cùng tôi."

Tiêu Vũ Kỳ nhìn đơn xin kết hôn trong tay anh, thị lực của cậu ta rất tốt, vừa nhìn đã thấy tên của Bạch Du ở trên đó.

Chẳng khác gì sấm sét giữa trời quang.

Mãi cho tới khi Giang Lâm đã đi xa, Tiêu Vũ Kỳ vẫn chưa tỉnh táo lại.

Trái tim cậu ta khó chịu nhưng không thể nói ra.

Trước khi đến đảo Quỳnh Châu, ông nội đã dặn dò cậu ta rằng ông Lâm nhờ trên đường đến đảo Quỳnh Châu, cậu ta hãy chăm sóc một nữ đồng chí, khi ấy cậu ta không nghĩ nhiều mà lập tức đồng ý, nhưng mà cậu ta không ngờ nữ đồng chí này lại xinh đẹp như vậy.

Lúc ấy trong nhà ga người đến người đi với dáng vẻ vội vã, ngay trong khung cảnh xám xịt ấy đột nhiên xuất hiện một màu sắc đỏ tươi, như đóa hoa

nở đầu xuân nở giữa cánh cây xơ xác bên đường, đỏ tươi nổi bật, rất mê người.

Ngay khi cô xoay người, cậu ta nhìn thấy đôi mắt vô cùng xinh đẹp, trong trẻo tươi sáng, sau trong đôi mắt xinh đẹp đó là sự quyến rũ mê người, ngay khi ấy, cậu ta có thể nghe thấy tiếng nhịp tim bình tĩnh của mình bắt đầu đập nhanh.

Sau khi lên xe lửa, cậu ta cố ý tiếp cận cô nhưng mà phần lớn thời gian cô đều đọc sách nên cậu ta không dám làm phiền cô mà chỉ có thể chủ động giúp mua nước mua cơm, hy vọng có thể nhờ đó mà để lại ấn tượng với cô.

Ai ngờ khi vào quân khu thì lại phát hiện đối tượng của cô là phó đoàn Giang, khi ấy, cậu ta như nghe được trái tim mình tan vỡ, nhưng như c.h.ế.t đuối vớ được cọc, chẳng mấy chốc cậu ta đã nhận được tin phó đoàn Giang không phải là đối tượng của cô.

Hôm qua, khi thấy có vẻ Bạch Du đang cãi nhau với phó đoàn Giang, mặc dù rất hèn hạ nhưng cậu ta vẫn không nhịn được mà nhảy cẫng lên.

Cậu ta cho rằng cơ hội của mình tới rồi, nhưng lại không ngờ phó đoàn Giang đã cho cậu ta một cú trí mạng.

Đơn xin kết hôn.

Điều này có nghĩa rằng cậu ta hoàn toàn không có cơ hội nữa.

Tiêu Vũ Kỳ cảm thấy trong lòng trống rỗng, dường như đang bị khoét sâu.

**

Như suy đoán của Bạch Du, bây giờ Giang Khải đang rất đắc ý.

Khoảng thời gian trước, anh ta cảm thấy rất đau khổ ăn không vào ngủ không ngon, chỉ lo chỉ cần một cuộc điện thoại của ông thì anh ta sẽ phải lập tức tới Tây Bắc.

Vốn tưởng rằng ông tạm thời không để anh ta đi thì anh ta có thể thở dốc một thời gian, kết quả lại càng lo lắng hơn như có một thanh kiếm đồng bị treo trên đầu vậy, không mức nào không lo lắng thanh kiếm đột nhiên rơi xuống.

Nhưng ngày đó, trong khi anh ta đang mê man, trong mơ có một giọng nói nói cho anh ta biết tạm thời phải kiên nhẫn, bởi vì hai năm sau, Giang Lâm sắp c.h.ế.t trong một tai nạn, khi ấy chính là thời cơ tốt nhất để anh ta trở lại nhà họ Giang và cướp tất cả tài nguyên.

Giọng nói trong mơ còn nói cho anh ta biết bây giờ, trước tiên chỉ có thể chịu thua cầu xin Giang Lâm, để Giang Lâm xin ông đừng cho anh ta đến Tây Bắc, còn nữa, dù thế nào cũng phải quay lại với Bạch Du.

Trong mơ, anh ta hỏi giọng nói kia là ai nhưng đối phương chưa kịp trả lời thì anh ta đã tỉnh giấc.

Sau khi tỉnh lại, anh ta vẫn nhớ rõ mọi chi tiết của cuộc đối thoại trong mơ, sau một lúc suy nghĩ liên

tục, cuối cùng anh ra đã gọi điện cho anh ba của mình.

Mặc dù trong điện thoại, anh ba không nói gì, cũng không hứa hẹn bất cứ điều gì nhưng với sự hiểu biết của anh ta về anh ba, anh ta biết anh ba đã nghe lọt tai.

Chương 176: Chương 176

DTV-EBOOK

Ngày đó, anh ta cố ý nhắc tới người mẹ mất sớm của hai người họ, còn nhắc tới chuyện mẹ dặn dò anh phải chăm sóc mình, anh ta đã nói đến mức đó, anh ta không tin anh ba có thể không rung động.

Chỉ cần anh ba lên tiếng, ông nhất định sẽ để anh ta ở lại Bắc Kinh, chỉ cần không tới Tây Bắc, anh ta có niềm tin mình sẽ thuyết phục được Bạch Du hồi tâm chuyển ý.

Suy cho cùng Bạch Du từng yêu anh ta như thế, anh ta không tin cô có thể quên mình trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Càng không tin cô sẽ chọn một trong số các anh em của anh ta làm đối tượng kết hôn.

Sở dĩ cô làm như vậy chẳng qua chỉ là bởi lúc trước anh ta không quan tâm cô, vì vậy anh ta tin chỉ cần dỗ dành cô, cô nhất định sẽ yêu mình giống như lúc trước.

Anh ta rất có lòng tin với chuyện này.

Bằng không cả hai chị em họ cô cũng sẽ không yêu anh ta, không phải là do anh ta quá ưu tú sao?

Huống chi bây giờ đến ông trời cũng đang giúp anh ta (Giọng nói trong mơ), anh ta tin rằng mình chính là con cưng của trời, anh ta nhất định sẽ khổ trước sướng sau.

Lương Thiên Vũ nhìn sắc mặt vẫn luôn thay đổi khó lường của Giang Khải, cậu ta đưa tay vỗ vai anh

ta: “Tục ngữ nói đại trượng phu không cần lo lắng vì không vợ, chỉ cần sau này đồng chí Giang cậu đã có sự nghiệp, cậu muốn cưới cô gái nào mà không có chứ!”

Giang Khải tỉnh táo lại, anh ta không nhịn được mà nở nụ cười đắc ý: “Không cần chờ đến khi có sự nghiệp thì tôi vẫn có thể có tất cả.”

Nói xong, không để Lương Thiên Vũ hỏi gì thêm, anh ta nói tiếp: “Thiên Vũ, cậu rất nghĩa khí, sau này cậu chính là anh em tốt của tôi!”

Lương Thiên Vũ là đồng nghiệp cùng đơn vị lúc trước của anh ta, bề ngoài tuấn tú lịch sự, năng lực làm việc và tính cách đều không tệ nhưng lại không có bối cảnh gì, mà điều kiện gia đình cũng không tốt lắm.

Trước kia hai người họ cũng không quen nhau, nhiều nhất cũng chỉ là có nói chuyện qua, nhưng kể từ khi anh ta bị đuổi khỏi đơn vị, lại bị gia đình ném tới quân đội ở Tây Bắc, những người trước kia nịnh nọt anh ta lập tức biến mất tăm, khoảng thời gian này chỉ có Lương Thiên Vũ vẫn đối xử với anh ta như trước, thỉnh thoảng còn tới nhà an ủi anh ta.

Tục ngữ nói hoạn nạn thấy chân tình, Lương Thiên Vũ chính là loại người này!

Lương Thiên Vũ nở nụ cười, cậu ta thật thà nói: “Tôi cảm thấy anh Giang là một nhân tài hiếm có, sớm muộn gì cũng sẽ trở nên nổi bật thôi!”

Lời nói này gãi đúng chỗ ngứa của Giang Khải, anh ta càng cảm thấy con người Lương Thiên Vũ

không tệ: “Thiên Vũ, nếu sau này cậu có khó khăn gì thì cứ tới tìm tôi, chỉ cần tôi làm được thì sẽ nhất định giúp cậu.”

Lương Thiên Vũ: “Vậy phải cảm ơn đồng chí Giang rồi.”

Nói xong, cậu ta lén lút nhìn Giang Hựu Hàm ngồi trên ghế sô pha.

Khi vừa nhìn qua, ánh mắt của hai người giao giữa không trung như lóe lên tia lửa, nhìn qua nhìn lại một hồi rồi mới dời tầm mắt sang chỗ khác.

Chỉ là trong lúc không ai để ý, Giang Hựu Hàm che mặt, trên gương mặt ửng đỏ lộ ra nụ cười vừa ngọt ngào vừa xấu hổ.

**

Uỷ viên chính trị Tôn nhìn đơn xin kết hôn mà Giang Lâm nộp, ông ấy run rẩy rồi ngước mắt lên nhìn: “Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Giang Lâm gật đầu: “Đã nghĩ kỹ rồi.”

Uỷ viên chính trị Tôn cảm thán: “Lúc trước, có rất nhiều lãnh đạo muốn giới thiệu đối tượng cho cậu nhưng cậu lại từ chối, tôi còn tưởng rằng cậu không muốn kết hôn, mấy cấp trên còn lo lắng sau này cậu sẽ sống cô đơn suốt quãng đời còn lại, bây giờ xem ra mấy nỗi lo lắng này đều là dư thừa. Không phải là không muốn kết hôn, mà là không muốn kết hôn với các nữ đồng chí khác!”

Giang Lâm mặt không đổi sắc với sự trêu chọc của ủy viên chính trị Tôn: “Vâng.”

TBC

Chương 177: Chương 177

DTV-EBOOK

Lại còn vâng.

Uỷ viên chính trị Tôn bất ngờ bị đút cơm chó: "Được rồi được rồi, đơn xin này tôi nhận, sau khi được phê duyệt thì sẽ thông báo cho cậu, cậu ở đội tàu ngầm có khó khăn gì không? Nếu có khó khăn thì có thể nói với tôi."

Ngay khi Giang Lâm được điều tới đảo Quỳnh Châu và được sắp xếp trong đội hàng không hải quân, Giang Lâm ở trong đội hàng không quân đội đã hoàn thành nhiệm vụ rất xuất sắc, cũng từng đạt được rất nhiều chiến tích trong các lần tác chiến với bên ngoài. Vốn dĩ anh nên được thăng chức làm đoàn trưởng đội hai của đội hàng quân hải quân trong quân khu, nhưng hơn nửa năm bởi vì điều chỉnh chiến lược, cuối cùng anh được điều đến đội tàu ngầm hải quân của quân đội, đảm nhiệm chức phó đoàn trưởng của đội ba, thăng chức lên hẳn nửa cấp nên ông ấy mới hỏi như vậy.

Giang Lâm: "Quen rồi nên không có gì khó khăn."

Uỷ viên chính trị Tôn: "..."

Nhưng mà ủy viên chính trị Tôn đã quen với cái tính cách ép c.h.ế.t cuộc trò chuyện của Giang Lâm, bây giờ cũng hơi bó tay.

Đương nhiên ủy viên chính trị Tôn cũng không vì vậy mà thật sự tức giận, Giang Lâm là người có mưu trí, người khác vào trường hải quân học chỉ có thể

học một chuyên ngành, còn anh lại hoàn thành chương trình học hai chuyên ngành là không quân hải quân và tàu ngầm hải quân trong cùng một khoảng thời gian, hơn nữa còn nhận được thành tích rất ưu tú.

Đây là một hạt giống tốt hiếm có trong hải quân.

Hai người đều không nói gì khiến bầu không khí trong văn phòng trở nên yên lặng rất kỳ lạ.

Sau một lúc, vẫn là ủy viên chính trị phá vỡ sự im lặng: "Tôi đã gọi cha mẹ Tường Vy tới đón con bé rồi, có lẽ mấy ngày nữa sẽ tới, lúc trước con bé làm sai, tôi thay con bé xin lỗi đồng chí Bạch, cậu nể tình con bé còn nhỏ, đừng so đo với con bé nhé."

Tuổi nhỏ dễ thích, cháu gái Tôn Tường Vy thích Giang Lâm, ông ấy cũng không cảm thấy bất ngờ.

Nhìn chung khắp căn cứ hải quân cũng không có mấy sĩ quan trẻ tuổi nào có thể sánh với Giang Lâm, người có tài cán như anh thì lại không có bề ngoài đẹp trai, mà có bề ngoài thì lại không có năng lực như anh, hơn với không ai trong căn cứ có thể đẹp hơn anh.

Nhưng tuy Giang Lâm rất giỏi giang nhưng chưa chắc là một người chồng tốt, tính cách của anh quá lạnh nhạt, tâm tư quá sâu, đến ông ấy cũng không thể nhìn thấu anh.

Mà Tôn Tường Vy lại được người nhà cưng chiều từ nhỏ, tính cách rất kiêu ngạo, mọi thứ đều cần người khác phải dỗ dành, với hiểu biết của ông ấy với

Giang Lâm, anh tuyệt đối sẽ không xuống nước dỗ dành con gái. Huống hồ anh một lòng chỉ có công việc, một khi bận rộn thì có thể quên ăn, càng đừng nghĩ tới chuyện anh sẽ cẩn thận chăm sóc, quan tâm che chở một người phụ nữ, hai kiểu người này mà ở bên nhà thì chỉ có thể trở thành đôi vợ chồng bất hòa.

Hơn nữa Giang Lâm vẫn không coi trọng Tôn Tường Vy, mặc kệ ông ấy không thèm để ý tới cái mặt già mà ám chỉ nhiều lần, chỉ thiếu mỗi việc cầm d.a.o ép Giang Lâm cưới Tôn Tường Vy, nếu là người khác thì đã vui mừng tiếp nhận từ lâu rồi, nhưng Giang Lâm lại thờ ơ với điều này.

Chỉ là ông ấy không ngờ Tường Vy lại chạy tới chỗ đối tượng của Giang Lâm, với sự hiểu biết của ông ấy về Giang Lâm, nếu ông ấy không lên tiếng về việc này thì có lẽ anh sẽ không bỏ qua cho Tôn Tường Vy quá dễ dàng.

Giang Lâm im lặng: “Lần này coi như bỏ qua, hy vọng sau này cô ta đừng làm phiền đối tượng của tôi nữa.”

Uỷ viên chính trị Tôn không cảm thấy anh quá ngông cuồng, mà lại thở phào nhẹ nhõm: “Cậu yên tâm đi, khi cha mẹ con bé tới đây, tôi sẽ lập tức bảo họ dẫn con bé về, tuyệt đối sẽ không để con bé làm phiền đối tượng của cậu nữa.”

Giang Lâm gật đầu, xem như chuyện này đã được giải quyết xong.

Chương 178: Chương 178

DTV-EBOOK

Vào buổi tối, Giang Lâm nhờ đầu bếp Diêu giúp làm một bàn đồ ăn, sau đó đi mời chị Lôi và chồng của chị ấy, Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên.

Chị Lôi còn tưởng rằng Giang Lâm mời cơm là vì cảm ơn chị ấy giúp chăm sóc Bạch Du mấy ngày nay, vì vậy đã nói: "Tiểu Giang, cậu khách sáo quá rồi, đồng hương nên giúp đỡ lẫn nhau mà, cậu làm nhiều món như vậy, có phải là quá khách sáo rồi không?"

Tạ Húc Đông nuốt nước miếng liên tục: "Đúng là quá khách sáo, nhưng mà cũng chỉ có Giang Lâm mới có thể nhờ được đầu bếp Diêu ra tay, nhưng người khác nhờ ông ấy giúp làm các món ăn, ông ấy sẽ không thèm quan tâm."

Chỉ có Bạch Du biết bữa cơm này có ý nghĩa gì.

Ánh mặt trời lặn chiếu lên người cô, những ánh sáng nhỏ vụn nhuộm tóc và hàng lông mi của cô thành màu vàng hồng, gương mặt như được đánh phấn, Giang Lâm nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm.

Như nhận ra có người đang nhìn mình, Bạch Du nghiêng đầu sang, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Giang Lâm.

Bốn mắt nhìn nhau, mặt cô càng đỏ hơn, như quả chín mọng nước.

Tạ Húc Đông chú ý tới ánh mắt của hai người, anh ấy bất ngờ bị đút cơm chó, sau đó dùng vai đẩy Giang Lâm: "Cậu còn chưa nói lý do mời chúng tôi tới đây

đó, không phải là để ăn mừng cậu và đồng chí Bạch yêu nhau đấy chứ?"

Chị Lôi kinh ngạc: "Không phải Tiểu Giang và Tiểu Du đã yêu nhau từ trước sao?"

Bạch Du: "..."

Giang Lâm khựng lại, sau đó nói ra một tin sốc: "Hôm nay, tôi đã nộp đơn xin với uỷ viên chính trị."

Cát Đại Xuyên khó hiểu: "Đơn xin gì?"

TBC

Giang Lâm: "Đơn xin kết hôn."

Mọi người "!"

Tạ Húc Đông là người đầu tiên tỉnh táo lại: "Đơn kết hôn, không phải hai người vừa mới xác định quan hệ yêu đương sao? Mới bao lâu mà đã chuẩn bị kết hôn rồi?"

Tốc độ này nhanh đến mức tàu ngầm cũng không đuổi kịp được!

Anh ấy còn chưa tìm đối tượng mà Giang Lâm đã chuẩn bị kết hôn rồi!

Quá khiếp sợ mà!

Giang Lâm: "Ừm."

Chị Lôi mỉm cười: "Ôi trời, kết hôn sớm rất tốt, kết hôn sớm rồi sinh con sớm, hai người các em đều là trai xinh gái đẹp, con cái không biết sẽ đẹp như thế nào đây!"

Bạch Du hơi run, sau đó cô lại nhìn Giang Lâm nhưng anh vẫn vô cảm như trước, vốn không thể nhìn ra bất cứ điều gì.

Những người khác cũng chúc phúc hai người, đủ các loại lời nói êm tai mà không cần tiền.

Bàn ăn được đặt ở trong sân, bây giờ mặt trời lặn xuống phủ kín toàn bộ bầu trời, biển trời cùng màu, đẹp đến mức khiến lòng người say đắm.

Sau một màn chúc phúc, mọi người cũng không còn khách sáo nữa, đều đồng loạt ngồi xuống ăn cơm.

Đầu bếp Diêu là đời sau của ngự trù, hơn nữa đã làm đầu bếp nhiều năm, các món ăn được ông ấy làm không ai là không tán thưởng.

Tạ Húc Đông: "Món Gà Cung Bảo này ngon quá, thịt tươi mềm, không ngán chút nào."

Hơn nữa không phải là mềm nhũn mà là mềm dai, rất thơm, trong cay có ngọt, mùi vị cay nồng, kết hợp với đầu phộng rang, ăn một miếng gà xé rồi ăn một miếng cơm, ngon đến mức khiến người ta muốn dừng cũng không được.

Bạch Du gắp một miếng hàu cho vào miệng, mềm dai thơm ngon, vị đậm đà ngập khắp khoang miệng khiến cô thỏa mãn đến mức nheo mắt lại.

Ngon quá!

Món trứng hàu này được làm từ hỗn hợp tỏi xanh, trứng gà và khoai lang, cách làm không khó.

Khi ở Bắc Kinh, cô cũng từng ăn thử một lần nhưng hàu ở Bắc Kinh không được tươi như ở đây

nên vị ngon kém hơn rất nhiều, mà ở đây còn được cho tương có vị ngọt, khi ăn cảm thấy tươi ngon đến mức không chịu được.

Ăn thêm vì miếng nữa, lúc này Bạch Du mới dời tầm mắt sang đĩa rau xanh không biết tên, cô gắp một miếng, cảm thấy có vị giòn ngon, lại có vị thơm ngọt, nhưng lại không ném được nó là rau gì.

Vì thế, cô ngẩng đầu lên hỏi Giang Lâm: "Đây là rau gì vậy, hình như em chưa từng thấy ở Bắc Kinh."

Chương 179: Chương 179

DTV-EBOOK

Giang Lâm đang bóc vỏ tôm nói: “Rau khoai lang.”

Bạch Du thấy anh bóc vỏ tôm để vào chiếc bát không, cô chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng cũng không nghĩ nhiều: “Thì ra là rau khoai lang, không ngờ ăn khá ngon đó.”

Trong nhận thức của cô, rau khoai lang thường được cho heo gà ở nông thôn ăn, rất ít người ăn nó, nếu không tới đảo Quỳnh Châu, cô thật sự không biết thì ra rau khoai lang lại ngon như vậy.

Bạch Du nghĩ khi nào về Bắc Kinh phải cho Lâm Hướng Tuyết ăn thử, chắc chắn cô ấy cũng sẽ kinh ngạc, sau đó lại thấy Giang Lâm đẩy chiếc bát đầu tôm đã bóc vỏ đến trước mặt cô, anh lạnh nhạt nói: “Ăn đi.”

Ngay lập tức, bầu không khí như đông cứng lại.

Bạch Du cũng ngạc nhiên, một hồi lâu sau mới khó tin hỏi: “Nhưng cái này… Đều bóc cho em sao?”

Giang Lâm nhìn cô: “Ừm.”

Nói xong, anh cầm một cái bát không khác xới cho mình một bát cơm rồi bắt đầu ăn với vẻ mặt rất tự nhiên, không hề cảm thấy hành động này của anh khiến người khác kinh ngạc như thế nào.

TBC

Chị Lôi cười nói: “Vậy mà Tiểu Giang lại bóc tôm cho một cô gái! Lúc trước là ai nói Tiểu Giang dù đẹp

trai thì cũng vô dụng vậy, ai nói cậu ấy lạnh nhạt như một tảng băng không thương phụ nữ thế? Bị vả mặt rồi nhỉ?"

Cát Đại Xuyên gật đầu: "Quả nhiên sống lâu thì cái gì cũng có thể nhìn thấy! Không ngờ sự dịu dàng quan tâm của phó đoàn Giang lại như vậy, đến cả tôm cũng bóc giúp người yêu, nếu tôi là phụ nữ, tôi cũng muốn gả cho phó đoàn Giang!"

Giang Lâm nhìn anh ấy: "Tôi không muốn cưới cậu."

Cát Đại Xuyên: "..."

Mọi người nghe thấy vậy thì không nhịn được mà cười to.

Bạch Du cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Tạ Húc Đông: "Cậu thôi đi, nếu cậu là phụ nữ, với dáng vẻ này của cậu, không doạ c.h.ế.t người khác đã tốt lắm rồi, lại còn muốn gả cho Giang Lâm."

Chồng chị Lôi, cố vấn Ngưu hiếm khi lên tiếng: "Ông bà ta có câu vỏ quýt dày có móng tay nhọn, trước kia tất cả mọi người đều đoán đủ kiểu phụ nữ có thể lọt vào mắt Giang Lâm. Còn có rất nhiều người cảm thấy cả đời này, Giang Lâm sẽ không có người yêu, không ngờ người đánh bại được Giang Lâm lại là đồng chí Bạch."

Chị Lôi: "Cũng không có gì lạ, Tiểu Du xinh đẹp như tiên trên trời, chuyện Tiểu Giang bị đánh bại chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?"

Nghe thấy cuộc nói chuyện ở xung quanh, Bạch Du chỉ cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng lên và sắp bốc cháy, đến tai cũng không thoát khỏi, nóng đến kinh người.

Bạch Du cầm chặt đôi đũa trong tay, nơi trái tim như bị thứ gì đó bắt lấy, ngứa ngày, mềm mại.

**

Ngay đêm mời cơm, Bạch Du vốn định nhắc đến chuyện sinh con với Giang Lâm nhưng anh lại bất ngờ được giao nhiệm vụ phải rời đi ngay.

Mãi đến ba ngày sau, mới có thể trở về.

Trong ba ngày này, vết thương ở chân của Bạch Du đã gần khỏi, cô có thể đi lại bình thường nhưng bác sĩ vẫn bảo cô tạm thời không được vận động quá mạnh.

Bạch Du không nhịn được mà nở nụ cười.

Giang Lâm vừa về đã lập tức nói ngay: "Đơn xin kết hôn đã được phê duyệt, khi đi đăng ký kết hôn phải có ảnh và giấy kiểm tra sức khoẻ, hộ khẩu của em ở Bắc Kinh, chúng ta phải về Bắc Kinh mới đăng ký kết hôn được. Anh đã nộp đơn xin nghỉ kết hôn với cấp trên rồi, có lẽ phải mất vài ngày nữa mới được duyệt, bằng không hôm nay chúng ta đi chụp ảnh nhé?"

Bạch Du hơi run, nhưng cô lập tức gật đầu đồng ý: "Vâng."

Đơn xin kết hôn đã nộp, cũng nên chụp ảnh, không có gì phải trốn tránh cả.

Nói xong, cô mới phát hiện Giang Lâm đã mặc đồng phục hải quân rồi, cô vội vàng đứng lên nói:

“Anh đợi một chút, em đi thay quần áo.”

Cô không ngờ hôm nay Giang Lâm lại muốn chụp hình kết hôn nên mới tuỳ tiện mặc một bộ quần áo, dù sao cũng là chuyện lớn trong đời, suy cho cùng cô vẫn nên trang điểm.

Chương 180: Chương 180

DTV-EBOOK

Đôi mắt Giang Lâm tràn đầy ý cười: “Không cần vội, anh đi nộp báo cáo, khi về sẽ đón em.”

“Vâng.”

Khi Bạch Du nói lời này, cô đã đi vào trong phòng ngủ, cô nhanh chóng mở vali hành lý ra rồi cân nhắc nên mặc quần áo như thế nào sẽ đẹp hơn.

Áo sơ mi trắng khá đoan trang nhưng lại hơi đơn điệu.

Váy màu đỏ rất đẹp, nhưng như vậy có quá nổi bật không?

Thỉnh thoảng, Giang Lâm lại nghe thấy tiếng nói thầm truyền ra từ trong phòng ngủ, anh nở nụ cười.

Giang Lâm đội chiếc vành rộng đi về phía toà nhà văn phòng của uỷ viên chính trị, nhưng còn chưa tới thì đã gặp Tôn Tường Vy mặc một chiếc váy đỏ đứng dưới gốc cây đại thụ, cô ta nhìn chằm chằm anh.

Giang Lâm coi như không thấy mà đi thẳng qua cô ta.

Tôn Tường Vy tức giận đuổi theo, cô ta nói: “Anh Lâm, em có một câu muốn hỏi anh, một câu thôi, chỉ cần anh trả lời em, sau này em sẽ không làm phiền anh nữa!”

Giang Lâm dừng bước, anh quay lại và nhìn cô ta với vẻ mặt vô cảm: “Nói đi.”

Tôn Tường Vy khịt mũi, cô ta nghẹn ngào hỏi: “Anh thật sự muốn kết hôn với cái người tên Bạch Du kia sao?”

“Ừm.”

Nói xong, Giang Lâm lại quay người, anh không thèm nhìn cô ta mà đi thẳng.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng của Giang Lâm, Tôn Tường Vy không nhịn được mà ôm mặt khóc.

Một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi vội vàng chạy từ một gốc cây khác đến: “Bé ngoan, con đừng khóc nữa, đừng vì một người đàn ông không cần con mà khóc, đợi khi nào trở về Nam Kinh, mẹ sẽ tìm cho con một người đàn ông tốt hơn cậu ta gấp trăm ngàn lần. Ngoan, đừng khóc nữa.”

Tôn Tường Vy nhào vào trong lòng mẹ, cô ta khóc rất đáng thương: “Nhưng con cảm thấy anh ấy là người tốt nhất, con chưa từng gặp được người đàn ông nào tốt hơn, ưu tú hơn anh ấy, huhuhu…”

Cô ta không rõ rốt cuộc cô ta không tốt chỗ nào, vì sao Giang Lâm lại không bằng lòng nhìn cô ta thêm chút nữa.

Cô ta càng không rõ rốt cuộc vì sao cô lại bị thất bại trước người tên Bạch Du kia, vì sao Giang Lâm thích Bạch Du mà không thích cô ta.

Huhuhu, rất không cam lòng!

Mẹ Tôn: “Đứa nhỏ ngốc, con mới bao lớn, con mới chỉ gặp được mấy người đàn ông, sau này khi con gặp

được nhiều hơn thì sẽ cảm thấy cậu ta không còn tốt nhất nữa. Ngoan, đừng khóc nữa, con khóc khiến mẹ đau lắm đó."

Mẹ Tôn nhìn con gái khóc sướt mướt thì cảm thấy rất đau lòng, trong lòng không phải phàn nàn thằng nhóc Giang Lâm không biết thức thời, con gái của bà ta vừa xinh đẹp vừa đáng yêu như thế, sao anh lại không thích chứ?

Nhưng phàn nàn thì phàn nàn, bà ta cũng không phải là người không nói lý, tình cảm chính là thứ không thể nói đạo lý được, thích chính là thích, không thích chính là không thích.

Thậm chí bà ta còn muốn cảm ơn Giang Lâm vì không mập mờ với con gái mình mà là giải quyết dứt khoát, không hề để lại một chút nhớ nhung cho con gái bà ta, như vậy thì sau này, cô ta mới có thể ở bên người khác được.

Tôn Tường Vy khóc nức nở: "Mẹ, chúng ta về nhà thôi, ngày mai sẽ về Nam Kinh."

Cô ta không muốn ở lại nơi đau lòng này nữa, cô ta phải rời đi ngay lập tức.

Cô ta không muốn nhìn thấy Giang Lâm nữa, nếu không cô ta sợ mình sẽ không bỏ được.

Cô ta thích Giang Lâm nhưng cô ta đã dũng cảm một lần rồi, cho dù bị từ chối thì cũng không hối hận, nhưng nếu cô ta cứ tiếp tục dây dưa thì chính là đồ ti tiện.

Cha mẹ nâng niu cô ta trong lòng bàn tay mà nuôi lớn, không phải là để cô ta tự khiến mình trở nên ti tiện!

Mẹ Tôn vỗ nhẹ vào lưng con gái, bà ta đau lòng nói: “Được được, ngày mai chúng ta lập tức rời khỏi quân khu, lát nữa mẹ sẽ bảo cha con đi mua vé tàu thuỷ, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đi luôn.”

Khi còn trẻ luôn cho rằng gặp được một người nào đó là có một không hai, cả đời sẽ không quên được, nhưng sau này mới hiểu được, thứ được gọi là không quên được, chẳng qua chỉ là trải ít sự đời mà thôi.

Chương 181: Chương 181

DTV-EBOOK

Nhưng mẹ Tôn không nói lời này với con gái, bà ta chỉ cần an ủi con gái là được, sau này, khi cô ta đã trải nghiệm đủ nhiều, đương nhiên sẽ từ từ hiểu ra, cũng sẽ quên đoạn tình cảm nhỏ nhoi này đi.

Không có chuyện gì to tác cả.

***

Giang Lâm nộp báo cáo xong trở về, từ xa, anh đã nhìn thấy Bạch Du mặc váy đỏ đứng trước cổng đang nói chuyện với chị Lôi.

Gió biển thổi vào khiến những sợi tóc trên trán cô tung bay, tóc đen váy đỏ cùng bay lên đã kích thích đôi mắt của người nhìn.

Chị Lôi nhìn thấy Giang Lâm trước, chị ấy cười trêu ghẹo: "Vốn dĩ tôi định gọi Tiểu Du sang chỗ tôi ăn bánh uống trà, nhưng Tiểu Du nói cần đi chụp ảnh kết hôn với cậu, chẳng trách lại ăn mặc đẹp như thế."

Mặt Bạch Du trở nên nóng bừng, cô nhỏ giọng giải thích: "Đâu có ạ, chị đừng khen như vậy, hơn nữa lúc trước em từng mặc cái váy này rồi mà."

Chị Lôi chỉ cho rằng cô đang xấu hổ, chị ấy không có ý định cứ thể tha cho hai người, vì vậy đã hỏi Giang Lâm: "Tiểu Giang, cậu xem tôi nói có đúng không, hôm nay, Tiểu Du rất xinh đẹp, đúng chứ?"

Không ngờ Giang Lâm còn nghiêm túc nhìn cô, sau đó chân thành nói: "Đúng là rất xinh đẹp."

"..."

Bạch Du da mỏng lập tức đỏ bừng mặt, chẳng khác gì quả đào chín mọng nước.

Chị Lôi thấy vậy thì lập tức cười nghiêng ngả, tiếng cười thu hút những người xung quanh tới, chẳng mấy chốc đã có rất nhiều người biết chuyện hôm nay hai người Bạch Du và Giang Lâm sẽ đi chụp hình cưới.

Chị Lôi cười tươi đến mức cứng đờ mặt, chị ấy xoa má nói: "Được rồi, không trì hoãn các em nữa, hai đứa mau đi chụp ảnh đi, thật là ghen tị với mấy người trẻ các em mà, nhớ năm đó lúc chị kết hôn, nghèo tới nỗi đến cái chậu rửa mặt cũng không mua nổi, nào có tiền đi chụp ảnh chứ."

Bây giờ, kinh tế tốt hơn lúc đó rất nhiều nhưng hai vợ chồng đã già rồi, ai cũng không nhắc tới hình cưới nữa.

Huống hồ mấy năm nay, chụp ảnh lại không hề rẻ, chụp một tấm toàn thân hoặc nửa người phải cần ba, bốn đồng, mà vé xem phim chỉ có hai đồng một tấm, có thể thấy chụp ảnh là chuyện đắt đỏ hơn cả xem phim. Nhà chị ấy còn có năm đứa bé, đều là mấy thằng nhóc choai choai ăn nhiều, bọn họ vốn không thừa tiền để đi chụp ảnh.

Bạch Du không biết chị Lôi đang ghen tị với hai người họ, cô đang sóng vai đi cùng Giang Lâm tới quán chụp ảnh.

Quán chụp ảnh không xa, đi đường chỉ mất hai mươi phút

Như suy nghĩ của chị Lôi, quán chụp ảnh ở thời đại này chính là một nơi rất xa xỉ, người thường không có chuyện gì thì sẽ không đến nơi này, bởi vậy khi hai người Bạch Du và Giang Lâm tới quán chụp ảnh, trong này không có một vị khách nào.

Chỉ có thợ chụp ảnh, cũng là chủ quán đang cảm chổi lông gà đuổi ruồi, xem ra rất chán nản, khi nhìn thật hai người Bạch Du và Giang Lâm đi vào, chủ quán lập tức ném chiếc chổi lông gà trong tay đi rồi nói: "Hai vị đồng chí tới đây để chụp ảnh sao?"

Chủ quán nhảy dựng lên nhưng cũng chỉ nhảy lên một chút, khi đứng lên cũng không quá cao, thậm chí còn thấp hơn Bạch Du nửa cái đầu.

Bạch Du gật đầu: "Chúng tôi tới chụp ảnh."

Giang Lâm bổ sung: "Chụp ảnh cưới."

Chủ quán cười toe toét: "Không thành vấn đề, mời hai người vào trong, trong trăm dặm này, tôi là người có kỹ thuật chụp ảnh tốt nhất, hai người cứ yên tâm, chắc chắn sẽ chụp hai người thật đẹp."

Bạch Du: "..."

Trong trăm dặm, không đúng, khắp đảo Quỳnh Châu này chỉ có mỗi một tiệm chụp ảnh, đúng là có kỷ thuật chụp tốt nhất mà.

Chủ quán không biết lời oán thầm trong lòng Bạch Dương mà tiếp từ mời chào rất nhiệt tình: "Hai người muốn chụp mấy tấm."

Bạch Du: "Một tấm."

Giang Lâm: "Hai tấm."

Hai người đồng thời đáp lại.

Chủ quán nhìn Bạch Du, rồi lại nhìn Giang Lâm: "Rốt cuộc là một tấm hay hai tấm, không thì hai người cùng thương lượng với nhau đi nhé?"

Chương 182: Chương 182

DTV-EBOOK

Giang Lâm nhìn Bạch Du: 'Một tấm hình cưới, một tấm chụp mình em."

Bạch Du: "Đang êm đẹp, sao lại muốn em chụp ảnh một mình chứ?"

Giang Lâm mặt không đổi sắc: "Sau này em sẽ ở trong quân khu, nếu muốn tìm được việc làm ở đây thì phía cần một bức ảnh đơn để làm giấy chứng nhận, nếu đã vậy không bằng chụp luôn bây giờ, nếu em không muốn làm việc thì thôi, dù sao cũng chỉ tốn vài đồng thôi."

Một tấm giấy chứng nhận phải mất ba đến năm đồng, thế mà người này lại nói chỉ tốn vài đồng thôi?

Trong lòng chủ quán thầm tặc lưỡi.

Hiếm khi Giang Lâm nói câu dài như thế, Bạch Du cảm thấy mình vẫn nên nể mặt anh, hơn nữa cô quả thực cũng muốn tìm việc làm ở đây: "Vâng, vậy thì chụp hai tấm."

Chủ quán thấy hai người quyết định chụp hai tấm, nụ cười trên mặt càng xán lạn hơn: "Nào, hai người ngồi trên băng ghế kia, mắt nhìn vào nơi này."

Đã rất nhiều năm Bạch Du không chụp ảnh, trong lòng cô không khỏi cảm thấy căng thẳng, huống hồ bây giờ còn là chụp ảnh cưới, cô căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Đời trước, khi cô và Giang Khải đi chụp ảnh cưới, nhưng vào ngày chụp, Giang Khải vừa ra khỏi cửa đã

bị phân chim rơi trúng mũi, anh ta đen mặt đi đến quán chụp ảnh, ngay cả khi chụp cũng không tươi cười nổi.

Nghĩ đến chuyện Giang Khải bị phân chim rơi trúng, cô không khỏi bật cười, sự căng thẳng trong lòng lập tức biến mất.

Giang Lâm nghe thấy tiếng cười của cô, anh quay đầu sang nhìn: "Sao vậy?"

Bạch Du lắc đầu: "Không có gì, chỉ là em cảm thấy chụp ảnh rất vui."

Giang Lâm mấp máy môi: "Ừm."

Chủ quán đứng đằng sau giá đỡ máy ảnh sốt ruột nói với hai người: "Nhìn vào đây, chụp ảnh ở đây, không phải là hai người nhìn nhau!"

Mặt Bạch Du nóng lên, cô vội vàng quay đầu nhìn về phía máy ảnh.

Giang Lâm cũng nhìn máy ảnh.

Chủ quán lại hét lên: "Ngồi gần vào, hai người ngồi gần vào nhau, khoảng cách bây giờ như cách một dải ngân hà vậy, nào giống vợ chồng sắp kết hôn chứ."

Hai người đành phía ngồi dịch vào theo yêu cầu của anh ta, mãi cho tới khi bả vai của hai người chạm vào nhau thì chủ quán mới hài lòng.

"Đúng rồi, chính là như vậy, nhìn vào đây miệng phải mỉm cười, nam đồng chí, anh nghiêm túc quá, đối tượng của anh xinh đẹp thế kia, khi sắp kết hôn

với cô ấy, chẳng lẽ anh không vui sao? Vui thì phải cười lên…"

Bạch Du: "…"

Giang Lâm: "…"

Gặp phải một thợ chụp nhiều chuyện như vậy, Bạch Du và Giang Lâm còn có thể làm gì được chứ, hai người chỉ đành làm theo.

Tiếng "tách tách" vang lên.

Hai người vai kề vai, đầu sát bên nhau, môi mỉm cười, máy ảnh chụp lại cảnh tượng này.

Bạch Du chuẩn bị sửa lại kiểu tóc để chụp tiếp bức ảnh trong giấy chứng nhận thì lại thấy Giang Lâm nhìn thoáng qua bộ váy của cô rồi nói với chủ quán: "Chụp thêm một bức toàn thân đi."

Ảnh cưới là ảnh chụp nửa người, nhưng hôm nay cô đã cố ý mặc một bộ váy, vì vậy Giang Lâm muốn chụp thêm một bức toàn thân.

Bạch Du biết anh suy nghĩ cho mình, trong lòng cô không khỏi cảm thấy ấm áp: "Hay là thôi đi, chụp thêm một bức thì phải thêm ba xu nữa đó."

Mặc dù lương của anh không thấp nhưng cũng không thể tiêu xài hoang phí như vậy được.

Ai ngờ Giang Lâm còn chưa nói gì thì chủ quán đã lên tiếng: "Chụp ảnh có giá nhưng thanh xuân lại vô giá, hai người đều là trai xinh gái đẹp, nếu không nhân lúc đang trẻ đẹp mà chụp vài tấm làm kỷ niệm, đợi đến khi về già, mặt mũi nhăn nheo rồi, khi đó có muốn chụp cũng không còn đẹp nữa!"

Bạch Du: "…"

Cô cảm thấy chú quán này rất biết nói chuyện, sau này kinh tế được cải cách, nếu anh ta theo ngành bán hàng chắc chắn có thể kiếm được tiền.

TBC

Điều càng khiến cô giật mình đó là…

Giang Lâm: “Không biết ở chỗ anh có quân phục thường ngày không?”

Chủ quán không hổ là thiên tài bán hàng trong tương lai, nghe thấy Giang Lâm nói vậy thì lập tức hiểu ra: “Có có, vóc dáng của vợ tôi không khác nữ đồng chí này lắm, nếu nữ đồng chí không ngại thì tôi sẽ đi lấy quân phục thường ngày của vợ tới đây.”

Chương 183: Chương 183

DTV-EBOOK

Bạch Du: "..."

Giang Lâm nhìn Bạch Du: "Anh cảm thấy nếu đã tới đây rồi, không bằng chụp thêm một tấm mặc quân trang."

Điều kỳ lạ là anh nhắc tới điều này, càng kỳ lạ hơn đó là Bạch Du cảm thấy anh nói rất có lý.

Vì vậy, sau khi hai người chụp một bức toàn thân, Bạch Du lại thay bộ quân trang thường ngày của vợ chủ quán, sau khi cô chụp thêm một bức ảnh cưới mặc quân trang với Giang Lâm, cuối cùng mới chụp ảnh cho giấy chứng nhận.

Hai tấm toàn thân, một tấm nửa người và thêm một bức giấy chứng nhận nữa, giấy chứng nhận cần ba tấm ảnh, tổng cộng tất cả là hai đồng bốn xu.

Bạch Du líu lưỡi, cô không khỏi cảm thấy hối hận vì đã chụp nhiều như vậy.

Giang Lâm trả tiền mà không thèm chớp mắt, anh nhanh chốc trả tiền rồi cầm lấy hai tờ hoá đơn.

Chủ quán cười tươi đến mức chỉ thấy răng chứ không thấy mắt: "Ba ngày sau tới lấy, hai đồng chí đi thong thả nhé."

Trước khi đi, Bạch Du còn gặp được vợ của chủ quán, quả thực cao ngang cô.

Vợ chồng chủ quán đứng cạnh nhau, mặc dù chiều cao không hợp lắm nhưng bầu không khí giữa

hai người lại rất hài hoà, xem ra đây chính là một đôi vợ chồng rất yêu nhau.

Đi ra khỏi quán chụp ảnh, Bạch Du ngẩng đầu lên nhìn trời nói: “Anh Giang Lâm, bây giờ chúng ta về sao? Chiều nay, anh muốn ăn gì, lát nữa em tới phòng bếp xem có nguyên liệu gì.”

Ánh nắng đầu thu chiếu qua tầng mây dày, chúng nhẹ nhàng chiếu vào mặt cô khiến mái tóc và hàng lông mi của cô đều nhuộm màu đỏ vàng.

TBC

Giang Lâm nhìn cô: “Hôm nay chúng ta không về phòng ăn, chúng ta tới cửa hàng bách hoá mua quần áo, sau đó tới nhà hàng Quốc Doanh ăn.”

Bạch Du: “Anh Giang Lâm, anh muốn mua quần áo ạ?”

Giang Lâm: “Không phải, là mua cho em.”

Bạch Du hơi run lên: “Nhưng em có đủ quần áo để mặc rồi, hơn nữa em cũng có tiền.”

Mặc dù số tiền tiết kiệm của cô không bằng anh nhưng cô vẫn có thể mua được vài bộ quần áo.

Giang Lâm cụp mắt nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của cô: “Anh muốn dẫn em đi ăn, mua quần áo đẹp cho em, anh cảm thấy đây là việc mà người yêu nên làm.”

Anh quay lưng về phía ánh sáng, ánh sáng bị anh chặn lại khiến dáng vẻ của anh trở nên mơ hồ không rõ.

Bạch Du ngẩng đầu nhìn anh, cô đột nhiên hỏi: “Anh Giang Lâm, trước kia anh thật sự chưa từng có người yêu sao? Hoặc là… Từng thích một ai đó?”

Giang Lâm nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm: “Không có, chưa từng có ngườ yêu, cũng chưa từng thích ai.”

Đáp án này khiến Bạch Du rất kinh ngạc

Nếu anh chưa từng thích ai, vậy người phụ nữ họ Ôn kia là chuyện gì vậy?

Vậy là do Giang Hựu Hàm nói dối, hay là bây giờ, anh chưa quen người phụ nữ họ Ôn kia?

Trong lòng cô như thể có hàng trăm cái móng vuốt đang cào nhưng cô lại không dám hỏi, bởi cô không thể tự bào chữa cho mình, thậm chí cô còn không biết tên của đối phương mà chỉ biết mỗi họ.

Giang Lâm: “Sao vậy, em không tin hay là đang có lo lắng khác thế?”

Bạch Du tỉnh táo lại, cô lắc đầu: “Em tin anh Giang Lâm mà, chỉ là cảm thấy anh Giang Lâm cũng không còn nhỏ nữa, lại có rất nhiều nữ đồng chí thích anh, em cứ tưởng rằng có lẽ anh phải gặp được người khiến anh rung động mới đúng.”

Tuổi tác không còn nhỏ.

Không nhỏ.

Giang Lâm khựng lại một chút rồi mới nói: “Chưa từng rung động với ai, tâm tư của anh đều đặt lên việc học và sự nghiệp. Nếu không gặp được em, thậm chí anh còn không có ý định muốn kết hôn.”

Trái tim của Bạch Du run lên, sau đó cả người không khống chế nổi mà run rẩy.

Mặc dù không biết đời trước, Giang Lâm và người phụ nữ họ Ôn kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng điều có thể chắc chắn rằng đời này, Giang Lâm chưa từng rung động với bất cứ cô gái nào, còn sau này thế nào thì cứ để sau này rồi nói.

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù sau này, Giang Lâm gặp được người phụ nữ họ Ôn kia, với nhân phẩm của anh, anh tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện vượt quá giới hạn.

Chương 184: Chương 184

DTV-EBOOK

Cô rất có lòng tin với điều này.

Giang Lâm: "Còn nghi ngờ điều gì không?"

Bạch Du mấp máy môi: "Nếu, em nói là nếu em không sinh được con, anh Giang Lâm có ly hôn với em không?"

Giang Lâm nhìn cô: "Không, anh không quan tâm chuyện có con hay không."

TBC

Bạch Du: "Nhưng anh không quan tâm, không có nghĩa là người nhà họ Giang không ngại, còn có ông nữa, ông sẽ đồng ý chứ?"

Ông ấy thích cô nhưng cô không cảm thấy với vấn đề kéo dài dòng dõi này, ông ấy sẽ đứng về phía mình.

Giang Lâm: "Những vấn đề này cứ để anh giải quyết, người nhà họ Giang sẽ không dám làm phiền em vì chuyện này đâu."

Lời này, cô tin.

Mặc dù cô không biết anh sẽ dùng cách gì nhưng chỉ cần anh đã lên tiếng, cô biết anh nhất định có thể khiến người nhà họ Giang ngậm miệng.

Điều này hoàn toàn không giống với Giang Khải, thật ra chưa chắc Giang Khải không có năng lực này nhưng mà anh ta không bằng lòng làm, hoặc có thể

nói, anh ta chưa từng quan tâm đến cảm nhận của cô.

Vì vậy anh ta mới trơ mắt nhìn Giang Hựu Hàm châm chọc cô hết lần này tới lần khác, nói cô là gà mái không biết đẻ trứng, lại để mặc cô bị Lâu Tú Anh móc mỉa, còn anh ta thì thoải mái ngồi bên cạnh ăn cơm và chưa từng nói giúp cô một câu nào.

Nhưng Bạch Du vẫn chần chừ: "Nếu không… Anh có cần suy nghĩ lại không?"

Cô cảm thấy mình rất tốt bụng, suy cho cùng chuyện không có con cũng là một chuyện lớn, chứ không phải chỉ là quyết định có mua thịt heo hay không, cô không muốn sau này, anh sẽ hối hận.

"Không cần suy nghĩ thêm." Giang Lâm không chút do dự, anh chắc như đinh đóng cột: "Anh chưa từng thích trẻ con, vì vậy vấn đề có thể sinh con không, em không cần đặt gánh nặng trong lòng. Em nghĩ thử xem, em quen anh lâu rồi mà đã từng thấy anh bế đứa bé nào chưa?"

Bạch Du suy nghĩ một hồi, cô cố gắng nhớ lại, hình như quả thực cô chưa từng thấy Giang Lâm bế trẻ con.

Đời trước, trước khi anh chưa xảy ra chuyện, các cháu trai của nhà họ Giang lần lượt sinh con, đến Giang Hựu Hàm cũng có một đứa bé nhưng Giang Lâm chưa từng bế mấy đứa đó.

Nói như vậy, anh thật sự không thích trẻ con sao?

Giang Lâm: "Em không cần để tâm vào mấy chuyện vụn vặt như có con hay không, em cũng

không cần lo trước lo sau về chuyện kết hôn, em chỉ cần yên tâm làm cô dâu, những chuyện khác cứ để anh làm."

Bạch Du: "Vâng."

Không thể không thừa nhận ở bên người như Giang Lâm thật sự rất có cảm giác an toàn.

Cô không cần nghĩ bất cứ điều gì, cũng không cần làm gì, anh sẽ giúp cô làm tất cả mọi thứ thật tốt.

**

Vẫn còn sớm, vì vậy hai người tới cửa hàng bách hoá trước.

Đương nhiên cửa hàng bách hoá ở đảo Quỳnh Châu không so sánh được với ở Bắc Kinh, nơi này chỉ có hai tầng nhưng bên trong bày đủ loại đồ, đủ loại màu sắc hình dạng, từ đồ ăn đến đồ dùng, cái gì cần có đều có.

Tầng một là nơi bán bánh kẹo, thực phẩm và các vật dụng hàng ngày như kéo, bát, chậu, còn tầng hai là nơi bán các loại vải vóc, quần áo và giày dép may sẵn.

Tuy có rất nhiều đồ nhưng cô lại không có thứ gì quá muốn mua, nhưng đây là lần đầu tiên, Giang Lâm muốn đưa cô đi mua quần áo, hơn nữa vừa rồi cô còn "cố tình gây sự" một lúc, bây giờ đương nhiên không thể đả kích lòng tích cực của anh được.

Sau khi đi dạo một vòng quanh cửa hàng bách hoá một vòng, cuối cùng cô chọn được một cái quần dài màu đen và một chiếc áo sơ mi dài tay bằng sợi tổng hợp, hai kiểu này rất đơn giản, cho dù mặc ở đâu cũng không quá đáng. Hơn nữa hiện tại, thời tiết

đang dần chuyển lạnh, nên mặc những bộ quần áo có vải không quá dày này.

Giang Lâm thấy cô chọn lâu như thế nhưng chỉ chọn đúng hai thứ: “Không mua thêm sao? Em không cần lo chuyện tiền bạc đâu.”

Vừa dứt lời, hai nữ đồng chí bán quần áo lập tức hâm mộ tới mức suýt đỏ mặt như thỏ.

Chương 185: Chương 185

DTV-EBOOK

Hai người họ đã làm việc ở cửa hàng rất nhiều năm nhưng chưa từng gặp được một người đàn ông kiên nhẫn chờ người yêu chọn đồ, còn ra tay hào phóng như vậy, thứ các cô nhìn thấy đều là loại đàn ông với vẻ mặt mất kiên nhẫn, hoặc là vừa mua thêm một thứ đã nhắc nhở.

Người đàn ông vừa đẹp trai vừa hào phóng như thế, sao các cô ấy lại không gặp được vậy?

Huhuhu, hâm mộ quá, ghen tị quá!

Bạch Du không biết suy nghĩ của hai nhân viên phục vụ, cô lắc đầu nói: "Mua hai thứ này là đủ rồi."

Giang Lâm gật đầu: "Ừm, đợi khi nào trở về Bắc Kinh, chúng ta lại đến Vương Phủ Tỉnh mua, chắc hẳn đồ ở nơi đó sẽ có nhiều lựa chọn hơn."

Nghe thấy vậy, hai nhân viên phục vụ suýt nữa đã hét lên như gà.

Mua hai thứ ở đây vẫn chưa đủ, vậy mà khi trở về Bắc Kinh còn định dẫn đối tượng đến Vương Phủ Tỉnh mua tiếp.

Mặc dù các cô ấy chưa từng tới Bắc Kinh nhưng cũng được nghe về Vương Phủ Tỉnh, nghe nói nơi đó là một tiệm nổi tiếng trăm năm, hơn nữa còn là cửa hàng bách hoá lớn nhất ở Bắc Kinh, sản phẩm trong đó đầy đủ và thời thượng nhất Bắc Kinh, thậm chí là khắp toàn quốc.

Các cô ấy nằm mơ cũng muốn tới Vương Phủ Tỉnh một lần, nhưng đồng chí người yêu của cô gái này không chỉ muốn dẫn cô đi, còn định tiếp tục mua cho cô.

TBC

Đây là muốn khiến người ta hâm mộ tới c.h.ế.t sao?

Bạch Du gật đầu: "Vâng, vậy còn anh, anh Giang Lâm, anh không cần mua đồ gì sao?"

Mặc dù cô sinh ra ở Bắc Kinh, lớn lên ở Bắc Kinh nhưng nói ra cũng thật mất mặt, cô chưa từng vào tòa bách hoá cao nhất là Vương Phủ Tỉnh, nhưng mẹ cô lại thường xuyên dẫn Tần Tâm Hủy tới đó mua đồ.

Giang Lâm lắc đầu: "Anh không cần mua đồ, còn em đó, có muốn mua gì nữa không?"

Bạch Du cũng lắc đầu: "Em cũng không cần, vậy chúng ta đi thôi."

Mua một cái quần dài và một chiếc áo sơ mi sợi tổng hợp hết ba mươi lăm đồng.

Tiền lương của một công nhân bình thường chưa chắc đã được tới ba mươi lăm đồng, mà cô lại tiêu hết tiền lương một tháng của người ta ngay lập tức, cho dù biết anh có rất nhiều tiền tiết kiệm nhưng vẫn không đành lòng.

Nhưng hình như Giang Lâm không hề nghĩ bất cứ điều gì, anh nhìn về phía quầy bán gối: "Gối mà anh đưa cho em quá cao, em chọn một cái gối phù hợp với độ cao của em đi."

Bạch Du kinh ngạc vì sự cẩn thận của anh, nhưng cô vẫn nói: “Không cần đâu ạ, nếu mua thêm một cái gối nữa thì không phải là quá lãng phí rồi không?”

Cô tới quá bất ngờ, tối hôm đó, Giang Lâm đưa cho cô một cái gối để dùng, sau đó anh lại tới cung tiêu xã mua một cái khác, nếu bây giờ mua thêm một cái nữa, vậy chẳng phải rất lãng phí sao.

Giang Lâm nhìn cô: “Không phải lúc ngủ, em thích ôm thứ gì đó sao? Mua thêm một cái thì em cũng có thể ôm ngủ.”

Nếu vừa rồi chỉ cảm thấy kinh ngạc thì bây giờ, Bạch Du lại có thêm sự khiếp sợ: “Sao anh biết? Sao anh biết em thích ôm ngủ vậy?”

Quả thật cô có thói quen này.

Lúc ngủ sẽ ôm gối, hoặc là ôm chăn, nếu không cô sẽ lăn qua lăn lại không ngủ được, cứ cảm thấy trong lòng thiếu thứ gì đó, rất không có cảm giác an toàn.

Mà có rất ít người biết cô có thói quen này, thậm chí đến bà nội cũng không biết thói quen này của cô.

Giang Lâm: “Khi còn bé, anh từng tặng em một con hổ bông, lúc ngủ em rất thích ôm nó, nếu không có thú bông bên cạnh thì em sẽ làm loạn.”

Lần này càng khiến Bạch Du kinh ngạc hơn, cô mở to mắt, há hốc miệng với vẻ mặt không thể tin được: “Em thật sự từng như vậy sao? Nhưng chuyện anh tặng hổ bông cho em, sao em lại không có ấn tượng gì vậy?”

Cô thật sự không nhớ rõ chuyện không này, cô cũng không không nhớ chuyện Giang Lâm từng tặng hổ bông cho mình.

Trong trí nhớ của cô, Giang Lâm vẫn luôn có hình tượng "Con nhà người ta", đẹp trai học giỏi, còn được người lớn thích, nhưng bởi vì khoảng cách tuổi giữa hai người nên cô còn tưởng rằng cô và Giang Lâm không hề quen biết nhau.

Chương 186: Chương 186

DTV-EBOOK

Nhưng bây giờ, khi thấy Giang Lâm nhắc tới chuyện này, khi còn bé, anh từng tặng cô một con hổ bông, điều này khiến cô rất tò mò.

Giang Lâm cụp mắt nhìn cô, một hồi lâu sau mới yếu ớt hỏi: "Đây không phải là chuyện duy nhất em quên, đúng không?"

TBC

"?"

Bạch Du hơi run, cô vốn định nói trí nhớ của mình rất tốt, nhưng lại đột nhiên nhớ tới lần trước, bà nội từng nói khi còn bé, cô từng cướp đồ ăn của Giang Lâm thì lập tức ngậm miệng lại.

Nếu như vậy, hình như cô quên rất nhiều chuyện, hơn nữa tất cả đều là chuyện liên quan đến Giang Lâm.

Nghĩ đến đây, cô gãi mặt, lập tức xấu hổ nhìn anh.

Cũng may Giang Lâm không tiếp tục chủ đề xấu hổ này nữa: "Đi thôi, đi mua gối."

"Vâng."

Khi tới quầy bán gối, Bạch Du nghiêm túc chọn một cái có độ mềm và độ cao phù hợp với cổ của mình.

Vốn dĩ tưởng rằng mua là xong, kết quả khi xuống tầng một thì lại nghe Giang Lâm nói…

"Em có muốn mua bánh ngọt không?"

“Không ạ.”

Giang Lâm: “Không phải em muốn mua gì đó để cảm ơn chị Lôi sao? Không thì mua chút bánh ngọt đi, có thể diện mà em cũng không cần tự làm khổ mình.”

Bạch Du suy nghĩ một hồi rồi nói: “Anh nói cũng có lý, vậy thì… Mua một cân bánh đậu xanh đi.”

Cô không cảm thấy nấu cơm hay làm bánh ngọt quá vất vả, nhưng nếu mua bánh ngọt ở cửa hàng bách hoá quả thực có mặt mũi hơn, làm quà tặng cũng phù hợp hơn.

Giang Lâm đi tới trước quầy bán điểm tâm: “Làm phiền lấy cho tôi hai cân bánh đậu xanh, hai cân kẹo sữa thỏ trắng và ba cân kẹo trái cây…”

Bạch Du ngạc nhiên, cô vội vàng kéo tay anh: “Đủ rồi đủ rồi, không cần nhiều như vậy đâu, cho dù tặng quà cho chị Lôi thì cũng không tặng nhiều như thế được.”

Rõ ràng cô chỉ nói mua một cân bánh đậu xanh, người này nghĩ cái gì vậy, cho dù có tiền thì cũng không thể tiêu lãng phí như thế chứ.

Giang Lâm nhìn thoáng qua cánh tay cô đang cầm lấy tay mình: “Để cả ở phòng ăn nữa, khi nào em muốn ăn thì ăn.”

“Vậy cũng được.” Bạch Du gật đầu, nói xong, cô mới nhận ra mình như thế thì rất tham ăn, vì vậy mất bò mới lo làm chuồng mà nói: “Thật ra em cũng không thích ăn bánh kẹo điểm tâm quá đâu, nhưng mà để trong nhà có một ít để mời khách ăn cũng được.”

Không thích ăn bánh kẹo điểm tâm sao?

Đây là đang lừa mình dối người hả?

Giang Lâm nhớ tới cảnh tượng lần trước anh về Bắc Kinh từng ba lần bảy lượt bắt gặp cô đi mua bánh kẹo ăn, anh cố gắng đè khoé môi xuống: "Ừm, rất chính xác."

Bạch Du cảm thấy vẻ mặt khi nói lời này của Giang Lâm có gì đó hơi kỳ lạ, nhưng cô lại không có chứng cứ.

Bởi vì trong lòng đang băn khoăn vẻ mặt của Giang Lâm nên cô hoàn toàn không chú ý tới nhân viên phục vụ của quầy bánh kẹo đã nhìn cô với ánh mắt ghen tị vô số lần.

Trên đường trở về, Giang Lâm cầm túi lớn túi nhỏ, hơn nữa lúc trước, chị Lôi đã đi tuyên truyền chuyện hai người định đến tiệm ảnh để chụp ảnh cưới, vì vậy mà hai người đã trở thành mục tiêu được chú ý.

"Xem kìa, phó đoàn Giang cầm nhiều đồ như thế, chỗ này cũng phải tốn mất mười đồng nhỉ, trước kia là ai nói phó đoàn Giang lạnh lùng sẽ không thương vợ nào, bây giờ bị vả mặt chưa?"

"Cũng đúng, anh xem anh ấy đã cầm nhiều như thế mà vẫn không nỡ để người yêu xách một túi nhỏ, người đàn ông tốt như thế dù có đốt đèn cũng không thể tìm được!"

"Mà phó đoàn Giang còn có gia thế tốt, dáng người đẹp, còn trẻ mà đã mà phó đoàn rồi, tiền đồ vô hạn, tôi không ghen tị với cháu gái của ủy viên chính trị Tôn, tôi ghen tị với đồng chí Bạch."

Mãi cho tới khi hai người Bạch Du và Giang Lâm đã đi xa mà mọi người vẫn còn lẩm bẩm những câu như "đồng chí Bạch may mắn thật".

Tiêu Vũ Kỳ đứng dưới gốc cây đại thụ nhìn, cậu ta nhìn chằm chằm bóng lưng đã đi xa của Bạch Du, mãi cho tới khi bóng người kia biến mất khỏi tầm mắt, cậu ta vẫn không nhúc nhích.

Bạn cậu ta, Thạch Đại Uy đứng bên cạnh lau mồ hôi: "Được rồi, đừng có nhìn nữa, có nhìn nữa thì người cũng không phải là của cậu."

Lúc này, Tiêu Vũ Kỳ mới từ từ thu hồi tầm mắt: "Cậu đừng nói linh tinh, tôi và đồng chí Bạch trong sạch, nếu..."

"Nếu bị người khác nghe thấy thì sẽ không tốt cho đồng chí Bạch, đúng không?" Thạch Đại Uy không để cậu ta nói xong thì đã ngắt lời: "Cậu nói xem, cậu hà tất phải làm những vậy chứ, lúc trước, cậu cũng từ Bắc Kinh tới đảo Quỳnh Châu với đồng chí Bạch, cơ hội tốt như vậy mà cậu lại không trân trọng. Bây giờ người ta đã ở bên phó đoàn Giang rồi, cho dù cậu có nhìn thì người ta cũng không thèm nhìn cậu."

Tiêu Vũ Kỳ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh: "Đồng chí Bạch vượt ngàn dặm xa xôi tới đây vì phó đoàn Giang, vì vậy không phải là tôi không trân trọng cơ hội này, mà là do tôi xuất hiện quá muộn."

Thạch Đại Uy tặc lưỡi: "Cậu hiểu thì tốt, có một câu nói rất hay, chân trời nào không có cỏ thơm. Với gia thế và tài năng của cậu, muốn tìm người tốt hơn đồng chí Bạch không phải là việc không thể, không bằng cậu cứ đồng ý với cuộc xem mắt của người nhà

đi, tìm một người vợ thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra."

Tiêu Vũ Kỳ dời tầm mắt, cậu ta không đồng ý, cũng không phản bác mà chỉ thản nhiên nói: "Đi thôi, tới thời gian huấn luyện rồi."

Thạch Đại Uy thấy dáng vẻ này của cậu ta thì ngập ngừng muốn nói, cuối cùng vẫn không nói gì.

Chuyện tình cảm là chuyện người ngoài có nói nhiều cũng vô ích, phải để cậu ta tự hiểu ra thì mới được.

Hai người một trước một sau đi về phải sân huấn luyện nắng chói chang.

Khi hai người Bạch Du và Giang Lâm trở về khu nhà, từ xa đã thấy Tạ Húc Đông ngồi trước cửa ra vào chẳng khác gì một pho tượng.

Cát Đại Xuyên đứng bên cạnh cũng có vẻ mặt nặng nề.

Bạch Du và Giang Lâm nhìn nhau, cả hai đều không rõ họ xảy ra chuyện gì.

Tạ Húc Đông dường như đang thất thần, ngay cả khi hai người đi qua cũng không biết mà vẫn cúi đầu nhìn mặt đất.

Giang Lâm nhìn Cát Đại Xuyên: "Có chuyện gì vậy?"

Cát Đại Xuyên gãi đâu, anh ấy chỉ vào Tạ Húc Đông nói: "Anh ấy muốn kết hôn với Tôn Tường Vy."

Bạch Du: "?"

Giang Lâm "?"

Chương 187: Chương 187

DTV-EBOOK

Nghe lời Cát Đại Xuyên, Bạch Du ngẩn người.

Không phải Tôn Tường Vy thích Giang Lâm sao? Sao lại dính dáng đến Tạ Húc Đông?

Hơn nữa còn phải kết hôn, đây không phải chuyện đùa.

Bạch Du hoàn hồn, vội vàng hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy? Theo tôi biết, trước đây đồng chí Tạ không hề liên lạc với Tôn Tường Vy."

Tạ Húc Đông như bị rút hết hồn vía, nghe vậy vẫn đứng im không nhúc nhích, cuối cùng vẫn là Cát Đại Xuyên kể lại đầu đuôi sự việc.

Hóa ra vào buổi trưa, Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên ăn xong bữa trưa đang chuẩn bị về ký túc xá ngủ, kết quả khi đi ngang qua bờ biển, từ xa đã thấy một cô gái rơi xuống biển, hai người không nghĩ ngợi gì mà lập tức chạy tới cứu người.

Tạ Húc Đông nhanh hơn Cát Đại Xuyên một bước, cũng nhảy xuống biển trước một bước cứu người lên, chỉ là sau khi cứu người lên, Tạ Húc Đông mới nhìn rõ người nhảy xuống biển lại là Tôn Tường Vy, càng tệ hơn là Tôn Tường Vy vì sặc nước quá nhiều đã hôn mê bất tỉnh, tim cũng ngừng đập.

Họ là hải quân đều được huấn luyện cứu người, với tình trạng như thế này do đuối nước dẫn đến ngừng tim đột ngột, trong vòng ba đến mười phút là thời gian cấp cứu tốt nhất. Nếu vượt quá thời gian

này, dù sau này cứu sống lại cũng sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến cơ thể và não, từ bờ biển đến bệnh viện mất khoảng hai mươi mấy phút, lúc này đưa đến bệnh viện chắc chắn là không kịp.

Gần như không chút do dự, Tạ Húc Đông đã thực hiện các biện pháp cứu hộ Tôn Tường Vy - hô hấp nhân tạo và hồi sức tim phổi.

Lúc đó Tạ Húc Đông vội cứu người, không thấy có gì không ổn, chỉ là trong quá trình anh ấy cứu người, không ngừng có người vây quanh, cũng nhìn thấy anh ấy tiến hành hô hấp nhân tạo và hồi sức tim phổi cho Tôn Tường Vy.

Tạ Húc Đông cảm thấy mình đang cứu người nhưng trong mắt người khác, anh ấy lại hôn miệng Tôn Tường Vy, lại ấn n.g.ự.c cô ta rất lâu.

Khi cứu Tôn Tường Vy lên khỏi mặt nước, cô ta giống như một con bạch tuộc bám chặt lấy Tạ Húc Đông, quần áo mùa hè vốn đã mỏng, sau khi ngâm nước lại càng bó sát vào người, vốn dĩ hai người đã kề sát da thịt, tiếp đó lại hô hấp nhân tạo rồi hồi sức tim phổi. Trong mắt mọi người, hai người họ đã làm những chuyện thân mật hơn cả người yêu, không kết hôn thì không thể kết thúc được.

Sau đó cha mẹ Tôn Tường Vy đến, Tôn Tường Vy cũng được đưa đến bệnh viện, sau một buổi chiều trò chuyện, cuối cùng ủy viên chính trị Tôn đã quyết định - để Tạ Húc Đông nhanh chóng nộp đơn xin kết hôn, nhanh chóng kết hôn với Tôn Tường Vy!

Nói xong, Cát Đại Xuyên thở dài thườn thượt: "Người khác tìm đối tượng giống như tìm công an vậy, tìm được ngay, còn tôi tìm đối tượng sao lại giống như phá án vậy, không những không có manh mối, còn thành án treo!"

Bạch Du："..."

TBC

Giang Lâm："..."

Tạ Húc Đông："..."

Lần này, cuối cùng Tạ Húc Đông cũng có động tĩnh, anh ấy ngẩng đầu vẫy tay với Cát Đại Xuyên như gọi chú chó nhỏ: "Cậu lại đây, tôi đảm bảo không đánh cậu."

Cát Đại Xuyên lùi lại hai bước, không phục nói: "Cậu đánh tôi làm gì, chẳng lẽ tôi nói sai sao? Trước đây cậu và phó đoàn Giang đều chưa có đối tượng nhưng bây giờ cậu và phó đoàn Giang không chỉ có đối tượng mà còn sắp kết hôn rồi, còn tôi thì vẫn chưa biết đối tượng của mình ở đâu!"

Vì mọi người đều cho rằng anh ấy keo kiệt nên trước đây ở thủ đô, các chị các thím đều không muốn giới thiệu đối tượng cho anh ấy, cuối cùng cũng có một đối tượng nhưng lại vì còn non mà tan vỡ.

Người tốt, còn non lắm.

Hơn nữa anh ấy không cảm thấy mình keo kiệt, anh ấy là giản dị tiết kiệm, tiết kiệm thì sao mà sai được?

Tạ Húc Đông tức giận nghiến răng: "Đã vậy thì cậu hâm mộ lắm à, hay là để cậu cưới Tôn Tường Vy đi!"

Cát Đại Xuyên gãi đầu: “Người cứu cô ấy là cậu, người hôn đồng chí Tôn trước mặt mọi người cũng là cậu, nếu tôi cưới đồng chí Tôn, sau này ba chúng ta còn có thể gặp nhau không?”

Chương 188: Chương 188

DTV-EBOOK

Trước đây Tôn Tường Vy theo đuổi Giang Lâm, sau lại hôn Tạ Húc Đông, nếu cuối cùng lại gả cho anh ấy là Cát Đại Xuyên, vậy thì sau này ba người họ ra ngoài không bị người ta cười cho rụng răng mới lạ.

Bạch Du nghe xong cũng ngẩn người một lúc lâu rồi mới nói: "Đồng chí Tạ, tôi chỉ hỏi anh một câu."

Tạ Húc Đông đan tay vào mái tóc ngắn, cúi đầu mãi không nói, nghe vậy mới ngẩng đầu lên: "Câu gì?"

Bạch Du: "Nếu có thể làm lại, anh còn cứu Tôn Tường Vy không?"

Tạ Húc Đông khựng lại, gật đầu: "Cứu!"

Mạng người quan trọng, là một quân nhân, anh không thể trơ mắt nhìn người ta c.h.ế.t được.

Bạch Du: "Vậy thì xong rồi, đã vậy thì nếu có thể làm lại vẫn là kết quả này, vậy thì đừng nghĩ nhiều nữa. Đối với những chuyện không thể thay đổi, chi bằng bình thản chấp nhận, như vậy thì tốt cho tất cả mọi người."

Kiếp trước chắc là không xảy ra chuyện này, bởi vì cho đến khi Giang Lâm mất đi thì Tạ Húc Đông vẫn cô đơn lẻ bóng.

Không biết có phải vì cô tới nên mới dẫn đến sự thay đổi này không?

Thật ra ở kiếp sau, chút tiếp xúc này của hai người chẳng là gì cả nhưng bây giờ thì khác, lời đồn đại có thể nhấn chìm cả hai người, nhất là khi người phụ nữ kia lại không thân thiện chút nào.

Vì vậy cô không định can thiệp.

Tạ Húc Đông không nói gì, một lúc sau lại cúi đầu nhìn chằm chằm xuống sàn nhà.

Anh ấy không muốn cưới Tôn Tường Vy.

Ngoài việc nhà họ Tạ và nhà họ Tôn không môn đăng hộ đối, còn vì Tôn Tường Vy từng theo đuổi Giang Lâm.

Anh ấy không cho rằng phụ nữ theo đuổi đàn ông là mất giá, càng không cho rằng đó là chuyện không biết xấu hổ, ngược lại anh ấy rất khâm phục sự dũng cảm và nhiệt tình của Tôn Tường Vy. Chỉ là người cô ta thích là Giang Lâm, mà Giang Lâm là anh em tốt của anh ấy từ nhỏ, nếu đổi là người khác, trong lòng anh ấy cũng sẽ không thấy khó chịu và không thoải mái như vậy.

Nếu anh ấy thực sự cưới Tôn Tường Vy, sau này mọi người ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, sao mà không ngượng cho được?

Anh ấy không hối hận vì đã cứu người nhưng anh ấy thực sự không muốn cưới Tôn Tường Vy làm vợ!

Trong phòng nhất thời có chút ngượng ngùng, Bạch Du đứng dậy nói: “Tôi tới nhà ăn nấu cơm đây, tối nay hai người có ăn ở đây không?”

Cát Đại Xuyên nghe vậy, mắt sáng rực lên như kẻ gian: “Vậy thì làm phiền đồng chí Bạch rồi, đồ ăn đồng chí Bạch nấu ngon hơn nhà ăn nhiều!”

Tạ Húc Đông vẫn không nói gì như hồ lô miệng cưa nhưng cũng không có dáng vẻ muốn đi.

Giang Lâm đứng dậy: “Anh đi cùng em.”

TBC

Bạch Du lắc đầu: “Không cần đâu, anh ở đây với đồng chí Tạ, em sẽ nhanh chóng quay lại.”

Chủ yếu là bếp không lớn, thêm một người nữa thì không có chỗ xoay người, hơn nữa trong bếp có nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, cô thực sự không muốn trở thành tâm điểm chú ý của người khác, đợi sau này có bếp riêng, anh không nói cô cũng sẽ gọi anh giúp.

Chưa đi đến bếp, từ xa đã thấy đầu bếp Diêu đứng ở cửa lớn nhà ăn, cả người tắm trong ánh hoàng hôn màu cam, dáng người to béo trông như một quả cam khổng lồ.

Vừa thấy Bạch Du đi tới, mắt ông ấy sáng lên như chó thấy xương: “Đồng chí Bạch, cuối cùng cô cũng tới rồi, tối nay cô định nấu món gì?”

Bạch Du cong môi, thấy đầu bếp Diêu như vậy có chút đáng yêu: “Chưa quyết định, không biết hôm nay chúng ta có nguyên liệu gì?”

Đầu bếp Diêu trông có vẻ đã chuẩn bị sẵn, lập tức kể vanh vách như trân bảo: “Hôm nay có thịt lợn tươi, xương lợn, nội tạng lợn cũng khá ổn, tôi đều bảo người ta làm sạch rồi, các loại rau cũng có đủ.”

Lần trước ở nhà cố vấn Ngưu, ông ấy đã nếm thử món gà kho nấm hạt dẻ do Bạch Du làm khiến ông ấy lập tức ngạc nhiên đến ngây người, sau đó ông ấy nhiều lần mời Bạch Du đến nhà ăn nấu cơm, cuối cùng cũng đợi được.

Chương 189: Chương 189

DTV-EBOOK

Bạch Du thấy có lòng lợn, liền có chủ ý.

Cô quay người đi múc một bát gạo.

Đầu bếp Diêu thấy vậy vội nhắc nhở: "Đồng chí Bạch, cô định nấu cơm sao? Không cần nấu đâu, nhà ăn có đủ cơm cho mọi người ăn, muốn ăn bao nhiêu cũng được!"

Bạch Du mỉm cười: "Bát gạo này không phải để nấu cơm, nếu để để nấu cơm thì chút gạo này cũng không đủ."

Đầu bếp Diêu nhất thời tò mò: "Vậy là để làm gì?"

Bạch Du vừa rửa hạt dẻ vừa nói: "Để rang hạt dẻ."

Lúc này không biết ai lẩm bẩm một câu: "Dùng gạo để rang hạt dẻ, chưa từng thấy cách làm lãng phí như vậy."

Vừa dứt lời, trong bếp im lặng vài giây.

Đầu bếp Diêu tức đến mặt đỏ bừng, nhìn về phía các học viên: "Vừa nãy là ai nói? Có bản lĩnh thì đứng ra nói, nói bóng nói gió, giống như con chuột không dám gặp người, mất mặt!"

Mọi người nhìn nhau nhưng không ai đứng ra.

Vừa nãy mọi người đều bận rộn với việc của mình, chỉ nghe ra giọng nói đó là của đàn ông, còn là ai thì không ai nhìn thấy.

Bạch Du không tức giận, nhàn nhạt nói: "Tôi cũng không chủ trương phung phí, gạo rang hạt dẻ xong

có thể dùng để nấu cháo hoặc làm thịt hấp bột, sẽ không lãng phí một chút nào."

Vừa nãy đầu bếp Diêu còn tức đến mặt đỏ tía tai, lúc này nghe Bạch Du nói vậy, ông ấy nhanh chóng biến thành một học sinh ngoan ngoãn: "Đồng chí Bạch, cách làm này của cô nói tôi chưa từng nghe qua, còn thịt bột hấp mà cô nói là thịt gì?"

Đầu bếp Diêu không hề cảm thấy hỏi như vậy là mất mặt, hậu nhân của ngự trù cũng là người, không phải món nào cũng biết làm, cũng không phải món nào trên đời cũng từng nghe qua.

Núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn, bất kể ở địa vị nào, nhớ rằng giữ một trái tim không ngừng học hỏi mới là điều quan trọng nhất.

Bạch Du: "Chờ lát nữa ngài xem rồi biết."

Nói rồi cô vớt những hạt dẻ đã rửa sạch ra, dùng d.a.o khía hình chữ "thập" lên trên, đầu bếp Diêu có chút không kìm được mà cầm lấy một con d.a.o giúp cô.

Rất nhanh, tất cả hạt dẻ đã được xử lý xong, Bạch Du đổ hạt dẻ vào nước sôi, đợi luộc năm sáu phút rồi vớt ra để ráo nước, tiếp đó cô đổ gạo vào nồi rồi đổ hạt dẻ vào cùng, dùng lửa vừa xào, để ba tới năm phút sau thì chuyển sang lửa nhỏ xào tiếp.

Rất nhanh, trong bếp đã tràn ngập một mùi thơm, có mùi thơm thanh của gạo, cũng có mùi thơm hơi cháy của hạt dẻ.

Đầu bếp Diêu nhìn thấy những hạt dẻ trong nồi từng hạt há miệng ra, không nhịn được gật đầu khen ngợi: “Đồng chí Bạch, phương pháp của cô rất tốt, hạt dẻ xào theo cách này rất đẹp, cũng không quá khô nhưng phải xào trong bao lâu?”

Bạch Du: “Còn phải xào thêm khoảng mười tám mười chín phút nữa.”

Đầu bếp Diêu lập tức cầm lấy muôi trong tay cô: “Vậy để tôi xào, cô đi xử lý những nguyên liệu khác đi.”

Bạch Du cũng không khách sáo với ông ấy, quay người thái thịt ba chỉ thành những lát mỏng bốn đến 5mm, khoai tây gọt vỏ, một phần thái sợi, một phần thái thành những lát khoai tây dày 1cm, phần thái sợi thì cho vào nước ngâm để loại bỏ bớt tinh bột để lát nữa chuẩn bị làm món khoai tây chua cay.

Tiếp theo, cô cho gừng, hành, tỏi vào những lát thịt ba chỉ đã thái, rồi thêm muối, nước tương, đường trắng và các loại gia vị khác vào trộn đều, đợi làm xong bước này, đầu bếp Diêu cũng đã rang xong hạt dẻ.

Bạch Du vớt hạt dẻ ra, sau đó dùng rây rây gạo đã xào qua hai lần rồi cho vào cối đá giã thành bột.

Đầu bếp Diêu nhìn cô giã từng nhịp một, cảm thấy như chưa ăn cơm, ông ấy lại giành việc: “Để tôi, việc nặng nhọc này để tôi làm.”

TBC

Có người giúp đỡ, đương nhiên Bạch Du sẽ vui vẻ ung dung.

Đợi gạo đã rang được giã thành bột, cô lại rây qua hai lần, lúc này Bạch Du mới phủ lớp bột này đều lên thịt ba chỉ, thêm hai thìa nước lọc rồi lại trộn đều, đảm bảo mỗi miếng thịt ba chỉ đều được phủ đầy bột gạo.

Chương 190: Chương 190

DTV-EBOOK

Sau đó lấy một cái đĩa lớn, trải những lát khoai tây đã thái lên đĩa rồi lần lượt xếp những miếng thịt ba chỉ đã phủ bột gạo lên trên, cuối cùng cho món thịt vào nồi hấp cách thủy.

Đầu bếp Diêu tỏ vẻ đã học được: "Hóa ra gạo còn có thể làm thành một món ăn với thịt lợn, hôm nay tôi được mở mang tầm mắt rồi, lát nữa món này tôi chắc chắn phải nếm thử đầu tiên."

Đầu bếp Diêu thực sự là một người rất yêu thích nấu ăn, mặc dù thiên phú của ông ấy không phải là tốt nhất nhưng nhiều năm qua, ông ấy vẫn luôn giữ một trái tim nhiệt huyết và không ngừng học hỏi tiến bộ với nấu ăn, điều này rất đáng quý.

Biết món tiếp theo Bạch Du muốn làm là lòng lợn xào dưa chua, đầu bếp Diêu lại một lần nữa hiến tặng món dưa chua quý giá của mình, tất nhiên là để được trả lại. Giống như trước, bất kể Bạch Du làm món gì, ông ấy đều có thể được một phần nhỏ.

Lòng lợn đã được rửa sạch từ trước ở bếp, có đầu bếp Diêu ở đây, lòng lợn được rửa bằng tro bếp, những thứ bẩn trong lòng lợn đều được hút sạch, cô cố ý lật ra xem, rất sạch, hơn nữa không ngửi thấy một chút mùi tanh nào.

Tiếp theo, cô rửa sạch dưa chua mà đầu bếp Diêu hiến tặng, thái thành từng sợi dài, thái gừng thành lát, thái nhỏ ớt và tỏi. Sau đó bắc chảo lạnh lên bếp, dầu nóng thì cho dưa chua vào trước để xào qua, xào

một lúc thì vớt ra để riêng, tiếp đó đun sôi dầu, cho gừng, hành, tỏi, ớt vào phi thơm rồi mới đổ lòng lợn vào xào trên lửa lớn.

Lòng lợn chắc chắn phải xào trên lửa lớn mới ngon nhưng cũng phải chú ý nhiệt độ, xào quá lâu lòng lợn sẽ rất dai, ăn sẽ rất ảnh hưởng đến hương vị, nếu người răng không tốt thì chỉ sợ không ăn được.

Đợi xào gần xong, Bạch Du đổ dưa chua vào, nêm nếm gia vị rồi đậy nắp om nhỏ lửa một phút, một món lòng lợn xào dưa chua đã hoàn thành.

Sau khi làm xong lòng lợn xào dưa chua, Bạch Du cũng nhanh chóng làm xong món khoai tây chua cay cuối cùng.

Đầu bếp Diêu cảm thấy Bạch Du không chỉ nấu ăn ngon mà nhìn cô nấu ăn cũng là một loại hưởng thụ.

Cô gái nhỏ không chỉ xinh đẹp mà động tác thái rau xào rau cũng rất gọn gàng như nước chảy mây trôi, thật đẹp mắt.

Đợi hai món sau làm xong, thịt hấp cách thủy cũng vừa hấp xong, đúng là không lãng phí một chút thời gian nào.

Thịt hấp cách thủy được lấy ra khỏi nồi hấp, một mùi thơm tỏa ra trước mặt khiến đầu bếp Diêu suýt chảy nước miếng.

Thịt ba chỉ hấp chín có màu vàng óng, bột gạo phủ bên ngoài không bị rơi ra, nước sốt đậm đà tỏa ra xung quanh, nhìn thôi đã thấy rất hấp dẫn.

Đầu bếp Diêu không quan tâm đến việc vừa lấy ra khỏi nồi sẽ bị bỏng, cầm một đôi đũa kẹp một miếng bỏ vào miệng, sau đó vừa kêu bỏng vừa kêu ngon: "Mềm mại thơm ngon, béo mà không ngấy, ngon, ngon quá!"

Bạch Du cũng cầm một đôi đũa kẹp một miếng cắn một miếng nhưng lại hơi nhíu mày: "Hơi nhạt, phải nói là bột gạo hấp cách thủy làm bằng bột gạo ngũ vị mới ngấm gia vị hơn."

Tuy đầu bếp Diêu thèm ăn nhưng nghe vậy, lập tức dựng tai lên: "Đồng chí Bạch, cô nói bột gạo ngũ vị đó làm như thế nào?"

Bạch Du: "Khi rang gạo, cho vào nửa hạt đại hồi, một hạt bạch đậu khấu, một hạt thảo quả nhỏ, một ít lá nguyệt quế, một miếng quế nhỏ, một ít tiểu hồi, thêm vài hạt hoa tiêu và ớt khô. Khi rang trước tiên dùng lửa vừa sau đó chuyển sang lửa nhỏ, tuyệt đối không được dùng lửa lớn rang, nếu không gạo rất dễ bị b.ắ.n ra ngoài."

Đầu bếp Diêu vội vàng ghi nhớ những gia vị mà cô vừa nói, lại thầm niệm hai lần: "Cô gái này thật không đơn giản, bí quyết nói ra ngay, trí nhớ của người trẻ tuổi đúng là tốt!"

TBC

Đợi làm xong cơm, vừa bước ra khỏi phòng ăn đã thấy Giang Lâm đứng ở đó.

Bên cạnh phòng ăn đông đúc tấp nập, anh cứ thế đứng dưới cột điện, dáng người cao ráo, thân hình thẳng tắp, ánh đèn vàng cam chiếu xuống như phủ lên ngũ quan của anh một lớp ánh sáng dịu nhẹ.

Chương 191: Chương 191

DTV-EBOOK

Tim Bạch Du đập hụt một nhịp.

Giang Lâm đi tới, trực tiếp lấy hộp cơm trong tay cô: "Em đưa đây, trong này còn thức ăn không?"

Bạch Du cố gắng để giọng mình nghe thật bình tĩnh: "Có, còn hai món."

Vừa dứt lời, chưa đợi Giang Lâm lên tiếng, đằng sau anh đã ló ra một cái đầu đen thui, chính là Cát Đại Xuyên: "Để tôi lấy nốt phần còn lại, đồng chí Bạch không cần lấy nữa, việc nặng nhọc để đàn ông chúng tôi làm."

Ba người trở về ký túc xá.

Tạ Húc Đông vẫn duy trì tư thế như lúc Bạch Du đi: Hai tay đan vào nhau luồn vào tóc, cúi đầu nhìn xuống đất, không biết đang nghĩ gì.

Đồ ăn được bày lên bàn, lúc Bạch Du và những người khác còn đang do dự không biết có nên khuyên Tạ Húc Đông ăn cơm không thì thấy anh ấy buông hai tay đang luồn vào tóc xuống, đứng dậy vào phòng tắm rửa tay, sau đó bước ra ngồi vào bàn ăn cầm đũa gắp một miếng thịt hấp cách thủy.

Bạch Du: "..."

Giang Lâm: "..."

Cát Đại Xuyên: "..."

Thơm ngon mềm dẻo, mềm mại tan trong miệng.

Tạ Húc Đông ăn một miếng, nhanh chóng lại gắp một miếng nữa cho vào miệng, đợi đến khi ăn liền mấy miếng cơm, lúc này mới phát hiện ba người khác đang dùng ánh mắt khó tả nhìn anh ấy.

Anh ấy dừng lại, khó hiểu hỏi: "Mọi người nhìn tôi làm gì? Ăn cơm nhanh lên, món ăn này đồng chí Bạch làm tên là gì, ngon quá, tôi chưa từng ăn thịt ba chỉ ngon như vậy!"

Bạch Du: "Món này gọi là thịt bột hấp, bên trên phủ bột gạo rang."

Cát Đại Xuyên nghe thấy ngon, vội gắp một miếng bỏ vào bát, còn không quên trêu chọc Tạ Húc Đông: "Tôi còn tưởng cậu không ăn được chứ, ai ngờ cậu ăn còn nhiều hơn ai hết!"

Tạ Húc Đông mặt không đỏ, tim không đập nhanh nói: "Vừa nãy tôi đúng là không có khẩu vị nhưng đồ ăn do đồng chí Bạch làm thật sự quá thơm…"

Bạch Du: "…"

Giang Lâm: "…"

Cát Đại Xuyên: "…"

Trong nhà tràn ngập mùi thịt thơm, quả thật rất hấp dẫn.

Giang Lâm gắp một miếng thịt hấp nhưng không phải gắp cho mình, mà lại gắp vào bát của Bạch Du: "Em vất vả rồi."

Bạch Du không ngờ anh lại gắp thức ăn cho mình trước mặt mọi người, mặt bỗng dưng nóng lên: "Không vất vả gì đâu, anh cũng ăn nhiều vào."

TBC

Vì Giang Lâm đã gắp cho mình, để đáp lễ, cô cũng gắp một đũa lòng lợn xào dưa chua cho Giang Lâm.

Giang Lâm gắp miếng lòng lợn mà cô gắp cho mình bỏ vào miệng: "Ngon lắm, lòng lợn rất dai, mà không có mùi hôi gì cả."

Bạch Du: "Cũng nhờ đầu bếp Diêu đã đóng góp món dưa chua ngâm theo công thức gia truyền của ông ấy, nếu không thì hương vị sẽ không ngon như vậy."

Giang Lâm nhìn cô: "Em làm gì cũng ngon."

Tạ Húc Đông: "…"

Cát Đại Xuyên: "…"

Bữa cơm này còn cho người ta ăn không?

Không muốn cho họ ăn thì cứ nói thẳng, cứ cho họ ăn cơm chó là sao!

Ăn cơm xong, Giang Lâm, Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên lại phụ trách rửa bát, làm xong việc, Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên không ở lại nữa, nhanh chóng rời đi.

Lúc đi, Tạ Húc Đông vẫn cúi đầu, vẻ mặt rất chán nản và buồn bã.

Niềm vui mà đồ ăn mang lại chỉ là nhất thời nhưng sự buồn bã khi cưới Tôn Tường Vy sẽ kéo dài rất lâu.

Thậm chí là cả đời.

Tạ Húc Đông không muốn cưới Tôn Tường Vy, Tôn Tường Vy cũng không muốn gả cho Tạ Húc

Đông.

Sau khi trở về từ bệnh viện, Tôn Tường Vy vẫn luôn khóc, khóc đến nỗi hai mắt sưng húp như quả óc chó, không những không ăn cơm tối mà còn không uống nước.

Mẹ Tôn vừa thương vừa giận: “Con ơi, bây giờ khóc có ích gì, sáng con mới nói với mẹ là muốn về thủ đô với mẹ, sao chiều lại chạy ra nhảy biển. Con thật là nhẫn tâm, vì một người đàn ông mà ngay cả cha mẹ cũng không cần!”

Mẹ Tôn thực sự vừa sợ hãi vừa đau lòng, sáng nay khi con gái nói muốn về Nam Kinh, bà ta còn tưởng con gái đã nghĩ thông suốt, không ngờ đó chỉ là kế hoãn binh của con gái, quay đầu lại đã chạy ra nhảy biển. Nếu không phải anh chàng họ Tạ kia vừa hay đi vào, chỉ sợ…

Chương 192: Chương 192

DTV-EBOOK

Tôn Tường Vy nghe vậy, giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi: "Con đã nói một trăm lần một nghìn lần rồi, mấy người cứ không tin con, con không nhảy biển, con không nhảy biển! Con chỉ vô tình trượt chân thôi!"

Huhuhu cô ta thực sự không nhảy biển!

Mặc dù bị Giang Lâm từ chối khiến cô ta rất khó chịu nhưng chủ yếu vẫn là mất mặt, dù sao cô ta cũng thấy mình xinh đẹp như vậy, gia thế lại tốt như vậy, chỉ cần cô ta tỏ tình thì Giang Lâm chắc chắn sẽ chấp nhận cô ta, ai ngờ lại bị từ chối.

Vì vậy, cô ta rất không cam lòng, rất tức giận, rất mất mặt nhưng dù có khó chịu đến đâu, cô ta cũng không nghĩ đến chuyện nhảy biển tự tử. Cô ta còn trẻ đẹp như vậy, sao phải vì một người đàn ông không yêu mình mà c.h.ế.t chứ?

Nhưng cô ta đã nói rất nhiều lần, không một ai tin cô ta!

Tức c.h.ế.t cô ta mất!

Mẹ Tôn vừa nghe cô ta nói, lập tức dỗ dành: "Được rồi, được rồi, con không có, bây giờ con uống hết bát canh này trước, rồi ăn chút cơm, sau này đừng làm chuyện khiến người lớn lo lắng nữa."

Tôn Tường Vy: "..."

Dỗ dành qua loa như vậy, còn không bằng không dỗ!

Tôn Tường Vy cảm thấy mình tức đến no rồi, còn uống canh gì nữa!

“Mẹ, con không muốn gả cho người họ Tạ kia!”

Mẹ Tôn nhân cơ hội đưa bát canh trong tay đến bên miệng cô ta: “Con uống hết bát canh này đi, uống xong chúng ta sẽ nói tiếp vấn đề này.”

Tôn Tường Vy không còn cách nào khác, đành phải uống hết bát canh gà hầm sâm béo ngậy: “Được, con uống xong rồi, bây giờ có thể nói rồi chứ.”

Mẹ Tôn gắp một miếng thịt gà lại nhét vào miệng cô ta: “Cậu thanh niên Tạ Húc Đông kia tuy tuổi tác có lớn hơn một chút nhưng mẹ và cha con đã hỏi thăm qua chú lớn của con rồi. Người này không hút thuốc không uống rượu, ngày thường trong đội cũng có quan hệ tốt, chưa từng thấy cậu ấy cãi nhau với người khác, hoàn cảnh gia đình tuy không bằng nhà họ Tôn chúng ta nhưng năng lực cá nhân không tệ, là một thanh niên có tương lai.”

Nói một cách đơn giản thì Tạ Húc Đông giống như một viên ngọc thô có khuyết điểm nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, có thể cân nhắc.

Nhưng những lời này nghe vào tai Tôn Tường Vy lại không có chút sức thuyết phục nào: “Con không muốn! Anh ta có tiền đồ thì liên quan gì đến con! Dù sao con cũng không thích anh ta, cũng không muốn gả cho anh ta!”

Tạ Húc Đông và Giang Lâm là bạn tốt, trước đây cô ta từng theo đuổi Giang Lâm, nếu gả cho Tạ Húc Đông thì tính là gì?

Chẳng lẽ Tạ Húc Đông có thể vì cô ta mà không cần người bạn Giang Lâm này, chỉ cần nghĩ bằng ngón chân cũng biết là không thể, đã không thể tuyệt giao, vậy sau này cô ta gặp Giang Lâm sẽ ngại ngùng biết bao.

Quan trọng nhất là, Tạ Húc Đông không đẹp trai!

Không những không đẹp trai, da còn đen như cục than, cô ta lo rằng buổi tối tắt đèn, muốn tìm người cũng không tìm thấy.

TBC

Tóm lại, nói chung là, cô ta không muốn gả cho Tạ Húc Đông!

Mặt mẹ Tôn lạnh đi: "Lần này mẹ và cha con tuyệt đối sẽ không chiều chuộng con nữa, con muốn gả cũng phải gả, không muốn gả cũng phải gả, con cũng không cần thấy tủi thân, chúng ta làm ba mẹ làm như vậy đều là vì muốn tốt cho con!"

Tính tình Tôn Tường Vy ngang ngược nhưng cô ta cũng không phải là người không biết điều.

Cô ta và Tạ Húc Đông ôm nhau thân mật như vậy ở ngoài biển, sau đó Tạ Húc Đông còn hôn miệng cô ta, còn sờ n.g.ự.c cô ta. Trừ khi cô ta gả cho Tạ Húc Đông, nếu không những lời đồn đại này sẽ theo cô ta cả đời, cho dù cô ta có trốn về thủ đô cũng vô dụng.

Cô ta biết cha mẹ làm như vậy là vì muốn tốt cho cô ta nhưng cô ta thực sự rất khó chịu.

***

Bầu trời đêm u ám, mây đen dày đặc, dù đã vào thu nhưng những đêm như thế này vẫn nóng nực

khiến người ta không ngủ được.

Chương 193: Chương 193

DTV-EBOOK

Không biết có phải ban ngày Giang Lâm nhắc đến con hổ bông hay không mà tối đến Bạch Du lại mơ thấy.

Cô mơ thấy mình trở về lúc ba tuổi, mơ thấy mẹ cô đi đâu cũng phải nắm tay Tần Tâm Hủy, còn cô chỉ có thể ôm một con hổ bông cao nửa người.

Con hổ bông đó màu sắc sặc sỡ, còn có hai cái tai dựng đứng và một cái đuôi, trông rất sống động, cô bé nhỏ ôm con hổ bông to lớn trông có vẻ hơi buồn cười.

Nhưng cô bé dường như rất thích con hổ bông đó, đi đâu cũng phải ôm nó trong lòng.

Chỉ là cảnh tượng thay đổi, nội dung giấc mơ cũng hoàn toàn thay đổi.

Cô kéo con hổ bông, khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa: "Con không muốn, con không muốn đưa hổ cho chị họ, hổ là của Du Du!"

Nhưng một cô bé nhỏ như vậy thì làm sao có sức mạnh bằng mẹ cô, chỉ thấy mẹ cô dùng sức kéo một cái, dễ dàng kéo con hổ bông đi, còn cô thì ngã ngửa ra sau, đầu đập vào bức tường phía sau, sau gáy lập tức nổi lên một cục u to bằng quả trứng.

"Huhu..."

Giang Lâm nghe thấy tiếng khóc vọng ra từ phòng ngủ, lập tức tỉnh giấc.

Anh không kịp đi giày, chạy ngay đến cửa phòng ngủ, gõ cửa hỏi: “Bạch Du, em sao vậy?”

Bên trong không có tiếng đáp lại nhưng vẫn có tiếng khóc thút thít truyền ra.

Nghe tiếng khóc đó, trái tim Giang Lâm như bị ai đó bóp chặt, anh quay người đi giày rồi lao ra ngoài.

Anh biết Bạch Du có thói quen không đóng cửa sổ khi ngủ nhưng muốn trèo vào cửa sổ thì phải nhảy qua một con mương sâu gần hai mét, giữa mương không có bất kỳ công cụ nào để đi qua. Nếu muốn qua thì chỉ có thể nhảy nhưng người bình thường chắc chắn không dám thử, một khi rơi xuống, rất có thể sẽ gãy chân.

Nhưng Giang Lâm không phải người bình thường.

Quan trọng nhất là lúc này anh không quan tâm đến nguy hiểm, chạy đà một đoạn rồi trực tiếp nhảy qua, sau đó anh nhảy lên cửa sổ và trèo vào.

Khi thấy trong phòng không có người khác, đồ đạc cũng không có dấu hiệu bị phá hoại, Giang Lâm không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi ánh mắt anh dừng lại trên người trên giường, trái tim anh lại thắt lại.

Anh nhảy vào cửa sổ, từ từ đi đến bên giường, cúi đầu nhìn Bạch Du đang cuộn tròn trên giường ôm chăn khóc nức nở.

Ngay cả khi khóc trong mơ, cô cũng khóc nhỏ như vậy, như thể sợ người khác nghe thấy.

Giống như dáng vẻ cô khóc khi còn nhỏ.

Giang Lâm ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng vỗ vai cô, như dỗ dành trẻ con: “Bạch Du, tỉnh dậy đi.”

Mặc dù Bạch Du đang gặp ác mộng nhưng khi Giang Lâm vỗ một cái thì cô đã tỉnh, chỉ là người đã tỉnh nhưng đầu óc vẫn chưa tỉnh táo.

Thấy Giang Lâm, như người sắp c.h.ế.t đuối nhìn thấy cọc gỗ trôi nổi, cô ngồi dậy nắm lấy tay Giang Lâm, đáng thương nói: “Anh Giang Lâm, mẹ em cướp mất hổ con rồi, con hổ con anh tặng em, bà ta cướp rồi đưa cho Tần Tâm Hủy.”

TBC

Khóe mắt cô đỏ hoe, trên hàng mi còn đọng những giọt nước mắt chưa kịp khô, trông vô cùng đáng thương.

Trong phòng không bật đèn, trăng từ từ ló nửa khuôn mặt sau đám mây đen, ánh trăng chiếu vào, anh đứng ngược sáng, đôi mắt sâu thẳm: “Lát nữa anh sẽ mua cho em một con hổ con mới.”

Bạch Du hít mũi, giọng còn nghẹn ngào: “Em muốn hai con, một con ôm ngủ, một con để chọc tức Tần Tâm Hủy!”

Người thoát khỏi cơn ác mộng vẫn còn mắc kẹt trong giấc mơ, lúc này Bạch Du như biến thành đứa trẻ ba tuổi nhỏ bé, ngay cả trí tuệ cũng trở nên ngây thơ.

Nhưng dường như Giang Lâm không thấy gì không ổn, đôi mắt dịu dàng: “Được, mua hai con.”

Bàn tay cô mềm mại vô cùng, nắm trong tay anh nhỏ xíu, vẫn như hồi nhỏ.

Hồi đó cô mới tập đi, đắc ý đá chân ngắn đi khắp sân khoe khoang, anh nhớ hôm đó anh tan học về nhà, vừa nhìn thấy cô đã thấy cô không đứng vững ngã sõng soài ra đất.

Anh tưởng người nhà cô ở gần đó nên khi đi qua không định bế cô dậy, kết quả cô lại đưa một bàn tay nhỏ xíu về phía anh, giọng mềm mại nói với anh: “Anh ơi, nắm tay.”

Chương 194: Chương 194

DTV-EBOOK

Lúc đó cô bé tròn xoe, mùa đông mặc quần áo phồng phồng, ngã trên tuyết không đau nên không khóc cũng không làm ầm ĩ, chỉ có điều cứ giãy giụa tứ chi mà không đứng dậy được, trông buồn cười không tả được.

Thấy xung quanh không có người lớn, anh mới tiến lại nắm tay cô bé, bế cô ra khỏi đống tuyết. Đó là lần đầu tiên anh nắm tay một cô bé nhỏ như vậy, mềm mại đến mức khiến anh kinh ngạc, cũng nhỏ đến mức khiến anh kinh ngạc.

Đứa trẻ khá lễ phép, sau khi đứng dậy, nó cố gắng lục lọi trong túi, cuối cùng lấy ra một viên kẹo sữa Đại Bạch Thỏ nhét vào tay anh: "Anh trai giỏi lắm, cho anh trai ăn kẹo."

Giang Lâm hoàn hồn khỏi hồi ức, anh nhẹ nhàng nắm ngược tay cô: "Em yên tâm, sau này không ai có thể cướp đi bất cứ thứ gì từ tay em."

Bất kể là mẹ em hay Tần Tâm Hủy.

Bất kể là một con hổ bông hay một viên kẹo.

TBC

Chỉ cần em không muốn thì không ai có thể cướp đi khỏi tay em.

Sau sự ngơ ngác lúc đầu của Bạch Du, lúc này cô đã từ từ tỉnh táo lại khỏi cảnh trong mơ.

Không tỉnh táo còn đỡ, vừa tỉnh táo phát hiện tay mình bị Giang Lâm nắm trong tay, nửa người còn dựa vào lòng anh, da thịt hai người kề sát nhau, mặt cô "xoẹt" một cái đỏ bừng.

"Xin lỗi, anh Giang Lâm, em ngủ mơ hồ quá."

Nói rồi cô rút tay mình ra cố gắng xuống giường, kết quả một chân co quá lâu khiến chân tê đến mức cô không biết, cô vừa động đậy, cả người liền ngã vào lòng Giang Lâm.

Càng tệ hơn là, mũi cô lướt qua chóp mũi anh, chỉ thiếu một chút nữa, môi hai người như sắp chạm vào nhau.

Bạch Du: "!"

Không khí im lặng trong vài giây.

Giang Lâm cứng đờ người, sau đó mới đưa tay đỡ lấy lưng cô rồi đứng dậy: "Em không sao rồi thì anh đi ra ngoài trước, có chuyện gì thì gọi anh."

Bạch Du mặt đỏ bừng, không dám nhìn vào mắt anh: "Được."

Giang Lâm liếc nhìn đôi tai đỏ ửng của cô, mím môi, quay người bước ra ngoài.

Bạch Du nhìn anh mở khóa cửa, lúc này mới phát hiện cửa phòng ngủ vẫn luôn khóa, vậy thì chứng tỏ vừa nãy Giang Lâm không phải đi vào từ cửa.

Vậy thì anh đi vào từ đâu?

Cô ngẩn người, quay đầu nhìn về phía cửa sổ đang mở toang nhưng không khỏi nghi ngờ.

Không thể nào chứ?

Bên ngoài cửa sổ cách một con mương sâu gần hai mét, nếu anh đi vào từ cửa sổ, chẳng phải là anh đã nhảy qua con mương sâu đó sao?

Bạch Du đứng dậy đi đến cửa sổ, rồi nhanh chóng xác định được.

Anh thực sự đi vào từ cửa sổ.

Cửa gỗ của phòng ngủ không chắc chắn, với sức lực của anh chỉ cần đá hai chân là có thể đạp cửa ra nhưng anh không làm vậy, ngược lại còn chọn cách nhảy qua con mương sâu.

Không phải anh không nghĩ đến, mà là anh lo đạp cửa sẽ làm cô sợ.

Một dòng nước ấm chảy qua lòng Bạch Du.

Trái tim đang buồn bã vì gặp ác mộng như được chữa lành vào khoảnh khắc này.

Đứng ở cửa sổ một lúc lâu, cô mới quay lại giường, ánh trăng mờ ảo hắt vào từ cửa sổ, phòng ngủ một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Bạch Du ôm chiếc gối thừa nhưng không còn buồn ngủ nữa.

Thực ra vừa nãy cô không cần phải xin lỗi Giang Lâm.

Hai người đã chụp ảnh cưới, Giang Lâm cũng đã nộp đơn xin kết hôn, chỉ còn một bước nữa là họ chính thức trở thành vợ chồng.

Đã là vợ chồng chính thức, nắm tay thì sao?

Dựa người thì sao?

Cho dù vừa nãy môi hai người có chạm vào nhau thì sao?

Cô có gì phải xấu hổ chứ.

Bạch Du càng nghĩ càng thấy mình làm sai, cuối cùng cô quyết định…

Nếu có lần sau, cô chắc chắn sẽ không! Xấu! Hổ! Nữa!

Giang Lâm còn có việc phải xử lý, họ phải đợi thêm ba bốn ngày nữa mới có thể trở về thủ đô.

Hôm nay sau khi thức dậy, Bạch Du ăn sáng xong, đội mũ rồi lên đường đến bưu điện để gọi điện thoại.

Bà Bạch nhận được điện thoại của Bạch Du vừa ngạc nhiên vừa mừng nhưng rất nhanh bà ấy chỉ còn lại sự kinh ngạc.

Chương 195: Chương 195

DTV-EBOOK

"Du Du nói gì cơ? Bây giờ cháu đang ở đảo Quỳnh Châu? Cháu không đến Nam Kinh, mà một mình chạy đi tìm Giang Lâm?"

"Cháu và Giang Lâm đã nộp đơn kết hôn rồi? Bây giờ cháu mới nói cho chúng ta biết, sao cháu không sinh con xong rồi trở về?"

Bạch Du: "..."

Bà Bạch vốn không nỡ giận cháu gái, chỉ là lần này bà thấy Bạch Du thật sự quá to gan, một mình chạy đến nơi xa xôi như đảo Quỳnh Châu, lỡ giữa đường gặp chuyện gì thì sao?

Bà sớm nên nghĩ đến, không đâu lại đi bán công việc, lại còn nói đến Nam Kinh giải sầu, thật ra đều là lấy cớ!

Bạch Du vội vàng trấn an: "Bà đừng giận, không phải một mình cháu đến đảo Quỳnh Châu, ông nội của đồng nghiệp cháu sắp xếp một quân nhân đến đảo Quỳnh Châu báo cáo đi cùng cháu, vị quân nhân đó là một đồng chí rất biết chăm sóc người khác nên suốt đường cháu không gặp nguy hiểm hay phiền phức gì."

Nghe vậy, cơn giận trong lòng bà Bạch tiêu tan đôi chút nhưng vẫn nghiêm mặt: "Vậy cháu và Giang Lâm thế nào? Đã thực sự nộp đơn kết hôn rồi sao?"

Bạch Du gật đầu: "Vâng, đơn kết hôn đã được chấp thuận, ba bốn ngày nữa chúng cháu sẽ về thủ đô."

Lần này cô đến không mang theo hộ khẩu, hai người muốn đăng ký kết hôn chỉ có thể về thủ đô đăng ký, hơn nữa chuyện của hai người họ sớm muộn cũng phải để mọi người biết.

Bà Bạch im lặng một lát: "Vậy là cháu đã suy nghĩ kỹ rồi sao?"

Bà biết Giang Lâm là một đứa trẻ rất tốt, chỉ là nghĩ đến sau khi kết hôn Bạch Du sẽ phải theo anh đến đảo Quỳnh Châu, sau này muốn gặp nhau cũng khó nên bà liền không nỡ.

Bạch Du: "Cháu nghĩ kỹ rồi, chẳng phải bà nói anh Giang Lâm rất tốt sao? Sau khi suy nghĩ, cháu cũng thấy anh ấy là một đối tượng kết hôn không tệ, anh ấy không ham mê sắc đẹp, chắc chắn sẽ không giống Giang Khải ba lòng hai ý. Hơn nữa năng lực cá nhân của anh ấy rất tốt, theo anh ấy chắc chắn sẽ không lo ăn mặc, quan trọng hơn là anh ấy rất có trách nhiệm, sau này bất kể xảy ra chuyện gì, anh ấy chắc chắn có thể bảo vệ cháu."

Một hơi nói ra nhiều ưu điểm của Giang Lâm như vậy khiến mặt cô càng đỏ hơn, ngay cả vành tai cũng lặng lẽ đỏ lên.

Con gái lớn không giữ được.

Bà Bạch thở dài trong lòng: "Đã như vậy, bà cũng không nói gì nữa, đợi mấy ngày nữa cháu về rồi nói tiếp, được rồi, tiền điện thoại đắt."

Nói xong không đợi Bạch Du trả lời, bà đã "bíp" một tiếng cúp điện thoại.

"..."

Bạch Du thật sự có chút dở khóc dở cười, cô còn chưa kịp nói với bà nội một câu "Cháu nhớ bà" nữa.

Nhưng mà tiền điện thoại thời này đúng là không rẻ, một phút một xu, cô gọi tổng cộng mười lăm phút, tức là một đồng năm hào.

Thịt lợn mới có 0,78 đồng một cân, một đồng năm hào gần như có thể mua được hai cân thịt lợn rồi.

Trên đường về, khi đi qua bờ biển, Bạch Du nhìn thấy Tạ Húc Đông và Tôn Tường Vy đứng cạnh một tảng đá lớn từ xa, không biết đang nói gì, sắc mặt của cả hai có vẻ không được tốt lắm.

Cô vốn định đi dạo ở bờ biển nhưng khi nhìn thấy cảnh này, cô lập tức từ bỏ ý định, quay về ký túc xá, lấy bánh đậu xanh mua hôm qua mang đến tặng chị Lôi.

Còn Giang Lâm lúc này không ở văn phòng, mà đi lòng vòng đến một con hẻm nhỏ.

Cuối con hẻm có một tiệm may nhỏ, trước cửa tiệm trồng mấy chậu hoa giấy và hoa thủy tiên.

Hoa giấy có thời gian nở đặc biệt dài, có thể nở từ tháng tư đến tháng mười một, lúc này hai chậu hoa giấy ở góc đang nở rộ, những bông hoa màu tím đỏ rung rinh trong gió, trong nháy mắt đã tô điểm thêm cho tiệm may nhỏ bé này thêm vài phần sắc màu.

Cửa tiệm may hơi thấp, khi Giang Lâm bước vào phải hơi cúi người, lập tức che mất ánh sáng ở cửa.

Người thợ may già mới phát hiện có người đến, nheo mắt nhìn lại hỏi: "Cậu muốn may gì?"

Chương 196: Chương 196

DTV-EBOOK

Giang Lâm: "Không phải may quần áo, nghe nói tay nghề của ngài đặc biệt tốt nên tôi muốn hỏi xem ngài có thể làm ra một con hổ bông giống như mẫu này không?"

Nói xong, anh lấy ra một tờ giấy từ trong túi, trên đó dùng bút chì phác họa hình dáng của con hổ bông, ngay cả các chi tiết cũng rất rõ ràng.

Người thợ may già buông công việc trên tay, khom lưng đi tới, cầm tờ giấy xem kỹ, không trả lời mà ngẩng đầu nhìn Giang Lâm: "Chàng trai, đây là cậu vẽ sao?"

Giang Lâm gật đầu.

Người thợ may già nghe vậy, lại cúi đầu nhìn kỹ các chi tiết trên đó, mới gật đầu nói: "Có thể làm, chỉ là con hổ bông như thế này, cậu đi mua ở cung tiêu xã hoặc nhờ người khác làm sẽ rẻ hơn."

Tay nghề của ông ấy nổi tiếng ở khu này, gia công tinh xảo, từng đường kim mũi chỉ đều làm thủ công nhưng ông ấy làm việc chậm, hơn nữa giá cả cũng đắt hơn người khác một chút.

Vì vậy, những người bình thường đến đây may quần áo, hoặc là có chút địa vị, hoặc là may quần áo để chuẩn bị mặc trong đám cưới, còn loại hổ bông này, lần đầu tiên ông ấy thấy có người đến làm.

Giang Lâm nghe vậy, dường như anh không hề ngạc nhiên: "Tôi muốn làm giống hệt như trong

mẫu, vì vậy vẫn phải nhờ ngài làm giúp."

Người thợ may già thấy vậy cũng không khuyên nữa: "Vậy kích thước thì sao, thật sự muốn làm lớn như vậy sao?"

Ông ấy chỉ vào một trong những kích thước hỏi, nếu làm theo kích thước này thì con hổ bông có lẽ cao bằng nửa người lớn.

Ông ấy chưa từng thấy con hổ bông nào lớn như vậy, cũng chưa từng làm.

TBC

Giang Lâm lại gật đầu: "Đúng vậy, làm hai con, một con nhỏ, một con lớn, đây là tiền đặt cọc."

Nói xong, anh lại lấy ra một tờ tiền đoàn kết và vài tờ phiếu vải từ trong túi đưa cho ông ấy.

Người thợ may già nhận tiền và phiếu vải, cẩn thận cất bản vẽ vào ngăn kéo: "Một tháng sau đến đây lấy."

Giang Lâm ừ một tiếng, sau đó mới quay người bước ra khỏi tiệm may.

Bạch Du không biết Giang Lâm đã làm gì cho mình, bốn ngày sau, họ lên tàu đi thành phố Quảng.

Lần trước cô và Tiêu Vũ Kỳ đi tàu đến căn cứ hải quân, họ chỉ có thể ngồi ở ghế ngoài, lần này đi cùng Giang Lâm, không biết anh đã dùng cách gì mà lại có được một khoang riêng.

Có khoang riêng, 36 giờ dường như cũng không quá khó chịu.

Đến thành phố Quảng, họ ở tại nhà khách và mua được vé tàu về thủ đô sau ba ngày.

Lần trước đến thành phố Quảng, hành trình vội vã, Bạch Du không kịp đi thăm anh cả và chị Ánh Chi, lần này cô muốn nhân cơ hội đi thăm họ, tiện thể xem có thể nghe ngóng được gì không.

Giang Lâm còn có một số việc phải làm ở thành phố Quảng, vì vậy ngày hôm sau Bạch Du một mình đến cửa hàng bách hóa.

Cô mua một số đồ bổ dưỡng như hoa quả, mạch nha, lại mua cho chị Ánh Chi một chiếc khăn len màu đỏ, cũng mua cho mình một chiếc giống hệt, cô còn muốn mua một chiếc máy ảnh, chỉ tiếc là của hàng bách hóa không có hàng, đành phải thôi.

Ra khỏi cửa hàng bách hóa, hai tay Bạch Du xách đầy đồ, khi cô đang suy nghĩ xem nên về nhà khách trước hay đi dạo thêm thì đột nhiên một bóng người vụt qua trước mặt cô không xa.

Cô khựng lại.

Ngay sau đó, cô xách đồ đuổi theo.

Nhưng đúng lúc giờ tan tầm buổi trưa, lượng người rất đông, bóng người đó lập tức chìm vào dòng người.

Bạch Du mở to mắt nhìn khắp nơi nhưng người đó như cá xuống biển, lập tức mất hút, ngay lúc này, tay cô bị người ta nắm lấy từ phía sau…

“Bạch Du, em đang làm gì vậy?”

Là Giang Lâm.

Bạch Du quay lại nhìn anh, vội vàng nói: “Anh Giang Lâm, hình như em thấy mẹ của Tần Tâm Hủy rồi.”

Đoàn Tuệ Quân, mẹ ruột của Tần Tâm Hủy.

Sau khi nhà họ Tần xảy ra chuyện, bà ấy không màng đến lời khuyên can của mọi người, cũng không màng đến Tần Tâm Hủy khi đó còn nhỏ, vội vàng ly hôn tái giá rồi rời khỏi thủ đô.

Chương 197: Chương 197

DTV-EBOOK

Còn bà ấy đi đâu thì nhà họ Đoàn vẫn luôn không chịu nói, xung quanh cũng không ai biết.

Bấy nhiêu năm nay, bà ấy chưa từng quay về thủ đô lần nào, ngay cả khi cha mẹ bà ấy mất mà bà ấy cũng không về.

Điều này rất bất thường.

Cô nhớ kiếp trước có nghe người ta nói, nhà họ Tần sở dĩ sẽ cưới Đoàn Tuệ Quân không môn đăng hộ đối, chính là coi trọng sự hiếu thuận và chăm lo gia đình của bà ấy.

Nhưng một người hiếu thuận như vậy, sau khi nhà họ Tần xảy ra chuyện lại bỏ chồng bỏ con, rời xa quê hương đến nơi khác, điều này thực sự quá bất thường.

Mà mẹ cô lại thiên vị một đứa cháu gái như vậy.

Cô luôn cảm thấy trong đó ẩn chứa bí mật mà cô không biết.

Một bí mật động trời.

Tháng chín ở thành phố Quảng vẫn nóng như lò lửa, Bạch Du vội vàng đến toát cả mồ hôi.

Giang Lâm nhận lấy mấy túi đồ lớn nhỏ trên tay cô, nhẹ nhàng trấn an: “Em đừng vội, anh sẽ đi tìm cùng em, người đó trông thế nào?”

Lúc nãy vội vàng đi tìm người nên không thấy đồ nặng, lúc này đồ đã bị Giang Lâm lấy mất, hai cánh

tay thả lỏng, cô mới cảm thấy đau nhức.

Cô xoa cánh tay nói: “Mẹ của Tần Tâm Hủy tên là Đoàn Tuệ Quân, thấp hơn em khoảng nửa cái đầu, khoảng bốn mươi tuổi, thân hình đen gầy, đặc điểm quan trọng nhất là bên trán trái có một nốt ruồi thịt lớn, rất dễ nhận ra.”

Lúc nãy cô có thể nhận ra Đoàn Tuệ Quân ngay từ cái nhìn đầu tiên, cũng là vì nhìn thấy nốt ruồi thịt lớn trên trán bà ấy trước.

Về nốt ruồi thịt lớn trên trán Đoàn Tuệ Quân này cũng có nhiều lời đồn, lúc đầu Đoàn Tuệ Quân với thân phận là cô gái trong khi đại tạp viện lại gả vào nhà cán bộ họ Tần, mọi người đều nói nốt ruồi thịt lớn trên trán bà ấy là nốt ruồi tốt, là nốt ruồi có phúc.

Sau này nhà họ Tần xảy ra chuyện, bà ấy lập tức bỏ chồng bỏ con, sau đó nhanh chóng tái hôn và đi xa, lời đồn của mọi người lập tức thay đổi, nói nốt ruồi thịt lớn trên trán bà ấy là nốt ruồi xấu, là nốt ruồi khắc chồng khắc con, là nốt ruồi dâm đãng.

Dù sao thì tốt xấu cũng chỉ là lời nói suông nhưng cô nhớ rất rõ có một lần Tần Tâm Hủy đã nhắc đến, nói rằng may mắn là mình giống cô ruột Tần Chính Nhân chứ không giống mẹ mình. Lúc đó cô còn ghen tị vì mẹ cô thiên vị Tần Tâm Hủy nên từng ác ý tưởng tượng đến cảnh Tần Tâm Hủy có mấy nốt ruồi thịt lớn trên trán.

Giang Lâm nghe vậy gật đầu: “Anh biết rồi, em đi theo anh, đừng để mình bị lạc.”

Nói xong, anh sải những bước dài trong đám đông, phải nói rằng người cao thì tốt thật, lúc nãy cô đi trong đám đông rất khó khăn, bây giờ có Giang Lâm xông pha mở đường ở phía trước, lập tức dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ có điều tin xấu là họ đã tìm khắp nơi xung quanh mà vẫn không thấy bóng dáng Đoàn Tuệ Quân.

Bạch Du không khỏi có chút chán nản: "Giá như lúc nãy em phản ứng nhanh hơn một chút thì tốt rồi."

Cô luôn cảm thấy Đoàn Tuệ Quân chắc chắn biết điều gì đó, nếu có thể gặp được bà ấy, có lẽ cô có thể giải đáp được những thắc mắc đã giày vò cô suốt hai kiếp.

Chỉ là vất vả lắm mới gặp được người nhưng cô lại để bà ấy chạy mất.

Giang Lâm nhìn đôi mày nhíu chặt của cô: "Chưa chắc đã không tìm được người, nếu đối phương xuất hiện ở đây, vậy thì chứng tỏ bà ta hoặc là làm việc gần đây, hoặc là nơi ở không xa đây. Anh có một người đồng chí sau khi giải ngũ đã vào hệ thống công an thành phố Quảng, lát nữa anh sẽ nhờ anh ấy giúp tìm kiếm."

Mắt Bạch Du sáng lên: "Em có thể vẽ chân dung của bà ta, như vậy thì xác suất tìm được sẽ cao hơn một chút."

TBC

Giang Lâm nhìn cô: "Em biết vẽ chân dung sao?"

Bạch Du sững người, lúc này mới phát hiện mình đã lỡ lời nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại: "Thường ngày tan làm không có việc gì làm nên tự học một chút nhưng vẽ không được đẹp lắm, lát nữa anh đừng cười em là được."

Chương 198: Chương 198

DTV-EBOOK

Mặc dù đã chuẩn bị đăng ký kết hôn với Giang Lâm nhưng cô không định nói cho anh biết chuyện mình trùng sinh.

Đây là bí mật chỉ riêng cô biết, cũng là giới hạn của cô.

Đến khi Giang Lâm nhìn thấy bức chân dung, anh mới biết câu nói "vẽ không được đẹp lắm" của cô khiêm tốn đến mức nào.

Nhân vật trong bức chân dung rất sống động, vô cùng chân thực, mặc dù anh chưa từng gặp Đoàn Tuệ Quân nhưng ngũ quan của nhân vật trong bức chân dung rất rõ ràng, chỉ cần có bức chân dung này, anh có thể nhận ra ngay khi gặp người.

Anh thực sự mới biết cô có tài năng này.

Xem một lúc lâu, Giang Lâm mới ngẩng đầu khỏi bức chân dung: "Em vẽ bức chân dung này rất đẹp, tự học mà có trình độ này quả thực không dễ dàng."

Mặt Bạch Du hơi nóng lên: "Cũng không tốt như anh nói đâu."

Cô thực sự có chút năng khiếu hội họa nhưng cũng không phải tự học, kiếp trước cô đã tự bỏ tiền đến phòng tranh học với người khác một thời gian, chỉ là Lâu Tú Anh chê cô mất thời gian làm việc nhà nên sau khi học được hơn nửa năm, cô đã buộc phải dừng lại.

Sau đó, lúc rảnh rỗi cô đều vẽ ở nhà, cô vẽ mọi thứ, tĩnh vật, hoa, chim, thú, người đều đã vẽ qua, vẽ đẹp nhất chính là chân dung.

Chỉ là cô đều vẽ khi nhà họ Giang không có ai, vì vậy những người nhà họ Giang, kể cả Giang Khải đều không biết cô biết vẽ.

Giang Lâm cầm bức chân dung lên cuộn lại: "Em ở lại nhà khách đợi anh hay đi cùng anh?"

Bạch Du không chút do dự nói: "Em ở lại nhà khách đợi anh là được rồi, em nghe nói trà sáng và trà chiều ở thành phố Quảng này đều rất ngon, hay là lát nữa chúng ta đi thử xem sao?"

Lần trước tuy cô và Tiêu Vũ Kỳ có dừng chân ở thành phố Quảng một thời gian ngắn nhưng một là thời gian khá gấp, hai là hai người không quen lắm nên cơ bản đều ở trong nhà khách, không đi đâu, cũng không nếm được đặc sản gì.

Lần này vừa hay có cơ hội, cô muốn nhân cơ hội này thử xem sao.

Khóe môi Giang Lâm khẽ nhếch lên, gật đầu: "Được."

"..."

Bạch Du không biết có phải mình nhạy cảm hay không nhưng cô luôn cảm thấy anh vừa cười mình.

Nhưng cô không có bằng chứng.

Sau khi Giang Lâm đi, Bạch Du dọn dẹp những thứ mua về, một số chuẩn bị mang về thủ đô, một số chuẩn bị ngày mai đi gặp anh cả và chị Ánh Chi.

Không biết anh cả nhìn thấy cô sẽ ngạc nhiên không?

Còn chị Ánh Chi, không biết chị ấy đã thay đổi như thế nào?

TBC

Tính cả kiếp trước, cô đã bảy tám năm không gặp họ.

Dọn dẹp xong đồ đạc, Bạch Du ra ngoài hỏi nhân viên tiếp tân của nhà khách xem có món gì ngon, định tranh thủ hai ngày này nếm thử hết.

Bên phía Giang Lâm đã đến sở công an.

Chiến hữu Nguy Hán Nghị không ngờ lại gặp Giang Lâm ở đây, ngẩn người một lúc mới phản ứng lại, anh ấy đ.ấ.m vào vai anh cười nói: "Thằng nhóc này sao lại đến thành phố Quảng thế?"

Giang Lâm: "Chuẩn bị trở về thủ đô lãnh chứng chỉ."

Nguy Hán Nghị: "Lãnh chứng chỉ gì?"

Giang Lâm: "Giấy chứng nhận kết hôn."

Nguy Hán Nghị: "!"

Ba chữ này mang lại một sự chấn động, vượt xa cả sự kinh ngạc khi anh ấy gặp Giang Lâm ở thành phố Quảng.

Nguy Hán Nghị ngây người một lúc mới tìm lại được giọng nói của mình: "Thằng nhóc! Cậu cũng sắp kết hôn rồi sao!"

Hồi còn ở trong quân đội, Giang Lâm nổi tiếng là đóa hoa lạnh lùng, gia thế tốt, năng lực xuất chúng,

người còn đặc biệt đẹp trai, các nữ đồng chí trong quân đội đều chỉ chăm chăm nhìn anh.

Những bà cô, bà thím càng muốn ra sức làm mối cho anh nhưng Giang Lâm không lay chuyển, không d.a.o động, những người làm mối suýt nữa đã đạp nát ngưỡng cửa của quân đội, cũng không thấy anh gật đầu, cũng chưa từng thấy anh cười với cô gái nào.

Mọi người đều cười anh, nói rằng anh định ở vậy cả đời, không ngờ đóa hoa lạnh lùng này lại bị người ta hái mất.

Chương 199: Chương 199

DTV-EBOOK

Nguy Hán Nghị: "Đối tượng của cậu là ai? Người ở đâu? Có thể khiến cậu động lòng, chắc hẳn phải đẹp như tiên nữ nhỉ?"

Giang Lâm mím môi, sau đó lấy một bức ảnh chân dung đen trắng từ trong túi ra: "Đây là đối tượng của tôi."

Nguy Hán Nghị: "..."

Trước đây, ngay cả một ánh mắt cũng không thèm dành cho phụ nữ, vậy mà giờ đây anh lại mang theo ảnh người yêu bên mình.

Hai chữ "ngạc nhiên" không đủ để diễn tả tâm trạng của Nguy Hán Nghị lúc này, khi nhìn thấy người trong ảnh, anh ấy cảm thấy như bị nhét chanh đầy miệng, chua xót vô cùng.

Câu "tiên nữ" vừa rồi của anh ấy chỉ là nói đùa, không ngờ Giang Lâm lại thật sự tìm được một tiên nữ làm người yêu.

Người trong ảnh có ngũ quan lập thể, cả người trông vô cùng tươi tắn rạng rỡ, đôi mắt như biết nói, khiến người ta không thể rời mắt, mặc dù chỉ là ảnh chân dung nửa người nhưng có thể tưởng tượng cô gái xinh đẹp như vậy, chắc hẳn vóc dáng cũng tuyệt vời.

"Thằng nhóc này được! Người yêu của cậu là từ thiên đình xuống trần nha? Xinh đẹp như vậy, thật khiến người ta ghen tị c.h.ế.t mất!"

May mà anh ấy đã có vợ, tuy vợ anh ấy không phải là người đẹp tuyệt trần nhưng lại là người dịu hiền, đảm đang, lại tình đầu ý hợp với anh ấy nên anh ấy cũng chỉ ghen tị một chút thôi.

Giang Lâm lấy lại bức ảnh, cẩn thận bỏ vào túi áo khoác: "Lần này tôi đến đây là có chút chuyện muốn nhờ cậu."

Nói rồi, anh đưa bức họa mang theo tới: "Tôi muốn tìm một người, trưa nay đã xuất hiện ở cửa hàng bách hóa."

Nguy Hán Nghị nhận lấy bức họa, lại một lần nữa bị sốc: "Bức họa này do ai vẽ vậy? Vẽ quá lập thể, tổ hình sự của cục công an chúng tôi đang thiếu một người vẽ chân dung tội phạm, cậu dẫn người này đến đi, đãi ngộ cứ nói!"

Giang Lâm lắc đầu.

Nguy Hán Nghị là người nóng tính, không đợi Giang Lâm giải thích đã nói: "Cậu đừng lắc đầu, nếu đối phương ở phòng ban khác không tiện đến, chúng tôi cũng có thể tranh thủ, chỉ cần anh ta đồng ý đến, chúng tôi chắc chắn sẽ cho đãi ngộ và trợ cấp tốt nhất, nếu chưa có vợ, phòng ban chúng tôi đảm bảo sẽ tìm cho anh ta một người vợ tốt!"

Giang Lâm liếc nhìn anh ấy: "Cô ấy chưa có vợ nhưng cô ấy đã có tôi là người yêu rồi."

Nguy Hán Nghị: "…"

Không có ngạc nhiên nhất, chỉ có ngạc nhiên hơn.

Trong mười phút ngắn ngủi gặp Giang Lâm, trái tim của Nguy Hán Nghị liên tục đập thình thịch, anh

ấy lo lắng nếu cứ "ngạc nhiên" như thế này, sớm muộn gì tim anh ấy cũng sẽ có vấn đề.

"Không ngờ bức chân dung nhân vật sống động như vậy lại là do một nữ đồng chí vẽ."

Nguy Hán Nghị nhìn bức chân dung mà khen ngợi, không phải anh ấy coi thường nữ đồng chí, chỉ là thời buổi này trường học đều đã đóng cửa, nhiều người dù có năng khiếu cũng không có nơi học tập và thể hiện.

Vì vậy, anh ấy mới khao khát tìm người tài, nếu bộ phận hình sự có một nhân tài như vậy, rất có thể nhiều vụ án chưa phá được sẽ được phá.

Chỉ tiếc người này là đối tượng của Giang Lâm, nếu đổi thành thân phận khác, anh ấy còn có thể cố gắng một chút, biết đâu có thể thuyết phục đối phương đến nhưng đối mặt với Giang Lâm, anh ấy cảm thấy mình không có chút cơ hội nào.

Giang Lâm không nói gì.

Thực ra khi mới nhìn thấy bức chân dung, anh cũng rất kinh ngạc, vì anh chưa từng nghe cô nói cô biết vẽ chân dung.

Không biết có phải anh nhạy cảm hay không, anh luôn cảm thấy cô có chuyện giấu mình.

Nhưng anh sẽ không truy hỏi, càng không ép cô, nếu một ngày nào đó cô muốn nói, anh sẽ là người lắng nghe tốt nhất. Nếu cô không muốn nói, vậy thì thôi.

Sau khi hết kinh ngạc, Nguy Hán Nghị gật đầu đồng ý sẽ giúp tìm kiếm: "Chuyện này cứ giao cho

tôi, tối nay cậu đưa đối tượng của cậu đến nhà tôi ăn cơm đi."

Giang Lâm từ chối: "Lần sau có cơ hội sẽ đến."

Chương 200: Chương 200

DTV-EBOOK

Nguy Hán Nghị biết tính anh nói một không hai, thấy vậy cũng không miễn cưỡng.

Giang Lâm để lại địa chỉ và số điện thoại nhà khách cho đối phương, dặn có tin tức gì thì báo ngay cho mình, sau đó quay về nhà khách.

TBC

**

Khi Giang Lâm đi tới, Bạch Du vừa hay đang đứng bên vệ đường xem mấy đứa trẻ chơi ném bao cát.

Giang Lâm liếc mắt đã thấy cô.

Cô ngồi xổm dưới gốc cây đa cổ thụ trăm năm, ánh nắng xuyên qua những cành lá rậm rạp chiếu xuống người cô, trên mặt đất là những bóng sáng loang lổ, còn trên người cô như được phủ một lớp cầu vồng rực rỡ khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm trắng trẻo và xinh đẹp.

Đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Nhân viên phục vụ của nhà khách nhìn đến ngây người: “Cả đời này tôi chưa từng thấy người nào đẹp như vậy.”

Thím gái phụ trách quét dọn nhà trọ: “Cậu mới ngoài hai mươi chưa thấy cũng không lạ nhưng tôi đã hơn năm mươi tuổi rồi mà cũng chưa từng thấy cô gái nào đẹp như vậy.”

Nhân viên phục vụ: “Người yêu của cô ấy cũng đẹp trai, trước đây trên sân khấu thường nói đến kim đồng ngọc nữ, nhìn thấy hai người họ đứng cạnh nhau tôi mới hiểu thế nào là kim đồng ngọc nữ, thật sự quá đẹp đôi.”

Thật không dám tưởng tượng con cái của họ sau này sẽ đẹp đến mức nào nhưng người yêu của cô đẹp trai thì đẹp trai thật, chỉ là hơi nghiêm túc một chút.

Ngay lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Nhân viên phục vụ quay đầu nhìn lại, cổ họng đột nhiên như bị người ta bóp chặt, suýt chút nữa bị nước bọt của chính mình làm sặc, vội vàng cúi đầu giả vờ làm việc không dám lên tiếng nữa.

Bạch Du cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình, cô ngẩng đầu lên, cũng liếc mắt đã thấy Giang Lâm.

Anh như hạc giữa bầy gà, vai rộng eo thon chân dài, muốn không chú ý cũng khó.

Bạch Du vội vàng đứng dậy, nào ngờ ngồi xổm lâu quá khiến chân cô tê làm cả người không vững lảo đảo một cái.

Ngay sau đó, tay cô đã bị Giang Lâm nắm lấy: “Đứng vững nào.”

Tim Bạch Du đập thình thịch, cô rút tay về giả vờ bình tĩnh hỏi: “Chuyện thế nào rồi? Họ có cách tìm được người không?”

Giang Lâm liếc nhìn đôi tai ửng hồng của cô, gật đầu: “Chắc sẽ không thành vấn đề nhưng không biết khi nào mới tìm được người.”

Bạch Du gật đầu tỏ vẻ hiểu, không nói đến chuyện của họ không phải là án hình sự, mà ngay cả khi phá án cũng cần không ít thời gian, có vụ án thậm chí còn tính theo đơn vị năm.

Chỉ là họ chỉ ở lại thành phố Quảng ba ngày, trong thời gian ngắn như vậy, cô còn có thể gặp lại Đoàn Tuệ Quân không?

Nhưng đến nước này, chỉ còn cách nghe trời rồi.

“Chúng ta đi ăn gì đi, em nghe nhân viên phục vụ của nhà khách giới thiệu một tiệm trà rất ngon, nghe nói ở đây cũng có trà chiều, bây giờ chúng ta đi qua là vừa kịp.”

Giang Lâm nhìn cô vừa nói vừa lén lút nuốt nước bọt khiến khóe miệng anh cong lên: “Được, đến tiệm trà.”

Bạch Du về nhà khách lấy ba lô quân dụng, sau đó hai người cùng sóng vai nhau đi về phía tiệm trà.

Bạch Du đã hỏi thăm đường trước, chỉ thấy cô đi quanh co lòng vòng, cuối cùng dẫn Giang Lâm rẽ vào một con phố rất náo nhiệt, đi thêm một lúc nữa, hai người dừng lại trước một tiệm trà có tên “Tiệm trà Quốc Doanh của thành phố Quảng”.

Đây là một tiệm trà mang đậm phong cách trà quán cũ Tây Quan, nghe nói thành lập từ thời vua Quang Tự, trước đây còn có thể vừa uống trà vừa nghe hát tuồng nhưng bây giờ thì tất nhiên là không

được rồi, hơn nữa cách trang trí cổ kính bên trong cũng không còn nữa.

Vừa bước vào, chỉ thấy bốn phía tường được quét vôi trắng, tầng một là sảnh lớn được bài trí bảy tám cái bàn tròn lớn, tầng hai là bàn vuông nhưng không có ghế cặp, nhưng cả tiệm trà trông rộng rãi và sáng sủa, quan trọng hơn là vừa bước vào đã ngửi thấy đủ loại mùi thơm.

Chương 201: Chương 201

DTV-EBOOK

Nguy Hán Nghị: "Đối tượng của cậu là ai? Người ở đâu? Có thể khiến cậu động lòng, chắc hẳn phải đẹp như tiên nữ nhỉ?"

Giang Lâm mím môi, sau đó lấy một bức ảnh chân dung đen trắng từ trong túi ra: "Đây là đối tượng của tôi."

Nguy Hán Nghị: "..."

Trước đây, ngay cả một ánh mắt cũng không thèm dành cho phụ nữ, vậy mà giờ đây anh lại mang theo ảnh người yêu bên mình.

Hai chữ "ngạc nhiên" không đủ để diễn tả tâm trạng của Nguy Hán Nghị lúc này, khi nhìn thấy người trong ảnh, anh ấy cảm thấy như bị nhét chanh đầy miệng, chua xót vô cùng.

Câu "tiên nữ" vừa rồi của anh ấy chỉ là nói đùa, không ngờ Giang Lâm lại thật sự tìm được một tiên nữ làm người yêu.

Người trong ảnh có ngũ quan lập thể, cả người trông vô cùng tươi tắn rạng rỡ, đôi mắt như biết nói, khiến người ta không thể rời mắt, mặc dù chỉ là ảnh chân dung nửa người nhưng có thể tưởng tượng cô gái xinh đẹp như vậy, chắc hẳn vóc dáng cũng tuyệt vời.

"Thằng nhóc này được! Người yêu của cậu là từ thiên đình xuống trần nha? Xinh đẹp như vậy, thật khiến người ta ghen tị c.h.ế.t mất!"

May mà anh ấy đã có vợ, tuy vợ anh ấy không phải là người đẹp tuyệt trần nhưng lại là người dịu hiền, đảm đang, lại tình đầu ý hợp với anh ấy nên anh ấy cũng chỉ ghen tị một chút thôi.

Giang Lâm lấy lại bức ảnh, cẩn thận bỏ vào túi áo khoác: "Lần này tôi đến đây là có chút chuyện muốn nhờ cậu."

Nói rồi, anh đưa bức họa mang theo tới: "Tôi muốn tìm một người, trưa nay đã xuất hiện ở cửa hàng bách hóa."

Nguy Hán Nghị nhận lấy bức họa, lại một lần nữa bị sốc: "Bức họa này do ai vẽ vậy? Vẽ quá lập thể, tổ hình sự của cục công an chúng tôi đang thiếu một người vẽ chân dung tội phạm, cậu dẫn người này đến đi, đãi ngộ cứ nói!"

Giang Lâm lắc đầu.

Nguy Hán Nghị là người nóng tính, không đợi Giang Lâm giải thích đã nói: "Cậu đừng lắc đầu, nếu đối phương ở phòng ban khác không tiện đến, chúng tôi cũng có thể tranh thủ, chỉ cần anh ta đồng ý đến, chúng tôi chắc chắn sẽ cho đãi ngộ và trợ cấp tốt nhất, nếu chưa có vợ, phòng ban chúng tôi đảm bảo sẽ tìm cho anh ta một người vợ tốt!"

Giang Lâm liếc nhìn anh ấy: "Cô ấy chưa có vợ nhưng cô ấy đã có tôi là người yêu rồi."

Nguy Hán Nghị: "..."

Không có ngạc nhiên nhất, chỉ có ngạc nhiên hơn.

Trong mười phút ngắn ngủi gặp Giang Lâm, trái tim của Nguy Hán Nghị liên tục đập thình thịch, anh ấy lo lắng nếu cứ "ngạc nhiên" như thế này, sớm muộn gì tim anh ấy cũng sẽ có vấn đề.

"Không ngờ bức chân dung nhân vật sống động như vậy lại là do một nữ đồng chí vẽ."

Nguy Hán Nghị nhìn bức chân dung mà khen ngợi, không phải anh ấy coi thường nữ đồng chí, chỉ là thời buổi này trường học đều đã đóng cửa, nhiều người dù có năng khiếu cũng không có nơi học tập và thể hiện.

Vì vậy, anh ấy mới khao khát tìm người tài, nếu bộ phận hình sự có một nhân tài như vậy, rất có thể nhiều vụ án chưa phá được sẽ được phá.

Chỉ tiếc người này là đối tượng của Giang Lâm, nếu đổi thành thân phận khác, anh ấy còn có thể cố gắng một chút, biết đâu có thể thuyết phục đối phương đến nhưng đối mặt với Giang Lâm, anh ấy cảm thấy mình không có chút cơ hội nào.

Giang Lâm không nói gì.

Thực ra khi mới nhìn thấy bức chân dung, anh cũng rất kinh ngạc, vì anh chưa từng nghe cô nói cô biết vẽ chân dung.

Không biết có phải anh nhạy cảm hay không, anh luôn cảm thấy cô có chuyện giấu mình.

Nhưng anh sẽ không truy hỏi, càng không ép cô, nếu một ngày nào đó cô muốn nói, anh sẽ là người lắng nghe tốt nhất. Nếu cô không muốn nói, vậy thì thôi.

Sau khi hết kinh ngạc, Nguy Hán Nghị gật đầu đồng ý sẽ giúp tìm kiếm: “Chuyện này cứ giao cho tôi, tối nay cậu đưa đối tượng của cậu đến nhà tôi ăn cơm đi.”

Giang Lâm từ chối: “Lần sau có cơ hội sẽ đến.”

Chương 202: Chương 202

DTV-EBOOK

Nguy Hán Nghị biết tính anh nói một không hai, thấy vậy cũng không miễn cưỡng.

Giang Lâm để lại địa chỉ và số điện thoại nhà khách cho đối phương, dặn có tin tức gì thì báo ngay cho mình, sau đó quay về nhà khách.

**

Khi Giang Lâm đi tới, Bạch Du vừa hay đang đứng bên vệ đường xem mấy đứa trẻ chơi ném bao cát.

Giang Lâm liếc mắt đã thấy cô.

Cô ngồi xổm dưới gốc cây đa cổ thụ trăm năm, ánh nắng xuyên qua những cành lá rậm rạp chiếu xuống người cô, trên mặt đất là những bóng sáng loang lổ, còn trên người cô như được phủ một lớp cầu vồng rực rỡ khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm trắng trẻo và xinh đẹp.

Đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Nhân viên phục vụ của nhà khách nhìn đến ngây người: "Cả đời này tôi chưa từng thấy người nào đẹp như vậy."

Thím gái phụ trách quét dọn nhà trọ: "Cậu mới ngoài hai mươi chưa thấy cũng không lạ nhưng tôi đã hơn năm mươi tuổi rồi mà cũng chưa từng thấy cô gái nào đẹp như vậy."

Nhân viên phục vụ: "Người yêu của cô ấy cũng đẹp trai, trước đây trên sân khấu thường nói đến kim

đồng ngọc nữ, nhìn thấy hai người họ đứng cạnh nhau tôi mới hiểu thế nào là kim đồng ngọc nữ, thật sự quá đẹp đôi."

Thật không dám tưởng tượng con cái của họ sau này sẽ đẹp đến mức nào nhưng người yêu của cô đẹp trai thì đẹp trai thật, chỉ là hơi nghiêm túc một chút.

Ngay lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Nhân viên phục vụ quay đầu nhìn lại, cổ họng đột nhiên như bị người ta bóp chặt, suýt chút nữa bị nước bọt của chính mình làm sặc, vội vàng cúi đầu giả vờ làm việc không dám lên tiếng nữa.

Bạch Du cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình, cô ngẩng đầu lên, cũng liếc mắt đã thấy Giang Lâm.

Anh như hạc giữa bầy gà, vai rộng eo thon chân dài, muốn không chú ý cũng khó.

Bạch Du vội vàng đứng dậy, nào ngờ ngồi xổm lâu quá khiến chân cô tê làm cả người không vững lảo đảo một cái.

Ngay sau đó, tay cô đã bị Giang Lâm nắm lấy: "Đứng vững nào."

Tim Bạch Du đập thình thịch, cô rút tay về giả vờ bình tĩnh hỏi: "Chuyện thế nào rồi? Họ có cách tìm được người không?"

Giang Lâm liếc nhìn đôi tai ửng hồng của cô, gật đầu: "Chắc sẽ không thành vấn đề nhưng không biết khi nào mới tìm được người."

Bạch Du gật đầu tỏ vẻ hiểu, không nói đến chuyện của họ không phải là án hình sự, mà ngay cả khi phá án cũng cần không ít thời gian, có vụ án thậm chí còn tính theo đơn vị năm.

Chỉ là họ chỉ ở lại thành phố Quảng ba ngày, trong thời gian ngắn như vậy, cô còn có thể gặp lại Đoàn Tuệ Quân không?

Nhưng đến nước này, chỉ còn cách nghe trời rồi.

"Chúng ta đi ăn gì đi, em nghe nhân viên phục vụ của nhà khách giới thiệu một tiệm trà rất ngon, nghe nói ở đây cũng có trà chiều, bây giờ chúng ta đi qua là vừa kịp."

Giang Lâm nhìn cô vừa nói vừa lén lút nuốt nước bọt khiến khóe miệng anh cong lên: "Được, đến tiệm trà."

Bạch Du về nhà khách lấy ba lô quân dụng, sau đó hai người cùng sóng vai nhau đi về phía tiệm trà.

Bạch Du đã hỏi thăm đường trước, chỉ thấy cô đi quanh co lòng vòng, cuối cùng dẫn Giang Lâm rẽ vào một con phố rất náo nhiệt, đi thêm một lúc nữa, hai người dừng lại trước một tiệm trà có tên "Tiệm trà Quốc Doanh của thành phố Quảng".

Đây là một tiệm trà mang đậm phong cách trà quán cũ Tây Quan, nghe nói thành lập từ thời vua Quang Tự, trước đây còn có thể vừa uống trà vừa nghe hát tuồng nhưng bây giờ thì tất nhiên là không được rồi, hơn nữa cách trang trí cổ kính bên trong cũng không còn nữa.

Vừa bước vào, chỉ thấy bốn phía tường được quét vôi trắng, tầng một là sảnh lớn được bài trí bảy tám

cái bàn tròn lớn, tầng hai là bàn vuông nhưng không có ghế cặp, nhưng cả tiệm trà trông rộng rãi và sáng sủa, quan trọng hơn là vừa bước vào đã ngửi thấy đủ loại mùi thơm.

Chương 203: Chương 203

DTV-EBOOK

Bàn tròn lớn ở tầng dưới phải ngồi ghép bàn với người khác hoặc cả một gia đình ngồi, vì vậy Bạch Du và Giang Lâm lên bàn vuông ở tầng hai.

Bàn vuông không lớn có thể ngồi bốn người, họ chọn một cái bàn cạnh cửa sổ.

Nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ chạm trổ bằng gỗ cổ kính, có thể thấy hoa gạo trên phố, tiếc là bây giờ không phải mùa hoa, nếu không thì có thể nhìn thấy cả một rừng hoa gạo đỏ rực, cảnh tượng đó chắc chắn rất đẹp.

Giang Lâm: "Chỗ này không tệ."

Bạch Du: "Đó là đương nhiên, em đã chuẩn bị trước hết rồi, nhân viên phục vụ có nói, khi tới tiệm trà nhất định phải gọi món chân gà, bánh bao thịt nướng, bánh cuốn gạo..."

Cô một hơi kể ra bảy tám món ăn, nói xong không khỏi nhíu mày: "Nhiều thế này, chỉ có hai chúng ta, sợ là ăn không hết."

Nhưng bỏ món nào cô cũng không nỡ, nghe nhân viên phục vụ giới thiệu cả buổi chiều, cô thực sự muốn thử hết mọi món.

Giang Lâm lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang do dự của cô: "Vậy thì gọi hết đi, nếu ăn không hết thì chúng ta có thể mang về nhà khách."

Khuôn mặt nhỏ của Bạch Du bỗng sáng bừng: "Được, cứ quyết định vui vẻ như vậy đi."

Người phục vụ thời này không giống như đời sau, sẽ không đến giúp mọi người gọi món, vẫn phải tự mình gọi.

Sau khi Bạch Du xác định những món muốn ăn, Giang Lâm liền đi xuống gọi vì mỗi xửng đều được hấp sẵn nên khi anh lên, tiện thể mang đồ ăn lên luôn.

Mùi thơm phức bay tới làm cho Bạch Du cũng chẳng thèm giả vờ nữa, cô cầm đũa hắp một miếng bánh cuốn gạo, chấm nước tương rồi cho vào miệng.

Lớp vỏ gạo đỏ mỏng bọc lấy gạo giòn và tôm, ăn vào giòn tan, dai dai, hơn nữa tôm ăn vào có thể cảm nhận được độ tươi ngon.

“Ngon lắm, anh mau nếm thử đi, chắc chắn phải chấm nước tương ăn.”

Giang Lâm gật đầu, theo cô gắp một miếng bánh cuốn gạo cho vào miệng: “Ngon.”

Nghe anh khẳng định, Bạch Du lại gắp một đũa lá sách bò.

Được cắt thành hình răng cưa, cắn một miếng, vừa giòn vừa thơm.

Lần này Giang Lâm không cần cô mở miệng, thấy cô nhắm mắt lại vì thỏa mãn, liền theo thứ tự của cô kẹp lá sách bò.

“Chân gà tách xương, hấp rất mềm, ngay cả bà lão không răng cũng có thể ăn.”

“Há cảo hoàng đế đúng như tên gọi, vỏ mỏng nhân nhiều, một cái há cảo có hai con tôm, thật xa xỉ!”

“Cháo thuyền viên đặc sệt và thơm ngọt, hơn nữa còn nhiều đồ ăn, mực, tôm, thịt thái lát, bên trong còn có cả quẩy.”

Bạch Du vừa ăn vừa khen ngợi người dân thành phố Quảng thật hạnh phúc.

Giang Lâm không lên tiếng, theo lời giới thiệu của cô mà nếm thử hết mọi món.

Từ nhỏ anh đã được dạy ăn không nói, ngủ không nói, anh vẫn luôn làm như vậy nhưng nghe cô vui vẻ và thỏa mãn giới thiệu về đồ ăn, anh không hề thấy khó chịu, ngược lại còn có một loại hơi thở của cuộc sống mà anh chưa từng trải nghiệm.

Bạch Du cũng ăn rất vui vẻ.

Cô nghĩ lần sau từ thủ đô về đảo Quỳnh Châu, họ sẽ lại đi qua thành phố Quảng, đến lúc đó cô sẽ lại đến ăn một lần nữa.

**

Đang lúc vui vẻ thì Giang Hựu Hàm lại cãi nhau với mẹ là Lâu Tú Anh.

Nguyên nhân rất đơn giản, cô ta muốn mua hai chiếc áo len mới mặc vào mùa thu nhưng mẹ cô ta chỉ chịu đưa tiền mua một chiếc.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Con đã nói với mẹ là con muốn mua hai chiếc áo len, mẹ chỉ đưa cho con một tờ đại đoàn kết, một tờ đại đoàn kết còn không mua được một chiếc áo len, không phải mẹ cố tình không cho con mua sao?”

Giang Hựu Hàm giống như con mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức dựng hết lông lên.

Thực ra cô ta không cần mua hai chiếc áo len, chỉ là cô ta muốn mua một chiếc cho Lương Thiên Vũ, trời lạnh rồi, Lương Thiên Vũ lại không có lấy một chiếc áo len, cô ta nhìn thấy rất đau lòng.

Nhưng tiền lương của cô ta bình thường đều dùng để mua kem dưỡng da và quần áo, không tiết kiệm được đồng nào, cho nên mới phải ngửa tay xin mẹ.

Bình thường chỉ cần cô ta mở miệng thì mẹ cô ta đều đưa tiền cho cô ta, không ngờ hôm nay lại chỉ đưa cho cô ta một tờ đại đoàn kết.

Bao nhiêu tiền này làm sao đủ được.

Lâu Tú Anh xoa thái dương đang đau: "Không phải năm ngoái con mới mua sao? Sao lại còn phải mua nữa? Hơn nữa còn mua một lúc hai chiếc, lãng phí quá, con mua một chiếc mới mặc là được."

Nói rồi bà ta lại móc ra ba đồng tiền từ trong túi đưa cho cô ta.

Ai ngờ Giang Hựu Hàm lại không cảm ơn mà còn đánh tay bà ta một cái "chát": "Mẹ, mẹ đây là đang bố thí cho ăn mày sao? Con đã nói với mẹ rồi, con muốn hai chiếc áo len, một chiếc áo len ít nhất phải mười lăm mười sáu đồng, hai chiếc cộng lại ít nhất mẹ phải đưa cho con ba mươi đồng!"

Ba mươi đồng!

Một công nhân bình thường một tháng lương cũng chỉ có ba mươi mấy đồng, Giang Hựu Hàm mở

miệng đã xin ba mươi đồng.

Quá đáng hơn là, bà ta đưa mười ba đồng cho cô ta mà cô ta lại còn nói bà ta là bố thí cho ăn mày.

Dù Lâu Tú Anh có cưng chiều con gái đến mấy cũng phải tức đến bật cười: "Nhà nào bố thí cho ăn mày mà cho mười mấy đồng, con không muốn thì thôi! Mẹ chỉ đưa cho con có từng này tiền, con muốn hay không thì tùy, cả ngày chỉ biết ăn diện, con không thể nào để tâm vào công việc được sao?"

Sinh ra trong gia đình tốt như nhà họ Giang, lại là đứa con gái hiếm hoi của đời này, chỉ cần cô ta để tâm vào công việc một chút, hoặc để tâm vào ông nội một chút, nịnh nọt ông nội nhiều một chút thì bây giờ cô ta đâu đến nỗi phải làm việc ở một nơi như trạm y tế?

Nhưng ngày nào cô ta cũng chỉ biết ăn diện, không biết phấn đấu chút nào!

TBC

Giang Lâm rất ưu tú nhưng Giang Lâm căn bản không có bao nhiêu tình cảm với hai mẹ con bà ta, Giang Khải thì thật lòng coi Giang Hựu Hàm như em gái cùng mẹ khác cha nhưng bất cứ lúc nào Giang Khải cũng có thể bị điều đến quân đội Tây Bắc.

Nói đến Giang Khải, đây cũng là nguyên nhân chính khiến bà ta đau đầu.

Ông nội cho Giang Khải tạm thời không cần đến quân đội Tây Bắc báo danh, Giang Khải từ lúc đầu cảnh giác đến dần dần đắc ý, còn cho rằng ông nội đã mềm lòng nhưng bà ta lại không nghĩ như vậy.

Ông nội là người từng ra chiến trường, từng g.i.ế.c địch bằng s.ú.n.g thật đạn thật, ông không phải là người vì Giang Khải nhỏ vài giọt nước mắt mèo mà mềm lòng.

Bà luôn cảm thấy ông nội có hậu chiêu gì đó, chỉ là bà ta đoán không ra, cũng không dám hỏi.

Trước đó Lâu Mạn Lệ đã gọi điện thoại đến, nói Giang Lâm đã có đối tượng, bà ta bảo cô ta đi tìm hiểu rõ ràng rồi báo lại cho bà ta, ai ngờ cô nhóc đó từ đó lại mất tăm mất tích.

Bà ta không biết rằng, sau khi Lâu Mạn Lệ bị con gà không đầu của Bạch Du dọa sợ, về nhà đã bị ốm nặng một trận. Tiếp đó cô ta lại liên tục gặp ác mộng, ngày nào cũng mơ thấy bị con gà không đầu đuổi g.i.ế.c khiến cho bây giờ cô ta nhìn thấy gà là sợ, còn tâm trạng đâu mà đi tìm hiểu chuyện của Giang Lâm và đối tượng của anh.

Lâu Tú Anh càng nghĩ càng đau đầu, giống như có hai đứa trẻ con cầm xẻng không ngừng đập vào đầu, lúc thì cảm thấy làm gì cũng không thuận lợi, lúc thì lại cảm thấy mình quá nuông chiều Giang Hựu Hàm.

Vì vậy sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Giang Hựu Hàm lớn từng này, chưa bao giờ cô ta thấy mẹ cô ta đối xử với cô ta như vậy.

Mũi cô ta cay cay, nước mắt theo đó mà chảy ra: "Trong mắt mẹ chỉ có anh năm thôi! Hồi nhỏ con và anh năm cùng bị ốm, mẹ lại dỗ dành anh năm ngủ, con còn nghi ngờ không biết cuối cùng con và anh năm ai mới là con ruột của mẹ! Sau này con không muốn gặp mẹ nữa!"

Trước đây Bạch Du từng than phiền với cô rằng mẹ cô thiên vị Tần Tâm Hủy, cô còn thấy Bạch Du là người bụng dạ hẹp hòi, bây giờ d.a.o cắt vào thịt mình, cô mới biết cảm giác đó tệ đến mức nào.

Chương 204: Chương 204

DTV-EBOOK

Lâu Tú Anh nhìn bóng lưng cô ta khóc chạy xa dần, tức đến nỗi suýt nữa không hít thở được, cứ thế mà tức chết.

Bà ta thiên vị Giang Khải chẳng phải là vì tương lai của hai mẹ con họ sao, chỉ cần cô ta có tương lai một chút, hoặc cô ta là con trai thì bà ta đâu có phải nịnh nọt một đứa con riêng như vậy?

Lúc này Lâu Tú Anh không chỉ đau đầu mà còn đau cả tim, nằm vật ra giường, ậm ừ không đứng dậy nổi.

Giang Hựu Hàm vừa khóc vừa chạy ra khỏi đại viện, cô ta không về trạm y tế mà chạy đi tìm Lương Thiên Vũ.

Lương Thiên Vũ thấy cô ta khóc đáng thương như vậy, lập tức xin nghỉ phép ở đơn vị, lại nghe Giang Hựu Hàm vì một chiếc áo len mà cãi nhau với mẹ. Thế là cậu ta lại đưa Giang Hựu Hàm đến cửa hàng bách hóa mua một chiếc áo len mới nhất, dỗ dành trái tim thiếu nữ của Giang Hựu Hàm, khiến cô ta cảm thấy Lương Thiên Vũ là người hiểu cô ta nhất trên đời, cũng là người đối xử tốt nhất với cô ta.

Tối hôm đó, Giang Hựu Hàm đưa ra một quyết định táo bạo và liều lĩnh - không về nhà.

Cô ta lớn từng này tuổi rồi mà đây là lần đầu tiên chịu ấm ức lớn như vậy, cô ta quyết định cho mẹ mình một bài học.

Nhưng cô ta và Lương Thiên Vũ hiện tại vẫn chưa công khai mối quan hệ, cho dù công khai cũng không thể đến nhà cậu ta ngủ nên sau khi khuyên can vô ích, Lương Thiên Vũ đành phải đặt một phòng ở nhà khách cho cô ta.

Và tối hôm đó, Lương Thiên Vũ trèo qua cửa sổ ngõ hẻm, ở trong phòng đó đến sáng sớm, cậu ta mới trèo ra khỏi cửa sổ.

Sau đó, cậu ta chạy một mạch về ngõ Cúc Nhi.

Ngõ Cúc Nhi đan xen đều là đại tạp viện, trong sân chật ních người, ít thì mười mấy hộ, nhiều thì mấy chục hộ, trong đó ở cuối ngõ Cúc Nhi có một đại tạp viện, trong viện có một bà góa già.

Chồng của bà góa già trước đây là công nhân của nhà máy chế biến gỗ, sau đó bị gỗ đè c.h.ế.t khi đang làm việc, để lại bà góa già và năm đứa con, nhà máy đã trợ cấp cho bà góa già một khoản tiền, công việc cũng được bà góa già tiếp quản, bình thường phụ trách pha trà ở phòng trà của nhà máy.

Bà góa già sinh được năm người con, ba trai hai gái, trong đó con trai cả Lương Thiên Vũ không chỉ đẹp trai mà còn dựa vào bản lĩnh của mình vào được cơ quan nhà nước khiến người khác phải ghen tị.

TBC

Lúc này trời còn chưa sáng, mọi người trong đại tạp viện vẫn còn chìm trong giấc ngủ, chỉ có cửa phòng của bà góa già khép hờ, như thể đang đợi ai đó.

Rất nhanh, bóng dáng của Lương Thiên Vũ xuất hiện trong đại tạp viện.

Cậu ta vừa vào, bà góa già lập tức đóng cửa gỗ lại, ngay sau đó, bên trong sáng đèn dầu.

Ánh sáng màu vàng cam chiếu xuống làm bóng của hai người in trên giấy dán cửa sổ.

“Con trai, mọi chuyện thế nào rồi? Có thành công không?”

Mặc dù Lương Thiên Vũ cảm thấy mẹ mình hỏi thẳng thắn như vậy khiến cậu ta rất ngượng nhưng cậu ta vẫn gật đầu: “Thành công rồi.”

Bà góa già không hài lòng với câu trả lời này, tiếp tục truy hỏi: “Làm mấy lần? Có nhớ nhét gối dưới m.ô.n.g cô ta không?”

Tai Lương Thiên Vũ nóng bừng, sau đó giơ ba ngón tay lên: “Làm ba lần, cũng nhét gối rồi.”

Bà góa già nghe xong lời này, cuối cùng cũng hài lòng gật đầu: “Làm ba lần như vậy là đủ rồi, tiếp theo chúng ta chỉ cần chờ tin tức thôi, chậm thì ba tháng, nhanh thì một tháng là biết được có trúng không.”

Chiều hôm qua, con trai cả về nói tối nay sẽ đi nhà khách ngủ với cháu gái của thủ trưởng họ Giang, bà ta lập tức truyền đạt hết những bí quyết trên giường mà bà ta học được cả đời cho con trai cả.

Bà ta có thể sinh được nhiều con trai như vậy là vì mỗi lần bà ta làm chuyện đó với chồng xong đều nhét gối vào mông, như vậy thứ đó sẽ không chảy ra ngoài, cũng dễ thụ thai hơn.

Chương 205: Chương 205

DTV-EBOOK

Nhà họ Lương bọn họ và nhà họ Giang không môn đăng hộ đối, với gia thế của nhà họ Giang thì đương nhiên sẽ không coi trọng họ nhưng ai bảo họ lại nuôi một đứa cháu gái không đứng đắn!

Đợi đến khi đứa con gái họ Giang đó mang thai, cho dù họ có coi thường nhà họ Lương thì đến lúc đó cũng phải ngoan ngoãn gả người cho họ.

Nghe nói đời này nhà họ Giang chỉ có hai đứa con gái, đứa con gái đó được cưng chiều trong nhà, đến lúc đó chuẩn bị thêm chút của hồi môn cũng là nên, tốt nhất là cho cô ta một căn nhà lớn, tới khi đó cả nhà sáu người họ chuyển đến ở cùng.

Nhưng Lương Thiên Vũ vẫn còn chút lo lắng: "Nếu không trúng thì sao?"

Bà góa già: "Một lần không được thì làm nhiều lần, loại con gái dâm đãng như vậy chỉ cần nếm thử một lần, sau này không cần con mở miệng cô ta cũng sẽ chủ động quấn lấy con mà đòi."

Lương Thiên Vũ nghe xong lời này không phản bác, ngược lại còn nhíu mày, vẻ mặt có tâm sự nhưng lại không nói ra.

Bà góa già thấy vậy liền hỏi: "Sao vậy, có gì không ổn sao?"

Lương Thiên Vũ lắc đầu: "Không có gì."

"Không có gì thì về chợp mắt một lát, lát nữa trời sáng còn phải đi làm."

Lương Thiên Vũ gật đầu, quay người về phòng của cậu ta và hai em trai.

Nói là phòng nhưng thực ra chỉ là một không gian nhỏ được ngăn ra bằng ván gỗ trong phòng khách, cậu ta một cái giường, còn hai em trai chen chúc trên một cái giường, vừa chật chội vừa không có không gian riêng tư.

Hơn nữa hai đứa em trai của cậu ta cũng lớn dần, một cái giường nhỏ cho hai đứa căn bản không ngủ được.

Về sau hai đứa em gái cũng lần lượt phải lấy chồng, trong nhà không lấy ra được chút của hồi môn nào, cho nên cậu ta chắc chắn phải cưới Giang Hựu Hàm.

Nghĩ đến đây, chút lương tâm còn sót lại trong lòng cậu ta cũng biến mất.

**

Ngày hôm sau, Bạch Du và Giang Lâm đi xe đến thăm anh cả và chị Ánh Chi của cô.

Không biết có phải vì gần quê nên lòng cô càng hồi hộp hay không, càng đến gần bệnh viện, tim cô đập càng nhanh.

Giang Lâm nhận ra sự khác thường của cô: “Sao vậy?”

Bạch Du lắc đầu: “Không sao, có lẽ lâu quá không gặp anh cả và chị Ánh Chi nên em có hơi căng thẳng.”

Giang Lâm tưởng cô lo lắng không biết giải thích chuyện của hai người với Bạch Gia Dương thế nào, anh dừng lại một chút rồi nói: “Yên tâm, để anh nói với anh cả của em.”

Bạch Du biết anh hiểu lầm nhưng không định giải thích rõ ràng, cô nhếch miệng: “Được.”

Xe buýt đến trạm bệnh viện phía nam, xuống xe, họ lại đi bộ thêm mười mấy phút mới đến bệnh viện.

Lúc nào bệnh viện cũng đông người, vừa bước vào bệnh viện, Bạch Du đã thấy các bác sĩ và y tá vội vã đi lại, như thể đang đánh trận vậy.

Họ muốn tìm người hỏi nhưng không thấy.

Giang Lâm chỉ vào chiếc ghế dài cạnh cửa lớn: “Em ngồi ở đó đợi anh, anh vào tìm người.”

“Được.”

Bạch Du gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế đá gần cửa.

Bên ngoài nắng đẹp, trong bụi cây có hai con bướm sặc sỡ đang đuổi nhau, Bạch Du dõi theo chúng một lúc lâu, đến khi hai con bướm bay xa, cô mới thu lại tầm mắt, vừa ngẩng đầu lên cô đã nhìn thấy hai người.

Ở một cửa sổ xa xa, một cô gái trẻ quay lưng về phía cửa sổ, đưa tay ra vỗ mạnh vào tay người đàn ông đứng trước mặt, tay người đàn ông bị hất ra nhưng không nổi giận, ngược lại còn cười hề hề.

Bạch Du còn tưởng là một cặp đôi trẻ nào đó trong bệnh viện đang cãi nhau, định dời mắt đi thì lúc này, cô gái đó quay người lại, mặt đối diện với cửa sổ.

Cô nhìn rõ ngay.

Là chị Ánh Chi!

Mặc dù có chút khác biệt so với chị Ánh Chi trong ấn tượng của cô, cô gái trước mặt này hơi gầy, hai má hóp vào, sắc mặt có vẻ không được tốt lắm nhưng cô rất chắc chắn, đây chính là người yêu của anh cả cô, chị Ánh Chi.

Chương 206: Chương 206

DTV-EBOOK

Nhưng người đàn ông sau lưng cô ấy hoàn toàn không phải anh cả của cô.

Ngay lúc kinh ngạc, người đàn ông đó cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên tóc chị Ánh Chi, sau đó mới cười rời đi.

Chị Ánh Chi như rất ghê tởm, cô ấy lấy khăn tay ra liên tục lau phần tóc bị chạm vào, như thể muốn lau sạch cả tóc mới thôi.

Bạch Du nhíu chặt mày.

Trong lòng cũng nảy sinh rất nhiều nghi vấn.

Người đàn ông đó là ai?

Chị Ánh Chi và anh ta có quan hệ gì?

Kiếp trước chị Ánh Chi xảy ra chuyện, có liên quan đến người đàn ông này không?

Anh cả của cô có biết chuyện giữa chị Ánh Chi và người đàn ông đó không?

Bạch Du hận không thể chạy đến hỏi cho ra lẽ ngay bây giờ.

Chỉ là cô nhanh chóng dập tắt ý định này.

Mối quan hệ của cô và chị Ánh Chi chỉ có thể coi là bình thường, hai người lại lâu như vậy không gặp, cô đột ngột chạy đến hỏi như vậy, không những không nhận được câu trả lời mà còn khiến chị Ánh Chi phản kháng.

Hít một hơi thật sâu, cô hoàn toàn bình tĩnh lại.

Cho dù người đàn ông đó có liên quan đến cái c.h.ế.t của chị Ánh Chi kiếp trước hay không nhưng nhìn tình hình vừa rồi, chỉ sợ kẻ đến không có ý tốt, hiện tại cô còn chưa hiểu rõ mọi chuyện, cho nên trước tiên nên án binh bất động, sau đó từng bước tìm hiểu rõ ràng rồi mới quyết định phải làm thế nào.

Ngay lúc này, sau lưng truyền đến một giọng nói trầm ấm quen thuộc…

"Du Du!"

Trên đường đến bệnh viện, Bạch Du đã tự chuẩn bị tâm lý rất nhiều, cô cho rằng mình có thể mỉm cười đối mặt với anh cả.

Nhưng khi nhìn thấy anh cả, giọng cô liền nghẹn ngào: "Anh cả…"

Nhớ lại cảnh tượng anh cả gặp cô trước khi c.h.ế.t ở kiếp trước, nước mắt cô cứ tuôn như mưa.

Bạch Gia Dương chưa từng thấy Bạch Du như vậy, nhất thời luống cuống: "Đừng khóc, ngoan, lát nữa anh mua kẹo cho em ăn."

"Phụt…"

Vốn dĩ Bạch Du đang rưng rưng nước mắt nhưng lúc này lại không khóc được nữa.

Cô lau nước mắt trên khóe mắt, phàn nàn: "Anh cả, em đã mười tám tuổi rồi, không còn là trẻ con nữa."

Bạch Gia Dương gãi trán, nhìn cô đầy cưng chiều: “Trong mắt anh, em mãi mãi là trẻ con.”

Trong ấn tượng của anh, Bạch Du và anh cả này vẫn chưa bao giờ thực sự thân thiết, ngay cả khi bị ấm ức, cô cũng thà một mình chịu đựng.

Không phải anh ấy chưa từng cố gắng kéo gần tình cảm giữa hai anh em, chỉ là hiệu quả không được bao nhiêu.

Lần trước đột nhiên nhận được thư cô gửi từ thủ đô, anh ấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lần này càng không ngờ cô lại âm thầm chạy đến thành phố Quảng.

Chỉ là… Sao cô lại xuất hiện cùng Giang Lâm?

Bạch Gia Dương vừa nghĩ thế nào vừa hỏi thế đấy.

Nghe anh cả hỏi, Bạch Du nghi ngờ nhìn Giang Lâm: “Anh không nói với anh cả sao?”

Giang Lâm lắc đầu: “Không kịp.”

Anh vừa định nói mình và Bạch Du cùng đến bệnh viện thăm anh ấy thì Bạch Gia Dương đã kích động nắm lấy tay anh hỏi Bạch Du ở đâu, sau đó không màng đến ai lao tới, căn bản không cho anh cơ hội giải thích.

Bạch Gia Dương nhìn Giang Lâm, lại nhìn Bạch Du, nghi ngờ hỏi: “Hai đứa đang diễn kịch câm à?”

TBC

Bạch Du gãi mũi: “Anh cả, những gì em sắp nói tiếp có thể khiến anh hơi sốc nhưng bất kể anh nghe thấy gì, em xin anh hãy bình tĩnh.”

Bạch Gia Dương dâng lên một dự cảm không lành: "Được, anh chắc chắn bình tĩnh, em nói đi, có chuyện gì?"

Bạch Du hơi ngượng ngùng nói: "Em và anh Giang Lâm chuẩn bị về thủ đô đăng ký kết hôn."

"Kết hôn!"

Bạch Gia Dương vì quá kích động nên giọng nói cũng lạc đi.

Em gái mình với Giang Lâm ư?

Chẳng phải Bạch Du đang hẹn hò với Giang Khải sao?

Hơn nữa hai người đã sớm đính hôn, sao lại đi đăng ký kết hôn với Giang Lâm?

Bạch Gia Dương từng nghi ngờ mình có nghe nhầm không nhưng hai người trước mắt lại dùng ánh mắt vô cùng "chân thành" nhìn anh ấy, khiến anh ấy muốn nghi ngờ cũng không được.

Chương 207: Chương 207

DTV-EBOOK

Bạch Du: “Anh cả, anh bình tĩnh chút, thật ra anh là người thứ ba biết chuyện này, đến giờ cha vẫn chưa biết.”

Bạch Gia Dương hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại: “Cuối cùng là chuyện gì? Em kể anh nghe từ đầu đến cuối.”

Thế là Bạch Du kể lại một cách đơn giản chuyện cô và Giang Khải hủy hôn ước, ông Giang lại nhờ cô chọn lại một người trong số các con trai nhà họ Giang, rồi quá trình cô tìm Giang Lâm ở đảo Quỳnh Châu.

Cô không kể chuyện bà Giang và Giang Khải Viện, cũng không kể chuyện cô đã do dự thế nào.

Nhưng chỉ như vậy thôi cũng đủ khiến Bạch Gia Dương kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm mãi không ngậm lại được: “Vậy là, trong khoảng thời gian này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà không một ai trong nhà nói với anh!”

Nhận thức này khiến anh ấy vừa chán nản vừa thấy có lỗi.

Anh ấy hiểu lý do tại sao người nhà không nói với anh ấy, anh ấy ở xa ngàn dặm, nói với anh ấy cũng chẳng giúp ích được gì, chỉ khiến anh ấy lo lắng thêm.

Nhưng anh ấy là con trai cả trong nhà, đáng lẽ anh ấy phải gánh vác trọng trách chăm sóc gia đình,

thế mà giờ anh ấy lại chẳng làm được gì.

Trong lòng anh ấy không khỏi dâng lên cảm giác tự trách và bất lực sâu sắc.

Bạch Du nhìn thấy sự do dự của anh cả của mình, nhân cơ hội thăm dò: "Anh cả, anh và chị Ánh Chi có từng nghĩ đến chuyện về thủ đô phát triển không?"

Nghe vậy, Bạch Gia Dương đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi, gật đầu: "Có chứ, chỉ là… Chị Ánh Chi của em nói không muốn về, hơn nữa bên lãnh đạo cũng không phê duyệt đơn xin điều chuyển về thủ đô của bọn anh."

Bạch Du sửng sốt, cau mày: "Anh cả, anh nói chị Ánh Chi không muốn về thủ đô sao? Nhưng tại sao vậy?"

Chị Ánh Chi sinh ra và lớn lên ở thủ đô, không khí gia đình lại vô cùng hòa thuận, cô ấy cũng được coi là viên ngọc quý trên tay cha mẹ, cô ấy không có lý do gì để không về.

Bạch Du nghĩ đến người đàn ông vừa rồi đã động tay động chân với cô ấy.

Cô không nghi ngờ chị Ánh Chi ngoại tình, cô càng lo lắng hơn là chị Ánh Chi bị đe dọa hoặc có điều gì khó nói.

Bạch Gia Dương cũng cau mày: "Lúc đầu Ánh Chi nói muốn về thủ đô nhưng từ cuối năm ngoái, cô ấy đột nhiên thay đổi ý định. Anh cũng hỏi cô ấy, cô ấy nói thích khí hậu ở thành phố Quảng hơn, cô ấy nói nằm nào ở thủ đô cũng bị nứt nẻ tay chân vì lạnh,

hơn nữa ở đây số lần lên cơn hen suyễn cũng giảm đi rất nhiều."

Anh ấy hiểu Ánh Chi vì sức khỏe mà muốn ở lại thành phố Quảng, với tư cách là hôn phu của cô ấy thì anh ấy đương nhiên không thể để cô ấy ở đây một mình.

Đây cũng là lý do khiến anh ấy do dự.

Nghe vậy, Bạch Du càng cau mày chặt hơn.

Cô cảm thấy vấn đề hẳn là xảy ra vào khoảng cuối năm ngoái nhưng cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng không đợi cô mở miệng thăm dò thêm, sự chú ý của Bạch Gia Dương đã chuyển sang Giang Lâm: "Ừm! Em trai này, em có cho Du Du uống thuốc mê không? Nếu không thì sao em ấy lại chọn ở bên em?"

Thật ra anh ấy hiểu Giang Lâm nhiều hơn Giang Khải, chỉ là trong ấn tượng của anh ấy, Giang Lâm vẫn luôn coi Bạch Du như em gái trong nhà mình.

Giờ em gái biến thành vợ, Giang Lâm có thấy kỳ lạ hay không anh ấy không biết, nhưng anh ấy nhất thời không thể thích ứng với sự thay đổi này.

Huống chi Giang Lâm là anh trai ruột của Giang Khải, dù sao thì huyết thống vẫn là quan trọng nhất, lỡ như xảy ra xung đột, anh có thật sự có thể đặt Bạch Du lên hàng đầu không?

Giang Lâm đỡ lấy nắm đ.ấ.m anh ấy đ.ấ.m tới: "Không có cho thuốc mê nhưng anh yên tâm, em sẽ bảo vệ Bạch Du, cũng sẽ coi cô ấy quan trọng hơn cả mạng sống của em!"

TBC

Bạch Gia Dương nhe răng, rút tay về: “Em nhớ kỹ lời mình nói, nếu em dám bắt nạt Du Du, anh chắc chắn sẽ không tha cho em!”

Chương 208: Chương 208

DTV-EBOOK

Giang Lâm nhìn anh ấy, nói dứt khoát: "Sẽ không có cơ hội đó đâu anh."

Bạch Du nhìn hai người đàn ông trước mắt cãi nhau vì mình, trong lòng vừa ấm áp vừa tràn đầy.

Thật ra kiếp trước anh cả cũng đã cảnh cáo Giang Khải như vậy, chỉ là lúc đó chị Ánh Chi đã xảy ra chuyện, anh cả cũng vì áy náy và trầm cảm mà gầy trơ xương, còn từ chức ở bệnh viện.

Giang Khải không những không để lời anh cả nói vào tai, thậm chí còn chẳng thèm để anh ấy vào mắt.

Cô nhớ lúc đó anh ta đã nói như thế này: "Cô có biết Giang Khải tôi khinh thường loại đàn ông nào nhất không? Đúng vậy, chính là loại đàn ông như anh cả của cô, vì một người phụ nữ mà đòi sống đòi chết, thật sự cho mình là tình thánh à, chẳng qua chỉ là một kẻ hèn nhát không dám đối mặt với hiện thực mà thôi."

Bây giờ Bạch Du nghĩ lại vẫn rất tức giận, nếu Giang Khải ở đây, cô chắc chắn sẽ tát cho anh ta mấy cái thật mạnh.

Nhưng bây giờ không phải lúc để quan tâm đến Giang Khải, cô lên tiếng ngắt lời hai người: "Anh cả, chị Ánh Chi đâu? Chị ấy bận làm việc à?"

Lúc này Bạch Gia Dương mới chuyển tầm mắt trở lại Bạch Du: "Đúng rồi, dạo này Ánh Chi rất bận, nói

ra thì đã hơn nửa tháng rồi anh chưa được trò chuyện tử tế với cô ấy."

Thật ra công việc của hai người đều rất bận, chỉ là dù bận đến mấy thì vẫn có thời gian để cùng nhau ăn cơm hoặc đi dạo nhưng Ánh Chi lần nào cũng nói cô ấy không có thời gian, hai người vội vàng gặp nhau nói chưa được hai câu đã phải chia tay.

Bạch Du mừng thầm vì lần này mình đã đến đúng lúc: "Anh cả, em nhớ chị Ánh Chi rồi, hôm nay em có thể gặp chị ấy không?"

Một năm sau chị Ánh Chi mới xảy ra chuyện, cô không ngờ là từ sớm như vậy chị Ánh Chi đã có biểu hiện không ổn.

"Bây giờ anh sẽ đến khoa sản tìm cô ấy, cô ấy mà biết em đến thành phố Quảng rồi, chắc chắn sẽ rất vui."

Bạch Gia Dương cũng là người vội vàng, nói xong liền vội vã đi.

Đợi Bạch Gia Dương đi xa, Giang Lâm nhìn cô hỏi: "Có chuyện gì xảy ra sao?"

Ánh nắng từ khe hở mái nhà rọi xuống, Bạch Du ngẩng đầu nhìn anh: "Anh Giang Lâm hỏi vậy là sao?"

Ánh nắng tháng chín rực rỡ chiếu lên mặt cô, Giang Lâm nhìn chằm chằm vào mặt cô nói: "Trong lúc nói chuyện với Gia Dương, em đã nhíu mày tổng cộng bốn lần."

Đối diện với ánh mắt sâu thẳm của anh, tim Bạch Du đập hụt một nhịp, cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Trước khi anh và anh cả đến, em đã nhìn thấy chị Ánh Chi ở cửa sổ bên kia, lúc đó chị ấy đang ở cùng một người đàn ông lạ."

Giang Lâm: "Sau đó thì sao?"

Nhìn vào mắt anh, không hiểu sao cô lại thấy an tâm, Bạch Du hít sâu một hơi: "Sau đó người đàn ông đó hôn lên tóc của chị Ánh Chi, chỉ là chị Ánh Chi có vẻ rất ghét, em lo chị Ánh Chi gặp chuyện gì đó."

Giang Lâm khựng lại: "Em nhìn thấy dáng vẻ của người đàn ông đó không?"

Bạch Du gật đầu nhưng ngay sau đó lại lắc đầu: "Em nhìn thấy nhưng không nhìn rõ lắm, chính là cửa sổ bên phải tầng ba của tòa nhà bên kia."

Giang Lâm nhìn theo hướng cô chỉ, ước chừng khoảng cách từ đây đến đó khoảng hơn một trăm mét.

Anh nhướng mày: "Lần trước không phải em nói là thị lực của em không tốt sao?"

TBCBạch Du: "…"

Giang Lâm: "Cho nên khi đó em đều có thể thấy được đúng không?"

Bạch Du: "…"

Không khí im lặng trong vài giây.

Bạch Du không hiểu sao lại có cảm giác tự đập đá vào chân mình, còn có những hình ảnh đã dần bị lãng quên lại lần nữa ùa về trong đầu.

Khuôn mặt cô “xoẹt” một cái đỏ bừng.

Quét qua vành tai và cổ đỏ ửng của cô, Giang Lâm hơi cụp mắt xuống nhưng khóe miệng lại không giấu được cong lên.

Mười mấy phút sau, Bạch Gia Dương trở về, đi cùng anh ấy còn có Từ Ánh Chi.

Chương 209: Chương 209

DTV-EBOOK

"Chị Ánh Chi!"

Vừa nãy nhìn từ xa đã thấy sắc mặt chị Ánh Chi không được tốt lắm, đến khi lại gần nhìn, trong lòng Bạch Du không khỏi khựng lại.

Sắc mặt chị Ánh Chi quá khó coi, cả người gầy gò trơ xương, hoàn toàn không còn cảm giác hồng hào tươi tắn như trước, trước kia ở đại viện, sắc mặt chị Ánh Chi nổi tiếng hồng hào, nhìn là biết sức khỏe rất tốt.

Trước kia chị Ánh Chi thuộc tuýp người đầy đặn, có chút thịt nhưng hoàn toàn không liên quan đến béo phì, ngược lại còn khiến người ta phải ghen tị với thân hình có đường cong của cô ấy nhưng bây giờ cô ấy gầy đến mức chỉ còn lại một bộ xương.

"Du Du! Thật sự là em! Vừa nãy Gia Dương nói em đến thành phố Quảng rồi, chị còn không tin lắm, không ngờ em thực sự đến rồi!"

Từ Ánh Chi đi tới nắm tay Bạch Du, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn cô.

Nghe vậy, Bạch Gia Dương biện giải cho mình: "Em nói gì vậy, anh lừa em bao giờ?"

Nhưng Từ Ánh Chi không để ý đến anh ấy, vẫn cười nhìn Bạch Du: "Cao lớn hơn rồi, cũng xinh đẹp hơn, nếu nhìn thấy em trên đường, chị còn không dám nhận em nữa!"

Bạch Du không khách sáo khen lại, mà thuận theo lời cô ấy nói: “Nếu nhìn thấy chị Ánh Chi trên đường, em cũng không nhận ra, chị Ánh Chi gầy đi nhiều quá nhưng gầy quá rồi, vẫn là trước kia đẹp hơn.”

Từ Ánh Chi nghe vậy, nụ cười trên mặt cứng lại, né tránh ánh mắt của Bạch Du nói: “Công việc quá bận, hơn nữa thời tiết bên này quá ẩm ướt, chị nhất thời không thích nghi được với thổ nhưỡng bên này.”

Bạch Du giả vờ kinh ngạc: “Nhưng vừa nãy anh cả còn nói chị Ánh Chi không muốn điều về thủ đô, còn nói chị thích khí hậu bên này, bây giờ xem ra là anh cả của em nói bừa rồi?”

Bạch Gia Dương nghe vậy, cau mày, nhìn Từ Ánh Chi không nói gì.

Từ Ánh Chi lại một lần nữa cứng đờ, trên mặt thoáng hiện vẻ hoảng loạn nhưng cô ấy nhanh chóng bình tĩnh lại: “Cũng không tính là nói bừa, dù sao chị cũng là cô gái thủ đô chính gốc, chị chắc chắn yêu thích và thích nghi với khí hậu thủ đô hơn, chỉ là cơ thể chị ở thành phố Quảng này sẽ thoải mái hơn, đặc biệt là bệnh hen suyễn của chị, đến đây sau thì ít tái phát hơn.”

Thấy chị Ánh Chi đã khéo léo nói quanh co, Bạch Du không tiếp tục chủ đề này nữa.

Chỉ là trong lòng cô cũng xác định được một chuyện: Chị Ánh Chi chắc chắn có chuyện giấu họ!

Bạch Du và Giang Lâm từ xa đến, hơn nữa mọi người đã lâu không gặp nhau, Dù Bạch Gia Dương và Từ Ánh Chi có bận đến mấy cũng phải dành thời gian ra ăn cơm cùng họ.

Bạch Gia Dương quyết định đưa họ đến nhà hàng Quốc Doanh gần đó.

Ra khỏi bệnh viện, tâm trạng của Từ Ánh Chi rõ ràng đã thoải mái hơn một chút so với khi ở trong bệnh viện: "Em muốn ăn gì thì cứ gọi, anh trai em có tiền, đừng tiết kiệm thay anh ấy."

Bạch Gia Dương nhìn cô, cười nói: "Em làm gì mà hại anh? Em đây là hại chính mình, tiền của anh cũng là tiền của em, em cứ để Du Du thoải mái đi, đừng có tiếc."

Từ Ánh Chi hừ một tiếng: "Em mới không như vậy."

Bạch Du nhìn họ, như thể nhìn thấy dáng vẻ trước kia của họ.

Lúc ở thủ đô, quan hệ của anh cả và chị Ánh Chi rất tốt, tính cách anh cả khá hướng nội nhưng tính chị Ánh Chi lại hoạt bát, luôn có thể khơi dậy sự nhiệt tình của anh cả, kiếp trước cô đặc biệt ngưỡng mộ dáng vẻ hai người họ ở bên nhau.

Từ Ánh Chi thấy cô ngẩn ngơ, đưa tay vẫy trước mặt cô: "Em ngẩn ngơ cái gì vậy? Nghĩ xem muốn ăn gì sao?"

Bạch Du hoàn hồn lại: "Em cũng không biết món nào ngon, hay là chị Ánh Chi giới thiệu cho chúng em một chút?"

Từ Ánh Chi cũng không từ chối, suy nghĩ một chút rồi nói: "Món nổi tiếng nhất của nhà hàng này là cơm niêu, hay là chúng ta gọi bốn phần cơm niêu, rồi gọi thêm một phần gà luộc và một nồi canh hầm, mọi người thấy thế nào?"

Chương 210: Chương 210

DTV-EBOOK

Bạch Du nói không thành vấn đề.

Giang Lâm và Bạch Gia Dương thì càng không có vấn đề gì.

Nhân đồ ăn chưa lên, Bạch Du vội vàng ném ra câu hỏi của mình: "Anh trai, chị Ánh Chi, hai người định khi nào tổ chức đám cưới? Theo lý mà nói, hai người phải kết hôn trước em và anh Giang Lâm chứ."

Bạch Gia Dương nhìn Từ Ánh Chi, trong mắt ẩn chứa tình cảm sâu sắc: "Anh thì lúc nào cũng được, tùy ý Ánh Chi."

Từ Ánh Chi đối diện với ánh mắt của anh ấy, nắm c.h.ặ.t t.a.y trên bàn, cuối cùng quay mặt đi nói: "Bệnh viện bận rộn như vậy, lấy đâu ra thời gian kết hôn, huống chi em còn muốn phấn đấu thêm vài năm nữa. Phụ nữ một khi kết hôn thì phải đối mặt với vấn đề sinh con đẻ cái, đến lúc đó sẽ rất khó tập trung vào công việc."

Bạch Du không bỏ qua biểu cảm của Từ Ánh Chi, cũng không bỏ qua bàn tay nắm chặt thành nắm đ.ấ.m của cô ấy: "Cũng không nhất thiết phải sinh con ngay, hai người có thể đăng ký kết hôn trước, nếu không có thời gian tổ chức đám cưới thì sau này bù lại cũng được, điều này không hề mâu thuẫn."

Từ Ánh Chi đưa tay véo má cô: "Con nhóc này, bây giờ đến lượt em khuyên chị kết hôn sớm rồi, thôi

không nói chúng ta nữa, nói đến hai đứa, chị thật không ngờ hai đứa lại ở bên nhau!"

Chủ đề đột nhiên bị chuyển hướng.

Đương nhiên Bạch Du có thể vòng vo trở lại, chỉ là như vậy rất dễ khiến chị Ánh Chi cảnh giác, vì vậy cô không tiếp tục truy hỏi nữa.

Một lúc sau, đồ ăn được bưng lên.

Từ Ánh Chi gọi bốn phần cơm niêu với bốn hương vị khác nhau, lần lượt là: Cơm niêu gà xé nấm hương, cơm niêu lạp xưởng kiểu Quảng Đông, cơm niêu thịt băm cà tím và cơm niêu sườn đậu đen.

Nắp cơm niêu vừa mở ra, mùi thơm đã xộc vào mũi.

Từ Ánh Chi rất thành thạo bảo nhân viên phục vụ lấy bốn cái bát rỗng, sau đó nhanh tay múc cho Bạch Du một bát cơm niêu gà xé nấm hương: "Em nếm thử hương vị này trước, chị thấy hương vị này ngon nhất, lát nữa ăn đến dưới, em chắc chắn phải thử lớp cháy ở dưới đáy, vừa thơm vừa giòn."

Bạch Du nhận lấy: "Được, lát nữa em chắc chắn sẽ thử."

Cơm nấu bằng nồi đất hạt tơi rõ ràng, trong suốt, thịt gà tươi ngon mềm mại, không hề dai, ăn vào thơm lừng.

Bạch Du ăn hết nửa bát cơm niêu gà xé nấm hương, Giang Lâm lập tức múc cho cô cơm niêu sườn đậu đen, lượng vẫn chỉ bằng một phần tư bát.

Đợi cô ăn xong, anh lại múc cho cô hai hương vị còn lại, còn gắp phần thịt gà ngon nhất vào bát cô.

Cái dáng vẻ đối tượng tốt "hai mươi bốn giờ tận tụy" của anh khiến Bạch Gia Dương và Từ Ánh Chi nhìn mà há hốc mồm.

Đây còn là Giang Lâm lạnh lùng sao?

Nhưng Bạch Gia Dương cuối cùng cũng yên tâm rồi.

So với Giang Khải, Giang Lâm thực sự biết chăm sóc người khác hơn.

Trước kia khi quen Giang Khải, mỗi lần đều là Bạch Du gắp đồ ăn cho Giang Khải, chưa từng thấy Giang Khải gắp đồ ăn cho Bạch Du.

Bạch Du đã thử cả bốn phần cơm niêu nhưng cô thích nhất không phải cơm niêu gà xé nấm hương mà là hương vị sườn đậu đen.

Đậu đen dùng trong món sườn là đậu đen Dương Giang, không giống đậu đen ở các tỉnh khác, đậu đen Dương Giang không hề cay nhưng lại thơm nồng, tơi xốp, hương vị rất đặc biệt, cô rất thích hương vị này.

Nghe nói gà luộc là gà vận chuyển từ Thanh Viễn đến, gà Thanh Viễn nổi tiếng là ngon, thịt gà tươi ngon, mềm mại, săn chắc mà không dai, cách chế biến luộc như thế này có thể nếm được hương vị ngọt thanh tươi ngon nhất của nó.

Canh hầm là canh xương hầm hạt sen đông qua, có tác dụng thanh nhiệt giải khát, nước dùng hầm nhỏ lửa rất đậm đà.

Bạch Du rất thích, liên tục húp hai bát nhỏ mới dừng lại.

Ăn xong, Bạch Gia Dương và Từ Ánh Chi đều phải về làm việc.

Bạch Du đành chia đồ mang đến cho hai người, sau đó lại đưa địa chỉ nhà khách hiện tại của cô cho anh cả: “Anh cả, ngày kia chúng em phải về rồi, trước khi em về thủ đô, anh xem có thể sắp xếp thời gian đến đây không, em còn nhiều chuyện muốn nói với anh.”

Chương 211: Chương 211

DTV-EBOOK

Ngoài chuyện của Từ Ánh Chi, còn có chuyện của cha mẹ họ.

Bạch Gia Dương cất tờ giấy, xoa đầu cô nói: "Được, anh cả chắc chắn sẽ sắp xếp thời gian đến."

Nói xong, anh ấy lại nhìn Giang Lâm: "Du Du nhờ em chăm sóc rồi."

Giang Lâm gật đầu: "Anh yên tâm."

Bạch Gia Dương lại nhìn Bạch Du, vẻ mặt rất không nỡ nhưng dù không nỡ cũng chỉ có thể chia tay.

Đợi bóng dáng của Bạch Gia Dương và Từ Ánh Chi biến mất khỏi tầm mắt, Giang Lâm đột nhiên lên tiếng: "Em nói đúng, chắc là Từ Ánh Chi gặp khó khăn rồi."

Bạch Du lập tức ngẩng đầu lên: "Anh cũng nhìn ra sao? Không biết chị ấy gặp chuyện gì, nhìn dáng vẻ của anh cả thì có vẻ như anh ấy không biết gì cả."

Cô thấy anh cả thực sự hơi chậm hiểu nhưng nghĩ đến việc hai người không cùng khoa, ăn ở cũng không ở cùng nhau, chị Ánh Chi lại cố ý che giấu, cô cũng có thể hiểu được tại sao anh cả của cô không phát hiện ra.

Giang Lâm thấy cô lại nhíu mày, cũng nhíu mày theo: "Nếu Gia Dương không có thời gian, trước khi chúng ta về thủ đô, chúng ta sẽ đến đây một chuyến nữa."

Bạch Du thở dài, gật đầu: “Xem ra chỉ có thể như vậy.”

Trong lòng cô đang nghĩ, nếu có thể gặp lại người đàn ông đó, cô chắc chắn phải tìm cách làm rõ thân phận của anh ta.

Đúng lúc này, một bóng người từ phía sau đ.â.m sầm tới.

Bạch Du bị đ.â.m cho loạng choạng, may mà Giang Lâm mắt nhanh tay lẹ đỡ lấy cô.

“Em không sao chứ?”

“Em không sao.”

Bạch Du nói xong, quay người nhìn người đã đụng vào mình.

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn sắc mặt lập tức tái mét, vô thức nắm chặt lấy tay Giang Lâm đang đỡ mình.

Giang Lâm lập tức nhận ra sự thay đổi của cô, tiến lên một bước che chở cô bên cạnh mình, nhìn người đàn ông trước mặt.

Đó là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, đeo một cặp kính gọng vàng, làn da trắng đến mức có chút biến thái nhưng ngũ quan thanh tú, trông có vẻ nho nhã.

Người đàn ông trước mặt này rõ ràng trông vô hại nhưng không hiểu sao, Bạch Du lại cảm thấy một khí chất điên cuồng gần như biến thái trên người gã ta.

Nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là, người đàn ông trước mặt này chính là người đã hôn tóc chị Ánh Chi trước đó!

Giang Lâm nhìn gã ta, giọng lạnh lùng: “Anh đụng phải vị hôn thê của tôi rồi.”

Người đàn ông này chính là Cầu Tiêu Hành, gã ta đẩy cặp kính gọng vàng trên sống mũi rồi nở nụ cười lịch sự hơi có vẻ xin lỗi: “Hai đồng chí, thật sự rất xin lỗi, vừa nãy tôi đang suy nghĩ chuyện nên không nhìn đường, vô tình đụng phải vị nữ đồng chí này… Ồ, vị nữ đồng chí này không phải là họ hàng của đồng chí Từ Ánh Chi sao?”

Cách bắt chuyện này thực sự không ra gì.

Nhưng đối với Bạch Du mà nói thì đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh: “Vị đồng chí này, anh quen tôi sao?”

Cầu Tiêu Hành cười gật đầu: “Trước đây ở bệnh viện, tôi thấy cô và đồng chí Từ đang nói chuyện, sau đó khi cô ấy đi xin nghỉ, tôi tình cờ ở bên cạnh nên nghe thấy cô ấy nói cô là họ hàng của cô ấy.”

Bạch Du tỏ vẻ bừng tỉnh: “Thì ra là vậy, vậy thì anh là đồng nghiệp của chị ấy rồi? Không biết nên xưng hô thế nào?”

Cầu Tiêu Hành: “Họ của tôi là Cầu.”

Cầu ?

Đây là một họ khá đặc biệt.

Bạch Du vốn định hỏi thêm nhưng cúi đầu lại thấy anh ta đang cầm một hàng tem, khi nhìn rõ, mắt cô

không khỏi sáng lên.

Thì ra là tem [Một vùng đỏ tươi của non sông đất nước].

Hơn nữa còn là liên kết khắp nơi!

Bộ tem kỷ niệm [Một vùng đỏ tươi của non sông đất nước] này vốn được phát hành vào ngày 25 tháng 11 năm 1968 nhưng một ngày trước khi phát hành, người ta phát hiện ra bản đồ vẽ không chính xác nên đã dừng phát hành.

Nhưng không ai ngờ rằng, chính bộ tem bị dừng phát hành này vào những năm chín mươi đã được bán đấu giá với giá hàng chục vạn, mà tứ phương liên thậm chí còn được bán với giá bảy mươi vạn, sau đó, Dương Thành đã triển lãm năm mươi con tem chính hãng hoàn toàn mới, giá thị trường thậm chí còn lên tới hơn một triệu.

Chương 212: Chương 212

DTV-EBOOK

Nếu không phải nhìn thấy con tem trên tay người họ Cầu này, cô đã quên mất chuyện này rồi.

Cầu Tiêu Hành chú ý đến ánh mắt của Bạch Du, giơ con tem trên tay lên cười nói: "Vị nữ đồng chí này cũng có sở thích sưu tầm tem sao?"

Bạch Du gật đầu: "Đúng vậy, tôi rất thích bộ tem trên tay anh, không biết có thể bán cho tôi không, giá cả tùy anh định."

Nếu đổi lại là người khác, cô chắc chắn sẽ không chiếm tiện nghi này.

Nhưng người đàn ông trước mắt này, cho dù gã ta không liên quan đến cái c.h.ế.t của chị Ánh Chi thì gã ta cũng đã cắm sừng anh cả của cô, vì vậy cô lừa gã ta mà không hề cảm thấy áy náy.

Giang Lâm liếc nhìn cô, không lên tiếng.

Ánh mắt của Cầu Tiêu Hành nhìn chằm chằm vào mặt Bạch Du, đáy mắt thoáng hiện lên một tia cuồng nhiệt nhưng rất nhanh lại trở về vẻ nho nhã như trước: "Cô là người thân của đồng chí Từ, vậy thì cô chính là bạn của tôi, nếu cô thích, vậy thì bộ tem này tặng cho cô vậy."

Bạch Du lắc đầu: "Chúng ta chỉ mới gặp nhau, sao có thể lấy đồ của anh được, anh cứ đưa ra giá đi."

Cầu Tiêu Hành: "Vậy thì năm đồng đi."

Gã ta cũng mua con tem này từ người khác, với giá năm đồng.

Gã ta bán cho người trước mặt với giá gốc, không kiếm lời.

Chỉ là gã ta rất vui lòng.

Người phụ nữ trước mặt này còn đẹp hơn Từ Ánh Chi gấp mười lần, nếu có thể chiếm được cô, cho dù gã ta phải giảm mười năm tuổi thọ thì gã ta cũng nguyện ý.

Huống chi chỉ là mấy con tem.

Không đợi Bạch Du móc tiền, Giang Lâm đã lấy ra năm đồng đưa cho gã ta.

Cầu Tiêu Hành nhận tiền nhưng lại đưa con tem cho Bạch Du.

Bạch Du nhận lấy, trong lòng kích động đến mức hai tay run rẩy.

Trước đó cô đã để cô nhặt được một ấm tử sa, lần này lại đến liên kết khắp nơi của bộ tem [Một vùng đỏ tươi của non sông đất nước], cô sắp phát tài rồi.

Nghĩ đến việc sau này mình sẽ trở thành phú bà, mặt cô không khỏi đỏ bừng.

Cầu Tiêu Hành còn tưởng cô vì mình mà ngượng ngùng, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý.

Mãi đến khi Cầu Tiêu Hành đi xa, Bạch Du mới thay đổi biểu cảm "ngây thơ" nói: "Anh Giang Lâm, trước đó người hôn tóc chị Ánh Chi chính là người này, em luôn cảm thấy gã ta không phải là người tốt."

Giang Lâm: “Anh biết rồi, anh sẽ cho người điều tra gã ta.”

Nói rồi anh nhìn vào con tem trên tay cô.

Bạch Du gãi đầu, giả vờ không nhìn thấy.

Dù sao cô cũng không biết giải thích thế nào về việc đột nhiên mua tem, chẳng lẽ trực tiếp nói với anh rằng bộ tem này sẽ được bán đấu giá với giá hàng chục vạn sau hai mươi năm sao?

Không thể nói, cô đành giả vờ ngốc.

May mà Giang Lâm không truy hỏi và đào sâu.

Hai người trở về nhà khách, nhân viên phục vụ nói với họ rằng có một người đàn ông họ Nguy đã gọi điện tìm Giang Lâm và còn để lại số điện thoại.

Giang Lâm lập tức gọi điện lại.

Đợi cúp điện thoại, anh quay sang nhìn Bạch Du nói: “Tìm thấy Đoàn Tuệ Quân rồi.”

Ba người Bạch Du, Giang Lâm và Nguy Hán Nghị đi trong một con ngõ nhỏ, ngõ nhỏ vừa tối vừa chật, chỉ đủ để một người đi lại.

Giang Lâm đi phía trước Bạch Du, thỉnh thoảng anh sẽ quay đầu lại nhìn cô: “Theo sát anh.”

Bạch Du men theo dấu chân của anh, tránh dẫm trúng phân gà và bùn: “Dạ, em biết rồi.”

Nguy Hán Nghị: “…”

Nếu không phải anh ấy tận mắt nhìn thấy, anh ấy thật sự không dám tin Giang Lâm lạnh lùng như băng còn có một mặt săn sóc như thế.

Chẳng qua là anh ấy đang làm việc yên lành, tự nhiên lại bị kéo tới đây để ăn cơm chó?

Ba người bảy lần quẹo tám lần rẽ, đi tầm mười phút, cuối cùng dừng lại trước một căn nhà nhỏ cũ nát.

Cửa nhà và cửa sổ đóng chặt, ngoài cửa nhà chất đống đủ thứ, có rơm củi, có phế phẩm không nỡ vứt, còn có mấy món đồ linh tinh được đựng trong túi.

Chương 213: Chương 213

DTV-EBOOK

Dễ nhận thấy là người chồng sau của Đoàn Tuệ Quân không có tiền bằng người chồng trước.

Ba người Bạch Du có vẻ ngoài rất nổi bật, đặc biệt là trên người Giang Lâm và Nguy Hán Nghị lại có khí chất kiên cường chính trực, ba người vừa tới là đã khiến mọi người xung quanh chú ý.

Một người phụ nữ trung niên tầm bốn mươi năm mươi tuổi ở nhà bên bước ra ngoài, quan sát ba người rồi nói: "Các cậu là ai? Đến đây tìm ai?"

Bởi vì bà ta nói tiếng Quảng Đông rất chuẩn nên Bạch Du và Giang Lâm không thể nghe hiểu được, cô và anh cùng nhìn về phía Nguy Hán Nghị.

Nguy Hán Nghị là dân bản xứ thành phố Quảng, đương nhiên là nghe hiểu mà không gặp bất cứ vấn đề nào: "Chúng tôi đến tìm Đoàn Tuệ Quân, nhà bên cạnh là nhà của Đoàn Tuệ Quân phải không?"

Người phụ nữ trung niên nhiều chuyện cảnh giác: "Đó đúng là nhà của cô ta nhưng bây giờ cô ta không có ở nhà, các cậu tìm cô ta để làm gì?"

Nguy Hán Nghị biết rõ những người ở đây là người chung một dòng họ, bọn họ rất bài xích với người ngoài, nếu để người phụ nữ này gọi những người khác tới thì không xong.

Thế là anh ấy đưa sổ chứng nhận cảnh sát của mình ra: "Cảnh sát phá án, đừng nhiều lời, dì chỉ cần

nói cho tôi biết, đi đâu mới có thể tìm được Đoàn Tuệ Quân là được rồi."

Ai ngờ khi anh ấy vừa nói xong, người phụ nữ đã la lên: "Xui xẻo quá mà! Tôi nói người phụ nữ Đoàn Tuệ Quân tỉnh ngoài không phải là loại người tốt lành gì nhưng La Đông Tựu lại không tin, bây giờ cảnh sát tìm tới tận nhà luôn rồi, chắc chắn là người phụ nữ đó đã làm chuyện xấu xa!"

Nguy Hán Nghị: "..."

Người phụ nữ trung niên: "Đồng chí cảnh sát, rốt cuộc Đoàn Tuệ Quân đã phạm tội gì vậy? Tôi nói cho cậu nghe, từ khi người phụ nữ đó được gả tới đây thì tôi đã cảm thấy cô ta không phải là loại người tốt lành gì, ngày thường giả vờ lịch sự nhã nhặn, thật ra cô ta thường xuyên lén lút ngược đãi đứa con trước để lại, cha mẹ chồng của cô ta cũng không thích cô ta..."

Nguy Hán Nghị: "..."

Cả Bạch Du và Giang Lâm đều nghe không hiểu, hai người nhìn nhau, không biết người phụ nữ đang kêu la chuyện gì nữa.

Khi Bạch Du định lên tiếng hỏi người phụ nữ trung niên đang nói gì, sau lưng chợt vang lên một giọng nói lạnh lùng: "La Nguyệt Phượng, nếu cô còn tiếp tục nói vớ nói vẩn, cẩn thận tôi xé nát cái miệng của cô đấy!"

Bạch Du khẽ giật mình, cô xoay người nhìn ra phía sau theo bản năng, thì thấy Đoàn Tuệ Quân nắm tay

một cậu bé khoảng bảy tám tuổi đứng trước mặt bọn cô.

Ngày đó cô chỉ nhìn thoáng qua một lần, không có thời gian để quan sát kỹ lưỡng, bây giờ cách nhau gần như thế, cuối cùng Bạch Du cũng có thể quan sát bà ấy kỹ lưỡng rồi.

Thật ra thì cả hai đời cô chưa từng gặp mặt Đoàn Tuệ Quân.

Đoàn Tuệ Quân mà cô nhìn thấy là Đoàn Tuệ Quân trong ảnh chụp, khi đó bà ấy còn chưa được hai mươi tuổi, là lúc tuổi xuân, mặc dù không được coi là người đẹp nhưng ngũ quan lại khiến người ta không kiềm lòng được mà nhìn thêm lần nữa.

Nhưng Đoàn Tuệ Quân ở trước mắt, khóe mắt và khóe miệng của bà ấy đều đã có nếp nhăn, quầng thâm dưới mắt rất đậm, khuôn mặt đầy những đầu vết của năm tháng, vừa nhìn là đã biết bà ấy sống rất cực nhọc.

Khi Bạch Du quan sát bà ấy thì Đoàn Tuệ Quân cũng quan sát cô.

Bà ấy cảm thấy Bạch Du rất quen mắt, tuy vậy bà ấy vẫn không thể nhớ ra là mình đã gặp cô ở đâu.

Người phụ nữ trung niên ngây ra một lúc, ngay sau đó bà ta lớn giọng đáp trả lại: “Cô xé đi! Cô xé đi! Cái đồ nhiều chuyện c.h.ế.t bầm, để tôi xem cô đắc ý được tới khi nào, cô nhìn thấy chưa, cậu này là đồng chí cảnh sát đấy, cậu ấy đến bắt cô đấy!”

Sắc mặt Đoàn Tuệ Quân trắng bệch, đôi tay run rẩy mất kiểm soát, nhưng không ngờ được rằng điều

đầu tiên mà bà ấy làm là kéo con trai mình ra sau lưng để bảo vệ, bà ấy nhìn Nguy Hán Nghị rồi nói: "Tại sao cậu lại muốn bắt tôi? Tôi không có làm chuyện phạm pháp!"

Chương 214: Chương 214

DTV-EBOOK

Dù chỉ tới thành phố Quảng được vài chục năm nhưng Đoàn Tuệ Quân đã có thể nói tiếng Quảng Đông một cách lưu loát, chỉ có dân bản xứ mới có thể nghe được tiếng Quảng Đông của bà ấy có chứa giọng ở nơi khác.

Nguy Hán Nghị không còn lời nào để nói: "..."

Anh ấy nhìn về phía Đoàn Tuệ Quân rồi nói: "Đồng chí Đoàn, dì không phải sợ, tôi không tới để bắt dì, tôi chỉ có vài vấn đề muốn hỏi dì mà thôi."

Đoàn Tuệ Quân nghe anh ấy nói vậy, trái tim vốn đập điên cuồng mới đập bình thường trở lại: "Vậy mọi người vào nhà đi."

Nói xong, bà ấy trợn mắt nhìn La Nguyệt Phượng một cách dữ tợn, sau đó bà ấy tháo chiếc chìa khóa treo ở lưng quần ra để mở cửa.

Nguy Hán Nghị nhìn Giang Lâm và Bạch Du rồi nói: "Dì ấy bảo chúng ta vào nhà."

Bạch Du và Giang Lâm liếc mắt nhìn nhau, theo Đoàn Tuệ Quân vào nhà.

Căn nhà có diện tích rất nhỏ, khoảng chừng bảy tám mét vuông, căn nhà có hai phòng, ánh sáng trong nhà rất mờ và có cái mùi không thể nào tả được.

Đoàn Tuệ Quân lấy ghế trúc ra để bọn cô ngồi nhưng lại không rót trà, mà hỏi thẳng vào vấn đề:

“Không biết đồng chí cảnh sát tìm tôi là vì chuyện gì?”

Nguy Hán Nghị chỉ tay về phía Bạch Du, nói bằng tiếng phổ thông: “Người tìm dì không phải là tôi, mà là đồng chí Bạch.”

Bạch?

Nghe được cái họ này, Đoàn Tuệ Quân nhíu mày lại ngay lập tức: “Cô họ Bạch?”

Bạch Du gật đầu: “Cháu họ Bạch, kể ra, trước đây chúng ta cũng từng là họ hàng, cha cháu là Bạch Phi Bằng, mẹ cháu là Tần Chính Nhân và cháu là em gái họ của Tần Tâm Hủy.”

Nét mặt Đoàn Tuệ Quân sa sầm ngay lập tức, chỉ vào cửa nói: “Các người mau rời khỏi đây! Tôi không quen ai họ Bạch cả! Tôi không quan tâm mục đích cô tới đây là gì và tôi cũng không biết gì cả!”

Giấu đầu lòi đuôi.

Nghe Đoàn Tuệ Quân nói vậy, Bạch Du càng chắc nịch rằng bà ấy biết chuyện gì đó: “Mợ Đoàn, cháu không có ý định xúc phạm tới mợ, nhưng cháu thật sự có vài chuyện muốn hỏi, mợ có thật sự là mẹ của Tần Tâm Hủy không?”

Sắc mặt Đoàn Tuệ Quân càng ngày càng u ám, như sắp có cơn bão giông nổi lên: “Tôi có phải là mẹ của Tần Tâm Hủy không thì liên quan gì tới cô? Cút ra ngoài, các người cút ra ngoài cho tôi, nếu các người còn không cút thì tôi sẽ gọi người đó!”

Nói xong, bà ấy định ra tay đẩy Bạch Du nhưng bà ấy lại đẩy không trúng, vì vậy cả người mất thăng bằng ngã quỳ trên mặt đất.

Hóa ra khi tay bà ấy sắp đụng trúng Bạch Du thì Giang Lâm đã kéo Bạch Du về phía mình nhanh hơn bà ấy một bước.

Giang Lâm rủ mắt xuống, nhìn Bạch Du hỏi: "Em không sao chứ?"

Bạch Du lắc đầu, cầm cánh tay bị anh nắm chặt: "Em không sao."

Dù có thế nào thì anh luôn bảo vệ cô trước tiên.

Bạch Du nhớ anh từng nói với anh cả rằng: "Em sẽ coi mạng sống của cô ấy quan trọng hơn mạng sống của mình", bỗng chốc trong lòng cảm thấy ấm áp.

Cậu bé luôn im lặng kể từ lúc vào nhà, khi nhìn thấy Đoàn Tuệ Quân té ngã, cuối cùng cũng tức giận: "Mẹ ơi, mẹ có đau không ạ?"

Nói xong, cậu bé trợn mắt nhìn về phía đám người Bạch Du, siết chặt nắm đ.ấ.m nhỏ, tức giận nói: "Các người đều là người xấu, tôi đánh c.h.ế.t các người!"

Cậu bé đứng lên định đánh Bạch Du nhưng bị Đoàn Tuệ Quân kéo lại.

Đoàn Tuệ Quân vịn con trai La Tiểu Bảo để đứng lên, bà ấy định bảo cậu bé chạy ra ngoài gọi họ hàng tới đây thì thấy La Tiểu Bảo ngã ra mặt đất, cả người co giật mất kiểm soát.

Chỉ trong nháy mắt, cậu bé đã sùi bọt mép, trợn mắt, dáng vẻ vô cùng đáng sợ.

Người xem ở bên ngoài thấy thế, bắt đầu xì xào bàn tán.

"Tiểu Bảo nổi điên nữa rồi!"

"Nhà họ La của bọn họ có bệnh điên, còn là bệnh di truyền nữa!"

"Ôi chao, dáng vẻ của Tiểu Bảo trông đáng sợ quá, cô nhìn kìa, trợn mắt tới mức sắp không nhìn thấy con ngươi luôn rồi!"

Chương 215: Chương 215

DTV-EBOOK

Đoàn Tuệ Quân không quan tâm tới tiếng chửi rủa của những người ở bên ngoài, bà ấy chạy nhanh vào trong phòng lấy ra một cái khăn mặt, cạy miệng La Tiểu Bảo một cách thành thạo, sau đó dùng sức nhét cái khăn mặt vào trong miệng La Tiểu Bảo, rồi lại dùng sức bấm vào nhân trung của cậu bé.

"Tiểu Bảo, con đừng sợ, mẹ ở ngay đây!" Nói xong, bà ấy quay đầu lại nhìn về phía Bạch Du: "Nếu con trai tôi xảy ra chuyện không may, tôi sẽ không để các người yên đâu!"

Giang Lâm nhíu mày.

Nguy Hán Nghị cũng nhíu mày theo.

Anh ấy không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy, nếu xảy ra án mạng, khi đó cả anh ấy cũng không thể thoát khỏi chuyện bị nghiêm phạt.

Bạch Du không quan tâm tới Đoàn Tuệ Quân, cô nhìn La Tiểu Bảo đang co giật, sau đó hỏi Đoàn Tuệ Quân: "Con trai của mợ phát tác bệnh động kinh?"

Đoàn Tuệ Quân chỉ nhìn cô một cái, chứ không trả lời, bà ấy đặt sự quan tâm lên người của con trai một lần nữa, càng dùng sức bấm vào nhân trung của La Tiểu Bảo.

Bà ấy không khỏi cảm thấy luống cuống, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Bà ấy đã hơn bốn mươi tuổi nhưng chỉ có một đứa con trai, nếu con trai không còn, bà ấy cũng không

thiết sống!

Bạch Du nói: “Nếu con trai của mợ mắc bệnh động kinh thì mợ làm vậy là không đúng, mợ dùng khăn mặt nhét vào miệng của cậu bé, có thể dẫn tới ngạt thở, cũng có thể dẫn tới trật khớp xương hoặc gãy xương, mợ mau lấy khăn mặt ra đi!”

Đoàn Tuệ Quân tức giận quát lên: “Cô thì biết cái gì? Cô mau cút ra ngoài cho tôi!”

Bà ấy vừa dứt lời, sắc mặt của La Tiểu Bảo đã trở nên khó coi vô cùng, bằng mắt thường cũng có thể thấy đổi thành màu quả cà.

Bạch Du không chần chừ nữa, vươn tay định cạy miệng La Tiểu Bảo, muốn lấy khăn mặt ra.

Nếu còn rề rà, chắc chắn La Tiểu Bảo sẽ bị cơn nôn mửa của mình làm khó thở, cuối cùng là c.h.ế.t vì ngạt thở.

Đoàn Tuệ Quân thấy thế thì định ngăn cô lại: “Tôi không cho phép cô đụng vào con trai tôi!”

Sắc mặt Bạch Du nghiêm túc, nói: “Mợ không thấy con trai của mợ không thể thở được nữa ư? Nếu còn không lấy khăn mặt ra thì mợ cứ chờ tới lúc nhặt xác cho con trai mợ đi!”

Cô hiểu lòng mẹ thương con của Đoàn Tuệ Quân, nhưng bây giờ, nếu bà ấy còn tiếp tục ngăn không cho cô lấy khăn mặt ra, dù thần tiên có tới cũng không thể cứu được La Tiểu Bảo.

Đoàn Tuệ Quân sợ run nhưng khi nhìn thấy sắc mặt La Tiểu Bảo đổi thành màu tím đen, cuối cùng

bà ấy cũng buông cánh tay đang ngăn Bạch Du.

Bạch Du không chút chần chừ, cô dùng sức cạy miệng La Tiểu Bảo, chẳng qua là người phát tác bệnh động kinh cắn miệng rất chặt, cô cạy miệng nhiều lần nhưng vẫn không thành công.

Đúng lúc này, trước mặt cô có một cái bóng đen phủ xuống.

Giang Lâm ngồi xổm xuống bên cạnh cô: "Để anh."

Bạch Du lập tức nhường chỗ, Giang Lâm nhích qua, vươn tay nắm lấy cái cằm của La Tiểu Bảo, dùng sức cạy ra, sau đó anh đã cạy được cái miệng mà Bạch Du cạy nhiều lần nhưng vẫn không thành công.

Bạch Du đưa tay nhanh chóng lấy cái khăn mặt ra: "Mau nghiêng người cậu bé lại, để bọt trong miệng cậu bé chảy ra."

Giang Lâm làm theo lời cô.

Sau khi bọt chảy ra, bằng mắt thường cũng có thể thấy sắc mặt La Tiểu Bảo thay đổi một lần nữa, nhưng lần này thay đổi theo chiều tốt, không còn một màu tím đen nặng nề như vừa nãy.

Đoàn Tuệ Quân thấy thế, khuôn mặt lóe lên vẻ khó xử, cuối cùng bà ấy cảm kích nhìn về phía Bạch Du: "Cảm ơn, cảm ơn cô."

Bạch Du thấy La Tiểu Bảo vẫn còn run rẩy chưa dừng lại, cô nhìn về phía bà ấy rồi nói: "Mợ đi lấy một cái gối để cậu bé tựa lên, đừng đụng tới đầu, nếu một

lúc sau mà vẫn chưa dừng lại thì phải đưa cậu bé tới bệnh viện."

"Được được được, tôi đi lấy gối tới ngay."

Đoàn Tuệ Quân nghe vậy, bà ấy vừa gật đầu, vừa loạng choạng đứng dậy.

Chương 216: Chương 216

DTV-EBOOK

Dù đã lấy cái gối ra, nhưng mười phút sau, La Tiểu Bảo vẫn run rẩy không có dấu hiệu dừng lại, dường như càng ngày càng nghiêm trọng.

Bach Du quyết định rất nhanh, nói: "Đưa cậu bé tới bệnh viện."

Đoàn Tuệ Quân lộ ra vẻ mặt khó xử.

Bạch Du nhìn thấy dáng vẻ này của bà ấy, cô cũng đoán được là bà ấy đang gặp vấn đề về tiền bạc: "Chúng cháu có tiền, mạng người chỉ có một mà thôi."

Nói xong, cô nhìn về phía Giang Lâm, không cần cô nói, Giang Lâm đã ôm La Tiểu Bảo trên mặt đất lên, bước ra khỏi nhà họ La không chút do dự.

Một tiếng sau.

Đoàn Tuệ Quân nhìn con trai đã bình tĩnh trở lại và đang ngủ say, trong lòng nghĩ lại mà sợ.

Bác sĩ nói nếu không nhờ Bạch Du thì bây giờ La Tiểu Bảo đã c.h.ế.t vì bị bọt mép của mình làm ngạt thở, cho dù tiếp sau có cứu được cậu bé nhưng khả năng cao là sẽ trở thành một kẻ ngốc.

Nghĩ tới chuyện này, bà ấy nhìn về phía Bạch Du, thật lòng nói cảm ơn: "Cảm ơn cô, đồng chí Bạch, bữa nay nếu không nhờ có cô, e rằng Tiểu Bảo đã mất mạng rồi!"

Bạch Du: “Mợ không trách bọn cháu là được rồi, dù sao cũng là do bọn cháu tới nên Tiểu Bảo mới bị kích động.”

Đoàn Tuệ Quân lắc đầu: “Căn bệnh này của nó sẽ phát tác bất cứ lúc nào, dù không phải do cô thì cũng do nguyên nhân khác, không nhờ cô thì tôi sẽ không giờ biết khi bệnh phát tác không được dùng đồ để nhét vào miệng nó, cũng không biết là không được tùy tiện bấm nhân trung.”

Suýt chút nữa là bà ấy đã hại c.h.ế.t con trai của mình rồi!

Nghĩ tới chuyện này, bà ấy thở dài rồi nói: “Tôi vốn đồng ý với mẹ ruột Tần Chính Nhân của cô, sẽ không nói gì cả, những năm qua tôi cũng chưa từng về thủ đô, cũng vì giao ước với nhà họ Tần, nhưng bây giờ giao ước đó chả là gì cả, cô muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.”

Nghe bà ấy nói vậy, bàn tay rũ xuống của Bạch Du từ từ siết thành nắm đấm, im lặng một lúc lâu, cô mới hỏi vấn đề khiến mình nghi ngờ suốt cả hai đời: “Cháu muốn biết, Tần Tâm Hủy có phải con gái ruột của mợ không?”

Đoàn Tuệ Quân nghe được câu hỏi này, bà ấy nhìn cô bằng ánh mắt đồng cảm: “Không phải.”

Không! Phải!

Thế mà Tần Tâm Hủy không phải con gái ruột của Đoàn Tuệ Quân!

Trái tim Bạch Du đập mạnh một cái: “Vậy cô ta là con gái của ai?”

Sau khi hỏi câu này, lòng bàn tay của cô đã chảy đầy mồ hôi lạnh vì căng thẳng.

Đoàn Tuệ Quân cúi đầu xuống nhìn mặt đất, bà ấy im lặng rồi nhìn về phía cô: “Thật ra trong lòng cô đã có đáp án rồi, không phải ư? Tần Tâm Hủy là con gái của mẹ cô, Tần Chính Nhân, nói cách khác, cô và Tần Tâm Hủy là chị em ruột cùng mẹ khác cha.”

Bạch Du: “…”

Trước đây, khi giằng co với mẹ của cô, cô từng có ý nghĩ này, nhưng cô đã nhanh chóng phủ định ý nghĩ này.

Một, là vì sinh con không giống gà mái đẻ trứng, không phải nói sinh là sinh, mà phải mang thai mười tháng, không thể nào giấu kín quá trình này mà không có kẽ thở.

Hai, là vì đời trước sau khi cô chết, Tần Tâm Hủy vẫn luôn là cháu gái của mẹ cô, thân phận không thay đổi.

Thế nên, dù trong lòng cô cảm thấy nghi ngờ, nhưng không dám chắc, cho tới khi cô gặp được Đoàn Tuệ Quân, nhìn thấy vẻ mặt kích động của bà ấy, trong lòng cô mới lại có ý nghĩ này.

Nghi ngờ thì vẫn chỉ là nghi ngờ, cho tới khi chính miệng Đoàn Tuệ nói ra, vấn đề khiến cô cảm thấy nghi ngờ suốt hai năm mới kết thúc.

Bạch Du không thể nào tả được tâm trạng của mình.

Cô luôn cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao mẹ cô lại thiên vị Tần Tâm Hủy như vậy, thì ra Tần Tâm Hủy là con gái của bà ta.

Có thể điều được điều này.

Có điều cha của Tần Tâm Hủy là ai?

Tại sao nhà họ Tần và Đoàn Tuệ Quân lại chấp nhận Tần Tâm Hủy, đứa con gái riêng này?

Chương 217: Chương 217

DTV-EBOOK

Sau đó, Đoàn Tuệ Quân kể đầu đuôi gốc ngọn chuyện năm đó cho Bạch Du nghe.

"Cô có biết tại sao cậu của cô lại không kiếm một người vợ môn đăng hộ đối, lại đồng ý cưới một người sa cơ thất thế ở khu tập thể như tôi không? Đương nhiên không phải do anh ta vừa nhìn đã yêu tôi như người ngoài đã nói, cũng không phải vì tôi hiền lành hiếu thảo, mà là vì anh ta bị yếu sinh lý."

Bạch Du: "..."

Người cậu cao lớn, đẹp trai, lịch sự của cô lại bị yếu sinh lý.

Đây là chuyện cô không biết trong cả hai đời.

Đoàn Tuệ Quân lạnh lùng chế giễu cười nói: "Thứ đó của anh ta chỉ lớn bằng một đứa trẻ con bốn năm tuổi, dùng còn dùng không được! Vậy vẫn chưa đủ, Tần Ngạn Thành còn là một tên biến thái, bởi vì anh ta không phải đàn ông thật sự, thế nên mỗi khi lên giường anh ta sẽ dùng đủ biện pháp biến thái để tra tấn tôi, cũng vì anh ta không thể có con được nên anh ta mới cần một đứa bé để ngăn chặn miệng đời!"

Nếu không phải bữa nay Bạch Du đã cứu được con trai của bà ấy, bà ấy không bao giờ muốn nhắc lại những chuyện của năm đó.

Mấy năm sống ở nhà họ Tần, mỗi ngày bà ấy sống không bằng chết, bà ấy sợ buổi tối nhất, sợ tên biến

thái Tần Ngạn Thành dùng đủ loại công cụ biến thái để tra tấn bà ấy.

Bạch Du: "..."

Đây là chuyện cô có thể nghe ư?

Đoàn Tuệ Quân: "Tôi cũng không biết cha ruột của Tần Tâm Hủy là ai, nhà họ Tần cũng không có ý định cho tôi biết, tôi chỉ biết anh ta là một người đàn ông mà mẹ cô thích trước khi kết hôn. Nhưng người đàn ông đó vô cùng nghèo, gia đình không có tiền để cho anh ta học đại học, mãi không tìm được việc làm nên đã xuống nông thôn, mẹ cô mang thai Tần Tâm Hủy là trước khi người đàn ông đó xuống nông thôn."

Bạch Du: "Cho dù sinh non cũng phải mất bảy tháng, trong bảy tháng này, không có ai biết ư?"

Đoàn Tuệ Quân tiếp tục lạnh lùng chế giễu: "Trước đó vài tháng, mẹ cô nói với mọi người là mình ăn nhiều nên mập ra, cộng thêm việc trước đây eo ếch của mẹ cô rất nhỏ, bản thân mang thai cũng không biết, sau khi bụng to ra thì cô ta kêu tôi giả vờ bị bệnh, sau đó dùng danh nghĩa chăm sóc tôi để dẫn tôi về quê, trên danh nghĩa là cô ta chăm sóc tôi khi tôi ở cữ, nhưng sự thật là tôi luôn chăm sóc cô ta."

Dù có c.h.ế.t bà ấy cũng sẽ không quên khoảng thời gian đó, Tần Ngạn Thành là tên biến thái, vậy Tần Chính Nhân là con điếm chanh chua!

"Sau này nhà họ Tần gặp chuyện, bọn họ không thể dùng công việc để đe dọa người nhà của tôi nữa,

tôi nhân lúc đó đã đề nghị ly dị, nếu không thì tôi cũng sẽ mất cả chì lẫn chài chung với bọn họ. Mẹ cô không còn cách nào khác, cuối cùng cô ta đã thuyết phục tên biến thái Tần Ngạn Thành tha cho tôi, tôi cho rằng mình đã chạy trốn thành công, nhưng suýt chút đã không còn mạng sống."

Ly dị chưa được ba tháng, bà ấy đã bị người ta dùng xe đâm, bị người ta ném xuống sông, bị người ta nhấn đầu vào hố phân… Nếu bà ấy không có mạng lớn, e rằng bây giờ cỏ mọc trên mộ của bà ấy đã cao hơn một mét!

Bạch Du nghe xong, một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng.

Khi đó đôi chân của cậu cô đã bị chặt, lại không có công việc, nghe nói khi đó ông ta đã sụp đổ, nói cách khác, dù khi đó ông ta có lòng muốn báo thù Đoàn Tuệ Quân thì cũng không thể làm được.

Thế nên, người muốn cái mạng của Đoàn Tuệ Quân, là mẹ của cô, Tần Chính Nhân.

Ngoại tình, có con gái riêng, ra tay muốn lấy mạng người khác…

Quả thực là mỗi một chuyện đã làm thay đổi thế giới quan của Bạch Du.

Cô cho rằng mẹ cô chỉ thiên vị Tần Tâm Hủy, không ngờ bà ta lòng dạ độc ác, không có liêm sỉ như thế.

Nhất định là cha cô vẫn chưa biết chuyện trên đầu của mình đã mọc đầy cỏ xanh.

Chương 218: Chương 218

DTV-EBOOK

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Bạch Du vẫn không nói lời nào như cũ.

Cô không nói, Giang Lâm cũng không hỏi, anh chỉ im lặng ở bên cạnh cô.

Cho tới khi đi đến trước cửa nhà hàng Quốc Doanh, Bạch Du mới nhận ra không biết từ khi nào sắc trời đã tối.

Giang Lâm: "Em đói bụng không?"

Bạch Du: "Em không đói bụng."

Nào ngờ khi vừa nói xong, cái bụng của cô đã vang lên tiếng ọt ọt.

Bạch Du: "..."

Khóe miệng Giang Lâm cong lên: "Đúng lúc anh cũng có chút đói bụng, chúng ta vào nhà hàng ăn gì đó đi."

Khuôn mặt Bạch Du ửng đỏ, cô gật đầu theo anh vào nhà hàng Quốc Doanh,

Sau khi Nguy Hán Nghị xác định La Tiểu Bảo không sao thì anh ấy quay trở về cục cảnh sát.

Vì chỉ có hai người ăn nên Giang Lâm không gọi nhiều món, chỉ gọi một nồi hải sản hầm nấm và một phần gà sapo đủ hai người ăn.

Do là giờ ăn tối nên nhà hàng Quốc Doanh rất đông khách, rộn ràng nhốn nháo, cực kỳ náo nhiệt.

“Anh Giang Lâm, mẹ em đã làm chuyện có lỗi với cha em, anh nói xem em có nên nói với cha em không?”

Bạch Du nói xong rồi cầm ly trà hoa cúc trên bàn lên uống một hớp, trà hoa cúc có mùi thơm ngát ngọt ngào, vị không đậm đặc nhưng vô cùng thơm.

Giang Lâm nhìn cô: “Em nên tự mình quyết định nhưng anh cảm thấy cha anh có quyền được biết mọi chuyện.”

“…”

Bạch Du nghe thấy hai chữ “Cha anh”, suýt chút nữa trà hoa cúc trong miệng đã phun lên khuôn mặt của anh.

Giang Lâm nhìn cô, nhướng mày: “Sao vậy? Chẳng lẽ lời anh nói có chỗ nào sai à?”

“Không có, không có.” Bạch Du lắc đầu, nhân cơ hội hỏi vấn đề liên quan tới Lâu Tú Anh: “Đúng rồi, sau khi chúng ta làm sổ chứng nhận, em có đổi xưng hô gọi dì Lâu là mẹ chồng hay mẹ không?”

Giang Lâm: “Không cần.”

Mẹ của anh chỉ có một.

Nghe anh nói vậy, trong lòng Bạch Du cảm thấy thoải mái: “Vậy là được rồi, vì em cũng không muốn đổi xưng hô.”

Đối với chuyện của cha và mẹ cô, cô cảm thấy Giang Lâm nói rất đúng, cha cô có quyền được biết mọi chuyện.

Nếu vậy, cái nhà này sẽ tan nát.

Mong sau khi anh cả biết, sẽ không vì vậy mà trách cô.

Chẳng bao lâu sau, các món ăn đã được dọn lên.

Nồi hải sản hầm nấm dùng tôm tươi, nấm kim châm, nấm ăn và nấm bào ngư để nấu thành súp, bên ngoài nấm thấm vị tươi ngon của hải sản, mùi vị vô cùng thơm ngon.

Trước đó Bạch Du vốn không muốn ăn nhưng sau khi húp vài ngụm canh, chẳng mấy chốc cô đã bị gợi sự thèm ăn.

Gà sapo được nấu bằng cách của thành phố Quảng, vị không cay, khoai tây được nấu chung, mùi vị ngon và đậm đặc, da gà trơn mềm, ăn rất ngon.

Quả nhiên, đồ ăn ngon là thứ chữa lành lòng người tốt nhất, cộng thêm anh đẹp trai Giang Lâm chỉ cần nhìn cũng cảm thấy no đang ngồi ở đối diện.

Sau khi dùng bữa, tâm trạng buồn rầu của Bạch Du đã khá hơn trước rất nhiều.

Giang Lâm nhìn cô ăn đến mức đôi gò má phình lên, giống y như một chú sóc con nhét đầy đồ ăn trong miệng, anh cảm thấy có chút buồn cười nhưng lại sợ cô biết, thế nên chỉ có thể nén lòng mím khóe miệng lại.

Hình ảnh này trong mắt người khác, đó là Giang Lâm nhìn Bạch Du bằng ánh mắt cưng chiều, anh

thường xuyên gắp thịt gà cho cô, khiến hai đồng chí nữ vẫn chưa cưới chồng ở bên cạnh ngưỡng mộ vô cùng.

Sau khi trở về nhà khách, sắc trời đã tối hẳn.

“Em tắm xong thì ngủ một giấc thật ngon nhé, anh ở sát vách, có chuyện gì thì em cứ gọi anh.”

Phòng tắm của nhà khách không có nước nóng nên Giang Lâm đã mua lại nước nóng từ nhà khách, sau đó xách tới phòng tắm cho cô.

Trong lòng Bạch Du cảm thấy ấm áp: “Cảm ơn anh, anh Giang Lâm.”

Giang Lâm: “Ừ.”

Biết được nhiều chuyện như vậy, Bạch Du cho rằng mình sẽ mất ngủ.

Không biết là nhờ lời an ủi của Giang Lâm dành cho cô, hay là cơ thể quá mệt mỏi, cô vừa nằm xuống giường là đã chìm vào giấc ngủ trong chốc lát.

Chương 219: Chương 219

DTV-EBOOK

Bóng đêm đen tối.

Trong một con ngõ nhỏ vươn tay không nhìn thấy năm ngón tay, Từ Ánh Chi vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Ngày thường trên trời có trăng có sao nhưng đêm nay lại không có gì cả, đường phố cũng trống không.

Thật ra, giờ này không được coi là quá muộn nhưng không biết tại sao, tầm mắt chỉ nhìn thấy những căn nhà đã tắt đèn.

Từ Ánh Chi giận bản thân: "Không sao, Cầu Tiêu Hành sẽ không dám làm gì đâu, đêm nay mình chỉ đi với anh ta để lấy lại ảnh chụp, sau khi lấy được ảnh chụp thì mình sẽ rời khỏi ngay."

Cô ấy có bỏ qua chuyện đe dọa trước kia, nhưng sau này mỗi người một ngả, không ai liên quan đến ai.

Hôm nay sau khi Bạch Du và Giang Lâm rời khỏi, Bạch Gia Dương đã tới tìm cô ấy trò chuyện một lúc lâu.

Bạch Gia Dương nói hai người quen nhau đã lâu, cũng nói về kế hoạch tương lai của anh ấy, trong kế hoạch tương lai của Bạch Gia Dương có bản thân anh ấy, cũng có cô ấy và con của hai người.

Cuối cùng cô ấy đã bị thuyết phục, cô ấy cảm thấy mình không thể tiếp tục yếu đuối như vậy, cô ấy phải

đứng dậy chống lại, sau đó cùng Bạch Gia Dương rời xa nơi này, trở về thủ đô.

Thế nên, chiều cùng ngày cô ấy đã nói với Cầu Tiêu Hành về quyết tâm của mình, cô ấy cho rằng Cầu Tiêu Hành sẽ không buông tha cho mình dễ dàng như vậy, không ngờ gã ta lại đồng ý.

Chẳng qua là gã ta đưa ra yêu cầu là cô ấy phải đến chỗ của gã ta để lấy ảnh chụp vào ngay đêm nay, không được dẫn người khác theo cùng, chỉ một mình cô ấy tới mà thôi.

Cô ấy biết làm vậy là rất liều nhưng cô ấy muốn thoát khỏi cuộc sống như thế lắm rồi.

Nghĩ vậy, cô ấy vê cây d.a.o giấu trong túi quân đội, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng chưa đi được mấy bước, cảm giác kỳ lại đánh vào trong lòng lần nữa.

Không biết có phải là do cô ấy quá nhạy cảm không, cô ấy luôn cảm thấy... Có người đang trốn ở một chỗ bí mật để nhìn chòng chọc vào cô ấy.

Một cơn gió thổi qua, cả người cô ấy sởn da gà.

Từ Ánh Chi dừng bước lần nữa, trực giác nói cho cô ấy biết, tốt nhất là cô ấy không nên đi tiếp về phía trước, cô ấy nên quay đầu lại, sau đó chạy thật nhanh.

Cô ấy định làm vậy và cũng làm vậy, cô ấy xoay người bỏ chạy.

Nhưng chưa chạy được mấy bước, cô ấy đã đụng đầu vào một cơ thể, cô ấy từ từ ngẩng đầu lên, đối diện với một cái mặt nạ màu trắng như tuyết.

Cô ấy sợ đến mức mở to đôi mắt.

“Chạy mau!”

Cô ấy la to trong lòng nhưng đôi chân cô ấy như bị đông cứng, không nghe lời sai khiến.

Một tiếng “Bốp” vang lên.

Người đeo mặt nạ ở trước mắt giơ cây gậy trong tay lên, dùng sức đập vào cổ của cô ấy.

Từ Ánh Chi kêu lên một tiếng, cơn đau nhức gần như đánh xuyên qua cổ của cô ấy, sau đó đầu gối phải truyền tới cảm giác đau nhức, cả người không thể chịu đựng được nữa mà quỳ rạp xuống đất.

Trước khi cô ấy ngất xỉu, cô ấy chỉ thấy bóng tối và một bàn chân to có sáu ngón chân.

***

Một đêm không mộng.

Hôm sau khi tỉnh lại, thời tiết âm u, bầu trời như được phủ một lớp chăn màu xám tro.

Bạch Du và Giang Lâm đến quán ăn ở sát vách để ăn bánh cuốn thành phố Quảng.

Bánh cuốn thành phố Quảng quả là món ngon có tiếng, trơn mềm thú vị, vô cùng dai, nước tương đậm đà.

Ăn bánh cuốn xong, Bạch Du đưa ra một quyết định: “Anh Giang Lâm, em muốn tới bệnh viện

phương Nam để tìm anh cả và chị Ánh Chi, em muốn kể cho anh cả nghe về chuyện ngày hôm qua."

Ngoài ra, cô còn muốn khuyên chị Ánh Chi.

Tuy ở đời trước, một năm sau chị Ánh Chi mới bị người ta g.i.ế.c c.h.ế.t nhưng cô nhận ra có rất nhiều chuyện ở đời này khác với đời trước, cô lo rằng vì việc mình sống lại nên dẫn tới sự thay đổi.

Vì thế mà cô muốn khuyên chị Ánh Chi, rời xa nơi rắc rối này càng sớm càng tốt. Vả lại khi vừa nghĩ tới dáng vẻ của người đàn ông biến thái họ Cầu kia, cô luôn cảm thấy không yên lòng.

Chương 220: Chương 220

DTV-EBOOK

Thế nên cô cần phải gặp mặt bọn họ trước khi rời khỏi thành phố Quảng vào ngày mai, dù cho chị Ánh Chi không muốn rời khỏi đây cùng cô thì ít nhất cũng có thể nhắc nhở cô ấy một tiếng.

Giang Lâm không chần chờ chút nào: "Được, anh đi chung với em."

Hai người trả tiền rồi quay về nhà khách thu dọn đồ đạc, sau đó ngồi xe buýt tới bệnh viện phương Nam lần nữa.

Chẳng qua là khi vừa tới bệnh viện, cô trông thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Bạch Gia Dương, có vài người đàn ông trông có vẻ là cảnh sát đứng bên cạnh anh ấy.

Trái tim Bạch Du giật thót, cô chạy vội tới: "Anh cả, xảy ra chuyện gì vậy?"

Bạch Gia Dương không ngờ Bạch Du và Giang Lâm sẽ tới đây một lần nữa, sau khi ngạc nhiên, anh ấy trầm giọng nói: "Ánh Chi mất tích rồi."

"!"

Bạch Du như bị đông cứng.

Quả nhiên chị Ánh Chi đã xảy ra chuyện!

Có lẽ cô đã tới chậm một bước!

Đời trước chị Ánh Chi mất tích nửa tháng, sau khi được tìm thấy, cả người cô ấy đỏ ửng, trở thành một cái xác lạnh như băng.

Nghĩ tới chuyện này, Bạch Du không kiềm chế được mà cả người run rẩy, đồng thời dâng lên cảm giác tự trách và áy náy mãnh liệt.

Là do cô tới nên tên biến thái đó mới ra tay sớm.

TBC

Cô biết rõ người đàn ông đó nguy hiểm tới cỡ nào, hôm qua cô nên nhắc nhở chị Ánh Chi, là sơ suất của cô, là lỗi của cô.

Giang Lâm thấy cô có chỗ không bình thường, anh vươn tay nắm lấy tay của cô, dùng giọng nói ấm áp để dỗ dành: “Em đừng nghĩ nhiều, đây không phải lỗi của em.”

Trái tim Bạch Du run lên.

Anh hiểu cô.

Hiểu cô tự trách bản thân, hiểu cô cắn rứt trái tim, thế nên câu đầu tiên anh nói với cô, đây không phải lỗi của cô.

Anh, tựa như một đôi bàn tay lớn, xé rách cái kén mà cô đang tự trói lấy mình, ánh sáng xuyên qua cái khe chiếu vào bên trong.

Trái tim Bạch Du bình tĩnh lại, cô nắm lấy tay anh, sau đó ngẩng đầu lên nói với anh cả: “Anh cả, em có vài chuyện muốn nói với anh.”

Bạch Gia Dương cũng nhận ra điều không bình thường từ sắc mặt của cô, anh ấy nói với đồng nghiệp một tiếng rồi theo Bạch Du tới một góc khuất.

Bạch Du kể chuyện mình thấy ở cửa sổ vào ngày hôm qua, sau đó gặp được người đàn ông họ Cầu, đồng thời nói ra toàn bộ sự nghi ngờ của mình đối với gã ta.

Bạch Gia Dương nghe xong, anh ấy im lặng một lúc lâu, bất chợt đ.ấ.m mạnh lên trên vách tường ở bên cạnh: "Anh thật đáng chết! Anh phải nhận ra từ lâu mới đúng! Kể từ khi tới bệnh viện này, tính cách của cô ấy có sự thay đổi lớn, cả người cũng gầy nhiều như vậy, cô ấy là vì áp lực công việc quá lớn, thế mà anh lại tin, anh thật đáng chết!"

Bạch Du giữ chặt lấy cái tay muốn tự đánh mình của anh ấy: "Anh cả, bây giờ không phải là lúc tự trách, chúng ta phải mau chóng tìm được chị Ánh Chi."

Thời gian càng lâu, tỷ lệ sống sót càng thấp.

Bạch Gia Dương vùng dậy: "Đúng vậy, em nói đúng! Bây giờ chuyện quan trọng nhất là tìm được Ánh Chi, bây giờ anh sẽ đi nói với đồng chí cảnh sát!"

Nói xong, anh ấy xoay người đi nhanh.

Bạch Du thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm.

Có vài người đàn ông gặp chuyện thế này, điều đầu tiên là lo rằng mình sẽ bị người khác chế giễu, cảm thấy mất mặt nên không muốn nói cho ai biết.

May là anh cả của cô không có tật xấu này, nếu không thì không cần anh ấy tự ra tay với mình, cô cũng sẽ đánh anh ấy một trận.

bạch Gia Dương nói với đồng chí cảnh sát về sự nghi ngờ của Bạch Du, anh ấy không quen biết người

họ Cầu nhưng những người khác trong bệnh viện có quen biết gã ta.

Đồng chí cảnh sát bỏ qua bước so sánh, nhanh chóng khóa chặt mục tiêu.

Chẳng mấy chốc, Cầu Tiêu Hành đã bị dẫn tới để thẩm vấn.

***

Từ Ánh Chi mở mắt ra, cổ và đầu gối truyền tới cảm giác đau đớn như bị xé rách, cô ấy đau đến mức giật mình.

Chương 221: Chương 221

DTV-EBOOK

Nhưng khi cô ấy vừa cử động thì nhận ra có chỗ không bình thường.

Đôi chân và đôi tay của cô ấy bị trói lại, cả người cô ấy bị ai đó vứt trên mặt đất lạnh băng, đôi tay bị trói ra sau.

Dây thừng dùng để trói cô ấy vừa thô vừa bền, cô ấy vùng vẫy trên mặt đất mấy lần như một con côn trùng nhưng dây thường lại không lỏng ra chút nào, trói quá chặt, dây thừng ma sát, khiến cổ tay và cổ chân cô ấy đau rát.

“Đây là đâu?”

Từ Ánh Chi dần tỉnh táo trở lại, cô ấy thử kiếm vị trí của mình.

Chẳng qua là xung quan quá tối, không có nổi một tia sáng, cô ấy phải mất một lúc lâu thì mới có thể thích ứng được môi trường đen tối xung quanh, cô ấy dần thấy rõ nơi này.

Đây là không gian kín, trông không lớn, xung quanh không có cửa sổ, trái lại trên đầu có một thứ như tấm ván gỗ.

Trong góc đầy mạng nhện, mùi mốc meo thối nát xông vào mũi, suýt chút nữa là đã khiến cô ấy nôn mửa.

Chợt trên đầu của cô ấy truyền tới tiếng xột soạt.

Cả người cô ấy sởn da gà ngay lập tức, cảm giác sợ hãi như nuốt chửng cô ấy.

Chẳng bao lâu sau, trên đầu truyền tới một tia sáng, tấm ván gỗ trên đầu được mở ra, một người đàn ông bò từ trên xuống.

Khi nhìn thấy rõ dáng vẻ của đối phương, Từ Ánh Chi rùng mình: "Cầu, Cầu Tiêu Hành?"

"Cầu Tiêu Hành" nghe vậy, gã mỉm cười để lộ mấy cái răng vàng khè với cô ấy, sau đó giơ thịt trong tay lên ăn.

Từ Ánh Chi nhìn thịt trong tay gã, cô ấy sợ tới mức thét lên.

Đó nào phải là thịt, rõ ràng là đùi của một người nào đó mà!

Cảm giác ghê tởm xông lên đầu, cô ấy không thể kiềm chế được nữa mà bắt đầu nôn khan.

"Hahaha..."

Người đàn ông nhìn thấy cô ấy sợ tới mức nôn khan, như nhìn thấy một chuyện rất thú vị, gã ta nhếch môi cười.

Tiếng cười lạnh lẽo đáng sợ truyền khắp không gian.

Đồng chí cảnh sát tiến hành thẩm vấn Cầu Tiêu Hành, đồng thời cũng tiến hành thẩm vấn mọi người trong bệnh viện.

Kết quả là không được được như mong muốn.

Theo lời của đồng nghiệp chung ký túc xá với Từ Ánh Chi thì tối qua tầm mười Từ Ánh Chi đã ra ngoài, cô ấy nói mình đói bụng nên muốn tìm vị hôn phu Bạch Gia Dương để ăn khuya chung, cô ta không muốn làm bóng đèn nên không đi chung.

Sau đó, Từ Ánh Chi không về ký túc xá, đồng nghiệp cho rằng bữa nay cô ấy đã ngủ ở lại chỗ Bạch Gia Dương, dù sao cô ấy và Bạch Gia Dương cũng đã đính hôn, cũng có hiểu được người trẻ tuổi củi khô lửa bốc, nhưng cho tới ngày hôm sau vẫn không thấy Từ Ánh Chi quay về, cô ta cảm thấy không bình thường.

Thế là cô ta nhân lúc không có công việc chạy tới hỏi Bạch Gia Dương, sau khi hỏi thì mới nhận ra là đã xảy ra vấn đề, tối qua Từ Ánh Chi không có tới tìm Bạch Gia Dương.

Nhưng tối qua Cầu Tiêu Hành trực ca đêm, còn có một y tá chung phòng với anh ta, y tá kia dùng nhân phẩm để đảm bảo, nói rằng tối qua Cầu Tiêu Hành vẫn luôn trong bệnh viện, cho tới bây giờ vẫn chưa rời khỏi bệnh viện nửa bước.

Đồng chí cảnh sát hỏi ông cụ canh cửa, ông ấy cũng xác nhận lời của y tá.

Về phần lời khai của Bạch Du, chuyện cô nhìn thấy Cầu Tiêu Hành có ý đồ "Giở trò lưu manh" với Từ Ánh Chi vào ngày hôm qua, Cầu Tiêu Hành cũng đưa ra lời giải thích, nói khi đó gã ta nhìn thấy một con rệp trên đầu của Từ Ánh Chi, thế nên gã ta mới tới gần để bắt con rệp, đó cũng là lý do tại sao Từ Ánh Chi luôn sờ tóc.

Gã ta còn nói nếu gã ta thật sự giở trò lưu manh với Từ Ánh Chi, chắc chắn Từ Ánh Chi sẽ phản kháng ngay tại chỗ, có nhiều người lui tới bệnh viện như vậy, chỉ cần cô ấy thét lên một tiếng thì sẽ có người tới ngay nhưng cô ấy lại không làm vậy.

Huống chi danh tiếng của gã ta ở bệnh viện rất tốt, có không ít bác sĩ nữ và y tá nữ đứng ra bảo đảm cho gã ta, luôn nói gã ta là một đồng chí vừa tốt bụng vừa khiêm tốn, từ trước tới nay chưa từng giở trò lưu manh với bệnh nhân và đồng nghiệp.

Chương 222: Chương 222

DTV-EBOOK

Điều tra tới đây thì lâm vào cục diện bế tắc.

Bởi vì Từ Ánh Chi mất tích chưa được một ngày và cũng không có bất cứ bằng chứng nào chứng minh cô ấy bị người ta bắt cóc, do đó sau khi đồng chí cảnh sát hỏi nhân viên có liên quan xong thì rời đi.

Cầu Tiêu Hành bước ra khỏi căn phòng được dùng làm phòng thẩm vấn, đối diện với Bạch Du đứng ngoài cửa.

Gã ta đẩy mắt kiếng gọng vàng trên mũi, nở nụ cười đạo đức giả: "Đồng chí Bạch, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Bạch Du nhìn gã ta, không lên tiếng.

Mặc dù không có bằng chứng để chứng minh chuyện chị Ánh Chi mất tích có liên quan tới gã ta, nhưng Bạch Du tin vào trực giác của mình.

Cầu Tiêu Hành nhìn cô: "Tôi tặng tem cho đồng chí Bạch, đồng chí Bạch không cảm kích tôi thì thôi, thế mà còn lấy oán báo ơn, nói tôi là lưu manh. Đồng chí Bạch đối xử với tôi như vậy, quả thật là khiến tôi đau buồn mà."

Bạch Du nhìn gã ta, cô không nói lời nào.

Cô không nhìn thấy bất cứ vẻ đau buồn nào trên khuôn mặt đối phương cả.

Cầu Tiêu Hành thấy thế, khóe miệng cong lên, ánh mắt tràn đầy sự phấn khích: "Nhưng không sao

cả, tôi tha thứ cho cô, đồng chí Bạch thật sự rất khác với những người phụ nữ mà tôi đã từng gặp gỡ."

Nói xong, gã ta nện bước về phía Bạch Du.

Bạch Du tê cả da đầu.

Cảm giác bị Cầu Tiêu Hành nhìn chòng chọc, khiến cô nhớ tới cảm giác lạnh lẽo khi núp trong bụi cỏ để trốn rắn độc.

Nhưng cô không lùi lại, cũng không lộ dáng vẻ sợ hãi.

Cầu Tiêu Hành nhìn thấy dáng vẻ này của cô, đáy mắt tràn đầy thích thú, giống như gã ta vừa gặp được một con mồi thú vị.

Khi gã ta sắp chạm Bạch Du, phía sau chợt truyền tới tiếng bước chân.

Một giây sau, cánh tay của Bạch Du đã bị người khác túm lấy, sau đó bị một lực kéo lại, cô va vào một lồng n.g.ự.c rắn chắc.

Hơi thở quen thuộc khiến người ta yên lòng ùn ùn kéo tới.

Bạch Du không cần nhìn thì cũng biết người kéo cô là ai.

Giang Du ôm Bạch Du, ánh mặt lạnh như kiếm rơi vào khuôn mặt Cầu Tiêu Hành: "Tôi không quan tâm anh nghĩ thế nào nhưng tôi khuyên anh nên bỏ cuộc đi."

Cầu Tiêu Hành đối diện với đôi mắt của Giang Lâm, cánh môi đỏ thắm cong lên, cười nhẹ ra tiếng:

“Nếu không?”

Giang Lâm lạnh lùng như sương trắng, anh gằn từng chữ: “Nếu không, tôi sẽ khiến anh phải trả cái giá đắt nhất!”

Anh đứng ngược sáng, đôi mắt sâu thẳm như đầm lầy, giống như sâu không thấy đáy, cả người tỏa ra uy thế khiến người ta không rét mà run.

Trái lại là Cầu Tiêu Hành, màu môi của gã ta cực kỳ đỏ, bây giờ đôi môi lại cong lên, cả người tỏa ra một khí thế vừa biến thái vừa xinh đẹp.

Hai người đàn ông có khí chất khác biệt rõ rệt nhìn nhau, người qua đường không biết chuyện cũng cảm thấy không bình thường.

Cuối cùng, Cầu Tiêu Hành lui trước một bước: “Vị đồng chí nói thế này, khiến tôi không hiểu lắm, tôi còn có viện, xin phép đi trước.”

TBC

Nói xong, gã ta nhìn lướt qua Bạch Du được Giang Lâm ôm trong lòng, xoay người rời khỏi một cách tự nhiên.

Sau khi Cầu Tiêu Hành đi xa, Giang Lâm mới buông Bạch Du ra: “Em muốn dùng bản thân làm mồi nhử?”

“…”

Bạch Du không ngờ anh lại nhạy cảm như vậy, thế mà lại đoán được ý nghĩ của cô ngay lập tức.

Giang Lâm rủ mắt xuống, anh nhìn cô: “Lần sau em không được làm như vậy nữa, không có gì quan trọng hơn sự an toàn của em.”

Trái tim Bạch Du run lên, ngoan ngoãn gật đầu: “Xin lỗi, lần sau em sẽ không làm vậy nữa.”

Do cô quá nôn nóng nên mới nghĩ tới chiêu này.

Cô dám chắc rằng, chị Ánh Chi mất tích có liên quan tới Cầu Tiêu Hành, nhưng tối qua Cầu Tiêu Hành lại không rời khỏi bệnh viện.

Rốt cuộc là ai đã bắt cóc chị Ánh Chi?

Có phải gã ta có đồng lõa không?

Bạch Du có thế nghĩ vậy, đương nhiên là Giang Lâm cũng nghĩ vậy: “Vừa nãy anh có gọi điện thoại cho Nguy Hán Nghị, cậu ấy nói sẽ giúp chúng ta, cũng sẽ cho người theo dõi Cầu Tiêu Hành.”

Chương 223: Chương 223

DTV-EBOOK

Đôi mắt Bạch Du sáng ngời: "Vậy thì quá tốt rồi!"

Cô vốn cho rằng mình phải tốn rất nhiều thời gian để khiến Giang Lâm tin Cầu Tiêu Hành có liên quan tới chuyện này, không ngờ không cần cô lên tiếng, Giang Lâm đã làm xong mọi chuyện rồi.

Anh thực sự là quá tốt, tốt tới mức vượt xa sự tưởng tượng của cô nữa.

"Đúng rồi, anh cả của em đâu rồi?"

Giang Lâm: "Ở ngoài."

Trong lúc đồng chí cảnh sát thẩm vấn, Bạch Gia Dương cũng đã tìm tất cả những người có quen biết Từ Ánh Chi, cả nhân viên trực ban vào tối qua nhưng không có bất cứ tin tức có ích nào.

Thật ra sáng nay anh ấy đã hỏi qua một lần, sau khi tìm tất cả những chỗ có thể tìm nhưng vẫn không tìm thấy Từ Ánh Chi, anh ấy mới đi báo cảnh sát.

Nhưng anh ấy vẫn không từ bỏ, thế nên mới hỏi thêm một lần nữa.

Cũng may là mọi người hiểu tấm lòng của anh ấy nên không lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Bạch Du bước ra ngoài, vừa nhìn đã thấy anh cả ngồi trên băng đá.

Anh ấy cúi thấp đầu, nhìn xuống mặt đất, không biết anh ấy đang nghĩ gì.

Bạch Du bước qua, ngồi xuống bên cạnh anh ấy: “Anh cả, anh phải phấn chấn lên.”

Bạch Gia Dương từ từ ngẩng đầu lên, khóe mắt đỏ bừng: “Nếu Ánh Chi xảy ra chuyện, anh không có cách nào tự tha thứ cho mình.”

Trái tim Bạch Du giật thót, giống như nhìn thấy dáng vẻ đời trước của anh cả khi tới tìm cô.

Trái tim cô co rút, chợt cảm thấy đau lòng: “Anh cả, anh yên tâm, chắc chắn chúng ta sẽ tìm được chị Ánh Chi!”

Cô không muốn bi kịch đời trước lặp lại một lần nữa, dù thế nào cô cũng phải tìm được chị Ánh Chi!

Một giọt nước mắt xẹt qua gò má của Bạch Gia Dương: “Ừ, chắc chắn chúng ta sẽ tìm được Ánh Chi!”

Đã là buổi trưa, mặc dù mọi người không đói nhưng vẫn phải ăn cơm.

Bạch Du và Giang Lâm miễn cưỡng ăn vài miếng, còn Bạch Gia Dương cả một miếng nước cũng không thèm uống.

Bạch Du không khuyên anh ấy.

Lúc này.

Ở thủ đô xa xôi, Tần Tâm Hủy bước vào đoàn văn công với vẻ mặt tái nhợt, ngay khi nhìn thấy Tần Chính Nhân, khóe miệng cô ta cong lên, gọi một tiếng…

“Mẹ.”

Khi Tần Chính Nhân nghe thấy chữ "Mẹ", suýt chút nữa là bà ta đã bị dọa đứng tim.

Bà ta mở to mắt nhìn Tần Tâm Hủy, cử động khóe miệng một cách khó khăn: "Hủy Hủy à, có phải cháu đang nói giỡn với cô không, chẳng qua là trò đùa này không buồn cười chút nào."

Ánh mắt Tần Tâm Hủy dán chặt lên trên mặt bà ta giống như nhựa cao su, không để lỡ bất cứ biểu cảm nào của bà ta: "Mẹ à, con không nói đùa, không phải trong lòng mẹ biết rõ hơn bất cứ ai ư? Hay là, mẹ muốn con mời người khác vào đây, nghe câu chuyện về thân thế của con?"

"..."

Tần Chính Nhân nhìn đứa trẻ do chính tay mình nuôi lớn ở trước mặt, chợt cảm thấy cô ta vô cùng xa lạ.

TBC

Đúng lúc này, phó chủ nhiệm Phương vẫn luôn đối địch với bà ta ló đầu vào nhìn, trước khi Tần Tâm Hủy kịp lên tiếng, bà ta vội đóng cửa phòng làm việc lại.

Tần Tâm Hủy nhìn dáng vẻ của bà ta, trong lòng càng thêm chắc nịch, chẳng qua lần này cô ta tới là để nhận mẹ chứ không phải tới trách móc bà ta.

Vì vậy, cô ta thay đổi biểu cảm, nhào tới ôm lấy cánh tay của Tần Chính Nhân, khóc nức nở nói: "Con luôn cho rằng mẹ của con là con điếm Đoàn Tuệ Quân tàn nhẫn kia, khiến con phải chịu sự tự ti và đau khổ từ nhỏ tới lớn, mẹ ơi, tại sao mẹ lại không nhận con?"

Tần Chính Nhân biết cô ta mò tới đây thì chắc chắn trong tay cô ta đã có bằng chứng, lại nhìn thấy cô ta khóc như hoa lê dưới mưa, bà ta không khỏi mềm lòng: “Hủy Hủy, con đừng trách cô… Mẹ, mẹ cũng có nỗi khổ nên buộc phải làm như vậy.”

Cuối cùng bà ta cũng thừa nhận, trong lòng Tần Tâm Hủy vui vẻ: “Mẹ! Cuối cùng mẹ cũng thừa nhận con rồi, huhuhu… Con không biết tại sao, con và Bạch Du đều là con gái của mẹ, tại sao cô ta có thể quang minh chính đại ở lại nhà họ Bạch, còn con chỉ có thể làm một đứa con gái riêng không thể tồn tại chứ?”

Chương 224: Chương 224

DTV-EBOOK

Tần Chính Nhân đẩy cô ta ra, nói với vẻ mặt nghi ngờ: "Con nghe ai nói? Rốt cuộc con đã biết bao nhiêu rồi?"

Tần Tâm Hủy lau khóe mắt: "Là cha của con, à, không đúng, bây giờ phải gọi là cậu mới đúng, là cậu nói cho con biết, cậu nói con là con gái của mẹ, còn những chuyện khác, cậu không kịp nói..."

Không kịp?

Tần Chính Nhân cảm thấy nghi ngờ nhưng khi nghe được thân thế của cô ta thì bà ta vội nói: "Cậu con là loại người không biết giữ chữ tín, mẹ đã dặn đi dặn lại là tuyệt đối không được lỡ miệng, bây giờ con mới về ở chung với nó chưa được bao lâu mà nó đã lỡ miệng rồi, thực sự là cái thứ không làm được chuyện mà!"

Đáy mắt Tần Tâm Hủy lóe lên vẻ chán ghét nhưng chẳng mấy chốc đã khôi phục như bình thường: "Mẹ, chúng ta đừng nhắc tới cậu nữa được không, cha con là ai, con có phải là con gái nhà họ Bạch không?"

Nếu như cô ta cũng là con gái nhà họ Bạch, vậy người có ước hẹn đính hôn với nhà họ Giang không chỉ có một mình Bạch Du, mà cả cô ta cũng có phần!

Nếu vậy, nói không chừng cô ta có thể gả cho Giang Khải, bên nhau dài lâu với Giang Khải.

Tần Tâm Hủy tưởng tưởng tới việc mình được gả vào nhà họ Giang, thậm chí còn nghĩ xong tên con

của cô ta và Giang Khải, trong lòng xao động, nhưng cô ta lại không biết rằng, dù cô ta có là con gái của nhà họ Bạch thì cô ta cũng không có cơ hội bước chân vào nhà họ Giang.

Hơn nữa, cô ta cũng không phải con gái nhà họ Bạch.

Tần Chính Nhân xoa đầu cô ta: "Con không phải con gái nhà họ Bạch, cha của con tên là Dịch Hồng Vũ, là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất."

"Vậy bây giờ cha con đang ở đâu? Có phải nhà họ Dịch có bối cảnh giống nhà họ Giang không, hoặc là một gia đình cán bộ như nhà họ Bạch?"

Tần Tâm Hủy nghe thấy mình không phải con gái nhà họ Bạch, trong lòng có chút mất mát nhưng sau khi nghe được về sau, đôi mắt cô ta không kiềm được mà lóe lên ánh sáng của sự kỳ vọng.

Tần Tâm Hủy một lòng muốn trở thành con gái nghìn vàng của gia đình cán bộ, vậy thì cô ta có thể làm mất thể diện của Bạch Du.

Thật ra, cô ta chỉ cần dùng não suy nghĩ là sẽ biết, nếu nhà họ Dịch thật sự giống nhà họ Giang, vậy tại sao Tần Chính Nhân lại phải rời bỏ nhà họ Dịch để đi bước nữa với nhà họ Bạch?

Quả nhiên, khi nghe được lời của cô ta, đáy mắt Tần Chính Nhân lóe lên vẻ lúng túng: "Ba đời nhà họ Dịch thiếu thốn, cha con đức cao trọng vọng nhưng số mạng của cha con không được lớn, khi xuống nông thôn thì bị nước lũ cuốn trôi, ngay cả xác cũng không tìm được. Thế nên con là đứa con duy nhất

của cha con, cũng là đứa con mồ côi cha từ trong bụng mẹ."

Nghĩ tới việc không được gặp người mình yêu lần cuối, Tần Chính Nhân cảm thấy đau lòng vô cùng, trước đây cũng vì chuyện này nên bà ta mới quyết định sinh Tần Tâm Hủy ra.

Dịch Hồng Vũ giữ mình vì bà ta, kiên quyết không lấy vợ, nếu bà ta không sinh đứa bé ra thì ông ta sẽ không có con nối dõi tông đường.

Tần Tâm Hủy ngây ra.

Ba đời thiếu thốn?

Xuống nông thôn?

Nói như vậy, cô ta không chỉ là con gái riêng mà còn là con gái riêng của quỷ nghèo!

Nhà họ Dịch không có cách giúp cô ta vươn mình, thậm chí còn kéo chân sau của cô ta nữa!

Cô ta còn không bằng làm con gái của tên biến thái Tần Ngạn Thành đáng c.h.ế.t kia!

Tần Tâm Hủy bị nhận thức này đả kích mạnh, khiến cô ta rớt từ trên thiên đường xuống địa ngục trong chớp mắt: "Vậy tại sao mẹ còn sinh con ra để làm gì? Con gái riêng chẳng khác nào mấy con chuột cống cả, cả đời đã định là không có tương lai, nếu như người khác biết thân thế của con, không chỉ có một mình mẹ trắng tay mà cả con cũng bị mẹ liên lụy! Còn nữa, đầu đội trời chân đạp đất gì chứ, có người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất nào mà lại dây dưa với một người đàn bà đã có chồng chứ, con

khinh. Đó chỉ là quỷ mê gái, còn là quỷ nghèo trong quỷ mê gái!”

Chương 225: Chương 225

DTV-EBOOK

Một tiếng "Bốp" vang lên!

Tần Chính Nhân tát vào mặt cô ta: "Mẹ không cho phép con nói cha con như vậy!"

Tần Tâm Hủy bị bà ta tát tới mức lệch cả mặt, khuôn mặt sưng đỏ trong chớp mắt.

Sau khi Tần Chính Nhân vung cái tát này, bà ta cảm thấy áy náy ngay lập tức, khi nhìn thấy khuôn mặt sưng đỏ của cô ta thì bà ta càng cảm thấy áy náy: "Hủy Hủy, mẹ không muốn đánh con, chỉ là những lời con vừa nói về cha con thực sự khiến mẹ đau lòng, mẹ không kiềm chế được cơn tức giận… Con đừng trách mẹ có được không?"

Đừng trách?

Tần Tâm Hủy cười giễu trong lòng, xoay đầu lại nhìn mẹ của mình, đáy mắt không còn sự ghen tị trước đó nữa: "Mẹ, nếu mẹ yêu cha con như thế, mà con lại là đứa con duy nhất của cha, chẳng lẽ mẹ không định kiếm cho con một công việc ư?"

Lần trước, sau khi khiến Bạch Du nhường lại công việc thất bại, mẹ cô ta đã không còn tìm công việc cho cô ta nữa, cô ta vẫn luôn ở nông thôn trong suốt khoảng thời gian qua, lại phải đối diện với tên biến thái Tần Ngạn Thành đáng c.h.ế.t đó cả ngày lẫn đêm, quả thực là cô ta sắp phát điên rồi.

Mẹ cô ta luôn miệng nói yêu cô ta, thà rằng nói bỏ mặc không quan tâm, bây giờ nói đánh là đánh, thế

nên cô ta phải tự mưu tính cho mình.

Nào mà lòng mẹ thương con chứ, còn chả đáng tin cậy bằng công việc và tiền nữa.

Tần Chính Nhân: "..."

Tần Tâm Hủy nhìn mẹ cô ta, tiếp tục ném b.o.m nổ: "Đúng rồi, mẹ ơi, con còn một chuyện phải nói trước cho mẹ biết."

Tần Chính Nhân: "Chuyện gì?"

Tần Tâm Hủy: "Tần Ngạn Thành, cũng là người cha trên danh nghĩa của con, mấy ngày trước vì ông ta muốn cưỡng dâm con nên trong lúc phản kháng con đã vô tình g.i.ế.c c.h.ế.t ông ta, bây giờ xác của ông ta vẫn còn trong căn nhà ở nông thôn."

Tần Chính Nhân ôm tim: "..."

Chẳng trách vừa rồi cô ta nói Tần Ngạn Thành không kịp nói những chuyện khác cho cô ta nghe, thì ra...

Khóe miệng Tần Tâm Hủy giương lên tạo nên một đường cong vô cùng quỷ dị: "Tối qua con đã phải ở bên cạnh xác của cậu cả đêm, mẹ ơi, con thực sự rất sợ, mẹ phải tìm một công việc để an ủi con đấy nhé. Nếu không, con thực sự không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì đâu, chắc mẹ cũng không muốn để người khác biết thân phận con gái riêng của con đâu nhỉ?"

Tần Chính Nhân nhìn cô ta giống như nhìn thấy quỷ: "..."

***

Bạch Du không biết chuyện Tần Tâm Hủy đã biết thân thế của mình.

Theo tính toán của cô, ngày mai cô và Giang Lâm sẽ ngồi xe lửa về thủ đô nhưng lại xảy ra chuyện của chị Ánh Chi, bọn cô chỉ có thể triệt tiêu vé xe lửa, lùi thời gian lại mà thôi.

Một ngày một đêm trôi qua, vẫn chưa có bất cứ tin tức nào về chị Ánh Chi.

Bạch Du lo lắng tới mức miệng nổi đẹn, sau một đêm anh cả của cô mọc thêm không ít tóc bạc, trông giống như bị rút mất tinh lực vậy, trở nên vô cùng tiều tụy.

TBC

Đây là người thứ hai có tóc bạc sau một đêm mà cô nhìn thấy.

Đời trước khi anh cả qua đời, sau một đêm tóc cha cô trở nên bạc trắng, bây giờ lại đổi thành anh cả của cô.

Bạch Du vừa cảm thấy tự trách vừa cảm thấy khó chịu.

Lẽ nào cô sống lại nhưng vẫn không thể sửa đổi vận mệnh bi thảm của mình ư?

Đúng lúc này, một tiếng "Két" vang lên, cửa nhà khách bị người bên ngoài đẩy vào, Giang Lâm bưng một bát mì bò viên tới.

Anh đặt bát mỳ trước mặt cô, dỗ dành bằng giọng điệu nhẹ nhàng: "Anh vừa mới làm xong, em ăn chút nhé."

Bạch Du muốn lắc đầu, cô thực sự không thấy đói nhưng khi đối diện với đôi mắt đầy lo lắng của Giang Lâm, cô quyết định cầm đũa lên: “Vậy anh ăn chung với em đi.”

Giang Lâm gật đầu: “Được.”

Nói xong, anh đi ra ngoài một lần nữa, mượn về một cái chén sạch từ nhà khách, hai người chia bát mì bò viên lớn ra rồi bắt đầu ăn.

Chương 226: Chương 226

DTV-EBOOK

Thịt bò Triều Châu đúng là danh bất hư truyền, vừa cắn một miếng là đã cảm nhận được độ mềm mại êm răng và vị đậm đà, lại có độ dai, dù Bạch Du không đói nhưng cô vẫn phải thừa nhận là món mì bò viên này được làm rất ngon.

Vừa ăn xong, ngoài cửa đã truyền tới tiếng gõ cửa.

Giang Lâm đứng dậy bước ra mở cửa, chẳng mấy chốc đã có hai người bước vào, một người là anh cả Bạch Gia Dương của cô, một người là Nguy Hán Nghị.

TBC

Trong phòng tràn ngập mùi thơm của mì thịt bò nhưng Bạch Gia Dương lại không có bất cứ phản ứng nào, Nguy Hán Nghị lại bị gợi cảm giác thèm ăn: “Là mùi mì thịt bò, vừa rồi các cậu ăn gì vậy? Còn không?”

Giang Lâm: “Không còn.”

Bạch Du: “Để em đi nấu cho mọi người hai bát mì.”

Một ngày qua, Giang Lâm, Nguy Hán Nghị và anh cả Bạch Gia Dương của cô đều ra ngoài để điều tra tung tích của chị Ánh Chi, chỉ có cô là không có việc gì để làm, thế nên cô không để Giang Lâm lên tiếng là đã xông ra ngoài.

Sau khi bưng mì bò viên tới, Nguy Hán Nghị nuốt ngấu nghiến, chưa được vài phút là cả một bát mì lớn đã bị ăn sạch sẽ.

Bạch Gia Dương thực sự nuốt không trôi nhưng đối diện với ánh mắt lo lắng của Bạch Du, anh ấy vẫn miễn cưỡng ăn chút ít.

Sau khi ăn xong, Nguy Hán Nghị dùng tay áo lau miệng vài ba cái rồi nói: "Vừa rồi người cung cấp thông tin của tôi có báo cho tôi hai tin tức, một tin tức có liên quan tới Cầu Tiêu Hành, một tin tức có liên quan tới Từ Ánh Chi."

Nghe anh ấy nói vậy, sáu con mắt của ba người đồng loạt nhìn về phía Nguy Hán Nghị.

Nguy Hán Nghị cũng không thừa nước đục để thả câu: "Chín giờ tối qua, có người nhìn thấy Cầu Tiêu Hành xuất hiện ở con phố phía sau, chẳng qua là khi đó, Cầu Tiêu Hành đang khám bệnh cho một bệnh nhân ở bệnh viện, y tá và bệnh nhân đó đều chứng minh anh ta không rời khỏi bệnh viện nửa bước."

Vừa dứt câu, trong phòng im ắng tới mức dọa người.

Một người làm sao có thể xuất hiện đồng thời ở hai nơi?

Do người kia nhìn nhầm, hay trong bệnh viện có người cho lời khai giả?

Bạch Du thiên về vế trước.

Dù cho y tá có thể cho lời khai giả thì bệnh nhân cũng không có quen biết với Cầu Tiêu Hành, đối phương không cần phải mạo hiểm lớn tới như vậy chỉ để bao che cho tội ác của gã ta.

Bạch Du có thể nghĩ, đương nhiên những người khác cũng có thể nghĩ.

Chân mày Bạch Gia Dương nhíu lại thành chữ "Xuyên": "Vậy còn tin tức liên quan tới Ánh Chi? Có phải cũng đã có người nhìn thấy cô ấy không?"

Nguy Hán Nghị nhìn anh ấy, gật đầu nói: "Không sai, khoảng tầm sau sáu giờ, có một người nhìn thấy một đồng chí nữ mặc đồ rất giống Từ Ánh Chi đi về phía con phố phía sau."

Bạch Du: "Con phố phía sau là ở đâu? Chị Ánh Chi tới đó để làm gì?"

Giang Lâm nhìn cô: "Nhà của Cầu Tiêu Hành ở con phố phía trước, cách con phố phía sau một con phố."

Vừa dứt câu, trong phòng lại im ắng một lần nữa.

Chân mày của Bạch Du cũng nhíu lại.

Nói vậy, tối qua Từ Ánh Chi đã đi kiếm Cầu Tiêu Hành?

Nhưng cả tối qua Cầu Tiêu Hành luôn ở bệnh viện mà, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra thế này?

Nguy Hán Nghị khựng lại, tiếp tục nói: "Còn có một tin tức nữa, theo tin tức chúng tôi điều tra được thì suốt ba mươi năm qua ở vùng này, có chừng mười mấy đồng chí nữ mất tích, tuổi của các cô ấy đều nằm trong khoảng mười bảy tuổi đến hai mươi lăm tuổi."

Bạch Du vô cùng ngạc nhiên, cô mở to mắt nói: "Ý của đồng chí Nguy là ở vùng này có một hung thủ

g.i.ế.c liên hoàn ư? Nhưng có nhiều người mất tích như vậy, người nhà của các cô ấy không tố giác à?"

Nguy Hán Nghị: "Chưa chắc đó có phải là vụ án g.i.ế.c người liên hoàn không, dù sao cũng đã kéo dài rất lâu rồi. Vả lại vẫn chưa tìm được t.h.i t.h.ể nữa nhưng ở một vùng mà lại xuất hiện nhiều người mất tích như vậy, rõ ràng là không được bình thường. Trong những người mất tích này, chỉ có vài ba nhà tới tố giác mà thôi, còn những người khác thì chỉ tự đi kiếm, không kiếm được thì thôi."

Chương 227: Chương 227

DTV-EBOOK

Bất kể là lúc nào, người bình thường cũng không muốn giao tiếp với cảnh sát, thế nên khi xảy ra chuyện, phần lớn là sẽ tự nghĩ cách để giải quyết.

Còn có vài người nghĩ rằng con gái mình bỏ trốn theo trai, không có mặt mũi để phao tin ra ngoài, cũng có người nghĩ rằng con gái mình bị mấy kẻ lừa đảo bắt cóc, cho dù có tố giác thì cũng không thể kiếm được. Vả lại con gái cũng không đáng bao nhiêu tiền, tuy chật vật nhưng vẫn có thể sống được.

Đó là nguyên nhân mà bọn họ không đi tố giác.

"..."

Bạch Du nghe những lý do này, không biết nên tức giận hay nên nói bọn họ quá lạnh lùng.

Kiếp trước, cha cô vì tìm anh hai của cô mà cho tới trước lúc c.h.ế.t vẫn bôn ba khắp nơi, chỉ vì những người này là con gái mà bọn họ lại không muốn đi tố giác.

Nhưng chẳng mấy chốc cô đã không còn tâm tư để suy nghĩ tới những chuyện này, chợt nghe thấy Giang Lâm nói: "Từ Ánh Chi mất tích, tôi vẫn cảm thấy có liên quan tới Cầu Tiêu Hành."

Nghe anh nói vậy, Bạch Du ước có thể bước tới hôn anh: "Em cũng nghĩ vậy, có người nhìn thấy Cầu Tiêu Hành ở ngoài bệnh viện, vậy càng chứng minh anh ta đáng nghi, các anh nên tiếp tục theo dõi anh ta,

nói không chừng chẳng bao lâu nữa thôi là anh ta sẽ không giấu nổi cái đuôi cáo."

Nghe câu "Không giấu nổi cái đuôi cáo" Giang Lâm quay đầu lại nhìn cô.

Nguy Hán Nghị gãi đầu: "Nhưng phá án không thể chỉ dựa vào trực giác, Cầu Tiêu Hành không chỉ có bằng chứng vắng mặt mà còn có nhân chứng, chúng tôi cũng đã điều tra các mối quan hệ của anh ta rồi, không có bất cứ vấn đề nào cả."

Cầu Tiêu Hành hai mươi bốn tuổi, không có vợ, trước đây từng có một người yêu nhưng người yêu của gã ta đã c.h.ế.t vì bệnh vào ba năm trước, gã ta chịu tang cho người yêu ba năm nên không tìm người yêu, vì vậy mà người nhà của người yêu gã ta khen gã ta không ngớt lời, cho rằng gã ta là một người có tình có nghĩa.

Người thân của gã ta không ở thành phố Quảng, bình thường cũng không có bạn bè, phần lớn thời gian là làm việc ở bệnh viện, thời gian rảnh sẽ tới viện mồ côi để giúp đỡ trẻ nhỏ và người lớn tuổi, thế nên không có ai cảm thấy gã ta có liên quan tới chuyện đồng chí nữ mất tích.

Sau khi nghe điều tra xã hội của Cầu Tiêu Hành, Bạch Du có cảm giác nói không nên lời.

Chẳng qua là Nguy Hán Nghị nói rất đúng, phá án không thể chỉ dựa vào trực giác, nếu không có bằng chứng, bọn cô không có bất cứ biện pháp nào để tóm được Cầu Tiêu Hành.

Hơn nữa ngày nghỉ của Giang Lâm không nhiều, anh không ở lại thành phố Quảng mãi được.

Nếu không tìm thấy chứng cứ phạm tội của Cầu Tiêu Hành, e rằng chị Ánh Chi sẽ lành ít dữ nhiều.

Bạch Du cảm thấy trái tim mình như bị một tảng đá đè lên, khiến cô khó thở: "Em ra ngoài đi dạo."

Nghe cô nói vậy, Giang Lâm đứng lên: "Anh đi chung với em."

Bạch Du lắc đầu: "Không cần đâu, em chỉ ở trong nhà khách, em sẽ không ra ngoài đâu."

Sắc trời bên ngoài đã tối, chị Ánh Chi vừa xảy ra chuyện, tên biến thái Cầu Tiêu Hành vẫn chưa bị bắt, cô cũng sẽ không ra ngoài làm tăng gánh nặng cho mọi người.

Giang Lâm nhìn cô, một lúc lâu sau anh mới gật đầu: "Được, có chuyện gì thì gọi anh."

"Dạ."

Bạch Du đáp lại, sau đó đứng dậy bước ra ngoài.

Trong lòng cô gần như đã bị sự áy náy nuốt chửng, cô cảm thấy nếu lần này mình không tới thăm anh cả và chị Ánh Chi, vậy chị Ánh Chi sẽ không gặp chuyện không may nhanh như vậy.

Cuối hành lang có một cái cửa sổ, Bạch Du bước tới tựa vào cửa sổ, cô nhìn bầu trời đêm đen kịt, thở dài một tiếng.

Phía sau chợt truyền tới một loạt tiếng bước chân, một giây sau, cô đã bị một cậu bé đụng trúng.

Cô xoay người đỡ lấy cậu bé rồi hỏi: “Em không sao chứ?”

Cậu bé ngẩng đầu lên, nhìn cô rồi nở nụ cười không có răng: “Nam Nam không sao ạ, em cảm ơn chị.”

Chương 228: Chương 228

DTV-EBOOK

Vừa dứt câu, cô lại nghe thấy một loạt tiếng bước chân khác.

Một cậu bé khác nhào tới, cười khúc khích nói: "Nam Nam không sao ạ, em cảm ơn chị."

Bạch Du định thần nhìn sang, sau đó lại ngây ra.

Hai cậu bé giống nhau y như đúc, ngay cả kiểu tóc và quần áo cũng giống nhau y như đúc, khiến người ta cảm thấy rối loạn.

Chẳng mấy chốc, một người phụ nữ ở phòng bên cạnh đã bước tới, nói với Bạch Du: "Xin lỗi đồng chí, có phải là con trai nhà tôi đụng trúng cô không?"

Lúc này Bạch Du mới định thần lại, lắc đầu nói: "Không sao, bọn chúng là con của cô?"

Người phụ nữ mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, chúng nó là thai song sinh, chúng nó vô cùng nghịch ngợm, bình thường rất thích mặc quần áo giống nhau, thật ra, có đôi khi cả tôi và cha của chúng nó cũng không thể nhận ra."

Trong đầu Bạch Du lóe lên một ý nghĩ.

Thai song sinh!

Nếu Cầu Tiêu Hành có anh em song sinh, hoặc anh em có dáng dấp giống nhau giúp gã ta gây án, có phải là có thể giải thích được việc có người nhìn thấy gã ta nhưng gã ta lại không có chút đáng nghi nào không?

Trong lòng Bạch Du vô cùng phấn khởi, cô cười rồi nói với người phụ nữ: “Thai song sinh có phúc lắm đấy, dáng dấp bọn chúng lại đáng yêu như vậy, tôi phải về rồi, cảm ơn các cô.”

Nói xong, cô xoay người chạy về phòng nghỉ.

Người phụ nữ ở lại đầu óc mê man, tự nhiên đang yên lành lại nói cảm ơn cô ấy.

Bạch Du chạy được nửa đường thì thấy Giang Lâm chạy vội ra khỏi phòng.

Giang Lâm nghe thấy bên ngoài có tiếng chạy bộ và tiếng nói chuyện của người xa lạ, lo rằng Bạch Du gặp chuyện không may nên mới chạy ra.

Bạch Du nhìn anh, cô bước tới nắm lấy tay anh và nói: “Anh Giang Lâm, anh nói xem nếu Cầu Tiêu Hành có một người anh em song sinh, hoặc anh em có dáng dấp giống anh ta y như đúc, có phải là anh ta có bằng chứng vắng mặt hoàn hảo không?”

Ánh mắt Giang Lâm đảo qua cái tay được cô nắm lấy, anh khựng lại rồi gật đầu nói: “Có khả năng này lắm, chúng ta vào trong nói cho Nguy Hán Nghị.”

Sau khi Nguy Hán Nghị nghe suy đoán của Bạch Du, anh ấy lại lắc đầu: “Cầu Tiêu Hành không có anh em, cha mẹ anh ta chỉ sinh ra một mình anh ta thôi.”

Bạch Du chợt nhớ tới một tin tức nước ngoài mà mình từng đọc ở đời trước: “Vậy còn có một khả năng nữa, là cha mẹ Cầu Tiêu Hành không phải sinh một mình anh ta, mà là sinh đôi, hoặc là một cặp anh em, chẳng qua là người đó có khuyết tật nên cha mẹ anh ta không nói với người ngoài?”

“Sau đó cha mẹ anh ta nuôi đứa bé khuyết tật đó ở một nơi mà không có ai biết tới, thế nên mới có người đồng thời nhìn thấy Cầu Tiêu Hành ở hai nơi khác nhau.”

Trong phòng im ắng vài giây.

Chợt, Nguy Hán Nghị vỗ trán rồi nói: “Đồng chí Bạch, cô thực sự là một thiên tài điều tra tội phạm bẩm sinh mà, tại sao tôi lại không nghĩ tới điều này chứ! Bây giờ tôi sẽ cho người đi điều tra!”

Nói xong, anh ấy đứng dậy đi ra ngoài.

Khi đi tới cửa, anh ấy dừng bước, xoay người lại nhìn Bạch Du rồi nói: “Đồng chí Bạch, sau khi vụ án kết thúc, cô có muốn tham gia vào đội điều tra tội phạm của chúng tôi không?”

Bạch Du sửng sốt, lập tức lắc đầu nửa cười nửa mếu: “Cảm ơn đồng chí Nguy đã khen nhưng tôi không muốn tham gia.”

Cô không có bộ óc đó.

Cô vốn cảm thấy nghi ngờ là do chuyện ở đời trước cho mình manh mối và linh cảm, chứ không phải là do cô có bộ óc điều tra.

Nguy Hán Nghị cũng đoán được cô sẽ trả lời như vậy, anh ấy lắc đầu đầy tiếc nuối rồi rời khỏi đây.

***

Nguy Hán Nghị cho người đi dò la, vốn không ôm quá nhiều kỳ vọng, không ngờ lại thực sự dò la được vài tin tức.

Đúng là cha mẹ Cầu Tiêu Hành mang thai song sinh, cả hai đều là con trai, chẳng qua có một đứa bé

chưa được một tuổi là đã c.h.ế.t yểu, chỉ có một mình Cầu Tiêu Hành sống sót.

Chương 229: Chương 229

DTV-EBOOK

Bởi vì cả nhà Cầu Tiêu Hành chuyển tới khá muộn nên người nơi đó không biết trước đây gã ta từng có một người anh em.

Nếu là lúc trước, chắc chắn Nguy Hán Nghị sẽ không nghĩ nhiều nhưng có thêm suy luận của Bạch Du, anh ấy không thể giải quyết không cẩn thận.

Ngày thứ tư Từ Ánh Chi mất tích, cuối cùng nhóm Nguy Hán Nghị cũng bắt được một người đàn ông có dáng dấp giống Cầu Tiêu Hành y như đúc ở gần nhà gã ta, chỗ không giống nhau là người đàn ông đó có sáu ngón chân và bị thiểu năng trí tuệ.

Tuy rằng chỉ số thông minh có vấn đề nhưng sức lực của gã rất lớn, gã đã làm bị thương hai người trong quá trình truy bắt.

Đợt lục soát tiếp theo, khiến mọi người ngạc nhiên tới mức suýt rớt cằm xuống đất.

Ở thành phố Quảng gần như không có hầm đất nào nhưng bọn họ đã đào được một hầm đất ở nhà họ Cầu, khi còn bé anh trai sinh đôi có vấn đề về trí tuệ của Cầu Tiêu Hành vẫn luôn ở trong hầm đất đó, khiến người ta vừa khiếp sợ vừa tức giận là bọn họ đã đào được hơn mười bộ xương người trong đó!

Điều càng khiến mọi người cảm thấy buồn nôn đó là kẻ có vấn đề về trí tuệ còn ăn thịt người!

Quả thực là phát hiện lần này đã khiến toàn hệ thống cảnh sát chấn động.

Đối với đám người Bạch Du và Bạch Gia Dương mà nói, điều bọn họ quan tâm nhất là sự an toàn của Từ Ánh Chi.

Tất cả mọi người đã dự đoán kết quả xấu nhất, dù sao bọn họ cũng đối đầu với hai kẻ biến thái.

Từ Ánh Chi mất tích bốn ngày, dù có còn sống thì cũng có khả năng đã trải qua sự tra tấn vô cùng bi thảm.

Chẳng qua là khi ôm Từ Ánh Chi ra khỏi hầm đất, tay chân của cô ấy vẫn còn nguyên vẹn, cả quần áo cũng còn nguyên vẹn, chỉ có trạng thái tinh thần của Từ Ánh Chi là không ổn mà thôi. Sau khi thấy có người tới, cô ấy thét chói tai không ngừng, chỉ cần có người đụng vào người cô ấy, cô ấy sẽ sợ tới mức run rẩy cả người.

Đối với Bạch Gia Dương mà nói, chỉ cần Từ Ánh Chi còn sống, chỉ cần cô ấy vẫn còn sống là được.

Từ Ánh Chi được đưa vào bệnh viện để kiểm tra, sau khi kiểm tra xong, cổ và đầu gối của cô ấy đều bị thương. nhưng vô cùng may mắn là trừ những vết thương ngoài da này ra thì cô ấy không có bất cứ dấu vết bị xâm hại và tra tấn nào.

Cầu Tiêu Hành bị bắt cùng ngày.

Lúc đầu gã ta không chịu nhận tội nhưng có công cụ là anh trai của gã ta, cho dù gã ta có chống cự thì cũng chỉ phí công mà thôi.

Sau khi chống cự suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng gã ta chọn nhận tội.

Hóa ra mười mấy bộ t.h.i t.h.ể được gom góp từ thời cha của gã ta, nói cách khác, cha của gã ta cũng là một kẻ biến thái.

Sau khi anh em bọn họ ra đời, người nhà rất nhanh đã nhận ra sự khác thường của anh trai Cầu Tiêu Ảnh, bẩm sinh không chỉ có sáu ngón chân, mà còn là một đứa đần độn. Cha gã ta là một người đàn ông vô cùng coi trọng thể diện, không thể chịu nổi việc sau này bị người ta cười nhạo là mình đã sinh ra một đứa đần độn, vì thế ông ta đã đưa ra quyết định, để cho anh trai gã ta "Chết yểu", sau đó vứt xuống hầm đất.

Hai anh em bọn họ lớn lên trong sự soi sáng biến thái của cha, mẹ bọn họ yếu đuối không có năng lực, dưới sự đe dọa của cha gã ta, bà ta còn phối hợp với cha gã ta để lừa gạt các cô gái trẻ tuổi tới nhà mình.

Còn lý do không chạm vào Từ Ánh Chi là vì gã ta muốn đợi giông bão qua đi rồi bắt cóc Bạch Du, sau đó thưởng thức từng người một với anh trai gã ta.

Sau khi nói ra những lời này, đương nhiên là Cầu Tiêu Hành đã bị đồng chí cảnh sát "Yêu thương" một trận.

Trong hầm đất ở nhà họ Cầu, ngoài đào ra mấy bộ xương người, còn có vài tấm ảnh chụp thiếu lễ độ của phái nữ, trong đó có cả Từ Ánh Chi.

Chương 230: Chương 230

DTV-EBOOK

Điều này cũng giải thích lý do tại sao Từ Ánh Chi lại bị gã ta đe dọa.

Do vụ án lần này vô cùng nghiêm trọng, bên trên lo rằng sẽ khiến xã hội hoang mang và chấn động, thế nên sau khi điều tra chi tiết xong cũng không công bố ra bên ngoài, đồng thời nhanh chóng thực thi xử tử bằng s.ú.n.g đối với cặp anh em Cầu Tiêu Hành và Cầu Tiêu Ảnh.

Một ngày trước khi Cầu Tiêu Hành bị xử tử bằng súng, gã ta đã đưa ra một yêu cầu với Nguy Hán Nghị: "Tôi muốn gặp đồng chí Bạch."

Nguy Hán Nghị nở nụ cười: "Mày muốn có cái cứt ý! Tao khuyên mày nên ngậm miệng lại, khỏi phải c.h.ế.t tới nơi còn bị người ta đánh!"

Bạch Du cũng không biết chuyện này, vì một ngày trước, cô, Giang Lâm, anh cả của cô và chị Ánh Chi đã ngồi xe lửa trở về thủ đô.

Anh cả của cô và chị Ánh Chi quyết định trở về thủ đô, sau này sẽ không bao giờ quay lại thành phố Quảng đau lòng đó nữa.

Trạng thái tinh thần của chị Ánh Chi vẫn không ổn như trước, may là anh cả của cô vẫn luôn ở bên cạnh cô ấy.

Cô tin chắc rằng hai người sẽ vượt qua cửa ải này.

***

Ba ngày sau, bốn người đã về tới thủ đô.

Hai người đàn ông là Giang Lâm và Bạch Gia Dương xách hành lý, còn Bạch Du thì nắm tay chị Ánh Chi đi theo đoàn người ra khỏi ga xe lửa.

Bạch Du vốn định ngồi tàu điện, hoặc ngồi xe buýt để về thật nhanh, ai ngờ vừa mới ra khỏi ga tàu lửa, cô đã thấy ven đường đậu một chiếc xe con Hồng Kỳ, khiến mọi người xung quanh nhìn chăm chú nhiều lần.

Bạch Du cảm thấy chiếc xe con kia khá quen mắt, không chờ cô lên tiếng thì cửa sổ xe đã được quay xuống, chú Vương ngồi ở vị trí tài xế vẫy tay với bọn cô.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Giang Lâm: "Chuyện gì vậy...?"

Giang Lâm: "Trước khi lên xe anh đã gọi điện cho ông nội, để cho ông nội sắp xếp chú Vương tới đón chúng ta, chúng ta về lấy sổ hộ khẩu trước, sau đó đi làm sổ chứng nhận."

Bạch Du trợn to mắt: "Cần... Gấp như vậy không?"

Bây giờ chỉ vừa mới về tới thủ đô, chờ hai ba ngày nữa mọi người nghỉ ngơi xong thì cũng không trễ.

Hai người Bạch Gia Dương và Từ Ánh Chi cũng bị sự "Gấp gáp" của Giang Lâm làm khiếp sợ.

Bạch Gia Dương: "Du Du nói đúng đấy, không cần phải gấp gáp như vậy đâu, vả lại cha anh vẫn chưa biết chuyện các em muốn kết hôn, nên nói với cha một tiếng thì sẽ tốt hơn."

Còn sính lễ đồ nữa.

Trước đó bởi vì chuyện của Ánh Chi nên anh ấy không có tâm tư để suy nghĩ chuyện này, bây giờ nghĩ kỹ lại thì cảm thấy thực sự quá hời cho Giang Lâm.

Giang Lâm: "Để tránh đêm dài lắm mộng, nay làm sổ chứng nhận là tốt nhất, còn phía cha em thì em sẽ giải thích sau với cha."

Cha em…

Bạch Gia Dương nghe thấy cách gọi này, khóe miệng anh ấy co giật vài cái: "Dù vậy cũng không thể sơ sài như thế được, còn sính lễ nữa…"

Anh ấy còn chưa nói dứt câu, Giang Lâm đã lên tiếng cắt ngang: "Máy thu thanh, xe đạp, máy khâu và đồng hồ đeo tay, thêm sính lễ mười nghìn đồng nữa."

Mười nghìn đồng, ngàn dặm mới có một.

Bạch Du rùng mình, khuôn mặt không khỏi nóng lên.

Chẳng qua là khi Bạch Gia Dương và Từ Ánh Chi nghe thấy con số này, suýt chút nữa là đã rớt cằm xuống đất.

Bạch Gia Dương không dám tin, anh ấy hỏi lại một lần nữa: "Em nói sính lễ bao nhiêu cơ?"

Giang Lâm: "Mười nghìn đồng, bây giờ em chỉ có nhiêu đây thôi nhưng em còn có một căn nhà đứng tên em nữa, sau khi kết hôn em sẽ chuyển giao cho Du Du đứng tên căn nhà."

Bạch Gia Dương và Từ Ánh Chi vô cùng ngạc nhiên.

Mười! Nghìn! Đồng!

Đầu năm nay trên cả nước chẳng có được bao nhiêu nhà có được mười mấy nghìn đồng.

Giang Lâm trẻ tuổi mà đã có nhiều tiền tiết kiệm như vậy, thậm chí còn dùng toàn bộ để làm sính lễ.

Trong lòng Bạch Gia Dương không biết nên cảm thấy dễ chịu hay cảm thấy đau lòng nữa.

Chương 231: Chương 231

DTV-EBOOK

Anh ấy chỉ có thể lấy ra sính lễ một nghìn đồng, so với Giang Lâm, quả thực là quá nghèo mà!

Quả nhiên không có so sánh thì sẽ không có đau thương.

Bạch Gia Dương thiếu tự tin tới mức không dám nhìn thẳng vào mắt Từ Ánh Chi.

Chẳng qua là Từ Ánh Chi lại không thèm muốn những thứ này, thực ra mấy ngày qua, cô ấy vẫn luôn xoắn xuýt.

Năm ngoái khi cô ấy bị Cầu Tiêu Hành lợi dụng trong lúc mê man, đồng thời bị chụp ảnh thiếu lễ độ, sau đó Cầu Tiêu Hành dùng những bức ảnh đó để đe dọa cô ấy.

Cô ấy biết rằng đi tố giác là cách làm lý trí nhất nhưng sau khi tố giác thì tiếng tăm của cô và gia đình sẽ bị ảnh hưởng.

Cô ấy sợ người khác nhìn mình bằng ánh mắt khác thường, lại càng lo Bạch Gia Dương sẽ ghét bỏ cô ấy, thế nên cô ấy không có can đảm để vạch trần Cầu Tiêu Hành, cuối cùng gây ra bi kịch như vậy.

Tuy Bạch Gia Dương luôn miệng nói không quan tâm tới những chuyện đó, còn không chút do dự mà từ bỏ công việc ở thành phố Quảng vì cô ấy, cũng cam kết rằng khi về tới thủ đô thì sẽ nhận sổ chứng nhận và làm đám cưới với cô ấy.

Nhưng một kẻ "Không trong sạch" như cô ấy, làm sao có thể xứng đôi với anh ấy?

Cô ấy đã nghĩ xong, sau khi trở về thủ đô, cô ấy sẽ nói lời chia tay.

Khi thấy Giang Lâm và Bạch Du hạnh phúc như thế, cô ấy không kiềm được mà nảy sinh lòng khao khát.

Giang Lâm nhìn đồng hồ đeo tay: "Chúng ta về lấy hộ khẩu rồi còn phải tới cục cảnh sát một chuyến nữa, vì bây giờ em vẫn chưa có đơn vị nên cần phải tới cục cảnh sát để xin đóng dấu vào giấy tờ, sau đó chúng ta phải tới cục dân chính. Bây giờ là bốn giờ mười hai phút, còn một tiếng mười tám phút nữa là cục dân chính sẽ hết giờ làm việc, thời gian gấp rút, đồng chí Bạch Du, em đã suy nghĩ kỹ chưa?"

"…"

Bạch Du nhìn anh, nghi ngờ hỏi: "Đừng nói là cả đơn xin anh cũng viết xong dùm em rồi đấy nhé?"

Giang Lâm gật đầu: "Ừ."

Bạch Du: "…"

Ánh nắng mặt trời xuyên qua cành cây già trăm năm, chiếu thẳng lên trên người Giang Lâm, anh khoác bộ quân phục, dáng người cao lớn thẳng tắp, đứng ở nơi đó khiến người ta cảm thấy vô cùng yên lòng.

Bạch Du đón lấy ánh nắng mặt trời, đối diện với ánh mắt của anh, cô gật đầu nói: "Được, vậy chúng ta đi nhận sổ chứng nhận thôi."

Tới nước này rồi, cô không thể nói không được, lúc đó sẽ khiến người ta cảm thấy rất đau lòng.

Hơn nữa, chuyện nhận sổ chứng nhận cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, nếu mọi chuyện đã chuẩn bị xong xuôi, vậy nay đi nhận sổ chứng nhận cũng được.

Giang Lâm nhìn cô, khuôn mặt dần nhiễm ý cười: "Ừ."

Một chiếc xe con miễn cưỡng chứa bốn người và một đống hành lý.

Vừa lên xe, chú Vương đã nở nụ cười ân cần, ông ấy nhìn về phía Bạch Du rồi nói: "Ông chủ nói muốn gặp cháu, để cho cháu nghỉ ngơi rồi đến gặp ông ấy ngay."

Bạch Du chưa kịp lên tiếng, Giang Lâm đã nói trước: "Chú Vương, chờ chút nữa khi nhận sổ chứng nhận xong thì cháu sẽ dẫn Du Du đến gặp ông nội, bây giờ phiền chú lái xe tới nhà họ Bạch."

Chú Vương khựng lại: "Sổ chứng nhận? Nhận sổ chứng nhận gì?"

Giang Lâm: "Sổ kết hôn."

Chú Vương: "?"

Nhưng Giang Lâm lại không cho chú Vương cơ hội dò hỏi tiếp nữa, anh liếc mắt nhìn sang, chú Vương ngậm miệng lại theo bản năng.

Ngày thường chặng đường phải mất hai chục phút, lần này chú Vương chỉ dùng mười tám phút là đã lái xe tới trước cửa nhà họ Bạch.

Vừa xuống xe, Giang Lâm đã lấy hành lý và quà xuống, anh nói với Bạch Du: “Anh mang hành lý vào trong, em đi lấy hộ khẩu, mười phút đủ chứ?”

Bạch Du: “…”

Người biết thì sẽ biết là bọn họ đi nhận sổ kết hôn, người không biết thì sẽ nghĩ là bọn họ vội đi đầu thai.

Đối diện với ánh mắt kiên định của Giang Lâm, cô chỉ có thể gật đầu.

Chương 232: Chương 232

DTV-EBOOK

Vì vậy, hai người một người xách hành lý, một người xông về phía cửa chính, bỏ lại Bạch Gia Dương và Từ Ánh Chi nhốn nha nhốn nháo trong gió.

Trong nhà không có ai, may là Bạch Du có mang theo chìa khóa, cô cũng biết hộ khẩu để ở đâu.

Thời gian cô tìm hộ khẩu, thật ra không cần tốn tới mười phút, chỉ tốn năm phút mà thôi.

Chẳng qua là khi cô vừa bước ra khỏi nhà là đã thấy bà Bạch vừa tán gẫu quay trở về.

Bà Bạch thấy cháu trai lẫn cháu gái của mình về cùng một lúc, bà kích động tới mức viền mắt đỏ bừng: "Gia Dương! Bé Du!"

"Bà nội!"

Rời nhà lâu như vậy, Bạch Du thực sự rất nhớ bà nội, cô nhào tới ôm bà nội, viền mắt cũng không nhịn được mà đỏ bừng.

"Sao các cháu quay về mà không báo trước với người nhà một tiếng, bà bảo cha các cháu đi đón các cháu, còn Ánh Chi nữa, người nhà cháu cũng không biết cháu đã về, mấy cái đứa này cũng thật là, trong nhà cũng không còn thịt..."

Bà Bạch vừa mừng vừa sợ, bà Bạch cảm thấy trước mắt mình như bị một cái bóng đen bao phủ, bà ngẩng đầu nhìn lên: "Giang Lâm, cháu cũng ở đây à?"

Giang Lâm gật đầu: “Đáng nhẽ phải thăm các thành viên trong gia đình trước nhưng bây giờ cháu và Du Du phải đi nhận sổ chứng nhận rồi, sau khi nhận sổ chứng nhận xong, cháu và ông nội sẽ tới nhà để thăm chính thức.”

Nói xong, anh nắm tay Bạch Du đi về phía xe con.

“?”

Bà Bạch sửng sốt nửa ngày rồi mới định thần lại: “Nhận sổ chứng nhận gì?”

Bạch Du ngồi trong xe la to: “Bà nội, cháu để anh cháu giải thích với bà.”

Nói xong, một tiếng “Vèo” vang lên, chiếc xe bay ra ngoài.

Bà Bạch: “…”

Bạch Gia Dương: “…”

Tán gẫu tốn mười phút, chặng đường tới cục cảnh sát cũng tốn mười phút, còn dư lại ba mươi lăm phút.

Vừa tới cục cảnh sát, Giang Lâm lại nắm lấy tay Bạch Du một lần nữa, kéo cô chạy vào trong cục cảnh sát.

Sau khi tới cục cảnh sát, vì không báo trước nên phải xếp hàng tốn mười phút, đóng dấu tốn năm phút, khi ra khỏi cục cảnh sát thì chỉ còn lại hai mươi phút.

Chặng đường từ cục cảnh sát tới cục dân chính không xa nhưng giao thông lại bị tắc nghẽn, ngày

thường chặng đường chỉ tốn năm sáu phút, nay lại tốn tận mười lăm phút.

Vừa xuống xe, Giang Lâm đã ôm Bạch Du lên bằng kiểu công chúa, sau đó lấy tốc độ chạy một trăm mét lao về phía cục dân chính.

Bạch Du: "..."

Chú Vương: "..."

Nhân viên làm việc ở cục dân chính sợ hết hồn khi nhìn thấy cảnh này, nếu không phải Giang Lâm đang mặc quân phục, dáng dấp khôi ngô tuấn tú và lịch sự như vậy, nói không chừng là đã bị coi thành người nào đó rồi.

Ánh mắt của tất cả mọi người dừng trên người hai người bọn cô, khuôn mặt Bạch Du đỏ bừng như con tôm luộc, ước có thể giấu mặt mình đi.

Giang Lâm rất bình tĩnh, như thể không có ai bên cạnh mình, anh nói thẳng với nhân viên làm việc: "Chào đồng chí, chúng tôi tới nhận sổ kết hôn."

Nhân viên làm việc liếc mắt nhìn bọn họ, cười nói: "Đương nhiên là có thể nhận sổ kết hôn nhưng anh buông cô ấy ra trước đã, nhận sổ kết hôn không cần phải ôm nhau thân mật như vậy."

Vừa dứt câu, mọi người xung quanh đều nở nụ cười.

Khuôn mặt Bạch Du lại càng đỏ, cô lén lút véo vào một bên vai của Giang Lâm, giọng nói nhỏ như muỗi: "Anh còn không mau thả em xuống!"

"Được."

Lúc này Giang Lâm mới thả cô xuống, sau đó lấy ra toàn bộ giấy tờ đã chuẩn bị sẵn.

Nhân viên làm việc kiểm tra từng phần giấy tờ, lấy ảnh cưới cỡ nhỏ so sánh với dáng vẻ của hai người, sau đó mới lấy ra hai cuốn sổ kết hôn, đưa cho hai người ký tên, sau đó đóng dấu.

Nhân viên làm việc trả lại hai cuốn sổ kết hôn: "Đồng chí, chúc mừng hai người, chúc hai người trăm năm hạnh phúc!"

"Cảm ơn."

Bạch Du nhận lấy sổ kết hôn.

Trước đây cô đã thấy giấy kết hôn của cha mẹ cô, đó chỉ là một tờ giấy, giống như một tờ giấy khen, còn của cô và Giang Lâm là sổ chứng nhận kết hôn.

Chương 233: Chương 233

DTV-EBOOK

Phía trên sổ kết hôn là ảnh chụp của chủ tịch, ở giữa trích lời của chủ tịch, phía dưới cùng mới là ba chữ "Sổ kết hôn", màu đỏ rực rỡ, tràn ngập cảm giác vui mừng, phía sau là mười sáu chữ to màu đỏ: Cần cù tiết kiệm chăm lo việc nhà, cần cù tiết kiệm xây dựng đất nước.

Trang bên trong của sổ kết hôn, bên trái là "Chỉ thị tối cao", bên phải mới là thông tin của cô và Giang Lâm, trên đó viết…

"Giang Lâm, nam, hai mươi lăm tuổi, Bạch Du, nữ, mười tám tuổi, tự nguyện kết hôn, qua xét duyệt đã đáp ứng đủ các quy định kết hôn của luật hôn nhân Trung Quốc, số chứng nhận này đã được cấp phát.

Ngày hai mươi tám tháng chín năm một nghìn chín trăm bảy mươi sáu."

Nhìn số kết hôn trước mắt, Bạch Du có cảm giác nói không nên lời.

Đời trước cô gả cho Giang Khải, đời này cô lại gả cho anh ruột của Giang Khải là Giang Lâm.

Đúng là không thể tưởng tượng nổi mà.

Chẳng qua là sổ kết hôn màu đỏ rực đã nói cho cô biết, đây là sự thật, không phải là mơ.

Sau khi Giang Lâm chỉnh lý lại toàn bộ giấy tờ, anh cảm ơn nhân viên làm việc, sau đó nhìn Bạch Du rồi nói: "Ngắm kỹ chưa?"

Lúc này Bạch Du mới định thần lại, khuôn mặt đỏ bừng: “Ngắm kỹ rồi.”

Giang Lâm: “Đưa cho anh, để anh giữ.”

Bạch Du ngoan ngoãn gật đầu: “Được.”

Sau khi Giang Lâm nghiêm túc cất sổ kết hôn xong, anh nắm tay cô một lần nữa: “Chúng ta đi thôi.”

Bạch Du không di chuyển, mắt thấy nhân viên làm việc đã bắt đầu thu dọn đồ đạc để tan làm, lúc này cô mới nhỏ giọng nói: “Chân em bị tê…”

Đáy mắt Giang Lâm lóe lên ý cười, anh khom lưng bế cô lên thêm một lần nữa.

Ánh mắt của mọi người xung quanh đồng loạt nhìn về phía bọn họ một lần nữa.

Bạch Du vùi mặt vào cổ Giang Lâm, lần này cả mang tai cũng đỏ bừng.

Giang Khải và Lương Thiên Vũ đi từ nhà hàng Quốc Doanh tới.

Nắng chiều nhiễm đỏ cả bầu trời như quả cam, giống y như khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của Giang Khải: “Giang Vũ nghĩ mình là cái cứt gì, nó có tư cách gì mà dám chạy tới trước mặt tôi kêu gào chứ?”

Tên Giang Vũ được đơn vị phái tới Hà Nam để bồi dưỡng một tháng, sau khi trở về biết Bạch Du đã tới Nam Kinh để giải sầu thì đã chạy tới kiếm Giang Khải, lúc đó anh ta nói thế này…

“Anh năm, Du Du vì né tránh anh mà chạy tới tận Nam Kinh để giải sầu, sau này phiền anh cách xa Du Du một chút, còn nữa, sau này em sẽ kết hôn với Du Du, mong anh bỏ qua cho.”

Tên ngạo mạn, muốn cưới Bạch Du?

Bạch Du có thể vừa ý nó ư? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Giang Khải lại càng tức giận, nếu không phải anh ta sợ ông nội biết, lúc đó anh ta đã đánh Giang Vũ một trận rồi.

Lương Thiên Vũ an ủi: “Anh Giang Vũ đừng tức giận vì một thằng không xứng đáng, một người văn thao võ lược như anh Giang Khải thì mới có thể ôm người đẹp về nhà, tựa như chú rể bên kia.”

Những lời này lọt vào lỗ tai Giang Khải khiến anh ta cực kỳ dễ chịu.

Anh ta nhìn về phía Lương Thiên Vũ chỉ, thì thấy một người đàn ông cao lớn vạm vỡ ôm một người phụ nữ bước ra khỏi cục dân chính, sau đó bước vào trong một chiếc xe con Hồng Kỳ.

Khuôn mặt tài xế lái xe con Hồng Kỳ rất giống chú Vương.

Không đúng, đó là chú Vương

Còn người đàn ông đó…

Giang Khải mở to miệng: “Thiên Vũ, người đàn ông ở phía đối diện là anh ba của tôi…”

Anh! Ba! Của! Anh! Ta! Kết! Hôn! Rồi!

“Anh ba! Anh ba!”

Giang Khải lấy lại tinh thần, lập tức đuổi theo.

Anh ta không biết tại sao bản thân lại kích động như vậy, nhưng trong lòng có một giọng nói nói với anh ta, anh ta phải tới đó ngay lập tức.

Chẳng qua là anh ta đã chậm một bước, xe con Hồng Kỳ biến mất khỏi trước mắt trong tiếng gào thét của anh ta.

“Đáng ghét!”

Giang Khải ăn đầy khói xe, tức giận tới mức ngũ quan méo mó.

Chương 234: Chương 234

DTV-EBOOK

Suýt chút nữa thôi, suýt chút nữa thôi là anh ta có thể nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh anh ba rồi.

Không biết có phải là do anh ta nhạy cảm không, anh ta luôn cảm thấy cái gáy của cô gái đó hơi quen mắt.

Lương Thiên Vũ chạy tới: "Giang Khải, người vừa rồi thực sự là anh ba của cậu à? Không phải cậu nói anh ta đã tới đảo Quỳnh Châu rồi ư?"

"Làm sao tôi biết?"

Giang Khải nói xong thì tức giận xoay người rời khỏi, anh ta phải nhanh chóng về nói chuyện này với mẹ anh ta.

Thế mà anh ba của anh ta lại lén mọi người đi làm sổ kết hôn, không biết người phụ nữ đó là thần thánh phương nào nữa.

Nhìn bóng lưng dần xa của Giang Khải, Lương Thiên Vũ cũng nhíu mày lại.

Tính tới thời gian này, cách ngày cậu ta và Giang Hựu Hàm đến nhà nghỉ thuê phòng đã được gần một tháng, nếu Giang Hựu Hàm có bầu và nôn nghén vào ngay lúc này, e rằng không thể gạt anh ba của cô ta được nữa.

Nghe Giang Khải nói anh ba của anh ta từng dùng một cước đạp gãy xương sườn của người ta, nếu như anh biết chuyện cậu ta làm Giang Hựu Hàm có bầu, e rằng khó giữ được cái xương sườn của cậu ta!

Nghĩ vậy, Lương Thiên Vũ chạy vội về nhà.

Cậu ta cũng phải về nhà để bàn bạc với mẹ của cậu ta.

Bạch Du không biết chuyện cặp con trai cưng đã ai về nhà nấy để kiếm mẹ của mỗi bên, chẳng qua là cô cũng nghĩ tới Giang Khải: "Chú Vương, ý của chú là Giang Khải không tới quân đội ở Tây Bắc ư?"

Chú Vương nhìn về phía trước mắt, gật đầu nói: "Đúng vậy, ông chủ bảo sẽ cho cậu ấy tới đó muộn một chút."

Nghe ông ấy nói vậy, Bạch Du và Giang Lâm liếc mắt nhìn nhau, đồng thời cũng đoán được nguyên nhân ông nội làm như thế.

Bạch Du chớp mắt một cái: "Ngộ nhỡ lúc đó anh ta nổi điên thì phải làm sao bây giờ?"

Ông nội muốn giải quyết nhanh chóng, ngộ nhỡ Giang Khải nổi điên hoặc phá rối đám cưới của cô, tới lúc đó sẽ khiến mọi người không được vui.

Giang Lâm cong khóe miệng: "Cậu ta không có can đảm đó đâu."

Nghe anh nói vậy, chú Vương ngồi ở đằng trước gật đầu theo bản năng.

TBC

Nhìn thấy người yêu cũ gả cho anh ruột, là một kẻ để bụng và với tính cách của Giang Khải, cho dù anh ta không tức c.h.ế.t thì cũng sẽ tức gần chết.

Chẳng qua là có ông nội ở đây, cho dù anh ta có tức gần c.h.ế.t cũng không dám làm xằng làm bậy.

Vả lại, không cần ông nội đứng ra giải quyết, một mình Giang Lâm cũng đủ giải quyết anh ta rồi.

Bạch Du suy nghĩ rồi cũng gật đầu theo, quả thực là Giang Khải không có can đảm đó.

Vừa nghĩ tới dáng vẻ của anh ta bị mình chọc tức gần c.h.ế.t nhưng vẫn không thể làm được gì, Bạch Du không khỏi mong chờ.

Giang Lâm để chú Vương về trước để báo cáo với ông nội, còn anh thì trở về nhà họ Bạch cùng Bạch Du.

Bà Bạch vừa nhìn thấy Giang Lâm, sắc mặt đã trở nên không vui: "Bà còn nghĩ rằng cháu bắt cóc bé Du nhà bà về nhà mình không định cho về nữa chứ!"

Bà Bạch có lý do tức giận, thằng nhóc thúi dám lôi kéo bé Du đến đảo Quỳnh Châu, bây giờ khi về cũng không giải thích rõ một lời mà đã cuỗm người đi làm sổ kết hôn!

Nếu không phải hai nhà có hôn ước từ lâu, vừa biết chuyện, chắc chắn bà phải đánh gãy chân anh.

Lúc này trong mắt bà Bạch, Giang Lâm không khác nào hồ ly tinh nam cả, hút linh hồn của Bạch Du.

"Bà nội, cháu nhớ bà lắm."

Sau khi làm sổ chứng nhận thì đã là vợ chồng, dù sao cũng là cô quyết định đến đảo Quỳnh Châu để tìm Giang Lâm, coi như là cô gây nên chuyện này, do đó cô nên dập lửa mới đúng.

Chẳng qua là khi cô vừa lên tiếng, bà Bạch đã ném một ánh mắt sắc như d.a.o tới: “Cháu ngồi một bên đừng có lên tiếng, chút nữa bà sẽ dạy bảo lại cháu!”

Một cô gái trẻ tuổi lặn lội ngàn dặm xa xôi để tới đảo Quỳnh Châu, dù cho có người khác đi chung nhưng lỡ xảy ra chuyện nguy hiểm, bọn họ roi không đủ dài để quất tới bụng ngựa, đây là không suy nghĩ cho người nhà.

Chương 235: Chương 235

DTV-EBOOK

Chẳng qua là lúc đó bà nói chuyện điện thoại với cô không tiện, đầu tiên là tiền điện thoại quá mắc, thứ hai là người vẫn chưa về, bà không muốn dọa cô sợ không dám về nhà, nhưng bây giờ cô đã an toàn về nhà rồi, chút nữa bà nhất định phải dạy bảo cô lại một trận mới được.

"..."

Bạch Du không ngờ rằng không cứu được người, còn tự dẫn lửa tới trên người mình nữa.

Nếu biết trước như vậy thì cô đã không thèm quan tâm tới anh rồi.

Giang Lâm đảo mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy chán nản của cô, môi mấp máy, anh bước tới khom người thấp xuống trước mặt bà Bạch rồi nói: "Cháu xin lỗi bà nội, chuyện này vốn phải nhận được sự đồng ý của bà và bậc trên khác. Nhưng đầu tiên là chuyện này có nguyên nhân của nó, thứ hai là để tránh đêm dài lắm mộng, thứ ba là ngày nghỉ của cháu không nhiều, cuối cùng còn phải thảo luận một loạt công việc như thuê người trang trí đám cưới, thế nên khi vừa xuống xe là cháu đã vội kéo Du Du đi làm sổ chứng nhận. Xin bà nội tha lỗi cho cháu, dù cháu hành động có chút gấp gáp nhưng bà nội có thể yên tâm về phẩm chất con người của cháu, ở ngay đây cháu xin cam đoan với bà nội, chắc chắn cuộc đời này cháu sẽ không phụ Du Du."

Nói tới đây, ánh mắt anh nhìn về phía Bạch Du, đúng lúc Bạch Du cũng nhìn về phía anh.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trái tim của Bạch Du giật thót, "Bùm" một tiếng, cả khuôn mặt cô trở nên đỏ bừng.

"Sổ đăng ký kết hôn của bọn cháu đâu, lấy ra cho bà xem."

Suýt chút nữa bà Bạch đã lạc đường trong từng tiếng "Bà nội", sau khi nhìn thấy dáng vẻ của hai người, dù cho có ý định làm khó dễ thì cũng không có cách nào để tiến hành.

Huống chi Giang Lâm đã nói như vậy rồi, phẩm chất con người và cách đối nhân xử thế của anh cũng rất rõ ràng, không chỉ đàng hoàng hơn Giang Khải, ngay cả khi so sánh với toàn bộ đại viện thì cũng là người tốt nhất.

Giang Lâm lập tức lấy sổ đăng ký kết hôn nóng hổi vừa mới tới tay ra, sau đó lấy mấy tấm ảnh chụp dưới đáy tài liệu ra: "Đây là sổ đăng ký kết hôn, còn đây là mấy tấm ảnh cưới cỡ nhỏ của cháu và Du Du, cháu có rửa rất nhiều ảnh cưới, có thể đặt mấy tấm ảnh này trong nhà, sau này bà nội muốn ngắm cũng tiện."

Nghe cô nói vậy, khuôn mặt của bà Bạch nào còn vẻ không vui nữa, bà cầm lấy mấy tấm ảnh chụp để ngắm nghía, ngay sau đó cười tươi như một đóa hoa cúc: "Du Du à, bức này chụp đẹp quá, bức này cũng không tệ..."

Bach Du ngạc nhiên nhìn Giang Lâm, không ngờ tới dáng vẻ người sống chớ lại gần bẩm sinh của anh,

té ra lại biết cách khiến người lớn tuổi vui như vậy.

Không nhìn thấy bà nội cô bị mấy lời ba xạo của anh dụ tới mức mở cờ trong bụng ư?

Hơn nữa anh rửa nhiều ảnh cưới như vậy lúc nào thế, sao cô không biết?

Bà Bạch ngắm kỹ mỗi một tấm ảnh chụp, khen thêm một lần nữa, vô cùng tán thưởng việc Giang Lâm rửa nhiều ảnh cưới: "Chuyện các cháu làm sổ kết hôn, người nhà cháu đã biết chưa?"

Giang Lâm: "Vừa rồi cháu đã để chú Vương về thông báo với ông nội rồi, chẳng mấy chốc là ông nội sẽ biết, còn bên ông bà ngoại của cháu, khi về cháu sẽ tự mình thông báo cho ông bà ngoại biết."

Thông báo cho ông nội, sau đó thông báo cho ông bà ngoại, nhưng lại không thông báo cho cha anh biết, có thể thấy là tình cảm của cặp cha con không được tốt.

Bà Bạch nghe được chuyện ông nội đã biết, bà gật đầu: "Còn sính lễ, vừa rồi bà nghe Gia Dương nói, cháu cho máy thu thanh, xe đạp, máy khâu và đồng hồ đeo tay, thêm mười nghìn lẻ một đồng để làm sính lễ?"

Giang Lâm gật đầu: "Đúng ạ."

Bà Bạch lại lắc đầu: "Nhiều quá rồi, vậy sẽ khiến mọi người chú ý, tục ngữ có câu tiền tài không thể để lòi ra ngoài, cháu chỉ cho một ngàn lẻ một đồng là được."

Chương 236: Chương 236

DTV-EBOOK

Giang Lâm suy nghĩ một lúc, gật đầu lần nữa: "Được ạ, cháu nghe bà nội, cháu sẽ giao tiền tiết kiệm cho Du Du bảo quản, hai ngày nữa cháu cũng sẽ chuyển căn nhà cho Du Du đứng tên."

Bây giờ chỉ vừa mới làm sổ kết hôn mà đã giao ra toàn bộ tiền tiết kiệm, ngay cả căn nhà cũng chuyển cho Du Du, cháu rể như vậy, dù cho có đốt đèn lồng cũng không thể tìm được.

Bà Bạch cảm thấy rất vừa ý, chợt cảm thấy đứa trẻ này quá thật thà: "Bà biết rõ bé Du, từ trước đến giờ có chút bốc đồng, cháu đừng cưng chiều con bé quá."

Bạch Du: "?"

Cô bốc đồng khi nào?

Còn nữa, bà nội cô nói tạo phản là tạo phản, còn tạo phản nhanh như vậy nữa chứ!

Giang Lâm lại không gật đầu: "Du Du rất tốt, vả lại cưới vợ là để cưng chiều mà."

Bạch Du: "..."

Tại sao trước đây cô lại không biết anh có thể nói những lời thế này?

Nếu không phải cô biết đời trước và đời này của anh là gà tơ, cô còn nghi ngờ anh là cao thủ trêu hoa nữa đấy.

Bà Bạch vừa lòng tới mức không thể vừa lòng hơn: "Lời này hay lắm, vợ là để cưng chiều, có vài người

đàn ông theo chủ nghĩa nam quyền, một khi về nhà sẽ tréo nguẩy chân chờ ăn giống như mấy ông lớn, không biết làm việc nhà."

Giang Lâm: "Bà nội cứ yên tâm, mười ba tuổi cháu đã đến trường quân đội, việc nhà nào cũng biết làm, sau này chỉ cần cháu không làm nhiệm vụ thì việc nhà sẽ do cháu làm."

Bà Bạch lặng lẽ cho Giang Lâm thêm mười điểm, thành cháu rể một trăm điểm: "Cháu quả không tệ, giao Du Du cho cháu, bà rất yên tâm."

Bạch Du ngồi coi là đủ rồi.

Khi vừa vào cửa bà nội còn trợn trừng mắt nhìn anh, thế mà chưa được năm phút, Giang Lâm đã trở thành cháu rể một trăm điểm trong lòng bà nội rồi.

Chậc chậc chậc, nếu anh làm thương nhân, e rằng sẽ là gian thương lừa c.h.ế.t người cũng không phải đền mạng.

Bạch Du oán thầm trong bụng, thấy Giang Lâm chợt nhìn về phía cô: "Lần này anh về để nói chuyện đám cưới với người nhà, chốc nữa người lớn trong nhà sẽ tới để thương lượng chuyện đám cưới."

Nói xong, anh đứng dậy.

Bạch Du vội nói: "Máy thu thanh, xe đạp, máy khâu và đồng hồ đeo tay mà anh nói trước đó, em có vài ý kiến."

Nghe cô nói như vậy, Giang Lâm ngồi xuống một lần nữa: "Ý kiến gì, em nói xem."

Bạch Du: "Có vài thứ không dùng được, em cảm thấy không cần mua vì thể diện, ví dụ như máy

khâu, em không may quần áo, cũng không có ý định học, mua rồi cũng không dùng tới, vả lại chẳng còn bao lâu nữa là chúng ta sẽ tới đảo Quỳnh Châu, không thể vận chuyển mấy thứ này qua đó đâu nhỉ?"

Vận chuyển từ thủ đô đến đảo Quỳnh Châu, phí vận chuyển đủ để mua thêm một cái may khâu nữa rồi, nhưng nếu không vận chuyển qua đó, để ở thủ đô đóng bụi, vậy thì rất lãng phí.

Giang Lâm: "Em nói có lý, vậy khi nào chúng ta tới đảo Quỳnh Châu, anh sẽ cho người mua TV và xe đạp, còn đồng hồ đeo tay thì không thể nào tiết kiệm được."

Anh chú ý thấy cô không đeo đồng hồ đeo tay từ lâu rồi, chẳng qua là cửa hàng bách hóa ở đảo Quỳnh Châu không có đồng hồ đeo tay phù hợp với phái nữ, khi ở thành phố Quảng lại xảy ra chuyện đó nên tới tận bây giờ vẫn chưa thể mua được.

Quả thực là Bạch Du muốn có một cái đồng hồ đeo tay, nghĩ tới chuyện lúc trước khi ở thành phố Quảng không mua được máy chụp hình, cô nhân cơ hội nói: "Em còn muốn có một cái máy chụp hình nữa."

Giang Lâm: "Được."

Bạch Gia Dương vừa vào nhà sau khi đưa Từ Ánh Chi về đã nghe bọn cô nói vậy, suýt chút nữa đã giật mình: "Giang Lâm, em cho nhiều lắm rồi, em không thể cưng chiều Du Du như vậy được, em làm vậy sẽ rất dễ khiến nó nhiễm thói xấu đó."

Giang Lâm cưng chiều em gái, đương nhiên là Bạch Gia Dương cảm thấy mừng rồi, nhưng anh ấy vẫn còn chưa cưới vợ, Giang Lâm cưng chiều vợ điên

cuồng như thế, khiến anh ấy cảm thấy vô cùng áp lực.

Chương 237: Chương 237

DTV-EBOOK

Bạch Gia Dương định xuống nông thôn để cúng bái một cái nhưng sắc trời đã không còn sớm, lại không có xe con, chỉ có thể tạm thời bỏ ý định, khi nào rảnh rỗi sẽ xuống cúng bái.

Bạch Du không có quá nhiều thiện cảm với người cậu này, thế nên không cảm thấy đau lòng mấy.

Tới giờ ăn cơm tối, cha và mẹ cô vẫn chưa quay về.

Bà nội làm mỳ sợi cho cô và anh cả, còn đặc biệt đến nhà hàng Quốc Doanh để mua hai bát canh thịt cừu nướng, đổ vào trong mì sợi, thịt dê có vị đậm đà thơm ngon, ăn rất ngon.

Thím Thái ở cách vách biết cô về nên cố ý tặng món trác tương miến.

Tài nghệ nấu ăn của thím Thẩm không được giỏi nhưng bà ấy làm món trác tương miến rất là ngon, có người nói nhà bà ấy được ông cha truyền lại một tờ công thức, thế nên mới có thể làm món trác tương miến ngon như vậy.

Bên trong trác tương miến có thêm thịt lợn băm, trộn đều với mì sợi, đơn giản nhưng ngon tới mức bùng nổ vị giác.

Sau khi ăn xong, Bạch Du cũng đưa ra quyết định.

Cô quyết định tạm thời không nói chuyện sai trái của mẹ với mọi người, sau khi đám cưới của cô và Giang Lâm xong xuôi thì cô sẽ nói toàn bộ.

***

Giang Lâm không về nhà dòng thứ ba, mà là tới tứ hợp viện của ông Giang.

Ông Giang đã đợi Giang Lâm tới đây từ lâu, vừa thấy anh vào nhà là đã nói: "Cháu bắt đầu nhớ thương Du Du từ lúc nào?"

Giang Lâm khựng lại: "Cháu không nhớ."

Ông Giang không muốn buông tha cho anh dễ dàng như vậy: "Ông thấy cháu đã nhớ thương Du Du từ nhỏ nhưng Du Du lại thích Giang Khải, cháu mới không nói có đúng không?"

"Cháu đừng vội phủ nhận, khi còn nhỏ cháu luôn đối xử lạnh lùng với mọi người nhưng mỗi khi trong nhà có đồ ăn ngon, cháu sẽ luôn chừa lại một phần cho Du Du, ngay cả Giang Khải cũng không có phần, có lần bà nội cháu làm búp bê vải con cọp cho cháu, Giang Khải khóc lóc giành với cháu mấy lần nhưng cháu không chịu cho nó, thế mà khi Du Du nhắc tới, cháu lại cho con bé ngay lập tức, cháu còn nói mình không nhớ thương người ta ngay từ nhỏ?"

Giang Lâm: "…"

Ông Giang coi việc vạch trần anh làm niềm vui: "Còn có năm đó nữa, Du Du bị mẹ con bé ép tắm nước lạnh nên phát sốt, cháu chạy tới nhà người ta cuỗm Du Du về nhà họ Giang, sau đó cháu còn nói mình sẽ không để Du Du về nhà họ Bạch."

Giang Lâm: "…"

Chuyện xảy ra lúc Bạch Du được bốn tuổi.

Mùa hè năm đó vô cùng nóng bức, nhiều ngày không có mưa, việc sử dụng nước trở thành thứ vô cùng túng thiếu, có rất nhiều người lựa chọn không cho con cái tắm rửa vì hủy bỏ hẹn ước sử dụng nước, nhà họ Bạch cũng vậy.

Chẳng qua là ngày đó Bạch Du và chị họ của cô ra ngoài chơi, khi về Bạch Du trở thành con khỉ dính đầy bùn, cô khóc nói chị họ đẩy cô vào vũng bùn nhưng mẹ cô là Tần Chính Nhân lại không tin, trái lại còn chửi cô là đồ nói dối.

Khi đó Tần Chính Nhân không thèm đếm xỉa tới vẻ mặt tủi nhục của Bạch Du, bà ta lấy một chậu nước lạnh cho cô tắm, lúc trước Bạch Du được bà Bạch chăm sóc, sau đó được cha cô là Bạch Phi Bằng đưa về, do đó mà Tần Chính Nhân không biết con gái mình không thể tắm nước lạnh.

Bạch Du lau sạch nước mắt, nói bằng giọng yếu ớt với mẹ rằng cô muốn tắm nước nóng, cô sợ nước lạnh, Tần Chính Nhân nghe vậy, bà ta không có kiên nhẫn, thế là đánh mấy bạt tay lên trên m.ô.n.g của cô, còn mắng cô là đồ phiền phức và đồ làm ra vẻ, sau đó bà ta cởi sạch đồ của Bạch Du rồi ném cô vào trong chậu tắm.

Bạch Du bị mẹ cô chà lau tới mức cả người đỏ ửng, khóc khàn cả giọng, cho tới khi hàng xóm qua khuyên bảo thì Tần Chính Nhân mới bỏ qua cho cô.

Sau đó anh nghe được chuyện này từ những người trong đại viện, lúc ấy anh đang đến trường đi học, khi anh về thì thấy Bạch Du trong bụi hoa quế ở đại viện, cơ thể nho nhỏ co tròn, run lẩy bẩy vì lạnh.

Chương 238: Chương 238

DTV-EBOOK

Bạch Gia Dương định xuống nông thôn để cúng bái một cái nhưng sắc trời đã không còn sớm, lại không có xe con, chỉ có thể tạm thời bỏ ý định, khi nào rảnh rỗi sẽ xuống cúng bái.

Bạch Du không có quá nhiều thiện cảm với người cậu này, thế nên không cảm thấy đau lòng mấy.

Tới giờ ăn cơm tối, cha và mẹ cô vẫn chưa quay về.

Bà nội làm mỳ sợi cho cô và anh cả, còn đặc biệt đến nhà hàng Quốc Doanh để mua hai bát canh thịt cừu nướng, đổ vào trong mì sợi, thịt dê có vị đậm đà thơm ngon, ăn rất ngon.

Thím Thái ở cách vách biết cô về nên cố ý tặng món trác tương miến.

Tài nghệ nấu ăn của thím Thẩm không được giỏi nhưng bà ấy làm món trác tương miến rất là ngon, có người nói nhà bà ấy được ông cha truyền lại một tờ công thức, thế nên mới có thể làm món trác tương miến ngon như vậy.

Bên trong trác tương miến có thêm thịt lợn băm, trộn đều với mì sợi, đơn giản nhưng ngon tới mức bùng nổ vị giác.

Sau khi ăn xong, Bạch Du cũng đưa ra quyết định.

Cô quyết định tạm thời không nói chuyện sai trái của mẹ với mọi người, sau khi đám cưới của cô và Giang Lâm xong xuôi thì cô sẽ nói toàn bộ.

***

Giang Lâm không về nhà dòng thứ ba, mà là tới tứ hợp viện của ông Giang.

Ông Giang đã đợi Giang Lâm tới đây từ lâu, vừa thấy anh vào nhà là đã nói: "Cháu bắt đầu nhớ thương Du Du từ lúc nào?"

Giang Lâm khựng lại: "Cháu không nhớ."

Ông Giang không muốn buông tha cho anh dễ dàng như vậy: "Ông thấy cháu đã nhớ thương Du Du từ nhỏ nhưng Du Du lại thích Giang Khải, cháu mới không nói có đúng không?"

"Cháu đừng vội phủ nhận, khi còn nhỏ cháu luôn đối xử lạnh lùng với mọi người nhưng mỗi khi trong nhà có đồ ăn ngon, cháu sẽ luôn chừa lại một phần cho Du Du, ngay cả Giang Khải cũng không có phần, có lần bà nội cháu làm búp bê vải con cọp cho cháu, Giang Khải khóc lóc giành với cháu mấy lần nhưng cháu không chịu cho nó, thế mà khi Du Du nhắc tới, cháu lại cho con bé ngay lập tức, cháu còn nói mình không nhớ thương người ta ngay từ nhỏ?"

Giang Lâm: "…"

Ông Giang coi việc vạch trần anh làm niềm vui: "Còn có năm đó nữa, Du Du bị mẹ con bé ép tắm nước lạnh nên phát sốt, cháu chạy tới nhà người ta cuỗm Du Du về nhà họ Giang, sau đó cháu còn nói mình sẽ không để Du Du về nhà họ Bạch."

Giang Lâm: "…"

Chuyện xảy ra lúc Bạch Du được bốn tuổi.

Mùa hè năm đó vô cùng nóng bức, nhiều ngày không có mưa, việc sử dụng nước trở thành thứ vô cùng túng thiếu, có rất nhiều người lựa chọn không cho con cái tắm rửa vì hủy bỏ hẹn ước sử dụng nước, nhà họ Bạch cũng vậy.

Chẳng qua là ngày đó Bạch Du và chị họ của cô ra ngoài chơi, khi về Bạch Du trở thành con khỉ dính đầy bùn, cô khóc nói chị họ đẩy cô vào vũng bùn nhưng mẹ cô là Tần Chính Nhân lại không tin, trái lại còn chửi cô là đồ nói dối.

Khi đó Tần Chính Nhân không thèm đếm xỉa tới vẻ mặt tủi nhục của Bạch Du, bà ta lấy một chậu nước lạnh cho cô tắm, lúc trước Bạch Du được bà Bạch chăm sóc, sau đó được cha cô là Bạch Phi Bằng đưa về, do đó mà Tần Chính Nhân không biết con gái mình không thể tắm nước lạnh.

Bạch Du lau sạch nước mắt, nói bằng giọng yếu ớt với mẹ rằng cô muốn tắm nước nóng, cô sợ nước lạnh, Tần Chính Nhân nghe vậy, bà ta không có kiên nhẫn, thế là đánh mấy bạt tay lên trên m.ô.n.g của cô, còn mắng cô là đồ phiền phức và đồ làm ra vẻ, sau đó bà ta cởi sạch đồ của Bạch Du rồi ném cô vào trong chậu tắm.

Bạch Du bị mẹ cô chà lau tới mức cả người đỏ ửng, khóc khàn cả giọng, cho tới khi hàng xóm qua khuyên bảo thì Tần Chính Nhân mới bỏ qua cho cô.

Sau đó anh nghe được chuyện này từ những người trong đại viện, lúc ấy anh đang đến trường đi học, khi anh về thì thấy Bạch Du trong bụi hoa quế ở đại viện, cơ thể nho nhỏ co tròn, run lẩy bẩy vì lạnh.

Chương 239: Chương 239

DTV-EBOOK

Khi anh bước tới gọi cô, cô còn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn không bằng bàn tay lên, đôi mắt khóc tới mức sưng đỏ như quả óc chó, dù dáng vẻ đã vô cùng thảm nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gọi anh một tiếng "Anh Lâm".

Chẳng qua là ngay hôm sau cô đã phát sốt, tận bốn mươi lăm độ.

Quá đáng nữa là, khi đó Tần Chính Nhân không phát hiện ra ngay lập tức, bà ta còn dẫn Tần Tâm Hủy ra ngoài mua bánh ngọt, khi về thì mới phát hiện khuôn mặt Bạch Du đã đỏ bừng, bắt đầu nói mê sáng. Lúc này bà ta mới đưa người tới bệnh viện, bác sĩ nói nếu tới muộn một chút nữa thì đầu óc có thể bị sốt hỏng.

Anh không cảm thấy phụ nữ không bằng đàn ông, nhưng phụ nữ trong đại viện khiến anh không thích, Lâu Tú Anh xem như là một, Tần Chính Nhân cũng xem như là một.

Rõ ràng là ông Giang cũng nhớ chuyện năm đó: "Du Du là một đứa bé ngoan, sau này cháu phải đối xử với con bé thật tốt, nếu như cháu có can đảm làm chuyện có lỗi với con bé, không cần nhà họ Bạch ra mặt, ông sẽ là người đầu tiên không tha cho cháu."

Giang Lâm: "Cháu sẽ không làm chuyện có lỗi với cô ấy."

TBC

Ông Giang gật đầu: “Ông đã bảo cha cháu qua đây để bàn bạc về đám cưới.”

“Vâng ạ.”

Giang Lâm đáp lại một tiếng, sau khi đưa mấy tấm ảnh đã rửa khác cho ông ngoại, chuẩn bị gọi điện thoại cho nhà họ La, anh chợt nghe ông nội nói:

“Chuyện Giang Vũ được phái tới Hà Nam để bồi dưỡng, là do cháu nhúng tay vào phải không?”

Giang Lâm không đáp lại.

Ông Giang thấy dáng vẻ của anh, làm sao có thể không đoán ra được chứ, khịt mũi nói: “Cáo già.”

Giang Lâm: “…”

Anh già chỗ nào?

Trước đây anh không quan tâm tới tuổi tác của mình, sau khi ông nội nói anh già nhiều lần, thêm lần trước Bạch Du cũng nói như vậy, khiến anh không thể không nghi ngờ, lẽ nào anh thực sự già như vậy ư?

Nhưng anh chỉ mới có hai mươi lăm tuổi thôi!

Ông Giang công kích cháu trai xong, lúc này mới cầm ảnh lên, ngắm nghía một cách thích thú.

***

Khi nhà họ La nhận được cuộc gọi của Giang Lâm, cả nhà ngạc nhiên tới mức rơi cằm xuống đất.

Sau khi La Hoằng Huân biết chuyện này, anh ấy cũng bị tốc độ của Giang Lâm làm chấn động: “Quả thực là tốc độ của Giang Lâm không lên tiếng thì

thôi, một khi lên tiếng ai nấy cũng ngạc nhiên, trước đó con còn nghĩ rằng nó sẽ sống cô đơn cả đời, không ngờ nó lại đột ngột lên đường như vậy."

Ông La nhặt cằm rớt dưới đất của mình lên: "Giang Lâm nói con bé đó tên là Bạch Du, sao cha lại nhớ người yêu cũ của Giang Khải cũng có cái tên giống vậy nhỉ?"

La Hoằng Huân: "Không phải giống, mà là cái tên này, vả lại không phải là trùng tên, mà là cùng một người."

Cùng một người?

Bà La sợ run người, chợt tỉnh táo lại: "Ý của con là cháu dâu mà Giang Lâm cưới là người yêu cũ của Giang Khải?"

La Hoằng Huân gật đầu: "Không sai, là cùng một người, lần trước khi Giang Lâm tặng bánh táo đỏ cho cô gái đó, con đã cảm thấy không bình thường, nhưng lúc đó con bé vẫn còn là người yêu của Giang Khải, con còn cảm thấy bọn chúng không phải là đang diễn. Nào ngờ vừa ngoảnh đầu lại là con bé đó đã hủy bỏ hôn ước với Giang Khải, ông Giang cho con bé đó chọn một trong những anh em nhà họ Giang để làm người yêu, kết quả là những người khác còn chưa kịp ra tay thì người đã bị Giang Lâm lừa tới tay rồi."

À, cũng không đúng, Giang Vũ đã ra tay.

Chẳng qua là khi vừa ra tay là đã bị Giang Lâm "Tính kế" rồi, tới Hà Nam tận một tháng, sau khi về Bạch Du đã thành vợ của Giang Lâm.

Chậc chậc, đáng thương quá.

Trong lòng La Hoằng Huân cảm thấy đồng cảm với Giang Vũ, lại không nhớ bản thân là người "Nối giáo cho giặc".

Cái cằm của ông La rơi xuống đất một lần nữa, mất nửa ngày mới tìm lại giọng nói của mình: "Có phải là Giang Khải không biết không?"

Chương 240: Chương 240

DTV-EBOOK

Cặp anh em làm người yêu của một cô gái, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy!

Tình cảm của cặp anh em vốn không được tốt, xảy ra chuyện này, e rằng sẽ không đội trời chung.

La Hoằng Huân lắc đầu: "Chưa biết nhưng cũng sắp biết rồi, cha, mẹ, con phải nói rõ để tránh mất lòng trước, đặng lòng sau, thằng nhóc thúi Giang Khải là cái thứ quên cội nguồn, con chắc chắn sẽ đứng về phía Giang Lâm. Giang Lâm lớn tuổi vậy rồi mới có người yêu, cho dù cha mẹ không thích thì tới lúc đó cũng đừng làm khó con gái nhà người ta."

Bà La vừa nghe anh ấy nói là đã cảm thấy không thích: "Thằng nhóc thúi nhà con, lẽ nào trong mắt con, mẹ con là loại người cổ hủ như vậy ư? Con bé đó chưa cưới Giang Khải, không phải chỉ là người yêu thôi à, chẳng lẽ không cho phép người ta chia tay?"

Bà ấy đã lớn tuổi, chuyện lo lắng nhất là chuyện cưới xin của cháu ngoại lớn, bây giờ có chỗ trông cậy rồi, bà ấy vui mừng còn không kịp, làm sao có thể bắt bẻ con gái nhà người ta chứ?

Chỉ cần có thể tận mắt nhìn thấy Giang Lâm lập gia đình, sau này khi xuống suối vàng, bà ấy cũng có mặt mũi để gặp con gái.

Nghĩ tới con gái, bà ấy không kiềm được mà lén lau nước mắt.

Ông La khịt mũi nói: “Thằng nhóc thúi, quả là kẻ xấu không thể nói ra lời tử tế! Con tới phòng sách của cha lấy cái hộp trong ngăn kéo thứ hai ra cho cha ngay bây giờ.”

La Hoằng Huân bị mắng một trận, anh ấy sờ mũi đi về phía phòng sách, chẳng mấy chốc là đã cầm một cái hộp ra.

Ông La nhận lấy cái hộp rồi mở ra, chỉ thấy bên trong đựng một chiếc đồng hồ đeo tay vô cùng đẹp.

Dây đồng hồ của đồng hồ đeo tay làm bằng da trâu màu đen, mặt đồng hồ là màu vàng champagne, bên trong là một hàng kim cương, có hình vẽ vương miệng, phía dưới khắc một vài chữ tiếng Anh, thứ nổi bật nhất trong đó là logo của nó – ROLEX.

Ông La nhìn cái đồng hồ đeo tay nhưng lại trông rất giống không đeo đồng hồ đeo tay, một lúc lâu sau ông ấy thở dài nói: “Cha vốn mua chiếc đồng hồ này để tặng cho chị con, tiếc rằng nó… Bây giờ được dịp tặng cho vợ của Giang Lâm, nhà họ Giang và nhà họ Bạch chuẩn bị bàn bạc chuyện đám cưới, e rằng hai ngày tới bọn họ sẽ không tới đây, bây giờ con đưa đồng hồ qua đó đi.”

Đưa chiếc đồng hồ đeo tay này qua đó, cũng như tỏ rõ lập trường của nhà họ Bạch. Bọn họ không thèm quan tâm tới việc cô gái đó đã từng là người yêu của Giang Khải.

Bà La thấy thế thì cũng vội nói: “Mẹ cũng muốn tặng quà.”

Bà ấy không thể để ông già giành ấn tượng tốt của cháu dâu trước, bà ấy không thể thua được.

Bà La cho một chiếc dây chuyền ngọc trai.

Ngọc trai không phải loại lớn, xinh xắn đẹp đẽ, mỗi viên ngọc trai có cỡ bằng nhau, màu sắc dịu dàng, vô cùng rực rỡ chói mắt khi đặt dưới ánh đèn, vừa nhìn là biết đồ tốt.

La Hoằng Huân: "..."

Khi Giang Lâm chính thức dẫn người tới ra mắt, chắc chắn cha mẹ anh ấy còn cho... Nhiều quà gặp mặt nữa, khiến anh ấy không kiềm được mà bắt đầu ngưỡng mộ Giang Lam.

Dù ngưỡng mộ thì cũng chỉ là ngưỡng mộ, anh ấy vẫn đưa đồ tới cho Giang Lâm.

***

Ông Giang vốn chỉ thông báo cho cha con Giang Khải Bang và Giang Lâm qua đây, nhưng sau khi Lâu Tú Anh và Giang Khải biết chuyện Giang Lâm đã làm sổ chứng nhận, đương nhiên cũng muốn đi theo.

Trên đường tới đây, bọn họ còn gặp cặp anh em dòng thứ tư là Giang Văn và Giang Vũ, sau khi hai người nghe được chuyện này thì vội gọi cha mẹ bọn họ qua đó.

Cuối cùng, không chỉ có dòng thứ ba và dòng thứ tư, ngay cả dòng khác cũng tới.

Đám người hò hét ầm ĩ, ngày thường tứ hợp viện vốn lạnh tanh thoáng cái đã trở nên vô cùng náo nhiệt.

Giang Vũ nhìn về phía Giang Khải, cười khẽ một tiếng: “Lúc trước em còn nghĩ rằng anh năm sẽ kết hôn trước tiên, chẳng ngờ kế hoạch lại thay đổi không thể cản nổi, anh năm bị hủy bỏ hôn ước, từ trước đến giờ anh ba luôn không muốn kết hôn lại đi làm sổ chứng nhận mà không nói lời nào.”

Chương 241: Chương 241

DTV-EBOOK

Giang Khải cắn răng.

Giang Văn không muốn em trai gây chuyện nữa, nhìn anh ấy cảnh cáo một cái, chuyển đề tài: "Không biết anh muốn cưới con gái nhà ai, em cảm thấy rất ngạc nhiên."

Mọi người cũng vô cùng tò mò, thảo luận tới tấp.

"Đúng đó, rốt cuộc là con gái nhà ai? Lúc trước khi trở về Giang Lâm còn nói mình chưa có người yêu, sao lại làm sổ chứng nhận kết hôn nhanh như vậy chứ?"

"Nôn nóng như vậy, chẳng lẽ là có điều bí ẩn?"

"Không biết có điều bí ẩn không nhưng có thể khiến Giang Lâm nôn nóng kết hôn như vậy, chắc chắn cô gái đó không phải là người bình thường."

Trong mắt mọi người Giang Lâm rất ưu tú, nhà nào mà chẳng có người thân của mình, ai lại không muốn thân càng thêm thân với người tài xuất sắc như vậy chứ?

Chẳng qua là những năm gần đây Giang Lâm không thèm quan tâm tới chuyện tìm người yêu, dù cho có là ai mở lời thì anh cũng không gặp mắt.

Những năm gần đây, anh không có nổi một người yêu, mọi người còn nghĩ rằng anh định độc thân suốt cả đời, không ngờ anh lại đột ngột làm sổ kết hôn.

Tất cả mọi người đều tò mò không biết là cô gái nhà nào khiến anh cam lòng bước vào con đường cưới xin.

Lâu Tú Anh nghe mọi người nói, trái tim đập thình thịch, chẳng biết tại sao, trong lòng bà ta luôn có loại dự cảm chẳng lành.

Vừa rồi Giang Khải chạy về nhà nói với bà ta là mình đã nhìn thấy Giang Lâm nhận sổ kết hôn ở cục dân chính, sau khi bà ta khiếp sợ, chợt nhớ tới lời em gái Lâu Mạn Lệ của bà nói với bà ta, cô ta nhìn nói có một người con gái tên "Bạch Nghĩ" chạy tới đảo Quỳnh Châu để tìm Giang Lâm.

Trước đó bà ta chỉ lo lắm nhẩm rằng cái tên đó quá kỳ, bây giờ càng nghĩ càng sợ mất mật.

Bạch Nghĩ, Bạch Du.

Cái tên giống nhau tới mức khiến bà ta lo sợ.

Tại sao trước đó bà ta lại không nghĩ tới cơ chứ.

Hơn nữa, Bạch Du không ở thủ đô trong khoảng thời gian này, nhà họ Bạch nói cô tới Nam Kinh giải sầu rồi, cô có thực sự tới Nam Kinh không, không ai biết được.

Nếu người Giang Lâm cưới thực sự là Bạch Du, vậy đời này Giang Khải đừng mơ có cơ hội trở mình!

Bà ta càng nghĩ càng cảm thấy sợ, chợt có một người hỏi bà ta: "Tú Anh, cô có biết Giang Lâm lấy con gái nhà ai không?"

Lâu Tú Anh nhếch mép cứng ngắc: "Tôi không biết."

Lúc này, dù bà ta biết thì cũng muốn nói không biết.

Giang Khải ngồi trong góc, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Anh ta nhớ tới cái gáy trước đó, chẳng biết tại sao, anh ta luôn nghĩ tới Bạch Du.

Chẳng mấy chốc là anh ta đã phủ định ý nghĩ này.

TBC

Một, khoảng thời gian này Bạch Du tới Nam Kinh, tới tận bây giờ vẫn chưa về.

Hai, chắc chắn anh ba sẽ không cưới Bạch Du, mặc dù lần trước khi nói chuyện điện thoại, anh ba luôn không cho anh ta một câu trả lời chắc chắn, nhưng ông nội không giục anh ta đến Tây Bắc, đây là một tin tức tốt.

Ba, anh ta vững tin Bạch Du vẫn còn yêu anh ta.

Bạch Du học nấu ăn vì anh ta, không ăn một cọng hẹ vì anh ta trong suốt ba năm, cô yêu mình như vậy, sao có thể nói không yêu là không yêu chứ?

Nghe nói phụ nữ rất thích miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, còn thích mấy trò đùa giỡn kích thích, cộng thêm những lời mà giọng nói trong giấc mộng nó với mình, anh ta dám chắc rằng trong lòng Bạch Du có một chỗ đứng dành cho anh ta.

Nghĩ vậy, trái tim căng thẳng của anh ta mới dần thả lỏng.

Đúng, cho dù anh ba của anh ta có cưới ai đi nữa thì chắc chắn đó cũng không phải là Bạch Du.

Chỉ cần không phải Bạch Du thì có là ai cũng không quan trọng.

Giang Lâm và chú Vương đi đón vợ của anh, ông nội ở trong phòng sách không chịu ra ngoài, vì vậy người này đoán rồi lại tới người kia đoán, nhưng lại không có một đáp án chính xác nào.

Khi mọi người sắp chờ tới mức không còn kiên nhẫn, bên ngoài chợt truyền tiếng xe con.

Chương 242: Chương 242

DTV-EBOOK

Tinh thần của mọi người không khỏi trở nên phấn chấn, đều nhìn về phía cửa.

Một lúc sau, một trận tiếng bước chân truyền từ xa tới, mọi người nhìn chằm chằm về phía cửa, đôi mắt không chớp lấy một lần.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng cao lớn thẳng tắp của Giang Lâm đã xuất hiện ở cửa ra vào trước tiên.

Anh nhìn thoáng qua mọi người trong căn phòng đông nghịt, nghiêng người nắm lấy bàn tay của người sau lưng: "Chúng ta vào thôi."

"Ừ."

Phía sau anh truyền tới tiếng đáp lời.

Mọi người cảm thấy giọng nói này có chút quen tai nhưng chỉ có một từ nên mọi người không nghe rõ lắm, bởi vậy cũng không nghĩ quá nhiều,

Chỉ một giây sau, ánh mắt của mọi người trợn lớn.

Bởi vì người được Giang Lâm nắm tay không phải ai khác, mà là Bạch Du.

Mọi người kiểu cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, vẻ mặt vô cùng đặc sắc.

Cả người Lâu Tú Anh cứng đờ, không dám nhìn mặt Giang Khải.

Chuyện bà ta sợ nhất đã xảy ra.

Thế mà người Giang Khải cưới thực sự là Bạch Du!

Lần trước Bạch Du giải trừ hôn ước với Giang Khải trước mặt mọi người cũng đủ mất thể diện rồi, không ngờ rằng cô vẫn còn chiêu cuối, ngoảnh đầu lại đã gả cho anh trai ruột của Giang Khải!

Chắc chắn là cô đang cố ý rồi!

Giang Vũ cũng ngây ra, không dám tin vào mắt mình.

Anh ta nhìn về phía Bạch Du, chỉ nhìn thấy cô nhìn về phía Giang Lâm, trong mắt chỉ có bóng dáng của Giang Lâm, không có sự tồn tại của anh ta.

Anh ta có ý theo đuổi Bạch Du, không chỉ vì cưới cô sẽ có lợi ích, phần lớn là cô làm nổi lên sự thích thú của anh ta.

Từ trước tới giờ anh ta không biết rằng, thì ra cô lại xinh đẹp như vậy.

Nhưng anh ta còn chưa kịp triển khai theo đuổi thì anh ta đã bị phái tới Hà Nam để bồi dưỡng.

Khoan đã, cấp trên La Hoằng Huân của anh ta cũng là cậu ruột của Giang Lâm.

Chẳng lẽ nào…

Giang Vũ lập tức nhìn về phía Giang Lâm, dường như anh cảm nhận được nên cũng nhìn về phía anh ta.

Chỉ trong chốc lát, Giang Vũ đã biết.

Anh ta bị tính kế!

Anh ta bị anh ba nẫng tay trên!

Đáng ghét!

Giang Vũ siết chặt nắm đấm, cúi đầu buồn bực như bị người nào đó đánh một gậy, trong lòng cảm thấy buồn phiền.

Chẳng qua sắc mặt khó coi nhất thuộc về Giang Khải.

Anh ta không dám tin nhìn Giang Lâm, sau nhìn Bạch Du, mở to miệng nhìn, sắc mặt đen rồi lại trắng, trắng rồi lại đen, giống như được nhuộm màu.

Vừa rồi anh ta còn thề son sắt rằng chắc chắn cô và anh sẽ không làm chuyện phản bội anh ta, kết quả thực sự lại vả mạnh vào mặt anh ta.

Giang Lâm và Bạch Du!

Bạch Du và Giang Lâm!

Thế nên người anh ta nhìn thấy vào chạng vạng tối tới cục dân chính là Bạch Du, anh ba của anh ta ôm Bạch Du bước ra khỏi cục dân chính!

Chuyện này giống như một lưỡi dao, đ.â.m mạnh vào trái tim Giang Khải.

Bạch Du ở xa nhìn về phía Giang Khải, nhìn vẻ mặt không dám tin của anh ta, nhìn vẻ mặt oán giận của anh ta, nhìn vẻ mặt tổn thương của anh ta, như đang ăn dưa hấu ướp lạnh vào mùa hè nóng bức, trong lòng cô cảm thấy vô cùng sung sướng.

Đời trước khi nhìn thấy anh ta và Tần Tâm Hủy ở bên nhau, vẻ mặt cô cũng như thế, bây giờ đổi lại cho nhau, vô cùng công bằng.

Khi nhìn thấy khóe miệng giương lên của Bạch Du, trong đầu Giang Khải vang lên một tiếng "Bùm", cảm giác tức giận tràn lan khắp cả người, gân xanh ở

cái trán và nắm đ.ấ.m nổi lên: “Các người! Các người giỏi lắm! Các người! Các người không làm tôi thất vọng!”

Một người là người luôn miệng nói thích anh ta.

Một người là anh em cùng cha cùng mẹ của anh!

Hai phần phản bội, hai phần mất thể diện!

Anh ta rất căm hận!

Đúng lúc này, ông Giang bước ra khỏi phòng làm việc, thấy Giang Lâm và Bạch Du đã tới, vội ngoắc tay và nói: “Tất cả vào đi.”

Giang Lâm nắm tay Bạch Du, bước vào nhà họ Giang trong ánh mắt của mọi người.

Chương 243: Chương 243

DTV-EBOOK

Mọi người nhìn thấy dáng vẻ thân mật của bọn cô, từng người đều nhẫn nhịn, không dám thở mạnh.

Giang Lâm và Bạch Du bước vào, ngồi xuống ghế sô pha bên cạnh ông Giang.

Ông Giang liếc mắt nhìn từng người, đặc biệt nhìn về phía Giang Vũ và Giang Khải, cuối cùng ho khan một tiếng: "Nếu tất cả mọi người đều đã có mặt, cha có chuyện muốn thông báo."

Mọi người ngừng thở.

Ông Giang: "Trước đây người quyết định hôn ước giữa nhà họ Giang và nhà họ Bạch là mẹ các con, cũng là bà nội của Giang Lâm, lấy một căn tứ hợp viện ở Vũ Nhi Hồ Đồng làm sính lễ. Trước khi bà ấy qua đời có nhấn mạnh một lần, cho dù sau này có là ai cưới Du Du đi nữa thì căn tứ hợp viện đó cũng thuộc về con bé, bây giờ Du Du và Giang Lâm đã làm sổ đăng ký kết hôn, vậy vài nữa cha cũng sẽ cho người chuyển căn tứ hợp viện đó sang tên của con bé."

Giang Khải: "..."

Lâu Tú Anh: "..."

Những người khác: "..."

Trong vài giây, cả phòng khách im lắng tới mức nghe thấy tiếng kim rơi.

Một căn tứ hợp viện ở Vũ Nhi Hồ Đồng!

Đó không phải là nơi cứ có tiền là mua được, vả lại một căn tứ hợp viện không lên tới mười mấy nghìn thì cũng là mấy ngàn.

TBC

Không nói tới đám Giang Khải và Lâu Tú Anh, ngay cả những người khác cũng không kiềm được mà cảm thấy ngưỡng mộ và ghen tỵ tới mức đỏ mắt.

Tuy nhà họ Giang nhìn lên chẳng bằng ai, nhìn xuống chẳng ai bằng mình, nhưng không phải người nào cũng xuất phát từ tứ hợp viện.

Ngoài dòng một sống một mình trong căn tứ hợp viện ở Mạo Nhi Hồ Đồng thì những dòng khác đều sống trong nhà ở đại viện đơn vị, trong đó dòng năm là tệ nhất, sống trong một cái nhà ngang, ngay cả sân cũng không có.

Bây giờ ông nội lại muốn lấy một căn tứ hợp viện ở Vũ Nhi Hồ Đồng làm sính lễ tặng cho Bạch Du, ai mà không đỏ mắt cho được?

Quả nhiên, một giây sau đã có con chim đầu đàn nhảy ra ngoài: “Ông nội, con cháu nhà họ Giang chúng ta không có tứ hợp viện để mà sống, ông không thương chúng cháu, trái lại còn tặng cho người ngoài căn tứ hợp viện tốt như vậy, quả thực là khiến cho người ta thất vọng và đau lòng mà.”

Nghe thấy Giang Hựu Hàm nói những lời này, Lâu Tú Anh ước có thể cởi giày nhét vào trong miệng cô ta.

Sao cô ta dám nói những lời này?

Không thấy tất cả mọi người đều câm miệng giả ngu à?

Nhưng Giang Hựu Hàm không biết nỗi khổ trong lòng mẹ cô ta, trái lại còn nói: "Mẹ, mẹ kéo con lại làm gì? Lẽ nào con nói không đúng ư? Con không cam lòng đấy, tại sao lại tặng căn tứ hợp viện đó cho một người ngoài như Bạch Du chứ, lỡ như ngày nào đó chị ta và anh ba ly dị, chẳng phải căn tứ hợp viện đó sẽ hoàn toàn rơi vào trong tay một người ngoài như chị ta à?"

Vừa dứt câu, mọi người không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Từng thấy kẻ ngu nhưng chưa thấy ai ngu như thế.

Người ta vừa mới nhận sổ kết hôn, nó lại gọi người ta một tiếng người ngoài, còn nói nào mà lỡ như ngày nào đó các anh chị ly dị, dù có là ai cũng không thích nghe.

Lâu Tú Anh tức giận tới mức ước có thể nhét cô ta lại vào bụng!

Một câu đã đắc tội với ba người, rốt cuộc cô ta có ý đồ gì?

Lẽ nào Giang Hựu Hàm cho rằng cô ta bước ra làm nũng thì ông nội sẽ cho cô ta một căn tứ hợp viện?

Làm gì có mộng đẹp như vậy chứ!

Giang Lâm nhìn về phía cô ta, ánh mắt lạnh lùng: "Đầu tiên, Bạch Du không phải người ngoài, cô ấy là vợ của anh, thứ hai, chúng anh sẽ không ly dị."

Giang Hựu Hàm: “Em chưa có nói các anh sẽ ly dị ngay bây giờ mà, em chỉ nói lỡ như một ngày nào đó, chuyện tương lai đâu ai biết trước… Ư ư…”

Mắt thấy ánh mắt Giang Lâm càng ngày càng lạnh lùng, Lâu Tú Anh không thể không ra tay giữ im lặng – Ra tay bịt miệng cô ta, sau đó kéo cô ta ra ngoài.

Chương 244: Chương 244

DTV-EBOOK

Không còn con chim đầu đàn Giang Hựu Hàm nữa, cả phòng khách chìm vào im lặng một lần nữa.

Bạch Du liếc mắt nhìn mọi người, nói: "Ông nội Giang, sính lễ quá đắt tiền, cháu không thể nhận được."

Giang Lâm đã cho cô rất nhiều sính lễ rồi, trong thủ đô chẳng có mấy ai sánh bằng cô.

Tuy tứ hợp viện rất đẹp nhưng cũng rất đắt tiền, ngay sau khi ông nội nói những lời này, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người cô, đặc biệt là Giang Hựu Hàm, dường như ước có thể ăn tươi nuốt sống cô.

Chẳng qua là cô cảm thấy có chút kỳ lạ, nếu căn tứ hợp viện đó là bà nội Giang để lại cho cô, vậy tại sao đời trước lại không cho cô?

Hay là đời trước có cho nhưng lại không thuộc về cô?

Ông Giang trợn to mắt: "Cháu cứ nhận, nếu có ai dám nói bậy bạ trước mặt cháu thì cứ bảo chúng nó tới tìm ông!"

Mọi người liên tục nói không dám nhưng có phục không thì chỉ có thể giấu trong lòng.

Con dâu cả Chu Thái Vân cười nói: "Nếu bà nội đã chỉ tên cho cháu thì Du Du cứ nhận, có ông nội làm chủ cho cháu, sau này cháu cứ yên tâm gả vào nhà họ Giang chúng ta một cách vẻ vang."

Những người khác cũng vội tham gia vào đội ngũ khuyên bảo.

“Hựu Hàm còn nhỏ, cháu đừng nghe nó nói bậy nhé, nếu căn nhà đó là bà nội để lại cho cháu thì đó là của cháu.”

“Đúng vậy, cháu nhận đi…”

Mọi người khuyên bảo, trong lòng lại rất đau khổ, bản thân không được gì, trái lại còn phải khuyên Bạch Du nhận căn tứ hợp viện.

Mẹ Giang Vũ chợt nói: “Nếu cho thím, thím vui mừng còn không kịp, nào quan tâm tới người khác nói thím thế nào.”

Mọi người nghe vậy, không khỏi nở nụ cười, nhất thời bầu không khí không còn lúng túng nữa.

Lúc mẹ Giang Vũ còn là con gái thì đã là một người có tính cách cẩu thả, không biết chuyện con trai muốn theo đuổi Bạch Du, càng không biết chuyện anh ta bị Giang Lâm nẫng tay trên.

Nếu không có Giang Lâm xen vào, nói không chừng Bạch Du đã là con dâu của bà ta, căn tứ hợp viện đó cũng sẽ là thuộc về dòng thứ tư.

Giang Vũ nhìn Giang Lâm đang ngồi trên ghế sa lon, căm thù tới mức cắn chặt răng một lần nữa.

Nếu nói Giang Vũ chỉ là có chút không cam lòng thì Giang Khải là căm thù tới mức nghiến răng nghiến lợi!

Căn tứ hợp viện đó vốn không phải là của anh ba, mà là của anh ta!

Tứ hợp viện chỉ là tài sản có thể nhìn bằng mắt, quan trọng nữa là các mối quan hệ và tài nguyên không thể nhìn thấy được, mấy thứ này vốn là của anh ta.

Của anh ta!

Nếu như Giang Vũ cướp được Bạch Du, anh ta tức giận thì cũng có thể hiểu được, nhưng Giang Lâm là anh em cùng cha cùng mẹ với anh ta, suốt đời này anh ta sẽ không tha thứ cho anh!

Thấy mọi người đã nói như vậy, Bạch Du chỉ đành nhận, nếu không thì sẽ bị coi là làm kiêu: "Cháu đành nhận vậy, cảm ơn ông nội Giang, cũng cảm ơn bà nội Giang."

Ông Giang nghe vậy, lúc này mới nở nụ cười: "Là người một nhà cả rồi, nói cảm ơn làm gì, cháu và Giang Lâm đã nhận sổ chứng nhận rồi, tháng ngày sau ông chỉ trông mong các cháu sống thật hạnh phúc. Tuy tuổi tác của Giang Lâm có chút lớn nhưng già cũng có chỗ tốt của nó, vả lại nó cũng có chỗ khác với các anh em khác, nó rất chững chạc nên cũng biết cách thương yêu người."

Giang Lâm: "…"

Có thể nói tuổi tác của anh lớn nhưng đừng dùng chữ già được không.

Bây giờ anh rất nhạy cảm với chữ này.

Những người khác: "…"

Quả thực là Giang Lâm rất chững chạc nhưng thương yêu người?

Ánh mắt của mọi người dừng trên người dáng vẻ khôi khô tuấn tú quá mức của Giang Lâm, đồng thời dừng trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm khắc, cảm thấy từ đó không có chút liên quan nào với Giang Lâm.

Hai người này làm sao tới được với nhau vậy?

Tại sao Bạch Du lại chọn Giang Lâm, dù sao Giang Lâm cũng là anh em cùng cha cùng mẹ với Giang Khải, chẳng lẽ sau này khi hai người sống chung với nhau sẽ không cảm thấy ngại ư?

Chương 245: Chương 245

DTV-EBOOK

Trong lòng mọi người có mười nghìn câu hỏi tại sao nhưng chỉ im lặng chứ không dám hỏi.

Đúng lúc này, bảo mẫu bước vào, nói nhà họ La có gửi quà tặng tới.

Tất cả mọi người tập trung một chỗ, bây giờ nhà họ La lại gửi quà là có ý gì, mọi người vừa nghĩ là đã biết.

Chẳng mấy chốc La Hoằng Huân đã bước vào, anh ấy còn mang theo hai giỏ quýt.

Loại quýt này còn chưa được tung ra thị thường, bình thường khi tung ra thị thường thì để mua được hai giỏ quýt như vậy thì cũng là một chuyện vô cùng khó khăn, bình thường trái cây vừa được Cung Tiêu Xã bày bán là đã bị mọi người mua sạch, dù có muốn ăn trái cây ướp lạnh cũng không thể ăn được.

Thế mà nhà họ La lại có được hai giỏ quýt, chi mạnh tay thế này, đúng là hào phóng mà!

Đương nhiên thứ này là không phải tặng cho nhà họ Giang, mà là tặng cho vợ mới cưới của Giang Lâm để giữ thể diện.

Nghĩ vậy, ánh mắt của tất cả mọi người tụ lại trên người Bạch Du một lần nữa.

Hóa ra nhà họ La không có không vừa lòng đứa cháu dâu Bạch Du này, suy cho cùng cô gái từng là

người yêu cũ của em trai rồi ngoảnh đầu lại cưới anh trai, người bình thường đều sẽ để bụng.

Không ngờ nhà họ La chẳng những không để bụng, còn chưa gặp người ta thì đã tặng quà cho cô để giữ thể diện, thực sự là khiến người ta ngưỡng mộ vô cùng,

Người ta nói cháu trai giống cậu, dáng người La Hoằng Huân cao lớn thẳng tắp, ngũ quan tuấn tú, Giang Lâm có vài phần giống anh ấy nhưng so với Giang Lâm, khí chất của anh ấy dịu dàng và nhã nhặn, giống như các vị công tử cử chỉ nhanh nhẹn thời cổ đại, nếu cầm thêm một cái quạt xếp thì sẽ càng giống.

Sau khi La Hoằng Huân chào ông Giang xong thì quay đầu lại nhìn về phía Giang Lâm: "Cái thằng nhóc này, nói cưới vợ là cưới vợ, ông bà ngoại của cháu lo cháu tiếp đón đồng chí nữ không được chu đáo, thế nên giục cậu tới tặng vài món quà gặp mặt."

Nói xong, anh ấy nhìn Bạch Du ngồi bên cạnh Giang Lâm, đáy mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên trước cái đẹp và nói: "Chắc người này là cháu dâu lớn vừa mới ra lò phải không?"

"Ừ, đây là Bạch Du." Giang Lâm gật đầu, sau đó giới thiệu với Bạch Du: "Đây là cậu của anh, La Hoằng Huân."

Đương nhiên là Bạch Du nhận ra người cậu nhà họ La không lớn tuổi này.

Người ta nói nước mắt đàn ông không dễ rơi, đời trước sau khi Giang Lâm xảy ra chuyện, La Hoằng

Huân thực sự rất đau buồn, lời trăng trối của Giang Lâm là không để tro cốt vào khu mộ của nhà họ Giang, mà là để tro cốt lại đảo Quỳnh Châu. Sau khi La Hoằng Huân biết thì đã vượt ngàn dặm xa xôi từ thủ đô tới đảo Quỳnh Châu để tiễn Giang Lâm một đoạn đường.

Còn người nhà họ Giang, chỉ có cặp anh con chú bác Giang Văn và Giang Cẩn tới mà thôi, ngoài ông Giang không được khỏe vì chịu đả kích ra thì những người khác đều lấy cớ bận công việc nên không tới được.

Đối với phần ân tình của anh ấy dành cho Giang Lâm, Bạch Du bằng lòng gọi anh ấy một tiếng: "Cậu út."

La Hoằng Huân nghe thấy từ "Cậu út", tình cảm nơi đáy mắt càng thêm phần chân thực: "Được được, nếu cháu đã gọi cậu một tiếng cậu út, dù nay cậu không muốn tặng thì cũng phải tặng mấy món quà gặp mặt này."

Anh ấy vốn tới để đưa quà gặp mặt của anh ấy, dù sao cũng chưa gặp vai trên, vả lại bọn họ cũng đang ở nhà họ Giang, do đó anh ấy không có ý định tặng quà gặp mặt của mình.

Nhưng chỉ nhìn một cái, anh ấy đã cảm thấy cô gái trước mắt không chỉ xinh đẹp thông minh, mà còn vô cùng xứng đôi với đứa cháu trai lớn của mình.

Tính cách của La Hoằng Huân là vậy, người có thể khiến anh ấy thì anh ấy sẽ sẵn lòng đối xử tốt với người đó mà không cần báo đáp.

Nói xong, anh ấy lấy trong cái cặp làm việc ra một cái hộp, đưa cho cô rồi nói: “Đây là của quà gặp mặt cha cậu, cũng là ông ngoại cháu tặng cho cháu, là một cái đồng hồ đeo tay, cháu xem có thích không.”

Chương 246: Chương 246

DTV-EBOOK

Bề trên tặng quà, từ chối là thiếu tôn trọng.

Thứ này không giống căn tứ hợp viện, thế nên Bạch Du không từ chối, sau khi nói cảm ơn thì nhận lấy, mở ra xem thử, ngay sau đó ngây ra.

Chu Thái Vân ngồi gần Bạch Du, thấy Bạch Du không nhúc nhích nên tò mò tới gần, sau khi xem, không khỏi líu lưỡi nói không nên lời: "Trời ạ, là đồng hồ Rolex."

Vừa dứt câu, ánh mắt của mọi người dồn dập nhìn cái hộp Bạch Du cầm trên tay.

Đầu năm nay, đồng hồ là vật phẩm xa xỉ, một cái đồng hồ rẻ nhất cũng tận tám mươi đồng, bằng tiền lương ba tháng của một công nhân bình thường.

Trong nước chỉ có thể mua được các nhãn hiệu lâu đời ở Thượng Hải mà thôi, nếu muốn mua đồng hồ nhập khẩu như Titoni và Rado, không phải hai ba trăm đồng là có thể mua được.

Thế mà lại là Rolex!

Đó là VIP trong giới vật phẩm xa xỉ, là vật phẩm xa xỉ cao cấp nhất.

Cả nước chỉ có ở thủ đô Bắc Kinh, thành phố Thượng Hải, Hàng Châu và Nam Kinh mới có bán đồng hồ Rolex, vả lại số lượng rất ít ỏi, Bạch Du cầm cái đồng hồ trong tay, Chu Thái Vân đoán cái đồng hồ này ít nhất cũng phải một nghìn đồng.

Chưa gặp mặt đã tặng quà gặp mặt một nghìn đồng, nếu thực sự gặp mặt, không biết còn tới cỡ nào nữa?

Thế mà vẫn chưa xong.

La Hoằng Huân lại lấy ra một cái hộp từ trong cặp như đang ảo thuật, đưa cho cô rồi nói: "Đây là quà gặp mặt của bà ngoại cháu tặng cho cháu, là một sợi dây chuyền ngọc trai."

Trong tay Bạch Du vẫn còn cầm đồng hồ Rolex, thế nên La Hoằng Huân đã mở ra giúp cô.

Lần này những người khác cũng qua chỗ cô để xem, không nhìn thì cảm thấy tàm tạm, nhìn rồi thì suýt chút nữa đã bị chói mù con mắt.

Nhà họ La tiêu nhiều tiền quá, một cái đồng hồ Rolex cũng đủ khiến người ta choáng váng rồi, thế mà còn tặng một sợi dây chuyền ngọc trai lâu đời.

Chắc chắn giá trị của sợi dây chuyền ngọc trai không thua chiếc đồng hồ Rolex.

May là vừa rồi ông nội đã tặng một căn tứ hợp viện, nếu không nhà họ Giang đã bị xếp sau nhà họ La!

Mọi người vừa ngưỡng mộ vừa vui mừng nhưng ngưỡng mộ lại nhiều hơn.

Chuyến đi lần này của Bạch Du, không những có được một căn tứ hợp viện, mà còn có một chiếc đồng hồ Rolex và một sợi dây chuyền ngọc trai lâu đời.

Aaaaa thật là làm cho người ta ngưỡng mộ mà!

Bạch Du không ngờ rằng còn chưa gặp mặt mà nhà họ La đã tặng quà gặp mặt đắt tiền như thế, cô quay đầu nhìn về phía Giang Lâm.

Giang Lâm nói bằng giọng điều bình thản: "Em cứ nhận, lát nữa anh sẽ dẫn em đi gặp ông bà ngoại."

Bạch Du mấp máy môi, gật đầu: "Được, vậy chút nữa em sẽ làm món tráng miệng mềm mang qua đó."

Ông Giang nghe cô nói vậy, chợt cảm thấy không vừa lòng.

Ông ấy tặng một căn tứ hợp viện lận đấy, thế mà không nhận được một phần tráng miệng nào?

Nghĩ vậy, ông ấy ho khan hai tiếng: "Khụ khụ, Du Du à, cháu không thể coi trọng bên kia, coi nhẹ bên này."

Bạch Du nghe vậy, cô cảm thấy dở khóc dở cười, ngay sau đó vội đáp lời: "Đương nhiên là cháu sẽ không quên ông nội Giang rồi, cháu còn nhớ rõ ông nội Giang thích ăn món tráng miệng mềm không quá ngọt có phải không."

Lúc này ông Giang mới gật đầu vừa lòng: "Du Du có lòng quá, thế mà vẫn còn nhớ ông không thích ăn quá ngọt.

Mọi người: "…"

Chúng con cũng nhớ nhưng không thấy cha cho căn tứ hợp viện nào.

La Hoằng Huân: "Cậu làm cậu không thể không ra vẻ được, chẳng qua là cậu không có tiền như ông bà ngoại của các cháu nên máy thu thanh, xe đạp, máy

khâu và đồng hồ đeo tay trong đám cưới của các cháu sẽ do cậu chi trả."

Người nhà họ Giang: "…"

Mua toàn bộ máy thu thanh, xe đạp, máy khâu và đồng hồ đeo tay, không có hơn một trăm đồng thì không thể mua được.

Thế này mà gọi là không có tiền à?

Mỗi khi La Hoằng Huân lấy quà ra, nắm đ.ấ.m rũ xuống bên người Giang Khải càng siết chặt theo.

Chương 247: Chương 247

DTV-EBOOK

Những thứ này, bao gồm cả Bạch Du, tất cả đều thuộc về anh ta!

Khi nghe cậu út còn định cho Giang Lâm máy thu thanh, xe đạp, máy khâu và đồng hồ đeo tay, cuối cùng anh ta cũng không thể kiềm chế được nữa, đập mạnh một cái lên trên cái bàn gỗ ở trước mặt.

Một tiếng "Rầm" vang lên.

Cái bàn gỗ phát ra tiếng… Nhưng lại không vỡ ra.

Trái lại là bàn tay của Giang Khải đã sưng đỏ, anh ta đau tới mức hít một hơi lạnh.

Tạo ra tiếng vang lớn thế này, ánh mặt của mọi người lập tức nhìn qua.

Một giây sau mọi người đã nghe thấy ông Giang lạnh giọng quát lớn: "Cút ra ngoài quỳ cho ông!"

Quỳ… Nữa à?

Cảnh tượng lần trước anh ta bị đuổi ra ngoài quỳ vẫn còn rõ mồn một ở ngay trước mắt, bây giờ lại phải ra ngoài quỳ, sắc mặt Giang Khải lúc đỏ lúc trắng, khỏi phải nói là đặc sắc tới cỡ nào.

Chẳng qua là khi đối diện với ánh mắt của ông nội, cổ họng của anh ta như bị người ta bóp chặt, không thể nói bất cứ một câu nào.

Trông thấy Giang Khải bước ra ngoài với sắc mặt đỏ bừng, khóe miệng Giang Vũ nhếch lên vòng cung

lạnh lùng và chế giễu, trên khuôn mặt sáng ngời viết một từ: Ngu ngốc.

Đúng lúc này, Giang Lâm lột một quả quýt đưa tới trước mặt Bạch Du: "Ăn đi."

Nghe anh nói vậy, mọi người nghiêng đầu nhìn qua, lại một lần nữa sợ ngây người.

Chỉ thấy không biết từ khi nào Giang Lâm đã đi lấy một dĩa, sau đó lột từng múi quýt ra, ngay cả những sợi chỉ trắng trên quả quýt cũng đã được lột sạch sẽ.

Vừa nãy mọi người vẫn còn cảm thấy một người có tính cách lạnh lùng và không biết cách thương người như Giang Lâm, không ngờ rằng vừa quay đầu lại là đã bị vả mặt.

Chẳng qua là không từ lúc nào Giang Lâm đã biết cách quan tâm tới người khác như vậy, ngay cả việc ăn quýt cũng phải tự tay lột vỏ cho Bạch Du, loại bỏ sợi chỉ trắng trên quýt.

Không nói tới Giang Lâm nữa, những người phụ nữ đang ngồi ngoài Giang Hựu Hàm ra thì những người còn lại đã lấy chồng rất nhiều năm, chẳng qua là chồng của mình chưa từng lột quýt cho bao giờ cả, ngay cả khi ở cữ cũng không có!

Ánh mắt của những người phụ nữ nhìn về phía Bạch Du không khỏi tăng thêm vài phần ngưỡng mộ.

Bạch Du nhìn quả quýt trước mắt, cũng có chút không ngờ.

Một là không ngờ Giang Lâm lại lột quả quýt cho cô trước mặt người nhà không chút kiêng dè nào, phần lớn là cảm thấy ngạc nhiên khi anh hiểu cô như vậy, biết cô thích ăn quả quýt nhưng lại không thích ăn sợi chỉ trắng trên quả quýt, mỗi lần ăn phải lột sạch sẽ.

Ngay cả người nhà của cô cũng không chú ý tới điều này, chứ đừng nói là Giang Khải.

Trái tim Bạch Du đập mạnh: "Em cảm ơn anh Giang Lam."

Giang Lâm: "Quýt rất nóng, đừng ăn quá nhiều."

Bạch Du ngoan ngoãn gật đầu: "Được ạ."

La Hoằng Huân vội vàng nên không kịp đề phòng đã bị nhét cơm chó đầy miệng, anh ấy cảm thấy răng của mình cũng sắp đau xót: "Các cháu thấy cậu tặng máy thu thanh, xe đạp, máy khâu và đồng hồ đeo tay, thế mà không thấy cháu trai lớn của cậu lột quả quýt nào cho cậu nó cả, thực sự khiến người ta cảm thấy thất vọng và đau lòng mà."

Vừa dứt câu, tất cả mọi người đã không kiềm được mà bật cười.

Ngay cả ông Giang cũng không kiềm được mà lên tiếng tham gia góp vui: "Đừng nói chỉ có cháu, bác làm ông nội còn không được đối xử thế bao giờ, cứ phát triển theo cái đà này, nói không chừng sau này Giang Lâm sẽ trở thành một người bị vợ quản chặt."

Giang Lâm: "..."

Nghĩ tới việc Giang Lâm trở thành một người bị vợ quản chặt, mọi người cười vô cùng lớn.

Khuôn mặt Bạch Du đỏ như cây son môi, không có can đảm để ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt của Giang Lâm.

Chẳng qua là miếng quýt trong miệng ngọt lịm, còn ngọt hơn cả kẹo trái cây.

Giang Khải quỳ gối ở bên ngoài nghe thấy trong nhà truyền tới tiếng cười không ngớt, răng cắn chặt tới mức sắp bể nát.

Chương 248: Chương 248

DTV-EBOOK

Còn có cả Lâu Tú Anh nữa, bà ta miễn cường vui cười với mọi người, trong lòng giận dữ gần chết.

Nếu Bạch Du gả cho Giang Khải theo như kế hoạch, vậy thì bây giờ tất cả mọi thứ đã thuộc về Giang Khải khỏi, cả căn tứ hợp viện nữa, quy ước ra chỉ chẳng khác nào là của bà ta.

Bà ta không có can đảm đụng tới căn tứ hợp viện kia, nhưng nếu bà ta yêu cầu cô lấy chiếc đồng hồ Rolex và sợi dây chuyền ngọc trai ra, Bạch Du là con dâu nên sẽ không dám không cho bà ta.

Nhưng bây giờ cô đã trở thành vợ của Giang Lâm, đừng nói chi tới việc bà ta mượn chiếc đồng hồ Rolex để đeo, ngay cả sắc mặt không vui bà ta cũng không dám cho Bạch Du.

Lâu Tú Anh càng nghĩ càng buồn phiền, cảm giác như sắp mọc cục u ở tuyến sữa!

***

Sau khi ra khỏi nhà họ Giang, Bạch Du vẫn còn ngơ ngác.

Cô không ngờ rằng mình chỉ cưới Giang Lâm, thế mà lại trở thành phú bà.

TBC

Cộng thêm căn nhà Giang Lâm đã chuẩn bị cho cô, vậy bây giờ cô đã có hai căn căn nhà, trong đó một căn tứ hợp viện, tiền tiết kiệm mười nghìn đồng, một

chiếc đồng hồ Rolex, một sợi dây chuyền ngọc trai, máy thu thanh, xe đạp, máy khâu, đồng hồ đeo tay và máy chụp hình.

Chẳng qua là.

Cảm giác có tiền thật sung sướng!

Khóe miệng Bạch Du không kiềm chế được giương lên.

Giang Lâm nhìn quét qua khóe miệng giương lên của cô: "Em rất vui à."

"Không." Bạch Du lắc đầu phủ nhận ngay lập tức, nếu như anh biết cô vì có rất nhiều mà vui thành thế này, nói không chừng cô sẽ bị thành người tham tiền, chẳng qua là khi đối diện với đôi mắt sâu thẳm của anh, cô lại không có ý tốt, nói thêm một câu: "Không phải rất vui, chỉ có chút vui mà thôi."

Khóe miệng Giang Lâm cũng không kiềm được mà giương lên: "Vậy sau này tiền lương và tiền trợ cấp của anh đều cho em quản lý."

Bạch Du gật đầu theo bản năng: "Được."

Trong nhận thức của cô, chồng giao tiền lương cho vợ quản lý là chuyện nên làm.

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, khuôn mặt của cô nhịn không được mà ửng đỏ.

Cho tới giờ phút này, cô mới thực sự cảm nhận được, thì ra cô đã kết hôn, gả cho Giang Lâm.

Từ nay về sau, giữa cô và anh là mối quan hệ vợ chồng.

Ánh trăng đêm nay vô cùng sáng, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu xuống, rơi trên người cô và anh, cái bóng chiếu trên mặt đất của hai người chồng lên nhau, trong anh có em, trong em có anh.

Đường đi đến cửa chính của quân khu không xa nhưng hai người lại đi ròng rã suốt nửa tiếng đồng hồ.

Chẳng qua là do đi chậm mà thôi, khi tới nơi thì cũng đã tới trước cửa nhà họ Bạch.

Bạch Du nhìn cửa chính, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía Giang Lâm: "Vậy em vào nhé."

Giang Lâm cụp mắt xuống, nhìn cô: "Được, em nghỉ ngơi sớm nhé."

Vậy thôi à?

Hai người đã là vợ chồng rồi, chẳng lẽ không làm điều gì đó khác à?

Chẳng qua là Bạch Du không thể nói rõ điều này, ngay cả gợi ý cũng không cho, Giang Lâm cứ lãng phí vẻ đẹp trai, mãi cho tới khi cô vào nhà, anh vẫn không làm gì cả.

Gà tơ vẫn là gà tơ, vợ đẹp trắng nõn ở ngay trước mắt mà không biết hôn cái nào, chẳng lẽ anh còn muốn cô chủ động?

Bạch Du không kiềm được mà thở dài trong lòng, khi cô ngẩng đầu lên thì đối diện với tận mấy đôi mắt.

Trong phòng khách ngoài bà Bạch và Bạch Gia Dương, cha cô Bạch Phi Bằng cũng đã quay về, trên ghế sô pha còn có hai người đang ngồi nữa.

Một là mẹ của cô Tần Chính Nhân, một là con gái riêng của bà ta Tần Tâm Hủy.

Bạch Du nhướn mày không để lại dấu vết.

Cô rời thủ đô không được một tháng, sao mẹ của cô lại già nhanh như vậy?

Theo đạo lý, bà ta nhìn thấy người khiến bà ta không vui không có mặt ở thủ đô, bà ta phải vui vẻ mới đúng, sắc mặt tiều tụy thì thôi, còn có thêm không ít đốm vàng nâu, ngay cả nếp nhăn trên trán cũng có thêm vài đường.

Chương 249: Chương 249

DTV-EBOOK

Quan trọng nữa là khí sắc của bà ta rất khó coi, tóm lại là nhìn như đã già thêm mười mấy tuổi, không còn dáng vẻ tao nhã và xinh đẹp trước kia.

Còn về phần Tần Tâm Hủy ngồi bên cạnh bà ta, trái lại vẻ mặt của cô ta rất bình tĩnh, khóe miệng vẫn luôn treo ý cười kỳ lạ.

Chẳng qua là Bạch Du chỉ nhìn lướt qua một cái, sau đó dời mắt sang chỗ khác.

Dưới cái nhìn của cô, Tần Tâm Hủy chỉ là con châu chấu mùa thu, nhảy không được mấy ngày nữa đâu.

Nguyên do cô không kể chuyện mẹ cô ngoại tình cho cha và bà nội biết, không phải cô nhân từ mà là do ngày nghỉ của Giang Lâm không nhiều, mọi người phải chuẩn bị đám cưới xong xuôi trong mấy ngày này, sau đó chạy về đảo Quỳnh Châu.

Bởi vì tính cách của cha cô nữa, dù ông biết mình bị cho đội nón xanh thì ông cũng sẽ không làm ầm ĩ trong khoảng thời gian này, mà sẽ lựa chọn chịu đựng, sau đó tiếp tục chuẩn bị đám cưới của cô.

Vậy nên cô tạm thời chọn giấu giếm, để cho mẹ cô và Tần Tâm Hủy nhảy nhót vài ngày, cũng để cho cha cô vui vẻ vài ngày.

Bạch Phi Bằng sững một lúc rồi mới lấy lại tinh thần: “Du Du, con thực sự lấy Giang Lâm ư?”

Mặc dù mẹ ông đã đưa cho xem ảnh cưới của hai người nhưng ông vẫn không tin.

Bạch Du gật đầu: “Dạ, vừa rồi anh Giang Lâm còn đưa con về, nếu anh ấy biết mọi người đã về, chắc chắn anh ấy sẽ vào hỏi thăm ân cần.”

Lúc cô ra ngoài sắc trời đã đen kịt, cô còn nghĩ rằng bọn họ sẽ ở lại nông thôn một đêm, không ngờ mọi người lại về ngay trong đêm.

Vẻ mặt Bạch Phi Bằng không dám tin, Tần Chính Nhân cũng có vẻ mặt khiếp sợ giống y như vậy.

Bà ta còn khiếp sợ hơn Bạch Phi Bằng nữa, vì bà ta không biết chuyện Bạch Du và Giang Khải đã hủy bỏ hôn ước, chứ đừng nói chi tới việc Bạch Du chạy tới đảo Quỳnh Châu, sau đó nhận sổ kết hôn với Giang Lâm.

Bà ta giống như người ngoài, bị cô lập ở bên ngoài, Bạch Du và người nhà họ Bạch không nói gì cho bà ta biết cả.

Nhìn Bạch Du xinh đẹp động lòng người rước mặt, cô ta bỗng cảm thấy xa lạ.

Lần đầu tiên, cô ta cảm nhận sâu sắc rằng, người con gái này không còn thuộc về mình nữa.

Tần Tâm Hủy lại mỉm cười chân thành: “Chúc mừng Du Du, chúc em và đồng chí Giang bạc đầu đến già, vĩnh kết đồng tâm. Đúng rồi, tôi chỉ tới nhà họ Bạch ở nhờ một buổi tối, cha tôi c.h.ế.t ở trong căn phòng kia, tôi không dám một mình ở nông thôn, ngày mai tôi sẽ đi.”

Sau khi cô ta theo mẹ về nhà họ Bạch mới biết chuyện Bạch Du kết hôn với Giang Lâm, tuy rất ngạc nhiên nhưng cũng khiến cô ta vô cùng vui mừng.

Chỉ cần Bạch Du không tranh giành Giang Khải với cô ta, cô ta có thể không thù hận Bạch Du, thậm chí họ có thể trở thành chị em tốt cũng nên.

Bạch Du nhìn nụ cười trên mặt Tần Tâm Hủy, cuối cùng cũng hiểu ra cảm giác không hài hòa lúc nãy từ đâu mà đến.

Tuy Tần Tâm Hủy không phải con gái ruột của Tần Ngạn Thành, hai người từ nhỏ cũng không thân thiết nhưng Tần Ngạn Thành tốt xấu gì cũng là cha ruột của cô ta trên danh nghĩa. Hiện tại, Tần Ngạn Thành mới vừa qua đời mà cô ta đã cười rạng rỡ như vậy.

Luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Tuy nhiên, Tần Tâm Hủy vốn không phải người bình thường, không thể dùng lẽ thường để nhìn nhận cô ta, huống hồ cô ta chỉ ở nhà một đêm rồi đi, vì vậy Bạch Du chỉ nghi ngờ một chút rồi gạt bỏ.

Bà Bạch: “Bé Du à, bà làm món canh hạch đào trứng gà vừng mà cháu thích ăn, mau qua ăn nào.”

Lúc này Bạch Du mới đi qua, đặt những thứ mang về lên bàn, sau đó cầm lấy muỗng múc một muỗng canh hạch đào trứng gà vừng đen cho vào miệng.

Vị nhân sâm đậm đà, hòa quyện với hương vị trứng gà và vừng đen tạo nên hương vị đặc biệt nồng đậm, ngọt mà không ngấy, rất bổ dưỡng.

Chương 250: Chương 250

DTV-EBOOK

Bà Bạch chú ý đến chiếc túi trên bàn, hỏi: "Bà nhớ lúc nãy cháu ra ngoài không mang theo gì cả, trong này đựng gì vậy, còn nhà họ Giang gọi cháu đi làm gì mà muộn thế?"

Bạch Du lại ăn thêm một muỗng canh canh mè đen mới nói: "Ông Giang nói tặng cháu tứ hợp viện ở ngõ Vũ Nhi làm quà cưới, còn bà ngoại và ông ngoại của anh Giang Lâm đều tặng cháu một sợi dây chuyền ngọc trai và đồng hồ Rolex."

Vừa dứt lời, căn phòng khách im lặng trong vài giây.

Ngay sau đó, Bạch Gia Dương hít một hơi thật sâu và nói: "Anh không nghe nhầm chứ? Nhà họ Giang thực sự tặng em một căn tứ hợp viện làm sính lễ?"

Bà Bạch và Bạch Phi Bằng cũng rất sốc.

Họ đã cảm thấy không thể tin được khi Giang Lâm định dùng một vạn lẻ một đồng làm sính lễ đã cảm nhận được sự chân thành của anh nhưng không ngờ ông Giang lại chi tiêu xa hoa tặng luôn một căn tứ hợp viện.

Còn nhà họ La, người đó họ còn chưa gặp đã tặng vòng cổ ngọc trai và đồng hồ Rolex.

TBC

Trước đây họ còn lo nhà họ La sẽ không thích Bạch Du vì chuyện này, không ngờ họ lại quan tâm

đến Bạch Du như vậy, lo lắng người khác nói ra nói vào nên đã tặng quà để bịt miệng mọi người.

Tấm lòng chân thành này khiến người ta vô cùng cảm động.

Bạch Du: "Anh không nghe nhầm đâu, em cũng thấy mấy món đồ đó quý giá quá, chỉ là ông Giang nói đó là do bà nội Giang dặn dò trước khi mất, bảo em không được từ chối."

Thật ra cô có thể hiểu được, thay vì nói tứ hợp viện kia là cho cô, không bằng nói là cho Giang Khải Viêm.

Nửa đời sau của bà Giang vẫn sống trong áy náy vì không chăm sóc tốt được cho con gái, khi phát hiện ra cô sinh cùng tháng cùng ngày cùng giờ với Giang Khải Viêm, trên người lại có vết bớt giống nhau, bà ấy chuyển hết tình yêu đối với con gái sang trên người cô.

Tình mẫu tử này vô cùng nặng nề, cũng khiến cô vô cùng cảm động.

Cùng là mẹ, có người làm đến mức tột cùng, có người lại không xứng đáng với chữ này.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô nhìn về phía mẹ mình.

Vừa lúc đó, Tần Chính Nhân há hốc miệng nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, rất nhanh Bạch Du quay đầu đi.

Tần Chính Nhân: "..."

Bàn tay Tần Tâm Hủy buông xuống sô pha siết thành nắm đấm, móng tay đ.â.m thật sâu vào lòng

bàn tay.

Vừa rồi cô ta còn cảm thấy mình có thể thản nhiên làm chị em tốt với Bạch Du nhưng cô ta phát hiện cô ta căn bản làm không được!

Dựa vào cái gì đều là con gái của mẹ, Bạch Du hưởng thụ sự sủng ái của mọi người, một lần kết hôn đã nhận được nhiều thứ như vậy nhưng cô ta lại giống như con chuột trong cống ngầm, thậm chí cũng không thể để cho người ta biết thân phận của cô ta.

Ông trời thật không công bằng.

Nhìn khuôn mặt tinh xảo của Bạch Du, cô ta hận không thể tiến lên xé nát mới hả giận!

Bà Bạch tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ, nhìn về phía con trai lớn nói: "Phi Bằng, nếu nhà họ Giang có thành ý như vậy, chúng ta cũng không thể quá keo kiệt."

Bạch Phi Bằng cũng sực tỉnh, gật đầu: "Ý của cha cũng vậy, lấy hết tiền tiết kiệm trong nhà ra, chia bốn sáu, sáu phần cho Du Du làm của hồi môn, bốn phần còn lại để cho Gia Dương lo việc cưới xin. Gia Dương, con có ý kiến gì về cách sắp xếp này không?"

Bạch Gia Dương: "Có."

Tần Tâm Hủy trợn tròn mắt, cả người vui mừng không thể giải thích được: 'Đánh nhau đi, mau đánh nhau đi.'

Ngay sau đó, cô ta nghe Bạch Gia Dương nói: "Hai tám là được rồi, con hai Du Du tám, con tin rằng nếu Ánh Chi biết được, cô ấy cũng sẽ tán thành việc con làm."

Anh ấy có hai tay hai chân, còn có đầu óc và tri thức, anh ấy tin rằng với bản lĩnh của mình có thể nuôi sống vợ con nhưng Du Du lại khác, cô là đi lấy chồng, cho thêm của hồi môn có thể khiến cô thêm tự tin.

Chương 251: Chương 251

DTV-EBOOK

Tần Tâm Hủy tức đến mức suýt méo mũi: "..."

Bà Bạch và Bạch Phi Bằng nghe vậy đều thấy an ủi.

Bạch Du lắc đầu: "Chia năm năm đi và trong nhà cũng nên để lại một ít để phòng khi cần thiết, không cần phải mang hết đi cho con."

"Việc này con cứ nghe theo chúng ta là được." Bạch Phi Bằng không cho cô cơ hội từ chối, nói xong nhìn bà Bạch: "Mẹ, con nhớ nhà còn có một số thứ, mẹ cũng mang cho Du Du đi nhé."

Bà Bạch gật đầu, nắm tay Bạch Du: "Đi nào, đi vào phòng bà nội, từ khi cháu chào đời bà nội đã cất giữ cho cháu rất nhiều thứ tốt, chỉ mong đến ngày cháu lấy chồng sẽ làm của hồi môn cho cháu."

Nói xong, bà không nói hai lời liền kéo Bạch Du vào phòng.

Tần Chính Nhân: "..."

Bà ta biết rằng nhà họ Bạch có rất nhiều đồ quý giá nhưng bà Bạch luôn đề phòng bà ta.

Nghĩ đến những thứ tốt đẹp đó sẽ bị Bạch Du mang đi, bà ta liền cảm thấy khó chịu khắp người, như bị cắt thịt.

Vào đến trong nhà, bà Bạch lấy chìa khóa cất trên người ra, sau đó mở tủ, lấy ra một chiếc hộp gỗ rồi lại dùng chìa khóa mở ra.

Nắp vừa mở ra, Bạch Du suýt bị lóa mắt.

Không ngờ bên trong là mười lăm mười sáu con cá vàng nhỏ!

Bạch Du trợn tròn mắt: “Bà ơi, nhà chúng ta giàu có thế này sao?”

Sống hai kiếp người, cô mới biết được hóa ra nhà mình giấu nhiều báu vật như vậy nhưng đời trước những thứ bà nội để lại cho cô không có những con cá vàng này, cũng không biết bị ai lấy đi.

Bà Bạch kiêu ngạo: “Đương nhiên, dù nói thế nào năm đó bà cũng là con gái nhà địa chủ, đều nói sinh con giống như qua quỷ môn quan, lúc trước mẹ bà lo lắng gặp chuyện không may, vì thế trước khi sinh con liền lén lút giấu không ít cá vàng nhỏ rồi nói cho cậu bà. Cậu bà là một người yếu đuối vô dụng nhưng ông ấy không tham lam, sau đó bà gả cho ông nội cháu, xác định ông nội cháu là người có thể phó thác cả đời, bà mới lén lút trở về đào cá vàng nhỏ này lên.”

Nói xong, bà rút ra tám thỏi vàng: “Tám thỏi này là cho cháu, những thỏi còn lại sẽ chia đều cho anh trai và hai em họ.”

Bạch Du: “Bà nội, cái này nhiều lắm.”

Bà Bạch nhét vào trong tay cô: “Nhiều chỗ nào, nhà họ Giang cho nhiều đồ như vậy, nhà họ Bạch chúng ta phải mang theo chút đồ cưới chứ. Chẳng phải là để cho người ta không xem thường cháu sao? Hơn nữa, con gái luôn phải để lại nhiều tiền trên người, như vậy lời nói mới có sức nặng.”

Mũi Bạch Du chua xót, trong lòng cũng xót xa, cô nhào tới ôm lấy bà nội: “Bà nội, bà đổi xửa với cháu

thật tốt.”

Bà Bạch bị cháu gái dỗ đến vui vẻ, nhẹ nhàng vuốt đầu cô: “Cháu là áo bông nhỏ của bà nội, bà nội không thương cháu, chẳng lẽ còn thương người ngoài như mẹ cháu sao?”

Nghe vậy, Bạch Du mím môi, lại nuốt xuống những lời sắp nói ra.

Thôi được rồi, chỉ còn vài ngày nữa thôi, để bà nội vui vẻ thêm vài ngày nữa vậy.

Đêm hôm đó, Bạch Du nằm trên giường, trằn trọc không ngủ được.

Bỗng dưng trở nên giàu có, chuyện này xảy ra với ai cũng không thể ngủ được thôi.

Nhưng cảm giác làm phú bà, thật sự rất sảng khoái!

**

Ngày hôm sau, Bạch Du hưng phấn đến hơn nửa đêm, thẳng đến tờ mờ sáng mới ngủ, kết quả ngủ thẳng đến giữa trưa, người trong nhà cũng không quấy rầy cô.

Chờ cô tỉnh lại, Tần Tâm Hủy đã rời khỏi nhà họ Bạch.

Bạch Du còn tưởng rằng cô ta sẽ tìm cớ ở lại, không ngờ cô ta đi nhanh gọn như vậy.

Tuy nhiên hôm nay cô còn rất nhiều việc phải làm nên không dành tâm trí cho cô ta.

Ăn trưa xong, cô mang theo những đặc sản mua từ thành phố Quảng và đảo Quỳnh Châu đi xe đạp đến nhà Lâm Hướng Tuyết.

Lâm Hướng Tuyết không biết Bạch Du đã trở lại thủ đô, nhìn thấy cô liền hét lên như sóc chuột: "Á á á người phụ nữ này, rốt cuộc cậu cũng chịu về rồi!"

Chương 252: Chương 252

DTV-EBOOK

Nói xong, cô ấy lao vào ôm Bạch Du, vui vẻ như một chú thỏ trắng.

Bạch Du cũng nở nụ cười chân thành: "Mình mới về thủ đô hôm qua. Hôm nay đặc biệt đến thăm cậu, này, còn mang theo cho cậu không ít đặc sản của đảo Quỳnh Châu và thành phố Quảng."

Lâm Hướng Tuyết cũng không khách sáo, nhận lấy đồ rồi lật qua lật lại, lúc này mới hừ hừ: "Nhìn cậu có tâm đến vậy, mình sẽ tha thứ cho cậu."

Cô gái này đi đảo Quỳnh Châu lâu như vậy, một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô ấy, thậm chí thư cũng không viết lấy một lá.

Đúng là có người yêu thì quên người bạn thân này!

Bạch Du: "Lần này đi đảo Quỳnh Châu thực sự rất cảm ơn cậu và ông nội, ban đầu mình định tự tay làm cho hai người một ít đồ ngọt nhưng sắp tới mình sẽ rất bận, đành phải nói lời xin lỗi với hai người."

Lâm Hướng Tuyết: "Tại sao tiếp theo sẽ rất bận? Đúng rồi, tình hình bên cậu thế nào? Cậu và đồng chí Giang kia thế nào rồi?"

Bạch Du mặt đỏ bừng: "Hôm qua bọn mình… Đã đăng ký kết hôn rồi."

"?"

Lâm Hướng Tuyết sững sờ vài giây, sau đó lại hóa thân thành sóc chuột: “Á á á các cậu kết hôn rồi! Kết hôn rồi!”

Tin tức này quá chấn động, khiến Lâm Hướng Tuyết há hốc miệng, đủ để nhét một quả trứng vào.

Bạch Du gật đầu: “Đúng vậy, chúng mình đã kết hôn rồi, vì thời gian nghỉ phép của anh ấy có hạn nên chúng mình sẽ tổ chức đám cưới sớm nhất có thể, đến lúc đó cậu nhất định phải đến.”

Lâm Hướng Tuyết tỉnh lại từ trong sự ngỡ ngang: “Đó là điều đương nhiên, cậu kết hôn sao mình có thể không đến nhưng nói như vậy thì sau khi kết hôn hai cậu lại phải quay trở lại đảo Quỳnh Châu sao?”

Trước đây còn không cảm thấy gì nhưng dạo này trong cơ quan không có Bạch Du, đột nhiên cô ấy cảm thấy rất nhàm chán.

Bạch Du lại gật đầu: “Ừm, mặc dù mình cũng muốn ở lại thủ đô thêm vài ngày nhưng anh ấy có nhiệm vụ trong người, không thể đi xa quá lâu.”

Đương nhiên Lâm Hướng Tuyết hiểu thì hiểu nhưng cô ấy vẫn luyến tiếc Bạch Du: “Làm sao bây giờ, chỉ nghĩ đến việc sau này sẽ lâu lắm mới được gặp cậu, mình lại có cảm giác muốn khóc.”

Bạch Du cười nói: “Vậy ra là luyến tiếc mình đến vậy, vậy thì theo mình đến đảo Quỳnh Châu đi.”

Cô nói vậy chỉ là đùa cợt, ai ngờ vừa dứt lời, đã thấy sắc mặt Lâm Hướng Tuyết bỗng trở nên nghiêm túc.

Bạch Du ngẩn người: “Mình nói đùa thôi, cậu đừng tin thật nhé?”

Lâm Hướng Tuyết: “Mình thấy ý kiến này hay đấy, từ khi sinh ra đến giờ mình chỉ quanh quẩn ở thủ đô, chưa từng đi đâu cả. Trước đây mình muốn xuống nông thôn nhưng gia đình không nỡ để mình chịu khổ, mình biết là họ muốn tốt cho mình nhưng mình thực sự muốn đi ra ngoài, ngắm nhìn thế giới bên ngoài.”

“Nếu mình đi đến nơi khác, cha mẹ và ông nội tôi chắc chắn sẽ không đồng ý nhưng nếu mình đi theo cậu đến đảo Quỳnh Châu, có thể họ sẽ đồng ý. Mình quyết định rồi, tối nay sẽ nói chuyện với họ!”

Bạch Du: “…”

Cô thực sự chỉ nói đùa thôi.

Lâm Hướng Tuyết nói là làm, Bạch Du cũng biết khuyên nhủ vô ích, chỉ có thể để cô ấy suy nghĩ kỹ.

Vì sắp tổ chức đám cưới, quần áo của cô không đủ nên cô đã kéo Lâm Hướng Tuyết đi mua sắm ở cửa hàng bách hóa.

Bây giờ cô đã là đại gia, không cần phải dè dặt như trước nữa.

Lâm Hướng Tuyết vui vẻ gật đầu, hai người cùng nhau đạp xe đến cửa hàng bách hóa.

Vì thời gian gấp rút, Bạch Du không mua vải về may như trước mà mua sẵn quần áo.

May sao cửa hàng mới nhập một lô hàng mới, cô hào phóng vung tay mua hai chiếc váy liền thân mùa

thu, một chiếc áo khoác cardigan, một chiếc áo len mỏng, hai chiếc quần dài và hai đôi giày da nhỏ.

Sự hào phóng của cô khiến nhân viên bán hàng trong cửa hàng nhìn nhau kinh ngạc.

Hai người ra khỏi cửa hàng bách hóa, lại đến nhà hàng Quốc Doanh ăn uống.

Chương 253: Chương 253

DTV-EBOOK

Trong lúc chờ món ăn, Lâm Hướng Tuyết bỗng ghé sát vào người cô, hỏi nhỏ giọng một cách bí mật: "Hai người đã đăng ký kết hôn rồi, vậy hai người đã… Ưm… Chưa?"

Mặt Bạch Du "đỏ bừng" lên, lắc đầu: "Chưa, chúng mình mới đăng ký kết hôn hôm qua, chưa tổ chức đám cưới, vẫn ở nhà riêng."

Lâm Hướng Tuyết không tha cho cô: "Chưa… Ưm… Vậy hai người cũng phải làm gì đó chứ, nắm tay nhau chưa?"

Bạch Du gật đầu: "Ừm."

Lâm Hướng Tuyết chu môi: "Vậy… Hừm… Còn cái này nữa, đừng giận mình hỏi nhiều nhé, người ta nói hôn môi rất tuyệt vời, mình chỉ tò mò thôi, chẳng qua là hai cái môi dính vào nhau, sao lại tuyệt vời được?"

Thật ra cô ấy còn muốn nói thêm rằng cô ấy thấy hơi dơ bẩn, vì như vậy rất có thể sẽ dính nước bọt của nhau. Nghĩ đến đó thôi là đã mất hết khẩu vị.

Mặt Bạch Du càng đỏ hơn nhưng vẫn thành thật khai báo: "Chưa."

Lâm Hướng Tuyết kinh ngạc: "Hai người đã đăng ký kết hôn rồi, vậy mà còn chưa hôn nhau! Một người đẹp tuyệt vời như vậy ở trước mắt, không ngờ đồng chí Giang có thể nhịn được, anh ấy không phải là… Không biết chứ?"

Bạch Du: "…" Nói trúng tim đen. Cô cũng có chút nghi ngờ Giang Lâm không biết hôn, dù sao hai đời anh đều là trai tân.

Lâm Hướng Tuyết dứt khoát hỏi cho ra lẽ: "Vậy hai người định bao giờ hôn?"

Bạch Du mím môi, sau đó đưa ra một câu trả lời khiến Lâm Hướng Tuyết vô cùng hài lòng: "Tối nay."

Ăn xong, hai người ai về nhà nấy. Bạch Du đạp xe trở về đại viện quân khu, trong đầu đang nghĩ tối nay Giang Lâm sẽ đến tìm mình, làm thế nào để anh chủ động hôn mình, bỗng thấy một bóng người từ trong bóng tối lao ra. Cô giật mình, vội vàng bóp phanh.

Lốp xe trượt trên mặt đất, tạo ra một vệt dài, phát ra tiếng ma sát chói tai. Cô tưởng rằng lại là tên vô lại Giang Khải nhưng khi nhìn kỹ, lại thấy Lý Khắc đứng trước mặt mình, mặt mày bầm dập, một bên mắt sưng húp. Bạch Du ngẩn người: "Lý Khắc, cậu sao vậy? Bị ai đánh à?"

Lý Khắc lắc đầu: "Tôi không sao."

Đây mà gọi là không sao ư? Bạch Du nghe vậy suýt trợn trắng mắt: "Tôi đưa cậu đến trạm y tế, trên người cậu còn có vết thương nào khác không?"

Mặt bị thương thành như vậy, e rằng trên người cũng không thể tránh khỏi, Bạch Du xuống xe đạp, định kéo cậu đi trạm y tế kiểm tra.

Lý Khắc lại né tránh tay cô, nhìn cô chằm chằm nói: "Chị Bạch, tôi có chuyện muốn nhờ chị giúp đỡ."

Đây là lần đầu tiên Lý Khắc gọi cô là "chị".

Bạch Du nhìn cậu: "Có chuyện gì vậy?"

Lý Khắc vẫy tay về phía bóng tối, từ trong góc khuất một bóng người nhỏ bé bước ra. Người đó không ai khác chính là Niệm Niệm.

Niệm Niệm vẫn gầy gò, nhỏ bé, trông có vẻ suy dinh dưỡng, may mắn là trên mặt và người không có vết thương nào, Lý Khắc đã bảo vệ cô bé rất tốt.

Niệm Niệm nhìn thấy Bạch Du, liền cất tiếng gọi mềm mại: "Chị Bạch."

Bạch Du mềm lòng, đưa tay vuốt ve mái tóc vàng của cô bé: "Niệm Niệm ngoan, em đã ăn cơm chưa?"

Niệm Niệm nuốt nước miếng: "Ăn rồi ạ, Niệm Niệm không đói."

Đúng là một đứa trẻ ngoan ngoãn, rõ ràng là đói đến mức này mà vẫn nói mình không đói.

Lý Khắc: "Chị Bạch, tôi phải ra ngoài một chuyến nhưng tôi không yên tâm để Niệm Niệm ở nhà một mình, tôi muốn nhờ chị cưu mang Niệm Niệm vài ngày."

Bạch Du không vội vàng đồng ý: "Tôi có thể cưu mang Niệm Niệm nhưng cậu phải nói rõ ràng tình hình cho tôi biết."

Lý Khắc nhìn vào mắt cô, môi mím thành một đường thẳng. Lặng im một hồi lâu, cậu mới gật đầu: "Được thôi, chị muốn biết gì, tôi đều nói cho chị biết."

Bạch Du dẫn hai người đến nhà hàng Quốc Doanh gần đó, gọi cho hai người hai tô mì bò và gọi thêm một phần thịt kho tàu.

“Cảm ơn chị Bạch, đây là lần đầu tiên Niệm Niệm được ăn mì ngon như vậy.” Miệng Niệm Niệm nhồm nhoàm, trông như một chú cá nóc nhỏ dễ thương, tuy đói đến mức không chịu nổi nhưng vẫn rất lịch sự cảm ơn Bạch Du trước.

Chương 254: Chương 254

DTV-EBOOK

Bạch Du mềm lòng: "Không cần cảm ơn, không đủ thì lát nữa gọi thêm."

Niệm Niệm lắc đầu: "Đủ rồi."

Hai anh em có thể nói là ăn một cách vội vàng, đặc biệt là Lý Khắc, như một con sói đói dữ dội.

Bạch Du không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn hai anh em ăn.

Đợi đến khi ăn xong, cô mới lên tiếng hỏi: "Tôi nhớ lần trước tôi đã cho hai đứa năm đồng, tiền tuy không nhiều nhưng nếu tiết kiệm thì cũng không đến nỗi không đủ ăn."

Trên mặt Lý Khắc hiện lên vẻ tàn nhẫn: "Bị chị dâu tôi trộm đi nhưng mà tôi hung hăng đánh anh cả tôi một trận."

Đồng dạng, cậu cũng bị anh cả của cậu cho đánh một trận, vết thương trên mặt chính là như vậy mà có.

Bạch Du dừng lại, nhíu mày: "Các người còn có một anh cả? Vậy họ mặc kệ các người sao?"

Lý Khắc: "Tôi và Niệm Niệm không phải anh em ruột."

Bạch Du lại ngơ ngẩn: "Vậy cha mẹ Niệm Niệm đâu?"

Cô bỗng nhớ ra vẻ mặt xúc động của bà nội khi nhìn thấy ảnh Niệm Niệm lần trước, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Lý Khắc khựng lại, quay người, đưa tay che tai Niệm Niệm rồi mới nói: "Cha em ấy c.h.ế.t rồi, mẹ em ấy đi lấy chồng khác."

Chết rồi?

Không hiểu sao trong lòng Bạch Du lại có chút khó chịu: "Vì sao chết? Niệm Niệm lại theo cậu thế nào, cậu nói rõ ràng cho tôi nghe."

Hóa ra lúc Lý Khắc vừa sinh ra, mẹ cậu đã bị băng huyết khi sinh nở mà chết. Có một thầy bói mù ở gần nhà xem bói cho cậu, nói rằng cậu mệnh cứng, sẽ khắc c.h.ế.t tất cả mọi người xung quanh.

Vì vậy, từ nhỏ cậu đã không được gia đình yêu thương. Khi cậu lên chín tuổi, anh cả của cậu vốn dĩ phải xuống nông thôn làm trí thức trẻ nhưng anh cả của cậu không biết đã móc nối với ai đó bao nhiêu tiền, cuối cùng đã đổi tên người xuống nông thôn thành cậu mới chỉ chín tuổi.

Một đứa trẻ chín tuổi xuống nông thôn làm thanh niên tri thức, ai nghe cũng thấy phi lý, thế mà chuyện vô lý như vậy lại xảy ra. Thông tin khi xuống nông thôn của cậu được viết thêm lên bảy tuổi, đồng thời nói với bên ngoài rằng cậu lùn bẩm sinh, vì vậy mới có dáng vẻ của một đứa trẻ.

Mẹ nó chứ người lùn!

Sau đó cậu được đưa đến một thôn hẻo lánh ở Hà Bắc làm thanh niên tri thức, cũng chính tại đó, cậu

gặp được cha của Niệm Niệm - Đàm Vệ Quốc.

Cha của Niệm Niệm chỉ lớn hơn cậu mười mấy tuổi, lúc đó cũng chỉ hơn hai mươi. Đàm Vệ Quốc là một người đàn ông thật thà, đối xử rất tốt với "thanh niên tri thức người lùn" đến từ nơi khác này, nhà có gì ăn thì cậu cũng có phần, tốt hơn nhiều so với những ngày cậu ở thủ đô bữa đói bữa no.

Mặc dù chỉ ăn những thức ăn đạm bạc nhưng cậu sống rất vui vẻ ở đó, chỉ tiếc rằng dây thừng thường đứt ở chỗ yếu nhất, vận rủi chỉ tìm đến những người số khổ. Một năm sau, khi Đàm Vệ Quốc đi chợ thì bị bùn đá bị lũ cuốn trôi đập chết.

Nhà họ Đàm là dân nhập cư, không có họ hàng thân thích nào ở địa phương, vợ Đàm Vệ Quốc chê anh ấy nghèo, sau khi sinh Niệm Niệm liền đi lấy chồng khác. Vì vậy Đàm Vệ Quốc chết, chỉ để lại Niệm Niệm, một đứa trẻ nhỏ.

Người dân trong thung lũng đều nghèo, nghèo đến mức ăn còn khó khăn, ai cũng không muốn nuôi thêm một đứa trẻ, huống hồ là một bé gái.

Cuối cùng Lý Khắc nhận nuôi Niệm Niệm, hai người xưng hô như anh em.

Nửa năm sau, cha Lý Khắc lâm bệnh qua đời, để lại một công việc, Lý Khắc nhân cơ hội quay trở lại thủ đô, lấy đó để uy h.i.ế.p anh trai mình. Nói rằng cậu có thể nhường lại vị trí, cũng có thể không tố cáo việc anh ta hối lộ người ta ép cậu đi làm thanh niên tri thức, nhưng cậu có một yêu cầu, đó là đưa Niệm Niệm đến thủ đô.

Tục ngữ nói chân trần không sợ đi giày, anh cả Lý Khắc cũng lo lắng sói con này sẽ đại nghĩa diệt thân, bởi vậy bị ép đồng ý.

Chương 255: Chương 255

DTV-EBOOK

Lý Khắc cứ như vậy mang theo Niệm Niệm tới thủ đô nhưng mà Lý Khắc còn nhỏ, lại không có bằng cấp, căn bản không có biện pháp nuôi sống hai người. Anh cả Lý Khắc cũng không để ý tới hai người, ngẫu nhiên ném chút đồ ăn cho họ, coi như là anh ta có lòng tốt, cho nên hai người lúc này mới trải qua cuộc sống bữa đói bữa no.

Bạch Du nghe xong, thật lâu không lên tiếng.

Cô nhớ tới sự kích động của bà nội, lại nhớ tới lời Lâm Hướng Tuyết nói Niệm Niệm trông giống cô, cuối cùng nhịn không được hỏi ra lời trong lòng: "Cha Niệm Niệm, anh ấy là người nhà họ Đàm sao?"

Lý Khắc nhìn cô với vẻ mặt kỳ quái, lắc đầu: "Cái này tôi cũng không biết."

Bạch Du không nản lòng: "Cậu còn nhớ rõ gương mặt của cha Niệm Niệm không?"

Lý Khắc gật đầu: "Nhớ."

Bạch Du lấy bút thép và sổ tay từ túi đeo vai ra, đưa cho Lý Khắc: "Vậy cậu hãy mô tả chi tiết cho tôi nghe về gương mặt của anh ấy."

Tuy Lý Khắc không biết cô muốn làm gì nhưng vẫn làm theo lời cô.

Hai mươi mấy phút sau, trên sổ ghi chép có thêm một khuôn mặt.

Niệm Niệm vừa nhìn thấy khuôn mặt kia liền kích động kêu lên: “Cha, là cha, là cha, là cha!”

Lý Khắc sờ sờ đầu cô bé: “Ừ.”

TBC

Bạch Du nhìn chằm chằm bức vẽ trên giấy, hốc mắt đỏ lên.

Người trên bức tranh này, rõ ràng có năm sáu phần tương tự anh cả của cô.

Nếu người này thực sự là anh hai của cô thì điều đó có nghĩa là anh hai của cô đã không còn trên cõi đời.

Lý Khắc nhận ra sự bất thường của cô: “Chị làm sao vậy?”

Bạch Du lắc đầu, gạt đi nước mắt trong mắt, ngẩng đầu lên: “Tôi không sao, Niệm Niệm có thể ở lại đây với tôi nhưng có thể nói cho tôi biết tiếp theo cậu muốn làm gì không?”

Lý Khắc suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Rất tiếc tôi không thể nói nhưng tôi cam đoan với chị, sẽ không có nguy hiểm gì.”

“Đây là lời hứa của cậu, hy vọng cậu suy nghĩ kỹ trước khi làm bất cứ việc gì và nhớ rằng còn có Niệm Niệm ở sau lưng cậu. Nếu cậu xảy ra chuyện gì thì trên đời này sẽ không có người thứ hai có thể che chở cho con bé như cậu.”

Bạch Du không hoàn toàn tin lời cậu nhưng Lý Khắc tính tình bướng bỉnh, lại không phải là con cháu trong nhà, cô cũng không có cách nào.

Niệm Niệm còn quá nhỏ, không thể hiểu được lời nói của họ nhưng bản năng và trải nghiệm trong quá khứ khiến cô bé cảm thấy thiếu an toàn.

Chỉ thấy hai mắt cô bé đỏ hoe, nhìn về phía Lý Khắc, dùng giọng điệu nũng nịu pha chút van xin của trẻ con nói: "Anh ơi, anh cũng không cần Niệm Niệm nữa sao?"

Mẹ vừa sinh ra đã không cần cô bé, sau đó ông nội ốm rồi mất, rồi đến cả cha đi ra ngoài cũng không bao giờ trở về.

Mọi người trong làng nói cô bé là sao chổi, cô bé không biết sao chổi là gì nhưng cô bé biết đó không phải là điều tốt đẹp.

Lý Khắc nhìn vào đôi mắt to tròn như nho đen, sáng ngời và trong trẻo của cô bé, nó phản chiếu rõ ràng hình ảnh của cậu, lòng cậu như bị thứ gì đó chích vào.

Mãi sau cậu mới đưa tay vuốt ve đầu cô bé: "Anh không vứt bỏ Niệm Niệm, anh chỉ đi ra ngoài làm việc một chút, sẽ sớm quay lại thôi."

Niệm Niệm khóc đến mức hai mắt đỏ hoe, như một chú thỏ con mắt đỏ: "Trước đây cha cũng nói vậy nhưng cha đã không bao giờ quay lại."

Khi có cha ở bên, mọi người trong làng sẽ không mắng cô bé là sao chổi, những đứa trẻ khác cũng không ném đá hay không chơi với cô bé và mỗi lần cha đi làm về đều lén lút mua kẹo ngon cho cô bé.

Cô bé nhớ cha da diết.

Vậy tại sao cha lại không về?

Lý Khắc mím môi, cố gắng để giọng nói của mình nghe bình thường như mọi khi: “Chú đi xa rồi, em chỉ cần ngoan ngoãn, chú sẽ về.”

Niệm Niệm gật đầu lia lịa, giọng nói nũng nịu vang lên: “Niệm Niệm ngoan, Niệm Niệm ngoan ngoãn, cha sẽ về.”

Chương 256: Chương 256

DTV-EBOOK

Lý Khắc: "Ừ."

Bạch Du ngồi bên cạnh, mũi lại chua xót.

Anh hai của cô, chẳng lẽ thật sự cứ như vậy biến mất sao ?

Chẳng lẽ cô trùng sinh, vẫn không thể thay đổi được số phận của anh hai, thậm chí không thể gặp mặt anh ấy lần cuối?

Lòng Bạch Du như bị tảng đá lớn chặn lại, vô cùng khó chịu.

Lý Khắc kiên quyết phải đưa Niệm Niệm đến cổng đại viện quân khu mới chịu đi, Bạch Du cũng không ngăn cản, sau khi trả tiền, cô dẫn hai người đi về.

Chỉ là còn chưa đi tới cổng đại viện quân khu, cô đã bị một người ngăn lại.

Là Giang Vũ.

Giang Vũ tựa vào vách tường, dáng vẻ thờ ơ, khi nhìn thấy Bạch Du thì dập tắt điếu thuốc trong tay.

Ánh trăng từ tường xám ngói xanh chiếu xuống, chiếu vào sống mũi cao thẳng của anh ta, làm cho ngũ quan tuấn tú của anh ta có thêm vài phần mỹ cảm chán chường.

"Tôi có vài lời muốn hỏi cô."

Anh ta nhìn Bạch Du rồi nói thẳng thừng.

Bạch Du chậm rãi gật đầu, cúi đầu nhìn xuống Lý Khắc và Niệm Niệm nói: “Hai người ở đây đợi tôi một lát, tôi sẽ quay lại ngay.”

Nói xong, cô đi theo sau Giang Vũ.

Hai người đi một trước một sau, cách nhau hơn một mét, Giang Vũ cũng không quay đầu nhìn cô, đi thẳng đến một góc tối, anh ta mới dừng lại, quay đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô.

Nơi đây ánh trăng không chiếu đến, khuôn mặt anh ta tối tăm không rõ, khiến người ta liên tưởng đến con báo đốm ẩn nấp trong bụi cỏ, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nhảy lên và cắn đứt cổ họng.

Bạch Du hít một hơi thật sâu: “Anh Giang Vũ, anh tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Giang Vũ nhìn chằm chằm vào cô: “Tại sao lại là Giang Lâm?”

Anh ta vốn tưởng rằng Giang Lâm đã cướp đi người con gái mình yêu nhưng mãi đến hôm nay anh ta mới biết, hóa ra trước đây Bạch Du không phải đi du lịch thanh thản ở Nam Kinh, mà là một mình chạy đến đảo Quỳnh Châu để tìm Giang Lâm.

Sự thật này khiến anh ta còn khó chấp nhận hơn cả việc cô đã đăng ký kết hôn với Giang Lâm.

Anh ta không thể hiểu nổi, tại sao cô lại chọn Giang Lâm chứ không phải mình, anh ta không hiểu mình thua ở điểm nào?

Huống hồ trước đó rõ ràng cô đã nói sẽ cân nhắc mình.

Bạch Du không ngờ anh ta đến để hỏi cô câu hỏi này.

Tại sao lại là Giang Lâm?

Có phải vì đời trước Giang Vũ quá bạc tình, cô lo lắng sẽ bị ly hôn ngay sau khi kết hôn, hay vì Giang Lâm quá xuất sắc, khiến cô lựa chọn Giang Lâm mà bản thân Bạch Du cũng không rõ ràng về vấn đề này.

Cô chỉ biết rằng, nếu nhất định phải chọn một người trong số con cháu nhà họ Giang để kết hôn, người đó chỉ có thể là Giang Lâm.

Chỉ có Giang Lâm mới che chở cho cô vô điều kiện và chỉ có Giang Lâm mới có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn mà cô mong muốn.

Hơn nữa, ngoại trừ Giang Lâm, những người khác đều đã có vợ vào đời trước, cô không muốn phá hoại hôn nhân hiện tại của họ, cho dù đó là một cuộc hôn nhân không hoàn hảo.

Sự im lặng kéo dài khiến bầu không khí trở nên hơi xấu hổ.

Gió mát thổi qua, Bạch Du không khỏi rùng mình.

Giang Vũ cởi áo khoác của mình ra, đưa cho cô và nói: “Mặc vào đi, kẻo cảm lạnh.”

Bạch Du: “Không cần đâu…”

Giang Vũ: “Mặc vào.”

TBC

Giang Vũ không nói một lời, khoác áo lên vai cô.

Hai người lôi kéo qua lại cũng không hay, Bạch Du đành nhận lấy: “Anh Giang Vũ, anh là một người tốt

nhưng mà chúng ta không hợp nhau.”

Bất ngờ không kịp đề phòng bị phát một tấm thẻ người tốt.

Giang Vũ không biết nên cười hay nên tức giận: “Có chỗ nào không hợp không? Là do chiều cao không hợp hay do con người không hợp?”

Bạch Du biết rằng hôm nay nhất định phải nói cho rõ ràng, cô suy nghĩ một lát rồi nói: “Anh Giang Vũ, nếu chúng ta ở bên nhau, anh có thể đảm bảo chỉ yêu một mình tôi suốt đời không?”

Giang Vũ nhìn cô, không nói gì.

Chương 257: Chương 257

DTV-EBOOK

Bạch Du: “Bản thân anh cũng không dám đảm bảo có thể làm được đúng không? Nhưng tôi tin anh Giang Lâm có thể làm được.”

Giang Lâm giống như tảng đá kiên định, miễn là cô không làm điều gì trái pháp luật, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô.

Cho dù cả đời này anh cũng sẽ không yêu cô, cho dù sau này sẽ có người khiến anh động lòng xuất hiện, cô đều tin tưởng anh sẽ không làm chuyện không phù hợp với cô, lại càng sẽ không chủ động ly hôn với cô.

Điểm này, không chỉ có Giang Vũ làm không được, những người khác ở nhà họ Giang cũng không làm được.

Bạch Du: “Còn nữa, nếu như tôi và người nhà anh xảy ra mâu thuẫn xung đột, anh sẽ đứng về phía tôi vô điều kiện, che chở tôi nói thay tôi sao?”

Giang Vũ nhìn cô, không lên tiếng.

Khóe miệng Bạch Du không tự chủ được nhếch lên: “Anh vẫn không thể đảm bảo đúng không? Nhưng anh Giang Lâm sẽ làm được, anh xem, đây là lý do tôi chọn anh ấy. Tôi cần một người bảo vệ mình vô điều kiện, chiều chuộng tôi, dù biết tôi sai cũng sẽ không do dự đứng về phía tôi.”

Giang Vũ nhìn cô, ánh mắt dừng lại ở nụ cười trên khóe môi cô.

Gương mặt anh ta cũng lộ ra một lúm đồng tiền nhỏ khi cùng cô mỉm cười.

Lúc này, anh ta biết mình thua ở đâu rồi.

Nhưng anh ta vẫn không cam tâm: "Tháng trước tôi bị điều đi Hà Bắc tập huấn, cô biết ai là người nhúng tay vào không?"

Bạch Du lắc đầu.

Giang Vũ: "Là anh ba của tôi, tôi biết bây giờ nói gì cũng không thay đổi được nhưng tôi muốn cho cô biết, anh ta không tốt như cô tưởng tượng đâu, con người này, lòng lang dạ sói!"

Nếu không phải do Giang Lâm nhờ La Hoằng Huân điều động đi, anh ta chưa chắc đã thua.

Nghĩ đến đây, cơn tức giận trong lòng anh ta không thể nào kìm nén được.

TBC

Bạch Du: "…"

Giang Lâm nhờ cậu út điều động Giang Vũ đi?

Cô thực sự không biết giữa hai người lại xảy ra chuyện như vậy.

Ngay lúc này, tiếng bước chân vang lên từ phía sau.

Bạch Du quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Giang Lâm cao ráo, mày kiếm mắt sáng, trong bộ quân phục chỉnh tề, đang từ từ bước về phía cô trong màn đêm.

Bốn mắt nhìn nhau, tim cô đập mạnh, không hiểu sao lại dâng lên một cảm giác bồi hồi.

Giang Lâm đi tới, ánh mắt lướt qua chiếc áo khoác trên vai Bạch Du một cách kín đáo, sau đó ngước mắt nhìn Giang Vũ: “Đã muộn thế này rồi, cậu tìm chị dâu ba có chuyện gì?”

Chị dâu ba.

Hai chữ này lập tức vạch rõ ranh giới thân phận giữa hai người.

Giang Vũ hiểu rằng đây là lời cảnh báo của Giang Lâm, anh ta nhếch mép: “Không có gì, chỉ có một số chuyện muốn hỏi Du… Chị dâu ba, bây giờ đã hỏi rõ ràng rồi.”

Giang Lâm nhìn anh ta, gật đầu: “Ừm.”

Nói xong anh cởi áo khoác xoay người đưa cho Bạch Du: “Áo khoác của anh cho em.”

Bạch Du vội vàng lấy áo khoác khoác trên người xuống, muốn đưa trả lại cho Giang Vũ, ai ngờ nửa đường lại bị Giang Lâm nhận lấy, sau đó anh trả lại cho Giang Vũ, dưới ánh nhìn của Giang Lâm, cô khoác áo khoác của anh lên người.

“…”

Không hiểu sao có loại cảm giác bị bắt gian tại giường nhỉ?

Bạch Du lắc đầu, đẩy cảm giác quỷ dih này ra khỏi đầu.

Giang Lâm: “Làm sao vậy?”

Bạch Du: “Không sao.”

Giang Lâm: “Vậy thì về nhà thôi?”

Bạch Du: “Ừ.”

Vừa dứt lời, cổ tay cô đã bị Giang Lâm nắm lấy.

Đốt ngón tay anh rõ ràng, thon dài và mạnh mẽ, nắm lấy cổ tay cô, cô có thể cảm nhận rõ ràng hơi ấm truyền đến từ lòng bàn tay anh và những đường gân màu xanh nhạt trên mu bàn tay.

Khuôn mặt anh vẫn đẹp như vậy, đẹp đến mức có phần yêu nghiệt, vô cùng chói lọi, trái ngược hoàn toàn với sự nghiêm túc chỉnh tề của anh, tạo nên một sự mâu thuẫn và tương phản không thể nói thành lời.

Sự mâu thuẫn này như cào vào tim người, khơi gợi một cảm giác ngứa ngáy khó tả.

Giang Lâm dắt cô đi về phía trước, dường như nhận ra ánh mắt của cô, anh cúi mắt xuống: “Sau này cách xa Giang Vũ một chút.”

Chương 258: Chương 258

DTV-EBOOK

Bạch Du ngẩng đầu nhìn anh: "Tại sao? Giữa chị dâu và em chồng không thể nói chuyện, trò chuyện sao?"

Giang Lâm: "Vợ người khác và em chồng có thể được, nhưng Giang Vũ thì không được, cậu ta có lòng lang dạ sói."

Bạch Du: "..."

Ngay lúc nãy, Giang Vũ cũng nói anh có lòng lang dạ sói.

Ấn tượng của hai người đối với nhau tại thời điểm này đạt tới nhất trí cao độ.

Đột nhiên, một người đi xe đạp loạng quạng lao về phía họ, người đạp xe đạp ngâm nga hát, vừa lắc đầu lắc cổ, nhìn là biết đã say xỉn.

Chỉ là anh ta đột ngột lao ra từ khúc cua, Bạch Du hoàn toàn không có thời gian để phản ứng.

Ngay lập tức, cơ thể cô bị Giang Lâm kéo mạnh, cả người cô ngã sang phải, đầu va vào lồng n.g.ự.c rắn chắc của anh.

Người đi xe đạp hoảng hốt tỉnh ngủ, nói lời xin lỗi rồi ngoái đầu vọt đi như một cơn gió.

Cũng không biết Giang Vũ đã đi từ lúc nào, con hẻm vắng vẻ không một bóng người.

Ngực Bạch Du áp sát vào n.g.ự.c anh, khít khao, không có khe hở nào giữa họ.

TBC

Từ góc nhìn của Bạch Du, cô có thể nhìn thấy yết hầu nhô cao của anh, chiếc cằm rõ ràng và đôi mắt sâu thẳm như có thể hút hồn người. Mâu thuẫn trong anh, như một điều cấm ky, càng không thể làm, càng kích thích.

Người đàn ông này đẹp trai đến mức khiến người ta muốn làm gì đó với anh.

Bạch Du nhớ lại những gì đã nói với Lâm Hướng Tuyết vào ban ngày, má ửng hồng: “Anh Giang Lâm.”

Giang Lâm: “Ừm, em không sao chứ?”

Bạch Du lắc đầu nhẹ nhàng trong vòng tay anh, cố ý để tóc lướt qua cằm anh: “Không sao.”

Hàm dưới Giang Lâm có chút ngứa, mi mắt hơi rũ xuống, đối diện với khuôn mặt hồng hồng của cô, dưới bóng đêm m.ô.n.g lung cô giống như một quả đào chín, tươi mới ướt át.

Bạch Du nhìn yết hầu anh trượt trượt, không ngờ người này lại nhẫn nại như vậy: “Anh Giang Lâm, hiện tại không có ai.”

Giang Lâm cảm nhận được n.g.ự.c cô dán sát vào mình, cảm giác da thịt thân cận khiến giọng anh khàn khàn: “Cho nên?”

Bạch Du nhẹ nhàng cắn môi, trong lòng lại thầm mắng một tiếng gà con: “Cho nên, chúng mình có thể làm chút chuyện vợ chồng, ví dụ như…”

Nói xong cô kiễng mũi chân, hôn lên cằm anh một cái.

Như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm đã vội rụt đi.

Nhưng cái cảm giác dịu dàng ấy lại khiến cả người Giang Lâm cứng đờ, chỗ cằm bị chạm vào như bị lông vũ khẽ khàng cào qua, có chút ngứa, có chút tê tê.

Bạch Du nhìn anh ngây người, còn tưởng mình đã đi được chín mươi chín bước mà anh vẫn chưa hiểu ra, đang định thầm mắng "gà trống non" thì… Ngay giây sau, anh đã cúi xuống hôn cô.

Mang theo sự kiềm chế, lễ phép, lại như mang theo vô vàn sự trân trọng, nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua mi mắt cô.

Tiếp theo là mũi, môi… Ngay sau đó, anh hung hăng áp sát môi cô, tách môi và răng của cô ra, lưỡi anh thăm dò vào bên trong.

Như mang theo dòng điện, toàn thân Bạch Du cứng đờ, lại như bị đặt vào lò nướng, toàn thân run rẩy, m.á.u nóng dâng trào lên não.

Mắt cô mở to, dường như đối phương vẫn chưa thỏa mãn.

Trời đất quay cuồng, vị trí của hai người hoán đổi, Bạch Du bị anh áp sát vào tường, phía trước là lồng n.g.ự.c nóng bỏng của anh, phía sau là bức tường lạnh lẽo.

Môi lưỡi anh công thành đoạt đất, từng bước ép sát, hai người dán sát vào nhau.

Đầu cô ngẩng lên, cổ tay bị anh nắm chặt cố định trong lồng n.g.ự.c anh.

Cô không nhìn thấy thứ gì khác, trong mắt trong tai đều chỉ có người trước mắt này.

Kiếp trước tuy rằng cô và Giang Khải rất ít khi hôn nhau nhưng tốt xấu gì cũng từng có kinh nghiệm, cô cảm thấy mình so với người không có kinh nghiệm như Giang Lâm mà nói, hẳn là "tiền bối".

Nhưng lúc này, vị tiền bối này như cô, trước mặt là hậu bối gà mờ mà cô vẫn luôn chê bai, cô lại luống cuống như lần đầu tiên, chỉ có thể thụ động đón nhận.

Dường như anh vẫn chưa thỏa mãn, càng truy đuổi mãnh liệt hơn, Bạch Du không thể trốn thoát, thậm chí quên cả nhắm mắt.

Chương 259: Chương 259

DTV-EBOOK

Cô ngây người nhìn anh, nhìn hàng mi dài cong vút, đôi mắt đào hoa hút hồn nhưng vô cùng xa cách, ngay cả vào khoảnh khắc này, anh vẫn như bình tĩnh đến lạ, không hề giống như lần đầu tiên.

Bạch Du suýt không thở nổi, hơi thở của anh bao trùm lấy cô, truyền đến cả cơ thể của cô, như muốn rút cạn sức lực toàn thân cô.

Hồ ly tinh, quả nhiên đều là sát nhân.

Đặc biệt là nam hồ ly tinh như Giang Lâm!

Bạch Du mơ màng nghĩ.

Ngay sau đó, mắt cô bị bàn tay anh che kín.

Vì không nhìn thấy gì nên cảm giác va chạm của các giác quan càng rõ ràng hơn.

Cả người cô run rẩy không thể kiểm soát.

Không biết qua bao lâu, Giang Lâm mới dừng lại.

Nhưng anh không hề rời đi, môi anh dán chặt vào môi cô, giọng nói trầm thấp và kéo dài: “Cả đời này anh sẽ chỉ tốt với mình, không chút do dự đứng về phía em, che chở cho em.”

Toàn thân Bạch Du run rẩy dữ dội hơn.

Hóa ra, anh đã nghe được cuộc trò chuyện giữa cô và Giang Vũ.

Ngay lập tức, bàn tay anh di chuyển, trước mắt cô sáng bừng.

Bạch Du từ từ mở mắt ra, hai người nhìn nhau.

Ý thức của cô vẫn chưa hoàn toàn trở lại, mặt nóng bừng, nhìn anh chằm chằm.

Anh không biểu lộ cảm xúc, vẫn giữ vẻ ngoài bình thản xa cách nhưng chỉ một lát sau, Bạch Du nhận ra tai anh đã đỏ lên.

Vậy là anh cũng có cảm giác đúng không?

Từ xa vang lên giọng nói mềm mại của Niệm Niệm: "Anh ơi, sao chị Bạch đi lâu thế, liệu chị có gặp nguy hiểm gì không?"

Mặt Bạch Du đỏ bừng hơn nữa, đẩy mạnh lồng n.g.ự.c vẫn đè nặng lên người mình: "Mau đứng dậy."

Vừa mở lời, cô mới biết giọng mình đã mềm mại đến mức nào, mềm yếu như không có xương cốt, y như đang nũng nịu.

Giang Lâm khàn khàn đáp: "Ừ."

Nói xong mới thả cô ra.

Nhưng mà Bạch Du không ngờ mình vô dụng đến vậy, anh vừa buông tay, hai chân cô mềm nhũn, suýt ngã ngồi xuống đất.

Giang Lâm nhanh tay đỡ lấy vòng eo thon thả của cô, yết hầu chuyển động: "Còn đứng vững không?"

Bạch Du: "..."

Phải đứng vững vàng.

Cô bám vào cánh tay rắn chắc của Giang Lâm, mặt đỏ bừng tìm lý do cho bản thân: "Em chỉ là ăn tối quá ít thôi nên không có sức."

Nói xong, cô lại có ý muốn đào hố chôn mình.

Lý do này còn tệ hơn cả không nói gì.

Thật đúng là "tìm vàng nơi hoang dã", "bắt trộm gà nhà".

Quả nhiên, đáy mắt Giang Lâm thoáng hiện ý cười: "Vậy em cần anh bế không?"

Bạch Du nghĩ đến Lý Khắc và Niệm Niệm đang đợi bên kia: "Không cần."

Giang Lâm cụp mắt xuống: "Ừm, vậy chúng mình về nhà thôi."

Bạch Du: "Được."

Có vẻ như để "bù đắp" cho việc cô "ăn không no", Giang Lâm bước đi rất chậm.

Một đoạn đường ngắn ngủi, hai người đi mãi mới đến trước mặt Lý Khắc và Niệm Niệm.

Bạch Du chỉ vào hai người giới thiệu: "Đây là Lý Khắc, đây là Niệm Niệm, hai anh em họ trước đây đã giúp em một số việc, Niệm Niệm sẽ ở nhà em mấy ngày tới."

Về việc Niệm Niệm có thể là con gái của anh hai, cô tạm thời không nói, vì hiện tại mọi chuyện vẫn chưa được làm rõ.

Giang Lâm nhìn lướt qua hai người, gật đầu: "Được rồi, anh đưa hai người về."

Lý Khắc không thể vào đại viện quân khu nên tạm biệt Niệm Niệm ở cổng.

Niệm Niệm rưng rưng nước mắt nhưng ngoan ngoãn không để nước mắt rơi: “Anh trai, anh nhất định phải nhớ đến đón Niệm Niệm nhé.”

Lý Khắc xoa đầu cô bé: “Anh trai nhớ rồi, em phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Niệm Niệm ngoan ngoãn và đáng yêu gật đầu: “Niệm Niệm sẽ ngoan ngoãn.”

Ngoan ngoãn chờ cha về, ngoan ngoãn chờ anh trai đến đón.

Lý Khắc nhẫn tâm ngoảnh mặt đi, cúi đầu chào Bạch Du một cái rồi quay người chạy vào màn đêm.

***

Về đến nhà, cả nhà đều đã có mặt.

Nhìn thấy Bạch Du dẫn theo một đứa trẻ về, mọi người đều ngạc nhiên.

Bà Bạch là người đầu tiên nhận ra Niệm Niệm chính là cô bé trong bức ảnh trước đây, trước đây nhìn ảnh đã thấy rất giống, giờ nhìn thấy người thật, bà lập tức rưng rưng: “Du Du, đứa trẻ này…”

Chương 260: Chương 260

DTV-EBOOK

Bạch Du kể lại cho gia đình nghe những gì cô đã nói với Giang Lâm trước đó: "Nhà cô bé có việc, cần ở nhà mình vài ngày."

Nói xong, cô đưa Niệm Niệm về phòng mình, lại lấy nước và kẹo cho cô bé, dặn cô bé ở trong phòng đợi mình.

Sau đó, cô đóng cửa phòng lại và quay trở lại phòng khách.

Bạch Phi Bằng vẫn giữ nguyên vẻ mặt ngẩn ngơ như trước.

Bà Bạch nhìn thấy vẻ mặt kích động của Niệm Niệm, bà cũng vậy.

Tuy rằng con trai thứ hai đã bị bắt cóc hai mươi mấy năm nhưng dáng vẻ đứa nhỏ kia ông vẫn luôn không quên, cũng không dám quên, bộ dạng cô bé vừa rồi và con trai thứ hai khi còn bé quá giống, cơ hồ là cùng một khuôn đúc in ra.

Lúc này Bạch Du vừa đi ra, ông giống như có cảm ứng ngẩng đầu lên: "Du Du, có liên quan đến thân thế của đứa bé kia, có phải con có lời muốn nói với cả nhà không?"

Bạch Du gật đầu, lấy ra hình vẽ lúc trước, mở ra đặt trước mặt mọi người: "Đây là chân dung của cha cô bé kia, con căn cứ vào miêu tả của họ mà vẽ ra."

Hai mẹ con bà Bạch và Bạch Phi Bằng nhìn qua, ánh mắt đều trong nháy mắt đỏ lên.

Người trong tranh và Bạch Gia Dương có năm sáu phần tương tự, nhất là cặp mắt kia, giống Bạch Phi Bằng như đúc, nếu như con trai thứ hai không bị bắt cóc, chắc dáng vẻ sẽ như thế này.

Môi Bạch Phi Bằng run rẩy, ngẩng đầu nhìn Bạch Du: "Du Du, người này... Ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Tên gì?"

Đối diện với ánh mắt của cha, Bạch Du có chút không đành lòng nói những lời tiếp theo: "Anh ấy tên là Đàm Vệ Quốc, năm nay hai mươi hai tuổi..."

Tiếp theo, cô kể lại từng chi tiết thông tin mà Lý Khắc đã nói cho cô trước đó.

Khi nói xong, phòng khách im bặt.

Ngay sau đó, bà Bạch che mặt khóc nức nở: "Chắc chắn là Gia Dụ, chắc chắn là Gia Dụ, cháu trai của bà, bà còn chưa gặp mặt cháu lần nào, sao cháu lại không còn nữa, bà xin lỗi cháu..."

Mắt Bạch Du cay xót, tiến lên ôm bà nội: "Bà ơi, bà đừng vội buồn, người này chưa chắc đã là anh hai."

Nhưng trong lòng cô đã biết rõ, người này tám chín phần là anh trai cô.

Bạch Gia Dương cũng rưng rưng: "Đúng vậy bà ơi, Du Du nói đúng, người này chưa chắc đã là em trai..."

Lời an ủi này có phần không thuyết phục, lặp đi lặp lại chỉ có câu nói này.

Bạch Phi Bằng lau nước mắt nơi khóe mắt, cả người như già đi hẳn: “Mẹ, đợi sau khi Du Du kết hôn xong, con sẽ đích thân đi một chuyến sang Hà Bắc.”

Nếu người đó không phải là con trai thứ hai, đó là điều tốt nhất.

Nếu là vậy, ông cũng phải tìm cách mang hài cốt của anh ấy về nhà, để anh ấy được nhận tổ quy tông.

Ông có lỗi với đứa trẻ đó, nghĩ đến việc không thể gặp lại đứa trẻ một lần nữa, cuối cùng Bạch Phi Bằng cũng không thể kiềm được nước mắt tuôn rơi.

Cả nhà chìm trong bầu không khí bi thương, chỉ có Tần Chính Nhân, bà ta thản nhiên như người ngoài cuộc.

Bạch Du lạnh lùng liếc nhìn bà ta một cái.

Đúng lúc Tần Chính Nhân nhìn qua, mặt nóng lên, xấu hổ mấp máy môi: “Không phải tôi không khổ sở, chỉ là hiện tại còn chưa biết rõ ràng, người kia chưa chắc đã là thằng hai.”

Đứa trẻ được sinh ra từ trong bụng bà ta và khi người mẹ mất đi đứa con, đương nhiên bà ta sẽ buồn. Nhưng mà hiện tại vẫn chưa rõ ràng mà cả nhà này đã khóc hệt như trời sập.

Huống chi xa nhau nhiều năm như vậy, dáng vẻ của đứa bé kia đối với bà ta đã hết sức mơ hồ, bà ta thật sự không có cách nào vì chuyện của một người xa lạ mà khóc nức nở.

Nhưng mà vừa rồi bà ta đang nghĩ một vài chuyện, quá tập trung nên không quản lý được biểu cảm.

Lúc này đối diện với biểu cảm lạnh như băng của con gái và chồng mình, bà ta không khỏi có chút hối hận.

Bà Bạch khẽ hừ một tiếng, nói với Bạch Gia Dương: "Cháu dìu bà vào phòng đi, ở đây nhìn thấy một số người càng thêm nhức đầu."

Chương 261: Chương 261

DTV-EBOOK

Nếu bình thường, bà chắc chắn sẽ mắng vài câu nhưng bây giờ bà thậm chí còn không buồn la mắng.

Nếu biết sớm bà ta là một người m.á.u lạnh và vô tình như vậy. Lúc đầu bà nói không thể và không thể để con trai cả cưới bà ta.

Bạch Gia Dương cũng nhìn mẹ mình một cái, mím môi không nói gì, đưa tay dìu Bà Bạch vào nhà.

Bạch Phi Bằng cũng đi rồi.

Khó có được tin tức con trai, cho dù là tin tức xấu, ông cũng phải chuẩn bị sẵn sàng trước.

Ông muốn đi hỏi thăm tin tức về nơi kia, xin nghỉ trước với lãnh đạo, cả đi cả về mất ít nhất bảy tám ngày, ông phải sắp xếp cho xong công việc.

Còn có cô bé kia, dáng vẻ giống thằng hai như vậy, cho dù cuối cùng xác định cô bé không phải con gái thằng hai, ông cũng phải đối xử tốt với cô bé

Nhìn vào bộ quần áo mà cô bé mặc, toàn thấy chắp vá, khuôn mặt vàng vọt, có lẽ cô bé chưa từng trải qua những ngày tháng tốt lành. Ông liền đi tìm vài bộ quần áo trẻ em có thể mặc được.

Phòng khách lập tức yên tĩnh lại, chỉ còn lại Bạch Du và Tần Chính Nhân.

Bạch Du lười nói chuyện với mẹ, đứng dậy định đi.

Tần Chính Nhân vội vàng gọi cô lại: “Du Du, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Bạch Du: “Tôi không muốn nói chuyện với bà.”

Nói xong, cô quay người bước đi, bỏ lại Tần Chính Nhân tức giận đến mức suýt méo mũi.

Bạch Du không về phòng mà đi ra ngoài lấy nước ấm vào, rửa mặt và người cho Niệm Niệm, sau đó lại đổi một chậu nước khác để ngâm chân cho cô bé.

Niệm Niệm ngồi trên chiếc ghế đẩu nhỏ, thân hình bé nhỏ ngồi thẳng tắp. Ngâm mình một lúc, cô bé cầm lấy chiếc khăn khô bên cạnh chuẩn bị lau chân.

Cô bé lau rất cẩn thận, trước tiên nhấc một ngón chân nhỏ lên, lau khô kỹ lưỡng sau đó đặt chân đã lau khô vào chậu, lại nhấc ngón chân bên kia lên, lau khô kỹ lưỡng một lần nữa rồi đặt lại vào chậu.

Cô bé lau đi lau lại nhiều lần nhưng bàn chân nhỏ vẫn không khô.

Trên khuôn mặt hiện ra biểu cảm ngạc nhiên, như thể đang nói, ôi chao, bàn chân này không ổn rồi, sao lau mãi không khô được nhỉ?

Bạch Du đang dọn dẹp đồ đạc ở bên cạnh, quay đầu nhìn thấy dáng vẻ của cô bé, suýt chút nữa đã phì cười ra tiếng.

Cuối cùng cô ra tay giúp Niệm Niệm lau bàn chân nhỏ, mặt Niệm Niệm hồng hồng, mở to đôi mắt sáng ngời nói cảm ơn cô.

Niệm Niệm rất dễ chăm, cô bé tự leo lên giường đắp chăn và ngủ thiếp đi.

Bạch Du còn lo lắng cô bé sẽ nhớ giường hoặc nhớ người, đã chuẩn bị tinh thần dỗ dành cô bé nhưng không ngờ cô bé vừa chạm vào gối đã ngủ thiếp đi.

Thật là một đứa trẻ ngoan ngoãn, không phiền phức, lại khiến người ta thương xót.

Nhưng mà, trái lại, có một số người già lại không khiến người ta yên tâm.

Ngay lúc này, tiếng gõ cửa vang lên từ phía cửa phòng của cô.

Bạch Du đi đến mở cửa và nhìn thấy mẹ mình là Tần Chính Nhân đang đứng trước cửa.

“Du Du, mẹ có vài chuyện muốn bàn với con, con đừng vội vã từ chối mẹ nhé.”

Dường như Tần Chính Nhân lo lắng mình sẽ bị Bạch Du phớt lờ lần nữa nên sau khi nói xong, bà ta đã chen vào từ nách con gái mình.

Bạch Du: …

Cô khẽ khép cửa, quay mặt không chút biểu cảm nhìn mẹ: “Có gì bà cứ nói đi.”

Tần Chính Nhân: “Du Du, con đừng như vậy, mẹ buồn lắm khi thấy con thế này.”

Bạch Du nhìn bà ta, vẻ mặt đầy mỉa mai.

Tần Chính Nhân: “Mẹ biết, trước đây mẹ đã sai, mẹ đã nhận ra lỗi lầm của mình rồi, sau này mẹ sẽ bù đắp cho con.”

Bạch Du nhìn bà, vẫn im lặng.

Tần Chính Nhân: “Lúc con mới sinh ra bé xíu xiu, không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy, chớp mắt một cái con đã lớn rồi, sắp lấy chồng nữa. Khi mẹ lấy chồng, bà ngoại để lại cho mẹ không ít đồ, ban đầu mẹ định giữ lại để sau này cho con khi con lấy chồng nhưng mà sau này con cũng biết rồi, nhà họ Tần gặp chuyện, mẹ bán hết những thứ đó, chạy đôn chạy đáo van xin người ta nên bây giờ không còn thứ gì lấy ra được cả, mẹ xin lỗi con rất nhiều.”

Chương 262: Chương 262

DTV-EBOOK

Bạch Du nhìn bà ta, vẻ mặt dần trở nên bực bội.

Tần Chính Nhân như nhận ra biểu cảm của con gái, trên mặt hiện ra vẻ nịnh nọt: "Du Du, mẹ đến đây lần này là muốn thương lượng với con một chuyện."

Bạch Du: "Bà cứ nói đi, dù sao tôi cũng không đồng ý đâu."

Tần Chính Nhân: …

"Du Du, mẹ thật sự không còn cách nào khác, mẹ gặp rắc rối ở cơ quan, bây giờ cần tiền và đồ để lo liệu. Nếu không, mẹ e rằng sẽ mất chức, con hãy giúp mẹ, cho mẹ mượn chiếc đồng hồ Rolex và chuỗi ngọc trai mà nhà họ La tặng con, sau này mẹ sẽ trả lại cho con cái tốt hơn được không?"

Thực ra không phải là cơ quan gặp rắc rối mà là Tần Tâm Hủy gặp rắc rối.

Tần Tâm Hủy luôn đe dọa bà ta, bắt bà ta phải tìm việc cho cô ta mà không phải là công việc trông coi kho, mà phải là công việc tốt.

Nếu đổi lại là trước đây, có lẽ bà ta có thể sắp xếp người vào làm nhưng dạo này bà ta không được lòng mọi người ở cơ quan, lãnh đạo cũng có ý kiến với bà ta, nhiều người cũng đang theo dõi bà ta, bà ta nào dám làm vậy.

Nhưng đứa trẻ Tần Tâm Hủy như bị ma ám, hoàn toàn không biết suy nghĩ cho bà ta, nói nếu không có

việc làm sẽ cùng bà ta chết, sẽ nói ra thân phận con riêng của mình.

Bà ta không bao giờ ngờ được, đứa con mà bà ta một tay nuôi dưỡng, cưng chiều từ bé lại có thể quay ra đe dọa bà ta như vậy, thật khiến bà ta quá thất vọng. Tuy nhiên, dù thất vọng đến đâu, bà ta cũng không dám để con gái mình tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Nếu chuyện này bị lộ ra ngoài, gia đình, công việc, danh tiếng của bà ta, tất cả mọi thứ đều sẽ tan thành mây khói.

Gần đây, một bộ phận quan trọng đang tuyển người, Tần Tâm Hủy nhìn trúng vị trí đó, bằng mọi giá phải vào được đó. Bà ta có quan hệ nhưng chỉ có quan hệ thôi cũng không đủ, vị trí tốt như vậy chắc chắn sẽ có rất nhiều người nhòm ngó, vì vậy bà ta nghĩ đến chiếc đồng hồ Rolex và chuỗi ngọc trai mà nhà họ La tặng cho Bạch Du.

Tối hôm đó, bà ta đã xem qua, đều là đồ tốt, đặc biệt là chuỗi ngọc trai đó, người ta nói rằng mẹ của người phụ trách đơn vị đó rất thích ngọc trai, nếu tặng món đồ này, công việc chắc chắn sẽ không thành vấn đề.

Đương nhiên bà ta biết Bạch Du sẽ không đưa đồ cho mình nhưng bà ta cũng bị ép đến mức không còn cách nào khác, nếu không thì một người mẹ như bà ta cũng sẽ không hạ mình xuống van xin con gái.

Bạch Du gần như cười lớn.

Cô đã từng thấy những kẻ vô liêm sỉ nhưng chưa từng thấy kẻ vô liêm sỉ đến mức này.

Cô còn tưởng rằng bà ta vào đây là muốn nói tốt cho Tần Tâm Hủy, muốn cho cô ta quay về ở, không ngờ bà ta thực sự đã ý định lấy chiếc đồng hồ Rolex và một chiếc vòng cổ ngọc trai. Cô thật sự quá đánh giá thấp mức độ vô liêm sỉ của bà ta rồi.

Chỉ là không đợi đến khi cô lên tiếng, cửa "rầm" một cái bị đẩy ra.

Bà Bạch tay cầm bát canh đường đi vào, ném thẳng vào mặt Tần Chính Nhân: "Tôi đánh c.h.ế.t cô con khốn nạn, đời này tôi chưa từng thấy người mẹ nào như cô!"

Nước đường kia vừa nấu xong, còn nóng, hắt lên mặt Tần Chính Nhân, bà ta phát ra một tiếng thét chói tai.

Bạch Du lo lắng hại Niệm Niệm trên giường, vội vàng đi qua ôm người lên, sau đó ôm đến phòng anh cả bên cạnh.

Khi cô trở về, cô nghe thấy bà nội chỉ trỏ vào mẹ cô mắng rủa: "Tôi đã chịu đựng cô nhiều năm rồi, năm xưa tại sao Bạch Gia Dụ lại bị người ta bắt đi, không phải vì người mẹ như cô đã lơ đãng sao?"

Mặt Tần Chính Nhân bị bỏng nóng rát, nghe nói như thế, mí mắt bà ta giật giật: "Mẹ, mẹ đừng ngậm m.á.u phun người, Gia Dụ mất tích con còn khổ sở hơn bất kỳ au, đây là đứa con trai con mang thai mười tháng mới sinh ra, sao con có thể không quan tâm nó!"

Chương 263: Chương 263

DTV-EBOOK

Bà Bạch chỉ vào mũi bà ta mắng rằng: "Cô dám thề với trời rằng sự mất tích của Gia Dụ không liên quan gì đến cô?"

Bà đã nhịn suốt nhiều năm, vì gia đình con trai cả, bà chưa bao giờ nói to điều đó nhưng hôm nay nghe tin người cháu thứ hai có thể đã không còn trên đời, bà không muốn nhịn nữa.

Bạch Du bước vào, mặt lạnh như nước: "Bà ơi, bà nói gì vậy? Chẳng lẽ việc anh hai cháu mất tích năm xưa có uẩn khúc gì sao?"

Tần Chính Nhân không quan tâm đến vết thương trên mặt, vội vàng nói: "Du Du, con đừng nghe bà nội nói bậy, bà ấy đã lớn tuổi, lại luôn có vấn đề với mẹ, nên mới nói bậy!"

Bạch Du: "Im miệng cho tôi!"

Tần Chính Nhân: "..."

Bà Bạch nước mắt giàn giụa: "Năm xưa mẹ cháu bảo phải về quê thăm cậu cháu, mang theo anh trai cháu đi nhưng cô ta lại không trông chừng cẩn thận, để anh trai cháu mới hai tuổi ra ngoài chơi một mình, chính vì sự lơ là của cô ta mà anh trai cháu mới bị người ta bắt cóc!"

Bà không thể hiểu nổi, đứa trẻ nhỏ như vậy, sao bà ta có thể yên tâm để con ra ngoài chơi một mình, trong khi bà ta lại ở trong nhà trò chuyện tâm tình với em trai mình. Hai anh em cùng lớn lên, có

chuyện gì mà không thể nói trước mặt con, mà phải đuổi con ra ngoài?

Hai tay Tần Chính Nhân run rẩy như người động kinh: “Mẹ! Con biết ngay từ khi con bước vào cửa, mẹ đã không thích con nhưng mẹ cũng không thể đổ lỗi cho con như vậy được, nếu lời này bị người khác nghe thấy, sau này con làm sao sống nổi? Còn người ta sẽ nhìn nhận Du Du như thế nào, Du Du sắp sửa tổ chức đám cưới rồi, mẹ lại cố tình đến đây gây chuyện vào lúc này sao?”

Bà Bạch trừng mắt nhìn bà ta.

Thấy Bà Bạch không phản đối, Tần Chính Nhân còn tưởng rằng mình đã dọa được bà: “Hơn nữa, những gì mẹ nói không có bằng chứng gì cả, nếu mẹ có bằng chứng, mẹ đã đuổi con ra khỏi nhà từ lâu rồi, sao lại nhịn đến bây giờ?”

Ngực bà Bạch phập phồng kịch liệt.

Bà quả thực không có bằng chứng, chuyện này bà cũng chỉ nghe người ta nói, đây cũng là một lý do khác khiến bà chưa bao giờ nói to điều đó.

Bạch Du lạnh lùng nhìn mẹ: “Bà nội không có bằng chứng nhưng tôi có.”

Ngay khi lời nói này được thốt ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào cô, bao gồm cả Bạch Phi Bằng vừa về nhà đang đứng ở cửa.

Tần Chính Nhân ngẩn ra một lúc, rồi khinh thường nói: “Con có thể có bằng chứng gì, lúc đó con còn chưa ra đời mà.”

Bạch Du nhìn vào mẹ cô, nói từng chữ một: “Dù tôi chưa ra đời nhưng những việc bà đã làm cũng không phải là hoàn hảo. Khi đó bà đưa anh hai tôi về nông thôn, có lẽ không phải để đi thăm cậu của tôi mà là để gặp gian phu phải không?”

Ngay sau khi lời nói này được thốt ra, hiện trường bỗng chốc im lặng trong vài giây.

Ngay sau đó, bà Bạch run giọng hỏi: “Du Du, cháu nói vậy là có ý gì?”

Gian phu, những lời này không thể nói bừa bãi được.

Hồi trẻ Tần Chính Nhân là đóa hoa của đoàn văn công, xinh đẹp, vóc dáng mảnh mai, dù sau này sinh vài đứa con nhưng vóc dáng vẫn không thay đổi, giống như một cô gái chưa kết hôn.

Ban đầu, bà cũng lo lắng rằng Tần Chính Nhân sẽ không giữ mình nhưng Tần Chính Nhân thường chỉ đi làm và ở nhà hoặc về nhà mẹ đẻ và ở cơ quan cũng rất cẩn trọng, không bao giờ có tin đồn gì.

Vì vậy, mặc dù bà rất ghét Tần Chính Nhân không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ nhưng bà chưa bao giờ nghĩ đến chuyện trai gái.

TBC

Bà không biết bé Du nghe được tin đồn thất thiệt từ đâu, lời nói làm tổn thương lòng người, nếu chuyện này không phải sự thật thì sau này tình cảm mẹ con của hai người sẽ không thể hàn gắn được.

Đúng vậy, dù đã đến lúc này, bà Bạch vẫn còn hy vọng vào Tần Chính Nhân, hy vọng rằng một ngày

nào đó bà ta sẽ tỉnh ngộ và trả lại cho bé Du tình mẫu tử mà con bé phải có.

Chương 264: Chương 264

DTV-EBOOK

Nhưng mà ý nghĩ này của bà nhất định chỉ có thể là một hy vọng xa vời.

So với sự ngạc nhiên của bà Bạch, Tần Chính Nhân vừa sốc vừa sợ hãi.

Sao Bạch Du lại biết, có phải Tần Tâm Hủy đã nói cho cô biết không?

Có lẽ không phải, mặc dù Tần Tâm Hủy thường xuyên dùng chuyện này để đe dọa bà ta nhưng nếu thân phận của bà ta bị phanh phui, cô ta cũng sẽ không nhận được bất kỳ lợi ích nào, hơn nữa cô ta luôn so sánh bản thân với Bạch Du ở mọi mặt, sao có thể nói cho Bạch Du biết mình là con riêng.

Không phải Tần Tâm Hủy, vậy thì sẽ là ai?

Chẳng lẽ là Bạch Du gạt bà ta?

Đúng vậy, chắc chắn là như vậy. Những người biết chuyện xưa đã rời khỏi thủ đô từ lâu, hầu như đã qua đời, chuyện này đến bà Bạch cũng không biết, làm sao cô có thể biết được chứ?

Dạo gần đây con nhỏ c.h.ế.t tiệt này không chỉ miệng lưỡi sắc bén hơn mà còn trở nên vô cùng giảo hoạt.

Cho nên chắc chắn cô đang lười bà ta.

Nghĩ đến đây, Tần Chính Nhân bình tĩnh lại, sắc mặt đanh lại, giận dữ quát lớn: “Nghiệt chướng! Mắt con có còn mẹ hay không? Con oán trách mẹ thiên vị

chị họ của con, mẹ đã xin lỗi con rồi, con bất mãn trong lòng cũng không thể hắt hủi mẹ như vậy. Mẹ đã làm gì mà sinh ra được một đứa con như con hả?"

Từ trạng thái ngạc nhiên đến tức giận, đến bi phẫn tột cùng, rồi trở thành một người mẹ bị tổn thương sâu sắc.

Diễn xuất của Tần Chính Nhân có thể nói là hoàn hảo.

Ngay cả Bạch Gia Dương cũng bị lừa gạt, anh ấy khuyên Bạch Du: "Du Du, em mau xin lỗi mẹ đi, không thể nói những lời như vậy."

Hai ngày nay anh ấy về nhà, nghe bà nội kể về việc mẹ anh ấy thiên vị em họ Tần Tâm Hủy, vì vậy mà bỏ qua những tủi hờn của Bạch Du. Anh ấy cũng thấy mẹ mình hồ đồ, em họ dù thân thiết đến đâu cũng không phải do mẹ mình sinh ra, sao có thể thiên vị như vậy được.

Nhưng mà những lời vu khống mẹ mình quan hệ bất chính không thể nói, quá nhẫn tâm.

Bạch Du cười, đưa tay vỗ nhẹ mấy cái: "Phải nói là kỹ thuật diễn xuất của bà giỏi thật, cũng đúng thôi, nếu không diễn xuất giỏi, bao nhiêu năm nay mọi người cũng sẽ không bị bà lừa gạt."

Tần Chính Nhân: "Có phải con muốn buộc mẹ con vào chỗ c.h.ế.t mới cam tâm không? Nếu vậy, hôm nay mẹ sẽ như ý con!"

Nói xong bà ta định lao vào tường nhưng bị Bạch Gia Dương cản lại: "Du Du, đừng nói nữa!"

Bà Bạch cũng lo lắng sẽ xảy ra án mạng, càng lo lắng hai mẹ con sẽ cãi nhau đến không thể quay đầu:

“Bé Du, đừng nói nữa.”

Thấy Bạch Gia Dương và bà Bạch đều đứng về phía mình, Tần Chính Nhân không khỏi có chút đắc ý.

Nhưng mà ngay sau đó, một bóng người cao lớn bước vào, cất tiếng trầm giọng: “Để con bé nói, ai cũng không được ngăn cản!”

Mọi người quay đầu nhìn lại, đều sững sờ.

Đặc biệt là Tần Chính Nhân, ngay khi nhìn thấy Bạch Phi Bằng, cả người không thể kiềm chế được run rẩy.

Sao Bạch Phi Bằng lại quay về?

Ông đã về lúc nào?

Chỉ có điều Bạch Phi Bằng không nhìn bà ta lấy một cái, ánh mắt đặt lên người Bạch Du: “Du Du, con nói đi, nói ra tất cả những gì con biết, không cần phải kiêng dè bất kỳ ai.”

Bao gồm cả ông.

Bạch Du gật đầu: “Lần này con từ đảo Quỳnh Châu trở về, khi đi qua thành phố Quảng, con đã gặp mẹ của Tần Tâm Hủy, Đoàn Tuệ Quân.”

Đoàn! Tuệ! Quân!

Ba chữ này như b.o.m nổ, khiến Tần Chính Nhân trợn mắt há hốc miệng.

Xong rồi!

Bà ta xong rồi!

Bà ta muốn nhào tới ngăn cản Bạch Du nói tiếp nhưng hai chân nàng mềm nhũn, cứ như vậy ngã ngồi xuống đất.

Bạch Du lạnh lùng nhìn bà ta một cái: “Dì Đoàn nói với con, Tần Tâm Hủy không phải con gái ruột của dì ấy, mà là chị gái cùng mẹ khác cha với con!”

Lời này vừa nói ra, hiện trường lại yên tĩnh trở lại.

Chương 265: Chương 265

DTV-EBOOK

Giống như tử thần đến, an tĩnh đến mức làm cho người ta sợ hãi.

Toàn thân Tần Chính Nhân run rẩy như lá rụng mùa thu, khuôn mặt trắng bệch, run rẩy môi nhìn Bạch Du.

Bà ta không ngờ Bạch Du thực sự biết chuyện, càng không ngờ con gái mình lại gặp được "con tiện nhân" Đoàn Tuệ Quân.

Lúc đầu bà ta nên ra tay g.i.ế.c c.h.ế.t Đoàn Tuệ Quân mới phải!

Bạch Phi Bằng nắm c.h.ặ.t t.a.y thành nắm đấm, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay, im lặng hồi lâu mới nghiến răng hỏi: "Người đàn ông đó là ai?"

Câu hỏi này dành cho Bạch Du, cũng là dành cho Tần Chính Nhân.

Nhưng mà người sau run rẩy đến nói không ra lời hoặc là không muốn nói.

Bạch Du nhìn về phía cha cô, nhìn ông lộ ra dáng vẻ đau đớn nhẫn nhịn, trong lòng cũng khó chịu, đây chính là nguyên nhân lúc trước cô không muốn nói nhanh như vậy.

Nhưng mà chuyện đã tới nước này, giấu không nổi nữa: "Con không biết tên đàn ông kia, chỉ biết là ông ta xuống nông thôn, bà ta mang thai Tần Tâm Hủy trước khi người đàn ông kia xuống nông thôn. Nếu

tính thời gian, rất có khả năng là… Bà ta mang thai vào ngày anh hai mất tích."

Cô suy đoán ngày đó mẹ cô đến nông thôn gặp tên gian phu kia, hai người gặp mặt đã củi khô lửa bốc một phen nhưng lo lắng bị anh hai cô nhìn thấy sau đó trở về nói cho người nhà, bởi vậy liền đuổi anh ấy ra ngoài chơi.

Nhưng mà bà ta không ngờ tới ở nông thôn sẽ có bọn buôn người, càng không ngờ tới anh hai cô sẽ bị người ta bắt đầu.

Nếu như bà ta vì bận chuyện khác mới khiến anh hai bị bắt đi, có lẽ không ai trách bà ta nhưng mà bà ta làm cái gì, bà ta đang hẹn hò với người tình!

Càng làm cho người ta tức giận chính là, ngày anh hai cô gặp chuyện không may, rất có khả năng chính là ngày mang thai Tần Tâm Hủy.

Thật là mỉa mai!

Cô vốn đã quyết định chờ làm xong hôn lễ rồi nói chuyện này nhưng vừa rồi sau khi nghe được lời của bà nội, khiến cô đoán ra sự thật đáng sợ này, cô không có thể nào nhịn nữa.

"Bốp" một tiếng

Bạch Phi Bằng đ.ấ.m nột phát vào cửa gỗ, cửa gỗ bị vỡ mất một lỗ.

Bà Bạch bị dọa hết hồn nhưng rất nhanh liền chỉ vào Tần Chính Nhân: "Cô! Tôi nghĩ cô chỉ là làm mẹ

hồ đồ một chút, không nghĩ tới cô… Con trai cả, ly hôn đi."

Chuyện này thật quá đáng!

Tần Chính Nhân sinh con riêng với người tình, còn mang con riêng về nhà họ Bạch nuôi.

Suốt nhiều năm qua, họ đã nuôi dưỡng và chăm sóc cho Tần Tâm Huỷ nhưng bây giờ, dường như họ là những kẻ ngốc bị Tần Chính Nhẫn điều khiển như những con rối trong bàn tay.

Chỉ nghĩ đến đây, bà đã muốn vung tay tát cho bà ta hai cái!

Bạch Gia Dương cũng sững sờ, anh ấy nhìn Tần Chính Nhân, đáy mắt tràn đầy thất vọng.

Lúc nãy anh còn tưởng Bạch Du nói bậy nhưng giờ nhìn vẻ mặt của mẹ, rõ ràng Bạch Du nói đều là sự thật.

Tại sao?

Tại sao bà ta phải làm vậy?

Bà ta đã khiến cho em trai bị người bắt cóc và c.h.ế.t thảm dưới dòng lũ, bà ta thờ ơ thì cũng thôi. Bà ta còn đưa con gái riêng vào nhà họ Bạch, làm cho Bạch Du phải tủi thân.

Càng nghĩ anh ấy lại càng lạnh lòng.

Tần Chính Nhân đối diện với ánh mắt phẫn nộ của chồng mình, bà ta quay đầu nhìn con trai cả, lại thấy được thất vọng trong mắt anh ấy, cả người bà ta như bị rút sạch sức lực: "Không, tôi không ly hôn, Phi Bằng…"

Có điều bà ta còn chưa nói xong đã bị Bạch Phi Bằng cắt ngang: “Ly hôn! Ngày mai trời vừa sáng, chúng ta liền đi ly hôn!”

Bỏ lại những lời này, Bạch Phi Bằng xoay người đi ra ngoài.

Bạch Du nhìn về phía anh cả cô: “Anh cả, anh mau theo sau.”

Bạch Gia Dương gật đầu, cũng chạy ra ngoài.

Nhìn chồng và con trai lần lượt chạy ra ngoài, Tần Chính Nhân như người c.h.ế.t đuối, nắm lấy tay Bạch Du: “Du Du, mẹ thật sự biết sai rồi, con giúp mẹ, chỉ cần con bảo cha con đừng ly hôn với mẹ, sau này mẹ chỉ thương một mình con có được không?”

Chương 266: Chương 266

DTV-EBOOK

Bạch Du từ trên cao nhìn xuống mẹ cô, khóe miệng chậm rãi cong lên: "Thôi đi, bà cho rằng tôi vẫn là cô bé trốn trong góc cầu xin mẹ yêu thương sao? Bà đừng tự cho là đúng nữa, tôi đã sớm không cần bà yêu thương rồi."

Nói xong cô gỡ từng ngón tay của bà ta ra, chỉ vào cửa nói: "Bây giờ bà ra ngoài cho tôi, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không gọi bà một tiếng mẹ nữa."

Cô có thể không quan tâm đến việc bà ta thiên vị Tần Tâm Hủy, trái tim nằm ở bên trái cơ thể con người, vốn dĩ đã lệch rồi, bà ta có quyền lựa chọn bất kỳ ai để yêu thương.

Nhưng mà cô không có cách nào tha thứ cho bà ta đã khiến anh hai cô mất tích, bà ta lại sinh ra đứa nhỏ của gian phu, còn mang về để cho nhà họ Bạch nuôi dưỡng!

Bà ta coi mọi người như những kẻ ngốc nghếch, tưởng rằng trên thế giới này chỉ có bà ta là thông minh. Vậy thì, bà ta phải gánh chịu mọi hậu quả và hành vi do chính mình gây ra.

"..."

Tần Chính Nhân ngẩng đầu kinh ngạc nhìn con gái.

Một loại khủng hoảng chưa từng có ùn ùn kéo đến, nước mắt của bà ta cuối cùng không nhịn được chảy xuống.

Chờ mẹ cô vừa đi, lúc này Bạch Du mới đỡ bà nội ngồi xuống giường, lại đi sang phòng bên ôm Niệm Niệm về.

Cô bé kia ngủ rất say, hai lần bị di chuyển cũng không tỉnh lại, cô bé ngủ đến mặt đỏ bừng, môi nhỏ khẽ mấp máy, đáng yêu đến mức làm cho lòng người muốn sắp tan ra.

Vốn dĩ bà Bạch buồn bực khó chịu nhưng trong nháy mắt nhìn thấy Niệm Niệm, lòng của bà cũng mềm nhũn theo: "Có thể ăn có thể ngủ là phúc, đứa nhỏ này giống như anh hai cháu khi còn bé, đầu vừa chạm gối đã ngủ ngay, làm thế nào cũng không tỉnh."

Nghĩ đến cháu trai thứ hai, mắt bà Bạch lại đỏ lên.

Bạch Du ôm lấy bà nội, chu môi nũng nịu nói: "Bà nội ơi, bà đừng buồn nữa, nhìn thấy bà buồn, Du Du cũng buồn theo."

Bà Bạch nghe vậy, vội vàng lau đi những giọt nước mắt nơi khóe mắt: "Bà nội không buồn nữa, bà nội không buồn nữa, Du Du cũng đừng khóc, bà nội sống cả đời đã trải qua bao nhiêu sóng gió, cháu cứ yên tâm, bà nội chịu đựng được."

Bạch Du nghe vậy, hoàn toàn không cảm thấy được an ủi, ngược lại càng nghẹn ngào hơn.

Ngay lúc này, Niệm Niệm lật người, m.ô.n.g nhỏ lộ ra khỏi chăn.

Bà Bạch lo lắng cô bé bị lạnh, tiến đến định đắp chăn cho cô bé, thì nghe "pựt" một tiếng, Niệm Niệm đánh một rắm vang dội.

Bà Bạch: "..."

Bạch Du: "..."

Nhưng mà Bà Bạch không tức giận, đôi mắt nhìn Niệm Niệm càng thêm hiền từ: "Đứa nhỏ này thật sự rất giống anh hai cháu."

TBC

Từ nhỏ tính cách cháu trai trưởng đã chững chạc nhưng cháu trai thứ hai giống như khỉ con đầu thai, rất quậy, ngay cả ngủ cũng không yên ổn, bà nhớ rõ một đêm trước khi anh ấy mất tích, anh ấy cũng lộ m.ô.n.g ra khỏi chăn rồi đánh rắm như vậy.

Lúc ấy bà vừa tức vừa buồn cười, nhịn không được vỗ nhẹ m.ô.n.g anh ấy, nếu biết ngày hôm sau anh ấy sẽ bị người ta bắt cóc, dù nói thế nào bà cũng không cho Tần Chính Nhân mang đứa bé về nông thôn.

Bạch Du cầm tay bà nội: "Bà nội, cháu cảm thấy đứa bé này có duyên với nhà mình, bất kể sau này chứng thực nó có phải là con của anh hai hay không, chúng mình đều nhận nuôi nó được không?"

Bà Bạch giật mình, sau đó nhấn mạnh: "Được, được, chúng ta nhận nuôi đứa bé này."

Ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, trên mặt đất loang lổ một mảnh.

Bạch Du tựa vào vai bà nội, trong lòng thầm thở dài một hơi.

Mặc kệ Niệm Niệm có phải là con của anh hai hay không, nhận nuôi đứa bé này đều có thể làm cho trong lòng bà nội và cha cô dễ chịu hơn một chút.

Họ có thể dành tất cả tình yêu thương nợ anh hai cho Niệm Niệm, đó là một may mắn cho Niệm Niệm và cũng là sự cứu rỗi cho họ.

Đêm nay sẽ là một đêm không ngủ.

Chương 267: Chương 267

DTV-EBOOK

Cha cô chạy ra ngoài và không về nhà suốt đêm nhưng cô không quá lo lắng, có anh cả đi theo nên ít nhất sẽ không có chuyện gì lớn xảy ra.

Tần Chính Nhân nằm trên giường, trằn trọc không thể nào ngủ được.

Bà ta không muốn ly hôn, cũng không thể ly hôn, bà ta muốn cầu cứu ủy viên chính trị Vương như trước nhưng khi nghĩ đến việc mình có điểm yếu ở nhà họ Bạch, bà ta nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ đó.

Cuối cùng, bà ta vẫn quyết định nhắm vào Bạch Du.

Mai nhà họ Giang sẽ chính thức đến cầu hôn, nếu lúc này gây chuyện ly hôn, người chịu ảnh hưởng lớn nhất chính là Bạch Du, nhà họ Giang có thể vì vậy mà chê bai cô.

Vì vậy nếu bà ta không muốn ly hôn, thì phải nắm bắt điểm này, cho dù không thể khiến Bạch Phi Bằng từ bỏ ý định ly hôn, ít nhất cũng có thể trì hoãn một chút.

Chỉ cần cho bà ta thêm một chút thời gian, bà ta tin rằng mình có thể thuyết phục Bạch Phi Bằng.

Nghĩ đến đây, trong lòng bà ta lại nhen nhóm hy vọng.

Trong khi đó, ở đầu bên kia khu nhà, Giang Khải cũng đang trằn trọc trên giường.

Anh ta lại mơ một giấc mơ.

Lần trước, anh ta chỉ mơ thấy tương lai của Giang Lâm trong mơ, biết rằng anh sẽ c.h.ế.t vì tai nạn sau hai năm nhưng lần này, anh ta mơ thấy nhiều hơn.

Anh ta mơ thấy thế giới này là một cuốn tiểu thuyết do anh ta viết.

Anh ta vốn là một kẻ thất nghiệp sống ở thế kỷ 20, tất nhiên, không phải vì anh ta không tìm được việc làm mà là vì anh ta cho rằng tiền lương của những công việc đó không xứng đáng với tài năng của mình.

Một người tài năng xuất chúng như anh ta, lẽ ra nên thành lập công ty riêng, trở thành người giàu nhất thế giới, cưới được bạch phú mỹ, bước lên đỉnh cao cuộc sống.

Nhưng số phận trớ trêu, một người tài năng như vậy lại không có cha giàu, cũng không gặp được quý nhân.

Chính vì những kẻ đó không có tầm nhìn xa trông rộng, nên anh ta mãi không thể trở thành người giàu nhất nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, vì vậy anh ta bắt đầu viết tiểu thuyết kiếm tiền nhuận bút trên mạng theo giới thiệu của một người bạn.

Lẽ ra anh ta nên viết nam tần nhưng tốc độ cập nhật của anh ta không bằng người khác, cuối cùng anh ta chọn Lục Giang, lượng truy cập trang web này

khá tốt, yêu cầu cập nhật không quá cao, khá phù hợp với những người có nội hàm như anh ta.

Ban đầu anh ta muốn học theo Kim Dung viết tiểu thuyết võ hiệp nhưng người bạn nói với anh ta rằng tiểu thuyết võ hiệp hiện nay không còn thịnh hành nữa, tiểu thuyết ngôn tình có nhiều độc giả hơn. Ngày hôm đó anh ta tình cờ thấy một tin tức trên vòng bạn bè, hoa khôi trường đại học của anh ta đã kết hôn với người giàu mới nổi. Năm đó anh ta từng theo đuổi hoa khôi nhưng mà đối phương ham mê tiền bạc, là một con đĩ ham tiền.

Bực tức, anh ta đã viết hoa khôi và người giàu mới nổi vào tiểu thuyết, anh ta đã tạo ra một tiểu thuyết ngôn tình dựa trên nguyên mẫu và hình ảnh của cả ba, trong tiểu thuyết, hoa khôi si mê anh ta, vì anh ta mà điên cuồng, còn người giàu mới nổi qua đời sớm. Sau khi người giàu kia chết, anh ta sẽ thừa kế tất cả tài nguyên và mối quan hệ của người giàu kia, từ đó bước lên đỉnh cao cuộc sống.

Còn về Tần Tâm Hủy, người vợ sau này của anh ta, cô ta là bạn thân giả tạo của hoa khôi trường. Lúc đầu, chính là cô ta đã giới thiệu anh ta cho hoa khôi và cũng chính là cô ta đã nói cho anh ta biết hành tung của hoa khôi. Anh ta nghĩ rằng lý do Tần Tâm Hủy hết lòng giúp đỡ mình như vậy là vì cô ta yêu mình sâu đậm. Vì vậy trong tiểu thuyết, anh ta đã cho cô ta một cái kết viên mãn, sau này sẽ được hưởng vinh hoa phú quý cùng anh ta.

Anh ta nghĩ rằng cuốn tiểu thuyết này của mình viết rất độc đáo, chắc chắn sẽ nổi tiếng và bán được bản quyền, giúp anh ta đạt đến đỉnh cao của cuộc

sống. Ai ngờ vừa xuất bản đã bị độc giả liên tục chửi rủa, thậm chí còn bị đánh giá thấp, cuối cùng buộc phải khóa truyện.

Chương 268: Chương 268

DTV-EBOOK

Chính lúc anh ta chửi bới độc giả không có mắt nhìn, vậy mà anh ta lại xuyên sách!

Anh ta xuyên vào cuốn tiểu thuyết do chính mình viết, trở thành nam chính trong đó, chỉ có điều lúc đầu ý thức của anh ta còn chưa tỉnh táo, hoàn toàn không biết thế giới này là một cuốn tiểu thuyết do chính mình viết.

Tuy nhiên bây giờ biết cũng không muộn, mọi thứ ở đây đều do anh ta quyết định.

Anh ta, chính là vua của thế giới này!

Giang Khải cười tỉnh dậy từ giấc mơ, nghĩ đến việc thế giới này do chính mình tạo ra mà không khỏi sôi sục nhiệt huyết.

Nhưng mà...

Trong sách, lúc này lẽ ra Bạch Du vẫn còn yêu anh ta và sẽ sớm kết hôn với anh ta nhưng bây giờ lại ngược lại. Bạch Du không thích anh ta và chủ động hủy hôn ước với anh ta, thậm chí còn quá quắt hơn, cô thực sự đã kết hôn với Giang Lâm.

Giang Lâm, cũng chính là người giàu mới nổi kia.

Anh ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

Anh ta viết cuốn tiểu thuyết này chính là để không cho hai người họ đến với nhau nhưng bây giờ thế giới trong sách lại có ý thức riêng của nó.

Giang Khải nhíu mày nhưng anh ta nhanh chóng bình tĩnh lại.

Ngoài sự xuất hiện ngoài ý muốn là Bạch Du, mọi thứ khác đều đang diễn biến theo hướng mà anh ta đã viết trong sách, có lẽ Bạch Du chỉ là một sai lệch nhỏ nhưng cuối cùng toàn bộ thế giới vẫn sẽ phát triển theo cài đặt của anh ta.

Giang Lâm sẽ c.h.ế.t sau hai năm và Bạch Du cũng sẽ kết hôn với anh ta.

Và anh ta, đã định sẽ bước lên đỉnh cao cuộc đời.

Nghĩ đến đây, anh ta nhảy bật dậy từ trên giường.

Anh ta cần đi tìm Tần Tâm Hủy để nhờ giúp đỡ, ở thế giới thực chính Tần Tâm Hủy đã giúp anh ta.

**

Bạch Du không hề biết Giang Khải đã nhận thức được thân phận của mình.

Ngày hôm sau thức dậy, cha và anh cả cô cả đêm không về, đến giờ vẫn chưa về.

Mà cửa phòng mẹ cô mở ra, bà ta không ở trong phòng, không biết sáng sớm đã đi đâu.

Nhưng mà Bạch Du lười quan tâm hành tung của bà ta, cô quyết định làm bữa sáng trước, nếu như ăn điểm tâm cha và anh cả cô còn chưa trở về, cô sẽ ra ngoài tự đi tìm người.

Đi vào bếp, cô lục lọi nguyên liệu nấu ăn, chỉ tìm được một ít khoai tây và cà rốt, cùng với một miếng

thịt heo.

Cô thái khoai tây và cà rốt thành hạt lựu, thịt heo băm thành thịt băm, rồi chuẩn bị gừng hành tỏi băm nhỏ.

Tiếp theo, cho dầu nóng vào chảo, cho thịt băm vào xào cho đến khi chín tái, xào ra hết nước thừa, sau đó cho thêm hành, gừng băm, tương đậu nành và tương ngọt, xào cho đến khi dậy mùi thơm của nước sốt, sau đó cho khoai tây và cà rốt đã cắt hạt lựu vào.

Xào cho đến khi chín tái, sau đó đổ vào một bát nước lọc, thêm xì dầu, nước tương, đường trắng, sau đó rưới một lượng nước bột năng vừa đủ, xào cho đến khi sánh lại, cho mì đã nấu chín và vớt ráo nước vào trộn đều, vậy là món mì ý khoai tây thịt băm đã hoàn thành.

Đợi đến khi bữa sáng được nấu xong, Bà Bạch và Niệm Niệm đã dậy.

Trong lòng bà Bạch đã coi Niệm Niệm như đứa chắt ruột của mình, bà nắm lấy tay nhỏ của cô bé ra ngoài sân đánh răng rửa mặt.

Mọi người nhìn thấy đều hỏi Niệm Niệm là ai, bà Bạch cũng thẳng thắn nói là chắt ruột của mình nhưng mọi người đều nghĩ rằng Niệm Niệm là con của người thân, không nghĩ đến việc Bạch Gia Dụ đã mất tích.

Tuy Niệm Niệm còn nhỏ nhưng rất lễ phép, gọi dì, thím, bà nội ngọt ngào, giọng nói nũng nịu, lại thêm khuôn mặt xinh xắn, ai nhìn cũng mê mẩn, Niệm Niệm xoay vòng trong mấy lời khen “đáng yêu”.

“Bà nội, Niệm Niệm, hai người dậy rồi à? Cháu làm mì ý thịt bò hầm khoai tây, hai người mau ra ăn đi.”

Bạch Du múc mì ra và bê ra, vừa vặn nhìn thấy bà nội dắt Niệm Niệm đi vào, chỉ thấy nếp nhăn trên mặt bà nội giãn ra, hình ảnh một già một trẻ vô cùng ấm áp và hài hòa.

Chương 269: Chương 269

DTV-EBOOK

"Được rồi, bà nội ra ngay đây, từ xa đã ngửi thấy mùi thơm rồi, cả xóm đều nói cháu vừa về nhà là cả nhà thơm phức."

Bà Bạch thương bé Du nhất, thấy khí sắc của cô cũng khá ổn, không bị ảnh hưởng bởi chuyện của mẹ, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm nhưng khi nghĩ đến con trai cả và cháu trai cả, lại không khỏi lo lắng.

Bạch Du vừa nhìn dáng vẻ của bà nội liền đoán được bà đang lo lắng cái gì: "Bà nội, bà lại đây ăn cơm, cháu ăn xong điểm tâm sẽ đi tìm cha và anh trai cháu..."

Lời còn chưa nói xong, đã thấy cha và anh trai cô đi vào.

Tia nắng ban mai chiếu lên mặt cha cô, lộ ra vẻ tiều tụy và đau đớn trên mặt ông.

Bạch Du rùng mình, cô nghi ngờ có phải mình đã làm sai rồi không: "Cha, anh cả, cuối cùng hai người cũng về rồi, con vừa mới nói sẽ ra ngoài tìm hai người, cha và anh đã ăn chưa?"

Bạch Phi Bằng nhìn về phía cô, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chua xót: "Xin lỗi, làm cho mọi người lo lắng nhưng cha không sao, cha không ăn sáng đâu, lát nữa nhà họ Giang sẽ tới cầu hôn, cha đi rửa mặt đã."

Nói xong, ông không cho mọi người thời gian quan tâm, vào phòng lấy quần áo rồi đi tắm. Bạch Gia Dương còn muốn đi theo nhưng bị ngăn lại.

Bạch Gia Dương đành thôi, đợi cha vừa đi, anh ấy ngồi vào bàn ăn, cầm bát mì lên và ăn ngấu nghiến.

Cùng cha đi ngoài trời cho muỗi đốt, uống gió Tây Bắc cả đêm, anh ấy vừa đói vừa mệt, lúc này cũng không quan tâm đến hình tượng, ăn như gió cuốn.

Niệm Niệm nhìn anh ấy ăn ào ào, một hơi ăn hết gần nửa bát mì, miệng nhỏ há to, kinh ngạc đến không thể tin được.

Bạch Du bị vẻ mặt của cô bé làm cho thích thú, đưa tay vuốt ve đầu cô bé, bảo cô bé ăn nhanh.

Niệm Niệm ngẩng đầu nhìn cô, nghiêm túc cảm ơn: “Cảm ơn chị Bạch.”

Bạch Du véo nhẹ má nhỏ của cô bé: “Sau này cháu đổi chị thành cô, đừng gọi chị.”

Niệm Niệm nghiêng đầu, đôi mắt to tròn đầy vẻ không hiểu nhưng cô bé là một đứa trẻ ngoan ngoãn nên nhanh chóng chấp nhận sự thay đổi này, cất giọng mềm mại: “Cô.”

Mặc dù cô bé không hiểu tại sao chị Bạch lại bảo bé đổi cách xưng hô nhưng cô bé rất thích chị Bạch và cũng rất thích nơi đây.

Ở đây, cô bé có thể ăn những thứ ngon miệng và cũng có thể ăn no nê, không giống như trước đây, mỗi ngày đều đói bụng đi ngủ, mà còn phải luôn đề

phòng anh trai cả của Lý Khắc, anh ta luôn nhìn cô bé bằng ánh mắt kỳ lạ khiến cô bé rất sợ hãi.

Nhưng ở đây ai cũng tốt, cô bé rất thích mọi người ở đây.

Vừa ăn sáng xong, Bạch Gia Dương đã có tính toán.

Vật họp theo loài, người chia theo nhóm. Bị bà Bạch thúc giục đi đánh răng rửa mặt, dặn dò anh ấy phải chuẩn bị bản thân sạch sẽ tươm tất, đừng làm mất mặt của Bạch Du.

TBC

Bà Bạch thì hoàn toàn không rảnh rỗi, bà cầm lấy giẻ lau chỗ này, lau chỗ kia.

Thực ra nhà cửa ngày nào cũng dọn dẹp, không hề bẩn nhưng bà vẫn cầm giẻ lau phòng khách bóng loáng, Niệm Niệm như cái đuôi nhỏ, tay cũng cầm giẻ lau, theo sau làm việc hăng say.

Nhìn thấy gia đình trang trọng như vậy, lòng Bạch Du cũng không khỏi căng thẳng.

Thực ra hai người đã đăng ký kết hôn rồi, việc cầu hôn chỉ là thủ tục nhưng những người trong đại viện vẫn không biết cô đã hủy hôn ước với Giang Khải, càng không biết cô đã kết hôn với Giang Lâm, không biết lát nữa họ sẽ nói gì.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài lại có hai chiếc ô tô nối đuôi nhau đến, tiếng còi lớn vang lên, thu hút sự chú ý của gần một nửa người trong sân.

Vào thời điểm đó, ô tô là thứ hiếm có, đừng nói đến việc sở hữu, ngay cả việc nhìn thấy cũng rất ít,

bây giờ đột nhiên xuất hiện hai chiếc, mọi người tự nhiên phải ra ngoài xem có chuyện gì.

Là người dẫn đầu tin đồn trong đại viện, Thái Vọng Xuân là người đầu tiên lao ra ngoài.

Chương 270: Chương 270

DTV-EBOOK

"Trời ơi, nhà họ Bạch đột nhiên xuất hiện hai chiếc ô tô, đây là muốn làm gì vậy?"

Bà Bạch nhìn thấy vẻ tò mò của bà hàng xóm, liền nghĩ đến việc lợi dụng miệng bà ấy để truyền bá chuyện Bạch Du sắp kết hôn với Giang Lâm, vì vậy bà cười nói: "Đây là nhà họ Giang đến cầu hôn Du Du."

Vừa dứt lời, những người xung quanh đã vội vàng chúc mừng.

"Ôi chao, hóa ra là nhà họ Giang đến cầu hôn, thật đáng mừng, vậy thì phải chia cho tôi hai viên kẹo mừng, để tôi cũng vui mừng."

"Tôi cũng muốn, nói thật, Bạch Du thật là may mắn, nhìn nhà họ Giang kìa, cầu hôn đã mang đến hai chiếc ô tô, nhà ai cầu hôn có khí thế như vậy. Nhà họ Giang coi trọng Bạch Du như vậy, sau này Bạch Du gả đi nhất định sẽ được hưởng phúc."

"Đúng vậy, Bạch Du và Giang Khải là thanh mai trúc mã, sau khi hai đứa kết hôn chắc chắn tình cảm sẽ càng tốt hơn."

Mọi người bàn tán xôn xao, chúc mừng, khen ngợi, ghen tị đủ cả, Bà Bạch muốn chen lời giải thích nhưng không tìm được chỗ, không khỏi lo lắng đến mức trán sắp đổ mồ hôi.

Ngay lúc này, chiếc ô tô dừng lại trước nhà họ Bạch, cửa xe mở ra, Giang Lâm bước ra khỏi xe.

Chỉ thấy anh mặc một bộ quân phục chỉnh tề uy nghiêm, vóc dáng cao lớn, anh đứng ở đó, cảnh vật xung quanh như bỗng chốc lu mờ, anh trở thành phong cảnh đẹp nhất giữa trời đất.

TBC

Mọi người không khỏi càng thêm kinh ngạc.

“Giang Khải đến cầu hôn, Giang Lâm là anh trai vậy mà cũng từ đảo Quỳnh Châu về, thật không ngờ tình cảm hai anh em tốt như vậy.”

“Đúng vậy, Giang Lâm mới về nhà cách đây không lâu, nếu không phải anh em tình cảm tốt, thì sao lại lặn lội đường xa về lại đây?”

“Anh em hòa thuận, thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Bà Bạch: “…”

Chớ nói bậy!

Người lấy Bạch Du không phải là Giang Khải, mà là Giang Lâm!

Bà Bạch gấp đến mức miệng sắp sùi bọt.

La Hoằng Huân bước xuống từ chiếc ô tô kia, sau đó lấy ra từ cốp xe máy thu âm, máy ảnh, cùng với sữa những thứ như chiết xuất mạch nha và trái cây.

Một số người ghen tị nhìn thấy, không khỏi nhếch môi: “Làm trò lớn như vậy, tôi còn tưởng là coi trọng lắm chứ, kết quả đến ba hồi một kèn cũng không có, chỉ có mỗi cái máy thu âm.”

La Hoằng Huân nghe vậy, khóe miệng cong lên, cười nhạt: “Bác gái này, mắt bác hình như không tốt lắm, ở đây còn có máy ảnh, đồng hồ Rolex nữa, trước đây đã cho con dâu cả rồi, còn xe đạp và máy may, vì con dâu cả không cần nên nhà họ Lâm chúng tôi đã quy đổi hết thành tiền sính lễ. Tuy nhiên số tiền sính lễ này so với một căn tứ hợp viện mà nhà họ Giang tặng thì chẳng đáng để nhắc đến.”

Đồng hồ Rolex!

Một căn tứ hợp viện!

Ai kết hôn mà lại tặng tứ hợp viện, đây không phải là đùa chứ?

Mọi người nhìn nhau, há hốc miệng.

Chỉ khi nhìn thấy Giang Lâm dìu ông Giang từ xe xuống, mọi người mới biết, e rằng đây là sự thật rồi.

Ôi chao ôi, kết hôn tặng tứ hợp viện, điều này chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy, quả nhiên là số phận con người khác nhau, Bạch Du này số tốt quá, đúng là ghen tị đến chết!

Ngay sau đó, Giang Lâm dìu ông Giang đi đến.

Giang Lâm: “Bà nội, hôm nay ông nội và cậu cháu đến đây là để bàn chuyện hôn sự của cháu và Du Du.”

Lời nói này vừa thốt ra, như giọt nước rơi vào chảo dầu, cả đại viện bỗng chốc bùng nổ.

“Tôi không nghe nhầm chứ, vừa rồi Giang Lâm nói đến chuyện hôn sự của cậu ta và Bạch Du à?”

“Bà không nghe nhầm đâu, vì tôi cũng nghe cậu ta nói vậy, đây là chuyện gì vậy, người yêu của Bạch Du

không phải là Giang Khải sao, sao giờ lại kết hôn với Giang Lâm?"

Mọi người mới nhận ra, "chú rể" Giang Khải mà họ tưởng tượng hóa ra lại không xuất hiện.

Vào thời điểm quan trọng như vậy, "chú rể" dù có què chân cũng phải được người ta khiêng đến nhưng Giang Khải đến giờ vẫn chưa xuất hiện, vậy chỉ có một lý do duy nhất, đó là người Bạch Du sắp kết hôn không phải là Giang Khải, mà là Giang Lâm.

Chương 271: Chương 271

DTV-EBOOK

Yêu em trai nhưng lại lấy anh trai.

Mọi người ngớ ra, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cuối cùng bà Bạch cũng tìm được chỗ để giải thích: “Cháu gái nhỏ của tôi đã chia tay và hủy hôn ước với Giang Khải một thời gian rồi. Trước đây, hai đứa trẻ đều còn nhỏ, việc yêu đương cũng giống như chơi trò đóng vai của trẻ con, không ai coi là chuyện nghiêm túc. Khi kết hôn, đương nhiên phải tìm một người đàn ông chín chắn và chu đáo như Giang Lâm, cháu rể tôi chỉ có thể là Giang Lâm.”

Mọi người nghe lời bà Bạch nói mà ngớ ra, nét mặt mỗi người mỗi vẻ nhưng đều nhịn không nói gì.

Ông Giang nhìn lướt qua mọi người, cười ha hả nói: “Tôi đã cho người chuẩn bị xong các thủ tục liên quan đến việc chuyển nhượng căn tứ hợp viện ở hẻm Vũ Nhi. Ngày mai có thể sang tên cho Du Du.”

Lời nói này vừa thốt ra, mọi người lại hít một hơi thật sâu.

Trên thực tế, khi nãy La Hoằng Huân nói vậy, một số người vẫn không tin, có người tin thì cũng nghĩ rằng đó chỉ là để làm màu, sau khi kết hôn, căn tứ hợp viện đó vẫn thuộc về nhà họ Giang.

Nhưng nếu sang tên thì khác, điều đó có nghĩa là căn tứ hợp viện này sẽ thuộc về Bạch Du, cho dù một ngày nào đó Bạch Du và Giang Lâm ly hôn, cô vẫn có thể mang theo căn tứ hợp viện.

Lúc này, trong lòng mọi người không còn ghen tị nữa, chỉ còn lại sự ngưỡng mộ.

Ngưỡng mộ! Không thể tả nổi!

Giang Lâm nhìn thấy biểu cảm của mọi người, nhẹ nhàng nói: "Căn nhà dưới tên tôi ngày mai cũng sẽ được chuyển sang tên của Du Du, bà nội, chúng ta vào trong nhé."

Bà nội thấy Giang Lâm không những không tức giận mà còn công khai bảo vệ cháu gái trước mặt mọi người, đột nhiên rạng rỡ niềm vui: "Được, chúng ta vào trong, ông Giang mời."

Phải đến khi cả đoàn người đi vào, mọi người mới từ trạng thái ngây người trở lại bình thường.

Một căn tứ hợp viện còn chưa đủ, Giang Lâm còn muốn sang tên căn nhà dưới danh nghĩa của mình cho Bạch Du!

Đã từng thấy người may mắn nhưng chưa từng thấy người may mắn đến thế này!

Nhưng có người lại muốn phá bĩnh: "Bạch Du may mắn tôi thừa nhận nhưng trước đây đã từng yêu đương với em trai, quay sang lại lấy anh trai, sau này cả nhà ở chung không thấy kỳ quặc sao?"

TBC

Cuối cùng Thái Vọng Xuân cũng tìm được chỗ để thể hiện, hai tay chống nạnh nói: "Suốt ngày chỉ biết kỳ quặc này kỳ quặc nọ, nhà cô chuyên sản xuất kỳ quặc à? Không nghe bà Bạch nói hồi nãy sao, trước đây Du Du còn nhỏ, yêu đương cũng giống như chơi

trò đóng vai. Hơn nữa, đây là thời đại nào rồi, lẽ nào sau khi yêu đương thì không được phép chia tay sao? Tỉnh lại đi, triều Thanh đã diệt vong rồi, Chủ tịch đã nói, phụ nữ chúng tôi có thể gánh vác nửa bầu trời, đừng nói đến việc yêu đương, ly hôn cũng chẳng là chuyện gì! Đừng có lấy tư tưởng tàn dư phong kiến ra đây để xấu hổ!"

Sau khi nghe những lời này, dù có ai không phục cũng chỉ có thể nuốt vào bụng, nếu không sẽ bị coi là tàn dư tư tưởng phong kiến.

Tuy nhiên, nhiều người lại không cảm thấy có gì, thứ nhất trước đây Bạch Du còn nhỏ, cho dù đã từng yêu đương với Giang Khải, hai người cũng không thể có hành vi thân mật nào. Thứ hai như Thái Vọng Xuân đã nói, trước hôn nhân có nhiều người từng yêu đương, chẳng lẽ yêu đương thì thấp kém hơn người khác sao?

Không ai dám nói điều này, nếu không sau này con cái trong nhà sẽ không cần tìm người yêu nữa.

Nhà họ Bạch và nhà họ Giang vào nhà, Bạch Phi Bằng cũng từ trong nhà đi ra.

Lễ vật và các thứ khác đã được bàn bạc trước đó và hai bên đều biết rõ gốc gác, hôn ước cũng được định sớm nên không có gì bất đồng.

Nhưng ngay khi ông Giang chuẩn bị đứng dậy ra về, Bạch Phi Bằng đột nhiên nói: "Thưa ông, tôi và mẹ Du Du là bà Tần Chính Nhân sẽ ly hôn vào hôm nay. Chuyện này vốn không nên xảy ra vào lúc này nhưng… Vì bất đắc dĩ, tôi chỉ mong rằng việc làm của cha mẹ sẽ không ảnh hưởng đến Du Du và cũng

không ảnh hưởng đến cách nhìn nhận của ông bà đối với con bé.”

Chương 272: Chương 272

DTV-EBOOK

Yêu em trai nhưng lại lấy anh trai.

Mọi người ngớ ra, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cuối cùng bà Bạch cũng tìm được chỗ để giải thích: “Cháu gái nhỏ của tôi đã chia tay và hủy hôn ước với Giang Khải một thời gian rồi. Trước đây, hai đứa trẻ đều còn nhỏ, việc yêu đương cũng giống như chơi trò đóng vai của trẻ con, không ai coi là chuyện nghiêm túc. Khi kết hôn, đương nhiên phải tìm một người đàn ông chín chắn và chu đáo như Giang Lâm, cháu rể tôi chỉ có thể là Giang Lâm.”

Mọi người nghe lời bà Bạch nói mà ngớ ra, nét mặt mỗi người mỗi vẻ nhưng đều nhịn không nói gì.

Ông Giang nhìn lướt qua mọi người, cười ha hả nói: “Tôi đã cho người chuẩn bị xong các thủ tục liên quan đến việc chuyển nhượng căn tứ hợp viện ở hẻm Vũ Nhi. Ngày mai có thể sang tên cho Du Du.”

Lời nói này vừa thốt ra, mọi người lại hít một hơi thật sâu.

Trên thực tế, khi nãy La Hoằng Huân nói vậy, một số người vẫn không tin, có người tin thì cũng nghĩ rằng đó chỉ là để làm màu, sau khi kết hôn, căn tứ hợp viện đó vẫn thuộc về nhà họ Giang.

Nhưng nếu sang tên thì khác, điều đó có nghĩa là căn tứ hợp viện này sẽ thuộc về Bạch Du, cho dù một ngày nào đó Bạch Du và Giang Lâm ly hôn, cô vẫn có thể mang theo căn tứ hợp viện.

Lúc này, trong lòng mọi người không còn ghen tị nữa, chỉ còn lại sự ngưỡng mộ.

Ngưỡng mộ! Không thể tả nổi!

Giang Lâm nhìn thấy biểu cảm của mọi người, nhẹ nhàng nói: "Căn nhà dưới tên tôi ngày mai cũng sẽ được chuyển sang tên của Du Du, bà nội, chúng ta vào trong nhé."

Bà nội thấy Giang Lâm không những không tức giận mà còn công khai bảo vệ cháu gái trước mặt mọi người, đột nhiên rạng rỡ niềm vui: "Được, chúng ta vào trong, ông Giang mời."

Phải đến khi cả đoàn người đi vào, mọi người mới từ trạng thái ngây người trở lại bình thường.

Một căn tứ hợp viện còn chưa đủ, Giang Lâm còn muốn sang tên căn nhà dưới danh nghĩa của mình cho Bạch Du!

Đã từng thấy người may mắn nhưng chưa từng thấy người may mắn đến thế này!

Nhưng có người lại muốn phá bĩnh: "Bạch Du may mắn tôi thừa nhận nhưng trước đây đã từng yêu đương với em trai, quay sang lại lấy anh trai, sau này cả nhà ở chung không thấy kỳ quặc sao?"

TBC

Cuối cùng Thái Vọng Xuân cũng tìm được chỗ để thể hiện, hai tay chống nạnh nói: "Suốt ngày chỉ biết kỳ quặc này kỳ quặc nọ, nhà cô chuyên sản xuất kỳ quặc à? Không nghe bà Bạch nói hồi nãy sao, trước đây Du Du còn nhỏ, yêu đương cũng giống như chơi

trò đóng vai. Hơn nữa, đây là thời đại nào rồi, lẽ nào sau khi yêu đương thì không được phép chia tay sao? Tỉnh lại đi, triều Thanh đã diệt vong rồi, Chủ tịch đã nói, phụ nữ chúng tôi có thể gánh vác nửa bầu trời, đừng nói đến việc yêu đương, ly hôn cũng chẳng là chuyện gì! Đừng có lấy tư tưởng tàn dư phong kiến ra đây để xấu hổ!"

Sau khi nghe những lời này, dù có ai không phục cũng chỉ có thể nuốt vào bụng, nếu không sẽ bị coi là tàn dư tư tưởng phong kiến.

Tuy nhiên, nhiều người lại không cảm thấy có gì, thứ nhất trước đây Bạch Du còn nhỏ, cho dù đã từng yêu đương với Giang Khải, hai người cũng không thể có hành vi thân mật nào. Thứ hai như Thái Vọng Xuân đã nói, trước hôn nhân có nhiều người từng yêu đương, chẳng lẽ yêu đương thì thấp kém hơn người khác sao?

Không ai dám nói điều này, nếu không sau này con cái trong nhà sẽ không cần tìm người yêu nữa.

Nhà họ Bạch và nhà họ Giang vào nhà, Bạch Phi Bằng cũng từ trong nhà đi ra.

Lễ vật và các thứ khác đã được bàn bạc trước đó và hai bên đều biết rõ gốc gác, hôn ước cũng được định sớm nên không có gì bất đồng.

Nhưng ngay khi ông Giang chuẩn bị đứng dậy ra về, Bạch Phi Bằng đột nhiên nói: "Thưa ông, tôi và mẹ Du Du là bà Tần Chính Nhân sẽ ly hôn vào hôm nay. Chuyện này vốn không nên xảy ra vào lúc này nhưng… Vì bất đắc dĩ, tôi chỉ mong rằng việc làm của cha mẹ sẽ không ảnh hưởng đến Du Du và cũng

không ảnh hưởng đến cách nhìn nhận của ông bà đối với con bé.”

Chương 273: Chương 273

DTV-EBOOK

Ngay lúc này, từ phía sau vang lên giọng nói lạnh lùng của Bạch Phi Bằng: "Tôi đã lấy sổ hộ khẩu rồi, chúng ta đi đến cục dân chính ly hôn thôi!"

Tần Chính Nhân hai chân mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất: "..."

Xong rồi!

Lần này bà thực sự xong rồi!

Vốn dĩ Tần Chính Nhân muốn lợi dụng Giang Lâm để trừng phạt Bạch Phi Bằng. Nhưng bà ta không ngờ rằng Giang Lâm lại là một kẻ kỳ quặc, hoàn toàn không quan tâm đến danh tiếng.

Như vậy, bà ta đã mất đi con át chủ bài cuối cùng...

Bạch Du và Giang Lâm đi ra khỏi đại viện, vốn định đến nhà họ La nhưng lại nhìn thấy Giang Khải lén lút ở đó.

Hai người nhìn nhau, rồi âm thầm đi theo.

Giang Khải rất cẩn thận, dọc đường đi đã đổi hướng nhiều lần, quanh co lòng vòng, cuối cùng đến một ngôi chùa hoang tàn.

Anh ta hẹn gặp Tần Tâm Hủy ở đây.

Nhưng vừa vào đến nơi, anh ta đã bị người ta đánh lén từ phía sau bằng gậy và ngất đi.

Tiếp theo đó, Tần Tâm Hủy cầm gậy đi ra từ bên trong, chỉ thấy cô ta ném gậy xuống đất, sau đó kéo

Giang Khải vào chùa.

Bạch Du trợn tròn mắt, quay lại nhìn Giang Lâm, chỉ là hai người ở quá gần, cô vừa ngoái đầu, môi đã lướt qua yết hầu của anh.

Giang Lâm cụp mắt nhìn cô, giọng khàn khàn nói: "Em nhịn một chút, bây giờ là ban ngày."

"..."

Bạch Du suýt c.h.ế.t ngạt vì nước bọt của chính mình.

Đây là coi cô như yêu tinh háo sắc sao?

Bạch Du trừng mắt nhìn anh: "Anh nói bậy gì đấy, em chỉ muốn hỏi anh xem Tần Tâm Hủy muốn làm gì."

Giang Lâm nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, cuống họng lăn lăn, nói từng chữ: "Muốn gạo nấu thành cơm."

Bạch Du trợn tròn mắt.

Tần Tâm Hủy táo bạo thế ư?

Kiếp trước chuyện này không xảy ra, kiếp trước Giang Khải và Tần Tâm Hủy được coi là "tâm đầu ý hợp" mà đến với nhau.

Nhưng kiếp này thân phận con riêng của Tần Tâm Hủy bị vạch trần, công việc cũng mất, chỗ dựa lớn nhất là Tần Chính Nhân sắp ly hôn, có lẽ những điều này khiến cô ta bế tắc nên đã nghĩ ra kế hoạch ngu ngốc này.

Tuy nhiên, khi nghĩ đến việc Giang Khải bị một người phụ nữ cưỡng bức, không hiểu sao Bạch Du lại muốn bật cười.

Nhưng trước mặt còn có anh trai ruột của Giang Khải, Bạch Du đành nhịn, cô hỏi: "Vậy bây giờ phải làm gì? Đi cứu người sao?"

Giang Lâm nhìn cô bằng ánh mắt âm u: "Em muốn cứu Giang Khải?"

Bạch Du lập tức lắc đầu như trống bỏi: "Không muốn, Giang Khải ra sao liên quan gì đến em?"

Người đàn ông này đúng là kỳ lạ, Giang Khải không phải là em trai ruột của anh sao, lẽ nào anh không muốn vào cứu anh ta?

Nghe vậy, sắc mặt đăm chiêu của Giang Lâm mới chuyển sang âm trầm: "Vậy thì không cứu."

Bạch Du sững sờ: "Thật sự không cứu?"

Như vậy, chẳng phải Tần Tâm Hủy cũng sẽ gả vào nhà họ Giang sao?

Dường như Giang Lâm nhận ra sự nghi ngờ của cô: "Giang Khải đến đây, không phải do cậu ta hẹn Tần Tâm Hủy thì cũng là do Tần Tâm Hủy hẹn cậu ta. Tần Tâm Hủy là người như thế nào, cậu ta hẳn là hiểu rõ trong lòng."

Ngay cả khi anh ta không biết Tần Tâm Hủy là con riêng, thì những năm qua, Tần Tâm Hủy ở nhà họ Bạch, ăn cơm nhà họ Bạch, không thấy cô ta biết ơn mà còn luôn nhắm vào Bạch Du. Hơn nữa Tần Tâm Hủy cũng không quan tâm đến người cha ruột trên

danh nghĩa của mình, thì cũng nên biết rằng người này không phải là người tốt đẹp gì.

Nhưng anh ta vẫn chọn kết đôi với một người như Tần Tâm Hủy, vậy thì bất kể gặp phải hậu quả nào, anh ta cũng nên tự mình gánh chịu.

Huống chi, không biết có phải do anh nhạy cảm hay không, anh luôn cảm thấy việc Giang Khải đến gặp Tần Tâm Hủy không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Bạch Du suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đúng là như vậy."

Về mặt tồi tệ và vô đạo đức, hai người này cũng được coi là ngang nhau, hai người này tụ tập với nhau, ai lừa ai cũng không chắc được.

Chương 274: Chương 274

DTV-EBOOK

Huống chi họ dính lấy nhau cũng tốt hơn là đi hại người khác, chỉ là hai con rắn độc này đồng thời xuất hiện ở nhà họ Giang, chỉ e rằng sau này sẽ không ít rắc rối.

Gió thổi bên tai.

Thổi tới mùi xà phòng như có như không, còn có mùi bạc hà nhạt nhẽo, có chút dễ ngửi.

Bạch Du ngửi ngửi mũi: "Anh Giang Lâm, anh có ngửi thấy mùi bạc hà không?"

Giang Lâm: "Không có."

Bạch Du ngửi, vẫn cảm thấy có mùi bạc hà, cô nhìn lướt qua xung quanh, cũng không phát hiện ra thực vật bạc hà nhưng mà càng đến gần Giang Lâm, mùi bạc hà lại càng nồng.

Cô ngửi tới ngửi lui người anh như một con ch.ó con, cuối cùng xác định mùi này chính là từ trên người anh: "Anh Giang Lâm, mùi thơm là từ trên người anh, anh bôi gì thế?"

Giọng Giang Lâm khàn khàn: "Không bôi gì cả."

Đầu cô cọ tới cọ lui trước n.g.ự.c anh, sợi tóc trượt tới trượt lui dưới cằm anh, khiến anh hơi ngứa.

"Thật sự không bôi cái gì sao? Vậy thì lạ quá."

Bạch Du lại ngửi một chút, cô xác định mình ngửi được mùi bạc hà, rất nhạt nhưng đúng là không phải ảo giác, mấu chốt là mùi này rất dễ ngửi.

Giang Lâm rũ mắt xuống: “Du Du, đừng đùa anh như vậy, ở đây là bên ngoài.”

Bạch Du ngơ ngẩn, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Em không đùa anh, trên người anh thật sự rất thơm.”

Đôi mắt Giang Lâm sâu thẳm, nhìn cô chằm chằm, yết hầu lăn lộn: “Đây là do em chọc anh.”

Bạch Du cảm thấy người này thật khó hiểu, không phải cô khen anh thơm sao, sao còn không vui?

Nhưng mà cô còn chưa kịp mở miệng, cái ót đã bị bàn tay to của anh chế trụ, anh cúi đầu xuống, chiếm lấy môi cô.

Lúc ấy Bạch Du liền choáng váng.

Chẳng phải đang nói về mùi hương sao?

Sao lại nhảy cóc sang bước này rồi?

Tuy nhiên, cô nhanh chóng không thể suy nghĩ lung tung được nữa, vì Giang Lâm dùng lưỡi nâng lên mở môi răng của cô, tấn công vào mọi ngóc ngách.

Sau một hồi lâu, anh mới buông môi cô ra, trán đặt lên trán cô.

Anh ở ngay trước mắt, đôi mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm vào cô, hơi thở nóng hổi phả nhẹ lên mặt.

Tim Bạch Du đập thình thịch, nếu không phải anh ôm lấy eo cô, có lẽ cô đã ngã quỵ xuống đất.

Có hơi xấu hổ.

Chỉ là hôn nhau thôi, sao mỗi lần cũng biến thành "mềm nhũn" vậy?

Kiếp trước cô không như vậy.

Giang Lâm nhẹ nhàng mổ vào môi cô, giọng nói khàn khàn: "Đến nhà ông bà ngoại lát nữa không được như vậy nữa."

"?"

Đầu óc Bạch Du "bùm" một tiếng, giống như có một đạo thiên lôi đánh xuống.

Cho nên vừa rồi anh nói cô chọc anh, là cho rằng cô muốn?

Giống như lúc trước anh bảo cô nhịn một chút nhưng cô căn bản không có ý đó.

Bạch Du khóc không ra nước mắt, anh coi cô là cái gì?

Thèm ăn đến mức đó ư?

Sớm biết thế thì tối hôm đó cô đã không chủ động hôn anh rồi!

TBC

Thật là sai một bước, sai cả dặm.

Tuy nhiên, Bạch Du nhanh chóng hòa nhau một ván.

Bởi vì khi đứng dậy, "đứa em" của anh…

Bạch Du lập tức quay đầu đi, không dám nhìn nữa.

Nhưng trong đầu vẫn vô thức hiện lên hình ảnh ở đảo Quỳnh Châu, chỉ trong chốc lát, mặt cô đã đỏ như quả đào chín mọng.

Giang Lâm mím môi nhìn cô một cái, bước đi.

Bạch Du tưởng rằng anh tức giận, nhưng ngay sau đó, cô thấy anh đi được vài bước rồi dừng lại.

Rõ ràng là đang đợi cô.

Cô cong môi, nhanh bước đuổi theo, lập tức nhìn thấy tai anh đỏ ửng.

Bạch Du bỗng dưng hiểu ra, hóa ra người này không phải tức giận, mà là ngại ngùng, xấu hổ.

Cô đã từng thấy Giang Lâm lạnh lùng như sương giá, Giang Lâm lạnh nhạt xa cách, cũng từng thấy Giang Lâm nghiêm túc uy nghiêm nhưng hai kiếp người, đây là lần đầu tiên cô thấy Giang Lâm biết xấu hổ.

Bạch Du bật cười: “Anh Giang Lâm, anh đang xấu hổ sao?”

Giang Lâm liếc nhìn cô, không nói gì.

Bạch Du lại nổi lên ý xấu, còn rục rịch: “Anh Giang Lâm, không phải trước đây anh chưa từng yêu đương sao? Vậy kỹ thuật hôn môi anh học với ai, cũng không thể vô sự tự thông chứ?”

Chương 275: Chương 275

DTV-EBOOK

Cái này cô thật sự rất tò mò.

Cả hai đời Giang Lâm đều là trai tân, một người yêu trên danh nghĩa cũng không có, tuy rằng sau này có một người phụ nữ họ Ôn nhưng lúc này còn chưa gặp, sao anh lại lợi hại như vậy, nhiều lần hôn cô hai chân như nhũn ra.

Giang Lâm bỗng nhiên dừng bước, đưa tay sờ cánh môi cô, khớp ngón tay anh rõ ràng, thon dài mạnh mẽ, ngón tay mang theo vết chai thô ráp giống như dùng ngón tay bôi son môi cho cô, từng chút từng chút miêu tả cánh môi cô.

Bạch Du như bị cố định, cảm giác tê dại từ cánh môi lan tràn ra, làm cho hai chân cô thiếu chút nữa mềm nhũn.

Tên đàn ông c.h.ế.t tiệt này giỏi thật.

Nhưng rõ ràng lúc này khuôn mặt anh không chút biểu cảm, hờ hững xa cách, giống như những chiếc cúc trên áo anh, cẩn thận tỉ mỉ, tỏa ra cảm giác cấm dục khiến người ta phát cuồng.

Ai mà ngờ được, có một ngày bông hoa trên đỉnh núi của quân khu lại dùng đầu ngón tay vẽ lên cánh môi của cô, như thể đang trêu chọc, lại như thể đang trêu đùa, chỉ một hành động đã suýt lấy đi toàn bộ sức lực của cô, khơi dậy cảm giác tê dại khắp cơ thể.

Một lúc sau, Giang Lâm mới buông cô ra, giọng nói khẽ khàng: “Du Du, sau này đừng trêu chọc anh ở

bên ngoài nữa."

Mặt Bạch Du đỏ bừng, cắn môi.

Giang Lâm buông tay xuống, nắm lấy cổ tay cô, giọng nói trầm khàn: "Đi thôi."

Bạch Du: Có một cảm giác kỳ lạ như ăn trộm gà không thành mà lại mất gạo.

Rốt cuộc ai đang trêu ai vậy?

Đến nhà họ La.

Mặc dù nhà họ La đã gửi tặng cô rất nhiều thứ quý giá trước đó, để nâng cao thể diện cho cô trước mặt mọi người nhưng trước khi gặp mặt trực tiếp, lòng Bạch Du vẫn hơi lo lắng.

Đời trước, dĩ nhiên cô đã từng gặp ông nội và bà nội La, chỉ là quan hệ giữa Giang Khải và họ không được tốt, vội vàng gặp mặt một lần rồi chia tay, sắc mặt của hai người già khi đó rất khó coi.

Không biết lần này sẽ ra sao?

Bạch Du nhanh chóng nhận ra, đó là sự khác biệt hoàn toàn.

Bà La dắt tay cô, trìu mến nhìn ngắm cô, rồi mỉm cười khen ngợi: "Đây là cô gái xinh đẹp nhất mà bà từng gặp."

Ai ngờ vừa dứt lời, đã bị "thằng con bất hiếu" La Hoằng Huân "vả mặt": "Mẹ, năm xưa mẹ gặp chị dâu cả của con cũng nói câu này, gặp chị dâu hai cũng nói câu này, sau đó gặp vợ con cũng nói câu này, bây giờ

lại nói câu này nữa, thật là không có chút thành ý nào cả."

Bạch Du: "..."

Ông La ở bên cạnh cười khẩy một cách không nể nang.

Bà La tức giận đến đỏ bừng mặt, cầm lấy chiếc gậy chống bên cạnh định đánh thằng con bất hiếu: "Con không nói không ai nói con câm, cút đi!"

La Hoằng Huân mặt dày, bị mẹ mắng cũng không coi là chuyện gì, cười cợt nhả.

Giang Lâm nhìn họ cãi nhau, tuy trên mặt không có gì thay đổi nhưng trong mắt lại thêm vài phần dịu dàng.

Bạch Du lập tức thích bầu không khí gia đình này, trái tim cũng thả lỏng.

Tuy cô quen thuộc hơn với nhà họ Giang nhưng nhìn bề ngoài nhà họ Giang tuy hòa hợp nhưng ai cũng có tâm tư riêng.

Đặc biệt là dòng thứ ba, trừ Giang Lâm ra, cô không thích một ai.

Sau khi "đánh đòn" thằng con út, bà La lại quay lại nắm tay Bạch Du: "Du Du, bà có thể gọi cháu là Du Du được không?"

Bạch Du sực tỉnh, vội gật đầu: "Được ạ, bà ngoại."

Tiếng "bà ngoại" này khiến bà La vô cùng vui sướng, bà cười tít mắt: "Tốt, tốt, thật là một cô gái xinh đẹp và ngoan ngoãn, thật may mắn vì cháu đã

đồng ý ở bên cạnh Giang Lâm của nhà bà, cháu không biết bà và ông ngoại lo lắng nó sẽ cô đơn suốt đời đến mức nào đâu, may là cháu đã xuất hiện."

Bà La và nhà họ La không hề nhắc đến chuyện cô từng ở bên Giang Khải, như thể lần đầu tiên gặp cô vậy, lại khen ngợi cô từ đầu đến chân.

Bạch Du bị họ khen ngượng đỏ cả mặt.

Chương 276: Chương 276

DTV-EBOOK

Cô vốn tưởng rằng nhà họ La trước đây đã tặng cho cô một chiếc đồng hồ Rolex và một chuỗi ngọc trai, thêm vào món quà của cậu út La Hoằng Huân, thế là quá đủ rồi, không ngờ họ còn muốn tặng thêm cho cô.

Khi nghe những thứ họ muốn tặng, Bạch Du lại một lần nữa ngây người, sau khi định thần lại, cô liên tục xua tay: "Ông bà ngoại, cháu không thể nhận được, những thứ này quá đắt tiền ạ."

Nói xong, cô vội vàng nhìn sang Giang Lâm, ra hiệu cho anh nói giúp mình.

Giang Lâm: "Ông bà ngoại, ông bà cứ giữ lại nhà ạ, chúng cháu có chỗ ở rồi."

Ai ngờ vừa dứt lời, đã thấy ông La nghiêm túc nói: "Việc của cháu là việc của cháu, ông bà muốn cho là chuyện của ông bà, nhà họ Giang tặng cháu nhận, nhà họ La tặng cháu lại từ chối, chẳng lẽ cháu coi thường nhà họ La sao?"

Bạch Du: "..."

Giang Lâm: "..."

Câu nói này quả thật khiến người ta dở khóc dở cười.

Bạch Du: "Ông ngoại, không phải vậy nhưng mà trước đây ông đã tặng cháu đồng hồ Rolex, bà ngoại lại tặng cháu dây chuyền ngọc trai, còn ba người cậu lại tặng cháu s.ú.n.g lục ba viên, những thứ cả nhà

tặng cháu đã rất nhiều rồi, nếu nhận thêm căn nhà này nữa, chúng cháu sẽ không yên tâm."

Bà La: "Cháu ngoan, cháu cứ yên tâm nhận đi, cháu cũng không cần lo lắng người nhà khác sẽ có ý kiến, vốn dĩ căn nhà này là chuẩn bị cho mẹ Giang Lâm, cũng chính là mẹ chồng cháu. Đáng tiếc là nó bạc mệnh, tuổi còn trẻ đã qua đời nhưng dù nó đã đi, những thứ thuộc về nó cũng sẽ không thiếu một thứ."

Trước khi giải phóng, về mặt tài sản, nhà họ La không hề thua kém nhà họ Giang, người ta thường gọi là "Nam Giang Bắc La" để nói về hai gia đình này.

Chỉ là sau khi giải phóng, nhà họ La ngoài việc chủ động nộp cho nhà nước một phần tài sản, còn có một phần lớn bị tịch thu. Hai năm nay, chính sách ngày càng rõ ràng, những căn nhà riêng bị tịch thu đã được trả lại dần dần.

Lần này nhà họ La tặng chính là ba trong số những căn nhà đó. Hiện tại có người ở nên mỗi tháng có thể thu được tiền thuê nhà.

Bạch Du biết những căn nhà ở khu vực đó. Sau khi đổi mới mở cửa, một vài nơi này đã lần lượt bị giải tỏa, ai cũng trở thành đại gia giải tỏa, chính vì biết điều này, cô mới không dám nhận món quà đắt giá như vậy.

Nhưng nói thế nào bà La cũng muốn cô nhận lấy, hai người già nhất trí cho rằng cô đã nhận tứ hợp

viện của Ông Giang, nhất định phải nhận nhà ở họ cho, nếu không chính là khinh thường họ.

Thảo nào người ta nói nhà có một người già như có một kho báu, nhà họ La có hai người già này, quả thật như hai cây kim định hải, giúp nhà họ La đứng vững trong sóng gió.

Cuối cùng Bạch Du cũng "bị buộc" nhận nhà.

Có câu nói dân gian rằng "ăn của người mềm miệng, lấy của người tay ngắn", cô đã nhận nhiều thứ từ nhà họ La như vậy, nếu không nấu một bữa ăn ngon thì bản thân cô cũng không tiện đi.

Vì vậy, cô đề nghị nấu một bữa ăn ngon cho mọi người.

Nhà họ La vẫn chưa biết Bạch Du nấu ăn ngon, theo thông lệ, lần đầu tiên con dâu mới về nhà, dù thế nào cũng không để đối phương vào bếp nhưng Bạch Du nhất quyết muốn nấu, họ cũng đành phải đồng ý.

Thấy Bạch Du đứng dậy, Giang Lâm cũng đứng dậy theo, cùng nhau đi về phía nhà bếp.

La Hoằng Huân nhìn thấy, không khỏi ngạc nhiên: "Cháu đi nhà bếp làm gì?"

Giang Lâm liếc anh ấy một cái, lạnh nhạt nói: "Giúp việc."

Lời nói này vừa thốt ra, lập tức khiến cả nhà họ La kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

Mọi người nhìn nhau, ánh mắt đều viết lên cùng một chữ: 'Không thể tin được.'

Trước khi Bạch Du đến, họ còn lo lắng Giang Lâm quá lạnh lùng, không quan tâm, sẽ khiến cô gái nhà người ta chịu thiệt, ông La hạ "lệnh" bảo La Hoằng Huân dạy dỗ Giang Lâm, ai ngờ Giang Lâm đâu cần ai dạy.

Chương 277: Chương 277

DTV-EBOOK

Mấu chốt là… Giang Lâm nói rất tự nhiên, không hề miễn cưỡng.

Phải biết rằng hiện nay không ít đàn ông không có bản lĩnh gì nhưng tư tưởng gia trưởng vẫn không hề thiếu, cho rằng nấu nướng là việc của phụ nữ, dù vợ ốm cũng không muốn phụ giúp việc nhà.

Nhìn thấy Giang Lâm chu đáo và biết thương vợ, cuối cùng bà La và ông La cũng yên tâm.

Khi mọi người đi khỏi, hai ông bà lại bàn tán, nói rằng cả hai đều đẹp như vậy, sau này sinh ra chắt trai hay chắt gái không biết sẽ đẹp như thế nào.

Nghe vậy, những người khác cũng đều tỏ vẻ tán thành.

Bạch Du theo chân vợ của La Hoằng Huân là Phương Mỹ vào bếp.

TBC

Nhà họ La biết hai người sẽ đến nên đã sớm cho người giúp việc đi mua nguyên liệu nấu ăn, lúc này người giúp việc và mợ cả, mợ hai của Giang Lâm đã làm xong khá nhiều món ăn.

Hai người mợ đã từng gặp Bạch Du, lúc này biết cô định nấu vài món cho hai ông bà, không khỏi khen Bạch Du hết lời, còn trêu chọc Giang Lâm:

“Ôi dào, cha mẹ trước đây còn lo lắng Giang Lâm không biết chăm sóc người khác, vậy mà giỏi chăm sóc lắm nhỉ? Cùng theo vào bếp phụ giúp kìa.”

“Đúng vậy, biết thương vợ thế này, sau này hai ông bà cũng không cần lo lắng nữa nhưng nhìn hai đứa mà xem, thật quá đẹp đôi, đứng cạnh nhau như trai ngọc gái ngà, chỉ nhìn thôi cũng thấy tâm trạng tốt.”

Bạch Du một lần nữa bị khen đến đỏ mặt tía tai, vội vàng lấy cớ đi xem nguyên liệu.

Xem qua một lượt, cô đã có ý tưởng, quyết định làm một món mặn, một món chay và hai món tráng miệng vô cùng phù hợp với khẩu vị của người già.

Giang Lâm nói sẽ phụ một tay, cũng không phải nói suông, sau khi biết Bạch Du muốn làm gì, anh liền bắt tay vào làm.

Gọt vỏ khoai môn, cắt cà rốt và táo thành hạt lựu.

Sau khi chuẩn bị xong những nguyên liệu này, Bạch Du cho khoai lang, cà rốt và táo vào nồi hấp chín, sau đó lấy ra cho vào lòng đỏ trứng đã luộc chín nghiền nát, tiếp theo nặn khoai lang nghiền thành từng viên nhỏ, rắc thêm mè trắng, vậy là một đĩa khoai lang táo viên đã hoàn thành.

Tiếp theo, cô cho sữa tươi vào phần khoai lang nghiền còn lại, cho thêm hai lòng đỏ trứng sống, khuấy đều rồi lọc qua rây, cho vào nồi hấp hấp hai mươi phút, làm thành món bánh flan khoai lang.

Khoai lang rất tốt cho sức khỏe, có tác dụng bổ tỳ ích vị, làm đẹp da,… Và có vị mềm dẻo, rất thích hợp

cho người già ăn.

Trước đây, Giang Lâm đã hứa với bà nội rằng sau này anh sẽ đảm nhận việc nhà, bao gồm cả việc nấu nướng.

Nhưng thực ra cô không kỳ vọng nhiều lắm, vì kiếp trước lấy Giang Khải, Giang Khải ngay cả chai nước tương đổ cũng không đỡ nổi, chứ đừng nói đến việc giúp cô làm việc nhà.

Dùng lời của Giang Khải mà nói, đó chính là "Chăm sóc tốt cho cả nhà, đây chính là bổn phận của một người phụ nữ, nếu như ngay cả chút chuyện này cũng làm không tốt, nói gì đến hiền lành!"

Cô còn tưởng rằng phần lớn đàn ông đều có suy nghĩ giống Giang Khải.

Chỉ là cô không nghĩ tới Giang Lâm không chỉ chủ động tới giúp đỡ, hơn nữa công việc lại làm rất khá.

Củ cải trắng được cắt thành sợi, tuy không cắt nhanh và đều như cô nhưng cũng rất đẹp mắt, d.a.o cắt rất ổn định, hoàn toàn không nhìn ra hóa ra anh lại là một phiên bản nam của nàng tiên ốc.

Bạch Du thấy anh làm không tệ, dứt khoát giao việc như băm thịt cho anh, cô chỉ cần phụ trách việc nấu là được.

Phương Mỹ thấy hai người phân công hợp tác phối hợp tốt như vậy, Giang Lâm ôm trọn tất cả công việc nặng nề, không khỏi hâm mộ nói: "Thật không nghĩ tới Giang Lâm biết quan tâm hơn cả cậu của nó."

Vừa nói xong, phía sau liền truyền đến giọng nói tủi thân: "Vợ ơi, đêm qua rõ ràng em không nói như vậy."

Phương Mỹ vừa nhìn thấy La Hoằng Huân xuất hiện, trong lòng thầm kêu một tiếng hỏng bét, ai ngờ vẫn chậm một bước.

Chương 278: Chương 278

DTV-EBOOK

Chợt nghe La Hoằng Huân tiếp tục nói: "Tối hôm qua lúc anh bóp chân cho em, không phải em còn khen anh là người chồng thiên hạ đệ nhất hiền lành sao, như thế nào hôm nay nói thay đổi liền thay đổi?"

"Haha!"

Bạch Du không nhịn được cười ra tiếng, còn bị nước miếng của mình làm cho sặc.

Dường như Giang Lâm thấy nhưng không thể trách, anh đến dưới vòi nước rửa tay, lại lau sạch tay, sau đó đi tới vỗ lưng cho cô.

Mợ cả và mợ hai cười đến mức chảy cả nước mắt, kết quả vừa quay đầu đã bị nhét một miệng thức ăn cho chó.

Trong lòng hai người nhất thời chua xót.

Chồng của các cô ấy không chỉ không giúp các cô ấy, càng không bóp chân cho các cô ấy, thật sự là người so với người sẽ tức chết.

Tiếp theo, Bạch Du nhờ Giang Lâm giúp băm nhuyễn tôm tươi. Sau đó, cô cho thêm củ cải thái hạt lựu, hạt bắp, nấm thái hạt lựu, cùng xì dầu và bột bắp vào khuấy đều.

Củ sen thái lát mỏng, ngâm trong nước muối để chống oxy hóa, vớt ra ráo nước. Cho phần nhân vào giữa hai lát sen, ấn chặt rồi tẩm một lớp bột trứng vào trước khi chiên trong chảo. Chiên với lửa nhỏ cho đến khi vàng đều hai mặt là có thể vớt ra.

TBC

Món mặn cuối cùng là gà om đất.

Lúc đầu, khi nghe Bạch Du nói sẽ làm gà om đất, mợ cả và mợ hai không tin lắm.

Gà om đất là món ăn có tiếng nhưng hương vị cũng chỉ bình thường, không có gì đặc biệt.

Nhưng mà hai người rất nhanh đã bị vã mặt.

Nhưng trong nháy mắt bùn bị cạy ra, một mùi thơm đánh tới trước mặt, thơm đến tinh thần hai người chấn động.

Mùi vị này cũng quá thơm đi!

Bùn vỡ ra, cả lưng gà nướng thành màu vàng kim, ngập mình dầu nằm trong phiến lá, nước canh mùi thơm tản ra bốn phía, khiến mùi thơm càng ngày càng nồng đậm.

Chờ Bạch Du mở bụng gà ra, nguyên liệu bên trong bị móc ra, hai người càng mở rộng tầm mắt.

Mở bụng ra, mọi người thấy bên trong có hành lá, măng khô, nấm tươi. Điều khiến họ càng ngạc nhiên hơn là bên trong còn có táo tàu và kỷ tử nhưng kỳ lạ là không hề có mùi thuốc nào.

Khi được đặt lên bàn ăn, gà om đất lập tức trở thành món ăn mà mọi người tranh nhau thưởng thức.

“Thơm quá, đây chắc chắn là món gà om đất ngon nhất tôi từng ăn.”

“Tôi còn không ngờ tay nghề nấu nướng của vợ Giang Lâm lại giỏi đến vậy, tuổi còn trẻ mà nấu ăn ngon không thua gì đầu bếp nhà hàng Quốc Doanh.”

“Ngon quá, cho nấm vào gà om đất, hương vị này thật tuyệt vời!”

Bà La thì hoàn toàn bị món thạch khoai môn chinh phục. Thạch khoai môn thơm ngọt, mềm mại, tan ngay trong miệng, lại không quá ngọt, rất thích hợp cho bà La và ông La. Bà ấy vội vàng bảo con dâu cả ghi lại công thức.

Vậy là cả nhà họ La đã bị Bạch Du chinh phục hoàn toàn về khoản nấu nướng.

Bên này vui vẻ đầm ấm nhưng bên chùa lại mang bầu không khí u ám.

Giang Khải tỉnh dậy từ cơn hôn mê, lập tức hoảng hốt vì anh ta và Tần Tâm Hủy đang ôm nhau, trên người không mảnh vải che thân!

Một cơn đau nhói ở sau gáy khiến anh ta chậm rãi nhớ ra rằng mình đã bị đánh ngất ngay khi bước vào chùa.

Ai đã đánh lén anh ta?

Anh ta nhìn về phía Tần Tâm Hủy đang hôn mê bất tỉnh, trong lòng lập tức loại bỏ cô ta khỏi danh sách nghi phạm.

May mắn thay, quần áo của hai người vẫn còn, anh ta nhặt bộ quần áo bị vứt sang một bên định mặc vào nhưng vừa cử động, anh ta đã nghe thấy tiếng rên rỉ của Tần Tâm Hủy đang áp sát vào người anh ta, sau đó cô ta tỉnh dậy từ hôn mê.

Tần Tâm Hủy từ từ mở mắt, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, cô ta lập tức hét lên: “Á á á… Sao lại thế này? Anh Giang Khải, anh đã làm gì với em…”

Giang Khải chỉ thấy choáng váng: “Em đừng kêu nữa, lát nữa gọi người khác đến sẽ phiền phức hơn, anh không làm gì em, chúng mình bị người khác đánh lén.”

Chương 279: Chương 279

DTV-EBOOK

Về kẻ đánh lén anh ta, anh ta đoán mười có tám chín là tên khốn kiếp Giang Vũ.

Từ nhỏ anh ta đã không hòa hợp với Giang Vũ, lần trước vì tranh giành Bạch Du mà hai người đã mâu thuẫn, càng nhìn nhau không thuận mắt.

Vì vậy, anh ta nghĩ rằng nếu có ai muốn anh ta gặp xui xẻo, thì ngoài Giang Vũ ra, tuyệt đối không có ai khác.

Khốn nạn!

Tần Tâm Hủy cầm lên quần áo bên cạnh, khóc huhu: "Anh Giang Khải, toàn thân em đều bị anh nhìn hết, anh có thể chịu trách nhiệm với em hay không?"

Giang Khải ngây ngẩn cả người.

Bởi vì anh ta không nghĩ tới phải chịu trách nhiệm với Tần Tâm Hủy.

Tần Tâm Hủy vừa nhìn thấy biểu cảm này của anh ta, cô ta càng khóc to hơn: "Anh Giang Khải, nếu như anh không chịu trách nhiệm với em, em sống cũng không có ý nghĩa gì, bây giờ em sẽ c.h.ế.t ở trước mặt anh!"

Nói xong cô ta cũng không quan tâm đến chuyện mặc quần áo, đứng lên muốn lao vào vách tường bên cạnh.

Giang Khải vội vàng ôm lấy cô ta, Tần Tâm Hủy cố gắng giãy giụa.

Cơ thể hai người dính chặt vào nhau, vặn vẹo qua lại, Giang Khải cảm thấy cơ thể mình có phản ứng.

Tần Tâm Hủy nhân cơ hội ôm lấy Giang Khải: "Anh Giang Khải, anh có phản ứng với em, vậy có nghĩa là anh cũng thích em phải không?

Giang Khải không nói gì.

Anh ta thích nhan sắc và vóc dáng của Tần Tâm Hủy nhưng gia cảnh của cô ta quá tồi tệ, nếu cưới cô ta, sẽ không có lợi ích gì cho anh ta.

Tần Tâm Hủy như thể đã nhìn thấu tâm tư của anh ta: "Anh Giang Khải, em biết em không xứng với anh nhưng mà em thật sự yêu anh, giờ đây Bạch Du đã gả cho anh ba, dù anh có không cam tâm cũng vô dụng."

"Hay là anh cưới em đi, nhà họ La đã cho Bạch Du nhiều thứ như vậy, ông nội anh lại cho Bạch Du một căn tứ hợp viện, nếu anh kết hôn vào lúc này, chắc chắn họ cũng sẽ cho anh nhiều thứ đúng không? Anh em ruột với nhau, họ cũng không nặng bên này nhẹ bên kia."

Giang Khải chìm vào suy tư.

Tuy lấy Tần Tâm Hủy không giúp ích gì cho anh ta nhưng như cô ta nói, nhà họ Giang và nhà họ La chắc chắn sẽ cho anh ta không ít thứ.

Đặc biệt là nhà cửa, sau này giải phóng mặt bằng, phút chốc sẽ thành đại gia.

Hơn nữa, anh ta là người biết tương lai, hai năm sau Giang Lâm chắc chắn sẽ c.h.ế.t vì tai nạn, đến lúc đó anh ta sẽ ly hôn với Tần Tâm Hủy, đổi sang cưới Bạch Du, đến lúc đó tất cả các mối quan hệ và nguồn lực của nhà họ Giang không phải vẫn rơi vào tay anh ta sao?

Tần Tâm Hủy thấy anh ta bị mình thuyết phục, liền cố gắng cọ xát vào người anh ta: "Em biết gia thế của em không thể so sánh với em họ nhưng em có một trái tim yêu anh, so với em ấy, em có thể làm bất cứ điều gì cho anh, thậm chí cả mạng sống của em, em cũng có thể cho anh!"

Giang Khải cúi đầu nhìn cô ta, chỉ thấy cô ta nhìn anh ta với ánh mắt yêu mến và sùng bái.

Ánh mắt này khiến Giang Khải vô cùng thoải mái, cộng thêm việc Tần Tâm Hủy cứ cọ xát vào người anh ta, anh ta là một người đàn ông bình thường…

Nghĩ đến đây, anh ta dùng sức ôm chặt Tần Tâm Hủy, hai người ngã xuống đất.

Tin tức Bạch Du sắp kết hôn với Giang Lâm nhanh chóng lan truyền khắp đại viện quân khu.

Mọi người đều vô cùng ngạc nhiên.

Trước đây, Bạch Du từng hẹn hò với Giang Khải nhưng sau đó lại kết hôn với anh trai của Giang Khải là Giang Lâm, điều này quả thực là quá kỳ lạ.

Chỉ sau một thời gian ngắn, một tin tức khác lại khiến mọi người chấn động một lần nữa.

Thì ra đó là chuyện cha mẹ Bạch Du ly hôn!

Bạch Du sắp sửa kết hôn, vậy mà cha mẹ cô lại ly hôn vào thời điểm này?

Mọi người xôn xao bàn tán, ai cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ có nhà họ Bạch giữ im lặng, không ai nói gì, còn Tần Chính Nhân vào ngày ly hôn đã dọn đồ rời khỏi đại viện quân khu.

Chương 280: Chương 280

DTV-EBOOK

Ngay cả "nữ hoàng tin đồn" Thái Vọng Xuân cũng không thể nghe ngóng được gì.

Bạch Du biết rằng bên ngoài mọi người đang bàn tán về nhà họ Bạch nhưng bản thân cô không hề bị ảnh hưởng.

Cô cảm thấy khá kỳ lạ khi mẹ mình đột ngột rời khỏi nhà nhưng cô có linh cảm rằng mọi chuyện sẽ không kết thúc nhanh chóng như vậy.

Về phần Giang Khải và Tần Tâm Hủy, hoàn toàn không có tin tức gì, cũng không biết hai người này đang tính toán điều gì.

Tuy nhiên, ngày mai là đám cưới của cô và Giang Lâm, cô cũng không có tâm trí để quan tâm đến những người khác.

Cô thử lại váy cưới, nhận ra màu son không hợp với chiếc váy mới mua nên cô đeo túi đeo chéo quân đội, chuẩn bị đến cửa hàng bách hóa chọn mua một thỏi son khác.

Cô đạp xe ra ngoài, vừa ra khỏi đại viện quân khu, cô đã phát hiện ra điều bất thường.

Có vẻ như ai đó đang theo dõi cô.

Chẳng bao lâu sau, trực giác của cô đã được xác nhận, khi đi qua một con hẻm, hai bóng người bỗng xuất hiện ở đầu hẻm chặn ngang đường đi của cô.

Bạch Du phanh xe gấp, sau đó nhìn hai người lạnh lùng hỏi: “Ban ngày ban mặt, các người không định quấy rối chứ?”

Hai người đàn ông trước mặt, một cao một thấp, đều có vẻ lưu manh, nhìn cô ta bằng ánh mắt dâm dục.

Gã cao lớn cười khì khì: “Em cuống quýt gì vậy? Nhìn bọn anh rõ ràng là người tốt mà, sao bọn anh lại lưu manh được chứ?”

Gã thấp bé cũng cười theo: “Đúng vậy, bọn anh đều là người tốt, chỉ muốn kết bạn với em thôi.”

Mặt Bạch Du tái nhợt, bước xuống xe đạp, vừa lùi lại vừa nói: “Các người đừng lại đây, không thì tôi sẽ kêu cứu!”

Hai gã đàn ông tiến sát về phía cô.

Gã cao lớn: “Em nên im lặng, nếu không bọn anh sẽ không khách sáo với em đâu.”

Người lùn: “Đúng vậy đúng vậy, ở đây không có ai đi qua, em có hét vỡ cổ họng cũng vô dụng.”

Bạch Du: “Cứu với… Có người quấy rối!”

Gã cao lớn: “Con điên này, bảo mày đừng kêu mày càng muốn kêu, ông đây đánh c.h.ế.t mày!”

Nói xong gã liền xông lên muốn bắt Bạch Du, vừa lúc đó, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở phía sau ngõ nhỏ.

“Các người dừng tay cho tôi!”

Vừa dứt lời, bóng người đó đã lao đến với tốc độ nhanh như chớp, che chắn Bạch Du phía sau: “Du Du, đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em!”

Bạch Du nhìn vào mắt Giang Khải, nở một nụ cười: “Cuối cùng anh cũng xuất hiện rồi, em đã đợi anh rất lâu.”

Giang Khải sững sờ, sau đó tim anh như muốn trào ra ngoài.

Anh ta biết mà!

TBC

Anh ta biết trong lòng Bạch Du vẫn yêu anh ta!

Phụ nữ chính là động vật cảm tính, chỉ cần anh ta hơi giở chút thủ đoạn, cô sẽ rất cảm động.

Nhưng mà anh ta chính là kêu hai người đến giả bộ quấy rối, sau đó chờ lúc cô sợ hãi nhất, anh ta giống như anh hùng từ trên trời giáng xuống, như vậy cô sẽ cảm động sẽ lại yêu anh ta.

Cô và anh ba anh ta lĩnh giấy chứng nhận kết hôn thì thế nào, có thể ly hôn mà.

Đến lúc đó anh ta sẽ như trong sách viết, cưới Bạch Du về nhà, nuôi Tần Tâm Hủy ở bên ngoài, thật sự trái ôm phải ấp.

Giang Khải đè nén tâm trạng kích động: “Du Du, em yên tâm, dù có mất mạng anh cũng sẽ không để em bị thương.”

Nói xong, anh ta xoay người nhìn về phía hai gã đàn ông, lớn tiếng quát: “Các người cũng không đi hỏi thăm nhà họ Giang chúng tôi là ai à…”

Nhưng mà còn chưa nói xong, chợt nghe “bốp” một tiếng, ngay sau đó gáy anh ta đau nhói lên.

Anh ta đưa tay sờ một cái, sau đó sờ được một đống máu.

Anh ta giật mình quay đầu, chỉ thấy Bạch Du cầm búa sắt, trên búa sắt dính m.á.u tươi.

Bạch Du vẫn nở nụ cười trên môi, giọng nói du dương mà dịu dàng: “Tôi đã luôn chờ đợi anh, chờ để đánh c.h.ế.t tên khốn là anh!”

Giang Khải nhìn cô với vẻ mặt như gặp ma: “… Sao trên người em lại có búa?”

Chương 281: Chương 281

DTV-EBOOK

Bạch Du nhún vai: "Lúc ra ngoài tiện tay mang theo thôi."

Giang Khải hoa mắt chóng mặt: "..."

Hai tên côn đồ sau lưng cũng ngớ ra: "..."

Bình thường ai lại tiện tay mang theo búa chứ, ngay cả lưu manh như họ cũng không mang theo búa mà!

Hai tên côn đồ nhìn nhau, đáy mắt lóe lên một chữ: Chạy!

Bây giờ không chạy, chỉ e sẽ không chạy được nữa

Vốn định tới đây giả làm côn đồ để mỗi người có thể kiếm thêm ít tiền. Ai ngờ lại gặp một kẻ dữ tợn như vậy.

Ra ngoài còn xách theo chùy sắt, không thể trêu vào loại người thế này, không thể trêu vào.

Ai ngờ hai tên côn đồ còn chưa chạy được vài bước thì giọng nói lạnh lùng của Bạch Du đã truyền từ sau tới...

"Nếu các anh dám chạy, tôi sẽ dùng chùy đập c.h.ế.t người này ngay. Tới khi đó tôi lại khai báo chuyện này là do các anh làm!"

Giang Khải m.á.u me đầy đầu: "..."

Gã cao lớn xoay người lại trừng mắt: "Chẳng trách người ta lại nói độc nhất lòng dạ đàn bà. Cô đừng có

mà quá đáng! Hơn nữa, cô cho rằng công an sẽ tin lời của cô à?"

Người lùn gật đầu lia lịa: "Đúng đấy, đồng chí công an không phải kẻ ngốc."

Bạch Du mỉm cười nói: "Khi đó tôi sẽ khai báo rằng các anh muốn giở trò lưu manh với tôi nhưng tên khốn kiếp này ra tay can ngăn, kết quả là bị các anh dùng chùy đập bể đầu. Các anh nói xem, đồng chí công an sẽ tin lời tôi hay tin lời các anh?"

Gã cao lớn: "…"

Người lùn: "…"

Hai người cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, đồng thời nhìn thấy ba chữ không dám tin trong mắt nhau.

TBC

Trong công xã nhân dân đã có nhiều dấu vết chuyện xấu của bọn họ để lại, như trộm cắp, sờ m.ô.n.g phụ nữ, ham ăn biếng làm, thỉnh thoảng còn chơi cờ b.ạ.c nữa. Tóm lại là không có bất cứ chuyện tốt nào trong công xã nhân dân nhưng chuyện xấu thì đẩy cả sọt. Người trong công xã nhân dân khi nhắc tới bọn họ đều ước có thể nhổ nước bọt lên trên mặt của bọn họ.

Đồng chí nữ trước mặt không chỉ có dung mạo xinh đẹp, gia cảnh cực tốt, nhìn vào dáng vẻ chỉ thấy yếu đuối và ngây thơ vô cùng. Nếu bọn họ là công an thì bọn họ cũng tin lời cô.

Đồng chí nữ này nói dùng chùy sắt đập người là dùng chùy sắt đập người, mắt còn không thèm chớp.

Lỡ như bọn họ chạy, cô thực sự đập c.h.ế.t người này thì chắc chắn lúc đó bọn họ sẽ bị xử bắn.

Nếu không chạy thì cùng lắm là bị phán tội lưu manh, sau đó được đưa tới nông trường để cải tạo lao động, dù sao cái mạng vẫn còn.

Nghĩ vậy, hai người không chạy nữa, thậm chí còn ngoan ngoãn quay trở về.

Giang Khải thuê côn đồ đến quấy rối Bạch Du, kết quả là bị Bạch Du đập bể đầu đưa vào cục công an. Câu chuyện như mọc ra cánh, chẳng mấy chốc đã truyền khắp nhà họ Giang.

Dòng cả: "Giang Khải làm gì thế này? Dù không cam lòng thì cũng không thể thuê côn đồ đến quấy rối Bạch Du như vậy được. Đây là phạm pháp!"

Dòng hai: "Trước đó thấy Giang Khải kiềm chế cơn tức giận, tôi lo nó sẽ không từ bỏ ý định của mình dễ dàng như vậy. Chỉ là không ngờ nó lại ngu như thế, rốt cuộc nó muốn làm gì vậy?"

Dòng tư "Bạch Du không chọn thẳng ngốc Giang Khải là một quyết định đúng đắn."

Dòng năm: "Giang Khải làm cái gì vậy? Nhưng Bạch Du cũng quá đáng, dù gì cả hai đứa cũng quen biết lẫn nhau., Kể cả Giang Khải thực sự làm gì sai thì nó cũng không nên dùng chùy sắt đập bể đầu người ta. May là nó không nhìn trúng dòng năm của chúng ta."

Dòng ba ngoài ngơ ngác ra thì cũng chỉ biết ngơ ngạc.

Giang Hựu Hàm: "Có phải anh năm bị điên rồi không? Dù anh ấy có căm ghét Bạch Du thì cũng

không thể như thế được! Lúc trước ông nội đã định đưa anh ấy tới miền Tây Bắc rồi. Bây giờ có là thần tiên cũng không thể cứu được anh ấy!"

Cô ta cũng rất căm ghét Bạch Du, nhất là khi cô nhận được một căn tứ hợp viện của nhà họ Giang lại càng 'đỏ mặt tía tai'.

Chương 282: Chương 282

DTV-EBOOK

Ngày đó sau khi Bạch Du rời khỏi, cô ta bị ông nội dạy dỗ nghiêm khắc một trận. Ông nội còn nói nếu cô ta còn dám làm như thế nữa thì sẽ đưa cô ta xuống nông thôn, khiến cô ta sợ tới mức không dám thở mạnh.

Còn có anh ba của cô ta nữa. Trước đây, khi đơn vị đồn trú của anh phát trái phiếu ngoại tệ anh đều giữ lại đưa cô ta dùng. Lần này do cô ta nói Bạch Du vài ba câu nên anh không thèm cho cô ta bất cứ một trái phiếu ngoại tệ nào luôn!

Mặc dù anh không nói ra nhưng cô ta dùng đầu ngón chân cũng đoán được, sau này cô ta đừng mơ có được bất cứ một tờ trái phiếu ngoại tệ nào từ chỗ anh ba, bao gồm cả mấy thứ tốt khác.

Đúng là làm cô ta tức c.h.ế.t mà!

Bởi vậy mà dù bây giờ cô ta có nhiều thành kiến với Bạch Du đến đâu thì cũng chỉ có thể giữ trong lòng.

Lâu Tú Anh nhíu chặt lông mày: “Bây giờ nói những lời này thì có ích gì? Còn không mau nghĩ cách để cứu anh năm của con ra ngoài.”

Giang Hựu Hàm bĩu môi: “Con thì có thể nghĩ được cách gì? Ông nội đã lên tiếng rồi, không cho phép bất cứ ai cứu anh năm ra ngoài!”

Không sai, sau khi ông Giang biết chuyện thì vô cùng tức giận, ngay lập tức ra lệnh không cho phép

bất cứ ai cầu xin tha thứ cho Giang Khải, cũng không cho phép bất cứ ai cứu anh ta ra khỏi cục công an. Cứ để anh ta ở trong nhà giam chịu chút đau khổ.

Lâu Tú Anh nghe vậy, lông mày càng nhíu chặt.

Gần đây không có một chuyện nào làm bà ta vừa ý cả!

Bà ta không ngờ Bạch Du nói không thích Giang Khải là không thích. Trước đó là ai theo đuổi Giang Khải mỗi ngày thế hả? Con người này, nói thay lòng đổi dạ là thay lòng đổi dạ!

Điều tệ nhất là nhà họ Giang có nhiều con cháu như vậy, cô chọn ai không chọn, lại cố ý chọn Giang Lâm. Này có khác nào cố ý làm người ta cảm thấy khó chịu không?

Bây giờ lại tới chuyện này của Giang Khải, không có một chuyện nào khiến bà ta bớt lo cả!

Đúng lúc này, bảo mẫu trong nhà bưng một đĩa cá kho đã làm xong ra, Giang Hựu Hàm ôm bánh bích quy ngồi trên sô pha ngửi thấy mùi cá thì chợt có cảm giác buồn nôn, sau đó cô ta bắt đầu nôn ọe.

Lâu Tú Anh bị cô ta làm giật mình: “Con bị sao vậy? Có phải ăn bánh bích quy nhiều qua nên dạ dày cảm thấy không thoải mái không?”

Giang Hựu Hàm không trả lời bà ta, xoay người lại nói với bảo mẫu: “Bà làm cá gì vậy? Sao mùi tanh thế? Làm tôi mắc ói gần chết. Bà còn không mau bưng xuống dưới đi?”

Bảo mẫu bị mắng thì lộ vẻ mặt vô tội, bưng đĩa cá kho lên ngửi: “Không có tanh mà? Lúc tôi mua con cá này thì nó vẫn còn sống, khi nấu còn dùng gừng để khử mùi tanh đấy.”

Giang Hựu Hàm nôn ọe liên tục: “Tôi nói tanh là tanh, bà còn không mau bưng xuống dưới đi. Bà muốn tanh c.h.ế.t tôi à?”

Bảo mẫu tự dưng bị mắng thì cảm thấy vô cùng tủi thân, quay đầu nhìn về phía Lâu Tú Anh.

Thực ra Lâu Tú Anh cũng không ngửi được mùi gì nhưng thấy con gái nôn ọe dữ như vậy chỉ đành vung tay nói: “Vậy bà mang xuống đi.”

Sau khi cá kho được bưng xuống, tình trạng nôn ọe của Giang Hựu Hàm mới dần dừng lại.

Lâu Tú Anh thấy dáng vẻ của cô ta, chợt nhớ tới cảnh nôn nghén của mình lúc mang thai. Mí mắt bà ta giật mạnh vài cái: “Hàm Hàm, gần đây có người nhìn thấy con đi chung với một đồng chí nam. Đừng nói là con giấu mọi người lén tìm người yêu đấy nhé?”

Giang Hựu Hàm nghe vậy thìa sợ tới mức suýt chút nữa đã bật dậy: “Ai nói thế? Kẻ đó đang xúc phạm danh dự của con, để con xé miệng của kẻ đó!”

Nhìn thì có vẻ vô cùng dữ dằn nhưng thực ra trái tim cô ta lại đập nhanh như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Kể từ lần làm chuyện thân mật với Lương Thiên Vũ, Lương Thiên Vũ luôn muốn có một thân phận nhưng cô ta nào dám nói với người nhà.

Chương 283: Chương 283

DTV-EBOOK

Với tình cảnh của nhà họ Lương, không chỉ có mẹ cô ta xé xác cô ta mà những người xung quanh cũng sẽ cười chê cô ta.

Nhưng bây giờ cô ta thực sự bị gương mặt của Lương Thiên Vũ làm mê muội.

Sắc đẹp đúng là khiến người ta mất lý trí.

Lâu Tú Anh nhìn vẻ mặt căm phẫn của cô ta thì cảm thấy không thể nào có chuyện đó được.

Bà ta hiểu rất rõ con gái của mình. Mặc dù cô ta ồn ào lại không biết tính toán trước sau nhưng chắc chắn Giang Hựu Hàm không dám lén tìm người yêu, cũng không thể nào lên giường và có con với người khác khi chưa lấy chồng.

***

Người cảm thấy sắc đẹp khiến người ta mất lý trí không chỉ có Giang Hựu Hàm mà còn có Bạch Du nữa.

Cô nhìn Giang Lâm đang ngồi ở phòng khách, ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt xa cách, dáng vẻ người sống cách xa ngàn dặm. Dáng vẻ này của Giang Lâm khiến Bạch Du cảm thấy anh đẹp trai tới mức khiến người và thần linh cảm thấy căm phẫn.

Còn Giang Khải Bang ở đối diện lại nhíu mày: "Một câu thôi, rốt cuộc mày có chịu giúp em trai mày không?"

Vẻ mặt Giang Lâm không có cảm xúc: “Không giúp.”

Một tiếng “Bốp” vang lên.

Giang Khải Bang đập mạnh lên bàn: “Giang Khải là anh em cùng cha cùng mẹ với mày, lúc trước khi mẹ mày ra đi đã dặn mày phải chăm sóc cho nó thật tốt. Bây giờ mày lại vì một con đàn bà…”

Ông ta còn chưa nói dứt câu thì Giang Lâm đã ngắt lời.

Giang Lâm nhìn về phía ông ta, giọng nói lạnh như băng, gằn từng chữ một: “Đừng có nhắc tới mẹ tôi. Vì, ông, không, xứng!”

Giọng nói vừa vang lên, trong phòng khách đã im lặng vài giây.

Bạch Du không kiềm được cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Chẳng phải năm đó mẹ chồng của cô là quý bà La qua đời vì mất quá nhiều m.á.u trong quá trình sinh con ư?

Nhưng bây giờ theo lời Giang Lâm nói thì có vẻ chuyện không đơn giản như vậy.

Giang Khải Bang nhìn Giang Lâm chằm chằm, lồng n.g.ự.c lên xuống kịch liệt vì tức giận.

Bầu không khí như gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây, khi Bạch Du cho là đôi cha con sắp đánh nhau thì nhìn thấy Giang Khải Bang đứng lên, lạnh lùng vứt một câu –

“Nếu mày đã không quan tâm người nhà của mày, vậy đám cưới của mày tổ chức vào ngày mai có cha

mày tới tham dự không chắc cũng không quan trọng."

Nói xong, ông ta xách vẻ mặt khó coi rời khỏi.

"..."

Ấn tượng của Bạch Du đối với ông cha chồng Giang Khải Bang không thể nói là tốt, cũng không thể nói là không tốt.

Đời trước khi cô gả cho Giang Khải, Giang Khải Bang không chế giễu và khiêu khích cô cùng với Lâu Tú Anh, cũng phản đối chuyện bà ta làm không đúng. Nhưng khi thấy cô bị người nhà họ Giang bắt nạt, từ trước tới nay ông ta chưa từng ra tay giúp đỡ, cũng không đứng về phía cô để nói giúp cô.

Ông ta lạnh lùng đứng ngoài như người xem, giơ cao lá cờ không liên quan tới mình.

Chẳng qua cô không ngờ tới ông ta lại vì chuyện của Giang Khải mà dọa không tới tham dự đám cưới ngày mai, Giống như trong hai đứa con trai, ông ta thương yêu Giang Khải hơn.

Sau khi không còn nhìn thấy bóng người nữa, Bạch Du mới dè dặt hỏi: "Như thế không sao chứ?"

Ngày mai tổ chức đám cưới, không có ai quan tâm Giang Khải có tới không, anh ta không tới thì càng tốt, bớt gây rối.

Nhưng Giang Khải Bang là cha của Giang Lâm, nếu ông ta vắng mặt thì e rằng sẽ dẫn tới đủ loại suy đoán.

Giang Lâm nhìn về phía cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Không sao đâu, em không phải lo. Anh

không quan tâm tới ánh mắt của người khác."

Bạch Du khựng lại, ra vẻ thoải mái nói: "Trùng hợp quá, em cũng không quan tâm tới ánh mắt của người khác."

Giang Lâm nhìn cô, khóe môi cong lên.

Sau đó anh lấy từ trong túi ra mười mấy tấm trái phiếu ngoại tệ đưa cho cô: "Đây là trái phiếu ngoại tệ được đơn vị đồn trú của chúng ta phát, còn có vài phiếu là được ông nội cho. Em có thể cầm tới cửa hàng Hữu Nghị để mua vài món đồ nhập khẩu, nếu không đủ thì chốc nữa anh sẽ đòi thêm."

Chương 284: Chương 284

DTV-EBOOK

Cửa hàng Hữu Nghị nằm trên con phố Kiến Quốc Môn Ngoại, là cửa hàng ngoại giao đầu tiên ở thủ đô. Phần lớn bên trong bán đồ nhập khẩu và chuyên cung cấp đồ xuất khẩu. Ban đầu ở đây chỉ chuyên phục vụ cho người nước ngoài, nhân viên ngoại giao và nhân viên nhà nước, bởi vậy hiện tại người bình thường không có trái phiếu ngoại tệ thì không thể nào vào được.

Trái phiếu ngoại tệ này còn khó kiếm hơn phiếu công nghiệp nữa.

Đôi mắt Bạch Du sáng lên ngay lập tức: "Đủ rồi, đủ rồi, em còn đang lo không biết nên tặng gì cho chị Ánh Chi và anh cả của em nữa. Nếu em tặng trái phiếu ngoại tệ cho các anh chị, chắc anh không để bụng đâu đúng không?"

Ngày nghỉ của Giang Lâm không nhiều, sau khi tổ chức đám cưới bọn cô phải lên đường tới đảo Quỳnh Châu ngay, còn đám cưới của anh cô và chị Ánh Chi đã được quyết định vào hai tháng sau. Bọn họ cũng không chắc lúc đó có thời gian quay về được hay không.

Vì lẽ đó mà suốt hai ngày qua cô luôn nghĩ phải tặng gì cho anh chị, bây giờ có trái phiếu ngoại tệ rồi thì không phải lo nữa.

Giang Lâm: "Anh đã cho em rồi, em muốn tặng cho ai cũng được."

Bạch Du nhìn anh, đôi mắt sáng ngời: “Cảm ơn anh, anh Giang Lâm.”

Không chỉ có trái phiếu ngoại tệ, vừa nãy anh còn vì cô mà chống đối lại cha ruột của mình.

Giang Lâm đối diện với đôi mắt của cô, khẽ nói: “Anh và em là vợ chồng, đây không phải là điều nên làm ư?”

Bốn mắt nhìn nhau.

Trong không khí như có bóng hồng đang lơ lửng, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần.

Bạch Du tới gần, chạm nhẹ vào cánh môi của anh.

Mê trai thì mê trai đi.

Giờ phút này, cô thực sự muốn hôn anh.

Ánh mắt Giang Lâm trở nên sâu thẳm, yết hầu di chuyển lên xuống: “Em kiềm chế một chút, bà nội tới rồi.”

Khí nóng phà bên tai làm Bạch Du tê dại, còn nghĩ là anh đang lừa mình.

Ai ngờ một giây sau phía sau lưng đã truyền tới giọng nói khẩn trương của bà nội –

“Bé Du, cháu không sao chứ? Bà nghe nói thằng nhóc Giang Khải xấu xa kia thuê người quấy rối cháu. Chuyện đó có phải là sự thật không?”

Con gái lấy chồng, người bên nhà mẹ đẻ cũng phải chuẩn bị không ít đồ.

Chậu rửa mặt tráng men, khăn mặt, ấm đun nước nóng, chăn bông gối đầu đều phải chuẩn bị kỹ lưỡng. Mặc dù Bạch Du một lòng tổ chức đám cưới xong sẽ đến đảo Quỳnh Châu nhưng lễ không thể bỏ nên quà cần chuẩn bị thì vẫn phải chuẩn bị. Vả lại nhà họ Giang tặng nhiều quà như vậy, nếu nhà họ Bạch làm không tốt thì rất dễ mất thể diện.

Chẳng qua là Bạch Du lấy chồng quá gấp, cộng thêm đã có rất nhiều chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này nên có thể nói là đoàn người nhà họ Bạch vừa bận bịu vừa mệt mỏi về cả tâm hồn lẫn thể xác, bận rộn như con quay.

Vốn những chuyện như mua sắm chăn bông gối đầu phải do Tần Chính Nhân làm mẹ mua mới đúng nhưng hiện tại hai người đã ly hôn. Vả lại từ trước đến nay Tần Chính Nhân chưa bao giờ đặt đứa con gái Bạch Du vào trong lòng nên nhà họ Bạch càng không thể để bà ta làm. Tất cả mọi chuyện từ trên xuống dưới đều do một mình bà Bạch đã làm hết.

Chăn phải được làm bằng tơ lụa, gối đầu không thể làm bằng nhựa acrylic, nhất định phải dùng vải sa tanh chất lượng tốt không tạo nên dòng điện và mềm mại thì ngủ mới ngon được.

Tóm lại, nhất định mọi thứ phải được chuẩn bị kỹ lưỡng,

Hôm nay bà Bạch đi chuẩn bị những món đồ dùng trong đám cưới, nào ngờ vừa về đã nghe tin Bạch Du gặp chuyện nên mới chạy vội về.

“Bùm” một tiếng, cả khuôn mặt Bạch Du đỏ bừng. Cô vội lui về sau: “Bà nội, cháu không sao. Người có sao là Giang Khải, đầu của anh ta bị cháu đập bể.”

Bạch Gia Dương và bà Bạch cầm một đống đồ bước vào, nghe cô nói vậy thì ngơ ra.

Bạch Du gãi mũi, giải thích: “Hôm qua cháu và anh Giang Lâm đang trên đường đến nhà họ La thì thấy Giang Khải và Tần Tâm Hủy ở chung với nhau. Cháu lo bọn họ làm chuyện bậy bạ nên lúc ra ngoài cháu cố ý mang theo một cái chùy sắt.”

Chương 285: Chương 285

DTV-EBOOK

Bà Bạch: "..."

Bạch Gia Dương: "..."

Còn có chuyện như vậy nữa à?

Bạch Du: "Cháu cũng không ngờ lại thực sự có tác dụng. Giang Khải thuê hai tên côn đồ để bọn họ giở trò lưu manh với cháu, sau đó anh ta sẽ xông ra làm anh hùng cứu mỹ nhân. Anh ta nghĩ mình làm vậy thì cháu sẽ cảm ơn anh ta nên cháu đã dùng búa đập bể đầu anh ta, đồng thời cũng tống cả ba người cục công an luôn."

Bà Bạch: "..."

Bạch Gia Dương: "..."

Não của thằng Giang Khải bị cửa kẹp rồi à?

Cái cách ngu ngốc như vậy mà anh ta cũng nghĩ ra cho được!

Bà Bạch lấy lại tinh thần, không nhịn được mà mắng: "Thằng nhóc xấu xa lấm la lấm lét đó, lúc đầu bà vừa nhìn thấy nó là đã biết nó không phải loại tốt lành gì rồi. Nhưng bà không ngờ tâm tư của nó lại xấu xa như thế, vậy mà dám thuê côn đồ làm chuyện đó. Xí, may mà cháu thông minh mang theo chùy sắt."

Cái thứ chứng nào tật nấy như nó thì phải đập bể đầu nó ra mới đượcó!

Bà Bạch nói xong thì mới sực nhớ ra anh ruột của Giang Khải là Giang Lâm đang đứng ở bên cạnh, vẻ mặt lộ vẻ lúng túng nhưng vẫn bao che cho cháu gái: "Giang Lâm à, cháu đừng trách Du Du nhé."

Giang Lâm: "Bà nội yên tâm, cháu không trách Du Du đâu ạ. Ông nội cũng lên tiếng rồi, không cho phép bất cứ ai cứu cậu ta ra ngoài."

Bà Bạch nghe vậy, lúc này mới vui ra mặt: "Không trách là được, không trách là được! Khi bé Du vừa ra đời, tất cả mọi người trong đại viện đều nói bé Du là người may mắn, bà cũng nghĩ con bé rất may mắn nên mới có thể gặp được một người tốt như cháu. Từ tướng mạo đến gia cảnh đều rất tốt, quan trọng là chịu đối xử tốt với bé Du."

Tướng mạo lẫn gia cảnh tốt là thứ yếu, quan trọng là cả đời rất khó gặp được một người thật lòng đối xử tốt với mình.

Trước đó bà còn cảm thấy lo sợ và không yên lòng, dù sao Giang Lâm và Giang Khải cũng là anh em cùng cha cùng mẹ, dù nói thế nào thì cũng là m.á.u mủ ruột thịt. Bà lo lắng về lâu dài, Giang Lâm sẽ đứng về phía Giang Khải, tới lúc đó người chịu tủi nhục sẽ là bé Du.

Nhưng bây giờ bà đã yên lòng rồi.

Khóe miệng Giang Lâm giương lên, ánh mắt nhìn về phía Bạch Du tràn ngập bất lực, nuông chiều và tình cảm ấm áp bịn rịn: "Em ấy cũng là may mắn của cháu."

Bạch Du đối diện với đôi mắt của anh, khuôn mặt có chút đỏ lên.

Trước kia anh giữ miệng kín như hồ lô, bây giờ nói chuyện ngọt như bôi mật, thay đổi rất lớn.

Chẳng qua, cô không ghét anh như thế chút nào.

Sau khi Giang Lâm rời khỏi, Bạch Du kể chuyện lúc nãy của cha chồng Giang Khải Bang cho bà Bạch.

Bà Bạch nghe xong thì thở dài nói: "May là Giang Lâm không giống cha của nó, vả lại chẳng mấy chốc nữa bọn cháu sẽ đến đảo Quỳnh Châu rồi. Nếu không thì gặp không ít phiền phức."

Bạch Du: "Cho dù bọn cháu không đến đảo Quỳnh Châu thì bọn cháu cũng sẽ không sống chung với ông ấy."

Ngoại trừ căn Tứ Hợp Viện được ông Giang cho thì cô có thêm căn nhà ba phòng được nhà họ La cho. Còn chưa kể tới căn nhà riêng của Giang Lâm. Cô có nhiều căn nhà trong tay như vậy nên chắc chắn sẽ không bao giờ ở chung nhà với đám người Lâu Tú Anh được.

Bà Bạch cảm thán lần nữa: "Cháu là đứa bé may mắn nhưng tuổi tác của cháu còn quá nhỏ, sau khi đám cưới thì tuyệt đối không được vội vàng tính tới chuyện sinh con đẻ cái, chờ thêm vài năm nữa sinh con cũng không muộn."

Nói tới vấn đề này, Bạch Du chợt im lặng.

Mặc dù cô rất ghét những đứa trẻ không ngoan nhưng đâu đó sâu trong trái tim của mình, Bạch Du vẫn rất mong muốn có được một đứa con thuộc riêng về cô.

Không sinh con vì bất cứ người đàn ông nào, mà là vì cô thích.

Tốt nhất là một bé gái đáng yêu, chắc chắn cô sẽ rất thương rất thương cô bé, cho cô bé tất cả những thứ mà cô bé muốn có. Đồ chơi, đồ ăn vặt, váy đẹp và tình yêu của mẹ mà trước giờ cô chưa từng cảm nhận được.

Chương 286: Chương 286

DTV-EBOOK

Mặc dù cô chưa từng cảm nhận được tình yêu của mẹ nhưng cô tin chắc rằng, cô sẽ trở thành một người mẹ rất tốt rất tốt.

Nhưng đời trước cô uống rất nhiều thuốc mà vẫn không có con, không biết đời này có giống như vậy không…

Nghĩ tới vấn đề này, cô dùng sức lắc đầu vứt bỏ ý nghĩ vừa rồi ra khỏi đầu.

Đời này và đời trước không giống nhau, cô không gả cho Giang Khải, chị Ánh Chi và anh cả của cô vẫn sống rất tốt. Hơn nữa bây giờ cũng đã có thông tin của anh hai, mọi thứ không còn giống với kiếp trước.

Cho dù cô không thể sinh con thì bọn họ vẫn có thể nhận nuôi một đứa con.

Nhưng tốt nhất vẫn là do mình sinh ra, nếu không cô có nhiều nhà như thế mà không thể để lại cho con mình thì cô sẽ cảm thấy 'đau thịt' lắm.

***

Trong căn phòng giam mờ tối, Giang Khải co người trong góc, xung quanh tràn đầy mùi khó ngửi. Sau gáy anh ta lại run lẩy bẩy, co rút đầy đau đớn.

Con đàn bà Bạch Du đó đúng là có bệnh!

Có ai mà lại mang theo chùy sắt bên người chứ?

Hơn nữa, cho dù cô có mang theo thì phải đập đầu hai tên côn đồ kia, sao lại đập đầu anh ta?

Kế hoạch của anh ta vốn rất hoàn hảo. Vậy mà bây giờ không chỉ đầu bị đập lại còn bị tống vào trong tù. Thực là con mẹ nó không may mà!

Rốt cuộc khi nào mẹ và cha anh ta mới tới đón anh ta ra ngoài đây?

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới một loạt tiếng chân không ngừng bước về phía này.

Đôi mắt Giang Khải sáng lên, nhanh chóng bò dậy từ trong góc, sau đó đối diện với một đôi mắt lạnh lùng.

Anh ta nuốt một ngụm nước bột, chột dạ cất tiếng: "Anh ba, anh… Anh tới cứu em ra ngoài ư?"

Trong căn phòng giam mờ tối, Giang Lâm đứng dưới ánh sáng âm u, vẻ mặt tối tăm không thể nhìn rõ: "Tao chỉ tới hỏi mày một câu thôi, là mày thuê người quấy rối Du Du phải không?"

Giang Khải đối diện với đôi mắt nghiêm khắc của anh, sau gáy co rút đầy đau đớn: "Không có…"

Anh ta còn chưa nói xong thì Giang Lâm đã cắt ngang: "Nếu mày dám nói dối một câu nào thì cả đời mày đừng mơ tới chuyện ra khỏi đây."

"!"

Giang Khải nghe anh nói vậy, anh ta hít một ngụm khí lạnh, đồng thời cơn tức giận trong lòng cũng dâng lên: "Đúng, không sai, là tao thuê người làm đấy! Mày dựa vào đâu mà đứng bên ngoài chỉ tay năm ngón đe dọa tao? Nếu không phải là do mày

cướp mất vợ chưa cưới của tao thì sao tao cần phải tốn tâm tư làm như vậy?"

Giang Lâm: "Tao cướp? Chẳng phải là do mày không biết quý trọng dẫn tới chuyện Du Du chia tay với mày à? Nếu mày và cô ấy đã chia tay rồi thì tao và cô ấy ở bên nhau thì có gì sai?"

Khuôn mặt Giang Khải đỏ lên: "Đương nhiên là sai rồi, mày là anh ruột của tao, tao và mày là anh em ruột cùng cha cùng mẹ, ai cũng có thể ở bên Bạch Du nhưng mày thì không được! Mày làm vậy là phản bội tao, là muốn khiến mọi người chê cười tao!"

Anh ta đã giấu những lời này trong lòng từ rất lâu rồi, cuối cùng cũng có thể nói ra!

Thế mà anh vẫn còn mặt mũi đến hỏi bản thân có làm gì sai nữa. Nếu như anh đối xử với anh ta như anh em ruột thịt thì anh sẽ không làm ra những chuyện này!

Sớm biết như vậy thì lúc trước khi viết cuốn tiểu thuyết này, anh ta nên viết Gian Lâm thảm hơn chút nữa.

Anh ta không nên để anh c.h.ế.t dễ dàng như vậy, anh ta nên viết Giang Lâm thành kẻ vô dụng, thành kẻ tàn tật. Phải như vậy thì mới có thể giải tỏa được nỗi căm thù trong lòng anh ta!

Nhưng dù sao thì hai năm nữa anh cũng sẽ phải chết. Nghĩ tới đây, khóe miệng anh ta không kiềm được mà cong lên.

Giang Lâm nhìn anh ta nở nụ cười kỳ lạ thì lạnh lùng hỏi: "Mày cười cái gì?"

Khuôn mặt Giang Khải đầy vẻ đắc ý: “Tại sao tao phải kể chuyện làm tao vui cho mày nghe? Nhưng tao vẫn có thể nói cho mày biết, Bạch Du là của tao, một ngày nào đó cô ấy nhất định sẽ trở về bên tao!”

Chương 287: Chương 287

DTV-EBOOK

Vừa dứt câu, một tiếng "Bốp" vang lên.

Giang Khải chỉ cảm thấy choáng váng, cái mũi ăn một đ.ấ.m làm anh ta đau tới mức lùi về sau vài bước.

Anh ta đưa tay lên sờ cái mũi đau nhức.

Mẹ nó, chảy m.á.u rồi!

"Giang Lâm, con mẹ nó, cái thằng khốn kiếp này, mày có gan thì thả tao ra ngoài, tao với mày đấu tay đôi!"

Giang Lâm cười lạnh lùng: "Vậy như mày mong muốn."

Nửa tiếng sau.

Giang Khải nằm trên mặt đất, mặt mũi bầm dập.

Giang Lâm nhìn anh ta từ trên cao xuống: "Sau này cách xa chị ba của mày ra Nếu không, sau này mày vẫn sẽ bị đánh."

Nói xong, anh không nhìn Giang Khải thêm lần nào nữa, quay người nghênh ngang rời khỏi.

Giang Khải tức đến mức nghiến răng nghiến lợi: "Mày có bản lĩnh thì đánh c.h.ế.t tao ngay bây giờ đi. Nếu không thì mày chỉ đang lừa mình dối người mà thôi, Bạch Du yêu tao, cô ấy học nấu ăn là vì tao, cô ấy không ăn hẹ suốt ba năm cũng là vì tao…"

Gã cao lớn bị giam ở cách vách nghe vậy thì chậc một tiếng: "Người này từng học tấu hài à? Biết cách gieo vần quá đấy."

Người lùn: “Có học không thì tôi không biết. Nhưng nếu biết sớm sẽ như vậy thì chúng ta đừng có tham số tiền đó. Bây giờ còn không biết bị nhốt bao lâu nữa.”

Giang Lâm bước ra nhà giam, sắc mặt như sương lạnh, cả người như bị bao phủ bởi một lớp băng.

Cảnh sát trông coi nhà giam định chào anh một tiếng, nhưng khi dáng vẻ này của anh thì rụt cổ lại, không dám lên tiếng.

***

Hôm sau, thời tiết vô cùng đẹp.

Tất cả mọi người trong đại viện biết rõ nay là ngày cưới của Bạch Du, ngày cô gả tới nhà họ Giang.

Có điều không phải gả cho Giang Khải mà là gả cho Giang Lâm. Mặc dù lúc trước có không ít người nói lời chua chát nhưng trong ngày này, chẳng có ai ngu ngốc nói mấy lời không xuôi tai ngay trước mặt chính chủ cả.

Tất cả mọi người đều vui mừng, đặc biệt là đám trẻ trong đại viện, chúng nó kiếm được không ít kẹo mừng, bắt chước người lớn nói mấy lời chúc vui mừng như “Sớm sinh quý tử”, “Đầu bạc răng long”.

Trời còn chưa sáng nhà họ Bạch đã chuẩn bị việc đưa dâu.

TBC

Bạch Gia Dương định đánh thức em gái nhưng lại bị bà Bạch ngăn lại: “Tối qua bé Du ngủ trễ, cháu để con bé ngủ thêm chút nữa đi.”

Bạch Phi Bằng cũng vội nói: “Đúng vậy, đừng quấy rầy em gái con.”

Mấy ngày qua ông vẫn luôn đắm chìm trong nỗi đau có thể thằng hai đã mất, sau đó lại ly dị với Tần Chính Nhân. Dù sao hai người đã làm vợ chồng mấy chục năm, nói không buồn là không đúng.

Chẳng qua không còn cách nào để tiếp tục mối hôn nhân này nữa.

Thực ra năm đó ông cũng có cô gái trong lòng, nhưng ông còn chưa kịp tỏ tình với cô gái đó thì lại vì cứu Tần Chính Nhân rơi xuống nước nên có tiếp xúc da thịt với bà ta, dẫn tới việc ông không thể cưới bà ấy.

Sau khi đám cưới, ông đã chôn sâu cô gái đó trong lòng, có thể ông không được coi là một người chồng chu đáo nhưng từ trước tới giờ ông chưa từng làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Tần Chính Nhân. Mà ông lại không ngờ được rằng Tần Chính Nhân không chỉ cho ông đội nón xanh mà còn lén lút nuôi Tần Tâm Hủy ngay dưới mắt ông.

Bà ta coi ông là kẻ ngu đây mà!

Bởi vì mấy ngày qua ông luôn đắm chìm trong đau thương và tức giận nên lúc này ông mới có cảm giác không muốn gả con gái.

Nghĩ vậy, khóe mắt của ông không kiềm được mà ửng đỏ, ông căn dặn Bạch Gia Dương: “Ở nhà họ Bạch của chúng ta, không có chuyện con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, đây vĩnh viễn là nhà của Du Du. Cho dù sau này cha và bà của con không còn ở đây

nữa, con cũng phải làm chỗ dựa vững chắc nhất của con bé, biết chưa?"

Mũi của Bạch Gia Dương chua xót: "Cha, cha cứ yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho Du Du. Chúng ta còn có khoảng thời gian tươi đẹp phía sau nữa, cha đừng nói những chuyện chẳng lành."

Chương 288: Chương 288

DTV-EBOOK

Bà Bạch lau khóe mắt, cái mũi sụt sịt vài cái: "Điều may thì trượt, điều không may thì trúng, con xem cái miệng xui xẻo của con này, không biết nói chuyện thì đừng nói."

Bạch Phi Bằng không ngờ rằng mình đã lớn tuổi rồi mà còn bị dạy dỗ một trận, khuôn mặt già đỏ bừng.

Bạch Du ngủ tới khi bà Quan Phúc tới thì mới thức dậy.

Bà Quan Phúc là người rất may mắn trong đại viện, cả đời suôn sẻ, con cháu đầy đàn, vả lại người nào người nấy cũng hiếu thảo nên có rất nhiều người khi gả con gái sẽ mời bà ấy tới để se lông bằng chỉ và chải tóc giúp.

Trong lúc Bạch Du rửa mặt, có vài đồng nghiệp cũ và Lâm Hướng Tuyết tới.

Lâm Hướng Tuyết chạy tới ôm lấy cánh tay của Bạch Du, cô ấy phấn khích nói: "Bạch Du, ông nội của mình đã đồng ý để mình tới đảo Quỳnh Châu chung với cậu rồi!"

Bạch Du không ngờ cô ấy có thể thuyết phục được người nhà: "Hai ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát, cậu đã thu dọn xong chưa? Còn nữa, cậu có nỡ rời xa người nhà của cậu không?"

Lâm Hướng Tuyết không ngờ phải xuất phát nhanh như vậy nhưng cô ấy vẫn kiên quyết nói:

“Mình còn chưa thu dọn nữa, tham dự đám cưới của cậu xong rồi mình sẽ về thu dọn.”

Còn về phần người nhà, chắc chắn là không nỡ rời xa.

Nhưng cô ấy càng muốn xông pha bên ngoài một lần, cô ấy không muốn giống như con chim trong lồng, suốt cả đời bị nhốt ở thủ đô.

Hai người mới nói được vài câu thì Bạch Du đã bị giục để bà Quan Phúc se lông bằng chỉ.

Đời trước Bạch Du từng bị se lông bằng chỉ, cảm giác đó đau tới mức khiến cô không kiềm được mà cảm thấy sợ.

Bà Quan Phúc nhìn thấy dáng vẻ này của cô thì dịu dàng an ủi: “Yên tâm, sẽ không đau đâu. Bà sẽ không làm cháu bị đau.”

Bạch Du đáp một tiếng “Dạ”.

Mặc dù tuổi của bà Quan Phúc đã lớn nhưng tay chân vẫn còn rất nhanh nhẹn, bà ấy cầm sợi chỉ cuốn quanh ngón tay, cắn một đầu sợi chỉ vào trong miệng. Sợi chỉ vắt chéo nhau như cái kéo, linh hoạt chụm vào lại tách ra, lông tơ cực nhỏ trên mặt cô nhanh chóng bị cắt xuống.

Trước đây làn da của Bạch Du vốn trắng nõn như dương chi bạch ngọc, sau khi se mặt xong thì lại càng thêm bóng loáng và nhẵn mịn, giống như quả vải được lột vỏ, non nớt tới mức khiến người ta không kiềm lòng được mà muốn bóp một cái.

Mặc dù bà Quan Phúc nói sẽ nhẹ lại nhưng thỉnh thoảng Bạch Du vẫn phát ra tiếng kêu đau khiến Lâm Hướng Tuyết đứng một bên quan sát nổi cả da gà. Cô ấy âm thầm thề rằng khi bản thân lấy chồng, chắc chắn cô ấy sẽ không làm thứ này.

Sau khi se lông bằng chỉ xong, bà Quan Phúc nhìn Bạch Du, nét mặt lại càng thêm phần ân cần: "Cô dâu gọi bà tới se lông bằng chỉ không phải một ngàn người thì cũng là tám trăm người nhưng bà chưa từng thấy cô dâu nào xinh đẹp như cháu., Cái trán sung túc, cái cằm lại nhỏ nhắn. Bà Bạch cứ yên tâm, chắc chắn sau này hôn nhân của cháu gái bà sẽ vô cùng hạnh phúc, con cháu đầy đàn!"

Lời xuôi tai ai mà chẳng thích nghe?

Bà Bạch nghe bà ấy nói vậy, khuôn mặt cười tươi như hoa: "Nhận lời chúc tốt lành của bà! Tôi cũng không mong gì khác, chỉ mong bé Du nhà tôi có thể được như lời bà, cả đời bình yên suôn sẻ, con cháu đầy đàn!"

Bà Quan Phúc mỉm cười gật đầu: "Chắc chắn rồi."

Sau đó bà Quan Phúc lại chải đầu búi tóc cho Bạch Du, phối với chiếc váy cưới kiểu Trung Quốc mà cô đang mặc, trông rất dịu dàng và trang nhã, việc đáng ăn mừng phải thế.

Kỹ thuật trang điểm vào thời đại này không được tốt lắm, Bạch Du không muốn bản thân bị trang điểm thành mặt vôi trắng và môi đỏ chót nên cô tự trang điểm cho mình ít đậm và rực rỡ như các cô dâu bình thường khác.

Sau khi trang điểm xong, tất cả mọi người không kiềm được ngạc nhiên mà cảm thán.

Trông thấy Bạch Du mặc chiếc váy đỏ tôn lên làn da trắng nõn như ngọc của cô, dáng người lả lướt quyến rũ, đường cong chữ S, ngay cả phụ nữ thấy cũng không kiềm được mà cảm thấy ngưỡng mộ.

Chương 289: Chương 289

DTV-EBOOK

Lâm Hướng Tuyết: "Bạch Du, nay cậu đẹp quá, nếu mình là đàn ông thì chắc chắn mình cũng bị cậu quyến rũ."

Mọi người nghe vậy thì không kiềm được mà bật cười.

Bà Bạch lấy sợi dây chuyền ngọc trai và đồng hồ Rolex được nhà họ La tặng ra, tự tay đeo cho Bạch Du, khóe mắt cũng đỏ lên.

Lúc Bạch Du vừa ra đời chỉ có chút xíu, do trong khoảng thời gian mang thai Tần Chính Nhân ăn không được ngủ không yên dẫn tới việc cô nằm trong bụng bà ta không có được bao nhiêu dinh dưỡng. Có thể nói đứa bé này là do một tay bà đã nuôi nấng.

Hôm nay đứa bé đó đã lập gia đình.

Trong lòng bà Bạch vừa vui mừng vừa chua xót.

Có người ở đây biết chuyện nhà họ La tặng đồng hồ Rolex và dây chuyền ngọc trai, cũng có người không biết. Nhưng cho dù có biết không thì khi thấy Bạch Du đeo mấy thứ đó vẫn tới tấp phát ra tiếng cảm thán đầy ngưỡng mộ và ca ngợi.

"Thì ra đây là đồng hồ Rolex! Trước đó tôi vẫn luôn nghe mọi người nói nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy đấy."

"Tôi cũng vậy, nghe nói một cái hơn một ngàn đồng lận, Bạch Du may mắn quá!"

Không chỉ là may mắn thôi, còn chưa gả qua đó mà đã tặng đồng hồ Rolex và dây chuyền ngọc trai rồi. Nhà họ Giang lại càng ghê gớm, tặng luôn một căn Tứ Hợp Viện.

Phóng tầm mắt nhìn toàn bộ đại viện, thậm chí là toàn bộ thủ đô, không có ai cho sính lễ đắt tiền như vậy cả.

Thực sự là không có so sánh sẽ không có đau thương, ngưỡng mộ cũng không được, ngưỡng mộ cũng không được.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài đã liên tục truyền tới âm thanh xe ô tô tới.

Mọi người ra ngoài xem thì lại bị nhét đầy một miệng ghen tị lần nữa.

Thế mà nhà họ Giang lại tới đón dâu bằng tám chiếc ô tô!

Người bình thường khi đám cưới có được một chiếc xe đạp là đã vô cùng kiêu ngạo rồi, thế mà nhà họ Giang lại dùng xe ô tô tới để đón dâu. Đã thế lại còn là tám chiếc xe ô tô cùng một lúc.

Khí thế!

Quá khí thế!

Chẳng mấy chốc, mấy chiếc xe ô tô đã xếp dài đậu trước cửa nhà họ Bạch.

Giang Lâm mặc quân phục bước xuống xe đầu tiên, dáng người cao lớn thẳng tắp, vai rộng eo hẹp chân dài, mấy cô gái xung quanh vừa nhìn thấy anh cũng không kiềm được mà đỏ mắt.

Mẹ ơi, đúng là đóa hoa cao quý lạnh lùng của đại viện mà, quả thực là rất đẹp trai.

Sau này nếu các cô ấy có thể có được bạn trai đẹp bằng một phần Giang Lâm thì dù có phải giảm mười năm tuổi thọ của các cô ấy thì các cô ấy cũng sẵn lòng.

Theo truyền thống cũ, khi nhà trai tới đón dâu sẽ bị nhà gái làm khó.

Bạch Du vốn cho là anh cả của cô không dám làm khó Giang Lâm, dù sao đối diện với khuôn mặt đó thì ai lại dám làm khó chứ?

Ai ngờ anh cả của cô lại rất can đảm.

"Giang Lâm, em chống đẩy một trăm cái ngay tại chỗ cho anh. Sau khi làm xong thì anh sẽ cho em vào trong."

Một trăm cái chống đẩy!

Mọi người nhốn nháo, có người cảm thấy người anh vợ này rất quá đáng.

"Gia Dương, cậu làm anh vợ mà lại không suy nghĩ cho em gái chút nào. Sau khi chống đẩy một trăm cái xong, lỡ như chú rể run chân thì phải làm sao bây giờ?"

Vừa dứt câu, mọi người đã cười lớn.

Không phải ư, lỡ như run chân thì tối đó làm sao mà động phòng được?

Bạch Gia Dương đẩy mắt kính trên mũi: "Chỉ có một trăm cái, tôi nghĩ em rể của tôi sẽ không cảm

thấy có vấn đề gì. Đúng không Giang Lâm?"

Giang Lâm nhìn Bạch Gia Dương, anh không nói lời nào mà trực tiếp cúi người xuống làm theo lời anh ấy.

Đối với một người bình thường mà nói thì chống đẩy một trăm cái là nhiệm vụ không thể làm được.

Nhưng đối với Giang Lâm mà nói, quả thực không phải là chuyện đáng kể.

Mấy anh con chú bác của Giang Lâm đứng một bên la to để động viên anh, một bên phát kẹo mừng và thuốc mừng cho mọi người.

Kẹo là kẹo mừng màu đỏ trộn lẫn với kẹo trái cây, thuốc là t.h.u.ố.c lá thơm Trung Hoa.

Một gói t.h.u.ố.c lá thơm Trung Hoa có giá bảy hào, người bình thường hút thuốc chỉ có thể một gói t.h.u.ố.c lá giá bảy xu để tiết kiệm tiền, nhà nào khá khẩm chút thì nhiều lắm là mua một bao t.h.u.ố.c lá hiệu Mẫu Đơn có giá bốn mươi lăm xu. Thế mà đám cưới của nhà họ Giang lại sử dụng t.h.u.ố.c lá thơm Trung Hoa.

Mọi người líu lưỡi tới tấp không nói nên lời lần nữa, quá khí thế!

Tục ngữ có câu ăn của chùa thì quét lá đa, nhận được đồ tốt của nhà họ Giang nên đương nhiên là mọi người sẽ nói giúp cho Giang Lâm.

Chẳng qua là không chờ mọi người nói giúp cho Giang Lâm thì đã thấy Giang Lâm đứng dậy khỏi mặt đất, anh phủi tay, sau đó mặt không đỏ thở không gấp nhìn Bạch Gia Dương: "Hoàn thành xong một

trăm cái chống đẩy rồi, bây giờ em có thể vào trong chưa?"

Mọi người sửng sốt.

Chưa được mười phút nữa mà đã làm xong một trăm cái chống đẩy rồi?

Mấy người phụ nữ đã lấy chồng nhìn Giang Lâm rồi phát ra tiếng cảm thán đầy ngưỡng mộ lần nữa.

Cơ thể này, chậc chậc chậc, rắn chắc mạnh mẽ, thực sự khiến người ta thèm thuồng mà.

Trước đó các cô ấy cảm thấy Bạch Du gả vào nhà họ Giang là chuyện vô cùng hạnh phúc. Bây giờ các cô ấy cảm thấy, cô gả cho Giang Lâm sao có thể không cảm nhận được "tính phúc"* chứ?

*Tính phúc: Ý nói cuộc sống về mặt t.ì.n.h d.ụ.c được thỏa mãn.

TBC

Chuyện đùa giỡn trong đám cưới là bình thường, thực sự làm khó thì sẽ không vui.

Khi Bạch Gia Dương định gật đầu nói được rồi thì nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng xôn xao.

Không biết là ai nói: "Đây không phải là Tần Chính Nhân, mẹ của Bạch Du à? Bà ta đến làm gì?"

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng không có tình cảm vang lên –

"Hôm nay là ngày con gái cưng của tôi lấy chồng, tôi làm mẹ mà không tới thì sao coi được?"

Mọi người quay đầu lại nhìn thì thấy Tần Chính Nhân mặc áo trắng quần trắng nở nụ cười lạnh đứng

trong đám đông.

Chương 290: Chương 290

DTV-EBOOK

Mọi người nhìn nhau, xì xào bàn tán.

“Không phải bà Bạch nói rằng Tần Chính Nhân sẽ không đến dự đám cưới sao? Nhìn vẻ mặt của bà ta không giống như đến dự đám cưới, mà giống như đến gây chuyện.”

“Đúng vậy, ai là mẹ lại mặc đồ trắng đến dự đám cưới con gái, đây không phải là cố ý mang lại xui xẻo sao?”

“Nhắc mới nhớ, tại sao Tần Chính Nhân lại ly hôn với cha Bạch Du, có ai biết lý do không?”

“Tôi không biết…”

“Tôi cũng không biết…”

Bạch Gia Dương nghe những tiếng bàn tán xung quanh, anh ấy quay lại cau mày nhìn mẹ mình, sự thất vọng nơi đáy mắt càng rõ rệt hơn.

Từ nhỏ đến lớn, mẹ anh ấy trong mắt anh ấy là một người phụ nữ vô cùng độc lập. Cha anh ấy vì công việc và tìm kiếm em trai nên việc chăm sóc bọn họ đều do mẹ anh ấy lo liệu. Do đó, đối với anh ấy, anh ấy và mẹ thân thiết hơn.

Nhưng mà anh ấy không thể ngờ người mẹ như nữ thần trong lòng anh ấy lại ngoại tình, càng không ngờ Tần Tâm Hủy lại là em gái cùng mẹ khác cha với anh ấy, tất cả những điều này đều khiến anh vô cùng suy sụp.

Mấy ngày nay tâm trạng của anh ấy cũng tồi tệ như cha, nếu không phải vì phải lo liệu chuyện cưới xin cho Du Du, anh ấy cũng muốn uống say khướt như cha.

Theo thỏa thuận ly hôn, lúc này mẹ anh ấy không nên xuất hiện ở đây, càng không nên mặc một bộ đồ trắng tinh, bà ta muốn làm gì vậy?

Khi Giang Lâm bị Bạch Gia Dương "làm khó" phải hít đất một trăm cái, Lâm Hướng Tuyết đã chạy ra góp vui. Lúc này, khi nhìn thấy vẻ mặt hung dữ của Tần Chính Nhân, cô ấy thè lưỡi, vội vàng chạy vào báo cho Bạch Du.

Thấy Lâm Hướng Tuyết hối hả chạy vào, Bạch Du vô thức nhận ra có gì đó không ổn: "Có chuyện gì vậy?"

Lâm Hướng Tuyết gật đầu, nhìn xung quanh, rồi mới nhỏ giọng nói: "Mẹ cậu đến rồi."

Mặc dù nói rất nhỏ nhưng đủ để mọi người trong phòng nghe thấy.

Bà Bạch tức giận: "Cô ta đến làm gì? Có phải là cố ý đến phá đám không?"

Lâm Hướng Tuyết gật đầu: "Cháu cũng nghĩ là có ý phá đám, vì bà ta mặc đồ trắng."

Cô ấy quen biết Bạch Du lâu như vậy nhưng chưa bao giờ biết rằng Bạch Du đã từng chịu nhiều uất ức thế này. Nếu không tận mắt chứng kiến, cô ấy thực

sự không dám tin rằng trên đời này lại có người mẹ không yêu thương con gái của mình.

Nghĩ đến đây, cô ấy vươn tay nắm lấy tay Bạch Du, muốn an ủi cô.

Nghe nói Tần Chính Nhân mặc đồ trắng trong một ngày vui trọng như vậy, bà Bạch tức giận đến run người: "Có phải cô ta muốn khiến mọi người không vui, khiến cả đại viện đều nhìn nhà họ Bạch chúng ta như trò cười mới chịu thôi? Du Du yên tâm, bà sẽ không để cô ta phá đám đám cưới của cháu!"

Nói xong, bà Bạch xắn tay áo định ra ngoài đánh nhau với Tần Chính Nhân.

Thật quá đáng!

Hôm ly hôn, Tần Chính Nhân chủ động đề nghị không đến dự đám cưới nhưng nhà họ Bạch phải bồi thường cho bà ta một trăm đồng.

Ban đầu họ không muốn đưa tiền, bà ta ngoại tình và đưa con gái riêng về nhà, tại sao nhà họ Bạch lại phải trả tiền cho bà ta?

Vì họ không muốn bé Du vì chuyện này mà phiền lòng, cũng không muốn cô bị người ta cười chê, cuối cùng đành nhượng bộ, nhịn nhục nuốt hận chấp nhận "hiệp ước bất bình đẳng" này.

Nhưng mà bà không ngờ Tần Chính Nhân lại không giữ lời hứa, đã lấy tiền rồi mà còn dám đến phá đám. Hôm nay bà không tát sưng mặt bà ta lên, bà sẽ mang họ Tần của bà ta!

Còn cái tên khốn nạn Bạch Phi Bằng kia nữa, nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, một người cha như ông cũng không biết chạy đi đâu rồi!

Bạch Du kéo bà nội đang tức giận, giọng nói bình tĩnh: “Bà nội đừng giận, cháu sẽ đích thân đi gặp bà ta.”

Chạy trời không khỏi nắng.

Mẹ cô đến là vì cô, vậy thì chuyện này hãy để cô giải quyết.

Nói xong, cô nắm lấy tay Lâm Hướng Tuyết, cảm kích nhìn cô ấy một cái, sau đó nhấc váy bước ra ngoài.

Chương 291: Chương 291

DTV-EBOOK

Lâm Hướng Tuyết vội vàng đi theo: "Mình đi cùng cậu."

Lỡ đánh nhau, cô ấy còn có thể giúp túm tóc.

Mặc dù trước đây chưa bao giờ đánh nhau nhưng vì người bạn tốt, cô ấy có thể làm được!

Bạch Du còn chưa đi đến cửa, đã nghe thấy bên ngoài ồn ào náo nhiệt, sắc mặt càng trở nên lạnh lùng.

Ban đầu cô chỉ muốn mẹ mình bình an vô sự, không qua lại với nhau đến già là được nhưng bà ta cố tình muốn trêu chọc cô, vậy thì đừng trách cô không nương tay.

Thậm chí cô nghĩ vừa rồi hẳn là cầm búa sắt ở trên người, nếu như có đánh nhau, cứ cho một búa sạch sẽ lưu loát.

Nhưng mà chờ cô đi tới cửa thì ngẩn cả người ra.

Người đi theo sau cô cũng ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy hai tay Tần Chính Nhân bị một chàng trai trẻ xoắn ngược ở sau lưng, một bên mặt ma sát dưới đất, bị ép xuống đất với tư thế khuất nhục

Bạch Du: "?"

Chuyện gì vậy?

Rõ ràng không chỉ có một mình cô ngạc nhiên, mà còn có những người khác vẫn đang ở bên ngoài.

Lúc nãy họ đang chờ Tần Chính Nhân gây rối nhưng trước khi bà ta kịp mở lời, họ đã thấy hai người đàn ông trẻ tuổi lao ra từ đám đông, không nói một lời đã ra tay với Tần Chính Nhân.

Rõ ràng hai người đàn ông này đã được huấn luyện, động tác nhanh đến mức khiến người ta không kịp trở tay. Trước khi mọi người kịp phản ứng, Tần Chính Nhân đã bị trói chặt hai tay và ấn xuống đất.

Lúc này, Tần Chính Nhân cũng tỉnh táo lại sau sự ngỡ ngàng, phẫn nộ quát lên: “Các người là ai? Mau buông tay tôi ra, nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát!”

Bạch Gia Dương cũng tỉnh táo lại từ trạng thái ngớ ngàng, lập tức lao ra ngoài nói: “Các người mau thả mẹ tôi ra!”

Mặc dù Tần Chính Nhân khiến anh ấy rất thất vọng nhưng anh ấy cũng không thể trơ mắt nhìn bà ta bị bắt nạt.

Ai ngờ, vừa dứt lời, đã nghe một thanh niên trong nhóm nói: “Chúng tôi là cảnh sát, hiện tại có một vụ án mạng cần bà về hỗ trợ điều tra, tôi khuyên bà tốt nhất đừng chống đối nữa, nếu không người chịu tội chỉ là bà thôi!”

Án! Mạng!

Hai chữ này như hai quả bom, khiến tất cả mọi người hiện trường đều choáng váng.

Ban đầu mọi người cũng định ra giúp Tần Chính Nhân. Mặc dù Tần Chính Nhân đã ly hôn và thiên vị không thương Bạch Du nhưng sau nhiều năm sống trong đại viện, mọi người không có mâu thuẫn gì, giờ thấy bà ta bị bắt nạt, không thể đứng nhìn mặc kệ.

Hơn nữa bà ta còn là chủ nhiệm đoàn văn công, lúc này ra tay giúp đỡ, sau này con cái nhà mình muốn vào đoàn văn công, Tần Chính Nhân cũng phải nể mặt chứ.

Nhưng giờ nghe nói Tần Chính Nhân liên quan đến án mạng, ai nấy đều sợ hãi đến nỗi không dám thở mạnh, huống chi là dám xông lên cứu người.

Ngay cả Bạch Gia Dương lao ra trước cũng ngớ người ra, nhìn mẹ mình với vẻ mặt không thể tin nổi.

Mẹ anh ấy lại một lần nữa thay đổi nhận thức của anh ấy về bà ta.

Chỉ có Bạch Du, sau khi khiếp sợ trong giây lát, rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Nếu như cô đoán không sai, đồng chí cảnh sát kia nói án mạng, hẳn là có liên quan đến cái c.h.ế.t của Tần Ngạn Thành.

Nghĩ vậy, cô ngẩng đầu nhìn Giang Lâm trong đám người.

Đúng lúc anh cũng nhìn qua, ánh mắt hai người gặp nhau trong biển người.

Bốn mắt nhìn nhau, tim Bạch Du đập thình thịch.

Tuy nhiên, từ ánh mắt của anh, cô cũng đã nhận được câu trả lời.

Trước đó, cô đã từng nói với Giang Lâm rằng, cậu của cô là một người kỳ quặc, ích kỷ, lại tham sống sợ chết, một người như vậy không giống như người sẽ tự sát.

Nhưng mà cô không ngờ, Giang Lâm lại ghi nhớ lời nói đó, còn cử người đi điều tra mẹ cô và bố trí người canh gác xung quanh nhà họ Bạch để đề phòng mẹ cô đến gây rối.

Tất nhiên, điều khiến cô càng choáng váng hơn là, chỉ e rằng cái c.h.ế.t của cậu cô Tần Ngạn Thành có liên quan đến mẹ cô.

Chương 292: Chương 292

DTV-EBOOK

Vì lúc này cả người Tần Chính Nhân run rẩy cái như sàng, mặt tái nhợt: "Các người… Các người đừng nói bậy, em trai tôi tự sát, có liên quan gì đến tôi!"

Một đồng chí cảnh sát khác nghe vậy, cười khẩy: "Chúng tôi nói vụ án mạng đó liên quan đến em trai bà lúc nào, Tần Ngạn Thành? Bà đây là tự nhận tội!"

Máu trên mặt Tần Chính Nhân như bị rút cạn: "…"

Đồng chí cảnh sát đang trói tay Tần Chính Nhân kéo bà ta dậy khỏi mặt đất, sau đó lấy còng tay từ người ra còng tay bà ta: "Đi thôi, bây giờ về đồn cảnh sát với chúng tôi."

Chân Tần Chính Nhân mềm nhũn như kẹo bông.

Trong lúc hoảng loạn, bà ta nhìn thấy Bạch Gia Dương đang sững sờ, lập tức khóc ròng nói: "Gia Dương, cứu mẹ, mẹ không g.i.ế.c người, Gia Dương con phải cứu mẹ!"

Bạch Gia Dương nhìn mẹ, miệng há hốc, cuối cùng cũng không thốt được lời nào.

Tần Chính Nhân còn muốn cầu cứu nhưng đồng chí cảnh sát không cho bà ta cơ hội, kéo người đi.

Chờ hai đồng chí cảnh sát vừa đi, sân lặng ngắt như tờ vừa rồi giống như bị bỏ đi phong ấn, lập tức sôi trào lên.

“Trời ạ, chẳng lẽ Tần Chính Nhân thật sự g.i.ế.c người?”

“Đồng chí cảnh sát không nói cô ta g.i.ế.c người, chỉ nói cô ta có liên quan đến án mạng nhưng các anh xem dáng vẻ chột dạ của cô ta, chỉ sợ người không phải do cô ta giết, cô ta cũng trốn không thoát quan hệ.”

“Tôi không nghe lầm chứ, vừa rồi cô ta nói là em trai của cô ta, chính là cái người hai chân bị cắt cụt Tần Ngạn Thành sao?”

“Tôi có một suy đoán đáng sợ, chính là Tần Chính Nhân chăm sóc em trai cô ta nhiều năm như vậy, cảm thấy không kiên nhẫn, cho nên ra tay g.i.ế.c c.h.ế.t em trai mình.”

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tuy Tần Chính Nhân ly hôn với Bạch Phi Bằng nhưng cô ta cũng là mẹ ruột của Bạch Du, nếu như Tần Chính Nhân thật sự g.i.ế.c người, nhà họ Giang còn cưới Bạch Du sao?”

Vừa dứt lời, xung quanh yên tĩnh vài giây.

Mọi ánh mắt đổ dồn về Bạch Du và Giang Lâm.

Nhiều người cho rằng nhà họ Giang rất có thể sẽ hủy bỏ hôn ước vì chuyện này, dù sao đó là chuyện g.i.ế.c người, ai muốn cưới con gái của một kẻ g.i.ế.c người chứ?

Cũng có người cho rằng nhà họ Giang là người tử tế, sẽ không hủy bỏ hôn lễ vào thời điểm này nhưng họ nghĩ rằng sau này Bạch Du sẽ không có ngày nào tốt đẹp.

Vừa rồi còn vô cùng ghen tị với Bạch Du, giờ đây không khỏi thương cảm cho cô.

Từ thiên đường xuống địa ngục, cũng chỉ như vậy thôi.

Bạch Du cũng đáng thương, gặp phải một người mẹ như vậy, trước kia thiên vị chị họ cô, hôm đám cưới mẹ cô mặc quần áo trắng muốn làm loạn thì cũng thôi, lại còn gây ra chuyện g.i.ế.c người như vậy.

Ngẫm lại liền cảm thấy thảm.

Trái tim bà Bạch như bị đặt trên giá nướng, trong lòng ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà họ Tần.

Bà muốn nói với Giang Lâm, Du Du nhà bà không giống với Tần Chính Nhân, Tần Chính Nhân là Tần Chính Nhân, Du Du là Du Du nhưng lời đến bên miệng bà lại không có cách nào nói tiếp.

Lời này quá miễn cưỡng, mặc kệ bà phủ nhận thế nào cũng vô dụng, Tần Chính Nhân là mẹ ruột của Du Du, nếu Tần Chính Nhân thật sự g.i.ế.c người, Du Du, thậm chí nhà họ Bạch cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Nghĩ vậy, suýt nữa bà đã bật khóc.

Du Du đáng thương của bà, sao lại gặp phải một người mẹ không đáng tin như vậy, cả đời chưa từng có được tình thương của mẹ cô, bây giờ lại bị mẹ cô liên lụy.

Ánh mắt người của nhà họ Giang cũng đồng loạt dừng trên người Giang Lâm.

Họ cũng không nghĩ tới chuyện sẽ phát triển thành như vậy, lúc trước biết cha mẹ Bạch Du làm

thủ tục ly hôn vào mấy ngày trước hôn lễ, họ đã cảm thấy vô cùng kỳ quái, không nghĩ tới còn có chuyện càng quá đáng hơn.

Còn có người bắt đầu cảm thấy may mắn khi Bạch Du không nhìn trúng họ, bằng không lúc này thật không biết nên lựa chọn như thế nào mới tốt.

Chương 293: Chương 293

DTV-EBOOK

Giang Vũ cũng nhìn Giang Lâm đang đứng giữa đám đông, anh ta đang tự hỏi nếu đổi lại là mình, anh ta sẽ làm gì.

Thực ra anh ta không quan tâm lắm đến ánh mắt của người khác, theo quan điểm của anh ta, người anh ta muốn cưới là Bạch Du, vậy gia đình cô như thế nào, không liên quan gì đến anh ta cả. Nhưng mà chưa chắc gia đình anh ta đã nghĩ vậy, đặc biệt là cha anh ta, chắc chắn sẽ vì vậy mà khinh thường người con dâu như vậy, thậm chí còn có thể bắt anh ta hủy hôn ước.

Và tình cảnh của Giang Lâm cũng tương tự, gia đình nào cũng có một người cha độc đoán.

Nói cách khác, cho dù Giang Lâm vẫn quyết tâm cưới Bạch Du, sau này Bạch Du cũng sẽ không có cuộc sống tốt đẹp ở nhà chồng.

Nghĩ đến đây, Giang Vũ quay đầu nhìn về phía Bạch Du.

Ánh nắng xuyên qua những tán lá rậm rạp rọi xuống khuôn mặt trắng nõn nà của Bạch Du, khiến cho làn da của cô càng thêm trắng mịn như ngọc.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng Bạch Du sẽ phải chịu cảnh bi đát, Giang Lâm đã hành động.

Anh sải bước dài tiến về phía Bạch Du.

Giang Lâm vẫn mặc quân phục hải quân, oai phong lẫm liệt. Nếu nói có gì khác biệt so với bình

thường, đó là n.g.ự.c anh có thêm một bông hoa cưới màu đỏ rực rỡ.

Bông hoa cưới đỏ chói như vậy nếu được cài trên n.g.ự.c của những người đàn ông bình thường khác, có thể sẽ có vẻ hơi ngớ ngẩn nhưng khi được cài trên n.g.ự.c Giang Lâm, không những không lạc lõng mà còn mang một vẻ quyến rũ khó tả, kết hợp với đôi mắt đào hoa biết quyến rũ của anh càng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Bốn mắt nhìn nhau, âm thanh xung quanh như biến mất.

Giữa đất trời, chỉ có người trước mắt.

Trái tim Bạch Du đập thình thịch.

Giang Lâm đi tới, lông mi dài rậm rũ xuống, giọng nói như mang vài phần lưu luyến: "Bạch Du, anh đến cưới em."

Bạch Du ngẩng đầu nhìn anh, cảm động không thôi, cô khẽ gật đầu một cái: "Được."

Với tình hình lúc nãy, nếu là người đàn ông khác nói không chừng đã hủy hôn với cô ngay tại chỗ, không cần đám cưới mà đi thẳng đến cục dân chính để ly hôn.

Nếu như Giang Lâm làm vậy, cô sẽ không trách anh. Tránh hại tìm lợi đó là lòng người, cũng là chuyện thường tình mà thôi.

Chỉ là anh không chạy trốn, anh đi xuyên qua đám người đến trước mặt cô, nói với cô, Bạch Du, anh đến cưới em.

Chỉ có vài từ đơn giản như vậy nhưng lại khiến cô có cảm giác như đã chờ đợi cả hai kiếp người.

Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ kết hôn với người đàn ông này và nắm tay anh đi hết cuộc đời.

Bạch Du mím môi, mặt đỏ bừng bừng.

Trái tim bồn chồn của bà Bạch cũng đã từ từ bình ổn lại.

Rốt cuộc bà cũng không khống chế không được nước mắt: "Giang Lâm, bà giao Du Du nhà bà cho cháu, về sau các cháu phải giúp đỡ lẫn nhau, đồng cam cộng khổ cùng nhau!"

Bạch Du thấy bà nội khóc, mũi cũng không nhịn được chua xót: "Bà nội, chúng cháu sẽ tốt thôi, bà đừng khóc nữa."

Thái Vọng Xuân bình thường nhận được rất nhiều điều tốt đẹp từ Bạch Du, nghe nói như thế, bà ấy vội vàng nói: "Bà Bạch, cô dâu nói đúng, ngày đại hỷ như vậy không nên khóc, phải vui vẻ hứng khởi mới đúng, bà xem chú rể và cô dâu xứng đôi biết bao, hai người đứng chung một chỗ giống như kim đồng ngọc nữ, ôi, đứa bé sau này sinh cũng sẽ đẹp lắm đấy, bà cứ chờ ôm chắt trai đi."

Bà Bạch nghe vậy, vội vàng lau nước mắt nơi khóe mắt, gật đầu thật mạnh: "Cô nói đúng, cô nói đúng, ngày đại hỷ như vậy nên vui vẻ."

TBC

Người xung quanh cũng phảng phất như vừa tỉnh mộng, các lời chúc phúc cũng không cần tiền đều thi nhau tới.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên sôi động, mọi người chúc mừng cô dâu chú rể "sớm sinh quý tử", "răng long đầu bạc".

Dưới sự mong chờ của bà Bạch, Giang Lâm nắm lấy tay Bạch Du, dìu cô lên xe hoa.

Lâm Hướng Tuyết với vai trò phù dâu cũng theo lên xe.

Chương 294: Chương 294

DTV-EBOOK

Tiếng pháo nổ vang, xe hoa chở cô dâu chú rể từ từ khởi hành. Lũ trẻ trong đại viện vỗ tay, reo hò, chạy theo xe hoa, náo nhiệt vô cùng.

Mãi đến khi xe hoa rời khỏi đại viện, Lâm Hướng Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm: "Trời ơi, lúc nãy mình sợ muốn chết. Ôi chao ôi, hôm nay là ngày trọng đại của cậu, không nên nói những lời xui xẻo như vậy. Nói chung là lúc nãy mình sợ lắm, mình còn lo là Giang Lâm sẽ hủy hôn với cậu vì chuyện này, không tổ chức đám cưới nữa."

Nếu như vậy, không chỉ nhà họ Bạch mất hết mặt mũi mà Bạch Du cũng sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Đó là điều mà cô ấy không muốn nhìn thấy.

May mắn thay, Giang Lâm có phẩm chất tốt và đủ trách nhiệm.

Khi nãy anh sải bước dài tiến về phía Bạch Du, không chỉ những cô gái chưa kết hôn xung quanh mà ngay cả bản thân cô ấy cũng thấy Giang Lâm đẹp trai vô cùng.

Huhuhu sau này nếu như người đàn ông cô ấy tìm được có được một nửa tốt như Giang Lâm, cô ấy sẽ rất mãn nguyện.

Khóe môi Bạch Du vô thức cong lên: "Anh ấy sẽ không đâu, anh ấy đã hứa với mình, dù có chuyện gì

xảy ra, anh ấy cũng sẽ không bao giờ bỏ mình lại và sẽ luôn đứng về phía mình."

Lâm Hướng Tuyết cảm thấy như được ăn một bụng "cơm chó": "Huhuhu thật ghen tị với cậu, nhìn hai người hạnh phúc như vậy, khiến mình cũng muốn nhanh chóng tìm người kết hôn."

Bạch Du: "Cậu ở thủ đô mãi không tìm được người ưng ý, lần này đi đảo Quỳnh Châu biết đâu lại tìm được ngay."

Hai mắt Lâm Hướng Tuyết sáng bừng: "Cậu mau nói thêm vài câu hay ho đi, hôm nay cậu là cô dâu, những lời chúc phúc cậu nói sẽ dễ thành sự thật nhất, mau nói người yêu tương lai của mình cao 1m8, đẹp trai như con rùa..."

Lâm Hướng Tuyết quá phấn khích nên lỡ lời.

Cô ấy vốn muốn nói giống cha nhưng lại lỡ miệng nói thành giống rùa.

"Haha!"

Bạch Du không thể nhịn được nữa, bật cười ha hả.

Suốt dọc đường, tiếng nói cười rộn rã vang vọng.

Lần kết hôn này, nhất định sẽ hạnh phúc hơn đời trước, phải không?

Chờ Bạch Du đi rồi, Bạch Phi Bằng mới chậm rãi quay về nhà họ Bạch.

Vừa vào cửa đã bị mẹ ông tát cho một cái: "Cái thằng này, ngày con gái lấy chồng quan trọng như vậy, con chạy đi đâu thế?"

Vừa rồi xảy ra chuyện như vậy, ông là người đứng đầu một nhà lại không có ở đây, nếu không có Giang Lâm chống đỡ cho, có lẽ Du Du sẽ bị người bắt nạt.

Nghĩ vậy, bà lại vỗ thêm mấy cái vào lưng ông.

Bạch Phi Bằng không hề né tránh.

Đợi đến khi bà Bạch đánh mệt mỏi, ông mới giải thích: "Vừa rồi con nhận được một mảnh giấy là chữ viết của Tần Chính Nhân, cô ấy bảo con ra ngoài bưu điện trước cổng đại viện chờ cô ấy, nếu không cô ấy sẽ cho cả đại viện biết con gái của con có một người mẹ ngoại tình."

Nói đến đây, ông nghiến răng nghiến lợi vì tức giận.

Mặc dù Bạch Du và Giang Lâm không quan tâm đến ánh mắt của người khác nhưng ông không muốn con gái mình trở thành trò cười cho thiên hạ trong thời khắc quan trọng của cuộc đời, bị mọi người trong đại viện bàn tán chỉ trỏ, vì vậy ông không còn cách nào khác, đành phải lén lút một mình ra ngoài gặp.

Trước đây Tần Chính Nhân hiểu lễ nghĩa, thanh lịch và uyên bác, tính cách tuy có hơi kiêu ngạo nhưng cũng không đến mức cực đoan như bây giờ, như thể bà ta sống không tốt thì phải kéo tất cả mọi người cùng xuống nước.

Sau đó ông đi đến bưu điện nhưng không nhìn thấy người của Tần Chính Nhân, rất nhanh ông đã nhận ra mình bị đùa giỡn.

Hết lần này đến lần khác, người đàn bà này thật là ác độc.

Bà Bạch gắt lên: “Là do con ngu, xảy ra chuyện như vậy chẳng lẽ con không biết thương lượng với mẹ?”

Bạch Phi Bằng: “Con cũng không muốn khiến mẹ lo lắng.”

Gần đây trong nhà xảy ra quá nhiều chuyện, đều do đứa con trai vô dụng là ông nên ông nghĩ nếu một mình ông có thể giải quyết là cách tốt nhất.

Chương 295: Chương 295

DTV-EBOOK

Bà Bạch thở dài: “Thật tai họa cho nhà ta, nếu lúc đầu sớm biết cô ta là loại người như vậy, có nói gì mẹ cũng không cho cô ta vào cửa!”

Nói xong bà lại kể chuyện Tần Chính Nhân bị cảnh sát bắt đi.

Bạch Phi Bằng nghe xong há hốc miệng, mãi lâu không ngậm lại được.

Bỗng nhiên, ông vỗ mạnh vào trán: “Vừa rồi con nhìn thấy một người rất giống Tần Tâm Hủy bị hai cảnh sát bắt đi, con còn tưởng mình nhìn nhầm, giờ ra là nó rồi.”

Bà Bạch: “Trước đây con về quê với con đàn bà Tần Chính Nhân kia để lo chuyện tang lễ mà không phát hiện ra điều gì bất thường sao?”

Bạch Phi Bằng suy nghĩ một hồi: “Nói vậy cũng có chút kỳ lạ, lúc đó con đi theo xuống quê, vốn dĩ là muốn mặc áo quan cho Ngạn Thành, tiện thể lau người cho nó nhưng Tần Chính Nhân nói không cần nên con hoàn toàn không nhìn thấy xác c.h.ế.t của Ngạn Thành.”

Bà Bạch nhíu mày: “Sao mẹ lại thấy chuyện này có gì kỳ lạ. Tuy Tần Chính Nhân là người phụ nữ tàn nhẫn nhưng đối với em trai mình luôn rất tốt, nếu đã không kiên nhẫn thì đã không kiên nhẫn từ lâu, đâu cần đợi đến bây giờ?”

Bạch Phi Bằng cũng đồng ý với quan điểm này.

Nhưng mà hiện tại chỉ có thể chờ tin tức từ phía cảnh sát.

Lòng ông vẫn không hy vọng Tần Chính Nhân là thủ phạm, không phải vì ông còn tình cảm với bà ta, mà vì Tần Chính Nhân là mẹ ruột của Gia Dương và Du Du. Nếu bà ta thực sự g.i.ế.c người, đến lúc đó hai con họ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Tám chiếc xe con từ quân khu đại viện lái ra ngoài, phong cảnh kia, khí phái kia khiến cho người tận mắt nhìn thấy đều nói chuyện say sưa, thậm chí mấy năm sau còn có người không ngừng nhắc tới.

Xe hơi đi một vòng lớn mới tới khách sạn Kinh Thành.

Họ hàng nhà họ Giang nhiều, tuy rằng hôn lễ lần này làm rất gấp nhưng họ hàng có thể tới đều đã tới, dù sao đối với rất nhiều người mà nói, đây là cơ hội tốt để móc nối quan hệ với nhà họ Giang.

Một phòng ăn bày mấy chục cái bàn tròn, bàn đều ngồi đầy người.

Đời trước kết hôn với Giang Khải cũng ở đây nhưng mà không có nhiều người đến và cũng không hoành tráng như vậy.

So với Giang Lâm, trong mắt mọi người, tầm quan trọng của Giang Khải vẫn còn kém xa.

Nhìn thấy cách bài trí hiện trường, Lâm Hướng Tuyết không khỏi lè lưỡi: “Mình tưởng anh trai mình kết hôn đã là đủ hoành tráng rồi, không ngờ hoàn toàn không thể so sánh với cậu và Giang Lâm.”

Bạch Du: “Làm sao có thể so sánh được, lúc hôn lễ của anh trai cậu nơi nơi đều rất căng thẳng và nhạy cảm, gia đình cậu dù có muốn cũng không dám tổ chức lớn, chỉ có thể âm thầm mời người thân ăn cơm coi như đã tổ chức đám cưới.”

Nhưng bắt đầu từ năm ngoái, chính sách ngày càng rõ ràng, những học giả và nhân vật quan trọng từng ở chuồng bò đều được minh oan.

TBC

Vài tháng nữa sẽ đến năm 1977, thời kỳ đổi mới mở cửa đang đến gần.

Lâm Hướng Tuyết suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Cậu nói có lý.”

Chẳng mấy chốc, hôn lễ sẽ bắt đầu.

Lần này, những vị khách đến dự đều là những người có địa vị trong xã hội, cho dù ngu ngốc đến đâu cũng không ai dám nói những lời khiến người ta mất hứng vào một ngày như hôm nay.

Hôm qua Giang Khải Bang còn thề thốt sẽ không đến, kết quả là quay ngoắt trở mặt.

Lúc này ông ta đang ngồi trên ghế, gượng gạo nhếch mép.

Bạch Du nhìn thấy vẻ mặt vừa không muốn cười lại vừa phải cười của ông ta, không hề thương cảm cho ông ta, ngược lại lại thấy hả hê một cách kỳ lạ.

Lâu Tú Anh ngồi cạnh ông ta cũng có biểu cảm tương tự, cười còn khó coi hơn khóc.

Có vẻ như nhận ra có người đang nhìn mình, Lâu Tú Anh ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện với ánh mắt

của Bạch Du.

Bạch Du chớp mắt mấy cái, kéo Giang Lâm đi tới kính rượu: “Cha, dì, cảm ơn hai người có thể tới chứng kiến lúc con và anh Giang Lâm kết hôn, ly rượu này, con và anh Giang Lâm kính hai người.”

Chương 296: Chương 296

DTV-EBOOK

Nghe Bạch Du gọi Lâu Tú Anh là "dì", không phải "mẹ", ánh mắt của tất cả mọi người lập tức tập trung vào.

"..."

Lâu Tú Anh đỏ bừng mặt, rồi tái nhợt, còn sặc sỡ hơn cả bảng pha màu.

Nhìn thấy Lâu Tú Anh kinh ngạc, Bạch Du vui vẻ hẳn.

Dơid trước, khi cô kết hôn với Giang Khải và kính rượu Lâu Tú Anh, Lâu Tú Anh đã mắng cô trước mặt mọi người suốt nửa tiếng.

Lúc đó sức khỏe ông Giang không tốt nên không đến dự đám cưới, vì vậy bà ta mới dám làm vậy.

Kiếp này, bà ta sẽ không bao giờ có cơ hội đó nữa.

Vài người anh em họ hàng nhà họ Giang từ đón dâu đến mời rượu đều ở bên hỗ trợ, những người khác đến trước đã ăn lót dạ, lại "giả vờ giả vịt" dùng nước lọc giả rượu trắng, như vậy mới không đến nỗi bị say mèm.

Nhưng hết lần này tới lần khác có người giống như kẻ ngốc, ai đến cũng không từ chối, người khác kính bao nhiêu họ liền uống bấy nhiêu, uống đến cuối cùng thiếu chút nữa điều phun ra nước mật vàng.

Người này không phải ai khác, chính là Giang Vũ.

Khách mời khác không biết gì, còn tưởng là anh em tình nghĩa, họ đều khen ngợi.

Chỉ có Giang Văn biết tâm sự của em trai, thừa dịp không ai chú ý, lại gần nói: "Cái gì cũng vừa phải thôi, nếu uống say nói lời không nên nói, đến lúc đó đừng nói anh không giúp em!"

Đối với việc Giang Vũ từng theo đuổi Bạch Du, anh ta không cảm thấy có gì nhưng bây giờ Bạch Du đã kết hôn với anh ba của họ là Giang Lâm, Giang Vũ phải quên đi quá khứ, sau này phải ngoan ngoãn lễ phép coi Bạch Du như chị dâu ba.

Bình thường tuy ngoài mặt Giang Lâm tỏ ra không quan tâm gì nhưng một khi đụng vào vảy ngược của anh, anh sẽ trở mặt ngay.

Chẳng phải đã thấy Giang Khải, em trai ruột của anh, bị anh tống vào tù rồi sao?

Chưa nói đến việc họ chỉ là anh em họ.

Mắt Giang Vũ đỏ ngầu, mặt cũng đỏ bừng vì uống nhiều: "Anh tư, anh cứ yên tâm đi, em sẽ không nói gì, không làm gì cả."

Có điều trong lòng anh ta hơi khó chịu, nếu không cho anh ta uống say mèm, anh ta sẽ càng khó chịu hơn.

Anh ta quay đầu nhìn Giang Lâm và Bạch Du đang đi đến bàn khác để chúc rượu, người đàn ông cao lớn, vạm vỡ, người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần.

Anh ta hoàn toàn không muốn thừa nhận nhưng họ thực sự là một cặp trời sinh.

Uống hết ly này đến ly khác, trước mắt Giang Vũ bắt đầu hoa lên.

Cuối cùng anh ta vẫn say đến mức phải nhập viện.

Bên này tiếng nói cười rộn rã, còn trong tù lại là một cảnh tượng khác.

Tần Chính Nhân cho rằng họ bắt bà ta lại đây, nhất định phải tiến hành một phen thẩm vấn trước, đến lúc đó bà ta sẽ theo lý tranh luận.

Ai ngờ sau khi hai đồng chí cảnh sát bắt bà ta vào liền trực tiếp nhốt vào trong phòng giam.

Trong phòng giam ánh sáng lờ mờ, xung quanh tản ra mùi mốc meo khó ngửi làm cho người ta hít thở không thông, thỉnh thoảng còn có thể nghe được âm thanh sột soạt của chuột.

Tần Chính Nhân vừa sợ vừa giận, cầm lấy lan can sắt gào to: “Này! Các người mau thả tôi ra, tôi không có g.i.ế.c người!”

Dứt lời, phòng giam bên cạnh truyền đến một thanh âm quen thuộc: “Dì Nhân, dì là dì Nhân sao?”

Tần Chính Nhân ngẩn người, nheo mắt nhìn kỹ, mãi sau mới nhận ra người đàn ông mặt mũi bầm dập đối diện kia là Giang Khải: “Là cậu sao, Giang Khải? Sao mặt cậu lại thành thế này?”

Hôm nay không phải là đám cưới của anh trai anh ta sao?

Sao anh ta lại không đi dự, mà lại bị nhốt vào tù?

Nhắc đến chuyện này Giang Khải lại bực mình: "Do anh ba của cháu đánh! Đúng rồi, hôm nay là đám cưới của Bạch Du mà, sao dì ở đây?"

Cả hai đều cập nhật tin tức muộn.

Giang Khải không biết chuyện Tần Chính Nhân và Bạch Phi Bằng ly hôn, Tần Chính Nhân cũng không biết chuyện Giang Khải thuê lưu manh quấy rối Bạch Du và bị Bạch Du dùng búa đập bể đầu.

Chương 297: Chương 297

DTV-EBOOK

Lúc này, cả hai đều đụng trúng "chỗ chết" của nhau, bầu không khí bỗng trở nên ngượng ngùng.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc và đầy kinh ngạc vang lên:

"Cô! Anh Giang Khải! Sao hai người… Hai người lại ở đây?"

Tần Chính Nhân và Giang Khải quay đầu nhìn lại và thấy Tần Tâm Hủy bị người ta áp giải vào.

Ba người nhìn nhau, im lặng.

Nếu Bạch Du ở đây, chắc chắn sẽ hỏi một câu: "Bất ngờ không? Vui không?"

Ba người cùng nhau vào tù, không thiếu một ai.

Sau khi cảnh sát đi khỏi, ba người mới bắt đầu nói chuyện.

Tất nhiên, trong miệng Giang Khải, mọi chuyện lại trở thành…

Giang Lâm vì hãm hại anh ta, cố ý thuê hai tên lưu manh đi quấy rối Bạch Du, sau đó đổ lên người anh ta nhưng ông Giang chỉ tin lời Giang Lâm không tin anh ta, vì vậy anh ta cứ thế bị nhốt vào đây.

Phiên bản của Tần Chính Nhân là như thế này…

Tôi là mẹ ruột của Bạch Du, hôm nay con gái kết hôn, tôi nhất định phải đi tham gia, kết quả tôi vừa đi qua đã bị hai cảnh sát bắt lại, tôi nghi ngờ hai cảnh sát kia cũng là Giang Lâm sắp xếp.

Tần Tâm Hủy…

Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, tôi vốn cũng muốn đi tham gia hôn lễ của Du Du, kết quả người còn chưa vào đại viện đại viện, tôi đã bị người ta bắt được, kết quả là gặp hai người ở chỗ này.

Sau khi trao đổi thông tin, ba người lại im lặng.

Một lúc sau, Tần Tâm Hủy hỏi cách cửa sắt phòng giam: "Anh Giang Khải, anh không nói với gia đình về chuyện chúng ta kết hôn sao? Anh đã nói chưa?"

Nghe vậy, Tần Chính Nhân ngẩng đầu nhìn cô ta: "Cháu định kết hôn với Giang Khải? Khi nào vậy?"

Tần Tâm Hủy lộ ra vẻ mặt e thẹn: "Mới quyết định hai ngày trước, cháu và anh Giang Khải tâm đầu ý hợp, quyết định ở bên nhau. Cô ơi, cô sẽ chúc phúc cho chúng cháu chứ?"

Nói xong, Tần Tâm Hủy ngẩng đầu lên, nhìn Tần Chính Nhân với vẻ mặt đầy hy vọng.

Tần Chính Nhân nhìn vào mắt Tần Tâm Hủy, không biết vì quá tối hay ánh mắt cô ta quá sâu mà rùng mình một cái: "Đương nhiên rồi, nhưng nhà họ Giang có đồng ý không?"

Mặc dù Lâu Tú Anh chỉ là mẹ kế của Giang Khải nhưng Giang Khải luôn coi bà ta như mẹ ruột, với tính cách của Lâu Tú Anh, bà ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận Tần Tâm Hủy làm con dâu.

Tần Tâm Hủy cong môi nở một nụ cười kỳ lạ: "Vì vậy, cháu mới hỏi cô xem cô có chúc phúc cho chúng

cháu không, chỉ cần cô ủng hộ chúng cháu, cháu và anh Giang Khải nhất định sẽ có thể đến với nhau."

Tần Chính Nhân nhìn cô ta, cảm giác kỳ lạ càng rõ ràng hơn.

TBC

Nhưng trước khi bà kịp lên tiếng, tiếng Giang Khải vang lên từ phòng giam đối diện: "Chưa nói, đợi ra ngoài rồi nói chuyện sau…"

Hôm đó, do bị "tinh trùng lên não" nên Giang Khải mới đồng ý với yêu cầu của Tần Tâm Hủy. Sau khi bình tĩnh lại, anh ta hối hận vô cùng.

Đặc biệt khi nhớ lại việc mình đã tạo cho Tần Tâm Hủy một thân phận con riêng, Giang Khải càng cảm thấy không thể cưới Tần Tâm Hủy vào lúc này.

Cưới Tần Tâm Hủy chỉ mang lại cho anh ta toàn hại, không lợi. Làm sao anh ta có thể làm chuyện ngu ngốc như vậy được?

Tần Tâm Hủy nghe vậy, tỏ vẻ không hài lòng.

Nhưng mà không đợi cô mở miệng, đồng chí cảnh sát đã đi vào lần nữa, bảo họ không nên nói chuyện, sau đó nhốt Giang Khải vào phòng giam khác.

Trong phòng giam lại yên tĩnh.

Gian phòng giam này của họ cũng chỉ có Tần Tâm Hủy và Tần Chính Nhân.

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, loại yên tĩnh này làm cho sự bất an dưới đáy lòng Tần Chính Nhân lan tràn.

Bà ta nhìn về phía Tần Tâm Hủy: “Có phải lúc nãy con nói dối không, con bị bắt tới là bởi vì họ muốn điều tra nguyên nhân cái c.h.ế.t của cậu con đúng hay không?”

Tần Tâm Hủy ngẩng đầu nhìn bà ta, cười nói: “Vậy là mẹ bị bắt vào đây cũng vì lý do này sao?”

Chương 298: Chương 298

DTV-EBOOK

Tần Chính Nhân nhíu mày: "Bây giờ con định làm gì? Con cũng đừng hòng cầu xin mẹ, mẹ sẽ không bao giờ giúp con đâu!"

Mặc dù t.h.i t.h.ể em trai bà ta, Tần Ngạn Thành, đã bị họ trói đá ném xuống ao nhưng bà ta lo lắng rằng sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta tìm thấy và lo lắng sẽ bị điều tra ra.

Giết người phải đền mạng, mặc dù Tần Tâm Hủy là con gái bà ta cưng nhất nhưng bà ta cũng không muốn gánh tội thay cho con gái mình.

Nụ cười trên môi Tần Tâm Hủy càng rạng rỡ hơn: "Nhưng mà lúc nãy rõ ràng mẹ đã hứa sẽ chúc phúc cho con và anh Giang Khải.."

Tần Chính Nhân: "Mẹ đã nói sẽ chúc phúc cho hai con nhưng con tự làm ra chuyện như vậy, ai có thể giúp được con?"

Tần Tâm Hủy: "Là mẹ chứ."

Tần Chính Nhân cau mày: "Con nói gì vậy?"

Tần Tâm Hủy tiến đến gần, hạ giọng nói: "Mẹ ơi, mẹ yêu cha con đến vậy, mẹ cũng không nỡ nhìn cha con không có con nối dõi phải không?"

Tần Chính Nhân: "..."

Tần Tâm Hủy: "Và mẹ ơi, từ nhỏ mẹ đã thương con nhất, bây giờ hãy giúp con thêm lần nữa đi."

Nói xong, cô ta đột ngột bật dậy, một tay bấu chặt vào cằm Tần Chính Nhân, tay kia đổ một hộp nước vào miệng bà ta.

TBC

Nhưng ngay lập tức, Tần Chính Nhân mở to mắt, giãy giụa dữ dội.

Đó không phải là nước, mà là thuốc trừ sâu!

Mùi nồng nặc xộc thẳng vào mũi và cổ họng, bà ta vừa sợ hãi vừa tức giận vừa buồn nôn.

Bà ta không ngờ Tần Tâm Hủy lại g.i.ế.c mình!

Con súc sinh này!

Bà ta đã yêu thương cô ta nhiều như vậy, lẽ ra bà ta không nên sinh cô ta ra.

Nếu không sinh ra cô ta, Bạch Phi Bằng sẽ không phát hiện ra chuyện bà ta ngoại tình, cũng sẽ không ly hôn với bà ta, em trai bà ta là Tần Ngạn Thành cũng sẽ không chết.

Lúc này, cuối cùng Tần Chính Nhân cũng hối hận.

Nhưng đã quá muộn.

Thuốc trừ sâu tràn vào cổ họng, thực quản và dạ dày của bà ta như bị thiêu đốt, đau nhói dữ dội. Tay chân bà co giật dữ dội như người động kinh, rồi sau đó bà nghe thấy Tần Tâm Hủy hét lớn ra ngoài: “Cứu người! Cô tôi tự tử rồi! Cứu người!”

Sau khi hôn lễ kết thúc, Bạch Du tưởng rằng họ sẽ về nhà nhưng chiếc xe hoa chở họ đến tứ hợp viện của ông Giang.

Mọi người bận rộn cả ngày nên đều mệt mỏi, hơn nữa ở nhà ông Giang, mọi người cũng không dám náo nhiệt trong phòng tân hôn, vì vậy cả đoàn người đưa Bạch Du vào phòng tân hôn, trò chuyện một lúc rồi lần lượt ra về.

Người cuối cùng rời đi là Giang Hựu Hàm.

Sáng sớm Bạch Du đã bị gọi dậy để trang điểm và thay quần áo, sau đó lại phải cười toe toét liên tục, không ngừng mời rượu, cười đến mức hai má đều nhức nhối, giờ đây cô chỉ muốn ngã xuống giường và không muốn quan tâm đến bất cứ điều gì.

Vì vậy, cô không còn khách sáo với Giang Hựu Hàm: "Sao cô còn chưa đi?"

Giang Hựu Hàm tức giận, đang muốn mắng nhưng khi nghĩ đến khuôn mặt của anh ba mình, cô ta lại nhịn xuống: "Chị là chị dâu ba của em, đây làchij ngày đầu tiên về nhà họ Giang, em muốn ở bên chị có gì sai không?"

Bạch Du không còn kiêng dè gì cô ta nữa, đá văng đôi giày cao gót sang hai bên, sau đó nằm dài trên giường: "Thôi đi, tôi với cô đâu phải mới quen biết ngày một ngày hai. Nói câu này nghe chướng tai nhưng tôi biết ngay cô định nói gì."

Giang Hựu Hàm tức giận đến mức mặt đỏ bừng: "Cô là đàn bà thô lỗ, tôi thật không hiểu nổi anh ba tôi nhìn trúng gì ở cô!"

Bạch Du: "Nhìn trúng nhan sắc xinh đẹp của tôi, nhìn trúng thân hình đồng hồ cát của tôi. Ghen tị chứ? Đáng tiếc là cô không có gì trong số đó."

Giang Hựu Hàm: "..."

Tức c.h.ế.t đi được!

Sao có thể có người trơ trẽn như vậy!

Lại có mặt mũi nói mình xinh đẹp vô song, trước nhô sau vểnh, thật sự là không biết xấu hổ!

Bạch Du liếc cô ta một cái: “Có chuyện gì mau nói, có rắm mau thả, nếu không tôi sẽ gọi anh ba cô tới.”

Chương 299: Chương 299

DTV-EBOOK

Giang Hựu Hàm hít sâu một hơi: "Vậy... Có phải anh ba tôi đưa hết phiếu ngoại tệ cho cô rồi không?"

Bạch Du: "Đúng vậy, cô muốn à?"

Giang Hựu Hàm: "Ừ, tôi không muốn nhiều lắm, chỉ cần năm phiếu thôi."

Cô ta cũng không muốn ăn nói khép nép đòi Bạch Du nhưng mà Lương Thiên Vũ nói nếu có thể lấy được phiếu ngoại tệ, lần thăng chức này anh ta sẽ nắm chắc hơn, bởi vậy lúc này cô ta mới không thể không đến cầu xin Bạch Du.

Khóe miệng Bạch Du nhếch lên: "Tôi có nhưng không muốn cho cô."

Vừa mở miệng đã muốn lấy năm phiếu, mặt không phải lớn bình thường.

Giang Hựu Hàm: "..."

Người phụ nữ này!

Aaaa tức c.h.ế.t cô ta!

Giang Hựu Hàm tức giận mặt lúc đỏ lúc trắng, đang muốn nhào tới, chợt nghe Bạch Du lạnh lùng nói: "Anh Giang Lâm, anh đến rồi à?"

Giang Hựu Hàm sợ tới mức mặt trắng bệch, xoay người bỏ chạy.

Bạch Du không ngờ Giang Hựu Hàm lại hèn đến vậy, cô chỉ cần nói một cách tùy tiện cũng có thể

khiến cô ta sợ hãi như thế này. Ai ngờ, ngay sau đó, một bóng đen bao trùm lấy tầm nhìn của cô.

Cô nhìn chằm chằm và đối diện với một đôi mắt sâu thẳm như mực.

"A… Anh Giang Lâm."

Bạch Du không ngờ anh lại đến thật, cũng không biết anh đến từ lúc nào và đã nghe được bao nhiêu cuộc trò chuyện giữa cô và Giang Hựu Hàm lúc nãy.

Giang Lâm nhìn cô: "Em chưa ăn gì cả ngày, anh đã bảo dì Phúc làm cho em tô mì vẩy dầu."

Bạch Du mệt mỏi đến mức không muốn cử động: "Anh Giang Lâm, em không muốn ăn gì đâu."

Giang Lâm cụp mắt xuống: "Vậy anh đút cho em?"

"…"

Bạch Du nào có thể để anh đút cho mình ăn, cô nắm lấy tay anh và đứng dậy.

Tay nghề của dì Phúc rất tốt, sợi mì vằn thắn được làm ra vừa to, vừa mỏng lại dai ngon, ớt đỏ tươi rực rỡ, tỏa ra hương thơm nức mũi.

Bạch Du lập tức bị gợi lên sự thèm ăn, một hơi ăn một nửa mới dừng lại.

Cô vừa mới dừng lại, Giang Lâm liền lấy mì cô ăn thừa, gắp hai ba đũa đã hết số mì còn lại.

Giang Lâm cầm bát đũa xuống rửa, chờ trở về, trong tay có thêm một chiếc vòng tay.

Bạch Du nhìn thấy vòng tay kia, lập tức nhận ra.

Là cái đời trước Giang Lâm cho cô.

Giang Lâm bước tới, ngồi xuống ghế đối diện Bạch Du: “Chiếc vòng tay này là do mẹ anh đeo trước đây, sau này sẽ là của em.”

Bạch Du cũng không khách sáo, nhận lấy và sửa lời: “Nói gì mà mẹ anh ,là mẹ của chúng mình chứ.”

Nghe vậy, khóe môi Giang Lâm cong lên.

Nhưng ngay sau đó, anh lại nghe Bạch Du hỏi: “Anh Giang Lâm, nếu em không kết hôn với anh mà kết hôn với Giang Khải, anh có còn tặng em chiếc vòng tay này không?”

Thực ra, cô muốn thông qua câu hỏi giả định này để hỏi lý do anh hành động như vậy trong kiếp trước.

Cô suy nghĩ, liệu kiếp trước Giang Lâm có từng có một chút rung động nào với cô hay không?

Ai ngờ, ngay khi dứt lời, cô đã thấy Giang Lâm nhìn chằm chằm vào mình.

Bạch Du nuốt nước bọt: “Giang Lâm…”

Lời còn chưa dứt, môi cô đã bị Giang Lâm tóm lấy.

Anh đè ép người xuống, eo cô cong lại, áp sát vào mặt bàn.

Anh hung hăng tiến đến như muốn trút hết cơn giận dữ, mang theo sự cuồng bạo và áp đảo.

Hoàn toàn không còn sự dịu dàng như trước.

Bạch Du sợ hãi trước hành động của anh, đưa tay ra đẩy anh nhưng bị anh tóm lấy và ấn lên đỉnh đầu.

Cuối cùng, cả người cô nằm trên bàn, buộc phải chịu đựng cơn cuồng phong dữ dội phi thường này.

Sau một hồi lâu.

Mặt Bạch Du đỏ bừng, đang định lên tiếng thì nghe thấy tiếng bước chân vội vã từ bên ngoài truyền vào.

Ngay sau đó, giọng nói của dì Phúc vang lên: “Du Du, cảnh sát gọi điện thoại đến, nói mẹ cháu mất rồi!”

Mẹ của cô qua đời rồi ư?

Bạch Du giật mình, mãi vẫn chưa hoàn hồn.

Đời trước cho tới tận khi cô qua đời, mẹ của cô vẫn sống rất tốt, sao lại qua đời đột ngột như vậy?

Chương 300: Chương 300

DTV-EBOOK

Quả thực là cô sống lại đã thay đổi rất nhiều thứ, có thể là vậy.

Lẽ nào là vì cô sống lại đã tạo nên hiệu ứng cánh bướm, thế nên mới dẫn tới cái c.h.ế.t của cậu và mẹ cô?

Khi Giang Lâm nghe được giọng của chị Phúc, vẻ mặt chợt thả lỏng.

Anh hắng giọng một cái, cố gắng khiến giọng nói của mình giống như bình thường: "Chị Phúc, chúng tôi đã biết rồi, chút nữa chúng tôi sẽ ra ngoài."

"Ngày vui sao cứ xảy ra chuyện như vậy, đúng là..."

Chị Phúc vừa đi vừa lẩm bẩm.

Giang Lâm đưa tay kéo Bạch Du đang ngồi trên bàn, vươn tay giúp cô chỉnh lại quần áo và tóc: "Anh và em qua đó."

Bạch Du giương mắt nhìn anh, vẻ mặt có chút ngơ ngác: "Anh Giang Lâm, anh nói xem tại sao bà ta lại qua đời?"

Cô không kịp cho bà ta nhìn thấy mình sống tốt tới cỡ nào, không kịp nhìn thấy bà ta ăn năn, tại sao bà ta lại qua đời như vậy?

Trong lòng Bạch Du cảm thấy trống rỗng, có chút đau buồn, không thể nói là buồn được, vì phần lớn là bất ngờ.

Giang Lâm nhìn cô: “Nếu em muốn khóc thì cứ khóc.”

Bạch Du lắc đầu: “Em không muốn khóc, cũng không khóc được.”

Giang Lâm quay người cầm lấy cái khăn quàng cổ lông dê màu đỏ, bước tới quấn khăn quàng cổ lên giúp cho cô.

Bạch Du vội ngăn cản: “Thời tiết bây giờ vẫn chưa tới mức quấn khăn quàng cổ, anh khoa trương quá.”

Nhiệt độ ở thủ đô thấp hơn đảo Quỳnh Châu, sau khi vào thu gió lạnh phơ phất, nhiệt độ vô cùng thấp vào lúc sáng và tối, dù vậy thì cũng không tới mức quấn khăn quàng cổ, còn là khăn quàng cổ lông dê!

Bạch Du hơi nghi ngờ ánh mắt thẳng nam của anh.

Ai ngờ giây sau ánh mắt của Giang Lâm đã rơi lên trên cổ của cô: “Nếu em không muốn quấn khăn quàng cổ thì tốt nhất em nên thay một bộ đồ cao cổ.”

Bạch Du run lên, xoay người tìm một cái gương, sau đó cô nhìn thấy trên cổ của mình có thêm mấy dấu dâu tây.

“…”

Lỗ tai của cô ửng đỏ theo bản năng.

Cô nhớ ra vừa rồi Giang Lâm vùi đầu vào cổ của cô để hôn, khó mà nghi ngờ là anh cố ý.

Dấu vết rõ ràng như vậy, làm sao cô dám ra ngoài gặp mọi người đây.

Quả thực là cô không có khăn quàng cổ mỏng, xem ra phải mua mấy cái để trong nhà, ai mà biết là anh có đam mê ở phương diện này không chứ.

Cuối cùng Bạch Du chọn đổi một bộ quần áo khác, cô xõa tóc xuống, lúc này mới che được tất cả các dấu dâu tây.

Khi ra khỏi phòng ngủ, Bạch Du trừng mắt nhìn kẻ đầu têu một cách dữ dằn.

Hiếm khi Giang Lâm đỏ tai, anh khựng lại, sau đó nện bước chân dài theo cô.

Ông Giang đã lớn tuổi, hôm nay ông ấy lại bị rất nhiều người mời rượu liên tục, bận rộn suốt cả ngày, ông ấy vừa về là đã ngủ, lúc này ông ấy khoác một cái áo khoác ngồi trên ghế sô pha, rõ ràng là đã bị đánh thức.

Bạch Du bước qua, vẻ mặt áy náy: "Xin lỗi ông nội, cháu đánh thức ông mất rồi."

Ông Giang không quan tâm tới chuyện này, ông ấy đau lòng nhìn cô: "Ông đã nghe chuyện của mẹ cháu rồi, đừng quá đau lòng, có khó khăn thì cứ nói, giờ chúng ta đã là người một nhà rồi."

Trong lòng Bạch Du cảm thấy vô cùng ấm áp, cô gật đầu nói: "Cháu biết rồi ạ, cháu cảm ơn ông nội."

Ông Giang nói xong thì nhìn về phía Giang Lâm, chỉ nói một câu: "Chăm sóc tốt cho Du Du."

Giang Lâm: "Dạ."

Bên ngoài sân truyền tới tiếng vang của xe ô tô, hai người chào tạm biệt ông Giang, bước ra ngoài rồi trèo lên xe ô tô để tới cục công an.

TBC

Bạch Du ngồi trong xe, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài tối đen như mực, phía xa có lác đác vài cái đèn đường bật sáng, bây giờ đã là mười giờ rưỡi tối, dọc đường không nhìn thấy được mấy người đi bộ, xung quanh cực kỳ im lặng.

Trong đầu Bạch Du giống như một cuộn phim, không ngừng phát lại cảnh tượng ở chung từ nhỏ tới lớn với mẹ cô, mẹ cô vì Tần Tâm Hủy mà yêu cầu cô nhường kẹo trái cây cho cô ta, vì cô lỡ đẩy Tần Tâm Hủy nhẹ một cái nên mẹ cô nhốt cô trong tủ, bên trong tủ rất tối. Lúc đó cô khóc tới mức tan nát cõi lòng còn mẹ cô thì dẫn Tần Tâm Hủy tới Cung Tiêu Xã để mua bánh ngọt, khi anh cả phát hiện ra cô thì cô đã bị dọa ngất xỉu trong tủ…

Chương 301: Chương 301

DTV-EBOOK

Có rất nhiều tình cảnh giống vậy…

Cô cố gắng nhớ lại nhưng vẫn không thể nào cảm nhận được chút tình cảm ấm áp của tình mẹ con.

Theo lý thuyết, mẹ cô đối xử với cô như vậy, cô không nên cảm thấy đau buồn, cô phải cảm thấy vui vẻ, phải đốt pháo, nhưng cô không thể không thừa nhận, trong lòng cô cảm thấy có chút nghẹn ngào.

Đời trước cô có đọc được một câu, nói tuổi thơ không may phải dùng đời sau để chữa trị, tổn thương do gia đình mang lại, sẽ ảnh hưởng cả đời người…

Một giây sau, Giang Lâm nắm lấy bàn tay của cô.

Khớp ngón tay của anh rõ ràng, thon dài mạnh mẽ, vào buổi tối đầu thu, anh nắm chặt lấy bàn tay của cô, sau đó những khe ngón tay của cô bị anh lấp đầy.

Trái tim Bạch Du giật thót, như bị móng vuốt mèo cào nhẹ một cái.

Cô ngẩng đầu lên thì thấy Giang Lâm mấp máy môi nói với cô.

Đừng sợ, có anh ở đây.

Sáu chữ đơn giản, khiến trong lòng cô như được tiêm một liều thuốc trợ tim, cảm giác đau buồn trong lòng Bạch Du cũng dần biến mất.

Cô cũng nắm lấy bàn tay của Giang Lâm.

Mười ngón tay giao nhau.

Chú Vương nhìn thấy cảnh này thông qua gương chiếu hậu, ông ấy lén lút đưa tay dụi mắt.

Nếu bà chủ còn ở đây, chắc chắn bà ấy sẽ rất vui khi nhìn thấy cảnh này.

Khi bước vào cục công an, cha cô và anh cả vẫn chưa tới.

Nhà họ Bạch không có xe ô tô, tốc độ đạp xe đạp không nhanh như bọn họ.

Đội trưởng Trần trong cục công an nhìn thấy bọn cô đã tới, anh ta bước tới và nói: “Cuối cùng mọi người cũng đã tới rồi, người ở bên trong, mọi người muốn vào trong xem trước hay là muốn biết tình hình trước?”

Giang Lâm rũ mắt nhìn Bạch Du.

Bạch Du khựng lại: “Biết tình hình trước.”

Đội trưởng Trần gật đầu, lời ít ý nhiều về chuyện xảy ra từ đầu tới cuối cho hai người nghe.

Thì ra trước đó khi Giang Lâm nghe Bạch Du kể chuyện cậu cô tự sát, anh nhạy bén cảm thấy có chỗ không đúng, sau đó anh lén cho người xuống nông thôn dò la một chuyến, thông tin nhận được đã xác nhận suy đoán của anh.

Người trong thôn nói trước đó Tần Ngạn Thành luôn ăn ngon uống ngon, mặc dù lúc nào ông ta cũng nổi nóng nhưng ngày nào cũng ăn nửa ký thịt lợn, thỉnh thoảng còn uống ít rượu, không giống người không muốn sống chút nào. Một ngày trước khi Tần Ngạn Thành qua đời, con gái của ông ta là Tần Tâm

Hủy đã lên thành phố, buổi tối không về, một ngày sau cô ta quay về chung với cô của cô ta là Tần Chính Nhân.

TBC

Kết quả là nghe thấy tiếng thét chói tai của hai người bọn họ, khi mọi người chạy tới thì thấy Tần Ngạn Thành tròng dây thừng lên cổ mình, một đầu dây buộc vào cây cột bên cạnh, cứ vậy mà treo cổ của mình. Sau đó Tần Chính Nhân đã từ chối ý tốt thay áo liệm và các thứ linh tinh khác cho Tần Ngạn Thành của người trong thôn, vội vàng chôn cất Tần Ngạn Thành.

Sau khi người trong thôn qua đời sẽ không chôn cất ngay lập tức, phải để trong quan tài đặt ở nhà vài ngày, sau đó chọn ngày chôn cất. Dù không tổ chức tang lễ nhưng vẫn thông báo cho bạn bè thân thích, người trong thôn cảm thấy Tần Chính Nhân yêu thương em trai như vậy, nay em trai vừa qua đời mà bà ta đã vội vàng chôn cất, cảm giác có chút khác thường.

Sau khi Giang Lâm biết được những tin tức này, anh đã nói cho đội trưởng Trần nghe, chẳng mấy chốc đội trưởng Trần cũng đã cho người đi điều tra, thông tin mà anh ta điều tra được ít hơn Giang Lâm, những người khiêng quan tài ngày ấy nói, quan tài rất nhẹ, cảm giác như trong quan tài không có người.

Sau khi bàn bạc xong, cục công an quyết định bắt người về để thẩm vấn trước, thế nên mới có cảnh bắt người ở đám cưới. Chẳng qua là sau khi bắt người về, công an không thẩm vấn ngay mà đợi tới ngày mai sau khi xuống nông thôn đào quan tài của Tần Ngạn

Thành lên, xác định bên trong có t.h.i t.h.ể rồi mới bắt đầu thẩm vấn.

Chương 302: Chương 302

DTV-EBOOK

Chẳng qua là bọn anh không ngờ được, chỉ vừa mới nhốt người lại không được bao lâu thì Tần Chính Nhân đã uống thuốc trừ sâu để tự sát.

Bạch Du nghe xong, một lúc lâu sau cô vẫn không lên tiếng.

Cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó rất kỳ lạ.

Vả lại mẹ cô Tần Chính Nhân cực kỳ giống Tần Ngạn Thành, bà ta cũng là loại người vô cùng ích kỷ nên không thể nào có chuyện tự sát được.

Một người là cậu của cô, một người là mẹ của cô, từng người một tự sát, đúng là kỳ lạ.

Giang Lâm nhìn cô, sau đó anh ngẩng đầu nhìn về phía đội trưởng Trần: "Cậu xác định là tự sát?"

Đội trưởng Trần lắc đầu: "Chưa xác định, tự sát là Tần Tâm Hủy nói, lúc đó cô ta nói cô ta không được khỏe nên đã ngủ thiếp đi. Không biết là đã ngủ bao lâu thì chợt nghe thấy bên cạnh truyền tới tiếng động rất kỳ lạ, cô ta tỉnh lại từ trong mộng thì thấy mẹ cô ta sùi bọt mép nằm trên mặt đất, cả người run rẩy, bên cạnh còn có một cái chai. Cô ta chạy tới cầm lên ngửi thì ngửi được một mùi vô cùng gay mũi, rất giống với mùi thuốc trừ sâu mà cô ta ngửi được khi ở dưới quê nên cô ta đoán mẹ cô ta đã tự sát vì cảm thấy áy náy."

Bạch Du nhíu mày: “Nói vậy, mẹ tôi mang theo thuốc trừ sâu theo trong người?”

Lẽ nào bà ta mang theo thuốc trừ sâu để tự sát bất cứ lúc nào?

Hay bà ta mang theo thuốc trừ sâu để làm chuyện khác.

Ai ngờ cô vừa nói dứt câu, đội trưởng Trần đã nhìn cô với ánh mắt đồng tình: “Ngoài thuốc trừ sâu, chúng tôi còn tìm thấy một chai axit sunfuric trong túi của Tần Chính Nhân.”

Bầu không khí im lặng vài giây.

Mẹ cô chạy tới đám cưới của cô để quậy, nếu không phải công an đột ngột nhảy ra bắt lấy bà ta, dựa theo tình cảnh lúc ấy, bà ta sẽ chạy tới trước mặt cô để giằng co, thế nên chai axit sunfuric này… Là chuẩn bị cho cô?

Nếu không phải Giang Lâm sắp xếp người trông coi từ trước, vậy chai axit sunfuric đã giội vào mặt cô rồi ư?

Bạch Du chợt cảm thấy vừa nãy mình cảm thấy đau buồn vì cái c.h.ế.t của bà ta, đúng là buồn cười và dư thừa mà.

Đội trưởng Trần: “Bây giờ có rất nhiều chỗ vẫn chưa điều tra rõ ràng, chúng tôi không thể nói quá nhiều, rạng sáng ngày mai chúng tôi sẽ đi điều tra ngay lập tức.”

Thuốc trừ sâu có thể mua được ở Cung Tiêu Xã nhưng axit sunfuric thì không.

Làm sao mà Tần Chính Nhân có được axit sunfuric, bọn họ phải điều tra kỹ lưỡng.

Đúng lúc này, sau lưng truyền tới một loạt tiếng bước chân gấp gáp.

Bạch Du quay đầu nhìn lại thì thấy anh cả chạy vào với vẻ mặt tái nhợt, theo sau là cha cô và bà nội.

Bạch Gia Dương như không nhìn thấy Bạch Du và Giang Lâm, anh ấy chạy tới nắm lấy cánh tay đội trưởng Trần, hỏi bằng giọng khàn khàn: "Đồng chí công an, mẹ tôi đâu? Mẹ tôi đang ở đâu?"

Đội trưởng Trần: "Xin đồng chí bình tĩnh, t.h.i t.h.ể của Tần Chính Nhân ở bên trong, nếu mọi người chắc chắn muốn xác nhận ngay bây giờ thì tôi sẽ dẫn mọi người vào trong."

Bạch Gia Dương nghe thấy hai chữ "Thi thể", khóe mắt đỏ bừng chảy xuống hai hàng nước mắt, sau đó anh ấy ngồi sụp xuống đất, ôm đầu bật khóc.

Tiếng khóc nghẹn ngào, khiến người nghe đau lòng.

Bạch Du nhìn anh cả, cô không lên tiếng an ủi.

So với anh cả của cô thì chút cảm giác đau buồn trong lòng của cô vào lúc nãy, có vẻ không hiếu thảo mấy.

Bà Bạch đang đỡ con trai cả Bạch Phi Bằng bước vào, vừa nhìn đã thấy Bạch Du: "Bé Du, cháu đừng buồn, có bà nội ở đây."

Lúc này, Bạch Du mới dời mắt khỏi người anh cả của cô, bước qua đỡ bà nội và nói: "Bà nội, sao bà ra

ngoài mà không mặc ít đồ quá vậy, đêm lạnh kẻo bị cảm."

Bà Bạch liên tục nói mình không lạnh, sau đó than thở một tiếng: "Cháu nói xem rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra, cứ xảy ra vô số chuyện vào thời điểm này..."

Chương 303: Chương 303

DTV-EBOOK

Mặc dù bà không thích đứa con dâu Tần Chính Nhân nhưng bà cũng không mong bà ta qua đời, chỉ muốn bà ta gặp tai vạ để lại ngàn năm, nay lại qua đời đột ngột như vậy, thực sự khiến người ta thổn thức mà.

Chẳng qua nay là ngày vui của bé Du, Tần Chính Nhân đến nhà họ Bạch quậy rồi qua đời, sau khi mọi người trong đại viện biết, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Bởi vì vậy mà so với Bạch Gia Dương thì bà càng đau lòng cho cháu gái.

Bạch Phi Bằng mím môi, sau khi vào ông vẫn luôn im lặng.

Nhưng trông ông như đã già đi vài tuổi, sắc mặt cực kỳ tiều tụy.

Bạch Du vẫn không lên tiếng an ủi, vào thời điểm này, lời nói vừa yếu ớt vừa không có sức lực.

Sau đó dưới sự sắp xếp của đội trưởng Trần, mọi người được một đồng chí công an dẫn tới nhà xác.

Tần Chính Nhân được đưa tới bệnh viện cấp cứu nhưng bà ta đã tắt thở trên đường, sau đó mới được đưa về cục công an.

Thi thể của Tần Chính Nhân cũng không đáng sợ, không có bảy lỗ chảy máu, c.h.ế.t không nhắm mắt như trong tưởng tượng. Đôi mắt của bà ta nhắm chặt, ngoài sắc mặt tái nhợt không bình thường ra thì trông bà ta không khác nào đang ngủ thiếp đi.

Bạch Du vào xem một chút là đã bước ra, chẳng mấy chốc, bên trong đã truyền tới tiếng khóc nghẹn ngào một lần nữa.

Giang Lâm theo sau cô ra ngoài, anh nắm lấy tay cô.

Đội trưởng Trần chưa cưới vợ, không kịp đề phòng bị nhét thức ăn cho chó đầy cả miệng: "Hôm nay bận rộn quá nên không kịp chức mừng hai người, nhưng nói chúc mừng trong tình cảnh này thì cũng không được đúng lắm."

Giang Lâm khẽ đáp lại một tiếng.

Dù sao đây cũng không phải đầu đề của câu chuyện, hai người không tiếp tục nói chuyện, bầu không khí lập tức trở nên im lặng.

Một lúc sau, trong phòng làm việc im ắng, chợt vang lên giọng nói thanh thúy của Bạch Du: "Đội trưởng Trần, mọi người có biết chuyện Tần Tâm Hủy là con gái riêng của mẹ tôi không?"

Đội trưởng Trần run lên, gật đầu: "Tôi biết, trước đó Tần Tâm Hủy đã chủ động khai báo."

Bạch Du nghe vậy thì nhíu mày lại.

Cô cậu tự sát, mẹ cô cũng tự sát, trong biến số đó, người duy nhất sống sót là Tần Tâm Hủy.

Đương nhiên là cô cũng không có bất cứ bằng chứng nào chứng minh cái c.h.ế.t của cậu và mẹ cô có liên quan tới Tần Tâm Hủy, nhưng cô vẫn cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ, thế nên cô mới định nói thân phận của Tần Tâm Hủy cho đội trưởng Trần nghe.

Nhưng cô không ngờ được rằng Tần Tâm Hủy lại chủ động khai báo.

Đương nhiên là đội trưởng Trần hiểu ý của Bạch Du, anh ta khựng lại rồi nói: "Đồng chí Bạch cứ yên tâm, chúng tôi sẽ không để người tốt chịu thiệt, cũng sẽ không bỏ qua bất cứ kẻ phạm tội nào."

Bạch Du gật đầu, tỏ vẻ cảm ơn.

Mặc dù nhà họ Giang có quyền có thế nhưng bọn họ sẽ không can thiệp vào chuyện của công an, cũng sẽ không dùng quyền thế một cách bậy bạ.

Thế nên sau này Tần Tâm Hủy có sống hay chết, không có tội hay có tội, chỉ có thể chờ công an điều tra xong thì mới biết được.

Cô không muốn gặp Tần Tâm Hủy, người nhà họ Bạch cũng không có ai muốn gặp cô ta.

Sau khi lấy lời khai xong, bọn họ trở về nhà.

Cô vốn định đưa bà nội và cha của cô về nhà, chẳng qua là bọn họ đạp xe đạp tới, không có cách nào để đặt xe đạp vào cốp xe cả.

Bà Bạch cũng không muốn một mình ngồi xe ô tô trở về với Bạch Du, bà lo lắng cho con trai và cháu trai lớn, cuối cùng chỉ có Bạch Du và Giang Lâm ngồi xe ô tô về nhà.

Sau khi xe rời khỏi cục công an, Bạch Du mới nhớ ra trong cục công an còn đang giam giữ một người – Giang Khải.

Cô nhìn về phía Giang Lâm nhưng nghĩ tới vừa rồi mình chỉ hỏi một câu, anh đã ôm cô hết hôn rồi lại

cắn, trồng lên cổ của cô nhiều… Dấu dâu tây như vậy.

Nghĩ tới chuyện này, cô nuốt ngược lời muốn nói lại.

Chương 304: Chương 304

DTV-EBOOK

Giang Lâm chú ý tới ánh mắt của cô, khẽ nói: “Sao vậy?”

Bạch Du lắc đầu: “Không có gì.”

Khi về tới tứ hợp viện thì trời đã tờ mờ sáng.

Bọn cô vừa vào nhà là đã thấy ba vị khách không mời mà tới: Giang Khải Bang, Lâu Tú Anh và Giang Hựu Hàm.

Bạch Du nhìn Giang Lâm, không biết tại sao ba người lại ở trong tứ hợp viện.

Mẹ cô xảy ra chuyện, theo lý thuyết thì những người nhà họ Giang chưa biết tin tức mới đúng, trừ khi, có người để lộ tin tức.

Cô quay đầu nhìn chị Phúc đứng trong góc, cô ta chạm mắt của cô, ánh mắt có chút né tránh, chẳng mấy chốc cô ta đã quay đầu đi không dám đối diện với cô.

Bạch Du cười khẩy.

Giang Lâm nắm tay cô bước vào trong.

Ánh mắt Giang Khải Bang dừng trên đôi bàn tay đan vào nhau của hai người, ông ta nhíu mày lại, rõ ràng là không quen khi nhìn thấy cảnh này nhưng ông ta vẫn kiềm chế. Ông ta nhìn về phía Giang Lâm rồi nói: “Mày đi theo tao, tao có vài lời muốn nói với mày.”

Giang Lâm không trả lời, anh chỉ nhìn về phía Bạch Du.

Bạch Du nắm c.h.ặ.t t.a.y anh, nhỏ giọng nói: “Anh đi đi, em không sao.”

Lúc này, Giang Lâm mới đi theo Giang Khải Bang lên phòng khách nhỏ trên lầu.

Giang Khải Bang thấy anh đi vào, thế là nói bằng giọng điệu uy nghiêm: “Đóng cửa lại.”

Giang Lâm không cảm xúc nhìn ông ta nhưng anh vẫn làm theo.

Giang Khải Bang ngồi xuống vị trí dành cho chủ, nhìn Giang Lâm, ông ta nói thẳng vào điểm chính: “Trời vừa sáng thì mày và Bạch Du đến cục dân chính làm thủ tục ly dị đi.”

Trong phòng khách im lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Giang Lâm nhìn cha anh, lúc lâu sau vẫn không lên tiếng, khóe miệng anh chợt giương lên, cười ra tiếng.

Giang Khải Bang lập tức cảm thấy bị xúc phạm, ông ta sầm mặt nói: “Mày cười cái gì? Lời tao vừa nói mày có nghe không? Trời vừa sáng mày đi làm thủ tục ly dị ngay cho tao!”

Giang Lâm từ từ ngồi xuống ghế sô pha ở đối diện ông ta, anh nhìn ông ta bằng ánh mắt lạnh lùng: “Nghe nhưng mà tôi không muốn làm theo ý của ông.”

Giang Khải Bang nổi trận lôi đình, ông ta vỗ bàn một cái: “Làm càn! Tao thấy trong mắt của mày không có người cha này nữa! Nhưng hôm nay tao đã nói rồi, mày không muốn ly dị thì cũng phải ly dị cho tao!”

Nhìn con trai cao lớn hơn mình, được ông Giang coi trọng hơn mình ở trước mặt, trong lòng Giang Khải Bang không thể nào vui nổi.

Khi còn trẻ, ông ta bị mấy người anh em chèn ép tới mức không ngóc đầu lên nổi, chỗ nào cũng không bằng bọn họ, cho dù ông ta có cố gắng tới cỡ nào thì trong mắt ông Giang cũng không có sự tồn tại của ông ta.

Sau khi Giang Lâm ra đời, bà Giang vô cùng yêu thương Giang Lâm, từ nhỏ Giang Lâm đã cho thấy thiên phú không tầm thường của mình, lúc ấy ông ta còn cho là mình sẽ được hãnh diện.

Ai ngờ người khác vừa nhìn thấy ông ta là đã hỏi ông ta làm sao mà sinh được một đứa con thông minh như vậy bằng vẻ mặt ngưỡng mộ, ban đầu ông ta còn cảm thấy vui nhưng càng nghe nhiều thì càng thay đổi. Trong mắt những người đó, dường như thành tựu lớn nhất trong đời của ông ta là sinh ra đứa con trai Giang Lâm.

Đúng là buồn cười.

Ông Giang lại càng quá đáng, mỗi khi ông ta làm sai thì ông ấy sẽ mắng ông ta “Làm cha mà không bằng con, Giang Lâm vẫn chưa được mười tuổi mà đã thông minh hơn người làm cha là anh rồi”. Nếu không thì sẽ là “Tôi thấy Giang Lâm thông minh như vậy, chẳng có chút nào giống với người làm cha là

anh, Giang Lâm giống mẹ nó, nếu nó giống anh, chắc chắn nhà họ Giang sẽ thêm một thằng ngu nữa!"

Cha không bằng con, chuyện này dần trở thành một cái nút thắt, cuối cùng trở thành một cái gai trong lòng ông ta, không nói được không chạm vào được, dần sinh sôi khiến ông ta không thể kiềm được mà cảm thấy khó chịu.

Chương 305: Chương 305

DTV-EBOOK

Điều khiến ông ta không chịu nổi hơn nữa đó là cánh của Giang Lâm càng ngày càng cứng, anh cũng càng ngày càng không để người làm cha là ông ta vào mắt.

Đó là điều khiến ông ta không thể chịu nổi.

Giang Lâm: "Ông nói chuyện này, ông nội của tôi có biết không?"

Giang Khải Bang: "Mày đừng có lấy ông nội của mày ra dọa tao, nhà họ Giang chúng ta không thể có đứa con dâu là con gái của tội phạm g.i.ế.c người được. Tao làm vậy cũng là vì muốn tốt cho mày, có một người vợ như vậy, chắc chắn tương lai của mày sẽ chịu ảnh hưởng, sau này mày làm sao thăng tiến được nữa, sau này con của mày sẽ nghĩ thế nào? Lẽ nào mày muốn đứa con của mày có bà ngoại là tội phạm g.i.ế.c người?"

Giang Khải Bang cảm thấy mình đã hết lòng khuyên nhủ, nếu không phải vì tốt cho con trai, sao ông ta phải chạy tới nơi khiến người ta không vui từ sáng sớm chứ?

Sắc mặt Giang Lâm cũng sa sầm: "Vậy tôi nói thẳng cho ông biết, tôi sẽ không ly dị với Bạch Du, bây giờ không, sau này cũng không."

Giang Khải Bang tức giận tới mức lồng n.g.ự.c phập phồng kịch liệt: "Lẽ nào mày không cần sự nghiệp của mày nữa ư?"

TBC

Giang Lâm: “Không thể ở bên cô ấy thì tôi thăng tiến để làm gì? Nếu sau này con tôi có oán trách mình có một người mẹ và một bà ngoại như thế, vậy nó không có đủ tư cách để làm con tôi, thậm chí tôi sẽ không cho chúng nó có cơ hội để sinh ra đời!”

Nói xong, anh đứng dậy bước ra ngoài.

Giang Khải Bang tức giận đến mức trán nổi gân xanh: “Mày đứng lại đó cho tao!”

Giang Lâm không thèm quan tâm.

Đầu óc Giang Khải Bang nóng lên, ông ta cầm cái gạt tàn thuốc ném về phía anh.

Giang Lâm như mọc con mắt phía sau, khi cái gạt tàn thuốc sắp đập vào anh thì anh nghiêng người, cái gạt tàn đập lên trên cửa gỗ, phát ra một tiếng vang lớn, cửa gỗ cũng bị đập thủng một lỗ.

Giang Lâm dừng bước, anh xoay người lại nhìn về phía Giang Khải Bang bằng ánh mắt lạnh như băng: “Tốt nhất là ông đừng có tới làm phiền Bạch Du, nếu không…”

Giang Khải Bang: “Nếu không thì sao?”

Khóe miệng Giang Lâm cong lên: “Nếu không thì suốt cuộc đời này Giang Khải đừng mong bước chân ra khỏi nhà giam.”

Nói xong, anh không nhìn cha anh lấy một lần, quay người nghênh ngang rời đi.

Giang Khải Bang: “…”

Anh đang đe dọa ông ta?

Anh còn lấy tính mạng của Giang Khải ra để đe dọa ông ta?

Lý nào lại như vậy!

Giang Khải Bang tức tới mức suýt chút nữa là đã phun ra máu, tức c.h.ế.t ngay tại chỗ.

Trong phòng khách, Bạch Du không muốn ở chung với Lâu Tú Anh và Giang Hựu Hàm, thế là cô đi thẳng vào phòng bếp.

Bận rộn suốt nửa buổi tối, cô lại đói bụng nữa rồi.

Trong phòng bếp đã có mì sợi kéo sẵn được chị Phúc làm từ trước đó, mặc dù chị Phúc tiết lộ tin tức ra bên ngoài nhưng Bạch Du sẽ không gây khó dễ với đồ ăn.

Đun nước sôi, nấu chín mì sợi và cải xanh, thêm hành tỏi băm nhuyễn và vừng trắng, thêm một muỗng ớt nữa, sau đó tưới dầu nóng vào, rồi lại thêm dấm balsamic, dầu vừng và xì dầu, muối ăn và đường trắng.

Sau đó thêm hai muỗng nước súp nấu mì, bỏ mì sợi và cải xanh vào rồi trộn lên, cứ thế một bát mì chua đã được làm xong.

Bạch Du bưng bát mì chua vào phòng khách, bắt đầu ăn.

Giang Hựu Hàm vốn đói bụng, bây giờ ngửi được mùi vừa chua vừa thơm, cái bụng của cô ta lập tức vang lên tiếng ọt ọt.

Cô ta nước nuốt bọt theo bản năng, sau đó khiển trách: “Chị ba, sao chị làm có một bát thế? Sáng sớm

tôi và mẹ vẫn chưa ăn nữa, lẽ nào điều đầu tiên chị nên làm không phải là hỏi chúng tôi trước à?"

Bạch Du ăn một đũa mì lớn, mì sợi chua cay rất ngon: "Các người không phải trẻ em lên ba, có tay có chân sao không đi tự làm đi? Hơn nữa, các người thân với chị Phúc lắm mà, tứ hợp viện vừa có tin tức là báo cho các người biết ngay, bảo chị ta làm cho các người đi. Chắc chắn chị ta sẽ bằng lòng làm tay sai cho các người."

Chương 306: Chương 306

DTV-EBOOK

Người khác bới móc chỉ dám ném đá giấu tay, nói bóng nói gió, thế mà khi tới Bạch Du thì lại trở thành chỉ mặt gọi tên, ngay cả cái quần cũng không để lại cho người ta.

Lâu Tú Anh: "..."

Giang Hựu Hàm: "..."

Chị Phúc: "..."

Cả người chị Phúc run rẩy, ngay lập tức cô ta nhìn về phía Lâu Tú Anh bằng ánh mắt cầu xin, mong Lâu Tú Anh có thể nói giúp mình vài câu, nếu không tới lúc Bạch Du tố cáo với ông chủ thì chắc chắn cô ta sẽ không gánh nổi.

Lâu Tú Anh tức giận tới mức nghiến răng nghiến lợi, bà ta khụ vài cái rồi nói: "Du Du, cơm có thể ăn bậy nhưng nói thì không được bậy..."

Bạch Du ngắt lời bà ta: "Cơm có thể ăn bậy, vậy dì có thể ăn cứt không?"

Lâu - Cơ tim tắc nghẽn - Tú Anh: "..."

Giang Hựu Hàm: "Bạch Du, sao chị lại mất dạy như thế? Dù sao thì mẹ tôi cũng là bề trên của chị, còn là mẹ chồng của chị, sao chị có thể ăn nói như vậy?"

Bạch Du: "Tại sao tôi lại không được ăn nói như vậy? Các người làm tôi khó chịu, lẽ nào tôi phải chịu đựng các người? Hơn nữa, mẹ cô không phải là mẹ

chồng của tôi, mẹ chồng của tôi chỉ có một, đó là bà La, mẹ ruột của anh Giang Lâm."

Đời trước do cô cứ chịu đựng nên mới dẫn tới căn bệnh ung thư vú, đời này ai khiến cô cảm thấy khó chịu thì cô cũng sẽ khiến người đó khó chịu!

Còn phải trả lại gấp đôi.

TBC

Giang Hựu Hàm: "…"

Sắc mặt Lâu Tú Anh u ám, giống như nước cống thối vậy.

Khi bà ta định quát mắng Bạch Du thì thấy Giang Lâm đã quay trở lại, bà ta chỉ đành bực bội nuốt những lời nói đã tới khóe miệng trở vào.

Nuốt trở vào.

Trở vào.

Vào.

Tức quá.

Giang Hựu Hàm nhìn thấy Giang Lâm nhưng cô ta là kiểu người lành sẹo thì quên đau tiêu biểu, rõ ràng là cô ta đã quên chuyện lần trước Giang Lâm không cho cô ta phiếu ngoại tệ, tố cáo ngay: "Anh ba, anh tới đúng lúc lắm, Bạch Du nói chuyện với mẹ rất quá đáng, còn nói mẹ không phải là mẹ chồng của chị ta!"

Giang Lâm nhìn cô ta, vẻ mặt không cảm xúc: "Thì sao? Mẹ chồng của cô ấy là mẹ anh."

"…"

Giang Hựu Hàm mở to miệng, cổ họng như bị người ta bóp chặt, không thốt ra được bất cứ một chữ nào.

Lâu Tú Anh cảm thấy lúng túng tới mức sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, giống như một con phố được nhuộm màu.

Chị Phúc lại càng run rẩy.

Cô ta không ngờ Giang Lâm lại thiên vị Bạch Du như thế, thiên vị tới mức không quan tâm tới sống c.h.ế.t của người khác, không chừa lại chút thể diện nào cho người mẹ kế Lâu Tú Anh.

Lỡ như Bạch Du tố cáo với anh ngay lúc này, chắc chắn anh sẽ không nể nang.

Ai ngờ một giây sau, cô ta đã thấy Giang Lâm nhìn về phía mình bằng ánh mắt lạnh như băng: "Chị thu dọn đồ đạc đi, sau khi trời sáng bác gái lớn tới thanh toán tiền lương cho chị xong thì chị có thể rời khỏi đây."

Khóe mắt chị Phúc đỏ bừng, mở miệng muốn giải bày cho mình, chẳng qua là khi đối diện với cặp mắt lạnh băng không có tình cảm của Giang Lâm, cả người cô ta run rẩy, cuối cùng không nói được lời nào.

Hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi trên khuôn mặt.

Cô ta hối hận, nếu biết sớm như vậy thì cô ta đã không đồng ý với yêu cầu của Lâu Tú Anh chỉ vì mười đồng.

Lâu Tú Anh nói với cô ta là mình chỉ muốn biết chuyện của Bạch Du và Giang Lâm. Giang Lâm là con riêng của bà ta, Bạch Du lại là con dâu của bà ta, nhà

họ Bạch lại xảy ra chuyện như thế, bà ta sợ rằng hai người sẽ không giải quyết thỏa đáng.

Cô ta nghĩ dù sao Lâu Tú Anh cũng không muốn biết thông tin của ông chủ, vậy cô ta làm vậy cũng không được coi là quy phạm vi định. Vả lại sự cám dỗ của mười đồng quá lớn, tương đương với một phần ba lương của cô ta, bà ta còn nói nếu làm xong chuyện lần này, sau này bà ta sẽ sắp xếp một công việc mới cho cô ta, cũng vì những điều này nên mới khiến cô ta không kiềm lòng được mà đồng ý.

Chương 307: Chương 307

DTV-EBOOK

Ai ngờ Giang Lâm và Bạch Du lại phát hiện ngay, còn không cho cô ta một cơ hội để cầu xin tha thứ.

Mỗi ngày việc cần làm trong tứ hợp viện không nhiều, ông Giang cũng không phải người khó ở chung, quan trọng nhất nữa là vì công việc ở đây của cô ta, thế nên lãnh đạo nhà máy của chồng cô ta vô cùng coi trọng anh ta, nếu mất công việc này rồi, sau này lãnh đạo có còn coi trọng chồng cô ta nữa không?

Nghĩ vậy, đôi chân của chị Phúc mềm nhũn, suýt chút nữa là đã ngồi sụp xuống đất.

Bạch Du không bỏ đá xuống giếng, đương nhiên là cô cũng không cầu xin thay cho chị Phúc.

Ngày thường khi cô tới đây, chị Phúc đối xử với cô không tệ, không cầm lông gà làm lệnh tiễn, cũng không có chuyện không coi ai ra gì, phần lớn là cô ta sẽ đối xử lễ độ với cô.

Chẳng qua là cô ta đã phạm vào sai lầm c.h.ế.t người, cho dù cô có cầu xin giúp cô ta thì ông Giang cũng sẽ không giữ cô ta lại.

Muốn làm việc ở đây, miệng kín là yêu cầu đầu tiên.

Làm việc ở đây đã là điều mà nhiều người cầu mà không được, chị Phúc lại không biết trân trọng, chỉ có thể nói là lòng tham không đáy.

Bạch Du làm thêm một bát mì chua nữa, cô thấy Giang Lâm quay về thì vào phòng bếp bưng bát mì sợi ra.

Sau khi bọn cô ăn xong thì đi thẳng lên phòng nghỉ để ngủ, để lại đôi mẹ con Lâu Tú Anh và Giang Hựu Hàm trợn mắt mẹ nhìn con, con nhìn mẹ.

Xảy ra chuyện như vậy, coi như đêm động phòng hoa chúc của bọn họ đã bị hủy bỏ.

Bạch Du mệt tới mức không muốn cởi quần áo của mình ra, cuối cùng là Giang Lâm cởi quần áo và giày giúp cô, sau đó đắp chăn cho cô.

Trong lúc cô mê mang sắp ngủ thì nghe thấy Giang Lâm nói bên tai cô: "Anh sẽ không đưa cho em."

Đầu óc Bạch Du xoay chuyển, nhất thời không phản ứng kịp: "Không đưa cho em cái gì."

Giang Lâm: "Vòng tay."

Lúc này, Bạch Du mới kịp phản ứng là anh đang nói về chủ đề trước khi bọn cô đến cục công an, chẳng qua là cô nghĩ mãi cũng không biết tại sao anh lại không đưa cho cô, rõ ràng là đời trước anh đã đưa cho cô mà.

Nhưng cô đã quá buồn ngủ rồi, ngay cả sức lực nói chuyện cũng không có.

Trước khi chìm vào giấc mộng đẹp, dường như cô còn nghe Giang Lâm nói với cô: "Sau này không cho phép em nói mấy chuyện như gả cho Giang Khải nữa, nếu không..."

Cô không nghe rõ nếu không thì sao, cô chỉ cảm thấy môi mình như bị cắn mạnh một cái.

***

Tần Tâm Hủy ngồi trên cái giường gỗ vô cùng cứng, đôi tay ôm đầu gối.

Ánh sáng bên trong nhà giam u tối, nếu không tới gần thì sẽ không có ai biết là cô ta đang cười cả.

Thực ra cô ta cũng không muốn g.i.ế.c mẹ mình, dù sao cô ta vẫn còn phải nhờ mẹ cô ta tìm một công việc cho mình.

Chẳng qua là cô ta cảm thấy thái độ của mẹ cô ta đối cô ta đã không còn giống như trước, trước đây bà ta thề son sắt rằng sẽ giúp cô ta tìm công việc, nhưng kể từ khi ly dị với Bạch Phi Bằng thì thái độ của bà ta đã thay đổi.

Bà ta không còn lo việc bị cô ta đe dọa tiết lộ chuyện cô ta là con gái riêng nữa, ngược lại còn đe dọa cô ta, nói rằng nếu cô ta không ngoan ngoãn nghe lời bà ta thì bà ta sẽ tiết lộ chuyện cô ta g.i.ế.c Tần Ngạn Thành.

Trên đời này, nào có đôi mẹ con buồn cười như bọn họ, thế mà lại đe dọa lẫn nhau.

Đồng thời sau lần đe dọa đó, trong lòng cô ta dâng lên một cảm giác không an toàn.

Tục ngữ có câu dựa núi núi sập, dựa người người rời khỏi, mẹ ruột chưa chắc đã đáng tin.

Thế nên cô ta đã mang theo thuốc trừ sâu trên người, chuẩn bị chờ tới lúc mẹ cô ta đe dọa cô ta vào

lần sau thì sẽ dùng thuốc trừ sâu để đe dọa ngược lại bà ta.

Nhưng cô ta lại không ngờ được rằng công an lại chú ý tới hai người, còn bắt cả hai cùng một lúc nữa.

Chương 308: Chương 308

DTV-EBOOK

Cô ta biết rõ mẹ của mình, dù bà ta luôn miệng nói yêu cô ta thương cô ta nhưng chắc chắn bà ta sẽ không gánh tội thay cho mình, vả lại còn vì để giảm tội trạng mà khai cô ta ra.

Thế nên cô ta đành phải ra tay trước.

Trên đời này, chỉ có người c.h.ế.t mới không tiết lộ bí mật.

Mẹ của cô ta qua đời rồi, sau này sẽ không có ai biết là chuyện cô ta đã g.i.ế.c Tần Ngạn Thành.

Còn t.h.i t.h.ể của Tần Ngạn Thành, cho dù công an có biết t.h.i t.h.ể của ông ta bị vứt ở đâu thì cũng vô dụng.

Hồ nước đó vừa sâu vừa đục, không thể nào vớt t.h.i t.h.ể lên được.

Nghĩ vậy, ý cười ở khóe miệng của cô ta càng đậm.

***

Hôm nay Bạch Du ngủ rất say, khi cô thức dậy thì đã là giữa trưa.

Giang Lâm không có ở trong phòng.

Cô ngồi dậy, chợt cảm thấy miệng có chút đau, cô bước tới trước gương để xem thì thấy cánh môi của mình đã bị cắn rách.

Bạch Du còn nghĩ rằng cảnh trước khi ngủ là ảo giác của cô, không ngờ Giang Lâm lại thực sự cắn cô.

Người này bị sao vậy?

Không phải chó con, sao lại cắn người?

Bạch Du sờ cánh môi, vết cắn không giống dấu dâu tây, không phải cứ muốn giấu là giấu.

Cuối cùng không còn cách nào khác, cô đành thay đồ rồi xuống lầu, tránh phải để mọi người chờ cô dùng bữa.

Bước vào phòng khách, cô nhận ra cả nhà dòng ba vẫn chưa trở về.

Có thể khiến Giang Khải Bang ở đây mãi mà không chịu về, đương nhiên không phải vì cô và Giang Lâm, mà chắc là vì cầu xin cho Giang Khải.

Bạch Du thầm đoán.

Trái lại không thấy bóng dáng của chị Phúc đâu cả, chắc là đã rời khỏi tứ hợp viện rồi.

Chu Thái Vân nhìn thấy cô, bà ấy vội vẫy tay nói với cô: “Du Du tỉnh rồi đấy à, cháu có đói bụng không, đúng lúc tới giờ ăn cơm, mau qua đây ăn đi.”

Giang Hựu Hàm nghe vậy thì cái dẫu miệng.

Gì mà đúng lúc tới giờ ăn cơm, giờ ăn cơm đã qua lâu rồi được chưa?

Nhưng không biết ông nội bị sao nữa, cứ cưng chiều Bạch Du suốt, không cho mọi người lên gọi cô, để cả nhà chờ một mình cô xuống.

Thật là quá đáng!

Nghĩ vậy, cô ta trừng mắt nhìn Bạch Du một cách dữ tợn.

Bạch Du ngồi xuống, đúng ngay lúc thấy cô ta đang liếc mình, khuôn mặt nhỏ cau lại, cô giả vờ đáng thương nói: "Có phải là cháu đã thức quá trễ không, cháu thật lòng xin lỗi mọi người."

Chu Thái Vân vội an ủi: "Không phải không phải, mọi người biết hôm qua cháu mệt mỏi, vả lại ăn muộn một chút cũng không sao."

Sáng nay bà ấy đã nghe về chuyện của nhà họ Bạch, bà ấy cảm thấy thổn thức vô cùng.

Bà ấy không quen biết với Tần Chính Nhân, chỉ nghe nói bà ta vừa ly dị không lâu, có thể khiến nhà họ Bạch vội ly dị ngay lúc đám cưới của Bạch Du, vậy chỉ có khả năng là bà ta đã phạm vào một sai lầm rất nghiêm trọng.

Chẳng qua là xưa nay bà ấy chỉ để ý tới một phần ba mẫu ruộng của mình, thế nên không có lòng nghe ngóng, nhưng bà ấy không ngờ rằng Tần Chính Nhân lại qua đời đột ngột như vậy.

Chuyện đời đúng là vô thường.

Bạch Du: "Vừa nãy lúc cháu ngồi xuống thì thấy Hựu Hàm trừng mắt với cháu, trong lòng cháu cảm thấy có chút áy náy, cháu thật lòng xin lỗi mọi người."

Cô vừa nói dứt câu, trong phòng đã im ắng vài giây.

Miệng Giang Hựu Hàm mở to: "..."

Lâu Tú Anh tức giận tới mức không chịu được.

Rõ ràng là bà ta đã cảnh cáo cô ta rồi, không cho cô ta trêu chọc con ôn thần Bạch Du kia, tại sao cô ta lại không chịu nghe lời?

Quả nhiên, một giây sau ông Giang đã quát mắng: "Nếu cháu không muốn đợi thì có thể về ngay bây giờ!"

Lời ông Giang nói đã rất nhẹ rồi, nếu là cháu trai, e rằng ông Giang đã yêu cầu đối phương cút ra ngoài ngay bây giờ.

Nhưng đôi mắt của Giang Hựu Hàm đã đỏ như con thỏ, nước mắt chuyển động trong khóe mắt nhưng lại không dám để nước mắt rơi xuống.

Chương 309: Chương 309

DTV-EBOOK

Cô ta ghét con nhỏ Bạch Du gần chết!

Vì cô mà anh ba không cho cô ta phiếu ngoại tệ, cũng vì cô mà ông nội không còn thương cô ta nữa.

Người phụ nữ Bạch Du này còn lấy mất một căn tứ hợp viện của nhà họ Giang nữa!

Đáng ghét.

Bạch Du không cảm thấy áy náy chút nào, Giang Lâm ngồi xuống vị trí bên cạnh cô.

Ánh mắt Giang Lâm đảo qua bờ môi cô, vẻ mặt không có chút khác thường.

Bạch Du không thể nhìn nổi dáng vẻ "Đạo mạo trang nghiêm" của anh, bàn tay dưới đáy bàn véo mạnh vào đùi anh…

Một giây sau, cô đau đến mức lén cảm thấy ngạc nhiên.

Sao thịt bắp đùi của anh lại cứng như vậy!

Cô vốn định véo mạnh vào bắp đùi của anh, ai ngờ bắp đùi của anh lại quá cứng, cô không chỉ không véo được, trái lại còn khiến tay mình đau.

Chu Thái Vân chú ý thấy cô không bình thường, quan tâm hỏi: "Du Du sao vậy, cháu có cảm thấy khó chịu ở đâu không?"

Bạch Du vội lắc đầu, khuôn mặt có chút nóng lên: "Không sao ạ, vừa rồi cháu bị muỗi cắn thôi."

Chu Thái Vân nghi ngờ nói: “Vào thu rồi mà vẫn còn có muỗi à? Để chút nữa bác bảo người ra vườn bẻ lái ngải cứu vào để xông.”

Bạch Du ngại ngùng gật đầu.

Chu Thái Vân nhận ra bờ môi của cô bị rách, ngay lập tức bà ấy quan tâm nói: “Sao môi cháu lại bị rách thế, có phải không cẩn thận cắn trúng không, hay là bị nóng trong người?”

Vừa dứt câu, ánh mắt của mọi người đã dừng trên môi của Bạch Du.

Một tiếng “Bùm” vang lên, khuôn mặt Bạch Du đỏ bừng ngay lập tức.

Mọi người thấy biểu cảm của cô, ai lại không biết.

Chu Thái Vân cũng ngại đỏ mặt, bà ấy thực sự không cố ý trêu ghẹo Bạch Du khiến cô bối rối, hai người ở lại cục công an hơn nửa đêm mới về, chắc chắn là không kịp động phòng, nào nghĩ tới…

Quả là người trẻ tuổi, tinh lực khiến người ta ngưỡng mộ.

Hơn nữa Giang Lâm trông lạnh như băng, không ngờ lại dữ dội như thế, thế mà lại cắn rách cánh môi của Bạch Du.

Bạch Du tức giận tới mức nghiến răng, chắc chắn chút nữa cô phải cắn trả lại!

Chẳng mấy chốc cơm canh đã được bưng lên, bảo mẫu mới tới khoảng ba mươi tuổi, trông có vẻ là người thành thật.

Sau khi cô ấy nhanh nhẹn bưng cơm lên thì yên phận lui xuống dưới.

Mọi người im lặng bắt đầu dùng bữa.

Món cuối cùng là cá hấp, được bưng lên có chút muộn.

Sau khi cá được bưng lên, Giang Lâm lập tức cầm đũa lên, gắp phần thịt bụng cá ngon nhất đặt vào trong chén của Bạch Du.

Bạch Du ngẩng đầu lên thì thấy Giang Lâm nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau.

Chu Thái Vân cười "Phụt" ra tiếng: "Cưới vợ rồi thì đúng là không còn như trước, mọi người xem Giang Lâm cũng đã biết cách quan tâm người khác, phần ngon nhất của con cá là phần thịt bụng đó, thế mà thằng bé lại gắp toàn bộ cho Du Du."

Ông Giang: "Tuổi của nó lớn hơn Du Du nhiều như vậy, quan tâm Du Du cũng là điều nên làm."

Giang Lâm: "..."

"Haha..."

Lần này tới lượt Bạch Du không nhịn cười được.

Giang Lâm rũ mắt xuống, ánh mắt nhìn cô chứa đầy sự cưng chiều và không biết làm sao.

Đúng lúc này, Giang Hựu Hàm ngồi ở đối diện lại trợn mắt, một giây sau, cổ buồn nôn dâng lên cổ họng, cô ta bắt đầu nôn ọe.

Lâu Tú Anh: “Bé ngoan của mẹ, con bị làm sao vậy? Có phải dạ dày cảm thấy khó chịu không, tuần qua con đã nôn ọe mấy lần rồi.”

Giang Hựu Hàm: “Mẹ, mẹ mau bưng cá xuống đi, cái mùi mắc ói quá, con vừa ngửi là đã muốn ói rồi.”

Vừa dứt câu, trong phòng khách lại chìm vào im lặng vài giây.

Bạch Du nhìn Giang Hựu Hàm đang nôn ọe, trong đầu nhớ lại dáng vẻ mang thai của Giang Hựu Hàm ở đời trước.

Cô bị suy nghĩ của mình làm giật mình, lời nói thốt ra khỏi miệng: “Dì à, đừng nói là Hựu Hàm đã mang thai rồi nhé?”

Vừa dứt câu, mọi người thở mạnh.

Giang Hựu Hàm không có người yêu, làm sao có thai được?

Quả nhiên, một giây sau Lâu Tú Anh đã chỉ vào cô và mắng: “Cô không gọi tôi là mẹ chồng, tôi cũng không ép cô, Hàm Hàm nhanh mồm nhanh miệng, cô ba lần bảy lượt gài bẫy khiến nó mất thể diện, tôi không so đo với cô thì thôi, nhưng lần này cô thực sự rất quá đáng. Hàm Hàm còn chưa có người yêu, cô đã vội giội nước bẩn lên người nó, rốt cuộc là cô có ý gì?”

Chương 310: Chương 310

DTV-EBOOK

Dáng vẻ ông Giang bình chân như vại, ông ấy buông đũa xuống: "Du Du, tại sao cháu lại nói như vậy?"

Bạch Du: "Ông nội, khoảng một tháng trước, khi cháu tới cửa hàng bách hóa thì thấy Hựu Hàm đang nắm tay một người đàn ông, em ấy vừa thấy cháu là đã bỏ chạy, sau đó em ấy còn đe dọa cháu không được nói chuyện này cho mẹ em ấy biết. Thế nên vừa rồi khi nghe thấy dì Lâu nói Hựu Hàm đã nôn ọe nhiều lần, cháu nhớ tới một người đồng nghiệp cũ của cháu lúc mang thai cũng nôn ọe như thế khi ngửi được mùi cá ên vừa rồi cháu mới nóng ruột nói ra khỏi miệng. Cháu xin lỗi ạ."

Đương nhiên không phải trong lúc nóng ruột nên cô mới nói ra khỏi miệng, cô là cố ý.

Cho dù là đời trước hay là đời này, Lâu Tú Anh và Giang Hựu Hàm luôn gây phiền phức cho cô, làm sao cô có thể ngồi yên chờ c.h.ế.t được chứ.

Mí mắt Lâu Tú Anh giật mạnh, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

Trước đó bà ta vốn nghi ngờ nhưng Giang Hựu Hàm lại thề son sắt rằng cô ta không có người yêu, cộng thêm Giang Khải không ngừng xảy ra chuyện. Trong khoảng thời gian này bà ta không còn quá nhiều tâm tư để quan tâm tới chuyện của con gái, không ngờ rằng lại có chỗ sơ suất lớn tới như vậy.

Chẳng qua là đang ở trước mắt mọi người, đặc biệt là đang ở trước mặt ông nội, dù thế nào thì bà ta cũng phải bảo vệ tiếng tăm của con gái.

Thế là bà ta lên tiếng: "Cô…"

Chẳng qua là chưa kịp để bà ta nói xong thì Giang Hựu Hàm đã ngẩng đầu lên, cô ta chỉ vào Bạch Du và mắng: "Con khốn Bạch Du kia, rõ ràng là cô đã đồng ý với tôi là không nói rồi mà!"

Mọi người: "!"

Vừa dứt câu, mọi người không dám thở mạnh.

Vừa nãy mọi người còn nghi ngờ Bạch Du đang nhắm vào Giang Hựu Hàm, dù sao chuyện chưa có chồng đã có con, cho dù không phải là người của nhà họ Giang thì cũng là một chuyện vô cùng mất thể diện.

Chẳng qua là khi nhìn thấy dáng vẻ vội vàng thừa nhận của Giang Hựu Hàm, mọi người lập tức tin lời Bạch Du.

Nói vậy, có lẽ Giang Hựu Hàm đã thực sự có thai.

Một tiếng "Rầm" vang lên.

Mọi người còn nghĩ rằng là ông Giang tức giận tới mức đập bàn, ai ngờ khi tập trung nhìn kỹ, thì ra là Lâu Tú Anh tức giận tới mức ngất xỉu.

"Mẹ, mẹ sao vậy?"

"Tú Anh!"

Rõ ràng là không thể dùng bữa được nữa.

Chẳng mấy chốc Lâu Tú Anh đã được đưa vào bệnh viện, người đồng thời tới để kiểm tra, còn có

Giang Hựu Hàm vẫn luôn nôn ọe không ngừng.

***

Bạch Du và Giang Lâm không cùng tới bệnh viện.

Sau khi ông Giang ra ngoài, bọn họ trở về phòng của mình.

Vừa vào cửa, Bạch Du định oán trách việc anh cắn rách môi mình, ai ngờ cô còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị anh kéo ngồi lên trên đùi của anh.

Khuôn mặt Bạch Du đỏ lên ngay lập tức: "Anh làm gì vậy, anh còn cắn môi em nữa!"

Yết hầu Giang Lâm di chuyển lên xuống: "Bây giờ em có thể cắn anh lại."

Bạch Du: "Em không thèm."

Cô vốn định cắn lại nhưng tư thế bây giờ của bọn cô rất dễ ma sát bốc lửa.

Huống chi cô cắn ngược lại không phải là hời cho anh à.

Giang Lâm: "Vậy để anh cắn lại thay cho em."

Nói xong khuôn mặt anh áp sát lại gần, hôn lên bờ môi của cô.

Bạch Du: "..."

Anh hôn vô cùng mãnh liệt.

Đầu lưỡi cạy môi cô ra một cách chuẩn xác, bàn tay đè sau gáy của cô lại, ép cô sát lại gần anh.

Quả là con nhà người ta từ nhỏ, hai động tác của anh vào lần trước không có chút lưu loát nào nhưng

lần này lại vô cùng thành thạo.

Giống như một người từng trải có kinh nghiệm phong phú.

Anh mút lấy môi cô, thâm nhập sâu vào trong, đoạt chiếm thành trì.

Cả người Bạch Du như bị nhóm lửa, nóng tới mức không chịu nổi, cổ và tai đỏ bừng.

May là cô không phải là người không biết gì.

Cô cảm thấy cả người Giang Lâm cũng nóng giống như cô, bàn tay giữ eo của cô cố gắng kiềm chế sức lực nhưng vẫn khiến cô không thể thở nổi.

Chương 311: Chương 311

DTV-EBOOK

Cuối cùng cô không nhịn được mà dùng tay đ.ấ.m vào n.g.ự.c anh, lúc này anh mới thả eo cô ra.

Một lúc lâu sau.

Anh buông bờ môi cô ra, giọng nói vừa trầm thấp vừa mờ ám: "Anh có một chuyện muốn nói với em."

Khuôn mặt Bạch Du vô cùng nóng.

Đừng nói là anh muốn… Bổ sung chuyện chưa làm vào tối qua ngay bây giờ đấy nhé?

Nhưng bây giờ đang là ban ngày ban mặt, vả lại người nhà họ Giang có thể quay về bất cứ lúc nào.

Nếu như bị bắt gặp, vậy thì sẽ rất khó xử.

Cả người cô không còn sức lực, mềm nhũn như vũng nước, tựa vào trên người anh: "… Anh muốn nói gì?"

Giang Lâm: "Tối nay chúng ta phải sớm tới…"

Bạch Du: "Nếu không thì chúng ta đừng làm, trong phòng không có áo mưa."

Giang Lâm: "?"

Bạch Du: ?"

Trong phòng im lặng vài giây, hai người không nói chuyện.

Bạch Du cắn môi, ngại tới mức ngón chân có thể đào được mấy tòa thành nhỏ.

Vừa nãy cô thực sự cho rằng Giang Lâm muốn làm chuyện ấy với cô… Thế nên mới giành nói trước, cô lo rằng Giang Lâm sẽ không vui khi bị từ chối nên cô đã chủ động lấy cái cớ là áo mưa.

Nếu biết Giang Lâm chỉ muốn nói vậy với cô thì đánh c.h.ế.t cô cũng không nói như vậy!

Cứu mạng, quả thực là ngại quá!

Giang Lâm nhìn khuôn mặt đỏ bừng như con tôm của cô, anh cảm thấy có chút buồn cười nhưng vẫn kiềm chế: "Bây giờ không được, anh sẽ không làm vào lúc này…"

Mặc dù Bạch Du ngại tới mức ước có thể giả vờ ngất xỉu nhưng cô vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Quả thực, mối quan hệ giữa cô và mẹ không được tốt, nhưng vào lúc này, cô không có tâm trạng để làm chuyện đó.

Bởi vì thời gian tạm thời thay đổi, phải thông báo tin tức cho rất nhiều người, thế là bọn cô chia nhau ra làm việc.

Bạch Du gọi điện thoại cho Lâm Hướng Tuyết trước.

Dựa theo kế hoạch, bọn họ sẽ lên chuyến xe lửa vào lúc bốn giờ chiều vào ngày mai, bây giờ dời lại nhiều như vậy, ngay cả Lâm Hướng Tuyết cũng giật mình.

Nhưng nếu bảo cô ấy một mình ngồi xe đến đảo Quỳnh Châu, đầu tiên là cô ấy không có can đảm, thứ hai là chắc chắn người nhà sẽ không yên tâm, do đó

dù không nỡ, cô ấy vẫn giữ vững tinh thần để tạm biệt với người nhà.

Thực ra người nhà của Lâm Hướng Tuyết cũng không muốn cô ấy đến đảo Quỳnh Châu, bây giờ biết là phải xuất phát sớm thì lập tức khuyên cô ấy.

Nhưng Lâm Hướng Tuyết luôn nghe theo lời người nhà từ trước tới giờ, nay ý chí lại vô cùng kiên định.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Du lại gọi cho chị Ánh Chi, bọn họ hẹn nhau tới cửa hàng Hữu Nghị để mua đồ.

Từ Ánh Chi vừa nhìn thấy Bạch Du thì đã ôm chầm lấy cô: "Em bớt đau buồn."

Đối với chuyện mẹ chồng tương lai Tần Chính Nhân qua đời, tới sáng nay cô ấy mới biết.

Ngoài bất ngờ ra thì cũng chỉ có bất ngờ.

Từ sáng tới tận bây giờ cô ấy vẫn luôn ở bên cạnh Bạch Gia Dương, tâm trạng Bạch Gia Dương rất tệ, có thể nói là cận kề bên bờ sụp đổ.

Sau khi nghe điện thoại của Bạch Du, cô ấy còn nghĩ rằng Bạch Du cũng tìm cô ấy để ra ngoài cùng nhưng dáng vẻ bây giờ của cô… Dường như khá ổn.

Bạch Du nhạy bén nhận ra sự nghi ngờ của cô ấy nhưng cô cũng không giải thích, mà chỉ nói: "Chị Ánh Chi, rạng sáng hôm nay em sẽ lên xe lửa tới đảo Quỳnh Châu, trước khi đi em muốn mua vài món đồ cho người nhà, chị chọn giúp em nhé."

Từ Ánh Chi giật mình: “Không phải em nói chiều ngày mai mới đi à? Sao lại thay đổi thời gian?”

Bạch Du: “Bên anh Giang Lâm tạm thời có việc, bởi vậy phải đi sớm.”

Thực ra là đã thu dọn đồ đạc xong xuôi, có thể đi bất cứ lúc nào.

Chẳng qua là mẹ cô đột ngột qua đời, chuyện của anh hai chưa giải quyết xong, chuyện của Tần Tâm Hủy còn chưa rõ ràng, nếu được, cô thực sự muốn ở lại.

Bây giờ không có cách nào để đi với người nhà, đành phải mua đồ để đền bù cho mọi người.

Chương 312: Chương 312

DTV-EBOOK

Từ Ánh Chi nghe chuyện là do Giang Lâm quyết định thì không tiếp tục hỏi nữa: "Được, chị đi mua đồ với em."

Bạch Du kéo tay cô ấy, hai người lên tàu điện: "Anh cả của em sao rồi?"

Từ Ánh Chi thở dài: "Từ sáng tới giờ, ngay cả một ngụm nước cũng không uống."

May là dưới sự khuyên nhủ của cô ấy thì anh ấy cũng đã đi ngủ, nếu không cô ấy cũng sẽ không bằng lòng ra ngoài.

Bạch Du khựng lại: "Sau này phải phiền chị Ánh Chi an ủi anh cả của em nhiều rồi."

Từ Ánh Chi cười một tiếng: "Phiền gì mà phiền, đây là điều nên làm."

Bọn họ dự định làm đám cưới vào hai tháng sau nhưng bây giờ xảy ra chuyện như thế này, đám cưới chỉ thể hủy bỏ.

Chẳng qua là cô ấy không dám nói với bất cứ ai, thật ra trong lòng cô ấy lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Cho tới tận bây giờ cô ấy mới biết được, bản thân vẫn chưa chuẩn bị bước vào mối quan hệ hôn nhân, lại càng không có cách nào để… Đón nhận mối quan hệ thân mật giữa nam và nữ.

Bây giờ mỗi khi Bạch Gia Dương lỡ đụng vào người cô ấy, trong đầu của cô ấy sẽ hiện lên bóng dáng của tên biến thái họ Cầu, sau đó cơ thể không thể kiềm chế được mà run rẩy.

Cô ấy cảm thấy dường như mình đã bị bệnh.

Nghĩ vậy, cô ấy cắn môi trong vô thức.

Sau khi xuống xe, đi thêm một đoạn nữa thì mới tới trước cửa hàng Hữu Nghị.

Từ Ánh Chi đánh giá cửa hàng Hữu Nghị, trêu đùa nói: "Trước đây chị thường xuyên đi ngang qua nhưng từ trước đến giờ vẫn chưa vào bao giờ, lần này nhờ được may của em nên mới có thể vào trong mở mang tầm mắt!"

Bạch Du cười nói: "Sớm muộn gì cũng vậy thôi, lần đầu cả mà, đi, đi vào thôi."

Thực ra tới những năm tám mươi, cửa hàng Hữu Nghị dần mất ưu thế, làn gió xuân cải cách thổi qua khắp nơi trên cả nước, hàng hóa nước ngoài cũng càng ngày càng nhiều, mọi người không cần phải tới cửa hàng Hữu Nghị thì cũng có thể mua được đồ Tây.

Cửa hàng Hữu Nghị không thể không sửa đổi, tới lúc đó, không cần phiếu ngoại tệ thì cũng có thể vào mua đồ.

Hai người tới cửa, Bạch Du lấy phiếu ngoại tệ và thư giới thiệu của đơn vị ra, sau khi người trông cửa kiểm tra cẩn thận thì mới cho bọn họ vào trong.

Từ Ánh Chi vỗ n.g.ự.c thở phào: "Chị còn lo anh ta không cho chúng ta vào, tới lúc đó sẽ rất mất mặt."

Trái lại là Bạch Du lại không cảm thấy lo lắng, cô dẫn Từ Ánh Chi vào trong một cách tự nhiên, hai người giống như mấy bà cụ vào Đại Quan Viên, cảm giác như cặp mắt không thể nhìn tới.

Hàng hóa trong cửa hàng Hữu Nghị rất đầy đủ, có bơ lạc, socola Hershey's, thuốc nhập khẩu, rượu Tây, còn có cả rượu Mao Đài và hàng thủ công mĩ nghệ trong nước, cái gì cũng có.

Quan trọng là chất lượng tốt nhất, đương nhiên là giá cả cũng sẽ vô cùng đắt.

Từ Ánh Chi thấy vậy thì liên tục líu lưỡi không nói nên lời: "Chúng ta xem thôi là được rồi, đừng mua bậy."

Sau khi Bạch Du lượn nửa vòng, cuối cùng cũng thấy quầy bán khăn quàng cổ và khăn lụa, cô vội kéo Từ Ánh Chi qua.

Khăn lụa bày bán trong quầy được làm bằng tơ lụa có chất lượng tốt nhất, màu sắc cũng không đơn giản như những khăn lụa bên ngoài thị trường, có đủ mọi màu sắc, đẹp mà không tầm thường, dù có là Từ Ánh Chi luôn miệng nói đừng mua bậy thì cũng không kiềm được mà nhìn vài lần.

Sau khi Bạch Du xem một vòng quầy xong thì chỉ vào ba cái khăn trong đó: "Phiền cô lấy giúp tôi cái màu xanh sẫm này, màu hồng phấn bên ấy và màu xanh đậm kia ra cho tôi xem."

Nhân viên cửa hàng không nói lời nào, Từ Ánh Chi vội kéo tay Bạch Du, cô ấy nhỏ giọng nói: "Vừa nãy chị có xem giá rồi, một cái giá tận tám đồng

phiếu ngoại tệ, em mua một cái là được rồi, đừng xài tiền bậy bạ."

Cô ấy biết rõ nhà họ Giang không thiếu tiền, lần này Bạch Du kết hôn, ba nhà Giang, Bạch, La cho Bạch Du không ít đồ tốt, có thể nói bây giờ cô là một phú bà nhỏ.

Chương 313: Chương 313

DTV-EBOOK

Chẳng qua là cô vừa bước vào nhà họ Giang mà đã tiêu tiền như nước, nếu để đong thứ ba của nhà họ Giang biết, chắc chắn là sẽ có thành kiến với cô, bây giờ phải xử sự tiết kiệm và quản lý công việc nhà tốt, cho dù không phải thì cũng phải giả bộ.

Bạch Du biết rõ là cô ấy nghĩ cho mình: "Chị Ánh Chi, chị xem chị có thích cái nào không?"

Từ Ánh Chi sửng sốt, sau khi lấy lại tinh thần thì từ chối ngay lập tức: "Đừng nói là em định mua cho chị đấy nhé? Chị không cần đâu, em mua cho mình là được rồi."

Một cái khăn lụa có giá tám đồng, sao cô ấy có thể không biết thẹn mà yêu cầu Bạch Du mua cho mình chứ.

Lúc này, nhân viên cửa hàng đã cầm ba cái khăn lụa ra.

Vừa nhìn là đã biết cái khăn lụa được làm từ vải silk, cầm trong tay mềm mượt tới mức không chịu được, chất rất mỏng, vô cùng mềm mại, sờ vào cảm thấy rất dễ chịu.

Sau khi Bạch Du so sánh xong, cô cầm lấy cái khăn lụa màu xanh đậm có hoa văn lên, buộc cái nơ con bướm trên cổ Từ Ánh Chi, sau đó lấy cái gương trên quầy đặt trước mặt cô ấy rồi nói: "Chị xem có phải là rất đẹp không?"

Ngũ quan của Từ Ánh Chi mạnh mẽ, đeo cái khăn lụa màu xanh đậm vào vô cùng hợp với da cô ấy, còn khiến cô ấy trông có thêm vài phần tao nhã.

Trước đây tính cách của cô ấy khá nhanh nhẹn, từ nhỏ đã vô cùng ngưỡng mộ phụ nữ tao nhã, khi ngắm mình trong gương, ngay lập tức Từ Ánh Chi không dời mắt nổi.

Bạch Du vừa nhìn dáng vẻ của cô ấy thì đã biết cô ấy rất thích.

Ngay sau đó cô cầm lấy cái khăn lụa màu hồng nhạt có hình con thỏ, bông lúa và đóa hoa lên, màu hồng phấn quá tươi mát, khiến người nhìn cũng cảm thấy hơi thở của mùa xuân.

Màu hồng phấn như vậy, cả hai đời cô chưa từng dùng qua.

Đời trước, Giang Khải rất biết cách dùng ngôn ngữ để đả kích cô, phàm là lúc cô ăn diện cho bản thân một chút thì sẽ nói cô không đủ đoan trang.

Sau khi cải cách, dường như lúc trước mọi người đã kiềm chế rất lâu, ước có thể mặc đủ màu sắc lên người bản thân. Giang Khải có thể không nói người khác, Giang Hựu Hàm có thể ăn mặc màu hồng phấn, Lâu Tú Anh có thể mặc quần áo màu đỏ chót, chỉ có cô là không được.

Đời này cô phải dùng màu hồng phấn như thế.

Nghĩ vậy, cô cầm cái khăn lụa màu hồng phấn quàng lên cổ mình, thắt cái nơ con bướm dành riêng cho mình.

Trong lúc cô thắt khăn lụa, nhân viên cửa hàng vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cô, định học lén mánh khóe, nhưng nhìn tới mức hoa mắt cũng không học được.

Sau khi Bạch Du thắt xong, đôi mắt của cô ấy bừng sáng: "Đẹp quá!"

Cái khăn lụa màu hồng nhạt này đã được bày bán trong cửa hàng Hữu Nghị hơn nửa năm rồi nhưng mãi vẫn không thể bán được.

Phần lớn mọi người thích màu xanh sẫm, màu xanh đậm khá trầm ổn, cái khăn lụa màu hồng này quá sống động và ẻo lả nên mãi vẫn không thể bán được.

Chẳng qua là đồng chí nữ trước mặt quá đẹp, ngọt ngào mơ mộng, khiến người ta cảm thấy tiên khí tung bay.

Từ Ánh Chi nghe vậy thì ngẩng đầu lên khỏi gương, vừa nhìn thấy là đôi mắt của cô ấy cũng bừng sáng: "Quả thực là rất đẹp, rất hợp với em."

Bạch Du bước tới phía trước, nhìn bản thân trong gương, cái khăn lụa màu hồng phấn tôn lên làn da đẹp trắng nõn của cô, giống như nụ hoa, khiến người ta không nỡ dời mắt sang chỗ khác.

Cô tháo khăn lụa xuống, đưa cả cái khăn lụa của Từ Ánh Chi cho nhân viên cửa hàng rồi nói: "Tôi lấy ba cái này, phiền cô gói lại giúp tôi."

Từ Ánh Chi cũng thích cái khăn lụa màu xanh đậm đó tới mức không nỡ buông tay: "Chốc nữa chị sẽ trả tiền cho em."

Bạch Du: “Nếu đã tặng cho chị thì chị cứ nhận, lần này em đến đảo Quỳnh Châu không biết tới khi nào mới quay về, sau này còn phải nhờ chị chăm sóc người nhà của em nữa, chị cứ coi cái khăn lụa là quà đút lót sớm cho chị đi.”

Chương 314: Chương 314

DTV-EBOOK

Từ Ánh Chi bị cách nói của cô làm tức cười, dù vậy cô ấy vẫn nhận, nghĩ chốc nữa mình nên mua gì đó để tặng cho cô.

Cái khăn lụa còn lại là Bạch Du mua cho bà nội, khăn lụa màu xanh sẫm hợp với người đã lớn tuổi, không quá ngả ngớn, cũng không quá nặng nề.

Sau khi mua khăn lụa xong, Bạch Du lại mua thêm bốn cái áo nhung, cho cha cô, anh cả, ông Giang và Giang Lâm mỗi người một cái.

Cho dù áo nhung được làm thủ công hay máy móc thì đều là đồ có giá trị, khi cầm trong tay có cảm giác rất khác.

Bạch Du căn cứ vào tuổi tác của bốn người, lựa chọn các kiểu khác nhau, mua bốn cái tốn thêm năm mươi đồng phiếu ngoại tệ.

Bản thân Từ Ánh Chi còn cảm thấy nhức nhối thay cô, luôn miệng lải nhải "Được rồi", "Đừng mua nữa".

Bạch Du lại không nghe lời cô ấy, sau khi dạo thêm nửa vòng nữa, cuối cùng nhìn thấy một bức tranh thêu hai mặt khiến cô vừa gặp đã yêu ở một quầy.

Đó là một tấm bình phong thêu hoa hai mặt kiểu Trung Quốc, phía trên thêu một con gấu trúc ngủ trên cây mai, gấu trúc được thêu rất sống động, thật thà đáng yêu.

Bạch Du vừa nhìn giá, cô thầm líu lưỡi, một bức tranh thêu hai mặt như thế mà có giá tận mười lăm đồng phiếu ngoại tệ.

Cuối cùng cô vẫn mua: "Em định mua để tặng đám cưới của chị và anh cả, bây giờ lại xảy ra chuyện như thế, đám cưới của các chị phải dời lại nên em mua quà tặng trước."

Từ Ánh Chi sửng sốt, mũi chua xót: "Cảm ơn em, Du Du."

Lúc đầu cô ấy định nói căn bệnh kỳ lạ của mình cho Bạch Du nghe, nhưng nghĩ tới việc nhà họ Bạch vừa xảy ra chuyện, Bạch Du lại phải xuất phát tới đảo Quỳnh Châu vào rạng sáng thì cô ấy nuốt lời tới khóe miệng trở vào.

Lúc gần về, Bạch Du mới nhớ mình quên mua đồ cho Niệm Niệm, thế là cô quay lại tầng hai mua một cái váy màu đỏ sậm nhập khẩu cho Niệm Niệm, trên váy có đính trân châu, trông rất mơ mộng, chắc chắn Niệm Niệm sẽ thích.

Một trăm năm mươi đồng phiếu ngoại tệ bị Bạch Du xài hết một trăm đồng.

Chẳng qua là khi bước ra khỏi cửa hàng Hữu Nghị, trong lòng cô lại không cảm thấy buồn tới mức khó chịu nữa.

Quả nhiên phụ nữ phải mua sắm thì mới cảm thấy vui, dùng tiền là chuyện vui sướng nhất trên đời.

Trên đường trở về, bọn cô đi ngang qua nhà hàng Quốc Doanh, hai người bị bánh trứng gà vừa mới ra lò gợi cảm giác thèm ăn. Thế là tới mua hai cái, vừa ăn vừa về đại viện quân khu.

Từ Ánh Chi: "Bánh trứng gà ở đây ngon quá."

Bạch Du cũng gật đầu khen ngợi: "Quả thực là rất ngon."

Bánh trứng gà vừa ra lò có màu vàng tươi, mềm xốp vô cùng, chất mịn nhẫn, vừa cắn một cái là vị trứng đã ngập tràn trongmiệng, chỉ cần ăn một miếng thì sẽ muốn ăn thêm một miếng nữa.

Tiêu tiền và đồ ăn ngon giống như nhau, có thể khiến tâm trạng người ta trở nên vui vẻ.

Khi trở về đại viện quân khu, trên mặt Bạch Du đã không còn chút đau buồn nào nữa.

Bà Bạch thấy cháu gái như vậy, trái tim lo lắng suốt cả buổi tối cũng thả lỏng: "Bé ngoan của bà, cháu phải vui vẻ thì bà nội mới có thể yên lòng được, cháu và Ánh Chi đã đi mua gì vậy?"

Bạch Du lấy đồ ra: "Cháu và chị Ánh Chi tới cửa hàng Hữu Nghị để mua khăn lụa, còn mua cho cha và anh cả mỗi người một cái áo nhung, cháu mua cái khăn lụa này cho bà nội, bà xem có thích không?"

Bà Bạch vừa nghe là đồ mua ở cửa hàng Hữu Nghị, bà không khỏi ngạc nhiên, trong lòng bà vừa vui mừng vì cháu gái hiếu thảo với mình, vừa tiếc tiền: "Chắc chắn là không rẻ có phải không?"

Bạch Du: "Ngay cả cá đù vàng đắt tiền bà nội cũng cho cháu, cháu mua một cái khăn lụa cho bà nội thì có là gì?"

Hai đời, người đối xử tốt với cô nhất không phải cha cô, cũng không phải anh cả, mà là bà nội.

Trong lòng cha cô có đất nước, có công việc, có cả anh hai bị kẻ lừa đảo bắt cóc, thứ mà ông nhớ mong quá nhiều, không có thời gian để quan tâm tới đứa con gái là cô.

Chương 315: Chương 315

DTV-EBOOK

Trong lòng anh cả có chị Ánh Chi nhiều nhất, đối với anh ấy mà nói, đứa em gái là cô cũng chẳng khác nào những thành viên trong nhà.

Chỉ có bà nội, mới là người trong tim trong mắt suy nghĩ cho cô.

Nghĩ vậy, cô ôm bà nội: "Bà nội, cháu không nỡ rời xa bà."

Cái mũi bà Bạch chua sót: "Bé ngoan của bà, bà nội cũng không nỡ rời xa cháu, vừa nghĩ tới việc ngày mai cháu phải đi, trái tim của bà nội đau tới mức không chịu nổi."

Bạch Du: "Bà nội, cháu không đi vào ngày mai, kế hoạch..."

Cô chưa nói xong thì đã thấy anh của cả cô bước từ trong phòng ra, mái tóc rối nùi như ổ gà, sắc mặt tái nhợt khiến người ta lo lắng.

Bạch Du nhíu mày, lo lắng nói: "Anh cả, em nghe chị Ánh Chi nói anh đã không ăn uống cả một ngày rồi, tục ngữ có câu người là sắt, cơm là thép, không ăn không ăn thì không được, anh muốn ăn gì, em đi nấu cho anh."

Vừa dứt câu, Bạch Gia Dương không cảm ơn cô như ngày thường, anh ấy chỉ bình tĩnh nhìn cô bằng đôi mắt tràn đầy tơ máu: "Anh ăn không nổi, anh không giống em."

Lời nói kỳ lạ.

Bạch Du: “Lời của anh là có ý gì? Anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng, tội gì phải kỳ lạ như thế.”

Bạch Gia Dương cười giễu: “Anh kỳ lạ vẫn tốt hơn em không tim không phổi, lòng lang dạ sói!”

Sắc mặt Bạch Du trầm xuống ngay lập tức: “Vậy anh nói xem, em không tim không phổi thế nào, em lòng lang dạ sói thế nào?”

Bà Bạch thấy hai anh em cãi lộn ầm ĩ, lập tức ngăn cản: “Gia Dương, cháu im miệng cho bà! Nếu trong lòng cháu cảm thấy buồn thì ra ngoài chạy vài vòng, chứ đừng có nổi điên ở đây!”

Trong lòng Bạch Gia Dương vốn đau buồn tới mức không thể chịu được, lại thấy bà nội thiên vị Bạch Du, cơn tức giận trong lòng không thể kiềm chế được nữa: “Trong lòng cháu buồn đấy, tại sao cháu lại buồn, còn không phải là do Du Du nó quá đáng à!”

Bà Bạch còn định ngăn cản thì bị Bạch Du chặn lại: “Bà nội, bà đừng xen vào, để anh ấy nói, trái lại cháu muốn nghe xem cháu quá đáng thế nào?”

Bạch Gia Dương đối diện với ánh mặt lạnh lùng của Bạch Du, nhìn đồ đạc vừa mới mua về được đặt trên ghế sô pha, anh ấy vừa thất vọng vừa tức giận: “Anh biết em oán giận mẹ vì mẹ thiên vị Tần Tâm Hủy mà bỏ quên em, anh hiểu sự oán giận trong lòng em nhưng nghĩa tử là nghĩa tận. Dù sao bà ấy cũng nuôi dạy em, thế mà em lại đối xử với bà ấy như vậy? Từ tối qua cho tới bây giờ, em có rơi một giọt nước

mắt nào không? Em có chút đau buồn vì bà ấy không?"

"Em không có! Tối qua em và Giang Lâm thân thân mật mật trước mặt mọi người ở cục công an, không có chút sự tôn trọng nào dành người qua đời, bây giờ lại tới cửa hàng Hữu Nghị mua đồ. Người qua đời là mẹ em đó, không phải kẻ thù của em, dù con ch.ó mình nuôi có mất thì cũng cảm thấy đau buồn một khoảng thời gian. Còn em, em có muốn tự ngắm lại mình trong gương, xem trên mặt mình có chút đau buồn nào không?"

Anh ấy thực sự rất tức giận.

Mẹ anh ấy làm rất nhiều chuyện sai trái nhưng nghĩa tử là nghĩa tận, dù cho bà ta có không tốt thì đó cũng là mẹ của bọn họ nhưng thái độ của Bạch Du làm anh ấy quá thất vọng.

Dáng vẻ không tim không phổi của cô càng khiến đôi mắt anh ấy đau nhói.

Tối qua anh ấy đã cảm thấy vô cùng chướng mắt với cảnh cô và Giang Lâm nắm tay nhau, nhưng khi đó anh ấy quá ngỡ ngàng và đau buồn, thế nên không quan tâm tới bọn họ nhưng vừa rồi khi ở trong phòng anh ấy còn nghe thấy tiếng cười của cô, ngọn lửa trong lòng anh ấy bùng cháy ngay lập tức.

Cô thực sự rất quá đáng!

Bà Bạch tức giận tới mức lồng n.g.ự.c lên xuống kịch liệt: "Bạch Gia Dương, cháu điên rồi có phải không? Du Du là em gái cháu, có người anh cả nào như cháu không? Bây giờ cháu xin lỗi Du Du ngay cho bà!"

Chương 316: Chương 316

DTV-EBOOK

Bạch Gia Dương: “Bà nội, cháu là vì muốn tốt cho nó, bà xem nó từ đầu tới đuôi có giống một đứa con gái không, mẹ nó qua đời, nó ngủ ngon ăn ngon, không có chút đau buồn nào. Người nhà họ Giang thấy nó như vậy, còn nghĩ rằng nhà họ Bạch chúng ta không có giáo dục!”

Bạch Du bình tĩnh nhìn Bạch Gia Dương trước mắt, sau đó nở nụ cười nói: “Nghĩa tử là nghĩ tận, thế giới thật là kỳ lạ, dường như người đó vừa qua đời thì tất cả mọi chuyện mà người đó từng làm khi còn sống có thể được tha thứ ngay lập tức, dù cho có g.i.ế.c người phóng hỏa, dường như cũng được xóa bỏ. Nếu ai không tha thứ thì nghĩa là người đó không tôn trọng người đã khuất, là không có lương tâm.”

“Nhưng lúc bà ta cướp toàn bộ mọi thứ thuộc về em để cho Tần Tâm Hủy, lúc bà ta treo ngược em lên để đánh, lúc bà ta nhốt em trong ngăn tủ, cả lúc bà ta mang theo axit sunfuric trong người tới đám cưới của em. Sao anh không oai phong lẫm liệt đứng ra nói bà ta không có lương tâm? Đúng rồi, bà ta là mẹ anh mà, trên đời không có ai không có cha mẹ, bởi vì bà ta sinh em nuôi em, thế nên em phải chấp nhận tất cả sỉ nhục. đánh đập và không công bằng không điều kiện. Nếu không sẽ là không tim không phổi, lòng lang dạ sói, có đúng không?”

Lâu Tú Anh và Giang Hựu Hàm nói cô không có lương tâm, nói mẹ cô vừa qua đời mà cô vẫn có thể

ăn ngon, cô không cảm thấy buồn chút nào.

Bởi vì cô không quan tâm tới bọn họ, thế nên dù bọn họ có nói thế nào thì bọn họ cũng không thể gây ra tổn thương với cô.

Nhưng Bạch Gia Dương là anh cả của cô, là người cô quan tâm, cô cho rằng anh ấy không hiểu về cô thì cũng không thể nói ra những lời tổn thương cô như thế.

Bạch Gia Dương đối diện với ánh mắt của cô, trái tim run lên, lắp bắp nói: "Anh, anh không có ý đó..."

"Vậy anh có ý gì? Không phải là anh nói, em không tim không phổi, em lòng lang dạ sói, em không biết liêm sỉ nắm tay thân thân mật mật với anh Giang Lâm, trong mắt anh, chẳng lẽ em không phải súc vật không biết liêm sỉ à?"

Nói xong Bạch Du cười haha.

Cười xong hai hàng nước mắt chảy xuống.

Thấy Bạch Du khóc, trái tim bà Bạch như bị đ.â.m một cái, bà cũng không kiềm được nữa mà bước lên cho Bạch Gia Dương một cái tát: "Cháu xin lỗi bé Du ngay!"

Bạch Gia Dương thấy Bạch Du rơi nước mắt, anh ấy cũng luống cuống: "Du Du, em biết mà, anh không ý đó, anh chỉ cảm thấy từ tối qua tới giờ thái độ của em quá lạnh lùng."

Bạch Du lau sạch nước mắt, cô cầm lấy đồ đạc đặt trên ghế sô pha: "Bà nội, cháu về đây."

TBC

Nói xong, cô không nhìn Bạch Gia Dương nữa, xoay người rời khỏi.

Bạch Du đi quá nhanh, khi bà Bạch kịp phản ứng lại thì cô đã đi mất dạng.

Bà đặt m.ô.n.g ngồi lên ghế sô pha, chỉ vào Bạch Gia Dương chửi như tát nước lần nữa: "Tôi thấy anh mới là kẻ lòng lang dạ sói, ngày mai bé Du phải đến đảo Quỳnh Châu rồi, thế mà bây giờ anh lại tổn thương nó như thế, nhọc lòng nó còn mua áo nhung cho anh!"

Bà Bạch là người chỉ còn một bước nữa là vào quan tài, sóng to gió lớn nào mà chưa trải qua.

Thái độ và năng lực chịu đựng của mỗi người khi đối diện với tai nạn và thất bại không giống nhau, khi đối diện với chuyện người thân qua đời, có rất nhiều người khóc tới mức thấu nát tâm can, hoặc không ăn không uống để thể hiện sự đau buồn và không nỡ đối với người qua đời.

Chẳng qua là cũng có vài người không khóc không đau buồn nhưng không đồng nghĩa với việc bọn họ không đau buồn, chỉ là bọn họ vẫn chưa kịp phản ứng, mãi cho tới khi bọn họ nhìn thấy đồ đạc người thân đã từng dùng qua, vào một đêm khuya vắng người thì bọn họ mới kịp nhận ra rằng người này đã vĩnh viễn rời xa bọn họ. Lúc này bọn họ mới có thể khóc tới mức thấu nát tâm can.

Chương 317: Chương 317

DTV-EBOOK

Thế nên bà mới cảm thấy thái độ của bé Du không có vấn đề.

Còn chưa nói tới cách Tần Chính Nhân đối xử với bé Du, ngay vào dịp đám cưới cũng không tha cho bé Du. Nếu không phải Giang Lâm đã chuẩn bị từ trước thì nói không chừng bé Du đã bị bà ta hủy hoại rồi, đối với loại mẹ như thế, cô không buồn thì có gì đáng lên án chứ?

Người khác có thể trách móc Bạch Du nhưng là người nhà của cô, không làm chỗ dựa cho cô thì thôi, còn chỉ về phía cô mắng cô không tim không phổi.

Bà Bạch càng nghĩ càng tức giận: "Ngày mai sau khi bé Du đi, tôi sẽ dẫn Niệm Niệm trở về Thiên Tân! Cái nhà này, tôi không thể ở được nữa!"

Nói xong bà không nhìn Bạch Gia Dương lấy một lần, bà cầm đồ Bạch Du mua cho bà và Niệm Niệm quay về phòng.

Trong phòng lập tức trở nên im lặng.

Đúng lúc này, Từ Ánh Chi tới, cô ấy nhìn xung quanh căn phòng, sau đó hỏi Bạch Gia Dương: "Du Du đâu rồi?"

Bạch Gia Dương chán chường ngồi xuống ghế sô pha: "Đi rồi."

Từ Ánh Chi ngạc nhiên: “Sao lại đi nhanh như vậy? Vừa rồi em ấy nói muốn ở lại làm bữa tối cho mọi người, rạng sáng nay em ấy phải lên đường tới đảo Quỳnh Châu, em ấy nói không nỡ xa mọi người, sao lại thay đổi ý định đột ngột như vậy?”

Bạch Gia Dương chợt ngẩng đầu lên: “Em nói gì? Đêm nay Du Du phải đi rồi?”

Từ Ánh Chi lại càng ngạc nhiên: “Đúng vậy, lẽ nào em ấy không nói cho mọi người à? Kế hoạch của Giang Lâm có thay đổi, thế nên đêm nay phải lên đường trước thời hạn.”

Bạch Gia Dương như bị rút sạch sức sống: “Anh mắng em ấy đi mất rồi.”

Nghe anh ấy nói vậy, Từ Ánh Chi mở to miệng: “Anh mắng Du Du? Tại sao anh lại mắng em ấy, em ấy không chỉ mua áo nhung cho anh, em ấy còn tặng khăn lụa cho em, còn tặng một bức tranh thêu hai mặt cho đám cưới của chúng ta nữa, rốt cuộc là tại sao anh lại mắng em ấy?”

Bạch Du tặng bọn họ nhiều đồ như vậy, trong lòng cô ấy cảm thấy rất áy náy, thế nên khi vừa tới nhà, cô ấy đã nói với mẹ, sau đó hai người bắt đầu thu thập đặc sản, chuẩn bị thêm ít đồ có thể ăn trên xe lửa, định bụng chốc nữa gặp mặt sẽ đưa cho Bạch Du.

Nhưng cô ấy không ngờ được rằng Bạch Du lại bị Bạch Gia Dương mắng đi mất.

Trong lòng Bạch Gia Dương đau xót, cảm giác hối hận dâng lên như dời núi lấp biển, gần như bao phủ lấy cả người anh ấy: “Anh ở trong phòng nghe thấy

chuyện em ấy đến cửa hàng Hữu Nghị để mua đồ, còn vừa nói vừa cười, thế nên anh đã nói em ấy không có lương tâm."

Từ Ánh Chi nổi cơn tam bành ngay lập tức: "Đến cửa hàng Hữu Nghị mua đồ thì làm sao? Em cũng đi đó, có phải anh muốn mắng cả em không?"

Bạch Gia Dương: "Anh không có mà, anh chỉ cảm thấy vào ngay lúc này, nếu em ấy thể hiện chút đau buồn thì sẽ khiến người ta cảm thấy thoải mái."

Từ Ánh Chi bật cười: "Thế nên vì để người ta cảm thấy thoải mái, em ấy phải khóc tới mức c.h.ế.t đi sống lại. Tốt nhất là không ăn không uống, giống như anh vậy, phải sống không bằng chết, để người ta quan tâm anh, lo lắng anh nghĩ luẩn quẩn trong lòng nên luôn ở bên cạnh anh thì mới được coi là đau buồn đúng không? Bạch Gia Dương, tại sao trước đây em lại không biết anh là loại người như vậy chứ, em cũng không còn gì để nói với anh nữa!"

Nói xong, cô ấy không thèm nhìn Bạch Gia Dương, quay đầu bỏ đi.

Cô ấy thực sự không ngờ Bạch Gia Dương lại trách mắng Bạch Du vì lý do đó, chuyện Tần Chính Nhân đến đám cưới của cô để gây chuyện vẫn còn rành rành ở ngay trước mắt, Tần Chính Nhân quá đáng với Bạch Du như vậy, cô không đau buồn thì sao?

Hơn nữa cô ấy có thể cảm nhận được là Bạch Du có đau buồn, chỉ là cô không để lộ ra ngoài mà thôi.

Hơn nữa, lẽ nào phải khóc lớn, không ăn không uống thì mới được xem là hiếu thảo?

Chương 318: Chương 318

DTV-EBOOK

Khi bà nội cô ấy qua đời, cha cô ấy không khóc, bình tĩnh lo chuyện tang ma cho bà nội, khi đó có không ít người nói cha cô ấy không có lương tâm, thậm chí ngay cả cô ấy cũng có suy nghĩ như vậy.

Nhưng vào một ngày nọ, cô ấy nhìn thấy cha cô ấy cầm ảnh bà nội để nói chuyện, nói được một lúc thì bật khóc, lúc đó cô ấy mới biết rằng, không phải là cha cô ấy không đau buồn, ông ấy chỉ đặt sự nhớ thương ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng.

Đối với vài người mà nói, người thân qua đời, không phải là một cơn mưa như trút nước, mà là cơn mưa kéo dài đằng đẵng trong cuộc đời.

Trong phòng khách lại rơi vào im lặng lần nữa.

Ánh chiều tà của mặt trời lặn chiếu xuyên qua ô cửa sổ, trong phòng lạnh lẽo buồn tẻ.

Bạch Gia Dương nhìn áo nhung được đặt trên ghế sô pha, càng nhìn càng đau lòng, anh ấy chợt đứng lên, chạy ra ngoài.

***

Bên nhà họ Bạch náo loạn, bên nhà họ Giang lại càng náo loạn hơn nữa.

Lâu Tú Anh té xỉu không phải là chuyện lớn, sau khi tới bệnh viện, dưới sự giúp đỡ của bác sĩ và y tá, chẳng mấy chốc bà ta đã tỉnh lại.

Nhưng chuyện của Giang Hựu Hàm lại rất phiền phức.

Nhà họ Giang lo cô ta thực sự có thai trước khi có chồng, thế nên đã tới bệnh viện của một người quen, để người quen lén sắp xếp chuyện kiểm tra.

Vừa kiểm tra xong, cũng chứng minh chuyện Giang Hựu Hàm thực sự mang thai.

Một tiếng "Bốp" vang lên, Lâu Tú Anh tát vào mặt Giang Hựu Hàm: "Mày, cái đồ không biết liêm sỉ, sao mày có thể làm như vậy? Rốt cuộc thằng súc sinh đó là ai? Nói ra mau!"

Bà ta cho rằng con gái chỉ có chút buông thả nhưng vẫn nghe lời bà ta.

Bà ta thực sự nghĩ rằng cả cái nhà này đã nằm trong lòng bàn tay bà ta, nhưng thực tế lại cho bà ta một cái bạt tai thật mạnh.

Có thai trước khi có chồng!

Sáu chữ này khiến bà ta hoa mắt chóng mặt, ước có thể ngất xỉu thêm lần nữa!

Chẳng qua là bà ta càng căm thù thằng đàn ông đó, bà ta cảm thấy chắc chắn là do thằng đàn ông đó đã quyến rũ Giang Hựu Hàm nên mới khiến cô ta làm ra chuyện hồ đồ như thế.

Giang Hựu Hàm bị cái tát làm ngơ ngác, khuôn mặt nóng bừng, nước mắt chảy ra ngay lập tức: "Mẹ, mẹ đánh con! Mẹ chưa bao giờ đánh con!"

Lâu Tú Anh tức giận tới mức lồng n.g.ự.c phập phồng lên xuống: “Tao đánh c.h.ế.t mày còn được! Mày còn không mau nói, thằng súc sinh đó tên gì, đơn vị nào, nhà ở đâu?”

Nếu bà ta không chỉ có một đứa con gái, nếu không phải ở đây vẫn còn có người nhà họ Giang thì bà ta thực sự muốn tát c.h.ế.t cô ta!

Giang Hựu Hàm bị dáng vẻ của mẹ cô ta dọa sợ: “Con không nói, chắc chắn là sau khi con nói mẹ sẽ đánh c.h.ế.t anh ấy.”

Giang Hựu Hàm dám chắc rằng mẹ cô ta sẽ không nỡ đánh cô ta, nhưng nếu bà ta biết sự tồn tại của Lương Thiên Vũ thì khó mà nói.

Hơn nữa với điều kiện của nhà Lương Thiên Vũ, khi mẹ cô ta biết, có lẽ sẽ không chỉ đánh c.h.ế.t một mình Lương Thiên Vũ, đoán chừng còn có đứa con gái ruột là cô ta nữa.

Nghĩ vậy, cô ta rụt cổ lại.

Mọi người: “…”

Từng thấy kẻ ngu nhưng chưa thấy ai ngu như thế.

Tới nước này rồi mà cô ta không tự lo cho mình, trái lại còn suy nghĩ cho thằng súc sinh đó, thực sự không biết phải nói cô ta thế nào nữa.

Lâu Tú Anh tức giận tới mức sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, bà ta cầm lấy cái gối đầu trên giường bệnh đập vào mặt Giang Hựu Hàm: “Mày không nói có đúng không, vậy tao đánh c.h.ế.t mày! Đánh c.h.ế.t cái đồ không biết liêm sỉ nhà mày!”

Nếu như chuyện này lọt ra bên ngoài, không chỉ có tiếng tăm cả đời của Giang Hựu Hàm bị hủy hoại, mà cả dòng thứ ba của bọn họ cũng không thể ngóc đầu lên được.

Giang Khải Bang cũng sẽ mắng bà ta dạy dỗ con gái không tốt, nói không chừng tới khi đó đơn vị làm việc của bà ta cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Chương 319: Chương 319

DTV-EBOOK

Lâu Tú Anh càng nghĩ càng tức, sức lực trên tay cũng dần mất khống chế.

Giang Hựu Hàm la hét vừa né tránh vừa cầu xin tha thứ: "Aaa… Đau quá mẹ ơi, mẹ đừng đánh nữa mà…"

Chẳng qua là Lâu Tú Anh đã đánh mất lý trí.

Tuy gia cảnh của bà ta không được tốt nhưng bà ta từng bước trèo lên trên bằng sự cố gắng của mình, thế nên mới leo được đến vị trí cao khiến người ta ngưỡng mộ này.

Bà ta không có cách nào cho phép một sai lầm lớn như Giang Hựu Hàm xuất hiện trong cuộc đời của mình, bà ta không có cách nào để bản thân trở thành đối tượng khiến mọi người cười nhạo.

Bà ta càng nghĩ càng tức, dùng gối đầu trong tay đập "bịch bịch bịch" vào người Giang Hựu Hàm.

Ngay từ đầu Chu Thái Vân cho rằng dùng gối đầu đánh sẽ không c.h.ế.t người nên không ngăn cản, dù sao xảy ra chuyện lớn như vậy, ai mà không tức giận cho được, dù sao vẫn nên để Lâu Tú Anh trút giận ra ngoài.

Hơn nữa, mặc dù bọn họ là chị em dâu nhưng ngày thường Lâu Tú Anh cao hơn bọn họ một bậc, bây giờ bà ấy lên tiếng, bà ta không chỉ không cảm

kích, bà ấy còn có thể bị bà ta coi là đang xem chuyện cười của mình nữa.

Nhưng mắt thấy Lâu Tú Anh càng ngày càng mất lý trí, bà ấy lo rằng sẽ gặp chuyện chẳng lành. Thế là bà ấy vội lên tiếng: "Tú Anh, đừng đánh nữa, nếu đánh nữa sẽ xảy ra chuyện đấy."

Lâu Tú Anh đang tức giận, ai nói gì cũng không lọt vào tai bà ta: "Gặp chuyện không may thì càng tốt, hôm nay em phải đánh c.h.ế.t cái đồ không biết liêm sỉ này mới được!"

Giang Hựu Hàm bị mẹ cô ta đánh tới mức kêu la ầm ĩ, lại nghe mẹ cô ta trái một câu "không biết liêm sỉ", phải một câu "không biết nhục", nhất thời cũng tức giận, dùng sức đẩy mẹ cô ta ra, sau đó nhảy xuống giường bệnh để chạy trốn.

Ai ngờ cô ta bị vướng cái chăn trên giường, trọng tâm cả người không vững, đầu đập xuống đất.

Chu Thái Vân sợ tới mức mở to mắt: "Cẩn thận..."

Bà ấy nhào tới muốn ôm lấy Giang Hựu Hàm nhưng Lâu Tú Anh lại đứng phía trước bà ấy, vừa chậm trễ một chút là đã không kịp, mọi người ở đây mở to mắt nhìn đầu Giang Hựu Hàm chạm đất trước tiên, tạo nên một tiếng rầm.

"Trời ơi, máu! Chảy m.á.u rồi! Mau gọi bác sĩ qua đây!"

Chu Thái Vân nhận ra chỗ không đúng trước tiên, bà ấy nhìn thấy m.á.u tươi chảy ra từ tóc của Giang Hựu Hàm, nháy mắt đã nhiễm đỏ mặt đất, đôi mắt Giang Hựu Hàm nhắm lại, cô ta đã mất ý thức.

Những người khác trong nhà họ Giang cũng bị dọa sợ, sau khi ngơ ra thì có người chạy ra ngoài gọi bác sĩ.

Lâu Tú Anh giật mình, gối đầu trong tay lắc lư trên không trung vài cái, ngay sau đó rơi xuống đất.

Giây sau, bà ta nhào tới giống như người điên, ôm lấy và lắc Giang Hựu Hàm đang nằm trên mặt đất: "Hàm Hàm, Hàm Hàm con sao thế? Hàm Hàm, con đừng làm mẹ sợ, mẹ không đánh con nữa đâu, Hàm Hàm!"

Bà ta chỉ tức giận quá mà thôi, bà ta thực sự không muốn đánh c.h.ế.t cô ta.

Con gái là do bà ta mang thai mười tháng sinh ra, vả lại còn là m.á.u mủ duy nhất của bà ta nữa, sao bà ta có thể thực sự đánh c.h.ế.t cô ta được.

Chẳng qua là do bà ta quá tức giận và thất vọng thôi, nhất là lúc thấy cô ta còn muốn che chở cho thằng đàn ông c.h.ế.t tiệt kia, thế nên bà ta mới mất lý trí.

Chẳng mấy chốc bác sĩ đã tới, thấy Lâu Tú Anh ôm và lắc một "người đầy máu", bác sĩ tức giận tới mức giậm chân: "Bà còn không mau buông người bệnh xuống, bà muốn lắc c.h.ế.t cô ấy à?"

Vết thương ở đầu là nơi không được đụng vào nhất, nói không chừng đã bị chấn động não, bà ta còn dùng sức lắc như vậy, lắc cái quỷ!

Chẳng mấy Giang Hựu Hàm đã được đẩy vào phòng cấp cứu.

Sau khi cô ta được đẩy đi, mọi người trong nhà họ Giang mới nhìn thấy chỗ cô ta vừa nằm có hai vũng

máu.

Chương 320: Chương 320

DTV-EBOOK

Người từng mang thai đều biết, ba tháng đầu khi mang thai rất dễ sinh non, vừa rồi Giang Hựu Hàm ngã xuống dưới mạnh như vậy, e rằng đứa bé trong bụng không thể giữ được nữa.

Lâu Tú Anh cũng nghĩ tới khả năng này.

Chẳng qua là bà ta lại không thấy chút lo lắng nào, trái lại còn cảm thấy rất tốt.

Mặc dù không biết người đàn ông qua lại với Giang Hựu Hàm là ai, nhưng đối với sự hiểu biết của bà ta về con gái, chắc chắn đối phương không phải là người ra gì. Nếu không thì với tính cách của con gái thì cô ta đã đưa đối phương về nhà, sau đó khoe khoang khắp nơi.

Nguyên do mà cô ta lén giấu, mười phần thì có tám chín phần là gia thế của người đàn ông đó không được tốt, không chỉ không tốt, thậm chí có thể là rất tệ, thế nên cho tới tận nước này rồi, cô ta vẫn không dám nói ra.

Nếu vậy, tốt nhất là không nên giữ lại đứa bé đó.

Cho dù thế nào bà ta cũng không thể để Giang Hựu Hàm gả cho một thằng quỷ nghèo không có gia thế!

Nếu đứa bé đó không còn nữa, lúc ấy bọn họ sẽ lén lút tìm thằng đàn ông đó dạy dỗ một trận, rồi cảnh cáo cậu ta sau này không được phép tìm con gái của

bọn họ nữa. Những người khác vẫn chưa biết, cứ vậy, bà ta có thể giấu nhẹm chuyện này.

Tới khi đó bà ta sẽ… Tìm một người có gia thế và bối cảnh tốt để gả con gái, sau này còn ai biết chuyện cô ta từng mang thai nữa chứ.

Lâu Tú Anh càng nghĩ càng cảm thấy đây là biện pháp tuyệt vời.

Chẳng mấy chốc, bà ta quyết định xong biện pháp, tốt nhất là Giang Hựu Hàm sinh non, nếu như không sinh non, vậy tuyệt đối đứa bé đó không thể được sinh ra đời.

Nhưng, quả thực là Giang Hựu Hàm đã sảy thai, đứa bé không giữ lại được nữa.

Đồng thời thứ không giữ lại được, còn có năng lực sinh sản của Giang Hựu Hàm.

Bác sĩ nói sau này Giang Hựu Hàm rất khó mang thai, dù cho có mang thai thì đứa bé cũng không thể giữ được.

Hai chân Lâu Tú Anh mềm nhũn, đặt m.ô.n.g ngồi sụp xuống đất.

Tiêu rồi.

Tất cả tiêu rồi.

***

Bạch Gia Dương gặp Giang Lâm trở về từ bên ngoài ở cửa tứ hợp viện.

Giang Lâm lập tức nhận ra anh ấy có chỗ không đúng: “Anh chạy tới nổi mồ hôi chảy đầy đầu, rốt

cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Gia Dương chột dạ không dám nhìn thẳng vào mắt Giang Lâm, nhưng anh ấy là đàn ông, không có tính giấu giếm những việc mình đã làm: "Vừa rồi Du Du về nhà mẹ đẻ, anh không phân biệt trắng đen mà mắng em ấy một trận, em ấy bị anh mắng bỏ về, anh lo em ấy xảy ra chuyện, thế nên mới tới đây để xem."

Ánh mắt Giang Lâm lạnh xuống trong nháy mắt, anh bình tĩnh nhìn Bạch Gia Dương: "Tốt nhất là anh nên cầu nguyện Du Du không sao."

Nói xong anh bước vào tứ hợp viện.

Anh hỏi bảo mẫu mới tới trước, hỏi cô ấy có thấy Bạch Du về không.

Bảo mẫu vẫn luôn bận rộn việc trong phòng bếp nên không biết, nhưng chú Vương lại biết.

"Du Du đã về từ nửa tiếng trước rồi, sau khi về thì đi thẳng vào phòng luôn."

Lúc đó chú Vương đã cảm thấy Bạch Du có chỗ không đúng, không chào ông ấy, cũng không nhìn ông ấy, trực tiếp lướt qua ông ấy.

Thì ra là chịu ấm ức ở nhà mẹ đẻ, không trách được.

Nghĩ vậy, chú Vương nhìn về phía Bạch Gia Dương đầy quở trách.

Ông ấy cảm thấy đứa bé Bạch Du vừa ngoan ngoãn vừa lễ phép, khi làm đồ ăn ngon còn làm thêm một phần cho ông ấy. Cho dù cô có thực sự làm sai thì đêm nay cô cũng phải đến đảo Quỳnh Châu với

Giang Lâm, vì lẽ đó mà Bạch Gia Dương không nên mắng cô vào ngay thời điểm này.

Giang Lâm nghe Bạch Du đã về phòng, anh vội xoay người chạy tới phòng nghỉ.

Ngày thường để tới chỉ tốn năm phút, nay anh chỉ tốn một phút là đã chạy tới phòng nghỉ.

Căn phòng không khóa, đẩy là cửa đã mở ra.

Nhưng Bạch Du không có ở trong phòng.

Chương 321: Chương 321

DTV-EBOOK

Chẳng qua là khăn lụa và áo nhung mà cô mua được đặt gọn gàng trên ghế.

Bạch Gia Dương chậm nửa nhịp mới đuổi kịp, thấy căn phòng trống rỗng, anh ấy sốt ruột hỏi: “Du Du đâu rồi? Không phải chú Vương nói em ấy đã về phòng rồi ư?”

Giang Lâm lạnh lùng liếc nhìn anh ấy, xoay người tới những phòng khác để tìm người.

Chẳng qua là mấy người tìm kiếm khắp nơi trong tứ hợp viện vẫn không tìm thấy bóng dáng của Bạch Du.

Giang Lâm: “Chú Vương, chú chắc chắn là sau khi Du Du về thì không có ra ngoài nữa phải không?”

Chú Vương gật đầu: “Chú chắc chắn, vì chú vẫn luôn cắt sửa cây cối ở cửa, nếu có người ra vào thì chắc chắn chú là người biết đầu tiên.”

Ngày thường ông ấy ngoài việc làm tài xế cho ông chủ, còn giúp chăm sóc cây cối trong sân.

Bạch Du đã về từ nửa tiếng trước, sau khi về thì đi thẳng vào phòng, sau đó vẫn luôn không ra ngoài.

Giang Lâm nhíu mày lại.

Nếu chú Vương đã chắc chắn Bạch Du vẫn còn ở trong tứ hợp viện, mọi người chỉ có thể tìm kiếm khắp tứ hợp viện một lần nữa.

Chẳng qua là vẫn không tìm thấy bóng dáng của Bạch Du.

Bạch Gia Dương tìm kiếm tới mức chảy mồ hôi đầy đầu, trong lòng nóng như lửa đốt, càng cảm thấy hối hận vô cùng: "Tất cả là tại anh, nếu anh không mắng em ấy thì em ấy cũng sẽ không trốn."

Giang Lâm mặt không đổi sắc nhìn anh ấy: "Anh vừa nói Du Du trốn?"

Bạch Gia Dương gật đầu áy náy: "Khi còn bé Du Du có một thói quen, trước đây mỗi khi em ấy chịu ấm ức ở nhà thì sẽ lén trốn."

Chẳng qua là anh ấy không ngờ bây giờ Du Du đã trưởng thành rồi nhưng vẫn còn thói quen trốn để người ta đi tìm.

Chú Vương vừa nghe xong, ông ấy trợn mắt dữ tợn nhìn anh ấy một lần nữa.

Người ở nhà họ Bạch khiến Du Du chịu ấm ức, chắc chắn là Tần Chính Nhân, mẹ của cô.

Sắc mặt Giang Lâm trầm như nước: "Khi còn nhỏ Du Du trốn ở đâu?"

Bạch Gia Dương suy nghĩ một lúc: "Khi đó em ấy còn nhỏ, người trong nhà luôn nói em ấy không được ra ngoài một mình, thế nên bình thường em ấy sẽ trốn trong cái tủ ở nhà."

Trong nhà chỉ có mấy cái tủ, thế nên rất dễ tìm.

Chẳng qua là bây giờ Du Du đã lớn rồi, anh ấy không nghĩ cô sẽ trốn trong tủ, chưa kể tủ của nhà

họ Giang không đủ chứa một người trưởng thành, vả lại làm vậy cũng có chút ngây thơ.

Anh ấy cảm thấy chắc là Bạch Du đã chạy tới chỗ khác để trốn, nói không chừng là cô đã lén trèo tường ra ngoài.

Anh ấy định nói ý nghĩ của mình cho Giang Lâm nghe, nào ngờ giây sau anh ấy đã ăn một đ.ấ.m của Giang Lâm.

Khuôn mặt Bạch Gia Dương bị đánh nghiêng, còn nếm được mùi m.á.u tươi trong miệng.

“Anh không xứng làm anh của Bạch Du!”

Giang Lâm lạnh lùng thốt ra lời này, sau đó xoay người chạy tới phòng nghỉ.

Giang Lâm vào phòng một lần nữa.

Anh nhìn lướt qua cái tủ đặt ở giữa phòng, cuối cùng đi về phía cái tủ quần áo, sau đó vươn tay mở cái tủ ra…

Thì thấy Bạch Du cuộn tròn trong cái tủ bằng một tư thế vặn vẹo, sắc mặt trắng bệch.

Bạch Gia Dương và chú Vương vào trễ một bước, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bọn họ sợ tới mức sắc mặt không còn chút máu.

Ngăn tủ không lớn, miễn cưỡng mới có thể chứa nổi một đứa bé lớn mười mấy tuổi, Bạch Du cao gần một mét bảy, nếu muốn chui vào ngăn tủ nhỏ như vậy, tay chân chỉ có thể vặn vẹo thành đường cong kỳ lạ.

Không biết là cô có khó chịu không nhưng người xem cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc này, đôi mắt của cô nhắm chặt, trên lông mi dài rậm vẫn còn đọng lại nước mắt chưa khô, sắc mặt trắng bệch như thể m.á.u cả người đã bị rút khô, vừa nhìn đã khiến lòng người đau vô cùng.

Chú Vương là người từng ra chiến trường, trải qua vô số sóng to gió lớn, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, khóe mắt của ông ấy ửng đỏ lên.

Chương 322: Chương 322

DTV-EBOOK

Bạch Gia Dương bị dọa sợ, cơ thể lùi về sau vài bước theo bản năng, không biết đụng trúng thứ gì, anh ấy ngồi sụp xuống đất.

Anh ấy không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Mẹ đột ngột qua đời tạo nên đả kích quá lớn với Bạch Gia Dương, thậm chí anh ấy còn không kịp gặp mặt bà ta lần cuối, thế nên chuyện đó đã trở thành cái gai trong lòng anh ấy.

Do đó khi anh ấy nhìn thấy Bạch Du không có chút đau buồn nào, trái lại còn nắm tay Giang Lâm ở trước mặt mọi người, lại có thời gian để đến cửa hàng Hữu Nghị để mua đồ, ngay lập tức anh ấy bị nhóm lửa giận.

Bạch Gia Dương biết Bạch Du oán trách trong lòng nhưng anh ấy cảm thấy cha mẹ vẫn là cha mẹ, cho dù có sai thì bây giờ bà ta cũng đã qua đời, anh ấy cảm thấy nên xóa bỏ mọi chuyện. Thế nên anh ấy mới thất vọng và tức giận như vậy, thế nên mới không thể kiềm chế được mà nói những lời quá đáng với cô.

Anh ấy không ngờ sẽ tạo nên kết quả thế này.

Khi còn nhỏ, Bạch Du cũng trốn trong ngăn tủ nhưng khi đó cơ thể cô nhỏ nhắn, Bạch Gia Dương

không cảm thấy kỳ lạ khi cô trốn trong ngăn tủ, thế nên anh ấy luôn không coi đó là vấn đề.

Nhưng vào lúc này, khi nhìn thấy Bạch Du tay chân vặn vẹo trốn trong ngăn tủ, lông tơ cả người anh ấy nổi lên.

Một tiếng "bốp" vang lên, anh ấy tự cho mình một bạt tay.

Chẳng qua là vào lúc này không có ai quan tâm tới anh ấy cả, Giang Lâm ngồi xuống, anh dịu dàng chuyển Bạch Du ra khỏi ngăn tủ.

Trong suốt quá trình này, lông mi của Bạch Du chỉ run rẩy vài cái, chứ không tỉnh lại.

Chú Vương lo lắng nói: "E rằng Du Du đã ngất rồi, phải mau chóng đưa con bé đến bệnh viện, chú sẽ đi lái xe ra ngay."

Nói xong ông ấy xoay người chạy vội xuống lầu.

Ngăn tủ quá nhỏ, Giang Lâm sợ làm cô đau nên mất rất nhiều công sức mới đưa cô ra khỏi ngăn tủ một cách nguyên vẹn.

Anh như nhặt được vật quý báu.

Giang Lâm ôm chặt Bạch Du trong lòng, sau đó đứng lên, ôm Bạch Du chạy vội xuống dưới lầu.

Bạch Gia Dương thấy anh ôm Bạch Du ra ngoài, ngay sau đó anh ấy vội bò dậy khỏi mặt đất, theo sau Giang Lâm chạy ra ngoài.

Bảo mẫu mới tới họ Lâm, mọi người gọi cô ấy là chị Lâm.

Vừa nãy cô ấy cũng giúp tìm kiếm Bạch Du, lúc này khi nhìn thấy Giang Lâm ôm Bạch Du đã ngất xỉu chạy xuống, cô ấy cũng sợ vô cùng: "Xảy ra chuyện gì vậy? Tôi có cần báo cho ông chủ biết không?"

Giang Lâm nhìn cô ấy một cái: "Tạm thời thì không cần, nhưng phiền chị thông báo cho người nhà họ Bạch tới bệnh viện nhân dân."

Chị Lâm vội đáp được.

Giang Lâm nói xong thì ôm Bạch Du ngồi vào ghế sau.

Trong nháy mắt khi cửa xe đóng lại, Bạch Gia Dương mở cửa xe trước ra.

Giang Lâm nói bằng giọng lạnh lùng: "Cút xuống."

Bạch Gia Dương: "Giang Lâm, em để anh đi theo đi, anh biết anh sai, anh muốn xin lỗi Du Du khi em ấy tỉnh lại."

Anh ấy thực sự hối hận.

Bạch Gia Dương rất yêu thương cô em gái Du Du này, từ nhỏ tới lớn, anh ấy chưa bao giờ tức giận với cô, cũng chưa từng đánh chửi cô, khi mẹ anh ấy mua kẹo trái cây cho anh ấy, anh ấy còn lén cho Du Du.

Bạch Gia Dương không biết tại sao mình lại nói những lời như thế với Du Du, anh ấy thực sự bị ma quỷ xui khiến.

Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, anh ấy muốn quay ngược trở lại để bóp c.h.ế.t bản thân!

Ánh mắt Giang Lâm lạnh thêm vài phần: "Đừng để tôi nói lại lần thứ hai."

Đối diện với đôi mắt của Giang Lâm, trước mặt như có một luồng áp lực vô hình nhào tới.

Cuối cùng Bạch Gia Dương trơ mắt nhìn xe ô tô biến mất trước mặt mình.

Anh ấy suy sụp tinh thần đứng ngay tại chỗ, trái tim như bị đào một cái lỗ.

***

Trong bệnh viện nhân dân.

Sau khi bác sĩ Trịnh kiểm tra cho Bạch Du xong thì đưa ra một đáp án bất ngờ.

Chương 323: Chương 323

DTV-EBOOK

"Bệnh nhân chỉ ngủ thiếp đi thôi, không phải ngất xỉu."

Lông mày Giang Lâm nhíu lại: "Ngày thường cô ấy ngủ không sâu, chỉ một tiếng động nhỏ là sẽ tỉnh giấc, nếu là ngủ, vậy tại sao vẫn không tỉnh lại?"

Chú Vương đứng bên cạnh gật đầu.

Dáng vẻ của Du Du không giống như ngủ thiếp đi, vừa nãy lúc đưa cô ra khỏi ngăn tủ, cả lúc được Giang Lâm ôm tới bệnh viện nữa, nếu thực sự là ngủ thiếp đi thì phải bị đánh thức từ lâu rồi.

Bác sĩ Trịnh đẩy mắt kính trên mũi: "Lúc còn trẻ, ông nội của tôi từng tới nước Anh học qua tâm lý học, ông ấy nói người trong tình trạng sợ hãi cực độ, phần lớn sẽ khóc lóc và la lối nhưng cũng có phần ít người có hành động khác với người thường, có lẽ là đồng chí Bạch thuộc về phần ít người đó."

Sợ hãi và đau buồn cực độ khiến cơ thể cô khởi động cơ chế bảo vệ bản thân, khiến cô bước vào giấc ngủ sâu, bây giờ rất khó đánh thức cô khỏi giấc ngủ.

Giang Lâm: "Vậy cô ấy sẽ ngủ như thế trong bao lâu?"

Bác sĩ Trịnh lắc đầu: "Tôi cũng không biết, vả lại tôi cũng không biết quá rõ về tình trạng và kiến thức của căn bệnh này, e rằng không có cách nào để giúp các cậu."

Trong nước không coi trọng tâm lý học, thậm chí mọi người còn không biết tới khái niệm này, cũng không chấp nhận tâm bệnh là một loại bệnh.

Khi ấy ông nội của anh ấy chỉ làm nghề kiêm nhiệm, không nghiên cứu sâu, sau khi về nước loạn trong giặc ngoài, tài liệu lịch sử ông ấy mang về nước cũng bị mất trong lúc chiến tranh loạn lạc.

Thế nên anh ấy chỉ nghe ông nội của mình kể vài ví dụ tiêu biểu về tâm lý học, còn cách chữa trị ra sao thì anh ấy không biết.

“Nếu có thể đến Hồng Kông, có lẽ sẽ có chuyên gia và bác sĩ giúp được các anh về phương diện này.”

Chẳng qua là với tình hình bây giờ, muốn đến Hồng Kông nói thì dễ làm thì khó.

Nghe bác sĩ Trịnh nói vậy, trong phòng bệnh im lặng vài giây.

Giang Lâm quay đầu nhìn Bạch Du đang nằm trên giường bệnh, ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ, chiếu lên trên khuôn mặt của cô, nhuộm lông mi và lông tơ trên mặt của cô trở thành màu vàng nhạt, lông mi vừa dài vừa rậm rủ xuống tạo thành một cái bóng nhỏ.

Cô ngủ sâu rất sâu, dường như sẽ mở mắt bất cứ lúc nào, nhìn anh bằng đôi mắt trong trẻo và sạch sẽ.

Chú Vương nghe không hiểu những lời bác sĩ Trịnh nói, nhưng ông ấy nghe hiểu một điều, đó là Bạch Du bị bệnh.

Hơn nữa còn không phải là bị bệnh bình thường.

Nghĩ vậy, ông ấy không kiềm được mà cảm thấy đau lòng: "Tại sao lại như vậy, đang yên lành sao lại thành ra thế này?"

Bác sĩ Trịnh còn có chuyện bận, bảo bọn anh có chuyện thì nói y tá tới tìm anh ấy, sau đó xoay người rời khỏi.

Bác sĩ Trịnh vừa rời khỏi, người nhà họ Bạch đã tới.

Ngoài bà Bạch và Bạch Phi Bằng ra, còn có Bạch Gia Dương.

Bạch Gia Dương vừa vào thì thấy Bạch Du vẫn trong trạng thái "ngất", còn chưa tỉnh lại, cả người run lên, sắc mặt tái nhợt giống như quỷ: "Du Du, em ấy..."

Bà Bạch đẩy anh ấy ra: "Cút sang một bên, đừng ở đây làm mất thể diện nữa!"

Nói xong, bà ấy nhào về phía Bạch Du đang nằm trên giường, đau lòng sờ mặt cô, sau đó lại sờ tay cô, cuối cùng ngẩng đầu lên hỏi Giang Lâm về tình huống bây giờ.

Giang Lâm không có ý định giấu giếm, anh thuật lại những lời bác sĩ nói cho nhà họ Bạch nghe.

Chẳng qua là anh không nhắc tới chuyện Bạch Du trốn trong ngăn tủ trước khi được đưa tới bệnh viện, anh không nói nhưng chú Vương nói.

Nghe xong lời của hai người, phòng bệnh im lặng trong nháy mắt.

Một giây sau, hai tiếng "bốp bốp" vang lên.

Khuôn mặt Bạch Gia Dương bị tát lần lượt hai cái, lập tức sưng lên.

Bà Bạch: “Anh có lương tâm không, bé Du làm gì cũng nghĩ cho người anh cả là anh, thế mà anh lại đối xử với nó như này đây? Vì người mẹ Tần Chính Nhân không biết phân biết đúng sai đó mà anh mắng nó là kẻ lòng lang dạ sói, tôi nói cho anh biết, nếu bé Du xảy ra chuyện chẳng lành, sau này anh đừng có nhận người bà nội này nữa!”

Chương 324: Chương 324

DTV-EBOOK

Bà Bạch cũng rất hối hận, nếu bà biết bé Du sẽ thành ra thế này thì vừa nãy dù có thế nào bà cũng sẽ ngăn cản Bạch Gia Dương nói ra những lời đó.

Vừa nghĩ tới chuyện khi còn nhỏ, bé Du ấm ức trốn trong ngăn tủ một mình, bà đau lòng tới mức trái tim co rút.

Bé Du đáng thương của bà.

Một bạt tay còn lại là của Bạch Phi Bằng: "Cút ra ngoài đứng, chốc nữa tôi sẽ tính sổ với anh!"

Bạch Gia Dương nhìn cha anh ấy, rồi lại nhìn bà nội và Giang Lâm, trong phòng bệnh không có ai chào đón anh ấy cả.

Anh ấy như một con ch.ó mất chủ, cúi thấp đầu ra khỏi phòng bệnh.

Giấc ngủ của Bạch Du cực kỳ sâu, cho tới tận khi trời chiều bị núi non nuốt chửng, cô vẫn chưa tỉnh lại.

Ngoài chú Vương phải đi đón ông Giang về thì những người khác đều trông chừng trong phòng bệnh.

Bạch Phi Bằng đến quán ăn trong bệnh viện mua nước và cơm về: "Mẹ, mẹ ăn chút gì đi, nếu không cơ thể làm sao chịu nổi?"

Bà Bạch uống vài ngụm nước, không đụng vào những thứ khác: “Đem đi đi, mẹ ăn không nổi, bé Du thành ra thế này, làm sao mẹ ăn uống cho được?”

Bạch Phi Bằng quay đầu nhìn Giang Lâm, thấy anh nhìn Bạch Du chòng chọc, ngay cả tư thế cũng không thay đổi.

Bạch Phi Bằng thở dài.

Mãi cho tới sắc trời tối hoàn toàn, lúc này Giang Lâm mới đứng lên nói: “Con ra ngoài gọi điện thoại.”

Dựa vào tình cảnh bây giờ, e rằng không có cách nào để đi, anh phải gọi điện thoại cho quân đội, xin quân đội lùi thời gian về đơn vị.

Đúng lúc này, bà Bạch vui mừng kêu lên: “Bé Du, có phải bé Du tỉnh rồi không?”

Bước chân định bước ra phòng bệnh của Giang Lâm dừng lại, anh nhanh chóng xoay người lại, dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai lao về phía giường bệnh.

Suýt chút nữa là Bạch Phi Bằng đã tránh không kịp, bị anh đụng bay ra ngoài: “…”

Lông mi dài rậm của Bạch Du run rẩy vài cái, đôi mắt từ từ mở ra.

Đập vào mắt cô là ba khuôn mặt phóng to, cô sợ tới mức kêu lên: “Bà nội, anh Giang Lâm, cha, mọi người đang làm gì vậy?”

Tại sao lại vây quanh ở trước mặt cô, còn gần như vậy nữa, rất dễ dọa người đấy.

Bà Bạch thấy cô thực sự tỉnh lại, bà kìm nén một lúc lâu, cuối cùng không kìm nén được mà chảy nước mắt: “Bé ngoan của bà, cuối cùng cháu cũng tỉnh rồi! Nếu cháu còn không tỉnh lại, bà nội thực sự bị cháu dọa chết.”

Bạch Du bị bà nội ôm chặt trong lòng, cô bối rối: “Bà nội, bà làm sao vậy? Hơn nữa bà nói cuối cùng cháu cũng tỉnh lại, cháu bị gì ư?”

Giang Lâm bình tĩnh nhìn cô: “Em không biết mình bị gì?”

Bạch Du lại càng mê man: “Em bị gì?”

Giang Lâm nhíu mày nhỏ tới mức không nhìn thấy: “Vậy em còn nhớ sau khi từ nhà họ Bạch về tứ hợp viện thì mình đã làm gì không?”

Nghe thấy lời Giang Lâm nói, bà Bạch cũng nhận ra chỗ không đúng, bà buông lỏng Bạch Du ra, đôi mắt nhìn chòng chọc vào mặt cô.

Bạch Du nhìn thấy sáu con mặt của ba người nhìn chòng chọc vào mình, không khỏi vừa cảm thấy nghi ngờ vừa cảm thấy kỳ lạ khó nói.

Cô suy nghĩ một lúc rồi nói: “Sau khi em về phòng thì em sắp xếp lại khăn lụa và áo nhung vừa mua đặt vào vali du lịch, chỉ là trong lúc thu dọn em chợt cảm thấy buồn ngủ…”

Nói tới đây, cô ngừng lại như không biết phải làm sao.

Vì cô không thể nào nhớ được ký ức lúc sau của mình, dường như là cô cảm thấy buồn ngủ, sau đó ngủ quên trên giường, nhưng cô nghiêm túc nhớ lại, dường như cô không có lên giường.

Nếu cô không lên giường để ngủ, vậy cô đã làm gì?

Lúc này, cô mới nhận ra ở đây không phải tứ hợp viện của ông Giang, cách trang trí này, giống như là… Bệnh viện?

Sau khi xác nhận, cô ngẩng đầu lên nhìn mọi người: “Tại sao em lại ở trong bệnh viện? Em bị bệnh ư?”

Bạch Phi Bằng mở miệng, định lên tiếng thì thấy Giang Lâm đứng bên cạnh ông bỗng di chuyển, chặn trước mặt ông.

Chương 325: Chương 325

DTV-EBOOK

Giang Lâm: "Em không bị bệnh, em chỉ ngủ say thôi, gọi thế nào cũng không tỉnh, anh lo em xảy ra chuyện nên đã đưa em đến bệnh viện để kiểm tra, sau khi bà nội và cha biết thì cũng đến đây."

Bạch Du nghe vậy, cô cảm thấy ngạc nhiên lần nữa: "Gọi mãi mà em không tỉnh? Sao lại như vậy, ngày thường giấc ngủ của em không sâu, xung quanh có chút tiếng động là em sẽ tỉnh lại ngay."

Giang Lâm: "Ừ, bác sĩ kiểm tra cho em xong, nói là em quá mệt mỏi, cũng có thể là quá đau buồn nên mới như vậy."

Nghe thấy ba chữ "quá đau buồn", khuôn mặt Bạch Du nóng lên, biết rằng anh đã biết chuyện cô khóc ở nhà họ Bạch, không khỏi cảm thấy có chút ngại ngùng khi nhìn vào mắt anh.

Mặc dù bà Bạch không biết tại sao Giang Lâm lại muốn giấu giếm tình trạng bệnh thật sự của Bạch Du, nhưng bà vẫn phối hợp nói: "Đúng như Giang Lâm đã nói, bà nội thấy cháu ngủ mãi không tỉnh nên cảm thấy lo lắng vô cùng, từ trước đến giờ cháu không có ngủ sâu như vậy."

Bạch Du gật đầu: "Quả thực là có chút kỳ lạ."

"Nhưng con tỉnh là được rồi." Cuối cùng Bạch Phi Bằng cũng tìm được chỗ trống để xen vào: "Bà con và cha đã dạy dỗ anh cả của con rồi, bây giờ cha sẽ gọi nó vào xin lỗi với con!"

“Không cần đâu ạ.” Bạch Du gượng gạo từ chối, sau đó cô nhìn về phía Giang Lâm lần nữa: “Bây giờ là mấy giờ rồi, có trễ giờ xe lửa xuất phát không?”

Giang Lâm không kịp trả lời, bà Bạch nhạy bén nhận ra chỗ không đúng: “Trễ giờ xe lửa xuất phát gì, có phải bé Du ngủ đến ngu người rồi không, chẳng phải các cháu sẽ lên chuyến tàu xe lửa vào chiều mai à?”

Bạch Du: “Bà nội, ban đầu cháu vốn về là để thông báo cho bà, bên anh Giang Lâm tạm thời thay đổi, thế nên chúng cháu phải xuất phát sớm, lên xe lửa vào rạng sáng nay.”

Bà Bạch nghe vậy, vành mắt của bà đỏ bừng lần nữa: “Sao lại đột ngột như vậy?”

Thực ra không phải đột ngột, vừa nãy Bạch Du về là để thông báo tin tức cho bọn họ, sau đó cả nhà sẽ ăn bữa cơm tạm biệt nhưng tất cả đã bị thằng nhóc Bạch Gia Dương khốn nạn phá hủy.

Bà Bạch càng nghĩ càng tức giận, trong lòng nghĩ mình phải mau về nhà chuẩn bị đồ đạc kỹ lưỡng để đưa cho bé Du.

Giang Lâm: “Bây giờ là tám giờ, anh định gọi điện thoại để lùi lộ trình lại…”

Bạch Du cắt ngang anh: “Không cần lùi lại đâu, cơ thể của em không sao, chúng ta cứ làm theo kế hoạch.”

Cô thực sự không muốn ở lại thủ đô nữa.

Mọi thứ ở đây khiến cô cảm thấy rất mệt mỏi.

Giang Lâm: "Được, vậy anh về thu dọn đồ đạc, chốc nữa anh sẽ tới đón em, tiện thể nói với ông nội một tiếng."

Bạch Du muốn theo anh trở về nhưng lại bị từ chối.

Ý của Giang Lâm là bệnh viện gần nhà ga, cô không cần phải chạy qua chạy lại, suy cho cùng mọi người phải ngồi trên xe lửa suốt ba bốn ngày, cho dù là giường nằm thì cũng rất mệt mỏi, chẳng bằng cô ở lại với bà nội trong bệnh viện thêm một lúc.

Bạch Du suy nghĩ, cô cảm thấy có lý nên đồng ý.

Giang Lâm bước ra khỏi phòng, ngay sau đó đến gặp bác sĩ Trịnh, nói cho anh ấy về chuyện Bạch Du quên chuyện mình chui vào ngăn tủ.

Bác sĩ Trịnh trầm ngâm rồi nói: "Tình trạng của đồng chí Bạch nghiêm trọng và phức tạp hơn tôi tưởng tượng, tôi chỉ có thể khuyên các cậu đừng làm chuyện kích động tới cô ấy. Về phần cậu không nói tình trạng thật sự cho cô ấy biết cũng có chỗ đúng, ít nhất tránh để người bệnh lo lắng quá mức khiến tình trạng bệnh của mình trở nên nghiêm trọng hơn, về phần khác tôi cũng không có biện pháp nào. Nếu sau này có điều kiện, các cậu có thể đưa cô ấy đến Hồng Kông để tìm một vị bác sĩ, có lẽ bọn họ sẽ biết được nhiều hơn."

Sắc mặt Giang Lâm nặng nề, một lúc lâu sau mới gật đầu: "Tôi biết rồi, cảm ơn anh, bác sĩ Trịnh."

Chương 326: Chương 326

DTV-EBOOK

Bác sĩ Trịnh xua tay: "Không phải khách sáo, dù sao tôi cũng không giúp được gì."

Khi còn nhỏ, ông nội kể cho anh ấy nghe kiến thức về tâm lý học, anh ấy như đói như khát, tiếc rằng trong nước lại rớt phía sau trong phương diện này, mong sau này có thể từ từ chuyển biến.

Giang Lâm ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ Trịnh là đã nhìn thấy Bạch Gia Dương.

Bạch Gia Dương nhìn anh, muốn nói lại thôi.

Vừa nãy anh ấy đứng ở ngoài cửa nên đã nghe thấy toàn bộ những lời của bác sĩ Trịnh.

Anh ấy không ngờ tình trạng bệnh của Du Du lại nghiêm trọng như vậy, anh ấy chợt nhớ khi còn nhỏ mỗi lần Du Du ra khỏi ngăn tủ, dáng vẻ như không có chuyện gì, anh ấy còn nghĩ là cô vô tư, bây giờ có vẻ không phải là cô vô tư mà là không nhớ được gì.

Giang Lâm nhìn về phía anh ấy: "Đừng tới gần Du Du, nếu cô ấy lại xảy ra chuyện, anh biết đấy, chuyện gì tôi cũng dám làm."

Cuối cùng Bạch Gia Dương cũng cảm nhận được cảm giác bị người ta nói oan và ngậm đắng nuốt cay, trong miệng chua xót: "Anh sẽ không tổn thương Du Du… Anh biết bây giờ em không tin anh nhưng anh chỉ muốn nói với em, từ nhỏ Du Du đã có tình trạng này rồi."

Giang Lâm: “Nói rõ cho tôi nghe.”

Bạch Gia Dương cố gắng nhớ lại tình cảnh khi còn nhỏ.

Khi còn nhỏ, anh ấy là một kẻ mọt sách, ngày nào cũng chạy tới tiệm sách ngồi cả ngày, do đó anh ấy không biết chuyện mẹ anh ấy đánh Du Du rất lâu, Du Du cũng chưa bao giờ kể với anh ấy. Nhưng có một lần anh ấy trở về từ tiệm sách, vừa mở ngăn tủ ra thì thấy Du Du trốn trong ngăn tủ để ngủ, dù có gọi thế nào thì cũng không tỉnh, anh ấy lập tức ôm cô ra khỏi ngăn tủ. Sau khi cô tỉnh lại thì anh ấy hỏi tại sao Du Du lại chui vào ngăn tủ để ngủ, cô nói cô không có, còn nói anh ấy nói dối nữa.

Lúc đó tuổi của anh ấy không lớn, khi nghe cô nói mình như vậy, không khỏi cảm thấy tức giận, thế nên không xen vào chuyện này nữa. Sau này chuyện cô chui vào ngăn tủ để ngủ xảy ra vài lần nhưng mỗi lần sau khi cô tỉnh lại không có chỗ không bình thường, thế nên tất cả mọi người không coi đó là chuyện đáng kể.

Sau khi Giang Lâm nghe xong, anh cười khẩy: “Có phải anh cảm thấy mình rất thương yêu Du Du, chẳng qua là lần này chỉ nhanh mồm nhanh miệng nói sai, không phải là không thể tha thứ không?”

Bạch Gia Dương: “…”

Giang Lâm: “Nếu anh thật sự thương yêu Du Du, sẽ không mất khoảng thời gian lâu như vậy mới biết chuyện cô ấy vẫn luôn chịu ấm ức trong nhà, anh cũng sẽ không đứng ở chỗ đạo đức cao để chỉ trích cô

ấy, anh không hổ là con trai của mẹ anh, ích kỷ giống y như nhau."

Bạch Gia Dương: "…"

Giang Lâm nói xong thì không quan tâm tới anh ấy nữa, anh lướt qua bên cạnh anh ấy, đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

**

Ông Giang đã trở về, nghe lời chú Vương nói lại thấy hai người mãi vẫn chưa về thì đang chuẩn bị bảo chú Vương chở đi bệnh viện. Nhưng ông còn chưa kịp đi đã thấy Giang Lâm về.

"Du Du sao rồi? Sao nó không về cùng cháu? Vẫn chưa tỉnh à?"

Giang Lâm: "Tỉnh rồi ạ, nhưng cô ấy không nhớ rõ chuyện trốn vào ngăn tủ."

Ông Giang giật mình nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: "Bác sĩ nói thế nào?"

Giang Lâm nói lại lời của bác sĩ với ông cụ.

Nói đơn giản là, với căn bệnh này thì không thể kích thích cô ấy, trừ cái đó ra thì không có cách nào khác.

Ông Giang im lặng thật lâu mới nói: "Du Du là một đứa trẻ đáng thương, sau này cháu phải đối xử với con bé thật tốt. Chuyện này đừng nói với cha cháu, cũng không cần nói với ai khác."

Ông ấy hiểu rõ nhất tính nết của thằng con trai ngu dốt kia.

Nếu để ông ta biết tình hình của Bạch Du thì có khi còn bắt Giang Lâm ly hôn với Bạch Du.

"Cháu biết rồi." Giang Lâm gật đầu, sau đó lập tức nói xấu cha mình: "Hai hôm trước cha cháu mới bắt cháu ly hôn với Du Du."

Chương 327: Chương 327

DTV-EBOOK

"Làm gì có cái lý đó! Đừng nghe thằng cha ngu xuẩn của cháu, nếu vợ vừa ngã bệnh đã muốn ly hôn thì có phải năm đó ông đây nên vứt bỏ bà nội cháu ngay từ đầu không?"

Ông Giang tức nổ phổi.

Năm đó, sau khi vợ xảy ra chuyện, trạng thái tinh thần của bà vẫn luôn không ổn định, có lúc còn nghiêm trọng đến nỗi không chỉ tự đánh chính mình mà còn đánh cả người bên cạnh. Ông ấy còn từng bị bà ấy dùng bình hoa đập nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ly hôn.

Vợ chồng là người bạn đồng hành, cùng nhau vượt qua khó khăn chứ không phải những con chim trong lồng, gặp chuyện là mỗi con bay một hướng.

Tục ngữ nói ban ngày không nói đến người, ban đêm không nói đến quỷ.

Hai ông cháu vừa nhắc đến Giang Khải Bang thì ông ta đã tới.

Vừa nhìn thấy Giang Lâm, câu nói đầu tiên của Giang Khải Bang là: "Em gái xảy ra chuyện lớn như vậy mà sao đến cái bóng của mày cũng không thấy hả?"

Sau khi biết chuyện con gái chưa kết hôn đã mang thai, ông ta tức hộc máu, chỉ hận không thể đánh c.h.ế.t cô ta!

Nhưng bây giờ Giang Hựu Hàm không chỉ sảy thai mà còn bị chấn thương sọ não, đừng nói là đánh cô ta, dù ông ta có muốn mắng cũng không được.

Ông ta cảm thấy dạo này chi thứ ba làm gì cũng không thuận lợi, Giang Lâm cưới con gái của tội phạm g.i.ế.c người, Giang Khải bị nhốt trong tù vẫn chưa ra, giờ Giang Hựu Hàm lại làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy.

Tóm lại là cả đám đều khiến ông ta tức chết!

Sau đó, Lâu Tú Anh nói với ông ta, biết thế lúc đầu không nên cho Giang Khải và Bạch Du quen nhau, nếu không ở bên nhau thì bây giờ Giang Khải cũng không bị ông Giang vứt bỏ, còn bị nhốt trong tù không ra được, Bạch Du cũng không giấu giếm chuyện Giang Hựu Hàm có đối tượng.

Ông ta cảm thấy rất có lý, nguyên nhân của tất cả mọi chuyện đều do Bạch Du.

Thế là ý nghĩ bắt Giang Lâm ly hôn với Bạch Du lại lóe lên trong đầu, đây chính là lý do tại sao ông ta lại đến Tứ hợp viện. Ông ta phải tranh thủ khuyên Giang Lâm ly hôn trước khi anh về đảo Quỳnh Châu.

Ai ngờ, ông ta vừa dứt lời đã bị một gậy đập vào vai.

Ông Giang dùng quải trượng đánh ông ta: “Đây là chỗ cho anh hô to gọi nhỏ à? Mau ra ngoài quỳ cho tôi, chừng nào còn chưa thông suốt thì đừng vào đây!”

Giang Khải Bang: “?”

Ông ta đã đến tuổi này rồi mà còn bị ông cụ vừa đánh vừa mắng, lại còn ngay trước mặt con của ông ta nữa. Ông ta không biết xấu hổ sao?

Còn nữa, ông ta đã làm sai điều gì?

Giang Khải Bang nghĩ mãi mà không hiểu nhưng ông ta bị quải trượng đánh đau thật.

Cuối cùng, ông ta vẫn chạy trối c.h.ế.t ra ngoài sân quỳ.

Ông Giang: "Cháu đừng quan tâm nó, thu dọn đồ đạc rồi cùng Du Du về đảo Quỳnh Châu đi."

TBC

Giang Lâm: "Vâng, ông nhớ giữ gìn sức khỏe."

Ông Giang phất tay.

Sau khi Giang Lâm về phòng thu dọn đồ đạc, ông Giang càng nghĩ càng nhíu mày, ngay cả khi chú Vương bưng trà tới cũng không nhận ra.

Chú Vương: "Ông chủ, tục ngữ nói con cháu tự có phúc của con cháu, ngài đừng lo quá."

Ông Giang: "Sinh ra một đám ngu xuẩn thì sao không lo được? Giang Lâm và Du Du đều là hai đứa trẻ ngoan, chỉ là không có được cha mẹ tốt. Bây giờ tôi vẫn còn thì còn có thể ép được thằng Ba ngu ngốc kia. Nhưng sau này tôi không còn nữa, nó lại lấy danh nghĩa làm cha để ép thằng bé… Cứ nghĩ đến đó là tôi đã muốn đập c.h.ế.t nó rồi!"

Chú Vương nghe vậy thì khẽ thở dài.

Ông ấy cũng cảm thấy Giang Khải Bang hồ đồ, nếu ông ấy có một người con trai xuất sắc như Giang Lâm

thì không biết sẽ vui mừng đến mức nào. Ông ta thì hay rồi, thân làm cha mà lại ghen ghét với con trai mình.

Buồn cười c.h.ế.t mất!

Ông Giang nhìn ánh đèn màu cam, đột nhiên nói: "Tôi phải nghĩ cách để chấm dứt hậu hoạn."

Chương 328: Chương 328

DTV-EBOOK

Bạch Du vừa ra khỏi phòng bệnh đã nhìn thấy anh cả, nhưng cô chẳng buồn để ý đến anh ấy.

Cô và bà nội đi đến Nhà hàng Quốc Doanh gần đó ăn cơm.

Hai người gọi hai bát mì cán tay, Bạch Du thấy nhà hàng có thịt đầu heo óng ánh, thoạt nhìn có vẻ rất ngon thì lại gọi một phần thịt đầu heo.

Mì cán tay rất dai ngon, lại cho thêm ớt khô phi thơm rồi trộn lên, mùi thơm lan tỏa khắp nơi.

Nhưng thịt đầu heo lại khiến cô thất vọng, thịt bị nấu chín quá, không đủ tươi, phí công lúc nãy cô mong chờ như vậy.

Ăn xong, cô bảo nhân viên phục vụ gói bốn cái bánh bao nhân thịt, định để lát nữa lên tàu hỏa ăn.

Sau khi cơm nước xong xuôi, lúc quay về bệnh viện thì Giang Lâm đã lái xe con đến.

Vẫn còn một tiếng nữa mới đến giờ tàu chạy, bây giờ ra ga là vừa.

Bọn họ vừa đi vào nhà ga đã nhìn thấy Lâm Hướng Tuyết và người nhà.

Mẹ Lâm đang cầm khăn tay lau khóe mắt, Bạch Du vừa xuống xe đã nghe thấy mẹ Lâm hỏi: “Con đi một mình đến nơi xa xôi như vậy sao mẹ có thể yên tâm được? Từ nhỏ đến lớn con chưa từng rời khỏi nhà, hay mẹ từ chức để đi cùng con nhé?”

TBC

Lâm Hướng Tuyết kêu cứu: “Mẹ! Nếu mẹ đi cùng con thì con đến đảo Quỳnh Châu còn có ý nghĩa gì nữa?”

Mẹ Lâm: “Sao lại không có ý nghĩa? Mẹ thật sự không yên tâm mà!”

Lâm Hướng Tuyết ôm cánh tay mẹ, vừa an ủi vừa làm nũng: ”Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, có Bạch Du chăm sóc con rồi mà. Ngoài ra còn có cả Giang Lâm, chồng của cậu ấy nữa. Con không sao đâu, nếu con sang đó mà không thích nghi được thì sẽ quay về ngay.”

Mẹ Lâm bị con gái làm nũng như thế thì trái tim mềm nhũn: “Tự con nói đấy nhé, nếu không thích nghi được thì phải quay về ngay. Còn nữa, đến bên đó rồi thì phải gọi điện về nhà ngay biết chưa?”

Lâm Hướng Tuyết gật đầu: “Con biết rồi.”

Cô ấy vừa nói xong đã nhìn thấy Bạch Du: “Mẹ, đây là Bạch Du mà con nhắc với mẹ đấy, mẹ thấy cậu ấy có xinh đẹp không? Trông có đáng tin cậy không?”

Bạch Du: “…”

Bảo cô xinh đẹp thì còn hiểu được chứ con trông đáng tin cậy là cách miêu tả gì vậy?

Mẹ Lâm bước tới, khen ngợi: “Chẳng trách ngày nào Hướng Tuyết cũng ở nhà khen cháu suốt, dì sống hơn nửa đời người rồi mà còn chưa bao giờ gặp một cô gái nào xinh đẹp như cháu, so với Hướng Tuyết nhà dì thì nó chẳng khác gì con khỉ.”

Nghe thấy vậy, mấy anh trai và chị dâu của Lâm Hướng Tuyết đều nở nụ cười, không khí chia ly buồn bã lập tức bị xua đi.

Lâm Hướng Tuyết không phục: "Mẹ, làm gì có ai nói con gái mình thế?"

Mẹ Lâm âu yếm nhéo má con gái, lại quay sang nhìn Bạch Du: "Đồng chí Bạch, sau này nhờ cháu quan tâm Hướng Tuyết hộ dì, trông nó lớn vậy thôi chứ đây mới là lần đầu tiên đi xa nhà. Nếu nó…"

Mẹ Lâm nói một tràng, nhờ vả Bạch Du hết chuyện này đến chuyện khác.

Nhưng Bạch Du lại không hề cảm thấy bà ấy lải nhải lắm lời, ngược lại còn vô cùng hâm mộ Lâm Hướng Tuyết có một người mẹ thương cô ấy như vậy.

Bên này, bà Bạch cũng đang dặn dò Giang Lâm: "Bà thật sự không yên tâm về Tiểu Du, nhưng tình hình trong nhà lại như vậy nên nó đi đảo Quỳnh Châu cũng tốt. Vả lại bên kia không hỗn loạn nhiều, nó cũng có thể vui vẻ hơn."

Giang Lâm: "Cháu sẽ chăm sóc tốt cho Du Du."

Bà Bạch vui mừng gật đầu: "Bà rất yên tâm giao Tiểu Du cho cháu, nhưng mà bệnh của nó…"

Giang Lâm biết bà đang lo lắng chuyện gì, thế là lại nói: "Bà nội cứ yên tâm, cháu không ngại, cũng sẽ không vì thế mà ly hôn với cô ấy."

Nghe vậy, cuối cùng tảng đá lớn trong lòng bà Bạch cũng rơi xuống: "Tiểu Du là đứa trẻ số khổ, có thể gặp được cháu đúng là phúc của nó."

Ánh đèn u ám chiếu lên người Giang Lâm, gương mặt anh nửa sáng nửa tối, mờ mịt không rõ, chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: “Không, là phúc của cháu.”

Chương 329: Chương 329

DTV-EBOOK

Đôi mắt của bà Bạch hơi đỏ.

Lúc này, Bạch Phi Bằng và Bạch Gia Dương mới mang mấy món đặc sản đã chuẩn bị sẵn đi từ nhà đến, Từ Ánh Chi đi theo đằng sau.

Ba người đều tay xách nách mang.

Kể từ khi Từ Ánh Chi bị chọc tức bỏ đi thì vẫn luôn lo lắng không yên: "Du Du, chị và mẹ đã chuẩn bị cho em chút đặc sản thủ đô. Đến đảo Quỳnh Châu rồi, nếu em muốn ăn thì cũng có cái mà ăn."

Bạch Du cảm kích nói: "Cảm ơn chị Ánh Chi."

"Em khách sáo với chị làm gì."

Từ Ánh Chi thấy Bạch Gia Dương đứng một bên với vẻ mặt tội nghiệp thì có lòng nói giúp anh ấy hai câu nhưng Bạch Du hoàn toàn không cho cơ hội.

Bạch Phi Bằng và Bạch Gia Dương khiêng đồ mang đến lên tàu hỏa, nếu không nhờ quan hệ của Giang Lâm, để nhân viên phục vụ cất đồ vào trong một căn phòng riêng thì không có chỗ nào mà để được cái giường nằm nhỏ kia.

"Du Du, cha không phải là một người cha tốt, khiến con phải chịu nhiều uất ức như vậy... Là cha có lỗi với con."

Ông còn chưa kịp bù đắp cho con gái thì cô đã muốn đến đảo Quỳnh Châu, Bạch Phi Bằng vô cùng không nỡ.

Bạch Du: “Cha, cha nhớ giữ gìn sức khỏe, còn phải nhắc bà nội uống thuốc đúng giờ. Còn cả Niệm Niệm nữa, nếu bà nội không chăm sóc được thì cứ nói với con, con có thể đưa con bé đến đảo Quỳnh Châu.”

Dù sao bà nội cũng lớn tuổi, chăm sóc một đứa trẻ nhỏ như vậy rất tốn tinh thần và thể lực.

Cả nhà đã nói chuyện với nhau hết, chỉ còn lại Bạch Gia Dương.

Bạch Gia Dương cúi thấp đầu, trông ủ rũ như chó mất chủ.

Bạch Phi Bằng cũng tức con trai cả chẳng nói chẳng rằng, nhưng con trai thứ đã không còn nữa, bây giờ ông ấy cũng chỉ còn hai anh em này thôi nên người làm cha như ông tất nhiên muốn hai đứa con hòa thuận

Nghĩ vậy, ông lựa lời nói: “Sau khi con đến đảo Quỳnh Châu thì cha sẽ đến Hà Nam nghe nóng tin tức về anh hai con, chỉ là… Chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Cha cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi. Bây giờ nhà mình chỉ còn hai anh em con, hơn nữa anh con đã biết lỗi rồi, trên đường đến đây nó cứ nói muốn xin lỗi con suốt. Con… có thể tha thứ cho nó không?”

Bạch Gia Dương vội vàng nói: “Du Du, anh cả xin lỗi em, anh không nên nói mấy lời đó. Chỉ cần em chịu tha thứ cho anh cả thì muốn mắng anh thế nào cũng được.”

Bạch Du không nói gì.

Bạch Phi Bằng: “Ba biết con vẫn còn giận, nhưng lần này con đến đảo Quỳnh Châu, sau này một năm

cũng chẳng về được một lần. Cha với bà nội thấy hai đứa trở mặt thành thù cũng khó chịu lắm. Con xem như vì cha, vì bà con đi, tha thứ cho anh cả con lần này được không?"

Vừa nói xong, Bạch Phi Bằng đã bị bà Bạch vỗ mạnh vào lưng: "Con là cái thá gì mà đại diện cho mẹ! Mẹ con khó chịu thật nhưng không cần Tiểu Du vì bà già này mà nhẫn nhục chịu đựng, con bé thích tha thứ thì tha thứ, nếu không thích thì bà già này nhất định sẽ không ép buộc nó. Con đừng có nói bậy!"

TBC

Khó chịu là chuyện của bà, nhưng bà không thể vì mình mà khiến Tiểu Du khó chịu.

Dùng danh nghĩa yêu thương để làm khó người khác còn lưu manh hơn cả cướp bóc!

Bạch Du cay mũi, ôm lấy bà nội nói: "Bà nội, bà là người hiểu cháu nhất trên đời này, cũng là người cháu yêu thương nhất, bà nhất định phải sống lâu trăm tuổi."

Trái tim bà Bạch mềm nhũn: "Bà nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi. Bà còn phải đợi sau này được bế cháu mà."

Bạch Du lau nước mắt bên khóe mắt, đứng thẳng lưng nhìn về phía cha và Bạch Gia Dương: "Em có thể tha thứ cho anh, sau này cũng coi anh là anh cả…"

Nghe vậy, Bạch Gia Dương rất vui mừng, nhưng ngay sau đó lại nghe Bạch Du nói tiếp:

"Nhưng cũng chỉ là anh cả."

Anh cả coi cô là một người thân bình thường, vậy thì cô cũng coi anh ấy là người thân bình thường.

Chương 330: Chương 330

DTV-EBOOK

Từ nay về sau, cô sẽ không đào tim móc phổi đối xử tốt với anh nữa.

Bọn họ chỉ là người thân có quan hệ huyết thống, chỉ thế mà thôi.

Nụ cười trên mặt Bạch Gia Dương cứng đờ: "..."

Nhìn Bạch Du xoay người rời đi, cái động trong lòng anh ấy càng lúc càng lớn, càng lúc càng rộng...

**

Tàu hỏa sắp khởi hành, dòng người ùn ùn lên tàu.

Dù có không nỡ đến mức nào thì cũng phải đến lúc chia ly.

Lâm Hướng Tuyết lau nước mắt, cứ đi ba bước lại ngoái đầu lại tạm biệt người nhà.

Bạch Du ôm bà nội lần cuối rồi được Giang Lâm dắt lên tàu.

Người người chen chúc trong tòa tàu chật chội như hộp cá mòi, thậm chí còn không có chỗ đặt chân, mà mùi trong này lại cực kỳ khó ngửi.

Bạch Du tưởng bọn họ đã mang nhiều đồ đi lắm rồi, nhưng những người khác còn mang nhiều hơn cả bọn họ. Nào là chăn mền, xoong nồi bát đũa, quần áo, thậm chí có người còn mang cả gà, vịt sống lên tàu.

Mùi mồ hôi, mùi chân thối và mùi phân gà, vịt hòa trộn trong xe làm Bạch Du vừa lên đã sắp nôn ra.

TBC

Nhưng lần trước cô đã trải qua tình cảnh này một lần nên cũng xem như có kinh nghiệm, còn Lâm Hướng Tuyết thì suýt nữa bỏ cuộc giữa chừng.

Khó khăn lắm mới chen được lên toa tàu của bọn họ, lúc này Lâm Hướng Tuyết mới thở ra một hơi thật dài: "Má ơi! Cái mùi kinh khủng c.h.ế.t đi được! Mình nghĩ chắc mấy hôm nữa không ăn được cái gì mất!"

Bạch Du bật cười vì dáng vẻ khoa trương của cô ấy: "Không đến mức đấy chứ? Trong toa thì đỡ hơn một chút, mấy hôm nữa nếu cậu không muốn đi ra ngoài thì cứ để anh Giang Lâm đi múc nước là được."

Nghe vậy, Lâm Hướng Tuyết cười cợt cô: "Gả cho người ta đúng là khác thật đấy, lúc nào cũng nhắc đến chồng cậu."

Bạch Du tức nổ phổi, giơ tay véo cô ấy một cái: "Đúng là làm phúc phải tội, không biết lòng tốt của người khác, thế thì cậu tự đi múc đi."

Lâm Hướng Tuyết vội vàng xin tha: "Tớ sai rồi, tớ sai rồi mà Bạch Du thân yêu?"

Một toa xe có bốn giường nằm, Bạch Du, Giang Lâm và Lâm Hướng Tuyết đều ở trong một toa, vị trí còn lại là một người đàn ông trung niên, người nọ khoảng bốn mươi tuổi, trông có vẻ nhiều chuyện lại còn bị hôi chân.

Kiếp trước, Bạch Du đã nghe nói đến bệnh hôi chân nhưng chưa từng gặp, nhà họ Bạch không có ai chân thối, nhà họ Giang cũng không.

Nhưng khi người đàn ông kia cởi giày ra, một mùi hôi như mùi cá c.h.ế.t lập tức lan khắp toa xe.

Lâm Hướng Tuyết cực kỳ nhạy cảm với mùi hôi: "Mùi gì thúi thế?"

Ngay sau đó, chỉ thấy người đàn ông trung niên ở giường đối diện cởi tất ra, một mùi hôi gay mũi ập thẳng vào mặt.

Lâm Hướng Tuyết: "Ọe!'

Cô ấy nôn khan liên tục, nước mắt đầm đìa.

Người đàn ông trung niên xấu hổ dùng bàn tay vừa cởi tất xoa mũi, nói: "Xin lỗi em gái, chân tôi khiến em khó chịu rồi."

Ông ta biết chân mình thối nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.

Bệnh thối chân là bệnh gia truyền nhà ông ta, có dùng thuốc gì cũng vô dụng, đã thế ông ta lại ngủ ở giường trên, chẳng lẽ lại không cởi tất cởi giày.

Bạch Du: "…"

Lâm Hướng Tuyết: "…"

Nghĩ đến việc ba, bốn ngày sau đều phải ngửi cái mùi này, hai người đều tái mặt.

Không ngờ đến trưa hôm đấy, không biết Giang Lâm dùng cách gì mà lại thuyết phục được người đàn ông nọ đổi giường với một cô gái ở toa bên cạnh.

Nhưng cô gái kia vừa đi vào Bạch Du đã sững sờ.

Lâm Hướng Tuyết thấy Bạch Du ngẩn ngơ nhìn người ta thì cũng ngẩng đầu lên.

Ngoài cửa toa tàu có một cô gái trẻ tuổi, dáng người cao gầy, thoạt nhìn khoảng hai mươi, hai mươi mốt tuổi, tóc dài phấp phới vừa đen vừa óng ánh như tơ lụa.

Gương mặt cô gái cũng xuất sắc giống như mái tóc, làn da trắng nõn, đường nét tinh xảo, nhất là cặp mắt lúng liếng đưa tình cứ như biết phóng điện. Nhưng không vì thế mà trông cô gái toát lên vẻ ngả ngớn mà lại có khí chất dịu dàng không nói thành lời.

Chương 331: Chương 331

DTV-EBOOK

Tóm lại là một cô gái xinh đẹp và khí chất.

Nhưng so với Bạch Du thì vẫn còn kém một chút.

Lâm Hướng Tuyết thầm chấm điểm cho hai người họ, cô ấy cảm thấy nếu Bạch Du được chín mươi lăm điểm thì cô gái trước mặt có thể được chín mươi điểm.

Không chỉ đàn ông thích ngắm gái đẹp mà con gái còn thích hơn.

Ông chú thối chân trong toa đi rồi, đổi thành một cô gái xinh đẹp làm tâm trạng của Lâm Hướng Tuyết lập tức bay lên không ngừng, chủ động chào hỏi: "Chào đồng chí, tôi là Lâm Hướng Tuyết, đây là Bạch Du, bạn tôi."

Lúc Lâm Hướng Tuyết quan sát cô gái thì cô gái cũng quan sát bọn họ.

Nhưng ánh mắt của cô ta lại rơi vào người Bạch Du nhiều hơn. Nghe thấy lời chào của Lâm Hướng Tuyết, cô ta nhếch đôi môi đỏ thắm lên, đáp lại: "Chào các cô, tôi là Ôn Tĩnh Uyển, Ôn trong ấm áp, Tĩnh trong yên tĩnh, Uyển trong dịu dàng, rất hân hạnh được quen các cô."

Giọng nói nhẹ nhàng không chói tai, nghe như có gió xuân thoảng qua, cảm giác rất dễ chịu.

Lâm Hướng Tuyết: "Wow, không ngờ cô lại xinh đẹp như vậy, giọng nói cũng dễ nghe nữa, ngay cả tên cũng có ý thơ như vậy, hâm mộ quá đi!"

Ôn Tĩnh Uyển: “Cô và bạn cô cũng rất xinh đẹp, cô tên là Bạch Du đúng không, các cô cũng rất xinh đẹp.”

Lâm Hướng Tuyết thấy Bạch Du vẫn cứ ngơ ngơ ngác ngác thì không khỏi dùng cùi chỏ chọc vào người cô hỏi: “Cậu sao thế? Sao nãy giờ không nói gì?”

Lúc này Bạch Du mới lấy lại tinh thần: “Chào cô, đồng chí Ôn Tĩnh Uyển.”

Ôn Tĩnh Uyển, là cô gái đã xuất hiện trong tang lễ của Giang Lâm kiếp trước.

Bạch Du không ngờ lại gặp người nọ ở đây.

Kiếp trước, cô chỉ gặp Ôn Tĩnh Uyển một lần ở tang lễ của Giang Lâm, sau đó thì không nghe thấy người này nữa.

Cô không biết Giang Hựu Hàm biết được chuyện Giang Lâm vì Ôn Tĩnh Uyển nên mới mãi không kết hôn ở đâu. Kiếp trước, Giang Lâm là anh chồng của cô nên tất nhiên cô không tiện hỏi nhiều.

Nếu biết kiếp này bản thân sẽ gả cho Giang Lâm thì cô nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Lâm Hướng Tuyết bước xuống giường nằm, giúp Ôn Tĩnh Uyển chuyển hành lý: “Đồng chí Ôn, cô đi một mình sao?”

Ôn Tĩnh Uyển không có nhiều đồ, chỉ có một cái túi du lịch và một cái túi da nhỏ có thiết kế rất độc đáo, khéo léo xinh đẹp, thời này không có ai có.

Thời sau, loại túi này rất bình thường nhưng bây giờ còn chưa cải cách mở cửa, người bình thường chỉ dùng túi quân dụng hoặc cặp công vụ. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy kiểu túi xách dành riêng cho phụ nữ này.

Ôn Tĩnh Uyển cười đáp: "Ừm, tôi đi một mình."

Lâm Hướng Tuyết: "Cô và Bạch Du đều là người dũng cảm, chỉ có một mình cũng dám đi ra ngoài. Lần này chúng tôi đến đảo Quỳnh Châu, không biết có tiện đường với cô không?"

Ôn Tĩnh Uyển gật đầu: "Tiện đường, thật ra là vị đồng chí Giang này biết tôi muốn đến đảo Quỳnh Châu nên mới đến hỏi tôi có muốn đổi sang đây không."

Cô ta vừa dứt lời, không chỉ Lâm Hướng Tuyết tò mò mà Bạch Du cũng ngạc nhiên: "Cô quen đồng chí Giang sao?"

Lâm Hướng Tuyết nghe thấy cô gọi Giang Lâm là "đồng chí Giang" thì không nhịn được cười: "Lúc trước thì suốt ngày nói anh Giang Lâm này anh Giang Lâm nọ, sao đột nhiên lại khách sáo thế?"

Nghe vậy, Ôn Tĩnh Uyển nhìn Bạch Du rồi lại nhìn Lâm Hướng Tuyết: "Các cô quen đồng chí Giang à?"

Lâm Hướng Tuyết nở nụ cười, chỉ vào Bạch Du nói: "Nào chỉ là quen, cái vị đồng chí Giang đó chính là chồng của Bạch Du. Bọn họ mới kết hôn mấy hôm trước đấy."

Ôn Tĩnh Uyển ngẩn ra, sau đó mới nói: "Thì ra là thế, chẳng trách đồng chí Giang lại thuyết phục tôi đổi chỗ. Lúc đầu tôi còn tưởng đồng chí nam đó

không chịu được bệnh hôi chân của đồng chí kia, thì ra là vì đồng chí Bạch. Đồng chí Giang đối xử với cô tốt thật đấy. À, dù hơi chậm nhưng tôi cũng chúc mừng hai người…”

“Cảm ơn cô…”

Chương 332: Chương 332

DTV-EBOOK

Trong lúc cô ta nói chuyện, Bạch Du vẫn luôn chú ý đến nét mặt của cô ta nhưng lại không nhìn ra bất kỳ chỗ nào không bình thường.

Hiển nhiên cô ta cũng chỉ mới quen biết Giang Lâm.

Cô không thể vì một câu nói của Giang Hựu Hàm từ kiếp trước mà phòng bị đối phương được, huống hồ Giang Hựu Hàm chẳng nói được mấy câu là thật.

Nghĩ đến đây, cô không quan tâm Ôn Tĩnh Uyển nữa mà cầm quyển sách lên đọc.

Trong khoảng thời gian này đã xảy ra quá nhiều chuyện, lại phải đi tới đi lui khiến kế hoạch học tập của cô phải tạm dừng lại.

Bây giờ có thời gian rảnh rồi, cô lại cầm sách giáo khoa lên học tiếp.

Ôn Tĩnh Uyển thấy cô đọc sách thì chỉ liếc nhìn quyển sách cô đang cầm, cũng không hỏi nhiều.

Lúc Ôn Tĩnh Uyển cầm ấm nước ra ngoài lấy nước, Lâm Hướng Tuyết mới nhích lại gần, khẽ hỏi: “Hình như cậu không thích cô gái họ Ôn kia lắm nhỉ?”

Bạch Du ngẩng đầu lên, đáp: “Không phải mình không thích, chỉ cảm thấy mọi người là bèo nước gặp nhau, không cần quá thân thiết.”

Cả hai kiếp sống cô đều không quen với Ôn Tĩnh Uyển, trong tình hình này không cần nói hết mọi

chuyện của mình.

Lâm Hướng Tuyết được người nhà bảo vệ quá tốt, thoạt nhìn rất khôn khéo nhưng thật ra rất dễ tin người.

Nhưng cô ấy có một ưu điểm là dễ nghe lời khuyên, lần này cũng vậy, cô ấy lập tức gật đầu: "Cậu nói cũng có lý, bảo sao mẹ mình lại bảo gặp chuyện gì thì phải thương lượng với cậu. Con người mình quá nhiệt tình, có cái gì cũng nói hết với người ta, cuối cùng lại hối hận vì mình nói quá nhiều."

Bạch Du nhân cơ hội khuyên cô ấy học hành: "Chính xác, đi từ thủ đô đến thành phố Quảng phải mất mấy ngày, nếu cậu không có việc gì thì cùng đọc sách với mình đi."

Mặc dù Lâm Hướng Tuyết không muốn đọc sách nhưng nghĩ ngồi trên tàu cũng chẳng có việc gì làm nên cũng mượn một quyển sách của Bạch Du ngồi đọc.

Lúc Ôn Tĩnh Uyển lấy nước quay về, lại phát hiện thái độ của Lâm Hướng Tuyết đối với cô ta đã "hạ nhiệt độ" rất nhiều.

Nhưng cô ta không hề tỏ ra kinh ngạc, thái độ đối với Lâm Hướng Tuyết và Bạch Du vẫn như trước, không quá xa lạ cũng không quá thân thiện, duy trì một khoảng cách an toàn.

Một lát sau, Giang Lâm mua cơm trở về.

Trên tàu hỏa có xe bán cơm, nhưng giá khá đắt nên nhiều người thà gặm bánh bao lạnh cũng không mua.

Nhưng bây giờ Bạch Du không thiếu tiền nên không muốn mình chịu khổ sở trong việc này.

Giang Lâm mua ba món ăn về, một là thịt xào ớt, món thứ hai là thịt kho tàu, còn lại là gà hầm nấm.

TBC

Bạch Du cho Lâm Hướng Tuyết chọn trước nhưng Lâm Hướng Tuyết lại nhường cô. Hai người đưa đẩy mãi, cuối cùng Bạch Du chọn thịt xào ớt, Lâm Hướng Tuyết chọn gà hầm nấm, Giang Lâm không được chọn, chỉ có thể ăn thịt kho tàu.

Mùi đồ ăn thơm phức tràn ngập toa xe.

Ôn Tĩnh Uyển ngồi trên giường tầng, cười nói: "Nếu biết đồng chí Giang đi mua cơm thì tôi đã nhờ anh mua giúp một phần rồi. Bây giờ bên ngoài có nhiều người như vậy, tôi bị chen lấn mà phát sợ luôn."

Nếu là một người đàn ông khác thì có lẽ lúc này sẽ đứng lên đi mua cho cô ta một phần.

Nhưng Giang Lâm chỉ lễ phép đáp lại một tiếng, cũng chẳng định đi mua giúp cô ta, thậm chí từ đầu đến cuối cùng không liếc nhìn cô ta một cái nào.

Bạch Du thừa nhận mình hơi hẹp hòi, mặc dù Ôn Tĩnh Uyển không có biểu hiện gì khác thường nhưng cô vẫn không thể hoàn toàn yên tâm nên từ lúc Giang Lâm đi vào, ánh mắt cô thỉnh thoảng lại rơi trên người anh.

Nhưng bây giờ cuối cùng cô cũng yên tâm rồi.

Giang Lâm và Ôn Tĩnh Uyển không quen biết nhau, mà bây giờ Giang Lâm cũng không có biểu

hiện gì cho thấy anh có hứng thú với Ôn Tĩnh Uyển.

Nghĩ đến đây, cô gắp một miếng thịt xào ớt bỏ vào miệng, thịt heo tươi ngon mềm mịn, hương vị đậm đà, thực sự đáng tiền.

Chương 333: Chương 333

DTV-EBOOK

Ôn Tĩnh Uyển không hề tức giận, còn mỉm cười lấy mấy nắm cơm trong túi ra nói: “Đây là đặc sản ở quê tôi, mọi người nếm thử xem.”

Nói xong, cô ta cầm một cái rồi đưa mấy cái khác cho Lâm Hướng Tuyết.

Lâm Hướng Tuyết vừa nhìn thấy đã ngạc nhiên reo lên: “Đây là cơm nắm gạo lứt à? Tôi nghe nói gạo lứt có hàm lượng dinh dưỡng rất cao, còn tốt cho dạ dày nữa.”

Ôn Tĩnh Uyển giải thích: “Chỗ chúng tôi gọi là cơm nắm đen, nhưng không phải làm từ gạo lứt mà dùng một loại lá màu đen, vắt lấy nước rồi nhuộm gạo nếp thành màu xanh đen, sau đó hấp lên là thành gạo đen. Mọi người ăn thử xem sao.”

Lâm Hướng Tuyết lại “A” lên, nói: “Tôi nhớ ra rồi, hồi nhỏ tôi cũng được ăn, bà nội tôi là người Giang Tô, chẳng lẽ đồng chí Ôn cũng là người Giang Tô?”

Ôn Tĩnh Uyển mỉm cười gật đầu: “Ừm, tôi là người Giang Tô, thật trùng hợp.”

Vừa rồi Lâm Hướng Tuyết nghe Bạch Du nói ”không thân thiết với người qua đường” thì cảm thấy rất có lý, thế nên mới cố gắng khống chế cái miệng mình. Nhưng bây giờ nghe thấy Ôn Tĩnh Uyển và bà nội mình là đồng hương, cộng với việc cô ta chia sẻ đồ ăn ngon thì cảm thấy thân thiết hơn nhiều,

nhanh chóng ném mấy chữ “không thân thiết với người qua đường” của Bạch Du ra sau đầu.

Bạch Du chỉ ngồi bên cạnh xem, không nói gì.

Lâm Hướng Tuyết là người trưởng thành, cô có thể nhắc nhở nhưng không thể trông nom cô ấy như một người mẹ được.

Tuy nhiên, cô cũng nếm thử cơm nắm đen của Ôn Tĩnh Uyển. Cơm nắm đen thơm ngát ngon miệng, nhân bên trong cũng rất phong phú, có đậu Hà Lan, măng nhỏ, thịt muối, nấm hương, lạp xưởng và trứng muối. Ăn thực sự rất ngon, càng ăn càng khiến người ta thèm.

Tục ngữ nói, “cắn người miệng mềm”, đến lần đi mua cơm sau, Bạch Du bảo Giang Lâm mua giúp Ôn Tĩnh Uyển một phần.

**

Trong cục công an.

“Đội trưởng Trần, chúng tôi đã đến thôn của Tần Ngạn Thành điều tra, Tần Chính Nhân xin thuốc sâu từ nhà đội trưởng đội sản xuất, bảo là trong nhà có chuột. Còn axit sunfuric là do một người đàn ông tên Lương Tuấn làm cho bà ta. Người tên Lương Tuấn này thích Tần Chính Nhân từ hồi trẻ, vừa nghe Tần Chính Nhân cần axit thì lập tức đến nhà máy hóa học tìm họ hàng làm việc trong đó lấy nguyên liệu, sau đó tự điều chế cho Tần Chính Nhân.”

Đội trưởng Trần nghe cấp dưới báo cáo xong thì không khỏi nhíu mày: “Thế ông ta có khai tại sao Tần Chính Nhân lại cần axit không?”

TBC

Cấp dưới lắc đầu: “Không ạ, ông ta không hỏi.”

Đội trưởng Trần: “Thế còn t.h.i t.h.ể của Tần Ngạn Thành? Tìm được chưa?”

Hai hôm trước, bọn họ đã mở nắp quan tài của Tần Ngạn Thành ra, quả nhiên giống như phỏng đoán của bọn họ, bên trong không hề có thi thể, chỉ có mấy cục đá.

Cấp dưới lại lắc đầu: “Không tìm thấy ạ, chúng tôi gần như đã tiến hành lục soát tất cả các ngóc ngách nhưng không thể tìm thấy t.h.i t.h.ể của Tần Ngạn Thành. Người của đại đội sản xuất cũng nói không hề nhìn thấy Tần Chính Nhân và Tần Tâm Hủy vận chuyển cái gì ra ngoài.”

Đội trưởng Trần: “Thi thể không thể tự dưng biến mất được, tên Lương Tuấn kia có biết gì không?”

Cấp dưới: “Vừa hỏi đến chuyện này là ông ta lại ngậm miệng, tôi cảm thấy chắc chắn ông ta phải biết gì đó.”

Đội trưởng Trần ném tập hồ sơ lên bàn: “Đã đoán được rồi thì còn chần chờ gì nữa, còn không mau đi thẩm vấn tiếp đi! Nếu không nói thì cứ dùng chút thủ đoạn để ông ta khai ra cho tôi!”

Cấp dưới đáp lời rồi lập tức xoay người rời đi.

Đội trưởng Trần suy nghĩ một lúc rồi đứng lên bảo người dẫn Tần Tâm Hủy đến phòng thẩm vấn.

Bị giam mấy ngày, dù Tần Tâm Hủy có bình tĩnh đến đâu thì cũng chẳng còn dáng vẻ xinh đẹp như lúc trước.

Sắc mặt cô ta tiều tụy, tóc tai rối bù, người còn bốc mùi khó chịu.

Vừa ngồi xuống, cô ta đã nói: “Đội trưởng Trần, tôi đã nói hết những điều cần nói rồi, rốt cuộc bao giờ các người mới thả tôi ra ngoài?”

Chương 334: Chương 334

DTV-EBOOK

Đội trưởng Trần: "Cái c.h.ế.t của Tần Ngạn Thành thật sự không có quan hệ gì với cô sao?"

Tần Tâm Hủy hít sâu một hơi: "Không có! Không có! Không có! Tôi đã trả lời vấn đề này mấy ngàn lần rồi, tôi không có lý do gì để g.i.ế.c cha mình cả! Không đúng, theo huyết thống thì tôi phải gọi ông ấy là cậu mới đúng. Nhưng từ nhỏ đến lớn tôi vẫn luôn gọi ông ấy là cha, ông ấy sinh ra tôi, nuôi dưỡng tôi, tôi có lý do gì để g.i.ế.c ông ấy được?"

Đội trưởng Trần: "Theo tôi được biết, người nuôi cô là nhà họ Bạch mà nhỉ?"

Tần Tâm Hủy tỏ vẻ xấu hổ: "Đúng vậy, nhà họ Bạch cho tôi ăn, cho tôi mặc, cũng có thể nói là bọn họ nuôi tôi lớn lên. Nhưng chẳng lẽ các người muốn một người bị què hai chân nuôi tôi sao? Vả lại, tôi g.i.ế.c cậu thì có ích lợi gì chứ?"

Độ trưởng Trần: "Cô lo lắng bị người khác biết thân phận con riêng của mình."

Tần Tâm Hủy: "Không chỉ mình cậu biết tôi là con riêng, còn có nhà họ Bạch và người mẹ đẻ trên danh nghĩa Đoạn Tuệ Quân nữa, chẳng lẽ tôi phải g.i.ế.c hết bọn họ sao? Còn nữa, nếu tôi để ý thân phận này thì cũng chẳng chủ động nói cho các người biết."

Đội trưởng Trần: "Chẳng lẽ cô thật sự không biết t.h.i t.h.ể Tần Ngạn Thành ở đâu?"

Tần Tâm Hủy: “Không biết, cô tôi, cũng chính là mẹ tôi, bà ấy gọi một người đàn ông đến giúp, sau đó bọn họ lôi t.h.i t.h.ể đi mất. Còn việc bọn họ xử lý t.h.i t.h.ể thế nào thì vốn không hề nói cho tôi biết.”

Đội trưởng Trần: “Theo như lời cô nói thì Tần Ngạn Thành bị Tần Chính Nhân, mẹ cô g.i.ế.c chết? Lúc vụ án xảy ra thì cô đang ở đâu?”

Tần Tâm Hủy: “Hôm đó cậu đột nhiên nói tôi không phải con gái ruột của ông ấy, lúc đó tôi rất khiếp sợ, bảo ông ấy đừng nói đùa nữa. Ông ấy nói mình không hề nói đùa, còn bảo tôi không thể để lộ chuyện tôi là con riêng. Tôi vừa sợ vừa sốc, thế là lập tức chạy đến đoàn văn công tìm cô… mẹ tôi. Sau đó, bà ấy cùng về nông thôn với tôi, về đến nơi thì đuổi tôi ra ngoài, không biết hai người họ nói gì trong phòng nhưng lúc tôi về thì cậu đã tắt thở rồi.”

Đội trưởng Trần: “Tại sao lúc đó cô không báo cảnh sát?”

Tần Tâm Hủy: “Tôi quá sợ hãi, lúc đó bà ấy quỳ xuống cầu xin tôi, nói là trong lúc cãi nhau với cậu đã bất cẩn lỡ tay dùng gối làm cậu c.h.ế.t ngạt. Bà ấy không cố ý, lại còn khóc lóc khổ sở như vậy. Hơn nữa, từ nhỏ đến lớn bà ấy vẫn luôn yêu thương tôi, thế nên tôi mới mềm lòng.”

Đội trưởng Trần: “Vậy cô có biết bà ta mang theo thuốc trừ sâu và axit trong người không?”

Tần Tâm Hủy: “Tôi chỉ biết bà ấy xin thuốc trừ sâu của đội trưởng đội sản xuất, mẹ tôi nói trong ký túc xá ở đơn vị có thuốc chuột, muốn lấy để đánh chuột.

Vì vậy nên tôi cũng không nghĩ nhiều, còn axit thì tôi cũng không biết."

Đội trưởng Trần: "Trước khi chết, Tần Chính Nhân có nói gì với cô không?"

Tần Tâm Hủy: "Bà ấy chúc phúc cho tôi và Giang Khải, chẳng phải các người đã thẩm vấn Giang Khải rồi sao? Có lẽ anh ấy có thể làm chứng cho lời nói của tôi."

Đội trưởng Trần im lặng, lát sau mới xua tay để cấp dưới dẫn Tần Tâm Hủy đi.

Tần Tâm Hủy không ngừng vùng vẫy: "Rốt cuộc bao giờ các người mới thả tôi ra? Tôi đã bảo tôi không g.i.ế.c người rồi mà!"

Nhưng đội trưởng Trần chẳng thèm trả lời, cô ta lại một lần nữa bị nhốt vào trong nhà tù u ám.

Cô ta sắp phát điên rồi!

Cô ta không biết còn phải ở đây bao lâu nữa, ngày nào cũng chịu đói chịu khát, người thì bị bọ chét cắn đỏ như phát ban, ngứa ngáy khó chịu.

Biết thế đã không g.i.ế.c tên biến thái Tần Ngạn Thành kia, đúng là một bước sai ngàn bước sai.

Nghĩ đến việc chẳng may phải nhốt trong tù cả đời, cô ta không khỏi run lẩy bẩy.

Bây giờ, người duy nhất có thể cứu cô ta ra chỉ có Giang Khải.

Chương 335: Chương 335

DTV-EBOOK

Sau khi bị nhốt một tuần, cuối cùng Giang Khải cũng được thả ra.

Sau khi ra ngoài, anh ta mới biết Bạch Du đã đi theo Giang Lâm đến đảo Quỳnh Châu, em gái Giang Hựu Hàm chưa kết hôn đã có con, lại bị ngã sinh non khi cãi nhau với mẹ anh ta, đến giờ vẫn còn nằm viện. Đối tượng làm chuyện bậy bạ với Giang Hựu Hàm thế mà lại chính là người anh em tốt Lương Thiên Vũ của anh ta!

Giang Khải rất hoang mang.

Anh ta mới bị giam có một tuần mà trong nhà đã xảy ra biến cố lớn như vậy, khiến người ta có cảm giác như ở trên núi một ngày mà thế gian đã trôi qua ngàn năm.

Giang Khải Bang thấy anh ta ngẩn ngơ sửng sốt thì cau mày nói: “Bây giờ con đi về tắm rửa sạch sẽ rồi cùng cha đến Tứ hợp viện xin lỗi ông nội con.”

Nói đến Tứ hợp viện thì ông ta lại cảm thấy xấu hổ.

Hôm đó, ông Giang trách mắng ông ta ngay trước mặt Giang Lâm, còn bắt ông ta quỳ ngoài sân hơn nửa ngày làm ông ta còn tưởng mình sắp què đến nơi.

Điều khiến ông ta tức giận nhất là đứa con bất hiếu Giang Lâm này lại không hề nói đỡ cho ông ta

một câu nào mà lại bỏ đi thẳng. Theo ông ta thấy, đứa con này đã hỏng rồi.

Có tài năng đến mấy thì cũng ích gì, Giang Lâm hoàn toàn không coi ông ta ra gì.

Giang Khải Bang càng nghĩ càng tức.

Chẳng qua bây giờ ông ta chẳng làm gì được Giang Lâm, chưa kể còn có ngọn núi lớn là ông cụ đè trên đầu đâu. Nhưng không sao, ông ta chờ được, ông cụ đã lớn tuổi rồi, còn ông ta thì vẫn trẻ, rồi sẽ đến một ngày ông ta lên làm chủ nhà thôi. Đến lúc đó, ông ta muốn xem xem Giang Lâm còn dám cãi lời người cha này không.

Giang Khải: "Ông nội vẫn muốn ném con đến Tây Bắc ạ? Cha, con không muốn đi đâu. Anh Ba không ở thủ đô, em gái lại xảy ra chuyện như vậy, con không thể bỏ đi vào lúc này được."

Giang Khải Bang nhìn cậu con trai thứ hiếu thuận trước mặt, cơn tức trong lòng đã tiêu tan đi một chút: "Lát nữa cha sẽ cầu xin ông nội với con, dù ông nội có nói gì thì con cũng không được cãi lại."

Giang Khải tỏ vẻ mất kiên nhẫn nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Hai người về khu tập thể quân đội trước, một tuần rồi Giang Khải không tắm, làm Giang Khải Bang suýt nữa ngạt thở trên đường về nhà.

Về đến nhà, Giang Khải tắm rửa hơn nửa tiếng mới đi ra, cuối cùng cũng rửa sạch mùi chua trên người.

Sau đó, hai cha con lại tức tốc đến Tứ hợp viện nhưng ông Giang lại không có nhà, hai người đành

ngồi chờ trong phòng khách. Đợi đến tận nửa đêm mới thấy ông cụ trở về, kết quả ông cụ còn chưa gặp mặt đã đuổi hai người đi.

Ông Giang bảo chú Vương truyền lời: "Bảo thằng nhãi Giang Khải mau về thu dọn đồ đạc, ngày mai cút ngay đến Tây Bắc cho tôi."

Giang Khải suýt tức điên.

Về đến nhà, anh ta lập tức nhốt mình vào phòng, sau đó cầm bút lên viết tiểu thuyết.

Anh ta hối hận rồi, lúc trước anh ta không nên viết Giang Lâm thành người tàn tật mà còn nên viết cho ông Giang c.h.ế.t bất đắc kỳ tử.

Nhưng anh ta cảm thấy bây giờ mình đã là chúa tể của thế giới này, hiện tại sửa lại cũng không muộn. Thế là anh ta viết nhanh như bị thần nhập, nhanh chóng thay đổi các tình tiết trong tiểu thuyết.

Theo kế hoạch lúc trước, hai năm nữa Giang Lâm sẽ qua đời, nhưng bây giờ anh ta không chờ được nữa rồi, anh ta muốn Giang Lâm phải c.h.ế.t ngay lập tức!

Còn cả lão già Giang kia nữa, ngày mai ông sẽ bị tái phát bệnh tim ngỏm củ tỏi, còn truyền lại hết tài sản và mối quan hệ của nhà họ Giang cho anh ta.

Đến tận khi viết xong anh ta mới hài lòng.

Sau đó giấu kỹ tiểu thuyết đi rồi mới leo lên giường ngủ say.

Sáng hôm sau, quả nhiên ông Giang tái phát bệnh tim phải nhập viện.

Giang Khải suýt thì nhảy cẫng lên vì sung sướng, anh ta lập tức đi rửa mặt rồi đi cùng cha và Lâu Tú

Anh chạy đến bệnh viện.

Chương 336: Chương 336

DTV-EBOOK

Ông Giang đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, toàn thân yếu ớt, mọi người trong phòng đều lo lắng không yên.

Giang Khải cũng giả vờ rất lo lắng, nhưng trong lòng lại kích động như điên.

Tốt quá rồi!

Không ngờ anh ta chỉ tiện tay viết thôi mà quỹ đạo của thế giới này lại thay đổi theo ý muốn của anh ta.

Lát nữa quay về, anh ta nhất định phải viết là Bạch Du quỳ xuống trước mặt cầu xin anh ta quay đầu. Lúc đấy anh ta phải giẫm nát lòng tự trọng của cô dưới chân, sau đó biến cô thành nô lệ tình dục. Thế thì mới giải được mối hận trong lòng anh ta.

Mà cũng không vội, bây giờ anh ta cần phải tiếp nhận mối quan hệ và tài sản của nhà họ Giang đã.

Nghĩ đến đây, anh ta sửa sang lại quần áo, đầu tóc, chuẩn bị dùng phong thái hoàn mỹ nhất để nghênh đón một đỉnh cao mới.

Bởi vì bác sĩ không cho người khác đi vào phòng bệnh nên mọi người đều tụ tập ở cửa ra vào.

Hơn nửa tiếng sau, cửa phòng bệnh cuối cùng cũng mở ra.

Chú Vương đi từ bên trong ra, ánh mắt lướt qua mọi người bên ngoài, cuối cùng dừng lại trên người

trên người Giang Khải: “Ông chủ có lời muốn nói với cậu.”

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía Giang Khải.

Nhịp tim Giang Khải nhanh như sấm, bởi vì quá hưng phấn nên lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên, nhưng anh ta vẫn cố gắng bình tĩnh, hỏi: “Không biết ông nội cho tôi cái gì?”

Chú Vương thò tay vào túi rồi lấy một tấm vé ra, đưa cho anh ta: “Ông chủ bảo cậu lập tức cút đi Tây Bắc, đây là vé tàu đến Tây Bắc, mười rưỡi tối nay sẽ khởi hành.”

Giang Khải: “?”

Sấm sét giữa trời quang!

Sét đánh ngang tai!

Cú sốc như trời giáng!

Giang Khải sững người, nhìn chú Vương với vẻ mặt không thể tin nổi.

Còn mối quan hệ và tài sản đâu?

**

Còn một ngày nữa là đến thành phố Quảng.

Trong ba ngày qua, Ôn Tĩnh Uyển chung sống rất hòa thuận với bọn họ.

Lâm Hướng Tuyết đã nghe lọt lời nói của cô nên vẫn luôn duy trì khoảng cách vừa phải với Ôn Tĩnh Uyển, sẽ chia sẻ đồ ăn ngon nhưng không kể chuyện của mình hoặc người nhà mình nữa.

Bạch Du và Giang Lâm thì lại càng xa cách.

Cho đến một buổi chiều nọ.

Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết cùng đi nhà vệ sinh.

TBC

Nhà vệ sinh trên tàu hỏa không nằm trên hành lang chỗ bọn họ mà phải chen qua mấy dãy khác để sang bên kia.

Đoạn đường này đúng chẳng khác gì phải trảm ngàn quan vạn tướng, mùi mồ hôi, mùi thối, mùi hôi chân tràn ngập trong khoang tàu. Bạch Du vừa đi vừa cố chịu đựng.

Đến nhà vệ sinh thì thử thách mới bắt đầu, thiết bị vệ sinh ở thời này cực kỳ kém cỏi, trên tàu hỏa có nhiều người như vậy, chẳng cần nghĩ cũng biết nhà vệ sinh phải bẩn đến mức nào. Còn nữa, nhà vệ sinh trên tàu xanh thời này đều được thiết kế thành hàng, nói đơn giản là đi đại tiện hay tiểu tiện thì đều được xả theo một đường.

Nghe có vẻ ghê tởm nhưng vẫn thiết kế khuất mắt người khác, không nhìn thấy thì vẫn còn chịu được. Mà thứ khiến người ta không thể chấp nhận nổi là vừa có gió thổi, đã thế mùi hương đó lại quanh quẩn mãi không hết. Ai ngửi thấy chắc muốn nôn hết đồ ăn từ ba ngày trước ra mất.

Bạch Du đi vệ sinh trước rồi đi ra một chỗ xa hơn chờ Lâm Hướng Tuyết.

Vừa đứng một lát đã có một đứa trẻ không biết chạy đến từ đâu, ôm chặt lấy đùi Bạch Du gọi: “Mẹ!”

Bạch Du cúi đầu xuống, bắt gặp một đôi mắt to tròn ngập nước, buộc tóc hai chỏm: “Bé con, chị không phải mẹ em, em bị lạc mẹ à?”

Cô bé nhìn kỹ gương mặt Bạch Du rồi mới phát hiện đã nhận nhầm người, thế là lập tức òa khóc lên: “Mẹ, Miên Miên không tìm thấy mẹ!”

Bạch Du nhìn xung quanh, hô to: “Đây là con nhà ai vậy, có ai quen cô bé này không?”

Hỏi vài tiếng cũng không có ai đáp, xem ra người nhà của cô bé này không ở trong toa này.

Chương 337: Chương 337

DTV-EBOOK

Bạch Du đành phải ngồi xổm xuống, hỏi: “Cô bé, cháu vừa chạy từ đâu đến đây vậy?”

Cô bé nghiêng đầu, nghĩ ngợi một lát rồi chỉ sang toa bên phải, nhưng ngay sau đó lại chỉ sang bên trái, hiển nhiên cũng không nhớ mình chạy từ đâu đến đây.

Hết cách, Bạch Du đành phải nói với nói với Lâm Hướng Tuyết một tiếng rồi bế cô bé đi tìm nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ không hề ngạc nhiên với trường hợp này, lấy một viên kẹo hoa quả ra đưa cho cô bé, sau đó bế bé con lên, vừa dỗ dành vừa đi tìm mẹ.

Bạch Du thấy nhân viên phục vụ rất đáng tin nên không đi theo, nhưng lúc quay lại nhà vệ sinh thì lại không thấy Lâm Hướng Tuyết đâu.

Ngay sau đó, trong toa xe phía trước đột nhiên náo động.

Bạch Du quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lâm Hướng Tuyết đang kéo áo một người phụ nữ trung niên không cho đi: “Cô bé này chắc chắn không phải con của cô, trông đứa trẻ không chỉ không giống cô mà chỉ nhìn quần áo của các người cũng biết là không phải một gia đình!”

Người phụ nữ trung niên trông khoảng bốn mươi tuổi, sắc mặt vàng như nến, mặt mũi bình thường,

quần áo trên người cũng đầy miếng vá nhưng đứa trẻ bà ta đang ôm trong lòng lại trắng nõn, gương mặt tuấn tú, trên người mặc một cái áo khoác nhung dê.

Nhung dê không rẻ, gia đình chịu bỏ tiền ra mua quần áo tốt như vậy cho con trẻ chắc chắn sẽ không mặc quần áo vá chằng vá đụp.

Người phụ nữ trung niên hoảng sợ nói: "Cô đừng có coi thường người khác, con tôi giống hệt mẹ nó, chúng tôi yêu thương con cái nên muốn cho con mặc quần áo tốt nhất thì có vấn đề gì? Ai mượn cô xen vào việc người khác, mau buông tay ra!"

Lâm Hướng Tuyết: "Còn lâu nhá, trừ phi cô đi cùng tôi đến chỗ nhân viên phục vụ, tôi muốn xác nhận thân phận của cô rồi mới đi. Nếu tôi sai thì nhất định sẽ xin lỗi cô!"

Người phụ nữ trung niên không kiên nhẫn được nữa, mạnh tay đẩy Lâm Hướng Tuyết ra: "Cái đồ c.h.ế.t tiệt! Bà đây không rảnh dây dưa với cô!"

Lâm Hướng Tuyết bị đẩy lùi lại hai bước, suýt nữa thì ngồi thụp xuống: "Cô không được đi, bây giờ tôi lập tức đi tìm nhân viên nhờ báo cảnh sát!"

Bạch Du muốn chen lên nhưng xung quanh có rất nhiều người đi ra hóng chuyện làm cô thậm chí còn chẳng tìm được chỗ đặt chân, thật sự không thể đi qua được.

Đúng lúc này, không biết ai hô lên: "Nhìn kìa, đồng chí công an đến rồi."

Nghe vậy, Lâm Hướng Tuyết vội vàng nhào tới muốn kéo người phụ nữ trung niên không cho bà ta đi, còn chưa chạm vào bà ta đã có một bóng đen xuất hiện, một con d.a.o xuất hiện ngay sau cổ cô ấy.

Lâm Hướng Tuyết bị một người đàn ông trung niên bắt lấy, con d.a.o sắc bén đặt trên cổ cô gái, lưỡi d.a.o lóe sáng, chỉ cần khẽ động đậy là sẽ cắt đứt ngay khí quản của Lâm Hướng Tuyết, lập tức mất mạng.

Đám người đứng hóng chuyện cũng hoảng loạn, gào thét chạy trốn, trong toa xe loạn như cào cào.

Lâm Hướng Tuyết mặt cắt không còn giọt máu, hai chân mềm nhũn.

Bạch Du không ngờ sẽ xảy ra biến cố như vậy, vội vàng đi ngược dòng người tiến lại gần Lâm Hướng Tuyết nhưng đám người đang hoảng loạn chạy trốn nên lại càng đẩy cô đi xa hơn.

Cô toát mồ hôi lạnh, lo lắng sốt ruột.

Đồng chí công an sợ con tin bị thương nên không dám mạo hiểm xông lên cứu người.

Đúng lúc này, loa phát thanh trên tàu hỏa vang lên, có nghĩa là sắp đến ga.

Người phụ nữ trung niên bế đứa trẻ nhích lại gần người đàn ông trung niên, vẻ mặt hai người rất hưng phấn.

Người ở nhà ga đông hơn nhiều, đến lúc đó công an sẽ khó bắt được bọn họ hơn, trong tình huống cần thiết, bọn họ có thể bỏ lại đứa trẻ.

Hai người ăn ý di chuyển ra cửa xe, ngay trong nháy mắt cửa xe mở ra, một bóng dáng đột nhiên

xông lên nhanh như chớp, giơ chân lên đạp thẳng vào cánh tay đang cầm d.a.o của người đàn ông.

Người đàn ông bị đau, còn chưa phản ứng kịp đã bị Giang Lâm ném qua vai.

Chương 338: Chương 338

DTV-EBOOK

Đồng chí công an thấy người đã bị khống chế thì lập tức lao lên.

Người phụ nữ thấy không chạy thoát được thì trừng mắt nhìn Lâm Hướng Tuyết, ánh mắt hung ác.

Nếu không vì con khốn này thì sao bọn họ lại rơi vào kết cục như vậy?

Nghĩ đến đây, bà ta lập tức ném đứa trẻ trong lòng đi, móc một con d.a.o trong người ra rồi lao lên đ.â.m về phía Lâm Hướng Tuyết.

Giang Lâm bên này đang khống chế người đàn ông nên không chú ý tình hình bên này, thấy con d.a.o sắp đ.â.m vào sau gáy Lâm Hướng Tuyết thì một bóng người đột nhiên xuất hiện, dùng bàn tay nắm chặt lấy lưỡi dao.

Cổ của Lâm Hướng Tuyết đã bị cắt rách nên đang choáng váng, lúc này mới chú ý đến động tĩnh sau lưng. Cô ấy lập tức quay đầu lại, chỉ thấy bàn tay Ôn Tĩnh Uyển đang nắm lấy lưỡi dao, m.á.u chảy đầm đìa.

Bây giờ cô ấy mới biết Ôn Tĩnh Uyển vừa cứu mình, nếu Ôn Tĩnh Uyển không bắt lấy d.a.o của người kia thì chỉ sợ bây giờ cô ấy đã mất mạng rồi.

Người phụ nữ trung niên bất chấp tất cả, giơ chân đá một phát vào bụng Ôn Tĩnh Uyển rồi định đ.â.m d.a.o tiếp.

Nhưng bà ta cũng thất bại như người đàn ông trung niên, Giang Lâm còn hành động nhanh hơn các đồng chí công an, giơ chân đạp bay con d.a.o của bà ta.

Ngay sau đó, người phụ nữ bị cảnh sát còng tay.

Đến khi tàu vào nhà ga rồi Bạch Du mới có cơ hội đến gần mấy người Lâm Hướng Tuyết và Giang Lâm.

Nhìn thấy Bạch Du, Lâm Hướng Tuyết lập tức chảy nước mắt: "Bạch Du, cậu không biết vừa rồi mình hoảng sợ thế nào đâu, mình còn tưởng lần này c.h.ế.t chắc rồi cơ... May mà có Giang Lâm và Tĩnh Uyển, không thì chắc bây giờ mình không nhìn thấy cậu được nữa hu hu hu..."

Bạch Du nhạy bén nhận ra Lâm Hướng Tuyết đã đổi cách xưng hô với Ôn Tĩnh Uyển từ đồng chí Ôn thành Tĩnh Uyển: "Xảy ra chuyện gì vậy? Vừa rồi mình muốn đi đến chỗ cậu nhưng mà không chen được."

Lâm Hướng Tuyết kể lại chi tiết những chuyện vừa xảy ra cho Bạch Du nghe, còn hết lời khen ngợi Ôn Tĩnh Uyển bắt lưỡi d.a.o bằng tay không.

Bạch Du hơi nhíu mày: "Cậu bảo là tay không bắt dao?"

Lâm Hướng Tuyết gật đầu thật mạnh: "Tĩnh Uyển quá dũng cảm luôn, nếu không nhờ cậu ấy thì chắc giờ sau gáy tớ đã có thêm một cái lỗ rồi."

Bạch Du khựng lại, nói: "Vậy thì chúng ta phải cảm ơn cô ấy thật đàng hoàng."

Lâm Hướng Tuyết lại gật đầu: "Chắc chắn rồi..."

Còn chưa nói xong đã thấy Ôn Tĩnh Uyển đi từ phòng y tế ra, bàn tay cô ta bị băng bó như cái bánh chưng.

Vừa nhìn thấy Ôn Tĩnh Uyển, Lâm Hướng Tuyết lập tức bỏ qua Bạch Du chạy sang bên này: "Tĩnh Uyển, tay cậu sao rồi? Bác sĩ nói thế nào?"

Ôn Tĩnh Uyển: "Cô không phải lo đâu, bác sĩ nói không bị thương đến gân cốt, chỉ là vết thương ngoài da thôi. Nghỉ ngơi một thời gian sẽ ổn."

Lâm Hướng Tuyết thở phào một hơi: "Thế thì tốt quá rồi, Tĩnh Uyển, hôm nay may mà có cậu, từ nay về sau cậu sẽ là chị em tốt của mình!"

Ôn Tĩnh Uyển mỉm cười, nói: "Thật ra mình cũng phải cảm ơn đồng chí Giang, nếu không nhờ một cú đá của anh ấy thì có khi bây giờ mình cũng không đứng đây nói chuyện với cậu được."

Lâm Hướng Tuyết: "Nói vậy thì cậu là ân nhân cứu mạng của mình, còn Giang Lâm là ân nhân cứu mạng của cậu."

Ánh nắng chiếu lên gương mặt trắng nõn của Ôn Tĩnh Uyển, thoạt nhìn như thể cô ta đang tắm dưới ánh nắng vàng rực.

Bạch Du nhìn cô ta, trong lòng lại có cảm giác khó chịu không thể nói rõ.

Nhưng cô còn chưa kịp nghĩ nhiều đã thấy Giang Lâm đi từ một căn phòng khác ra.

Bạch Du bước lên đón, ánh mắt quan sát anh từ trên xuống dưới: "Anh không sao chứ?"

Giang Lâm nhìn cô, đáp: “Yên tâm, anh không sao.”

Lâm Hướng Tuyết và Ôn Tĩnh Uyển cùng nhau đi tới.

Ôn Tĩnh Uyển nhìn Giang Lâm, nói: “Đồng chí Giang, thật sự rất cảm ơn cô, tục ngữ nói ơn huệ to lớn không lời nào cảm tạ hết được, tôi xin ghi lòng tạc dạ ơn cứu mạng của anh hôm nay.”

Chương 339: Chương 339

DTV-EBOOK

Giang Lâm: “Đừng khách sáo.”

Lâm Hướng Tuyết cũng cảm ơn Giang Lâm, sau đó lại hỏi: “Hai người kia thế nào rồi, bọn họ là kẻ buôn người thật à?”

Giang Lâm: “Người phụ nữ là kẻ buôn người, nhưng người đàn ông thì còn một thân phận khác là đặc vụ, còn những chuyện khác thì các cô không cần hỏi nhiều.”

Nghe vậy, mấy người có mặt đều hít sâu một hơi.

Lâm Hướng Tuyết: “Không ngờ nha, đúng là không thể ngờ được. Nhưng nếu thế thì bị thương cũng đáng thôi.”

Kẻ buôn người đã đủ ghê gớm rồi, không ngờ bọn họ còn là đặc vụ.

Bây giờ có thể hốt gọn một mẻ cả hai người đúng là chuyện đáng mừng.

Còn việc sau này đồng chí công an xử lý như thế nào, đứa trẻ kia có thể về bên cạnh người nhà hay không thì không phải chuyện bọn họ có thể hỏi tới.

Mấy người lại leo lên tàu hỏa, một ngày sau thì đến thành phố Quảng, sau đó lại chuyển sang tàu thủy, cuối cùng ba hôm sau cũng đến đảo Quỳnh Châu.

Ôn Tĩnh Uyển chào tạm biệt ba người họ ở bến cảng Quỳnh Châu.

Lâm Hướng Tuyết lưu luyến nắm tay Ôn Tĩnh Uyển: “Chị Tĩnh Uyển, chờ sau khi em sắp xếp xong bên này thì lại đi tìm chị chơi nha.”

Từ đồng chí Ôn đến Tĩnh Uyển, lại đến chị Tĩnh Uyển, có thể thấy rõ tình cảm của hai người đã thân thiết hơn nhiều.

Gió biển thổi tung mái tóc dài của Ôn Tĩnh Uyển, cô ta gật đầu, cười nói: “Được.”

Sau đó, Bạch Du, Lâm Hướng Tuyết và Giang Lâm ngồi xe suốt hai tiếng mới đến căn cứ hải quân.

Bọn họ đến căn cứ hải quân lúc trời đã tối thẫm, xung quanh tối đen như mực, giơ tay không thấy năm ngón.

Vừa nãy mới ngồi tàu Lâm Hướng Tuyết còn rất hào hứng, nhưng ngồi ít thì được chứ ngồi suốt ba mươi sáu tiếng thì ai mà hào hứng nổi nữa. Đã thế xung quanh lại đen kịt, kém xa kinh thành phồn hoa.

Bạch Du thấy cô ấy ngơ ngơ ngác ngác thì cười hỏi: “Có phải hối hận rồi không? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp đấy.”

Lâm Hướng Tuyết thu ánh mắt đang quan sát xung quanh lại, nói: “Ai bảo mình hối hận! Cậu đừng có coi thường mình, mình nhất định sẽ cắm rễ ở đây!”

Bạch Du: “Được rồi, vậy mình sẽ chờ xem. Thời gian tới cậu cứ ở cùng mình, sau này tìm được việc rồi lại dọn ra ngoài.”

Sau sự việc bọn buôn người lần trước, cô không yên tâm để Lâm Hướng Tuyết ở một mình trong nhà khách, chẳng may xảy ra chuyện gì thì cô không biết ăn nói thế nào với nhà họ Lâm.

Huống hồ, ở nhà khách phải tốn một đồng, ở một đêm thì được chứ lâu dài thì quá lãng phí.

Lâm Hướng Tuyết liếc nhìn Giang Lâm đang nói chuyện với lính gác rồi hạ giọng hỏi: "Thế thì có ảnh hướng đến các cậu không? Dù sao cũng mới tân hôn."

Bạch Du hơi đỏ mặt, còn chưa kịp trả lời thì Lâm Hướng Tuyết lại đột nhiên hô lên, sau đó ôm bụng nói: "Ai ui, mình đau bụng quá! Nhà vệ sinh ở đâu vậy?"

Bạch Du liếc nhìn xung quanh, nói: "Xung quanh đây không có cái nào, chỗ chúng ta ở gần đây nhất, đi từ đây phải mất mười phút, cậu chịu được không?"

Lâm Hướng Tuyết: "Không nhịn được thì cũng phải nhịn, mau đi thôi."

Bạch Du nói với Giang Lâm một tiếng rồi hai người tức tốc phi đến chỗ ở của Giang Lâm.

Lâm Hướng Tuyết cảm thấy rất xấu hổ nhưng bây giờ cô ấy rất đau bụng, làm gì còn tâm trạng quan tâm đến thể diện nữa.

Khi hai người phi nước đại đến chỗ ở, Lâm Hướng Tuyết sắp không nhịn được nữa rồi, thực sự không thể chờ Bạch Du tìm chìa khóa được: "Còn có nhà vệ sinh nào khác không?"

Bạch Du chỉ sang bên cạnh, nói: "Ở đó có nhà cầu, bạn của anh Giang Lâm ở phòng bên cạnh, nhưng

trong phòng không bật đèn nên chắc người bên trong đã ngủ hoặc là đi làm nhiệm vụ rồi, cậu nhanh đi đi."

Lâm Hướng Tuyết chưa nghe cô nói hết câu đã chạy biến.

Đó là một nhà vệ sinh nhỏ được dựng bằng gỗ, Lâm Hướng Tuyết định kéo cửa ra nhưng có kéo thế nào cũng không được.

Lạ nhỉ, chẳng lẽ cửa hỏng rồi?

Chương 340: Chương 340

DTV-EBOOK

Bụng lại quặn đau, thế là cô ấy chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ nhiều nữa, lại càng kéo mạnh cửa gỗ hơn, không ngờ bên trong lại có một nguồn lực đang đối chọi lại với cô ấy.

Cát Đại Xuyên đang ngồi xổm trên hố phân: "?"

Ai ngoài đó thế?

Hôm qua Tạ Húc Đông vừa dọn ra ngoài, Giang Lâm vẫn chưa về, ai lại đến đây kéo cửa nhà cầu chứ?

Anh ấy đột nhiên nghĩ đến câu chuyện ma đêm qua có một binh lính trực ban kể với mình, nói là trong thôn bọn họ có một người phụ nữ rơi xuống hố phân chết, về sau chỉ cần có người đi vệ sinh thì cô ta sẽ hiện ra dọa mọi người.

Đúng lúc này, một cơn gió thổi qua, anh ấy cảm thấy m.ô.n.g lạnh toát.

Cát Đại Xuyên vô cùng căng thẳng, lại càng liều mạng giữ cửa.

Lâm Hướng Tuyết sắp không nhịn nổi rồi, khi con người ta rơi vào đường cùng thì sẽ phát ra sức lực cực lớn, cộng với việc cảnh cửa gỗ phơi nắng đã lâu không được tu sửa.

"Phanh!"

Cánh cửa gỗ bị Lâm Hướng Tuyết kéo rơi xuống đất.

Rơi xuống…

Đất…

Lâm Hướng Tuyết nhìn kỹ bên trong, chỉ thấy một người đàn ông mặt đen thui đang ngồi xổm bên trong, cái m.ô.n.g trắng hếu lộ ra ngoài, đang nhìn cô ấy với ánh mắt kinh hoàng và khó hiểu.

Trong nháy mắt cánh cửa đổ xuống, Cát Đại Xuyên trợn mắt nhìn chằm chằm cô gái có sắc mặt tái nhợt, tóc tai rối bời đang đứng trước mặt mình.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lâm Hướng Tuyết: "?"

Cát Đại Xuyên: "?"

Hiện trường im lặng vài giây.

Sau đó, Lâm Hướng Tuyết hét lên: "Má ơi! Biến thái!"

Cát Đại Xuyên cũng hét lên: "Má ơi! Ma nữ!"

"Xin lỗi! Xin lỗi!"

Mặt Lâm Hướng Tuyết đỏ như màu gan heo, cúi đầu chín mươi độ xin lỗi Cát Đại Xuyên.

Quá xấu hổ! Quá nhục nhã!

Đời này cô ấy chưa bao giờ làm chuyện gì xấu hổ như vậy!

Nhưng lúc đó cô ấy nghe Bạch Du nói phòng bên cạnh không bật đèn thì chắc người đã ngủ hoặc là đi làm nhiệm vụ rồi, thế nên cô ấy mới nghĩ trong nhà vệ sinh chắc chắn không có ai, cũng vì thế nên mới

kéo đổ cửa gỗ. Lúc nhìn thấy một người đàn ông cởi truồng xuất hiện trong nhà vệ sinh thì mới vô thức tưởng mình gặp biến thái.

Chết mất! Hậu quả của sự việc trên tàu để lại cho cô ấy bóng ma quá lớn, bây giờ nhìn ai cũng thấy không giống người tốt.

Cát Đại Xuyên cũng đỏ mặt bừng bừng, vì da mặt quá đen nên mới không nhìn ra: "Không sao đâu, không sao đâu, hiểu lầm thôi!"

Bạch Du cũng không ngờ vừa đến đã xảy ra chuyện lớn như vậy, để loại bỏ hiểu lầm, cô vội vàng giới thiệu hai người: "Đây là Lâm Hướng Tuyết, bạn tôi, cô ấy sẽ ở lại đảo Quỳnh Châu một thời gian. Vị này là Cát Đại Xuyên, đồng đội của Giang Lâm, đồng chí Cát cũng là người thủ đô."

Lâm Hướng Tuyết cúi thấp đầu tưởng chừng sắp chạm xuống mặt đất đến nơi, lí nhí: "Xin… Xin chào đồng chí Cát."

Cát Đại Xuyên cũng không dám nhìn thẳng vào Lâm Hướng Tuyết: "Xin… Xin chào đồng chí Lâm."

Giang Lâm bước tới phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

"Húc Đông đâu, cậu ấy không ở cùng cậu à?"

Nói chuyện với Giang Lâm thì Cát Đại Xuyên tự nhiên hơn nhiều: "Cậu chưa đi được hai ngày cậu ấy đã cùng Tôn Tường Vy về Nam Kinh, hai người họ đăng ký ở đó, mấy hôm trước về đây thì dọn đến nhà mới rồi."

Lúc trước cả ba người đều độc thân, anh ấy lại là người nhỏ tuổi nhất, nhưng Giang Lâm và Tạ Húc Đông lại kết hôn nhanh như chớp, bây giờ chỉ còn sót lại anh ấy một thân một mình.

Bạch Du nghe vậy liền hỏi: "Sau khi kết hôn thì có thể xin nhà mới sao?"

Giang Lâm gật đầu: "Ngày mai anh sẽ đi nộp đơn xin, em muốn ở nhà thế nào?"

Bạch Du ngẩn ra: "Cái này cũng chọn được sao?"

Giang Lâm: "Bình thường thì không thể nhưng lúc thừa nhà thì được lựa chọn."

Anh còn chưa nói với cấp bậc của anh thì có nhiều lựa chọn hơn Tạ Húc Đông.

Sự mệt mỏi trên mặt Bạch Du lập tức biến mất: "Thế thì tốt quá! Nếu có thể thì tốt nhất là có sân vườn, em muốn trông chút hoa với rau xanh."

Chương 341: Chương 341

DTV-EBOOK

Sống hai đời cô đều muốn có một ngôi nhà có sân vườn, sau đó trồng các loại hoa. Đến mùa hè, hoa đỏ lá xanh nở đầy sân, lại trồng thêm ít dưa xanh, cà chua các loại, lúc nào muốn ăn thì chỉ việc ra sân lấy, vừa có cảm giác thành tựu vừa tiện lợi.

Ở đây gần biển, nếu dựng một cái lều tranh trong sân và hai cái ghế nằm nữa thì lúc nhàn rỗi có thể nằm lên ghế, gió biển thổi qua, bọn họ vừa ăn uống vừa ngắm hoa trong vườn, cuộc sống quá viên mãn.

Mặc dù chỗ Giang Lâm đang ở cũng có sân nhưng chỉ là một cái sân nhỏ được bao quanh bởi mấy bức tường thấp, chỉ cao đến ngang đùi, trẻ con cũng dễ dàng trèo qua được. Mà ai đi ngang qua cũng nhìn thấy hết, thế nên có tường hay không cũng thế.

Giang Lâm nhìn cô, nói: "Ừm, anh biết rồi."

Bởi vì một thời gian không có người ở nên đồ đạc trong phòng đều bám một lớp bụi, mấy người cùng nhau dọn dẹp qua loa căn phòng, những chỗ khác để mai lại dọn tiếp.

Cát Đại Xuyên vốn muốn giúp đỡ nhưng sáng sớm mai anh ấy phải đi làm nhiệm vụ, thế nên Giang Lâm và Bạch Du không cho anh ấy ở lại.

May mà phòng không lớn lắm, nửa tiếng sau cũng dọn dẹp xong, vì Tạ Húc Đông đã dọn ra ngoài nên

trước khi Lâm Hướng Tuyết tìm được phòng, Giang Lâm đi sang ở phòng bên cạnh với Cát Đại Xuyên.

Giang Lâm đi sang chỗ chị Lôi xách nước nóng về cho Bạch Du tắm rửa gội đầu.

Lâm Hướng Tuyết thấy thế thì vô cùng hâm mộ.

Mới gặp thì thấy mặt mày Giang Lâm lạnh lùng, lại còn đẹp trai, cô ấy còn tưởng kiểu đàn ông như anh sẽ không biết quan tâm người khác. Nhưng trên đường đến đây, Giang Lâm cẩn thận chăm sóc Bạch Du từng li từng tí, thậm chí cô ấy cũng được hưởng ké phúc của Bạch Du.

Sau này, nếu đối tượng của cô ấy có thể tốt bằng một nửa Giang Lâm thì cô ấy đã mãn nguyện lắm rồi.

Giang Lâm đổ đầy nước ấm vào trong nhà, vừa đi ra đã bắt gặp ánh mắt của Lâm Hướng Tuyết.

Lâm Hướng Tuyết vội nói: “Tôi về ngủ trước đây, bao giờ Du Du tắm xong thì tôi lại ra.”

Dù sao Giang Lâm cũng là người đàn ông có vợ, còn là chồng bạn tốt nhất của cô ấy, cô ấy không thể ngấp nghé người ta được.

Không ngờ lại nghe Giang Lâm nói: “Tôi muốn nói với cô mấy câu, mời cô ra ngoài với tôi.”

Nói rồi, anh xoay người đi ra sân.

Lâm Hướng Tuyết ngẩn người, sau đó mới đi theo.

Ngoài sân không có đèn, chỉ có ánh trăng mờ mờ.

Trai đơn gái chiếc, nếu bị người ta nhìn thấy thì không tốt lắm, Lâm Hướng Tuyết đi ra ngoài, duy trì

khoảng cách hai cánh tay với Giang Lâm: “Đồng chí Giang, anh muốn nói gì với tôi?”

Giang Lâm nhìn vào trong phòng, im lặng mấy giây mới nói: “Tướng ngủ của Du Du không tốt lắm, nhưng cô ấy lại không hề biết chuyện đó.”

Lâm Hướng Tuyết còn tưởng anh định nói cái gì cơ, không ngờ lại là chuyện này, cô ấy vội tỏ vẻ không để ý: “Anh cứ yên tâm, tôi là bạn tốt của Du Du, dù tướng ngủ của cậu ấy thế nào tôi cũng không cười đâu. Mà vốn là tôi quấy rầy hai người, thật sự rất xin lỗi. Tôi sẽ nhanh chóng tìm việc làm rồi chuyển đến ký túc xá.”

Giang Lâm không quan tâm lời cô ấy nói mà tiếp tục: “Trong lúc ngủ, cô ấy sẽ nói mớ linh tinh, thỉnh thoảng còn làm mấy chuyện kỳ quái. Nếu cô nhìn thấy xin đừng hét lên hay đánh thức cô ấy.”

Lần này đến lượt Lâm Hướng Tuyết sửng sốt, mãi sau mới hỏi: “Du Du… Bị mộng du à? Tôi nhớ trong nhà tôi cũng có một người họ hàng bị như vậy.”

Giang Lâm: “Không phải mộng du, ngày trước ở thủ đô bị kích thích.”

Bạch Du đã quên chuyện cô trốn vào trong tủ, mấy ngày ở trên tàu hỏa cũng bình thường, anh còn tưởng cô đã tốt rồi, chỉ cần đừng kích thích cô thì sẽ không xuất hiện chuyện trốn vào trong tủ như lần trước.

Nhưng vào cái đêm bọn họ ở lại trong nhà khách ở thành phố Quảng, cô lại xảy ra chuyện.

Chương 342: Chương 342

DTV-EBOOK

Đêm đó, anh đang lim dim ngủ thì Bạch Du nằm bên cạnh đột nhiên hét lên, anh lập tức tỉnh lại, sau đó thấy Bạch Du quơ quơ hai tay như người bị rơi xuống nước.

Sau đó cô lại nói mớ những lời anh không hiểu, hình như gặp ác mộng, đương lúc anh định đánh thức cô dậy thì cô đột nhiên nhảy phắt dậy, sau đó tìm được chính xác cái tủ quần áo rồi trốn vào.

Nhưng tủ quần áo ở nhà khách quá nhỏ, cuối cùng cô chỉ nhét được chân tay vào.

Suốt cả quá trình, anh luôn đi theo bên cạnh cô, cô mở mắt nhưng lại như không nhìn thấy anh.

Chờ đến khi cô yên tĩnh lại anh mới bế cô quay lại giường.

Tình huống này chỉ xảy ra một lần nhưng anh không dám chắc sau này còn xảy ra nữa không, thế nên mới cảnh báo trước với Lâm Hướng Tuyết.

Lâm Hướng Tuyết nghe xong thì mãi không có động tĩnh gì, sau đó thì ôm mặt nức nở: “Du Du đáng thương quá… Sao anh cả của cậu ấy lại đáng ghét như vậy chứ? Tôi mà biết thì kiểu gì cũng phải tát cho anh ta mấy cái!”

Bàn tay đang đút trong túi của Giang Lâm khẽ động đậy, lần đầu tiên có cảm giác muốn hút thuốc.

Lâm Hướng Tuyết chỉ khóc một lát rồi sụt sùi lau khô nước mắt, cô ấy nói: “Đồng chí Giang, anh cứ yên

tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Du Du, nếu xảy ra chuyện như vậy thì tôi sẽ báo cho anh ngay."

Lúc trước cô ấy không biết Bạch Du bị bệnh này, trên đường đi hầu như toàn là Bạch Du chăm sóc cô ấy.

Sau này đến lượt cô ấy chăm sóc và bảo vệ Bạch Du!

Khi Bạch Du tắm rửa xong đi ra, Giang Lâm và Lâm Hướng Tuyết đã quay vào phòng, trên mặt Lâm Hướng Tuyết hoàn toàn không có dấu vết mới khóc xong.

Bạch Du vừa lau tóc vừa nói: "Mình có để lại nước nóng đấy, đủ cho cậu tắm, tranh thủ vẫn còn nóng mau đi tắm đi."

Thủ đô đã bước sang mùa thu, sáng và tối đều phải mặc áo dài tay nhưng trên đảo Quỳnh Châu vẫn còn là mùa hè, rõ ràng đã nhập thu thất bại rồi.

Nhưng bây giờ ban đêm đã mát mẻ hơn, cộng với bọn họ đã mệt mỏi suốt đường đi, Bạch Du cảm thấy vẫn nên tắm nước nóng sẽ thoải mái hơn nên mới để nước nóng lại cho Lâm Hướng Tuyết.

Lâm Hướng Tuyết nhìn cô, sau đó mỉm cười như thường ngày: "Ừ, mình đi tắm đây."

Sau khi Lâm Hướng Tuyết đi vào phòng tắm, trong phòng khách chỉ còn lại Bạch Du và Giang Lâm.

Giang Lâm cầm một cái khăn mặt tới, rất tự nhiên lau tóc cho Bạch Du.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, rơi vào tóc mai trên trán Bạch Du, nhuộm mấy lọn tóc mai thành màu vàng trông rất đáng yêu.

Hai người đều không nói gì nhưng không khí rất ấm áp.

Gió thổi vào, tóc cô đã gần khô, Giang Lâm lại ngứa tay giúp cô chải tóc.

Mỗi khi ngón tay của anh lướt qua da đầu cô, Bạch Du không khỏi nổi da gà, lo lắng chuyện sẽ phát triển theo hướng không đúng, cô phá vỡ sự im lặng: "Giang Hựu Hàm thế nào rồi?"

Bởi vì trên tàu còn có người khác nên cô ít có thời gian nói chuyện nhà họ Giang.

Giang Lâm: "Nó ngã từ trên giường xuống, bị chấn động não, sảy thai, bác sĩ nói sau này không có thai được."

Bạch Du "A" lên, quay lại nhìn anh: "Sao nghiêm trọng thế?"

Hôm đó cô chỉ muốn dạy dỗ Giang Hựu Hàm một chút thôi, không ngờ chuyện lại phát triển thành thế này, chắc Lâu Tú Anh và Giang Hựu Hàm lại càng hận cô.

Giang Lâm giơ tay khẽ vuốt ve nếp nhăn trên trán cô: "Chuyện này không liên quan gì đến em, em đừng tự trách, nếu bên kia gọi điện thoại hay viết thư đến thì cũng không cần quan tâm."

Bạch Du im lặng một lát mới nói tiếp: “Em không tự trách, chỉ cảm thấy chắc chắn bọn họ rất bất mãn với em.”

Bây giờ cô ở đảo Quỳnh Châu, lại có ngọn núi lớn là ông Giang ở đó, tất nhiên bọn họ không làm gì được cô.

Nhưng bọn họ cũng không thể ở đảo Quỳnh Châu cả đời được, ông cụ cũng lớn tuổi rồi, chờ ngày nào ông cụ ra đi thì chính là lúc bọn họ bắt đầu tác oai tác quái.

Chương 343: Chương 343

DTV-EBOOK

Giang Lâm có thể không quan tâm người mẹ kế Lâu Tú Anh nhưng Giang Khải Bang là cha ruột của anh, Giang Hựu Hàm cũng là em gái anh, anh bị kẹp ở giữa chắc chắn rất khó xử.

Bạch Du mới nghĩ đến đó đã thấy đau đầu.

Giang Lâm gọi cô: "Bạch Du."

Bạch Du ngẩng lên nhìn anh: "Hửm, sao vậy?"

Giang Lâm: "Đừng lo, đã có anh."

Nói rồi, anh ôm lấy khuôn mặt cô, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán cô rồi lập tức tách ra.

Tim Bạch Du đập thình thịch như chú mèo con, nhẹ nhàng cọ mặt vào bàn tay anh: "Vâng."

Vừa dứt lời, trong phòng tắm có động tĩnh, hai người lập tức tách ra.

**

Lâm Hướng Tuyết lo lắng suốt buổi tối, cơ thể quá mệt mỏi nhưng lo lắng Bạch Du sẽ đột ngột tỉnh lại nên cả đêm cứ ngủ chập chờn suốt.

Đến hôm sau, cô ấy có thêm hai quầng mắt xanh đen như con gấu trúc.

Bạch Du lại ngủ rất ngon, tuổi trẻ thật tốt, dù có mệt thế nào thì chỉ cần ngủ một giấc dậy là lại khỏe ngay.

Nhưng khi thấy Lâm Hướng Tuyết uể oải như vậy thì khó hiểu hỏi: “Cậu bị lạ giường à?”

Lâm Hướng Tuyết ngáp dài, lúng túng nói: “Chắc là lạ giường.”

Bạch Du: “Chờ hai hôm nữa sẽ ổn thôi, chúng ta đi ăn sáng đi, ăn xong mình dẫn cậu đi dạo, tiện thể tìm hiểu xem có bộ phận nào cần người không.”

Giang Lâm đã ra ngoài, trước khi đến đơn vị, anh đã đến nhà ăn lấy bữa sáng cho hai người, còn cẩn thận ngâm trong nước nóng.

Lâm Hướng Tuyết cũng đói rồi, thế là khẽ gật đầu, nhanh chóng ngồi xuống ghế mở cái đĩa đang đậy trên bát ra: “Wow! Là bánh bao chiên! Lâu lắm rồi mình không ăn bánh bao chiên, không biết bánh bao chiên ở đây có giống ở thủ đô không? Cái gì đây? Sao trông giống phổi lợn thế?”

Bạch Du bưng bát canh lên uống một ngụm, hương vị ngọt ngào, đậm đà, gật đầu nói: “Cậu không nhìn nhầm đâu, đúng là canh phổi lợn, phổi lợn hầm địa hoàng, thanh mát giải nhiệt. Ở đây không giống thủ đô, rất dễ bị nóng trong người, bánh bao chiên tính nóng nên kết hợp với canh phổi lợn là tốt nhất.”

Lúc ở thành phố Quảng, Lâm Hướng Tuyết thấy các nhà hàng Quốc Doanh đều bán trà lạnh thì đã biết đến chữ “tính nóng”, thế nên sau khi nghe Bạch Du nói vậy thì cũng không cảm thấy kỳ lạ, cầm cái bánh bao chiên lên cắn thử.

Wow! Vỏ ngoài giòn tan, vừa cắn một miếng đã có nước thịt tuôn ra, mùi thịt nồng đậm khiến người ta

ăn một cái rồi lại muốn ăn cái nữa.

Hai người ăn hết một bàn đồ ăn thơm ngon, đến lúc hai cái bụng nhỏ phình lên mới đi ra ngoài.

**

Tin tức Giang Lâm mang kẹo mừng về cho mọi người nhanh chóng lan truyền khắp đơn vị.

Phát kẹo mừng sau khi kết hôn không phải chuyện lạ, lạ là người phát kẹo mừng là Giang Lâm.

Lúc trước Giang Lâm lạnh lùng biết bao, dù con gái nhà người ta có chạy đến trước mặt anh tỏ tình thì anh cũng chẳng thèm nhìn thêm một cái. Ai ngờ sau khi một cô gái thủ đô đến đây, thế mà mới mấy ngày hai người đã thành đôi, bây giờ quay lại còn phát kẹo mừng cho mọi người.

Theo tốc độ này, chẳng mấy chốc Giang Lâm sẽ thăng cấp lên làm cha.

Có người đùa giỡn nói phó đoàn trưởng của đội tàu ngầm số 1: "Anh Đinh, anh thấy Giang Lâm cũng còn kết hôn rồi kìa, bao giờ anh mới kết hôn?"

Đinh Dược và Giang Lâm đều là phó đoàn trưởng, nhưng một người ở đội 1, một người ở đội 2, chẳng qua Giang Lâm nhỏ hơn Đinh Dược bảy tuổi, năng lực còn mạnh hơn Đinh Dược, sau này chắc chắn sẽ còn thăng cấp.

Đinh Dược cảm thấy Giang Lâm nhờ quan hệ mới leo lên nhanh như vậy, còn anh ta thì chỉ dựa hoàn toàn vào bản thân dốc sức bò lên, thế nên trước giờ vẫn luôn ghen ghét Giang Lâm.

Vì tập trung phát triển sự nghiệp, năm nay anh ta đã ba mươi hai rồi mà vẫn chưa có đối tượng, lúc trước cũng không có đối tượng nên Đinh Dược không thấy có vấn đề gì, nhưng bây giờ Giang Lâm đột ngột kết hôn. Chỉ mới đó mà anh ta đã có mặt thua Giang Lâm.

Chương 344: Chương 344

DTV-EBOOK

Anh ta cũng biết, nếu bây giờ không nhanh chóng tìm đối tượng kết hôn thì sau này con cái anh ta cũng phải thua kém con của Giang Lâm.

Nghĩ đến đây, anh ta nhếch mép nói: “Họ hàng nhà tôi nói sẽ giới thiệu cho tôi một cô gái Giang Tô, tôi định đi gặp mặt xem sao, có lẽ lần này sẽ thành.”

Hồi trước họ hàng nói muốn giới thiệu cho một đồng chí nữ lớn tuổi ở Giang Tô, lúc đó anh ta đã từ chối ngay lập tức.

Bởi vì không muốn thua kém Giang Lâm nên anh ta lại quyết định thử đi gặp đối phương xem sao.

**

Bạch Du dẫn Lâm Hướng Tuyết đi ra bờ cát.

Một nhóm binh lính chạy bộ ngang qua bọn họ.

Hai người mặc váy, gió biển thổi bay tà váy phấp phới, làn da trắng như tuyết, dáng người thon thả lập tức thu hút ánh mắt mọi người.

Cát Đại Xuyên cũng có mặt trong đó.

Anh ấy nhận ra Bạch Du đầu tiên, sau đó mới nhìn sang bên cạnh.

Đúng lúc có một cơn gió thổi qua mái tóc Lâm Hướng Tuyết, gương mặt trắng nõn của cô ấy như phát sáng dưới ánh nắng mặt trời.

Lúc này Cát Đại Xuyên mới nhìn rõ gương mặt cô gái.

Trái tim đập "thịch" một cái.

Không biết tại sao, chỉ mới nhìn một cái mà anh ấy đã muốn tiêu tiền cho cô.

Cát Đại Xuyên gãi đầu.

A, ngứa đầu quá! Hình như sắp yêu rồi!

Bạch Du thấy Cát Đại Xuyên ngẩn ngơ nhìn Lâm Hướng Tuyết thì cảm thấy hơi là lạ, vừa quay đầu lại đã thấy Lâm Hướng Tuyết cũng đang nhìn Cát Đại Xuyên.

Cô nhíu chặt mày, nói: "Cậu… Sao cậu cứ nhìn đồng chí Cát chằm chằm thế?"

Lâm Hướng Tuyết định thần lại, ngơ ngác hỏi: "Đồng chí Cát đâu?"

Bạch Du ngạc nhiên: "Vừa mới chạy qua người cậu đấy, cái người da ngăm chính là đồng chí Cát, chẳng lẽ vừa rồi cậu không nhìn anh ấy à?"

Lâm Hướng Tuyết giật mình: "Thì ra đó chính là đồng chí Cát, vừa rồi mình nhìn người đó là vì anh ta cũng nhìn mình, mình chỉ liếc nhìn lại thôi. Trước giờ mình chưa từng trông thấy ai đẹp trai kiểu quê mùa như vậy, nói anh ta xấu nhưng mặt mày lại rất đoan chính, mà nói đẹp trai thì toàn thân lại toát ra vẻ quê mùa. Đó chính là loại đẹp trai kiểu quê mùa ấy!"

Chuyện tối qua quá xấu hổ nên sau đó cô ấy không dám nhìn thẳng vào mặt Cát Đại Xuyên, thế nên vừa

rồi mới không nhận ra đối phương.

Bạch Du: "..."

Kiểu miêu tả này khá lịch sự, nhưng không đáng kể.

Bạch Du ngẩn người một lúc rồi bật cười, mặc dù không lịch sự lắm nhưng cũng phải thừa nhận kiểu miêu tả của Lâm Hướng Tuyết rất chính xác. Cô cứ cảm thấy gương mặt Cát Đại Xuyên không thể tính là đẹp trai nhưng cũng không phải không đẹp trai, thì ra là đẹp trai kiểu quê mùa.

Cái từ này tuyệt thật!

Đây chỉ là một bước đệm nhỏ, sau đó hai người lại đi dạo trên bờ biển.

Cảnh biển thật sự rất đẹp, nhìn mãi không chán.

Vào những năm bảy mươi, chưa có ai ra biển du lịch nghỉ dưỡng, xung quanh không có rác thải nhựa, cũng không có sự phát triển thương mại quá mức. Nhìn ra xa, ngoài bãi cát trải dài mênh m.ô.n.g thì chính là biển cả bao la, hai bên bờ là những hàng dừa cao lớn, trên đầu là những đám mây trắng bồng bềnh như kẹo bông.

Gió biển nhẹ nhàng mát rượi thổi qua gương mặt, vô cùng thoải mái.

Bạch Du mang máy ảnh từ thủ đô đến, hai người quay lưng về phía biển chụp một tấm, sau đó lại chụp một tấm đối diện với biển.

Cảnh đẹp như vậy mà không chụp ảnh lưu niệm thì quá đáng tiếc.

Bạch Du lại dẫn Lâm Hướng Tuyết đi dạo những nơi khác trên đảo, những chỗ là khu quân sự đặc biệt thì không được đi, còn có thể đi chỗ nào thì cô đều dẫn cô ấy đi hết.

Lúc đến nhà khách, bọn họ còn gặp Phùng Chiêu Đệ, cô ấy đang cãi nhau với một người phụ nữ.

Người phụ nữ kia gầy gò ốm yếu, cao khoảng một mét rưỡi nhưng chỉ nặng tầm bốn mươi cân, hai má hóp lại, sắc mặt tái nhợt, chỉ có cái bụng là nhô cao.

Nhưng trông gương mặt Phùng Chiêu Đệ tương tự với người phụ nữ nên Bạch Du đoán người này là mẹ cô ấy.

Chương 345: Chương 345

DTV-EBOOK

Bọn họ đang cãi nhau bằng tiếng Mân Nam, Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết đứng nghe một lúc cũng chẳng hiểu mô tê gì, chờ sau khi người phụ nữ dắt tay một cô bé khoảng ba, bốn tuổi rời đi thì Bạch Du mới lại gần chào hỏi Phùng Chiêu Đệ.

Phùng Chiêu Đệ rất vui khi gặp lại cô, chẳng qua sắc mặt vẫn không tốt lắm, sau khi hàn huyên vài câu, cô ấy chủ động giãi bày: "Lúc trước tôi có bảo là mẹ tôi lại mang thai đúng không? Gần đây mới đi kiểm tra thì được chẩn đoán là sinh đôi, tôi khuyên mẹ đừng sinh nhưng bà ấy lại không nghe, còn nói là vì để mai sau chị em tôi có chỗ dựa nên mới sinh. Tôi chẳng còn cách nào, chỉ đành lén giấu đồ mà nhà khách phát cho mẹ ăn, bà ấy thì hay rồi, lại còn mang đi lấy lòng bà nội, tức c.h.ế.t mất!"

Bạch Du cũng không biết nên nói gì.

Còm nhom như vậy mà còn mang thai đôi, nghĩ thế nào cũng thấy không ổn lắm.

Nhưng Bạch Du không muốn xen vào chuyện nhà người khác, đỡ phải rước vạ vào thân.

Sau khi tạm biệt Phùng Chiêu Đệ, cô và Lâm Hướng Tuyết đi đến bưu điện, người nào gọi về nhà người nấy.

Bà Bạch nhận được điện thoại của cô thì vừa vui mừng vừa xúc động: "Bé ngoan của bà, biết các cháu đến nơi an toàn thì bà yên tâm rồi. Bà nội đang tính

đợi cha cháu đi Hà Nam về sẽ đưa Niệm Niệm về Thiên Tân."

"Cha cháu có gửi tin về không ạ?"

Hôm đó, khi bà nội nói chuyện về Thiên Tân với cô, cô còn tưởng bà nội chỉ nói thế thôi, bây giờ nghe vậy, cô không biết phải nói gì, lựa chọn lảng tránh hỏi sang chuyện của cha.

Bà Bạch: "Nó đi từ ba hôm trước rồi, chắc bây giờ đã đến Hà Nam, phải chờ bao giờ về thì mới biết được tình hình cụ thể."

Mọi người đều không nói thẳng ra nhưng trong lòng đều biết chuyện này chẳng có hy vọng gì, đi sang đó cũng chỉ vì một lời giải thích thôi.

Bạch Du: "Thế còn Lý Khắc, cậu ấy về chưa ạ?"

Bà Bạch đáp: "Cứ cách mấy ngày thằng nhóc đó lại đến thăm Niệm Niệm, chẳng qua không chịu nói đi đâu làm gì thôi. Nhưng lần này đến nó đưa cho bà hai mươi đồng đấy, nói là tiền sinh hoạt của Niệm Niệm. Cháu thử nói xem, một thằng nhóc như nó lấy đâu ra nhiều tiền thế chứ?"

Bạch Du lập tức nghĩ đến hai chữ "chợ đen", cô nghi ngờ Lý Khắc theo người ta đến chợ đen đầu cơ trục lợi.

Chỉ làm thế thì cậu mới kiếm được nhiều tiền như vậy trong thời gian ngắn thôi, nhưng làm việc này cực kỳ nguy hiểm, cậu vẫn còn nhỏ tuổi, tốt nhất vẫn nên quay về trường học tập.

Xem ra phải chờ sau khi cha cô quay về để bảo ông nói chuyện nghiêm túc với Lý Khắc mới được.

Sau khi cúp điện thoại, vừa quay đầu đã nhìn thấy Lâm Hướng Tuyết đỏ bừng mắt.

Thấy Bạch Du nhìn mình, Lâm Hướng Tuyết ngại ngùng dụi mắt, nói: "Mẹ mình khóc bù lu bù loa khiến mình cũng muốn khóc theo, bà ấy còn bảo lúc nào rảnh sẽ đến thăm mình."

Bạch Du rất hâm mộ tình mẹ con của bọn họ: "Đi thôi, mình dẫn cậu đi ăn đặc sản ở đây, đảm bảo ăn xong cậu chẳng muốn đi đâu nữa luôn."

Nghe thấy có đồ ăn, đôi mắt Lâm Hướng Tuyết lập tức phát sáng: "Đi!"

**

Bạch Du còn tưởng chuyện nhà cửa không thể giải quyết nhanh được, ai ngờ đến ngày hôm sau đã có tin tức.

Nhà mới không cách quá xa nhà cũ, chỉ mất năm đến sáu phút đi đường nhưng diện tích lại lớn gấp đôi, quan trọng nhất là một khoảng sân vườn rộng chừng bảy, tám chục mét vuông.

Bạch Du háo hức muốn đi xem nhà mới.

Đó là một ngôi nhà hai tầng, tường trắng mái đỏ, trên tầng hai còn có một cái ban công nhỏ, đứng ở đó có thể nhìn thấy toàn bộ vùng biển rộng lớn. Dưới ánh nắng mặt trời, mặt biển sáng lấp lánh như một dải lụa bạc, đẹp đẽ khiến lòng người mê say.

Nhà mới không chỉ có nhà vệ sinh riêng mà còn có bếp riêng, chẳng qua trong bếp không có nước máy, chỉ có một cái vòi được được lắp sẵn ngoài sân.

Chương 346: Chương 346

DTV-EBOOK

Có còn hơn không, sau này mua thêm hai cái bể nước lớn đặt trong bếp và nhà vệ sinh, thế thì sẽ tiện hơn nhiều.

Bạch Du ngắm nghía từng ngóc ngách của ngôi nhà, càng nhìn càng thích.

“Em sẽ trồng rau xà lách, dưa chuột và cà chua ở đây, trồng thêm cả cà tím nữa. Chỗ này sát tường thì sẽ trồng ít tường vi để nó leo lên tường, đến mùa hè năm sau có lẽ sẽ có một bức tường hoa tường vi rực rỡ đó. Còn bên này, em định xây một cái đình, đặt thêm mấy cái ghế nằm trong đình, lúc nhàn rỗi có thể nằm đọc sách đón gió biển, chắc chắn rất thoải mái!”

Bạch Du hào hứng nói ra những kế hoạch tương lai mà không biết mệt.

Giang Lâm vẫn nhìn cô, cô nói gì anh cũng gật đầu đồng ý.

Thật ra dù Bạch Du nói gì thì anh cũng sẽ đồng ý.

TBC

Cô vui vẻ, anh mỉm cười.

Lâm Hướng Tuyết nhìn hình ảnh này thì hâm mộ như thể ăn phải miếng chanh chua loét.

Thật ra lúc trước gia đình cũng thúc giục cô ấy đi tìm đối tượng nhưng cô ấy không hề sốt ruột, dù sao vẫn còn trẻ, không lo. Nhưng mấy hôm nay thấy

Giang Lâm cưng chiều Bạch Du như vậy thì cô ấy cũng nảy sinh ý nghĩ muốn tìm đối tượng kết hôn.

Đột ngột thế này thì biết đi đâu tìm đối tượng kết hôn?

Nhưng nghe nói trong quân đội có rất nhiều đàn ông độc thân, đến lúc đó nhờ Giang Lâm giúp giới thiệu đối tượng là được. Nghĩ đến đây, cô ấy cũng mong đợi cuộc sống sắp tới.

Bạch Du muốn vào ở luôn nên ngay chiều hôm đó đã bắt đầu quét dọn.

Đầu tiên là mở hết cửa sổ ra cho gió lùa vào, sau đó dọn dẹp hết bụi bẩn mà người trước để lại.

Khi dọn dẹp thì mới phát hiện cần phải sửa khá nhiều chỗ, nhà ở ven biển rất ẩm ướt, có nhiều mảng tường đã mốc meo, nhất là phòng bếp, chỗ nào cũng có nấm mốc đen sì.

Đám nấm mốc này không tốt cho sức khỏe, Bạch Du quyết định bảo Giang Lâm tìm người sơn lại toàn bộ tường trong nhà.

Làm vậy chắc chắn tốn không ít tiền nhưng nhà mới sạch sẽ tươm tất thì sẽ sống thoải mái hơn, Bạch Du cảm thấy nên tiêu số tiền này.

Khí hậu ở đảo Quỳnh Châu rất ẩm ướt, điều đó có nghĩa cũng có rất nhiều rắn rết, sâu bọ, không chỉ phải mua lưu huỳnh và thuốc diệt côn trùng mà Bạch Du cảm thấy còn phải mua thêm mấy con gà.

“Em thấy chúng ta vẫn nên nuôi gà, nuôi gà thì sẽ có trứng, bình thường còn có thể ăn sâu rết hay các

loại côn trùng. Đợi bao giờ gà đẻ trứng thì sẽ thịt gà nấu gà mái hầm nước dừa, một công đôi việc, có phải rất hời không?"

Trên đảo không thiếu dừa, lần trước đến đây cô đã uống rất nhiều nước dừa, nhưng không có bếp nên cô chưa từng nấu gà mái hầm nước dừa. Chờ bao giờ sửa xong phòng bếp, cô muốn thử nấu xem sao.

Loại nhà cũ này không thể thiếu rết và gián, nuôi mấy con gà có thể giảm bớt côn trùng, này gọi là phòng hơn tránh.

Bạch Du cảm thấy mình nghĩ rất chu đáo.

Không ngờ lại thấy Giang Lâm nhìn cô, ánh mắt lóe ra ý cười: "Đúng là rất hời, từ lúc mới sinh đến lúc c.h.ế.t đều bị ép sạch giá trị, mấy con gà mà nghe được chắc sẽ cảm thấy đời gà không còn gì hối tiếc."

Bạch Du: "..."

Lâm Hướng Tuyết: "Đời gà không còn gì hối tiếc... Hahaha..."

Cô ấy không ngờ Giang Lâm cũng biết nói đùa.

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Du nghe thấy Giang Lâm nói đùa, nhưng chuyện nuôi gà đã được xác định.

Cô phải nhờ chị Lôi tìm giúp nhà nào có gà con để bắt mấy con về nuôi.

Ngoài nhà vệ sinh, phòng bếp và phòng khách thì ở tầng một còn có hai phòng nữa, Bạch Du dùng một phòng làm nhà kho.

Phòng còn lại có ánh sáng tốt, lại thông gió, còn đối diện với sân nên Bạch Du định dùng làm phòng

cho khách, bây giờ cho Lâm Hướng Tuyết ở, sau này bà nội đến cũng có chỗ ở.

Trên tầng hai, ban công chiếm mất một phần diện tích nên chỉ có hai phòng, căn phòng lớn hơn sẽ là phòng ngủ chính của cô và Giang Lâm, căn phòng nhỏ hơn bên cạnh làm thư phòng, sau này hai người họ có thể đọc sách, viết lách bên trong.

Chương 347: Chương 347

DTV-EBOOK

Sân thượng cũng có nhiều nấm mốc, không chỉ phải sơn lại mà còn phải gia cố. Năm nào trên đảo cũng có mấy trận bão, cô lo lắng bão ập tới thì sân thượng sẽ ngập, nước dâng cao quá sẽ tràn vào trong phòng.

Lúc đầu, cô định xây một cái đình bằng cỏ tranh ở sân, sau lại nghĩ đến có bão nên quyết định xây đình bằng đá, thế thì có bão cũng không lo bị đổ hay thổi bay.

Tiếng cười nói và tiếng sắp xếp đồ đạc thỉnh thoảng lại phát ra từ trong phòng, mọi người xung quanh nghe thấy thì không khỏi bàn tán.

“Ai sắp dọn vào nhà này vậy?”

“Nghe nói là phó đoàn Giang và cô vợ mới cưới.”

“Ồ, chẳng phải nhà này định cho đoàn trưởng Uông à? Sao lại cho phó đoàn Giang?”

“Nghe nói phó đoàn Giang cho đoàn trưởng Uông một cái phiếu xe đạp với phiếu radio nên mới đổi được cái nhà này. Tôi nghe nói là vì vợ phó đoàn Giang thích nhà có sân vườn nên mới dùng món quà lớn thế để đổi.”

“Chậc chậc chậc, không ngờ phó đoàn Giang lại thương vợ thế!”

“Thì chả thế, vợ phó đoàn Giang đẹp thế cơ mà, da cứ mịn như da em bé, phơi thế nào cũng không đen, trông cứ như đậu hũ non ý, hâm mộ c.h.ế.t mất!”

“Xinh đẹp thì có ích gì chứ? Da thịt non mềm như thế cũng đủ biết không hay làm việc nhà rồi, các anh cứ chờ mà xem, chẳng mấy chốc phó đoàn Giang sẽ không chịu được mà ly hôn với cô ta thôi.”

Trong một loạt lời khen ngợi đột nhiên vang lên một giọng nói không hòa hợp, mọi người nhìn kỹ thì thấy người vừa nói chuyện chính là Lâu Mạn Lệ. Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó lập tức tản ra, ai về nhà nấy.

“Quên mất đang nấu cháo ở nhà, tôi phải về xem xem.”

“Tôi cũng về nấu cơm đây, đi thôi, đi thôi.”

Chỉ một lát sau, dưới gốc đa rộng lớn chỉ còn lại một mình Lâu Mạn Lệ.

Cô ta tức dậm chân: “Các người cứ chờ đi, không đến nửa năm bọn họ kiểu gì cũng ly hôn!”

Lần trước, sau khi Bạch Du c.h.ặ.t đ.ầ.u gà dọa cô ta sợ mất mật thì đã bị ốm một trận, tốn kha khá tiền chữa, còn bị chị gái chửi cho vuốt mặt không kịp.

Mấy hôm trước, chị cô ta gọi điện đến bảo cô ta tiếp tục giám sát Bạch Du và Giang Lâm, nếu có thể cung cấp tin tức có ích thì mai sau bà ta sẽ tìm việc cho cặp sinh đôi nhà cô ta ở thủ đô.

Mặc dù cô ta vẫn khá sợ Bạch Du nhưng vì hai thằng con trai, cô ta quyết định bất chấp tất cả.

Hôm nay cô ta vừa ra khỏi nhà đã nghe người ta nói Giang Lâm chuyển đến nhà mới, thế là cô ta lập tức chạy đến xem và rồi ghen ghét không chịu được.

TBC

Chồng cô ta chỉ là trung đội phó, cấp bậc không cao, nhà được chia chỉ có hai phòng, không có nhà vệ sinh và bếp. Mặc dù bốn người sống cũng không quá chật nhưng so với Giang Lâm thì quá nghèo nàn.

Dựa vào đâu mà con nhóc Bạch Du mới đến đã được ở trong căn nhà tốt như vậy? Chỉ mới nghĩ thôi đã khiến người ta tức c.h.ế.t rồi.

Lâu Mạn Lệ đảo mắt như rang lạc, đột nhiên nghĩ ra một kế, cô ta vội vàng xoay người chạy đến bưu điện. Cô ta phải gọi điện báo ý tưởng hay ho này cho chị mới được!

**

Trong nhà hàng Quốc Doanh.

Đinh Dược vừa đi lên tầng hai đã bị một bóng dáng đang ngồi bên cửa sổ thu hút.

Ánh nắng rực rỡ chiếu từ bên ngoài cửa sổ lên người cô gái xinh đẹp đang ngồi bên cửa, chỉ thấy làn da cô gái trắng nõn, gương mặt thanh tú, mái tóc dài đen nhánh như tơ lụa thượng đẳng đang phát sáng dưới ánh nắng mặt trời.

Làn gió thổi qua thổi tung những sợi tóc lưa thưa trước trán, cô gái đang quay đầu nhìn ánh nắng, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hình ảnh này đẹp đến mức mê mẩn, Đinh Dược nín thở, sợ hô hấp quá mạnh sẽ quấy rầy người đẹp, anh ta cứ đứng ngơ ngác nhìn người đẹp cũng đủ để thốt lên bốn chữ, cuộc sống tốt đẹp.

Không biết có phải do ánh mắt của anh ta quá nóng bỏng hay không mà hình người đẹp đã nhận ra, cô gái quay sang nhìn, sau đó nở nụ cười tuyệt mỹ với anh ta…

Chương 348: Chương 348

DTV-EBOOK

"Chào anh, tôi là Ôn Tĩnh Uyển, anh là đồng chí Đinh Dược sao?"

Đinh Dược bừng tỉnh, cảm thấy vô cùng sung sướng, hình tượng nghiêm túc và điềm tĩnh thường ngày hoàn toàn biến mất, anh ta gật đầu như giã tỏi: "Đúng đúng, tôi chính là Đinh Dược. Xin chào đồng chí Ôn."

Thật ra một tháng trước, khi họ hàng nói muốn giới thiệu một đồng chí nữ người Giang Tô cho anh ta còn khen người nọ đẹp như tiên trên trời.

Chẳng qua lúc đó anh ta chưa muốn kết hôn, anh ta nghĩ kết hôn quá cản trở sự nghiệp, mà anh ta cũng không tin lời nói đẹp như tiên của họ hàng. Ngày xưa không biết có bao nhiêu họ hàng của lãnh đạo giới thiệu đối tượng cho anh ta, lần nào mà chẳng thổi phồng lên?

Nhưng anh ta không ngờ lần này họ hàng không hề lừa mình, mặc dù không đến mức đẹp như tiên nhưng cũng không kém là mấy.

Anh ta thầm so sánh Ôn Tĩnh Uyển và Bạch Du, cuối cùng không thể không chấp nhận sự thật vợ Giang Lâm hơn một chút.

Nhưng anh ta không còn trẻ nữa, người khác bằng tuổi anh ta đã có con đi mua được xì dầu rồi. Huống hồ, với hoàn cảnh gia đình của anh ta, muốn tìm một

đối tượng xuất sắc lại không quan tâm tuổi tác của anh ta không phải chuyện dễ dàng.

Nếu bỏ qua người trước mặt thì có lẽ sau này sẽ không tìm được ai bằng nữa đâu.

Nghĩ đến đây, Đinh Dược thu hồi chút nuối tiếc này lại, bước đến bên cái ghế đối diện Ôn Tĩnh Uyển ngồi xuống, nói: "Đồng chí Ôn có muốn ăn gì không?"

Ôn Tĩnh Uyển mỉm cười lắc đầu: "Không cần, tôi không đói, chúng ta cứ ngồi nói chuyện đi, đừng tốn tiền."

Đinh Dược nghe vậy thì thầm gật đầu, còn biết quản lý gia đình nữa, cộng điểm: "Đồng chí Ôn, có lẽ cô đã biết tình hình của tôi rồi, tôi biết cô mới hai mươi hai tuổi, nhỏ hơn tôi tròn mười tuổi, chẳng lẽ cô không ngại chuyện này sao?"

Ôn Tĩnh Uyển: "Cha tôi qua đời khi tôi còn nhỏ, khi đó nhìn thấy các bạn có phụ huynh chăm sóc thì vô cùng hâm mộ. Đối với tôi, tôi càng thích đối tượng trưởng thành và chín chắn hơn. Tôi cảm thấy đồng chí Đinh rất tốt."

Chẳng ai không thích nghe lời hay cả.

Đinh Dược cảm thấy như vừa uống một ngụm mật ong, ngọt đến tận tim: "Nếu cô đã hài lòng như thế thì tôi cũng muốn nói rõ điều kiện và yêu cầu của tôi."

Ôn Tĩnh Uyển vẫn mỉm cười: "Mời anh cứ nói."

Đinh Dược: “Đầu tiên, muốn làm vợ tôi thì nhất định phải hiếu thuận, mẹ tôi là quả phụ, một mình bà nuôi dưỡng tôi trưởng thành. Sau khi kết hôn, tôi sẽ đón mẹ về sống chung, cô nhất định phải cùng tôi hiếu thảo với bà, giúp bà tắm rửa đổ bô, cô có làm được không?”

Bàn tay dưới gầm bàn của Ôn Tĩnh Uyển siết chặt lại, khuôn mặt không có gì khác thường: “Hiếu thảo là truyền thống tốt đẹp của đất nước ta, cũng là điều mà mọi người con nên làm. Tôi thấy những điều anh nói không phải vấn đề gì lớn.”

Đinh Dược gật đầu, nói tiếp: “Thứ hai, nhà họ Đinh chỉ có mình tôi là con trai, vì vậy sau khi kết hôn tôi nhất định phải sinh được con trai, nếu sinh con gái thì chúng ta sẽ sinh tiếp, sinh đến bao giờ có con trai thì thôi. Cô có chấp nhận điều này không?”

Ôn Tĩnh Uyển mấp máy môi, gật đầu đáp: “Nuôi con để dưỡng già, nhất định phải sinh con trai rồi, tôi cũng thích con trai hơn con gái.”

Nếu như vừa rồi độ hài lòng của Đinh Dược đối với Ôn Tĩnh Uyển chỉ có tám mươi điểm nhưng bây giờ đã tăng lên chín mươi.

Đinh Dược: “Nhà cô có yêu cầu gì về sính lễ không?”

Ôn Tĩnh Uyển: “Cha mẹ tôi mất sớm, tôi được bác trai nuôi lớn, nhưng nhà đông con nên từ nhỏ đến lớn tôi vẫn luôn làm chủ chuyện của mình. Chỉ cần nhân phẩm tốt là được, có sính lễ hay không không quan trọng.”

Nghe nói có sính lễ hay không không quan trọng, Đinh Dược cảm thấy không cần sính lễ nữa.

Anh ta rất hài lòng về chuyện này, chỉ là…

Anh ta nhíu mày nói: “Cha mẹ cô đã mất rồi, bác trai lại không quan tâm cô, nếu mai sau xảy ra chuyện gì chẳng phải cô chẳng giúp gì được tôi sao?”

Chương 349: Chương 349

DTV-EBOOK

Mặc dù anh ta cũng dựa vào hai bàn tay trắng dốc sức leo lên nhưng vừa nghe nói gia thế của Ôn Tĩnh Uyển cũng giống mình thì lại có ý phê bình.

Nếu có thể tìm được đối tượng có gia thế tốt thì sau này sẽ trợ giúp anh ta thăng chức được.

Thế là chín mươi điểm lập tức xuống còn tám mươi lăm điểm.

Ôn Tĩnh Uyển quan sát sắc mặt anh ta, bình tĩnh cười nói: "Trước khi đến đây, họ hàng nói với tôi là phó đoàn Đinh dựa vào sức mình dốc sức đi đến vị trí hôm nay. Sau khi nghe vậy, tôi không chỉ sinh lòng bội phục mà còn cảm thấy như gặp được tri kỷ, bởi vì tôi cũng vậy. Từ nhỏ đến lớn, trong nhà không giúp được tôi cái gì, nhưng tôi tin người có thể thắng trời. Thế nên tôi mới dốc sức học tập, bằng sự cố gắng của mình mà thi đỗ vào Đại học Công Nông Binh, được kết nạp vào Đảng, về sau lại thi được chứng chỉ phát thanh viên. Lần này tôi đến đây là vì nghe nói đài phát thanh ở đây đang tuyển phát thanh viên nên mới đến thử sức xem sao."

Hai mắt Đinh Dược lóe sáng như sói đêm: "Cô là sinh viên? Lại còn vào Đảng?"

Ôn Tĩnh Uyển nở nụ cười khiêm tốn, nhưng ánh mắt nhìn Đinh Dược lại đầy vẻ sùng bái: "Đúng vậy, nhưng chút thành tích của tôi chẳng đáng là gì so với phó đoàn Đinh."

Không người đàn ông nào không thích được người ta sùng bái, nhất là người đối diện còn là một người đẹp giỏi giang.

Đinh Dược cảm thấy mình đã nhặt được bảo bối.

Nhất là anh ta nhớ vợ của Giang Lâm mới chỉ học cấp ba, còn không lên Đại học, thế là lại càng hài lòng với Ôn Tĩnh Uyển.

Chỉ cần anh ta cưới Ôn Tĩnh Uyển thì trình độ của vợ anh ta sẽ cao hơn vợ Giang Lâm.

Nghĩ đến đây, anh ta cười rạng rỡ nói: "Đồng chí Ôn, tôi rất hài lòng với cô, nếu cô cũng hài lòng với tôi thì chúng ta cứ xác định quan hệ đi. Chờ tôi báo với mẹ rồi sẽ viết báo cáo kết hôn nộp cho lãnh đạo."

Ôn Tĩnh Uyển mỉm cười, lộ ra lúm đồng tiền quyến rũ bên má, cô ta gật đầu ngượng ngùng nói: "Vâng, tôi cũng rất hài lòng với đồng chí Đinh."

Đinh Dược nghe vậy thì không khỏi bật cười: "Hahaha..."

**

Sau một tuần sửa sang, cuối cùng nhà mới cũng hoàn thành.

Bạch Du xem lịch, chọn một ngày hoàng đạo rồi thông báo dọn nhà.

Mấy người chị Lôi, Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên đều đến giúp đỡ.

Bọn họ không có nhiều đồ, đồ nội thất mới mua đã được chuyển vào từ trước nên chỉ chuyển mấy lần đã

xong.

Mọi người đến giúp đỡ nên Bạch Du tất nhiên phải làm một bữa thịnh soạn để cảm ơn mọi người, vừa chuyển vào nhà mới nên cũng phải làm lễ lên nhà mới nữa.

Cô thương lượng với chị Lôi một lúc rồi quyết định nấu mười món.

Trong lúc nấu ăn mới phát hiện quên mua đậu, thế là Lâm Hướng Tuyết lập tức xung phong đi mua.

Nhưng cô ấy vừa ra cửa đã bị theo dõi.

Cô ấy vừa quay đầu đã bắt gặp một gương mặt đen sạm: "Đồng chí Cát, anh đang theo dõi tôi à?"

Vành tai Cát Đại Xuyên đỏ bừng, gãi mặt nói: "Tôi lo đồng chí Lâm không biết đường nên muốn dẫn đường cho cô."

Mặc dù Lâm Hướng Tuyết chưa từng có đối tượng nhưng chưa ăn thịt heo thì cũng thấy heo chạy chứ.

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng Cát Đại Xuyên lại xuất hiện trước mặt cô ấy, mặc dù anh ấy không nói gì nhưng cô ấy cảm thấy chắc chắn Cát Đại Xuyên có ý với mình.

Cô ấy không thể nói mình có cảm giác đặc biệt thế nào đối với Cát Đại Xuyên, bởi vì còn chưa nghe ngóng tin tức từ chỗ Bạch Du.

Nhưng bây giờ anh ấy lại tiến lên một bước nên cô ấy không thể không suy nghĩ.

Mặc dù người trước mặt không đẹp trai bằng Giang Lâm nhưng chắc chắn không xấu, dáng người cao thẳng, cơ bắp rắn rỏi, cảm giác an toàn tuyệt đối.

Anh ấy lại còn không hút thuốc, không uống rượu, cũng chưa từng thấy anh ấy tức giận, thế đã khá tốt rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Hướng Tuyết quyết định cho đối phương cơ hội, cũng cho mình một cơ hội tìm hiểu lẫn nhau, thế là gật đầu nói: "Vậy làm phiền đồng chí Cát dẫn đường cho tôi."

Nghe vậy, Cát Đại Xuyên sắp ngoác miệng rộng đến mang tai: "Tuân lệnh!"

Hai người vẫn chưa có quan hệ nam nữ nên một người đi trước một người đi sau, cách nhau một cánh tay.

Lâm Hướng Tuyết đột nhiên muốn đánh rắm, lại không thể nhịn nổi.

Có lẽ vì buổi trưa ăn khoai lang, cô ấy càng nghĩ càng xấu hổ.

Đánh rắm là hiện tượng sinh lý bình thường, nhưng ở trước mặt một người khác phái, nhất là trước mặt người sắp trở thành đối tượng thì Lâm Hướng Tuyết vô cùng lo lắng sẽ bị xấu hổ.

Nhưng cô ấy nhanh chóng nghĩ ra một ý hay, chỉ cần cô ấy nói đủ to thì chắc người kia không nghe thấy đâu.

Thế là cô ấy cao giọng nói: "Đồng chí Cát, nhà anh có mấy anh em?"

Nói xong, một quả rắm cũng bay ra.

Cô ấy cảm thấy vừa rồi mình nói rất to, chắc Cát Đại Xuyên không nghe thấy đâu.

Ai ngờ, sau đó lại nghe thấy Cát Đại Xuyên ngu ngơ nói: “Xin lỗi, vừa rồi cô đánh rắm to quá, tôi không nghe thấy cô nói gì, cô có thể nói lại không?”

Lâm Hướng Tuyết: “…”

Chương 350: Chương 350

DTV-EBOOK

Bạch Du thấy Lâm Hướng Tuyết đi rồi lại quay lại thì không khỏi ngạc nhiên, cô hỏi: "Sao cậu về nhanh thế? Không tìm được đường à?"

Lâm Hướng Tuyết cắn môi, mặt đỏ bừng: "Không phải, đồng chí Cát nói để anh ấy đi mua nên tớ đi về."

Bạch Du để ý cô ấy gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra ba chữ "đồng chí Cát", cô nói với chị Lôi một tiếng, lau tay rồi kéo Lâm Hướng Tuyết ra sân: "Cậu nói đi, có chuyện gì?"

Lâm Hướng Tuyết xấu hổ đến nỗi muốn đào một cái hố dưới đất rồi chui xuống, vốn dĩ cô ấy định sẽ giữ kín chuyện này cả đời nhưng lại không kìm được mà than phiền với Bạch Du: "… Cậu nói xem có người nào như vậy không, tớ đã cố tình nói rất to, lẽ nào anh ấy không thể giả vờ không nghe thấy sao?"

Cô ấy càng nghĩ càng tức, trước kia còn tưởng anh ấy chỉ là có vẻ ngoài ngốc nghếch thôi, không ngờ anh ấy lại ngốc thật!

Bạch Du cười cong cả lưng, tới khi chạm phải ánh mắt hờn giận và xấu hổ của Lâm Hướng Tuyết, cô mới miễn cưỡng dừng lại, xoa hai má nhức mỏi vì cười quá nhiều, nói: "Tuy là dạo trước có mấy khi tớ hơi nghi ngờ Cát Đại Xuyên muốn theo đuổi cậu, nhưng theo tớ thấy thì cậu không thích anh ấy mà anh ấy chẳng có hành động gì tiếp theo nên cũng

không nói với cậu. Thật ra ngoài cái tính khờ khạo, anh ấy còn một khuyết điểm chí mạng nữa."

Lâm Hướng Tuyết: "Khuyết điểm chí mạng gì?"

Bạch Du: "Keo kiệt!"

Rồi cô kể cho Lâm Hướng Tuyết nghe câu chuyện "mười tám cái rắm" của Cát Đại Xuyên, cả chuyện anh ấy bỏ một hào để mua mười viên kẹo trái cây làm quà ra mắt ở thành phố Quảng.

Rốt lại, cô nói: "Nhìn chung thì con người Cát Đại Xuyên không tệ, có chí tiến thủ, không có tật xấu gì phải đặc biệt chú ý, cũng không gia trưởng, có điều keo kiệt quá, trong căn cứ không ai là không biết cái danh vắt cổ chày ra nước của anh ấy."

Lâm Hướng Tuyết há hốc mồm, kinh ngạc thốt lên: "Không ngờ trên đời lại có người keo kiệt đến vậy, uổng công lúc nãy tớ còn định cho anh ấy một cơ hội, tớ quyết định rút lại ý nghĩ này!"

Một cái rắm dẫn đến một án mạng.

Cát Đại Xuyên đang đi mua đậu phụ nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao Lâm Hướng Tuyết lại đột nhiên nổi giận.

Anh ấy không biết rằng chính anh ấy đã đánh mất đi một cơ hội thoát ế.

Mỗi ngày một mẹo nhỏ thoát ế, get√.

Bên này, Bạch Du nhịn cười quay về bếp chuẩn bị bữa tối.

đều thiếu chất béo, vào ngày quan trọng thế này, thịt chắc chắn là món chính.

Thịt lợn là thực phẩm rất tốt, không chỉ dùng cho các món chiên xào mà còn có thể rán mỡ lợn, phần da lợn cũng không thể bỏ phí, từ da lợn có thể làm món tóp mỡ da lợn.

Dầu nóng trong nồi kêu xèo xèo, cho xì dầu, muối, đường trắng vào đảo vài lần, xong một nồi to thịt kho tàu lên màu đỏ đẹp, mềm và vô cùng thơm ngon. Sau đó rửa sạch nồi rồi cho dầu vào, tiếng xẻng đảo thức ăn kêu loong coong, chẳng bao lâu sau, một đĩa đậu phụ xào vàng ươm, xốp giòn, thơm nức ra lò. .

Các món ăn lần lượt được bưng lên.

Cá chép kho, tôm xào cay, dưa chuột đập dập, cà chua xào trứng, cải thìa xào tỏi, cuối cùng là một bát canh gà hầm dừa to.

Mùi thức ăn thơm ngào ngạt toả ra khắp nơi khiến ai nấy đều phải nuốt nước bọt liên tục, mấy đứa con chị Lôi không dám rời mắt khỏi những món thịt trên bàn ăn, sợ rằng chớp mắt một cái là thịt sẽ không còn.

May sao tuy chúng là chúa nghịch ngợm nhưng chị Lôi dạy bảo chúng rất tốt, ngay cả bé Cẩu Đản nhỏ nhất cũng không giơ tay bốc thức ăn mà ngoan ngoãn đợi người lớn cho phép ăn cơm.

Phụ nữ nấu cơm trong bếp, đàn ông sửa sang lại sân vườn, bây giờ chưa mua gà con nhưng có thể làm chuồng gà trước, sau này sẽ trồng thêm hoa và rau củ quả nên cũng phải cày xới đất trong sân .

Tạ Húc Đông thấy Giang Lâm đang vừa làm chuồng gà vừa cày đất thì buông lời trêu chọc: “Phó đoàn Giang của chúng ta trước kia có bao giờ làm những việc này đâu, xem ra kết hôn cái là khác hẳn nhỉ.”

Chương 351: Chương 351

DTV-EBOOK

Giang Lâm ngẩng đầu nhìn anh ấy: "Cậu cũng kết hôn rồi, sao không thấy cậu khác gì?"

Tạ Húc Đông bị chặn họng: "..."

Thật là, cái hay không nói lại đi nói cái dở.

Hoàn cảnh của anh ấy và Tôn Tường Vy đương nhiên không giống anh, chưa nói đến chuyện cả hai đều bị ép kết hôn, trước đây người trong quân đội ai mà không biết Tôn Tường Vy thích Giang Lâm đến thế nào.

Vài ngày trước, anh ấy trở về từ Nam Kinh, lúc đi phát kẹo mừng, có người lấy chuyện này ra trêu chọc, nếu không có người ngăn lại thì ắt thằng nhóc đó đã bị đ.ấ.m cho hai phát.

Trong quá khứ Tạ Húc Đông từng mong chờ hôn nhân bao nhiêu thì hiện tại lại bài xích bấy nhiêu.

Nghĩ đến đây, anh ấy không khỏi bực bội.

Cát Đại Xuyên cau mày, hãy còn băn khoăn rằng tại sao Lâm Hướng Tuyết lại đột nhiên nổi giận rồi phớt lờ mình, nhưng suy cho cùng hai người họ cũng chẳng thân thiết đến vậy, hỏi người khác thì không tiện lắm .

Giang Lâm im lặng vung cuốc nhưng trong lòng lại lo lắng cho bệnh tình của Bạch Du.

Kể từ khi về đảo Quỳnh Châu, Bạch Du không còn gặp ác mộng hoặc mộng du vào ban đêm nữa.Rõ

ràng là sau khi đến đây, cô không cần phải suy nghĩ đến những chuyện lộn xộn ở Thủ đô, hằng ngày có Lâm Hướng Tuyết ở bên bầu bạn, tâm trạng thoải mái hơn nhiều, bệnh tình cũng vì vậy mà thuyên giảm.

Chỉ là cách này chỉ trị được ngọn chứ không trị được gốc, nói không chừng một ngày nào đó bệnh của cô lại tái phát.

Giang Lâm nghĩ đến những lời bác sĩ Trịnh nói, muốn trị dứt điểm phải đến Hồng Kông, có điều với tình hình trong nước hiện giờ, họ không thể đi được.

Nghĩ vậy, lông mày anh cũng dần nhíu chặt lại.

Bạch Du nhìn thấy cảnh này từ cửa sổ bếp, suýt thì bật cười thành tiếng.

Người ta nói ba người đàn bà thành một vở kịch, sao ba người đàn ông ngồi với nhau lại trông đăm chiêu ủ dột thế này?

Cô thấy rất thú vị nên chạy vội về phòng lấy máy ảnh, "tách" một tiếng, chụp lại khoảnh khắc này.

Giang Lâm nghe thấy tiếng chụp ảnh mới phát hiện mình bị chụp lén, anh thả cái cuốc nhỏ xuống, bước tới: "Sao em lại chụp bọn anh?"

Bạch Du: "Chẳng biết anh nghĩ gì mà hai đầu lông mày sắp chạm vào nhau rồi kia kìa, cả đồng chí Tạ và đồng chí Cát nữa, em thấy dáng vẻ cau mày của ba người các anh buồn cười quá nên chụp lại."

Giang Lâm cũng không bắt cô xóa: "Anh vừa nghĩ đến chuyện của quân đội."

Nụ cười trên môi Bạch Du biến mất: “Rắc rối lắm sao?”

Ánh hoàng hôn đỏ rực chiếu lên khuôn mặt cô, nhuốm vàng mái tóc và hàng mi, đôi mắt trong veo phản chiếu hình bóng của anh.

Giang Lâm khẽ lắc đầu: “Cách thì bao giờ cũng nhiều hơn khó khăn, cho nên dù có khó khăn đến đâu cũng sẽ có cách giải quyết.”

“Đúng vậy, cách thì bao giờ cũng nhiều hơn khó khăn, chắc chắn sẽ có cách giải quyết.” Bạch Du tưởng anh thật sự lo lắng về chuyện của quân đội, nhưng cô lại không giúp được gì, bèn chuyển chủ đề: “Đúng rồi, bên Tần Tâm Hủy có tin tức gì không?”

Giang Lâm: “Ừ, anh định tối mới nói với em.Đội trưởng Trần gọi điện đến, nói không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh Tần Tâm Hủy có liên quan đến cái c.h.ế.t của Tần Ngạn Thành và Tần Chính Nhân nên không thể kết tội cô ta.Nhưng trong vụ án Tần Ngạn Thành, cô ta phạm tội không tố giác tội phạm và tội che giấu tội phạm, vậy nên bên đó quyết định trong hai ngày này sẽ đưa cô ta đến nông trường cải tạo lao động.”

Người đàn ông tên Lương Tuấn lúc đầu không chịu khai vị trí t.h.i t.h.ể Tần Ngạn Thành, mãi tới khi không chịu đựng được nữa mới khai ra, nhưng nơi vứt xác là một cái ao sâu và đục, không thể trục vớt được xác.

Hơn nữa, Lương Tuấn đã thừa nhận chính ông ta là người chế tạo axit sunfuric cho Tần Chính Nhân và giúp bà ta vứt xác, tất cả chứng cứ đều chỉ ra Tần Chính Nhân là người g.i.ế.c Tần Ngạn Thành. Trong

tình huống này, dù cho họ nghi ngờ Tần Tâm Hủy cũng vô ích.

Chương 352: Chương 352

DTV-EBOOK

Bạch Du nghe kết quả này thì sửng sốt một chốc rồi thở dài: "Thật ra em đã đoán được ngay từ đầu rồi, đưa đến nông trường cũng tốt, ít ra sau này cô ta sẽ không thể ra ngoài gây chuyện nữa."

Không biết có phải cô nghĩ nhiều không, cô luôn cảm thấy hai vụ án mạng này đều liên quan đến Tần Tâm Hủy.

Mẹ cô là người ích kỷ nhưng bà ta đối xử rất tốt với người nhà họ Tần.Mấy năm gần đây, bà ta hết đưa đồ ăn thức uống rồi lại đưa tiền cho đứa em trai ruột Tần Ngạn Thành, còn bỏ tiền thuê người chăm sóc ông ta, cô không tin bà ta sẽ vì một chuyện nhỏ mà g.i.ế.c nhầm Tần Ngạn Thành.

Cùng lý lẽ đó, cô cũng không tin người như mẹ cô sẽ tự sát.

Nhưng cô không có chứng cứ.

Thời đại này, phương tiện điều tra còn khá thô sơ, công cụ hỗ trợ phá án cũng rất hạn chế, càng không có những sản phẩm công nghệ cao như camera giám sát, vì vậy muốn kết tội Tần Tâm Hủy không phải dễ.

Song cô tin là lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, rồi sẽ có ngày Tần Tâm Hủy lộ ra sơ hở.

Món ăn cuối cùng đã làm xong, chị Lôi bưng đồ ăn từ trong bếp ra, lớn giọng gọi mọi người rửa tay ăn cơm.

Tiếng hò reo của đám nhỏ khiến khoảnh sân trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Bạch Du và Giang Lâm cũng dừng cuộc trò chuyện.

Lúc này, hoàng hôn phủ kín chân trời, nền trời hệt như có ai đổ cả lon nước cam lên, cái sân nhỏ nhuộm một màu đỏ cam rực rỡ.

Bàn ăn được đặt trong đình, các món ăn đã được bưng lên, mọi người ngồi quây quần bên bàn ăn.

“Nào, chúc mừng Tiểu Giang và Tiểu Du có nhà mới, cạn ly!”

“Cạn ly!”

Mọi người nâng ly chúc mừng Bạch Du và Giang Lâm, đám nhỏ không được uống rượu, chúng dùng trà thay rượu rồi cũng nâng ly lên góp vui.

Chị Lôi: “Lúc trước chị từng đến ngôi nhà này rồi, trông chẳng có gì đặc biệt, vậy mà bây giờ được Tiểu Du cải tạo lại thì thấy khác hẳn.”

Bạch Du: “Đợi em trồng thêm hoa và rau củ quả, lúc đó mới thực sự khác.Thời gian này mọi người vất vả rồi, em kính mọi người một ly.”

Giang Lâm và Tạ Húc Đông cùng một số người khác tranh thủ giờ nghỉ sơn xong tường, còn bếp, bồn cầu và ba cái lu nước lớn trong sân đều là chị Lôi dẫn cô đi mua.

Về phương diện này, chị Lôi có nhiều kinh nghiệm hơn cô, lu nước mới mua vừa to vừa chắc chắn, chỉ cần giữ gìn cẩn thận thì có thể dùng được rất lâu.

Cả Lâm Hướng Tuyết cũng giúp cô rất nhiều, cô ấy cùng cô quét sàn, dọn cỏ dại và rác trong sân, mỗi ngày đến cửa hàng bách hoá không biết bao nhiêu lần, hai chân sắp gầy đi rồi.

Chị Lôi: “Khách sáo gì chứ, chúng ta có duyên làm hàng xóm, đương nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau.Chỉ là sau này chị đến nhà em phải đi xa hơn.”

Trước đây chỗ ở của Giang Lâm chỉ cách nhà chị Lôi vài bước chân, đứng trong nhà gọi một tiếng là có thể nghe thấy, bây giờ phải mất mười mấy phút đi bộ, quả thực xa hơn nhiều.

Nhưng chồng chị Lôi là cố vấn Ngưu khó mà thăng chức trong thời gian ngắn, hơn nữa nhà của họ là một ngôi nhà hai tầng rất tốt, vậy nên họ không thể chuyển đến ngôi nhà trống đối diện nhà Bạch Du được.

Nói đến ngôi nhà trống đối diện, ban đầu sau khi đoàn trưởng Uông nhường ngôi nhà này cho Giang Lâm thì định chọn ngôi nhà đối diện, nhưng ngôi nhà đó xây theo hướng tây, đến mùa hè sẽ rất nóng, vả lại hướng gió cũng bị nhà Giang Lâm chắn mất, vừa ẩm ướt vừa oi bức, cuối cùng ông ấy đành từ bỏ rồi chọn một ngôi nhà khác nhỏ hơn.

Tuy có nhiều khuyết điểm nhưng đó là nhà hai tầng, có sân, diện tích lại khá lớn, chắc sẽ không để trống quá lâu, chỉ không biết ai sẽ chuyển đến.

Bạch Du an ủi chị Lôi: “Không xa lắm đâu chị, sau này chị Lôi rảnh thì thường xuyên đến nhà em chơi nhé.Mọi người mau ăn cơm đi, vừa ăn vừa nói.”

“Khoan ăn đã, tôi có quà cho hai người đây.” Tạ Húc Đông nói rồi đứng dậy: “Tôi mua một ít dừa.”

Chương 353: Chương 353

DTV-EBOOK

Dừa ra quả quanh năm nhưng mùa chín là mùa hè, giờ đã qua mùa chín, song vẫn có dừa xiêm xanh.

Bạch Du nghe Tạ Húc Đông nói vậy còn tưởng anh ấy chỉ mua vài quả, ai ngờ anh ấy đi đến góc nhà kéo ra một bao tải, nguyên một bao tải dừa.

Cũng, cũng hơi nhiều quá rồi thì phải?

Bọn trẻ lại thích thú vô cùng, reo ầm ĩ đòi uống nước dừa.

Giang Lâm bổ hai quả dừa, cắm ống hút vào, đưa một quả cho Lâm Hướng Tuyết rồi mới đưa quả còn lại cho Bạch Du, ngoảnh lại thì thấy Cát Đại Xuyên đang ngẩn ngơ ngồi trên ghế: "Cậu sao thế? Muốn uống à, tự bổ nhé."

Chị Lôi có cố vấn Ngưu bổ dừa cho nên anh chỉ bổ hai quả, nếu Cát Đại Xuyên muốn uống thì chỉ có thể tự bổ.

Cát Đại Xuyên: "Tôi không muốn uống."

Giang Lâm: "Vậy sao cậu cứ đờ người ra thế?"

Anh vừa dứt lời đã thấy Tạ Húc Đông đang vừa đi vừa cười: "Tôi đoán chắc chắn là quà mừng nhà mới cho hai người của cậu ấy giống hệt tôi."

Cuộc trò chuyện của cả ba đã thu hút sự chú ý của mọi người, chị Lôi nói: "Giống nhau cũng không sao, có gì mà phải xấu hổ?"

Cát Đại Xuyên: "…"

Tạ Húc Đông càng cười càng hoang mang: "Tôi đoán thêm lần nữa, chẳng lẽ cậu chỉ mua một quả?"

Dứt câu, không khí bỗng lặng như tờ.

Mọi người nghĩ đến cái tính keo kiệt của Cát Đại Xuyên, cảm thấy đúng là có khả năng này.

Ai ngờ ngay sau đó lại thấy Cát Đại Xuyên giơ hai ngón tay: "Không phải một quải, là hai quả."

Mọi người: "…"

Hai quả và một quả, thực sự không có gì khác biệt.

Huống hồ dừa trên đảo là loại trái cây rất rẻ, hai quả còn chưa đến năm xu!

Lễ mừng tân gia tặng quà năm xu, quả không hổ danh là Cát-keo kiệt-Đại Xuyên.

Lâm Hướng Tuyết quay đầu sang một bên, trên mặt viết rõ ràng ba chữ: ghét vô cùng.

Bạch Du nhìn biểu cảm của Lâm Hướng Tuyết, suýt nữa thì bật cười.

Chưa nói đến việc nhà họ Cát và nhà họ Lâm không môn đăng hộ đối, chỉ riêng tính keo kiệt của Cát Đại Xuyên, chuyện của cả hai đã không thể có hi vọng.

Sau một thoáng bối rối, mọi người lại vui vẻ ăn uống.

"Ngon quá."

Nước dừa ngọt thanh, so với nước dừa ngọt đến phát ngán vào tháng bảy tháng tám, Bạch Du thích nước dừa vào mùa này hơn.

Những quả dừa mà Tạ Húc Đông mang đến đều rất tươi, không quá chua, cùi dừa có thể phơi khô rồi dùng để nấu canh.

Cô thấy Giang Lâm không lấy dừa uống liền đưa quả dừa trong tay cho anh: "Anh thử đi, ngọt lắm."

Giang Lâm không thích nước dừa nhưng nhìn ánh mắt đầy mong đợi của cô, anh rất tự nhiên lại gần ngậm lấy ống hút của cô, uống một ngụm: "Ngọt thật."

Động tác của anh rất tự nhiên, như thể đây là một hành động rất đỗi bình thường.

Thế mà Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên ngồi bên cạnh đều há hốc mồm, há to đến nỗi nhét vừa một quả trứng.

Cát Đại Xuyên: "Giang Lâm, thế này có được xem là cậu đã uống nước bọt của đồng chí Bạch không?"

Bạch Du: "…"

Giang Lâm: "…"

Lâm Hướng Tuyết không nhìn nổi nữa: "Anh có biết nói chuyện không vậy hả, đây gọi là hôn gián tiếp, có biết chưa?"

Bạch Du: "…"

Giang Lâm: "…"

Ai nấy nghe xong cũng cười phá lên, đặc biệt là tiếng cười như sấm rền của chị Lôi, khiến mặt Bạch

Du đỏ bừng bừng.

Bàn về khoản ngốc nghếch, cô thấy Lâm Hướng Tuyết và Cát Đại Xuyên chẳng hơn kém nhau là bao, lúc trước còn nghĩ họ có duyên không phận, giờ lại thấy họ không ở bên nhau quả là phí của trời.

Trong tiếng cười của mọi người, cô cầm quả dừa về, cúi đầu uống thêm một ngụm.

Uống xong thì ngây người.

Vừa rồi đã hôn gián tiếp, vậy bây giờ chẳng phải là… Lại hôn lần nữa sao.

Cô cẩn thận nhìn xung quanh, thấy không ai để ý đến mình, vừa định thở phào nhẹ nhõm thì giây tiếp theo đã chạm phải ánh mắt đầy ẩn ý của Giang Lâm.

Trong đầu cô nổ "ầm" một tiếng.

Mặt cô càng đỏ hơn.

Tim Bạch Du đập thình thịch, chỉ chực nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chương 354: Chương 354

DTV-EBOOK

Thực ra hai người đã hôn nhau trực tiếp hơn thế này rồi, chuyện này chẳng đáng là gì nhưng không hiểu sao, chỉ cần nhìn vào mắt anh, cô lại thấy chân mình mềm nhũn.

Ôi xấu hổ quá…

May mà mọi người đều tập trung vào việc ăn uống, thịt kho tàu béo mà không ngấy, thơm ngon mềm mại, tan ngay trong miệng, ăn một miếng lại muốn ăn thêm một miếng nữa, đậu phụ xào vàng óng, hương vị thanh đạm, rất được lòng bọn trẻ con.

Dưa chuột đập dập chua cay ngon miệng, giải ngấy, tôm xào cay đậm vị, thịt tôm vừa tươi vừa mềm, ăn nhiều cũng không thấy ngán, canh gà hầm dừa trắng ngần như sữa, nước dừa ngon ngọt, thanh nhiệt bổ dưỡng, không thể ngon hơn.

Mọi người ăn uống thỏa thích, quét sạch một bàn thức ăn, nước canh cũng không chừa lại, chan cơm ăn hết.

“Tách…”

“Tách…”

Bạch Du cầm máy ảnh chụp khá nhiều ảnh, có ảnh mọi người vây quanh đồ ăn ngon nuốt nước miếng, có ảnh cô và Lâm Hướng Tuyết cùng chị Lôi, cũng có ảnh cô và Giang Lâm.

Mặc dù đây không phải ngôi nhà đầu tiên của họ nhưng đây là ngôi nhà đầu tiên họ cùng nhau sửa sang từng chút một sau khi kết hôn, vài năm nữa, thậm chí là mấy chục năm nữa, có thể họ sẽ sống ở trong ngôi nhà này.

Dưới ánh đèn, hai người vai kề vai, đầu cô hơi nghiêng về phía Giang Lâm, Giang Lâm nghiêng đầu, mắt không nhìn vào ống kính mà lại hơi cụp xuống nhìn cô.

"Tách" một tiếng.

Lâm Hướng Tuyết nhấn nút chụp, lưu giữ khoảnh khắc này.

Trong khi mọi người đang ăn mừng thì cách đó mấy con phố, Tôn Tường Vy bám vào tường ban công, kiễng chân ngó sang, nhưng do trời tối quá nên không nhìn thấy được gì.

Ăn cơm xong, đàn ông phụ trách dọn bát đĩa.

Dù số lượng bát đĩa rất nhiều, song tất cả cùng làm nên chẳng mấy chốc đã dọn xong, lúc mọi người về hết, trời đã tối hẳn.

Bạch Du đang tắm thì đột nhiên nghĩ đến một vấn đề…

Dạo này cô ngủ chung với Lâm Hướng Tuyết, cơ mà từ tối nay trở đi, Lâm Hướng Tuyết sẽ ngủ ở phòng khách dưới tầng, đồng nghĩa với việc cô và Giang Lâm lại phải chung giường.

Hồi trước ở Thủ đô, vì xảy ra quá nhiều chuyện nên họ đều không có tâm trạng làm chuyện đó.

Nhưng bây giờ…

Bạch Du hít sâu một hơi, tự nhủ không có gì phải căng thẳng cả.

Dù sao cô cũng đã từng ăn thịt, còn Giang Lâm vẫn còn là trai tân, người căng thẳng phải là anh ấy mới đúng, vì lần đầu của đa số nam giới đều rất ngắn.

Hôm nay Bạch Du tắm rất lâu, lâu đến mức Giang Lâm và Lâm Hướng Tuyết tưởng cô đã ngất xỉu trong đó.

Chuyện gì đến cũng phải đến.

Bạch Du nằm trên chiếc giường gỗ dài một mét tám mới mua, trên người đắp tấm chăn mỏng, lăn qua lăn lại như con sâu, một lúc sau cả người đã mướt mồ hôi.

Á á á căng thẳng quá.

Dù đã thầm nhủ với lòng là không có gì phải căng thẳng nhưng càng như vậy thì cô lại càng căng thẳng.

Nghĩ đến chuyện lát nữa hai người sẽ "thân mật", phía n.g.ự.c trái bỗng dội lên từng nhịp liên hồi, không hiểu sao cả người lại nóng bừng lên.

Cảnh tượng ngày đó cô kéo quần anh xuống tái hiện trong đầu, Bạch Du vội lấy tay che mặt.

Chỗ đó của anh… Lớn như vậy, anh lại chẳng có kinh nghiệm gì, đến lúc đó cô phải hướng dẫn anh thế nào để anh không phải chịu giày vò đây?

Có điều Giang Lâm lại nhạy cảm và thông minh như vậy, lỡ như anh phát hiện ra cô "giàu kinh

nghiệm" rồi hỏi cô tại sao lại biết mấy cái này thì cô phải trả lời thế nào bây giờ?

Bạch Du lo lắng đến nỗi ấn đường nhăn tít.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra kêu một tiếng "két", Giang Lâm mặc áo ba lỗ và quần đùi bước vào.

Bạch Du không dám thở mạnh, càng không dám nhìn vào mắt anh, chỉ nằm trên giường giả chết.

Giang Lâm tắt đèn rồi lên giường, nằm xuống bên cạnh cô.

Ngay sau đó, Bạch Du cảm giác được eo mình bị anh ôm từ phía sau.

Đến rồi.

Thời khắc này cuối cùng cũng đến.

Chương 355: Chương 355

DTV-EBOOK

Toàn thân Bạch Du cứng đờ, lông tơ dựng đứng cả lên.

Nhưng một giây trôi qua…

Một phút trôi qua…

Giang Lâm chỉ ôm cô chứ không làm gì.

Bạch Du: "?"

Chẳng lẽ anh không được?

Ngay khi Bạch Du đang do dự không biết có nên chủ động không, cô nghe thấy giọng anh vang lên từ sau lưng: "Ngủ đi, hôm nay chắc là em mệt lắm rồi."

Cho nên ý anh là… Không làm ư?

Bạch Du ngẩn ra.

Trong lòng cô thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng hơi tiếc nuối không rõ nguyên do.

Rồii cô chửi thầm mình, cô tiếc nuối điều gì chứ?

Nhưng không làm cũng tốt, cô bận rộn cả ngày thực sự rất mệt, anh lợi hại như vậy. nếu tối nay làm thật thì ngày mai cô ước chừng không xuống giường nổi.

Bạch Du thả lỏng cơ thể, cơn buồn ngủ ập đến rất nhanh.

Chưa đầy một phút sau, Bạch Du đã chìm vào giấc ngủ.

Trong bóng tối, Giang Lâm từ từ mở mắt, ôm người trong lòng chặt hơn.

**

Bạch Du ngủ rất say, đến khi thức giấc đã là gần trưa.

Lâm Hướng Tuyết cũng ngủ đến giờ này mới dậy.

Hai người nhìn nhau, không nhịn được mà cười.

Bữa sáng Giang Lâm nấu cho họ đã nguội, cũng may thời tiết không quá nóng nên không bị hỏng, hâm nóng lại vẫn ăn được.

Bạch Du định ăn tạm một chút rồi đi tìm chị Lôi mua gà con, hôm qua chị Lôi đã tặng cô gà mái nhà chị ấy, bây giờ trong nhà chỉ còn một con gà mái già không đẻ trứng, vì vậy cũng cần mua thêm một hoặc hai con gà con.

Bạch Du chưa từng nuôi gà trong cả hai kiếp, không biết cách chọn gà con nên cô định lúc đó sẽ đi theo chị Lôi, nhờ chị ấy chọn giúp.

Ai ngờ cô vừa cho bánh bao vào nồi hấp thì nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài.

Cô đáp một tiếng rồi đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở, cô thấy Tôn Tường Vy đứng trước cửa, mặt đỏ bừng.

Bạch Du nhìn cô ta, không nói gì.

Hôm qua Tạ Húc Đông không đưa Tôn Tường Vy đến, không ai hỏi đến.

Dù sao Tôn Tường Vy cũng từng thích Giang Lâm, nếu cô ta đến thì bầu không khí sẽ rất ngượng ngùng.

Giang Lâm từ bên ngoài về, vừa vào văn phòng thì điện thoại reo.

Anh bắt máy, giọng nói của Giang Khải Bang truyền đến từ đầu dây bên kia: “Cha đây, cha gọi điện đến là vì có chuyện muốn nói với con.”

Giang Lâm: “Có chuyện gì?”

Giang Khải Bang: “Về em gái con, Hựu Hàm.”

Giang Lâm không đáp, vô thức cảm thấy lời đối phương sắp nói không phải là lời hay ý đẹp.

Quả nhiên, ngay sau đó liền nghe Giang Khải Bang nói: “Chuyện em gái con bị kẻ xấu dụ dỗ làm chuyện sai trái, con cũng biết rồi, sau khi bàn bạc với dì Anh của con, chúng ta định đưa nó đến chỗ con.Một là để nó tránh xa người đàn ông kia, hai là cũng có thể tránh xa thị phi ở đây, xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn không tìm được nhà nào tử tế ở đây nữa, con là anh trai ruột của nó, con xem bên đó có người đàn ông nào đáng tin cậy không, giúp nó tìm một người.”

Giang Lâm cầm điện thoại hồi lâu không lên tiếng.

Giang Khải Bang: “Con có đang nghe không? Cha biết hai đứa mới cưới, vốn không nên đẩy Hựu Hàm cho hai đứa nhưng chúng ta cũng hết cách rồi, tuy bây giờ người ngoài còn chưa biết nhưng giấy không gói được lửa, con giúp em gái con lần này đi.”

Giang Lâm: “Bây giờ tôi phải đi làm nhiệm vụ, lát nữa đợi tôi bàn bạc với Du Du xong, tôi sẽ gọi điện

lại.”

Nói xong, anh liền cúp điện thoại.

Giang Khải Bang nghe thấy tiếng “tút tút” từ đầu dây bên kia, tức đến nỗi suýt nữa ném điện thoại đi: “Đứa con bất hiếu! Đúng là đứa con bất hiếu!”

Lâu Tú Anh: “Giang Lâm từ chối rồi sao?”

Giang Khải Bang đập mạnh điện thoại xuống, trừng mắt nhìn bà ta nói: “Đều tại bà, bảo tôi phải nhu cương phối hợp, bảo Giang Lâm ăn mềm không ăn cứng, còn bảo tôi là cha phải hạ mình cầu xin nó, kết quả thì sao, nó vẫn không đồng ý!”

Giang Khải Bang càng nghĩ càng tức giận.

Ông ta đã “hạ mình” đến thế để thương lượng với anh, vậy mà anh còn phải suy nghĩ, trong mắt anh có còn xem ông ta là cha không!

Chương 356: Chương 356

DTV-EBOOK

Lâu Tú Anh nghe vậy cũng chau mày.

Tuần trước Lâu Mạn Lệ gọi điện đến, nói với bà ta chủ ý hay, bảo bà ta đưa Giang Hựu Hàm đến đảo Quỳnh Châu để chị dâu Bạch Du chăm sóc cô ta.

Lúc đầu bà ta còn không nỡ nhưng sau khi nghĩ lại thì thấy đây đúng là một chủ ý hay.

Gã đàn ông tên Lương Thiên Vũ kia đã bị nhà họ Giang tìm ra và dạy cho một bài học, cậu ta đã mất việc nhưng dù vậy, Giang Hựu Hàm vẫn muốn ở bên cậu ta, còn nói cô ta đã không thể sinh con nữa, chỉ có thể lấy người đàn ông đó.

Nói cái quái gì vậy!

Bà ta đã đi tìm hiểu rồi, gã đàn ông đó mười mấy tuổi đã mất cha, dưới có mấy đứa em trai em gái, trên có một bà mẹ goá phụ cay nghiệt, gả con vào cái nhà như vậy, không chỉ gả con đi giúp đỡ người nghèo mà quan trọng hơn là sau này sẽ bị hút m.á.u liên tục.

Cả nhà đó toàn là người khôn lõi, sao Giang Hựu Hàm có thể đấu lại được, nếu thật sự gả đi, cô ta chắc chắn sẽ bị họ gặm đến không còn xương.

Bà ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Vì vậy đưa cô ta đến đảo Quỳnh Châu là một chủ ý không tồi, một là có thể chia cắt cô ta với gã Lương Thiên Vũ kia, một thời gian sau, tình cảm sâu đậm đến mấy cũng sẽ nhạt phai.

Hai là ở đơn vị hải quân có rất nhiều người đàn ông có gia thế tốt, cho dù là tái hôn cũng không sao, người bên đó không biết Giang Hựu Hàm đã từng ngủ với người khác, lại còn từng phá thai, chỉ cần chuẩn bị nhiều của hồi môn một chút sẽ không lo không tìm được người lấy.

Cuối cùng, dù sao Giang Lâm cũng là anh trai ruột của Giang Hựu Hàm, chẳng lẽ nó có thể trơ mắt nhìn em gái mình c.h.ế.t sao?

Bạch Du gả vào nhà họ Giang, lẽ nào còn có thể ngược đãi em chồng?

Bà ta càng nghĩ càng thấy chủ ý này rất được, bèn xúi giục chồng gọi điện thoại cho con trai, còn bảo ông ta phải dùng "chính sách ôn hòa", ai ngờ Giang Lâm này lại mềm cứng không ăn.

Thật tức c.h.ế.t bà ta mà.

Hai vợ chồng nhìn nhau, ai cũng vô cùng tức giận.

Lâu Tú Anh: "Đến nước này, chúng ta chỉ có thể chia thành hai bước rồi làm."

Giang Khải Bang nhìn bà ta: "Hai bước thế nào."

Lâu Tú Anh: "Một là tiên trảm hậu tấu, không cần Giang Lâm đồng ý, chúng ta cứ đưa người đến đó trước, đợi người đến nơi rồi, lẽ nào nó còn có thể đuổi em gái ruột của mình ra khỏi nhà sao?"

Giang Khải Bang thấy bà ta nói có lý: "Vậy bước thứ hai thì sao?"

TBC

Lâu Tú Anh: “Vài ngày nữa là đến ngày giỗ của bà cụ rồi, đến lúc đó ông cứ nói là mơ thấy bà cụ, nói bà cụ biết chuyện của Hựu Hàm thì rất đau buồn rồi nhân cơ hội đó nhờ ông cụ giúp đỡ Hựu Hàm, có ông cụ gây áp lực với Giang Lâm, tôi không tin nó còn dám phản đối!”

**

Bạch Du không biết kế hoạch của Lâu Tú Anh và Giang Khải Bang, cô và chị Lôi đến Cung Tiêu Xãmua ba con gà con về, ngoài ra còn có một chú chó con ba tháng tuổi.

Chú cún con không phải họ mua mà là nhặt được trên đường.

Lúc đó hai người xách đồ chuẩn bị về nhà, đi ngang qua một đống rác, đột nhiên nghe thấy tiếng “ư ử” truyền ra.

Chị Lôi nghe thấy liền nói đó là mèo con hoặc chó con, chị ấy nói ở đây nhà nào có chó mèo sinh con mà không muốn nuôi nhiều, cũng không tìm được người nuôi thì sẽ vứt những con ch.ó con mèo con mới sinh ra không lâu nàyvào đống rác để chúng c.h.ế.t ngạt.

Bạch Du nghe xong cũng không đành lòng, bất chấp sự bẩn thỉu, cô ngồi xổm xuống lục tung đống rác, cuối cùng tìm thấy một chú cún con màu trắng dưới đống rác.

Người bạn nhỏ này suýt thì c.h.ế.t ngạt, toàn thân dơ bẩn.

Mặc dù con người đối xử rất tệ với nó nhưng vừa nhìn thấy Bạch Du, nó đã vẫy cái đuôi ngắn ngủn,

còn thè lưỡi l.i.ế.m tay cô.

Chương 357: Chương 357

DTV-EBOOK

Khoảnh khắc đó, trái tim Bạch Du mềm nhũn.

Cô quyết định mang người bạn nhỏ này về nuôi ngay tức khắc, vừa hay nó có thể trông coi sân vườn cho cô.

Hơn nữa, có đôi khi Giang Lâm phải đi làm nhiệm vụ mười mấy ngày, thậm chí là lâu hơn, căn nhà lớn như vậy, có một chú chó bầu bạn với cô cũng sẽ an toàn hơn.

Sức sống của người bạn nhỏ này rất mãnh liệt, sau khi về nhà chỉ ăn một tí thức ăn đã trở nên khỏe như rồng như hổ, nhìn ngó chỗ này, đánh hơi chỗ kia, còn tè bãi đầu tiên lên mảnh đất nhỏ.

Vốn dĩ Bạch Du định vài ngày nữa mới tắm cho nó nhưng nó rất thích cọ vào chân cô, còn muốn đi theo cô lên tầng hai.

Thấy trạng thái của nó không tệ, cô bèn đun nước nóng tắm cho nó.

Lúc này trong sân chỉ có cô và người bạn nhỏ, Lâm Hướng Tuyết đang ngủ bù trong phòng.

Cô xoa xà phòng tạo ra rất nhiều bọt, bôi lên người nó: “Người bạn nhỏ, mày thích tên gì? Rất nhiều người bạn của mày đều được gọi là Chiêu Tài, hay cứ gọi mày là Chiêu Tài đi.”

Mang tài lộc về nhà, rất tốt.

“Gâu gâu…”

Song chú cún con lại hung dữ sủa một tiếng, như thể đang nói "tôi không cần cái tên tầm thường như vậy".

Bạch Du lật người nó lại, phải nói là sau khi được tắm rửa sạch sẽ, chú cún con trông rất đẹp trai, nếu Giang Lâm là hạc giữa bầy gà thì nó chính là chú chó đẹp trai trong tất cả những chú chó.

Nghĩ đến đây, Bạch Du cảm thấy gọi nó là Chiêu Tài hay gì đó quả thực không phù hợp, giống như nếu đặt tên Giang Lâm là Cẩu Đản hay Thiết Đản thì đúng là không thể nhìn nổi.

"Nhìn mày đẹp trai thế này, vậy thì tên là Bánh Khoai Tây nhé."

Chú cún con nghiêng đầu "gâu" một tiếng.

Cái dáng vẻ đó như thể đang nói, hai chuyện này có liên quan gì đến nhau không?

Bạch Du: "Có phải mày đang muốn hỏi tại sao tao gọi mày là Bánh Khoai Tây không, vì anh chủ của mày rất thích ăn bánh khoai tây. Mày vẫn chưa biết anh chủ của mày nhỉ, tuy vậy tao có thể giới thiệu cho mày, anh chủ của mày không những đẹp trai mà còn dịu dàng chu đáo, sau này khi mày lớn lên cũng phải trở thành một chú chó đực biết quan tâm đến chó cái nhé?"

Chú cún con: "Gâu…"

Bạch Du gật đầu hài lòng: "Biết vậy là tốt, còn nữa, mày tuyệt đối không được học theo Cát Đại Xuyên và Tạ Húc Đông, hai người đó không được…"

Còn chưa dứt lời, Bạch Du đã cảm thấy không ổn, từ từ quay đầu lại nhìn…

Chỉ thấy Giang Lâm đang đứng sau cô, ánh mắt thâm thúy.

Đằng sau anh là Cát Đại Xuyên và Tạ Húc Đông.

Bạch Du: "…"

—

Giang Lâm: Vợ khen tôi, cô ấy rất yêu tôi.

Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên: Vô cớ bị nhét thức ăn chó thì thôi đi, còn được cả vợ lẫn chồng, họ trêu chọc ai hả?

Đúng là hoạ từ miệng mà ra, cô chưa bao giờ nói xấu người khác sau lưng, hôm nay quá khích nói nhiều một câu, ai ngờ lại bị hai người trong cuộc nghe thấy.

Còn nữa, Giang Lâm nghe những lời mà cô nói, anh ấy sẽ nghĩ thế nào?

TBC

Hôm qua cô mới cười Lâm Hướng Tuyết đánh rắm, ai ngờ chỉ một ngày trôi qua, cô đã gặp quả báo rồi.

Nếu chỉ có Giang Lâm nghe thấy thì còn đỡ, đằng này còn bị Cát Đại Xuyên và Tạ Húc Đông nghe thấy nữa.

Bạch Du hận không thể đào một cái hố chôn mình đi, mất mặt quá.

Giang Lâm như nhìn thấu suy nghĩ của cô, lên tiếng giải thích: "Gạch mình đặt đã đến rồi, vừa hay

hai người họ có thời gian nên giúp đưa đến đây."

Bức tường bao quanh sân chỉ cao đến cổ cô, người đi ngang qua chỉ cần kiễng chân là có thể nhìn thấy bên trong đang làm gì, đối với cô mà nói, một là không có cảm giác an toàn, hai là không có sự riêng tư, vậy nên cô đã bàn với Giang Lâm xây cao bức tường thêm hai mươi centimet.

Cô vốn định gắn thêm mảnh thủy tinh vỡ lên trên bức tường, có điều xung quanh không ai làm như vậy, hơn nữa ở đây là quân đội, ngôi nhà này cũng không phải của họ, cô đành từ bỏ ý định này.

Chương 358: Chương 358

DTV-EBOOK

Bạch Du nghe vậy thì cười ngượng ngùng: "Cảm ơn các anh, lát nữa em sẽ làm bánh khoai tây, các anh ăn xong rồi hãy về."

Cát Đại Xuyên và Tạ Húc Đông nghe thấy có đồ ăn, đồng loạt nuốt nước bọt: "Vậy thì cảm ơn đồng chí Bạch."

Bạch Du cười cười, vội vàng xối sạch bọt trên người chú chó nhỏ, dùng khăn sạch lau khô cho nó, để nó phơi nắng cho lông khô hẳn, còn cô thì "bình tĩnh" đi vào bếp làm đồ ăn.

Thấy Bạch Du đi rồi, Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên mới không nhịn được mà "than thở".

Tạ Húc Đông là người đầu tiên không phục: "Đồng chí Bạch cũng quá đáng lắm đấy, sao có thể nói chúng tôi như vậy chứ."

Cát Đại Xuyên gật đầu mạnh mẽ: "Đúng vậy!"

Đàn ông có thể bị nói cái gì cũng được nhưng không thể bị nói là không được.

Thực ra Bạch Du muốn nói Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên đều là những người đàn ông thẳng thắn, đối xử với phụ nữ không được chu đáo nhưng rõ ràng, ba người đàn ông trước mặt đều hiểu lầm ý cô.

Ai ngờ ngay sau đó lại nghe Giang Lâm bênh vực: "Cô ấy nói cũng không sai."

Tạ Húc Đông: "?"

Cát Đại Xuyên: “?”

Giang Lâm lạnh lùng liếc hai người rồi nói từng chữ một: “Dù sao thì hai người cũng không có vốn liếng.”

Tạ Húc Đông: “…”

Cát Đại Xuyên: “…”

Đàn ông không thể bị nói là không được, đàn ông càng không thể bị nói là không có vốn liếng!

Sắc mặt của hai người họ trở nên khó coi, cả hai định phản bác lại nhưng nghĩ kỹ thì chuyện này hình như thật sự không thể phản bác được.

Mặc dù bọn họ cũng có song quả thực không hùng hậu bằng Giang Lâm.

Mọi người cùng ở trong một đơn vị, bình thường sau khi huấn luyện xong đi vệ sinh, dù không cố ý so sánh nhưng vô tình nhìn thấy… Tóm lại chính là bọn họ quả thực không bằng Giang Lâm về khoản vốn liếng.

Tạ Húc Đôngg: Đáng ghét!

Cát Đại Xuyên: Đáng ghét!

Bạch Du không biết Giang Lâm vì không muốn cô thấy ngại nên đã “cảnh cáo” Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên.

Cô vớt sợi khoai tây ngâm trong chậu ra để ráo nước, thêm muối, hạt tiêu và bột năng, trộn đều, sau đó lấy một ít trải đều vào chảo, rán bằng lửa nhỏ, đến khi cả hai mặt vàng đều thì có thể gắp ra.

Cô nếm thử một miếng, bánh khoai tây giòn rụm, nóng đến mức nhe răng trợn mắt nhưng cũng thơm đến mức không thể cưỡng lại.

Cô cắn ba miếng đã hết một cái bánh khoai tây, sau đó mang những cái bánh còn lại ra cho ba người Giang Lâm.

Cuối cùng, chú cún con không thể thành công lấy cái tên là Đại Lâm Tử, mà được gọi là - Bánh Khoai Tây.

Nhờ sự xuất hiện của Bánh Khoai Tây, ngôi nhà bỗng náo nhiệt hẳn lên.

Bánh Khoai Tây rất thông minh và hiểu lòng người, nó giống như cái đuôi nhỏ của Bạch Du, bốn cái chân ngắn nhảy tưng tưng chạy lên chạy xuống theo cô.

Bạch Du vào bếp, nó ngoan ngoãn nằm ngủ ở cửa bếp, Bạch Du nấu cơm xong sẽ thưởng cho nó vài miếng thịt, Bánh Khoai Tây vui lắm, cái đuôi nhỏ gần như vẫy thành cánh quạt, suýt nữa thì bay lên trời.

Mọi người ăn cơm trong phòng khách, lúc đầu nó cũng muốn lên bàn nhưng bị mắng một trận, nó liền cụp hai tai dài xuống, như thể mình làm sai chuyện gì đó, ngồi ở cửa che mặt tự kiểm điểm.

Đến tối đi ngủ, nó còn muốn theo Bạch Du lên tầng hai ngủ nhưng bị Giang Lâm ngăn lại.

Nhìn cánh cửa đóng lại trước mắt mình, Bánh Khoai Tây kêu lên "ư ử" thảm thiết.

Bạch Du nghe vậy thì có hơi không nỡ: "Hay là mình cho Bánh Khoai Tây vào đi, cùng lắm là không cho nó lên giường."

Nhưng vừa dứt câu, cô đã bị Giang Lâm đẩy vào tường chặn lại.

Ý nghĩ đầu tiên của Bạch Du là may mà bức tường này đã được sơn lại, nếu không toàn mốc meo thì cô chịu không nổi.

Nhưng rất nhanh cô không thể nghĩ được gì khác nữa.

Giang Lâm nhẹ nhàng bóp cằm cô, hơi nâng lên, sau đó cúi đầu hôn lên xương quai xanh của cô.

Bạch Du không kìm được mà rùng mình.

Chương 359: Chương 359

DTV-EBOOK

Cô chỉ thấy toàn thân mềm nhũn như nước, nếu không phải Giang Lâm đỡ lấy eo cô, cô chắc chắn sẽ ngã gục xuống đất.

Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, làn da cô trắng ngần trong suốt như ngọc mỡ dê, trắng như tuyết, khiến người ta muốn cắn một miếng.

Bạch Du bị hôn đến mức mơ màng, toàn thân nóng bừng.

Mà Bánh Khoai Tây ở bên ngoài cứ kêu "ư ư" mãi, giọng không lớn nhưng nghe có vẻ vô cùng tủi thân, hơn nữa còn vô cùng kiên nhẫn, cửa không mở thì nó không đi.

Lâm Hướng Tuyết ở dưới lầu nghe thấy tiếng động, vốn không muốn lên làm phiền Bạch Du và Giang Lâm nhưng thấy Bánh Khoai Tây kêu lâu như vậy vẫn không ngừng nên cô ấy lên xem thử.

Cô ấy lên đến nơi thì phát hiện ra chú cún con này bị nhốt bên ngoài, thấy Lâm Hướng Tuyết, nó lập tức nhìn cô ấy bằng đôi mắt to long lanh.

Lâm Hướng Tuyết vừa mềm lòng vừa buồn cười, bế nó lên, chọc vào cái đầu nhỏ của nó, nói: "Đi theo tao xuống dưới đi, đừng ở trên này làm bóng đèn nữa."

"Ư..."

Bánh Khoai Tây nghiêng đầu, có vẻ như không hiểu "bóng đèn" là gì, dáng vẻ đó thật sự đáng yêu vô

cùng.

TBC

Bạch Du đã nghĩ tối nay Giang Lâm chắc chắn sẽ đòi cô.

Dù sao thì anh cũng đã cứng như đá, cứ thế đè lên cô.

Ai ngờ Giang Lâm lại chỉnh lại áo ngủ cho cô, yết hầu lăn lên lăn xuống: "Ngủ đi."

Bạch Du: "… ?"

Anh đã thành ra như vậy rồi, vậy mà vẫn có thể nhịn không đụng vào cô.

Bạch Du không hiểu nổi.

Đầu tiên có thể loại trừ khả năng anh chắc chắn không được, dù sao cô cũng đã tận mắt kiểm chứng, kích thước và phản ứng đều rất tuyệt.

Có phải anh sợ lần đầu không đủ kinh nghiệm không?

Nhưng cái gì cũng phải có lần đầu, hơn nữa cô có thể cảm nhận được anh thực sự rất muốn, vậy tại sao không tiến thêm một bước?

**

Ngày hôm sau thức dậy, Giang Lâm đã đến đơn vị rồi.

Hôm nay Lâm Hướng Tuyết dậy sớm hơn cô, còn lấy đậu xanh mua hôm qua ra chuẩn bị ủ giá đỗ.

Vừa lúc Bạch Du đi xuống, cô ấy liếc mắt đã thấy vết dâu tây trên cổ Bạch Du, ngạc nhiên hỏi: "Cổ cậu làm sao vậy? Có phải bị muỗi đốt không? Sao mà đốt ghê thế, một hai ba bốn… Trời ơi, bốn vết muỗi đốt, cơ mà vết muỗi đốt của cậu hơi to quá nhỉ?"

"…"

Mặt Bạch Du đỏ như tôm luộc, lắp bắp không biết giải thích với cô ấy thế nào.

Dù sao Lâm Hướng Tuyết còn chưa yêu ai bao giờ.

Cuối cùng cô đành chuyển chủ đề: "Cậu lấy đậu xanh làm gì vậy?"

Lâm Hướng Tuyết lập tức bị phân tán sự chú ý: "Tớ chuẩn bị ủ giá đỗ, hồi nhỏ bà tớ từng dạy tớ, tớ còn nhớ cách làm."

Vừa hay Bạch Du không biết, bèn đứng xem cô ấy làm thế nào.

Lâm Hướng Tuyết đổ một ít nước vào chậu rồi cho đậu xanh vào, sau đó đặt chậu ở góc khuất không có ánh sáng: "Vậy là xong, đến mai thì đổ nước đi, phủ một miếng vải lên trên, ngày nào cũng phun nước vào vải, đợi thêm bốn năm ngày nữa là có thể thu hoạch được một mớ giá đỗ trắng mập rồi."

Bạch Du cười, nói: "Cách này không khó, sau này có thể thường xuyên ăn giá đỗ rồi."

Cô định đợi đợt giá đỗ xanh này mọc ra rồi thực hành ủ giá đậu nành, tránh không thành công thì đỡ lãng phí.

Đảo Quỳnh Châu có nhiều hải sản, đặc biệt là cá, tất nhiên, nhiều nhưng không có nghĩa là mọi người

cứ ra biển là có thể nhặt được đủ loại hải sản, cũng không có nghĩa là có thể ăn hải sản no nê.

Cá và các loại hải sản khác mà ngư dân trên đảo đánh bắt được ngoài việc cung cấp cho người dân địa phương và bộ đội thì một phần sẽ được xe đông lạnh chở đến các thành phố khác.

Vì vậy chuyện ăn no nê là chuyện không thể xảy ra.

Trên đảo cũng có trồng rau nhưng chủng loại không nhiều, hơn nữa giá cả tương đối đắt, bởi vậy tự trồng sẽ tiết kiệm hơn.

Sau khi hai người ăn sáng xong, Bạch Du thay một chiếc áo cổ lọ, đội mũ rơm, rồi kéo Lâm Hướng Tuyết ra sân bắt đầu sự nghiệp trồng rau.

Chương 360: Chương 360

DTV-EBOOK

Chị Lôi ở quê là cao thủ trồng trọt, nhà chị ấy cũng trồng rau, vậy nên tuần trước Bạch Du đã hỏi chị ấy rất kỹ, loại rau nào phù hợp với khí hậu bên này, cũng hỏi rõ về nhiệt độ, ánh sáng và các vấn đề khác, ghi chép từng thứ vào sổ.

Hạt giống cũng là chị Lôi dẫn cô đi mua ở trạm hạt giống, tuần trước cô đã bắt đầu ủ hạt giống, giờ hầu hết chúng đã nảy mầm, ví dụ như rau diếp nảy mầm nhanh hơn, đã mọc ra mấy lá, chị Lôi nói như vậy là có thể trồng xuống đất được rồi.

Cô chọn các loại rau như cà chua, cà tím, dưa chuột, rau diếp, còn có cả tỏi tây và hẹ.

Cô không dùng hạt giống hẹ mà trực tiếp mua gốc hẹ, như vậy sẽ mọc nhanh hơn một chút, chưa đầy một tháng là có thể cắt hẹ được rồi.

Nghĩ đến hẹ non, Bạch Du nghĩ đến sủi cảo hẹ, bánh hẹ, bánh nướng hẹ, đủ loại cách chế biến hẹ mà Giang Khải không thích ăn, cô đều thích.

Nghĩ lại kiếp trước đúng là ngốc, vậy mà lại vì một người đàn ông mà từ bỏ món hẹ ngon như vậy.

Hai người vừa mới trồng hết các loại cây con xong thì nghe thấy tiếng nói chuyện từ bên ngoài truyền đến…

“Phó đoàn Đinh thật sự sắp kết hôn rồi sao? Vợ chưa cưới của anh ấy là ai? Người ở đâu?”

“Nghe nói là người Giang Tô, còn là sinh viên đại học nữa.”

“Không phải tôi khinh thường phó đoàn Đinh, phó đoàn Đinh mới chỉ tốt nghiệp tiểu học, sao sinh viên đại học lại có thể thích anh ấy được, huống hồ phó đoàn Đinh đã ba mươi hai tuổi rồi.”

“Nói đến chuyện này tôi cũng thấy lạ, nghe nói vợ chưa cưới của phó đoàn Đinh không chỉ học vấn cao mà còn rất xinh đẹp, trước kia ở nơi khác còn là phát thanh viên nữa.”

“Tôi càng không hiểu nổi, chẳng lẽ cô gái này trước đây đã từng kết hôn, lần này là tái hôn?”

“Không phải, chưa từng kết hôn, nghe nói mới chỉ hơn hai mươi tuổi.”

“Chậc chậc, phó đoàn Đinh đúng là gặp may rồi, một cô vợ tốt như vậy mà anh ấy cũng nhặt được…”

Tiếng bàn tán ngày càng xa, Bạch Du nghe thấy đối phương nói “người Giang Tô” thì nghĩ ngay đến Ôn Tĩnh Uyển, nhưng rất nhanh sau đó cô lại thấy không thể nào có chuyện như vậy.

Ôn Tĩnh Uyển trẻ trung xinh đẹp, còn phó đoàn Đinh này đã ba mươi hai tuổi rồi, hơn nữa ngoài chiều cao ra thì có thể nói là chẳng có gì tốt, một người đàn ông như vậy không thể nào liên quan đến Ôn Tĩnh Uyển được.

Cô chỉ nghĩ một lúc rồi lập tức ném chuyện này ra sau đầu.

Đến trưa, chị Lôi mang đến một bó hẹ, đúng lúc hôm qua cô vừa đi hợp tác xã mua bột Phú Cường, Bạch Du nghĩ đến sủi cảo hẹ buổi sáng, vì vậy quyết định trưa nay sẽ gói sủi cảo ăn.

Sau khi gói sủi cảo xong, Bạch Du nhờ Lâm Hướng Tuyết giúp mang một ít cho chị Lôi, còn cô thì đích thân mang đến cho Tôn Tường Vy.

Một là để đáp lễ, hai là cô có một số vấn đề muốn hỏi Tôn Tường Vy.

Cô nghĩ từ đêm đến sáng, vẫn không nghĩ ra tại sao Giang Lâm không đụng vào cô.

Lâm Hướng Tuyết chưa từng yêu đương, vấn đề này đương nhiên không thể nói với cô ấy.

Chị Lôi cũng không được.

Chị Lôi là người nhiệt tình nhưng chị ấy không giữ được bí mật, bất cứ lời nào đến tai chị ấy thì cũng giống như đến đài phát thanh, rất nhanh sẽ truyền đến tai mọi người.

Trên đảo này cô không quen biết ai khác, nghĩ đi nghĩ lại, có vẻ như chỉ có Tôn Tường Vy đã kết hôn với Tạ Húc Đông là có thể trò chuyện được.

Tất nhiên, cô sẽ không hỏi ngay một vấn đề riêng tư như vậy, cô định thông qua đồ ăn để từ từ làm quen, sau khi quan sát và xác định miệng lưỡi cô ấy đáng tin rồi mới hỏi.

Tôn Tường Vy nhận được sủi cảo của Bạch Du, ngẩn người một lúc.

Cô ta không ngờ Bạch Du lại tặng sủi cảo cho cô ta, dù sao hôm qua Bạch Du chẳng thèm cười với cô ta

lấy một lần, hơn nữa còn nhiều lần không muốn nhận đồ của cô ta, nếu cô ta không chạy nhanh thì chưa chắc đã tặng được những thứ đó.

Chương 361: Chương 361

DTV-EBOOK

Bạch Du: "Sủi cảo này tôi tự làm, có nhân thịt lợn cà rốt và nhân trứng hẹ, cô thử xem có hợp khẩu vị không."

Tôn Tường Vy lập tức gật đầu như giã tỏi: "Được! Được! Tôi dễ nuôi lắm, tôi ăn gì cũng được!"

Nói xong câu này, cô ta muốn nuốt luôn cái lưỡi của mình cho rồi.

Gì mà dễ nuôi, gì mà ăn gì cũng được, nói như thể cô ta được nuôi như heo vậy.

Bạch Du nhịn cười: "Vậy cô ăn đi, tôi về đây."

Tôn Tường Vy vội vàng nói: "Cô chờ tôi một chút."

Nói xong, cô ta quay đầu chạy vào nhà, lúc ra ngoài, trên tay đã cầm thêm một gói trà.

"Đây là một trong những đặc sản của Nam Kinh chúng tôi, trà Vũ Hoa, lúc tôi về đảo Quỳnh Châu mẹ tôi đã nhét cho tôi rất nhiều, nhưng bình thường tôi không thích uống trà lắm, cô cầm về nếm thử xem."

Nói xong, như sợ Bạch Du từ chối, cô ta nhét luôn vào tay cô, sau đó đóng cửa đánh "rầm" một tiếng.

"..."

Bạch Du nhìn cánh cửa gỗ đóng lại mà dở khóc dở cười.

Trước đây, ấn tượng của cô về Tôn Tường Vy không tốt lắm, ngang ngược tùy hứng, nhưng qua hai lần nói chuyện, cảm nhận của Bạch Du về cô ta đã

thay đổi không ít, bây giờ xem ra cũng không phải không thể chung sống.

Cô cầm trà Vũ Hoa về.

Tối hôm đó, hai người vẫn không tiến thêm một bước nào.

Nếu không phải anh đều ôm hôn cô mỗi tối, Bạch Du còn tưởng anh ghét cô.

Không phải ghét cô, cũng không phải không được, vậy cuối cùng là vì sao?

**

Thủ đô, chi thứ ba nhà họ Giang.

Giang Hựu Hàm đã xuất viện, có điều sảy thai cũng giống như ở cữ vậy, thời gian này cô ta đều ở nhà dưỡng sức, thêm vào đó chấn động não vẫn còn di chứng, cô ta đã không đi làm nữa.

Lâu Tú Anh bưng canh gà hầm sâm đến cho cô ta, nhìn cô ta uống hết mới nói: "Hàm Hàm, mẹ có chuyện muốn nói với con."

Nói xong, bà ta lấy một tấm vé tàu từ trong túi ra.

Giang Hựu Hàm nhìn dòng chữ "Thủ đô → Thành phố Quảng" trên vé tàu thì nhướng mày: "Mẹ, mẹ muốn nói gì?"

Lâu Tú Anh: "Hàm Hàm, vé tàu này là ba con mua cho con, ngày kia con lên đường đến đảo Quỳnh Châu, sau này ở bên đó để anh ba tìm cho con một người môn đăng hộ đối."

Giang Hựu Hàm đột nhiên kích động: "Con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, ngoài Lương Thiên Vũ ra,

con không cần ai khác!”

Lương Thiên Vũ là người đàn ông đầu tiên của cô ta, hơn nữa họ còn có một đứa con chung, nếu không phải mẹ cô ta hại cô ta ngã thì sao cô ta có thể sảy thai?

“Có phải con không biết tình hình nhà họ Lương ra sao đâu, cái tên họ Lương đó cố tình gài bẫycon, nếu cậu ta thực sự thích con thì nên quang minh chính đại tới gặp chúng ta, đến nhà cầu hôn, chứ không phải là đưa con… Tóm lại, loại đàn ông này, mẹ và cha con sẽ không bao giờ đồng ý cho con lấy cậu ta, con xếp hành líđi, ngày kia mẹ sẽ bảo người đưa con đến đảo Quỳnh Châu!”

Nói hết nước hết cái mà Giang Hựu Hàm vẫn không nghe lọt tai, Lâu Tú Anh cũng mất hết kiên nhẫn, cầm lấy cái bát trong tay cô ta, đưa ra tối hậu thư rồi bỏ đi.

Bà ta bảo bác sĩ và người nhà giấu Giang Hựu Hàm chuyện sau này cô ta không thể sinh con, sợ cô ta không chịu nổi, lo rằng cô ta sẽ làm ra chuyện cực đoan.

Giờ xem ra phải nhanh chóng đưa người đến đảo Quỳnh Châu mới được.

Còn Bạch Du, bà ta cũng không lo cô sẽ làm khó Giang Hựu Hàm, nếu cô dám làm khó thì càng tốt, đến lúc đó bà ta sẽ tóm được thóp của cô.

Nhìn cánh cửa đóng lại, Giang Hựu Hàm tức giận đập vỡ cái cốc bên cạnh bàn.

Đáng tiếc đó là cốc tráng men, đập mạnh thế nào cũng không vỡ.

Có điều vào tối hôm đó, Lương Thiên Vũ đã nhận được một lá thư.

Mẹ Lương vừa vào đã đóng chặt cửa lại rồi liên tục hỏi: “Lá thư này có phải do cái con lẳng lơ họ Giang kia viết cho con không, nó nói gì?”

Chương 362: Chương 362

DTV-EBOOK

Không trách được mẹ Lương lại gọi Giang Hựu Hàm là con lẳng lơ, theo bà ta thấy, mặc dù con trai bà ta đi quyến rũ Giang Hựu Hàm nhưng nếu Giang Hựu Hàm thực sự là một người cô gái ngoan thì đã không lên giường với con trai bà ta.

Bà ta vốn tưởng rằng chưa kết hôn đã lên giường, lại còn có con thì nhà họ Giang chắc chắn sẽ phải thỏa hiệp, không ngờ nhà họ Giang lại tàn nhẫn như vậy.

Phải nói là cái bà họ Lâu kia đủ tàn nhẫn, thế mà lại hại c.h.ế.t đứa cháu đích tôn của bà ta, còn bảo người đánh con trai bà ta một trận khiến con trai bà ta mất cả công việc!

Quá ác độc!

Lương Thiên Vũ: "Là Giang Hựu Hàm viết cho con, cô ấy nói mẹ cô ấy muốn ép cô ấy đến đảo Quỳnh Châu lấy chồng, cô ấy không muốn gả cho người khác, vì vậy cô ấy muốn bỏ trốn với con vào ngày kia."

Bỏ! Trốn!

Mẹ Lương hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm mắng hai tiếng con nhỏ lẳng lơ rồi nói: "Vậy thì con cứ đi đi, ở nhà có mẹ và em trai con, con không cần lo lắng."

Lương Thiên Vũ cau mày: "Nhưng… Bây giờ con đã bị đuổi khỏi đơn vị, không thể xin được giấy

chứng nhận ra vào."

Mẹ Lương: "Việc này để mẹ lo, chẳng phải con nói anh trai thứ ba của cô ta đang làm phó đoàn ở đảo Quỳnh Châu sao, không thì con cứ đến hải quân bên đó, để cậu ta tìm cho con một công việc văn phòng, đợi sau này sinh con, nhà cô ta nguôi giận, lúc đó hãy tính chuyện trở về Thủ đô."

Là một góa phụ, cho dù có công việc và tiền bồi thường của chồng nhưng nuôi năm đứa con cũng vô cùng khó khăn, bởi vậy nhiều năm trước, mẹ Lương đã âm thầm qua lại với một lãnh đạo của nhà máy gỗ, hai người đều có nhu cầu của riêng mình.

Lần này con trai muốn bỏ trốn cùng con nhỏ lẳng lơ Giang Hựu Hàm, nhờ đối phương xin cho cậu ta một giấy chứng nhận ra vào chắc là không khó.

Đương nhiên Lương Thiên Vũ đoán được mẹ mình muốn nhờ ai nhưng cậu ta giả vờ không biết, ngập ngừng một lát rồi nói: "Được, vậy thì con nghe theo mẹ."

Mẹ Lương mỉm cười hài lòng.

Hai ngày sau.

Giang Hựu Hàm nhân lúc mẹ ra ngoài mua đồ đã lén chạy khỏi nhà, sau đó cùng Lương Thiên Vũ lên tàu tới thành phố Quảng.

Đợi đến khi Lâu Tú Anh mua đồ về mới phát hiện người đã biến mất.

Bà ta tức đến nỗi mắt trợn trắng, lại phải vào viện lần nữa.

**

Bạch Du không biết chuyện Giang Hựu Hàm bỏ trốn, càng không biết cô ta sẽ bỏ trốn đến đảo Quỳnh Châu.

Cô cũng không biết chuyện Lâu Tú Anh muốn đưa Giang Hựu Hàm đến đảo Quỳnh Châu vì Giang Lâm không nói với cô.

Sáng hôm đó, lúc thức dậy, cô phát hiện ngôi nhà để trống bên kia có động tĩnh.

Cô chưa kịp ra ngoài xem thì đã có người đến cửa nhà cô.

"Gâu gâu…"

Bánh Khoai Tây đứng trước cửa sủa liên tục, trông có vẻ dữ dằn lắm, rất tận tụy trông nhà, chỉ là dáng vẻ đó chẳng có sức răn đe gì cả.

Bạch Du bảo nó đừng sủa nữa rồi đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở, cô đã thấy một người ngoài dự đoán - Ôn Tĩnh Uyển.

Ôn Tĩnh Uyển thấy cô, dường như không hề bất ngờ: "Đồng chí Bạch, chào cô, chúng ta lại gặp nhau rồi… A a a…"

Lời còn chưa dứt, cô ta đã hét lên vì Bánh Khoai Tây lao tới, ngửi quanh mắt cá chân cô ta vài lần rồi há cái "miệng rộng như chậu máu", gào lên một tiếng rồi cắn vào ống quần của Ôn Tĩnh Uyển.

Ôn Tĩnh Uyển sợ hãi hét lên, trong lúc hoảng loạn còn đá Bánh Khoai Tây hai cái, có điều Bánh Khoai Tây rất tận tâm, cắn chặt ống quần cô ta không chịu nhả ra.

Bạch Du vội vàng bế Bánh Khoai Tây lên, nói xin lỗi: “Xin lỗi đồng chí Ôn, dọa cô rồi, thực sự rất xin lỗi, cô có bị thương không?”

Bạch Du không ngờ Ôn Tĩnh Uyển lại đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà mình, càng không ngờ Bánh Khoai Tây lại không thích Ôn Tĩnh Uyển đến vậy.

Bánh Khoai Tây đến nhà cô được khoảng một tuần nhưng vẫn luôn rất ngoan ngoãn nghe lời cô.

Chương 363: Chương 363

DTV-EBOOK

Mỗi buổi chiều, cô đều dắt nó ra ngoài đi dạo, trẻ con thấy nó là bắt nạt nhưng nó cũng không bao giờ cắn lại.

Đây là lần đầu tiên nó cắn người.

Mặc dù chỉ cắn ống quần nhưng Bạch Du vẫn thấy rất áy náy, dù sao thì cũng là do cô không trông chừng tốt chó nhà mình.

Mặt Ôn Tĩnh Uyển tái mét, dường như rất sợ chó: "Không sao không sao, hồi nhỏ tôi từng bị chó cắn nên rất sợ chó, vừa rồi nó chỉ cắn ống quần tôi thôi, tôi không bị thương, đồng chí Bạch không cần tự trách mình."

Cô ta vừa dứt lời thì một người đàn ông cao lớn lao tới: "Con chó c.h.ế.t tiệt! Chỉ biết cắn người!"

Người đàn ông đó lao tới, Bạch Du còn chưa nhìn rõ đó là ai, người đàn ông đã giơ tay định giật lấy Bánh Khoai Tây trong tay cô.

Sức của đối phương rất lớn, hơn nữa loạt động tác này diễn ra rất nhanh chóng khiến Bạch Du không kịp phản ứng, chỉ chớp mắt, Bánh Khoai Tây đã bị đối phương giật mất.

Người đàn ông giơ cao Bánh Khoai Tây lên định đập nó xuống đất.

Bạch Du sợ đến nỗi mặt cắt không còn giọt máu: "Đừng..."

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người khác vụt qua nhanh như chớp.

Bạch Du chỉ thấy trước mắt loé lên, đến khi cô nhìn rõ thì Giang Lâm đã giật lấy Bánh Khoai Tây từ tay người đàn ông kia.

Mà người đàn ông kia không ai khác chính là Đinh Dược mới cưới vợ là sinh viên đại học gần đây.

Tướng mạo Đinh Dược hung dữ, khiến người ta liên tưởng đến lợn rừng, thân hình cao lớn vạm vỡ tạo cho người ta cảm giác áp bức mãnh liệt.

Lúc này, anh ta trừng mắt nhìn Giang Lâm: "Đưa con súc sinh đó cho tôi!"

Giang Lâm lạnh lùng nhìn anh ta: "Phó đoàn Đinh, cậu biết là tôi không thể giao con ch.ó cho cậu mà, nếu ngay cả vợ mình tôi cũng không bảo vệ được thì sau này Giang Lâm tôi cũng không cần ở lại hải quân nữa."

Nói xong, anh quay người đưa Bánh Khoai Tây cho Bạch Du vẫn còn đang ngơ ngác.

Bánh Khoai Tây run lẩy bẩy, nó giương đôi mắt to tròn đẫm lệ nhìn cô, khẽ kêu ư ử, rõ là rất hoảng sợ.

Bạch Du vỗ đầu nó, dự định về sẽ mua một sợi dây xích cho chó.

Mặc dù bây giờ nuôi chó không ai dùng dây xích nhưng để tránh những chuyện như hôm nay xảy ra lần nữa, cô thấy vẫn nên mua thì hơn.

Đinh Dược lại không muốn bỏ qua dễ dàng như vậy: “Phó đoàn Giang muốn bảo vệ vợ, vậy Đinh Dược tôi đây chẳng lẽ không cần bảo vệ vợ mình sao? Hôm nay cậu không giao con súc sinh đó ra đây, chuyện này sẽ không xong đâu!”

Bạch Du cau mày.

Vừa nãy anh ta nói một câu “con chó cái nuôi một con súc sinh”, không chỉ mắng Bánh Khoai Tây mà còn mắng cả cô, người đàn ông này thực sự rất vô học.

Hơn nữa, trước đây cô từng nghe Tạ Húc Đông nói, anh ta vì ghen tị với Giang Lâm nên thường xuyên gây khó dễ cho anh.

Những chuyện này cũng thôi đi, điều khiến cô không ngờ tới là vợ mới cưới của Đinh Dược lại là Ôn Tĩnh Uyển.

Cô quay đầu nhìn Ôn Tĩnh Uyển đang đứng bên cạnh, gương mặt xinh đẹp, dáng người mảnh mai, đứng cạnh Đinh Dược như một bông hoa cắm trên bãi phân trâu.

Cô không hiểu tại sao Ôn Tĩnh Uyển lại có thể nhìn trúng một tên thô lỗ như Đinh Dược cho được?

Sau đó, cô thấy Ôn Tĩnh Uyển bước tới nắm tay Đinh Dược, nói: “Anh Dược, em biết là anh thương em nhưng con ch.ó chỉ cắn vào ống quần của em thôi, em không bị thương. Vả lại, lần trước em đến đảo Quỳnh Châu, phó đoàn Giang đã cứu em một mạng trên tàu hỏa, hay là bỏ qua chuyện này đi?”

Người bình thường nghe vậy, cho dù không biết ơn Giang Lâm đã cứu vợ mình cũng sẽ chọn cách hoà

giải.

Ai ngờ vào tai Đinh Dược lại biến thành một ý khác, anh ta hất tay Ôn Tĩnh Uyển ra, chất vấn: “Em quen biết Giang Lâm ư? Hai người có quan hệ gì mà em phải nói đỡ cho anh ta như vậy?”

Ôn Tĩnh Uyển: “…”

“Hôm nay tôi đã học thêm được một điều mới, thế mà lại có người thấy đồng cỏ trên đầu mình chưa xanh lắm, còn tạt nước bẩn lên vợ mình, đúng là mở mang tầm mắt!”

Chương 364: Chương 364

DTV-EBOOK

Lâm Hướng Tuyết ở trong nhà nghe thấy động tĩnh bèn chạy ra, vừa hay nghe thấy lời Đinh Dược nói, cô ấy không thể nhịn được nữa.

Đinh Dược trừng mắt nhìn Lâm Hướng Tuyết: "Cô là ai? Tôi dạy dỗ vợ mình thì liên quan gì đến cô?"

Lâm Hướng Tuyết bị anh ta trừng thì sợ đến mức lùi lại hai bước, song vẫn rất dũng cảm đáp trả: "Anh dạy dỗ vợ mình đương nhiên không liên quan đến tôi, nhưng lúc bắt được gián điệp trên tàu hoả, tôi cũng có mặt ở đó.Lúc đó đồng chí Giang không chỉ cứu đồng chí Ôn mà còn cứu cả tôi, người trên tàu đều có thể làm chứng, đồng chí công an cũng có thể làm chứng, anh không có bằng chứng đã bôi nhọ đồng chí Giang, anh mà còn nói bậy bạ, tôi sẽ đi tố cáo anh đấy!"

Đinh Dược nổi giận đùng đùng: "Cô…"

Nhưng anh ta cứ "cô" mãi mà không thốt ra được câu nào tàn nhẫn, dù sao trong lòng anh ta cũng sợ sẽ bị tố cáo.

"Cô cái gì mà cô?" Tôn Tường Vy không biết từ đâu xông ra: "Con chó con này nhiều nhất cũng chỉ mới hơn ba tháng tuổi, cho dù có cắn người thật thì cũng không đau không ngứa, huống chi nó còn chưa cắn người, đồng chí Bạch cũng đã xin lỗi vợ anh rồi, anh không chịu tha còn muốn ném c.h.ế.t con chó, tôi phải đi tìm bác tôi, tôi muốn hỏi xem trong quân đội sao lại có người vô lý như vậy!"

Vừa nãy Lâm Hướng Tuyết nói sẽ đi tố cáo, mặc dù Đinh Dược có hơi kiêng dè nhưng cũng chỉ là hơi thôi.

Nhưng bây giờ người nói chuyện là Tôn Tường Vy, cháu gái của ủy viên chính trị Tôn, Đinh Dược như con lợn rừng bị trói chặt, không còn vênh váo được nữa.

Anh ta hừ một tiếng rồi quay người đi vào ngôi nhà đối diện.

Bạch Du lại cau mày.

Chủ mới của ngôi nhà trống đối diện lại là Đinh Dược và Ôn Tĩnh Uyển, có người hàng xóm như quả pháo thế này, e là sau này sẽ có không ít phiền phức.

Còn Ôn Tĩnh Uyển, trước đó gặp trên tàu hỏa có thể nói là bất ngờ, nhưng mới qua chưa bao lâu, cô ta đã lấy chồng đến căn cứ, còn trở thành hàng xóm của cô.

Nói thế nào nhỉ, chính là cảm giác kỳ lạ không nói thành lời lại dâng lên trong lòng.

Ôn Tĩnh Uyển liếc nhìn người chồng tức giận bỏ đi, nhếch miệng nói với mọi người: “Đồng chí Giang, đồng chí Bạch, thực sự xin lỗi, anh Dược, anh ấy quá lo lắng cho tôi, nóng vội mất khôn mới nói ra những lời như vậy, bản tính anh ấy không xấu, tôi thay anh ấy xin lỗi hai người, thực sự xin lỗi.”

Nói xong, cô ta cúi gập người với Bạch Du và Giang Lâm.

Bạch Du vội vàng né tránh: “Chuyện này nói ra thì nhà tôi có lỗi trước, tôi cũng xin lỗi cô thêm lần nữa, sau này tôi sẽ trông chừng con ch.ó nhà mình.”

Hy vọng cô ta cũng trông chừng “con chó” nhà mình, đừng để nó ra ngoài là cắn người, cô sợ mắc bệnh dại.

Ôn Tĩnh Uyển nghe vậy thì liếc nhìn Bạch Du: “Đồng chí Bạch khách sáo quá rồi, tôi đã nói là tôi không bị thương. Có câu nói không đánh không quen biết, hơn nữa từ nay chúng ta là hàng xóm, họ hàng xa không bằng láng giềng gần, chuyện này cứ bỏ qua đi, sau này chúng ta không nhắc đến nữa, đồng chí Bạch thấy thế nào?”

Mặt Bạch Du không biểu cảm: “Ừ, chuyện này cứ bỏ qua đi.”

TBC

Chuyện này có thể lật sang trang mới nhưng làm hàng xóm thân thiết ư?

Thôi bỏ đi.

Nói xong cô nhìn Lâm Hướng Tuyết và Tôn Tường Vy: “Hôm nay thực sự cảm ơn hai người, tôi làm mấy món ăn nhẹ, hai người vào ăn cùng đi. Còn anh Giang Lâm, sao anh lại về vào giờ này?”

Giang Lâm: “Anh về lấy tài liệu.”

Thực ra anh về là muốn nói với cô chuyện Giang Hựu Hàm và Lương Thiên Vũ bỏ trốn, sau khi tra tung tích của hai người, anh nghi ngờ họ sẽ đến đảo Quỳnh Châu.

Anh không biết chiêu "tiền trảm hậu tấu" này là do Lâu Tú Anh nghĩ ra hay là Giang Hựu Hàm ngu ngốc thật sự bỏ trốn với gã tồi đó, tóm lại bọn họ đến đây sẽ rất phiền toái.

Chương 365: Chương 365

DTV-EBOOK

Nhất là với cái tính của Giang Hựu Hàm, đến lúc đó cô ta sẽ lấy thân phận em chồng của mình làm khó Bạch Du, vì vậy anh mới muốn về báo trước với cô, để cô không cần nể mặt anh mà nhường nhịn Giang Hựu Hàm.

Hơn nữa anh cũng không định để hai người đó ở lại đảo Quỳnh Châu, chỉ là anh vừa đi đến ngã tư đã nghe thấy tiếng của Đinh Dược.

Anh cũng không ngờ Đinh Dược sẽ chuyển đến ở nhà đối diện.

Đinh Dược là người có năng lực, nếu không cũng không thể dựa vào bản lĩnh của mình mà leo lên được vị trí như bây giờ, chỉ là người này lòng dạ hẹp hòi, lại cố chấp, tựu trung không phải là người dễ chung sống.

Nhưng cấp bậc của hai người ngang nhau, cho dù anh không thích cũng không có cách nào bắt đối phương chuyển ra khỏi đó được.

Muốn chuyển thì chỉ có thể là họ chuyển, có điều không nói đến việc họ tốn nhiều công sức để sửa sang lại ngôi nhà này, hiện tại cũng không có ngôi nhà nào khác có sân để lựa chọn.

Nghĩ đến đây, anh liền nuốt ngược những lời muốn nói về chuyện Giang Hựu Hàm vào trong.

TBC

Trong lòng cũng đồng thời đưa ra một quyết định.

Giang Lâm vào nhà rồi, Bạch Du nhìn Tôn Tường Vy: “Tôi làm chút đồ ăn vặt, cô có muốn vào ăn cùng Hướng Tuyết không, còn trà Vũ Hoa cô tặng tôi lần trước tôi vẫn chưa uống, bây giờ pha thì vừa đẹp.”

Tôn Tường Vy nuốt nước miếng, cuối cùng không chịu nổi sự cám dỗ: “Vậy tôi không khách sáo nữa.”

Trước đây cô ta nghe người ta nói tay nghề nấu ăn của Bạch Du không thua gì đầu bếp Diêu, lúc nào tên Tạ Húc Đông kia cũng khen tay nghề nấu ăn của cô, cô ta còn tưởng anh ấy cố tình chọc tức mình.

Không ngờ hôm đó Bạch Du tặng cô ta một ít sủi cảo, thật sự ngon đến mức cô ta suýt ăn cả đĩa.

Nói sao đây, cô ta vốn tưởng chỉ là sủi cảo mà thôi, cho dù có ngon cũng chỉ đến thế, ai ngờ cắn một miếng, nước súp đậm đà tràn vào miệng, ngon không thể chê vào đâu được, rất kích thích vị giác.

Cô ta mới biết những lời khen ngợi trước đây của Tạ Húc Đông không hề khoa trương.

Cho nên lúc này nghe Bạch Du nói có đồ ăn, cô ta không nhấc chân đi nổi.

Trên mặt Ôn Tĩnh Uyển thoáng hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Ở đây có bốn người, Bạch Du chỉ mời hai người, bỏ qua cô ta, rõ ràng là không định làm “người hàng xóm thân thiết” với cô ta.

Vậy nên khi Lâm Hướng Tuyết định quay người đi thì bị cô ta gọi lại.

Đợi Bạch Du và Tôn Tường Vy đi xa, Ôn Tĩnh Uyển mới nói: “Hướng Tuyết, gặp cô ở đây tôi rất vui. Trước khi đến tôi còn định hỏi thăm mọi người xem các cô ở đâu, không ngờ chúng ta có duyên đến thế, nhanh như vậy đã gặp lại rồi, với cả sau này chúng ta sẽ là hàng xóm.”

Lâm Hướng Tuyết: “Tôi chỉ tạm thời ở nhờ nhà Du Du, sau này tìm được việc tôi sẽ chuyển đi, còn cô, sao cô… Lại kết hôn nhanh như vậy?”

Trên tàu hỏa, cô ấy có nghe Ôn Tĩnh Uyển nhắc đến, lần này cô ta đến đảo Quỳnh Châu là vì hai lý do, một là để bồi bổ sức khỏe, cô ta bị bệnh hen suyễn nặng, nghe nói khí hậu ở đảo Quỳnh Châu tốt nên muốn đến đây định cư.

Hai là cô ta đã không còn nhỏ nữa, họ hàng đều giục cô ta kết hôn, lần này còn chưa đến đảo Quỳnh Châu, họ hàng đã tìm cho cô ta đối tượng xem mắt.

Có đối tượng xem mắt thì không có gì lạ, lạ ở chỗ chưa đầy nửa tháng, hai người đã đăng ký kết hôn.

Lại còn kết hôn với một gã thô lỗ lớn tuổi, thật khiến người ta kinh ngạc.

Ôn Tĩnh Uyển nở một nụ cười hạnh phúc: “Chắc là cô đang thắc mắc tại sao tôi lại đồng ý lấy anh Dược, trông anh ấy dữ dằn thế thôi chứ thật ra là người khẩu xà tâm phật, bình thường anh ấy đối xử với tôi rất tốt.”

Nói đến đây, vẻ mặt cô ta lại trở nên buồn bã: “Cha mẹ tôi mất sớm, từ nhỏ tôi đã phải sống nhờ nhà người khác, bởi vậy tôi luôn khao khát có một gia đình của riêng mình, bây giờ khó khăn lắm mới gặp

được một người đàn ông tốt với tôi, trong lòng tôi đã rất mãn nguyện rồi. Hơn nữa anh Dược cũng không còn trẻ, mẹ chồng tôi cũng không khỏe, luôn nhắc đến chuyện muốn có cháu, vì vậy sau khi hiểu rõ lòng nhau, chúng tôi không do dự nữa mà đi đăng ký kết hôn luôn."

Chương 366: Chương 366

DTV-EBOOK

Vốn dĩ Lâm Hướng Tuyết là người dễ mềm lòng, nghe cô ta nhắc đến gia đình của mình, cô ấy cũng không thể tiếp tục tỏ vẻ lạnh lùng: "Anh ta có thể đối xử tốt với cô, như vậy là tốt rồi, tôi quên mất chưa chúc mừng hai người, chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử, quà cưới tôi sẽ bù lại sau."

Ôn Tĩnh Uyển: "Quà cáp gì chứ, cái đó không quan trọng, bây giờ điều tôi lo nhất là hình như đồng chí Bạch không ưa tôi."

Lâm Hướng Tuyết im lặng, không tiếp lời.

Bởi vì bất kỳ ai có mắt đều có thể nhìn ra Giang Lâm và Đinh Dược không hợp nhau, lại xảy ra chuyện hôm nay, Bánh Khoai Tây suýt nữa bị Đinh Dược đập thành bánh thịt, Bạch Du không ưa cô ta chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Ôn Tĩnh Uyển thở dài: "Trước đây ba chúng ta ở trên tàu hỏa rất hòa thuận, đồng chí Giang còn cứu mạng tôi, tôi thực sự rất vui khi được quen biết hai người, vừa nãy khi thấy người mở cửa là đồng chí Bạch, tôi không biết mình đã vui mừng đến mức nào, ai ngờ sau đó lại xảy ra chuyện như vậy..."

Lâm Hướng Tuyết gãi đầu: "Cô cũng đừng để ý quá, tính tình của Du Du rất tốt, cô ấy đã nói chuyện này đã qua rồi, chắc chắn sẽ không tiếp tục bới móc nữa."

Ôn Tĩnh Uyển: “Tôi biết, đồng chí Bạch vừa xinh đẹp lại vừa tốt bụng, đương nhiên không phải là người hay để bụng, tôi chỉ là… Nói một câu tham lam, thực ra tôi rất muốn kết bạn với đồng chí Bạch, giống như cô và cô ấy vậy, ba chúng ta trở thành bạn tốt, từ nhỏ tính tôi đã nhạy cảm, đến giờ vẫn không có bạn bè, đến đây lại không quen biết ai, tôi còn tưởng chúng ta có thể trở thành bạn tốt, nhưng bây giờ…”

Lâm Hướng Tuyết thấy cô ta nhắc đến chuyện trên tàu hỏa, nghĩ lại lúc đó cô ta đã không màng nguy hiểm cứu mình, cô ấy do dự một lúc rồi nói: “Thôi được rồi, tôi sẽ nói với Du Du, nhưng tôi cũng không thể đảm bảo được gì, cô không biết cô ấy thương yêu Bánh Khoai Tây đến mức nào đâu, vừa nãy cô cũng thấy rồi đấy, Bánh Khoai Tây bị dọa đến nỗi run rẩy toàn thân, tôi nhìn thấy còn thấy thương.”

Ôn Tĩnh Uyển nắm lấy tay cô ấy: “Cảm ơn cô, Hướng Tuyết, Bánh Khoai Tây là con ch.ó đó đúng không, nói ra thì mọi chuyện đều là lỗi của tôi, nếu tôi không sợ chó như vậy thì đã không xảy ra chuyện như ngày hôm nay.”

Lâm Hướng Tuyết lắc đầu: “Cũng không thể trách cô được, chị dâu tôi cũng rất sợ chó, trên đường chỉ cần nhìn thấy chó từ xa là chị ấy đã sợ đến mềm cả chân, thôi, tôi không nói chuyện với cô nữa, tôi về xem nhóc Bánh Khoai Tây kia đây.”

“Được, cô vào đi.”

Ôn Tĩnh Uyển nhìn Lâm Hướng Tuyết quay người đi vào, cho đến khi cánh cửa gỗ đóng lại trước mặt cô ta, nụ cười trên mặt cô ta mới biến mất.

Nhưng rất nhanh sau đó, trên mặt cô ta lại nở một nụ cười dịu dàng, quay người đi về phía đối diện.

**

Bạch Du ngồi trên chiếc ghế ôm Bánh Khoai Tây, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ của nó.

Bánh Khoai Tây thoải mái nhắm mắt, trông có vẻ không còn sợ hãi nữa, nghe thấy tiếng bước chân của Lâm Hướng Tuyết, nó mở mắt ra kêu một tiếng ư ử với cô ấy.

Tôn Tường Vy nằm trên chiếc ghế dài bằng gỗ duy nhất, mắt lim dim, dáng vẻ thoải mái giống hệt Bánh Khoai Tây.

Lâm Hướng Tuyết đi tới, chợt nghe thấy Tôn Tường Vy nói: "Đồng chí Bạch, chẳng phải vừa nãy cô nói có chuyện muốn hỏi tôi sao? Sao lại không nói nữa?"

Bạch Du liếc nhìn Lâm Hướng Tuyết, muốn nói lại thôi.

Trong lòng Lâm Hướng Tuyết cảnh giác, có chút khó chịu: "Sao thế, chẳng lẽ có chuyện gì mà tớ không được nghe sao? Hay là cậu có bạn mới rồi, không cần người bạn cũ này nữa?"

Bạch Du vừa buồn cười vừa bất lực, véo má cô ấy: "Nói như thể tớ là kẻ bạc tình vậy, tớ vốn định hỏi đồng chí Tôn một vấn đề giúp bạn tớ, là về chuyện vợ chồng, dù sao thì cậu vẫn chưa có người yêu…"

Chương 367: Chương 367

DTV-EBOOK

Lâm Hướng Tuyết: "Thì có sao, bây giờ tớ không có người yêu, chẳng lẽ sau này tớ cũng không có sao? Sớm muộn gì tớ cũng phải kết hôn, cậu cứ nói đi, tớ tiện thể nghe ngóng, coi như học hỏi trước. Còn nữa, chúng ta đừng gọi đồng chí Bạch đồng chí Tôn nữa, cứ gọi tên thôi, không thì khách sáo quá."

Tôn Tường Vy tỏ ý đồng ý, tiện tay lấy thêm một miếng bánh đậu xanh ăn.

Bánh đậu xanh này ngon quá, tan ngay trong miệng, mềm mại thơm ngọt, độ ngọt vừa phải, ăn mãi không thấy ngán.

Bạch Du suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi có một người bạn, cô ấy cũng mới kết hôn không lâu nhưng không hiểu sao chồng cô ấy vẫn không động vào cô ấy, cô ấy rất bối rối nên đã viết thư hỏi tôi, tôi cũng không hiểu nên muốn hỏi hai người."

Mắt Tôn Tường Vy sáng lên: "Cái này đơn giản mà, chắc chắn là người đàn ông đó không được!"

Khuôn mặt Lâm Hướng Tuyết hơi đỏ lên: "Mặc dù tớ chưa kết hôn nhưng bình thường ở nhà tớ hay nghe chị dâu tớ nói chuyện về chuyện này, ý kiến của tớ giống với Tường Vy, chắc là người đàn ông đó không được, bạn cậu chắc là bị lừa hôn rồi!"

Bạch Du lắc đầu như trống bỏi: "Không phải, bạn tớ nói chồng cô ấy không phải không được, đã tận mắt xác nhận rồi, đối phương rất có năng lực, hai

người cũng ôm hôn nhau nhưng chồng cô ấy vẫn không động vào cô ấy."

Nói xong câu này, mặt Bạch Du đỏ bừng như quả đào, may là Lâm Hướng Tuyết và Tôn Tường Vy không nghi ngờ cô, trong lòng cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cái cớ "tôi có một người bạn" này quả là một cái cớ hay.

Về sau cô sẽ dùng tiếp.

Tôn Tường Vy nhíu mày: "Lạ vậy sao? Về phương diện đó không có vấn đề, hai người cũng có hành vi thân mật, vậy tại sao lại không đụng vào bạn cô?"

Bạch Du gật đầu liên tục: "Tôi… Bạn tôi cũng rất bối rối nên mới hỏi tôi, tiếc là tôi cũng không biết."

Ba người thợ da họp lại thành Gia Cát Lượng.

Trong đình, ba người nhìn nhau, nhíu mày suy nghĩ về vấn đề này.

Chuyên gia tình yêu số 1 Tôn Tường Vy: "Có phải người đàn ông đó không thích bạn cô, bị ép cưới bạn cô không?"

Nói xong, bốn cặp mắt đồng loạt nhìn về phía Bạch Du.

Tim Bạch Du đánh thịch một cái nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: "Không thể nào, nếu không thích thì tại sao lại đồng ý cưới bạn tôi chứ, hơn nữa anh ấy còn rất tốt với bạn tôi."

Chuyên gia tình yêu số 2 không có kinh nghiệm yêu đương nào Lâm Hướng Tuyết: “Tốt ở điểm nào?”

Để không bị lộ, Bạch Du đã kể lại rất nhiều chuyện một cách ngắn gọn: giúp tìm tài liệu học tập, giúp dạy dỗ tên đàn ông tồi bên cạnh cô ấy, đưa hết tiền lương và tiền tiết kiệm cho cô ấy, đứng về phía cô ấy vô điều kiện và còn nhiều chuyện khác nữa, tóm lại là rất nhiều.

Nghe cô kể nhiều như vậy, chuyên gia tình yêu số 1 Tôn Tường Vy lên tiếng: “Nói vậy là người đàn ông này rất thích bạn cô, không phải có vấn đề về phương diện đó, vậy thì để bạn cô chủ động quyến rũ chồng cô ấy đi.”

Bạch Du suýt bị sặc nước bọt của mình: “Quyến rũ?”

Chuyên gia tình yêu số 1 Tôn Tường Vy gật đầu: “Mẹ tôi nói, đàn ông đều không cưỡng lại được sự cám dỗ, họ đã là vợ chồng rồi, vậy thì để bạn cô chủ động một chút, chẳng hạn như cố tình để lộ vai, hoặc dùng cơ thể cọ xát đối phương, nếu đối phương thực sự không có vấn đề gì thì chắc chắn sẽ không chịu nổi.”

Lâm Hướng Tuyết trầm trồ: “Ý kiến của Tường Vy không tệ, tớ thấy có thể thử xem.”

Bạch Du cũng đồng tình: “Quả nhiên vẫn là Tường Vy có kinh nghiệm, vậy tôi sẽ nói với bạn tôi, để cô ấy thử xem.”

Chuyên gia tình yêu số 1 Tôn Tường Vy hất cằm, vẻ mặt tự hào hưởng thụ sự sùng bái của hai người.

Để cảm ơn Tôn Tường Vy hôm nay đã đứng ra nói giúp cô, và cũng để cảm ơn những thứ cô ta đã cho trước đó, Bạch Du mời cô ta ở lại ăn tối.

Chương 368: Chương 368

DTV-EBOOK

Tôn Tường Vy lại một lần nữa không thể nhấc chân đi.

Đầu bếp Diêu muốn cảm ơn Giang Lâm trước đó đã tặng ông ấy một vé máy may nên lần này họ về đây, ông ấy đã tặng một vò dưa cải chua.

Dưa cải chua do đầu bếp Diêu ngâm rất nổi tiếng, được làm theo công thức mà đầu bếp hoàng gia nhà ông ấy để lại, rất nhiều người trong căn cứ muốn mua cũng không mua được.

Bạch Du được tặng một vò dưa cải chua khiến rất nhiều người đều đỏ mắt ghen tị.

Tôn Tường Vy và Lâm Hướng Tuyết cùng nhau đến trạm thực phẩm mua một con cá trắm cỏ lớn về, Bạch Du ngẫm nghĩ rồi quyết định làm món cá trắm cỏ om dưa cải chua.

Cá trắm cỏ đánh vảy, bỏ xương, dùng d.a.o thái thịt cá, sau đó cho hai lòng trắng trứng, thêm gừng, hành, muối và những gia vị khác rồi ướp khoảng mười phút.

Sau khi ướp xong, cô bắc chảo lên bếp, đổ dầu rồi cho gia vị vào phi thơm.

Vừa cho gia vị vào, mùi thơm đã bay ra ngoài theo đường cửa sổ, những người sống xung quanh đều ngửi thấy.

"Ồ, nhà ai đang nấu ăn vậy? Thơm quá!"

“Hình như mùi thơm bay ra từ nhà phó đoàn Giang, hồi trước có nghe nói người nhà phó đoàn Giang nấu ăn rất tuyệt, không ngờ lại thơm đến vậy.”

“Trước đây tôi còn hâm mộ đồng chí Bạch may mắn tìm được người đàn ông vừa đẹp trai vừa có gia thế như phó đoàn Giang, bây giờ thì tôi hâm mộ phó đoàn Giang, có thể tìm được người vợ vừa xinh đẹp vừa nấu ăn ngon như vậy.”

“Đúng vậy, nếu tôi là đàn ông, tôi chắc chắn cũng sẽ thích một tiên nữ như đồng chí Bạch.”

Đinh Dược đang về nhà tình cờ nghe được những lời này, anh ta cau mày.

Anh ta cũng từng nghe nói đến chuyện vợ của Giang Lâm nấu ăn ngon nhưng không mấy để tâm, dù sao lúc đó cô vẫn chưa phải là vợ của Giang Lâm, anh ta cũng chưa lấy vợ.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Vợ anh ta là sinh viên đại học, trình độ học vấn cao hơn vợ của Giang Lâm rất nhiều, nấu ăn cũng không kém là bao.

Ngay cả khi không biết thì học là được.

Nhiệm vụ của phụ nữ là làm việc nhà và sinh con, ngay cả nấu ăn cũng không biết thì nói gì đến đức hạnh!

Nghĩ đến đây, anh ta bước nhanh hơn, về đến nhà đã thấy trên bàn bày sẵn thức ăn: thịt kho tàu, gà xào cay và một bát canh cà chua trứng.

Ngoài bát canh cà chua trứng ra, hai món còn lại anh ta nhìn là nhận ra ngay, đây là đồ mang về từ căn tin.

Đinh Dược cau mày chặt hơn.

Ôn Tĩnh Uyển thấy anh ta về thì nở nụ cười ngay tức khắc, thấy Đinh Dược cau mày, cô ta còn tưởng anh ta thấy quá xa xỉ, bèn lên tiếng giải thích: "Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta về nhà mới, em nghĩ dù không mời mọi người đến mừng tân gia nhưng chúng ta cũng phải ăn ngon một chút."

Ai ngờ vừa giải thích xong đã nghe Đinh Dược nói: "Bắt đầu từ ngày mai, em tự nấu ăn, đừng mang đồ ở căn tin về nữa."

Ôn Tĩnh Uyển cứng mặt: "Ngày nào cũng đi căn tin mang về đúng là quá lãng phí, nhưng em nấu ăn không ngon lắm, e rằng phải để anh chịu thiệt một thời gian…"

Cô ta còn chưa nói xong đã bị Đinh Dược cắt ngang: "Không ngon thì học, em là sinh viên đại học, lẽ nào ngay cả chuyện nhỏ này cũng không làm được sao?"

Ôn Tĩnh Uyển: "…"

Có câu chửi tục không biết có nên nói hay không.

Giang Lâm chờ xử lý xong mọi chuyện mới gọi điện cho ông nội Giang.

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu mới truyền đến giọng nói có phần kích động của ông ấy: "Giang Lâm,

cháu đã nghĩ kỹ chưa, chuyện này không thể đùa được đâu."

Giang Lâm: "Ông nội, cháu đã nghĩ kỹ rồi, cháu tự nguyện làm con nuôi của cô, làm con thừa tự của cô."

Chỉ có như vậy mới có thể chấm dứt tai họa về sau.

Chỉ có như vậy, sau này cha anh mới không thể lấy thân phận là cha để ép anh và Bạch Du.

Còn mẹ anh, anh tin rằng nếu bà ấy ở dưới suối vàng biết chuyện này cũng sẽ ủng hộ anh làm như vậy.

Chương 369: Chương 369

DTV-EBOOK

Hơn nữa trong lòng anh, mẹ anh mãi mãi là người mẹ duy nhất của anh.

Điểm này không ai có thể thay thế được.

Giọng ông Giang nghe có vẻ nghẹn ngào: "Được! Được! Cháu khoan hãy nói với cha cháu, ông sẽ cho người chuyển hộ khẩu của cháu sang nhà cô cháu rồi mới nói với những người khác."

Tiền trảm hậu tấu, ai mà chẳng biết.

Đừng tưởng ông ấy lớn tuổi rồi thì không biết mấy mánh khóe của họ.

Nếu không phải có người có ý đồ bất minh thì Giang Hựu Hàm sao có thể trót lọt bỏ trốn với Lương Thiên Vũ như vậy?

Giang Lâm cúp điện thoại, lúc này mới quay về sân với Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên.

Tường rào vẫn chưa xây xong, thời gian nghỉ ngơi của họ không nhiều nên làm việc khá chậm, cũng vì vậy mà bữa tối của hai người đều được giải quyết ở nhà Giang Lâm.

Vừa vào nhà, Tạ Húc Đông đã thấy Tôn Tường Vy, anh ấy ngây người: "Sao cô lại ở đây?"

Tôn Tường Vy hất cằm: "Tại sao tôi không thể ở đây? Bây giờ tôi và Du Du là bạn rất tốt, anh có ý kiến gì không?"

?

Nghe vậy, đừng nói Tạ Húc Đông, ngay cả Cát Đại Xuyên cũng ngơ ngác.

Tôn Tường Vy và Bạch Du trở thành bạn bè?

Không thấy ngại sao?

Nếu có ngại thì cũng là Tôn Tường Vy ngại, Bạch Du thấy không có gì đáng ngại.

Giang Lâm càng không ngại, khuôn mặt lạnh tanh không thể hiện ra bất kỳ biểu cảm nào.

Trừ Tạ Húc Đông, cả buổi tối anh ấy nhìn Tôn Tường Vy rất nhiều lần.

Nhưng Tôn Tường Vy không để ý đến anh ấy.

Ai thèm để ý đến anh ấy chứ.

Cá không đủ tươi, hay là dưa cải không đủ chua?

Cá trắm om dưa chua rất ngon, ăn kèm với ớt đỏ tươi, vừa chua vừa cay, quả là tuyệt vời!

Mọi người ăn như gió cuốn, chưa đầy mười lăm phút đã tiêu diệt sạch sẽ món cá trắm om dưa chua.

Ăn xong, ba người đàn ông tiếp tục làm việc, xây xong phần tường rào còn lại rồi mới về.

Tạ Húc Đông và Tôn Tường Vy một trước một sau về nhà.

Vừa bước vào cửa, Tạ Húc Đông đã không kìm được: “Rốt cuộc cô đang có ý đồ gì? Tôi nói cho cô biết, nếu cô muốn phá hoại quan hệ giữa Giang Lâm và vợ cậu ấy, tôi sẽ không đứng nhìn đâu.”

“Tôn Tường Vy tôi từ bao giờ lại là người hèn hạ vậy hả, anh đừng có mà chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng!” Tôn Tường Vy hừ một tiếng: “Còn nữa, ngày mai bác tôi sẽ đến, sau khi anh dậy nhớ mang gối sang phòng tôi, tuyệt đối không được để ông ấy phát hiện ra chúng ta là vợ chồng giả.”

Nói xong liền quay về phòng mình.

Đúng vậy, cô ta và Tạ Húc Đông là vợ chồng giả, trước khi đăng ký kết hôn, họ đã thoả hai năm sau sẽ ly hôn.

Vì vậy, trong quan hệ vợ chồng, cô ta hoàn toàn mù tịt, không hiểu gì cả.

Còn về lời khuyên cô ta đưa cho bạn của Bạch Du vào ban ngày?

Đó đều là cô ta nói bừa.

Nhưng cô ta thấy mình nói bừa rất có trình độ, ít nhất Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết đều không nhận ra cô ta đang nói bừa, đúng không?

Giang Lâm tắm xong thì lên lầu, vừa vào cửa đã thấy Bạch Du ngồi trên giường.

Lộ cả vai thơm.

Mắt Giang Lâm tối lại, yết hầu khẽ lăn, bước đến kéo áo cô lên: “Cẩn thận kẻo lạnh.”

Bạch Du: “…”

Cô đã hở hang đến vậy rồi, chẳng lẽ vẫn chưa đủ sao?

Cô nhớ lại lời Tôn Tường Vy dạy cô “lưng em bị thương rồi, phải để anh hôn mới khỏi được.”

Nhưng lời nói đáng xấu hổ như vậy, cô thực sự không nói ra được a a a!

Giang Lâm ngồi xuống vị trí đối diện cô: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Anh nói đi.”

Giọng nói của Bạch Du như nước ép chảy ra từ quả cam mới bổ, bình thường đã ngọt, lúc này lại càng ngọt hơn.

Hơi thở Giang Lâm dồn dập hơn.

Ánh mắt Bạch Du dừng lại ở yết hầu của anh, phát hiện nó rung lên vài cái.

Trong lòng cô không khỏi vui mừng.

Anh chắc chắn đang cố gắng kiềm chế.

Ngay khi cô đang cân nhắc xem có nên lao tới hôn yết hầu của anh giống như lần trước anh hôn xương quai xanh của cô không thì nghe Giang Lâm nói: “Trước khi tan làm, anh đã gọi điện cho ông nội, nói với ông rằng anh tự nguyện được nhận làm con nuôi của cô ruột đã mất nhiều năm là Giang Khải Viện, ông nội đã đồng ý, sau này chúng ta không còn là người của chi thứ ba nữa.”

Chương 370: Chương 370

DTV-EBOOK

Bạch Du ngây người.

Suy nghĩ muốn quyến rũ cũng giống như giọt sương gặp ánh nắng mặt trời, trong nháy mắt bốc hơi không còn dấu vết.

Giang Lâm: "Trước đó cha anh cũng gọi điện đến, nói muốn đưa Giang Hựu Hàm đến đảo Quỳnh Châu, để chúng ta chăm sóc cô ta, anh không đồng ý, kết quả chưa đến hai ngày, Giang Hựu Hàm và người đàn ông tên Lương Thiên Vũ đó đã bỏ trốn, hơn nữa còn bỏ trốn đến đảo Quỳnh Châu."

Giang Hựu Hàm là em gái anh, cho dù anh không muốn, có lẽ anh vẫn sẽ vì tình cảm m.á.u mủ mà chăm sóc cô ta chu đáo.

Chỉ cần cô ta không tác oai tác quái, anh thậm chí có thể để cô ta ở lại đây.

Nhưng muốn anh lo cho cả Lương Thiên Vũ thì không thể nào.

Hơn nữa anh cũng đã nhìn rõ, Giang Hựu Hàm tuyệt đối không thể ở lại đảo Quỳnh Châu, dù chỉ một ngày cũng không được.

Bạch Du sửng sốt hết làn này tới lần khác: "Vậy sao anh không nói với em trước?"

Lần đầu tiên cô nghe Giang Lâm nói những chuyện này.

Nếu Giang Hựu Hàm thực sự đến đảo Quỳnh Châu, đến lúc đó chắc chắn cô ta sẽ ra oai với cô.

Giống như kiếp trước vậy, cho dù đã lấy chồng cũng phải thỉnh thoảng về nhà mẹ đẻ dùng thân phận em chồng để chỉ tay năm ngón với cô.

Mặc dù kiếp này cô sẽ không chiều chuộng Giang Hựu Hàm nhưng có một yêu tinh ở nhà cũng khiến người ta rất phiền lòng.

Giang Lâm xoa đầu cô: "Những chuyện này anh có thể xử lý tốt."

Mũi Bạch Du cay cay, trong tim tràn đầy hạnh phúc.

Để cô không phải phiền lòng, anh một mình gánh vác mọi chuyện.

Hơn nữa để tránh hậu hoạn, cắt đứt những phiền phức của chi thứ ba, anh chủ động đưa ra cách làm con nuôi này.

Cô biết anh có tình cảm sâu nặng với mẹ mình như thế nào, cô cũng hiểu chuyện này khó khăn với anh như thế nào.

Bạch Du nhìn anh, muốn nói gì đó nhưng mấp máy môi mấy lần cũng không nói ra.

Giang Lâm vừa nhìn vào mắt cô đã không thể rời mắt.

Dưới ánh đèn màu cam, làn da trắng mịn của cô trở nên trong suốt và tinh khiết, trong mắt phản chiếu bóng dáng của anh.

Vẻ mặt Giang Lâm u ám, giọng anh khàn khàn: "Không còn sớm nữa, chúng ta đi ngủ thôi."

Vừa dứt lời, yết hầu của anh đã bị Bạch Du hôn.

Lần này thì chọc vào tổ ong rồi.

Giang Lâm bế cô ngồi lên đùi mình, những nụ hôn dày đặc rơi xuống mặt cô, môi cô rồi đến xương quai xanh.

Động tác của anh có chút vội vàng.

Toàn thân Bạch Du nhũn như bùn, may mà có Giang Lâm đỡ lấy lưng cô.

Không biết đã hôn bao lâu, ngay khi cô sắp ngạt thở, Giang Lâm cuối cùng cũng buông cô ra: "Du Du, em muốn không?"

Bạch Du cắn môi: "..."

Giang Lâm: "Chờ chút, bây giờ còn chưa phải lúc, ngày mai anh phải làm nhiệm vụ."

TBC

Bạch Du: "Được."

Đợi đến khi hai người nằm xuống, Bạch Du mới phản ứng lại.

Như vậy có coi như quyến rũ thành công không?

Hay là không thành công?

Hai người vẫn chưa làm chuyện đó, hẳn là không thành công nhỉ.

Còn câu nói vừa rồi của Giang Lâm, anh nói chưa đến lúc, là vì sắp đi làm nhiệm vụ mới nói như vậy hay là có lý do khác?

Không biết có phải cô nhạy cảm hay không, cô luôn cảm thấy hình như Giang Lâm đang giấu cô chuyện gì đó.

Mặt trăng ẩn vào trong mây đen, căn phòng tối tăm, từ xa vọng lại tiếng sóng biển.

Đêm đã khuya rồi, ngủ thôi.

Bạch Du thở dài trong lòng.

Lúc này, ở phòng bên cạnh, Cát Đại Xuyên cũng thở dài thườn thượt, không thấy buồn ngủ chút nào.

Lần tụ tập trước, vợ của Tạ Húc Đông không đến, anh ta không thấy lạc lõng lắm. Nhưng tối nay Giang Lâm và Bạch Du là một đôi, Tạ Húc Đông và Tôn Tường Vy cũng là một đôi, chỉ có mình anh ấy…

Giống như món cá trắm om dưa chua trên bàn ăn, vừa chua vừa nhạt vừa thừa thãi.

Anh ấy lén nhìn Lâm Hướng Tuyết mấy lần nhưng cô ấy còn chẳng thèm nhìn lại lần nào.

Anh ấy không biết mình đã làm sai điều gì mà từ sau lần đi mua đậu phụ, Lâm Hướng Tuyết đã tránh mặt anh ấy.

Chương 371: Chương 371

DTV-EBOOK

Có phải vì cái rắm đó không?

Nhưng anh ấy không chê mà, đánh rắm là chuyện bình thường, cô ấy căn bản không cần phải xấu hổ vì một cái rắm.

Nếu cô ấy thực sự xấu hổ vì chuyện cái rắm, vậy anh ấy có nên nói với cô ấy rằng anh ấy không để ý không nhỉ?

Cát Đại Xuyên giống như một con cá chiên, lăn qua lộn lại trên giường.

Á, muốn có vợ quá!

Ai cũng có vợ, chỉ mình anh ấy không có vợ!

"Cuối cùng thì bao giờ mình mới có người yêu đây?!"

Trong màn đêm đen như mực, Cát Đại Xuyên phát ra tiếng kêu gào của tâm hồn.

**

Hôm sau thức dậy, dưới mắt Cát Đại Xuyên có quầng thâm rất rõ.

Tạ Húc Đông nhìn thấy thì nhanh miệng hỏi một câu: "Cậu sao thế? Nếu không phải tôi biết cậu chưa có người yêu, tôi còn tưởng cậu bị người yêu hút hết tinh lực đấy chứ."

Cát Đại Xuyên: "..."

Tên này đúng là chuyên đ.â.m vào tim người ta.

Thấy Giang Lâm cũng đến, Cát Đại Xuyên suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định hỏi Giang Lâm trông có vẻ đáng tin cậy: "Tôi có một người bạn muốn tìm vợ, trước đây có một cô gái có vẻ có ý với cậu ấy nhưng không hiểu sao đột nhiên lại không để ý đến cậu ấy nữa?"

Giang Lâm liếc anh ta một cái: "Người bạn đó chính là cậu chứ gì?"

Nói trúng tim đen.

Cát Đại Xuyên: "..."

Tạ Húc Đông không nhịn được mà cười to: "Hỏi thì hỏi cho đàng hoàng, nói gì mà bạn của tôi, còn nữa, tại sao người ta không thèm để ý đến cậu, trong lòng cậu không biết sao? Với tính keo kiệt của cậu, cả đời này đừng hòng lấy được vợ."

Cát Đại Xuyên lại bị đ.â.m một nhát vào tim: "..."

Tối qua, mấy lần Cát Đại Xuyên nhìn Lâm Hướng Tuyết, Giang Lâm đều thấy.

Anh ngừng một chốc, như nhìn thấu nhưng không nói ra: "Húc Đông nói đúng, nếu cậu thực sự có lòng theo đuổi người ta, ít nhất cũng phải thể hiện thành ý."

Cát Đại Xuyên gãi đầu: "Vậy thì thế nào mới được coi là có thành ý?"

Tạ Húc Đông: "Tặng đồ ăn, tặng quần áo, bất cứ thứ gì khiến cậu đau lòng thì đó chính là có thành ý."

TBC

Cát Đại Xuyên: "..."

Vậy nên sau khi Bạch Du thức dậy, cô thấy Lâm Hướng Tuyết đang cầm hai cái bánh bao thịt, mặt đỏ bừng: "Hai cái bánh bao này có vấn đề gì sao?"

Lâm Hướng Tuyết lúc này mới hoàn hồn, mặt càng đỏ hơn, cắn môi dưới, lắp bắp hồi lâu mới nói: "Hai cái bánh bao này... là đồng chí Cát tặng cho tớ."

Cát Đại Xuyên tặng sao?

Bạch Du vô thức liếc ra ngoài, xác định mặt trời mọc từ hướng đông: "Lạ thật, gà trống sắt nhổ lông rồi à, anh ấy còn nói gì với cậu nữa không?"

Lâm Hướng Tuyết gật đầu: "Anh ấy nói sau này sẽ đưa bữa sáng cho tớ."

Kể từ lần đánh rắm trước, cô đã loại Cát Đại Xuyên ra khỏi danh sách đối tượng tìm hiểu.

Dù sao thì một người đàn ông keo kiệt như vậy, dù có ưu tú đến đâu cũng vô dụng, sau này nếu ở bên nhau, cái này không được mua cái kia không được ăn, vậy thì kết hôn có ý nghĩa gì?

Ai ngờ ngay khi cô từ bỏ, Cát Đại Xuyên lại trở nên hào phóng, mặc dù chỉ có hai cái bánh bao thịt nhưng đối với một người thậm chí còn không nỡ ăn bánh bao thịt như anh ấy thì đây là chuyện rất khó khăn.

Bạch Du trầm trồ: "Tớ nghe nói ngày thường anh ấy rất tiết kiệm, ngoại trừ việc đến đây ăn tối thì sẽ trả tiền, bình thường một tháng anh ấy chỉ ăn thịt một lần, buổi sáng không bao giờ mua bánh bao thịt, chỉ ăn bánh bao hấp với nước sôi, cái quần đùi mặc sáu bảy năm không nỡ thay, bây giờ anh ấy lại không

tiếc mỗi sáng mua cho cậu hai cái bánh bao thịt, xem ra anh ấy thực sự muốn theo đuổi cậu."

Lâm Hướng Tuyết không tỏ vẻ vui mừng gì mà lại do dự: "Du Du, tớ phải làm sao đây?"

Một mặt, cô cảm thấy mọi mặt của Cát Đại Xuyên đều không tệ, mặt khác lại lo lắng tính keo kiệt của anh ấy sau này sẽ không thay đổi được.

Cô ấy không cho rằng mình có sức hấp dẫn lớn đến mức có thể khiến một người đàn ông thay đổi vì mình, cô ấy cũng không phải kiểu người yêu đương mù quáng vì hai cái bánh bao thịt mà bị lừa, cho nên cô ấy mới do dự như vậy.

Chương 372: Chương 372

DTV-EBOOK

Bạch Du nghĩ ngợi một lúc: "Theo tớ thì có thể tìm hiểu thêm, nhưng

cậu cũng không cần vội vàng đồng ý với anh ấy, cứ thử thách anh ấy một chút, nếu anh ấy vượt qua được thử thách, cậu hãy cân nhắc xem có nên ở bên anh ấy không."

Lâm Hướng Tuyết thấy đây là một ý kiến hay: "Nhưng phải thử thách như thế nào đây?"

Bạch Du: "... Hay là đợi lần sau Tôn Tường Vy đến, cậu hỏi cậu ấy xem, cậu ấy có kinh nghiệm hơn."

Mặc dù cô quyến rũ không thành nhưng không thể vì thế mà phủ nhận khả năng bày mưu tính kế của Tôn Tường Vy được.

Lâm Hướng Tuyết gật đầu: "Tường Vy đúng là có kinh nghiệm."

Vừa dứt cậu thì bên ngoài bỗng truyền đến tiếng gõ cửa.

Bạch Du đi ra mở cửa, Ôn Tĩnh Uyển cầm một gói bánh cưới và một ít kẹo cưới đứng trước cửa.

"Đây là bánh cưới và kẹo cưới còn thừa lại khi tôi kết hôn, dù là đồ thừa nhưng đều rất ngon, lúc trước trên tàu hỏa, tôi rất cảm ơn cô và đồng chí Giang cũng như Hướng Tuyết đã chăm sóc, đồng chí Giang

còn cứu mạng tôi, hy vọng các cô có thể nhận chút đồ này."

Bạch Du phát hiện Ôn Tĩnh Uyển nói chuyện thực sự rất có trình độ.

Cô ta nói một tràng như vậy, người bình thường thực sự không tiện từ chối, sau này chắc chắn phải tặng lại chút đồ gì đó, như vậy hai nhà sẽ qua lại với nhau.

Đáng tiếc, Bạch Du không phải người bình thường.

"Chuyện cứu mạng sau này đừng nhắc đến nữa, kẻo người không biết lại tưởng cô và chồng tôi có quan hệ gì không trong sáng, cho nên cô cứ mang đồ về đi, dù sao thì chồng cô và chồng tôi không hợp nhau, chắc cô cũng nghe nói rồi, tôi thấy sau này tốt nhất hai nhà chúng ta không nên qua lại với nhau, cứ coi như là hàng xóm bình thường thôi."

Cô không phải người rộng lượng.

Hôm qua nếu không phải Giang Lâm kịp thời chạy đến thì Bánh Khoai Tây đã bị ném thành bánh thịt từ lâu rồi.

Hơn nữa cô luôn cảm thấy Ôn Tĩnh Uyển này mang lại cho cô một cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Cô rất tin vào trực giác của mình, đã cảm thấy không thoải mái khi ở cùng đối phương thì tốt nhất là không nên qua lại.

Sống lại một đời, cô không có lý do gì phải tiếp tục khiến bản thân chịu ấm ức để lấy lòng người khác.

Còn việc Lâm Hướng Tuyết có muốn làm bạn với Ôn Tĩnh Uyển hay không, cô sẽ không can thiệp.

Nụ cười trên mặt Ôn Tĩnh Uyển cứng đờ: "Đồng chí Bạch đã quyết định như vậy, tôi cũng không thể miễn cưỡng, nhưng tôi thực sự rất buồn… Hôm qua tôi mới nói với Hướng Tuyết rằng mong có thể làm bạn tốt, hàng xóm tốt với cô, bây giờ xem ra là không thể rồi."

Bạch Du mím môi cười, đóng cửa trước mặt cô ta.

Cô quay người lại, thấy Lâm Hướng Tuyết đứng ở cửa nhìn cô chằm chằm.

Bạch Du có hơi lo lắng Lâm Hướng Tuyết sẽ làm thuyết khách, may là cô ấy không làm vậy, chỉ chia sẻ hai cái bánh bao thịt mà Cát Đại Xuyên đưa.

Lâm Hướng Tuyết vốn đã đồng ý với Ôn Tĩnh Uyển sẽ nói giúp cô ta, nhưng nghe cuộc đối thoại của hai người lúc nãy, cô ấy thấy mình không cần phải mở lời nữa.

Mặc dù Ôn Tĩnh Uyển đã cứu mạng cô ấy nhưng trong lòng cô ấy, vị trí của Ôn Tĩnh Uyển và Bạch Du bên nào nặng bên nào nhẹ, cô ấy vẫn phân biệt được.

Đối với ân cứu mạng của Ôn Tĩnh Uyển, cô ấy sẽ dùng cách khác để báo đáp để không khiến Bạch Du thấy gượng ép.

Giá đỗ ủ mấy ngày trước cuối cùng cũng có thể ăn được, tươi non, nhìn rất thích mắt.

Ăn sáng xong, Bạch Du chia một nửa giá đỗ đã thu hoạch được, sau đó mang đến cho chị Lôi.

Ai ngờ vừa ra khỏi cửa, cô đã bị hai cậu bé trông giống hệt nhau đ.â.m vào khiến cả người loạng choạng.

Hai cậu bé khoảng bốn năm tuổi, trông rất kháu khỉnh, đáng yêu nhưng hành động lại rất hỗn hào.

Chúng không những không thấy có lỗi mà còn cùng nhau làm mặt quỷ với Bạch Du.

Chương 373: Chương 373

DTV-EBOOK

Bạch Du nhận ra ngay, hai đứa trẻ đó là hai đứa con trai sinh đôi của Lâu Mạn Lệ, chúng nó vẫn đáng ghét như kiếp trước.

Hai đứa này cùng với hai đứa con trai mà Giang Hựu Hàm sinh ra ở kiếp trước tập hợp thành tứ đại ác ma, mỗi lần chúng đến nhà họ Giang giống như châu chấu đi qua vậy, không ngọn cỏ nào sống sót, không chỉ vừa ăn vừa bốc mà còn phá hoại khắp nơi, ngay cả con ch.ó đi ngang qua cũng bị chúng đá vài cái.

Mặc dù Bạch Du ghét hai đứa trẻ hỗn hào này nhưng cũng không thể làm gì chúng, cô vừa định nhấc chân rời đi thì thấy trên đất có thêm một tờ giấy.

Cô nhặt lên đọc, một chốc sau, mắt cô sáng lên.

Thì ra là thông báo tuyển người.

Là thông báo tuyển người của báo Hải quân, tuyển hai trợ lí, yêu cầu trình độ học vấn từ cấp ba trở lên, có khả năng viết lách nhất định.

Cô và Lâm Hướng Tuyết đều phù hợp với yêu cầu về trình độ học vấn, cả hai có thể đi đăng ký thử.

Còn về khả năng viết lách… không biết trình độ của Lâm Hướng Tuyết thế nào, cô thì có khả năng, chỉ không biết có cạnh tranh được với người khác không.

Cô cúi đầu xác nhận lại một lần nữa, thời hạn đăng ký là ba ngày nữa, năm ngày sau sẽ tiến hành thi viết và phỏng vấn, tức là họ còn năm ngày, trong năm ngày này họ có thể chuẩn bị, tiến hành ôn luyện gấp rút.

Cho dù cuối cùng không trúng tuyển cũng không thiệt thòi gì, dù sao thì cũng phải thử sức.

Từ giờ đến ngày khôi phục lại kỳ thi đại học còn chưa đầy hai năm nữa, mặc dù hiện tại cô có khá nhiều nhà cửa và tiền tiết kiệm nhưng những thứ này đều không phải do cô tự kiếm ra mà là nhà họ Giang cho cô.

Nếu có một ngày cô và Giang Lâm thực sự ly hôn, cô cũng không định mang theo.

Vì vậy, nếu không cần thiết, cô không muốn đụng đến tiền tiết kiệm mà Giang Lâm cho cô, hơn nữa, phụ nữ dù có tiền hay không thì cũng nên có nguồn thu nhập độc lập và các mối quan hệ xã hội của riêng mình.

Cho nên nếu có thể tìm được một công việc để làm tạm thời thì đối với cô cũng là chuyện tốt.

Nghĩ đến đây, Bạch Du cầm tờ thông báo tuyển dụng vào nhà nói với Lâm Hướng Tuyết.

Cô không để ý, sau khi cô vào sân, có một người bước ra từ sân thượng nhà đối diện.

Người này không phải ai khác, chính là Ôn Tĩnh Uyển.

Cô ta nhíu mày, nhanh chóng xuống lầu, trang điểm rồi ra ngoài.

**

Lâm Hướng Tuyết biết toà soạn đang tuyển người cũng rất phấn khích.

Nhưng cô ấy không tự tin như Bạch Du, vì hồi đi học cô ấy sợ nhất là viết văn, song cô ấy cũng đồng ý với Bạch Du, dù thế nào cũng phải thử sức một lần.

Vậy nên sau khi mang giá đỗ đến cho chị Lôi, hai người bắt đầu luyện viết.

Bạch Du lấy một tờ báo, đọc đi đọc lại các bài viết trên đó vài lần, sau đó chọn một chủ đề khác, rồi hai người viết một bài báo về chủ đề đó.

Viết xong, họ chấm điểm cho nhau.

Bạch Du không quen với một số ngôn ngữ chuyên ngành trong báo chí nhưng khả năng viết lách thì có, miễn cưỡng cũng có thể viết ra một bài.

Nhưng Lâm Hướng Tuyết thì khó khăn hơn, cô ấy gãi tai gãi má như con khỉ, cuối cùng viết ra một bài báo mà ngay cả cô ấy cũng không thể đọc nổi.

Có điều vạn sự khởi đầu nan.

Bạch Du động viên cô ấy tạm thời đừng viết, hãy đọc nhiều báo, sau đó thuộc lòng một số bài báo hay.

Cách này tuy ngốc nghếch nhưng vẫn hơn là không làm gì.

Bên ngoài nắng đẹp, ba chú gà con thong thả tìm sâu ăn trong sân, Bánh Khoai Tây như thủ lĩnh của chúng, dẫn đầu phía trước.

Ba chú gà con không biết có phải vì còn quá nhỏ hay không mà không hề sợ Bánh Khoai Tây, ba gà một chó sống rất hòa thuận.

TBC

Thời gian học trôi qua rất nhanh.

Đến chiều, Tôn Tường Vy đột nhiên xách một con cá rô đến.

“Hôm nay bác tớ đưa đến, bảo tớ và Tạ Húc Đông tẩm bổ nhưng các cậu cũng biết đấy, tớ hoàn toàn không biết nấu ăn, cho nên mới mang sang cho các cậu, chỉ cần làm xong cho tớ ăn một miếng là được.”

Chương 374: Chương 374

DTV-EBOOK

Bây giờ Tôn Tường Vy hoàn toàn bị tài nấu nướng của Bạch Du chinh phục, thậm chí còn hơi hối hận vì lúc đầu không hòa thuận với Bạch Du, khiến cô ta bỏ lỡ nhiều món ngon.

Còn về Giang Lâm, cô ta thực sự đã buông bỏ, mấy hôm nay gặp anh, cô ta không còn có cảm giác rung động như trước nữa.

Bạch Du quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tôn Tường Vy xách một con cá rô nặng mười mấy cân, thân cá béo múp, phình to như một bình ga nhỏ.

Ôi trời.

Cá rô bình thường chỉ nặng hai ba cân, loại cá rô mười mấy cân như thế này rất hiếm, hơn nữa giá cũng không rẻ.

Lâm Hướng Tuyết cũng biết nhìn hàng, cười nói: "Cá rô đắt như vậy mà cậu chỉ ăn một miếng là đủ rồi sao?"

Tôn Tường Vy gãi mũi: "Thì cũng không thể chỉ ăn một miếng được, ít nhất cũng phải ăn hai ba bốn năm năm sáu bảy tám miếng chứ."

Câu nói này khiến cả ba người đều bật cười.

Bây giờ còn quá sớm để nấu bữa tối, Bạch Du mang cá rô vào bếp ngâm nước, chuẩn bị lát nữa sẽ làm cá rô chiên xù.

Nắng chiều rất đẹp, gió biển thổi vào, ba người ngồi trong đình, thật sự vô cùng thoải mái.

TBC

Tôn Tường Vy: “Tiếc là cái sân ở nhà tớ nhỏ quá, nếu không tớ cũng muốn làm một cái đình, nằm uống nước dừa, gió biển thổi như thế này thật là thoải mái.”

Trước đây sao cô ta lại thấy đảo Quỳnh Châu vừa nghèo vừa nóng bức nhỉ, hóa ra không phải nơi này không tốt, mà là cô ta không biết chơi cũng không biết ăn.

Hai ngày nay quen thân với Bạch Du, cô ta cảm thấy như mình được mở cửa thế giới mới hết lần này đến lần khác.

Tiếc là cấp bậc của Tạ Húc Đông không cao, cho nên dù cô ta là cháu gái của chính ủy thì cũng không thể đổi được một ngôi nhà lớn hơn.

Lâm Hướng Tuyết gật đầu: “Trước đây gia đình tớ cũng lo tớ đến đây sẽ không quen, lát nữa tớ phải viết thư về báo cho họ biết tớ ở đây thoải mái thế nào.”

Bạch Du húp một ngụm nước dừa, cũng lim dim mắt thỏa mãn: “Sáng nay chẳng phải cậu nói có chuyện muốn hỏi Tường Vy sao? Bây giờ có thể hỏi rồi.”

Tôn Tường Vy đột nhiên mở mắt, sáng lấp lánh: “Cậu gặp phải vấn đề gì?”

Bạch Du: ?

Sao mình cứ thấy mắt Tôn Tường Vy sáng quá mức vậy nhỉ?

Lâm Hướng Tuyết gãi đầu, tuy hơi ngại nhưng cuối cùng vẫn nói ra nỗi băn khoăn của mình về việc có nên chấp nhận lời theo đuổi của Cát Đại Xuyên hay không: "Bạch Du bảo tớ thử đồng chí Cát nhưng bọn tớ đều không biết phải thử thế nào."

Tôn Tường Vy nhíu mày suy nghĩ một lúc, sau đó hút thêm một ngụm nước dừa rồi nói: "Chuyện này đơn giản thôi, cậu cứ giả vờ ngã trước mặt anh ta, hoặc gặp phải chuyện bất ngờ gì đó, xem phản ứng của anh ta thế nào, có phải sẽ là người đầu tiên bảo vệ cậu không. Mẹ tớ bảo, đàn ông mà không bảo vệ được người phụ nữ của mình thì không được gọi là đàn ông."

Bạch Du nghe vậy, gật đầu: "Tớ thấy cách của Tường Vy cũng được, cậu có thể thử đồng chí Cát theo cách cậu ấy nói."

Bởi vì Giang Lâm chính là người mỗi lần cô cần đều xuất hiện và bảo vệ cô.

Như lần Giang Khải muốn đánh cô, như ngày cưới, cũng như hôm qua.

Cảm giác an toàn mà Giang Lâm mang lại cho cô, không ai có thể so sánh được, kể cả bố cô.

Mặt Lâm Hướng Tuyết đỏ bừng: "Được, vậy tớ sẽ thử theo cách của Tường Vy, Tường Vy giỏi thật, biết nhiều thứ quá."

Tôn Tường Vy ngẩng cao đầu đầy kiêu hãnh: "Cũng không nhiều lắm."

Thấy cả hai nhìn mình như vậy, Tôn Tường Vy bỗng có cảm giác mình đã cứu cả thế giới.

Làm quân sư thú vị quá, sau này cô ta còn muốn làm nữa.

Nếu lúc này Tôn Tường Vy có đuôi thì chắc đã vểnh lên tận trời rồi.

Đến khi hoàng hôn phủ đầy sân, Bạch Du mới vào bếp bắt đầu chuẩn bị bữa tối, Lâm Hướng Tuyết và Tôn Tường Vy thì phụ giúp cô.

Bạch Du nhanh nhẹn lóc xương cá, khứa những đường hoa cách điệu trên bề mặt cá rô, khiến Lâm Hướng Tuyết và Tôn Tường Vy phải trầm trồ khen ngợi.

Chương 375: Chương 375

DTV-EBOOK

Tiếp đó, cô chiên cá rô một lần, rồi trộn giấm, đường trắng và cà chua thành nước sốt chua ngọt đậm đà, cuối cùng rưới lên con cá rô đã chiên vàng.

"Xèo" một tiếng, bề mặt cá rô bốc hơi nóng, hương thơm cũng theo đó tỏa ra khắp nơi, tràn ngập khoang mũi của mọi người.

"Ôi trời ơi, hôm nay nhà phó đoàn Giang lại nấu món gì thế?"

"Thơm quá rồi đấy? Nhà phó đoàn Đinh đối diện nhà phó đoàn Giang hình như nấu ăn không ngon bằng."

"Nấu ăn ngon thì có ích gì, quan trọng là phải biết đối nhân xử thế! Hai nhà chuyển đến đây gần như cùng lúc, mọi người xem nhà phó đoàn Giang toàn ăn sơn hào hải vị mà chỉ mời có mấy người, còn những người khác thì không thèm chào hỏi lấy một tiếng. Nhà phó đoàn Đinh thì khác, nhà họ giản dị tiết kiệm, cưới xin và nhập trạch đều không tổ chức linh đình nhưng vẫn phát bánh kẹo cưới cho mọi người, ai mà chẳng khen cô ấy biết đối nhân xử thế."

"Đúng vậy, mọi người xem hàng rào nhà phó đoàn Giang kìa, cứ như sợ người khác nhìn thấy nhà họ vậy, xây hàng rào cao thế, rõ ràng là không đoàn kết với hàng xóm!"

"Đúng thế! So sánh như vậy thì vợ phó đoàn Đinh vẫn ưu tú và đảm đang hơn, phó đoàn Đinh đúng là

nhặt được bảo bối rồi!”

Đinh Dược vừa hay đi ngang qua.

Nghe thấy những lời này, anh ta còn thấy sảng khoái hơn cả ăn dưa hấu đá giữa mùa hè.

Lần này anh ta cười tủm tỉm trở về nhà.

Để khen ngợi Ôn Tĩnh Uyển, vừa về đến nhà, anh ta liền ôm chầm lấy Ôn Tĩnh Uyển đang nấu cơm, đi về phía cầu thang lên tầng hai.

Ôn Tĩnh Uyển sợ đến tái mặt: “Anh Dược, bây giờ trời còn sáng, với lại em còn chưa nấu xong cơm.”

Đinh Dược cười ha ha, lồng n.g.ự.c anh ta rung lên: “Cơm để lát nữa nấu cũng không muộn, bây giờ anh phải thưởng cho em.”

Ôn Tĩnh Uyển nắm chặt vạt áo của mình, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên: “Đang yên đang lành, sao anh Dược phải thưởng cho em vậy?”

Đinh Dược: “Lúc anh về nghe người ta khen cô nấu ăn ngon hơn vợ của Giang Lâm, cho nên anh phải thưởng cho em một đứa con trai!”

Với Đinh Dược mà nói, phần thưởng cao nhất dành cho phụ nữ chính là sinh cho anh ta một đứa con trai.

Hơn nữa, gần đây anh ta mới được nếm mùi, Ôn Tĩnh Uyển có thân hình đẹp, mặt mày cũng xinh, khiến anh ta vui đến quên cả trời đất.

Ôn Tĩnh Uyển: “…”

Rất nhanh, trong phòng đã truyền ra những âm thanh khiến người ta đỏ mặt, còn có tiếng giường gỗ kẽo kẹt.

Ánh hoàng hôn từ cửa sổ rọi vào phòng, căn phòng ráng hồng, tràn ngập không khí diễm lệ.

Ôn Tĩnh Uyển quay mặt sang một bên, trong mắt ánh lên sự ghê tởm, cảm giác sống không bằng chết.

Đệt.

Miệng Đinh Dược còn hôi hơn cả ăn tỏi, có phải anh ta ăn cứt xong không đánh răng không?

**

Bạch Du không biết người khác bàn tán và đánh giá cô như thế nào, cho dù biết cũng sẽ không để trong lòng.

Hàng xóm xung quanh rất đông, muốn phát kẹo thì ít nhất cũng phải tốn mười mấy đồng, nếu chỉ phát cho những người ở gần thì những người không nhận được sẽ có ý kiến, nếu chỉ phát kẹo thì sau này có khi còn có người chê cô keo kiệt, dù làm thế nào cũng sẽ có người không hài lòng.

Vậy thì tại sao cô phải tốn tiền để lấy lòng những người này?

Còn về chuyện tố cáo, cô cũng không lo lắng chút nào.

Hôm chuyển vào đây họ chỉ mời vài người, cũng chỉ nấu một bàn thức ăn, xa hoa lãng phí thì cũng chỉ đến vậy, huống chi phần lớn món ăn đều là rau xanh, món thịt không có nhiều.

Về bức tường này, cô đã hỏi Giang Lâm, Giang Lâm nói không sao thì họ mới mua gạch về xây.

Cho nên đừng nhìn những người đó khinh thường cái này khinh thường cái kia, bọn họ không dám tố cáo, nhiều nhất chỉ là nói mồm mà thôi.

Tối nay Giang Lâm có nhiệm vụ nên không về ăn cơm tối, Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên đương nhiên không tiện đến ăn cơm, thế là ba người Bạch Du ăn hết một con rô chiên xù.

Chương 376: Chương 376

DTV-EBOOK

Ba người ăn đến nỗi bụng căng tròn, không thể nào thỏa mãn hơn được nữa.

Tôn Tường Vy ăn no uống đủ ở nhà Bạch Du mới về, vừa vào cửa đã thấy Tạ Húc Đông đang gặm bánh bao hấp.

Mười mấy cân cá rô cô ta không chừa cho Tạ Húc Đông một miếng thịt nào, cô ta có thấy áy náy không?

Không.

Cô ta không những không áy náy mà còn nhìn Tạ Húc Đông bằng ánh mắt thương hại: "Tối nay anh chỉ ăn có thế này thôi à, chàng trai trẻ, ăn cái gì ngon một chút đi."

Nói xong không đợi Tạ Húc Đông trả lời, cô ta đã về phòng.

Tạ Húc Đông: "?"

**

Thủ đô.

Bạch Phi Bằng mệt mỏi về nhà, vừa ngồi xuống đã ừng ực uống liền hai cốc nước to, lúc này mới thấy đỡ mệt.

Bà Bạch nhìn thấy dáng vẻ của con trai cả thì đau lòng vô cùng.

Bà gọi Bạch Gia Dương đi pha nước nóng, còn mình thì vào bếp nấu một bát mì rau cải thịt lợn, còn

đặt lên đó một quả trứng.

Bạch Phi Bằng rửa mặt, sau đó cầm bát mì lên ăn ngấu nghiến, không quan tâm đến việc còn nóng.

Bà Bạch và Bạch Gia Dương đều không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn ông ăn.

Ăn xong, Bạch Phi Bằng mới có sức nói chuyện: "Đã có tin tức của thằng hai rồi."

Bà Bạch kích động nắm lấy mép ghế sofa: "Thế nào? Thằng hai nó…"

Bạch Phi Bằng: "Con đã mang theo bức chân dung Du Du vẽ đến đó, họ xác nhận Gia Dụ trông giống như vậy, con lại đi điều tra thân thế của Gia Dụ, về cơ bản có thể xác định cậu ta chính là thằng hai, chỉ là…"

Nói đến đây, ông dừng lại một lát: "Chỉ là hai năm trước, thằng hai bị chôn vùi trong một trận lở đất, lúc tìm thấy người thì mặt đã bị biến dạng, chỉ có thể xác nhận là cậu ta qua quần áo."

Bà Bạch lảo đảo: "Gia Dụ tội nghiệp của bà…"

Bạch Gia Dương vội vàng đỡ bà: "Bà nội, bà nén đau lòng, cháu thấy người đó chưa chắc đã là em hai."

Bà Bạch không cảm thấy được an ủi: "Quần áo là của nó, chẳng lẽ còn có thể là người khác sao?"

Hơn nữa, nếu thực sự không phải Gia Dụ, nếu cậu ta còn sống, sao lại không về nhà, sao lại nỡ bỏ lại Niệm Niệm đáng yêu như vậy?

Bởi vậy cả ba người đều hiểu rằng, Bạch Gia Dụ lành ít dữ nhiều.

Chỉ là người sống phải có hy vọng.

Bạch Phi Bằng phấn chấn nói: "Mẹ, con thấy Gia Dương nói đúng, có lẽ người đó thực sự không phải là thằng hai, còn tại sao cậu ta không xuất hiện, có lẽ cậu ta bị chuyện khác làm chậm trễ, tóm lại… Dù thế nào đi nữa, ít nhất chúng ta cũng đã tìm thấy Niệm Niệm, sau này chúng ta sẽ nuôi dưỡng Niệm Niệm thật tốt."

Bà Bạch lau nước mắt, gật đầu: "Niệm Niệm là một đứa trẻ ngoan, lát nữa chúng ta sẽ bàn bạc với đứa trẻ tên Lý Khắc kia, sau đó chuyển hộ khẩu của Niệm Niệm về nhà chúng ta, để con bé nhận tổ quy tông."

Vẻ mặt Bạch Phi Bằng tiều tụy, một lúc sau mới gật đầu: "Được."

Nếu thằng hai có thể cùng về nhận tổ quy tông thì mới thực sự là đoàn tụ.

**

Trong tứ hợp viện, lúc này bầu không khí đang vô cùng căng thẳng.

"Cha, con không đồng ý! Giang Lâm là con trai của con, con không đồng ý cho nó làm con thừa tự!"

TBC

Khuôn mặt Giang Khải Bang đỏ bừng, n.g.ự.c phập phồng dữ dội.

Lâu Tú Anh ngồi bên cạnh há hốc mồm, hiển nhiên cũng bị lời vừa rồi của ông Giang làm cho kinh ngạc đến mức không kịp phản ứng.

Giang Lâm thế mà lại tự nguyện làm con thừa tự của Giang Khải Viện?

Sao nó dám?

Bà ta không ngờ Giang Lâm lại đưa ra yêu cầu như vậy, dù sao thì từ khi bà ta gả vào chi thứ ba, Giang Lâm chưa từng gọi bà ta một tiếng mẹ, trong lòng anh, người phụ nữ họ La kia mới là mẹ của anh.

Nhưng bây giờ anh lại muốn làm con thừa tự của Giang Khải Viện!

Bà ta tuyệt đối không cho phép!

Cho dù Giang Lâm không muốn gọi bà ta một tiếng mẹ nhưng chỉ cần bà ta không ly hôn với Giang Khải Bang, sau này anh vẫn phải phụng dưỡng bà ta, phải chăm sóc cho cô em gái Giang Hựu Hàm này.

Chương 377: Chương 377

DTV-EBOOK

Nhưng nếu anh làm con thừa tự, anh và Giang Hựu Hàm chỉ là quan hệ anh em họ, anh không cần phải chăm sóc cô ta, đối với người mẹ kế như bà ta thì càng không có bất kỳ quan hệ nào.

Hơn nữa, Giang Lâm có nhiều tiền tiết kiệm như vậy, thêm cả tứ hợp viện của Bạch Du, một khi anh thành con thừa tự của Giang Khải Viện thì hoàn toàn không liên quan đến chi thứ ba bọn họ nữa!

Lâu Tú Anh chỉ cần nghĩ đến những thứ đó không thuộc về mình đã cảm thấy như n.g.ự.c bị đá đè, khiến bà ta không thở nổi.

Ông Giang dửng dưng nhìn hai người: "Chuyện này tôi đã quyết định rồi, hơn nữa cũng là Giang Lâm tự nguyện, mấy người phản đối cũng vô dụng, còn Hựu Hàm bên kia, tôi đã cho người chặn chúng lại, hai ngày nữa sẽ đưa về Thủ đô."

Lại là một tin sét đánh ngang tai.

Lâu Tú Anh lảo đảo, suýt nữa lại ngất đi.

Đúng vậy, bà ta là người đề xuất việc tiền trảm hậu tấu, nhưng bà ta không ngờ Giang Hựu Hàm c.h.ế.t tiệt kia lại bỏ nhà theo trai.

Nếu người ở trước mắt, bà ta sẽ không kìm được mà tát cho cô ta một cái, để cô ta tỉnh táo lại.

Chỉ là đã bỏ trốn rồi thì dù thế nào cũng không thể quay về.

May mà cô ta không ngốc, biết đi về phía đảo Quỳnh Châu, chỉ cần đến đảo Quỳnh Châu thì không ai biết chúng nó bỏ trốn, đến lúc đó ép Giang Lâm tìm công việc trên đảo cho chúng nó cũng không phải không được.

Nhưng ông cụ lại muốn bắt chúng nó về thủ đô.

Động tĩnh lớn như vậy, đến lúc đó chỉ sợ những người tin tức nhanh nhạy sẽ biết chuyện Giang Hựu Hàm vì một người đàn ông mà phá thai rồi bỏ trốn, sau này hai mẹ con bà ta còn mặt mũi nào mà gặp người khác?

Lâu Tú Anh nghĩ đến thôi đã thấy ngột ngạt.

Hình như mấy tháng nay chi thứ ba bọn họ liên tục gặp chuyện xui xẻo.

Bắt đầu từ khi nào?

Có vẻ như là từ khi Bạch Du muốn chia tay với Giang Khải.

Chẳng lẽ… Bạch Du là số vượng phu?

Gả cho ai thì vượng người đó?

Giang Khải Bang cũng tức giận không thôi nhưng trứng không thể chọi với đá, chuyện ông nội đã quyết định, không ai có thể chống đối.

Ông ta suy nghĩ một chút, đưa ra một yêu cầu: "Cha, con có thể chấp nhận việc Giang Lâm làm con thừa tự của em gái nhưng con có một yêu cầu, để Giang Khải về Thủ đô, con chỉ còn mỗi đứa con trai này, điều kiện ở Tây Bắc khắc nghiệt, lỡ có chuyện gì xảy ra, con sẽ không còn con trai nữa."

TBC

Mặc dù ông ta không thích đứa con trai Giang Lâm này nhưng ông ta cũng không nghĩ đến chuyện để Giang Lâm làm con thừa tự của mình.

Dù sao thì có đứa con trai này, ông ta ra ngoài mới được người khác coi trọng, chi thứ ba mới không bị các chi khác chèn ép đến mức không thở nổi.

Nhưng ông cụ thật tàn nhẫn, đứa con bất hiếu kia cũng không biết hiếu thuận!

Đã như vậy, ông ta chỉ có thể đưa ra yêu cầu có lợi nhất cho mình, đưa Giang Khải về Thủ đô.

Ông Giang nhìn ông ta bằng ánh mắt sắc bén khiến ông ta sợ đến nỗi sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Phòng khách yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, tất cả mọi người đều không dám thở mạnh.

Cuối cùng, ông Giang vẫn gật đầu: “Được.”

Coi như uổng công ông ấy nuôi nấng đứa con trai này.

Cái tính của Giang Khải, nếu đưa đến Tây Bắc rèn luyện, có lẽ còn có thể sửa đổi được, sau này có thể sẽ làm nên sự nghiệp.

Nhưng chúng lại cho rằng ông ấy cố tình làm khó đứa cháu Giang Khải này, từ đầu đã phản đối, bây giờ còn lấy chuyện này ra uy h.i.ế.p ông ấy.

Tất nhiên ông ấy có thể không đồng ý, chỉ là như vậy thì tình cảm cha con cũng không còn nữa.

Thôi, đến tuổi này rồi, nhiều chuyện chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt.

May mà ông ấy đã dọn sạch đường lui cho Giang Lâm, sau này anh và Du Du cũng không đến nỗi bị chi thứ ba liên lụy.

Chương 378: Chương 378

DTV-EBOOK

Nghe thấy câu này, Giang Khải Bang và Lâu Tú Anh nhìn nhau.

Tối hôm đó, Giang Khải đã nhận được điện thoại từ thủ đô.

Cúp điện thoại, anh ta bước ra khỏi văn phòng, giơ hai tay lên trời, hét lớn: "Thủ đô, tôi về rồi đây!"

Anh ta biết, một người được trời chọn như anh ta, chắc chắn sẽ không bị giam cầm quá lâu.

Anh ta, phải đoạt lại những gì thuộc về mình!

Anh ta, phải khiến tất cả những kẻ bắt nạt anh ta đều c.h.ế.t không có chỗ chôn!

Lần trở về thủ đô này, sẽ là bước ngoặt để anh ta bước lên đỉnh cao của cuộc đời!

**

Bạch Du không biết chuyện Giang Khải sắp về thủ đô.

Mấy ngày nay Giang Lâm đi làm nhiệm vụ, buổi tối cô chỉ có một mình, ngoài việc hơi không quen thì những thứ khác cũng ổn.

Cô và Lâm Hướng Tuyết đã đến toà soạn đăng ký, người đăng ký rất đông, trước mặt họ là danh sách những cái tên dày đặc.

Phúc lợi của toà soạn rất tốt, hơn nữa lại là đơn vị, người đăng ký đông cũng không có gì lạ, điều lạ là, cô

lại nhìn thấy tên Ôn Tĩnh Uyển trong danh sách đăng ký.

Cô cảm thấy hơi khó tin.

Không phải Ôn Tĩnh Uyển học phát thanh sao?

Đài phát thanh hiện tại mặc dù không tuyển người nhưng trước kia cô ta học chuyên ngành này, cứ như vậy từ bỏ không thấy tiếc sao?

Tất nhiên cô ta chọn công việc gì là quyền tự do của cô ta, Bạch Du chỉ nghi ngờ một chút rồi không để ý nữa.

Lâm Hướng Tuyết sau khi luyện tập mấy ngày, cảm thấy mình chắc chắn không vào được toà soạn.

Một là cô ấy thực sự không thích viết tin tức, hai là trình độ của cô ấy và Bạch Du chênh lệch quá lớn.

Đã không vào được, cô ấy cũng không luyện tập nữa, lần thứ ba Cát Đại Xuyên mời cô ấy đi dạo, cô ấy đã đồng ý.

Ánh trăng như nước, dịu dàng chiếu sáng mặt đất.

Hai người một trước một sau đi về phía bãi biển.

Biển đêm càng đẹp hơn, ánh trăng trắng bạc rọi xuống, như thể rắc một nắm bạc vụn lên mặt biển, sóng lăn tăn, mặt trăng phản chiếu trên mặt biển, như một đĩa bạc sáng lấp lánh.

Lâm Hướng Tuyết chưa từng đến bãi biển vào buổi tối, đi dạo dưới ánh trăng, cô ấy cảm thấy có chút lãng mạn.

Cũng cảm thấy Cát Đại Xuyên tối nay có hơi, đẹp trai.

Cát Đại Xuyên vắt óc tìm chủ đề: "Bữa sáng tôi mua, cô có thích ăn không?"

Lâm Hướng Tuyết ngượng ngùng gật đầu: "Bánh bao thịt rất ngon, tại sao anh lại mua bữa sáng cho tôi vậy, tại sao không phải là bữa trưa và bữa tối, có phải… Vì bữa sáng là bữa quan trọng nhất trong ngày không?"

Cát Đại Xuyên gãi đầu: "Không phải, vì bữa sáng rẻ nhất."

Lâm Hướng Tuyết: "…"

Thôi, cô ấy thu hồi lại lời nói Cát Đại Xuyên có hơi đẹp trai.

Lúc anh ấy không nói gì thì nhìn thuận mắt nhất.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, khi đi vòng qua một tảng đá lớn, đột nhiên một quả bóng chuyền bay về phía họ.

Người đánh bóng hét lên: "Tránh ra!"

Cát Đại Xuyên nhanh tay lẹ mắt nhảy sang một bên, thành công tránh được quả bóng chuyền bay về phía mình.

Còn Lâm Hướng Tuyết phản ứng chậm hơn, ngây ngốc chôn chân tại chỗ.

May mà quả bóng chuyền bay khá cao, bay thẳng qua đầu Lâm Hướng Tuyết.

Đợi khi hoàn hồn lại, sắc mặt Lâm Hướng Tuyết không được tốt lắm: "Vừa rồi sao anh không cứu tôi,

chẳng lẽ anh không sợ tôi bị bóng đập trúng sao?”

Cát Đại Xuyên cười ngốc nghếch: “Không lo đâu, vì cô thấp lắm, tôi chắc chắn quả bóng đó sẽ không đập trúng cô.”

Lâm Hướng Tuyết: “…”

Cát Đại Xuyên như sợ mình c.h.ế.t chậm quá, lại đ.â.m thêm một nhát: “Quả nhiên bóng còn không chạm đến tóc cô, cô còn thấp hơn tôi tưởng tượng.”

Lâm Hướng Tuyết: “…”

Lâm Hướng Tuyết đá mạnh vào chân anh ấy, vừa vặn đá trúng bắp chân Cát Đại Xuyên: “Đồ khốn, anh cứ độc thân cả đời đi!”

Nói xong cô ấy quay người bỏ chạy.

Cát Đại Xuyên hít một hơi vì đau, ôm bắp chân nhảy lò cò tại chỗ.

Sao lại chạy nữa rồi?

Cuối cùng anh ấy đã làm sai điều gì?

Chương 379: Chương 379

DTV-EBOOK

Bạch Du thấy Lâm Hướng Tuyết vui vẻ đi ra nhưng lại tức giận trở về, bèn hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Lâm Hướng Tuyết cắn môi: “Cát Đại Xuyên ngu ngốc đó, tớ thề, sau này tớ mà còn để ý tới anh ấy nữa thì tớ là đồ đần!”

Cô ấy nói xong thì dậm chân đi về phòng.

Bạch Du: ?

Nhưng rất nhanh cô đã nghe được lý do từ trong miệng người đang đuổi theo phía sau là Cát Đại Xuyên.

Sau khi nghe xong, cô không biết nên bày tỏ cảm xúc thế nào: “Đồng chí Cát, anh thực sự nói như vậy sao? Anh thực sự nói Hướng Tuyết lùn, lại không quan tâm đến sự an toàn của cậu ấy mà tự mình né tránh?”

Cát Đại Xuyên gãi đầu, vẻ mặt ngây ngốc trong sáng: “Đồng chí Bạch, tôi làm sai rồi sao? Nhưng tôi nói sự thật mà, còn việc tôi né tránh, cũng là sau khi tôi xác nhận cô ấy sẽ không bị bóng đập trúng mới né tránh.”

Anh ấy không hiểu tại sao Lâm Hướng Tuyết đột nhiên lại tức giận, chẳng lẽ vì anh ấy nói cô ấy thấp, nhưng anh ấy không chê cô ấy thấp mà.

Ngược lại, anh ấy thấy cô ấy nhỏ nhắn trông rất đáng yêu.

Bạch Du suýt nữa trợn trắng mắt: “Nhưng nếu anh đoán sai thì sao? Nếu giữa chừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao? Anh có thể đảm bảo cậu ấy nhất định sẽ không bị thương không? Tôi không bắt anh phải đặt sự an toàn của cậu ấy lên trên bản thân nhưng trong lòng có người đó hay không, hành vi của mình sẽ không lừa được người khác. Tôi dám nói, trong tình huống đó, ngay cả khi quả bóng không đập trúng tôi, anh Giang Lâm vẫn sẽ chọn bảo vệ tôi trước, chứ không phải tự mình né tránh rồi sau đó chế giễu tôi lùn.”

Vậy nên một số người độc thân là có lý do cả.

Bạch Du đương nhiên sẽ không nối giúp Cát Đại Xuyên nên sau khi nói xong, cô lập tức đóng cửa lại.

Cát Đại Xuyên: “…”

Ánh đèn thu hút đầy bướm đêm, Cát Đại Xuyên cúi đầu, trông như một chú chó to ngốc nghếch bị bỏ rơi, anh ấy đứng im tại chỗ rất lâu.

Ngày hôm sau, Cát Đại Xuyên không mang bánh bao đến.

Lâm Hướng Tuyết nhìn ra cửa nhiều lần, lòng thấy trống vắng nhưng cô ấy nhất quyết không thừa nhận mình buồn vì Cát Đại Xuyên.

Bạch Du nhìn thấy nhưng không nói gì, cũng không can thiệp.

Theo cô, tình cảm là thứ chỉ bản thân mình hiểu, trừ khi Lâm Hướng Tuyết chủ động hỏi ý kiến, còn không thì cô sẽ không lắm miệng.

Ngày thi đến rất nhanh.

Giang Lâm đi làm nhiệm vụ vẫn chưa về, vì vậy sau khi hai người rửa mặt xong thì đến căng tin mua đồ ăn sáng.

Hai người vừa bước vào căng tin đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Cả hai đều mặc áo sơ mi trắng, quần dài đen, dáng người cao ráo mảnh mai, khi đứng cạnh nhau như một bức tranh phong cảnh xinh đẹp, đẹp đến mức không thể rời mắt.

“Đó không phải là vợ của phó đoàn Giang sao? Phó đoàn Giang có phúc thật, cưới được một cô vợ xinh đẹp như vậy.”

TBC

“Phó đoàn Giang cũng không tệ, vừa đẹp trai vừa có năng lực, hai người thật là xứng đôi.”

“Nữ đồng chí bên cạnh vợ của Phó đoàn Giang là ai vậy? Đơn vị nào thế, sao trước đây chưa từng thấy?”

“Hình như là mới chuyển đến, đang ở nhà Phó đoàn Giang, không biết cô ấy có người yêu chưa, nếu chưa thì anh thấy tôi và cô ấy có hợp không?”

“Tôi thấy anh hợp với lợn nái hơn, với cái vẻ ngoài méo mó của anh, cô gái nhà người ta sẽ không thèm nhìn anh đâu?”

“Anh mới méo mó, cả nhà anh đều méo mó!”

Cát Đại Xuyên cũng đang ăn trong căng tin, nghe thấy tiếng bàn tán không ngớt bên tai, anh ấy nắm chặt hai tay.

Bạch Du sợ sẽ đi vệ sinh trong lúc thi nên không dám gọi mì ăn, cũng không mua sữa đậu nành mà chỉ gọi một cái bánh bao và một quả trứng.

Bánh bao trong căng tin rất to, to hơn cả nắm tay, được rất chắc tay, bên trong đầy ắp nhân, ăn một cái là no căng bụng.

Lâm Hướng Tuyết vừa bước vào đã nhìn thấy Cát Đại Xuyên, lòng khẽ chùng xuống, ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung nhưng cô ấy nhanh chóng quay đầu đi.

Chương 380: Chương 380

DTV-EBOOK

Chính vì vậy nên cô ấy không có khẩu vị gì, gọi ít hơn Bạch Du một quả trứng.

Ăn xong, hai người đạp xe do Tôn Tường Vy mượn đến tòa soạn báo.

Đi xe đạp mất hai mươi phút, đi bộ mất khoảng bốn mươi phút, cho nên nếu được chọn thì sau này họ vẫn nên mua một chiếc xe đạp.

Nhưng phiếu mua xe đạp của họ đã đổi khi chuyển sang ngôi nhà này, trong thời gian ngắn, chỉ sợ không dễ để có được một phiếu mua xe đạp. Thôi vậy, những chuyện này để sau hãy lo, bây giờ có thi đỗ hay không vẫn chưa biết.

Nghĩ miên man một hồi đã đến địa điểm thi của tòa soạn báo.

Từ xa, họ đã nhìn thấy hai hàng người kéo dài, một nhân viên tòa soạn báo đang cầm sổ kiểm tra tên và các thông tin khác.

Bạch Du ước tính lần này có khoảng bảy tám mươi người đến dự thi.

Cô nhìn lướt qua đám đông nhưng không thấy Ôn Tĩnh Uyển, không biết là cô ta chưa đến hay có lý do gì khác.

Cô tìm một chỗ râm mát để dựng xe đạp, tránh trường hợp lát nữa đi ra lại ngồi lên yên xe nóng bỏng mông, sau đó đi xếp hàng với Lâm Hướng Tuyết.

Sau khi kiểm tra tên và các thông tin khác, mọi người theo nhân viên tòa soạn báo vào phòng thi.

Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết bị tách ra, Bạch Du ở phòng thi số một.

Bước vào phòng, Bạch Du tìm thấy số ghế của mình rồi ngồi xuống, cô nhìn xung quanh, nam nữ chia theo tỷ lệ hai tám, rõ ràng nam giới đến đăng ký nhiều hơn nữ giới.

Đối với cô, đây không phải là một tin tốt.

Trong trường hợp trình độ ngang nhau, tòa soạn báo sẽ ưu tiên tuyển nam giới vì họ cho rằng đàn ông có thể chịu khổ giỏi hơn.

Trước mắt thì việc trúng tuyển của cô sẽ trở nên khó khăn hơn, nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện này.

Một người đàn ông khoảng bốn mươi đến năm mươi tuổi trông giống như lãnh đạo đang đứng trên bục phát biểu trước khi thi, nhắc nhở mọi người không được gian lận, nếu bị phát hiện thì không chỉ không được nhận vào làm mà còn lên tờ báo lớn được công bố ra ngoài.

Mọi người nghe xong đều thấy sợ hãi.

Ngay cả những người có ý định gian lận cũng từ bỏ ý định.

Đề thi nhanh chóng được phát xuống.

Bạch Du cầm đề thi nhìn lướt từ đầu đến cuối, đề không dài, chỉ có ba dạng.

Dạng đầu tiên là chép lại hai bài thơ cổ, dạng thứ hai là dạng cô đã luyện tập đột xuất với Lâm Hướng Tuyết, dựa trên một chủ đề để viết một bài báo, dạng cuối cùng là đề xuất cải tiến cho toà soạn hiện tại.

Hai dạng đầu đối với Bạch Du không quá khó, từ khi ở thủ đô đến khi đến đảo Quỳnh Châu, cô vẫn luôn ôn lại kiến thức cấp hai và cấp ba một cách đứt quãng, việc chép lại hai bài thơ cổ đối với cô mà nói quá đơn giản.

Về phần viết bài báo, gần đây cô vẫn luôn luyện tập, tục ngữ có câu lâm trận mài gươm, không sắc cũng sáng, nhờ những ngày luyện tập cấp tốc, cô cũng có thể viết ra một bài báo chuyên nghiệp.

Về phần đề xuất cải tiến cuối cùng, cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng đưa ra đề xuất liên quan đến việc xóa mù chữ.

Toà soạn ở đây còn kiêm cả nhiệm vụ giúp dân xóa mù chữ, chỉ là không mấy hiệu quả.

Bạch Du bắt đầu từ phương diện này, cô cho rằng đối với những người không biết chữ, nhìn thấy báo cũng giống như nhìn thấy sách trời, toàn chữ là chữ, vừa nhìn đã không có hứng thú học, nhưng nếu đổi thành truyện tranh, truyện thiếu nhi, dùng hình ảnh và câu chuyện cụ thể hơn để thúc đẩy việc học chữ, khơi dậy hứng thú học tập của họ, có lẽ có thể đạt được hiệu quả gấp đôi.

Bạch Du viết bản nháp trước, tiếp đó đọc lại vài lần, sửa đi sửa lại một số câu và lỗi chính tả, cuối cùng cô mới chép vào đề thi. Sau khi viết xong, cô

kiểm tra lại hai lần, xác định không có sai sót gìmới giơ tay nộp bài.

Thấy Bạch Du nộp bài, những người chưa viết xong không khỏi hoảng hốt, vội vàng tăng tốc.

Chương 381: Chương 381

DTV-EBOOK

Người lãnh đạo đó vô thức nhìn Bạch Du nhiều hơn, một là vì nữ đồng chí này quá xinh đẹp, hai là vì cô là người đầu tiên nộp bài.

Bạch Du nộp bài xong thì im lặng đi ra khỏi phòng thi, cô không thấy người lãnh đạo đó khi nhìn thấy đề xuất cuối cùng của cô thì mắt sáng lên.

Lâm Hướng Tuyết vẫn chưa ra, Bạch Du đến chỗ để xe đạp đợi cô ấy.

Đi ngang qua phòng thi thứ hai, cô liếc mắt nhìn vào trong nhưng không thấy bóng dáng Ôn Tĩnh Uyển.

Khiến cô thấy có phần hơi kỳ lạ.

Cô ta không đi thi thì tại sao cô ta lại đăng ký?

Một lúc sau, Lâm Hướng Tuyết cũng đi ra.

Vừa nhìn thấy Bạch Du, cô ấy không nhịn được thở dài: "Mặc dù tớ đã chuẩn bị tâm lý là mình sẽ không được nhận nhưng tớ không ngờ đề thi lại khó như vậy!"

Thực ra cô ấy rất muốn tiếp tục làm đồng nghiệp với Bạch Du, hơn nữa cô ấy cũng không tiện ở lại nhà họ Giang mãi, mặc dù Bạch Du và Giang Lâm đều không nói gì nhưng hai người họ mới kết hôn, có bóng đèn là cô ấy ở đây cũng không hay.

Vì vậy, cô ấy rất muốn nhanh chóng tìm được đơn vị, nhưng xem ra lần này cô ấy chắc chắn không có

cơ hội rồi.

Bạch Du vỗ đầu cô ấy: “Vậy chúng ta tìm những đơn vị muốn tuyển người khác.”

Lâm Hướng Tuyết chỉ gật đầu.

Theo kế hoạch ban đầu, ngày thi cũng là ngày phỏng vấn nhưng vì số người đăng ký quá đông nên việc phỏng vấn sẽ được thông báo riêng sau khi sàng lọc.

Nếu không thể phỏng vấn, vậy chỉ có thể trở về.

Lúc về đổi thành Lâm Hướng Tuyết chở Bạch Du.

Khi đi ngang qua một cây đa lớn, Bạch Du thấy Lâu Mạn Lệ đang khoe khoang gì đó dưới gốc cây, cô ta nói đến nỗi nước bọt văng tung tóe.

Xe chạy đến gần, cô mới nhìn rõ cô ta đang cầm một hộp sữa mạch nha khoe khoang với mọi người: “Hộp sữa mạch nha này là chị gái ruột của tôi ở Thủ đô cố ý gửi về cho hai đứa con trai của tôi uống đấy, gửi hẳn ba hộp! Ôi trời, nhiều sữa mạch nha quá cũng phiền phức, tôi sợ uống không hết sẽ bị mốc meo hết hạn nên ngày nào cũng cho hai đứa sinh đôi nhà tôi uống thay nước.”

Mọi người vừa hôm mộ vừa chua xót trong lòng.

Một hộp sữa mạch nha có giá năm mươi sáu mươi đồng, ba hộp là gần hai trăm đồng rồi!

Lâu Mạn Lệ thật may mắn, có một người chị gái vừa giàu có vừa đối xử tốt với cô ta.

Lâu Mạn Lệ đột nhiên liếc thấy Bạch Du đang đi xe đạp đến, cô ta đảo mắt, nói lớn hơn: “Có chuyện này chắc là mọi người chưa biết, chị gái ruột của tôi chính là mẹ kế của phó đoàn Giang, cho nên tính ra phó đoàn Giang và vợ cậu ta nhìn thấy tôi phải gọi tôi một tiếng dì đấy.”

Mọi người ngớ ra.

Chị ruột của Lâu Mạn Lệ là mẹ kế của phó đoàn Giang sao?

Phó đoàn Giang phải gọi Lâu Mạn Lệ là dì sao?

Nhìn thế nào thì hai người này cũng không hợp nhau, sao có thể là họ hàng được?

Vì vậy có người hỏi lại ngay: “Cô không có nói khoác đấy chứ? Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ nghe nói phó đoàn Giang có họ hàng như cô.”

“Đúng vậy, nếu hai ngươi là họ hàng, sao trước đây chưa từng thấy hai nhà lui tới?”

Lâu Mạn Lệ: “Lúc đó tôi mới đến đảo Quỳnh Châu, hơn nữa tôi nghĩ dù sao tôi cũng là trưởng bối, nếu phó đoàn Giang hiểu lễ nghĩa thì nên đến thăm hỏi trưởng bối như tôi trước, không có lý nào để trưởng bối phải đến thăm hỏi vãn bối trước có đúng không? Ai ngờ phó đoàn Giang chức vụ cao, không muốn nhận họ hàng nghèo như chúng tôi, tôi cũng không mặt dày đến nỗi đi nhận họ hàng, bây giờ cậu ta kết hôn chuyển nhà mà ngay cả một viên kẹo mừng cũng không phát cho chúng tôi, tôi càng nghĩ càng thấy lạnh lòng.”

Cô ta nói dứt câu, không biết là ai hét lên: “Mọi người mau nhìn xem, đó không phải là vợ của phó

đoàn Giang sao?”

TBC

Mọi người quay lại, quả nhiên thấy Bạch Du ngồi ở yên sau xe đạp, gió thổi tung mái tóc dài của cô, ánh nắng xuyên qua những tán lá cây loang lổ chiếu lên khuôn mặt cô, cô đẹp như một bức tranh.

Chương 382: Chương 382

DTV-EBOOK

Cơ mà không hiểu lễ nghĩa, không tôn trọng trưởng bối thì dù có đẹp đến đâu cũng chẳng có ích gì!

Có người lên tiếng: "Này, vợ của phó đoàn Giang, dì cô đang ở đây này, cô không đến chào hỏi một tiếng sao?"

"Hai người kết hôn chuyển nhà hình như cũng không mời dì cô, hậu bối không được vô lễ với trưởng bối như vậy!"

"Đúng vậy, phó đoàn Giang có thể bận việc quên mất nhưng cô là vợ hiền của cậu ấy, phải nhắc nhở cậu ấy chứ."

Bạch Du vỗ vai Lâm Hướng Tuyết bảo cô ấy dừng xe.

Sau đó đi về phía Lâu Mạn Lệ.

Không biết vì sao, khi chạm mắt với Bạch Du, Lâu Mạn Lệ lại sợ đến mức lùi lại hai bước.

Bạch Du buồn cười nhìn dáng vẻ mềm nắn rắn buông của Lâu Mạn Lệ, cô rất muốn tát cô ta hai cái nhưng làm như vậy trước mặt mọi người, sau này sẽ gây ra rất nhiều phiền phức.

Không thể đánh không có nghĩa là không thể làm những chuyện khác.

Bạch Du nhìn Lâu Mạn Lệ, nói: "Bà thím này, tại sao anh Giang Lâm không nhận cô làm họ hàng, có

muốn tôi nói lý do cho mọi người biết không? Chị gái của cô gả cho người ta làm mẹ kế, cô cũng lấy người ta làm mẹ kế, nhà cô có truyền thống làm mẹ kế à? Còn những chuyện không thể nói ra ở đây, cô có chắc là muốn tôi nói cho mọi người biết không?"

Vẻ mặt Lâu Mạn Lệ cứng đờ: "Tôi đã làm chuyện gì mà không thể nói ra, cô đừng có nói bậy! Còn nữa, có rất nhiều người làm mẹ kế, chẳng lẽ đều trở thành những người làm chuyện không thể nói ra trong miệng cô sao?"

Bạch Du: "Người khác có phải là người làm chuyện không thể nói ra hay không tôi không biết nhưng các cô… Thì khó nói, cho nên cô xác định là muốn tôi nói ra sao?"

Trên mặt Lâu Mạn Lệ lộ ra vẻ nghi ngờ, cô ta không biết Bạch Du đã biết được bao nhiêu.

Lúc đó cô ta còn nhỏ nhưng cô ta biết chị gái mình và anh rể không phải sau này mới được người khác giới thiệu mà quen biết, trước đó họ đã biết nhau, đã gặp mặt, chị gái cô ta còn từng tặng một chiếc khăn tay cho anh rể.

Còn cô ta, cũng giống như chị gái mình, đều đã quen biết và qua lại với người chồng hiện tại khi , chỉ là cô ta cho rằng mình làm kín kẽ nên không ai biết được.

Nhưng nhìn vẻ mặt chắc chắn của Bạch Du, cô ta không dám đánh cược.

Nghĩ đến đây, cô ta giật lấy hộp sữa mạch nha từ tay người khác rồi vội vàng nói: "Tôi không nói

chuyện với cô nữa, tôi phải về nhà nấu cơm!"

Nói xong, cô ta vội vã chạy đi, như thể có ma đuổi sau lưng.

Bầu không khí yên tĩnh trong vài giây.

Mọi người trố mắt nhìn nhau.

Bạch Du nhìn Lâu Mạn Lệ chạy trối chết, cô cười khẩy: "Mọi người đều thấy rồi đấy, không phải chúng tôi không tôn trọng trưởng bối, mà là có một số trưởng bối làm những chuyện không thể nói ra, chúng tôi không muốn dây dưa với người như vậy, tôi khuyên mọi người cũng nên ít qua lại với những người như vậy đi."

Nói xong cô lại ngồi lên xe đạp rời đi.

Đợi đi xa rồi, Lâm Hướng Tuyết mới tò mò hỏi: "Cậu thật sự biết họ làm những chuyện không thể nói ra sao?"

"Tớ không biết, tớ chỉ dọa cô ta thôi, nhưng chắc chắn là cô ta có tật giật mình, nếu không cô ta đã không vội vã bỏ đi như vậy."

Thật ra, cô đoán được một số manh mối từ thái độ của Giang Lâm đối với cha anh, cũng chính là cha chồng của cô, chỉ là Giang Lâm không nói nên cô cũng không tiện hỏi.

Bây giờ xem ra cô đã đoán đúng rồi.

Hồi đó, cha chồng cô cưới Lâu Tú Anh có lẽ không phải là ngẫu nhiên, nói không chừng hai người đã quen biết nhau từ lâu.

Còn lý do tại sao lúc nãy cô không nói ra, là vì không muốn làm hại người khác mà mình cũng bị thương.

Dù Giang Lâm đã được nhận làm con nuôi nhưng Giang Khải Bang vẫn là cha ruột của anh, nếu gây ra tiếng xấu thì chắc chắn cũng sẽ ảnh hưởng đến Giang Lâm.

Chương 383: Chương 383

DTV-EBOOK

Nói xong, anh ta nhìn lướt qua cái bụng của Bạch Du ở đối diện, khi nhìn thấy cái bụng bằng phẳng của cô, trên khuôn mặt anh ta lộ ra nụ cười vừa đắc ý vừa giễu cợt.

Bạch Du: ?

Tại sao lại nhìn chòng chọc vào cái bụng của cô?

Người này có mắc căn bệnh nặng nào không đấy?

Còn mọi người thì tôi nhìn bà, bà nhìn tôi, ngơ ngác nhìn nhau.

Hai vợ chồng bọn họ cưới nhau chưa được nửa tháng, sao lại mang thai nhanh như vậy?

Lẽ nào… Hai người chưa cưới đã lên giường với nhau?

Nghĩ vậy, ánh mắt của mọi người nhìn về phía hai người bọn họ trở nên đầy ẩn ý.

Ôn Tĩnh Uyển tức giận tới mức suýt chút nữa đã lên tiếng trách mắng, nhưng cô ta còn chưa kịp giải thích thì Đinh Dược đã ôm cô ta chạy mất.

TBC

Mọi người nghị luận sôi nổi.

“Đúng là không nhìn ra mà, trông dáng vẻ của đồng chí Ôn là một cô gái ngoan ngoãn, không ngờ chưa cưới mà đã lên giường với đàn ông.”

“Thảo nào lại đám cưới gấp như vậy, thì ra là cái bụng đã không chờ được nữa, bà nói xem tại sao người bây giờ lại không biết ngại như vậy…”

“So sánh với nhau thì tôi thấy vẫn là phó đoàn Giang và vợ cậu ấy biết giữ đúng cách cư xử tốt đẹp, hai người bọn họ cưới nhau sớm hơn nhưng tới bây giờ vẫn chưa có thai.”

Bạch Du ở trong sân nghe vậy, ngay lập tức có cảm giác dở khóc dở cười.

Cô và Giang Lâm không chỉ giữ đúng cách cư xử tốt đẹp, tới tận bây giờ vẫn chưa trở thành vợ chồng thực sự.

Cô không nôn nóng, vả lại với những kinh nghiệm không nhiều ở đời trước, cô cảm thấy chuyện đó chẳng vui gì cả.

Nhưng hai người đã trở thành vợ chồng, rõ ràng là khi Giang Lâm vừa ôm vừa hôn cô, Bạch Du có thể cảm nhận được khát vọng của anh đối với mình nhưng anh lại không chạm vào cô, điều này khiến cô rất nghi ngờ.

Bánh Khoai Tây thấy Bạch Du ngơ ngác, nó dùng đầu cạ vào chân cô, thấy cô không chú ý tới mình, nó lập tức lăn ra mặt đất, lộ ra cái bụng nhỏ mềm mại, giống như đang nói: “Mau tới đây sờ bụng của em đi, sờ xong sẽ cảm thấy vui.”

Bạch Du nhìn thấy dáng vẻ này của nó, trái tim không khỏi mềm nhũn, cô ngồi xuống sờ bụng nhỏ của nó một lúc rồi mới trở về nấu cơm.

Dọc đường Ôn Tĩnh Uyển khuyên can đủ đường nhưng Đinh Dược chỉ tin vào phán đoán của mình.

Bác sĩ của bệnh xá dã chiến là một người đàn ông trung niên họ Kiều, có trình độ, có bản lãnh nhưng tại sao đã lớn tuổi mà vẫn còn ở trong một bệnh xá dã chiến nho nhỏ, chẳng mấy chốc Đinh Dược đã biết được nguyên nhân.

Bác sĩ Kiều: "Vợ cậu không có mang thai."

Đinh Dược cảm thấy mất mác khi nghe vậy, không tin nên liên tục hỏi lại: "Bác sĩ, ông không khám sai đấy chứ, vừa rồi vợ tôi nôn ọe, ông có xác định là cô ấy không có thai không?"

Bác sĩ Kiều: "Tôi xác định là cô ấy không có thai, các cậu mới cưới nhau chưa được nửa tháng, cho dù có thực sự mang thai thì cũng không nôn ọe vào ngay lúc này, trừ khi cô ấy có thai trước khi các cậu cưới nhau."

Trên đầu Đinh Dược vô tình phủ lên một lớp màu xanh: "..."

Bác sĩ Kiều: "Vợ cậu ăn bậy bạ dẫn đến dạ dày khó chịu nên mới nôn ọe, trái lại là cậu, trước khi đến đây cậu đã ăn tỏi à?"

Đinh Dược ngẩn ra: "Tôi không có ăn tỏi, tại sao ông lại hỏi như vậy?"

Bác sĩ Kiều: "Nếu cậu không ăn tỏi thì tại sao miệng cậu lại có một mùi thối vậy? Tôi biết rồi, vợ cậu chợt nôn ọe, chẳng lẽ là bị mùi thối bốc ra từ miệng cậu làm nôn ọe?"

Đinh Dược: "..."

Ôn Tĩnh Uyển: "…"

Đinh Dược xin thề, nếu không phải ông ta có một người cậu làm bí thư thì chắc chắn anh ta đã đánh ông ta rụng răng!

Dọc đường trở về, Đinh Dược không nói với Ôn Tĩnh Uyển câu nào.

***

Thủ đô.

Giang Khải Bang cúp điện thoại, một lúc lâu sau vẫn không lấy lại tinh thần.

Lâu Tú Anh nhìn sắc mặt tái nhợt của ông ta, quan tâm hỏi: "Là ai gọi tới vậy? Lẽ nào đã xảy ra chuyện?"

Chương 384: Chương 384

DTV-EBOOK

Nói xong, anh ta nhìn lướt qua cái bụng của Bạch Du ở đối diện, khi nhìn thấy cái bụng bằng phẳng của cô, trên khuôn mặt anh ta lộ ra nụ cười vừa đắc ý vừa giễu cợt.

Bạch Du: ?

Tại sao lại nhìn chòng chọc vào cái bụng của cô?

Người này có mắc căn bệnh nặng nào không đấy?

Còn mọi người thì tôi nhìn bà, bà nhìn tôi, ngơ ngác nhìn nhau.

Hai vợ chồng bọn họ cưới nhau chưa được nửa tháng, sao lại mang thai nhanh như vậy?

Lẽ nào… Hai người chưa cưới đã lên giường với nhau?

Nghĩ vậy, ánh mắt của mọi người nhìn về phía hai người bọn họ trở nên đầy ẩn ý.

Ôn Tĩnh Uyển tức giận tới mức suýt chút nữa đã lên tiếng trách mắng, nhưng cô ta còn chưa kịp giải thích thì Đinh Dược đã ôm cô ta chạy mất.

TBC

Mọi người nghị luận sôi nổi.

“Đúng là không nhìn ra mà, trông dáng vẻ của đồng chí Ôn là một cô gái ngoan ngoãn, không ngờ chưa cưới mà đã lên giường với đàn ông.”

“Thảo nào lại đám cưới gấp như vậy, thì ra là cái bụng đã không chờ được nữa, bà nói xem tại sao người bây giờ lại không biết ngại như vậy…”

“So sánh với nhau thì tôi thấy vẫn là phó đoàn Giang và vợ cậu ấy biết giữ đúng cách cư xử tốt đẹp, hai người bọn họ cưới nhau sớm hơn nhưng tới bây giờ vẫn chưa có thai.”

Bạch Du ở trong sân nghe vậy, ngay lập tức có cảm giác dở khóc dở cười.

Cô và Giang Lâm không chỉ giữ đúng cách cư xử tốt đẹp, tới tận bây giờ vẫn chưa trở thành vợ chồng thực sự.

Cô không nôn nóng, vả lại với những kinh nghiệm không nhiều ở đời trước, cô cảm thấy chuyện đó chẳng vui gì cả.

Nhưng hai người đã trở thành vợ chồng, rõ ràng là khi Giang Lâm vừa ôm vừa hôn cô, Bạch Du có thể cảm nhận được khát vọng của anh đối với mình nhưng anh lại không chạm vào cô, điều này khiến cô rất nghi ngờ.

Bánh Khoai Tây thấy Bạch Du ngơ ngác, nó dùng đầu cạ vào chân cô, thấy cô không chú ý tới mình, nó lập tức lăn ra mặt đất, lộ ra cái bụng nhỏ mềm mại, giống như đang nói: “Mau tới đây sờ bụng của em đi, sờ xong sẽ cảm thấy vui.”

Bạch Du nhìn thấy dáng vẻ này của nó, trái tim không khỏi mềm nhũn, cô ngồi xuống sờ bụng nhỏ của nó một lúc rồi mới trở về nấu cơm.

Dọc đường Ôn Tĩnh Uyển khuyên can đủ đường nhưng Đinh Dược chỉ tin vào phán đoán của mình.

Bác sĩ của bệnh xá dã chiến là một người đàn ông trung niên họ Kiều, có trình độ, có bản lãnh nhưng tại sao đã lớn tuổi mà vẫn còn ở trong một bệnh xá dã chiến nho nhỏ, chẳng mấy chốc Đinh Dược đã biết được nguyên nhân.

Bác sĩ Kiều: "Vợ cậu không có mang thai."

Đinh Dược cảm thấy mất mác khi nghe vậy, không tin nên liên tục hỏi lại: "Bác sĩ, ông không khám sai đấy chứ, vừa rồi vợ tôi nôn ọe, ông có xác định là cô ấy không có thai không?"

Bác sĩ Kiều: "Tôi xác định là cô ấy không có thai, các cậu mới cưới nhau chưa được nửa tháng, cho dù có thực sự mang thai thì cũng không nôn ọe vào ngay lúc này, trừ khi cô ấy có thai trước khi các cậu cưới nhau."

Trên đầu Đinh Dược vô tình phủ lên một lớp màu xanh: "..."

Bác sĩ Kiều: "Vợ cậu ăn bậy bạ dẫn đến dạ dày khó chịu nên mới nôn ọe, trái lại là cậu, trước khi đến đây cậu đã ăn tỏi à?"

Đinh Dược ngẩn ra: "Tôi không có ăn tỏi, tại sao ông lại hỏi như vậy?"

Bác sĩ Kiều: "Nếu cậu không ăn tỏi thì tại sao miệng cậu lại có một mùi thối vậy? Tôi biết rồi, vợ cậu chợt nôn ọe, chẳng lẽ là bị mùi thối bốc ra từ miệng cậu làm nôn ọe?"

Đinh Dược: "..."

Ôn Tĩnh Uyển: "…"

Đinh Dược xin thề, nếu không phải ông ta có một người cậu làm bí thư thì chắc chắn anh ta đã đánh ông ta rụng răng!

Dọc đường trở về, Đinh Dược không nói với Ôn Tĩnh Uyển câu nào.

***

Thủ đô.

Giang Khải Bang cúp điện thoại, một lúc lâu sau vẫn không lấy lại tinh thần.

Lâu Tú Anh nhìn sắc mặt tái nhợt của ông ta, quan tâm hỏi: "Là ai gọi tới vậy? Lẽ nào đã xảy ra chuyện?"

Chương 385: Chương 385

DTV-EBOOK

Lúc này, Giang Khải Bang ngồi phịch xuống ghế, dáng vẻ như già đi mấy tuổi: "Là đơn vị đồn trú của Tây Bắc gọi tới, nói Giang Khải đã xảy ra chuyện."

Mí mắt phải của Lâu Tú Anh giật mạnh, tục ngữ có câu mắt trái giật liên quan đến tiền, mắt phải giật thì gặp tai ương, mỗi lần mí mắt giật thì sẽ xảy ra chuyện chẳng lành.

Thế là bà ta to gan hỏi: "Giang Khải xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì? Không phải ngày mai là nó có thể về à?"

Giang Khải Bang gằn từng chữ: "Chỗ đó của nó... Cơ quan s.i.n.h d.ụ.c nam của nó đã bị ngỗng mổ hỏng."

Nói chính xác là Giang Khải đã bị ngỗng mổ vào tinh hoàn, trong lúc giãy giụa thì ngã sấp xuống trúng vào một tảng đá nhọn, dẫn đến việc hai bên tinh hoàn vỡ nát.

Bây giờ anh ta đã thoát khỏi tình trạng nguy kịch, nhưng bác sĩ nói có thể sẽ ảnh hưởng tới khả năng s.i.n.h d.ụ.c sau này.

Lâu Tú Anh: ?

Sao đang yên đang lành Giang Khải lại bị ngỗng mổ?

Chẳng lẽ trong đơn vị đồn trú có nuôi ngỗng?

Chẳng mấy chốc bà ta đã biết được chân tướng từ Giang Khải Bang, sau khi sừng sỡ, bà ta đưa ra lựa chọn trong chớp mắt: “Chúng ta mau tới tứ hợp viện ngay bây giờ!”

Giang Khải Bang còn chưa kịp phản ứng: “Tới tứ hợp viện để làm gì?”

Bây giờ dù cho có tới tứ hợp viện nói cho ông Giang biết thì ông ấy cũng không giúp được gì.

Đơn vị đồn trú đã đưa Giang Khải đến bệnh viện tốt nhất ở nơi đó, được chữa trị tốt nhất, dù ông ấy có lên tiếng thì cũng chỉ là chuyện không có ích.

Đôi mắt Lâu Tú Anh lóe lên vẻ khôn khéo: “Đương nhiên là tới để ngăn cản ông ấy cho Giang Lâm làm con nuôi của người khác rồi.”

Đôi mắt Giang Khải Bang cũng lóe sáng, hai người vội đạp xe đạp tới tứ hợp viện.

Đúng lúc ông Giang ở nhà, sau khi biết chuyện của Giang Khải, mặc dù ông ấy không nói lời nào nhưng chú Vương chăm sóc ông ấy nhiều năm vừa nhìn đã nhận ra, ông chủ hối hận.

Trong lòng chú Vương không nhịn được mà thở dài, suy cho cùng ông chủ cũng đã già rồi, nếu đổi thành ông chủ lúc còn trẻ thì sẽ không hối hận lấy một lần.

Giang Khải Bang thuận thế đưa ra yêu cầu kết thúc chuyện nhận Giang Lâm làm con nuôi: “Cha, cha cũng thấy đấy, Giang Khải đã thành ra như bây giờ, bác sĩ nói sau này nó không thể nào s.i.n.h d.ụ.c được nữa. Cha không thể đứng trơ mắt nhìn dòng

thứ ba của chúng con không còn người nối dõi, vậy nên con nghĩ chuyện nhận Giang Lâm làm con nuôi, không bằng bỏ đi."

Cuối cùng ông Giang cũng nhìn ông ta: "Bên Giang Khải vừa xảy ra chuyện là anh đã không kịp chờ nổi mà chạy tới nơi này, đây mới là mục đích anh tới có đúng không?"

Giang Khải Bang cứng đờ: "..."

Ông Giang: "Chỉ tiếc là các anh đã tới chậm, đầu tuần tôi đã cho người chuyển hộ khẩu của Giang Khải sang tên của Viêm Viêm rồi, chắc hai ngày nay đã làm xong rồi."

Giang Khải Bang: "..."

TBC

Lâu Tú Anh: "..."

Hai người không ngờ động tác của ông Giang và Giang Lâm lại nhanh như vậy, hai người liếc mắt nhìn nhau, đành phải đi con đường thứ hai.

Giang Khải Bang: "Cha, nếu đã vậy thì con muốn thay Giang Khải xin cha một chuyện."

Ánh mắt ông Giang đảo qua Lâu Tú Anh ngồi ở bên cạnh ông ta, ông ấy thản nhiên nói: "Nói."

Giang Khải Bang: "Cha, cha xem bây giờ Giang Khải đã thành ra như vậy rồi, chắc chắn trong lòng của nó cảm thấy rất buồn, nó mới hai mươi mấy tuổi thôi, còn chưa cưới vợ sinh con, sau này cũng không thể có con được nữa. Thế nên con nghĩ, có thể nào nói với bên Giang Lâm, sau khi bọn nó sinh đứa thứ

hai thì để đứa bé đó cho Giang Khải nhận làm cha nuôi không, trai gái đều được.”

Đây là con đường thứ hai mà ông ta và Lâu Tú Anh bàn bạc dọc đường.

Dù thế nào thì dòng thứ ba của bọn họ cũng không thể không có người nối dõi, nếu nhận con của Giang Lâm làm con nuôi, thứ nhất là huyết mạch có thể được tiếp tục duy trì, thứ hai là bọn họ cũng có pháp bảo chiến thắng để kìm hãm Giang Lâm.

Chương 386: Chương 386

DTV-EBOOK

Chỉ cần có đứa bé đó trong tay, vậy thì không phải sợ Giang Lâm bỏ mặc dòng thứ ba của bọn họ.

Ông Giang cầm lấy cái gạt tàn thuốc trên bàn ném về phía ông ta: "Cút ra ngoài cho tôi, sau này không được sự cho phép của tôi thì không được qua đây!"

Tại sao ông ấy lại sinh ra một kẻ như thế?

Giang Khải Bang tránh thoát cái gạt tàn thuốc bay sang đây, đôi vợ chồng bỏ chạy ra ngoài như mấy con chuột.

Đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Sau này không thể tới tứ hợp viện được nữa, thế thì còn gì nữa!

***

Bạch Du không biết chuyện cậu em của Giang Khải bị ngỗng mổ, nếu cô biết, dám chắc là cô sẽ đốt pháo để ăn mừng.

Bên tòa soạn kề cà không có tin tức, cô còn nghĩ rằng mình không thi đậu, ngay lúc cô chuẩn bị bỏ cuộc, sau đó tiếp tục ôn tập thì bên tòa soạn lại có tin tức, bảo cô tới làm thủ tục vào ngày mai.

Bạch Du giật mình: "Không phải là vẫn còn bài phỏng vấn à? Bây giờ không cần làm nữa?"

Người tới thông báo cho cô là một cán sự nữ trẻ tuổi, nhìn chằm chằm khuôn mặt Bạch Du giống như kẻ biến thái.

Cho tới khi Bạch Du hỏi cô ấy lần thứ hai thì cô ấy mới lấy lại tinh thần, khuôn mắt đỏ bừng lên: "Xin lỗi đồng chí Bạch, do cô đẹp quá, tôi lớn tới vậy rồi mà chưa từng thấy người nào đẹp như cô, thế nên đã ngắm tới mức ngây người, để cô chê cười rồi."

Bạch Du lắc đầu: "Sao có thể chê cười được chứ, được khen là một chuyện nên cảm thấy vui."

Cán sự nữ không ngờ Bạch Du lại thân thiện như vậy: "Tôi họ Trình, mọi người gọi tôi là Trình Phương. Đúng rồi, vấn đề mà cô vừa hỏi, vốn là làm bài phỏng vấn mới đúng nhưng chủ nhiệm Viên nói bài thi của cô rất tốt, trình độ cao hơn những người khác, thế nên đã cho cô miễn phỏng vấn, bảo tôi tới thông báo cho cô là tới làm thủ tục vào ngày mai."

Bạch Du không ngờ còn có chuyện tốt như vậy, cô nói Lâm Hướng Tuyết lấy một túi đựng bánh hạt dẻ vừa mới ra lò, sau đó cầm một cái bánh đưa cho đối phương: "Cảm ơn cô, cán sự Trình, đây là bánh hạt dẻ do tôi tự làm, cô ăn một cái thử xem."

Trình Phương vốn định từ chối nhưng khi cúi đầu xuống nhìn thấy cái bánh hạt dẻ xinh xắn đáng yêu, phía trên còn điểm xuyết thêm nho khô, mùi thơm xông vào mũi, cô ấy nuốt lời tới miệng trở vào: "Vậy tôi chỉ thử một cái thôi nhé, cảm ơn đồng chí Bạch."

Nói xong cô ấy cầm cái bánh hạt dẻ lên cắn một cái, đôi mắt bừng sáng trong nháy mắt, rất thơm rất mềm rất ngon!

Nho khô được điểm xuyết phía trên có vị ngọt lẫn chút vị chua, ở giữa có một lớp mứt táo, khi nhai cẩn

thận còn có thể nếm được mùi thơm của quả óc chó, giòn xốp, càng nhai càng ngon, thực sự là rất ngon.

TBC

Trình Phương: “Bánh này tên là gì vậy? Thực sự là rất ngon, tay nghề nấu ăn của đồng chí Bạch giỏi quá, còn ngon hơn bánh được bán ở Cung Tiêu Xã nữa!”

Bạch Du: “Đây là bánh hạt dẻ, tôi có thêm mứt táo, quả óc chó và nho khô vào bên trong, bởi vì làm cho mọi người trong nhà ăn, thế nên những nguyên liệu được chọn là những nguyên liệu tốt nhất.”

Thực ra cô làm bánh là để cho Giang Lâm mang theo ăn trong lúc làm nhiệm vụ.

Mỗi lần anh làm nhiệm vụ thì sẽ mất nhiều ngày, dù chắc chắn là không thiếu đồ ăn nhưng chưa chắc là có đủ dinh dưỡng, nói không chừng anh còn phải thức khuya thường xuyên hoặc ngày đêm đảo lộn, như vậy sẽ làm cơ thể tổn thương. Thế nên cô mới nghĩ tới loại bánh này, thêm nhiều thứ để anh bồi bổ cơ thể.

Trình Phương líu lưỡi: “Không ngờ lại phức tạp như vậy, cảm ơn bánh của cô, thời gian không còn sớm nữa, tôi phải về báo cáo với chủ nhiệm.”

Nghe cô ấy nói phải về làm việc, Bạch Du vội nhét bánh hạt dẻ đã chuẩn bị xong vào trong tay cô ấy.

Trình Phương từ chối hai lần nhưng vẫn không từ chối thành công.

Chương 387: Chương 387

DTV-EBOOK

Đồng chí này nhiệt tình quá.

Đồng chí này có vẻ ngoài xinh đẹp, tính cách tốt bụng lại còn biết làm bánh, làm sao cô ấy có thể trơ mắt nhìn cô bị người khác bắt nạt.

Vì thế, cô ấy kéo Bạch Du vào trong sân, nhỏ giọng nói: "Đồng chí Bạch, tôi nói cô nghe, vị trí của cô vốn được phó chủ nhiệm Hà chừa lại cho cháu ông ta, nào ngờ bài thi của cô lại quá tốt. Chủ nhiệm Viên cực lực đề cử cô, còn đưa bài thi của cô cho cấp trên xem, cấp trên quyết định nhận cô vào. Cứ vậy, cháu của phó chủ nhiệm Hà đã bị loại bỏ, trong lòng phó chủ nhiệm Hà cảm thấy khó chịu vì chuyện này, mai sau khi cô đến tòa soạn làm việc, cô có thể không quan tâm tới những người khác nhưng cô phải đề phòng phó chủ nhiệm Hà."

Bạch Du không ngờ vài cái bánh hạt dẻ lại đổi được tin tức lớn như vậy, cô chân thành cảm ơn: "Cảm ơn cô, Trình Phương, sau này khi có thời gian nghỉ, tôi mời cô tới nhà tôi ăn cơm, thức ăn tôi nấu không thua bánh ngọt đâu."

Trình Phương nghe cô nói vậy, cô ấy nước nuốt bọt một cái: "Được, tôi sẽ không khách sáo."

Nói xong, cô ấy mới thực sự rời đi.

Sau khi cô ấy rời khỏi, láng giềng xung quanh đã tụ lại.

"Vợ Giang Lâm, cô trúng tuyển vào tòa soạn à?"

Bạch Du mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, bọn họ bảo tôi tới làm việc vào ngày mai.”

“Ôi chao, chúc mừng cô nhé! Tôi nói đồng chí Bạch rất giỏi rồi mà, còn chẳng phải nữa à, cô ấy không cần tham gia phỏng vấn đã được nhận đi làm luôn, đúng là rất giỏi!”

“Đúng đấy, trước đây tôi từng nói, người xứng đôi với phó đoàn Giang sao lại có thể là đồ vô dụng được chứ?”

Bạch Du nghe vậy chỉ mỉm cười không nói lời nào.

Có điều trước đó khi đám cưới và dọn vào nhà cô đã không phát kẹo mừng, nếu lần này lại không phát kẹo mừng thì có chút kỳ cục, thế là cô đến Cung Tiêu Xã mua kẹo trái cây rẻ nhất về phát cho mọi người.

Mọi người vui mừng, lại càng ra sức khen ngợi cô, giống người trước đó nói Bạch Du không bằng Ôn Tĩnh Uyển không phải mọi người vậy. lần đầu tiên cô ấy mất ngủ trong đời

Giang Lâm không có ở nhà, Bạch Du cũng không có ý định ăn mừng, cô và Lâm Hướng Tuyết làm đại vài món để chúc mừng cho qua.

Lâm Hướng Tuyết vô cùng mừng cho Bạch Du nhưng khi nghĩ tới việc bản thân còn chưa tìm được việc làm, trong lòng cô ấy không khỏi lo lắng.

Buổi tối cô ấy nằm lăn lộn trên giường, đây là.

Hôm sau, Bạch Du thức dậy từ sáng sớm.

Dường như Bánh Khoai Tây có thể cảm nhận tâm trạng vui vẻ của cô, sáng sớm nó đã vui vẻ phe phẩy đuôi xung quanh chân của cô, nó đá cái chân nhỏ chạy lên chạy xuống với cô.

Bạch Du nhìn cơ thể nhỏ nhắn đầy thịt của nó, cô không kiềm được mà cười ra tiếng, Bánh Khoai Tây không biết mình bị cười nhạo, chỉ biết là chủ nhân đang vui, nó cũng vui, thế là cái đuôi nhỏ phe phẩy nhanh tới mức trở thành cái máy quạt.

Bạch Du thắt tóc cho mình thật nhanh, ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, cô nhắn nhủ Lâm Hướng Tuyết chăm sóc gà con và Bánh Khoai Tây trong nhà giúp mình, sau đó tới tòa soạn để báo cáo.

Lần này cô không mượn xe đạp của Tôn Tường Vy, mà là tính toán chặng đường rồi ra ngoài sớm mười lăm phút.

Nhưng khi cô vừa mở cửa gỗ ra thì thấy Ôn Tĩnh Uyển cũng bước từ trong nhà ra ngoài, nhìn cách ăn mặc là biết cô ta cũng chuẩn bị đi làm.

Ôn Tĩnh Uyển nở nụ cười ngọt ngào: “Đồng chí Bạch, cô định đến tòa soạn để đi làm có đúng không? Hôm qua tôi bận việc nên không tới chúc mừng cô được.”

Bạch Du: “Cảm ơn, cũng chúc mừng cô đã trúng tuyển vào trạm phát thanh.

Tới bây giờ cô vẫn cảm thấy tò mò là tại sao Ôn Tĩnh Uyển đăng ký tham gia vào tòa soạn nhưng lại không xuất hiện, mà cô lại không có ý định hỏi.

Ôn Tĩnh Uyển: “Đơn vị của chúng ta chung một hướng, chi bằng chúng ta đi chung với nhau nhé?”

Chương 388: Chương 388

DTV-EBOOK

Bạch Du: Tôi từ chối vì cô xấu.

Ngay khi cô suy nghĩ mình phải từ chối thế nào thì sau lưng truyền tới một loạt tiếng chuông.

Cô quay đầu nhìn lại thì thấy Tốn Tường Vy đang dừng chiếc xe đạp có hai mươi tám xăm ở đó, cô ta cười nói với cô: "Đi thôi, mình đưa cậu tới tòa soạn!"

Bạch Du quay đầu nhìn Ôn Tĩnh Uyển, cô mỉm cười nói: "Xin lỗi nhé, tôi không thể đi với cô được."

Nói xong cô đi về phía Tôn Tường Vy rồi ngồi lên yên sau, hai người lái xe lướt qua bên cạnh Ôn Tĩnh Uyển như một cơn gió.

Tay xách cặp làm việc của Ôn Tĩnh Uyển siết chặt.

Sau khi lái được một lúc, Bạch Du mới cất tiếng hỏi: "Tại sao cậu lại tới đây?"

Tôn Tường Vy cười nói: "Mình không có việc gì để làm, nghĩ chi bằng tới chở cậu đi làm, lúc sau khi cậu cảm ơn mình, nói không chừng cậu sẽ làm nhiều món ăn ngon cho mình."

Bạch Du nghe vậy, cô không nhịn được cười: "Muốn ăn đồ ăn thôi mà, vậy thì đơn giản."

Sau khi tiếp xúc với Tôn Tường Vy thì cô mới biết, cô ta có một khuôn mặt thông minh lanh lợi nhưng là người có tính cách qua loa, suy nghĩ viết thẳng lên trên khuôn mặt.

Sau khi đến tòa soạn, Tôn Tường Vy lập tức trở về.

Người tiếp đón Bạch Du là Trình Phương: “Đồng chí Bạch, cô ngồi ở đây trước nhé, người này là đồng chí Ngụy trúng tuyển chung với cô.”

Bạch Du nhìn sang phía cô ấy chỉ, cô nhìn thấy một người đàn ông cao gầy trắng ngần, trên cái cổ dài nhỏ gắn một cái đầu to lớn, trông rất không cân xứng, vẻ ngoài kiểu vừa nhìn đã quên.

Thấy Bạch Du nhìn sang, anh ta gạt tóc, nhìn Bạch Du từ trên xuống dưới, đáy mắt lóe lên vẻ khinh thường: “Hóa ra cô là đồng chí Bạch, Bạch Du, ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu.”

Bạch Du nhướng mày: “Không biết danh tiếng của tôi có chỗ nào khiến anh ngưỡng mộ đã lâu?”

Ngụy Quang Tông nghẹn lại, dường như không ngờ tới việc Bạch Du dám chất vấn ngược lại mình, anh ta khịt mũi, ngay sau đó xoay đầu sang một bên.

Ngày đầu tiên tới báo cáo, Bạch Du không muốn cãi nhau làm xấu mặt, thế là coi anh ta thành cái rắm thải ra ngoài.

Trình Phương nháy mắt với cô vài cái, còn lén lút giơ ngón cái lên với cô.

Sau đó Trình Phương nói sơ qua về tình hình của tòa soạn cho hai người, tòa soạn không có nhiều người, cả tòa soạn chỉ có tổng cộng ba mươi người, chia thành sáu nhánh, hai người vừa được nhận vào làm nên tạm thời vẫn chưa xác định là sẽ tới nhánh nào, sau khi đào tạo xong sẽ đưa ra sắp xếp sau.

Trình Phương còn nói định sẽ dẫn bọn cô đến gặp chủ nhiệm Viên nhưng chủ nhiệm Viên đã đi công tác, tới cuối tuần mới về.

Giới thiệu xong, Trình Phương dẫn bọn cô đi làm thủ tục nhận việc, sau đó dẫn bọn cô tới từng nhánh để tham quan, đồng thời giới thiệu bọn cô cho những đồng nghiệp khác.

Nói tổng thể thì ngoài Ngụy Quang Tông và phó chủ nhiệm Hà vẫn chưa gặp mặt, phần lớn mọi người ở tòa soạn đều là người thân thiện dễ tiếp xúc.

Buổi chiều Phương Trình cho bọn cô đọc tài liệu để biết rõ về quy trình của tòa soạn và lịch sử phát triển, còn đào tạo cụ thể thế nào thì phải chờ cấp trên tới sắp xếp vào ngày mai.

Thế là ngày đầu tiên có vẻ ly kỳ nhưng lại không nguy hiểm cứ vậy mà trôi qua.

Giờ tan làm của tòa soạn khá sớm.

Sau khi tan làm, Bạch Du đi một mình từ từ về nhà, gió biển thổi phất qua mang theo mùi tanh nhạt của biển, ở phía xa có một cậu ra bãi biển bắt hải sản, ở phía xa nữa là nơi Hải quân làm việc.

Bạch Du bỗng cảm thấy có chút nhớ Giang Lâm.

Ngày thường cô không cảm thấy đặc biệt khi có anh ở bên cạnh, có điều lần này anh đã đi nhiều ngày, dù có Lâm Hướng Tuyết và Bánh Khoai Tây bầu bạn nhưng cô vẫn cảm thấy trống vắng.

Khi trở về sân nhỏ, vừa vào cô đã ngửi được mùi thơm.

Tôn Tường Vy và Lâm Hướng Tuyết nghe được tiếng động thì chạy ra từ phòng bếp: “Cậu về sớm vậy à?”

Chương 389: Chương 389

DTV-EBOOK

Bạch Du nhìn dấu vết bẩn thỉu trên mặt của các cô ấy, ngạc nhiên nói: “Hai người làm gì trong phòng bếp vậy?”

Tôn Tường Vy: “Ban đầu chúng tớ định làm món ngon để chúc mừng ngày đầu tiên đi làm của cậu, kết quả là chúng tớ không biết nấu ăn, suýt chút nữa là đã đốt cả phòng bếp.”

Lâm Hướng Tuyết cười ngại ngùng: “Nhưng cậu không cần phải lo lắng, chúng tớ vẫn chưa đốt phòng bếp, chúng tớ đã mời đầu bếp Diêu tới làm món gà ăn mày cho chúng ta, chúng tớ vừa đập vỡ lớp đất bên ngoài thì cậu đã trở về.”

Bạch Du nhìn các cô ấy, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Đời trước cô không có người bạn nào cả, từ trước tới nay không biết cảm giác được bạn bè chúc mừng cho mình vui tới cỡ nào.

Chẳng mấy chốc, ba người đã ôm trái dừa xanh, ăn gà ăn mày, biểu cảm của ba người giống nhau y như đúc, đó là một chữ – Sướng.

Bỗng nhiên, Tôn Tường Vy buôn trái dừa xanh xuống, nhìn Bạch Du rồi nói bằng giọng điệu thần bí: “Bạch Du, mình muốn hỏi cậu một vấn đề.”

Bạch Du cảm thấy đây không phải là một vấn đề tốt, cô chỉ nhìn cô ta chứ không lên tiếng.

Chẳng qua là Tôn Tường Vy không phải người dễ đối phó: “Ai cũng nói Giang Lâm đứng nhất về mọi mặt, vẻ ngoài đứng nhất, năng lực đứng nhất, mình muốn biết, khi ở trên giường anh ấy có đứng nhất không?”

Bạch Du: “…”

Quả nhiên là kẻ xấu không thể nói ra những lời tử tế.

Ngay khi Bạch Du đang nghĩ phải làm sao để từ chối trả lời vấn đề này thì thấy Lâm Hướng Tuyết đỏ mặt nói: “Thật ra là mình cũng muốn biết.”

Bạch Du: “…”

Tôn Tường Vy nở nụ cười: “Cậu mau nói đi, nói xong cậu cũng có thể hỏi mình!”

Bạch Du biết là nay mình không thể trốn thoát, đành phải nói: “Mình không biết anh ấy có đứng nhất không nhưng anh ấy rất giỏi.”

Mặc dù anh và cô vẫn chưa làm chuyện ấy, nhưng ở bên ngoài, cô phải chừa mặt mũi cho chồng mình.

Tôn Tường Vy nháy mắt ra hiệu: “Giỏi thế nào vậy?”

Bạch Du đỏ mặt: “Là… Kiểu giỏi tới mức khiến người ta đau lưng.”

Lâm Hướng Tuyết: “Ồ.”

Tôn Tường Vy: “Ồ.”

Bạch Du đỏ mặt như con tôm luộc: “Còn các cậu?”

Ánh mắt Tôn Tường Vy lấp lóe: “Tạ Húc Đông cũng rất giỏi, là kiểu giỏi tới mức không xuống được

giường, vào lần đầu tiên của chúng tớ, anh ấy đã rung sập giường!"

Khi ra bên ngoài, người phụ nữ cũng nên khoe khoang.

Thể diện là tự mình cho, dù thế nào cũng không thể để thua được.

Lâm Hướng Tuyết: Tuy mình không biết cậu đang nói gì nhưng có vẻ là rất giỏi.

Bạch Du khiếp sợ: Tạ Húc Đông khỏe vậy ư? Không nhìn ra đấy.

Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của bọn cô, Tôn Tường Vy chỉ bình tĩnh uống một ngụm nước dừa.

***

Vào buổi tối, Giang Lâm đột ngột trở về.

Bạch Du rất ngạc nhiên: "Anh ăn cơm chưa? Để em đi làm cho anh."

Giang Lâm giữ chặt cô, sau đó lấy ra một thứ từ trong túi: "Cầm."

Bạch Du: "Cái gì vậy?"

Giang Lâm: "Áo mưa."

Bạch Du: "?"

Giang Lâm nhìn cô: "Bên trong có một trăm cái, đủ để khiến em đau lưng."

Bạch Du: "…"

Giang Lâm bước tới, ghé vào bên tai cô nói bằng giọng khàn: "Nhưng anh lại càng muốn thử xem có thể rung tới mức sập giường không."

Bạch Du nuốt một ngụm nước bọt, miệng nhanh hơn não hỏi: “Khi nào?”

Giang Lâm: “Ngay đêm nay.”

Hơi thở cực nóng của anh phà tới, lỗ tai Bạch Du nóng lên: “Đêm nay không được.”

Giang Lâm giật mình, anh nhíu mày nhìn cô.

Bạch Du cắn môi, nhỏ giọng giải thích: “Kinh nguyệt của em còn chưa hết.”

Chu kỳ kinh nguyệt của cô không cố định, có đôi khi sẽ tới sau hai mươi bảy hai mươi tám ngày, có đôi khi sẽ tới sau ba mươi bốn ba mươi lăm ngày, lần này bị chậm tới ba bốn ngày.

Chẳng qua nay là ngày cuối cùng, thật ra là gần như không còn máu, nhưng khi làm chuyện vợ chồng không tốt với cơ thể con gái, thế nên cô không muốn miễn cưỡng bản thân.

Cơ thể Giang Lâm dịch về sau một chút: “Vậy đêm nay em cứ nghỉ ngơi sớm, quần áo cứ để anh giặt.”

Chương 390: Chương 390

DTV-EBOOK

Bạch Du không cảm thấy bất ngờ hay khó chịu với lời của Giang Lâm, bình thường khi anh không ra ngoài làm nhiệm vụ thì vừa về tới nhà là anh sẽ chủ động làm việc nhà, đây cũng không phải là lần đầu tiên anh giặt quần áo cho cô.

Trái lại là một trăm cái áo mưa trong tay cô có chút khó giải quyết: "Anh Giang Lâm, anh… Nghe chúng em nói chuyện lúc nào vậy?"

Giang Lâm rũ mắt nhìn cô: "Chập tối khi anh trở về, thính lực của anh tốt hơn người thường một chút…"

Bạch Du: "…"

Thế mà là tốt hơn người thường một chút, đây là rất đáng sợ có được không?

Đình để nghỉ chân cách tường ngoài hơn một mét, khi các cô nói chuyện đã đè thấp giọng, không ngờ làm vậy mà anh vẫn có thể nghe được. Nhớ tới lúc đó mình nói dối là năng lực của anh rất giỏi, mình bị… Đau lưng, cô ước có thể vác xe lửa bỏ chạy ngay trong đêm.

Chẳng qua là không chỉ có mất mặt, đồng thời cũng nhắc nhở cô, sau này khi các cô nói chuyện phải càng thêm cẩn thận.

Lỡ như cũng có người có thính lực tốt như vậy, nghe được cuộc nói chuyện của các cô rồi lan truyền ra bên ngoài, tới khi đó sẽ trở thành một chuyện

phiền phức, đặc biệt là cặp vợ chồng Đinh Dược ở đối diện.

Không nói tới Ôn Tĩnh Uyển luôn cho cô một cảm giác kỳ lạ, cô còn rất không thích người đàn ông Đinh Dược kia, coi thường phụ nữ, tính cách xấu xa, chưa nói tới anh ta còn là đối thủ một mất một còn của Giang Lâm nữa.

Cô cảm thấy vẫn nên trồng nhiều loại cây ở vách tường, vậy có thể ngăn cách ánh mắt ở đối diện, cũng có thể cản mất một phần âm thanh.

Ngay lúc cô ngơ ra, Giang Lâm đã tới phòng bếp nấu mì cho mình, cơm nước xong xuôi thì quét dọn phòng tắm rồi đi tắm rửa, sau đó ngồi xổm trong sân để giặt quần áo của hai người.

Đinh Dược đứng hút thuốc trên sân thượng nhà mình, chợt thấy có người đang giặt quần áo dưới cái đèn màu cam ở sân đối diện, lúc đầu anh ta còn cho rằng đó là vợ của Giang Lâm. Trong lòng chửi bậy vợ của Giang Lâm càng ngày càng cường tráng, vừa mới cưới nhau không được bao lâu mà đã cường tráng như một người đàn ông, sau này còn có thể sinh con được không?

Ai ngờ khi nhìn lại, mới nhận ra đây không phải là vợ của Giang Lâm, mà là Giang Lâm!

Sau khi thấy rõ quần áo trong tay anh, suýt chút nữa là anh ta đã ngạc nhiên tới mức đánh rơi điếu thuốc trong tay, miệng mở to.

Đúng lúc Ôn Tĩnh Uyển lên lầu, Đinh Dược cười: “Em xem phía đối diện đang làm gì.”

Ôn Tĩnh Uyển nhìn về phía anh ta chỉ thì thấy Giang Lâm đang ngồi xổm giặt quần áo dưới ánh đèn, cô ta cũng có chút sửng sốt. Thật ra khi ở trên xe lửa, cô ta đã nhận ra Giang Lâm rất quan tâm Bạch Du, mua cơm rót nước, đi mua trái cây khi sắp vào trạm, rất chu đáo.

Cô ta không ngờ mình chỉ mới nhìn thấy một góc của tảng băng lạnh, Giang Lâm không chỉ rửa chén nấu cơm mà còn giặt quần lót cho Bạch Du.

Ôn Tĩnh Uyển nhéo ngón tay, không dám để người bên cạnh nhận ra là mình đang cảm thấy ngưỡng mộ và ghen tị.

Đinh Dược cười nhạo: "Đàn ông giặt quần áo cho phụ nữ thì có bao nhiêu triển vọng chứ, ở quê của chúng anh, nếu đàn ông chạm vào quần lót của phụ nữ thì sẽ xui xẻo cả đời. Thế nên em đừng bắt chước người phụ nữ ở đối diện, muốn ông đây giặt quần áo cho em."

TBC

Tác dụng của phụ nữ ngoài sinh con đẻ cái thì những tác dụng khác là giặt quần áo nấu cơm, nếu không làm được thì cưới về để làm gì, để làm vua à?

Giang Lâm rất thông minh lanh lợi trong những mặt khác, thế mà cứ một mực làm chuyện vớ vẩn vì phụ nữ, chắc chắn sau này sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Nghĩ tới chuyện sau có thể Giang Lâm sẽ thân bại danh liệt vì phụ nữ, anh ta không kiềm được mà cảm thấy phấn khích, kéo tay Ôn Tĩnh Uyển đi về phía phòng.

Chương 391: Chương 391

DTV-EBOOK

Nhân lúc Giang Lâm giặt quần áo cho người phụ nữ của anh thì anh ta phải cố gắng nhiều một chút, sớm sinh con trai.

Về phần tên lang băm rác rưởi nói Ôn Tĩnh Uyển bị mùi thối bốc ra từ miệng anh ta làm nôn ọe, sau khi trở về, Ôn Tĩnh Uyển đã dùng hành động thực với anh ta để chứng minh… Đó là ôm hôn anh ta.

Nghĩ tới cảnh tượng cô ta nhét đầu lưỡi vào khoang miệng mình vào ngày ấy, chỗ đó của anh ta đã cứng tới mức không chịu nổi, anh ta hấp tấp không quan tâm Ôn Tĩnh Uyển kháng cự, đi về phía phòng.

Ôn Tĩnh Uyển siết chặt nắm đấm.

***

Tối qua Bạch Du định hỏi Giang Lâm chuyện áo mưa, nhiều áo mưa như vậy, chẳng lẽ anh thật sự không muốn có con ư?

Mặc dù cô không xác định là mình có thể có con ở đời này không nhưng trong lòng cô thật sự muốn sinh một cô con gái, một cô con gái mềm mại, đáng yêu giống như Niệm Niệm.

Nhưng lần trước Giang Lâm nói anh không thích trẻ con, bây giờ mua nhiều áo mưa như vậy, khiến cô cảm thấy mình và anh nên nói chuyện một chút.

Chẳng qua tối qua cô nằm trên giường để chờ anh thì ngủ quên mất, buổi sáng anh đã ra ngoài.

Xem ra chỉ có thể gặp nhau vào buổi tối rồi nói chuyện thôi.

Bạch Du ăn sáng xong, đứng lên định rửa chén thì đã bị Lâm Hướng Tuyết giành mất: "Cậu mau đi làm đi, cậu không cần phải quan tâm tới việc trong nhà, cứ để mình làm."

Bạch Du vẫn cầm chén lại: "Cậu đừng cảm thấy có gánh nặng tâm lý khi ở chỗ của mình, cậu là bạn của mình, không phải người giúp việc mình thuê về. Mình không cần cậu phục vụ cho mình, cậu cứ xem đây như là nhà của cậu."

Lâm Hướng Tuyết nhìn cô, cái mũi chua xót: "Du Du, cậu thật sự là con giun trong bụng mình!"

Quả thực là gánh nặng trong cô ấy rất lớn, ngay từ đầu vẫn còn bình thường nhưng bây giờ ngay cả Bạch Du cũng đã tìm được công việc, trái lại cô ấy vẫn chưa tìm được việc. Cô ấy sợ bị người ta lời ong tiếng xe, thế nên muốn làm nhiều chuyện một chút.

Không ngờ Bạch Du vừa nhìn đã nhận ra ý nghĩ của cô ấy, còn bảo cô ấy xem đây như là nhà của mình.

Bạch Du dở khóc dở cười: "Cảm ơn nhưng mình không muốn làm con giun, cậu cũng đừng sốt ruột, chốc nữa mình sẽ hỏi thăm người trong đơn vị, xem có đơn vị khác cần tuyển người không."

Lâm Hướng Tuyết gật đầu.

Bạch Du rửa chén xong thì ra ngoài.

Ai ngờ vừa ra khỏi đã gặp Ôn Tĩnh Uyển, không giống ngày hôm qua, lần này cô ta còn dắt một chiếc xe đạp.

Thấy xe đạp của cô ta, những người khác hỏi trước: "Vợ Đinh Dược, nhà cô mua xe đạp à?"

Ôn Tĩnh Uyển mỉm cười ngại ngùng: "Đúng vậy, anh Dược nhà tôi thấy tôi phải đi làm xa xôi như vậy mỗi ngày, thế nên đã mua một chiếc xe đạp để tôi chạy đi làm."

"Ôi chao, không ngờ phó đoàn Đinh lại thương vợ mình như thế, đúng là khiến người ta ngưỡng mộ."

"Còn chẳng phải à, dù cho có lớn tuổi chút cũng không quan trọng, quan trọng là biết thương vợ."

"Xe đạp mắc vậy nói mua là mua, trước đó là ai nói phó đoàn Đinh tính cách nóng nảy không thương vợ vậy, không phải là bây giờ đã bị vả mặt rồi à?"

Bạch Du thấy mọi người vây quanh chiếc xe đạp của Ôn Tĩnh Uyển khen lấy khen để, trong lòng không một gợn sóng.

Một người phụ nữ trẻ tuổi ghen ghét Bạch Du nhìn thấy Bạch Du định rời khỏi thì vội nói to lên, cười hỏi bằng giọng điệu đầy ẩn ý: "Đồng chí Bạch, khi nào phó đoàn Giang mới mua xe đạp cho cô vậy? Cô cũng đi bộ đi làm mỗi ngày, chẳng lẽ phó đoàn Giang không cảm thấy đau lòng cho cô à?"

Bạch Du nhìn người phụ nữ đó: "Chồng của tôi không thương tôi, không phải là vì cô à?"

Trái tim của người phụ nữ đó giật thót: “Cô nói bậy bạ gì đó, liên quan đếch gì đến tôi chứ?”

Bạch Du: “Đúng rồi, liên quan gì đến cô, chồng tôi có mua xe đạp cho tôi không, có đau lòng cho tôi không thì có liên quan đếch gì đến cô, sao cô cứ quan tâm quá vậy. Xe chở phân của căn cứ vừa tới, nếu cô rảnh thì có thể tới nếm thử vị mặn nhạt.”

Chương 392: Chương 392

DTV-EBOOK

"Phụt…"

Có vài người nghe cô nói như thế, không nhịn được mà bật cười.

Khuôn mặt người phụ nữ đó đỏ bừng, mất thể diện cúi đầu xuống, lén lút chạy trốn.

Bạch Du cũng lười đánh kẻ sa cơ, đeo túi đeo chéo quân đội tới đơn vị.

Đi được một đoạn thì thấy Ôn Tĩnh Uyển đuổi theo: "Đồng chí Bạch, để tôi chở cô đi làm, lên đây đi."

Bạch Du dừng bước, cô nhìn Ôn Tĩnh Uyển: "Đồng chí Ôn, tôi không biết tại sao cô cứ nhất quyết muốn làm bạn với tôi, nhưng tôi nhớ trước đây tôi từng nói với cô, tốt nhất là nhà nào tự quét tuyết trước cửa nhà nấy. Nếu như cô không nhớ, vậy bây giờ tôi sẽ nói lại lần nữa với cô."

Đôi mắt Ôn Tĩnh Uyển đỏ bừng trong nháy mắt, dáng vẻ sắp chảy nước mắt trông rất thuần khiết đáng yêu, dường như một đóa sen trắng trong mưa gió: "Đồng chí Bạch, tôi không quên lời cô nói, chẳng qua là tôi rất thích cô, cô xinh đẹp, tài giỏi, độc lập, lại đối xử với bạn bè tốt như vậy. Thế nên tôi rất muốn trở thành một trong những người bạn của cô, nhưng tôi không biết là tại sao cô lại không thích tôi tới như vậy. Chẳng lẽ là vì người đàn ông của chúng ta mà phụ nữ chúng ta không thể có được tư tưởng độc lập cho riêng mình, có bạn cho riêng mình ư?"

Lời nói của Ôn Tĩnh Uyển rất đẹp đẽ.

Nếu đổi thành người khác, khi đối diện với dáng vẻ trong sạch đáng yêu của cô ta, một là sẽ cảm thấy áy náy, hai là sẽ bị những lời nói của cô ta làm im lặng.

Nhưng Bạch Du lại rất tỉnh táo: "Tôi nói cho cô nghe, cho dù không có người đàn ông của chúng ta thì tôi cũng không muốn làm bạn với cô. Nếu cô cứ muốn hỏi lý do, vậy tôi chỉ có thể nói cho biết, không vì lý do nào cả, đơn giản là tôi không thích loại người như cô."

Lời nói ra không chừa chút mặt mũi nào cho người ta.

Chẳng qua là Bạch Du không muốn "dây dưa không dứt được" với cô ta, thế nên chỉ có thể nói thật thẳng thắn mà thôi.

Nhìn bóng lưng dần khuất xa của Bạch Du, bàn tay nắm đầu xe đạp của Ôn Tĩnh Siết siết chặt lần nữa, ngay cả gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi lên.

***

Vào đơn vị, Bạch Du gặp được phó chủ nhiệm Hà mà ngày hôm qua mình không gặp được.

Phó chủ nhiệm Hà khoảng bốn mươi lăm bốn mươi sáu tuổi, dáng người tầm trung, có phiền muộn chung của đàn ông ở tuổi này… Đầu trọc, tóc của ông ta rất độc đáo, nói đơn giản là con đường bao quanh

thành phố dẫn đến nông thôn, phần tóc xung quanh khá dài, sau đó được gạt lên, che phần trọc ở giữa.

Nếu như không có gió thì còn được, một khi có gió thổi qua thì tóc sẽ bị thổi ngã trái ngã phải, lộ ra phần trọc ở giữa, cảnh tượng khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Có Trình Phương nhắc trước để cô chuẩn bị tinh thần, cô kéo căng tinh thần, chuẩn bị trạng thái "chiến đấu" xong.

Nào ngờ dáng vẻ của phó chủ nhiệm Hà lại mưa thuận gió hòa, không chỉ không làm khó cô, trái lại còn cười khuyến khích: "Cô là đồng chí Bạch Du phải không, tôi đã xem qua bài thi của cô, trả lời vô cùng xuất sắc, đặc biệt là đề nghị phía sau, rất có tính sáng tạo. Sau khi chủ nhiệm Viên trở về, chúng ta sẽ triển khai một vài kế hoạch và bố trí đầu đề này, trước lúc đó cô có thể nghĩ lại xem là mình có đề nghị hay nào không, người trẻ tuổi, cố gắng lên."

Nếu không phải có những lời kia của Trình Phương, chắc chắn Bạch Du sẽ coi người trước mắt là một vị lãnh đạo tốt.

Cô đè cảm giác ngạc nhiên trong lòng xuống, mỉm cười nói cảm ơn: "Cảm ơn phó chủ nhiệm Hà, tôi sẽ cố gắng."

Phó chủ nhiệm Hà gật đầu, sau đó xoay người sang chỗ khác nói để nói chuyện với Ngụy Quang Tông.

Lúc sau, một cán sự chạy vội tới: "Phó chủ nhiệm Hà, ngày mai công nhân của xưởng đóng hộp sẽ tới

để tham quan và học tập, nhưng báo bảng kỳ này vẫn chưa vẽ xong.”

Chương 393: Chương 393

DTV-EBOOK

Phó chủ nhiệm Hà không tức giận: "Chưa vẽ xong thì đẩy nhanh tốc độ vẽ, vẫn còn thời gian tới ngày mai."

Cán sự gãi đầu một cái: "Nhưng cán sự Lâm phụ trách vẽ báo bảng đã phát sốt từ hôm qua, hôm nay cũng không tới làm việc, trong tay những người khác vẫn còn công việc cần phải làm..."

Phó chủ nhiệm Hà khựng lại, quay người nhìn về phía Bạch Du và Ngụy Quang Tông: "Hai người có ai biết vẽ báo bảng không?"

Ánh mắt Ngụy Quang Tông lấp lóe: "Thật ra là tôi rất muốn giúp nhưng tôi chưa từng làm chuyện này, e rằng sẽ làm không tốt."

Bảng đen tuyên truyền của tòa soạn có tám phần, chắc chắn nếu muốn vẽ xong toàn bộ thì sẽ phải mất cả ngày, vả lại công việc này vừa mệt vừa không có ích lợi. Nói đơn giản là, bạn làm xong cũng sẽ không có ai nhớ tới sự đóng góp của bạn, càng chưa nói tới là làm việc thay cho người ta.

Thật ra Ngụy Quang Tông vẽ bảng đen cực kỳ đẹp, vẽ tranh cũng rất đẹp, chẳng qua là anh ta không muốn làm chuyện tốn sức mà không có kết quả tốt, khó lắm mới được gặp phó chủ nhiệm Hà, anh ta còn có vấn đề khác muốn xin chỉ bảo của đối phương.

Phó chủ nhiệm Hà gật đầu, sau đó nhìn sang Bạch Du.

Bạch Du suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói: “Tôi biết vẽ một chút, chẳng qua là không học qua cơ bản, lúc trước cũng chưa từng làm công việc vẽ báo bảng bao giờ, tôi chỉ sợ mình sẽ làm tòa soạn mất thể diện.”

Phó chủ nhiệm Hà: “Không sao, chỉ cần cô mạnh dạn thì sẽ vẽ xong thôi.”

Thật ra ông ta còn chưa nói, mười công nhân tới từ xưởng đóng hộp thì có năm người bị mù chữ, còn năm người còn lại thì nửa mù chữ. Nói cách khác, cho dù vẽ báo bảng có đẹp thì cũng không có ích, giống như là vứt cho người mù xem, chẳng có chút tác dụng nào.

Nói tới đây rồi, Bạch Du đành gật đầu nhận nhiệm vụ.

Sau khi phó chủ nhiệm Hà và Ngụy Quang Tông rời đi, Trình Phương mới kéo tay cô rồi nhỏ giọng nói: “Công việc này vừa mệt vừa không có ích lợi, tốn công mà không có kết quả, tại sao cậu lại chủ động nhận, tên Ngụy Quang Tông Tông kia thông minh hơn cậu nhiều, vừa tới lượt mình đã từ chối, cậu phải trả lời giống anh ta chứ.”

Bạch Du cười: “Không sao, tôi vừa mới tới, cũng nên làm nhiều việc.”

Trình Phương cảm thấy cô có chút ngốc nhưng chuyện đã được quyết định, nói nhiều cũng vô ích, vả lại cô ấy cũng chuyện khác, cô ấy đưa Bạch Du đến chỗ vẽ báo bảng, giới thiệu vài câu với cô sau đó thì vội rời đi.

Bạch Du nhìn cái bảng đen lớn gồm tám phần, cô chợt hiểu tại sao vừa rồi Trình Phương lại nhìn cô như nhìn kẻ ngốc.

Diện tích của bảng đen còn lớn hơn trong tưởng tượng của cô, để vẽ xong tám phần, e rằng tới lúc tan làm vẫn chưa vẽ xong.

Có điều bây giờ hối hận cũng đã muộn, cô cầm phấn lên bắt đầu suy nghĩ.

Cô cũng nghĩ tới việc phần lớn công nhân của xưởng đóng hộp không có trình độ, không có trình độ là cách nói uyển chuyển, nếu nói thẳng, có lẽ là phần lớn bị mù chữ. Nếu như viết một đống văn chương rậm rạp chằng chịt trên báo bảng, chắc chắn là bọn họ sẽ đọc không hiểu, cũng không có hứng thú để xem.

Bạch Du nghĩ tới đề Liên Hoàn Họa lần trước, cô quyết định dùng bảng báo để thử nghiệm một lần.

Sau khi quyết định, cô cầm phấn lên vẽ thật nhanh.

Câu chuyện cô muốn vẽ thành Liên Hoàn Họa có tên "Tàu chiến anh hùng chiến đấu trên biển Đầu Sơn Môn", nói về trận chiến trên biển Đầu Môn Sơn, đây là câu chuyện chân thật kể về tàu chiến số 414 của Hải quân Hoa Đông trong điều kiện khó khăn địch nhiều ta ít, không sợ kẻ địch mạnh, dùng tàu nhỏ đánh tàu lớn, thuyền đơn đánh chìm thuyền buồm của quân địch.

Trước kia phần lớn báo bảng là văn chương, nội dung của một phần bảng đen đều trên chín mươi lăm phần trăm là chữ, còn chỗ trống thì mới vẽ vài

thứ có liên quan để điểm xuyết, còn Bạch Du thì ngược lại.

Chương 394: Chương 394

DTV-EBOOK

Cô nghiêm túc vẽ báo bảng, chủ yếu là Liên Hoàn Họa.

Mặc dù là vẽ tranh nhưng đó không phải là chuyện dễ dàng, sau khi vẽ xong một cái bảng đen, tay Bạch Du đau nhức tới mức không chịu được.

Bạch Du vẽ từ sáng tới xế chiều thì mới vẽ xong một cái bảng đen gồm tám phần, đồng thời một câu chuyện cũng kể xong.

Nơi vẽ báo bảng khá vắng, trong khoảng thời gian này không có ai tới tìm cô, do đó cũng không có ai biết cô vẽ báo bảng thế nào.

Cô còn cất số phấn dư lại rất kỹ, xoa bóp cánh tay đau nhức không thôi, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Ánh nắng chiều trải khắp bầu trời, nhuộm đỏ toàn bộ chân trời, chim bay về muộn xếp thành một hàng trên không trung, vỗ cánh bay về nhà.

Khi cô chuẩn bị thu dọn đồ đạc, sau đó về nhà thì thấy một dáng người khoác ánh nắng chiều đi về phía cô.

Khi anh tới gần, Bạch Du mới có thể nhìn rõ.

Là Giang Lâm.

“Tại sao anh lại tới đây?”

Giang Lâm bước tới, vén mái tóc rối bời của cô ra sau tai: “Hôm nay anh tan làm sớm nên tới đón em.”

Bạch Du cười nói: “Đúng lúc em vừa làm xong công việc, chúng ta về thôi, không, khoan đã, anh thấy em vẽ thế nào?”

Giang Lâm nhìn về phía cô chỉ, đáy mắt lóe lên vẻ khen ngợi: “Vẽ rất đẹp.”

Nụ cười trên khuôn mặt của Bạch Du lại càng rạng rỡ: “Em cũng cảm thấy em vẽ rất đẹp.”

Nói xong câu buồn nôn như vậy, cô không nhịn được mà bật cười trước tiên.

Ánh nắng chiều chiếu vào người cô, đôi mắt của cô sạch sẽ trong trẻo, lóe lên ánh sáng còn sáng hơn cả ngôi sao trên bầu trời.

Bạch Du có chút ngại khi bị anh nhìn, cô giả vờ xoay người thu dọn đồ đạc.

Sau khi bọn cô ra khỏi tòa soạn, sắc trời đã tối.

Mệt mỏi như vậy, Bạch Du không muốn về nhà làm cơm tối, vả lại bận rộn suốt cả ngày, cô đã đói đến mức da bụng dính da lưng.

Thế nên hai người thương lượng với nhau một chút, sau đó đến nhà hàng Quốc Doanh ở gần đó.

Nhà hàng Quốc Doanh làm món cá diếc chiên giòn rất ngon, thơm ngào ngạt, đầy đủ mùi vị thơm ngon, bọn cô còn gọi một món thịt ba chỉ xào ngồng tỏi, Bạch Du phải ăn tròn hai chén cơm thì mới cảm thấy cái bụng đói được lấp đầy.

Sau khi ăn xong, hai người đi từ từ về nhà dưới ánh trăng.

Khi về tới nhà, Lâm Hướng Tuyết không có ở nhà, cô ấy để lại một tờ giấy, nói tối nay mình sẽ qua chỗ Tôn Tường Vy để ngủ.

Bạch Du không nghĩ nhiều, sau khi tắm rửa xong thì trèo lên giường.

Mặc dù đã tắm nước nóng nhưng đôi tay của cô vẫn đau nhức tới mức không chịu được.

Cô định tìm rượu thuốc để bôi, tránh việc ngày mai không thể nhấc tay lên được, nào ngờ khi cô vừa quay đầu lại thì đã đối diện với đôi mắt sâu thẳm như mực của Giang Lâm.

Trong tay anh cầm một chai rượu thuốc, giọng nói trầm thấp: "Để anh dùng rượu thuốc bôi cánh tay cho em."

Bạch Du không ngờ anh lại chu đáo như vậy, không khỏi cười nói: "Anh thật sự là con giun trong bụng em."

Giang Lâm rũ mắt xuống, giấu ý cười ở khóe miệng, đổ rượu thuốc ra bôi lên trên cánh tay của cô, sau khi xoa nóng tay mình thì xoa bóp cho cô.

"Ư..."

Hai cánh tay vừa đau nhức vừa thoải mái, khiến cô không nhịn được mà rên lên một tiếng.

Bầu không khó xoa bóp chợt thay đổi.

Chờ tới khi Bạch Du mở to mắt ra, lúc này cô mới nhận ra tay của anh đang đặt ở hai nơi mềm mại.

Một tiếng “Bùm” vang lên, m.á.u trên người cô lao nhanh lên đầu, cả người giống như quả anh đào chín muồi, đỏ tươi, non nớt, ướt át, cực kỳ mê người.

Giang Lâm ở trên người cô, giọng nói khàn trầm thấp, đôi mắt nhìn chòng chọc vào cô: “Được chứ?”

Dưới ánh đèn, đôi gò má của cô đỏ như son phấn, ánh nước lan tràn nơi đáy mắt, cô cắn môi, nửa ngày sau mới nhỏ giọng đáp: “Ừ.”

Yết hầu của Giang Lâm nhấp nhô, cúi đầu hôn lên đôi môi của cô, sau đó bắt đầu đánh chiếm thành trì một cách mạnh mẽ.

Chương 395: Chương 395

DTV-EBOOK

Không biết đèn trong phòng đã tắt từ lúc nào.

Chỉ có ánh trăng chiếu vào ô cửa sổ, bóng người trên đất đè lên nhau.

Ban đầu có chút khó khăn, thứ kia của anh rất lớn, không phải người bình thường có thể chấp nhận được.

Đôi gò má của cô ửng đỏ, nhìn chằm chằm đôi mắt của anh, giống như con hồ ly nhỏ đang quyến rũ người ta.

Ban đầu Giang Lâm không nỡ tổn thương cô nhưng khi đối diện với ánh mắt của cô, yết hầu run lên, cuối cùng đưa ra quyết tâm.

Đau đớn ập tới, Bạch Du cắn nát môi anh, đáy mắt lóe lên vẻ ấm ức, trông rất đáng thương.

Giang Lâm thuận thế rút lui một chút, đôi môi áp xuống, hôn lên trên đôi mắt ướt đẫm của cô.

Anh nhịn tới mức trán rịn mồ hôi nhưng vẫn không dám toàn bộ sức lực.

Sau khi cô cảm thấy vừa lòng dễ chịu thì anh mới dám đánh chiếm thành trì lần nữa, mạnh mẽ và dữ tợn như một con sói.

Sau khi mây đen biến mất thì mọi chuyện mới dừng lại.

Bạch Du nằm trên giường, cơ thể mềm thành vũng nước, chân chính cảm nhận thế nào là eo!

Nhức! Lưng! Đau!

Nhưng cô đã quá buồn ngủ, trong lúc ngẩn ngơ, cô cảm thấy Giang Lâm múc nước rửa sạch cơ thể cho cô.

Chẳng qua là cô đã mệt tới mức không nhúc nhích nổi đầu ngón tay.

Ánh trăng mờ chiếu vào, trên khuôn mặt trắng nõn của Bạch Du vẫn còn sót lại một vệt đỏ bừng, bờ môi sưng đỏ khiến người ta thương yêu.

Giang Lâm nằm xuống bên cạnh cô, ôm lấy vòng eo thon dùng một tay có thể ôm trọn, khiến đây đó chặt chẽ không có kẽ hở.

Không biết mơ thấy gì, ấn đường của cô nhíu lại.

Giang Lâm giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ấn đường của cô.

Nơi trống rỗng từ nhỏ tới lớn, vào ngay giờ phút này, đã bị người trước mặt lấp đầy.

Hôm sau, Giang Lâm đã không còn ở bên cạnh.

Bạch Du mở to mắt, muốn đứng dậy theo bản năng, một giây sau cô đã bị cảm giác đau nhức khắp cả người dạy cách làm người.

Cả người như bị xe cán qua, đôi chân vừa nhức mỏi vừa mềm nhũn, eo cũng nhức tới mức không chịu được.

Bạch Du nhớ tới chuyện tối qua hai người đưa đẩy chặt chẽ không kẽ hở thế nào, khuôn mặt bắt đầu nóng lên lần nữa, cả cả mang tai cũng đỏ bừng.

Cô cảm thấy bữa trước mình nói chuyện với Tôn Tường Vy, dùng "Đau lưng" để miêu tả Giang Lâm, cô cảm thấy mình đã đánh giá thấp năng lực của anh.

Cô cảm thấy, nếu muốn dùng một câu để miêu tả Giang Lâm giỏi tới cỡ nào, vậy sẽ là…

Em trai to lớn tràn đầy sức sống.

Giang Khải nằm trên giường bệnh, tâm trạng nhồi nhét cảm giác thất bại và lửa giận rừng rực đen tối sền sệt.

Anh ta không biết là tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này.

Rõ ràng anh ta là con trai được trời chọn, anh ta đã sáng tạo ra thế giới này, anh ta là nhân vật chính của thế giới này, bây giờ không chỉ bị vứt tới Tây Bắc mà còn bị con ngỗng ngu ngốc làm vỡ chỗ đó.

Không nghĩ còn đỡ, vừa nghĩ đã cảm thấy chỗ đó truyền tới cảm giác đau đớn, anh ta đau tới mức ngũ quan méo mó.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng bệnh bỗng truyền tới tiếng nói chuyện ở phòng bệnh bên cạnh: "Hủy Hủy, lát nữa cháu tới căn tin trong bệnh viện mua cơm…"

TBC

Giang Khải không nghe rõ câu nói tiếp theo cũng không có lòng dạ để nghe, tâm trí của anh ta đã bị từ "Hủy Hủy" chiếm lấy.

Tần Tâm Hủy!

Cái tên mà anh ta không quan tâm tới từ lâu chợt xâm nhập vào đầu của anh ta, anh ta nhớ tới chuyện của hai người ở ngôi miếu đổ nát, đôi mắt bừng sáng trong thoáng chốc.

Chẳng bao lâu sau, anh ta nhờ một người đỡ mình đi gọi điện thoại.

Ngay lúc điện thoại được kết nối, anh ta lập tức nói: “Mẹ, Tần Tâm Hủy đang ở đâu? Cô ta là chị họ của Bạch Du, bây giờ cô ta đang ở đâu?”

Lâu Tú Anh bị những câu hỏi của anh ta làm sửng sốt, vừa mới sáng sớm đã gọi điện tới hỏi thăm con đàn bà xui xẻo đó, rốt cuộc là muốn làm chuyện xấu xa gì nữa đây: “Sao mẹ biết cô ta ở đâu được chứ? Không phải trước đó cô ta đã bị cục công an bắt mất rồi ư, sau này mẹ cũng không nghe ngóng nữa.”

Chương 396: Chương 396

DTV-EBOOK

Ai mà ngờ con đàn bà Tần Chính Nhân kia đã lừa tất cả mọi người sinh con gái riêng, còn đưa con gái riêng của mình tới bên cạnh để chăm sóc, quả thật là gan to bằng trời.

Nhưng đây là chuyện của nhà họ Bạch, không liên quan tới bà ta nhưng bà ta nghĩ mãi cũng không rõ, dù đã vậy, Giang Lâm vẫn khăng khăng muốn cưới Bạch Du, còn che chở cho cô ở khắp nơi.

Nghĩ tới chuyện sau này dòng ba không thuận lợi trong mọi mặt, đầu của Lâu Tú Anh lại bắt đầu đau.

Giang Khải nói: "Mẹ, mẹ nhất định phải giúp con tìm được Tần Tâm Hủy, nếu cô ta còn chưa được ra khỏi ngục giam thì mẹ phải nghĩ cách để đưa cô ta ra ngoài."

Giọng điệu Lâu Tú Anh không kiên nhẫn: "Tổ tông của mẹ à, rốt cuộc là con muốn làm gì? Một đứa con gái riêng có liên quan tới vụ án mạng, con còn cảm thấy mình chưa đủ phiền phức à?"

Sau khi xảy ra chuyện ngỗng mổ "cậu em", Lâu Tú Anh đã không đối xử bằng lòng mẹ thương con với Giang Khải nữa.

Dưới cái nhìn của bà ta, Giang Khải quá ngu, vì một miếng ăn mà biến bản thân thành ra thế này.

Dù anh ta có về thủ đô thì ông Giang cũng sẽ không giới thiệu cho anh ta bất cứ mối nào, vả lại anh ta cũng không thể s.i.n.h d.ụ.c được nữa!

Nói cách khác, quân cờ Giang Khải này coi như bỏ!

Tâm trí của Giang Khải đặt trên Tần Tâm Hủy nên không nghe ra giọng điệu của bà ta: "Mẹ, có thể Tần Tâm Hủy đã mang thai con của con!"

Nếu như Tần Tâm Hủy thật sự mang thai con của anh ta, vậy đứa bé đó sẽ là đứa con duy nhất của anh ta ở đời này.

Thế nên, dù Tần Tâm Hủy có g.i.ế.c người thì anh ta cũng phải đưa người ra!

Lâu Tú Anh sửng sốt, lông mày nhíu lại, sau đó mới nói: "Được, mẹ đã biết rồi, mẹ sẽ cho người hỏi thăm giúp con."

***

Bạch Du đi xuống lầu.

Đời trước cô thường xuyên nghe Giang Hựu Hàm khoe khoang rằng người đàn ông của mình giỏi tới cỡ nào, lần nào cũng khiến cô ta đau lưng, lúc ấy cô không thể tưởng tượng được, bởi vì cô và Giang Khải chưa từng trải nghiệm như thế bao giờ, bây giờ xem ra là do Giang Khải quá vô dụng.

Vào phòng bếp, trên bàn ăn nhỏ đặt một quả trứng gà và một cái bánh bao, sữa đậu nành ấm nóng được để trong một cái chén to.

Cô đi tới trước bếp lò, định nấu nước để tắm rồi đi làm, nào ngờ vừa mở ra, chỉ thấy trong nồi đựng đầy nước nóng.

Cô run lên, trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua.

Đời trước Giang Khải chưa bao giờ giúp cô rửa sạch cơ thể, cô có bệnh sạch sẽ, không tắm thì không ngủ được, phải dậy nấu nước nóng cho mình. Có lần cô không cẩn thận đánh thức Lâu Tú Anh, lúc đó cô bị dạy dỗ một trận, sau khi Giang Khải biết thì không đứng về phía cô, trái lại còn mắng cô già mồm.

Cô rất may mắn khi chọn Giang Lâm ở đời này.

Cô lấy thùng gỗ, múc nước nóng rồi xách vào nhà vệ sinh để tắm rửa.

Thật ra tối qua Giang Lâm đã rất kiềm chế, cố ý thu sức lực lại, nhưng khi nước đụng vào nơi đó, cô vẫn phát ra một tiếng "A" nhẹ.

Cô nhìn thì nhận ra chỗ đó đã bị xoa sưng đỏ, khó trách vừa rồi lại đau âm ỷ.

Không biết nghĩ tới chuyện gì, khuôn mặt cô đỏ lên, thầm mắng một câu: "Sói không biết no."

Sau khi tắm xong, cơ thể rất sạch sẽ thoải mái, cô mặc quần áo xong rồi bước ra ngoài thì thấy Lâm Hướng Tuyết đã trở về.

Lâm Hướng Tuyết vừa nhìn đã thấy cô có chỗ không đúng: "Du Du, sao cậu lại bị trật eo vậy, đi đường cũng lạ nữa?"

Bạch Du đối diện với ánh mắt quan tâm của cô ấy, biểu cảm có chút mất tự nhiên: "Mình không sao, đúng rồi, sao bỗng nhiên tối qua cậu lại chạy tới chỗ của Tường Vy vậy?"

Lâm Hướng Tuyết ngại ngùng gãi mặt: “Tường Vy nói bác cả của cô ấy giới thiệu người yêu cho mình, người đó tới vào tối qua nên mình đã qua nhà của Tường Vy để gặp mặt anh ta một lần.”

Chương 397: Chương 397

DTV-EBOOK

Bạch Du phấn khích ngay lập tức: "Đối phương là người thế nào? Có triển vọng phát triển không?"

Lâm Hướng Tuyết lắc đầu: "Người đó rất tốt nhưng mình cảm thấy không hợp, anh ta nói anh ta là con một trong gia đình, sau khi cưới nhất định phải sinh con trai. Mình hỏi anh ta nếu sinh suốt bốn tới năm năm mà vẫn không sinh được con trai, chẳng lẽ phải tiếp tục sinh nữa ư, cậu biết anh ta trả lời thế nào không?"

Bạch Du: "Trả lời thế nào?"

Lâm Hướng Tuyết không kiềm được mà chửi bậy: "Anh ta nói nhất định phải sinh tiếp, nếu không có con trai thì nhà họ Tào của anh ta sẽ không có con nối dõi, mình nghĩ nhà của anh ta cũng không có ngai vàng để thừa kế, tại sao cứ phải sinh con trai?"

Bạch Du an ủi cô ấy: "Quên đi, người này không hợp, khi về mình sẽ nhờ anh Giang Lâm chú ý xem có người hợp với cậu không?"

Lâm Hướng Tuyết đỏ mặt gật đầu.

Sau khi Bạch Du ra ngoài, ban đầu Lâm Hướng Tuyết định ngủ bù, lối ngủ của Tôn Tường Vy quá chênh lệch với Bạch Du, suốt một buổi tối cứ quấn chân lên cổ cô ấy, nói đơn giản là không thể chịu được.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng đập cửa, cô ấy bước tới mở cửa ra thì thấy Ôn Tĩnh Uyển cầm

một dĩa bánh ngọt đứng bên ngoài.

Thấy cô ấy, Ôn Tĩnh Uyển nghịch ngợm thè lưỡi ra: "Nếu là em mở cửa thì tốt quá, chị còn lo là đồng chí Bạch, chị nói lời này em đừng hiểu lầm nhé, hôm qua chị thấy đồng chí Bạch đi bộ đi làm. Chị nghĩ chị và cô ấy đi cùng một đường nên muốn chở cô ấy đi làm, không biết có phải là chị nói câu nào đụng chạm tới đồng chí Bạch không, cô ấy bảo sau này chị đừng nói chuyện với cô ấy nữa, thế nên khi chị tới gõ cửa, chị rất lo người mở cửa là cô ấy. Bánh ngọt này là do người thân của chị làm, là bánh ngọt truyền thống ở Tô Châu của chị, tên là bánh đa cua vàng, em nếm thử mùi vị đi."

Nói xong cô ta đã nhét bánh ngọt vào trong tay Lâm Hướng Tuyết.

Trong lòng Lâm Hướng Tuyết có cảm giác khó chịu khó tả, nhưng khi nhìn thấy nét mặt niềm nở và chu đáo của cô ta, cô ấy không thể làm gì khác hơn là nói: "Cảm ơn chị, chị Tĩnh Uyển."

Dường như Ôn Tĩnh Uyển không nhìn ra sự xa cách của cô ấy, trái lại còn nắm tay cô ấy và nói: "Đúng rồi, em đang tìm công việc phải không? Nếu như vẫn chưa tìm được thì đúng lúc ở chỗ chị có một công việc có thể giới thiệu cho em."

Đôi mắt Lâm Hướng Tuyết bừng sáng ngay lập tức: "Công việc gì thế?"

Ôn Tĩnh Uyển nói tiếp: "Em có thể mời chị vào trong ngồi không? Mỗi lần chị thấy dáng vẻ vui vẻ

khi chơi đùa của các em trong sân, chị cảm thấy rất ngưỡng mộ."

Lâm Hướng Tuyết có chuyện nhờ người ta, đương nhiên là không tiện từ chối.

Hai người vào đình nghỉ chân, Ôn Tĩnh Uyển đánh giá sân, khen không dứt miệng với sân nhỏ đã được cải tạo.

Lâm Hướng Tuyết ăn thử một miếng bánh đa cua vàng, lông mày nhíu lại.

Khi còn bé cô ấy đã ăn thử bánh đa cua vàng, cô ấy nhớ rất kỹ là vỏ của bánh đa cua vàng được làm từ bột đậu đỏ và hạ mè nhưng bánh đa cua vàng của Ôn Tĩnh Uyển mang tới thì vỏ lại làm bằng bột đậu xanh. Mặc dù mùi vị không tệ nhưng dùng bột đậu xanh để làm vỏ bánh đa cua vàng, cảm giác cứ là lạ.

Không chờ cô ấy lên tiếng thì Ôn Tĩnh Uyển đã nói: "Chị có chút khát nước, em có thể rót cho chị một cốc nước không?"

Lâm Hướng Tuyết vội gật đầu, ngại ngùng nói: "Chị chờ một chút, em đi rót nước cho chị ngay."

Nói xong cô ấy đứng lên đi vào phòng bếp để rót nước, nhưng khi cô ấy bưng nước ra thì không thấy Ôn Tĩnh Uyển đâu cả.

Ngay lúc cô ấy chuẩn bị đi kiếm, chỗ cầu thang chợt truyền tới tiếng sủa của Bánh Khoai Tây, sau đó thì thấy Ôn Tĩnh Uyển cầm một cây chổi chạy từ trong nhà ra thật nhanh.

Chương 398: Chương 398

DTV-EBOOK

Lâm Hướng Tuyết cảm thấy kỳ lạ nói: “Chị Tĩnh Uyển, sao chị lại chạy vào trong nhà?”

Vẻ mặt Ôn Tĩnh Uyển vẫn còn sợ hãi nói: “Vừa rồi chị thấy một con chuột chạy vào trong nhà nên chị đã cầm chổi đuổi theo, muốn đuổi con chuột ra ngoài nhưng đã bị Bánh Khoai Tây dọa chạy mất.”

Suy nghĩ của Lâm Hướng Tuyết bị kéo sang chỗ khác: “Con chuột? Em sợ chuột nhất, chốc nữa sau khi Du Du về em phải nói với cậu ấy mới được.”

Ôn Tĩnh Uyển mỉm cười, đặt cây chổi sang một bên: “Đúng rồi, chúng ta nói về công việc đi, thật ra bây giờ trong đơn vị của chị đang tuyển người…”

TBC

Lâm Hướng Tuyết: “Nhưng em không biết làm phát thanh.”

Ôn Tĩnh Uyển: “Em nói chuyện to rõ, giọng nói lại rất hay, là một hạt giống tốt của nghề phát thanh. Nếu em có ý muốn vào đơn vị của tụi chị, vậy sau này khi em gia nhập, chị có thể chỉ dạy cho em nhưng tạm thời không thể chuyển lên chính thức khi gia nhập vào ngay lúc này, phải chờ tới khi em nhận được giấy chứng nhận phát thanh và kiểm tra đánh giá xong thì mới có thể chuyển lên chính thức.”

Lâm Hướng Tuyết suy nghĩ: “Em có thể suy xét kỹ rồi mới cho chị một câu trả lời chắc chắn không?”

Lâm Hướng Tuyết: “Đương nhiên là được nhưng em phải nhanh lên, nói cho cùng có rất nhiều người dòm ngó vị trí này, thôi, không nói chuyện với em nữa, chị phải đi làm rồi.”

Lâm Hướng Tuyết tiễn cô ta ra ngoài.

***

Bạch Du đi tới đơn vị, chuyện đầu tiên phải làm là đi xem báo bảng mình vẽ xong vào tối qua.

May là không có ai lén lút xóa báo bảng, cũng không xảy ra chuyện cố ý xóa nội dung.

Bạch Du cầm phấn lên, sửa lại những chỗ vẽ khá vội vào ngày hôm qua, sau đó tô ngôi sao năm cánh cho đỏ hơn. Mặc dù chỉ vẽ cho công nhân xem nhưng cô cảm thấy đây là tác phẩm đầu tiên của mình, cô muốn làm thật tốt bằng tất cả khả năng.

Sau khi xác định không có vấn để, cô lau bụi phấn trên tay rồi trở về phòng làm việc.

Ai ngờ vừa vào phòng làm việc, cô đã thấy Ngụy Quang Tông nhìn mình bằng ánh mắt vừa thèm muốn vừa ghen tị, anh ta còn nói bằng điệu chua lòm: “Đồng chí Bạch, cô may mắn thật đấy.”

Bạch Du: “?”

Chẳng mấy chốc Trình Phương đã giải đáp nghi ngờ của cô: “Chốc nữa thư ký Chương sẽ tới đây, còn nói muốn đi xem báo bảng cùng công nhân ở xưởng đóng hộp, vậy là thư ký Chương có thể nhìn thấy báo bảng mà cậu đã vẽ.”

“Thì ra là thế, vậy tôi có cần chuẩn bị gì không?”

Bạch Du giật mình, thảo nào vị Quang Tông Diệu Tổ kia lại nói chuyện bằng giọng điệu kỳ lạ, cứ như một vò dấm, chua vô cùng.

Trình Phương lắc đầu: "Không cần nhưng chốc nữa khi công nhân tới đây, cậu phải giải thích cho bọn họ nghe, suy cho cùng có rất nhiều người trong bọn họ không biết chữ."

Bạch Du gật đầu: "Được, tôi đã hiểu rồi."

Có điều cô cảm thấy cơ hội ra sân của mình không nhiều, bởi những người không biết chữ cũng có thể hiểu được Liên Hoàn Họa mà cô đã vẽ.

Trình Phương bận việc khác, Bạch Du tạm thời quay về vị trí làm việc của mình.

Cô vừa ngồi xuống thì thấy Ngụy Quang Tông đi về phía mình.

Bạch Du giả vờ không thấy.

Ngụy Quang Tông đứng phía trước vị trí của cô, gạt sợi tóc phía dưới: "Đồng chí Bạch, tôi muốn thương lượng với cô một chuyện."

Bạch Du: "Tôi không đồng ý."

"..." Ngụy Quang Tông nghẹn lại: "Cô còn chưa nghe chuyện tôi định nói, sao cô lại vội từ chối như vậy?"

Bạch Du: "Nếu anh muốn thương lượng với tôi, vậy đồng nghĩa với việc anh phải có sự đồng ý của tôi, cho dù anh có muốn nói gì thì tôi cũng không đồng ý."

Ngụy Quang Tông tức giận tới mức cả người run rẩy: "Đồng chí Bạch, sau này chúng ta là đồng nghiệp

chung một tòa soạn, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm, việc làm vừa rồi của cô rất ích kỷ!”

Bạch Du nhún vai: “Vậy anh nói đi.”

Ngụy Quang Tông nhìn dáng vẻ khinh thường của cô đối với mình, anh ta tức giận vô cùng nhưng nghĩ tới mục đích tiếp theo, chỉ đành nhẫn nhịn nói: “Tôi mong có thể gánh vác một phần giúp đồng chí Bạch bằng cách giải thích chuyện báo bảng cho công nhân vào chốc nữa, hôm qua cô đã vẽ suốt cả ngày nên chắc là rất mệt, do đó chuyện tiếp theo cứ giao cho tôi.”

Chương 399: Chương 399

DTV-EBOOK

Suýt chút nữa là Bạch Du đã tức đến bật cười trước sự vô sỉ của anh ta: "Đồng chí Ngụy Diệu Tổ, anh đang nghĩ cái đếch gì vậy? Ban ngày ban mặt mà anh mơ mộng viển vông để làm gì?"

Thật ra cô chả quan tâm có thể đứng đầu tòa soạn không, đối với cô mà nói thì đây chỉ là một công việc chuyển giao tạm thời, mục tiêu của cô là thi vào đại học.

Nếu như hôm qua Ngụy Quang Tông không trốn tránh khó nhọc mà hoàn thành công việc vẽ báo bảng với cô, vậy có thể là cô sẽ đồng ý với lời đề xuất bây giờ của anh ta.

Nhưng anh ta không làm gì cả, chỉ ngồi chờ tới lúc gặt quả, dựa vào đâu chứ?

Chỉ dựa vào da mặt dày của anh ta?

Ngụy Quang Tông nghe vậy, tức giận tới mức cả người run rẩy: "Đầu tiên, tên tôi không phải là Ngụy Diệu Tổ, tên tôi là Ngụy Quang Tông, tiếp theo, cô là một người phụ nữ, sao lại nói chuyện thô tục như vậy?"

Bạch Du: "Anh là một người đàn ông mà có thể nói chuyện không biết nhục, tại sao tôi không được nói chuyện thô tục? Hôm qua một mình tôi vẽ báo tường từ sáng cho tới tận lúc mọi người tan làm mà tôi vẫn còn vẽ, không thấy anh tới giúp một tay. Bây giờ mới có chỗ lợi thì anh vội vội vã vã chạy tới chiếm lợi, còn

không biết nhục mà to tiếng nói gánh vác một phần giúp tôi, sao anh lại mơ đẹp quá vậy? Chỗ lợi để một mình anh chiếm, anh không muốn bị gọi là Ngụy Diệu Tổ cũng được, vậy phải gọi anh là Ngụy Mỹ Mỹ, mơ đẹp quá."

Ngụy Quang Tông tức giận tới mức sắc mặt lúc trắng lúc đỏ: "..."

Tên anh ta không phải là Ngụy Diệu Tổ, tên anh ta là Ngụy Quang Tông!

Ngụy Diệu Tổ là cha của anh ta!

Còn Ngụy Mỹ Mỹ là cái đếch gì, một người đàn ông trưởng thành như anh ta mà gọi là Mỹ Mỹ?

Trình Phương đứng ở cửa vào cười tới mức cả người run rẩy, suýt chút nữa là đã cười ra nước mắt.

Cô ấy không ngờ đồng chí Bạch không chỉ xinh đẹp mà còn cà khịa người ta hay tới như vậy.

Thật ra từ hôm qua cô ấy đã nhận ra, người tên Ngụy Diệu Tổ... Không đúng... Người tên Ngụy Quang Tông này rất không biết nhục, làm việc chọn nhẹ sợ nặng, chỉ muốn lấy lòng lãnh đạo, còn nhìn chòng chọc vào bộ n.g.ự.c của cô ấy, quả thật là mắc ói gần chết!

Bây giờ khi thấy Bạch Du cà khịa tới mức anh ta ngậm miệng không trả lời được, cô ấy cảm thấy rất sung sướng.

Công nhân của xưởng đóng hộp tới đây vào lúc mười giờ, có cả thư ký Chương.

Mọi người đi về phía báo bảng, trong đó có phó chủ nhiệm Hà.

Thật ra công nhân của xưởng đóng hộp không trông mong hoạt động báo bảng.

Lần trước tới tham gia, bọn họ không biết được mấy chữ, nhìn báo bảng rậm rạp chằng chịt chữ giống như đang nhìn văn chương chữ viết khó hiểu, không có chút thú vị nào cả.

"Ôi, lại phải tới xem văn chương chữ viết khó hiểu nữa rồi, cứ cách một tháng tới đây một lần, đúng là nhàm chán."

"Còn phải nói, những chữ đó biết chúng ta nhưng chúng ta không biết bọn chúng, tháng nào cũng là mấy thứ đó, nhàm chán, cực kỳ nhàm chán."

"Tôi cũng cảm thấy nhàm chán nhưng không thể không đi được, chỉ đành coi như là đi nghe kịch."

"Nghe kịch còn thú vị hơn chuyện này..."

Các công nhân nhỏ giọng oán trách nhưng không có ai dám lên tiếng kháng nghị, đứng xếp hàng tới khu báo bảng.

Khi đám người nhìn thấy thì ngơ ra.

Chỉ thấy bảng đen gồm tám phần được vẽ lên rất nhiều tranh, có một số vô cùng sống động, biểu cảm của nhân vật rất chân thực, ngay cả cái tàu cũng được vẽ sống động như thật. Cho dù không biết câu chuyện bên trong nhưng mọi người vẫn cảm thấy rất ngạc nhiên, ngay sau đó đã bị thu hút.

Có vài người biết chữ đã không thể chờ để được đọc, thậm chí còn xúc động và nín thở khi nhìn thấy

cảnh tàu chiến số 414 của Hải quân Hoa Đông không sợ kẻ địch mạnh, lấy một chiếc thuyền nhỏ đánh chìm tàu chiến to lớn của kẻ địch, không nhịn được mà vỗ tay.

Chương 400: Chương 400

DTV-EBOOK

Còn có người chảy nước mắt vui mừng khi thấy tranh: "Vẽ đẹp lắm! Trước đây tôi chỉ nghe kể về câu chuyện của trận chiến trên biển Đầu Môn Sơn nhưng người kể rất qua loa. Bây giờ khi thấy tranh, tôi mới biết Hải quân Hoa Đông lúc bấy giờ khó khăn tới cỡ nào, vừa rồi khi thấy tranh tôi không dám thở luôn đấy."

"Tôi cũng vậy! Hải quân Hoa Đông thật sự rất giỏi, dù trong điều kiện khó khăn vẫn có thể chiến thắng kẻ địch làm m.á.u nóng của tôi sục sôi!"

"Tôi cũng vậy!"

"Tuy rằng tôi không biết chữ phía trên nhưng tôi có thể hiểu được bức tranh này, dù vậy các anh cũng nên nói tôi nghe, phía trên viết gì vậy, các anh mau nói đi."

Suýt chút nữa là quản đốc Lâm đã ngạc nhiên tới mức rơi cằm xuống đất khi thấy cảnh này.

Từ khi nào mà đám người này lại thích báo bảng vậy?

Lần này khi bảo bọn họ tới đây, bọn họ còn ra sức từ chối, nói rằng dù có tới thì cũng không thể đọc hiểu được, vả lại nội dung lần nào cũng giống y như nhau, không có chút thú vị nào cả.

Cho tới tận bây giờ tòa soạn vẫn chưa đưa ra một lời giải thích nào, bọn họ đã đọc rồi, còn chủ động muốn học những chữ phía trên, nếu không phải tận

mắt ông ấy nhìn thấy thì ông ấy cũng không dám tin.

Ông ấy nhìn về phía báo bảng theo tầm mắt của mọi người, ngay sau đó ông ấy đã biết là tại sao mọi người lại kích động như vậy.

Quả thực là vẽ rất đẹp!

Bảng đen tám phần kể về một câu chuyện, bức tranh sống động như thật, tình tiết câu chuyện hấp dẫn làm người ta xem say sưa.

Hơn nữa, đúng với lời của vài công nhân đã nói, dù không biết chữ thì xem tranh thôi cũng đã hiểu, bảng đen tám phần không rậm rạp chằng chịt chữ, nội dung không khác nhau mấy như trước kia, đừng nói là công nhân, ngay cả ông ấy cũng cảm thấy nhàm chán.

"Báo bảng kỳ này là ai vẽ?"

Thư ký Chương chợt nói.

Hiện trường im lặng trở lại.

Bạch Du bước ra từ sau đám người, cô khẽ khom người cúi chào: "Xin chào, báo bảng là do tôi vẽ."

Đôi mắt thư ký Chương phát sáng, sau khi đáng giá Bạch Du thì quay đầu lại hỏi phó chủ nhiệm Hà: "Đồng chí này rất lạ mắt, vừa tuyển vào ư?"

Phó chủ nhiệm Hà cười nói: "Đúng là vừa tuyển vào, vẫn là ngài biết bắt nhịp."

Thư ký Chương run lên, chẳng mấy chốc đã kịp phản ứng: “Chẳng lẽ cô là đồng chí Bạch dùng Liên Hoàn Họa để xóa nạn mù chữ?”

Bạch Du gật đầu: “Đúng vậy, thư ký Chương gọi tôi là Bạch Du được rồi.”

Thư ký Chương rất khen ngợi thái độ không kiêu ngạo không tự ti của cô, khẽ gật đầu rồi quay đầu nhìn về phía bảng đen: “Cô vẽ tranh rất đẹp, ý tưởng dùng Liên Hoàn Họa để thay thế nội dung xóa nạn mù chữ cũng rất tốt!”

Bạch Du: “Cảm ơn thư ký Chương đã tán thành, tôi rất vui khi được tham gia vào ngôi nhà lớn của tòa soạn, cũng vui vì được tham gia vào công việc vẽ báo bảng, chắc chắn sau này tôi sẽ cố gắng hơn nữa, cố gắng vì tòa soạn, vì góp một viên gạch cho đất nước!”

Boss lớn ở ngay trước mặt, Bạch Du không ngốc, phải tranh thủ thời gian để kiếm thiện cảm.

Mặc dù cô không có ý định làm lâu dài ở tòa soạn, có thể làm lãnh đạo nhớ rõ tới mình thì cũng đồng nghĩa với việc con đường sau này của mình sẽ dễ đi, cho dù có người muốn làm khó cô cũng phải kiêng dè và cân nhắc kỹ lưỡng.

Hơn nữa, bây giờ cô vẫn chưa xác định công việc của mình, nếu sau khi kiếm thiện cảm có thể tạo cho cô một vị trí công tác tốt, vậy sẽ rất thuận lợi.

Bạch Du tính toán trong lòng nhưng lại không lộ ra mặt.

“Nói hay lắm! Hậu sinh khả úy, đất nước có người trẻ tuổi như cô thì lo gì không lớn mạnh?”

Có thể thấy là thư ký Chương rất vui.

Ngụy Quang Tông đứng đằng sau đám người, ghen ghét tới mức khuôn mặt sắp biến dạng.

Nếu biết hôm nay thư ký Chương sẽ tới thì hôm qua anh ta đã giành công việc rồi, bây giờ để con Bạch Du kia được lợi.

Chương 401: Chương 401

DTV-EBOOK

Anh ta cảm thấy mình không thua Bạch Du, anh cảm thấy nếu đổi thành mình làm, chắc chắn có thể làm tốt hơn nữa.

Nghĩ tới việc bản thân bỏ lỡ thời cơ, Ngụy Quang Tông thèm muốn và ghen tị tới phát điên.

Nếu ánh mắt có thể biến thành thực thế thì lúc này Bạch Du đã bị ánh mắt của anh ta thiêu c.h.ế.t từ lâu.

Tiếp đó thư ký Chương để Bạch Du giải thích câu chuyện trên báo bảng cho công nhân.

Mặc dù có rất nhiều người xem hiểu nhưng vẫn bằng lòng nghe một lần.

Bạch Du đi tới phía trước tấm bảng đen, chỉ vào bảng đen ở trên để giải thích: "… Chỗ này, tôi vẽ đám mây thành Long Đằng Phi, không biết mọi người có nhìn ra không, con vật này tượng trưng cho việc chúng ta nhất định sẽ chiến thắng tất cả kẻ thù bất kể giai cấp. Đất nước của chúng ta sẽ phát triển không ngừng, nước lặng chảy sâu, dần phồn thịnh và lớn mạnh!"

Đây không phải mong muốn, đây là sự thật.

Sau khi cải cách, kinh tế của đất nước sẽ nước lặng chảy sâu, phát triển ùn ùn bằng tốc độ kinh người, cả thế giới cũng rúng động vì điều này.

"Nói hay lắm! Nói hay lắm!"

Công nhân vỗ tay lần nữa.

Sau khi giải thích xong, mọi người cảm thấy vẫn còn chưa nghe đủ.

“Câu chuyện này vẽ rất đẹp, nếu sau này báo bảng tuyên truyền đều như vậy, chắc chắn là tôi sẽ tới nhiều!”

“Tôi cũng vậy, vừa nhìn câu chuyện này đã hiểu, vả lại vừa rồi tôi còn học được vài chữ nữa, nếu như dùng cách này để dạy tôi học chữ, tôi dám chắc là mình có thể học!”

“Tôi cũng cảm thấy vậy, anh nhìn chữ này mà xem, bọn họ hô “Xông lên”, tôi vừa nhìn chữ xông lên là đã nhớ kỹ trong đầu.”

Thư ký Chương nghe mọi người thảo luận, ông ấy khẽ gật đầu lần nữa, sau đó xoay người rời đi.

Phó chủ nhiệm Hà cũng đi theo, trước khi rời khỏi, ông ta nhìn Bạch Du theo bản năng.

Bạch Du đang nói chuyện với Trình Phương nên không chú ý tới ánh mắt của ông ta.

Trình Phương rất kích động: “Đồng chí Bạch, không ngờ cậu lại vẽ đẹp như vậy, ngay cả tôi xem say sưa!”

Hôm qua cô ấy có rất nhiều việc, bận tới mức chân không chạm đất. Do đó cô ấy không có thời gian để tới đây xem Bạch Du vẽ thế nào, không ngờ Bạch Du không chỉ vẽ tranh đẹp mà còn có ý tưởng hay hơn là dùng tranh để tuyên truyền.

“Thư ký Chương khen cậu không ngớt lời, có vài người ghen tị tới mức mắt sắp lòi ra ngoài. Hahaha, đúng là chừa, hôm qua lúc làm việc anh ta lại muốn lười biếng nhưng tôi cảm thấy cho dù có trao cơ hội cho vài người, chưa chắc anh ta đã làm tốt như đồng chí Bạch!”

Ngụy vài người Quang Tông: Thà cô nói thẳng tên tôi.

Bạch Du chỉ cười chứ không nói nhưng khóe miệng cong lên đã để lộ tâm trạng tốt của cô vào lúc này.

Hôm qua cô chỉ muốn tìm việc để làm song không ngờ một báo bảng có thể mang tới hiệu quả lớn như thế.

TBC

Có lẽ đây là vô tình cắm liễu liễu lại xanh.

Sau khi tan làm, Bạch Du định đi mua ít thịt về làm món ngon để khao mình.

Khi đi ngang một ngõ nhỏ, cô thấy có người đang bán ốc nước ngọt, ốc nước ngọt được nuôi mập mạp đã nhả sạch bùn đất, có thể mang về xào lên ăn ngay.

Bạch Du đã lâu không ăn ốc nước ngọt, nhớ tới vị ngon của ốc xào, nhất thời không kiềm lòng được mà mua hai cân ốc.

Hai cân ốc có giá chín hào nên không phải trả bằng phiếu.

Cô xách ốc nước ngọt định về nhà thì thấy lúc Ôn Tĩnh Uyển đi qua trước ngõ nhỏ bị một cô bé kéo lại.

Cô bé tầm mười một mười hai tuổi, ngũ quan rất xinh đẹp, làn da trắng nõn, dáng vẻ thuộc về kiểu con gái ngoan, đồng thời dáng vẻ cũng thuộc kiểu rất dễ bắt nạt.

Lúc này sắc mặt cô bé tái nhợt, run rẩy giữ tay Ôn Tĩnh Uyển: "Chị ơi, phía sau có người theo dõi em, em cầu xin chị có thể đưa em về nhà không, em sợ lắm."

Ôn Tĩnh Uyển quay đầu nhìn ra phía sau, không biết cô ta nhìn thấy gì mà lại nhíu mày.

Chương 402: Chương 402

DTV-EBOOK

Một giây sau, cô ta đã vứt tay cô bé ra, lạnh lùng nói: “Tôi không rảnh.”

Nói xong, cô ta phớt lờ tới lời van xin khổ sở của cô bé, đạp xe đạp nghênh ngang rời đi.

Đúng lúc phía trước chỗ Bạch Du đang đứng có một cây cột che chắn, thế nên Bạch Du có thể nhìn thấy Ôn Tĩnh Uyển nhưng Ôn Tĩnh Uyển lại không nhìn thấy Bạch Du.

Sau khi Ôn Tĩnh Uyển rời đi, lúc này Bạch Du mới bước ra phía sau cây cột.

Cuối cùng cô cũng biết tại sao mình lại cảm thấy Ôn Tĩnh Uyển không bình thường.

Ôn Tĩnh Uyển vẫn luôn tươi cười, nói chuyện dịu dàng, cho dù có là giọng điệu hay cách đối nhân xử thế cũng không tìm ra chút sai sót.

TBC

Cô ta cũng có thể không màng tới tính mạng của mình để cứu Lâm Hướng Tuyết chỉ vừa mới quen.

Biểu hiện của cô ta quá hoàn mỹ, hoàn mỹ tới mức khiến cô cảm không chân thật.

Ngay lúc nãy, mặt nạ hoàn mỹ của cô ta xuất hiện một vết nứt.

Nếu như cô ta thật sự tốt bụng thì sẽ không thấy phớt lờ lời van xin của cô bé.

Thế nên sự tốt bụng trước đó của cô ta đều là giả vờ.

Vì để tiếp cận bọn cô, chiếm được sự tin tưởng của bọn cô.

Nhưng tại sao chứ?

Tại sao Ôn Tĩnh Uyển lại muốn tiếp cận bọn cô?

Bỗng nhiên trong đầu Bạch Du nảy lên một ý nghĩ, giây sau sắc mặt của cô đã trở nên trắng bệch.

Không, người Ôn Tĩnh Uyển muốn tiếp cận không phải là cô, cũng không phải Lâm Hướng Tuyết.

Mà là Giang Lâm.

Bạch Du nghĩ tới chuyện Giang Lâm c.h.ế.t trẻ vào đời trước, sắc mặt lại càng thêm trắng bệch.

Cái c.h.ế.t của Giang Lâm ở đời trước có liên quan tới Ôn Tĩnh Uyển không?

Ngay lúc Bạch Du ngơ ngác thì cô bé đã cuống cuồng chạy vào trong ngõ nhỏ.

Có thể là do vừa rồi cô bé bị từ chối cũng có thể là do quá tuyệt vọng nên lần này cô bé không cầu cứu bất cứ ai.

Bao gồm cả Bạch Du.

Một lúc sau có một người đàn ông trung niên dáng người thấp bé, khuôn mặt đỏ bừng vì say khướt chạy đuổi theo vào ngõ nhỏ, cười toét miệng để lộ hàm răng vàng và nói: “Em gái nhỏ à, em chờ chú với, chú có bảo bối lớn muốn cho em xem nè.”

Cô bé bị dọa tới mức mặt không còn một giọt máu, vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp gần như sắp khóc: “Cháu không biết chú là ai, chú tránh ra đi, chú đừng có qua đây! Cháu không muốn xem bảo bối lớn của chú!”

Người đàn ông trung niên cười toét miệng, nụ cười vô cùng đê tiện: “Sao lại không muốn, không phải lần trước em xem rất vui vẻ à? Mau qua chỗ của chú, bảo bối lớn của chú muốn được em sờ…”

Gã ta còn chưa nói xong thì bất chợt trước mặt gã ta đã bị một tấm ván gỗ cản lại.

Người đàn ông định chửi ầm lên nhưng sau khi đối diện với khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Du, gã ta sửng sốt một lúc, lập tức nở nụ cười tràn đầy dục vọng: “Dáng dấp của em đẹp quá, em cũng muốn sờ bảo bối lớn của anh đấy à?”

Khóe miệng Bạch Du từ từ cong lên, cô cười nói: “Ừ.”

Người đàn ông trung niên sửng sốt, ngay lúc gã ta định vui mừng thì thấy tấm ván gỗ đập mạnh lên trên cái mũi của mình phát ra một tiếng “Bịch”.

Cái mũi đau nhức tới mức gã ta chảy nước mắt: “Địt mẹ! Con điếm thối…”

Lại một tiếng “Bịch” nữa vang lên.

Tấm ván gỗ va chạm mạnh với bảo bối của gã ta, khi thấy Bạch Du giơ tấm ván gỗ lên cao muốn đập xuống lần nữa, gã ta lập tức sợ run người như cái sàng: “Có chuyện gì thì từ từ nói…”

Bạch Du mỉm cười xinh đẹp: “Ngại quá, chúng ta không thể từ từ nói chuyện được rồi.”

Vừa dứt lời, cô đã giơ tấm ván gỗ trong tay lên đập mạnh vào đầu người đàn ông trung niên lần nữa…

Nửa tiếng sau, Bạch Du dắt cô bé ra khỏi cục công an, xoa đầu cô bé rồi nói: “Vừa rồi em cũng đã nghe thấy lời chú công an nói rồi đó, ông ta sẽ bị nhốt lại và đưa tới nông trường để cải tạo, sau này ông ta sẽ không tới làm tổn thương em nữa.”

Chương 403: Chương 403

DTV-EBOOK

Cơ thể của cô bé Tống Chi Vi vẫn còn run rẩy, giọng nói nhỏ nhẹ: “Em cảm ơn chị, chị Bạch Du.”

Bạch Du móc trong túi ra hai đồng và mấy tấm phiếu lương thực rồi nhét vào trong tay cô bé: “Em cầm số tiến và mấy tấm phiếu này đi, ngộ nhỡ thím họ của em không cho em đồ ăn thì em có thể cầm tiền đi mua một vài món ngon. Sau này nếu em gặp khó khăn có thể tới tìm chị, em đừng nản lòng nhé, chị tin rằng em có thể nhanh chóng đoàn tụ với cha mẹ và những người thân khác của em.”

Đây là một đứa trẻ đáng thương, ông nội và cha mẹ bị đánh thành Xú Lão Cửu rồi nhốt vào chuồng bò. Cha mẹ không muốn cô bé chịu khổ nên đã bán tất cả tài sản đưa cô bé tới chỗ chú họ để sống, nhờ đối phương chăm sóc và giúp đỡ cho cô bé.

Tuy nhiên chú họ và thím họ của cô bé lại là người ti tiện bỉ ổi, mặt dạn mày dày. Họ cầm tiền nhưng không đối xử tốt với cô bé, thậm chí còn bắt cô bé làm việc nhà từ lúc bốn năm tuổi, sau khi cả nhà cơm nước xong xuôi thì cô bé mới được ăn cơm, trong nhà không có phòng nào cho cô bé nên cô bé chỉ có thể ngã ra đất ở phòng khách để nghỉ ngơi.

TBC

Tống Chi Vi nghĩ tới chuyện lúc trước khi mình gặp phải kẻ bỉ ổi kia, cô bé đã nói cho chú họ và thím họ biết đầu tiên, nào ngờ thím họ lại mắng cô bé còn nhỏ mà đã phát dâm, còn nhỏ mà đã biết quyến rũ

đàn ông, thậm chí đe dọa gả cô bé cho kẻ bỉ ổi kia. Đây là nguyên nhân mà lúc nãy Tống Chi Vi không dám chạy về nhà khi gặp người đàn ông trung niên.

Nhưng may ra bây giờ là năm 1976, theo như cô biết thì đã có không ít người được sửa lại án xử sai.

Mặc dù không biết thân phận của ông nội và cha mẹ Tống Chi Vi là gì nhưng chắc không lâu sau cũng sẽ được sửa lại án xử sai, tới khi đó cả nhà có thể đoàn tụ bên nhau.

Không biết Tống Chi Vi đang nghĩ gì, đôi mắt cô bé đỏ ửng, giơ tay nhỏ lên lau sạch nước mắt: "Em cảm ơn chị Bạch Du, sau này em sẽ báo đáp chị!"

Bạch Du xoa đầu của cô bé lần nữa: "Chị không cần em báo đáp, em chỉ cần sống thật tốt là được rồi. Nhớ đấy nhé, ngộ nhỡ gặp khó khăn thì phải tới tìm chị."

Tống Chi Chi mỉm cười, khẽ gật đầu: "Em biết rồi ạ."

***

Về tới nhà, vừa vào cửa Bạch Du đã thấy Lâm Hướng Tuyết cầm chổi gõ từng ngóc ngách, không biết cô ấy đang làm gì.

Trái lại là Bánh Khoai Tây thấy cô về thì lập tức vẫy đuôi lao tới, chạy vòng quanh cô, vô cùng vui mừng.

Chỗ vui của việc nuôi thú cưng là ở đây, bọn chúng sẽ vĩnh viễn chào đón bạn về nhà bằng trăm phần trăm nhiệt tình.

Nghe thấy tiếng của Bánh Khoai Tây, lúc này Lâm Hướng Tuyết mới biết là Bạch Du đã về, cô ấy quay đầu lại nói bằng vẻ mặt buồn rầu: “Du Du, trong nhà có chuột nhưng mình tìm cả ngày vẫn không thấy bóng dáng của nó.”

Cô ấy rất sợ chuột, nếu bữa nay không tìm ra nó thì cô ấy không thể nào ngủ được.

Bạch Du: “Trong nhà có chuột ư? Không thể nào.”

Trước khi chuyển vào đây cô đã nói Giang Lâm mua thuốc diệt chuột về diệt một lần, ngày thường cô rất chú ý tới việc vệ sinh, bây giờ lại nuôi thêm Bánh Khoai Tây nữa, nếu thật sự có chuột thì trong phòng bếp phải có dấu vết để lại.

Lâm Hướng Tuyết: “Mình không có thấy nhưng sáng nay chị Tĩnh Uyển nói chị ấy đã thấy…”

Bạch Du cắt ngang lời cô ấy: “Cậu nói Ôn Tĩnh Uyển đã vào nhà?”

Vẻ mặt Lâm Hướng Tuyết lúng túng: “Đúng vậy, sáng nay chị ấy có cho mình bánh đa cua vàng, còn nói sau này sẽ giới thiệu công việc cho mình nên mình đã mời chị ấy vào ngồi. Sau đó chị ấy nói khát nước, mình bèn đi rót nước cho chị ấy uống nhưng khi mình rót nước bưng ra thì thấy chị ấy cầm cây chổi đứng trong nhà, chị ấy nói là thấy con chuột.”

Chương 404: Chương 404

DTV-EBOOK

Bạch Du nhíu mày: "Cậu nói là cô ta vào nhà, vậy cô ta có vào phòng của mình không?"

Lâm Hướng Tuyết run lên: "Chắc là không, chị ấy bị Bánh Khoai Tây chặn lại cầu thang, Du Du, có phải cậu tức giận không?"

Bạch Du không đáp lại mà chỉ buông túi đeo chéo quân đội xuống rồi đi kiểm tra phòng, mặc dù Lâm Hướng Tuyết nói Ôn Tĩnh Uyển không lên lầu hai nhưng cô vẫn phải lên xem.

Mười mấy phút sau, Ôn Tĩnh Uyển đã nghe thấy phía đối diện truyền tới tiếng cãi nhau.

"... Mình biết cậu ghét mình ở trong nhà cậu nhưng mình không ở chùa, mỗi tháng mình bỏ ra không ít tiền để mua đồ ăn, mình chỉ mời bạn mình vào nhà ngồi một chút, chẳng lẽ không được ư?"

"Người khác thì được nhưng cô ta thì không!"

"Cậu thật là ngang ngạnh!"

Chẳng mấy chốc cô ta đã nghe thấy phía đối diện truyền tới tiếng mở cửa, cô ta nhìn ra ngoài từ tường thấp thì thấy Lâm Hướng Tuyết tức giận chạy ra ngoài từ phía đối diện.

Ôn Tĩnh Uyển nhíu mày, đôi mắt nhìn chòng chọc vào phía đối diện để thăm dò tin tức, một lúc sau vẫn không thấy Bạch Du đuổi theo, lúc này cô ta mới xoay người vào phòng bếp để nấu cơm, thỉnh thoảng sẽ chú ý tới nhất cử nhất động của phía đối diện.

Cho tới khi trời tối mịt, Lâm Hướng Tuyết vẫn chưa trở về.

Lâm Hướng Tuyết ngồi bên cạnh bãi cát, đôi tay ôm đầu gối, sắp tới tháng mười một nên gió đêm có chút lạnh.

Đúng lúc này, phía sau truyền tới tiếng bước chân, cô ấy quay đầu lại nhìn, lập tức sửng sốt: "Tại sao lại là anh?"

Cát Đại Xuyên gãi đầu, đi tới chỗ phía sau cách cô ấy khoảng nửa mét thì dừng lại: "Không còn sớm nữa, cô mau về đi."

Lâm Hướng Tuyết bĩu môi: "Anh quan tâm tôi vậy để làm gì?"

Cát Đại Xuyên gãi đầu: "Trước khi tôi tới có nghe cô và đồng chí Bạch cãi nhau. Đồng chí Bạch là người tốt, cô về từ từ nói chuyện với cô ấy, tôi chắc chắn là cô ấy sẽ tha thứ cho cô…"

Anh ấy chưa nói xong thì đã bị Lâm Hướng Tuyết cắt ngang: "Bạch Du là người tốt, vậy tôi là người xấu có phải không?"

Cát Đại Xuyên tiếp tục gãi đầu: "Không phải, ý của tôi không phải vậy…"

Lâm Hướng Tuyết: "Vậy anh có ý gì?"

Cát Đại Xuyên gãi đầu, cảm thấy da đầu của mình sắp bị gãi rách, anh ấy chỉ tới để khuyên Lâm Hướng Tuyết nhưng có vẻ là lại chọc giận cô ấy: "Tôi cũng không biết tôi có ý gì nữa."

Lâm Hướng Tuyết thấy trong đôi mắt trong trẻo của anh ấy lộ ra vài phần ngu ngốc, cô ấy bị chọc tức cười: “Đừng có gãi nữa, gàu sắp bay lên mặt tôi luôn rồi này!”

Cát Đại Xuyên ấm ức: “Hôm qua tôi mới gội đầu mà!”

Lâm Hướng Tuyết không quan tâm tới anh ấy, đứng lên vỗ cát dính trên m.ô.n.g rồi xoay người rời đi.

***

Sau khi tối mịt Giang Lâm mới về nhà, anh ôm hai hổ bông trong tay, trong đó có một con hổ bông cao bằng nửa người của Bạch Du.

Bạch Du vừa thích vừa ngạc nhiên: “Anh mua ở đâu vậy? Sao anh lại mua được con hổ bông lớn như vậy?”

Lần trước khi cô gặp ác mộng, trong lúc mê man có nói với Giang Lâm là mình muốn có một con gấu bông. Mặc dù Giang Lâm đồng ý nhưng qua lâu như vậy mà vẫn không có động tĩnh, cô còn nghĩ rằng anh đã quên.

Tuy rằng cô cảm thấy có chút mất mát nhưng không để trong lòng.

Không ngờ anh không chỉ không quên mà còn mang về một con thú bông lớn như vậy, đúng là vượt quá sự bất ngờ của cô.

TBC

Hổ bông lớn như thế, ngày thường cô có thể ôm đi ngủ, tựa vào để đọc sách, ôm đi hóng gió, làm gì cũng

được.

Giang Lâm nhìn cô: “Thích không?”

Bạch Du gật đầu: “Thích, cảm ơn anh, Giang Lâm.”

Nói xong, cô thấy anh vẫn còn nhìn mình, cô cắn môi, đi qua hôn lên mặt anh một cái.

Cô chỉ định hôn một cái rồi thôi nhưng dường như đã xé phong ấn của thú dữ, một giây sau, eo của cô đã bị anh ôm lấy.

Trước khi cô kịp phản ứng, anh đã cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Chương 405: Chương 405

DTV-EBOOK

Cánh môi chạm nhau tạo nên cảm giác tê dại, Bạch Du mở to mắt.

Anh ở ngay trước mặt cô, ngay giây phút bốn mắt nhìn nhau, Bạch Du cảm thấy sức lực cả người mình như bị rút cạn.

Đây chính là hồ ly nam, sở trưởng hớp hồn người khác.

Không đúng, đây là con sói hai đời.

Nếu không gả cho Giang Lâm, dù thế nào cô cũng không ngờ được, dưới vẻ ngoài lạnh lùng khó gần của anh còn có một mặt mãnh liệt như thế.

Anh giữ gáy sau của cô lại để cô áp sát vào mình, dù muốn trốn cũng trốn không được.

Cả người Bạch Du mềm nhũn thành vũng nước, trong đầu lại lóe lên ý nghĩ đẹp đẽ theo bản năng.

Mặc dù cơ thể của cô vẫn còn khó chịu nhưng nếu anh thật sự muốn, không phải là không được, bởi vì cô… Cũng muốn.

Song Giang Lâm lại không làm bước tiếp theo, một lúc lâu sau đã buông cô ra, mổ vào môi cô: “Giữa em và Hướng Tuyết xảy ra chuyện gì vậy? Vừa rồi Đại Xuyên có tìm anh, nói là các em cãi nhau.”

Lúc này Bạch Du mới nhớ mình có việc muốn nói với anh.

Cô điều chỉnh lại hô hấp, sau đó bước tới, ghé vào tai anh nói nhỏ.

Mười phút sau, Giang Lâm nhảy ra tường, lặng lẽ ra ngoài.

Khi anh trở về, Bạch Du đã ngủ.

Anh bước khẽ tới bên giường, nằm xuống vị trí bên cạnh cô, khi nhìn bóng lưng của cô, trong lòng anh cảm nhận được cảm giác yên bình chưa từng có.

Ai ngờ một giây sau, Bạch Du đã xoay người lại, một cái tay đặt lên lồng n.g.ự.c của anh phát ra một tiếng "Bộp", anh chưa kịp di chuyển cái tay thì chân của cô đã quấn lấy và đè chặt cơ thể anh lại.

Chỉ chốc lát sau, cả người cô đã quấn lên người anh như con bạch tuộc.

Khóe môi Giang Lâm cong lên theo bản năng, không che giấu ý cười và cưng chiều nơi khóe mắt.

Anh dịch lại gần, hôn lên cái trán của cô một cái, sau đó ôm cô rồi nhắm mắt đi ngủ.

***

Hôm sau, sau khi Bạch Du đi làm, Lâm Hướng Tuyết gõ cửa nhà bên cạnh.

Ôn Tĩnh Uyển mở cửa ra thấy cô ấy thì lộ vẻ mặt ngạc nhiên: "Hướng Tuyết, có chuyện gì mà em tới tìm chị sớm như vậy?"

Dưới mắt Lâm Hướng Tuyết lộ ra quầng thâm mắt rất sâu: "Chị Tĩnh Uyển, em muốn hỏi chị, công việc mà hôm qua chị nói còn tuyển người không?"

Ôn Tĩnh Uyển gật đầu: “Vẫn còn tuyển người, em nghĩ kỹ rồi chứ?”

Vẻ mặt Lâm Hướng Tuyết chán nản: “Ừ, em muốn được sớm đi làm, không biết đơn vị có cung cấp ký túc xá không? Em muốn… Dọn ra ngoài thật nhanh.”

Ôn Tĩnh Uyển để lộ vẻ mặt khó xử: “Cho dù em có trúng tuyển thì cũng chỉ là cộng tác viên, cộng tác viên không thể ở ký túc xá, giữa em và đồng chí Bạch Du đã xảy ra chuyện gì? Hình như hôm qua chị nghe thấy các em cãi nhau vì chị, lúc đầu chị đinh qua giải thích với đồng chí Bạch, nhưng chị nghĩ tới việc đồng chí Bạch không muốn thấy chị nên không có qua. Chị thật lòng xin lỗi.”

Lâm Hướng Tuyết lắc đầu: “Đây không phải là lỗi của chị mà là do cậu ấy quá cố chấp! Chị chưa từng làm chuyện có lỗi với cậu ấy, cậu ấy không thích chị đã đành, em chỉ mời chị vào trong nhà ngồi một chút, vậy mà cũng không chịu. Coi như là em đã thấy rõ, cuộc sống ăn nhờ ở đậu rất khó chịu, bây giờ em chỉ muốn dọn ra ngoài thật nhanh, nếu không được thì em sẽ quay về thủ đô!”

Ôn Tĩnh Uyển vội nói: “Không tới nỗi đó đâu, em tới đây là vì muốn trải nghiệm cuộc sống độc lập, nếu trở về với dáng vẻ chán chường đó, chẳng phải là sẽ khiến mọi người chê cười ư?”

Lâm Hướng Tuyết cắn môi không nói lời nào.

Ôn Tĩnh Uyển: “Em cứ tới đơn vị của chị để phỏng vấn, nếu không đậu phỏng vấn thì em về xin lỗi đồng chí Bạch, tạm thời ở lại nhà họ Giang rồi dọn ra ngoài sau. Về phần quan hệ giữa chị và em, sau này đừng

nhắc tới trước mặt đồng chí Bạch, làm vậy cô ấy cũng sẽ không tức giận với em.”

Chương 406: Chương 406

DTV-EBOOK

Lâm Hướng Tuyết nhíu mày: “Làm vậy thật sự khiến mối quan hệ giữa em và chị giống như không thể để người ta biết. Lúc trước khi ở thủ đô, cha mẹ của em cũng không quản lý em như thế, em cảm thấy cậu ấy quá ngang ngược, vả lại tối qua em ra ngoài lâu như thế mà cậu ấy không thèm đi kiếm em, coi như là em đã thấy rõ.”

Ôn Tĩnh Uyển an ủi cô ấy thêm vài câu rồi mới xách cặp làm việc lên, sau đó chở Lâm Hướng Tuyết cùng tới đơn vị.

Tiếng phổ thông của Lâm Hướng Tuyết rất chuẩn và rõ, cho dù phát thanh viên bản địa vượt qua kỳ thi thì vẫn mang theo giọng địa phương. Thế nên Lâm Hướng Tuyết dễ dàng vượt qua cuộc phỏng vấn nhưng do cô ấy không giấy chứng nhận phát thanh viên, tạm thời không thể chuyển lên chính thức.

Bên Bạch Du đã tới đơn vị, cô vừa vào phòng làm việc đã đối diện với ánh mắt giễu cợt của Ngụy Quang Tông.

Bạch Du: ?

Tên Quang Tông Ngụy Tổ này lại bị làm sao nữa vậy?

Một giây sau cô đã nghe đối phương nói: “Hôm qua tôi còn cảm thấy ngưỡng mộ vì đồng chí Bạch nổi như vậy, cứ cho rằng thư ký Chương sẽ sắp xếp một vị trí tốt cho cô, không ngờ lại vô ích, không

được gì cả. Đồng chí Bạch, có phải cô cảm thấy thất vọng lắm không?"

Bạch Du nhìn chằm chằm anh ta rồi chợt nói: "Đồng chí Ngụy Diệu Tổ, trên răng của anh dính thức ăn kìa."

Ngụy Quang Tông run lên, sau đó ngậm miệng lại rồi đứng lên vội chạy ra ngoài.

Tìm kiếm khắp cả tòa soạn, khó khăn lắm mới kiếm được một cái gương, anh ta mở miệng ra để xem xét, sừng sỡ lần nữa.

Hoàn toàn không có thức ăn!

Đáng ghét, Bạch Du dám lừa anh ta!

Hơn nữa, anh ta tên Ngụy Quang Tông chứ không phải Ngụy Diệu Tổ, cô là đồ óc lợn đấy à, cứ luôn gọi sai tên của anh ta.

Làm anh ta tức chết!

Sau khi Ngụy Quang Tông trở về phòng làm việc, Bạch Du đã không còn ở đó.

Sau khi cán sự Lâm quay trở về làm việc, cô ấy giật nảy mình khi nghe chuyện vẽ báo bảng của Bạch Du, còn nghe những đồng nghiệp khác kể về phản ứng của công nhân xưởng đóng hộp khi tới tham quan vào ngày hôm qua. Cô ấy nghiêm túc xét lại trình độ của mình, sau đó cầm một hộp bánh đậu xanh tới tìm Bạch Du, xin cô dạy mình cách vẽ báo bảng.

Đương nhiên là Bạch Du rất vui lòng khi giao tiếp với những đồng nghiệp khác.

Cán sự Lâm có nền tảng chắc chắn song vẽ nhân vật không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được, Bạch Du lại bày tỏ mình có thể từ từ chỉ dạy cho cô ấy, khiến cán sự Lâm cảm động tới mức chảy nước mắt vui mừng.

Đương nhiên là Bạch Du cũng sẽ không làm không công, cô thừa cơ dò la cán sự Lâm về tin tức của chủ nhiệm Viên và thư ký Chương.

Cán sự Lâm cảm kích chuyện Bạch Du dạy cô ấy vẽ tranh nên đã nói toàn bộ chuyện mình biết cho Bạch Du, không giấu giếm gì cả.

Từ cán sự Lâm, Bạch Du biết thêm khó khăn mà công việc xóa nạn mù chữ đang đối mặt, cô quyết định suy nghĩ một kế hoạch thực thi trước khi chủ nhiệm Viên trở về.

Giữa trưa cô, cán sự Lâm và Trình Phương tới căn tin của xưởng đóng hộp bên cạnh để ăn cơm.

Tòa soạn không có nhiều người nên không xây căn tin, thống nhất dùng một căn tin với xưởng đóng hộp ở bên cạnh.

TBC

Hai lần trước khi tới ăn cơm, mọi người đã nhìn thấy Bạch Du, chỉ cảm thấy dung mạo của cô vô cùng xinh đẹp nên đã nhìn nhiều lần, sau đó ai làm việc nấy. Nhưng vào lúc này, cô vừa vào đã được một đám người chào đón.

“Người đó có phải là đồng chí Bạch vẽ báo bảng ở tòa soạn bên cạnh không?”

“Không sai, đúng là cô ấy! Đồng chí Bạch, cô tới ăn cơm đấy à?”

“Thầy Trương, đây là đồng chí Bạch vẽ báo bảng, phiền ông múc cho cô ấy vài muôi thịt!”

“Đúng đúng đúng, hôm qua đồng chí Bạch vẽ báo bảng rất đẹp, hôm nay tôi định dẫn người nhà tới tòa soạn để xem, đồng chí Bạch, tôi mời cô ăn cái bánh bao này.”

Chương 407: Chương 407

DTV-EBOOK

"Đồng chí Bạch, tôi mời cô ăn thịt!"

Cán sự Lâm và Trình Phương thấy Bạch Du bị mọi người bao quanh, mọi người sôi nổi cho cô đủ loại đồ ăn, không khỏi cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa ngưỡng mộ.

Đặc biệt là cán sự Lâm, sau khi ngưỡng mộ trong lòng còn cảm thấy chua chát.

Cô ấy vẽ rất nhiều báo bảng nhưng không có một ai nhớ, chứ đừng nói chi tới việc mời cô ấy ăn bánh bao ăn thịt! Ăn không khí thì có!

Bạch Du không ngờ mọi người lại niềm nở tới như vậy: "Cảm ơn mọi người, mọi người lấy mấy món đồ ăn này về đi, một mình tôi không ăn được nhiều như vậy."

Phần lớn mọi người cầm đồ ăn đi nhưng có vài người lén lút nhét trái cây và các loại bánh kẹo, khiến Bạch Du dở khóc dở cười, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Song cô cũng kiên quyết làm tốt công việc xóa nạn mù chữ.

Tới buổi trưa, sau khi làm xong công việc khác, Bạch Du bắt đầu vẽ Liên Hoàn Họa trên giấy.

Ngụy Quang Tông đi tới đi lui phía sau bàn làm việc của Bạch Du, sau khi đi tới đi lui bảy tám lần mới

thấy rõ là cô đang làm gì, anh ta lập tức quay trở về chỗ ngồi của mình bắt đầu vẽ.

Anh ta cảm thấy hôm qua Bạch Du chỉ gặp may mà thôi, nếu bàn về năng lực thì chắc chắn cô không phải là đối thủ mình.

Cho dù cô có muốn làm gì thì anh ta cũng không thể để cô đè đầu anh ta được.

***

Sau khi tàn làm, Bạch Du vừa về tới nhà là chị Lôi đã xách mấy cái bánh ú tới cửa.

Bánh ú mà chị Lôi mang tới có hai loại, một loại là bánh ú mặn nhân thịt, một loại là bánh ú ngọt nhân mứt táo.

Bên trong bánh ú mặn nhân thịt là thịt lợn kho và lòng đỏ trứng, còn có nấm và dăm bông nướng, khi ăn vô cùng ngon.

Chị Lôi xách ba cái tới, Bạch Du ăn hai cái, chừa một cái cho Giang Lâm nhưng không chừa cho Lâm Hướng Tuyết.

Sau khi Lâm Hướng Tuyết về và biết, cô ấy tức giận bỏ ra ngoài lần nữa.

Lần này sau khi Ôn Tĩnh Uyển thấy thì đuổi theo cô ấy rất nhanh.

Hai người trò chuyện với nhau trên bờ cát rất lâu, sau đó lại cùng nhau tới nhà hàng Quốc Doanh để ăn cơm, tới tận tối mới nắm tay trở về cùng nhau.

Ngay cả Tạ Húc Đông cũng biết chuyện Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết giận nhau, mấy ngày qua Tôn Tường Vy vẫn luôn ở trong nhà nên không biết bất cứ tin tức nào.

Sau khi Tạ Húc Đông nghĩ xong, anh ấy quyết định vẫn nên nói với cô ta một tiếng.

Anh ấy vừa tới phòng của Tôn Tường Vy, vừa gõ cửa phòng đã nghe thấy bên trong truyền tới tiếng than khóc thảm thảm thiết của Tôn Tường Vy: "Tạ Húc Đông, cứu em!"

Tạ Húc Đông giật nảy mình, anh ấy vội vàng mở cửa ra, chỉ thấy Tôn Tường Vy ngồi trên giường, đôi chân quấn chặt, biểu cảm kỳ lạ.

Tôn Tường Vy hít khí lạnh: "Tạ Húc Đông, chân em sắp tới tê cứng tới tàn phế luôn rồi, anh mau giúp em."

Tạ Húc Đông: Chỉ vậy thôi?

Anh ấy còn nghĩ cô ta đã xảy ra chuyện.

Anh ấy bước qua, mặt đối mặt với cô ta, chợt dùng ngón trỏ chọc vào chân cô ta.

Tôn Tường Vy kêu lên: "Tạ Húc Đông, tên khốn này, em muốn g.i.ế.c anh!"

Dường như Tạ Húc Đông rất phấn khích khi làm vậy, anh ấy vươn tay đẩy cô ta, một giây sau, Tôn Tường Vy lắc lư như một con lật đật bị hư, sau đó ngã xuống giường với tư thế hai chân co lại.

Tôn Tường Vy cực kỳ tức giận: "Tạ Húc Đông, anh bị ấu trĩ đấy à?"

Lúc này Tạ Húc Đông mới kéo hai chân cô ta ra rồi đập "Lốp bốp" lên đôi chân đã tê cứng của cô ta.

Tôn Tường Vy cảm thấy đau nhức và dễ chịu, đôi chân vừa đau vừa tê, đau tới mức kêu la.

Tạ Húc Đông: "Em nhỏ giọng thôi, người ta nghe được sẽ nghĩ chúng ta đang làm chuyện đó."

Tôn Tường Vy tức giận tới mức cắn răng: "Vậy anh không thể nhẹ được à?"

Tạ Húc Đông: "Không được."

Tôn Tường Vy: "…"

Chương 408: Chương 408

DTV-EBOOK

Nhưng sau khi được anh ấy vỗ đánh như thế, dòng m.á.u ở đôi chân bắt đầu chảy trở lại, một lúc sau, cuối cùng đôi chân của cô ta cũng không còn tê nữa.

Tôn Tường Vy uốn éo chân, một giây sau, cô ta đá về phía con cháu của Tạ Húc Đông một cái.

Tạ Húc Đông giật nảy mình, anh ấy nắm c.h.ặ.t c.h.â.n cô ta, cắn răng nói: "Em định lấy oán trả ơn à?"

Tôn Tường Vy quyết tâm, cô ta nhào tới quấn lấy eo của anh ấy, Tạ Húc Đông không đứng vững, cơ thể của hai người ngã xuống giường.

Cơ thể chồng lên, quấn quýt lấy nhau.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hai người sửng sốt.

Tôn Tường Vy trừng to đôi mắt, không chớp mắt nhìn Tạ Húc Đông đang ở rất gần.

Tim đập như sấm đánh.

Tôn Tường Vy cảm thấy chắc chắn tim mình có vấn đề, nếu không thì sao lại đập nhanh đến thế.

Ồ, không chỉ tim, cô ta còn thấy có lẽ mắt mình cũng có vấn đề vì cô ta thực sự thấy Tạ Húc Đông đẹp trai! Đẹp! Trai!

Cô ta chắc chắn là điên rồi.

Tạ Húc Đông đen như cục than, đẹp trai ở chỗ nào?

Ngực anh ấy đè lên hai cục mềm mại, cảm giác lạ lẫm này cũng khiến Tạ Húc Đông nín thở không dám cử động.

Người trước mặt cách anh ấy chưa đầy một nắm tay, anh ấy có thể nhìn rõ từng sợi lông tơ trên mặt cô ta, thậm chí còn có thể đếm được từng sợi lông mi dài như hai chiếc quạt nhỏ.

Hơi thở của cô ta phả vào mặt khiến anh ấy cảm thấy ngứa ngáy, anh muốn gãi nhưng lại không dám động đậy.

Hay nói đúng hơn là không nỡ động đậy.

Ngay lúc này, bên cạnh truyền đến một tiếng động lớn khiến hai người đang ngây người giật mình tỉnh lại.

Tôn Tường Vy bật khỏi người anh ấy như bị điện giật, trong lúc hoảng loạn cô ta còn suýt dẫm phải "của quý" của anh ấy.

Lúc nãy ngã anh ấy không sợ nhưng cú dẫm này lại khiến anh toát mồ hôi lạnh, suýt nữa thì thành thái giám.

Khuôn mặt Tôn Tường Vy ửng hồng: "Còn không mau đứng dậy đi, chẳng lẽ muốn ở lại đây qua đêm sao? Đồ không biết xấu hổ!"

Tạ Húc Đông: "..."

Tạ Húc Đông: “Cô đúng là lúc cần thì cầu xin, lúc không cần thì đá văng, điển hình là qua cầu rút ván, lúc nãy tôi không nên quan tâm đến cô, đáng lẽ nên để cô tê chân ngồi cả đêm mới phải!”

Tôn Tường Vy: “Anh đúng là đồ đàn ông độc ác, có ai lại đi nguyền rủa người khác như anh không? Anh mau đi đi.”

Tạ Húc Đông tức giận trước vẻ khinh thường của cô ta rồi đứng dậy bỏ đi.

Anh ấy vừa ra ngoài, Tôn Tường Vy lập tức đóng cửa lại.

Tạ Húc Đông tức đến nỗi suýt méo mũi, anh ấy giơ chân định đi về phòng mình nhưng đi được nửa đường mới nhớ ra chuyện cần tìm Tôn Tường Vy, nhưng nhìn cánh cửa gỗ đóng chặt, anh ấy suy nghĩ một lúc rồi thôi.

Đêm đó, cả hai người đều mất ngủ.

**

Sáng sớm, Bạch Du đã nhận được lá thư do người đưa thư gửi đến.

Là bà nội cô gửi từ Thủ đô, còn có một thùng lớn đặc sản Thủ đô.

Bạch Du háo hức xé bao thư ra.

Trong thư có nói chuyện cha cô đi Hà Nam tìm anh hai của cô, đúng như cô đoán, anh hai đã không còn nữa.

Nhà họ Bạch bàn bạc với Lý Khắc để Niệm Niệm về nhà họ Bạch, từ đó đổi tên thành Bạch Niệm Song, tên thân mật vẫn gọi là Niệm Niệm, với sự giúp đỡ

của nhà họ Bạch, Lý Khắc đã quay lại trường học, còn Niệm Niệm thì được bà nội đưa về Thiên Tân, anh cả và chị Ánh Chi của cô cách đây không lâu đã cùng được Bệnh viện Nhân dân số 1 nhận vào làm, hiện tại hai người đã chuyển chính thức.

Những điều trong thư đều là tin tốt, khiến tâm trạng của Bạch Du giống như thời tiết hôm nay, rạng rỡ tươi sáng.

Ngay lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

Một chiếc xe Jeep 212 màu xanh lá cây chạy vào khu gia đình, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Trong thời đại này, có một chiếc xe đạp cũng đủ khiến người ta phải ghen tị, huống hồ đây lại là chiếc xe Jeep bốn bánh.

Chương 409: Chương 409

DTV-EBOOK

Mọi người vây quanh chiếc xe Jeep như xem khỉ ở sở thú.

Đột nhiên cửa xe mở ra, Giang Lâm từ trong xe bước xuống.

Có người tò mò hỏi: "Phó đoàn Giang, sao anh lại xuống xe?"

Giang Lâm: "Tôi nhờ bạn bè giúp chở ít đồ về."

Nói rồi anh vòng ra sau mở cốp xe, từ trong đó khuân ra hai chiếc xe đạp hiệu Phượng Hoàng và một chiếc đài phát thanh.

Như một giọt nước nhỏ vào chảo dầu đang sôi khiến đám đông lập tức nổ tung.

"Hai chiếc xe đạp này của phó đoàn Giang đều là của nhà cậu mua sao?"

"Không thể nào, mua tận hai chiếc xe, có tiền cũng không thể lãng phí như vậy chứ?"

Giang Lâm: "Một chiếc là của tôi, một chiếc là của đồng chí Cát Đại Xuyên."

Lời này của anh vừa nói ra, lúc này mọi người mới chú ý tới một người khác đang bước xuống từ xe Jeep - Cát Đại Xuyên.

Thực sự là Giang Lâm quá xuất sắc, anh lập tức thu hút sự chú ý của mọi người vào mình, vì vậy không ai để ý đến Cát Đại Xuyên đang theo sau Giang Lâm xuống xe Jeep.

TBC

Nhưng lúc này nghe Giang Lâm nói một trong những chiếc xe đạp là do Cát Đại Xuyên mua, mọi người đều ngây người.

Cát Đại Xuyên đã mua chiếc xe đạp này phải không?

Cát Đại Xuyên bủn xỉn đến mức một xu cũng không chịu móc ra, vừa mới đến đảo đã tặng mười viên kẹo cho con của gia đình khác?

Chiếc xe đạp này thực sự là anh ấy mua, còn mua loại tốt nhất đắt nhất của hãng Phượng Hoàng?

Hôm nay mặt trời mọc từ hướng Tây sao?

Tuy nhiên, kinh ngạc thì vẫn kinh ngạc nhưng một số người nhanh nhạy đã tính toán. Trước đây, không ai muốn giới thiệu đối tượng cho Cát Đại Xuyên, vì anh ấy quá keo kiệt, hơn nữa nghe nói hoàn cảnh gia đình anh ấy khá phức tạp, thuộc kiểu gia đình không giúp được gì mà còn kéo chân nên những nhà nào hơi thương con gái đều không muốn gả con cho anh ấy, nhưng bây giờ thấy anh ấy ra tay đã là một chiếc xe đạp Phượng Hoàng, thì cách nhìn của họ đối với anh ấy đã thay đổi ngay lập tức.

Có người trêu đùa nói: “Đồng chí Cát mua xe đạp, chẳng lẽ cậu muốn cưới vợ rồi sao?”

“Đồng chí Cát nói xem, cậu thích kiểu đồng chí nữ như thế nào, tôi giới thiệu cho cậu?”

Khuôn mặt Cát Đại Xuyên đỏ như gan heo luộc, do dự không nói gì.

Anh ấy chen qua đám đông đến phía sau xe rồi cùng Giang Lâm hợp sức khiêng một chiếc tủ nhỏ cao nửa người từ cốp xe xuống.

Chiếc tủ nhỏ không lớn, chưa đến n.g.ự.c Giang Lâm, dài và hẹp được bọc trong một thùng giấy, bên ngoài còn phủ một tấm vải.

Không biết ai tiến lên, đột nhiên giật tấm vải ra, những người biết chữ lập tức nhìn thấy một dòng chữ trên thùng giấy - Tủ lạnh nhãn hiệu Tuyết Hoa.

Hiện trường im lặng vài giây, ngay sau đó, lại nổ tung lần nữa.

“Trời ơi, là tủ lạnh! Thật sự là tủ lạnh!”

“Cái gì, đó là tủ lạnh sao? Tôi chỉ nghe nói về thứ này nhưng chưa bao giờ nhìn thấy!”

“Tránh ra tránh ra, cho tôi xem một chút, tôi cũng chưa từng nhìn thấy tủ lạnh trông như thế nào bao giờ?”

Thời đại này đã có tủ lạnh, từ năm 1956, quốc gia đã bắt đầu sản xuất chiếc tủ lạnh đầu tiên, chỉ là sản lượng quá ít thế nên nó trở thành một vật vô cùng hiếm có.

Người bình thường muốn mua một chiếc tủ lạnh là không thể, đừng nói là không có phiếu mua tủ lạnh, ngay cả khi có cũng không có hàng, ngay cả gia đình cán bộ muốn mua cũng phải nhờ người quen, thông qua nhiều nơi mới có thể mua được, vì vậy nhiều người căn bản chưa từng nhìn thấy tủ lạnh.

Mọi người anh đẩy tôi, tôi đẩy bạn, hận không thể dán mắt vào chiếc tủ lạnh đó, nhưng tiếc là khí thế

của Giang Lâm quá lớn, không ai dám đến gần anh cả.

Đinh Dược đang chuẩn bị đi làm, ai ngờ vừa mở cửa sân thì thấy trước cửa bị người ta vây kín, không ra được.

Khi phát hiện ra sự hỗn loạn này là do Giang Lâm ở đối diện gây ra, mặt anh ta lập tức sa sầm xuống: "Tránh ra! Tránh ra! Muốn xem náo nhiệt thì sang bên kia mà xem, đừng chắn trước cửa nhà tôi!"

Chương 410: Chương 410

DTV-EBOOK

Lúc này mọi người mới nhận ra vợ chồng của Đinh Dược đã ra ngoài.

Có người nhanh mắt, lập tức thấy Ôn Tĩnh Uyển đang đẩy chiếc xe đạp hơi khác chiếc xe đạp mới mua của Giang Lâm.

“Phó đoàn Đinh, chiếc xe đạp mà nhà cậu cũng là mới mua, sao không giống với chiếc của nhà phó đoàn Giang vậy?”

“Đúng nha, anh không nói tôi cũng chẳng để ý, trông nó cũ hơn rất nhiều, mà hình như lớp sơn trên cột đơn bị bong tróc rồi nhỉ?”

TBC

Không nói thì thôi, vừa nói ra thì mọi người lập tức chú ý đến chiếc xe đạp của hai gia đình, quả nhiên phát hiện ra sự khác biệt. Chiếc xe đạp mà Giang Lâm vừa lấy từ trên xe Jeep xuống mới tinh sáng bóng, không một chút bụi bặm, nhìn là biết hàng mới, còn chiếc xe mà Ôn Tĩnh Uyển đẩy, khi so sánh như vậy trông chẳng khác gì hàng cũ đã dùng được tầm năm sáu năm.

Có người nghi ngờ hỏi: “Phó đoàn Đinh, không lẽ cậu mua xe đẹp đã qua sử dụng cho vợ cậu à?”

Đinh Dược siết chặt nắm đấm, trán nổi gân xanh.

Đúng là anh ta mua hàng cũ, nhưng hàng cũ thì sao? Anh ta cũng đã bỏ ra mấy chục đồng, nhiều

người muốn mua một chiếc xe đạp cũ còn không đủ tiền đấy.

Chỉ là lúc này đây, anh ta không thể nói những lời thế này ra, đặc biệt là khi nhìn thấy chiếc xe đạp mới toanh của Giang Lâm khiến anh ta như bị tát một cái trước mặt mọi người, mất hết cả thể diện.

Tên khốn Giang Lâm, chắc chắn tên này cố ý!

Hắn đang muốn làm xấu mặt mình!

Sắc mặt của Ôn Tĩnh Uyển cũng có phần khó coi.

Đương nhiên cô ta biết ngay từ đầu đây là chiếc xe đạp cũ đã dùng nhiều năm và cô ta cũng nghĩ giống như Đinh Dược, thời buổi này nhiều người thậm chí còn không mua nổi xe đạp cũ, đặc biệt là sau khi biết Bạch Du không có xe đạp, lòng hư vinh của cô ta đã được mọi người nâng lên đến đỉnh điểm.

Nhiều lần cô ta đuổi theo Bạch Du trước mặt mọi người và nói muốn chở cô, ngoài việc cố tình muốn tiếp cận cô thì thật ra cô ta cũng muốn thấy cô khó xử.

Nhưng trước đây cô ta đắc ý bao nhiêu thì bây giờ lại khó xử bấy nhiêu!

Giây tiếp theo, lại có người hét lên.

“Mọi người mau nhìn kìa, phó đoàn Giang mua đài phát thanh của hãng Hồng Tinh!”

“Chẳng phải hãng Hồng Tinh mới ra mắt sao, nghe nói nó được làm bằng chất bán dẫn, đắt hơn hãng Hồng Đăng rất nhiều đấy.”

Những lời này lại giống như một cái tát, giáng mạnh vào mặt Đinh Dược.

Trước đây, anh ấy và Ôn Tĩnh Uyển đã đi xem mắt, mặc dù Ôn Tĩnh Uyển nói không cần sính lễ nhưng Đinh Dược vẫn mua một chiếc đài phát thanh hiệu Hồng Đăng làm sính lễ. Mặc dù cả hai đều không quảng cáo rầm rộ nhưng thật trùng hợp, hầu như cả khu gia đình đều biết nhà họ có một chiếc đài phát thanh hiệu Hồng Đăng. Nhưng bây giờ, chiếc đài phát thanh hiệu Hồng Đăng này đứng trước chiếc đài phát thanh hiệu Hồng Tinh mà Giang Lâm mua về, cũng giống như chiếc xe đạp cũ, một lần nữa bị so sánh đến mức không đáng giá.

“Trước đây ai nói Phó đoàn Giang không thương vợ mình thế, vừa mua xe đạp, vừa mua đài phát thanh, lại còn cả tủ lạnh nữa, nếu tôi trẻ hơn mười, hai mươi tuổi, tôi cũng muốn lấy Phó đoàn Giang làm chồng.”

Lời này vừa nói ra, mọi người ồn ào cười to.

Cô vợ nhỏ lần trước nói bóng gió với Bạch Du, mặt đỏ bừng bừng, nhân lúc mọi người không để ý đến mình, vội vàng chen khỏi đám đông chuồn mất.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, Bạch Du muốn không biết cũng không được.

Cô vừa mở cửa, mọi người đã xôn xao báo cáo với cô.

“Nhà Giang Lâm à, phó đoàn Giang mua xe đạp cho cô đấy!”

“Còn mua máy phát thanh của hãng Hồng Tinh nữa!”

“Sao mấy người không nói tủ lạnh trước, là tủ lạnh đó, nếu tôi có một cái thì sau này tôi không cần sợ mùa hè nữa!”

Từ những tiếng râm ran của mọi người, Bạch Du nghe rõ Giang Lâm đã mua cho cô một chiếc xe đạp, một chiếc đài phát thanh và một chiếc tủ lạnh.

Chương 411: Chương 411

DTV-EBOOK

Hai thứ đầu Bạch Du không thấy bất ngờ nhưng chiếc tủ lạnh sau đó khiến Bạch Du vô cùng ngạc nhiên.

"Thật sự mua tủ lạnh sao?"

Giang Lâm nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của cô, gật đầu: "Mua rồi nhưng là đồ cũ, một trung tâm thương mại thải ra nhưng anh đã nhờ người kiểm tra rồi, chức năng đều tốt, em đừng bận tâm."

Tất nhiên anh muốn mua đồ mới nhưng tủ lạnh thời này quá ít, chiếc này cũng là do anh nhờ vả nhiều mối quan hệ mới mua được.

Bạch Du lắc đầu: "Dĩ nhiên sẽ không để ý rồi."

Cô đã sống hai kiếp, đương nhiên hiểu rõ hơn ai hết rằng tủ lạnh thời này khó kiếm đến mức nào, mua được một cái tủ lạnh cũ như thế này đã là rất khó rồi.

Có cái tủ lạnh này, sau này đồ ăn thừa không cần phải nhét hết vào bụng, một số món ăn cũng không lo bị hỏng.

Mùa hè còn có thể tự làm kem que để ăn, còn nữa, cho quả dừa vào tủ lạnh rồi lấy ra uống, thật là không gì tuyệt hơn.

Nghĩ đến mùa hè sau sẽ có dưa hấu mát lạnh, nước đường đá và kem que, lòng Bạch Du vui sướng không thôi.

Nếu không phải lúc này có quá nhiều người, cô thật muốn lao tới hôn anh một cái thật kêu làm phần thưởng.

Đinh Dược đứng ở cửa, môi mím chặt thành một đường, trong mắt bùng cháy ngọn lửa giận dữ.

Mặc dù mọi người không nói gì nhưng anh ta cảm thấy trong lòng mọi người đang cười nhạo mình.

Rõ ràng cả hai đều là phó đoàn nhưng năng lực của anh ta chỉ mua được một chiếc xe đạp cũ, còn Giang Lâm lại có thể mua được tủ lạnh cũ.

Mặc dù đều là đồ cũ nhưng chênh lệch quá lớn.

Đừng nói đến việc Giang Lâm còn mua một chiếc xe đạp mới, ngay cả nhãn hiệu đài phát thanh cũng đè bẹp anh ta.

Quá nhục nhã!

Đinh Dược cảm thấy mặt mũi của mình bị Giang Lâm giẫm đạp dưới chân, trong lòng dâng lên sự nhục nhã và tức giận vô cùng.

Ôn Tĩnh Uyển đứng bên cạnh anh ta lúc đầu cũng thấy mất mặt, nhưng lúc này đã bình tĩnh lại.

Đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Đinh Dược, cô ta cúi đầu xuống không để mọi người nhìn thấy sự tính toán lóe lên trong mắt.

Mọi người xem đủ trò vui, theo đồ đạc được chuyển vào nhà Giang Lâm, ai nấy cũng dần tản đi.

Bạch Du thấy Giang Lâm chuyển đồ vào nhà, mang đài phát thanh lên phòng trên tầng hai, đặt tủ

lạnh ở phòng khách tầng một, còn xe đạp thì để ở sân để cô có thể đi làm bằng xe đạp.

Điều này không có gì lạ, điều lạ chính là Cát Đại Xuyên cũng đẩy chiếc xe đạp của mình vào sân nhà họ.

Một lúc sau, cô thấy Cát Đại Xuyên đẩy xe đạp đến trước mặt Lâm Hướng Tuyết vành tai đỏ bừng như muốn nhỏ máu: "Đồng chí Lâm, chiếc xe đạp này cho cô đi làm."

Lâm Hướng Tuyết sửng sốt, sau đó từ chối: "Tôi không cần."

Cát Đại Xuyên gấp gáp, lo lắng lại gãi đầu: "Tại sao cô không cần? Chiếc xe đạp này là tôi rất vất vả đổi phiếu mua xe đạp với người khác đấy."

Lâm Hướng Tuyết: "Không cần là không cần, nếu không dễ như vậy thì anh cứ giữ mà chạy đi."

Tai Cát Đại Xuyên càng đỏ hơn: "Nhưng tôi mua chiếc này cho cô chạy."

Khuôn mặt Lâm Hướng Tuyết cũng đỏ: "Tôi không có bảo anh mua!"

Cát Đại Xuyên gãi đầu, gãi đầu thật mạnh.

Vẻ mặt Lâm Hướng Tuyết chán ghét: "Đừng gãi, gàu bay vào mặt tôi!"

Cát Đại Xuyên: "Được, tôi xin lỗi."

Lâm Hướng Tuyết khịt mũi: "Nếu anh muốn tôi dùng nó như vậy, thì tôi sẽ miễn cưỡng lái nó đi làm, nhưng tôi không lấy không của anh, mà tôi sẽ thuê."

Cát Đại Xuyên: “Tôi không cần tiền của cô, cô giữ đó mà chạy đi, cô muốn dùng thế nào cũng được.”

Lâm Hướng Tuyết: “Tôi chỉ muốn đưa tiền cho anh thôi! Nếu không tôi sẽ không dùng đâu!”

Cát Đại Xuyên: “…”

Bạch Du đứng bên cạnh nhìn hai người cãi nhau như trẻ con, không nhịn được mà lắc đầu.

Trước đây cô không mấy lạc quan về hai người họ, nhưng bây giờ xem ra hai người này nhất thời vẫn chưa thể dứt ra được.

Chương 412: Chương 412

DTV-EBOOK

Giang Lâm cất đồ xong, đẩy xe đạp đi tới, nhìn cô nói: "Đi thôi, anh đưa em đi làm."

Bạch Du ngẩng đầu nhìn anh, khóe miệng cong lên: "Được."

Mặc dù đã vào tháng 11 nhưng thời tiết ở đảo Quỳnh Châu vẫn không lạnh, Giang Lâm mặc một chiếc áo hải quân mỏng, Bạch Du vòng tay qua eo anh.

Giang Lâm khẽ cụp mắt che giấu ý cười bên trong, giọng nhẹ nhàng nói: "Nắm chắc vào."

"Ừ."

Rất nhanh, có người nhìn thấy Giang Lâm đạp xe chở Bạch Du đi làm.

Hai người một nam đẹp trai, một nữ xinh đẹp, ngồi cạnh nhau hệt như một bức tranh phong cảnh tươi đẹp, đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Một lúc sau, mọi người lại thấy Lâm Hướng Tuyết cũng đạp một chiếc xe đạp hiệu Phượng Hoàng đi làm.

Ồ, chiếc xe đạp đó không phải là chiếc mà Cát Đại Xuyên mới mua về sao?

Có gì không đúng với hai người này rồi.

**

Đến cơ quan, Bạch Du làm xong những việc khác rồi tiếp tục vẽ truyện tranh.

Ngụy Quang Tông vẫn lén lút như cũ nhưng cô lười để ý đến anh ta.

Ăn trưa xong, mọi người đều về ký túc xá nghỉ ngơi, Bạch Du không có ký túc xá, Trình Phương bảo cô đến ký túc xá của mình nghỉ ngơi nhưng Bạch Du từ chối, cô muốn tranh thủ làm xong truyện tranh trước khi chủ nhiệm Viên về.

Trong văn phòng yên tĩnh.

Cô vẽ một lúc thì thấy hơi khát, món cá kho hồi trưa hơi mặn, thế là cô cầm cái ly tráng men đi về phía phòng lấy nước.

Cô đi không phát ra tiếng động, Lâm Hướng Tuyết từng nói cô là mèo đầu thai, vì thế khi cô đi đến cửa phòng lấy nước, hai người bên trong chẳng hề phát hiện ra cô đến.

Bạch Du liếc nhìn đã nhận ra người đứng bên ngoài.

Là phó chủ nhiệm Hà.

Những ngày cô đến tòa soạn, phó chủ nhiệm Hà vẫn chưa làm khó cô, mỗi lần gặp cô đều dùng giọng điệu của người lớn tuổi để khích lệ cô nhưng nụ cười của ông ta không khiến cô cảm thấy hiền hòa, ngược lại còn có cảm giác rùng mình, điều này khiến Bạch Du nghĩ đến một từ - nham hiểm.

Lúc này, phó chủ nhiệm Hà quay lưng về phía cô, đang nói chuyện với ai đó.

"… Anh đã tìm hiểu rõ chưa? Người phụ nữ Viên Mẫn đó thực sự bị thương ở eo, sau này không thể đứng dậy được nữa sao?"

Giọng Phó chủ nhiệm Hà nghe có vẻ phấn khích nhưng vẫn cố kìm nén.

Người đứng đối diện bà ấy trả lời: "Đã tìm hiểu rõ rồi, nghe nói chủ nhiệm Viên bị thùng hàng đè vào thắt lưng, cho dù sau này không bị liệt toàn thân thì về sau cũng chẳng thể đứng và ngồi lâu được nên có lẽ cô ta không thể ngồi tiếp ở vị trí này nữa đâu."

Đó là giọng nói của một người phụ nữ, nghe thì có vẻ không còn trẻ lắm.

Nhưng Bạch Du mới đến được vài ngày, nhất thời không nhớ ra chủ nhân của giọng nói này là ai.

Nụ cười trên khuôn mặt Phó chủ nhiệm Hà không còn kìm nén được nữa: "Chuyện này bà đừng nói với ai nhé, nếu người phụ nữ đó thực sự xuống thì chỉ có tôi mới có thể ngồi vào vị trí đó thôi, đến lúc đó tôi sẽ đưa con trai chúng ta vào."

Con trai?

Bạch Du nhíu chặt mày.

Chẳng phải vợ của phó chủ nhiệm Hà đang làm lãnh đạo ở bộ tuyên truyền sao?

Tại sao bà ấy lại tới tòa soạn này?

Ngay sau đó, bà ta lại tiếp tục nói: "Nếu không phải vì con đàn bà tên Bạch Du kia thì lần này con trai em đã được vào tòa soạn rồi, em thấy thư ký Chương cũng khá thích cô ta…"

Bạch Du còn muốn nghe tiếp nhưng cô lại nghe thấy tiếng bước chân từ bên trong truyền ra, cô vội vàng quay người.

Phó chủ nhiệm Hà bước ra, nhìn lướt qua hai bên hành lang, thấy không có ai mới quay vào.

Người đàn bà kia phàn nàn: “Anh đang làm gì vậy? Có chuyện gì sao?”

Phó chủ nhiệm Hà: “Anh chỉ cảm thấy như có ai đó đang nhìn chòng chọc vào chúng ta từ bên ngoài, có lẽ là do anh quá nhạy cảm rồi, không nói nữa, lát nữa chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ.”

Chương 413: Chương 413

DTV-EBOOK

Người đàn bà gật đầu.

Rất nhanh hai người đã tách ra và bỏ đi.

Khoảng mười phút sau, Bạch Du mới lẻn ra khỏi phòng tiện ích bên cạnh.

Nguy hiểm thật, suýt chút nữa đã bị phát hiện rồi.

Vừa nãy cô tưởng ông ta đang nói chuyện với vợ, bây giờ xem ra người phụ nữ kia rất có thể là tình nhân của lão.

Cô đi đến phòng pha nước để lấy nước, sau đó chậm rãi quay lại văn phòng, trong lòng tính toán xem tiếp theo nên làm gì.

Cô không ngờ rằng chủ nhiệm Viên lại gặp chuyện, nếu chủ nhiệm Viên có thể trở về, dựa vào sự đánh giá cao của chủ nhiệm Viên và thư ký Chương đối với cô, cô sẽ sống khá thoải mái ở tòa soạn, cũng có thể thực hiện được công tác xóa mù chữ mà cô mong muốn.

Nhưng bây giờ chủ nhiệm Viên đã gặp chuyện, một khi phó chủ nhiệm Hà lên thay, thì chỉ sợ cuộc sống của cô sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.

Cô phải nghĩ cách, trước khi phó chủ nhiệm Hà lên chức, phải định hình công việc của mình!

**

Để ăn mừng việc nhà có tủ lạnh, cũng để cảm ơn tấm lòng của Giang Lâm, Bạch Du quyết định tối nay

sẽ làm cho anh món sủi cảo nhân hẹ và thịt lợn hầm miến.

Giang Lâm đã đến đảo Quỳnh Châu được mấy năm, dù anh không nói ra nhưng cô biết anh vẫn không quen với đồ ăn ở đây.

Cô tan làm về lại đi mua thịt lợn, chỉ mua được một cân thịt ba chỉ, không còn cách nào khác đành phải đến bếp lớn xin thêm của đầu bếp Diêu ba cân nữa, đủ bốn cân.

Về đến nhà, cô rửa sạch thịt ba chỉ rồi thái thành từng miếng, rửa sạch và thái cải thảo, cải thảo xanh mướt trông rất thích mắt, tiếc là rau cô trồng chỉ to bằng nắm tay, chưa thể ăn được ngay.

Chuẩn bị xong nguyên liệu, cô bắc chảo lên bếp, cho thịt lợn vào xào, đến khi thịt đổi màu thì lần lượt cho hành, gừng, tỏi và ớt khô vào, sau đó đổ xì dầu và giấm, thịt ba chỉ nhanh chóng lên màu và ngấm gia vị.

Tiếp theo cho cải thảo vào xào vài phút rồi cho tiếp miến, sau đó đổ nước và muối vào đun sôi.

Món thịt lợn hầm miến này nhìn thì có vẻ bình thường nhưng thời điểm cho miến vào, lửa xào như thế nào đều rất quan trọng, vì vậy cùng một món ăn, có người làm ngon, có người làm không ngon.

Đến khi hoàng hôn dần chìm xuống, nhà họ Giang lại một lần nữa tỏa ra mùi thịt thơm nức khiến những người hàng xóm xung quanh liên tục chảy nước miếng, có đứa trẻ còn thút thít vì thèm, khóc lóc đòi ăn thịt.

Đợi đến khi trời tối, Giang Lâm về đến nhà.

Lâm Hướng Tuyết cũng lặng lẽ trở về, câu đầu tiên khi cô ấy về là: "Ôn Tĩnh Uyển và chồng đến nhà họ hàng của cô ta rồi."

TBC

Bạch Du bưng sủi cảo và thịt lợn hầm miến ra, hỏi: "Họ có gì bất thường không?"

Lâm Hướng Tuyết lắc đầu rồi lại nói: "Những thứ khác thì không có nhưng cô ta lại mua rất nhiều đồ ăn mang đến nhà họ hàng mình, toàn là những thứ không để được lâu, mà năm sáu người ăn cũng không hết."

Bạch Du khựng lại: "Tớ nhớ trên tàu hỏa, cô ta có nói họ hàng mình là một người góa phụ, trong nhà chỉ có họ hàng của cô ta và con gái, cô ta thường mua rất nhiều đồ đến nhà họ hàng mình sao?"

Lâm Hướng Tuyết gật đầu.

Bạch Du nhíu mày nhìn Lâm Giang: "Anh Lâm Giang, em nghĩ có thể người thân của cô ta cũng có vấn đề."

Giang Lâm nghiêm túc: "Anh đã cho người điều tra người thân của cô ta trước đó, con gái cô ta làm việc tại phòng giám sát của bưu điện, đúng là người phụ trách quản lý hồ sơ, bọn anh cũng nghi ngờ hai mẹ con họ có vấn đề, đã cho người theo dõi họ, để có thêm bằng chứng phạm tội, cũng để dụ con cá lớn đằng sau ra, ủy viên chính trị yêu cầu mọi người đừng hành động thiếu suy nghĩ."

Lâm Hướng Tuyết: "Vậy tớ có nên lui tới với Ôn Tĩnh Uyển không?"

Từ khi biết Ôn Tĩnh Uyển có thể là gián điệp, cô vừa tức giận vừa sợ hãi, càng không hiểu tại sao cô ta lại làm những việc có hại cho đất nước.

Chương 414: Chương 414

DTV-EBOOK

Bạch Du đột nhiên nói một câu: "Có lẽ Ôn Tĩnh Uyển không rảnh để quản cậu đâu."

Lâm Hướng Tuyết: "Tại sao?"

Bạch Du: "Tớ nghĩ có thể cô ta sẽ muốn lôi kéo Đinh Dược."

Lời này vừa nói ra, phòng khách yên tĩnh mất mấy giây.

Lâm Hướng Tuyết hít một hơi: "Phó đoàn Đinh sẽ bị xúi giục sao? Không thể nào?"

Bạch Du không lên tiếng.

Ánh đèn màu cam vàng chiếu lên khuôn mặt Giang Lâm, một lúc sau, anh mới nói: "Hay là… Chúng ta cứ chờ xem thì biết thôi."

Mặc dù anh và Đinh Dược không phải cùng loại người, Đinh Dược cũng coi anh như cái gai trong mắt nhưng anh vẫn hy vọng Đinh Dược không phạm sai lầm, hy vọng anh ta có thể giữ vững bản tâm, không làm ra chuyện bán nước hại dân, nếu không anh tuyệt đối sẽ không nương tay!

Bất kể thời gian địa điểm, an ninh quốc gia đều cao hơn tất cả.

Về điểm này không ai được phép mềm lòng.

Bạch Du kéo Lâm Hướng Tuyết ngồi xuống: "Ăn cơm đi, chuyện khác để ăn no rồi hãy nói, còn về phía Ôn Tĩnh Uyển, cậu có thể moi được tin gì thì moi,

không được thì đừng miễn cưỡng, quan trọng nhất vẫn là phải đảm bảo an toàn cho bản thân."

Hôm đó, sau khi cô đoán ra Ôn Tĩnh Uyển có thể là gián điệp, cô đã kiểm tra ngay đồ đạc trong nhà, cô lo Ôn Tĩnh Uyển lấy mất tài liệu của Giang Lâm hay thứ gì đó, may mà có con ch.ó chặn đường là Bánh Khoai Tây nên hôm đó cô ta không lên được phòng trên tầng hai, nếu không thì thật khó nói.

Còn về máy nghe lén, cô cũng từng nghi ngờ nhưng sau đó Giang Lâm đã phổ cập kiến thức cho cô, cô mới biết máy nghe lén không dễ lắp đặt như vậy, hơn nữa muốn nghe lén thông tin thì cần một địa điểm và thiết bị nghe lén cố định, những thứ này không phải là điều mà một mình Ôn Tĩnh Uyển có thể làm được.

Hôm đó, sau khi cô và Lâm Hướng Tuyết bàn bạc, quyết định dùng chiêu "trở mặt thành thù" để gây sự chú ý với Ôn Tĩnh Uyển, tất nhiên họ cũng không hy vọng Ôn Tĩnh Uyển sẽ hoàn toàn tin tưởng mình nhưng nói nhiều ắt sẽ bị hớ, nếu Ôn Tĩnh Uyển thực sự muốn kéo Lâm Hướng Tuyết về phe mình, chắc chắn sẽ nói chuyện của mình, nói nhiều rồi rất có thể sẽ lỡ lời.

Tất nhiên việc này để sau này hãy nói.

Giống như chuyện người thân của cô ta hôm nay vậy.

Sau đó, họ cũng có thể thông qua Lâm Hướng Tuyết để cung cấp cho Ôn Tĩnh Uyển một số thông tin và tài liệu sai lệch, tất nhiên tất cả để trên tiền đề là Lâm Hướng Tuyết phải bảo vệ an toàn cho bản thân.

Lâm Hướng Tuyết gật đầu: “Tớ hiểu rồi, cậu đừng lo lắng, tớ sẽ tự bản vệ tốt bản thân.”

Cô ấy vừa nói vừa gắp một miếng sủi cảo nhân hẹ cho vào miệng.

Cô ấy ăn nhân thịt lợn với hẹ, do Bạch Du làm không bao giờ qua loa, thịt lợn nạc mỡ trộn với hẹ non vừa thu hoạch, hơn nữa lại là hẹ do chính mình trồng, cảm thấy hương vị càng ngon hơn.

Giang Lâm thì rất thích nồi thịt lợn hầm miến, phải nói là dưa chua mà đầu bếp Diêu cho thật quá đủ vị, vừa chua vừa giòn, mùi thơm của thịt lợn và vị chua của dưa chua thấm vào miến, mặn mà thơm ngon, ăn mãi không dừng được.

Ăn thịt từng miếng lớn, dưa chua lại giải ngấy, thật sự rất đã.

**

Còn ở nhà họ Ngô - họ hàng của Ôn Tĩnh Uyển, lúc này cũng đang ăn cơm.

Chỉ khác là cửa nhà họ Ngô đóng chặt, tất cả các cửa sổ trong nhà đều đóng kín.

Đinh Dược cau mày, khó hiểu nhìn Ôn Tĩnh Uyển: “Chỉ ăn cơm thôi mà, tại sao lại phải đóng hết cửa sổ, cuối cùng mấy người đang làm trò gì vậy?”

Ôn Tĩnh Uyển nắm tay anh ta, dịu dàng nói: “Anh Dược, em muốn giới thiệu với anh một người - chú họ của em.”

“Anh nhớ chú họ của em đã mất từ mười mấy năm trước rồi, chẳng lẽ em muốn anh xuống địa ngục gặp ông ta sao?”

Ôn Tĩnh Uyển không lên tiếng mà nhìn về phía cầu thang.

Đinh Dược nhìn theo ánh mắt của cô ta thì thấy gác xép thường đóng chặt đã được mở ra, tiếp đó từ trên thả xuống một chiếc thang gỗ, dì họ và em họ của Ôn Tĩnh Uyển là Ngô Linh chạy tới đỡ thang.

Chương 415: Chương 415

DTV-EBOOK

Đinh Dược: ?

Đinh Dược hơi bối rối nhưng trực giác mách bảo anh ta rằng chuyện sắp xảy ra không hề bình thường.

Quả nhiên rất nhanh sau đó gác xép lại có động tĩnh, một người đàn ông trung niên trèo xuống từ trên đó.

Khi nhìn rõ diện mạo của người đàn ông đó khiến anh ta như c.h.ế.t lặng, gần như quên cả thở.

Là Tề Diệp Chu!

Rõ ràng là Tề Diệp Chu - gián điện của Đảng Quốc Dân!

Những năm gần đây, thế lực của Đảng Quốc Dân ngày càng suy yếu nhưng để phá hoại thành quả cách mạng, họ đã để lại rất nhiều gián điệp trên đất liền, những gián điệp này chuyện ác nào mà không làm, cướp bóc trộm cắp, đánh cắp đủ loại thông tin, tung tin đồn nhảm về Đảng, cố hết sức phá hoại trật tự xã hội.

Nhà nước đã bỏ rất nhiều tâm sức và lực lượng để thanh trừng thế lực địch đặc, chỉ là những gián điệp này ẩn thân rất kín đáo, lại phân bố quá rộng, rất khó để bắt gọn chúng.

Nhưng từ lời khai của những đặc vụ bị bắt, họ biết được ở phía Nam có một tên đầu sỏ gián điệp tên là Tề Diệp Chu, gã ta từng là một trong những quan

chức của Đảng Quốc Dân, sau đó vì một số tình huống mà bị bỏ lại trên đất liền và tiến hành các hoạt động tình báo trên đất liền, dần dần gã ta trở thành đầu sỏ ở khu vực này.

Chỉ là trong hơn hai mươi năm qua, khắp nơi đều truyền nhau về Tề Diệp Chu nhưng chưa có ai từng gặp gã ta, càng không biết gã ta đang ẩn náu ở đâu.

Đinh Dược từng thấy ảnh của Tề Diệp Chu, trông rất giống người đàn ông trước mặt này, Tề Diệp Chu trong ảnh tinh thần hăng hái, đang ở độ tuổi sung sức, còn người đàn ông trước mặt mặc quần áo xám xịt, tóc thưa thớt, không còn chút tinh thần nào của năm xưa, chỉ là đường nét khuôn mặt không thay đổi nhiều nên Đinh Dược chỉ liếc nhìn là nhận ra ngay.

Bầu không khí im lặng đến rợn người.

Ngay sau đó, Đinh Dược túm lấy Ôn Tĩnh Uyển đang đứng bên cạnh, tay bóp chặt cổ cô ta: "Ông là Tề Diệp Chu đúng không? Mấy người muốn làm gì?"

Ôn Tĩnh Uyển không ngờ anh ta lại đột nhiên ra tay như vậy, cổ họng bị bóp chặt đau đớn, mặt tái nhợt: "Anh Dược, anh mau buông em ra, nếu anh còn thế này sẽ làm hại đến con trai của chúng ta mất."

Con trai?

Đinh Dược như bị điện giật, vô thức buông Ôn Tĩnh Uyển ra, mắt nhìn chằm chằm vào cái bụng rất phẳng của Ôn Tĩnh Uyển: "Em có thai rồi sao?"

TBC

Ôn Tĩnh Uyển ho vài tiếng, mới yếu ớt nói: "Đúng vậy, kỳ kinh nguyệt của em đã chậm năm sáu ngày, nếu không có gì bất ngờ thì chắc là có thai rồi và em có một linh cảm rất mạnh mẽ, đứa con này chắc chắn là con trai, anh Dược, lần này em đưa anh đến đây, là muốn nói cho anh biết tất cả bí mật, cũng để anh lựa chọn, sau này một nhà ba người chúng ta sẽ bị người ta chà đạp dưới chân hay sống cuộc sống của người trên người, quyền lựa chọn này nằm trong tay anh."

Đinh Dược nhìn cô ta không nói gì cả.

Ôn Tĩnh Uyển xoa bụng, giọng điệu càng dịu dàng: "Anh Dược, đây là đứa con đầu lòng của chúng ta, em nghĩ chắc chắn nó sẽ giống anh Dược cao lớn vạm vỡ, cũng chắc chắn sẽ giống anh Dược thông minh tuyệt đỉnh, em dám chắc, chắc chắn đây là một đứa trẻ vô cùng xuất sắc, giống như anh Dược vậy, chỉ là xuất sắc thì có ích gì? Chẳng phải vẫn bị người ta chà đạp dưới chân sao, giống như cảnh tượng xảy ra sáng nay, tất cả mọi người đều nịnh nọt vợ chồng Giang Lâm và Bạch Du, còn em và anh Dược thì như trở thành trò cười lớn, mặt mũi bị chà đạp dưới đất rồi lại cọ xát."

"Em thì không sao, em chỉ là một người phụ nữ nhưng anh Dược thì khác, anh là một người đàn ông chân chính, lại là phó đoàn trưởng của chi đội nhưng chỉ vì anh không có gia thế hiển hách như Giang Lâm, không có quan hệ của gia đình anh ta, không có tiền như gia đình anh ta nên lần nào cũng bị chà đạp dưới chân, nếu anh Dược có gia thế như anh ta thì bây giờ anh có thể chỉ là một phó đoàn nhỏ thôi sao? Em thấy khó chịu và bất công cho anh Dược, em còn

lo lắng hơn là sau này con trai của chúng ta cũng sẽ phải chịu sự đối xử như vậy."

Chương 416: Chương 416

DTV-EBOOK

Theo lời của Ôn Tĩnh Uyển, Đinh Dược lại nhớ đến sự khó xử vào buổi sáng, n.g.ự.c anh ta từ từ phập phồng lên xuống, hai tay cũng từ từ nắm chặt thành nắm đấm.

Ôn Tĩnh Uyển bước tới, nắm lấy tay anh ta đặt lên bụng mình: "Anh Dược, vì chính anh, vì con trai của chúng ta, hãy gia nhập cùng chúng em đi."

Đinh Dược đặt tay lên chiếc bụng phẳng lì của Ôn Tĩnh Uyển, mí mắt rũ xuống, tâm trạng vô cùng d.a.o động.

Trong đầu anh ta có hai người tí hon đang đánh nhau dữ dội.

Người tí hon chính nghĩa: Đinh Dược, cậu không thể thỏa hiệp như vậy được! Cậu là đảng viên, cậu không thể phụ lòng đất nước, mau chạy đi, mau ra ngoài tố cáo bọn họ đi!

Người tí hon gian ác: Đừng khờ khạo, tố cáo rồi cậu được lợi gì? Cậu được thăng chức hay phát tài? Cho dù lần này cậu được thăng chức, thì vẫn không đấu lại được Giang Lâm, cậu ta có một ông nội quyền lực, cậu có liều mạng cũng không đấu lại được.

Người tí hon chính nghĩa: Đừng nghe tên kia nói! Mọi thứ cậu có hôm nay đều do đảng và đất nước ban tặng, nếu cậu phụ lòng đảng và đất nước, cậu còn tệ hơn cả súc vật!

Người tí hon gian ác: Cậu im đi, nghe tên đó mới là ngu, nhìn Giang Lâm kìa, chỉ vì có gia thế như vậy mà tuổi trẻ đã làm phó đoàn, xe đạp, đài phát thanh và tủ lạnh muốn mua là mua, hôm nay mặt mũi cậu đều bị Giang Lâm giẫm đạp dưới chân, ngày sau cậu có muốn con trai mình cũng bị con trai Giang Lâm giẫm đạp dưới chân không?

Câu cuối cùng này hoàn toàn phá vỡ phòng ngự của Đinh Dược.

Anh ta! Không! Muốn!

Con người sống cả đời chẳng phải là vì con cháu, để con cháu có thể sống những ngày tháng tốt đẹp sao, ngay cả chuyện sinh con trai, anh ta cũng phải tranh thủ trước Giang Lâm, sao anh ta có thể chịu đựng được nếu sau này con trai mình cũng bị con trai Giang Lâm sỉ nhục chứ.

Anh ta không bao giờ cho phép điều đó!

Đinh Dược hít sâu một hơi, ánh mắt do dự vừa rồi trong nháy mắt này đã trở nên kiên định, ngẩng đầu nhìn Tề Diệp Chu: “Nếu tôi gia nhập với mấy người thì mấy người sẽ cho tôi cái gì?”

Tề Diệp Chu mỉm cười, lần đầu tiên ông ta nói chuyện sau khi đi xuống: “Những gì cậu muốn tôi đều có thể cho cậu, xe đạp mới toanh, đài phát thanh hãng Hồng Tinh, tủ lạnh mới cóng, còn có tiền gửi tiết kiệm không đếm xuể.”

Mỗi lần Tề Diệp Chu nói một câu thì đôi mắt Đinh Dược lại sáng lên một chút.

Nếu anh ta có tiền mua những thứ này thì đã không bị Giang Lâm sỉ nhục như vậy, nếu có tiền hơn Giang Lâm thì anh ta cũng có thể sỉ nhục lại Giang Lâm một cách thậm tệ.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, cả người anh ta phấn khích hẳn lên, hận không thể để khoảnh khắc đó xảy đến ngay bây giờ.

Chỉ là trên đời này không có bữa trưa miễn phí, anh ta nói: "Vậy thì mấy người cần tôi làm gì?"

Tề Diệp Chu lại cười, giọng nói nhỏ nhẹ: "Danh sách những người cấp cao và nhân viên cốt cán của hải quân, bản đồ căn cứ và tình hình trang thiết bị mới nhất."

Mỗi lần Tề Diệp Chu nói một thứ, mí mắt Đinh Dược lại giật một cái.

Những thứ này đều liên quan đến bí mật quân sự cao nhất, cái nào cũng có thể lấy mạng anh ta, chỉ một chút xe đạp và đài phát thanh mà muốn mua chuộc rồi, anh ta không ngốc đến vậy.

Đinh Dược im lặng một lát: "Tôi có thể đưa được nhưng tôi muốn mấy người đưa một nhà ba người chúng tôi ra nước ngoài."

Tề Diệp Chu nhìn anh ta, im lặng một lúc lâu mới nói: "Được, sau khi thành công, người của chúng tôi sẽ sắp xếp cho mấy người đến Hương Cảng trước, sau đó từ Hương Cảng đến Mỹ, nhà cửa xe cộ tiền bạc cùng với công việc ở bên đó, sẽ có người giúp mấy người lo liệu, như vậy được không?"

Lần này, không chỉ Đinh Dược phấn khích, mà Ôn Tĩnh Uyển đứng bên cạnh anh ta cũng mắt sáng rực.

Nếu thật sự có thể đến Mỹ thì từ nay về sau cô ta sẽ thật sự sống cuộc sống của người trên người, nghe nói ở Mỹ cái gì cũng có, đồ ăn thức uống đồ dùng, chỉ cần có tiền là có thể mua được mọi thứ, hơn nữa còn rất tự do, muốn nói gì thì nói, không sợ nói sai lời bị người ta bắt bẻ, nghe nói ngay cả mặt trăng ở đó cũng tròn hơn ở trong nước.

Chương 417: Chương 417

DTV-EBOOK

Ôn Tĩnh Uyển tràn đầy chờ mong, quay đầu nhìn Đinh Dược với vẻ mặt đầy hy vọng.

Đinh Dược liếc nhìn cô ta rồi lại cúi đầu nhìn bụng cô ta, cuối cùng gật đầu: "Được, giao kèo!"

**

Nhà họ Giang, phòng ngủ.

Bạch Du đặt tay lên n.g.ự.c anh, nhẹ nhàng trêu chọc anh.

Gợi ý rất rõ ràng.

Không ngờ Giang Lâm lại ôm cô rồi đột nhiên nói: "Hựu Hàm dùng cái c.h.ế.t uy h.i.ế.p ông nội, nhất định phải kết hôn với Lương Thiên Vũ."

Bạch Du mặt đầy khiếp sợ nhìn anh.

Bây giờ có phải là lúc để nói về điều này không?

Giang Lâm nói: "Ông nội đã hạ lệnh, sau này không ai trong nhà được phép giúp đỡ cô ta nữa, cứ coi như không có đứa cháu gái này, nếu Hựu Hàm đến tìm em thì em không cần để ý tới cô ta đâu."

Đột nhiên Bạch Du nhớ đến kiếp trước, Giang Hựu Hàm vô số lần chỉ vào mũi cô và nói: "Bạch Du, cô chỉ gả vào nhà tôi, một khi ly hôn, cô chẳng là gì cả, còn tôi là em gái ruột của anh trai tôi, anh trai tôi không giúp tôi thì chẳng lẽ lại đi giúp cô sao?"

Giống như lời cô ta nói, lần nào Giang Khải cũng đều đứng về phía Giang Hựu Hàm, không phân biệt

trắng đen mà chỉ trích cô không xứng làm chị dâu.

Nghĩ đến đây, Bạch Du ngẩng đầu hỏi anh: “Anh Giang Lâm, nếu em và Hựu Hàm xảy ra xung đột, anh sẽ giúp ai? Giúp em, hay giúp em gái ruột của anh?”

Giang Lâm nhìn cô, không chút do dự nói: “Tất nhiên là giúp em, em là vợ anh, là người thân thiết nhất của anh, cho dù là cha mẹ, anh chị em cũng không thể thân hơn em, em mới là người anh muốn ở bên cả đời.”

Gia đình lớn và gia đình nhỏ, đối với anh, anh sẽ luôn ưu tiên lựa chọn gia đình nhỏ.

TBC

Thực ra Bạch Du biết anh sẽ trả lời như vậy, nhưng khi nghe đích thân anh nói ra, trái tim cô vẫn mềm nhũn như nước.

Cô ôm chặt lấy eo anh, chân quấn lấy người anh để cơ thể mình càng gần anh hơn, không còn một khe hở nào: “Anh Giang Lâm, em muốn anh hôn em, ngay bây giờ.”

Giang Lâm cúi đầu xuống rồi hôn lên trán cô một cái.

Bạch Du: “Không đủ.”

Trái cổ của Giang Lâm di chuyển, anh nhìn cô, giọng nói khàn khàn: “Còn sưng đỏ nữa không?”

Bạch Du đỏ mặt: “… Đã không còn từ lâu rồi.”

Vừa dứt lời, anh quay người lại làm cho vị trí của hai người bị đảo ngược.

Anh ở trên, cô ở dưới.

Anh cúi xuống cắn dái tai cô rồi bắt đầu tham lam công thành đoạt đất.

Sau khi gió ngừng mưa tạnh.

Bạch Du mềm nhũn như vũng nước, nằm trên giường mềm mại vô lực, không nhúc nhích.

Cô đang nghĩ, Giang Lâm đã mạnh mẽ như vậy mà vẫn chưa làm hỏng giường, cuối cùng Tạ Húc Đông đã làm gì mà làm hỏng giường?

Giang Lâm xuống giường kéo thứ đồ trên giường xuống rồi ném vào thùng rác bên cạnh.

Trong thùng rác đã có hai thứ như vậy.

Ánh mắt Bạch Du lóe lên có hơi chột dạ không dám nhìn vào mắt anh.

Nếu Giang Lâm biết những bao cao su đó đều do cô động tay động chân, không biết anh sẽ phản ứng thế nào?

Nhưng cô thực sự muốn có một cô con gái nên cô nghĩ đến việc c.h.é.m đinh chặt sắt trước, nếu thực sự mang thai thì cô sẽ tìm cách để Giang Lâm thích đứa con của họ.

Nếu thật sự không thích thì cô…

Không được, anh phải thích!

Con gái của họ chắc chắn phải có người mẹ yêu thương nhất, người cha yêu thương nhất, cô bé sẽ là công chúa nhỏ xinh đẹp và hạnh phúc nhất thế giới,

cô không cho phép Giang Lâm không yêu thương con gái mình.

Nghĩ đến đây, cô tức giận trừng mắt nhìn Giang Lâm nhưng khi nhìn vào vòng bụng săn chắc gầy gò của anh, cô lại sửng sốt.

Giang Lâm hiểu lầm ý cô, dỗ dành: “Nếu nhiều hơn nữa, cơ thể em sẽ không chịu được, chúng ta từ từ, đừng vì nhất thời mà giành giật được không?”

Bạch Du: ?

Bạch Du: ???

Không, anh đang nghĩ gì vậy? Không lẽ anh nghĩ cô còn muốn một lần nữa sao?

Cô không phải là kiểu người như vậy!

Chương 418: Chương 418

DTV-EBOOK

Nhưng Giang Lâm đã xuống đun nước tắm cho cô, chỉ để lại Bạch Du đang tức giận đập chiếc giường lớn.

Bên kia.

Một chiếc xe quân sự chạy nhanh trên con đường làng gồ ghề.

Ở vùng quê, ngay cả xe đạp cũng hiếm thấy, huống chi là một chiếc xe bốn bánh, lại còn là xe quân sự, điều này khiến cả đội sản xuất vô cùng kinh ngạc.

TBC

Điều khiến họ kinh ngạc hơn nữa là xú lão cửu* trong chuồng bò thực chất lại là một sĩ quan cấp cao, giờ đây sĩ quan cấp cao đó đã được phục hồi danh dự, trở thành nhân vật cấp cao mà cả đời họ không thể chạm tới.

*Xú lão cửu: Là cách gọi miệt thị phần tử tri thức trong đại cách mạng văn hóa.

Mọi người vừa bàng hoàng vừa hối tiếc.

Nếu biết trước rằng một ngày nào đó nhà họ Tống sẽ được phục hồi danh dự, nếu biết trước thân phận của họ cao quý đến vậy, thì mọi người đã đối xử tốt với người nhà họ Tống hơn, hoặc lén cho người nhà họ Tống chút đồ ăn, nhưng giờ hối hận cũng đã muộn.

Cả nhà họ Tống đều nước mắt lưng tròng, thân hình gầy gò run rẩy vì xúc động trong gió lạnh.

Trong số đó, một người phụ nữ khoảng ba mươi bốn mươi tuổi, khuôn mặt vàng vọt đẫm nước mắt, giọng khàn khàn nói: "Về thôi, về nhanh thôi, tôi phải đi đón con gái út Tiểu Vi của chúng ta."

Dạo trước, bà ấy luôn mơ thấy con gái út Tống Chi Vi đã chết, thân hình nhỏ bé trần truồng, không một mảnh vải che thân bị người ta vứt vào hố phân, bà ấy khóc đến xé lòng trong mơ, cố gắng vớt con lên nhưng dù thế nào cũng không chạm tới được.

Bà ấy lo lắng con gái út đã xảy ra chuyện nhưng họ ở trong chuồng bò, tin tức không thể truyền ra ngoài, cũng không thể truyền vào.

May mà cuối cùng họ đã được phục hồi!

**

Ngày hôm sau vì không phải đi làm, Bạch Du ngủ đến trưa mới dậy.

Cô chống cái lưng đau nhức đi từ trên lầu xuống, Bánh Khoai Tây đã đứng chờ cô ở cửa, vừa thấy cô, cái đuôi nhỏ lại điên cuồng vẫy lên.

Bạch Du xoa cái bụng nhỏ của nó rồi mới đi tìm Lâm Hướng Tuyết hỏi cô ấy trưa nay muốn ăn gì.

Ai ngờ Lâm Hướng Tuyết không có trong phòng khách, cũng không có trong bếp hay bất kỳ nơi nào trong sân, chiếc xe đạp mà Cát Đại Xuyên cho cô ấy mượn vẫn còn dựng trong sân, chứng tỏ cô ấy không đi đâu xa.

Bạch Du không khỏi thấy lạ, cô ấy đi đâu rồi nhỉ?

Cô rửa mặt xong, cắt một mẻ hẹ khác trong sân, xào hẹ với trứng, lại dùng nấm mà chị Lôi cho hôm qua, thái thành từng lát nhỏ, rồi xào cùng với ớt, hành lá, gừng, tỏi, xào thành một đĩa nấm xào thịt.

Nhưng sau khi nấu xong, Lâm Hướng Tuyết vẫn chưa về.

Tuy nhiên, cô nhớ tối qua Lâm Hướng Tuyết nói muốn tìm một nơi để liên lạc với đài phát thanh nên cô nghĩ rằng cô ấy đã đến bãi biển tìm một nơi không có người để liên lạc.

Vì thế cô để lại một nửa thức ăn cho Lâm Hướng Tuyết, Bạch Du ăn xong thì về phòng đọc sách, chỉ là khi cô đi đến sân thượng tầng hai, nhìn sang phía đối diện, toàn thân không khỏi run rẩy.

Sân thượng đối diện nhuốm một màu đỏ tươi của máu, có một người phụ nữ nằm úp mặt trong vũng máu.

Cô nhìn kỹ lại, nhận ra đó là quần áo của Ôn Tĩnh Uyển.

Tim cô đập thót một cái, chẳng lẽ Ôn Tĩnh Uyển bị Đinh Dược g.i.ế.c c.h.ế.t ư?

Dù thế nào đi nữa, Ôn Tĩnh Uyển không thể c.h.ế.t như vậy được.

Bạch Du quay người chạy sang bên kia.

Nhưng cửa bên kia bị khóa, cô gọi mấy tiếng mà không có ai ra mở cửa.

Tiếng hét của cô đã thu hút sự chú ý của những người xung quanh, khi mọi người phá cửa xông vào,

cùng chạy lên tầng hai, cuối cùng Bạch Du cũng nhìn rõ người nằm trong vũng máu.

Đó không phải Ôn Tĩnh Uyển, mà là Lâm Hướng Tuyết mặc quần áo của Ôn Tĩnh Uyển!

Đầu của Lâm Hướng Tuyết bị đập vỡ một lỗ, miệng bị nhét giẻ, nằm trên sàn bất tỉnh.

Mặt Bạch Du tái mét, cô kêu lên: “Hướng Tuyết!”

Chương 419: Chương 419

DTV-EBOOK

Ở bên kia.

Khác với hôm qua, Đinh Dược yêu cầu lên gác xép mới đưa đồ cho Tề Diệp Chu.

Lúc này, anh ta đứng trên gác xép, quan sát xung quanh.

Gác xép thấp, anh ta đứng thẳng được, nhưng một số chỗ không chú ý thì sẽ bị đập đầu, các cửa sổ xung quanh đều bị đóng kín, chỉ để lại một cửa sổ trời mở, gác xép tràn ngập mùi mốc, nước tiểu và phân.

Giữa nhà đặt một chiếc giường nhỏ, bên cạnh giường là hai cái bàn làm việc, trên đó chất đầy thư từ, anh ta đi tới cầm lên xem, phát hiện đó là rất nhiều báo cáo công tác chưa được gửi đi.

Ngoài ra, trên bàn còn có một máy điện báo kiểu cũ.

Đinh Dược nhíu mày thành hình chữ "xuyên": "Ông trốn trong cái gác xép này hai mươi mấy năm rồi sao?"

TBC

"Không phải hai mươi mấy năm nhưng cũng được mười mấy năm rồi, đồ đâu, mang tới chưa?" Tề Diệp Chu vừa nói vừa mở một ngăn kéo, lấy ra ba thỏi vàng nhỏ: "Đưa đồ cho tôi, mấy thứ này coi như là tiền đặt cọc của cậu, lát nữa còn lại..."

Lời còn chưa dứt, bên dưới đã nghe thấy tiếng phá cửa, tiếp theo là tiếng hét của hai mẹ con Ngô Linh: “Các người là ai, các người không được vào…”

Tề Diệp Chu rút một khẩu s.ú.n.g từ thắt lưng ra, chĩa vào Đinh Dược: “Mày dám bán đứng tao?”

Đinh Dược lóe lên một tia sáng, giơ chân định đá Tề Diệp Chu: “Mau tới đây, tên đầu sỏ phản động Tề Diệp Chu ở…”

“Đoàng” một tiếng.

Lời còn chưa dứt, Tề Diệp Chu đã b.ắ.n một phát vào n.g.ự.c anh ta, sau đó mở cửa sổ trời định trốn thoát.

Chỉ là bên ngoài đã bị bộ đội và công an vây kín, dù có mọc cánh cũng khó mà bay được.

Còn Ôn Tĩnh Uyển bên này đã thay quần áo của Lâm Hướng Tuyết, cầm theo thẻ công tác của Lâm Hướng Tuyết và giấy chứng nhận của đơn vị, bước nhanh về phía cảng.

Ngay từ đầu, cô ta đã không tin Lâm Hướng Tuyết và Bạch Du sẽ trở mặt.

Thấy hai người tự cho là thông minh dùng chiêu trở mặt thành thù để dụ cô ta, cô ta bèn dùng kế phản gián, giả vờ kết bạn với Lâm Hướng Tuyết, lại giới thiệu cô ta đến đài phát thanh làm việc, thực ra cô ta làm tất cả những điều này chỉ vì thân phận của Lâm Hướng Tuyết, một khi có chuyện, đây sẽ là con đường lui của cô ta.

Chỉ là cô ta không ngờ mọi chuyện lại bại lộ nhanh như vậy.

Hôm nay, cô ta bảo Đinh Dược đưa tài liệu cho Tề Diệp Chu, vì cơ thể không khỏe nên cô ta ở nhà không đi theo, ngay khi định nghỉ ngơi thì Lâm Hướng Tuyết đã đến.

Lâm Hướng Tuyết đến hỏi han đủ thứ, cố gắng moi thông tin từ cô ta, kết quả câu nói "Nhà cô chỉ có hai người mà sao lại mua nhiều thức ăn thế" của cô ấy đã khiến cô ta chú ý.

Nói về chuyện moi thông tin, sao Lâm Hướng Tuyết có thể là đối thủ của cô ta được chứ?

Cô ta hỏi vài câu thì Lâm Hướng Tuyết đã hoảng hốt, cô ta cũng đoán được rằng họ đã bị kẻ khác theo dõi.

Cô ta quyết định trói và thay quần áo của Lâm Hướng Tuyết rồi cầm theo gói đồ đã chuẩn bị sẵn từ trước bỏ trốn.

Trời giúp cô ta!

Hôm nay có một con tàu rời đảo.

Chỉ cần rời khỏi đảo thì cô ta đã có thể liên lạc với tổ chức, lúc này sẽ không có ai dễ dàng bắt được cô ta.

Nghĩ đến đây, Ôn Tĩnh Uyển không khỏi cong khóe môi.

Ôn Tĩnh Uyển nhìn con tàu gần trong gang tấc làm cô ta chỉ cảm thấy thắng lợi ngay trong tầm mắt.

Tuy rằng nhiệm vụ lần này thất bại, nhưng tối hôm qua cô ta đã lén sao chép danh sách mà Đinh

Dược viết ra và bản đồ căn cứ, quay lại Quảng Thành, cô sẽ lập tức bán cho các gián điệp như đảng quốc dân, nước M, nước R hoặc các nước khác.

Ăn nhiều hơn một bữa ăn cũng không thành vấn đề.

Sau lần này, cô ta dự định sẽ thu tay một một khoảng thời gian, vì số tiền kiếm được đã đủ cô ta ăn ngon uống say dù không làm việc.

Chương 420: Chương 420

DTV-EBOOK

Nhưng sau này nếu có cơ hội, cô ta vẫn muốn ra nước ngoài ngắm trăng.

Ngay khi một chân của cô ta định bước lên tàu thì, phía sau chợt vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Lòng cô ta run lên, theo bản năng quay đầu lại nhìn, sau đó m.á.u khắp khuôn mặt bị rút sạch ngày tức khắc.

Là công an và hải quân!

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết những người này tới vì cô ta.

Chết tiệt!

Không ngờ họ tới nhanh như vậy!

Nhưng bất luận thế nào cô ta cũng không thể để bị bắt được!

Nghĩ tới đây, cô ta tháo khăn che đầu ra rồi nhảy xuống biển không chút do dự.

Cô ta vẫn luôn nói với mọi người rằng mình không biết bơi, nhưng thực ra cô ta lại bơi rất giỏi, có thể nín thở dưới nước hàng chục phút, người bình thường thậm chí còn chẳng thể làm được một phút, đây cũng là một trong những cách bảo vệ mạng sống của cô ta.

Chỉ là cô ta không ngờ rằng khi nhảy xuống, toàn bộ cơ thể cô ta đã bị một tấm lưới đánh cá trùm lấy.

Lưới đánh cá được kéo lên, cô ta như một con rùa bị kéo lên từ dưới biển.

Toàn thân cô ta ướt sũng, cơ thể không ngừng run rẩy, không biết là vì quá lạnh hay vì quá sợ hãi.

Một đôi giày quân đội bước đến trước mặt cô ta, dừng lại.

Cô ta ngẩng đầu nhìn lên đối diện với một đôi mắt lạnh lùng hờ hững.

Là Giang Lâm.

Lần đầu tiên cô ta gặp người đàn ông này là trên chuyến tàu đông đúc, giữa đám người nhăn nhó vì mùi hôi thì anh mặc quân phục, dáng người thẳng tắp khiến người ta không thể không chú ý.

Trong biển người mênh mông, ánh mắt của hai người họ đã vượt qua đám đông và chạm vào nhau.

Khoảnh khắc đó, cô ta thừa nhận rằng mình thực sự có chút rung động.

Còn Giang Lâm đối với cô ta thì sao, liệu có lúc nào anh cũng rung động vì cô ta không?

Dù sao thì cô ta cũng là một người đẹp, khuôn mặt tuyệt đẹp, dáng người uyển chuyển, cộng thêm giọng nói ngọt ngào, hầu như những người đàn ông từng gặp đều mê mẩn cô ta.

Nghĩ đến đây, cô ta cố nở một nụ cười mà mình tự cho là rất quyến rũ, giọng nói mềm mại và dịu dàng: “Phó đoàn Giang…”

Giang Lâm chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô ta rồi quay mặt đi, giọng lạnh lùng: “Trói cô ta lại và đưa về, chú ý quan sát, đừng để cô ta chết.”

Ôn Tĩnh Uyển: “…”

**

Lâm Hướng Tuyết được đưa tới bệnh viện ngay lập tức.

Đầu cô ấy bị đập vỡ, chảy rất nhiều máu, bác sĩ nói cô ấy còn có khả năng bị chấn động não, nên ở lại bệnh viện để theo dõi.

“Cậu tỉnh lại là tốt rồi, cậu không biết khi nhìn thấy cậu nằm trong vũng máu, tớ đã sợ đến mức tim như muốn nhảy ra ngoài đó.”

TBC

Bạch Du nhớ lại cảnh tượng lúc đó, vẫn còn sợ hãi.

Lâm Hướng Tuyết nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt: “Tớ cũng không ngờ Ôn Tĩnh Uyển lại tàn nhẫn như vậy, lúc đó tớ muốn moi thông tin từ cô ta, không ngờ cô ta lại phát hiện ra, thẻ công tác của tớ vẫn ở chỗ cô ta, tớ muốn giật lại, ai ngờ cô ta cầm đá ném vào đầu tớ.”

Lúc trước, Ôn Tĩnh Uyển không màng tính mạng cứu cô ấy trên tàu hỏa khiến cô ấy thực sự rất cảm động.

Hơn nữa, cô ta còn xinh đẹp, tính tình cũng dịu dàng, giống như một người chị gái tâm giao, thực sự làm cho người ta rất muốn gần gũi.

Chỉ là không ngờ tất cả những điều này đều là cô ta làm để tiếp cận họ, điều này khiến cô ấy hơi tổn

thương, cũng hơi buồn.

Cô ấy không hiểu tại sao Ôn Tĩnh Uyển lại làm những việc phản bội đất nước.

Mặc dù hơi buồn nhưng cô ấy tuyệt đối sẽ không tha thứ!

Những kẻ phá hoại sự thống nhất và an toàn của Tổ quốc đều không thể dung thứ!

Bạch Du cũng có chút tự trách: "Tớ không nên để cậu tiếp cận cô ta, điều này thực sự quá nguy hiểm."

May mà Ôn Tĩnh Uyển không mang theo súng, nếu không hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng được.

Lâm Hướng Tuyết muốn lắc đầu nhưng vừa động đậy, trước mắt tối sầm lại, cô ấy sợ hãi vội dừng lại, một lúc sau mới nói: "Sao có thể trách cậu được, là tớ tự muốn làm, cậu còn khuyên tớ, cũng nhắc tớ phải chú ý an toàn, là tớ quá đánh giá cao năng lực của mình, cũng quá đánh giá thấp sự tàn nhẫn của Ôn Tĩnh Uyển."

Chương 421: Chương 421

DTV-EBOOK

Những kẻ như họ, ngay cả đất nước cũng có thể phản bội, sao có thể còn nói đến tình người hay lương tâm?

Nghĩ đến trước khi hôn mê, cô ấy còn khổ sở khuyên Ôn Tĩnh Uyển quay đầu là bờ, cô ấy thấy hơi buồn cười.

Bạch Du: "Bác sĩ nói cậu mất nhiều máu, cần phải bồi bổ thêm, tớ về nấu chút đồ ăn bổ m.á.u cho cậu nhé, cậu ở bệnh viện một mình có ổn không?"

Lâm Hướng Tuyết: "Tất nhiên là ổn rồi, trong viện có nhiều bác sĩ và y tá lắm, tớ có việc gì thì gọi một tiếng là có người đến ngay, cậu nói sẽ nấu đồ ăn ngon cho tớ, thế tớ có thể gọi món không?"

Bạch Du thấy cô ấy vẫn muốn ăn, bỗng thấy yên tâm hơn nhiều nên cô mỉm cười gật đầu: "Tất nhiên là được rồi, cậu muốn ăn gì?"

Lâm Hướng Tuyết l.i.ế.m đôi môi tái nhợt nói: "Tớ hơi muốn ăn rượu nếp ngọt, nấu bằng đường đỏ, bên trong lại nấu thêm vài quả trứng, đúng là món ngon trên đời."

Bạch Du gật đầu: "Không vấn đề gì, nhưng gạo nếp phải ngâm bảy tám tiếng, rượu nếp lên men cũng phải mất hơn một ngày, nhanh nhất thì đến ngày mốt cậu mới có thể ăn được."

Rượu nếp có tác dụng bồi bổ rất tốt cho người mới ốm dậy hoặc người bị thiếu máu, đối với Lâm Hướng

Tuyết lúc này thì đó là một loại thuốc bổ rất tốt.

Lâm Hướng Tuyết nuốt nước bọt: “Tớ có thể đợi.”

Nếu có thể đợi thì không sao cả.

Bạch Du hơi lo lắng chạy ra ngoài nói với y tá một tiếng, sau đó mới đến cung tiêu xã mua men rượu, gạo nếp, đường đỏ, táo đỏ và kỷ tử các loại nguyên liệu, tiếp đó lại đến chợ rau mua xương ống.

Cô đi đúng lúc quầy thịt lợn vừa mới nhập một con lợn, gan lợn, tiết lợn đều tươi mới, cô vội vàng mua một ít.

Nhưng thịt lợn thì cô không giành được với người khác nên chỉ mua được lòng lợn.

Về đến nhà, cô rửa sạch gạo nếp rồi để sang một bên ngâm, sau đó bắt đầu nấu canh xương ống.

Cô cho xương ống lợn vào chậu, cho thêm bột mì trộn đều, bột mì có thể hấp thụ tạp chất và m.á.u bẩn trên bề mặt xương ống lợn, trộn đều rồi đổ nước ấm vào để rửa, rửa vài lần rồi cho vào nước lạnh chần qua để khử mùi tanh.

Sau đó cho dầu vào nồi lạnh rồi cho xương ống lợn đã ráo nước vào xào, xào vài lần rồi cho thêm gừng thái lát vào xào thơm, sau đó cho thêm nước sôi ngập xương ống lợn, đun sôi trên lửa lớn.

Có câu nói, lửa lớn nấu canh đặc, lửa nhỏ nấu canh trong, nấu canh bằng lửa lớn như vậy mới có màu trắng.

Nhân lúc canh đang nấu, cô bắt đầu rửa sạch ruột lợn.

Lâm Hướng Tuyết bị thương, tốt nhất là không nên ăn ớt, vì vậy cô định làm món lòng lợn kho.

Rửa ruột lợn là một công việc đòi hỏi sức lực và kỹ thuật, sau khi rửa qua một lần bằng nước sạch, cô dùng muối, baking soda và bột mì chà xát thêm hai ba lần, xác định không còn mùi thì mới coi như xong.

Sau khi làm sạch, cô bắc nồi lên bếp, cho dầu vào, đợi dầu nóng thì cho đường phèn vào xào lên màu, sau đó cho thêm hành, gừng, đại hồi, quế, lá thơm và tiểu hồi hương cùng một ít hạt tiêu, xào thơm rồi cho một nồi nước lớn vào đun sôi, đợi nước sôi thì cho ruột lợn đã rửa sạch vào đun nhỏ lửa, đến bước này, chỉ cần thỉnh thoảng lật lại, thêm củi vào để lửa không tắt.

Nếu thời gian cho phép thì kho đến ngày mai sẽ ngon hơn, nhưng chắc chắn Lâm Hướng Tuyết không đợi được.

Sau khi Bạch Du đi, Lâm Hướng Tuyết định ngủ một giấc nhưng giường bên cạnh có một cặp vợ chồng trẻ sắp sinh con chuyển đến.

Hai vợ chồng không ồn ào lắm, chỉ là…

“Vợ, anh pha ly nước đường cho em, em uống chút đi.”

“Vợ, chân của em còn sưng không, anh bóp cho em.”

TBC

“Vợ, bụng em có khó chịu không, bé con có làm khổ em không, chờ sau khi bé con ra ngoài thì anh sẽ dạy dỗ nó.”

“Vợ, em có muốn ăn gì không, anh đi mua cho em.”

Chương 422: Chương 422

DTV-EBOOK

"Vợ..."

Người đàn ông kia vào phòng rồi cứ nói liên hồi, tuy giọng nói không lớn nhưng nghe rất chói tai khiến cô gái độc thân còn chưa có người yêu như cô ấy nghe rất khó chịu.

Người phụ nữ kia thấy cô ấy ngồi một mình, còn quan tâm hỏi: "Đồng chí nữ, sao cô lại ngồi một mình thế, người đàn ông của cô đâu?"

Lâm Hướng Tuyết: "Tôi vẫn chưa kết hôn, không có người đàn ông."

Người phụ nữ: "Thật là xin lỗi, tôi còn tưởng cô đã hôn rồi, thế người nhà của cô và đối tượng đâu?"

Lâm Hướng Tuyết: "Người nhà của tôi không ở đây, tôi cũng chưa có đối tượng."

Người phụ nữ: "..."

Hai vợ chồng cũng có vẻ thấy hơi ngượng ngùng, họ cười gượng với cô rồi không nói gì nữa.

Người đàn ông ngồi bên giường, ân cần xoa bóp bắp chân cho người phụ nữ, người phụ nữ thì ăn quýt, thỉnh thoảng lại nhét một múi vào miệng người đàn ông, xung quanh hai người tỏa ra mùi chua chua ngọt ngọt của tình yêu.

Khiến cho người ta chua chát.

Lâm Hướng Tuyết vốn cũng thấy mình chẳng đáng thương đâu, nhưng khi so sánh như vậy, đột

nhiên cô ấy thấy mình cô đơn lẻ bóng, đáng thương vô cùng.

Cô ấy nhớ Bạch Du, lại càng nhớ gia đình hơn.

Ông nội, còn cả cha mẹ cô ấy nữa nếu họ biết cô ấy bị thương, chắc chắn sẽ đến ngay trong ngày để đưa cô ấy về Thủ đô.

Nhưng cô ấy nhớ họ thật, từ nhỏ đến lớn, cô ấy chưa từng xa họ lâu như vậy.

Cô ấy giơ tay lên lén lau nước mắt rơi xuống, sợ bị hai vợ chồng bên cạnh phát hiện.

Ngay lúc này, cửa phòng bệnh "Két" một tiếng bị đẩy ra.

Lâm Hướng Tuyết còn tưởng là y tá đến, nào ngờ nhìn lại, rồi ngây người.

Cát Đại Xuyên tay xách một túi hoa quả và một hộp sữa mạch nha, tay kia xách hộp giữ nhiệt, đầu đầy mồ hôi đi tới: "Cô thế nào rồi? Đầu còn đau không?"

Anh ấy bắt được Tề Diệp Chu và Đinh Dược, mới nghe nói Lâm Hướng Tuyết bị Ôn Tĩnh Uyển đánh vỡ đầu, thế là anh ấy vội vàng đến cung tiêu xã mua đồ nhưng cung tiêu xã không còn sữa mạch, nên anh phải mua hộp này từ đồng đội, lại sợ cô ấy chưa ăn gì nên lại nhờ đầu bếp Diêu giúp làm mì và bánh bao.

Vì vậy lúc này anh ấy mới đến được.

Vốn dĩ Lâm Hướng Tuyết đã không khóc nữa nhưng nghe anh ấy nói vậy, không hiểu sao, mũi cô ấy cay cay, nước mắt "tách" một cái đã chảy xuống như đứa trẻ chịu nhiều ấm ức.

Cát Đại Xuyên hoảng hốt đặt đồ lên bàn: "Cô đau ở đâu? Có phải đau đầu không, cô cố chịu một chút, tôi đi gọi bác sĩ đến ngay."

Nói xong anh ấy định quay người chạy ra ngoài nhưng bị Lâm Hướng Tuyết nắm lấy tay.

Một luồng điện từ chỗ chạm nhau chạy khắp người khiến cả hai đều ngây người.

Lâm Hướng Tuyết buông tay trước, có hơi ngượng ngùng nói: "Không cần gọi bác sĩ, tôi không sao."

Thực ra cô ấy cũng không biết tại sao mình lại khóc, bây giờ nghĩ lại có chút ngượng.

Tai Cát Đại Xuyên đỏ lên, tim đập nhanh hơn: "Cô thật sự không sao chứ? Thật sự không cần tôi gọi bác sĩ đến sao?"

Lâm Hướng Tuyết ừ một tiếng, không dám nhìn vào mắt anh ấy.

Vì vậy, tiếp theo phòng bệnh trở nên như thế này.

"Tôi nhờ đầu bếp Diêu làm mì xào cho cô, bây giờ cô có đói bụng không, có muốn ăn một chút không?"

"Có."

"Còn có bánh bao này mới ra lò, cô có muốn nếm thử một chút không."

"Có."

“Cô có khát nước không, tôi pha ly sữa mạch cho cô uống được không?”

“Được.”

“Cô có muốn ăn trái cây không, tôi gọt vỏ cho cô.”

“Được.”

Trước đây, Lâm Hướng Tuyết còn ngưỡng mộ đôi vợ chồng trẻ nhà bên, giờ thì vận may xoay vần, đến lượt đôi vợ chồng trẻ kia ngưỡng mộ cô ấy.

Dù sao thì họ cũng không mua nổi táo, càng không mua nổi sữa mạch nha.

Nhưng mà, vừa rồi chẳng phải đồng chí nữ kia còn nói là mình không có người yêu sao? Chẳng lẽ đây là người nhà của cô ấy? Lâm Hướng Tuyết không để ý đến ánh mắt của đôi vợ chồng trẻ nhà bên, cô ấy mở hộp cơm ra, chỉ thấy bên trong là một bát mì thịt kho tàu nóng hổi, nước dùng đỏ au, trên sợi mì còn có một quả trứng ốp la mềm mại, xung quanh rắc hành lá, hơi nóng bốc lên cùng mùi thơm.

Chương 423: Chương 423

DTV-EBOOK

Chiếc bánh bao mới ra lò rất mềm, còn hơi nóng nhưng cô ấy thực sự hơi đói rồi, cắn một miếng khiến nước dùng thơm ngon đậm đà lập tức tràn ngập khoang miệng, còn suýt làm bỏng cả lưỡi nhưng hương vị ngon đến mức khiến cô ấy muốn khóc.

Còn sống thật tốt quá.

Cô ấy quay đầu nhìn Cát Đại Xuyên đang ngồi bên cạnh gọt vỏ táo cho mình, ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào khuôn mặt anh ấy khiến anh ấy trông đẹp trai hơn hẳn.

Phòng bệnh rất yên tĩnh nhưng không hiểu sao, cô ấy không còn cảm thấy cô đơn và buồn bã nữa.

Đến khi Bạch Du quay lại, Lâm Hướng Tuyết đã được Cát Đại Xuyên cho ăn no, không thể ăn thêm gì nữa.

Bạch Du không biết hai người có ý gì nhưng cô vẫn không hỏi.

Mặc dù Cát Đại Xuyên có lòng muốn chăm sóc Lâm Hướng Tuyết nhưng hai người không có danh phận, chỉ là quan hệ đối tượng, cũng không thể để anh ấy chăm sóc Lâm Hướng Tuyết, nên trong những ngày tiếp theo Bạch Du sẽ ở lại bệnh viện để chăm sóc cô ấy.

Về phần Giang Lâm, anh phải phối hợp thẩm vấn Tề Diệp Chu và Ôn Tĩnh Uyển cùng những người

khác, trong những ngày tới cũng sẽ không về nhà.

Bạch Du về nhà cho gà ăn, lại dỗ dành Bánh Khoai Tây dặn nó phải trông nhà cẩn thận, sau đó mang phần canh xương và lòng lợn kho còn lại đến cho Giang Lâm.

Giang Lâm biết cô sẽ đến bệnh viện để chăm sóc, ngược lại còn yên tâm hơn: "Đừng tiết kiệm tiền, xin thêm một chiếc giường ở bệnh viện, có thể anh phải mất hai ba ngày mới về được."

Hai người ở bên ngoài, không tiện làm những hành động quá thân mật, Bạch Du đưa đồ cho anh, ngẩng đầu nhìn anh đầy mong đợi: "Em kho lòng lợn và canh xương, anh và đồng đội cùng ăn nhé, nếu ngày kia anh chưa về, em sẽ mang thêm rượu nếp ngọt đến cho anh, anh muốn ăn ngọt hay nhạt một chút?"

Giang Lâm cúi mắt nhìn cô, đôi mắt trong veo của cô đầy vẻ lưu luyến.

Trái tim anh bỗng mềm nhũn, khi nhận đồ anh khẽ móc vào lòng bàn tay cô: "Nhạt một chút."

Bạch Du sững sốt.

Vừa rồi có phải cô tưởng tượng không?

Giang Lâm thật sự đã móc vào lòng bàn tay cô, hay là anh vô tình chạm vào thôi?

Cô chớp mắt, nghi ngờ nhìn anh nhưng anh lại tỏ ra bình tĩnh, như thể vừa rồi thực sự chỉ là ảo giác của cô.

Có người thò đầu vào phòng thẩm vấn, Bạch Du cũng không tiện ở lại quá lâu: “Vậy em về bệnh viện đây.”

Giang Lâm nhìn cô: “Ừm, hai ngày nay trời chuyển lạnh rồi, tối đừng đạp chăn.”

Bạch Du chu môi, nhỏ giọng: “Em không phải trẻ con ba tuổi, em mới không đạp chăn.”

Giang Lâm nhìn cô cười: “Về đi.”

Bạch Du đáp một tiếng, quay người đi về, đi được một đoạn thì cô quay đầu lại rồi thấy Giang Lâm vẫn đứng ở chỗ cũ, mắt vẫn nhìn cô.

Cảm giác như được ai đó cho ăn một quả táo tàu.

Lòng Bạch Du ngọt ngào, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn đôi phần.

Những đồng chí trong phòng thẩm vấn đã sớm thèm chảy nước miếng vì mùi thơm từ bên ngoài nhưng Giang Lâm vẫn chưa vào, mọi người đành thỉnh thoảng đi ngang qua cửa, dùng cách này để nhắc nhở hai người đã gần xong rồi.

Lúc này cuối cùng cũng đợi được Giang Lâm vào, có người không nhịn được chạy đến giật lấy đồ trong tay anh.

Nắp nồi vừa mở ra, chỉ thấy nước luộc ruột già đầy ắp, bóng dầu, hương thơm lập tức tràn ngập khắp phòng.

“Thơm quá! Đây mà là ruột già lợn sao!”

“Ruột già lợn do vợ nhà tôi làm có mùi hôi lắm, bình thường tôi không thích ăn thứ này lắm, nhưng

ruột già lợn do vợ phó đoàn Giang làm lại không hề hôi chút nào."

Mọi người háo hức đến, tôi gắp một đũa, anh gắp một đũa, ăn vào miệng, thơm ngon không chê vào đâu được.

Ruột già lợn hầm nhừ, mùi nước luộc thấm vào từng miếng thịt, thịt núng nính, mềm mại nhưng không mất độ dai.

Nước luộc ruột già lợn chan lên cơm, trộn đều, dù không cần thức ăn cũng có thể ăn được hai bát lớn, thật là ngon.

Chương 424: Chương 424

DTV-EBOOK

Bạch Du chỉ lấy một phần nước hầm xương cho Giang Lâm.

Nước hầm xương to này không có mùi tanh chút nào, màu trắng sữa, nhìn vào đã thấy rất ngon miệng.

Tạ Húc Đông còn muốn chia một phần nhưng Giang Lâm chỉ liếc nhìn anh ấy: Cút.

Đuổi Tạ Húc Đông đi, anh mới cầm nước hầm xương lên uống, vừa vào miệng đã cảm nhận được mùi thịt nồng nàn, ngọt ngào.

Giống như mùi vị của cô vậy.

Giang Lâm lại uống một ngụm, bình giữ nhiệt vừa vặn che khuất khuôn mặt anh, không ai nhìn thấy khóe môi anh cong lên.

Ăn xong, cuộc thẩm vấn tiếp tục.

Tề Diệp Chu là một kẻ cứng đầu.

Điều này mọi người đã có sự chuẩn bị từ trước.

Một người có thể trốn trong gác xép mười lăm năm, trí tuệ không phải người thường có thể so sánh được.

Giống như trước, dù họ hỏi gì Tề Diệp Chu cũng không lên tiếng, dùng sự im lặng để chống đối.

Nhưng không phải ai cũng cứng đầu.

Hai mẹ con nhà họ Ngô không chịu nên đã khai ra trước.

Hóa ra lúc nhỏ mẹ Ngô và Tề Diệp Chu là thanh mai trúc mã, nếu không phải mẹ Diệp không đồng ý thì hai người đã suýt kết hôn, sau đó nam hôn nữ gả, mỗi người lập gia đình riêng, sau đó Tề Diệp Chu gia nhập Đảng Quốc Dân nên hai người mất liên lạc, cho đến mười lăm năm trước, Tề Diệp Chu mất tích nhiều năm đột nhiên xuất hiện trước mặt mẹ Ngô, hy vọng mẹ Ngô có thể che giấu gã ta.

Tục ngữ có câu nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, lúc đó mấy sào huyệt của Tề Diệp Chu đều bị bao vây, gã ta rất cần một nơi ẩn náu, lúc này mới nhớ đến người tình thời trẻ.

Đương nhiên mẹ Ngô không đồng ý, người chồng bà ta lấy không tốt với bà, hễ say rượu là lại đánh đập bà ta, có lần còn suýt bóp c.h.ế.t bà ta, khó khăn bà ta lắm mới đợi được đến ngày chồng chết, con gái cũng lớn dần, chắc chắn bà ta không muốn rước họa vào thân cho con gái và chính mình.

Chỉ là Tề Diệp Chu có cái miệng dẻo như kẹo, hai người lại có tình cảm năm xưa, thêm vào đó Tề Diệp Chu vừa dụ dỗ vừa đe dọa, khiến mẹ Ngô không thể không đối mặt với sự lựa chọn, đó chính là hợp tác với gã ta, sau này sẽ được ăn ngon mặc đẹp, còn có thể để con gái mình trở thành người cao quý, nếu không hợp tác, thì sẽ hủy hoại hai mẹ con họ.

Mẹ Ngô không còn cách nào khác, cũng không cưỡng lại được sự cám dỗ, vì vậy đã đồng ý với yêu

cầu của Tề Diệp Chu, giấu gã ta ở căn gác xép trong nhà.

Để không ai phát hiện ra sự tồn tại của Tề Diệp Chu, những năm gần đây bà ta hầu như không chủ động mời ai đến nhà mình cả, nếu không tránh được, cũng sẽ nhanh chóng đuổi người ta đi, càng không để ai lên gác xép.

Vì cầu thang lên gác xép nhà họ Ngô không cố định, phải đặt thang gỗ mới lên xuống được nên bình thường người ta đến nhà họ Ngô cũng chẳng muốn lên đó, cứ như vậy, Tề Diệp Chu đã ở gác xép nhà họ Ngô mười lăm năm.

Mười lăm năm này, Tề Diệp Chu không còn ra khỏi gác xép nữa, có tin tức cần truyền đạt thì để hai mẹ con nhà họ Ngô đi làm, lúc đầu hai mẹ con nhà họ Ngô còn run rẩy sợ hãi, đến sau này dần dần thành thạo, kinh tế nhà họ Ngô cũng từ lúc trước không có lấy một đồng dầu mỡ, đến lúc thỉnh thoảng được ăn thịt, tiền tiết kiệm trong nhà cũng ngày một nhiều hơn, nếu chẳng phải vì sợ bị người ta phát hiện thì họ đã mua xe đạp, đài phát thanh các thứ từ lâu rồi.

Con gái Ngô Linh cũng theo sự sắp xếp của Tề Diệp Chu mà vào làm ở bưu điện, vừa đúng là công việc trông coi hồ sơ, công việc này cũng giúp Ngô Linh dễ dàng mang hồ sơ về nhà cho Tề Diệp Chu, nếu không phải lần này mục tiêu của Ôn Tĩnh Uyển bị bại lộ thì không biết ba người họ sẽ còn làm bao nhiêu chuyện có hại cho đất nước.

Còn về Ôn Tĩnh Uyển, đúng là họ hàng xa của nhà họ Ngô, Ôn Tĩnh Uyển bị mẹ Ngô lôi kéo thành công.

Chương 425: Chương 425

DTV-EBOOK

Từ khi còn nhỏ Ôn Tĩnh Uyên đã phải sống nhờ nhà người khác, mặc dù bác trai và bác gái không ngược đãi cô ta, nhưng cô ta sống ở nhà họ Ôn không được tốt. Tuy sống dưới điều kiện như vậy, Ôn Tĩnh Uyên vẫn tự mình thi đỗ vào trường Kỹ Thuật Công Nghiệp, còn tự tìm cho mình một công việc phát thanh viên.

Mẹ Ngô nhìn ra ngay tính cách bướng bỉnh và không chịu thua của cô ta, cũng nhìn ra sự oán hận của cô ta nên bà ta làm theo lời Tề Diệp Chu dạy, chậm rãi đưa ra mồi nhử, chỉ vài lần là Ôn Tĩnh Uyên đã cắn câu.

Lúc đầu Ôn Tĩnh Uyên làm việc ở đài phát thanh bên Tô Châu, đã đánh cắp không ít tài liệu, chỉ là cô ta làm việc có chút sơ suất cộng thêm lo lắng ở một nơi quá lâu sẽ bị người ta phát hiện nên mới chuyển đến đảo Quỳnh Châu này.

Ban đầu bọn họ đều muốn làm xong phi vụ này rồi rửa tay gác kiếm, ai ngờ lại thất bại ở đây.

Mẹ Ngô và Ngô Linh còn muốn chuyển thành nhân chứng có công để giảm nhẹ tội cho mình, khai ra những gì mình biết.

Chỉ là những gì bọn họ biết không nhiều, người liên lạc của Ôn Tĩnh Uyên ở đài phát thanh Tô Châu, bọn họ không biết, con trai của Tề Diệp Chu trốn ở đâu, bọn họ cũng không biết.

Ôn Tĩnh Uyên cũng giống như Tề Diệp Chu, dùng sự im lặng để chống đối.

Còn Đinh Dược bị Tề Diệp Chu b.ắ.n một phát vào ngực, may là không trúng tim nên anh ta đã thoát c.h.ế.t giữ lại được một mạng.

Chỉ là trên người anh ta bị lục soát ra không ít bí mật quân sự, đợi anh ta tỉnh lại, điều chờ đợi anh ta sẽ là bị xử bắn, vì vậy anh ta thoát c.h.ế.t cũng coi như không.

Ba ngày sau, Ôn Tĩnh Uyên không chịu nổi nữa nên đã khai ra.

Tề Diệp Chu không ngờ rằng Ôn Tĩnh Uyên lại biết con trai mình trốn ở đâu, đợi đến lúc quân đội đưa con trai của Tề Diệp Chu đến trước mặt ông ta, Tề Diệp Chu tức tới nỗi mắt muốn nứt ra.

Một lúc lâu sau, ông ta buông thõng hai tay xuống như thể mất hết tinh thần: “Tôi khai, mấy người muốn biết gì tôi cũng khai, chỉ xin mấy người tha cho con trai tôi một mạng.”

Tề Diệp Chu muốn giữ mạng cho con trai mình, Đinh Dược cũng vậy.

Sau khi tỉnh lại, anh ta vốn định giả vờ như muốn bắt được gián điệp nên mới cố ý tiếp cận bọn họ, chỉ là quân đội và công an không phải ăn chay, sao có thể không nhìn thấu trò vặt của anh ta.

Đinh Dược biết mình không thể giả vờ được nữa, cuối cùng vẫn khai ra, anh ta hiểu rõ kết cục của mình hơn những người khác, chỉ là trước khi chết, anh ta vẫn muốn tranh thủ cho con mình.

Đinh Dược râu ria xồm xoàm, cả người vô cùng tiều tụy và suy sụp, hoàn toàn khác với phó đoàn trưởng Đinh trước đây: “Giang Lâm, tôi muốn cầu xin cậu một chuyện.”

Mặt Giang Lâm không cảm xúc: “Cậu nói đi.”

Đinh Dược lộ vẻ do dự trên mặt, nắm c.h.ặ.t t.a.y rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, cuối cùng anh ta mới nói: “Tôi muốn cầu xin cậu bảo vệ con trai tôi, Ôn Tĩnh Uyên, cô ta mang thai con trai tôi, tôi hy vọng các cậu có thể để cô ta sinh con trai tôi ra rồi mới xử b.ắ.n cô ta.”

TBC

Con đàn bà đê tiện Ôn Tĩnh Uyên c.h.ế.t không đáng tiếc, nếu không phải cô ta dụ dỗ mình thì bây giờ anh ta vẫn là phó đoàn trưởng Đinh.

Đến nước này thì nói gì cũng muộn rồi nhưng anh ta vẫn chưa có con nối dõi, dù thế nào anh ta cũng không thể để nhà họ Đinh tuyệt tự trong tay mình được, vì vậy anh ta mới bất đắc dĩ mở lời cầu xin Giang Lâm - kẻ thù không đội trời chung của mình.

Giang Lâm nhìn anh ta, dừng lại một chút rồi mới từng chữ một nói: “Ôn Tĩnh Uyên không có thai.”

Nhà tù yên tĩnh đến ngột ngạt.

Đinh Dược sững sờ, mắt mở to như mắt bò nhìn Giang Lâm không thể tin nổi: “Cậu lừa tôi đúng không? Cậu không muốn đồng ý yêu cầu của tôi nên cố tình lừa tôi đúng không?”

Chương 426: Chương 426

DTV-EBOOK

Anh ta không muốn tin lời nói này.

Nếu Ôn Tĩnh Uyên không có thai thì sự phản bội của anh ta càng trở nên nực cười.

Hơn nữa anh ta cũng không muốn mình không có con cháu.

Giang Lâm nhếch mép: "Cậu sắp c.h.ế.t rồi, tôi cần gì phải lừa cậu? Người lừa cậu là Ôn Tĩnh Uyên, cô ta đã phá thai một lần cách đây ba năm, sau lần đó cô ta không thể mang thai được nữa."

Chết lặng.

Sét đánh giữa trời quang.

Khóe mắt như sắp nứt ra.

"Không! Tôi không tin!"

Đinh Dược như bị điên, anh ta điên cuồng đứng lên muốn xông đến chỗ Giang Lâm nhưng rất nhanh đã bị ngăn lại.

Giang Lâm không nhìn anh ta nữa, quay người bước ra khỏi phòng giam.

Sau đó, tiếng khóc đau đớn của Đinh Dược vang lên.

Quân đội và công an dựa theo thông tin của bốn người, lần theo dấu vết, cuối cùng cũng bắt được hơn một trăm tên gián điệp, những tên gián điệp này

phân bố ở nhiều vị trí khác nhau, có người trong đơn vị, có người trong nhà máy, cũng có cả lưu manh du côn.

Con số thật đáng kinh ngạc.

Sau nửa tháng thẩm vấn, ngoài một số ít người liên quan nhẹ bị đưa đi cải tạo, những người khác đều bị xử bắn.

Một ngày trước khi bị xử bắn, Ôn Tĩnh Uyên đã có một giấc mơ.

Trong mơ, cô ta vẫn gặp Giang Lâm trên tàu hỏa, chỉ có điều anh chỉ có một mình, bên cạnh không có Bạch Du, anh cũng không kết hôn với Bạch Du giống như ngoài đời. Mà trong mơ cô ta vẫn kết hôn với Đinh Dược, nhưng khác biệt là người đàn ông lớn tuổi này không có Bạch Du, cô ta nhanh chóng thuyết phục Đinh Dược bắt tay giảng hòa với Giang Lâm.

Cho dù là trong mơ hay ngoài đời, Đinh Dược đều là kẻ lỗ mãng không có đầu óc, bị cô ta dùng chiêu bài con trai mà phản pháo thành công, chỉ có điều trong mơ cô ta rất dễ dàng lấy được nhiều loại bí mật quân sự của căn cứ, trong đó có cả thiết bị và hành tung của tàu ngầm, cô ta đã giao những thứ này cho Tề Diệp Chu.

Do hành tung bị tiết lộ khiến hai đội tàu ngầm do Giang Lâm và Đinh Dược chỉ huy đã bị nước M dùng ngư lôi tấn công, do ngư lôi nổ ở cự ly gần nên cuối cùng không một ai trong hai đội sống sót trở về.

Bao gồm cả Giang Lâm.

Đó là chuyện của hai năm sau, tức là năm 1978, đang trong thời kỳ cải cách, với tư cách là vợ góa của quân nhân, cô ta được bồi thường và chăm sóc rất nhiều, trước khi ra nước ngoài thì cô ta đã đến Thủ đô để viếng Giang Lâm.

Điều kỳ lạ là cô ta đã nhìn thấy Bạch Du trong mơ, chỉ có điều Bạch Du không phải là vợ của Giang Lâm, mà là vợ của Giang Khải, em trai Giang Lâm.

Bạch Du trong mơ ánh mắt đờ đẫn, tuy vẫn là dáng vẻ đó nhưng khí chất kém hơn nhiều, hơn nữa còn cau mày trông có vẻ rất không vui.

"Cạch" một tiếng.

Cánh cửa sắt mở ra, đã đến giờ hành hình.

Toàn thân Ôn Tĩnh Uyên lạnh toát tỉnh dậy từ trong mơ, khi hai đồng chí công an đến nắm lấy tay cô ta thì cô ta điên cuồng hét lên: "Tôi muốn gặp Giang Lâm, tôi muốn gặp Giang Lâm!"

Chuyện không phải như vậy!

Tất cả là do Bạch Du, tất cả là do người phụ nữ Bạch Du đó đã gây ra mọi sự thay đổi này!

Cô ta muốn gặp Giang Lâm, cô ta muốn nói với Giang Lâm, Bạch Du đáng lẽ phải lấy em trai anh!

Chỉ có điều cho đến khi viên đạn xuyên qua cơ thể cô ta thì cô ta cũng không đợi được Giang Lâm xuất hiện.

Cô ta từ từ ngã xuống đất, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm vào cửa ra vào, mãi không nhắm lại.

Cô ta, c.h.ế.t không nhắm mắt.

**

Chuyện gián điệp cuối cùng cũng kết thúc.

Thời gian này, Bạch Du chạy quanh giữa ba nơi là nhà, đơn vị và bệnh viện, may mà có Cát Đại Xuyên và chị Lôi giúp đỡ chăm sóc Lâm Hướng Tuyết, nếu không thì một mình cô chắc chắn không chịu nổi.

Cuối cùng, tin tức về việc chủ nhiệm Viên bị thương cũng không giấu được mọi người. Chỉ có điều phó chủ nhiệm Hà không như ông ta nghĩ mà lên thay vị trí của chủ nhiệm Viên

Chương 427: Chương 427

DTV-EBOOK

Vì có chuyện gián điệp này nên thời gian này báo chí cũng đang phỏng vấn theo dõi sự kiện lớn này, do đó mọi sự điều động nhân sự đều tạm thời bị hoãn lại.

Truyện tranh của Bạch Du cũng buộc phải dừng lại vì cô và Lâm Hướng Tuyết là những người đầu tiên phát hiện ra Ôn Tĩnh Uyên là gián điệp nên cô được sắp xếp đi theo dõi tin tức này.

Vì vậy tháng này cô bận rộn đến nỗi chân không chạm đất, ước gì một mình có thể làm việc của ba người.

Giang Lâm bên này cũng rất bận, ngoài chuyện gián điệp, quân đội cũng đang chỉnh đốn lại một số thông tin đã bị tiết lộ ra ngoài, cũng như bắt nội gián.

Tháng này hai người rất ít gặp nhau, đôi khi thậm chí cả tuần không gặp.

Một trăm cái bao cao su mà Giang Lâm mang về, hai người chỉ dùng chưa đến mười cái với tốc độ này thì còn lâu mới dùng hết.

Trưa hôm đó, Bạch Du như thường lệ cùng Trình Phương và cán sự Trần đi ăn cơm ở căng tin, trưa nay căng tin nấu cá kho tộ, thế là cô cũng lấy một phần.

Chỉ có điều vừa ngửi thấy mùi cá, một cảm giác buồn nôn trào lên cổ họng khiến cô không kìm được mà nôn khan.

Trình Phương: “Đồng chí Bạch, cậu có sao không?”

“Tôi không… Ọe…”

Bạch Du muốn nói mình không sao nhưng vừa ngẩng đầu lên ngửi thấy mùi tanh của cá, cô lại nôn khan thêm lần nữa.

Cán sự Trần cũng sốt ruột: “Chúng ta mau đến trạm y tế để bác sĩ kiểm tra đi, thời gian này cô thường xuyên không ăn đúng giờ, không phải là bị viêm dạ dày rồi chứ?”

Lời này làm Bạch Du sợ hết hồn.

Thế là ba người đựng thức ăn vào hộp cơm nhôm định đến trạm y tế rồi quay lại ăn tiếp.

Cô tưởng như cán sự Trần nói, là do không ăn đúng giờ nên mới bị đau dạ dày, nào ngờ lời bác sĩ nói tiếp theo khiến cô ngây người tại chỗ.

“Kinh nguyệt của cô mấy ngày không tới rồi?”

Bạch Du ngẩn người, lúc này mới nhớ ra kỳ kinh nguyệt của mình đã chậm mười ngày: “Khoảng mười ngày.”

Bác sĩ: “Vậy thì không sai rồi, cô không phải bị viêm dạ dày, mà là có thai, chắc là hơn một tháng rồi, vừa rồi ngửi thấy mùi tanh của cá nên mới nôn nghén.”

Mang thai?

Nôn nghén?

Cả người Bạch Du như c.h.ế.t lặng, miệng há hốc, mãi không nói nên lời.

Chỉ có Trình Phương và cán sự Trần là rất vui mừng.

Trình Phương: “Đồng chí Bạch, cậu vui quá rồi phải không? Thật chúc mừng cậu, cậu sắp làm mẹ rồi.”

Cán sự Trần: “Thật là quá tốt, chúc mừng đồng chí Bạch, nhưng sau này cô phải ăn đúng giờ đấy, nếu không sẽ không tốt cho cô và đứa bé đâu.”

Lúc này Bạch Du mới hoàn hồn không tin hỏi: “Bác sĩ, tôi thực sự có thai rồi sao?”

Bác sĩ gật đầu: “Đúng vậy, nếu cô vẫn chưa chắc chắn thì có thể đến bệnh viện lớn kiểm tra lại một lần nữa, đồng nghiệp của cô nói đúng, cô có con rồi sau này phải ăn uống cho tử tế nhé.”

Mắt Bạch Du cay cay.

Cô sắp làm mẹ rồi!

Nhớ lại kiếp trước, để sinh con thì cô đã phải uống rất nhiều thuốc bắc, kiểm tra rất nhiều lần nhưng vẫn không thể có con của riêng mình, cô có cảm giác muốn khóc.

Nhưng mọi thứ đều là sự sắp đặt tốt nhất.

Cô xoa cái bụng vẫn còn phẳng lì, trong mắt tràn ngập tình mẫu tử dịu dàng.

Cô chắc chắn sẽ trở thành một người mẹ tốt, chắc chắn.

Hai kiếp làm mẹ lần đầu, ngoài vui mừng thì cô còn có hơi bối rối, hỏi bác sĩ rất nhiều điều, bác sĩ cười nói rằng thực ra không cần phải căng thẳng như

vậy, đứa trẻ còn mạnh mẽ hơn chúng ta tưởng tượng nhiều.

TBC

Sau khi trở lại đơn vị, Bạch Du nhớ đến chuyện Giang Lâm không thích trẻ con khiến trong lòng cô có hơi lo lắng.

Cô sợ khi nói chuyện trực tiếp với Giang Lâm sẽ nhìn thấy vẻ mặt mà mình không muốn thấy trên khuôn mặt anh, vì vậy cô suy nghĩ một chút rồi gọi điện đến văn phòng anh.

Bạch Du: “Anh Giang Lâm, em có chuyện muốn thông báo với anh.”

Giang Lâm: “Em nói đi.”

Chương 428: Chương 428

DTV-EBOOK

Bạch Du: "Em có thai rồi, được rồi, tạm biệt."

Nói xong, cô không cho Giang Lâm bất kỳ thời gian phản ứng nào rồi cúp máy.

Cô thật sự rất hoảng sợ.

Bạch Du mang thai con của anh?

Giang Lâm cầm điện thoại, vẫn duy trì tư thế này rất lâu không nhúc nhích.

Một lúc sau, anh lại bấm điện thoại.

Nhưng không gọi lại cho Bạch Du mà gọi về Thủ đô báo cho ông Giang.

Ông Giang còn chưa kịp vui mừng đã nghe Giang Lâm nói: "Ông nội, cháu và Du Du có thể chỉ có đứa con này, nghĩa là dù là trai hay gái, chúng cháu cũng sẽ không sinh đứa thứ hai, nếu sinh ra là con gái, ông đừng nói bất kỳ lời khó nghe nào trước mặt Du Du."

"..."

Ông Giang nghe xong lời này, thiếu chút nữa là tức đến tắt thở.

Ông ấy nói là không thích con gái khi nào?

Chẳng lẽ trong mắt thằng bé, ông ấy là một kẻ trọng nam khinh nữ ư?

Ông ấy đối xử với mấy đứa cháu trai cháu gái luôn công bằng như nhau, chưa bao giờ vì giới tính mà bỏ bê hai đứa cháu gái, chỉ có đối với Giang Lâm là có

phần thiên vị, một là vì thân thế của anh đáng thương nhưng lại vô cùng thông minh, hai là vì đôi mắt của anh quá giống người vợ đã mất của ông ấy, nên ông ấy không thể không thiên vị.

Nhưng không ngờ thằng nhóc thối này lại gọi điện từ xa xôi đến để "cảnh cáo" ông ấy.

Đây là cán sự sao?

Sau khi cúp điện thoại, Tạ Húc Đông vừa vặn đi vào, vẻ mặt trêu chọc: "Tôi ở ngoài hành lang mà đã nghe thấy tiếng gào thét của ông Giang rồi đấy, bị mắng à?"

Nghe giọng điệu này không phải là muốn quan tâm anh mà giống như đang hả hê muốn xem kịch hơn

Chỉ thấy Giang Lâm lạnh lùng liếc anh ấy: "Cậu và vợ cậu kết hôn cũng được ba tháng rồi đúng không?"

Tạ Húc Đông không hiểu tại sao đột nhiên anh nhắc đến chuyện này, gật đầu: "Đúng là ba tháng rồi, sao vậy?"

Giang Lâm: "Du Du đã có thai, tôi sắp có con gái rồi, hai người kết hôn lâu như vậy mà vẫn chưa có tin tức gì, có lẽ vấn đề nằm ở cậu, có thời gian thì đến bệnh viện kiểm tra đi."

Tạ Húc Đông: "…"

Một hơi không lên được, suýt nữa thì anh ấy phun m.á.u tại chỗ.

Khoe khoang thì cứ khoe khoang đi, sao lại công kích người khác thế?

Ba tháng chưa có thai thì nhiều vô kể, ai nói là anh ấy có vấn đề?

Một người tốt như vậy, đáng tiếc lại có cái miệng độc!

Giang Lâm không để ý đến Tạ Húc Đông nữa mà đi ra khỏi văn phòng, chuẩn bị đến cung tiểu xã mua năm cân đường đỏ và một chục quả trứng, đúng rồi, còn phải mua vài hộp sữa mạch nha, nghe nói thứ này bổ dưỡng nhất.

Kết quả vừa bước chân vào Cung Tiêu Xã, anh đã thấy Cát Đại Xuyên từ một quầy hàng quay người lại, trên tay cầm nửa cân kẹo sữa Đại Bạch Thỏ.

Cát Đại Xuyên nhìn thấy anh, vẻ mặt vui mừng xen lẫn chút tự hào: "Phó đoàn Giang, cậu đến đây làm gì? Nhìn này, tôi mua cho đồng chí Lâm nửa cân kẹo sữa Đại Bạch Thỏ, cậu cũng biết tôi là người khá keo kiệt nhưng tôi keo kiệt với bản thân mình, còn với đồng chí Lâm thì tôi không như vậy, tôi rất hào phóng. Đúng rồi, phó đoàn Giang, cậu đến Cung Tiêu Xã mua gì vậy, không phải tôi nói cậu, đàn ông không nên keo kiệt như vậy, phó đoàn Giang cũng nên học hỏi tôi, mua ít kẹo sữa Đại Bạch Thỏ cho đồng chí Bạch."

Giang Lâm lạnh lùng liếc anh ấy: "Du Du đã có thai, tôi sắp có con gái rồi, cậu… Thôi bỏ đi, nói cậu cũng không hiểu đâu, cậu còn chưa có đối tượng, chúng ta không có chủ đề chung."

Nói xong anh nghênh ngang rời đi.

Cát Đại Xuyên: "…"

Cát Đại Xuyên nghẹn một hơi, suýt nữa thì bóp nát nửa cân kẹo sữa Đại Bạch Thỏ.

Có câu nói đánh người không đánh mặt, tiếp người không vạch lỗi.

Đây đâu chỉ là đánh vào mặt anh ấy mà là ấn mặt anh ấy xuống đất rồi cọ đi cọ lại!

Cậu có phép tắc không hả?

"Đồng chí Bạch, chúng ta cùng nhau về nhà nhé?"

Chương 429: Chương 429

DTV-EBOOK

Cán sự Trần bước tới trước bàn Bạch Du hỏi.

Mặc dù Bạch Du luôn nhấn mạnh mình không sao nhưng cán sự Trần và Trình Phương vẫn coi cô như đồ dễ vỡ mà bảo vệ, những việc cần chạy vặt thì hai người chủ động nhận làm, lúc này cán sự Trần còn chuẩn bị đưa Bạch Du về nhà.

Bạch Du khá buồn cười nhưng trong lòng lại thấy ấm áp: "Được, đợi tôi dọn dẹp xong mấy tập tài liệu này rồi đi."

Cô dọn dẹp đồ đạc xong, sau đó cùng Trình Phương và cán sự Trần đi ra khỏi tòa soạn báo.

Trình Phương đột nhiên kêu lên: "Hai người mau nhìn xem, anh quân nhân kia đẹp trai quá!"

Tiếp đó là tiếng hít vào của cán sự Trần: "Vừa nãy tôi còn nghĩ phải đẹp trai đến mức nào mới khiến Tiểu Phương kích động như vậy, bây giờ tôi hiểu tại sao cô ấy lại kích động rồi, tôi sống đến từng này tuổi rồi chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp trai như vậy đâu!"

Bạch Du như có linh tính, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Giang Lâm mặc một bộ quân phục, dáng người thẳng tắp, anh cứ đứng đó, xung quanh kẻ đến người đi, ánh hoàng hôn chiếu lên người anh, những đốm sáng như cầu vồng rực rỡ, vô cùng bắt mắt.

Bốn mắt nhìn nhau.

Giang Lâm sải bước dài về phía cô: “Anh đến đón em tan làm.”

Lời này vừa nói ra khiến Trình Phương và cán sự Trần đều mở to mắt, nhìn Bạch Du rồi lại nhìn người đàn ông trước mặt.

Bạch Du vội giới thiệu với hai người: “Đây là chồng tôi, Giang Lâm, đây là cán sự Trần, đây cũng là cán sự Trình nhưng không phải là Trần của chữ tai, mà là Trần của chữ lúa, hai người họ thường xuyên chăm sóc em ở cơ quan.”

Giang Lâm nhìn hai người: “Cảm ơn hai người đã chăm sóc Du Du.”

Cán sự Trần nhìn khuôn mặt đẹp đến mức khiến người ta tức giận của Giang Lâm, lập tức lắp bắp: “Không… Không cần cảm ơn, nên làm cả thôi.”

Trình Phương cũng không khá hơn là bao, mặt đỏ như quả hồng: “Đúng đúng, đều là nên làm.”

Giang Lâm lại nhìn Bạch Du: “Đi thôi.”

Nói xong, anh đi tới cầm lấy tay lái xe đạp, đẩy xe đi vài bước rồi ngồi lên, quay đầu nói với cô: “Lên xe.”

“Được.” Bạch Du đáp, sau đó quay đầu chào tạm biệt cán sự Trần và Trình Phương: “Hôm nay thực sự cảm ơn hai người, lát nữa tôi sẽ làm đồ ăn ngon cho hai người, mai gặp lại.”

Hai người ngơ ngác vẫy tay với cô: “Mai gặp lại.”

Phải đến khi chiếc xe đạp đi xa, họ mới lấy lại tinh thần rồi lại một lần nữa kích động đến mặt đỏ tai hồng.

"Trời ơi, không ngờ chồng của đồng chí Bạch lại đẹp trai như vậy, nếu đổi lại là tôi, chỉ cần nhìn khuôn mặt đẹp trai như vậy, chỉ sợ chưa đầy một tháng, tôi đã có thể ăn thành một con heo béo, thực sự là quá đẹp trai!"

Trình Phương gật đầu lia lịa: "Trước đây chưa từng nghe đồng chí Bạch nhắc đến nhưng vừa nãy đồng chí Bạch nói chồng cô ấy tên là gì nhỉ, Giang Lâm à, cái tên này nghe quen quen… Á á tôi nhớ ra rồi, không phải đây là người được mệnh danh là "mỹ nam số một của hải quân" sao? Không ngờ anh ấy lại là chồng của đồng chí Bạch!"

Hu hu thật là khiến người ta hâm mộ!

Bạch Du không biết hai người phía sau sắp ghen tị đến mức hóa thành chanh rồi, cô vịn vào vòng eo thon của Giang Lâm, trong lòng không có chút tự tin nào.

Bàn tay đang nắm chặt quần áo từ từ siết chặt lại, cô nên tin anh mới phải.

Nhưng đến bước này rồi, cô vẫn không nhịn được mà lo sợ.

Lỡ như anh không chào đón đứa trẻ này, lỡ như anh không muốn có con sớm như vậy.

Ngay sau đó, cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của Giang Lâm truyền đến: "Em đang lo lắng điều gì thế?"

Bạch Du sửng sốt, trong lòng nghĩ người này có phải mọc mắt sau gáy không, do dự một chút, cô mới nói: “Anh Giang Lâm, anh có không vui không?”

“Két” một tiếng.

Lốp xe trượt trên mặt đất tạo thành một vệt dài, đồng thời phát ra tiếng phanh xe chói tai.

Giang Lâm quay đầu nhìn cô: “Tại sao em lại nghĩ thế?”

Chương 430: Chương 430

DTV-EBOOK

Bạch Du mím môi: "Anh… Mua nhiều bao cao su như vậy về, chẳng lẽ không phải là không muốn có con sao? Hơn nữa trước đây anh còn nói anh không thích trẻ con."

Lần này đến lượt Giang Lâm ngẩn người, anh hoàn toàn không nhớ mình đã từng nói những lời như vậy, trách không được hôm nay cô lại gọi điện thông báo cho anh, nói xong còn không đợi anh phản ứng mà đã cúp máy, hóa ra là lo lắng chuyện này.

"Lúc đó anh nói như vậy, là vì em nói em có thể không sinh được con."

Bạch Du run lên: "Vậy là lúc đó anh đang an ủi em sao?"

Giang Lâm gật đầu: "Ừm, còn về bao cao su, là vì anh thấy em còn nhỏ, hơn nữa… Năm đó mẹ anh mất vì sinh con nên trong lòng anh không muốn em phải chịu khổ như vậy."

Cái c.h.ế.t của mẹ đã gây ra cho anh nỗi đau đớn vô cùng, nếu cô cũng như vậy, hậu quả như thế không phải là điều anh có thể chịu đựng được.

Hơn nữa, căn bệnh của cô cũng là một mối lo ngại, anh không biết việc mang thai có khiến cơ thể hoặc cảm xúc của cô thay đổi gì không, từ đó dẫn đến bệnh tình trở nặng.

Vì vậy, cân nhắc đến những điều này, sau khi kết hôn, anh vẫn chưa động vào cô, lại nhờ người mua nhiều bao cao su như vậy, vốn định mấy năm nay sẽ không mang thai, đợi thêm vài năm nữa anh sẽ tìm cách nhờ bác sĩ xác nhận tình trạng bệnh của cô rồi hãy nói tiếp.

Tóm lại, đối với anh, họ không nhất thiết phải có con.

So với cô và đứa trẻ, cô luôn luôn là người đứng đầu.

Chỉ là anh không ngờ đứa trẻ này vẫn đến bất ngờ như vậy.

Bạch Du không ngờ trong đó còn có nguyên nhân này, cô đưa tay nắm lấy tay anh nói: "Anh yên tâm đi, chuyện như vậy sẽ không xảy ra đâu, em cũng sẽ tự chăm sóc tốt cho mình."

Phụ nữ sinh con như vượt qua cửa tử, thực ra lời cô nói có hơi hư ảo.

Nhưng cô nghĩ ông trời đã cho cô sống lại một lần nữa, chắc chắn sẽ không tùy tiện lấy mạng cô, hơn nữa trong thời gian mang thai cô sẽ dùng phương pháp khoa học nhất để dưỡng thai và chăm sóc bản thân, sẽ không để bản thân và đứa trẻ có bất kỳ sai sót nào.

Còn về việc tuổi còn nhỏ, cô cũng đã nghĩ đến rồi.

Sức khỏe của cô khá tốt, hơn nữa tuổi còn nhỏ, hồi phục cũng nhanh hơn, nếu bây giờ sinh con, đến khi cô thi đại học thì đứa trẻ cũng đã hơn một tuổi, như vậy sẽ không làm chậm trễ việc cô thi đại học.

Đại học liền bốn năm, học xong đại học thì tiếp tục phấn đấu sự nghiệp, như vậy thì việc sinh con lại càng bất tiện hơn, cho nên bây giờ cô không bận rộn công việc, là thời điểm tốt nhất để sinh con.

Giang Lâm nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, đầu ngón tay trượt vào kẽ tay cô, mười ngón tay đan vào nhau: “Em còn nhớ lời em nói trước đây không, em nói bất kể chuyện gì xảy ra, anh đều sẽ đứng về phía em, em yên tâm, anh không ghét trẻ con, anh rất vui. Xin lỗi, là anh không làm tốt, khiến em lo lắng, cả buổi chiều nay chắc hẳn em rất khó xử?”

Bạch Du nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, mũi cay cay: “Em muốn ôm anh.”

Khoảnh khắc này, ất cả những lo lắng đều hóa thành tro bụi, tan biến không còn dấu vết.

Người đàn ông trước mắt này, là người đáng để cô tin tưởng, cũng là người đáng để cô yêu.

Giang Lâm nhìn cô, nhẹ giọng dỗ dành: “Ở đây đông người, về nhà rồi ôm.”\”

Bạch Du: “Được rồi.”

Hai người lên xe trở lại, đi qua một đoạn đường nhỏ, bên cạnh có một khu rừng nhỏ, ngay sau đó, Giang Lâm đánh lái đạp xe về phía khu rừng nhỏ.

Bạch Du dùng ánh mắt hỏi anh: “Tại sao lại dừng ở đây?”\”

Giang Lâm xuống xe, bàn tay thon dài hữu lực đặt lên eo cô, nhẹ giọng nói: “Anh cũng muốn ôm em.”

Khuôn mặt Bạch Du lập tức ửng đỏ.

Giang Lâm lại tiến lại gần hơn một chút nhìn cô: “Còn muốn ôm không?”

Bạch Du cắn môi: “Muốn.”

Vừa dứt lời, cơ thể cô lơ lửng, một tay Giang Lâm vòng qua eo cô, một tay đỡ m.ô.n.g cô, thế là bế cô lên.

Chương 431: Chương 431

DTV-EBOOK

Bạch Du đỏ mặt hơn nhưng chân lại vô thức vòng qua eo anh.

Đến khi cô phản ứng lại tư thế này có hơi quá xấu hổ thì đã muộn rồi.

Giang Lâm cụp mắt nhìn cô, giọng nói khàn khàn: "Anh còn muốn hôn em nữa, có được không?"

Bạch Du thấy cách hỏi này rất kỳ lạ, có ai trước khi hôn người khác lại hỏi được không, nhưng nói thật cô cũng muốn, thế là đỏ mặt gật đầu: "Được."

Giang Lâm nuốt nước bọt, cúi xuống hôn cô.

Nụ hôn của anh vô cùng dịu dàng, không giống với những lần trước, như thể cô là búp bê sứ, chỉ cần dùng một chút lực là sẽ vỡ tan.

Nụ hôn của anh dày đặc rơi trên môi cô, cằm, khóe mắt, giữa mày.

Bạch Du đầu óc trống rỗng, cơ thể mềm nhũn như nước, nếu không phải có anh đỡ thì chắc chắn cô sẽ ngã xuống.

Một lúc lâu sau, anh mới buông cô ra, đặt cô xuống đất rồi giúp cô chỉnh lại quần áo: "Hai tháng tới, chúng ta đều phải nhịn, bác sĩ nói ba tháng sau mới có thể..."

Có thể cái gì, không cần nói cũng biết.

Nhưng lời anh nói lại khiến Bạch Du trợn tròn mắt: "Anh không đến nỗi đi hỏi bác sĩ chuyện này

chứ?'

Giang Lâm mổ nhẹ hai cái vào đôi môi đỏ mọng của cô, kìm nén ham muốn trong mắt: "Ừ."

Anh đã hỏi bác sĩ ngay về cách chăm sóc phụ nữ mang thai, cách dưỡng thai, chuyện vợ chồng cũng thuận miệng hỏi luôn.

Bạch Du: "…"

Cô quyết định rồi, cô sẽ tìm ra tên của bác sĩ ấy, sau này sẽ không bao giờ đến chỗ đó khám bệnh nữa!

**

Vừa bước vào sân, một mùi thơm đã xộc vào mũi.

"Người mẹ tương lai của chúng ta đã trở về rồi!"

Lâm Hướng Tuyết nhìn Bạch Du vui vẻ nói.

Cô ấy vừa tan làm đã nghe Cát Đại Xuyên nói chuyện Bạch Du mang thai, thế là đi tìm Tôn Tường Vy, bàn bạc xem nên tổ chức ăn mừng cho Bạch Du thế nào.

Đi cửa hàng bách hóa mua đồ thì không kịp rồi, hai người bàn bạc một hồi, quyết định vẫn là nấu một bữa ăn cho Bạch Du thì thiết thực hơn.

Nhưng tay nghề nấu ăn của họ đều không được tốt, thế là sau khi cân nhắc, quyết định nấu lẩu.

Nước lẩu để đầu bếp Diêu làm, nước chấm cũng nhờ đầu bếp Diêu làm trước luôn, còn rửa rau cắt rau thì họ vẫn làm được.

Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên thì bị họ sai liên tục, lúc thì bảo đi mua nước tương, lúc thì bảo bê

bàn, mấy lần như vậy, hai người còn mệt hơn họ.

Tôn Tường Vy thấy Bạch Du về, cũng tươi cười: "Chào mừng bà mẹ tương lai của chúng ta, cô về đúng lúc quá, chúng tôi vừa chuẩn bị xong mọi thứ, cô rửa tay là có thể ăn luôn đấy."

Chỉ có Tạ Húc Đông và Cát Đại Xuyên nhìn nhau, trong lòng thấy đắng ngắt.

Tạ Húc Đông không dám nói với người khác chuyện anh ấy và Tôn Tường Vy kết hôn giả, trước đây còn không thấy sao nhưng hôm nay nghe Giang Lâm sắp làm cha rồi khiến trong lòng anh ấy bỗng thấy rất khó chịu.

Anh ấy còn hơn Giang Lâm ba tuổi, thêm hai năm nữa là ba mươi tuổi rồi, đến lúc đó anh ấy và Tôn Tường Vy ly hôn, sau này anh ấy còn không biết có thể tìm được người mình thích để tái hôn không.

Nếu đến ba mươi mốt tuổi anh ấy mới tái hôn, đến khi con ra đời thì anh ấy đã ngoài ba mươi, đến lúc đó con của Giang Lâm đã có thể mua nước tương rồi.

Anh ấy có chạy thế nào cũng không đuổi kịp tốc độ của Giang Lâm.

Đáng ghét!

Trong lòng Cát Đại Xuyên càng đắng như ngậm phải khổ qua, thời gian này anh ấy vẫn luôn theo đuổi Lâm Hướng Tuyết nhưng hai người vẫn chỉ là bạn bè, thậm chí còn không phải người yêu.

Tạ Húc Đông và Giang Lâm đều có vợ, chỉ có anh ấy là đến người yêu cũng chẳng có.

Quá thảm, thật là quá thảm.

Bạch Du không ngờ họ sẽ đến ăn mừng cho mình khiến lòng cô thấy ấm áp.

Rửa tay xong đi đến xem thử, thì ra là lẩu.

Cuối cùng thời tiết gần đây cũng đã hạ nhiệt, đặc biệt là buổi tối lạnh hơn một chút, quây quần bên nồi lẩu trông rất ấm áp.

Chương 432: Chương 432

DTV-EBOOK

Tôn Tường Vy lại chỉ huy hai người đàn ông lấy rau và thịt đã thái ra.

Củ cải và khoai tây thái lát, bắp cải xanh mướt, cà chua làm nước lẩu, thịt cừu được luộc mềm nhừ, gần như có thể dễ dàng tách xương, viên cá bảy sao, viên thịt lợn và viên thịt bò được xếp thành một đĩa, thêm một hai đĩa đậu phộng đậu nành và dưa chuột muối, nhìn thôi đã thấy thèm chảy nước miếng.

Mọi người cũng đói rồi, ngồi quây quần quanh bàn.

Nước lẩu sôi ùng ục, viên cá được thả vào trước, nổi lềnh bềnh trong nước lẩu, luộc gần chín rồi, dùng đũa chọc một cái, nước thịt trào ra, cắn một miếng, vừa tươi vừa mềm vừa dai.

Tạ Húc Đông mua rượu về, giơ ly lên trước nói với Giang Lâm và Bạch Du: “Vài tháng trước tôi còn tưởng tôi và Giang Lâm sẽ ế vợ cả đời, không ngờ mới có bao lâu, Giang Lâm không chỉ kết hôn mà còn sắp làm cha rồi, chúc mừng hai người.”

Dù có chua xót, anh ấy vẫn thật lòng mừng cho Giang Lâm.

Mặc dù gia thế của Giang Lâm hơn anh ấy nhưng đối với gia đình anh ấy mà nói, cũng không hơn là bao.

Có mẹ kế thì có cha dượng, câu này anh ấy hiểu rõ hơn ai hết.

TBC

Giờ Giang Lâm đã có gia đình nhỏ của riêng mình, anh ấy đặc biệt vui mừng cho anh.

Bạch Du tất nhiên không thể uống rượu, cầm lấy quả dừa: “Cám ơn mọi người.”

Giang Lâm cũng không uống rượu nên lấy trà thay rượu chạm cốc với Tạ Húc Đông: “Những gì tôi nói ban ngày không phải nói đùa, cậu về kiểm tra thử xem.”

Tạ Húc Đông: “…”

Có ai lại đ.â.m thẳng vào tim người khác như vậy không?

Tôn Tường Vy thấy sắc mặt Tạ Húc Đông thay đổi, ngạc nhiên nói: “Kiểm tra cái gì?”

Khóe miệng Tạ Húc Đông càng cứng đờ, quay đầu đi: “Không có gì.”

Sao có thể không được, anh ấy rất được cơ mà.

Nhưng anh ấy có được đến mấy cũng không thể khiến Tôn Tường Vy mang thai được, chẳng phải nói nhảm sao?

Cát Đại Xuyên sợ tiếp theo Giang Lâm sẽ đ.â.m vào tim mình, vội giả vờ gắp thịt nhưng mắt không ngừng liếc nhìn Lâm Hướng Tuyết.

Dường như Lâm Hướng Tuyết nhận ra ánh mắt của anh ấy nên cô ấy ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, tay cô run lên làm đôi đũa rơi xuống đất.

“Tôi giúp cô nhặt.”

Khó khăn lắm Cát Đại Xuyên mới có cơ hội thể hiện, vội cúi xuống nhặt đũa dưới gầm bàn.

“Không cần, tự tôi nhặt được rồi.”

Thực ra thời gian này biểu hiện của Cát Đại Xuyên đã được coi là đạt yêu cầu rồi, anh ấy vẫn rất keo kiệt với người khác, nhưng đối với cô ấy thì lại khá hào phóng.

Đặc biệt là khoảng thời gian cô ấy nằm viện, anh ấy bận rộn ngược xuôi, ngày nào cũng mua đồ ăn đến bệnh viện thăm nom, chăm sóc cô ấy, cô ấy không cảm động sao được.

Chỉ là cô ấy không biết gia đình có đồng ý cho cô ấy và Cát Đại Xuyên ở bên nhau không, dù sao hoàn cảnh gia đình hai bên cũng có chút chênh lệch.

Nói về Cát Đại Xuyên thì anh ấy có bốn người cha mẹ, một cặp cha mẹ ruột, một cặp cha mẹ nuôi, nhưng mình lại thì không bằng người ta, chẳng có nổi lấy một người.

Năm đó cha mẹ nuôi của anh ấy không sinh được con, còn cha mẹ ruột của anh ấy thì rất giỏi sinh đẻ, trong nhà có năm con trai, ba con gái, vì vậy khi cha mẹ nuôi của anh ấy đề nghị dùng ba mươi đồng để mua Cát Đại Xuyên, và cha mẹ anh ấy không nghĩ ngợi gì mà đã đồng ý.

Lúc đầu, cha mẹ nuôi rất thương anh ấy nhưng hai năm sau, mẹ nuôi của anh ấy đột nhiên mang thai, còn sinh một cặp song sinh, thế là Cát Đại Xuyên trở nên không còn giá trị, không chỉ không còn giá trị mà còn rất chướng mắt, vì vậy họ muốn

trả Cát Đại Xuyên về cho cha mẹ ruột nhưng cha mẹ ruột của Cát Đại Xuyên không muốn vì họ nuôi không nổi, càng không muốn trả lại ba mươi đồng đó.

Vì vậy, từ nhỏ Cát Đại Xuyên đã bị coi như quả bóng, bị hai cặp cha mẹ đá qua đá lại, sau đó hai gia đình bàn bạc thì họ sẽ quyết định nuôi luân phiên mỗi bên nửa năm, nửa năm trên Cát Đại Xuyên ở bên cha mẹ ruột, nửa năm dưới để anh ấy ở bên cha mẹ nuôi, kết quả là anh ấy không thân với bên nào hết, cả hai bên đều cảm thấy anh ấy là một gánh nặng thừa thãi nên chỉ muốn đá anh ấy đi.

Chương 433: Chương 433

DTV-EBOOK

Cát Đại Xuyên lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, bản thân anh ấy rất cố gắng, thi đỗ trường quân đội, lại vào quân đội nhưng vết thương thời thơ ấu khiến anh ấy rất thiếu cảm giác an toàn, anh ấy không nỡ tiêu một xu tiền mình kiếm được, quần đùi đã mặc sáu bảy năm đã rách không thể rách hơn, anh ấy cũng không nỡ mua một cái mới.

Còn bốn người cha mẹ của anh ấy, trước đây chỉ muốn đá anh ấy đi giờ lại bám lấy anh ấy, bắt anh ấy liên tục mang tiền về nhà, tóm lại là gặp phải những người cha mẹ như vậy thì Cát Đại Xuyên thật sự xui xẻo tám kiếp.

Cô ấy thấy Cát Đại Xuyên rất đáng thương nhưng cô ấy cũng hiểu rõ, chắc chắn cha mẹ cô ấy không muốn cô ấy gả vào một gia đình như vậy.

Cô ấy cũng không có ý định nhảy vào hố lửa.

Cát Đại Xuyên muốn ở bên cô ấy, trừ khi anh ấy đồng ý ở rể nhà cô ấy, nếu không thì họ tuyệt đối không thể.

Cứ nghĩ lung tung như vậy, cô ấy cúi xuống nhặt đũa thì ra Cát Đại Xuyên đã nhặt xong và ngẩng đầu lên.

Đầu hai người va vào nhau khiến môi chạm môi.

Cả hai cùng sững sờ, mắt to trừng mắt nhỏ.

Tôn Tường Vy thấy cô ấy không nhúc nhích thì hỏi một câu: “Không tìm được sao?”

Lúc này Lâm Hướng Tuyết mới lấy lại tinh thần, m.á.u nóng dồn lên mặt: “Tìm thấy rồi, tôi đi rửa một chút.”

Nói xong, cô ấy giật lấy đôi đũa trong tay Cát Đại Xuyên rồi đứng dậy chạy đi.

Gió thổi qua làm giảm bớt nhiệt độ trên mặt cô ấy nhưng nhịp tim vẫn đập thình thịch không ngừng.

Cát Đại Xuyên chậm rãi ngồi thẳng người, chậm rãi nhìn theo hướng Lâm Hướng Tuyết chạy đi, m.á.u từ từ dồn lên mặt khiến mặt và tai anh ấy dần đỏ ửng.

Anh ấy vừa hôn sao?

Anh ấy mất trong sạch rồi, anh ấy có thể bắt Lâm Hướng Tuyết chịu trách nhiệm với mình được không?

Nghĩ đến đây, trái tim anh ấy đập mạnh như sấm.

Tạ Húc Đông phát hiện tai anh ấy đỏ ửng thì không khỏi chế giễu: “Cậu mới uống một ly thôi mà, sao mặt đỏ thế, cậu không được à.”

Cuối cùng cũng nói ra được hai chữ “không được”, Tạ Húc Đông thấy lòng thoải mái hơn một chút.

Cát Đại Xuyên không để ý đến lời chế giễu của anh ấy, khóe miệng còn nở một nụ cười ngây ngô.

Ăn xong, đàn ông được sai đi rửa bát dọn dẹp vệ sinh.

Bên dưới gió lớn, Bạch Du, Lâm Hướng Tuyết và Tôn Tường Vy chuyển trận địa, lên phòng sách trên tầng hai ngồi trò chuyện.

Bánh Khoai Tây theo sau, tối nay nó ăn rất nhiều thứ, lúc này bụng nhỏ căng tròn, trông rất buồn cười.

Vừa mới ngồi xuống, Lâm Hướng Tuyết đã nói một câu khiến người ta kinh ngạc: "Tường Vy, cô và Du Du kết hôn gần như cùng lúc, sao cô vẫn chưa có thai thế?"

Tôn Quỳnh Vi suýt bị trà làm nghẹn: "..."

Bạch Du thấy cô ấy có vẻ ngượng ngùng, bèn giúp cô ấy giải vây: "Việc mang thai không thể nói trước được, có người nhanh có người chậm, hơn nữa hai người mới kết hôn được ba tháng, chưa có thai là chuyện bình thường."

Lâm Hướng Tuyết: "Thì ra là vậy, tôi cứ nghĩ đồng chí Tạ làm hỏng cả giường, chắc hẳn rất mạnh mẽ, mạnh mẽ như vậy thì đáng lẽ phải dễ có thai hơn chứ, không ngờ lại không phải như vậy."

Tôn Tường Vy: "..."

Ngay sau đó, cô ấy đặt tách trà xuống, ho hai tiếng: "Các cô có thể nghi ngờ Tạ Húc Đông nhưng không thể nghi ngờ tôi, các cô nhìn cái m.ô.n.g to của tôi này, tôi dễ sinh con lắm đó."

Khi ra ngoài, phụ nữ phải tự giữ thể diện cho mình.

Nói rồi cô ấy còn đứng dậy để Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết nhìn m.ô.n.g mình.

Bạch Du: "..."

Lâm Hướng Tuyết: "..."

Có người tự nói mình như vậy sao?

Tôn Tường Vy thấy hai người không lên tiếng, còn tưởng họ không tin lời mình nói, bèn cố gắng nói thêm: "Giống như một thửa ruộng, đất đai màu mỡ, chỉ cần gieo một ít hạt giống là có thể nảy mầm nhưng cứ gieo mãi mà không nảy mầm, vậy các cô thấy vấn đề nằm ở đâu?"

Chương 434: Chương 434

DTV-EBOOK

Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết đều lắc đầu: "Không biết."

Tôn Tường Vy: "Thì chắc chắn là do hạt giống có vấn đề rồi! Thế cho nên, tôi giống như thửa ruộng màu mỡ, chắc chắn tôi không có vấn đề gì hết, còn Tạ Húc Đông có vấn đề hay không thì tôi không rõ."

Khi ra ngoài, thà để đàn ông mất mặt còn hơn để mình mất mặt.

Hơn nữa, lần trước cô ấy đã bảo vệ thể diện cho anh ấy một lần rồi là do anh ấy vô dụng, làm hỏng cả giường mà vẫn không khiến cô ấy mang thai.

Vô dụng như vậy, đừng hòng cô ấy bảo vệ lần thứ hai!

Bạch Du: "…"

Lâm Hướng Tuyết: "…"

Luôn cảm thấy là lạ ở đâu đó.

**

Sau khi Tôn Tường Vy và Tạ Húc Đông rời đi, Giang Lâm đun nước nóng rồi ra sân giúp Bạch Du gội đầu, đợi cô tắm xong thì anh lại giặt quần áo ở sân.

Ngôi nhà đối diện đã trống, tạm thời không có người ở nên không còn ai cười Giang Lâm là đàn ông to xác mà giặt quần áo cho vợ nữa.

TBC

Tất nhiên, ngay cả khi có người nhìn thấy thì anh cũng chẳng quan tâm.

Trước đây, Bánh Khoai Tây thấy Bạch Du sẽ vui vẻ lao tới nhưng hôm nay nó rất ngoan, chỉ quanh quẩn bên cô vẫy đuôi, khi cô ngồi xuống thì nó còn vòng quanh bụng cô ngửi không ngừng.

Không biết có phải vì nhận ra cô mang thai hay không, đến tối khi đi ngủ, nó không còn kêu muốn vào phòng như trước nữa, mà ngoan ngoãn nằm ở cửa như một hiệp sĩ canh gác ở cửa.

Trông nó như vậy, Bạch Du thấy mềm lòng.

Cô vốn tưởng mình sẽ vui đến mức không ngủ được, dù sao thì hai kiếp người cô mới được làm mẹ lần đầu, nhưng thực tế thì đầu cô vừa chạm gối là cơn buồn ngủ ập đến.

Đợi Giang Lâm tắm xong lên giường, Bạch Du đã ngủ rất say.

Ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, trong phòng không bật đèn nhưng vẫn có thể nhìn rõ đường cong của cô, bụng cô vẫn phẳng lì, hoàn toàn không nhìn ra rằng nơi đó đang nuôi dưỡng một sinh mệnh.

Giang Lâm nhẹ nhàng bước tới, nhìn khuôn mặt say ngủ ngọt ngào của cô, anh từ từ đưa tay ra, vuốt ve cái bụng phẳng lì của cô.

Hiện tại đứa bé trong bụng vẫn chưa thành hình, đương nhiên sẽ không xuất hiện tình trạng đạp anh một cái, chỉ không biết có phải vì quan hệ huyết thống hay không, dường như anh có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Khuôn mặt lạnh lùng của Giang Lâm dịu đi, anh khẽ nói với đứa bé trong bụng: “Con yêu, chào mừng con đến với thế giới này.”

Từ sau nụ hôn đó, tinh thần Cát Đại Xuyên vẫn luôn hoảng hốt.

Nhưng sau khi tắm nước lạnh, đột nhiên anh ấy tỉnh táo lại.

Không đợi tóc khô, anh ấy bước vào nhà lấy giấy và bút, rồi viết cho hai gia đình mỗi người một lá thư, nội dung thư giống hệt nhau.

“Tôi chuẩn bị lập gia đình, sau này tôi sẽ không gửi tiền về nữa.”

Bên kia.

Tạ Húc Đông uống hai ly rượu, lúc này rượu bắt đầu ngấm, cả người anh ấy hơi choáng váng.

Ngay khi anh ấy sắp ngủ thiếp đi thì “cạch” một tiếng, cửa bị mở ra từ bên ngoài.

Không đợi anh ấy phản ứng lại đã có một bóng người đã lao tới cưỡi lên người anh ấy.

Mượn ánh trăng yếu ớt chiếu vào từ bên ngoài, anh ấy nhìn rõ người trên người mình.

Là Tôn Tường Vy.

Anh ấy ngồi dậy khó hiểu hỏi: “Nửa đêm nửa hôm không ngủ, đến đây làm gì?”

Tôn Tường Vy nhìn anh ấy rồi thẳng thắn nói: “Ngủ với anh.”

Tạ Húc Đông: “…”

Tạ Húc Đông: “…”

Tôn Tường Vy: “Anh làm cái biểu cảm gì vậy? Tôi nói cho anh biết, bây giờ tôi muốn nhanh chóng sinh con, nếu anh không được thì tôi đành phải tìm người đàn ông khác sinh con vậy.”

Dù sao cô ta cũng là một mảnh đất tốt, Tạ Húc Đông không được thì đổi người khác.

Bạch Du đã mang thai, lúc này cô ta cố gắng thúc đẩy, có lẽ là không thể sinh con trước Bạch Du.

Ngay cả khi không thể vượt qua Bạch Du, cô ta cũng phải nhanh chóng mang thai, nhìn dáng vẻ mê muội của Cát Đại Xuyên hôm nay, chỉ sợ anh ấy sẽ sớm cầu hôn Lâm Hướng Tuyết, đến lúc đó hai người họ kết hôn rồi cũng mang thai, như vậy chẳng phải cô ta lại càng bị chê cười hơn sao?

Chương 435: Chương 435

DTV-EBOOK

Dù thế nào đi nữa, cô ta - Tôn Tường Vy, không thể thua!

Tạ Húc Đông nghĩ đến cảnh Giang Lâm chế nhạo mình, trong lòng ngang ngược, nhắm mắt lại rồi nằm xuống.

Ánh nắng buổi sớm chiếu xuống mặt biển, sóng lấp lánh tựa như một bức tranh phong cảnh lấp lánh trôi chảy.

Điểm cô ưng ý nhất ở ngôi nhà này là có thể nhìn thấy biển từ tầng hai, biển xanh thẳm vô cùng bí ẩn, lần nào cũng khiến cô mê mẩn.

Bánh Khoai Tây luôn canh giữ ở cửa chờ cô, khi thấy cô thức dậy thì nó vui vẻ vẫy đuôi hộ tống cô xuống nhà rồi mới đi quản đàn gà con theo sau mình.

Đàn gà con hơn một tháng nay đã lớn thành con gà to nhưng còn bốn năm tháng nữa mới đẻ trứng được nên trứng trong nhà vẫn phải ra cung tiêu xã mua.

Cà tím, dưa chuột và cà chua đã trồng được hơn một tháng, may mà thời tiết ở đây không lạnh, nếu ở Thủ đô thì chắc chắn không thể trồng được, thêm một hai tháng nữa thì cô sẽ có thể thu hoạch đợt đầu tiên.

Bạch Du còn tưởng Giang Lâm đã đi làm ở đơn vị như mọi khi, ai ngờ xuống nhà lại thấy anh không

biết lấy đâu ra mấy tấm ván gỗ.

Bạch Du cầm bàn chải đánh răng, vừa đánh răng vừa đi tới hỏi: “Những thứ này để làm gì?”

Giang Lâm: “Anh muốn làm cho con ít đồ nội thất nhỏ, giường nhỏ, bàn ăn nhỏ, ghế đẩu nhỏ, còn có đồ chơi nữa.”

Anh định biến phòng làm việc ở tầng hai thành phòng trẻ em, còn phòng làm việc thì chuyển xuống tầng một.

Bạch Du hơi ngạc nhiên: “Anh biết làm đồ gỗ sao? Học từ lúc nào thế?”

Giang Lâm: “Hồi ở trường quân đội học với một thầy giáo, lát nữa anh sẽ đi mua thêm ít ván gỗ tốt nữa.”

Khi anh nói lời này, ánh nắng ban mai nhẹ nhàng chiếu lên người anh khiến ngũ quan lạnh lùng của anh trông dịu dàng hơn đôi chút, đồng thời cũng thêm chút gì đó gọi là tình cha con.

Trước đây cô còn lo Giang Lâm sẽ không thích trẻ con, không ngờ anh lại thích nghi rất tốt, nhanh chóng nhập vai làm cha.

Bạch Du thấy mình cũng không thể thua kém.

Đợi đến khi nghỉ phép, cô cũng phải sắp xếp lại phòng làm việc, còn quần áo trẻ con sau này mặc cũng phải chuẩn bị sớm.

TBC

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Giang Lâm ra mở cửa thì chính là chị Lôi đến, mang theo ít bánh trôi đường đỏ tự làm, còn có một số quần áo trước đây con chị ấy mặc.

“Em và Tiểu Giang đẹp đôi thế này, sinh con ra chắc đẹp lắm, em không có người lớn bên cạnh, sau này có gì không hiểu cứ hỏi chị.”

“Đây là quần áo mà Cẩu Đản nhà chị đã mặc, em đừng chê nhé, đứa bé Cẩu Đản đó tuy nghịch ngợm nhưng nó là đứa trẻ khỏe mạnh nhất trong mấy anh chị em.”

Quan trọng nhất Cẩu Đản là con trai, quê chị ấy có phong tục chỉ cần lấy quần áo hoặc tã lót của nhà có sinh con trai về để dưới gối, như vậy sẽ kế thừa vận may sinh con trai.

Tã lót của Cẩu Đản đã bị mấy đứa bé sau dùng hết rồi nhưng chiếc áo chị ấy mang theo vẫn có thể tặng người khác.

Bạch Du múc một bát chè đậu đỏ từ bếp: “Cảm ơn chị Lôi, em nhận quần áo này.”

Cô hiểu ý tốt của chị Lôi nhưng cô lại muốn sinh con gái hơn.

Hơn nữa cô có một linh cảm rất mạnh mẽ, cô cảm thấy đứa bé trong bụng là con gái.

Nếu có thể sinh một cô con gái mềm mại, cô có thể may cho con những bộ quần áo đẹp, tết cho con những b.í.m tóc xinh, đợi con lớn thêm chút nữa thì hai mẹ con có thể mặc đồ đôi.

Nghĩ đến cảnh đó, cô có hơi nóng lòng, chỉ hận không thể bụng to lên trong một ngày, ngày mai có

thể sinh em bé luôn.

Tất nhiên nếu là con trai thì cô cũng không chê, chỉ cần con khỏe mạnh là được.

Chè đậu đỏ là cô nấu trong nồi đất nhỏ trước khi đi ngủ tối qua, đun cả một đêm, bây giờ thêm chút đường trắng, ăn vào mềm mại ngọt ngào.

Chị Lôi không nhịn được khen: "Tay nghề của em thật tuyệt, dù là thứ bình thường nhất qua tay em cũng trở nên rất ngon."

Chương 436: Chương 436

DTV-EBOOK

Bạch Du: "Trong nồi còn nhiều lắm, chị lấy về cho con chị ăn nhé."

Chị Lôi vội xua tay: "Không cần không cần, sao có thể vừa ăn vừa lấy chứ! Nhưng nghĩ lại thì hai đứa không có người lớn giúp đỡ nhưng lại được tự do, dù sao không phải ai cũng có thể gặp được một bà mẹ chồng tốt, hồi chị mang thai anh trai Cẩu Đản, đã gần chín tháng rồi mà mẹ chồng chị vẫn bắt chị đi giặt quần áo ở giếng, mùa đông lạnh lắm, tay chị bị nẻ hết cả, giặt xong quần áo cho cả nhà là chị mệt đến mức không đứng dậy nổi, miệng giếng lại ẩm ướt trơn trượt, lúc đó nếu không phải chị nhanh tay bám vào cái guồng giếng thì chỉ sợ đã c.h.ế.t cả mẹ lẫn con rồi, sau khi sinh con, chị quyết định chắc chắn phải theo chồng, nếu không thì ly hôn."

Bạch Du không ngờ chị Lôi cũng có lúc khó khăn như vậy: "Chị Lôi thật không dễ dàng."

Chị Lôi thở dài: "Những chuyện không dễ dàng còn nhiều lắm, không nói đến mấy điều đau lòng đó nữa, em vẫn tốt hơn, không có người lớn quản, Tiểu Giang cũng là một người chồng tốt, em không biết những người nhà khác ghen tị với em thế nào đâu."

Bạch Du nhìn Giang Lâm đang bê ván gỗ ở đầu vọng lâu, mỉm cười: "Em cũng thấy mình khá hạnh phúc."

Chị Lôi lại nói thêm vài câu không đâu vào đâu nhưng sau khi ăn xong thì chị ấy về luôn, sợ mình

làm chậm trễ giờ đi làm của Bạch Du.

Sau khi chị Lôi đi, Bạch Du thay quần áo, ăn một bát chè đậu đỏ và một cái bánh bao thịt, ăn xong đột nhiên cô rất thèm chân gà chua cay.

Giang Lâm để ý thấy biểu cảm của cô: "Sao vậy?"

Bạch Du xoa bụng phẳng lì, có hơi ngượng ngùng nói: "Con bé thèm ăn, nói là muốn ăn chân gà chua cay."

TBC

Trong mắt Giang Lâm thoáng hiện ý cười: "Trưa nay anh nhờ đầu bếp Diêu mua ít chân gà tươi, tối em về anh làm cho em ăn."

Bạch Du nhìn anh: "Được."

Nói rồi, cô tiến lại gần hôn lên mặt anh một cái.

Đúng lúc Lâm Hướng Tuyết đi vào bếp thì thấy cảnh này, cô ấy ngây người rồi lập tức quay người đi ra ngoài: "Mắt tớ đột nhiên mù rồi, tớ không thấy gì cả."

Bạch Du: "..."

Giang Lâm còn muốn đưa cô đi làm nhưng bị Bạch Du từ chối.

Ngoài việc hôm qua ngửi thấy mùi tanh mà nôn ra thì cô không có triệu chứng khó chịu nào khác, cô không muốn mình bị đối xử như búp bê sứ.

Bên Giang Lâm công việc đúng là bận, ăn sáng xong là đi luôn.

Lâm Hướng Tuyết vẫn là lần đầu tiên thấy Bạch Du và Giang Lâm có hành động thân mật như vậy, bây giờ Bạch Du lại còn mang thai, cô ấy phải cố gắng lấy bằng phát thanh viên, tranh thủ trở thành chính thức trước khi đứa bé ra đời, sau đó xin chuyển ra khỏi nhà.

Ai ngờ vừa bước ra khỏi cửa, cô ấy đã thấy Cát Đại Xuyên như một con gấu đứng chặn ở đó, trong đầu cô ấy lập tức hiện lên hình ảnh tối qua hai người chạm môi, mặt lập tức đỏ bừng: "Anh ở đây làm gì?"

Cát Đại Xuyên gãi đầu: "Tôi muốn đưa cô đi làm."

Lâm Hướng Tuyết vòng qua anh ấy đẩy xe đạp ra khỏi ngưỡng cửa: "Không cần."

Cát Đại Xuyên như một cái đuôi, đi theo cô ấy từng bước một: "Vậy hai chúng ta tính sao?"

Lâm Hướng Tuyết: "..."

Cát Đại Xuyên đỏ cả tai, tủi thân nói: "Tối qua cô hôn tôi, tôi mất trong trắng rồi, tôi thấy cô nên chịu trách nhiệm với tôi."

Lâm Hướng Tuyết: "..."

Bạch Du đi đến cửa, vừa lúc nghe thấy cuộc đối thoại của hai người thì vội nói: "Tai tớ đột nhiên điếc rồi, tớ không nghe thấy gì cả, hai người cứ tiếp tục đi."

Lâm Hướng Tuyết: "..."

Đi xa một đoạn, Bạch Du mới nhịn không được cười.

Xem ra chuyện tốt của hai người này sắp đến rồi.

Nhưng tối qua cô và Lâm Hướng Tuyết vẫn luôn ở bên nhau, cô ấy hôn Cát Đại Xuyên lúc nào?

Đến đơn vị, từ xa cô đã thấy Trình Phương đang nói chuyện với một người.

Trình Phương cũng thấy cô, còn vẫy tay với cô.

Đợi cô đến gần, cô ấy liền nắm tay cô giới thiệu: "Đây là chủ quản Lăng của ban tài vụ, trước đây khi dẫn cậu đi làm quen thì chủ quản Lăng lại không ở đây, sau đó mọi người lại bận rộn quên mất chuyện này, nhân cơ hội này cậu mau làm quen đi, đừng để sau này gặp trên đường mà không nhận ra."

Chương 437: Chương 437

DTV-EBOOK

Bạch Du vội xuống xe đạp: “Chào chủ quản Lăng, tôi là cán sự mới đến, Bạch Du.”

Lăng Tương Quân nhếch miệng để lộ hàm răng khểnh: “Hóa ra cô chính là đồng chí Bạch, quả nhiên là người được thư ký Chương gọi là xanh hơn bầu mà còn hơn cả xanh, không chỉ năng lực xuất sắc mà ngay cả dung mạo cũng đẹp hơn người thường.”

“Ngài quá khen rồi.”

Bạch Du mặt không đổi sắc nhưng trong lòng lại rùng mình.

Giọng nói này… Giống hệt giọng nữ cô nghe thấy ở phòng rửa bát trước đó.

Chẳng lẽ bà ta là tình nhân của phó chủ nhiệm Hà?

Nghĩ đến đây, cô không nhịn được mà nhìn đối phương thêm vài lần.

Bà ta khoảng bốn mươi tuổi, dáng người trung bình, da trắng, tóc ngắn uốn xoăn, mặc áo khoác kẻ sọc xanh, đi giày da, trên tay còn đeo một chiếc đồng hồ Longines, ăn mặc rất thời trang.

TBC

Lăng Tương Quân cũng đang đánh giá Bạch Du, thấy làn da cô trắng mịn như quả trứng đã bóc vỏ, trong mắt không khỏi lóe lên một tia ghen tị nhưng

miệng vẫn nói: “Làm việc tốt nhé, tôi còn có việc khác phải làm, đi trước đây.”

Đợi đối phương đi xa, Bạch Du mới thăm dò hỏi: “Bà ta có phải là họ hàng của phó chủ nhiệm Hà không, có lần tôi thấy hai người họ có vẻ đang nói chuyện.”

Trình Phương gật đầu: “Cậu đoán không sai, họ đúng là họ hàng, chủ quản Lăng là em dâu của phó chủ nhiệm Hà, trước đây phó chủ nhiệm Hà muốn đưa người vào, chính là con trai út của chủ quản Lăng.”

Bạch Du: “…”

Cô không ngờ rằng tình nhân của phó chủ nhiệm Hà lại là vợ của em trai ông ta.

Hai người này, một người phản bội em trai ruột, một người phản bội chồng, lại còn có con chung, xem ra đã lén lút với nhau nhiều năm rồi.

Nếu chuyện này không liên quan đến cô thì cô cũng lười quan tâm, dù có loạn đến đâu thì cũng là chuyện của họ, nhưng bây giờ cô đã đắc tội với hai người, mà lại là hai lãnh đạo, chỉ sợ với tính cách của hai người ấy thì sau này sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

Thật là tai bay vạ gió.

Trình Phương thấy cô ngẩn người, không khỏi quan tâm hỏi: “Cậu sao vậy? Có phải lại muốn nôn không?”

Bạch Du lấy lại tinh thần, lắc đầu: “Không, tôi đang nghĩ rằng việc đưa tin đã tạm ổn, tiếp theo chắc sẽ sắp xếp phòng ban cho tôi và Ngụy Quang Tông.”

Trình Phương gật đầu, nhỏ giọng nói: “Lần này cậu phụ trách hỗ trợ đưa tin về gián điệp, phản ứng rất tốt, tôi nghe nói phòng tin tức và phòng biên tập đều muốn tuyển cậu vào.”

Bạch Du: “…”

Hai phòng ban này đều là những phòng ban đặc biệt vất vả, đặc biệt là phòng tin tức, thỉnh thoảng phải đi phỏng vấn, có khi phải ngồi một chỗ cả ngày.

Phòng biên tập không cần phải đi ra ngoài nhưng thường xuyên phải tăng ca, tất nhiên vất vả cũng có hồi báo, lương của hai phòng ban này là cao nhất, đặc biệt là phòng tin tức, nghe nói mức trung bình hàng tháng là hơn một trăm tệ. (XXX)

Nếu cô không mang thai thì không sao nhưng bây giờ đã mang thai rồi, cô chắc chắn không muốn đến những phòng ban vất vả như vậy.

Mọi thứ đều lấy đứa trẻ làm trọng.

Xem ra bộ truyện tranh trước đây mà cô gác lại phải tiếp tục rồi, cô phải tranh thủ trước khi hai người kia ra tay, tìm cho mình một vị trí an toàn.

Vì vậy khi trở về văn phòng, sau khi làm xong những việc khác, cô lấy bộ truyện tranh ra tiếp tục vẽ cho xong.

Trước đó cô đã hoàn thành chín mươi phần trăm, vì vậy chỉ cần một buổi sáng, cô đã vẽ xong phần còn lại.

Đến chiều, Bạch Du, Trình Phương và cán sự Trần được gọi đến kho để dọn dẹp đồ đạc.

Trình Phương kể lại chuyện gặp Giang Lâm hôm qua: "Đồng chí Bạch, cậu chẳng phải bạn thân gì cả, trước đây sao không nói cho chúng tôi biết chồng cậu chính là mỹ nam số một của hải quân hả?"

Cán sự Trần gật đầu: "Đúng vậy, nếu tôi có người chồng đẹp trai như vậy, chắc chắn tôi sẽ tuyên truyền khắp nơi, hận không thể để cả thế giới biết, nào có như cô giấu giếm thế này."

Chương 438: Chương 438

DTV-EBOOK

Bạch Du thấy hai người có vẻ hâm mộ, không khỏi bật cười: "Tôi cũng không giấu giếm gì, trước đây anh ấy cũng đã đưa tôi đến đơn vị, chỉ là các cô không gặp thôi, đúng rồi, hai cô có đối tượng chưa?"

Trình Phương và cán sự Trần đều lắc đầu.

Cán sự Trần tính tình thẳng thắn hơn, lập tức nhắm mục tiêu vào Bạch Du: "Chồng cô là bộ đội hải quân, trong đó chắc có không ít thanh niên độc thân ưu tú, cô xem có thể giới thiệu cho chúng tôi không?"

Tuy Trình Phương không tiện nói lời này nhưng đôi mắt như nai con nhìn Bạch Du, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Bạch Du ngẫm nghĩ rồi nói: "Tôi sẽ hỏi lại, nếu có người phù hợp, đến lúc đó sẽ giới thiệu cho các cô, trước tiên các cô nói xem thích mẫu người như thế nào đi."

Cán sự Trần suy nghĩ rồi nói: "Tôi thích người cao to vạm vỡ, những thứ khác không quan trọng nhưng phải cao mới được."

Cô ta quá thấp, chỉ cao một mét năm, mỗi lần nhìn thấy các đồng chí nữ khác có dáng người cao ráo, cô ta lại đặc biệt ghen tị, nhất là vào mùa hè mặc váy liền, người khác mặc váy bồng bềnh, còn cô ta mặc thì váy lê thê khiến cô ta trông như một cái thùng nước.

Vì vậy, cô ta tìm đối tượng không quan tâm đến ngoại hình, cũng không quan tâm đến gia thế, nhưng chiều cao phải đáp ứng yêu cầu của cô ta.

Vừa lúc đi ngang qua kho, Ngụy Quang Tông rùng mình.

Anh ta cao một mét tám, so với trong tòa soạn thì anh ta là một trong những người cao nhất, chẳng lẽ cán sự Trần để mắt đến anh ta à?

Cán sự Trần có khuôn mặt khá được nhưng quá thấp, có câu nói rằng cha lùn thì con cũng lùn, cán sự Trần lùn như vậy, nếu sau này con cái giống cô ta thì không tốt.

Hơn nữa, tuy khuôn mặt của cán sự Trần không tệ nhưng cũng không phải đẹp nhất, ít nhất là không đẹp hơn Bạch Du.

Ngay sau đó, nghe Trình Phương e thẹn nói: "Tôi thích người ăn nói khéo léo, đầu óc thông minh, còn phải có thể bảo vệ được tôi."

Tính cô ấy khá mềm yếu, da mặt lại mỏng, dù không thích cũng không biết từ chối người khác như thế nào.

Vì vậy, cô ấy muốn tìm một người có miệng lưỡi và đầu óc thông minh, như vậy có thể bù trừ cho cô ấy.

Đứng ở cửa, Ngụy Quang Tông lại rùng mình.

Anh ta được bà nội nuôi lớn, từ ba tuổi đã theo bà nội đi chửi nhau, năm tuổi đã có thành tích vô cùng

là chửi cho người khác khóc luôn, vì vậy miệng lưỡi của anh ta rất lưu loát.

Đầu óc anh ta thông minh đến mức không thể thông minh hơn nữa, nếu không thì anh ta cũng chẳng thể vượt qua nhiều người để thi vào tòa soạn.

Vậy nên, Trình Phương cũng để mắt đến anh ta ư?

Ngụy Quang Tông vuốt tóc, nhíu mày.

Trình Phương mặt mũi bình thường nhưng dáng người rất đẹp, cao ráo, mảnh mai, đặc biệt là đôi gò bồng đảo trước ngực, quả thực là thứ khiến đàn ông nhìn vào sẽ trợn mắt.

Nhưng hoàn cảnh gia đình của Trình Phương so với cán sự Trần thì kém hơn một chút, cán sự Trần có hai anh trai, một người làm cán bộ nhỏ trong đơn vị, một người làm lãnh đạo nhỏ trong nhà máy, đều có thể giúp đỡ cán sự Trần.

Còn hoàn cảnh gia đình của Trình Phương kém hơn một chút, một người chị gái đã lấy chồng là công nhân, sau đó còn có một người em trai đang đi học, không những không giúp được cô ấy mà còn phải để cô ấy chăm sóc em trai.

So sánh như vậy thì chắc chắn cán sự Trần tốt hơn.

Nhưng nghĩ đến chiều cao của cán sự Trần, anh ta lại thấy thiệt thòi, hơn nữa anh ta cũng luyến tiếc với thân hình của Trình Phương nếu có thể ngủ với Trình Phương thì không biết sẽ sung sướng đến mức nào.

Nghĩ đến đây, anh ta lại vuốt tóc đắn đo.

Giữa Trình Phương và cán sự Trần, anh ta nên chọn ai làm đối tượng thì tốt hơn đây?

Người quá ưu tú, đôi khi cũng là một gánh nặng.

Đều do anh ta quá ưu tú.

Đợi ba người dọn dẹp đồ đạc trong kho xong đi ra thì phát hiện ánh mắt của Ngụy Quang Tông trở nên rất kỳ lạ.

Chương 439: Chương 439

DTV-EBOOK

Thỉnh thoảng nhìn cán sự Trần, thỉnh thoảng lại nhìn Trình Phương.

Bạch Du phát hiện ra dáng vẻ này thì vô thức nhìn anh ta nhiều hơn.

Ai ngờ Ngụy Quang Tông như có mắt sau gáy, mỗi lần cô nhìn qua đều bị anh ta phát hiện.

Lần thứ ba Ngụy Quang Tông bắt gặp ánh mắt nhìn lại của Bạch Du, cả người lại run rẩy.

Chẳng lẽ Bạch Du cũng thích anh ta sao?

Bạch Du là người đẹp nhất trong ba người, dáng người cũng là đẹp nhất, nếu cô ấy chưa kết hôn thì anh ta chắc chắn sẽ không do dự mà chọn cô ấy ngay.

Nhưng cô ấy đã kết hôn rồi, cô ấy thật không biết giữ đạo đức!

Ba người Bạch Du không biết suy nghĩ của Ngụy Quang Tông, nếu không thì chắc chắn sẽ phải ấn anh ta vào nhà vệ sinh để nước tiểu trong đó làm anh ta tỉnh táo lại.

Tan làm, Bạch Du về nhà, phát hiện nhà đối diện có một hộ gia đình mới chuyển đến.

Bên đối diện lại chuyển đồ đạc, người ra vào tấp nập trông rất náo nhiệt.

Bạch Du muốn không quan tâm cũng không được.

Chỉ không biết người chuyển đến là ai, chỉ mong lần này đừng có gián điệp gì đó nữa, một lần là đủ rồi.

Bạch Du cũng không vội sang chào hỏi, ngày tháng còn dài, ở đối diện nhau thì sớm muộn gì cũng quen biết, bây giờ người ta đang bận, cô không muốn sang làm phiền.

Nhưng ngay khi cô quay người định mở cửa, một thanh niên trẻ không biết từ đâu lao ra, tay nắm lấy tay lái xe đạp của cô, hai mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Bạch Du giật mình: "Em là ai? Mau buông xe đạp của chị ra!"

Thanh niên trẻ không những không buông ra mà còn há miệng cười ngốc với cô: "He he he chị gái xinh quá, chị gái ăn kẹo này."

Nói rồi cậu ấy giơ tay kia ra, lòng bàn tay lộ ra một viên kẹo sữa Đại Bạch Thỏ, kẹo đã tan chảy dính nhớp nháp trong lòng bàn tay cậu ấy trông rất bẩn, nhìn hơi buồn nôn.

Người ngốc?

Bạch Du ngẩn người thấy đối phương có vấn đề về trí tuệ, hơn nữa có vẻ như không có ý định tấn công người khác, sắc mặt cũng không còn căng thẳng như vậy nữa: "Cảm ơn, chị không ăn, em buông xe đạp của chị ra đi."

Ai ngờ vừa dứt lời, cô thấy thanh niên trẻ mím chặt miệng, sau đó nằm lăn ra đất, vặn vẹo tay chân

lăn lộn: “Em không muốn em không muốn, a a a, em muốn chị ăn kẹo em muốn chị ăn kẹo…”

Bạch Du: “…”

Cô không kỳ thị người ngốc nhưng vừa ngốc vừa bá đạo thì không phải là chuyện gì đáng yêu cả.

Đúng lúc này, một thím gái từ phía đối diện vội vã chạy ra, thấy con trai nằm lăn ra đất, vừa đau lòng vừa xấu hổ, sau khi dỗ dành đứa con trai út đứng dậy khỏi mặt đất, bà ấy mới quay sang nói với Bạch Du: “Xin lỗi đồng chí nữ, con trai tôi có làm cô sợ không?”

Bạch Du lắc đầu: “Không có.”

Bà ấy nghe vậy thở phào nhẹ nhõm: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, thật sự xin lỗi, lúc nhỏ con trai tôi bị sốt hỏng não, giống như đứa trẻ bốn năm tuổi vậy, bình thường tôi đều trông chừng nó không để nó ra ngoài dọa người, hôm nay mới chuyển đến bận quá, không để ý một chút là nó chạy ra ngoài rồi, thật sự xin lỗi.”

Bạch Du thấy thím ấy liên tục xin lỗi, không bênh vực con trai mình trông có vẻ rất hiểu chuyện, chút khó chịu trong lòng cô cũng tan biến: “Không sao đâu, thím là người mới chuyển đến đối diện sao? Cháu ở đối diện nhà thím, cháu họ Bạch, chồng cháu họ Giang.”

Bà ấy ồ lên một tiếng: “Thật khéo quá, hóa ra cháu chính là hàng xóm ở đối diện nhà chúng tôi, con trai thím họ Liên, là phó đại đội trưởng phân đội ba của đội tàu chiến, mới được điều đến đây, cả nhà chúng tôi đều chuyển đến đây, quê tôi khổ quá, ngày nào cũng có gió, gió thổi cát bay vào miệng, gió cuốn theo

cát vàng, trong ngoài nhà đều là cát, ngay cả uống nước cũng khó, ở đây thì tốt, không có gió cuốn cát vàng, khí hậu cũng không lạnh, cháu xem tay thím mới đến đây mấy ngày mà bệnh tê cóng đã khỏi hơn một nửa rồi."

Chương 440: Chương 440

DTV-EBOOK

Thím Liên đưa đôi bàn tay đầy vết tê cóng và gió sương cho Bạch Du xem.

Bạch Du cau mày: "Bàn tay của thím chắc đã chịu không ít khổ sở."

Nhiều người chê đảo Quỳnh Châu ở đây hẻo lánh, không tiện bằng mấy thành phố lớn nhưng so với vùng Tây Bắc Nội Mông thì cuộc sống ở đây thực sự đã rất tốt rồi, cô từng nghe một thanh niên trí thức xuống nông thôn ở đó kể lại, ở đó nước rất khó kiếm, nửa tháng một tháng không tắm là chuyện bình thường, mùa đông thì còn đỡ, mùa hè nóng lên cảm thấy cả người đều hôi hám.

"Đúng vậy."

Thím Liên không biết là do nhịn quá lâu hay vốn là người hướng ngoại mà cô ấy kéo Bạch Du nói chuyện càng lúc càng hăng say.

Trong câu chuyện của cô ấy, Bạch Du biết được thím Liên theo người con trai lớn là Liên Đại Hữu đến đây, Liên Đại Hữu năm nay hai mươi lăm tuổi, đã cưới vợ, vợ anh ta sinh được một cô con gái, năm nay năm tuổi, giữa chừng cũng đã mang thai hai lần nhưng thai yếu nên đều bị sảy, gần đây vợ anh ta lại mang thai, thời gian gần bằng Bạch Du, cũng khoảng hơn một tháng.

Người con trai ngốc nghếch bên cạnh thím Liên là con thứ hai trong nhà, hồi nhỏ vì thím Liên sơ suất

nên để con bị sốt cao làm hỏng cả não nên bà ấy rất áy náy, cũng chiều chuộng đứa con trai út nhiều hơn, nuôi dưỡng cậu ấy cho thói quen xấu cứ không vui là nằm lăn ra đất.

Thím Liên còn có hai cô con gái, cô con gái lớn đã lấy chồng, cô con gái út năm nay mười tám tuổi, vẫn chưa lấy chồng, cũng chưa có đối tượng và cũng theo quân đội đến đây.

Thím Liên quá nhiệt tình kéo Bạch Du nói chuyện rất lâu, mãi đến khi trời dần tối, bà ấy mới luyến tiếc buông tha cho Bạch Du rồi kéo đứa con trai ngốc về nhà.

Bạch Du vừa buồn cười vừa bất lực, chỉ thấy đầu óc ong ong, trong đầu vẫn vang vọng giọng nói của thím Liên, cô quyết định lần sau gặp thím Liên vẫn nên tránh xa bà ấy thì hơn.

Thật sự là quá lắm mồm!

Vào phòng khách, vừa mở tủ lạnh ra cô đã thấy bên trong có một bát to đầy chân gà chua cay đã làm xong, móng gà đã được cắt bỏ cẩn thận, bên trong trộn với hành tây, rau mùi, ớt hiểm, hành lá và tỏi băm, thứ khiến cô ngạc nhiên nhất là còn có cả những lát chanh.

Ở Thủ đô thỉnh thoảng có thể thấy có người bán chanh nhưng khi đến đây cô vẫn chưa thấy bao giờ, cô cứ tưởng ở đây không bán, không ngờ Giang Lâm lại mua cho cô, thêm vài lát chanh vào ức gà chua cay sẽ ngon hơn, cũng có thể khử mùi tanh tốt hơn.

Nhìn thế này thì hẳn là ức gà này đã ướp cả một buổi chiều, giờ đã ngấm gia vị rồi, Bạch Du không kìm được vào bếp lấy đĩa và đũa gắp một miếng nếm thử.

Mùi vị thật không tệ.

Chân gà để lạnh rất dai, ăn rất ngon, ướp cũng rất ngấm gia vị, chua chua cay cay, ăn thật là đã.

TBC

Thực ra tốt nhất là nên lấy ra để một lúc, đợi không còn quá lạnh rồi ăn sẽ tốt hơn nhưng Bạch Du không kìm được mà liên tục gặm mười mấy miếng mới dừng lại.

Cô nhìn trời, đang thấy lạ vì sao tối thế này Lâm Hướng Tuyết vẫn chưa về thì cửa đã bị đẩy ra.

Lâm Hướng Tuyết dựng xe đạp xong, thấy cô thì thở phào một hơi nói: "Cậu biết nhà mới chuyển đến đối diện không?"

Bạch Du gật đầu: "Tớ biết, lúc tớ về thì gặp thím Liên ở đối diện, cậu thế này không phải là bị kéo đi nói chuyện cả buổi chứ?"

Lâm Hướng Tuyết trợn tròn mắt: "Chẳng lẽ cậu cũng vậy à?"

Bạch Du vừa buồn cười vừa gật đầu: "Nếu tớ không nói con trong bụng đói rồi thì thím ấy còn muốn kéo tớ nói tiếp đấy."

Lâm Hướng Tuyết nhìn chân gà chua cay trên bàn thì vội chạy sang phòng bên lấy đĩa và đũa, vừa ăn vừa phàn nàn: "Nếu không phải con dâu thím ấy ra gọi vào ăn cơm thì chắc thím ấy còn muốn kéo tớ nói

tiếp, lắm mồm quá, còn lắm mồm hơn cả bà hàng xóm nhà tớ nhưng nói đi cũng phải nói lại, đứa con trai út của thím ấy cũng đáng thương thật, một người bình thường lại bị sốt hỏng não."

Chương 441: Chương 441

DTV-EBOOK

Cô ấy có một người anh họ cũng bị sốt hỏng não từ nhỏ, người đã gần ba mươi tuổi rồi mà vẫn cứ như trẻ con, những người xung quanh đều đã lớn lên, lấy vợ sinh con, còn anh ấy thì cả đời chỉ có thể sống mơ mơ hồ hồ như vậy.

Cô ấy nhớ lại hồi nhỏ anh họ dắt cô ấy đi mua kẹo, rất đau lòng và đáng tiếc, không khỏi thương cảm thêm cho người con thứ hai của nhà họ Liên bên cạnh.

Bạch Du thấy Lâm Hướng Tuyết ăn ngon lành thì l.i.ế.m môi, cô còn muốn ăn nhưng lại sợ ăn nhiều sẽ đau dạ dày, nghĩ đến bé con trong bụng nên nhịn lại: "Tớ thấy lạ là tại sao nhà họ lại chuyển đến đối diện."

Với cấp bậc phó đại đội trưởng thì không thể ở nhà to như vậy được.

Đến tối khi Giang Lâm về, cô mới biết được lý do từ miệng anh.

Hóa ra sau khi Đinh Dược và Ôn Tĩnh Uyển bị xử bắn, mọi người đều cho rằng ngôi nhà đối diện có phong thủy không tốt, lại c.h.ế.t thêm hai người, dù không c.h.ế.t trong ngôi nhà đó thì cũng thấy xui xẻo.

Nhưng một ngôi nhà lớn như vậy để trống thì thật lãng phí, vì vậy lãnh đạo quyết định không phân biệt cấp bậc, chỉ cần ai muốn chuyển đến ở thì đều có thể nộp đơn nhưng nửa tháng trôi qua, vẫn không có lấy

một người nào nộp đơn, cho đến khi gia đình Liên Đại Hữu ở đối diện được điều đến, họ mới chuyển vào.

Không phải nhà họ Liên không kiêng kỵ những điều này, chỉ là gia đình họ đông người quá, nếu không xin ngôi nhà này thì với cấp bậc của Liên Đại Hữu, chỉ có thể được phân hai phòng khoảng ba mươi mét vuông, vợ Liên Đại Hữu lại đang mang thai, sau này còn định sinh thêm vài đứa nữa, ngôi nhà nhỏ như vậy chắc chắn không ở được, vì vậy đành cắn răng chuyển đến nhà đối diện.

Bạch Du dựa vào con hổ bông đọc sách, nghe anh nói thì ngẩng đầu lên, nói: "Nhà đối diện trông có vẻ náo nhiệt, hy vọng đừng có thêm gián điệp gì nữa là được."

Cô thực sự bị Ôn Tĩnh Uyển làm cho sợ hãi, lần trước là do họ may mắn, nếu gặp phải người nào tàn nhẫn hơn thì chỉ sợ Lâm Hướng Tuyết đã mất mạng rồi.

Nói đến Ôn Tĩnh Uyển, cô liền nhớ đến chuyện anh Giang Lâm gặp chuyện ở kiếp trước.

Trước đây cô từng đoán rằng chuyện anh Giang Lâm gặp chuyện có thể liên quan đến Ôn Tĩnh Uyển, nhưng cô cũng không thể chắc chắn trăm phần trăm, bởi vì ở kiếp trước họ chỉ là bác cả và em dâu, chuyện anh gặp chuyện lại liên quan đến bí mật quân sự nên cô biết rất ít.

Giang Lâm thấy sắc mặt cô hơi tái nhợt, vội đi tới nắm tay cô: "Sao vậy? Tay em sao lạnh thế?"

Bạch Du: "Không sao, có thể thời tiết hơi lạnh rồi."

Giang Lâm kéo chăn đắp lên người cô: “Em ngồi một lát, anh xuống đun nước nóng cho em ngâm chân.”

Bạch Du: “Được.”

Tôn Tường Vy cũng đang ngâm chân, vừa thấy Tạ Húc Đông về thì nói: “Tối nay anh sang đây ngủ, giường bên anh hẹp quá, đệm cũng cứng, ngủ không thoải mái.”

Tạ Húc Đông dừng động tác cởi quần áo, quay đầu nhìn cô, cười đầy ẩn ý: “Được thôi.”

Tôn Tường Vy thấy anh ấy cười không có ý tốt: “Anh cười cái gì?”

Tạ Húc Đông nhướng mày: “Vậy cô thấy tôi cười cái gì?”

Tôn Tường Vy: “Sao tôi biết được, chẳng phải tôi đang hỏi anh sao?”

Tạ Húc Đông: “Cô mời tôi sang ngủ, có phải có nghĩa là từ nay về sau, chúng ta sẽ làm một cặp vợ chồng bình thường không?”

Tôn Tường Vy nghe vậy thì khựng lại, sau đó trợn mắt: “Anh nghĩ gì vậy, làm xong việc thì anh về bên phòng mình mà ngủ.”

Tạ Húc Đông: “…”

Không lẽ Tôn Tường Vy coi anh ấy là công cụ sinh con à?

**

Ngày hôm sau đến đơn vị.

Bạch Du phát hiện từ hôm qua Ngụy Quang Tông đã không bình thường, đôi mắt cứ đảo quanh giữa cô, Trình Phương và cán sự Trần, sáng nay thấy cô còn vuốt tóc chào hỏi.

Giống như bây giờ, anh ta đã cầm cốc sắt đi đi lại lại trước mặt cô năm lần!

TBC

Bạch Du thực sự không chịu nổi cái đầu to của anh ta, vì vậy khi anh ta đi tới lần thứ sáu, cô lập tức duỗi chân ra…

Chương 442: Chương 442

DTV-EBOOK

Ngụy Quang Tông không để ý dưới chân nên đá phải chân cô, cả người quỳ sụp xuống rồi ngã sõng soài.

Bạch Du giả vờ kinh ngạc: "Đồng chí Ngụy Diệu Tổ, anh sao rồi, anh không sao chứ, tôi vừa định đứng dậy, không ngờ anh lại đi tới, thật xin lỗi."

Bạch Du đã chuẩn bị sẵn sàng đón nhận cơn thịnh nộ của đối phương, bởi vì ruột gan của Ngụy Quang Tông này nhỏ như gà con.

Ai ngờ Ngụy Quang Tông đứng dậy khỏi mặt đất, động tác đầu tiên không phải là nhặt cốc sắt trên mặt đất mà là vuốt tóc, sau đó nở một nụ cười rạng rỡ với cô: "Không sao đâu đồng chí Bạch nhưng tôi phải nhắc nhở cô một câu, tôi tên là Ngụy Quang Tông, sau này đừng nhầm nữa."

Nói xong còn ra vẻ rất thú vị mà nháy mắt với cô.

"..."

Bạch Du sợ đến nỗi toàn thân nổi hết cả da gà.

TBC

Không lẽ hôm nay Ngụy Quang Tông ăn nhầm thuốc à?

Còn đôi mắt ếch của anh ta thực sự không thích hợp để làm động tác nháy mắt một bên, thật quá đáng sợ.

Ngụy Quang Tông thấy vẻ mặt ngơ ngác của Bạch Du, nụ cười trên khóe miệng càng đậm.

Anh ta cúi xuống nhặt cái cốc sắt, tâm trạng rất tốt mà đi ra khỏi văn phòng.

Bạch Du không làm người khác vấp ngã, chỉ làm anh ta vấp ngã! Chắc chắn Bạch Du thích anh ta!

Tiếp theo anh ta chỉ cần chọn một người trong số Trình Phương và cán sự Trần làm đối tượng là được.

Còn Bạch Du, anh ta không ngại có vài mối tình chóng vánh với cô.

Tất nhiên, tiền đề là Bạch Du không được cạnh tranh với anh ta.

Dự án xóa mù chữ chắc chắn anh ta phải có được, nếu cô nhất quyết giành giật thì đừng trách anh ta không cho cô cơ hội thích anh ta!

Anh ta - Ngụy Quang Tông chính là người có rất nhiều phụ nữ thích.

Bạch Du không biết Ngụy Quang Tông đang nghĩ gì mà phát điên, cô lấy bộ truyện tranh đã vẽ xong từ trong ngăn kéo rồi cũng đi ra khỏi văn phòng.

Cô đến con đường mà thư ký Chương đi làm hàng ngày và chờ đợi.

Khoảng mười mấy phút sau, bóng dáng của thư ký Chương xuất hiện, vẫn là bộ áo sơ mi quần tây, túi áo trên áo sơ mi cài một cây bút hiệu Anh Hùng, cứ thế thong thả đi tới.

Bạch Du đợi ông ấy đến gần, lập tức cười tươi đón: "Thư ký Chương, chào ngài."

Thư ký Chương nhìn thấy Bạch Du, cũng nở nụ cười: "Là đồng chí Tiểu Bạch, cô ở đây làm gì?"

Bạch Du nói thẳng: "Tôi ở đây đợi thư ký Chương, cháu đã vẽ một bộ truyện tranh, thư ký Chương xem trước nhé."

Nói xong cô đưa bộ truyện tranh mình mang theo tới.

Thư ký Chương rất hài lòng vì cô không bày trò hay thủ đoạn nhỏ trước mặt mình, nhận lấy bộ truyện tranh cô đưa tới, mở ra xem.

Lúc đầu ông ấy chỉ định lật qua lật lại nhưng khi nhìn thấy nội dung bên trong, biểu cảm trên mặt ông ấy đã thay đổi, dần trở nên nghiêm túc.

Bạch Du thấy vậy cội tranh thủ nói: "Công tác xóa mù chữ vẫn luôn là vấn đề đau đầu của báo xã, trước đây chủ nhiệm Viên tuyển người vào chính là muốn giải quyết vấn đề này, đáng tiếc là chủ nhiệm Viên còn chưa kịp hành động thì đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng tôi thấy dự án này không thể cứ thế dừng lại, yêu nước nên bắt đầu từ từng người xung quanh, muốn họ hiểu được lòng yêu nước thì phải làm tốt công tác giáo dục, nhưng có rất nhiều người lại không biết chữ, cũng không muốn học chữ, đối với họ, nhìn những chữ viết dày đặc như nhìn sách trời, họ sẽ vô thức phản kháng việc này."

"Tôi thấy nếu đưa kiến thức vào truyện tranh, dùng tranh để hướng dẫn họ biết chữ, dùng tranh để giáo dục mọi người tinh thần yêu nước, có thể đạt

được hiệu quả gấp đôi, cuộc sống hạnh phúc của chúng ta ngày nay, đều là do các bậc tiền bối cách mạng đổi bằng máu, chúng ta có thể sống những ngày tháng bình yên như hiện tại, là vì có người thay chúng ta gánh vác, mà báo xã chúng ta gánh vác trách nhiệm này, càng phải làm tốt công tác xóa mù chữ!"

Chương 443: Chương 443

DTV-EBOOK

Thư ký Chương nghe Bạch Du nói những lời sau, khóe mắt hơi đỏ.

Lời nói này quá hay.

Ông ấy không ngờ đồng chí nữ Bạch Du này lại có tư tưởng giác ngộ tốt như vậy, lời nói này khiến mũi ông ấy cay cay.

Dự án xóa mù chữ này vốn vẫn luôn do chủ nhiệm Viên phụ trách, đáng tiếc là chủ nhiệm Viên đột nhiên gặp chuyện ngoài ý muốn, mặc dù bà ấy không bị liệt toàn thân nhưng tình hình cũng không mấy khả quan, bình thường ngồi lâu một chút là đau cột sống không chịu nổi.

Hôm kia ông ấy đã nhận được đơn xin nghỉ hưu của bà ấy.

Điều này có nghĩa là dự án này phải tìm người khác phụ trách.

Ông ấy đã nghĩ đến việc để phó chủ nhiệm Hà tiếp quản, chỉ là lúc này nghe Bạch Du nói, lại nhìn bộ truyện tranh cô vẽ khiến ông ấy có suy nghĩ mới.

Nghĩ đến đây, ông ấy đẩy đẩy cặp kính lão trên sống mũi rồi nói: “Ý tưởng của cô rất tốt, dự án xóa mù chữ này quả thực không thể dừng lại, bộ truyện tranh này cứ để ở đây, tôi về họp bàn bạc một chút, gần đây sẽ triển khai dự án này.”

“Vâng.”

Bạch Du thấy đủ là được, không tiếp tục tự tiến cử nữa.

Dám tự tiến cử là chuyện tốt, nhưng quá mức sẽ khiến người khác phản cảm.

Tuy nhiên nhìn biểu cảm vừa rồi của thư ký Chương, cô thấy mình có đến bảy tám phần thắng.

Bạch Du vốn tưởng rằng cho dù có kết quả cũng sẽ không nhanh như vậy.

Ai ngờ đến giờ tan làm, thư ký Chương đã công bố người phụ trách chính của dự án xóa mù chữ - Bạch Du.

Nhìn thông báo được dán ra, mọi người đều kinh ngạc.

TBC

Dự án này có rất nhiều người để mắt tới, không ai ngờ cuối cùng lại rơi vào tay Bạch Du.

Phải biết rằng dự án này có mức lương là năm mươi đồng, cao hơn mười đồng so với các vị trí thông thường, đây còn chưa tính đến các khoản phụ cấp và tiền thưởng, nếu làm tốt chưa biết chừng mức lương còn vượt qua cả phòng biên tập và phòng tin tức.

Quan trọng là công việc này không bận rộn như phòng biên tập và phòng tin tức, hơn nữa còn có quyền tự chủ rất lớn, tương đương với một bộ phận độc lập, sau này sẽ trực tiếp do thư ký Chương quản lý.

Đây cũng là lý do tại sao Bạch Du muốn tranh thủ dự án này, như vậy, bất kể phó chủ nhiệm Hà có được

thăng chức hay không, sau này ông ta cũng không thể quản lý được cô.

Đối với chuyện ông ta ngoại tình với em dâu mình, cô không muốn xen vào chuyện của người khác, chỉ muốn mọi người bình yên vô sự sống nốt hai năm này.

Mọi người như thể ăn phải một miếng chanh, chua đến không chịu nổi.

Ngụy Quang Tông trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Người phụ nữ Bạch Du này vậy mà lại cướp mất dự án của anh ta!

Quá ghê tởm.

Anh ta quyết định.

Anh ta quyết định sẽ thu hồi tư cách được thích anh ta của Bạch Du!

Bạch Du cũng không ngờ mình sẽ được ủy nhiệm làm người phụ trách công việc xóa nạn mù chữ này.

Cô cầm Liên Hoàn Hoạ đi tìm thư ký Chương. Quả thực là cô muốn tham gia vào hạng mục xóa nạn mù chữ này nhưng cô nghĩ cùng lắm thì thư ký Chương chỉ để cho cô làm cán sự bình thường, không ngờ lại để cho cô làm người phụ trách luôn.

Quá bất ngờ.

Tuy có nhiều áp lực nhưng mà vui vẻ chiếm phần lớn hơn.

Tiền lương mỗi tháng của cán sự chỉ có ba mươi đồng, không có tiền thưởng thêm. Còn lương của

người phụ trách đã là năm mươi đồng, còn có thêm tiền thưởng và tiền phụ cấp. Chỉ cần cô nghiêm túc hoàn thành công việc này thì không lo không có tiền vào túi.

Quan trọng là hạng mục này không nằm trong quyền quản lý của phó chủ nhiệm Hà, nói cách khác, trước khi hoàn thành hạng mục này thì cô không cần lo bị phó chủ nhiệm Hà cùng với Lăng Tương Quân gây khó dễ.

"Vừa mới vào làm đã lên làm người phụ trách, đúng là mỗi người một số mà."

"Có vài người đúng là tốt số thật đấy, hâm mộ không nổi đâu, ai bảo chị không vẽ tranh."

Chương 444: Chương 444

DTV-EBOOK

"Vẽ có tí đã được thăng lên làm người phụ trách, quyết định này có vẻ không được thấu tình đạt lý lắm nhỉ?

Xung quanh không hiếm người nói lời chua ngoa.

Cơ mà chuyện này không đủ để ảnh hưởng tới tâm trạng của Bạch Du.

Chỉ có người tầm thường mới không bị người ta ghen tị, mấy câu nói chua ngoa này không thể tổn thương cô được.

Chỉ có hai người là Trình Phương cùng với cán sự Trần là thật tâm cảm thấy vui thay Bạch Du.

"Đồng chí Bạch, chúc mừng cô nhé, lát nữa cô phải đãi mọi người ăn mừng mới được nha!"

Cán sự Trần cũng hùa vào: "Đúng, phải đãi bọn tôi nha. Bánh bí ngô hạt mè hôm trước cô mang cho chúng tôi ăn ngon lắm, mềm mềm dẻo dẻo. Tôi thích ăn đồ nếp như thế lắm."

Bạch Du: "Cái này thì dễ quá, mai tôi làm thêm rồi mang cho mọi người nhé."

Ánh mắt của cán sự Trần liếc xuống phần bụng vẫn còn bằng phẳng của cô, nói: "Thế có phiền cô lắm không? Dù sao thì giờ cô cũng..."

Tại vì chưa được ba tháng cho nên trừ cán sự Trần cùng với Trình Phương thì Bạch Du không kể chuyện mình mang thai cho người khác biết.

Bạch Du cười, nói: “Tôi đâu có mỏng manh như thế. Không bàn tới trước kia, thời nay có thiếu gì phụ nữ mang thai vẫn đi làm việc tay chân đâu. Tôi chỉ làm chút đồ ăn thôi, không sao cả.”

TBC

Đời trước cô ở cùng với đại gia đình nhà họ Giang nhưng không có lấy một người thương cô. Khi đó một thân một mình cô phải lo ba bữa cơm của cả nhà, giặt quần áo của cô cùng với Giang Khải. Cho dù sau này đã có máy giặt, Giang Khải vẫn nằng nặc bắt cô giặt tay quần áo của anh ta.

Bây giờ nghĩ lại, chuyện đời trước không có con đối với cô, đối với đứa trẻ mà nói cũng là chuyện tốt.

Nào có giống như bây giờ, Giang Lâm ôm đồm hết việc nhà.

Mỗi sớm mai, anh sẽ xuống căng-tin mua bữa sáng cho cô, sau đó quét sân, dọn chuồng gà, cho gà ăn, tưới nước. Buổi chiều tan làm sớm anh sẽ nấu cơm tối. Ăn cơm xong thì rửa bát, giặt quần áo, một tay anh thầu hết.

Cô bây giờ ở nhà ngoại trừ thi thoảng làm đồ ăn ra thì không cần làm gì hết.

Cán sự Trần: “Thôi cứ quyết như thế đi. Sắp tan làm rồi mà tôi vẫn còn việc chưa làm xong. Tôi về trước làm cho xong nốt đây, rảnh thì lại tìm mọi người nói chuyện.” M u a e b oo k g i a r e l ien he Z A LO : 0 9 1 1 0 0 9 4 6 7

Trình Phương cũng nói: “Tôi cũng còn văn kiện chưa xử lý nữa. Tôi cũng đi đây, nói chuyện sau nhé.”

Hai người vội vã rời đi, những người khác cũng tới chúc mừng Bạch Du. Có người thì về làm nốt công việc dang dở, có người thì thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm.

Trong chốc lát, trong ban thông báo chỉ còn lại mỗi Bạch Du cùng với Ngụy Quang Tông.

Tất nhiên Bạch Du không muốn nói chuyện với Ngụy Quang Tông, cô quay người toan rời đi, ai ngờ mới đi được có hai bước thì đã bị Ngụy Quang Tông cản lại.

"Đồng chí Bạch, tôi có chuyện muốn nói với cô."

Bạch Du nhìn đầu to của anh ta, đáp: "Anh nói đi."

Ngụy Quang Tông hất cằm, ra vẻ cao ngạo nói: "Đừng có nói là tôi chưa từng nói cho cô biết nhé. Tôi không thích kiểu phụ nữ quá xuất sắc. Phụ nữ nên dịu dàng thướt tha, đừng có cái gì cũng tranh đấu trước mặt đàn ông như thế. Nếu như cái gì phụ nữ cũng làm được thì cần đàn ông làm cái gì?"

Bạch Du: "?"

Tên này bị thần kinh hả?

Anh ta thích kiểu phụ nữ như thế nào thì liên quan gì tới cô?

Hay là anh ta không được phụ trách hạng mục xóa nạn mù chữ nên bị kích thích, nổi điên trước mặt cô?

Bạch Du: "Nếu phụ nữ có thể làm tất cả, đúng là đàn ông chẳng có chỗ dụng thân, có thể đi c.h.ế.t đó."

Ngụy Quang Tông: "..."

Ngụy Quang Tông tức tới mức n.g.ự.c phập phồng lên xuống: “Cái loại phụ nữ mồm mép chua ngoa như cô, tôi không thèm thích đâu.”

Bạch Du liếc mắt: “Anh có thích hay không chẳng liên quan tới tôi, còn nữa, răng anh dính thức ăn đấy.”

Ngụy Quang Tông: “…”

Ngụy Quang Tông: “Lần trước cô đã lấy chiêu này ra gạt tôi rồi, giờ cô không lừa được tôi nữa đâu!”

Chương 445: Chương 445

DTV-EBOOK

Đúng lúc này, một ông lão tầm năm, sáu chục tuổi đi tới. Trông mặt ông ấy không quá già nhưng tóc đã bạc trắng, mặc bộ quần áo lao động của xưởng đóng hộp ở bên cạnh, nhưng bảng tên đeo bên n.g.ự.c trái lại là ở bên tòa soạn, dưới chân đi giày vải quân đội đã giặt trắng bệch cả ra.

Hình như ông ấy nghe thấy được cuộc hội thoại của hai người bọn họ, đi tới nhìn Ngụy Quang Tông, nói: "Ôi, đồng chí này, răng cậu dính thức ăn thật đó."

Sắc mặt Ngụy Quang Tông trắng bệch, thét lên "Á" rồi che miệng mình theo bản năng.

Ban nãy anh ta còn nói chuyện với phó chủ nhiệm Hà rất lâu, bảo sao phó chủ nhiệm Hà cứ nhăn mày mãi, có khi nào do nhìn thấy thức ăn dính lên răng anh ta không?"

Nghĩ tới đây, anh ta cũng chẳng thèm đoái hoài gì tới Bạch Du nữa mà quay đầu đi luôn.

Chờ Ngụy Quang Tông đi xa rồi, Bạch Du mới quay sang cảm ơn ông lão: "Cảm ơn thầy ạ."

Ông ấy chỉ phất tay, không nói gì mà rời đi luôn.

TBC

Từ sau vụ bị hố lần trước, Ngụy Quang Tông lén lút mang gương tới phòng làm việc. Lúc này anh ta quay về chỗ mình ngồi, lấy cái gương ra khỏi ngăn kéo…

Nào có thức ăn gì đâu?

Điên thật!

Anh ta lại bị lừa tiếp!

Hơn nữa ban nãy ông lão kia còn giúp Bạch Du gạt anh ta, đúng là ghê gớm thật. Tốt nhất là đừng để anh ta gặp lại lần nữa, nếu không thì chắc chắn anh ta sẽ không tha cho dễ dàng như thế đâu!

Có điều nói đi nói lại, loại phụ nữ như Bạch Du đúng là chanh chua cay nghiệt, mạnh mẽ ngang ngược quá mức, chồng cô ta cưới phải cô ta đúng là xui xẻo tám đời đấy!

Lần này anh ta đã quyết định sẽ loại Bạch Du.

Anh ta muốn chọn đối tượng là một trong hai người Trình Phương hoặc cán sự Trần, ít nhất thì hai người này còn hiền huệ hơn Bạch Du nhiều.

Nghĩ tới đây, anh ta quay qua nhìn Trình Phương vẫn còn đang ngồi gõ văn bản.

Hình như Trình Phương cũng để ý thấy ánh mắt của anh ta, nghiêng đầu trợn mắt nhìn lại.

Đồ thần kinh!

Ngụy Quang Tông: Ôi cô ấy nhìn mình thế này thì quả nhiên là thích mình rồi!

**

Thủ đô.

Dạo này tâm trạng của ông Giang rất tốt, bình thường ông ấy toàn để cho chú Vương hoặc là để bảo

mẫu đi mua đồ, lần này ông ấy tự đến cửa hàng bách hóa mua cả đống thuốc bổ và đồ dùng của trẻ con.

Lúc về vừa hay gặp phải người luôn đối đầu với ông ấy – ông cụ Trần.

Hồi còn trẻ hai ông nhìn nhau không vừa mắt, tính khí cứng rắn y hệt nhau, thường xuyên cãi nhau ỏm tỏi chỉ vì ý kiến bất đồng. Ông nhìn tôi bằng lỗ mũi, tôi cũng không nhìn ông bằng mắt, nói chung là không ưa nhau.

Ông cụ Trần thấy ông Giang mua nhiều đồ như thế, đang tính mở mồm châm chọc tác phong chủ nghĩa tư bản của ông ấy thì nghe thấy ông Giang nói: "Sao ông lại biết tôi sắp có chắt gái?"

Ông cụ Trần: "Hả?"

Ông Giang: "Ba thằng con trai nhà ông sinh cho ông bảy thằng cháu trai, bảy đứa cháu trai lại sinh ra mười mấy đứa chắt mà không có lấy một đứa nào là con gái. Tôi biết ông hâm mộ tôi nhưng hâm mộ đến mấy cũng vô ích thôi. Có vài người cái số nó không có được cháu gái ấy mà."

Ông cụ Trần: "Hả?"

Ông Giang: "Thôi không nói với ông nữa, tôi còn phải về nhà đóng gói mấy cái này cho cẩn thận rồi gửi đến đảo Quỳnh Châu cho chắt gái yêu quý nhà tôi. Ông không có cháu gái thì ông không hiểu được cảm giác vui vẻ khi sắm đồ cho cháu gái đâu. Ông không hiểu được đâu."

Ông cụ Trần: "..."

Ông Giang xách đồ vui vẻ hớn hở rời đi, để lại ông cụ Trần tức điên lên với không khí.

Tức quá.

Cái ông già này rất biết kích thích ông ấy.

Có một đứa cháu gái thì hay lắm à… Hình như là hay thật. Ông ấy không phải không có cháu chắt mà là không có đứa cháu gái nào mềm mại đáng yêu hết.

Không được rồi, giờ ông ấy phải về tìm vợ cho mấy thằng cháu trai nhà mình mới được. Ông ấy cũng phải có chắt gái!

Chương 446: Chương 446

DTV-EBOOK

Trùng hợp thay, chuyện này cũng xảy ra ở nhà họ La.

Ông La bảo con trai út La Hoằng Huân đi vào phòng sách lấy cái hộp nhỏ ra đây, sau đó ông ấy cầm chìa khóa mở hộp ra, lấy từ trong hộp ra một cái đồng hồ bỏ túi, một cái khóa bình an bằng vàng đưa cho con trai út rồi dặn dò: "Con cho người cầm mấy cái này đến đảo Quỳnh Châu đưa cho cháu ngoại gái của ba nhé."

La Hoằng Huân thấy mà ghen tị. Hồi con trai anh ấy mới sinh, ba anh ấy cũng không tặng cho mấy món đồ tốt tới mức này. Giờ con của Giang Lâm còn chưa chào đời mà ông ấy đã lôi ra bao nhiêu đồ quý hiếm thế này. Đây là muốn anh ấy ghen tị hay để anh ấy ghen tị đây?

La Hoằng Huân: "Ba à, giờ vợ của Giang Lâm mới mang thai chưa tới hai tháng, đâu có biết là trai hay gái đâu. Nhỡ cũng giống như con, sinh con trai thì làm sao ?"

Anh ấy vừa mới dứt lời thì đã bị bà La mắng cho trận: "Cái miệng thối tha! Chắc chắn cái thai trong bụng vợ Giang Lâm là con gái, miệng thối không linh, miệng thối không linh!"

Vừa nói bà ấy vừa "phì phì" mấy tiếng, chân đạp vài cái, diễn trọn một màn phong kiến lạc hậu.

La Hoằng Huân chua ê cả răng: “Sao miệng con lại thối chứ, đây hoàn toàn là sự thật mà. Ba mẹ đừng có vui mừng quá sớm. Mấy cái này cứ từ từ, nếu đẻ ra cháu gái thật thì khi đó đưa cũng chưa muộn.”

Ông La cầm cây gậy đánh anh ấy cái bộp: “Bản thân mình không đẻ được con gái còn độc mồm bảo Giang Lâm cũng giống con à. Cái thằng ranh con này, từ bé tới giờ toàn xấu tính thôi nhé!”

La Hoằng Huân: “…”

Giờ giới tính con của Giang Lâm còn chưa được xác định mà hai ông bà đã thiên vị ra mặt như thế này rồi, nhỡ Giang Lâm mà có con gái thật thì sau này anh ấy còn địa vị gì trong cái nhà này nữa?

Nghĩ tới đây, La Hoằng Huân cũng không để ý tới hai ông bà nữa, nắm tay vợ dắt vào trong phòng.

Phương Mỹ khó hiểu: “Trời còn sớm mà sao chưa gì anh đã kéo em về phòng?”

La Hoằng Huân nói với vẻ mặt vô cùng đứng đắn: “Sinh con! À không phải, phải là sinh con gái, chúng mình mau sinh con gái thôi.”

Phương Mỹ: “…”

Ở Thiên Tân.

Bà Bạch cũng đang sắp xếp lại đống đồ bổ mới mua, ít tã lót cùng với quần áo trẻ em để lát nữa đóng gói lại rồi gửi tới đảo Quỳnh Châu.

Nhưng khi bà cầm cái áo khoác quân đội lên thì lại thấy lớp lót hơi phồng lên khác lạ.

Bà vội cầm lên vuốt thử, đúng là bị cộm lên, bà có vuốt thế nào cũng không phẳng được, chắc chắn là bên trong có cất cái gì đó.

TBC

Thế là bà Bạch vội đi lấy cái kéo, cẩn thận cắt lớp áo lót, móc thứ bên trong ra.

Lúc này bà mới phát hiện thứ bên trong là một phong thư cùng với ba trăm đồng.

Bà không để ý tới số tiền này, mở phong thư ra nhìn, càng đọc thì khóe mắt lại càng đỏ bừng.

Thư với tiền đều là Bạch Du để lại cho bà, sợ bà không nhận nên mới giấu nó vào trong lớp lót của áo khoác. Tiền này để bà mua chút đồ bồi bổ cho mình, còn lại thì cầm lấy phòng thân.

Bạch Phi Lễ đến trường học đón con trai cùng với Niệm Niệm, về nhà thấy mẹ già nước mắt đầy mặt thì sợ tới mức tim như nhảy vọt ra ngoài: "Mẹ ơi, mẹ sao thế này? Bên thủ đô xảy ra chuyện gì sao ạ?"

Bà Bạch "hừ" hai tiếng: "Đừng có mà nói linh tinh! Bên đó không xảy ra chuyện gì cả. Chỉ là mẹ mới phát hiện ra Bạch Du giấu trong áo khoác của mẹ một bức thư cùng với một số tiền lớn. Con bé này từ bé tới giờ lúc nào cũng thân thiết như thế."

Bạch Phi Lễ: "..."

Rõ ràng Bạch Du từng có khoảng thời gian không vừa mắt bọn họ, chỉ chịu nghe lời người mẹ hồ đồ của con bé cơ mà.

Nhưng mà hiển nhiên là bà Bạch không nhớ ra chuyện này, mà có nhớ thì cũng không thấy Bạch Du

sai.

Chương 447: Chương 447

DTV-EBOOK

Bà Bạch lau khóe mắt: "Tiểu Du đang mang thai, vậy mà bên cạnh con bé lại không có lấy một người trưởng bối có thể giúp đỡ khi cần. Tuy thằng bé Giang Lâm này rất chững chạc nhưng công việc của nó nói đi là đi, mẹ lo đến lúc thằng bé làm nhiệm vụ, tiểu Du sinh con lại không có ai ở bên cạnh."

Bạch Phi Lễ an ủi mẹ mình: "Mẹ đừng lo lắng quá. Chẳng phải Du Du có ở cùng với bạn của con bé hay sao? Huống hồ xung quanh đó cũng có không ít hàng xóm, nhỡ đến khi đó Giang Lâm không ở bên cạnh thì hàng xóm vẫn có thể hỗ trợ đưa con bé tới bệnh viện cơ mà."

Bà Bạch nghe thấy anh ấy nói như thế thì mắng cho trận: "Tiểu Du không phải con gái của con nên con nào có thương xót gì con bé đâu! Vậy mà con còn luôn miệng nói thương con bé. Giờ thì mẹ cũng đã nhìn rõ rồi, bình thường nói ngon nói ngọt cũng chỉ là giả dối mà thôi!"

Bạch Phi Lễ: "..."

Anh ấy không có ý đó mà?

Không phải anh ấy chỉ đang an ủi mẹ để bà ấy đừng có lo lắng quá hay sao?

Chẳng lẽ thế này cũng là sai hả?

Bà Bạch trầm mặc một hồi, đột nhiên đưa ra quyết định: "Mẹ quyết định rồi, chờ Niệm Niệm được nghỉ

học, mẹ sẽ dẫn theo con bé đến đảo Quỳnh Châu thăm tiểu Du."

Bà muốn nhìn thấy chắt mình chào đời, chủ yếu cũng là vì bà không yên tâm để Bạch Du ở một thân một mình nên phải đến trông coi.

Bạch Phi Lễ khó xử nói: "Mẹ à, đảo Quỳnh Châu ở xa như thế, hai người một già một nhỏ đi tới đó thì sao mà con an tâm được?"

Bà Bạch trừng mắt nhìn con trai, quát: "Làm gì có chuyện một già một nhỏ đi đến đó hả? Đến ngày đó thì con liệu mà xin nghỉ đưa hai bà cháu đi!"

Niệm Niệm tựa vào người bà Bạch, dịu dàng nói: "Chú ơi, chú đưa bà với Niệm Niệm đi nha. Niệm Niệm cũng muốn được gặp cô và em bé ạ."

Bà cố nói cô đang mang thai, sau này sẽ sinh ra một em gái xinh đẹp giống như cô bé, bà cố còn nói với cô bé phải mau lớn nhanh, sau này còn chăm sóc em bé.

Vì mục tiêu mau lớn, mấy hôm nay ngày nào cô bé cũng ăn hết một bát cơm to, cái bụng nhỏ xíu căng phồng cả lên mà sao cô bé vẫn chưa lớn lên chút nào nhỉ?

Bạch Phi Lễ: "..."

Thôi được rồi, anh ấy bị một già một trẻ này làm cho cạn lời rồi.

**

Bạch Du cũng không biết chuyện mình mang thai đã gây nên sóng gió thế nào ở thủ đô với Thiên Tân.

Sau khi tan làm, cô đi đến trạm thực phẩm tính mua ít thịt về chúc mừng mình được thăng chức.

Nhưng vì cô đến hơi muộn nên không còn thịt heo nữa. Cuối cùng cô mua một ít thịt ở phần bụng heo cùng với móng heo. Nước dùng lần trước cô dùng để om lòng già heo vẫn còn đó. Lát nữa về cô sẽ om ít thịt, làm mỳ rồi sau đó làm thêm một mẻ bánh bí ngô hạt mè nữa.

Ở nhà vẫn còn nấm với cải xanh mà lần trước đầu bếp Diêu mang cho, đủ để tối nay ăn.

Mua đồ xong, Bạch Du đạp xe đạp về nhà. Khi đi qua một cái hẻm nhỏ, cô nhìn thấy bóng người quen thuộc.

Hình như là Giang Lâm.

Không chắc nữa, đi lên nhìn kỹ một chút xem sao.

Bạch Du không quay đầu xe mà cứ thế lùi xe ra sau, tập trung nhìn lại thì quả nhiên là Giang Lâm.

Ngoại trừ Giang Lâm thì còn có một người phụ nữ ngồi dưới mặt đất.

TBC

Cô gái đó nhìn qua có vẻ rất trưởng thành, vóc người cao ráo, thon thả đầy đặn, lồi lõm đúng chỗ. Đừng nói là đàn ông, phụ nữ như Bạch Du còn không nhịn được mà nhìn lâu một chút.

Nhưng nhìn lối ăn mặc thì có thể nhận thấy cô gái này chưa có gia đình. Bím tóc sáng bóng, tuy trang phục có hơi giản đơn nhưng ngũ quan sắc nét, vẻ đẹp mang tính công kích.

Cô gái đó ngồi trên mặt đất, nũng nịu nói với Giang Lâm: “Anh Giang Lâm, anh có thể đỡ em dậy được không, hình như em bị trẹo chân rồi.”

Chương 448: Chương 448

DTV-EBOOK

Bạch Du nhướn mày: Ồ hiểu rồi.

Có phải trước mặt cô chính là hiện trường quyến rũ nhau không?

Thế là cô vội đạp xe đạp đi tới đằng trước một chút, sau đó xuống xe, nép vào góc tường nghe lén.

Chỉ thấy Giang Lâm nhìn về phía cô gái kia, nói: "Thế thì cô ngồi đây nhé, tôi đi gọi người nhà cô tới đón cô."

Nói rồi, anh còn chẳng thèm đợi cô gái kia trả lời đã quay người rời đi.

Bạch Du chẳng ngờ cảnh hấp dẫn chưa gì đã kết thúc, vội quay người leo lên xe đạp rời đi.

Ai ngờ Giang Lâm người cao chân dài, chẳng chờ cô kịp leo lên xe đạp thì anh đã đi tới đầu hẻm, bình tĩnh nhìn cô.

Bạch Du cảm thấy chột dạ như bị bắt gian tại giường, không dám nhìn vào mắt Giang Lâm.

Giang Lâm: "Tại sao em lại ở đây?"

Bạch Du nghĩ ngợi, không đúng, cô chột dạ cái rắm gì không biết nữa, chột dạ thì anh chột dạ mới đúng chứ?

Nghĩ thế, cô ngẩng đầu trợn mắt nhìn Giang Lâm: "Câu này em nói mới đúng, sao anh lại ở đây? Còn nữa, cái cô gọi anh là anh Giang kia là ai thế?"

Giang Lâm nhìn cô, không khỏi nhướn mày: “Em đang ghen đó hả?”

Bạch Du đỏ mặt, trừng mắt nhìn anh nói: “Ai bảo là em ghen? Anh đừng có chuyển chủ đề. Cô gái kia là ai hả? Chẳng lẽ cô gái đó không biết là anh đã kết hôn rồi à?”

Giang Lâm giơ tay, dịu dàng vuốt mái tóc mềm mại của cô, giải thích: “Cô ấy là em gái của Liên Đại Hữu mới chuyển tới ở đối diện nhà mình. Mới nãy anh đi qua đây, cô ấy đuổi theo anh, sau đó bị ngã, vừa hay anh đỡ cô ấy thôi.”

Bạch Du bĩu môi, đôi mắt ánh nước nhìn anh: “Cho nên mới nãy anh nhận ra là em ở đó rồi đúng không?”

Giang Lâm: “Ừ.”

Bạch Du nói tiếp: “Thế nếu em không có ở đó thì không biết là anh Giang có tính đỡ cô gái kia không ấy nhỉ?”

Giang Lâm nghe thấy cô gọi mình là anh Giang thì động lòng, tiến tới hai bước, ghé bên tai cô, dụ dỗ: “Tình ngay lý gian, chắc chắn là anh sẽ không đỡ cô ấy rồi, nếu muốn đỡ thì cũng phải đỡ vợ mình cơ.”

TBC

Hơi thở nóng bỏng của anh phả bên tai làm cho Bạch Du có hơi ngứa ngáy, không nhịn được mà khẽ đẩy anh ra: “Anh bớt dỗ em lại. Nếu như cô gái kia đã biết anh họ Giang thì sao lại không biết anh đã có vợ được? Em thấy cô ta cố tình đấy.”

Giang Lâm: “Suy đoán của em đúng là có lý thật. Cô ta có vẻ như không có ý tốt, không biết chừng mực gì cả. Em ghen là đúng. Thôi thì về nhà anh sẽ nói chuyện lại với gia đình cô ta để bọn họ dạy dỗ cho tốt, em thấy thế nào?”

Bạch Du gật đầu: “Đúng là cần phải nói chuyện lại với người nhà của cô ta thật. Anh cũng phải biết giữ mình nữa. Giờ anh đã là người có vợ có con rồi. Nếu mà anh dám làm bậy thì chắc chắn em sẽ không tha cho anh đâu.”

Cô thầm thì đáp lại, hoàn toàn không biết mình đã bị anh lừa vào tròng, thừa nhận chuyện mình đang ghen.

Giang Lâm thấy có hơi buồn cười, tay anh nhéo nhẹ vành tai của cô: “Chắc chắn anh sẽ không làm bậy rồi. Sau này có phụ nữ nào tới gần anh thì anh sẽ nói cho người đó biết là anh đã có vợ con cả rồi để cho đối phương biết khó mà lui, được không nào?”

Bạch Du hừ một tiếng: “Cái này cũng tạm thôi. Mặc dù trong quân đội ít đồng chí nữ nhưng không phải là không có, em thấy tốt nhất là anh nên in mấy chữ “Đã kết hôn, có vợ và con” lên cái bình tráng men mà anh hay dùng để đựng nước uống ấy.”

Nói tới đây, chính cô cũng không nhịn được mà bật cười.

Giang Lâm nhìn cô cười tới mức lộ lúm đồng tiền thì khóe miệng cũng không kìm được mà nhếch lên: “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Bạch Du: “Vâng.”

Giang Lâm chờ cô ngồi vững mới bắt đầu đạp xe: “Em mua thịt hả?”

Bạch Du: “Em mua phần bụng heo cùng với móng heo. Nước dùng lần trước dùng vẫn còn đó nên là tối nay em tính om thịt với làm mỳ.”

Chương 449: Chương 449

DTV-EBOOK

Giang Lâm: "Được, lát về anh làm ngay."

Bạch Du: "Anh có biết làm không thế?"

Giang Lâm: "Anh không biết, nên chờ em dạy anh đây."

Bạch Du: "Được thôi, à đúng rồi, em chưa nói anh cái này. Hôm nay em được thăng chức đó. Thư ký Chương cho em làm người phụ trách hạng mục xóa nạn mù chữ. Sau này mỗi tháng lương của em ít nhất cũng phải năm mươi đồng đó."

Giang Lâm không quay đầu nhưng vẫn có thể tưởng tượng được bộ dáng kiêu ngạo của cô khi nói ra lời này. Đôi mắt anh ánh lên ý cười: "Tốt quá, có phải sau này anh nên gọi em là quản lý Bạch không?"

Bạch Du lầm bầm: "Không cần phải gọi là quản lý Bạch đâu, nhưng nếu mà anh dám làm chuyện gì có lỗi với em thì em sẽ dẫn con rời đi, cho anh một mình cô đơn luôn."

Tiền lương một tháng năm mươi đồng chắc chắn đủ để nuôi cô cùng với con, chưa bàn tới bà nội còn cho cô mười hai ngàn đồng rưỡi, tem phiếu cùng với đống đồ cổ bình sứ các loại.

Sau này bán mấy thứ đồ này đi cũng có thể kiếm được một khoản kha khá.

Giang Lâm im lặng một hồi rồi nói: “Du Du, sau này em đừng nói vậy nữa nhé. Anh nghe mà đau hết cả lòng.”

Chỉ cần nghĩ tới việc cô cùng với con sẽ rời khỏi mình mà anh thấy trái tim mình đau như bị ai đó bóp nghẹn vậy. Nếu chuyện này mà xảy ra thật thì chắc chắn anh không thể nào sống nổi nữa.

Bạch Du lẩm bẩm: “Được rồi… Nhưng điều kiện tiên quyết là anh phải tốt với em cơ.”

Giang Lâm: “Anh đối xử với em như vậy vẫn chưa tốt hả?”

Bạch Du: “Em vẫn muốn anh đối xử tốt với em hơn nữa cơ.”

Giang Lâm: “Được.”

Ánh chiều tà chiếu lên người hai người họ, kéo thành cái bóng rất dài.

Năm tháng đằng đẵng, xe đạp chậm rãi tiến về phía trước, tựa như có thể đi mãi như thế.

**

Về tới nhà.

Dưới sự chỉ đạo của Bạch Du, Giang Lâm rửa sạch thịt heo và móng heo, sau đó đổ thêm nước dùng vào nấu rồi cắt mỳ sợi.

Nhân lúc mặt trời vẫn còn ló dạng, Giang Lâm đi qua nhà hàng xóm họ Liên ở ngay đối diện.

Bạch Du bắt tay vào làm mẻ bánh bí ngô hạt mè.

Bí ngô được rửa sạch, cắt thành miếng rồi cho vào nồi hấp. Sau khi hấp chín bí ngô thì Bạch Du nghiền chúng thành bột nhuyễn, cho thêm bột mỳ vào nhào nặn. Sau đó thì cắt hỗn hợp thành từng miếng có kích thước bằng nhau, tạo hình tròn. Cuối cùng rắc vừng trắng lên hai mặt rồi cho vào nồi chiên trên lửa nhỏ cho tới khi vàng đều hai mặt thì gắp ra.

Bạch Du không nhịn được mà cầm một cái lên ăn trước.

Bánh bí ngô hạt mè vừa mềm vừa ngọt ngào, ngọt mà không hề ngấy. Cô ăn liên tiếp hai cái bánh. Nếu không phải lát nữa còn phải để bụng ăn cơm tối thì cô còn có thể ăn thêm mấy cái nữa.

Không biết Giang Lâm nói gì với nhà hàng xóm cái gì, đến khi nhà họ ăn cơm thì thấy vợ của Liên Đại Hữu mang mấy cái bánh gà sang: "Thật là ngại quá, Gia Lệ nhà tôi vẫn còn nhỏ nên mới gây ra chuyện xấu hổ như thế. Mẹ chồng tôi đã dạy dỗ con bé rồi. Mấy cái bánh gà này là bà ấy bảo mang qua đây, bảo nhất định phải xin lỗi hai người cẩn thận."

Nghe bảo vợ của Liên Đại Hữu đâu đó mới có hai mươi ba tuổi, nhưng chẳng biết là do cuộc sống quá khổ cực hay là do thân thể của cô ấy không được tốt, trông cô ấy không giống hai mươi ba tuổi mà giống ba mươi hai tuổi hơn.

Bạch Du: "Bánh gà thì không cần đâu ạ. Chị cầm về đi ạ. Không biết cô em chồng nhà chị bao nhiêu tuổi rồi ạ?"

Vợ của Liên Đại Hữu: "Hai mươi tuổi."

Bạch Du: “Em mười chín tuổi, cô ta còn lớn tuổi hơn em. Vậy nên cái lý do còn nhỏ không hiểu chuyện này đối với em mà nói thì không thuyết phục. Thôi mình là hàng xóm, em không muốn làm ầm lên làm gì, chỉ hy vọng cô ta nhớ cho rõ, đàn ông có vợ rồi thì đừng dây vào làm gì.”

Chương 450: Chương 450

DTV-EBOOK

Vợ của Liên Đại Hữu mặt mày lúng túng, trong lòng thầm nghĩ vợ của phó đoàn Giang đúng là xinh đẹp thật nhưng mà tính tình mạnh mẽ quá.

Trước đó mẹ chồng cô ấy còn bảo cô là người khá nhu nhược, xem ra là mẹ chồng nhìn lầm rồi.

Chuyện nhỏ này không ảnh hưởng tới khẩu vị của Bạch Du.

Trừ cái hôm ngửi thấy mùi cá là nôn mửa kia ra thì Bạch Du cũng không thấy buồn nôn thêm lần nào nữa.

Cô thấy nhóc con trong bụng mình rất ngoan, đôi khi lại thấy nhóc con này có thể sẽ hơi kén ăn.

Sau khi hầm mấy tiếng đồng hồ thì thịt heo cùng với móng heo đã thấm đẫm gia vị. Giang Lâm lấy thịt heo và móng heo ra khỏi nồi nước dùng. Thịt heo cùng với móng heo trắng như tuyết ban đầu giờ đã được hầm thành màu nâu, đẫy đà đẫm nước, bóng loáng dưới ánh đèn làm cho người ta nhìn mà nuốt nước miếng ừng ực.

Bạch Du bảo anh cắt thịt thành từng miếng, đặt lên đĩa rồi rưới nước dùng lên.

Mùi thịt kho thơm nồng toả khắp phòng bếp, thơm tới mức nước miếng chảy ròng ròng.

Bình thường, Lâm Hướng Tuyết không thích ăn móng heo vì thấy nó có hơi ngấy nhưng mà giờ thì cô ấy gặm hết miếng này tới miếng khác.

Sợi mỳ dai được rưới thêm nước dùng vô cùng thơm ngon, phải nói là đạt tới đỉnh cao.

Trong khi Bạch Du đang thưởng thức món ngon thì tại nông trường ở thủ đô, Tần Tâm Hủy sảy thai.

Từ khi Tần Tâm Hủy phát hiện mình có thai thì cô ta vô cùng cẩn thận.

Cô ta đã từng nghĩ sẽ nhờ người báo cho Giang Khải cùng với nhà họ Giang nhưng sau đó cô ta đã xoá bỏ ý nghĩ này ngay lập tức.

Cô ta là con ngoài giá thú, lại còn là con ngoài giá thú của một kẻ g.i.ế.c người. Cho dù cô ta mang thai đi chăng nữa thì nhà họ Giang cũng không chấp nhận cô ta, lại càng không chấp nhận đứa con trong bụng cô ta. Một khi gia đình họ phát hiện cô ta mang thai thì rất có thể họ sẽ ép cô ta phải đi phá thai.

Cho nên sau khi suy nghĩ kỹ càng, cô ta quyết định sẽ sinh con ra trước, chờ thời cơ chín muồi thì sẽ nhờ người đưa con tới nhà họ Giang.

Đứa trẻ chưa ra đời, nhà họ Giang có thể không nhận nhưng nếu đứa trẻ đã được sinh ra thì bọn họ không có lý do gì không nhận.

Vì đã quyết định sẽ sinh con ra nên thời gian này cô ta trở nên vô cùng khiêm nhường, hết sức phối hợp, nông trường phân công cô ta làm cái gì thì cô ta sẽ làm cái đó, không kêu khổ kêu mệt. Ban đầu bụng cô ta còn nhỏ nên mọi người không phát hiện ra, nhưng sau này bụng cô ta ngày càng to ra thì ai cũng biết chuyện cô ta có thai trước khi lập gia đình, trong

lòng không khỏi coi thường cô ta nên cũng không thường qua lại với cô ta nữa.

Nhưng mấy chuyện này Tần Tâm Hủy chẳng thèm để tâm. Trong mắt cô ta, tất thảy những gì đang diễn ra chỉ là khảo nghiệm cho con đường đổi đời của cô ta mà thôi. Cô ta nhẫn nhục mang nặng đẻ đau chỉ mong một ngày đứa trẻ này quay về nhà họ Giang, sau đó hung hăng vả mặt đám người đó.

Chẳng qua tối nay cô ta bị đám bọ rận cắn không sao ngủ được. Từ đầu tới chân không chỗ nào là không ngứa làm cho cô ta thật sự không thể chịu nổi nên mới đứng dậy đi tìm nước uống. Nhưng mà trong phòng lại không còn nước, chỉ có thể ra ngoài tìm xem có còn nước hay không.

Ai ngờ cô ta vừa mới bước tới cửa thì không cẩn thận trượt chân, cả người ngã ra đằng sau, m.ô.n.g cùng với ót đập cái bộp xuống dưới đất.

Tần Tâm Huỷ đau đến mức mắt nổ đom đóm. Cô ta cảm giác chỗ xương cụt vô cùng đau đớn. Chỉ một giây sau, bên dưới ướt sũng, cô ta vươn tay mò thử thì thấy tay mình toàn máu.

TBC

Cô ta sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hét lên thất thanh: “Người đâu, cứu với, có ai không, mau cứu tôi và con tôi với…”

Chẳng mấy chốc mà người trong nông trường đều bị cô ta đánh thức. Họ rối rít chạy ra thì thấy Tần Tâm Hủy nằm dưới mặt đất, quần và thân dưới toàn m.á.u là máu.

Chương 451: Chương 451

DTV-EBOOK

Tuy mọi người coi thường cô ta vì có thai trước khi lập gia đình nhưng chuyện này liên quan tới mạng người, có người đã đi thông báo cho người phụ trách nông trường trước. Người phụ trách nông trường đang ngủ thì bị đánh thức, cảm thấy xui xẻo tột độ. Người đó chậm rãi đi tới rồi mới cho người đi kiếm chiếc xe bò đưa Tần Tâm Hủy đến bệnh viện.

Tần Tâm Hủy đau tới c.h.ế.t đi sống lại nên tất nhiên không phát hiện bà cô bên cạnh cứ đạp qua đạp lại chỗ cô ta mới ngã như sợ người khác phát hiện có gì bất thường vậy.

Cô ta lại càng không biết sau khi cô ta rời đi, bà cô kia múc mấy thùng nước giếng lên rửa sạch hết m.á.u cùng với mỡ heo ở cửa phòng, không để lại chút dấu vết nào.

Dọc đường đi, Tần Tâm Hủy kêu gào thảm thiết như heo bị chọc tiết. Sau khi nhìn thấy bác sĩ, cô ta ngay lập tức giữ chặt lấy tay bác sĩ nói: “Bác sĩ, giữ cả lớn cả bé nhé. Nhất định phải giữ được đứa trẻ trong bụng tôi!”

Vì nó là hy vọng duy nhất của cô ta.

Bác sĩ quan sát tình trạng của cô ta, trong lòng chửi thầm: Giữ được cái quần què, chảy nhiều m.á.u như thế này thì sao mà giữ đứa bé này được?

Nếu như đã là thai tầm sáu, bảy tháng thì còn có chút hy vọng cứu vãn. Nhưng bụng cô ta còn chưa

tới năm tháng, lại còn ngã mạnh, chảy nhiều m.á.u cộng thêm đưa tới bệnh viện muộn như thế này thì tất nhiên là không thể giữ được.

Căn bản là Tần Tâm Hủy không thể chấp nhận được sự thật này. Cô ta gào khóc thảm thiết ở trong bệnh viện, lại còn khăng khăng khẳng định là có người hãm hại cô ta. Nhưng chờ tới khi cô ta về được tới nơi thì chút dấu vết cũng chẳng còn, có hoài nghi thì cũng vô ích.

Giang Khải bị thương nhập viện từ lần đó tới hơn nửa tháng sau mới có thể xuất viện, nhưng chỗ bên dưới lại không hề có chút phản ứng sinh lý nào. Nói cách khác, không chỉ sau này anh ta không thể có con nữa mà còn hoàn toàn biến thành thái giám.

Cái sau còn khiến anh ta suy sụp hơn cái trước!

Trước đó, rõ ràng là ông nội đã đồng ý cho anh ta quay về thủ đô, ai mà ngờ sau chuyện này thì ông nội lại đổi ý, bảo anh ta tiếp tục rèn luyện ở Tây Bắc, bao giờ hết ngu đần thì hẵng về thủ đô.

Anh ta tức điên đập hết mọi thứ ở trong phòng trọ, giờ lại hay tin đứa con duy nhất của mình cũng đã mất đi thì cổ họng nghẹn đắng, tức tới nỗi phun ra ngụm m.á.u tươi.

Tất nhiên, đó là sau này.

**

Bên phía Bạch Du cũng không biết Tần Tâm Hủy sảy thai.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Bạch Du phát hiện Bánh Khoai Tây không đứng canh giữ ở cửa như mọi ngày. Sau khi bước xuống giường, cô tìm hết cả ngoài sân, trong phòng bếp cùng với cả ngoài phòng khách cũng không nhìn thấy nó đâu thì có chút lo lắng.

Lúc này, Lâm Hướng Tuyết từ ngoài đi vào, thấy cô đang đi tìm Bánh Khoai Tây thì nói: "Lúc tớ dậy thì thấy Bánh Khoai Tây đi từ trên tầng xuống, sau đó nó đi vào trong phòng bếp, chẳng biết ăn vụng thứ gì mà lén la lén lút chạy tới ngoài chuồng chó."

Để tiện cho Bánh Khoai Tây đi vệ sinh, cô đã xây một cái chuồng chó nhỏ ở ngay cạnh vườn tường vi, vừa vặn cho Bánh Khoai Tây chui ra chui vào. Nhưng khi bọn họ ở nhà thì hiếm khi nào thấy nó đi tới chỗ chuồng chó.

Bạch Du biết Bánh Khoai Tây không bị làm sao thì không còn lo lắng như trước nữa, song cô vẫn thấy nghi ngờ: "Bình thường tầm giờ này Bánh Khoai Tây ít khi ra ngoài lắm, cũng không biết ra làm cái gì. Theo lý thì nó chưa được sáu tháng tuổi, chưa đến tuổi đi tìm chó cái mới phải chứ nhỉ."

Lâm Hướng Tuyết nhìn thấy bộ dáng mẹ già lo con này của cô thì cười, nói: "Bánh Khoai Tây có linh tính lắm, cậu cũng không phải lo lắng cho nó nhiều như thế. Nói không chừng lát nữa nó về ngay đấy mà. À đúng rồi, tớ mang ít thịt heo om tối qua cho tiểu Tiến nha?"

Chương 452: Chương 452

DTV-EBOOK

Bạch Du nhất thời không kịp phản ứng: "Tiểu Tiến là ai?"

Lâm Hướng Tuyết: "Tiểu Tiến chính là con trai của thím Liên ở nhà đối diện kia kìa. Hôm qua tớ làm rơi mất thẻ công tác, cậu ấy đã nhặt về hộ tớ. Tớ thấy cậu ấy không được thông minh cho lắm nhưng cũng không gây gổ với người khác. Người lớn không để tâm tới cậu ấy nhiều nên hình như cậu ấy hay bị đám trẻ con bắt nạt, đáng thương lắm. Vậy nên tớ muốn mang cho cậu ấy đó chút thịt, coi như cảm ơn cậu ấy hôm qua đã nhặt hộ tớ thẻ công tác."

Con trai của thím Liên trước kia tên là Liên Đại Tiến, sau khi trở nên ngờ nghệch, có một người mù ở quê nói là lấy tên lớn quá, mệnh không chịu nổi, thế nên mới đổi thành Tiểu Tiến. Bạch Du không biết nguyên do trong đó là như thế nào nên nhất thời không phản ứng kịp.

Khi biết Lâm Hướng Tuyết muốn mang đồ ăn sang cho Tiểu Tiến con thím Liên, cô hơi nhíu mày, cuối cùng vẫn gật đầu: "Tất nhiên là được rồi. Chẳng qua là cậu đừng ở gần cậu ấy quá, dù sao thì người ta cũng không bình thường, không biết được khi nào sẽ mất lý trí, vẫn nên cẩn thận một chút."

Vốn dĩ cô còn tính nói cho Lâm Hướng Tuyết chuyện mà con gái thím Liên làm ngày hôm qua, nhưng nghĩ một hồi thì lại thôi.

Dù sao đối phương cũng chỉ bảo Giang Lâm giúp đỡ cô ta một chút, không hề có ý định quyến rũ gì cả, thậm chí người nhà cô ta còn đến tận nhà xin lỗi, huống hồ chuyện này mà truyền ra ngoài thì chẳng tốt cho ai. Cho nên cô nghĩ một hồi cuối cùng vẫn quyết định không nói với Lâm Hướng Tuyết.

Lâm Hướng Tuyết cũng không để tâm tới vẻ muốn nói lại thôi của Bạch Du, gật đầu nói: "Cậu yên tâm, tớ biết mà. Tớ sẽ không ở riêng với cậu ấy đâu. Mỗi lần nhìn thấy cậu ấy, tớ lại nhớ tới anh họ của tớ, tớ cảm thấy cậu ấy đáng thương giống như anh họ tớ vậy, cho nên không kìm được mà đồng cảm đôi phần."

Nhưng nhiều lắm thì cô ấy cũng chỉ mang đồ ăn ngon cho đối phương, chứ không làm thêm cái gì khác.

Bạch Du thấy cô ấy cũng có chừng mực nên không nói gì nhiều nữa. Ăn điểm tâm xong thì cô lấy bánh bí ngô hạt mè tối qua chưa chiên ở trong tủ lạnh ra chiên, lại lấy hộp thiếc bỏ thêm móng heo cùng với thịt heo để mang đi làm.

Khi Bạch Du đi tới tòa soạn, Trình Phương nhìn thấy cô mang theo đồ ăn thì vui vẻ ôm lấy cô: "Ôi cậu còn mang theo cả thịt heo cùng với móng heo nữa hả, tôi yêu cậu c.h.ế.t mất thôi!"

Từ khi được ăn bánh hạt mè do Bạch Du làm xong thì cô ấy đã bắt đầu mê mệt tài nấu nướng của Bạch Du. Sau đó Bạch Du lại mang đồ ăn cho cán sự Trần mấy lần, lần nào cũng khiến cho cô ấy khen không ngớt miệng.

Đây cũng là nguyên do tại sao cô ấy lại bí mật nói cho Bạch Du một vài tin tức. So với cái tên Ngụy Quang Tông kia thì Bạch Du đúng là quá biết làm người.

Bạch Du lấy bánh bí ngô hạt mè ra cho Trình Phương: "Mấy cái này cậu chia cho cán sự Trần nhé, móng heo với thịt heo thì để lát nữa chúng ta ăn cơm trưa."

Trình Phương gật đầu như giã tỏi. Cô ấy mở nắp ra, thấy Bạch Du còn vô cùng tri kỷ mà chuẩn bị cả tăm cho bọn họ, trong giây lát lại cảm thấy vô cùng cảm động.

Cô ấy cầm tăm xiên một miếng bánh bí ngô hạt mè, cắm một miếng, mùi vị vô cùng ngọt ngào, thuần mùi bí ngô, hạt mè lại xốp giòn, kết cấu lại vô cùng dẻo, thật sự khiến cho người ta như đang đặt mình vào trong mây.

Thật sự là rất ngon!

Bạch Du: "Cậu thích là được, tôi đi dọn đồ qua phòng làm việc mới."

Bắt đâu từ hôm nay, cô sẽ không làm tại phòng làm việc này nữa mà sẽ làm ở phòng làm việc riêng.

Trình Phương nuốt nốt miếng bánh hạt mè vào trong bụng, vội nói: "Thế để tôi đi chuyển phụ cậu."

Vừa nói cô ấy vừa cất mấy miếng bánh bí ngô hạt mè còn dư lại vào trong ngăn kéo, sợ tí nữa bị Ngụy Quang Tông trộm mất.

Chương 453: Chương 453

DTV-EBOOK

Đúng là ban ngày không nhắc tới người, buổi tối không nhắc tới quỷ,cô ấy vừa mới nhắc tới Ngụy Quang Tông thì thấy đối phương đi từ ngoài đi vào.

Trình Phương vội ôm chồng văn kiện chạy ra ngoài.

Vốn dĩ Ngụy Quang Tông còn định cất lời chào Trình Phương, ai ngờ cô ấy chuồn còn nhanh hơn cá chạch.

Nhưng chẳng mấy chốc mà anh ta đã nghĩ khác, hiện giờ trong phòng làm việc chỉ còn lại mỗi anh ta với Trình Phương, giờ Trình Phương lại trốn anh ta như thế này.

Điều này nói lên cái gì?

Điều này nói rõ quan hệ của bọn họ đã đi tới mức phải tránh bị người khác nghi ngờ rồi.

Nghĩ tới đây, anh ta quyết định tìm thời gian, xác định lại quan hệ của anh ta với Trình Phương, còn có thể bảo cô ấy sau này ít qua lại với Bạch Du.

Bạch Du kia chanh chua cay nghiệt lại còn mạnh mẽ như thế, không hề khiến đàn ông động lòng chút nào. Nếu như Trình Phương cứ ở bên cạnh cô như thế này sẽ rất dễ bị cô làm hư.

Không sai, anh ta quyết định sẽ chọn Trình Phương.

Đúng là gia thế của cán sự Trần tốt hơn Trình Phương, nhưng mà cô ta lùn quá, hơn nữa cả nhà ai cũng lùn, anh ta sợ sau này con trai sinh ra cũng lùn như thế thì sẽ không tốt.

Con trai của anh ta phải "cao hơn người khác một bậc", cho nên sau mấy buổi tối đắn đo, anh ta quyết định cho Trình Phương một cơ hội… để cho cô ấy trở thành người phụ nữ của mình.

Sau khi biết, chắc chắn là Trình Phương sẽ mừng rỡ như điên.

Bạch Du và Trình Phương ôm cả chồng văn kiện đi mất mười mấy phút mới đi tới phòng làm việc kia.

Bạch Du nhìn quanh một hồi. Chỗ này so với phòng làm việc trước đó thì phòng làm việc này có hơi heo hút, so với bên kho hàng còn xa hơn, bình thường cũng ít ai đi tới đây.

Nhưng mà sau phòng làm việc này là một dòng sông không rộng lắm, nước sông trong veo, có thể nhìn thấy cả đáy sông cùng với đàn cá nhỏ bơi lượn xung quanh. Ánh mặt trời chiếu lên mặt sông, sóng gợn lăn tăn, lau sậy hai bên bờ đung đưa theo gió.

Xa hơn chút nữa là ruộng trồng rau. Đây có thể nói là phong cảnh tự nhiên, đẹp không thể tả.

Bạch Du cười, nói: "Tôi thích chỗ này quá, cậu có thấy phong cảnh ở đây rất đẹp không?"

Trình Phương thấy cô không có vẻ gì mất mác thì thở phào nhẹ nhõm mà nói: "Cậu thích là được rồi, tôi còn lo cậu sẽ cảm thấy ở đây quá xa."

Bạch Du là nhân viên mới của tòa soạn lại trở thành người phụ trách hạng mục xóa nạn mù chữ khiến cho nhiều người ghen ghét không sao chịu được nhưng lại ngại mặt mũi nên không nói thành lời. Hôm nay biết được phòng làm việc của hạng mục xóa nạn mù chữ bị phân tới tận bên này thì không ít người thấy vô cùng hả hê.

Có người nói phòng làm việc hẻo lánh như thế này, có thể thấy thư ký Chương cũng không coi trọng hạng mục này mấy. Dù sao thì trước đây hạng mục này đã tiêu tốn rất nhiều thời gian cùng với tinh lực nhưng hiệu quả đem lại rất thấp, cho nên bọn họ thấy cho dù Bạch Du có trở thành người chịu trách nghiệm chính cho hạng mục này thì cũng chỉ là một tư lệnh quèn, sau này cũng chẳng phát triển được bao nhiêu.

Nhưng Trình Phương lại không dám nói cho Bạch Du biết, sợ cô nghe xong lại thấy buồn.

Bạch Du: "Xa một chút cũng không sao, ít nhất là yên bình."

Cô thấy rất ổn, cùng lắm chỉ là đi nhiều hơn người khác chút thôi.

Bây giờ cô đang mang thai, mỗi ngày đi lại nhiều như thế coi như là rèn luyện thân thể, huống chi công việc này có thể không cần chạm mặt với phó chủ nhiệm Hà cùng với Ngụy Quang Tông, cô thấy vô cùng tốt.

"Nào, chúng ta vào thôi."

Bạch Du dứt lời thì định đẩy cửa đi vào trong, ngay lúc này cửa lại được mở ra từ bên trong.

Một người đàn ông xuất hiện ở ngay trước cửa.

Bạch Du định thần nhìn lại: "Thầy ơi, là thầy hả?"

Trình Phương ngạc nhiên hỏi: "Ơ, cậu gặp thợ cả Ngũ rồi hả? Thư ký Chương đã sắp xếp thợ cả Ngũ làm trợ lý cho cậu, từ nay hai người sẽ phụ trách hạng mục xóa nạn mù chữ này."

Chương 454: Chương 454

DTV-EBOOK

Bạch Du: “Hôm qua tôi mới gặp một lần, nhưng không biết là thợ cả Ngũ thôi. Xin chào thợ cả Ngũ, sau này mong được chú chỉ giáo nhiều hơn.”

Thợ cả Ngũ cười: “Hai người vào đi, chú đã quét dọn phòng làm việc rồi.”

Nói rồi ông ấy mở cửa.

Bạch Du và Trình Phương ôm văn kiện đi vào thì mới phát hiện phòng làm việc nào có phải chỉ được quét sạch một cách đơn giản mà còn được trang trí một cách vô cùng nghệ thuật.

Bước vào cửa là khu vực sơn cùng với điêu khắc. Mấy chiếc bàn gỗ được ghép lại với nhau tạo thành chiếc bàn lớn ở ngay chính giữa phòng. Nhìn từ chân bàn có thể thấy chiếc bàn này đã ở đây nhiều năm rồi, chân bàn đã mấp mô, có thể tưởng tượng được mặt bàn đã cũ tới mức nào.

Nhưng bây giờ mặt bàn đã được phủ một lớp vải bông màu trắng. Cái bàn to được phủ toàn bộ trông rất sạch sẽ và chỉnh tề. Ở giữa bàn được đặt một bình thủy tinh bị nứt, trong bình cắm mấy bông hoa giả và lau sậy, khăn trải bàn đơn điệu ngay lập tức trở nên vô cùng sống động, khiến cho phòng làm việc tăng thêm sức sống.

TBC

Bạch Du ngạc nhiên mừng rỡ: “Thợ cả Ngũ, đây đều là do chú làm sao ạ?”

Thầy cả Ngũ gật đầu, nói: “Khăn trải bàn là chú nhờ bạn già của mình may giúp, không biết đồng chí Bạch có thích hay không. Nếu như cháu không thích thì có thể bỏ đi.”

Bạch Du vội nói: “Cháu thích lắm ạ. Thợ cả Ngũ có khiếu nghệ thuật thật đó. Phòng làm việc đơn sơ được chú trang trí kiểu này lại tăng thêm phần phục cổ, cháu thấy ổn lắm ạ.”

Nụ cười của thợ cả Ngũ rạng rỡ hơn hẳn: “Đồng chí Bạch thích là tốt rồi.”

Trình Phương đặt văn kiện xuống, nói với giọng vô cùng hâm mộ: “Thợ cả Ngũ đúng là giỏi lắm đó. Trước đây cháu từng tới phòng làm việc này rồi. Khi đó khắp nơi toàn là mạng nhện, bàn thì cũ mèm, trần thì phủ đầy bụi. Mới nãy cháu còn nghĩ đồng chí Bạch có muốn quét dọn cũng không dễ dàng, không ngờ thợ cả Ngũ không chỉ dọn dẹp mà còn trang trí đẹp như thế này làm cho cháu cũng muốn đến làm việc ở đây.”

Lần này thợ cả Ngũ chỉ cười chứ không nói gì.

Bạch Du thấy hẳn là thợ cả Ngũ không phải người bình thường.

Cử chỉ của ông ấy tao nhã lịch sự, tuy mặc quần áo vô cùng mộc mạc nhưng vẫn toả ra khí chất vô cùng cao quý như một tác phẩm nghệ thuật cổ xưa quý báu khiến cho người khác không thể nào bỏ qua sự tồn tại của ông ấy.

Bạch Du cũng không hỏi thăm thân phận thật của thợ cả Ngũ từ Trình Phương. Cô đặt văn kiện vào

trong phòng làm việc nhỏ của mình rồi lại đi với Trình Phương thêm một chuyến nữa mới có thể chuyển hết được toàn bộ.

Phòng làm việc nhỏ của Bạch Du cũng đã được thợ cả Ngũ dọn dẹp qua nhưng ông ấy không trang trí giúp cô. Ông ấy bảo là sợ trang trí xong cô không thích nên mới để lại cho Bạch Du tự trang trí.

Tất nhiên là thợ cả Ngũ đã mang cái bàn làm việc mới nhất tới cho cô. Nhưng cho dù là mới nhất thì mặt bàn vẫn gồ ghề, hơn nữa màu sắc cũng không đều, lau không hết được dấu vết trên đó, trông rất xấu xí.

Cô quyết định lúc về sẽ bảo với thợ cả Ngũ là tìm thợ may may khăn trải bàn, lần sau cô sẽ mang theo bình hoa tới, cắm hoa dại lau sậy gì đó, sẽ khiến tâm trạng tốt hơn.

Có câu: Quan mới nhậm chức ba đống lửa.

Nếu như thư ký Chương đã tin tưởng cô, đẩy cô lên chức người phụ trách hạng mục này thì cô cũng muốn tạo ra chút thành tích, không để cho đối phương thất vọng.

Thế là khi Trình Phương rời đi, Bạch Du liền quay sang bàn với thợ cả Ngũ nên làm thế nào đẩy mạnh công tác xóa nạn mù chữ này.

“Đây là Liên Hoàn Hoạ mà cháu vẽ hồi trước, thợ cả Ngũ xem xem thế nào ạ.” Bạch Du cầm Liên Hoàn Hoạ từ chỗ thư ký Chương qua cho thợ cả Ngũ: “Cháu muốn dùng cách này để đẩy nhanh tiến độ của hạng mục xóa nạn mù chữ, thợ cả Ngũ thấy thế nào ạ?”

Chương 455: Chương 455

DTV-EBOOK

Thợ cả Ngũ nhận lấy bức tranh bằng hai tay, vô cùng cẩn thận mà mở ra, sau đó quan sát rất kỹ lưỡng. Một lúc sau, ông ấy mới ngẩng đầu lên nói: "Những bức tranh này hoàn toàn là đồng chí Bạch vẽ sao?"

Bạch Du gật đầu nói: "Cháu vẽ cũng thường thường thôi, dù sao thì cháu cũng không phải học vẽ chuyên nghiệp. Nếu như thợ cả Ngũ có ý kiến gì thì cứ nói ra. Có câu: Ba người cùng đi chắc chắn có người là thầy của ta. Cháu có thể nhân cơ hội này học hỏi từ chỗ thợ cả Ngũ đôi chút."

Thợ cả Ngũ rất thích thái độ khiêm tốn này của cô: "Liên Hoàn Hoạ này của đồng chí Bạch vô cùng sáng tạo. Vòng tròn này như đại biểu cho một người đang kể câu chuyện, cách vẽ người khác hoàn toàn với cách vẽ truyền thống, dễ dàng khiến người xem nhập tâm vào câu chuyện. Quả thực giống như những gì thư ký Chương nói vậy, đồng chí Bạch quả nhiên là nhân tài hơn hẳn những người đi trước."

Bạch Du được khen mà đỏ cả mặt: "Thợ cả Ngũ khen quá lời rồi ạ. Còn nhiều người giỏi hơn cháu lắm, mấy cái tầm thường này không đáng được khen ngợi đâu ạ."

Cách vẽ này cũng không phải do cô sáng tạo ra mà tham khảo theo cách vẽ manga sau này. Mấy cái vòng vòng mà thợ cả Ngũ nói thực ra chính là khung đối

thoại của nhân vật. Tất nhiên nội dung và hình thức đều là do cô nghĩ ra, không phải sao chép.

Thêm một lần nữa, thợ cả Ngũ khá thích thái độ này của cô. Sau đó ông ấy chỉ vào bức vẽ rồi nói: "Nhưng vẫn có vài chỗ chưa được lắm, chú thấy có thể cải tiến một chút. Ví dụ như là chỗ này, nội dung nối tiếp chưa ổn lắm, dễ khiến cho người khác thấy mơ hồ. Còn có cái này, hình ảnh ở đây có hơi rối, chỉ cần thay đổi một chút để cho hình ảnh đơn giản lại."

Vừa nói, thợ cả Ngũ cầm bút chì phát họa lên tờ giấy trắng bên cạnh.

Chỉ thấy ông ấy quẹt bút mấy nét, trên giấy đã xuất hiện mấy nhân vật tí hon. Biểu cảm của các nhân vật này khá là phong phú, rõ ràng là tốt hơn nhân vật do Bạch Du vẽ.

Quả nhiên thợ cả Ngũ là ông lớn giấu nghề!

Một lát sau, thợ cả Ngũ đã vẽ ra toàn bộ câu chuyện.

Bạch Du cầm lấy xem, bội phục sát đất: "Thợ cả Ngũ, có phải hồi trước chú từng học vẽ không ạ? Bức tranh này của chú quá đẹp, so với chú thì bức tranh của cháu chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi."

Không biết thợ cả Ngũ nghĩ tới cái gì, đôi mắt vương chút hoài niệm. Một lát sau, ông ấy mới thở dài, nói: "Trước kia chú là giảng viên trong trường mỹ thuật. Sau này xảy ra chút chuyện. May có thư ký Chương thu nhận chú chứ không thì cơm cũng không có mà ăn."

Hiển nhiên “chút chuyện” không phải chuyện nhỏ, mà còn là chuyện khiến cho người ta khổ sở, là quá khứ đau lòng khiến cho người ta không thể nào chịu nổi. Vì vậy Bạch Du không tiếp tục chủ đề này nữa, cô không muốn xát muối vào vết thương của người ta.

Bạch Du: “Thợ cả Ngũ, cháu thấy nếu muốn đẩy nhanh hạng mục xóa nạn mù chữ này thì trước hết là bắt đầu từ chỗ công xưởng. Trước đó xưởng đóng hộp đã từng xem bảng tin của cháu, cũng khá là thích Liên Hoàn Hoạ của cháu, cho nên cháu thấy có thể bắt tay từ chỗ này, chú thấy thế nào ạ?”

Thợ cả Ngũ gật đầu: “Cách này khá hay, nhưng chú có ý kiến như thế này. Nội dung của Liên Hoàn Hoạ cháu có thể thêm câu chuyện của mọi người xung quanh, như thế họ sẽ thấy có hứng thú hơn nhiều.”

Bạch Du: “Câu chuyện của mọi người xung quanh?”

Thợ cả Ngũ gật đầu: “Ví dự như câu chuyện của xưởng đóng hộp bên cạnh. Trước đây bên đó từng xảy ra một vụ nổ, có mấy công nhân vì bảo vệ tài sản của công xưởng nên đã bị nổ chết. Chú thấy nếu lấy câu chuyện này để làm Liên Hoàn Hoạ thì các công nhân sẽ có cảm giác thân thiết, cũng sẽ cảm động lây. Đồng cảm với các anh hùng đời thường sẽ dễ kích thích khát vọng học hỏi của bọn họ.”

Chương 456: Chương 456

DTV-EBOOK

Quân Hôn Ngọt Ngào, Cùng Nuôi Con Hằng Ngày - Chương 456

Cập nhật lúc: 2025-03-27 14:13:48
Lượt xem: 57

Hai mắt Bạch Du sáng như sao: “Thợ cả Ngũ đúng là bảo vật đó ạ. Ý tưởng này của chú quá tuyệt vời! Chú nói đúng lắm, anh hùng đời thường lại càng gần với cuộc sống của người bình thường sẽ khiến cho họ có cảm giác quen thuộc hơn. Đồng thời việc công khai, ca ngợi những anh hùng đời thường này cũng là một hình thức chia buồn với gia đình của họ. Đó cũng là một hình thức tuyên truyền bài học yêu nước cho mọi người. Đúng là một mũi tên trúng nhiều mục tiêu mà!”

Thợ cả Ngũ hiền hậu gật đầu.

Có thêm sự giúp đỡ của người như thợ cả Ngũ, Bạch Du thấy mình như hổ thêm cánh, thật sự rất vui vẻ.

Cô vui vì ngày đó đã đi tìm thư ký Chương, không thì cô đã không có được công việc này, cũng không quen biết cao nhân như thợ cả Ngũ.

Bạch Du: “Vậy bắt đầu từ ngày mai, cháu sẽ sang bên công xưởng bên cạnh để thu gom các câu chuyện về các anh hùng đời thường.”

Thợ cả Ngũ: “Chú cũng đi được, chúng ta chia nhau ra làm việc.”

Bạch Du gật đầu.

Nửa ngày còn lại, cô tổng hợp các công xưởng xung quanh lại thành một danh sách, chia làm hai phần, chuẩn bị để ngày mai sẽ đi cùng với thợ cả Ngũ để thu thập tài liệu cùng với câu chuyện của họ.

Chạng vạng tối mới tan làm, thợ cả Ngũ về tới nhà.

Vợ của ông ấy thấy ông ấy đã về thì đặt sách xuống, định đi vào trong bưng thức ăn đã được nấu chín ra ngoài.

Thợ cả Ngũ lại bảo bà ấy đừng làm gì cả, để ông ấy đi rửa tay rồi bưng thức ăn ra. Ông ấy xới cơm cho vợ trước rồi mới xới cơm cho bản thân.

Vợ của ông ấy gắp cho ông ấy miếng thịt heo: "Người giám sát mới tới thế nào, làm việc yên ổn đúng không?"

Thợ cả Ngũ cầm đũa mãi không trả lời, ánh mắt dần đỏ lên: "Cô bé ấy có mấy phần tương tự bé Mạn. Nếu giờ bé Mạn vẫn còn sống thì nói không chừng cháu ngoại nhà mình cũng lớn từng này."

Vợ ông ấy nghe thấy vậy thì mắt cũng đỏ lên.

Bé Mạn là con gái của bọn họ, chẳng qua con bé còn chưa tới tuổi hai mươi đã không còn, khiến cho hai người già bọn họ lâm vào cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Những năm qua, trừ những ngày lễ đặc định thì bình thường họ sẽ cố gắng không nhắc tới con gái.

Đây là vết sẹo chung của bọn họ, nhắc tới thì cả hai người họ cùng đau.

Không ngờ, hôm nay ông ấy lại nhắc tới chủ đề này, lại còn bảo người giám sát nữ trẻ tuổi kia giống với con gái của bọn họ, làm cho bà ấy không nén nổi lòng hiếu kỳ, thậm chí còn dấy lên hy vọng mong một ngày có thể gặp được đối phương.

Thợ cả Ngũ xoa khóe mắt: "Ăn cơm đi bà, nữ đồng chí kia rất ưu tú, lại còn tôn trọng tôi lắm, bà cứ ăn cơm đi."

Nghe thấy thế thì vợ của ông ấy lại càng hứng thú hơn: "Cô gái ấy tên là gì thế?"

Thợ cả Ngũ: "Bạch Du."

Vợ của ông ấy: "Bạch Du à, đúng là một cái tên hay."

Thợ cả Ngũ: "Ừm."

Bạch Du về tới nhà thì thấy trong phòng bếp có mấy cân sườn, khoai môn, hai hũ men và khăn lông.

Bạch Du quay qua nhìn Giang Lâm hỏi: "Anh mua mấy thứ này hả? Nhưng mà nhà mình vẫn còn khăn lông."

Giang Lâm: "Không phải, đây là phần thưởng mà cấp trên cấp cho em cùng với đồng chí Lâm."

Lúc này Bạch Du mới hiểu ra.

Cô với Lâm Hướng Tuyết là hai người đầu tiên phát hiện chuyện Ôn Tĩnh Uyển là đặc vụ. Cũng nhờ hai người họ mà sau này mới có thể moi ra nguyên

một loạt các đặc vụ khác. Nhưng để bảo vệ an toàn của hai người họ nên quân đội không công bố ra bên ngoài.

Bạch Du còn tưởng là sẽ không có thưởng gì.

Bây giờ nhìn thấy phần thưởng này, cô rất vui vẻ: "Có sườn với khoai môn thì tối nay chúng ta làm món sườn hầm khoai môn nhé. Còn hũ men với khăn lông thì em sẽ chia đều cho Hướng Tuyết."

Giang Lâm gật đầu nói: "Anh về chốc lát rồi tí đi làm nhiệm vụ luôn. Nhiệm vụ của anh lần này có hơi lâu, em có ở nhà một mình được không đấy?"

Chương 457: Chương 457

DTV-EBOOK

Bạch Du nghe thấy anh sắp đi làm nhiệm vụ, người còn chưa đi mà cô đã thấy lưu luyến không sao chịu được: "Có Hướng Tuyết với Bánh Khoai Tây ở với em rồi, thêm cả chị Lôi cũng hay sang chơi nữa nên tất nhiên là không có vấn đề gì cả. Chẳng qua là, em sẽ thấy nhớ anh."

Cụm từ "em sẽ nhớ anh" kia cô nói vừa nhỏ vừa nhanh, những từ sau cuối gần như là không nghe thấy gì.

Nhưng Giang Lâm vẫn nghe thấy rõ mồn một, thấy bên ngoài không có ai thì anh tiến tới ôm lấy eo cô, cúi đầu cắn nhẹ lên môi cô: "Anh cũng sẽ nhớ em lắm."

Nói rồi, anh lại hôn sâu hơn.

Lúc lâu sau anh mới buông cô ra: "Nếu như gặp chuyện gì không giải quyết được thì em đi tìm ủy viên chính trị Tôn nhé."

Bạch Du đỏ mặt gật đầu: "Vâng ạ."

Giang Lâm vội đi. Bạch Du đưa anh cầm hai lọ tương ớt cô làm đưa anh mang đi, tiễn anh tới cửa.

Giang Lâm đi rồi, cô đang tính đóng cửa lại thì thấy Cát Đại Xuyên đang nói chuyện với một cô gái.

Cô gái đó đưa lưng về phía cô, nhưng trông bóng lưng đó không hiểu sao lại thấy rất quen.

Lúc này, cô gái đó nghiêng người, Bạch Du cũng vì thế mà thấy rõ dung mạo của đối phương.

Người đó chính là Liên Gia Lệ ở nhà đối diện!

Bạch Du khẽ cau mày.

Cho đến tận bây giờ, cô chưa từng nói chuyện trực tiếp với Liên Gia Lệ nên không biết con người đối phương ra sao.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ta là lúc cô ta ngồi dưới đất gọi anh Giang, nhờ Giang Lâm đỡ cô ta đứng dậy. Bây giờ cô ta lại nói chuyện với Cát Đại Xuyên, không biết có phải do cô nhạy cảm hay không, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy cô gái này không biết an phận là gì.

Cũng may là chẳng mấy mà hai người họ đã tách nhau ra.

Chờ Cát Đại Xuyên đi tới, Bạch Du làm như vô tình mà hỏi: "Đồng chí Cát, hình như mới vừa rồi tôi thấy anh nói chuyện với đồng chí Liên mới tới. Hai người quen nhau hả?"

Cát Đại Xuyên mặt mày ngơ ngác: "Cô ấy là hàng xóm đối diện mới tới hả? Tôi không biết cô ấy. Cô ấy hỏi tôi đường tới Cung Tiêu Xã nên tôi chỉ cho cô ấy thôi."

Nhìn vẻ mặt thản nhiên của Cát Đại Xuyên, hơn nữa Liên Gia Lệ cũng đang đi về hướng Cung Tiêu Xã thật, Bạch Du không khỏi có chút ngượng ngùng, cảm thấy mình quá nhạy cảm.

Cát Đại Xuyên không biết Bạch Du nghĩ cái gì, đưa cho cô kẹo sữa Thỏ Trắng mua được ở Cung Tiêu Xã: "Phiền cô lát nữa đưa cho Hướng Tuyết nhé."

Bạch Du quay qua nhìn anh ấy: “Chẳng phải tự anh đưa cho cậu ấy thì sẽ tốt hơn hay sao?”

Cát Đại Xuyên lộ ra dáng vẻ vô cùng tủi thân: “Không biết tại sao dạo này cô ấy lại không để ý tới tôi.”

Anh ấy cũng không biết mình đã làm sai chuyện gì.

Từ khi còn nhỏ anh ấy đã sống ở hai gia đình, nhưng cho dù là cha mẹ ruột, cha mẹ nuôi hay là anh chị em cũng chẳng có ai thích nói chuyện với anh ấy. Sau này lớn lên, anh ấy cũng không hay nói chuyện với những người con gái khác nên thật sự là anh ấy không biết lấy lòng đồng chí nữ kiểu gì.

Bạch Du: “Tôi có thể giúp anh đưa cái này cho cậu ấy, nhưng tôi đoán là kiểu gì cậu ấy cũng sẽ trả tiền cho anh.”

Cát Đại Xuyên gãi đầu, trông lại càng tủi thân hơn.

Bạch Du thầm thở dài trong lòng, về nhà đóng cửa làm sườn hầm khoai môn.

Trong khi chờ sườn ướp thấm vị, Bạch Du cho khoai môn đã cắt vào trong nồi và chiên ngập dầu cho tới khi chín rồi vớt ra, để ráo dầu, rồi lại bỏ sườn heo vào chiên khoảng bảy tới tám phút rồi vớt ra cho ráo dầu. Cô bắc nồi đun cho nóng rồi cho tỏi cùng hành lá vào trong, sau đó mới đổ khoai môn cùng với sườn heo vào trong nồi, thêm chút nước tương, hạt kê và nước sôi rồi đậy nắp đun trong lửa nhỏ, hầm mấy phút là được rồi.

Cho tới khi nấu xong sườn heo hầm khoai môn thì Lâm Hướng Tuyết cũng vừa về tới.

Chương 458: Chương 458

DTV-EBOOK

Lâm Hướng Tuyết: "Ôi xin lỗi nhé, dạo này bên đài phát thanh có hơi bận, nếu không thì tớ sẽ về sớm phụ làm cơm."

Mới đầu cô ấy chỉ muốn tìm một công việc nào đó có thể nuôi mình, thuận tiện cho việc mình ở trọ. Nhưng dần dần, cô ấy lại thích công việc làm phát thanh viên của đài phát thanh.

Có rất nhiều người, bao gồm cả cô ấy từng cho rằng phát thanh viên là công việc quá nhàn hạ dễ dàng. Cho tới khi cô vào làm ở đài phát thanh thì mới biết mình nghĩ quá đơn giản.

Ở đài phát thanh, nếu không có việc gì thì bọn họ cũng không nhàn rỗi, mà họ sẽ diễn tập phát sóng và luyện giọng. Dù sao thì đối với một người làm nghề phát thanh viên mà nói thì giọng nói là tiền vốn, họ phải giữ cho giọng của mình thật ổn định, khống chế giọng điệu thuần thục thì mới có thể sống được ở trong nghề này.

Trừ việc này ra thì bọn họ còn phải kiểm tra bản thảo, thu rất lâu, mà không phải chỉ thu một lần là đạt. Chỉ cần có một lỗi sai nhỏ thôi cũng phải thu âm lại. Điều này vô cùng tốn thời gian cùng với giọng nói.

So với công việc ở Hội Liên hiệp Phụ nữ thì công việc này quá khô khan. Nhưng lạ là cô ấy rất thích

phần có tính khiêu chiến của công việc này. Cho nên dạo này cô ấy như bọt biển vậy, liên tục hút lấy kiến thức nên không thể nào về sớm được.

Vốn dĩ Bạch Du đang mang thai, đáng ra cô ấy nên ở lại chăm sóc Bạch Du mới đúng. Nhưng bây giờ lại ngược lại thành Bạch Du nấu cơm cho cô ấy ăn, cô ấy cảm thấy vô cùng có lỗi.

Bạch Du: "Nếu cậu thấy có lỗi quá thì tí vào rửa bát nhé."

Lâm Hướng Tuyết: "Đấy là chắc chắn rồi. Có phải là đồng chí Giang đi làm nhiệm vụ rồi đúng không? Thế thì tí cậu tắm xong cứ để quần áo đấy cho tớ nhé."

Bạch Du cũng không đáp lại, đưa kẹo sữa Thỏ Trắng cho cô ấy: "Cát Đại Xuyên gửi cậu nè, còn bảo là dạo này cậu chẳng để tâm gì tới anh ấy. Rốt cuộc thì hai người làm sao vậy?"

Đúng là cô không muốn dính vào chuyện tình cảm của người khác thật, nhưng cô thấy chuyện tình cảm của Lâm Hướng Tuyết với Cát Đại Xuyên cứ kéo dài như thế cũng sẽ thành vấn đề.

Lâm Hướng Tuyết nhìn kẹo sữa Thỏ Trắng trên mặt bàn, thật lâu sau mới thở dài, nói: "Trước đó tớ đã viết thư về nhà dò xem ý của cha mẹ tớ thế nào. Quả nhiên y như tớ dự liệu, họ không tán thành."

TBC

Tất nhiên cô ấy không nói thẳng là bản thân mình đã lấy câu "Con có người bạn" để làm cớ. Nhưng không biết là có phải cha mẹ cô ấy đoán ra được

không, họ lo lắng cô ấy tìm phải một đối tượng không môn đăng hộ đối nên nội dung thư gửi lại vô cùng nghiêm trọng.

Đúng là cô ấy có cảm tình với Cát Đại Xuyên, nhưng chút cảm tình này không đủ để cô ấy vứt bỏ người nhà của mình.

Cho nên cô ấy cảm thấy chi bằng nhân lúc bây giờ tình cảm còn chưa sâu đậm thì chặt đứt nó đi, nhưng cô ấy lại có cảm giác không thể bỏ được.

Vậy nên dạo này cô ấy rất bối rồi, cố gắng cân bằng hai bên làm cho cô ấy ăn gì cũng không thấy ngon nữa.

Nếu như là chuyện khác thì Bạch Du còn có thể đưa ra một vài lời khuyên nhưng chuyện tình cảm thì khó mà nói được.

Nếu xét theo nhân phẩm thì Cát Đại Xuyên đúng là một người đàn ông tốt, nhưng đúng là giữa hai gia đình tồn tại sự thật là không môn đăng hộ đối. Nếu như cô khuyên hai người họ ở bên nhau, nhỡ mà sau này Cát Đại Xuyên thay lòng, hoặc chuyện tình không đi về đâu thì chưa nói tới chuyện Lâm Hướng Tuyết có oán cô trách hay không, người nhà của Lâm Hướng Tuyết cũng sẽ cảm thấy cô đang xen vào chuyện của người khác.

Nếu như cô khuyên hai người họ không nên ở bên nhau thì chắc chắn Lâm Hướng Tuyết sẽ lưu luyến mãi không quên. Cho dù sau cô ấy có gả cho người khác thì cũng sẽ không được hạnh phúc. Vậy nên thứ gọi là tình cảm thì người ngoài không thể nào khuyên được, chỉ có thể tự quyết định.

Chương 459: Chương 459

DTV-EBOOK

Bạch Du: “Ăn cơm đi, ăn no rồi có khi sẽ biết mình muốn cái gì.”

Không có gì mà một bữa cơm ngon không giải quyết được, nếu như có, vậy thì hai bữa.

Lâm Hướng Tuyết: “Được, sáng sớm tớ đã ngửi thấy mùi thơm rồi, cậu làm món gì thế?”

Bạch Du: “Sườn hầm khoai môn. Nhắc mới nhớ, dạo này Tường Vy bận cái gì mà không gặp được vậy?”

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

Ngay giây sau, ngoài sân đã truyền đến tiếng gọi cửa của Tôn Tường Vy, Lâm Hướng Tuyết đứng dậy chạy ra mở cửa.

Tôn Tường Vy bê đĩa bánh trứng rau chân vịt nói: “Tớ đoán là hai cậu chưa ăn nên mang cơm sang ăn chung với hai cậu này.”

Nói rồi cô ta cũng chẳng hề khách khí, quen cửa quen nẻo đi thẳng vào phòng bếp xới một bát cơm, cầm đũa ngồi xuống ăn.

Sườn heo hầm khoai môn mềm ngọt, khoai môn mềm dẻo, sườn heo thấm đẫm nước sốt, không hề khô chút nào. Tôn Tường Vy ăn hai, ba miếng xong mới rảnh mà nói chuyện: “Các cậu biết dạo này tớ bận làm cái gì không?”

Bạch Du gắp miếng bánh trứng rau chân vịt đã được cắt thành hình thoi, cắn một cái rồi mới đáp: "Tụi tớ đang hỏi nhau dạo này cậu bận bịu mất dạng đi đâu, cậu lại tới đây làm cho tụi tớ vô cùng tò mò không biết dạo này cậu làm cái gì đấy."

Bánh trứng rau chân vịt vừa thơm vừa mềm. Vỏ bánh xốp giòn, rau chân vịt và trứng gà đều là món mà cô thích ăn, hai thứ này kết hợp với nhau làm cho cô thấy ăn bao nhiêu cũng không đủ.

Như đã nói, từ khi Tôn Tường Vy được gả cho Tạ Húc Đông xong thì vẫn chưa đi làm.

Thật ra thì bác của cô ta làm uỷ viên chính trị, bản thân cô ta vừa có trình độ học vấn vừa có kinh nghiệm việc làm, muốn tìm việc tính ra vẫn đơn giản lắm.

Tôn Tường Vy ra vẻ thần bí nói: "Tớ đã tìm được mục tiêu cuộc sống của tớ rồi."

Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết quay sang nhìn nhau, vừa khó hiểu vừa cảm thấy những gì cô ta sắp nói có hơi không đáng tin.

Quả nhiên hai người họ nghe thấy Tường Vi nói rằng: "Tớ tính sẽ làm bà mai cả đời luôn."

Bạch Du: "…"

Lâm Hướng Tuyết: "…"

Tôn Tường Vy chẳng thèm để ý tới thái độ cùng với biểu cảm của hai người họ, tiếp tục nói: "Tớ nhận ra là giới thiệu đối tượng cho người nào đó, tác hợp họ thành đôi là cảm giác vô cùng thành tựu. Vậy nên

dạo này tớ đang theo học bà mai Lưu nổi danh xem làm bà mai như thế nào nên mới không hay tới thăm các cậu đó."

Chính xác hơn, cảm giác thành tựu này của cô ta đến từ khi làm quân sư quạt mo cho "bạn" của Bạch Du, nghe Bạch Du bảo là họ đã thành công lên giường với nhau rồi.

Cô ta cảm thấy công lao thuộc hết về lời đề nghị ban đầu của cô ta, điều này làm cho cô ta có cảm giác vô cùng thành tựu.

Bạch Du trầm mặc một lúc lâu rồi nói: "Không phải hồi trước cậu làm trong đoàn văn công hay sao? Nếu như cậu nhất quyết đi làm bà mai thì người nhà cậu có đồng ý không?"

TBC

Công việc ở đoàn văn công có tiền lương ổn định, lại có thể diện. Hơn nữa, phúc lợi cũng rất tốt. Ngược lại, nghề bà mai một tháng cùng lắm chỉ kiếm được mấy đồng. Hơn nữa một bà mai trẻ tuổi như cô ta chưa chắc đã được mọi người tin tưởng năng lực.

Song Bạch Du lại nghĩ tới công ty mai mối xuất hiện sau cải cách. Nếu như Tôn Tường Vi có hứng thú, lại có thể kiên trì tới cùng thì chưa chắc đã là một lối đi không đúng đắn.

Chẳng qua từ giờ tới lúc cải cách còn hơn năm nữa, cô chỉ lo Tường Vy không kiên trì được lâu như thế.

Tôn Tường Vy thở dài nói: "Tớ không định quay về đoàn văn công. Tớ có vấn đề về xương sống chỗ thắt lưng, nên cho dù không tới đảo Quỳnh Châu thì tớ

cũng không kiên trì lâu dài được. Còn người nhà tớ thì tớ tin là mình có thể thuyết phục được bọn họ."

Dạo này ngày nào cô ta cũng lăn giường với Tạ Húc Đông, nói không chừng đã có thai rồi, cô ta tính chuẩn bị một hai năm tới cho việc mang thai, sinh con, đồng thời phát triển luôn sự nghiệp làm bà mai.

Chương 460: Chương 460

DTV-EBOOK

Hai năm sau, nếu sự nghiệp của cô không có gì khởi sắc thì khi đó cô ta đi tìm việc cũng vẫn được.

Bạch Du thấy cô ra đã tính toán xong hết rồi thì cũng không khuyên gì thêm. Một ý tưởng bỗng loé lên trong đầu, cô chợt nhớ ra chuyện ngày trước Trình Phương với cán sự Trần có nhờ cô mai mối cho họ. Cô nghĩ một lúc rồi nói: "Chỗ tòa soạn của tớ có hai đồng chí nữ muốn tìm đối tượng. Nếu cậu muốn làm người mai mối thì chi bằng giới thiệu cho hai người ấy một vài đồng chí nam đáng tin xem sao?"

Hai mắt Tôn Tường Vy sáng bừng, vỗ n.g.ự.c nói: "Không thành vấn đề!"

**

Hôm sau, Bạch Du phát hiện Bánh Khoai Tây lại lén lút chạy ra ngoài chuồng chó. Cơ mà cô còn phải đi làm nên không thể làm gì khác ngoài việc mặc kệ nó.

Cô tới tòa soạn điểm danh, chào hỏi mọi người ở tòa soạn xong mới cầm sổ ghi chép ra ngoài phỏng vấn.

Có vài người thấy Bạch Du rời đi rồi mới nói: "Vừa mới lên làm lãnh đạo đã đi khắp nơi rồi, có khi nào nhân cơ hội này mà lười biếng không nhỉ?"

Trình Phương tức giận giải thích: "Đồng chí Bạch phải đi tới các công xưởng xung quanh đây để phỏng

vấn và thu thập tài liệu phục vụ cho công việc chứ không phải lười biếng."

"Làm bên xóa nạn mù chữ thì phải đi xóa mù chữ chứ sao lại đi phỏng vấn? Cũng có phải làm bên ban thông tin đâu?"

"Cái này thì tôi không trả lời được. Nếu như mọi người có thắc mắc thì có thể chờ cô ấy về rồi hỏi. Còn nếu chờ không nổi thì có thể hỏi thẳng thư ký Chương. Tôi tin là cô ấy đã báo cáo với thư ký Chương rồi."

"..."

Trình Phương nói thế thì người kia cũng không nói được gì, ngượng ngùng quay đi.

Ngụy Quang Tông nhìn thấy cảnh này thì nhíu mày.

Chờ mọi người đi hết rồi, anh ta mới đi tới trước mặt Trình Phương, nói: "Tôi thấy là con gái thì nên dịu dàng hiền huệ. Mới nãy cô quá hung hăng, không biết nhún nhường, tôi không thích."

Chắc chắn là cô ấy bị ảnh hưởng từ cái cô Bạch Du kia. Trước đây Trình Phương là người rất dịu dàng, anh ta nhìn lâu một chút là mặt đỏ bừng bừng, bây giờ lại biết móc mỉa người ta đến mức này.

Anh ta không mong vợ của mình là một người miệng lưỡi sắc bén như thế.

Trình Phương nhìn anh ta như nhìn bệnh nhân tâm thần: "Anh có thích hay không thì liên quan gì tới tôi?"

Ngụy Quang Tông vuốt tóc: “Sao lại không liên quan, không phải là cô thích tôi, muốn làm người yêu của tôi ư?”

Trình Phương suýt chút nữa bị sặc nước miếng của chính mình, sắc mặt cô đỏ bừng, trợn mắt nhìn Ngụy Quang Tông. Cuối cùng cô ấy không nhịn được nữa mà thốt lên: “Có phải anh bị bệnh không thế?”

Ngụy Quang Tông lại tiếp tục vuốt tóc: “Nếu đẹp trai là một loại bệnh thì đúng là tôi bị bệnh nặng thật.”

Trình Phương: “…”

TBC

Lúc này, Bạch Du đã đi tới xưởng đóng hộp.

Sau chuyện bảng tin lần trước, các công nhân của xưởng đóng hộp có ấn tượng cực tốt với Bạch Du, cho nên cô dễ dàng đi vào trong xưởng đóng hộp và phỏng vấn được thân nhân những người liên quan tới sự kiện nổ lần trước.

Sau khi ghi chép lại phần trọng điểm, Bạch Du mới nói: “Dì ơi, cháu tính vẽ Liên Hoàn Hoạ về sự tích anh hùng của con trai dì, sau đó sẽ đóng thành quyển để tuyên truyền, không biết dì có đồng ý không ạ?”

Người thân nhân kia nghe vậy thì tỉnh táo hẳn: “Cái gì? Cháu muốn vẽ thành Liên Hoàn Hoạ, lại còn tuyên truyền nữa ư? Tôi đồng ý, tất nhiên là tôi đồng ý rồi. Con trai tôi mà còn sống chắc hẳn nó cũng đồng ý thôi.”

Bạch Du: “…”

Nếu như con trai dì còn sống thì chắc sẽ không có cuộc phỏng vấn này đâu.

Người thân nhân: "Tôi thấy lúci nãy mình nói chưa được rõ ràng. Con bé này sao không nói sớm là muốn vẽ Liên Hoàn Hoạ cơ chứ? Tôi còn chưa chuẩn bị xong. Tôi còn chưa kể cho cháu nghe những lời con tôi nói với tôi trước khi xảy ra sự kiện đó. Ôi chao, đáng ra tôi nên kể với cháu ngay từ ban đầu mới phải."

Bạch Du: "…"

Chương 461: Chương 461

DTV-EBOOK

Người thân nhân đã yêu cầu như thế thì tất nhiên Bạch Du phải thỏa mãn.

"Được được được, dì đừng gấp, từ từ nói."

Thế là người thân nhân lại nói tiếp. Lần này người thân nhân kể chi tiết, cặn kẽ hơn rất nhiều, thiếu điều muốn kể cả chuyện con trai hồi ba tuổi đái dầm để vẽ Liên Hoàn Hoạ.

Bạch Du cũng không cản mà để cho dì ấy nói mãi, cô chỉ ghi lại một vài sự kiện quan trọng.

Nhưng mà dì ấy nói nhiều quá, vốn dĩ cô định sáng nay sẽ phỏng vấn ba gia đình ở xưởng đóng hộp này, nhưng mà các thân nhân thì người này kể nhiều hơn người kia, cứ thế kéo tay cô kể lể hết buổi sáng tới buổi chiều, bữa trưa cũng giải quyết luôn tại xưởng đóng hộp.

Đến cả đầu bếp Diêu ở tiệm cơm cũng múc cho cô rất nhiều thịt, bóng gió nói: "Đồng chí Bạch này, chỗ tôi cũng có rất nhiều những câu chuyện vĩ đại có thể vẽ thành Liên Hoàn Hoạ đó."

Bạch Du: "..."

Lúc cô bước ra khỏi xưởng đóng hộp đã gần giờ tan làm, không kịp đi những công xưởng khác để thu gom tài liệu nên cô đi về tòa soạn.

Về tới phòng làm việc, cô sửa những câu chuyện của ba gia đình kia thành văn bản, nêu bật những ý chính rõ ràng mạch lạc.

Liên Hoàn Hoạ khác với viết văn, cô không thể biểu hiện hết tất cả mọi thứ nhưng lại phải để cho người xem hiểu được câu chuyện bên trong nó là như thế nào, đồng thời được truyền cảm hứng từ câu chuyện trong tranh, cho nên thể hiện trên tranh như thế nào còn khó hơn khi cô phỏng vấn nữa.

Cô còn chưa làm xong thì thợ cả Ngũ đã quay lại.

Vẻ mặt của ông ấy khá mệt mỏi, Bạch Du thấy thế thì vội đứng dậy rót cho ông ấy ly nước: "Hôm nay thợ cả Ngũ phỏng vấn thế nào rồi ạ?"

Thợ cả Ngũ cảm ơn cô rồi cầm ly nước lên uống, sau đó mới nói tiếp: "Không được tốt lắm. Chú chạy tới ba, bốn công xưởng nhưng họ không cho chú vào, sợ chú phỏng vấn sẽ làm chậm tiến độ sản xuất."

Ông ấy nói hết lời nhưng không một người phụ trách nào đồng ý.

Bạch Du ngẩn cả ra, cô không ngờ những công xưởng khác lại từ chối phỏng vấn.

Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng thôi, vốn bọn họ cũng không thích thú gì với chuyện xóa mù chữ này. Trong mắt họ, phỏng vấn tương đương với làm chậm tiến độ sản xuất nên tất nhiên họ sẽ không đồng ý cho thợ cả Ngũ đi vào.

Sở dĩ xưởng đóng hộp đồng ý vì trước đó họ đã xem bảng tin mà cô vẽ, sau đó bảng tin đó được chuyển qua cho cán sự Trần. Mặc dù cán sự Trần có

học vẽ chung với cô một khoảng thời gian, nhưng chuyện vẽ vời này không phải chạm cái là tới đích.

Nói cách khác, bảng tin của cán sự Trần lấy văn chương làm chủ, cho nên các công xưởng khác sau khi tới thăm, học tập xong thì cũng không thay đổi cái nhìn với chuyện xóa mù chữ chút nào.

Vậy nên khi thợ cả Ngũ muốn phỏng vấn mới gặp khó khăn như thế. Hôm nay cô không đi tới những công xưởng khác, nếu cô có đi thì kết quả có khi cũng không thay đổi là bao.

Bạch Du nghĩ một lát rồi nói: "Thợ cả Ngũ, cháu muốn thay đổi chuyện phỏng vấn này một chút. Trước tiên chúng ta sẽ không đi phỏng vấn các công xưởng khác nữa mà vẽ câu chuyện của các anh hùng tại xưởng đóng hộp trước, sau đó nhờ bên xưởng đóng hộp làm tuyên truyền chung với chúng ta. Chờ Liên Hoàn Hoạ được tuyên truyền rộng rãi, mọi người sẽ nhận ra hiệu quả cùng với tác dụng của tranh tuyên truyền, từ đó các công xưởng khác sẽ đồng ý thôi ạ."

Thợ cả Ngũ gật đầu: "Cháu nói phải."

Vậy nên một tuần sau đó, cả Bạch Du lẫn thợ cả Ngũ đầu tắt mặt tối vẽ Liên Hoàn Hoạ cho sự kiện nổ tại xưởng đống hộp.

Chờ Liên Hoàn Hoạ được hoàn thành, cô mới mang tới báo cáo cho thư ký Chương: "Thư ký Chương, gần đây tôi và thợ cả Ngũ đã đi phỏng vấn và thu thập tài liệu từ xưởng đóng hộp để vẽ Liên Hoàn Hoạ ca ngợi các anh hùng là thường dân. Sự tích anh hùng của các vĩ nhân rất xúc động, nhưng nó lại xa vời với cuộc sống của người dân lao động

nên sẽ khiến mọi người cảm thấy nó không được thực tế. Nếu như có thể sử dụng những câu chuyện của chính người quen của họ để tuyên truyền, quảng bá thì tôi thấy có thể đạt được hiệu quả gấp đôi."

Chương 462: Chương 462

DTV-EBOOK

Thư ký Chương cầm Liên Hoàn Hoạ lên xem.

Liên Hoàn Hoạ vô cùng sống động, câu chuyện đơn giản dễ hiểu làm cho người ta xúc động, dễ dàng bị câu chuyện bên trong hấp dẫn.

Giống như những gì Bạch Du nói vậy, thông qua câu chuyện của những người công nhân được vẽ trong Liên Hoàn Hoạ, các công nhân sẽ có cảm giác vô cùng quen thuộc nên sẽ dễ dàng tiếp nhận, hơn nữa còn có thể khích lệ tinh thần yêu nước và động lực học viết.

Thư ký Chương: "Ý tưởng này rất tốt, nhưng nếu cô bảo phát triển nó thành một chuyên mục thì tôi sợ chúng ta không thể gánh vác được chi phí đâu."

Liên Hoàn Hoạ được vẽ xong sẽ truyền bá đi khắp nơi, tất nhiên sẽ ấn bản thành sách. Nhiều công xưởng như vậy tương đương với rất nhiều anh hùng đời thường, thành ra sẽ tốn một khoản chi phí không hề nhỏ.

Tòa soạn lại không thể dồn hết chi phí vào trong hạng mục này được.

Bạch Du: "Chuyện này tôi cũng đã cân nhắc rồi. Chúng ta hoàn toàn có thể hợp tác với các công xưởng, chi phí in ấn chia đôi với bên đó. Còn sách sau khi in ra sẽ không phát miễn phí cho mọi người mà phải thu một khoản phí nhất định. Tôi muốn Liên

Hoàn Hoạ về các anh hùng đời thường này phải làm được thứ nhất là tuyên truyền cho các công xưởng, thứ hai là có thể xóa nạn mù chữ cho các công nhân. Tôi tin là có rất nhiều công xưởng tình nguyện hợp tác với tòa soạn của chúng ta."

Thư ký Chương suy nghĩ một lát, cảm thấy kế hoạch này có thể thực hiện được: "Kế hoạch này của đồng chí Bạch khá ổn. Nếu cứ như thế thì không những có thể hoàn thành được nhiệm vụ xóa nạn mù chữ mà nói không chừng còn có thể kiếm thêm tiền cho tòa soạn nữa."

Mấu chốt là hạng mục này mà thành công thì chắc chắn sẽ trở thành đặc trưng riêng của tòa soạn bọn họ, khác gì một hình thức tuyên truyền mới cho tòa soạn đâu chứ?

Sáng tạo cái mới là chuyện tốt.

Ông ấy không nhìn nhầm, nữ đồng chí Bạch Du này quả nhiên là một nhân tài.

Thư ký Chương trả bản thảo Liên Hoàn Hoạ lại cho Bạch Du, nói: "Vậy cô cứ dựa theo kế hoạch của mình mà thực hiện đi."

Có sự ủng hộ của thư ký Chương, Bạch Du chuẩn bị sang xưởng đóng hộp để đàm phán.

Chỉ là cô còn chưa bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình thì bên phía Tôn Tường Vy đã có tin tức.

Hồi trước nghe Tôn Tường Vy nói muốn làm người mai mối, cô còn nghĩ chắc đó chỉ là ý nghĩ nông nổi nhất thời của cô ta mà thôi.

Không ngờ cô ta lại có thể tìm được hai đồng chí nam rất phù hợp với điều kiện của Trình Phương và

cán sự Trần.

**

Ngày chủ nhật.

Bạch Du cũng coi như là người giới thiệu nên cô đi cùng với Tôn Tường Vy, Trình Phương và cán sự Trần tới quán trà ở tầng hai của nhà hàng Quốc Doanh.

Hai đồng chí nam kia là bộ đội hải quân, họ đã tới quán trà từ trước.

Bạch Du vừa bước lên tầng hai đã thấy vóc dáng cao lớn của hai đồng chí nam. Tuy hai người họ không tính là đẹp trai nhưng ngũ quan chính trực, ánh mắt trong suốt, nhìn qua đã thấy là người ngay thẳng.

Trong hai người có một đồng chí nam cao chừng hơn một mét chín, da ngăm đen, đứng đó như hòn núi nhỏ, khiến cán sự Trần đứng bên cạnh trông cứ như con nít.

TBC

Đồng chí nam còn lại cũng cao trên dưới một mét tám, nhìn qua thì thấp hơn đồng chí mét chín kia một chút. Người nọ vừa nhìn thấy bọn họ đi tới thì đứng dậy trước, lại còn gọi cả nhân viên phục vụ ra rót nước.

Mặt Trình Phương đỏ bừng, ánh mắt cứ dính chặt xuống mặt đất, căn bản là không dám nhìn hai đồng chí nam ngồi đối diện.

Cán sự Trần bình thường khá bạo dạn mà lúc này cũng ngại ngùng, nhưng ít ra nhìn qua thì cô ta cũng

khá hơn Trình Phương một chút, len lén quan sát hai đồng chí nam kia.

Vừa hay người đàn ông cao mét chín ngồi đối diện cũng đang quan sát cô ta.

Bốn mắt chạm nhau, hai người đỏ bừng cả tai.

Tôn Tường Vy giới thiệu hai bên: "Cô này là cán sự Trần. Trần trong Nhĩ Đoá Đông..."

Song cô ta còn chưa nói dứt lời thì có người lao tới.

Bạch Du chỉ thấy trước mặt tối sầm lại, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Ngụy Quang Tông sắc mặt xanh lè đứng trước mặt bọn họ.

Trong lòng cô thầm than trời than đất.

Sao cái tên này lại ở đây thế này?

Ngụy Quang Tông cứ như người chồng bắt gian tận giường người vợ ngoại tình, không thể tin nhìn cán sự Trần cùng với Trình Phương, giận tới nỗi giọng cũng biến đổi: "Tại sao hai người lại ở đây? Có phải hai người đi xem mắt không?"

Hai người phụ nữ này ghê gớm thật!

Ai cũng bảo thích mình mà lại trốn mình đi xem mắt người đàn ông khác!

Đúng là vô liêm sỉ!

Một giây sau, anh ta trợn mắt nhìn Bạch Du, cảm thấy chắc chắn chuyện này là do Bạch Du giật dây cán sự Trần cùng với Trình Phương.

Vón dĩ anh ta đã định xác định quan hệ với Trình Phương, nhưng tuần này anh ta bị điều sang ban

thông tin. Anh ta mới bị điều sang nên có nhiều việc phải làm vậy, chuyện xác định quan hệ cũng vì thế mà bị trì hoãn.

Ai ngờ Bạch Du lại nhân cơ hội lén lút phá hoại hạnh phúc của anh ta!

Trình Phương thấy cái tên này sao mà phiền phức quá thể: "Chúng tôi đi xem mắt hay không thì liên quan gì tới anh?"

Mặt cán sự Trần cũng đen sì: "Đúng thế! Quan hệ giữa chúng ta chẳng qua chỉ là đồng nghiệp làm chung tại tòa soạn mà thôi. Chúng tôi có đi xem mắt hay không, xem mắt với ai thì liên quan cái thá gì tới anh hả? Mời anh đi ra ngoài cho!"

Ngụy Quang Tông: "Sao lại không liên quan tới tôi được? Không phải hai người thích…"

Có điều anh ta còn chưa nói hết câu thì đã bị nhấc bổng cả người.

Hóa ra đồng chí nam thân cao mét chín kia đã bước tới nắm lấy cổ áo của Ngụy Quang Tông, xốc anh ta nhẹ nhàng như xốc gà con, nói: "Bây giờ anh cút xéo ngay cho tôi. Nếu như anh còn dám làm phiền tới hai đồng chí nữ này thì tôi sẽ không tha cho anh đâu!"

Dứt lời, người đàn ông cao mét chín ấy ném Ngụy Quang Tông xuống đất.

Ngụy Quang Tông lăn một vòng trên đất, khó khăn lắm mới có thể dừng lại được.

Anh ta tức đến mức run hết cả người, muốn lấy lại thể diện, nhưng nhìn hai người đàn ông to cao cường tráng kia thì lại sợ.

Anh ta bò dậy, ảo não mà chạy trốn.

Hu hu hu anh ta đã bị tổn thương quá nhiều.

Vết thương này phải dùng cả đời mới trị hết được!

Chương 463: Chương 463

DTV-EBOOK

Dáng vẻ Ngụy Quang Tông ảo não chạy trốn quá khôi hài, khiến những người có mặt ở đó không nhịn được mà bật cười.

Còn cán sự Trần lại nhìn chằm chằm vào người đàn ông cao 1m9 với ánh mắt vô cùng nóng bỏng, nóng đến mức đủ để chiên chín một quả trứng ốp la.

Theo cán sự Trần thì người đàn ông đối diện không chỉ có chiều cao hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của cô ta mà còn rất nghĩa khí, không hề sợ hãi, khiến cô ta có cảm giác rất an toàn.

Đây chính là người đàn ông mà Trần Tiểu Anh muốn tìm!

Còn về phần Trình Phương, cô ấy cũng rất hài lòng với đồng chí Tần cao 1m8, ăn nói lưu loát, nhiệt độ trên mặt cô ấy vẫn chưa hạ xuống.

Trước khi đến xem mắt, Tôn Tường Vy đã đưa thông tin của cả hai bên cho họ, hôm nay hai đôi nam nữ đều vừa ý nhau, người làm mai như cô ta đương nhiên không cần ở lại nữa, sau khi nói vài câu xã giao thì cô ta kéo Bạch Du ra khỏi nhà hàng Quốc Doanh.

“Quả nhiên, Tôn Tường Vy tôi ra tay thì không chuyện gì không làm được!”

Lần đầu tiên làm bà mai đã thành công ghép đôi cho hai cặp, gần như khiến cho Tôn Tường Vy vui

mừng phát điên, nếu cô ta có đuôi chắc đã vểnh lên tận trời rồi.

Bạch Du cũng nhìn cô ta với đôi mắt khác xưa, suy nghĩ một chút rồi khéo léo ám chỉ: "Nếu cậu thực sự hứng thú với nghề này thì có thể kiên trì làm tiếp, biết đâu sau này chính sách thay đổi, cậu có thể mở một công ty mai mối, chuyên giới thiệu đối tượng cho mọi người."

Tôn Tường Vy lập tức hứng thú: "Công ty mai mối? Ý kiến này không tệ, tuy làm bà mai cũng tốt nhưng không đủ vẻ vang, nếu có thể có một địa điểm làm việc, rồi đào tạo thêm vài bà mai vàng, cứ như vậy sẽ chuyên nghiệp hơn mà còn không cần phải tự mình đi khắp nơi tìm người, những ai muốn tìm đối tượng chỉ cần đến trực tiếp văn phòng tìm bà mai đăng ký là được, tiếc là bây giờ không được mở văn phòng tư nhân, nếu không thì tớ cảm thấy việc này hoàn toàn có thể thực hiện được."

"Từ năm ngoái đã bắt đầu nới lỏng chính sách khá nhiều, biết đâu sau này thực sự có thể mở văn phòng tư nhân."

Đây không phải là mô hình kinh doanh của các công ty mai mối sau này sao?

Bạch Du không ngờ con người Tôn Tường Vy trông có vẻ hậu đậu ngốc nghếch này nhưng đầu óc lại rất nhạy bén về thương mại, biết đâu sau này cô ta thực sự có thể thành công.

Hiện tại cả ba người họ đều có sự nghiệp mong muốn của mình, và đang nỗ lực vì công việc và tương lai của mỗi người.

Thật tốt quá!

Tôn Tường Vy: “Gần trưa rồi, để cảm ơn cậu đã giúp tớ tác hợp cho hai đôi, tớ mời cậu đi ăn trưa!”

Bạch Du: “Họ vẫn còn ở trong nhà hàng Quốc Doanh, bây giờ chúng ta lại vào thì không ổn lắm, chắc chắn họ sẽ tranh nhau trả tiền cho chúng ta, tớ thấy chúng ta nên đi mua ít đồ về tự nấu thì hơn.”

Tôn Tường Vy: “Được.”

Thế là hai người tới trạm rau và trạm thịt.

Hôm nay là cuối tuần, thịt lợn ở trạm thịt đã bị mọi người mua hết sạch từ sớm, may mà vừa có một lô hải sản mới về, vì vậy hai người sau khi bàn bạc đã mua một ít mực và tôm tươi, định về làm món miến xào hải sản.

Họ tiếp tục đến trạm rau mua thêm ít nấm hương, định làm món trứng xào nấm.

Ngay lúc hai người chuẩn bị về thì có hai bà thím đi ngang qua họ.

“Bà mua óc lợn làm gì thế? Thứ này ăn được sao?”

“Ôi, bà không biết đấy thôi, đầu óc thằng con trai út của tôi chậm chạp lắm, thi ngữ văn được năm điểm, toán được không điểm, ông nhà tôi bảo tôi mua óc lợn hầm cho nó ăn, bảo là lấy hình bổ hình, ăn vào sẽ thông minh hơn.”

“Hóa ra là như vậy, thế tôi cũng đi mua ít.”

Hai bà thím gái nói xong thì đi mất, nhưng Tôn Tường Vy vẫn đảo mắt liên tục.

Cô ta kéo Bạch Du sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Cái kia… Một đêm cậu và Giang Lâm mấy lần?”

Bạch Du: “?”

Hỏi vấn đề này ở bên ngoài đúng là chẳng kiêng dè gì cả.

Nhưng khi nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của Tôn Tường Vy, mặt Bạch Du đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Hai… Ba bốn lần.”

Nói xong, mặt cô càng đỏ hơn.

Bởi vì cô nói dối.

Thực ra một đêm của cô và Giang Lâm nhiều nhất chỉ hai lần, có khi chỉ một lần, nhưng cô nhớ tới chuyện Tôn Tường Vy nói lần đầu tiên của Tạ Húc Đông đã làm hỏng giường, cô thấy có lẽ một hai lần là hơi ít.

Cô sợ sau này Tạ Húc Đông sẽ chê cười Giang Lâm “không được” nên cô lỡ lời nói quá thêm.

Ai ngờ Tôn Tường Vy nghe xong thì sắc mặt cô ta lại trở nên rất kỳ lạ.

Bạch Du hỏi: “Cậu sao thế? Chẳng lẽ một đêm của cậu với Tạ Húc Đông không được nhiều lần như vậy sao?”

Tôn Tường Vy lập tức lấy lại tinh thần, tiến vào chế độ thổi phồng: “Sao lại không chứ? Một đêm tớ với Tạ Húc Đông ít nhất phải bảy lần, hai người ba bốn lần thì hơi ít.”

Chương 464: Chương 464

DTV-EBOOK

Bạch Du líu lưỡi: "… Bảy lần có phải là quá nhiều không?"

Có khi chỉ mới hai lần mà bên dưới của cô đã sẽ bị cọ sát sưng đỏ, cô không dám tưởng tượng đến một đêm bảy lần, chẳng phải sẽ lột mất một lớp da luôn sao?

Nhưng Tôn Tường Vy đi lại rất bình thường, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ phía dưới không thoải mái, cũng không bị đau lưng như cô, cô cảm thấy Tôn Tường Vy đúng là người mạnh mẽ.

TBC

Tạ Húc Đông cũng là người mạnh mẽ, không chỉ làm hỏng giường mà còn một đêm bảy lần, quá mãnh liệt.

Có điều nhiều lần như vậy, không biết có bị kiệt sức mà c.h.ế.t không?

Tôn Tường Vy: "Cậu đợi tớ ở đây một lát, tớ đi mua ít trứng rồi quay lại."

"Được."

Bạch Du trả lời.

Cô tưởng Tôn Tường Vy hết trứng ở nhà nên muốn mua một ít về ăn.

Nhưng khi thấy Tôn Tường Vy xách hai vỉ trứng quay lại, cô lập tức há hốc mồm: "Cậu mua nhiều

trứng như vậy làm gì, hai người ăn hết không?"

Một vỉ trứng ba mươi quả, hai vỉ là sáu mươi quả, nhà cô ta chỉ có hai người, hơn nữa theo cô biết là họ thường không nấu ăn, không tới tiệm cơm ăn thì tới nhà bác cả ăn cơm chùa, cho nên sáu mươi quả trứng phải ăn đến bao giờ?

Mặc dù gần đây trời đã chuyển lạnh nhưng trứng cũng không thể để lâu được, nhất là Tôn Tường Vy không có tủ lạnh, cho dù một ngày họ ăn hai quả thì sáu mươi quả cũng phải mất một tháng mới ăn hết.

Tôn Tường Vy không dám nhìn vào mắt Bạch Du, cô ta chỉ trả lời câu hỏi sau: "Cậu yên tâm, chắc chắn ăn hết được."

Cô ta định để Tạ Húc Đông một ngày ít nhất phải ăn hai quả trứng hoặc bốn quả.

Nếu không phải vừa rồi cô ta mặt dày hỏi thêm một câu thì cô ta còn không biết Tạ Húc Đông không được như vậy.

Hầu hết thời gian, một đêm họ chỉ làm một lần hoặc hai lần đổ lại, so với một đêm ba bốn lần của Giang Lâm thì Tạ Húc Đông không thể xem là một người đàn ông.

Vì thể diện của anh ấy, cô ta đành nói một đêm anh ấy làm bảy lần.

Nhưng để sớm có con, cô ta quyết định bồi bổ thêm cho Tạ Húc Đông.

Tạ Húc Đông đang huấn luyện trong quân đội bỗng hắt hơi một cái: "Ai đang nói xấu tôi thế?"

Mặc dù Bạch Du thấy Tôn Tường Vy mua hơi nhiều nhưng đối phương đã nói là ăn hết được, cô cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Hai người chậm rãi đi về.

Còn chưa đến sân đã thấy Lâm Hướng Tuyết ngồi ở cửa từ phía xa, cô ấy đang cầm hai viên kẹo sữa Thỏ Trắng dỗ đứa ngốc Liên Tiểu Tiến đối diện.

Liên Tiểu Tiến thấy kẹo thì lập tức nín khóc, cậu ấy vỗ tay reo lên: "Thỏ thỏ, là kẹo thỏ thỏ!"

Lâm Hương Tuyết: "Không phải kẹo thỏ thỏ, là kẹo sữa Thỏ Trắng, cho em ăn đó, ăn xong thì không được khóc nữa."

Liên Tiểu Tiến gật đầu như gà mổ thóc: "Tiểu Tiến không khóc, Tiểu Tiến muốn ăn kẹo kẹo."

Lâm Hướng Tuyết đặt viên kẹo sữa Thỏ Trắng vào tay cậu ấy, Liên Tiểu Tiến vui vẻ chạy vòng quanh cô ấy.

Thím Liên và con dâu ôm hai thùng quần áo về từ phía bên kia.

Sân nhà họ Liên cũng lắp vòi nước nhưng nhà họ chỉ có một mình Liên Đại Hữu kiếm tiền nuôi gia đình, số tiền lương đó còn chẳng đủ dùng nên hầu như không dùng đến, muốn uống nước thì ra giếng gánh nước, giặt quần áo cũng không giặt ở nhà mà chạy ra suối cách đó mấy cây số để giặt.

Thím Liên thấy con trai út một mình ở ngoài thì vội hỏi: "Em gái con đâu? Sao nó không trông con?"

Bà ấy và con dâu đi giặt quần áo, nếu dắt theo con trai út thì bất tiện, không trông chừng cậu ấy một lát

là cậu ấy lại chạy xuống nước, nên đành để con gái trông anh trai.

Lâm Hướng Tuyết: “Vừa rồi cháu đang tập phát thanh ở nhà thì nghe thấy Tiểu Tiến khóc, cháu đi ra thì thấy cậu ấy bị mấy đứa trẻ vây quanh bắt nạt, con gái thím từ đầu đến cuối cũng không thèm đi ra nhìn một cái.”

Cô ấy không phải muốn tố cáo, chỉ là nhà cô ấy chăm sóc anh họ rất tốt, đi đâu cũng có người đi theo nên anh họ cô ấy chưa bao giờ bị bắt nạt, cũng không có ai dám gọi anh ấy là đồ ngốc ngay trước mặt.

Nhưng nhà họ Liên rõ ràng rất kém ở phương diện này, nếu không phải cô ấy ra tay thì chắc Liên Tiểu Tiến đã bị đám trẻ con hung hăng kia đánh vỡ đầu mất.

Thím Liên ôi một tiếng, vỗ đùi mắng: “Con nhóc c.h.ế.t tiệt đó, tôi bảo nó trông anh trai mà nó lại không làm nổi chuyện nhỏ này, lát nữa về tôi sẽ lột da nó! Đồng chí Lâm, cảm ơn cô nhiều lắm.”

Liên Tiểu Tiến xoè tay cho mẹ xem viên kẹo sữa Thỏ Trắng: “Chị gái cho kẹo.”

Thím Liên lại ôi một tiếng: “Đồng chí Lâm, cô tốt quá, người khác đều ghét bỏ con trai tôi là đồ ngốc, chỉ có cô, không những xinh đẹp mà còn tốt bụng, lần nào cũng cho Tiểu Tiến nhà tôi đồ ăn, người mẹ như tôi thực sự rất cảm ơn cô.”

Chương 465: Chương 465

DTV-EBOOK

Lâm Hướng Tuyết vội xua tay: “Chỉ là chút đồ ăn thôi, không cần khách sáo như vậy.”

Thím Liên: “Sao lại là chút đồ ăn, đây là kẹo sữa Thỏ Trắng, một viên năm xu đấy.”

Kẹo sữa Thỏ Trắng năm nay rất quý, không chỉ giới hạn số lượng mua mà muốn mua còn phải xếp hàng dài, quan trọng là giá quá đắt, một cân năm đồng, nhà họ Liên không mua nổi.

Vì vậy, khi thấy Lâm Hướng Tuyết cho con trai út của bà ấy ăn loại kẹo đắt tiền này, thím Liên thực sự rất biết ơn Lâm Hướng Tuyết, cũng thực sự thấy cô ấy vừa xinh đẹp vừa tốt bụng.

Lâm Hướng Tuyết được bà ấy cảm ơn đến nỗi hơi ngượng ngùng, quay đầu lại thấy Bạch Du và Tôn Tường Vy đã về, cô ấy thở phào nhẹ nhõm: “Hai người về rồi sao?”

Thím Liên thấy Bạch Du, trên mặt lập tức nở một nụ cười lúng túng rồi kéo con trai ngốc của mình về nhà.

Từ sau chuyện của Liên Gia Lệ lần trước, thím Liên luôn tránh mặt Bạch Du.

Bạch Du không có ý định chắc chắn phải làm bạn với hàng xóm, cô cảm thấy cách chung sống không làm phiền nhau như bây giờ rất tốt.

Vì vậy thấy thím Liên tránh mặt mình, cô cũng không thấy bất ngờ hay buồn bã.

Tôn Tường Vy thì phấn khích hơn nhiều, vội vàng kể cho Lâm Hướng Tuyết nghe chuyện mình vừa ra quân đã giành được thắng lợi mở màn, còn nói với Lâm Hướng Tuyết: “Về sau nếu cậu không nên duyên với đồng chí Cát thì cũng đừng buồn, tớ giới thiệu cho cậu mấy đồng chí nam tốt hơn.”

Lâm Hướng Tuyết cười ha hả chuyển chủ đề.

Sau đó ba người cùng nhau vào sân.

Tôn Tường Vy phụ trách nhóm củi, Lâm Hướng Tuyết phụ trách rửa rau nấu cơm, Bạch Du phụ trách xào đồ ăn.

Bạch Du phết mỡ lợn vào đáy nồi, cho miến và mực đã ngâm vào, tiếp đó rưới nước sốt đã nêm nếm lên, sau đó đảo đều rồi đổ một lượng nước vừa đủ vào, tiếp tục phủ một lớp tôm tươi đã làm sạch lên trên cùng, đun sôi vài phút, sau khi cạn nước thì rắc hành lá, một nồi miến xào hải sản đã hoàn thành.

Tiếp theo, Bạch Du chần nấm trong nước sôi vài phút, đun nóng dầu rồi cho trứng đã đánh tan vào, xào cho đến khi trứng chín, sau đó bắc một cái nồi khác, cho tỏi lát, ớt và tỏi xanh vào, xào cho tới khi thơm rồi cho nấm đã vắt hết nước vào xào chung, nêm nếm gia vị, tiếp tục xào cho đến khi chín tới rồi đổ trứng vào, đảo đều rồi bắc ra.

Tiếp theo, Bạch Du lại cắt một ít hẹ, xào một đĩa trứng hẹ.

Lâm Hướng Tuyết: “Miến ngon quá!”

Miến đã thấm hết nước sốt, đậm đà đến mức không thể dừng đũa.

Hải sản rất tươi, đặc biệt là mực, vừa tươi vừa dai, nấm xào trứng vừa ngon vừa bắt cơm.

Bạch Du cảm thấy mình ăn ngon miệng hơn, trước đây chỉ cần ăn một bát là no, bây giờ phải ăn một bát rưỡi cơm.

Nhưng ngoài lần nôn nghén trước đó, cô cảm thấy mình chẳng khác gì chưa mang thai.

Chị Lôi nói là vì mới mang thai nên như vậy, đợi bụng lớn lên sẽ không thoải mái như thế này nữa, sẽ đi tiểu nhiều, són tiểu, chân cũng có thể bị sưng. M u -a e b oo k g i a r e l ien he Z A LO : 0 9 1 1 0 0 9 4 6 7

Chị Lôi nói hồi trẻ chị ấy cũng rất mảnh mai, nhưng từ khi mang thai, thân hình chị ấy phồng lên như bánh bao, sau đó không bao giờ lấy lại vóc dáng được nữa.

Điều khiến chị ấy khó chịu nhất là khi mang thai Cẩu Đản, chân chị ấy trở nên rất hôi, trước đây chân chị ấy không có mùi gì cả, nhưng sau này rửa thế nào cũng không hết mùi.

Lời này dọa Bạch Du sợ c.h.ế.t khiếp, trong lòng thầm cầu nguyện mình không có những triệu chứng này, nếu không cô thực sự không thể tưởng tượng được mình sẽ ra sao nếu có một đôi chân thối.

Lúc ba người đang ăn uống ngon lành thì thím Liên ở nhà đối diện lại đang mắng con gái.

“Tao bảo mày trông anh hai, thế mà mày lại ngủ ở nhà, nếu anh hai mày có chuyện gì, tao sẽ không tha cho mày đâu!”

Thấy mẹ mình thiên vị một đứa ngốc như vậy, Liên Gia Lệ không hài lòng, nói: “Mẹ, mẹ đừng vừa về

đã mắng con, con làm vậy đều là vì tốt cho anh hai!”

Thím Liên thấy cô ta lừa mình, không nén nổi cơn giận, bà ấy giơ tay đánh vào lưng cô ta mấy cái: “Để anh hai mày bị người ta đánh, thế mà mày lại nói là vì tốt cho anh hai của mày sao? Mày muốn nói dối thì cũng phải tìm một lý do cho tử tế chứ!”

TBC

Thím Liên là người quen làm việc nặng nên ra tay không nhẹ, Liên Gia Lệ bị đánh đến nỗi nhăn nhó, không khỏi tức giận: “Mẹ, mẹ đánh con nữa là con không nói giúp đâu, sau này anh hai mà cô độc cả đời thì đừng trách con!”

Tay thím Liên ngừng giữa không trung: “Mày có ý gì?”

Con trai út bị hỏng não, những cô gái bình thường không thể lấy cậu ấy, trừ khi nhà bà ấy chịu đưa nhiều sính lễ, trước đây bà ấy đã đi hỏi thăm, ngay cả những cô gái ở nông thôn, sính lễ cũng phải ít nhất một trăm đồng, nếu muốn lấy người m.ô.n.g to dễ sinh nở thì phải một trăm năm mươi đồng.

Chương 466: Chương 466

DTV-EBOOK

Những năm qua, bà ấy vẫn luôn tích cóp tiền, định tích đủ rồi sẽ về quê mua vợ cho con trai út, đợi bà ấy c.h.ế.t rồi thì cũng không phải lo con trai út không có người chăm sóc.

Nhưng lúc này nghe con gái nói vậy, bà ấy có hơi không hiểu.

“Mẹ, mẹ thấy cô gái tên Lâm Hướng Tuyết ở đối diện đối xử với anh hai thế nào?”

Liên Gia Lệ đảo mắt, vẻ mặt như đang tính toán.

Song cô ta có khuôn mặt xinh đẹp, động tác này làm cho cô ta trông rất quyến rũ, nếu có một người đàn ông ở đây, chắc chắn sẽ bị cô ta làm cho mê mẩn.

Thím Liên ngẩn người, gật đầu: “Tốt lắm, cô gái đó vừa xinh đẹp vừa tốt bụng, chưa bao giờ chê anh hai mày là đồ ngốc, còn thường xuyên mang đồ ăn cho anh hai mày.”

Liên Gia Lệ mỉm cười: “Vậy không phải là đúng rồi sao, bình thường các cô gái nhìn thấy anh hai của con đều sợ, đừng nói đến chuyện nói chuyện hay cho anh ấy ăn, thế mà Lâm Hướng Tuyết lại tốt với anh hai như vậy, mẹ nói xem nếu để cô ta làm vợ anh hai thì thế nào?”

Thím Liên há hốc mồm mấy lần, cuối cùng cũng không nói gì.

Con người Lâm Hướng Tuyết đoan trang xinh đẹp, dáng người cao ráo cân đối, hơn nữa tính tình lại rất

tốt, không giống Bạch Du quá mạnh mẽ, cô gái như vậy là lựa chọn tốt nhất để làm con dâu.

Nếu như đứa con trai út không ngốc, có lẽ bà ấy còn hạ mình để giành lấy một suất, nhưng bây giờ cô gái nhà người ta có công việc đàng hoàng, lại là người ở Thủ đô, nghe nói gia đình đều là cán bộ, cô ấy có thể vừa ý Tiểu Tiến không?

Bà ấy nghĩ cũng không dám nghĩ.

Không, nếu muốn vẫn có thể nghĩ một tí.

Nếu như Lâm Hướng Tuyết thực sự bằng lòng gả cho Tiểu Tiến, với tính tình của cô ấy, chắc chắn sẽ chăm sóc Tiểu Tiến thật tốt, hơn nữa cô ấy còn có công việc, đủ để nuôi sống gia đình, như vậy thì kinh tế gia đình cũng không quá khó khăn, Đại Hữu cũng không cần vất vả nuôi gia đình như vậy nữa.

Cho nên khi con gái hỏi bà ấy rằng Lâm Hướng Tuyết làm vợ Tiểu Tiến có tốt không, bà ấy thực sự không nói nên hai chữ "không tốt."

Liên Gia Lệ nhìn thấy hết biểu cảm của mẹ mình: "Mẹ, mẹ cũng đã nói rồi, Lâm Hướng Tuyết xinh đẹp lương thiện, cô ta tốt bụng như vậy, biết đâu lại bằng lòng gả cho anh hai của con thì sao? Con đứng trên sân thượng thấy cô ta ở nhà nên khi có đứa trẻ bắt nạt anh hai, con cố tình không ra ngoài, chính là muốn Lâm Hướng Tuyết ra ngoài cứu anh hai, để hai người họ ở chung với nhau nhiều hơn. Mẹ xem, bây giờ không phải rất tốt sao, Lâm Hướng Tuyết lại cứu anh hai một lần nữa, còn cho anh hai ăn kẹo sữa Thỏ

Trắng đắt tiền như vậy, biết đâu trong lòng cô ta đã có anh hai rồi."

Thím Liên há hốc mồm: "Không thể nào, tình hình của anh hai con thì con cũng biết, một cô gái bình thường sao có thể coi trọng anh hai con được?"

TBC

Liên Gia Lệ không nói chuyện với bà ấy nữa, ngoái lại vẫy tay với Tiểu Tiến đang ngồi xổm ở cửa xem kiến tha đồ: "Anh hai, anh vào đây, em có chuyện muốn hỏi anh."

Tuy Tiểu Tiến ngốc nhưng cũng biết mình có một cô em gái, hơn nữa còn rất thương em gái mình.

Thấy em gái gọi mình, cậu ấy vui vẻ chạy tới: "Em gái, em gọi anh à?"

Liên Gia Lệ nhìn thấy mặt cậu ấy đầy nước miếng, lập tức lộ ra vẻ ghét bỏ: "Em hỏi anh, anh có thích chị Lâm Hướng Tuyết ở đối diện không, chính là cái chị cho anh kẹo Thỏ Trắng đó."

Tiểu Tiến nghiêng đầu, nghe thấy kẹo sữa Thỏ Trắng thì cười híp cả mắt: "Kẹo sữa thỏ thỏ, Tiểu Tiến thích ăn kẹo sữa thỏ thỏ đó."

Liên Giai Lệ kiên nhẫn nói: "Vậy anh có thích chị gái cho anh kẹo sữa thỏ thỏ không?"

Liên Tiểu Tiến gật đầu: "Thích! Tiểu Tiến thích chị kẹo sữa thỏ thỏ!"

Liên Gia Lệ quay đầu nhìn mẹ mình: "Mẹ, mẹ cũng thấy rồi, Tiểu Tiến cũng rất thích Lâm Hướng Tuyết, bây giờ mẹ không trách con nữa chứ. Lúc nãy con không ra ngoài chính là để tạo cơ hội cho họ ở chung,

sau này mẹ có thể mời Lâm Hướng Tuyết đến nhà chúng ta nhiều hơn, biết đâu cô ta và anh hai ở chung nhiều, hai người sẽ thành đôi thật."

Thím Liên im lặng một lúc lâu mới nói: "Mẹ nghe nói có một đồng chí nam họ Cát đang theo đuổi Lâm Hướng Tuyết, hình như họ sắp thành đôi rồi."

Một mặt, bà ấy cảm thấy bất kỳ người bình thường nào cũng không thể thích đứa con trai ngốc của bà ấy được, mặt khác, bà ấy lại hy vọng Lâm Hướng Tuyết thực sự có thể vừa ý Tiểu Tiến.

Liên Gia Lệ thấy mẹ mình động lòng, khóe miệng cong lên, nở một nụ cười vô cùng quyến rũ: "Mẹ yên tâm đi, họ sẽ không thành đôi được."

Cát Đại Xuyên là của cô ta.

Lúc đầu cô ta để mắt đến Giang Lâm, ngay cả khi biết Giang Lâm đã kết hôn, cô ta vẫn cảm thấy với nhan sắc của mình, chắc chắn có thể hạ gục được Giang Lâm.

Chương 467: Chương 467

DTV-EBOOK

Ai ngờ Giang Lâm đối với một người đẹp như cô ta, ngay cả một cái nhìn cũng không thèm cho.

Tuy cô ta rất không cam lòng nhưng cũng không muốn treo cổ trên một cái cây.

Sau khi thăm dò vài ngày, cô ta đã để mắt đến Cát Đại Xuyên.

Tuy ngoại hình và thành tích của Cát Đại Xuyên đều không bằng Giang Lâm nhưng anh ấy có một ưu điểm - đủ ngốc.

Ba người Bạch Du không biết những tính toán của nhà đối diện.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Hướng Tuyết và Tôn Tường Vy dọn dẹp bát đũa và quét dọn sạch sẽ, sau đó Tôn Tường Vy xách hai vỉ trứng về.

Bạch Du đang đun nước, định lát nữa tắm xong sẽ lên đọc sách rồi đi ngủ.

Đúng lúc này, cô đột nhiên thấy Bánh Khoai Tây lại lén lút chui ra khỏi chuồng chó.

Cô vội bảo Lâm Hướng Tuyết lấy đèn pin, hai người đi theo.

Bánh Khoai Tây men theo góc tường đi về phía trước, Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết đi theo nó từ xa, thấy nó đi vòng mấy vòng, cuối cùng dừng lại bên một đống rác nhỏ.

Lâm Hướng Tuyết: “Khoai Tây đến đây làm gì?”

Bạch Du vừa định nói mình cũng không biết thì nghe thấy trong một cái lỗ bên cạnh đống đồng nát đột nhiên truyền đến tiếng mèo kêu.

Mèo?

Đầu Bánh Khoai Tây đã chui vào trong lỗ, Bạch Du vội cầm đèn pin đi tới, chiếu vào trong lỗ…

Cô thấy Bánh Khoai Tây nằm trên mặt đất, để lộ cái bụng, một con mèo con tam thể đang nằm trên bụng nó b.ú sữa.

Bạch Du: “…”

Chưa nói đến chuyện Bánh Khoai Tây chưa trưởng thành nên không có sữa, vấn đề chính là, nó là một con ch.ó đực!

Bạch Du có hơi buồn cười, nói với Lâm Hướng Tuyết: “Thì ra nó đến đây để làm bảo mẫu.”

Lâm Hướng Tuyết ngẩn người một lúc rồi không nhịn được bật cười.

Lúc này Bánh Khoai Tây mới hay hành tung của mình đã bị phát hiện, lần đầu tiên Bạch Du nhìn thấy trên mặt một con ch.ó có cả vẻ hoảng sợ và xấu hổ, khiến cô cũng không nhịn được bật cười.

Bé mèo con rất gầy, thoạt nhìn chỉ mới hơn một tháng tuổi, mắt không biết bị thứ gì làm nhòe đi, chỉ mở được một nửa, toàn thân bẩn thỉu, dù vậy cũng không thể che giấu được vẻ đẹp của nó.

Người ta nói mèo tam thể là người đẹp của giới mèo, mà con mèo tam thể lông dài trước mắt này rõ

ràng là con mèo xinh đẹp trong số những con mèo xinh đẹp.

Bánh Khoai Tây kêu lên với cô mấy tiếng, đôi mắt to tròn long lanh nhìn cô như thể đang cầu xin Bạch Du nhận nuôi bé mèo con.

Bạch Du đã mềm lòng từ lâu, cuối cùng cô đã mang bé mèo con về nhà.

Bánh Khoai Tây vui mừng đến mức đuôi cứ vẫy liên hồi, suýt nữa thì vẫy lên tận trời.

Sau khi về đến nhà, Bạch Du dùng nước ấm lau mắt và người cho bé mèo con, lau sạch xong những thứ bên ngoài mắt thì bé mèo con cuối cùng cũng có thể mở mắt.

Đôi mắt xanh biếc, đẹp như một đôi ngọc bích vậy.

Giá trị nhan sắc của nhóc con này hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của Bạch Du.

Ngay cả Lâm Hướng Tuyết cũng phải nói: “Bé mèo này đẹp quá, lớn thế này rồi mà tớ mới thấy một bé mèo con đẹp như vậy.”

Dường như bé mèo con biết Bạch Du đã cứu mình, nó thè lưỡi l.i.ế.m liếm tay Bạch Du, phát ra tiếng kêu mềm mại: “Meo…”

Tim Bạch Du như tan chảy, dùng ngón trỏ chỉ vào đầu nó, nói: “Sau này em tên là Kem Nhỏ nhé?”

Kem Nhỏ: “Meo…”

Bạch Du cười híp mắt.

Từ nay về sau, cô chính là người mèo chó song toàn.

Một bên khác.

Tôn Tường Vy về tới nhà đã lấy hai quả trứng ra luộc.

Đợi Tạ Húc Đông về nhà, cô ta đẩy hai quả trứng tới trước mặt anh ấy: "Ăn đi, sau này mỗi tối anh đều ăn hai quả, lấy hình bổ hình." Lấy trứng bổ trứng.

Tạ Húc Đông: "?"

Tạ Húc Đông cảm thấy danh dự đàn ông của mình bị thách thức.

Anh ấy nuốt hai quả trứng, sau đó kéo quần lên, không, là cởi quần ra và bắt đầu làm công cụ chế tạo người.

Đêm nay không biết là do bị kích thích hay do hai quả trứng có tác dụng mà hiếm khi Tạ Húc Đông làm đến ba lần.

Ngày hôm sau, Tôn Tường Vy đau lưng, đau chân, còn một chỗ khác đau hơn, cô ta suýt nữa thì hỏi thăm tổ tiên mười tám đời của Tạ Húc Đông.

Sau đó, trong lòng cô ta không khỏi khâm phục Bạch Du.

Mỗi lần Giang Lâm đều làm ba bốn lần một đêm mà cô lại như không có chuyện gì xảy ra.

Lợi hại thật.

Lúc đầu, Tạ Húc Đông cảm thấy lòng tự trọng hơi bị tổn thương nhưng dần dần lại thấy cuộc sống mỗi ngày ăn hai quả trứng cũng không tệ, phải nói là anh

ấy cảm thấy sức khỏe của mình tốt hơn nhiều, song những ngày tháng này rất nhanh đã dừng lại.

Một tuần sau, Tôn Tường Vy kiểm tra ra có thai nên Tạ Húc Đông không còn được ăn trứng nữa, cuộc sống vợ chồng cũng theo đó kết thúc.

TBC

Ban đầu Tạ Húc Đông tưởng rằng mình sẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh ấy phát hiện ra rằng mình lại nhớ những ngày tháng bị Tôn Tường Vy coi như công cụ chế tạo người.

Chương 468: Chương 468

DTV-EBOOK

Thật bỉ ổi.

Bạch Du đợi hơn một tuần mới đợi được quản đốc xưởng đóng hộp trở về.

“Quản đốc Lâm, ngài xem Liên Hoàn Họa tôi vẽ đi.”

Bạch Du ngồi xuống, việc đầu tiên là lấy Liên Hoàn Họa trong cặp công văn ra đưa cho ông ấy.

Quản đốc Lâm nhận lấy Liên Hoàn Họa, trên bìa in bốn chữ [Anh Hùng Đời Thường], chữ viết rồng bay phượng múa, phóng khoáng tự nhiên, khiến người ta nhìn thấy không khỏi kêu lên rằng rất đẹp.

Bên dưới [Anh Hùng Đời Thường] có một dòng chữ nhỏ, tập một: [Những người đi ngược dòng tại hiện trường vụ nổ của nhà máy đóng hộp Thắng Lợi].

Bốn chữ “anh hùng đời thường” lập tức thu hút sự chú ý của quản đốc Lâm, ông ấy đã từng nghe đến “anh hùng dân tộc”, “anh hùng cái thế”, “anh hùng hảo hán” nhưng đây là lần đầu tiên ông ấy nghe đến bốn chữ “Anh hùng đời thường”.

Những anh hùng trong đời thường, có lẽ không vĩ đại như anh hùng dân tộc, cũng không có khả năng cứu cả một quốc gia, nhiều khi họ chỉ là những người bình thường, nhưng chính những người bình thường này vào những thời khắc quan trọng đã dùng

mạng sống của mình để cứu mạng người khác, bảo vệ tài sản của công xưởng.

“Hay, anh hùng đời thường, đề bốn chữ này rất hay!”

Quản đốc Lâm không kìm được mà lớn tiếng khen hay.

Bạch Du cầm tách trà trên bàn chậm rãi nhấp một ngụm, không nói gì.

Nhưng cô biết, mình đã thành công được một nửa.

Ban đầu cô định nhờ thư ký Chương viết chữ thư pháp lên bìa, có điều chữ thư pháp của thư ký Chương không được đẹp, may là ông ấy không phải người sĩ diện, còn giới thiệu thợ cả Ngũ cho cô.

Vậy nên cô mới biết thợ cả Ngũ là người tài giỏi mà không phô trương, không ngờ chữ thư pháp của ông ấy lại đẹp đến vậy.

Không biết thợ cả Ngũ còn có tài năng gì nữa, cô rất mong chờ.

Quản đốc Lâm lật trang đầu tiên ra xem, không ai hiểu rõ hơn ông ấy về vụ nổ ở xưởng đóng hộp, mặc dù đã biết rõ tình tiết câu chuyện nhưng ông ấy vẫn bị nội dung bên trong thu hút.

Câu chuyện kể về ba công nhân bình thường của xưởng đóng hộp, lúc đầu họ giống như một giọt nước rơi xuống biển, bình thường đến mức người đi

đường cũng không thèm nhìn họ, nhưng rất nhanh sau đó đã có bước ngoặt.

Công xưởng nghỉ Tết, mấy tên đặc vụ chọn thời điểm này trà trộn vào xưởng, không chỉ muốn phá hỏng máy móc mới mua từ nước ngoài mà còn muốn cho nổ tung cả công xưởng. Đêm hôm đó vừa hay ba công nhân này phụ trách tuần tra, khi phát hiện có điều bất thường thì họ đã lao đến chỗ mấy tên đặc vụ ngay lập tức, trong đó có một công nhân tên là Hồ Diệu bị thương đầu tiên, anh ấy bị mấy tên đặc vụ đ.â.m một nhát d.a.o vào bụng, m.á.u tươi nhuộm đỏ chiếc áo bông mà anh ấy cố tình để dành mặc vào năm mới, song dù bị đ.â.m nhiều nhát, anh ấy vẫn nắm c.h.ặ.t t.a.y tên đặc vụ, cho đến khi không còn hơi thở, tay anh ấy vẫn nắm chặt không buông.

Hai công nhân còn nhanh chóng phát hiện ra khắp nơi trong xưởng đều bị đặt thuốc nổ, nếu không ngăn chặn hỏa hoạn kịp thời, cả công xưởng sẽ bị nổ tung, thậm chí cả tòa soạn bên cạnh cũng khó mà thoát nạn.

Ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, hai công nhân đó không bỏ chạy mà lại liều mình lao vào đám cháy, dùng mạng sống dập tắt ngọn lửa, bảo vệ công xưởng, bảo vệ tài sản của nhân dân và đất nước, rồi hai công nhân Lưu Vệ Quốc và Thành Đại Quân đã mãi mãi nằm lại trong đám cháy đó.

Trang cuối cùng vẽ chân dung của ba công nhân, bên cạnh có ghi: Hồ Diệu 24 tuổi, Lưu Vệ Quốc 19 tuổi, Thành Đại Quân 35 tuổi, các anh ấy đã dùng mạng sống để giải thích thế nào là trách nhiệm, thế

nào là gánh vác, các anh ấy là những người đi ngược dòng đẹp nhất, kính chào những anh hùng.

Quản đốc Lâm luôn tự cho mình là một người đàn ông sắt đá, không chảy m.á.u cũng không rơi lệ, khi còn bé dù có bị đánh cũng không bao giờ khóc, vậy mà lúc này, ông ấy lại cảm thấy mũi mình cay cay, mắt thì ướt nhòe.

Một lúc lâu sau, ông ấy mới kìm được nước mắt, ngẩng đầu nhìn Bạch Du nói: "Đồng chí Bạch, cô vẽ bộ Liên Hoàn Họa này quá hay, tôi muốn hợp tác với tòa soạn của các cô, in ấn hàng loạt quyển Liên Hoàn Họa [Anh Hùng Đời Thường] này."

Bạch Du không ngờ niềm vui đến nhanh như vậy: "Quản đốc Lâm quả là người có con mắt tinh tường, in ấn hàng loạt là một cách hay nhưng tôi còn có một cách khác hay hơn, quản đốc Lâm có muốn nghe không?"

Quản đốc Lâm nhìn cô: "Đồng chí Bạch cứ nói."

Quản đốc Lâm cảm thấy đồng chí nữ trước mặt không hề đơn giản, không nói đến Liên Hoàn Họa do cô sáng tác, chỉ riêng sự bình tĩnh này đã vượt qua rất nhiều người. Ông ấy trời sinh khuôn mặt nghiêm khắc, trẻ con nhìn thấy ông ấy sẽ sợ phát khóc, ngay cả nhiều người trong xưởng đến tận bây giờ nhìn thấy ông ấy vẫn tránh xa, như thể ông ấy sẽ ăn thịt người vậy.

Chương 469: Chương 469

DTV-EBOOK

Nhưng đồng chí Bạch là một cô gái chưa đến hai mươi tuổi, lại có thể nói chuyện từ tốn trước mặt ông ấy, thậm chí còn dám đưa ra đề nghị với ông ấy, quả không hổ danh là người trẻ được thư ký Chương khen ngợi là "măng mọc quá tre".

Bạch Du nhìn khuôn mặt ngăm đen nghiêm túc của quản đốc Lâm, nói tiếp: "Ngài xem bìa Liên Hoàn Họa này, xưởng đóng hộp của các ngài là tập một, tuyển tập [Anh Hùng Đời Thường] này tôi định làm mười tập, tôi thấy in ấn hàng loạt có lẽ sẽ đạt được mục đích tuyên truyền giáo dục yêu nước nhưng tác dụng xóa nạn mù chữ thì không nhiều, Ngoài Liên Hoàn Họa, sau này chúng tôi còn có các hoạt động khác, xưởng đóng hộp là đơn vị đầu tiên trong tập [Anh Hùng Dân Thường], cũng là mở đầu của dự án xóa nạn mù chữ, tôi mong muốn được hợp tác lâu dài với xưởng đóng hộp, càng mong nhận được sự ủng hộ của quản đốc Lâm…"

"Cho nên quản đốc Lâm có thể cân nhắc đặt hàng các tập [Anh Hùng Dân Thường], giống như xưởng đặt báo vậy."

Hiện tại, một tờ báo có giá từ hai đến năm xu, phần lớn người dân rất ít khi đặt mua báo, việc bán báo chủ yếu vẫn dựa vào xưởng, đơn vị và phòng ban đặt mua. Nếu xưởng đóng hộp chịu ký hợp đồng đăng ký đặt mua các tập Liên Hoàn Họa thì sẽ có tác dụng rất lớn đối với hoạt động tiếp theo của cô.

Có nhiều lúc con người sẽ chạy theo phong trào, mọi người đều muốn tiên phong nhưng lại không muốn trở thành người đầu tiên, vì vậy trước khi đến các xưởng khác, cô cần phải giành được sự ủng hộ của ít nhất một công xưởng.

Lời nói vừa dứt, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Quản đốc Lâm không nói được cũng không nói không, chỉ cầm chiếc cốc tráng men trước mặt lên, dùng nắp cạo sạch lá trà trên đó rồi chầm chậm uống một ngụm.

Trong văn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Người bình thường khi gặp phải tình huống này có thể sẽ lo lắng đến mức đứng ngồi không yên nhưng Bạch Du thì không, cô vẫn ngồi thẳng lưng, biểu cảm trên khuôn mặt không hề thay đổi.

Quản đốc Lâm nhìn thấy phản ứng của cô, trong lòng khen ngợi nhưng miệng lại hỏi: "Chẳng lẽ đồng chí Bạch không sợ tôi từ chối sao?"

Bạch Du cười, nói: "Nói không sợ là nói dối, chỉ là tôi nghĩ, quản đốc Lâm sẽ đưa ra quyết định sáng suốt nhất, mà dự án này của tôi rõ ràng có tác dụng một công đôi việc đối với công xưởng, tôi tin rằng quản đốc Lâm sẽ không từ chối một việc tốt như vậy, nếu không may quản đốc Lâm thực sự từ chối, tôi cũng không mất mát gì, không làm được thì đến xưởng khác tiếp tục cố gắng thôi."

Quản đốc Lâm rất thích vẻ ngoài thản nhiên và tự tin của cô: "Ngày nào đó đồng chí Bạch không muốn làm ở tòa soạn nữa, có thể đến xưởng đóng hộp của

chúng tôi, xưởng đóng hộp của chúng tôi luôn chào đón cô."

Bạch Du thấy quản đốc Lâm là một người rất thú vị, thế mà lại đào góc tường ngay tại chỗ: "Nếu thực sự có ngày đó, tôi chắc chắn sẽ ưu tiên cân nhắc xưởng đóng hộp."

Quản đốc Lâm cười ha ha, nụ cười này khiến ông ấy trông dữ tợn hơn: "Được, chỉ cần đồng chí Bạch nói vậy thì xưởng đóng hộp chúng tôi sẽ đặt trước năm kỳ Liên Hoàn Họa của tuyển tập [Anh Hùng Đời Thường] này, mỗi kỳ một trăm bản."

Mặc dù không đặt hàng toàn bộ các tập nhưng mỗi kỳ một trăm bản, đây là một khách hàng lớn!

Bạch Du đứng dậy, cúi chào: "Cảm ơn quản đốc Lâm, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

Quản đốc Lâm cũng đứng dậy: "Cố gắng làm tốt, đồng chí Bạch, tôi rất coi trọng cô!"

"Cảm ơn quản đốc Lâm."

Bạch Du hớn hở đi ra khỏi xưởng đóng hộp, nếu sau lưng có đuôi thì lúc này đuôi của cô đã vểnh lên tận trời.

Thư ký Chương nghĩ Bạch Du sẽ thành công nhưng ông ấy không ngờ Bạch Du lại thành công đến vậy.

Ông ấy nhìn vào hợp đồng mà Bạch Du mang về, cười đến nỗi nếp nhăn trên mặt hiện rõ: "Tốt, đồng chí Bạch, cô làm rất tốt, đây chính là khởi đầu tốt

lành, có thể sắp xếp người in tập một [Anh Hùng Đời Thường] rồi, phiên bản đầu tiên in năm trăm bản là được."

Ban đầu ông ấy tưởng rằng ngay cả khi xưởng đóng hộp có đặt hàng thì cũng chỉ đặt nhiều nhất là hai mươi ba mươi bản, không ngờ lại đặt một trăm bản, không biết Bạch Du đã thuyết phục ông Lâm mặt đen đó bằng cách nào.

"Được."

Thực ra Bạch Du thấy in năm trăm bản hơi í,t nhưng cô suy nghĩ một chút rồi thôi không nói nữa.

Nếu đến lúc đó bán hết thì sẽ thuận tiện tiến hành tiếp thị kiểu đói, thứ không có được sẽ càng thơm.

Thư ký Chương: "Đồng chí Bạch, tôi rất tin tưởng cô, chắc chắn phải làm tốt dự án này!"

Bạch Du: "Tôi biết rồi, tôi chắc chắn sẽ làm tốt dự án này!"

Trở lại văn phòng, Bạch Du báo tin vui cho thợ cả Ngũ.

Thợ cả Ngũ rõ ràng bình tĩnh hơn thư ký Chương nhiều: "Với năng lực của đồng chí Bạch thì một trăm bản này chỉ là khởi đầu, sau này chắc chắn sẽ có nhiều công xưởng hợp tác và đặt mua hơn."

Chương 470: Chương 470

DTV-EBOOK

Bạch Du: "Ở đây cũng có một phần công lao của thợ cả Ngũ, nếu không thì cháu cũng không thể làm tốt như vậy."

Lần vẽ Liên Hoàn Họa này của cô từ bố cục đến việc kết hợp câu chuyện, vẽ tranh, trong đó đều không thể thiếu sự giúp đỡ của thợ cả Ngũ, thợ cả Ngũ đã cho cô rất nhiều sáng kiến, cũng dạy cô không ít thứ về vẽ tranh, mỗi lần cô gặp khó khăn, chỉ cần ông ấy nói một câu là cô hiểu ngay.

Thợ cả Ngũ: "Đồng chí Bạch khiêm tốn quá, chúng ta có thể bắt đầu thu thập thông tin như trước rồi."

Bạch Du gật đầu: "Nhưng trước tiên chúng ta hãy chọn một số mục tiêu dễ tấn công, những mục tiêu khó hơn, chúng ta sẽ đợi sau khi ảnh hưởng của Liên Hoàn Họa lớn mạnh hơn, họ sẽ tự động tìm đến chúng ta."

Thợ cả Ngũ cười, gật đầu: "Được."

Sau khi Trình Phương và cán sự Trần biết tin đã tới tấp bày tỏ sự chúc mừng với Bạch Du.

Cán sự Trần: "Cô thật tuyệt, xem ra sau này tôi không thể gọi cô là đồng chí Bạch được nữa, mà phải gọi là chủ quản Bạch!"

Tuy vị trí hiện tại của Bạch Du là chủ quản nhưng ít ai đánh giá cao, càng có nhiều người không phục, cảm thấy cô là một người mới vào mà đã làm chủ

quản nên họ cho rằng cô đã dùng thủ đoạn khôn vặt để có được vị trí này.

Nhiều người âm thầm chờ xem cô thất bại nên đến tận bây giờ, mọi người vẫn gọi cô là đồng chí Bạch như trước, trước đây cán sự Trần và Trình Phương muốn đổi cách xưng hô nhưng Bạch Du không cho họ đổi.

Cô không quan tâm đến cách xưng hô, không phải người khác gọi cô là chủ quản Bạch thì cô sẽ thực sự trở thành chủ quản được mọi người tôn trọng, cũng không phải người khác gọi cô là đồng chí Bạch thì có nghĩa là cô không xứng ngồi vào vị trí chủ quản này.

Cô muốn dùng thực lực để chứng minh cho mọi người thấy, cô hoàn toàn có năng lực đảm nhiệm vị trí này, cũng dùng thực lực để đánh vào mặt những kẻ âm thầm nói xấu cô.

Trình Phương phụ họa: "Đúng đúng, sau này phải đổi cách xưng hô thành chủ quản Bạch rồi, thật mừng cho cậu!"

Kể từ khi Bạch Du ngồi vào vị trí chủ quản dự án xóa nạn mù chữ, không ít người nói lời cay đắng trước mặt cô ấy, còn có người chia rẽ quan hệ với cô ấy và Bạch Du, còn muốn lén lút hỏi cô ấy xem Bạch Du có móc nối với ai không.

Có lúc cô ấy cũng tức điên lên vì bộ mặt của những người đó, giờ thì tốt rồi, Bạch Du vừa ra tay đã lập tức đạt được thành tích đáng nể như vậy, đánh thẳng vào mặt những kẻ đó, xem sau này họ còn dám nói bóng nói gió không!

Bạch Du khoát tay: “Hai người cứ gọi tôi là đồng chí Bạch, hoặc Bạch Du đi, khi nào rảnh tôi sẽ mời hai người ăn cơm.”

Cán sự Trần lại nói: “Phải là chúng tôi mời cô ăn cơm mới đúng.”

Bạch Du nhìn khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng của cô ta, nhướng mày: “Chẳng lẽ cô và đồng chí Cao có tiến triển rồi ư?”

Mặt cán sự Trần càng đỏ hơn, xấu hổ gật đầu: “Cuối tuần này anh ấy sẽ về nhà ra mắt cha mẹ tôi.”

Ra mắt cha mẹ, về cơ bản là đã xác định rồi, tiếp theo là cha mẹ hai bên gặp mặt rồi bàn chuyện những sính lễ này kia.

Bạch Du: “Vậy thì chúc mừng hai người.”

Tuy thời đại này đã tự do yêu đương nhưng phần lớn mọi người vẫn quen biết nhau qua mai mối, sau khi xem mắt nếu thấy hợp nhau thì sẽ hẹn hò một hay hai tháng rồi sẽ quyết định kết hôn luôn, cơ bản sẽ không hẹn hò lâu.

Chỉ là tốc độ của cán sự Trần và đối tượng của cô ta vẫn khiến Bạch Du hơi bất ngờ, cô quay sang nhìn Trình Phương, dùng ánh mắt hỏi độ tiến triển của cô ấy và đồng chí Tần.

Mặt Trình Phương đỏ như hoa đào tháng ba, má hồng như phấn hoa mùa xuân: “Tôi không vội như vậy, tôi và đồng chí Tần vẫn đang tìm hiểu nhau nhưng tôi thấy… Anh ấy rất tốt, cảm ơn cậu và cả bạn cậu nữa.”

Trước đó, cha mẹ cô ấy nghe cô ấy nhờ đồng nghiệp giới thiệu, nhất là khi nghe nói bà mối là một

đồng chí nữ mới ngoài hai mươi thì thấy không đáng tin, lúc đầu còn không muốn cô ấy đi xem mắt, sợ cô ấy bị lừa.

Hôm đó cô ấy đi cũng không ôm nhiều hy vọng, dù sao nghe Bạch Du nói bạn cô trước đây chưa từng giới thiệu cho ai, cô ấy chỉ coi như nể mặt Bạch Du mà đi cho có lệ, không ngờ lại có thể gặp được đồng chí Tần tốt như vậy.

TBC

Đồng chí Tần hoàn toàn phù hợp với hình mẫu đàn ông trong tưởng tượng của cô ấy, ăn nói khéo léo, cô ấy không vui anh ấy sẽ dỗ dành, cô ấy ngại từ chối chuyện gì anh ấy sẽ giúp cô ấy từ chối, hơn nữa anh ấy cũng không để ý cô ấy có một em trai đang đi học, tóm lại là rất đáng tin cậy.

Vì vậy, cô ấy rất cảm ơn Bạch Du và bạn cô.

Bạch Du nghe cô ấy nói vậy cũng rất vui: “Cảm ơn thì không cần, sau này hai người kết hôn nhớ phát kẹo cưới cho tôi là được.”

Cán sự Trần và Trình Phương: “Đó là chắc chắn rồi.”

Chương 471: Chương 471

DTV-EBOOK

Tan làm, Bạch Du nghe Lâm Hương Tuyết nói Tôn Tường Vy mang thai rồi.

Cô suy nghĩ một lúc, chuẩn bị làm một ít bánh đậu đỏ và mì sợi xào đưa qua cho cô ta, trước đó Tôn Tường Vy có nói muốn ăn mì sợi xào, nhưng dạo này cô bận quá nên không có thời gian làm.

Bây giờ mọi chuyện đã gần tới giai đoạn cuối, cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Mì sợi được làm từ bột mì, cô cắt mì sợi bằng cách làm thủ công thành từng đoạn nhỏ, nước sôi thì cho mì sợi vào chần hai phút rồi vớt ra, phi thơm tỏi và ớt khô trong dầu nóng, sau đó cho mì sợi vào đảo vài lần rồi thêm xì dầu, muối, tiếp tục bật lửa lớn xào hai phút rồi cho thêm ớt xanh và nấm đã chần qua nước sôi vào, sau cùng xào trên lửa lớn đến khi chín tới là xong món mì sợi xào ớt xanh.

Tiếp theo cô lại dùng giá đỗ tự trồng, mì sợi và dưa chuột làm thành rau trộn.

Sau khi nấu xong, cô đang định cùng Lâm Hương Tuyết mang qua nhà Tôn Tường Vy thì bên ngoài đột nhiên có tiếng động vang lên, Bánh Khoai Tây nhìn về phía cửa sủa liên tục.

Bạch Du và Lâm Hương Tuyết nhìn nhau.

Lâm Hướng Tuyết nói: “Tớ ra mở cửa, cậu ở trong nhà đừng ra ngoài.”

Bạch Du lắc đầu: “Tớ đi với cậu.”

Lâm Hương Tuyết thấy không lay chuyển được cô nên đã vào trong bếp lục lọi một lúc rồi cầm lấy cây cán bột, hai người định đi ra ngoài thì lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Du Du, là anh, nếu hai người ở trong thì mở cửa giúp anh.”

Là giọng của Giang Lâm.

Mắt Bạch Du sáng lên, lập tức bước nhanh ra ngoài.

Lần này Giang Lâm đi làm nhiệm vụ gần một tháng, nói cách khác, cô đã gần một tháng không gặp anh.

Lâm Hương Tuyết đứng ở sau nhìn mà hoảng sợ run người: “Cậu chậm thôi, người ở ngay cửa rồi, không chạy đi đâu được đâu.”

Cô ấy nghe nói phụ nữ mang thai ba tháng đầu rất dễ bị sảy thai nên cô ấy rất lo Bạch Du bị ngã, vội vàng chạy theo ra ngoài.

Hai người đến cửa, Bạch Du tháo chốt cửa xuống, vừa hay có một cơn gió đêm thổi tới.

Vốn dĩ Bạch Du định lao tới ôm anh, nhưng cô lại liên tục lùi về sau hai bước, nghi ngờ nhìn người bên ngoài: “Anh là anh Giang Lâm sao?”

Giang Lâm đứng ở cửa, cả người gầy đi ít nhất bảy tám cân, gò má hốc hác, tóc dài ra khá nhiều, lúc này rối bù như ổ gà, quan trọng hơn là bây giờ trên người anh tỏa ra một mùi hương rất khó tả, nếu phải mô tả thì có lẽ là mùi mồ hôi pha lẫn mùi cơ thể nhiều ngày không tắm, có lẽ còn có cả mùi hôi chân lây từ người khác, tóm lại là một lời khó nói.

Bạch Du chưa bao giờ thấy Giang Lâm "lôi thôi lếch thếch" như vậy, cả hai kiếp, anh luôn xuất hiện trước mặt cô với hình ảnh gọn gàng, chưa từng nhếch nhác như bây giờ.

Lâm Hương Tuyết cũng ngoảnh mặt đi, lén thở bằng miệng.

Giang Lâm lộ vẻ bối rối: "Xin lỗi, gần mười ngày không tắm rồi, hai người tránh ra một chút."

Bạch Du nghe vậy, tim như bị ai đó bóp nghẹt, đau nhói: "Anh vào nhanh đi, em đi lấy nước cho anh ngay, với lại anh đã ăn cơm chưa?"

Giang Lâm: "Anh chưa ăn, nước để anh tự lấy cũng được, phiền em nấu cho anh một bát mì."

Bạch Du nhìn anh: "Được, em nấu ngay."

Tuy thời tiết hiện giờ hơi se lạnh nhưng đối với Giang Lâm có thói quen bơi vào mùa đông thì tắm nước lạnh cũng không sao, chỉ là anh đã quá nhiều ngày không tắm, sợ nước lạnh không rửa sạch được.

Vừa hay trong nhà còn một nồi nước ấm, anh đổ vào thùng gỗ, chà xát tóc và toàn thân nhiều lần, đảm bảo trên người không còn mùi mới ra khỏi phòng tắm.

Trong nhà có mì khô nên không cần tự làm, Bạch Du đun nước, chờ nước sôi thì cho mì vào, sau đó cho rau xanh, trước khi cho ra bát, cô múc một thìa mỡ lợn phết vào đáy bát, nước súp nóng chan vào mỡ lợn tỏa ra mùi hương thơm lừng.

Tiếp đó cô chia cho anh một phần rau trộn và mì sợi xào ớt xanh ban đầu định mang sang nhà Tôn Tường Vy ăn cùng, phần còn lại để Lâm Hương Tuyết mang sang cho Tôn Tường Vy.

Thấy Giang Lâm vẫn chưa ra, Bạch Du cầm lấy túi anh mang về, định lấy quần áo anh mang về ra ngoài đi ngâm trước, kết quả…

Cô lại một lần nữa bị ngạt thở.

Không có mùi hôi nhất, chỉ có mùi hôi hơn.

Thật không biết anh đã trải qua tháng này như thế nào.

Đúng lúc Giang Lâm từ phòng tắm đi ra, thấy cô một tay bịt mũi, tay kia cầm quần áo đưa ra thật xa, vội vàng chạy tới lấy hết quần áo trong tay cô.

“Em đừng đụng vào, để anh giặt là được.”

Bị anh nhìn thấy vẻ chê bai của mình, tuy Bạch Du có hơi ngượng nhưng cũng không giành làm.

Giang Lâm ném quần áo vào chậu giặt, đổ đầy một chậu nước rồi lại múc thêm hai thìa lớn bột giặt, lúc này mới quay người vào bếp với Bạch Du.

Chương 472: Chương 472

DTV-EBOOK

Giang Lâm rõ ràng là rất đói, một bát mì to, chưa đầy hai phút anh đã ăn hết sạch, còn ăn không ít mì sợi.

Mì sợi có độ dai, Bạch Du đặc biệt thích cảm giác nhai nó, mì sợi xào ớt xanh rất đậm đà, hương vị nồng nàn rất bắt cơm, rau trộn mì sợi chua cay, ăn không hề ngán, khiến người ta ăn một đũa là không dừng lại được.

Sau khi ăn xong, Giang Lâm rất tự giác rửa bát đũa.

Bạch Du ăn hơi nhiều, cô đi dạo trong sân, vừa xem Giang Lâm giặt quần áo, vừa tiện kể cho anh nghe những việc mình làm trong tháng này.

Dưới ánh trăng, Bánh Khoai Tây bám theo sau Bạch Du, từng bước không rời, Kem Nhỏ lại bám theo sau Bánh Khoai Tây, mấy con gà đã bị nhốt lại, nếu không thì đội ngũ này sẽ không chỉ ngắn như vậy.

Giang Lâm chú ý đến việc trong nhà có thêm một con mèo: “Con mèo này là sao thế?”

Bạch Du nhớ lại cảnh Bánh Khoai Tây cho Kem Nhỏ bú, cô lại không nhịn được cười: “Bé mèo này là Bánh Khoai Tây mang về, anh không biết đâu, lúc đó bọn em đi theo Bánh Khoai Tây đến đó, thấy Bánh Khoai Tây nằm trên đất cho mèo bú, dáng vẻ đó thật

buồn cười, em thấy mèo con rất đáng thương nên đã mang về, anh đoán xem nó tên là gì?"

Giang Lâm suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Không đoán ra."

TBC

Bạch Du: "Anh đoán thử xem."

Giang Lâm: "Kem?"

Bạch Du há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin nhìn anh: "Sao anh đoán ra được? Không lẽ anh đã đi hỏi Tạ Húc Đông từ trước?"

Giang Lâm nhìn cô: "Em đoán xem?"

Bạch Du liếc mắt: "Em không đoán, anh hoặc là hỏi Tạ Húc Đông, hoặc là đoán bừa, vừa khéo anh đoán trúng thôi."

Giang Lâm nhìn cô, lén nở nụ cười, không nói đúng cũng không phản bác.

Sau khi Bạch Du tắm xong, hai người cùng lên tầng hai.

Có câu nói tiểu biệt thắng tân hôn, hai người xa nhau một tháng, đương nhiên là quấn quýt không rời.

Bình thường có công việc còn đỡ, bận rộn không thấy có cảm giác gì nhưng lúc này nhìn thấy người thật, Bạch Du mới phát hiện mình thực sự rất nhớ anh.

Sau một nụ hôn sâu, Giang Lâm vẫn ôm mặt cô, mũi chạm vào mũi cô, thở hổn hển: "Anh nhớ em."

Bạch Du đã sớm mềm nhũn như nước, lúc này cũng thở hổn hển.

Nghe anh nói vậy, trong miệng cô như ngậm đầy mật ong, thật ngọt ngào.

Nhớ nhung của đôi lứa, hóa ra lại tốt đẹp đến vậy.

Bỗng cô cảm thấy có thứ gì đó cấn vào người.

Bạch Du có thể cảm nhận được sự nhẫn nhịn và khó chịu của anh, cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Gần ba tháng rồi, thật ra thì cũng được..."

Yết hầu Giang Lâm chuyển động, nhìn chằm chằm cô bằng ánh mắt u ám, cuối cùng anh vẫn lắc đầu: "Không sao, anh có thể đợi."

Nếu bác sĩ đã nói ba tháng thì là ba tháng, sức khỏe của cô và đứa trẻ quan trọng hơn tất cả.

Ai ngờ khoảnh khắc tiếp theo, cả người anh đờ ra.

Bạch Du cũng giật mình, mặt đỏ bừng như sắp nhỏ ra máu.

Cô đưa tay ấn vào chỗ đó, động tác này hoàn toàn vô thức, đợi cô phản ứng lại thì đã xấu hổ đến mức muốn đào một cái hố để chôn mình.

Cô muốn rút tay về nhưng anh lại nắm lấy, một lần nữa ấn vào đó.

Nhiệt độ truyền đến từ chỗ đó gần như thiêu đốt cô.

Cô hoàn toàn không dám đối mắt với anh.

Giang Lâm nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, giọng khàn khàn: "Du Du, vừa rồi em định làm gì?"

Bạch Du cắn môi, một lúc lâu sau mới đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Em muốn… Giúp anh.”

Hơi thở của Giang Lâm đột nhiên trở nên dồn dập, yết hầu lại lăn lên lăn xuống: “Em nghĩ kỹ chưa?”

Bạch Du đỏ mặt tía tai nhưng vẫn gật đầu thì thầm: “Vâng.”

Giang Lâm nhìn khuôn mặt nóng bừng của cô, từ từ buông lỏng tay.

Bạch Du bị anh nhìn đến nỗi cả người nóng hầm hập, không còn chút sức lực nào, nếu anh nhìn thêm nữa thì cô nghĩ mình sẽ bốc cháy mất, cuối cùng cô phải nói: “Anh nhắm mắt lại, nếu không em sẽ không giúp anh.”

Giang Lâm vẫn nhìn cô, cuối cùng khi cô sắp không chịu nổi nữa anh mới chậm rãi nhắm mắt lại.

Không có ánh mắt sáng rực của anh, cuối cùng Bạch Du cũng dễ chịu hơn nhiều.

Chỉ là tiếp theo phải làm sao, cô hơi lo lắng.

Đúng lúc này, giọng nói trầm thấp của Giang Lâm vang lên: “Có phải em không biết không, để anh dạy em?”

Bạch Du hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn đỏ mặt gật đầu: “Được.”

Nhiệt độ trên mặt cô nóng bỏng, mà lời anh nói ra còn nóng bỏng hơn: “Trước tiên giúp anh cởi quần…”

Đêm đó, Bạch Du mới phát hiện, hóa ra dùng tay cũng có thể có nhiều tư thế như vậy.

Ngày hôm sau là cuối tuần.

Nhưng hai người không ngủ nướng, bởi vì Bạch Du và Tôn Tường Vy hẹn nhau cùng tới bệnh viện khám thai, bây giờ Giang Lâm đã về nên đương nhiên anh phải đi theo.

Đầu năm nay có nhiều con đường gồ ghề, đi xe đạp chưa chắc đã thoải mái hơn đi bộ, vì bệnh viện không quá xa nên bốn người quyết định đi bộ đến đó.

Chương 473: Chương 473

DTV-EBOOK

Khi đi qua một cái đình, Bạch Du đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Chỉ thấy người đó quay lưng về phía họ, nói lời khoa trương: "Đồng chí Vương, tôi không phải tự khen mình đâu, tôi, Ngụy Quang Tông, chính là người đứng đầu tòa soạn, tôi mới vào tòa soạn thôi mà đã trở thành người phụ trách dự án xóa nạn mù chữ, lương mỗi tháng của tôi là năm mươi đồng, nhưng đây mới chỉ là lương cơ bản..."

Ngụy Quang Tông hưởng thụ ánh mắt sùng bái của người phụ nữ đối diện, cằm suýt nữa thì hếch lên tận trời.

Chỉ là nói được một lúc thì anh ta cảm thấy có gì đó không ổn.

Giống như bị thứ gì đó bẩn thỉu nhìn chằm chằm!

Cảm giác đó càng ngày càng rõ ràng, hơn nữa còn xuất phát từ phía sau.

Ngụy Quang Tông từ từ quay người lại, sau đó đối diện với nụ cười đầy ẩn ý của Bạch Du.

Sự im lặng chói tai.

Bầu không khí đông cứng lại vì xấu hổ.

Ngay lúc này, Tôn Tường Vy "ồ" lên một tiếng: "Bạch Du, không phải cậu nói cậu mới là chủ quản dự án xóa nạn mù chữ của toà soạn sao? Sao cái người

đầu to hơn cả quả bí ngô kia cũng tự nhận là chủ quản? Chẳng lẽ một dự án lại có tới hai chủ quản sao?"

TBC

Đầu to hơn cả quả bí ngô…

Miêu tả rất hay, lần sau tiếp tục nhé.

Bạch Du nhịn cười lắc đầu: "Không có hai chủ quản, đồng chí Ngụy Quang Tông này bên ban thông tin, tớ cũng không biết từ khi nào mà anh ta lại ngồi vào vị trí của tớ, đợi ngày mai đến tòa soạn làm việc, tớ sẽ hỏi lại thư ký Chương xem rốt cuộc là chuyện gì?"

Ngụy Quang Tông: "…"

Anh ta chỉ muốn thổi phồng bản thân một chút trước mặt đối tượng xem mắt để nâng cao thân phận của mình, sao lại xui xẻo gặp phải người phụ nữ Bạch Du này chứ?

Người bạn này của Bạch Du còn đáng ghét hơn, đầu to thì sao, ăn gạo nhà cô ta sao?

Dựa vào đâu mà công kích cơ thể anh ta?

Nhưng nếu chuyện này mà truyền đến tai thư ký Chương, chắc chắn anh ta sẽ bị mắng cho một trận, đến lúc đó còn trở thành trò cười cho cả tòa soạn.

Nghĩ đến đây, anh ta đành phải nở nụ cười: "Đồng chí Bạch, lúc nãy tôi chỉ nói đùa thôi, cô đừng để bụng."

Bạch Du nhướng mày: “Không để bụng? Nếu tôi không tình cờ đi ngang qua, anh đã biến từ cán sự Ngụy thành chủ quản Ngụy rồi, chẳng lẽ anh thường xuyên dùng lời nói dối để làm rạng danh dòng họ?”

Ngụy Quang Tông: “…”

Bạch Du nhìn sang đồng chí nữ ngồi đối diện Ngụy Quang Tông, chỉ thấy cô ấy tết một b.í.m tóc dày, mái tóc đen nhánh bóng mượt, đôi mắt to chiếm gần nửa khuôn mặt, trông đặc biệt thu hút.

Cô ấy mặc bên trong một chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo len mỏng màu đỏ, bên dưới là chiếc váy ni lông màu đen, đi đôi giày da nhỏ màu đen, ăn mặc rất thời trang.

Bạch Du đến đảo Quỳnh Châu đã lâu, ngoài Tôn Tường Vy và Ôn Tĩnh Uyển, cô chưa từng thấy đồng chí nữ trẻ tuổi nào ăn mặc thời trang như vậy. Không phải người bản xứ không thích ăn mặc, mà là nơi đây vốn thuộc vùng xa xôi hẻo lánh, đương nhiên kinh tế và vật chất không thể so sánh với các thành phố lớn như Thủ đô.

Không biết đồng chí nữ ăn mặc thời trang này là ai?

Vốn dĩ Bạch Du không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng cô càng không muốn có đồng chí nữ nào bị Ngụy Quang Tông lừa dối.

Ngụy Quang Tông cũng lo đối tượng xem mắt sẽ tức giận bỏ đi, mặt lúc đỏ lúc trắng, ấp úng nói: “Đồng chí Vương, vừa nãy tôi chỉ nói đùa thôi, cô đừng hiểu lầm.”

Thông thường, người bình thường nghe cuộc đối thoại của họ sẽ đoán ra được Ngụy Quang Tông đang nói dối.

Nhưng không ngờ đồng chí nữ kia lại nở một nụ cười ngọt ngào nói: "Đồng chí Ngụy, anh không cần lo lắng, tôi chắc chắn sẽ không hiểu lầm đâu."

Ngụy Quang Tông nghe vậy thì mừng như điên: "Đồng chí Vương, quả nhiên cô không giống những người phụ nữ tầm thường kia, tôi rất hài lòng về cô, tôi tuyên bố, từ giờ phút này, cô chính là người yêu của Nguỵ Quang Tông tôi!"

Nói xong, anh ta quay sang nhìn Bạch Du, đắc ý nói: "Đồng chí Bạch, tôi giới thiệu với cô, đồng chí Vương, Vương Hà, cha mẹ cô ấy đều là công nhân viên chức ở Thượng Hải, bản thân cô ấy không chỉ là học sinh cấp ba thôi đâu, cô ấy sắp vào làm việc tại một tòa soạn ở Thượng Hải, là một người phụ nữ rất xuất sắc."

Đối tượng của anh ta không chỉ có điều kiện cá nhân và gia đình rất tốt mà còn xinh đẹp, cao ráo, chân dài, n.g.ự.c to, m.ô.n.g to, nhìn là biết rất dễ sinh nở.

Nói về việc anh ta có thể gặp được đối tượng như hiện tại, còn phải cảm ơn người phụ nữ Bạch Du này.

Hôm đó, sau khi bị đuổi ra khỏi nhà hàng Quốc Doanh, anh ta tức quá nên đã nhờ người nhà tìm người mai mối giới thiệu đối tượng cho mình, không ngờ những đối tượng được giới thiệu hoặc là xấu xí hoặc là không có việc làm, hoặc là gánh nặng gia đình quá lớn, đừng nói là hơn được Bạch Du, ngay cả cán bộ Trần và Trình Phương cũng không bằng.

Chương 474: Chương 474

DTV-EBOOK

Song ông trời vẫn rất ưu ái anh ta, sau lần xem mắt thứ năm thất bại, anh ta đã gặp được một bà mai rất tốt bụng. Bà mai đó rất có mắt nhìn, mới nhìn đã thấy anh ta là một người đàn ông rất có năng lực, còn nói chắc chắn phải giới thiệu cho anh ta một đồng chí nữ phù hợp, ban đầu anh ta không ôm hy vọng gì, nhưng không ngờ bà mai đó lại rất có uy tín, thực sự đã giới thiệu cho anh ta một đối tượng xem mắt tốt như đồng chí Vương.

Anh ta thực sự quá hài lòng.

Ngụy Quang Tông liếc nhìn Bạch Du, Bạch Du có thể làm chủ quản thì sao chứ, cô phải theo chồng về đây đóng quân, cũng không biết phải ở đây bao nhiêu năm, anh ta thì khác, anh ta sắp trở thành người thành phố rồi.

Vương Hà đã nói với anh ta rồi, sau khi kết hôn, họ sẽ cùng nhau đến Thượng Hải, đến lúc đó, cha vợ tương lai sẽ nghỉ hưu và giao công việc lại cho anh ta, hộ khẩu của anh ta cũng có thể chuyển đến Thượng Hải, đến lúc đó anh ta sẽ trở thành người Thượng Hải!

Nghe Nguỵ Quang Tông nói vậy, đầu Bạch Du đầy dấu chấm hỏi.

TBC

Một đồng chí nữ có điều kiện tốt như vậy tại sao lại để mắt đến một người đàn ông như Ngụy Quang Tông?

Có ý đồ gì?

Có phải muốn cái đầu to của anh ta, muốn cái vẻ ngoài bóng nhờn của anh ta, muốn cái thói nói dối của anh ta không?

Nhưng cô không định tiếp tục nói với Ngụy Quang Tông nữa, vừa rồi cô tưởng đồng chí nữ kia bị lừa nên mới lên tiếng nhắc nhở đối phương, nếu đối phương không cảm kích thì cô cũng không có thói quen mặt nóng dán lên m.ô.n.g lạnh, đương nhiên cô sẽ không tiếp tục xen vào chuyện của người khác nữa.

Ngụy Quang Tông thấy Bạch Du đi rồi, còn tưởng là bị mình nói cho tự ti nên anh ta càng thêm đắc ý, chỉ thiếu điều khắc bốn chữ "tiểu nhân đắc chí" lên mặt.

Đợi đi xa rồi Giang Lâm mới nói: "Người phụ nữ đó chắc chắn có mưu đồ."

Bạch Du nhún vai: "Có lẽ vậy nhưng cũng không liên quan đến chúng ta."

Giang Lâm: "Ừ."

Tôn Tường Vy và Tạ Húc Đông không hiểu rõ về Ngụy Quang Tông nên họ cũng không nói gì.

*

Họ đi vào bệnh viện.

Những người trong thời đại này không có ý thức về việc khám thai, đặc biệt là ở một nơi xa xôi như đảo Quỳnh Châu, có người thậm chí còn chưa từng nghe đến từ khám thai nhưng Bạch Du vẫn kiên trì đi khám thai.

Tôn Tường Vy không quan tâm đến việc khám thai nhưng thấy Bạch Du đi thì cô ta chắc chắn phải đi theo.

Vẫn câu nói đó, không thể thua.

Đương nhiên khám thai ở thời đại này không chi tiết như đời sau, chỉ làm một số hạng mục như xét nghiệm m.á.u thông thường, điện tâm đồ và xét nghiệm nước tiểu.

Sau khi kiểm tra xong, Giang Lâm dẫn ba người đến nhà hàng Quốc Doanh gần đó, sau đó anh tự quay lại bệnh viện để hỏi bác sĩ một số vấn đề.

“Tôi muốn biết, ngoài bao cao su, còn có biện pháp tránh thai nào hiệu quả hơn không.”

Lần mang thai này là ngoài ý muốn, ban đầu Giang Lâm muốn đợi thêm vài năm nữa, đợi tình trạng của Bạch Du ổn định hơn rồi mới tính đến chuyện mang thai nên anh đã nhịn gần một tháng, đến khi có bao cao su mới chạm vào cô.

Anh đã cố gắng cẩn thận nhưng không ngờ Bạch Du vẫn mang thai, điều này khiến anh nghi ngờ tác dụng của bao cao su.

Thế nên lần này mới đến đây để tham khảo các biện pháp tránh thai khác.

Là bác sĩ, mỗi ngày đều gặp đủ loại bệnh nhân nhưng những người như Giang Lâm đến đây để tư

vấn về biện pháp tránh thai thì lại khá hiếm.

Bác sĩ Lâm đẩy cặp kính trên sống mũi, nói: "Nếu sau này các cậu còn muốn sinh con thì có thể chọn đặt vòng tránh thai cho phụ nữ, có thể đặt vòng sau tuần thứ sáu sau khi sinh thường, nếu gặp trường hợp khó sinh thì cần nhiều thời gian hơn, nếu sau này không muốn sinh nữa thì có thể chọn phương pháp thắt ống dẫn tinh, thắt ống dẫn tinh có hai loại là thắt ống dẫn tinh ở nữ và thắt ống dẫn tinh ở nam."

Bác sĩ Lâm cho rằng một người đàn ông trẻ như Giang Lâm sẽ không chọn thắt ống dẫn tinh sớm như vậy, không ngờ lại nghe anh nói…

"Bác sĩ, thắt ống dẫn tinh ở nữ và thắt ống dẫn tinh ở nam có ưu nhược điểm gì?"

Bác sĩ Lâm có hơi sửng sốt: "Trước tiên không nói đến ưu nhược điểm, cậu và vợ của cậu đã cân nhắc kỹ chưa? Một khi thắt ống dẫn tinh, sau này muốn sinh cũng không thể sinh được."

Lần này Giang Lâm đến đây mà không hề bàn bạc trước với Bạch Du, đối với anh mà nói, anh cảm thấy một đứa con là đủ, dù là trai hay gái đều không sao.

Anh không muốn Bạch Du phải chịu đau đớn khi sinh con và nguy hiểm khi sinh nở nhưng anh không biết Bạch Du nghĩ thế nào.

Cho nên anh im lặng một lúc rồi nói: "Vậy làm phiền bác sĩ nói cho tôi biết ưu nhược điểm của cả ba biện pháp này."

Chương 475: Chương 475

DTV-EBOOK

Bác sĩ Lâm: "Vòng tránh thai là một biện pháp tránh thai mà phụ nữ thường lựa chọn, nói một cách đơn giản, đó là đặt vòng tránh thai bằng kim loại không gỉ vào tử cung của phụ nữ, tác dụng là có thể tránh thai hiệu quả, tác dụng phụ là có thể gây ra tình trạng chảy m.á.u âm đạo không đều, đau mỏi vùng thắt lưng và tình trạng này có tính lâu dài, ngay cả khi sau này tháo vòng tránh thai ra thì triệu chứng này vẫn có thể tiếp tục tồn tại."

"Thắt ống dẫn tinh ở nữ là không thể tháo được, vì vậy trước khi thắt ống dẫn tinh, hai người phải cân nhắc kỹ, tác dụng phụ sau khi thắt ống dẫn tinh ở nữ cũng tương tự như đặt vòng tránh thai, đều có thể gây ra tình trạng đau mỏi vùng thắt lưng, kinh nguyệt không đều, nghiêm trọng hơn có thể gây ra tình trạng dính bụng, tất nhiên không phải ai cũng gặp phải tình trạng này."

"Về việc thắt ống dẫn tinh ở nam giới, mặc dù có thể nối lại sau khi thắt nhưng không chắc chắn có thể sinh con sau khi nối lại và cũng có thể có một số biến chứng sau phẫu thuật, chẳng hạn như nhiễm trùng chảy m.á.u vết thương, u cục đau ở ống dẫn tinh và những biến chứng khác. Tuy nhiên, thắt ống dẫn tinh ở nam giới tương đối an toàn hơn so với phụ nữ và tổn thương do phẫu thuật cũng nhỏ hơn, vì thắt ống dẫn tinh ở nam giới chỉ cần rạch một vết nhỏ ở gốc bìu để cắt ống dẫn tinh là được. Phẫu thuật

thắt ống dẫn tinh ở phụ nữ cần phải mở bụng, vị trí khá sâu, mức độ nguy hiểm cũng cao hơn."

Bác sĩ Lâm đã giải thích chi tiết về ba biện pháp tránh thai, không thiên vị biện pháp nào, cũng không hạ thấp biện pháp nào.

Tuy nhiên, theo quan điểm của bà ấy, Giang Lâm mười phần có tám chín phần sẽ chọn hai cách đầu tiên.

Cô nghĩ như vậy là vì đàn ông bình thường không muốn bị thắt ống dẫn tinh.

Theo quan điểm của đàn ông, thắt ống dẫn tinh là chuyện của phụ nữ, đàn ông đi thắt ống dẫn tinh sẽ bị mọi người cười chê, nhiều người đàn ông dù đã có nhiều con nhưng vẫn muốn tiếp tục sinh, cố gắng nối dõi tông đường nên nếu không phải bất đắc dĩ, họ sẽ không chọn cách thắt ống dẫn tinh.

Tất nhiên, nhiều hơn nữa là mọi người có hiểu lầm rất sâu sắc về việc thắt ống dẫn tinh ở nam giới, mọi người thường cho rằng thắt ống dẫn tinh sẽ ảnh hưởng đến khả năng đó của nam giới, thậm chí có người còn cho rằng thắt ống dẫn tinh cũng giống như thái giám thời xưa, cắt bỏ cơ quan s.i.n.h d.ụ.c của nam giới, nói chung là khiến người ta không biết nên khóc hay cười.

Giang Lâm im lặng một lúc rồi đứng dậy: "Cảm ơn bác sĩ, tôi về bàn bạc với vợ tôi rồi sẽ quyết định."

Có tiếp tục sinh con hay không không phải là do một mình anh quyết định, Bạch Du cũng có quyền quyết định.

Cô là vợ anh, anh phải tôn trọng quyền sinh con của cô.

Bác sĩ Lâm nghe vậy, không khỏi nhìn anh thêm một lần nữa, thời buổi này đàn ông chịu bàn bạc với vợ không nhiều lắm.

Và những người đàn ông sẵn sàng đến bệnh viện để tìm hiểu về các biện pháp tránh thai, lại còn nghiêm túc nghe bà ấy nói xong về việc thắt ống dẫn tinh ở nam giới thì càng ít, không biết người phụ nữ nào may mắn như vậy, có thể gặp được người đàn ông chu đáo thế này.

Giang Lâm không biết bác sĩ Lâm đang thầm khen ngợi trong lòng, nói xong anh lập tức rời đi.

Trở lại nhà hàng Quốc Doanh, Bạch Du và hai người kia đã gọi món: một đĩa thịt kho tàu, một đĩa mướp xào trứng, một nồi mì cải thảo.

Nồi mì cải thảo khiến Bạch Du rất mong đợi.

Lúc nãy khi đầu bếp đang làm mì, cô đã xin phép vào xem, món mì này đầu tiên là dùng thịt ba chỉ thái mỏng xào khô trong nồi để lấy dầu, sau đó cho thêm cải thảo thái sợi và hành lá vào xào cho thơm, xào đến khi phần rìa vàng ươm mới đổ nước vào đun, nước sôi thì cho mì vào.

Điều khiến Bạch Du thấy kỳ lạ là, đầu bếp đã cho thêm một ít bột đậu vào mì, theo lời của đầu bếp thì như vậy sẽ khiến vị ngon hơn, món ăn cũng thơm hơn.

TBC

Cho nên bây giờ cô đang nhìn vào nồi mì trước mắt có hơi "giản dị" này, trong lòng cô tràn đầy sự mong đợi.

Giang Lâm hiểu được ánh mắt của cô, đứng dậy giúp cô múc một bát mì, thậm chí còn đưa cả đôi đũa đến trước mặt cô, nhìn thấy vậy, Tôn Tường Vy như ăn phải chanh trong miệng, chua không chịu nổi.

Cô ta liếc xéo Tạ Húc Đông: "Không so sánh thì không có đau thương, anh nhìn Giang Lâm rồi nhìn anh đi, anh không có chút ý thức làm chồng nào sao?"

Tạ Húc Đông: "..."

Đậu Nga* còn không oan bằng anh ấy!

*Đậu Nga (窦娥): Là nhân vật Đậu Nga bị oan trong vở kịch Oan Đậu Nga.

Trước đây đến nhà ủy viên chính trị Tôn, anh ấy cố ý ra vẻ gắp thức ăn cho cô ta mấy lần nhưng về nhà lại bị cô ta mắng té tát, còn chê nước bọt của anh ấy bẩn, lúc hai người ở trên giường thì sao cô ta không chê?

Chương 476: Chương 476

DTV-EBOOK

Sau đó anh ấy còn không thèm ra vẻ nữa, cho nên lúc này anh ấy mới ngồi im không nhúc nhích, ai ngờ cô ta lại chê anh ấy không quan tâm.

Làm đàn ông đã khó, làm đàn ông của Tôn Tường Vy còn khó hơn.

Trong lòng phàn nàn nhưng tay vẫn không chậm trễ, Tạ Húc Đông nhanh nhẹn múc cho Tôn Tường Vy một bát, Tôn Tường Vy ngẩng cao cằm nhận lấy, trong lòng mới thấy thoải mái.

Bạch Du cảm thấy mặc dù hai người này ban đầu chỉ là ghép đôi qua loa nhưng bây giờ xem ra sống chung với nhau cũng khá hợp, tính cách của Tôn Tường Vy có hơi bướng bỉnh nhưng cô ta làm việc có chừng mực, không khiến người khác ghét.

Bạch Du gắp một đũa mì lớn, sợi mì không phải loại mì sợi nhỏ, có hơi to, nhưng cũng vì vậy mà dễ ngấm gia vị hơn, ăn vào thấy ấm áp khắp người, khi đã ăn một miếng là không dừng lại được.

Thịt kho tàu đậm đà thơm ngon, mướp tươi non xanh mướt, trứng tươi mềm, tay nghề nấu ăn của đầu bếp nhà hàng Quốc Doanh này rất tuyệt.

Sau khi ăn xong, Tôn Tường Vy muốn đến cửa hàng bách hóa mua vài món đồ, thế là hai nhà chia nhau đi làm việc riêng.

Lúc này Bạch Du mới hỏi: “Vừa rồi anh trở lại bệnh viện làm gì thế? Có phải cơ thể không khỏe không?”

Giang Lâm nhìn vào ánh mắt quan tâm của cô, trong lòng ấm áp như ánh nắng mùa đông chiếu vào người, anh đưa tay nắm lấy tay cô: “Không sao, đừng lo, anh đi hỏi bác sĩ về chuyện tránh thai.”

TBC

Thời đại này mọi người vẫn còn bảo thủ, Bạch Du lo lắng việc nắm tay bị người khác nhìn thấy không hay, may là lúc này mọi người đều đang ăn cơm ở nhà, người đi lại trên đường rất ít, thỉnh thoảng có vài người cũng vội vã đi qua, cũng không để ý tới họ.

Nhưng Giang Lâm nói vậy là có ý gì?

“Sao lại hỏi chuyện tránh thai?”

Giang Lâm nhìn cô: “Anh nghĩ, chúng ta chỉ sinh một đứa con thôi, dù là trai hay gái thì chỉ sinh một đứa, em nghĩ sao?”

Bạch Du khựng lại: “Em muốn sinh con gái.”

Có lẽ là hai kiếp cô chưa từng nhận được tình yêu thương của mẹ khiến cô nảy sinh một chấp niệm, rất muốn sinh một cô con gái mềm mại đáng yêu rồi dành hết tình yêu thương của mình cho cô bé, cho cô bé tất cả những gì cô muốn có trong thời thơ ấu, đồ ăn vặt, đồ chơi, váy đẹp.

Nhưng cô cũng không định cứ sinh mãi, nếu đứa này là con trai, cô định thử thêm lần nữa, nếu đứa tiếp theo vẫn là con trai thì cô đành chấp nhận, đóng bụng không sinh nữa.

Nhưng nếu đứa này là con gái, cô định sau này không sinh nữa, cô sợ mình cũng sẽ trở thành người giống mẹ cô, không yêu thương những đứa con sau.

Giang Lâm lập tức hiểu ý cô: "Được, vậy chúng ta đợi đến khi con chào đời rồi tính tiếp."

Về đến nhà, vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì người đưa thư đã đến.

Hôm nay là cuối tuần nên bưu điện không làm việc, theo lý thì lúc này người đưa thư không nên đến đưa đồ.

Bạch Du mang theo sự nghi ngờ mở cửa.

Người đưa thư không ngờ người mở cửa lại là một đồng chí nữ trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, vốn mặt đã đỏ giờ lại càng đỏ hơn: "Ở đây có một điện báo của đồng chí Bạch Du, bức điện báo này đã đến từ hôm qua, đáng lẽ hôm qua đã phải đưa đến nhưng vì một phút sơ suất khiến bức điện báo bị rơi vào góc khuất không phát hiện ra, dù sao thì đây cũng là lỗi của chúng tôi, thực sự rất xin lỗi, mong cô thông cảm!"

Bạch Du thấy người đưa thư chỉ khoảng hai mươi tuổi, nhìn thế này thì chắc là bị gánh lỗi thay: "Điện báo không bị mất là được, tôi cũng không truy cứu nữa nhưng lần sau thì không được như vậy."

Người đưa thư đỏ mặt, liên tục gật đầu: "Vâng vâng, cảm ơn cô."

Bạch Du đóng cửa, còn tò mò không biết ai gửi điện báo đến, cô mở bì thư bên ngoài ra, liếc nhìn.

Khoảnh khắc sau, đôi mắt cô sáng lên, nếu lúc này không đang mang thai, chắc chắn cô đã vui mừng nhảy cẫng lên.

Bánh Khoai Tây không biết có chuyện gì xảy ra nhưng chủ vui thì nó cũng vui.

Bạch Du bế nó lên, vui vẻ nói: "Bánh Khoai Tây, bà nội và Niệm Niệm sắp đến, mày có vui không?"

Bánh Khoai Tây nghiêng đầu, đôi mắt to tròn long lanh đầy vẻ nghi ngờ trông rất đáng yêu.

Bạch Du không nhịn được, cũng không chê nó đã mấy ngày không tắm, hôn lên đầu nó một cái.

Cô chủ hôn mình!

Lúc này Bánh Khoai Tây thấy rất vui!

Bánh Khoai Tây thè lưỡi, đuôi điên cuồng vẫy: "Gâu gâu…"

"Mày cũng vui đúng không? Bà nội cũng đến, chúng ta phải nhanh chóng dọn dẹp phòng chứa đồ, còn phải mua thêm hai cái gối và chăn nữa, đột nhiên có nhiều việc phải làm quá."

Cô giơ Bánh Khoai Tây lên thật cao, hơi ngẩng đầu cười rạng rỡ với nó, ánh nắng chiếu lên mặt cô, đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Giang Lâm mua đồ ăn về, vừa đẩy cửa ra đã thấy cảnh tượng này, anh đứng ở cửa không nhúc nhích, dường như sợ làm phiền đến bức tranh xinh đẹp này.

Chương 477: Chương 477

DTV-EBOOK

Cuối cùng Bạch Du cũng phát hiện ra anh đã về, cô đặt Bánh Khoai Tây xuống nói: “Bà nội gửi điện báo đến, nói là hôm nay bà và Niệm Niệm lên tàu hỏa.”

Từ Thiên Tân đến đây, nếu không có gì bất trắc thì khoảng bảy đến mười ngày nữa sẽ đến nơi.

Nói cách khác, chậm nhất thì mười ngày nữa cô có thể gặp bà nội rồi.

Từ sau khi rời khỏi Thủ đô , ở đây có Giang Lâm, có Lâm Hướng Tuyết nên cô chưa từng nói nhớ nhà, đặc biệt là cô và anh cả còn cãi nhau trước khi đi, trong lòng cô m.ô.n.g lung mờ mịt khiến cô không dám nghĩ đến nữa.

Nhưng nỗi nhớ nhung này không bị ý chí con người kiểm soát, cô nhớ bà nội, rất nhớ.

Giang Lâm nhìn bức điện báo trên tay cô, muốn đưa tay xoa đầu cô nhưng khi giơ lên mới phát hiện tay mình hơi bẩn: “Vậy lát nữa anh dọn dẹp phòng chứa đồ.”

Bạch Du: “Em cũng giúp anh.”

Giang Lâm định nói không cần nhưng khi nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của cô, lời nói đến miệng lại nuốt trở vào.

Ánh nắng mùa đông chiếu xuống, nhẹ nhàng rơi lên khuôn mặt cô làm chân tóc cô đều nhuốm chút

màu nắng, nụ cười trên khuôn mặt cô ấm áp hệt như ánh nắng mùa đông.

Sau lưng cô, ba chú gà con kêu chíp chíp không ngừng, tức giận mổ Kem.

Từ khi Kem đến, chúng không còn là những chú gà con được Bánh Khoai Tây yêu thích nhất nữa, chỉ sau một đêm đã mất đi sự yêu chiều, điều này khiến những chú gà con rất tức giận.

Nhưng Kem lại chẳng sợ chúng chút nào, thỉnh thoảng còn chạy lại cào chúng một cái, rất tinh ranh.

Giang Lâm cũng nở nụ cười ấm áp: "Được."

Đồ đạc trong phòng không quá nhiều, có thể chuyển lên phòng sách ở tầng hai, một số thứ có thể để trên sân thượng tầng hai, những thứ này đều không thành vấn đề, vấn đề lớn nhất là phòng chứa đồ không có cửa sổ.

Vì không có cửa sổ nên dù là ban ngày thì ánh sáng cũng rất yếu, ở trong đó chắc chắn phải bật đèn, quan trọng nhất là quá ẩm ướt.

Những ngôi nhà gần biển vốn đã ẩm ướt, hơn nữa khí hậu ở đây cũng ẩm thấp hơn ở Thủ đô, căn phòng chứa đồ này vì không có cửa sổ nên thông gió không tốt, không nói đến mùi, chắc chắn không thể để bà nội và Niệm Niệm ở trong căn phòng như vậy được.

Bạch Du cau mày: "Xem ra chỉ có thể dọn dẹp phòng sách ở tầng hai thôi."

Không phải cô không muốn, chỉ là cầu thang hơi dốc, chân bà nội của cô không tốt, Niệm Niệm lại quá

nhỏ, đi lên đi xuống chắc chắn không tiện như ở tầng một.

Nhưng phòng khách ở tầng một là phòng Lâm Hướng Tuyết, chắc chắn không thể đuổi cô ấy đi, cho nên nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có thể sửa lại phòng sách.

Giang Lâm gõ vào tường: "Anh sẽ bảo người mở một cái cửa sổ ở đây."

Bạch Du: "Được không? Có ảnh hưởng đến sự an toàn của nhà không?"

Giang Lâm: "Chắc là được, chỉ cần gọi thợ xây đến làm thôi."

Đôi mắt Bạch Du sáng lên: "Vậy thì tốt quá, nếu có thể làm một cửa sổ lớn ở đây, xây cửa sổ rộng ra ngoài mấy chục cm, đến lúc đó có thể trồng hoa cỏ gì đó ở bệ cửa sổ."

Không biết người xây ngôi nhà này nghĩ thế nào, một căn phòng lớn thế này mà lại không có một cửa sổ nào.

Giang Lâm gật đầu: "Được, anh sẽ đi nói với thợ cả Lưu một tiếng."

Sau khi Giang Lâm đi, Bạch Du vào bếp.

Hôm qua chị Lôi đã tặng họ một quả bí ngô lớn do nhà chị ấy trồng, cô định cắt một nửa để nấu cháo bí ngô làm món chính cho buổi tối, một nửa còn lại làm bánh bí ngô và bánh bông lan bí ngô.

Cô gọt vỏ quả bí ngô, vỏ bí ngô cũng là một thứ tốt, lát nữa băm nhỏ rồi trộn với ruột bí ngô cho gà ăn, rất bổ dưỡng, mấy chú gà con đã được nuôi gần ba tháng rồi, gà bình thường phải nuôi đến năm sáu

tháng mới đẻ trứng, xem ra nuôi gà cũng không phải chuyện dễ dàng.

Bí ngô nhà trồng rất ngon, có vị ngọt thơm, cô cắt bí ngô thành từng miếng, một nửa để riêng, một nửa cho vào xửng hấp, sau đó lấy gạo và táo đỏ đã mua trước đó, rửa sạch rồi cho vào nồi đất để đun nhỏ lửa.

Bí ngô trong nồi chưa chín nên Bạch Du tranh thủ băm nhỏ vỏ bí ngô để trộn với ruột bí ngô, sau đó mang ra cho mấy con gà con ăn.

Rõ ràng là sáng nay mới cho chúng ăn nhưng lúc này khi thấy đồ trong tay cô, mấy chú gà con đã chạy ùa đến như pháo nổ, còn kêu "chíp chíp".

Mấy chú gà con: Chúng phải ăn nhiều hơn, chúng phải mau lớn, mau đẻ trứng, làm một chú gà hăng hái tranh giành để giành lại trái tim của anh Bánh Khoai Tây.

Bạch Du thấy mấy con gà con ăn ngon lành, trong lòng cũng vui, đang định quay về bếp thì nghe thấy tiếng mắng của Lâm Hướng Tuyết ở đối diện…

"Liên Gia Lệ, tránh ra cho tôi! Nếu không tránh ra tôi sẽ gọi người!"

"Đồng chí Lâm, tôi có thể tránh ra, chỉ là những lời tôi vừa nói, cô cũng có thể cân nhắc kỹ, dù sao cô cũng thích anh…."

Chương 478: Chương 478

DTV-EBOOK

"Thích cái đầu cô! Cô còn nói bậy bạ nữa, tôi liều mạng với cô!"

Một người tốt tính như Lâm Hướng Tuyết mà còn bị ép phải chửi bậy, không biết Liên Gia Lệ đã làm gì cô ấy.

Bạch Du giật mình, thầm kêu không ổn.

Cô lập tức chạy sang bên kia nhưng chạy được hai bước, cô lại quay về bếp, cầm một con d.a.o phay rồi lao ra ngoài.

Khi cô lao ra, vừa vặn nhìn thấy Cát Đại Xuyên đi tới từ phía xa.

Rõ ràng Cát Đại Xuyên cũng nhìn thấy cô nhưng khi nhìn thấy con d.a.o phay trong tay cô, anh ấy vẫn sợ hãi mà giật mình: "Đồng chí Bạch, cô cầm d.a.o phay làm gì?"

Bạch Du chỉ vào cánh cửa đối diện: "Hướng Tuyết ở bên trong, không biết bọn họ đã làm gì Hướng Tuyết, anh mau phá cửa ra!"

Nghe nói Lâm Hướng Tuyết xảy ra chuyện, sắc mặt Cát Đại Xuyên nghiêm lại, quay người chạy nhanh đến trước cửa gỗ đối diện, giơ chân đạp mạnh…

Tuy ngôi nhà đối diện đã xây nhiều năm nhưng cánh cửa gỗ được làm bằng gỗ tốt, rất chắc chắn.

Không ngờ Cát Đại Xuyên đạp một cái đã đạp đổ được cánh cửa.

Càng không ngờ hơn là Liên Gia Lệ vì để không cho Lâm Hướng Tuyết ra ngoài đã dang hai tay đứng sau cánh cửa gỗ.

Vì vậy khi cánh cửa gỗ đổ xuống, nó đổ thẳng vào người Liên Gia Lệ.

Liên Gia Lệ phát ra tiếng hét như gà mái: "A a a…"

Liên Gia Lệ thực sự không ngờ Cát Đại Xuyên sẽ chạy đến nhà cô ta đạp cửa, càng không ngờ cánh cửa đạp một cái là đổ, lúc đó cô ta nghe thấy một tiếng động nhỏ nên ngoái lại nhìn, cánh cửa không lệch không nghiêng đập trúng mặt cô ta, thế là cả người cô ta bị ngã xuống đất.

Một tiếng "rầm" vang lên.

Trán và gáy cô ta cùng lúc truyền đến một cơn đau dữ dội, sống mũi đau nhói khiến nước mắt cô ta chảy ra.

Cô ta cảm thấy sống mũi mình sắp gãy, ngay sau đó, một dòng nước ấm chảy ra từ mũi, cô ta đưa tay sờ vào…

Máu tươi đầy tay.

"A a a…"

Liên Gia Lệ hét lên mấy tiếng như gà mái, sau đó hai mắt tối sầm, ngất đi.

Bất ngờ đến quá nhanh khiến Lâm Hướng Tuyết hoàn toàn ngây người.

Cát Đại Xuyên chạy vào từ bên ngoài, nắm tay Lâm Hướng Tuyết lo lắng hỏi: “Em không sao chứ? Họ có làm gì em không?”

Vừa rồi Lâm Hướng Tuyết còn tức giận nhưng khi thấy Cát Đại Xuyên chạy vào, còn lo lắng hỏi han mình khiến mũi cô ấy cay cay, nước mắt cứ thế chảy ra: “Hu hu hu họ thật quá đáng…”

Bạch Du cầm d.a.o phay đi theo Cát Đại Xuyên vào nhà, cô nhìn trái nhìn phải.

Ủa, Liên Gia Lệ đâu?

Rõ ràng vừa rồi còn nghe thấy tiếng cô ta, sao tự dưng lại biến mất?

Có phải biết bọn họ sắp đến nên sợ chạy mất rồi không?

Đúng lúc này, thím Liên nghe thấy tiếng hét của con gái thì vội vã chạy từ trong nhà ra: “Gia Lệ, Gia Lệ! Gia Lệ, con sao rồi?”

Thím Liên chạy tới đã thấy Bạch Du đang cầm d.a.o phay, bà ấy sợ đến nỗi mặt trắng bệch như tờ giấy: “Bạch, đồng chí Bạch, cô đừng, đừng kích động…”

Lời còn chưa dứt, bà ấy đã liếc thấy Liên Gia Lệ nằm trên đất, còn có m.á.u chảy ra từ gáy, thím Liên tưởng con gái bị Bạch Du đ.â.m chết, hai chân mềm nhũn rồi trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

Người phụ nữ Bạch Du này sao lại độc ác thế?

Bà ấy biết tính cô không dễ chọc nhưng bà ấy không ngờ cô vừa đến đã cầm d.a.o đ.â.m người!

Đâm c.h.ế.t thì thôi đi, còn dùng cửa gỗ đậy lên, đây là muốn phi tang xác sao?

“Gia Lệ đáng thương của mẹ ơi, con c.h.ế.t thảm quá…”

Bạch Du: “?”

Liên Gia Lệ c.h.ế.t rồi?

Những người hàng xóm xung quanh bị tiếng than khóc của thím Liên thu hút mà đến.

Mọi người đi tới, thấy cửa gỗ bị đổ, thím Liên mặt mày tái mét ngồi trên đất khóc lóc, còn nói gì mà Gia Lệ c.h.ế.t thảm, trong lòng mọi người giật mình, đây là xảy ra án mạng đúng không?

“Thím Liên, thím sao vậy? Gia Lệ nhà thím làm sao thế?”

TBC

“Đúng vậy, sao tôi nghe thím nói Gia Lệ c.h.ế.t rồi, bây giờ Gia Lệ đang ở đâu?”

Thím Liên vừa khóc vừa chỉ tay về phía sau cánh cửa gỗ bị đổ: “Gia Lệ ở ngay sau cánh cửa gỗ, Gia Lệ c.h.ế.t thảm quá…”

Con gái bị c.h.ế.t thảm như vậy, thậm chí bà ấy còn không dám giúp con gái báo thù, vì bà ấy lo Bạch Du cũng sẽ đ.â.m c.h.ế.t mình.

Mọi người cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện dưới cửa gỗ lại có một người nằm đó, còn đang chảy m.á.u nữa!

“Trời ơi, thật sự có người c.h.ế.t rồi sao?”

“Đúng vậy, tôi còn tưởng thím Liên nói bừa, không ngờ thật sự có người chết!”

Lúc này mọi người mới nhận ra Bạch Du đang cầm một con d.a.o phay, thế là mấy chục đôi mắt đồng loạt đổ dồn về phía Bạch Du, còn có người sợ hãi lùi lại mấy bước, mặt đầy hoảng sợ nhìn Bạch Du.

Bạch Du: “?”

Bạch Du theo ánh mắt của mọi người nhìn về phía Liên Gia Lệ sau tấm ván gỗ, rồi lại theo ánh mắt của mọi người nhìn về phía con d.a.o phay trong tay mình.

Chương 479: Chương 479

DTV-EBOOK

Chuyện này… Mọi người sẽ không cho rằng cô g.i.ế.c Liên Gia Lệ chứ?

Ngay sau đó, cô nghe thấy có người nói: "Đồng chí Bạch, cô tức giận thế nào cũng không thể g.i.ế.c người được, cô mau buông con d.a.o trong tay xuống, có gì thì từ từ nói."

"Đúng vậy đúng vậy, có gì thì từ từ nói, sao lại hành động bốc đồng như vậy…"

Bạch Du có hơi buồn cười, giơ con d.a.o phay trong tay lên nói: "Mấy người nhìn cho rõ, d.a.o phay của tôi sạch sẽ, không có một chút m.á.u nào, tôi không g.i.ế.c người."

Mọi người nhìn lại, đúng là như vậy, d.a.o phay sạch sẽ không có một chút m.á.u nào, nếu Bạch Du thật sự dùng d.a.o đ.â.m c.h.ế.t người thì trên d.a.o phay chắc chắn sẽ để lại dấu vết.

Không phải Bạch Du đ.â.m c.h.ế.t người, vậy chẳng lẽ Liên Gia Lệ bị cửa gỗ đập chết?

Chết thảm quá!

Thím Liên nghe nói con gái không bị Bạch Du đ.â.m chết, lúc này cũng dần lấy lại sức, vội vàng bò đến dời cửa gỗ ra, tay run run đưa đến dưới mũi con gái dò thử, vẫn còn thở!

“Gia Lệ không chết! Gia Lệ không chết!” Vừa rồi Thím Liên còn vừa khóc vừa chảy nước mũi, bây giờ thì vừa khóc vừa cười, dáng vẻ đó thật không dám nhìn thẳng.

Chỉ là ngay sau đó, bà ấy lại khóc lóc thảm thiết: “Mấy người là ai mà hại Gia Lệ thành ra thế này, trán và mũi bị đập thành như vậy, lỡ phá tướng thì phải làm sao? Gia Lệ đáng thương của mẹ ơi!”

Trán Liên Gia Lệ bị đập rách da, mũi cũng đỏ bừng, m.á.u mũi đã ngừng chảy nhưng dưới mũi vẫn để lại hai vệt máu, trông chói mắt và đáng sợ.

Lúc này Lâm Hướng Tuyết cũng nhận ra có gì đó không ổn, vội ngừng khóc: “Mọi người đừng hiểu lầm, Liên Gia Lệ không phải do Bạch Du hại thành như vậy, là Liên Gia Lệ mặt dày mày dạn chặn ở trước cửa không cho tôi đi, Bạch Du và đồng chí Cát vội vàng vào cứu tôi, bọn họ cũng không ngờ Liên Gia Lệ sẽ đứng sau cửa, nên khi cửa đổ xuống mới đè trúng Liên Gia Lệ.”

Có người lập tức hỏi: “Tại sao Liên Gia Lệ lại chặn không cho cô đi? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Sắc mặt Thím Liên tái nhợt, đôi mắt cầu xin nhìn Lâm Hướng Tuyết: “Đồng chí Lâm, Gia Lệ nhà tôi đã thành ra như vậy rồi, cô đừng nói nữa, coi như tôi cầu xin cô được không, là chúng tôi có lỗi với cô, xin cô đừng nói nữa.”

Cửa bị đạp đổ từ bên ngoài, Bạch Du là phụ nữ chắc chắn không có sức lực này, vậy thì người đạp đổ cửa chắc chắn là Cát Đại Xuyên.

Cho nên vừa rồi bà ấy nhìn thấy trán con gái rách da, người lại hôn mê bất tỉnh còn muốn Cát Đại Xuyên bồi thường nhưng lại quên mất chuyện con gái vừa rồi ép buộc Lâm Hướng Tuyết, lúc này nghe cô ấy nhắc đến, bà ấy lo Lâm Hướng Tuyết nói ra thì sau này cả nhà họ ở đây sẽ không còn mặt mũi nào mà làm người nữa.

TBC

Lâm Hướng Tuyết trừng mắt nhìn lại: "Tại sao Liên Gia Lệ lại thành ra như vậy, chẳng phải là do cô ta tự chuốc lấy sao!"

Nói rồi cô ấy ngẩng đầu nhìn mọi người: "Anh họ tôi cũng giống như con trai thứ hai của nhà họ Liên, hồi nhỏ sốt cao hỏng não, cho nên tôi nhìn thấy con trai thứ hai của nhà họ Liên là lại nhớ đến anh họ tôi, thấy cậu ấy đáng thương, thấy cậu ấy bị trẻ con bắt nạt thì tôi ra tay giúp đỡ, thỉnh thoảng có vài viên kẹo trong túi cũng cho cậu ấy ăn, dù sao thì con trai thứ hai của nhà họ Liên tuy ngốc nhưng chưa bao giờ chủ động tấn công người khác, lần trước còn giúp tôi nhặt lại thẻ công tác. Tôi đối xử với cậu ấy như vậy là xuất phát từ lòng thương hại và đồng cảm, coi cậu ấy như trẻ con nhưng hai mẹ con nhà họ Liên thấy vậy đã muốn tôi gả cho cậu ấy, còn nói tôi đã đối xử tốt với cậu ấy như vậy, tại sao lại không thể gả cho cậu ấy? Bây giờ tôi mới biết thế nào là một chén gạo dưỡng ơn, một đấu gạo gây thù, sau này mọi người đối xử tốt với nhà họ Liên thì phải cẩn thận, không cẩn thận là bị ép gả cho đồ ngốc nhà họ Liên!"

Lần này Lâm Hướng Tuyết thật sự rất tức giận.

Bình thường cô ấy sẽ không dùng từ đồ ngốc để gọi con trai thứ hai của nhà họ Liên nhưng lần này nhà họ Liên thật sự quá đáng!

Cũng tại cô ấy, tại sao lại đi thương hại con trai thứ hai của nhà họ Liên, nếu không phải cô ấy bộc phát lòng tốt thì cũng không xảy ra chuyện như hôm nay.

Mọi người vừa nghe xong thì lập tức xôn xao.

"Thật không ngờ lại yêu cầu một cô gái tốt gả cho đồ ngốc nhà mình, nhà họ Liên mặt còn dày hơn cả đáy nồi nhà tôi!"

"Đúng vậy, tốt bụng giúp đỡ con trai nhà người ta, người ta lại được voi đòi tiên, đồng chí Lâm là người Thủ đô, còn có công việc, đầu cô ấy cũng không bị kẹp vào cửa, tại sao phải gả cho đồ ngốc nhà bà?"

"Đúng vậy, mặt dày quá! Vừa rồi tôi còn nghĩ có nên giúp đưa Liên Gia Lệ đến bệnh xá dã chiến không, bây giờ xem ra việc tốt này không thể làm rồi, nếu không thì đến lúc đó lại ép con trai tôi cưới cô ta thì phải làm sao?"

Chương 480: Chương 480

DTV-EBOOK

"Bà không cứu, vậy tôi cũng không cứu."

"Mọi người không cứu, vậy tôi cũng không cứu."

Thím Liên: "..."

Mọi người không giúp bà ấy đưa con gái đến bệnh xá dã chiến thì một mình bà ấy làm sao mà khiêng nổi?

Bạch Du cũng không ngờ nhà họ Liên lại vô liêm sỉ như vậy.

Nhưng chuyện nông phu và rắn từ trước đến nay không phải là trường hợp ngoại lệ, có những người bản tính như vậy, luôn muốn được voi đòi tiên, luôn muốn có được nhiều hơn, một khi bạn không đồng ý yêu cầu của họ, họ sẽ quay lại ghét bạn.

Nhà họ Liên chính là những người vô liêm sỉ như vậy, Lâm Hướng Tuyết chỉ cho con trai thứ hai của nhà họ Liên mấy viên kẹo, nhà họ Liên lại muốn cô ấy gả vào nhà họ, tính toán kĩ lưỡng đến nỗi cô cũng phải giật mình.

Nghĩ đến đây, Bạch Du không nhìn nhà họ Liên nữa mà nói với Lâm Hướng Tuyết: "Đi thôi, chúng ta về."

Lâm Hướng Tuyết gật đầu, lúc đi theo Bạch Du, cô ấy lại liếc nhìn Cát Đại Xuyên.

Lần này Cát Đại Xuyên hiểu ngay, anh ấy vội vàng đuổi theo hai người, ba người cùng nhau ra khỏi sân nhà họ Liên.

Về đến nhà, Bạch Du mới hỏi: "Cụ thể đã xảy ra chuyện gì?"

Vừa rồi có nhiều người như vậy, cô không tiện hỏi kỹ.

Lâm Hướng Tuyết nhớ lại chuyện xảy ra ở nhà họ Liên, lại không nhịn được mà khóc: "Họ thật quá đáng, thấy tớ không đồng ý, còn muốn nhốt tớ và Liên Tiểu Tiến vào một phòng!"

Hôm nay là cuối tuần, Bạch Du và Giang Lâm đi bệnh viện khám thai, cô ấy ở nhà một mình luyện tập phát thanh, mới bắt đầu được một lúc thì thím Liên đã đến tìm cô ấy, nói bà ấy làm bánh trứng hấp, muốn mời cô ấy đến nhà ăn. Vốn dĩ cô ấy không muốn đi nhưng thím Liên nói bình thường cô ấy đối xử tốt với Liên Tiểu Tiến như vậy, nên bánh trứng hấp này là cố ý làm để cảm ơn cô ấy, cô ấy nghĩ ăn một cái bánh trứng hấp cũng không mất nhiều thời gian, thế là cô ấy đi.

Không lâu sau thì Liên Gia Lệ đến ngồi cùng, còn nói với cô ấy một số lời kỳ lạ, nói nhà cô ta có một người họ hàng gả cho một đứa ngốc, tuy đầu óc đồ ngốc không tốt nhưng gia đình đồ ngốc đối xử với cô ấy rất tốt, không bắt cô ấy làm việc nhà, có đồ ăn ngon gì cũng nhường cho cô ấy, chính là để bù đắp cho người họ hàng đó, lúc đó Lâm Hướng Tuyết thấy Liên Gia Lệ đúng là bị bệnh, lại còn hâm mộ người ta gả cho đồ ngốc.

Ai ngờ Liên Gia Lệ chuyển hướng câu chuyện, lập tức hướng mũi nhọn về phía cô ấy, nói bình thường cô ấy đối xử tốt với anh hai cô ta như vậy, nếu gả cho anh hai cô ta thì nhà họ Liên cũng sẽ đối xử với cô ấy như đối xử với người họ hàng đó, không bắt cô ấy làm việc nhà, trong nhà có thịt chắc chắn sẽ cho cô ấy ăn trước, sau này có con, còn có thể cho một đứa theo họ cô ấy khiến Lâm Hướng Tuyết suýt chút nữa thì tức đến bật cười.

Cô ấy thiếu miếng thịt đó để ăn sao? Lúc đó cô ấy đứng dậy định đi, ai ngờ Liên Gia Lệ lại kéo cô ấy lại, còn gọi thím Liên tới, muốn nhốt cô ấy và Liên Tiểu Tiến vào chung một phòng, gạo nấu thành cơm xong rồi thì ép cô ấy đi vào khuôn khổ.

Bình thường cô ấy thấy thím Liên là một người thật thà, còn tưởng thím Liên chắc chắn sẽ ngăn cản con gái mình phát điên, ai ngờ bà ấy không ngăn cản, ngược lại còn khóc lóc cầu xin cô ấy, bà ấy nói cô ấy rất tốt bụng, hãy thương xót mà lấy con trai bà ấy, sau này bà ấy sẽ coi cô ấy như con gái ruột mà thương.

Cô ấy tức đến nỗi toàn thân run rẩy, may mà cô ấy nhanh trí đá một phát vào đầu gối thím Liên, lúc này mới có cơ hội thở dốc chạy ra ngoài. Liên Gia Lệ đuổi theo sát, may mà Bạch Du và Cát Đại Xuyên đến kịp, nếu không cô ấy thực sự không biết hôm nay có xảy ra chuyện gì không.

Bạch Du nghiêm mặt: “Chuyện này không thể bỏ qua như vậy được, lát nữa tớ sẽ bảo Giang Lâm báo cáo lên trên, chắc chắn phải để nhà họ Liên chịu hình phạt tương ứng!”

Cát Đại Xuyên đứng dậy: “Không cần đợi phó đoàn Giang, tôi đi ngay bây giờ!”

Nói xong anh ấy đi ra ngoài.

Sau khi Cát Đại Xuyên đi, Lâm Hướng Tuyết lau nước mắt nói: “Bạch Du, ngày mai tớ muốn gọi điện về nhà.”

Bạch Du sửng sốt, ngay sau đó đã hiểu ngay: “Cậu muốn nói chuyện của cậu và Cát Đại Xuyên sao?”

Lâm Hướng Tuyết gật đầu: “Đúng vậy, tớ thấy tuy con người của Cát Đại Xuyên có không ít khuyết điểm nhưng anh ấy cũng có ưu điểm của riêng mình, hơn nữa tớ biết tính cách của mình, tớ nhìn có vẻ dễ chung sống nhưng thực ra rất hay cáu kỉnh, tính tình thất thường, trước đây cũng từng có đối tượng xem mắt không chịu được tính cách của tớ nên bỏ chạy. Thời gian gần đây, Cát Đại Xuyên đã làm rất nhiều chuyện vì tớ, tớ cũng chưa đồng ý với anh ấy, nhưng anh ấy cũng không bị tớ dọa chạy, cho nên tớ muốn thử xem sao.”

Chương 481: Chương 481

DTV-EBOOK

Tất nhiên, cô ấy không phải là người yêu đương mù quáng, không phải là kiểu người vì tình yêu mà không cần gia đình, cho nên trước khi bắt đầu, cô ấy định nói với gia đình một tiếng, nếu họ không đồng ý thì cô ấy sẽ thuyết phục họ.

Thực ra trong lòng Bạch Du cũng không mấy tin tưởng nhưng vẫn gật đầu: "Vậy cậu cứ gọi đi, đúng rồi, mấy ngày nữa bà nội và Niệm Niệm nhà tớ sẽ đến đảo Quỳnh Châu, lúc đó nhà cửa sẽ náo nhiệt lắm."

"Bà nội Bạch sắp đến, vậy thì thật tuyệt!" Lâm Hướng Tuyết vui vẻ nói, ngay sau đó lại nghĩ đến việc mình đang ở phòng khách: "Họ đến thì ở đâu chứ? Hay là lúc đó tớ chuyển đến nhà khách ở vậy."

Bạch Du lắc đầu: "Không cần đâu, Giang Lâm đi tìm thợ xây, định xây một cửa sổ ở phòng chứa đồ, lúc đó là có thể ở được rồi, cậu nghỉ ngơi một chút đi, tớ đi làm bánh bí ngô và bánh bông lan bí ngô cho cậu ăn."

Trong lòng Lâm Hướng Tuyết cảm thấy rất ấm áp: "Được."

Cuối cùng Liên Gia Lệ vẫn được đưa đến bệnh xá dã chiến, ngoài chấn động não nhẹ thì những vết thương khác đều là thương tích ngoài da.

Bạch Du cảm thấy quá hời cho cô ta.

Cát Đại Xuyên đi tìm ủy viên chính trị Tôn, báo cáo về hành vi của hai mẹ con nhà họ Liên, cũng như việc anh ấy đá cửa khiến Liên Gia Lệ bị thương.

Ủy viên chính trị Tôn rất sốc, không ngờ trong quân đội lại có người dám "ép mua ép bán", nếu không xử lý chuyện này thì sẽ gây ảnh hưởng rất xấu.

Ngay hôm đó, Liên Đại Hữu đã bị khiển trách, yêu cầu anh ta quản lý tốt gia đình, trước đó Liên Đại Hữu đã lập được một số công nhỏ, vốn có hy vọng được chọn làm người ứng cử cho chức vụ đại đội trưởng nhưng vì chuyện này mà cơ hội thăng tiến của anh ta đã không còn, hơn nữa năm nay anh ta cũng không thể tham gia bình chọn cán bộ ưu tú.

Liên Đại Hữu tức giận vô cùng, về nhà mắng mẹ và Liên Gian Lệ một trận, còn tuyên bố sẽ đưa Liên Gian Lệ về quê.

Tối hôm đó, Liên Đại Hữu cầm theo một hộp sữa mạch nha và hai cân thịt lợn đến xin lỗi Lâm Hướng Tuyết, cô ấy nhận đồ nhưng nói rằng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hai mẹ con nhà họ Liên.

Thím Liên biết con trai mình không thể thăng tiến, lại còn phải mang tặng nhiều đồ như vậy thì vô cùng hối hận.

Bà ấy hối hận vì sao lúc đầu lại nghe lời con gái, bà ấy tưởng bình thường Lâm Hướng Tuyết trông dễ nói chuyện như vậy, cho dù cô ấy không đồng ý thì cũng sẽ không làm lớn chuyện, hơn nữa nếu làm lớn chuyện thì đối với một cô gái chưa kết hôn như cô ấy chắc chắn sẽ có ảnh hưởng không tốt, cho nên bà ấy

mới nghe theo lời con gái, muốn thử xem sao, ai ngờ lại thành ra thế này.

Thím Liên càng nghĩ càng hối hận, tối hôm đó bà ấy lên cơn đau tim và phải nhập viện.

Mặc dù Liên Đại Hữu tức giận vì mẹ mình gây rắc rối cho mình nhưng anh ta cũng không thể mặc kệ, vội vàng cùng vợ đưa bà ấy đến bệnh viện, lúc đó Liên Gia Lệ vẫn chưa xuất viện nên trong nhà không còn ai.

Nửa đêm Liên Tiểu Tiến tỉnh dậy, thấy trong nhà không có ai, cậu ấy hoang mang lo sợ mở cửa ra ngoài tìm người nhà, không hiểu sao cậu ấy lại đi đến bờ biển, một con sóng đánh tới làm Liến Tiểu Tiến bị ngã xuống đất, rồi lại có mấy con sóng ập tới, rất nhanh sau đó cậu ấy đã mất tích.

Sau khi người nhà họ Liên trở về, họ mới phát hiện Liên Tiểu Tiến mất tích, thế là họ đã đi tìm cậu ấy suốt đêm, cuối cùng tìm thấy một chiếc giày của cậu ấy trên bãi cát.

TBC

Mọi người đều nói con trai thứ hai của nhà họ Liên bị nước biển cuốn trôi, ngoài thím Liên, những người khác trong nhà họ Liên tuy có hơi buồn nhưng phần lớn đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Suy cho cùng một đứa ngốc ngày nào cũng phải có người trông, không kiếm được một xu nào nhưng lại ăn rất nhiều là một gánh nặng rất lớn.

Thím Liên biết con trai út sẽ không về nữa, bà ấy đã khóc rất nhiều, sau đó lại ốm nặng một trận suýt

thì không qua khỏi, sau khi xuất viện thì trông già đi cả chục tuổi.

Tất nhiên đó là chuyện sau này.

**

Dự án xóa nạn mù chữ được triển khai rất thuận lợi.

Với sự hỗ trợ của thư ký Chương, việc in ấn tuyển tập [Anh Hùng Đời Thường] được sắp xếp trước, tất nhiên phải mất một thời gian nữa mới in được số lượng lớn nhưng xưởng in đã ưu tiên in cho cô mấy chục bản.

Bạch Du lấy mười bản trong số mấy chục bản đó mang đến xưởng đóng hộp bên cạnh, trong đó có ba bản tặng cho gia đình ba anh hùng.

Công nhân biết chuyện trước đó Bạch Du đến dây chuyền sản xuất phỏng vấn nhưng vẫn chưa có tin tức gì, còn tưởng chuyện này đã chìm vào quên lãng, vậy nên khi mọi người nhìn thấy Liên Hoàn Họa thì toàn bộ xưởng như nổ tung.

“Ông trời của tôi ơi, thím Thành, đây là con trai thím đúng không?”

Chương 482: Chương 482

DTV-EBOOK

Mắt Thím Thành đỏ hoe, liên tục lấy tay áo lau nước mắt: "Đúng vậy, là con trai tôi, bức tranh này vẽ đẹp quá, giống hệt con trai tôi, trên này viết gì vậy, cậu đọc cho tôi nghe với."

Người đó nhanh chóng đọc cho bà ấy nghe, khi đọc đến đoạn xúc động cũng không nhịn được nghẹn ngào, thím Thành khóc không thành tiếng, vừa tự hào vừa đau buồn nhưng phần tự hào nhiều hơn.

Sau lần xuất bản Liên Hoàn Họa này, mọi người sẽ nhớ đến sự hy sinh của con trai bà ấy nhiều hơn.

Sau khi con trai hy sinh, công xưởng và các ban ngành liên quan đều đã cấp tiền trợ cấp, cũng đã tuyên dương, con trai bà ấy cũng được công nhận là liệt sĩ, với tư cách là gia đình của liệt sĩ nên họ cũng được rất nhiều sự chăm sóc nhưng theo thời gian, mọi người ngày càng ít nhắc đến chuyện năm xưa, con trai bà ấy cũng dần bị mọi người lãng quên.

Lúc đầu, bà ấy vẫn thường nhắc đến con trai nhưng nhắc nhiều quá, người khác lại nghĩ bà ấy thích khoe khoang, ngày nào cũng nhắc đến chút công lao của con trai, được nhiều tiền trợ cấp như vậy mà vẫn không thỏa mãn, thật là tham lam.

Bà ấy đâu có không thỏa mãn, bà ấy chỉ mong mọi người có thể nhớ đến sự hy sinh của con trai mình, bà ấy không cần tiền trợ cấp gì cả, với tư cách là một

người mẹ mất con, bà ấy chỉ đơn giản là mong mọi người có thể nhớ đến con trai mình nhưng mong muốn nhỏ nhoi đó lại bị người ta hiểu lầm, bà ấy vừa tức vừa buồn, sau đó không dám nói nữa.

Bây giờ đồng chí Bạch Du đã vẽ sự tích anh hùng của con trai bà ấy thành Liên Hoàn Họa, còn chuẩn bị phát hành rộng rãi, sau này mọi người nhìn thấy Liên Hoàn Họa sẽ nhớ đến con trai bà ấy.

Thím Thành cảm thấy rất an ủi, lau nước mắt nói: "Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ tham gia lớp xóa nạn mù chữ!"

Trước đây bà ấy thấy mình đã lớn tuổi thế này, học chữ cũng chẳng có ích gì, hơn nữa tuổi đã cao, trí nhớ không tốt, hôm nay học ngày mai quên nên bà ấy chỉ đến lớp xóa nạn mù chữ một ngày rồi không đi nữa.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, con trai bà ấy được vẽ trong Liên Hoàn Họa, mặc dù vừa nãy có người đọc chữ trên đó cho bà ấy nghe nhưng bà ấy không nhớ được, đó là lý do bà ấy muốn tự học những chữ trên đó, sau này có thể thỉnh thoảng lấy ra xem.

"Ngoài ra, tôi muốn đặt mười bản, không, tôi muốn đặt mười lăm bản kỳ Liên Hoàn Họa này!"

Ngoài việc để lại ở nhà, bà ấy còn muốn tặng một số cho họ hàng để có nhiều người nhớ đến con trai bà ấy hơn nữa!

Những chuyện tương tự cũng xảy ra với hai gia đình kia.

Trong đó, cha của Hồ Diệu hào phóng hơn, một hơi đặt luôn hai mươi bản, một là vì kinh tế gia đình ông ấy khá giả, một quyển Liên Hoàn Họa có giá sáu hào năm xu, hai mươi bản là mười ba đồng nhưng nhà ông ấy có ba người làm công nhân, tiền lương gộp lại trong một tháng hơn một trăm đồng nên ông ấy có thể chi trả được số tiền này, hai là vì ông ấy có nhiều họ hàng, ông ấy còn lo hai mươi bản này đến lúc đó còn không đủ chia.

Ba gia đình đặt liền năm mươi bản, mặc dù những công nhân khác thấy Liên Hoàn Họa không rẻ nhưng người trong tranh là đồng nghiệp của họ, địa điểm lại là công xưởng của họ, điều này khiến họ cảm thấy rất thân thiết, quan trọng hơn là Liên Hoàn Họa vẽ quá đẹp, sống động như thật, đừng nói đến trẻ con, ngay cả người lớn như họ cũng muốn xem nên phần lớn mọi người đều sẵn sàng bỏ tiền ra đặt một hoặc hai bản.

Ban đầu, quản đốc Lâm "sư tử đại khai khẩu*" đặt một trăm bản, sau chuyện này ông ấy có hơi hối hận, ông ấy thấy mình hơi mạo hiểm, nếu mọi người không mua thì ông ấy sẽ lỗ.

*Sư tử đại khai khẩu (狮子大开口): Công phu sư tử ngoạm, cắn một phát được cả miếng to. Đại khái mang ý nghĩa là rất tốn tiền.

Ai ngờ sự nhiệt tình của mọi người vượt ngoài sức tưởng tượng của ông ấy, ba gia đình đã tiêu thụ mất một nửa, còn tám mươi phần trăm công nhân cũng đặt một đến hai bản, tính ra thì có tới hơn ba trăm bản!

Điều khiến ông ấy vừa ngạc nhiên vừa vui mừng hơn là không ít người kêu gào mở lại lớp xóa nạn mù chữ, họ muốn đi học nhưng yêu cầu là trước tiên phải học những chữ trong Liên Hoàn Họa, họ muốn tự mình xem Liên Hoàn Họa.

Quản đốc Lâm rất vui mừng, mặc dù sản xuất mới là việc tất yếu nhưng nếu làm tốt việc xóa nạn mù chữ thì đó cũng là công lao của ông ấy!

Nghĩ đến đây, ông ấy vội vàng cho người đến tòa soạn thông báo cho Bạch Du, xưởng đóng hộp của họ muốn đặt thêm, đặt bốn trăm bản, không, năm trăm bản!

Thư ký Chương cũng giống như quản đốc Lâm, lo Liên Hoàn Họa không bán được nên cẩn thận một chút, cho in năm trăm bản, ai ngờ một xưởng đóng hộp lại muốn năm trăm bản!

Chương 483: Chương 483

DTV-EBOOK

Thật là lợi hại!

Thư ký Chương vội cho xưởng in in thêm, in thêm năm trăm bản, không, in thêm một nghìn bản!

Ông ấy thấy với sự nhiệt tình của mọi người đối với Liên Hoàn Họa thì in thêm một nghìn bản chắc chắn cũng bán được.

Còn Bạch Du là chủ quản, tiền lương tháng đó của cô được thưởng thêm tám mươi đồng, thợ cả Ngũ cũng được thưởng thêm ba mươi đồng, hai người còn được tòa soạn thưởng cho mỗi người một chiếc cốc tráng men.

Tính ra tháng đầu tiên Bạch Du làm chủ quản dự án xóa nạn mù chữ, tiền lương là một trăm ba mươi đồng.

TBC

Điều này khiến những người khác ghen tị đỏ cả mắt.

Đặc biệt là Ngụy Quang Tông, mắt đỏ như mắt thỏ.

Mặc dù trong lòng Bạch Du rất vui nhưng không ăn mừng ngay, cô định đợi bà nội và Niệm Niệm đến rồi cùng ăn mừng.

Tối hôm đó, Bạch Du thấy hơi khó chịu nên đi ngủ sớm.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài chợt truyền đến tiếng gõ cửa gấp gáp.

Sấm chớp như một thanh kiếm sắc bén xé toạc bầu trời, tiếng sấm trầm đục đánh thức Bạch Du từ trong giấc ngủ, cô mở mắt nhìn người bên cạnh thì thấy Giang Lâm ngồi bật dậy, cầm chiếc quần bên cạnh mặc vào.

Bạch Du nhìn ra ngoài: "Trời mưa rồi à? Anh định ra ngoài sao?"

Giang Lâm thắt dây lưng, khoác áo khoác: "Có người gõ cửa ở dưới, anh xuống xem."

Bạch Du ngẩn người, dựng tai lắng nghe nhưng bên ngoài mưa to, sấm chớp đùng đoàng, không trách Giang Lâm nói thính lực của anh rất tốt, cô căn bản không nghe thấy tiếng động nào khác.

Giang Lâm vỗ vai cô: "Em ngủ đi, anh xuống một lát rồi lên."

Nói xong anh quay người xuống lầu.

Bạch Du nằm lại trên giường nhưng nghĩ đến mấy con gà không biết có bị mưa tạt không, Kem còn nhỏ như vậy chắc sẽ rất sợ sấm chớp, cô suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy xuống giường, khoác áo khoác chuẩn bị xuống xem.

Trời mưa nên nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, Bạch Du sắp ra khỏi cửa thì lại quay về thay một chiếc quần dày hơn, sau đó mới đi xuống.

Vừa xuống lầu, cô đã thấy Lâm Hướng Tuyết cũng bị đánh thức.

“Đêm muộn thế này, không biết ai gõ cửa.” Lâm Hướng Tuyết tùy tiện khoác một chiếc áo khoác lên người, đột nhiên cô tái mặt: “Hay là hồn ma của Liên Tiểu Tiến về đòi mạng?”

Tính ra, hôm nay vừa đúng là ngày thứ bảy con trai thứ hai của nhà họ Liên mất tích, sóng biển lớn như vậy, Liên Tiểu Tiến chắc chắn không sống nổi, nói cách khác, hôm nay là ngày giỗ đầu của Liên Tiểu Tiến.

Bạch Du nổi hết cả da gà: “Đừng nói bậy.”

Thực ra cô rất thương cảm cho Liên Tiểu Tiến, người gây tội là gia đình cậu ấy nhưng đến cuối cùng người phải chịu tội lại là cậu ấy, hơn nữa trong nhà không có mấy người thực sự đau buồn vì cậu ấy, nghĩ lại thật đáng thương.

Thực ra không chỉ Lâm Hướng Tuyết nghĩ đến chuyện hồn ma đòi mạng, những người xung quanh đều nghe thấy tiếng gõ cửa vào đêm khuya này, không ít người sợ đến nỗi không dám nhắm mắt.

Đặc biệt là Liên Gia Lệ, lúc này cô ta đang cuộn mình trong chăn, toàn thân run rẩy: “Anh hai, oan có đầu nợ có chủ, nếu anh muốn báo thù thì sang nhà bên tìm Lâm Hướng Tuyết, nếu không phải cô ta không chịu lấy anh, anh cũng không rơi xuống biển, em cũng không bị thương, anh muốn tìm thì cứ tìm cô ta đi!”

Kể từ khi xảy ra chuyện hôm đó, bây giờ cô ta đã trở thành chuột chạy qua đường, ở nhà không được chào đón, ra ngoài cũng bị người ta chỉ trỏ, anh trai cô ta còn từng muốn đuổi cô ta về quê, nếu cô ta

không lấy cái c.h.ế.t ra uy h.i.ế.p thì giờ này đã bị đuổi đi rồi.

Mẹ cô ta cũng oán trách cô ta, nói cô ta hại c.h.ế.t anh hai, lại liên lụy đến anh cả, ngày nào cũng tỏ thái độ khó chịu với cô ta, trước đây ở nhà cô ta chỉ cần làm những việc nhẹ nhàng nhưng bây giờ giặt quần áo nấu cơm đều giao cho cô ta, giặt quần áo nhiều ngày như vậy khiến tay cô ta đã thô ráp đi rất nhiều.

Mấy ngày nay Lâm Hướng Tuyết với Cát Đại Xuyên lại kè kè với nhau như người yêu, Cát Đại Xuyên keo kiệt với bản thân như vậy nhưng ngày nào cũng mua đồ ăn sáng và kẹo sữa cho Lâm Hướng Tuyết khiến cô ta tức muốn chết.

Cô ta không cam tâm!

Cô ta, Liên Gia Lệ từ trước đến nay có bao giờ phải chịu ấm ức như vậy, một ngày nào đó, cô ta sẽ giành lại tất cả!

Giang Lâm nhanh chóng quay lại, sắc mặt nghiêm trọng, phía sau anh là một bóng người.

Đợi hai người đến gần, Bạch Du mới nhận ra người đi theo sau Giang Lâm là Phùng Chiêu Đệ.

Lúc này Phùng Chiêu Đệ ướt sũng từ đầu đến chân, tóc tai rối bù như ổ gà, mà cái sự rối này không phải do mưa gió làm, mà giống như bị người ta giật vậy, vì cô thấy bên trái đầu cô ấy có một mảng da đầu bị lộ ra, tóc trên đó rõ ràng là bị người ta giật mất.

Má trái cô ấy vừa đỏ vừa sưng, dưới ánh đèn có thể thấy rõ mấy vết hằn của bàn tay, quần áo trên người cô ấy còn dính đầy máu, trông thật chói mắt và kinh hoàng.

Chương 484: Chương 484

DTV-EBOOK

Mùi m.á.u tanh nồng nặc trên người cô ấy khiến Bạch Du thấy buồn nôn: "Chiêu Đệ, sao cô lại thành ra thế này?"

Đã lâu cô không gặp Phùng Chiêu Đệ, lần trước gặp cô ấy vẫn còn ở cùng mẹ, sau đó cô bận công việc, còn Phùng Chiêu Đệ vừa phải làm việc, vừa phải chăm em gái, vừa phải làm việc nhà, còn bận hơn cô nên dù nhà không xa lắm nhưng vẫn không gặp nhau.

Không ngờ lần gặp lại này, cô ấy lại thành ra như thế này.

Phùng Chiêu Đệ "bịch" một tiếng quỳ xuống: "Đồng chí Bạch, phó đoàn trưởng Giang, tôi cầu xin hai người cứu mẹ tôi, tôi cầu xin hai người!"

Bạch Du lại giật mình: "Cô làm gì vậy, đứng lên rồi nói."

Nói rồi cô định tiến lên đỡ Phùng Chiêu Đệ đứng dậy nhưng Lâm Hướng Tuyết đã nhanh chân hơn, đỡ Phùng Chiêu Đệ dậy từ dưới đất.

"Mẹ cô sao rồi? Có phải sắp sinh rồi không?"

Phùng Chiêu Đệ mắt đỏ hoe, gật đầu: "Đúng vậy, bà ấy bị cha tôi đẩy ngã, chảy rất nhiều máu, nước ối cũng vỡ rồi nhưng bà nội và cha tôi đều không muốn đưa bà ấy đến bệnh viện, tôi chỉ khuyên can vài câu đã bị cha tôi đánh, tôi cũng lấy cớ đi đun nước mới

trốn ra được, cầu xin mọi người, cầu xin mọi người cứu mẹ tôi!"

Trước đây mẹ cô ấy đều đẻ ở nhà, gọi bà đỡ đến đỡ đẻ, khi em gái lớnra đời, cô ấy còn nhỏ nên không nhớ được gì nhưng mấy đứa em gái sau cô ấy đều nhớ, mẹ cô ấy chưa bao giờ chảy nhiều m.á.u như vậy, hơn nữa trước đây mẹ cô ấy sinh con đều đau đến mức kêu to nhưng lần này mẹ cô ấy lại không kêu được.

Cô ấy cảm thấy nếu không nhanh chóng đưa bà ấy đến bệnh viện thì chắc chắn sẽ không qua khỏi, thậm chí còn có thể c.h.ế.t cả ba người nên cô ấy mới phải đến cầu cứu Bạch Du và phó đoàn trưởng Giang.

TBC

Bạch Du và Giang Lâm nhìn nhau.

Giang Lâm: "Anh đi xem xem có thể kiếm được xe không."

Tuy nhà có xe đạp nhưng mẹ Phùng Chiêu Đệ là phụ nữ mang thai, lúc này chỉ sợ đã hôn mê, bên ngoài lại mưa gió, để bà ấy ngồi xe đạp chắc chắn không được.

Tốt nhất là có thể tìm được một chiếc xe jeep, nếu không tìm được thì cũng phải kiếm được xe ba gác hoặc gì đó tương tự.

Giang Lâm nói xong lại quay người đi ra ngoài.

Bạch Du: "Tôi lên trên lấy tiền, Hướng Tuyết, cậu lấy một chiếc khăn khô lau người cho Chiêu Đệ, trong bếp còn bánh bông lan."

Phùng Chiêu Đệ vội xua tay: “Không cần không cần, tôi không đói, cũng không cần lấy khăn cho tôi.”

Nhưng tiền thì cần, tiền lương cô ấy kiếm được đều bị cha và bà nội lấy mất, cô ấy không lấy ra được một xu nào, tiền đi viện đành phải vay Bạch Du trước, sau này cô ấy chắc chắn sẽ nghĩ cách trả lại cho cô.

Lâm Hướng Tuyết đương nhiên không nghe cô ấy, chạy vào bếp cắt hai miếng bánh bông lan to mang ra, lại lấy một chiếc khăn đến giúp cô ấy lau tóc: “Đây là bánh bông lan bí ngô, Bạch Du làm, rất ngon, cô nếm thử xem.”

Phùng Chiêu Đệ cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy qua tim, mũi cay xè khiến cô ấy muốn khóc.

Rõ ràng là những người thân thiết nhất nhưng lại đối xử với cô ấy bằng nắm đấm, ngược lại Bạch Du là người ngoài, vừa nghe cô ấy gặp khó khăn đã không chút do dự giúp đỡ cô ấy.

Bạch Du nhanh chóng xuống dưới, lại lấy một bộ quần áo của mình: “Cô thay quần áo đi, không thì dễ bị cảm lạnh lắm.”

Phùng Chiêu Đệ còn muốn từ chối nhưng đã bị Bạch Du cắt ngang: “Bây giờ cô không được phép bị ốm, nếu cô bị ốm thì ai sẽ chăm sóc mẹ cô và mấy đứa em gái đây?”

Phùng Chiêu Đệ nghe vậy mới nhận lấy quần áo, mắt đỏ hoe nhìn Bạch Du: “Cảm ơn các cô!”

Giang Lâm nhanh chóng quay lại, kéo theo một chiếc xe ba gác, phía sau còn có Cát Đại Xuyên.

Hai người mặc áo mưa nhưng gió quá lớn, ống quần và mặt đã sớm bị mưa tạt ướt.

Giang Lâm nhìn Bạch Du: "Em ở nhà đợi bọn anh về."

Bạch Du vốn định đi theo nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Giang Lâm, cô lập tức mềm lòng, gật đầu: "Được, em ở nhà đợi các anh."

Cô còn tưởng Giang Lâm đã quên chuyện mẹ anh ấy khó sinh mà chết, bây giờ xem ra là không phải, trước đây anh không muốn có con, lại chủ động hỏi bác sĩ về việc thắt ống dẫn tinh, đều chứng minh điều này.

Cô không biết có thể làm gì cho anh, chỉ có thể không để anh lo lắng, hơn nữa mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, cô cũng sẽ không mạo hiểm với bản thân và đứa trẻ.

Nhưng Lâm Hướng Tuyết lại lấy hai chiếc áo mưa ra, đưa một chiếc cho Phùng Chiêu Đệ, còn mình mặc chiếc còn lại: "Tôi đi theo, lỡ có gì cần giúp đỡ thì tôi cũng có thể giúp một tay."

Nói xong cô ấy quay đầu nhìn Bạch Du, rõ ràng là muốn hỏi cô ấy một mình ở nhà có được không.

Bạch Du gật đầu: "Tớ không sao, cậu đi đi, nếu có chuyện gì tớ có thể tìm hàng xóm và chị Lôi."

Chương 485: Chương 485

DTV-EBOOK

Chuyện không nên chậm trễ, Giang Lâm liếc nhìn Bạch Du, sau đó cùng ba người kia đi vào mưa.

Phùng Ngạn Đại không ngờ Phùng Chiêu Đệ lại đi tìm Giang Lâm, tức giận giơ tay định tát vào mặt Phùng Chiêu Đệ nhưng giữa chừng đã bị Giang Lâm túm lấy.

Giang Lâm lạnh lùng nhìn ông ta: "Ông muốn tự giao người ra hay là muốn tôi đánh ông một trận rồi ông mới giao người ra?"

Đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của Giang Lâm, Phùng Ngạn Dại run rẩy: "Tôi giao người ngay, giao ngay."

Ông ta không muốn đưa vợ đi bệnh viện sinh con, thứ nhất là để tiết kiệm tiền, thứ hai là vợ ông ta đã mất quá nhiều máu, hơn nữa lúc này đã hôn mê, ông ta lo đưa đến bệnh viện thì bác sĩ sẽ tìm ông ta hỏi chuyện.

Chỉ là lúc này đứa con gái c.h.ế.t tiệt kia đã tìm được phó đoàn Giang đến, dù ông ta không muốn cũng chỉ có thể giao người ra.

Lâm Hướng Tuyết nghe Phùng Chiêu Đệ kể lại đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng khi nhìn thấy mẹ Phùng Chiêu Đệ, cô ấy vẫn không nhịn được mà tái mặt.

Mẹ Phùng Chiêu Đệ gần như nằm trong vũng máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, lúc này mắt

nhắm nghiền, nếu không phải bụng vẫn còn phập phồng thì lúc này chẳng khác gì người chết.

Giang Lâm vốn đã buông tay Phùng Ngạn Đại ra nhưng lúc này nhìn thấy người thì quay lại đ.ấ.m thẳng vào mặt ông ta.

Phùng Ngạn Đại không kịp trở tay, mũi bị đ.ấ.m một phát, đau đến mức ông ta hít một hơi, m.á.u mũi và nước mắt cùng chảy ra.

Giang Lâm nhìn Cát Đại Xuyên: "Chúng ta cùng khiêng người lên xe ba gác."

Nói xong lại nhìn Phùng Chiêu Đệ: "Nhà có ô và áo mưa không?"

Phùng Chiêu Đệ vội gật đầu: "Có có, tôi đi lấy ngay."

Mấy người họ hợp sức lại, bất chấp mưa gió đưa người đến bệnh viện nhưng vẫn chậm một bước, hai đứa trẻ trong bụng đã bị ngạt quá lâu, sớm đã không còn hơi thở, còn mẹ Phùng Chiêu Đệ thì giành lại được một mạng.

Bên Bạch Du, sau khi mọi người đi, cô đóng cửa lên tầng hai.

Tiếng sấm bên ngoài "ầm ầm" không ngừng, cô hơi sợ, thế là đứng dậy thả Bánh Khoai Tây và Kem vào phòng.

Kem còn muốn trèo lên giường nhưng không may là nó quá nhỏ, nhảy ở mép giường mấy lần đều không thành công, cuối cùng mệt đến thở hồng hộc, vẫn không nhảy lên được, hừ một tiếng, quay người đi giận dỗi.

Đứa nhỏ này đặc biệt dễ nuôi, cái gì cũng ăn, cơm, thịt lợn thịt cá rau xanh, không kén ăn chút nào, thậm chí cô ăn khoai lang, nó cũng phải đến cào cấu ăn hai miếng.

Cho nên mới về nhà chưa đầy nửa tháng, đứa nhỏ này đã béo lên không ít, tròn vo trông rất đáng yêu, lúc này tức giận lại càng đáng yêu hơn khiến lòng Bạch Du mềm nhũn.

Nhóm người Giang Lâm đến tận khi trời tờ mờ sáng mới về.

Bạch Du nghe thấy động tĩnh thì vội mặc quần áo đi xuống: "Thế nào? Người không sao chứ?"

Đôi mắt Lâm Hướng Tuyết đỏ hoe: "Mẹ Chiêu Đệ giữ được mạng nhưng hai đứa trẻ thì không giữ được."

Là hai bé trai, Phùng Ngạn Đại và bà cụ Phùng ở bệnh viện khóc lóc thảm thiết như thể cha mình c.h.ế.t vậy, theo cô ấy thì đáng đời!

Tất nhiên cô ấy không dám nói ra lời này, dù sao thì không chỉ hai kẻ cặn bã này đau lòng, người đau lòng nhất là mẹ Phùng Chiêu Đệ.

Người phụ nữ đáng thương đó đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Giờ cô ấy cũng mới biết, hóa ra sinh con nguy hiểm đến vậy, trước đây cô ấy nghe người ta nói phụ nữ sinh con như đi qua quỷ môn quan, cô ấy còn không tin, xem ra lời này quả thực có lý.

Nghĩ đến đây, cô ấy nhìn về phía bụng của Bạch Du.

Bạch Du không để ý đến ánh mắt của cô ấy, nghe nói đứa trẻ không còn thì cô thở dài nói: “Mọi người cũng mệt rồi, tớ đi nấu mì cho mọi người.”

Nói xong cô vào bếp.

Giang Lâm đi theo sau.

Cát Đại Xuyên cũng muốn vào giúp nhưng bị Lâm Hướng Tuyết kéo lại: “Anh có biết điều không, lúc này anh vào, là muốn làm bóng đèn hay là muốn đợi bóng đèn?”

Cát Đại Xuyên gãi đầu, cười ngốc nghếch: “Anh không muốn làm bóng đèn, anh muốn làm người yêu em.”

Nói xong, tai anh ấy đỏ bừng, nếu không phải da mặt anh ấy quá đen thì lúc này chỉ sợ cũng đỏ như tôm luộc.

Lâm Hướng Tuyết nạt anh ấy: “Ai hỏi anh?”

Nói xong, mặt cô ấy cũng đỏ theo.

Giang Lâm vào bếp, duỗi tay ôm lấy eo Bạch Du, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng hơi nhô lên của cô: “Em và con phải khỏe mạnh.”

Dường như Bạch Du có thể cảm nhận được cơ thể anh đang run rẩy nhè nhẹ, không khỏi đau lòng, quay người ôm lấy người đàn ông cao lớn trước mặt, nói với giọng mềm mại: “Anh yên tâm, em và bé con sẽ không sao, chúng em sẽ ở bên anh đến già.”

Giang Lâm ôm chặt lấy cô, đầu tựa vào vai cô, một lúc lâu mới nói: “Ừ.”

Chúng ta sẽ cùng nhau bạc đầu.

Bạch Du nấu một nồi mì đơn giản, nhưng để thưởng cho ba người, cô lại chiên thêm ba quả trứng lòng đào, lại lấy dưa chua xào một đĩa dưa chua thịt xông khói cho họ làm món ăn kèm.

Chương 486: Chương 486

DTV-EBOOK

Ba người bận rộn cả một buổi tối, thực sự vừa mệt vừa đói, cũng không khách sáo, cúi đầu ăn thật nhanh, đặc biệt là Cát Đại Xuyên, húp sùm sụp, bị Lâm Hướng Tuyết trừng mắt mấy lần mới nhỏ giọng hơn một chút.

Hũ dưa chua mà đầu bếp Diêu tặng cuối cùng cũng đã ăn hết, Bạch Du định sẽ tự muối một hũ, cô còn muốn xây một lò nướng trong sân, khi nào bà nội và Niệm Niệm đến thì cô có thể dùng lò nướng làm nhiều món ngon cho họ.

Sau khi ăn xong, cả ba người không kịp nghỉ ngơi, dọn dẹp một chút rồi đi làm.

May là mưa đã tạnh, nếu không đi làm cũng không tiện, chỉ là mưa cả nửa đêm, mặt đất toàn bùn lầy nên đi xe đạp cũng bất tiện.

Gặp đoạn đường xấu, Bạch Du xuống dắt xe, tục ngữ nói biết thận trọng mới phát triển được lâu dài.

Đến trưa, cô ăn trưa xong thì đạp xe đến bệnh viện thăm Phùng Chiêu Đệ và mẹ cô ấy.

Mẹ Phùng Chiêu Đệ vẫn chưa tỉnh lại.

Phùng Chiêu Đệ trông cũng rất tiều tụy.

Bạch Du hỏi cô ấy đã ăn cơm chưa, nghe cô ấy nói chưa thì cô lập tức đến căng tin bệnh viện mua một suất cơm mang về cho cô ấy, rồi lại nhét cho cô ấy một tờ tiền to: “Cầm lấy, bây giờ không phải lúc khách sáo.”

Phùng Chiêu Đệ nhận lấy tiền và cơm, lau nước mắt: “Đồng chí Bạch, cảm ơn các đồng chí, còn có phó đoàn Giang, đồng chí Lâm và đồng chí Cát, cảm ơn các đồng chí.”

Người ta nói hoạn nạn mới thấy chân tình, tình cảm này, cô ấy sẽ mãi ghi nhớ trong lòng.

Với năng lực hiện tại của cô ấy, muốn trả ơn e là không trả nổi, nhưng không sao, cô ấy còn cả đời, cô ấy chắc chắn sẽ tìm được cơ hội trả lại!

Đợi Phùng Chiêu Đệ ăn xong, Bạch Du chuẩn bị về đơn vị, nào ngờ vừa đứng lên đã bị Phùng Chiêu Đệ giữ lại.

Rất nhanh, hai người đã đến góc cuối hành lang, Phùng Chiêu Đệ cảnh giác nhìn xung quanh, mới nhỏ giọng hỏi: “Đồng chí Bạch, tôi cầu xin đồng chí chỉ bảo, tôi nên làm thế nào mới có thể dạy cho cha và bà nội tôi một bài học?”

Bạch Du nhướng mày: “Cô nói dạy cho họ một bài học là mức độ nào? Để lãnh đạo quân đội khiển trách cha cô một trận, hay là kêu người đánh cha cô một trận, hay là… Sau này cô muốn làm chủ gia đình?”

Nghe đến câu cuối cùng, Phùng Chiêu Đệ giật mình, đôi mắt sưng húp nhìn chằm chằm vào Bạch Du.

Bầu không khí như đông cứng lại.

Một lúc lâu sau, giọng nói của Phùng Chiêu Đệ mới vang lên lần nữa: “Nếu… Nếu tôi muốn làm chủ gia đình, tôi nên làm thế nào?”

Bạch Du cho cô bốn chữ: “Đại, nghĩa, diệt, thân.”

“!”

Phùng Chiêu Đệ nghe xong lời này thì ngây người.

“Đại nghĩa diệt thân” mà Bạch Du nói có phải là đại nghĩa diệt thân mà cô ấy hiểu không?

Là ý g.i.ế.c cha cô ấy, đúng không?

Đúng không? Chắc là ý đó rồi?

Ý nghĩ này chắc chắn là đại nghịch bất đạo, nhưng không hiểu sao, nó lại khiến cô ấy thấy phấn khích lạ thường.

Đúng vậy, cha cô ấy mỗi tháng kiếm được không ít tiền nhưng tiền ông ta kiếm được, cô ấy và các em gái, còn cả mẹ cô ấy nữa, đều không được dùng đến, mỗi tháng cha cô ấy có ba mươi lăm đồng, cộng thêm tám đồng tiền trợ cấp, tổng cộng là bốn mươi ba đồng.

Nhưng mỗi tháng cha cô ấy đưa cho bà nội mười đồng, cho gia đình chú út mười đồng, còn lại hai mươi đồng thì ông ta đều dùng để hút thuốc, uống rượu, ăn thịt, chỉ còn ba đồng đưa cho mẹ cô ấy chi tiêu.

Ba đồng!

Ba đồng nuôi cả một gia đình, dù có ăn bánh bao không nhân cả ngày cũng không đủ!

Còn cô ấy, mỗi tháng được hai mươi lăm đồng, tiền lương vừa phát là bà nội đã lấy mất, bà nội chỉ đưa cho mẹ cô ấy mười đồng để chi tiêu, nói cách khác, cả gia đình cô ấy chỉ có mười ba đồng để chi

tiêu mỗi tháng, đó cũng là lý do tại sao cô ấy và các em gái đều gầy gò trông như bị suy dinh dưỡng.

Nếu "diệt" cha và bà nội, mặc dù sẽ mất đi ba đồng mà cha cô ấy đưa nhưng ít ra cô ấy cũng được giữ lại toàn bộ hai mươi lăm đồng. Tuy hai mươi lăm đông nuôi cả gia đình vẫn không đủ nhưng cũng nhiều hơn trước gần gấp đôi, cô ấy và các em gái, còn cả mẹ nữa, ít nhất cũng có thể ăn uống tốt hơn một chút.

TBC

Quan trọng nhất là, mẹ cô ấy không cần phải sinh con nữa! Từ khi cô ấy có nhân thức tới nay, mẹ cô liên tục mang thai sinh con, không phải đang sinh con trong nhà thì cũng đang trên đường sinh con, nếu không có cha cô ấy thì mẹ cô ấy sẽ không phải chịu khổ nữa.

Trong quá trình này, biểu cảm của Phùng Chiêu Đệ như sau: Kinh sợ → Phấn khích → Dần dần trở nên dữ tợn.

Bạch Du: "?"

Cảm thấy có gì đó không ổn.

Phùng Chiêu Đệ đột nhiên nắm chặt tay: "Được, tôi hiểu rồi, tôi sẽ g.i.ế.c cha tôi!"

"?"

Bạch Du cảm thấy cô ấy có vẻ hiểu nhầm ý mình nên cô ho một tiếng rồi nói: "Ý tôi nói đại nghĩa diệt thân không phải là bảo cô làm chuyện phạm pháp, cô phải dùng những biện pháp hợp pháp và trong quá trình này, cô phải bảo vệ bản thân, nếu có thể kiếm được lợi từ đó thì càng tốt, tóm lại là không được làm

chuyện g.i.ế.c địch một nghìn tự hại tám trăm, hiểu không?”

Chương 487: Chương 487

DTV-EBOOK

Phùng Chiêu Đệ tỏ vẻ bối rối: “Đồng chí Bạch, cô có thể dạy tôi không? Tôi không thông minh như cô, tôi sợ mình không nghĩ ra được cách vừa diệt cha vừa không phạm pháp, lại còn có thể kiếm được lợi từ đó.”

Quá khó.

Cô ấy vốn định dùng thuốc chuột g.i.ế.c c.h.ế.t bà nội và cha cô ấy, đến lúc đó thì nói rằng họ ăn nhầm đồ ăn.

Bây giờ được Bạch Du nhắc nhở, cô ấy thấy cách này quả thực không ổn, lỡ như bị người khác phát hiện, đến lúc đó cô ấy sẽ bị xử bắn, các em gái và mẹ cô ấy cũng sẽ vì cô ấy mà bị mọi người khinh thường, hơn nữa không còn tiền lương của cô ấy thì họ chỉ có thể ăn không khí.

Nghĩ vậy, cô ấy bình tĩnh lại, nhưng cô ấy lại chậm hiểu, chỉ có thể mặt dày nhờ Bạch Du giúp đỡ.

Ai ngờ Bạch Du lại lắc đầu: “Không được, vì tôi không muốn sau này có ngày cô nghĩ lại sẽ oán trách tôi, có làm hay không, làm thế nào, làm đến mức nào, cô chỉ có thể tự mình suy nghĩ, tự mình quyết định.”

“Máu mủ ruột thịt” không phải chỉ nói suông, có những người dù người thân có ngược đãi họ hàng trăm lần, họ vẫn yêu người thân như thuở ban đầu,

cũng có những người dù người thân có tệ bạc đến đâu, họ vẫn vô tư hiến dâng mọi thứ của mình.

Bây giờ Phùng Chiêu Đệ rất căm hận cha mình nhưng nhỡ sau này có một ngày cô ấy đột nhiên nhớ lại "điều tốt đẹp" của cha mình, rồi đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cô, cô có thể chỉ ra một con đường sáng nhưng chỉ có vậy thôi.

Con đường tiếp theo phải đi như thế nào, cô ấy chỉ có thể tự mình quyết định.

Cô sẽ không can thiệp nữa.

Bạch Du không để ý đến Phùng Chiêu Đệ đang ngây người, vỗ vai cô ấy rồi quay người bỏ đi.

Thời tiết ngày càng lạnh, nghe chị Lôi nói một thời gian nữa sẽ còn lạnh hơn, đảo Quỳnh Châu quanh năm nhiệt độ đều khá cao nhưng khi không khí lạnh tràn về thì vẫn lạnh đến mức không chịu nổi, vì cái lạnh ở đây là lạnh ẩm, còn khó chịu hơn cái lạnh khô ở Đông Bắc hay Tây Bắc.

TBC

Cô nghĩ đợi bà nội đến thì sẽ dành một ngày đến cửa hàng bách hóa mua ít len, rồi học bà nội cách đan khăn quàng cổ.

Cô muốn đan cho Giang Lâm một cái, từ khi kết hôn đến giờ, anh vẫn luôn tặng đồ cho cô, còn cô rất ít khi làm gì cho anh.

Bạch Du vừa đạp xe vừa suy nghĩ, một lúc sau, cô cúi đầu định xem giờ, lúc này mới phát hiện chiếc đồng hồ Rolex trên cổ tay đã không cánh mà bay.

"Két" một tiếng.

Lốp xe đạp ma sát với mặt đất phát ra tiếng phanh xe chói tai.

Bạch Du giật mình toát mồ hôi hột.

Chiếc đồng hồ này là quà cưới mà ông ngoại Giang Lâm tặng cho họ, hơn nữa chiếc đồng hồ Rolex đó còn có giá trị hơn một nghìn đồng, trước đây cô rất ít khi đeo, sau khi chuyển đến văn phòng mới, vì văn phòng không có đồng hồ làm cô thường không biết giờ giấc nên cô mới đeo lên đi làm, ai ngờ mới đeo được vài ngày đã bị cô làm mất.

Bạch Du vừa lo lắng vừa áy náy, đẩy xe đạp quay trở lại, vừa đi vừa cúi đầu tìm.

Đồng hồ Rolex đắt như vậy, đây quả là thử thách lòng người, đừng nói đến Rolex, ngay cả những chiếc đồng hồ bình thường giá khoảng một trăm đồng, người ta nhặt được cũng chưa chắc đã đứng chờ chủ nhân, huống chi là một nghìn đồng.

Nếu không tìm lại được, ông La biết được thì ông ấy sẽ buồn biết bao?

Bạch Du càng nghĩ càng lo lắng, giữa mùa đông giá rét, trán cô đã lấm tấm mồ hôi.

Đi lại mười mấy phút, cô cũng hỏi thăm mọi người nhưng không có chút tin tức nào khiến lòng Bạch Du chùng xuống.

Ngay khi cô sắp quay về bệnh viện thì đột nhiên một phụ nữ trung niên đi về phía cô…

“Vị đồng chí này, xin hỏi cô có phải đang tìm đồ không?”

Bạch Du ngẩng đầu nhìn thì thấy trước mặt là một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, cắt tóc kiểu tóc lan, gọn gàng, ngũ quan đoan chính, đôi mắt sáng ngời hơi sắc sảo, trong túi áo n.g.ự.c kẹp một cây bút máy, chân đi đôi giày da bò nhỏ màu đen.

Nhìn cách ăn mặc này thì không phải người bình thường, giống như lãnh đạo của một đơn vị nào đó hơn.

Nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là câu hỏi vừa rồi của bà ấy.

Mắt Bạch Du sáng lên, vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, tôi làm mất một chiếc đồng hồ Rolex, xin hỏi ngài có nhìn thấy ở gần đây không?"

Người phụ nữ trung niên: "Cô có thể mô tả cụ thể hình dáng chiếc đồng hồ đó không?"

Nghe vậy, Bạch Du thấy yên tâm, thầm thở phào nhẹ nhõm: "Tất nhiên là được, dây đồng hồ bằng da bò màu đen, mặt đồng hồ màu vàng sâm panh, ngoài những viên kim cương nhỏ còn có biểu tượng vương miện nhỏ và biểu tượng tiếng Anh ở trên."

Nghe vậy, người phụ nữ trung niên mới lấy chiếc đồng hồ Rolex trong cặp công văn ra, đưa cho cô: "Đồng chí xem có phải chiếc này không?"

Chương 488: Chương 488

DTV-EBOOK

Bạch Du: “Là chiếc này, cảm ơn ngài rất nhiều, xin hỏi đồng chí tên gì, ở đơn vị nào, tôi sẽ đến tận nơi cảm ơn ngài!”

Đây chính là nhặt được của rơi trả lại.

Sự cám dỗ của hơn một nghìn đồng, ít ai có thể cưỡng lại được.

Người phụ nữ trung niên lắc đầu: “Không cần khách sáo, đây là việc tôi nên làm, tôi còn định nếu người mất không tìm thấy thì tôi sẽ nộp lên công an nhưng đồ đắt tiền như vậy, đồng chí vẫn nên cẩn thận, đừng làm mất nữa.”

Bạch Du gật đầu: “Ngài nói đúng, sau này tôi chắc chắn sẽ cẩn thận, tôi tên Bạch Du, làm việc ở tòa soạn Tân Hoa, xin hỏi đồng chí xưng hô thế nào?”

Đôi mắt người phụ nữ trung niên sáng lên, nhìn Bạch Du từ trên xuống dưới: “Cô là người của tòa soạn Tân Hoa, vậy chắc cô biết Hà Kính Viễn đúng không?”

Hà Kính Viễn?

Bạch Du sửng sốt, trong toàn soạn chỉ có một người họ Hà, đó chính là phó chủ nhiệm Hà, cô nhớ vợ của phó chủ nhiệm Hà cũng trạc tuổi này, nghe nói là lãnh đạo của ban tuyên truyền.

Người trước mặt này dù về tuổi tác hay cách ăn mặc đều rất phù hợp.

“Chẳng lẽ ngài là vợ của phó chủ nhiệm Hà?”

Bao Nhã Anh cười gật đầu: “Đúng vậy, tôi tên Bao Nhã Anh, đồ đã trả lại cho người mất, tôi cũng phải về làm việc rồi, hẹn gặp lại.”

Bạch Du cúi chào bà ấy: “Cảm ơn đồng chí Bao thêm lần nữa.”

Bao Nhã Anh xua tay, quay người bước đi với dáng vẻ oai phong.

Bạch Du nhìn theo bóng lưng bà ấy, đột nhiên nhớ đến lần nghe được cuộc đối thoại giữa phó chủ nhiệm Hà và Lăng Tương Quân ở phòng pha nước, rõ ràng là Bao Nhã Anh bị phản bội, đầu đội một bãi cỏ xanh.

Phó chủ nhiệm Hà quả thật không ra gì, trong nhà có người vợ tốt như vậy mà còn ngoại tình lung tung, hơn nữa còn ngoại tình với em dâu của mình, đúng là không bằng heo chó.

Bạch Du muốn quay lại mua chút đồ để cảm ơn Bao Nhã Anh nhưng chuyện bà ấy bị cắm sừng, cô rất do dự không biết có nên nói cho bà ấy biết hay không.

Đầu tiên, cô phải xác định Bao Nhã Anh có biết mình bị cắm sừng hay không, phụ nữ thời này rất biết chịu đựng, cho dù biết chồng ngoại tình thì nhiều người cũng sẽ không ly hôn, họ sẽ nhẫn nhịn chịu đựng, mặc dù cô thấy Bao Nhã Anh không giống kiểu phụ nữ sẽ nhẫn nhịn chịu đựng nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ.

Thứ hai là, giả sử Bao Nhã Anh không biết thì cô phải nói cho bà ấy biết bằng cách nào, không thể trực tiếp nói trước mặt bà ấy: “Này, chồng cô ngoại tình với em dâu cô, còn sinh một đứa con trai”, chưa nói đến việc Bao Nhã Anh có tin lời một người xa lạ như cô hay không, cho dù có tin, nếu sau này phó chủ nhiệm Hà và Lăng Tương Quân biết là cô tiết lộ ra ngoài, biết đâu họ sẽ trả thù cô.

Bây giờ cô đã mang thai, hơn nữa hai ngày tới bà nội và Niệm Niệm sẽ đến, cô phải cẩn thận.

Nghĩ đến đây, cô đè nén sự bốc đồng muốn đuổi theo nói cho bà ấy biết, định sẽ tìm cơ hội thăm dò sau.

Cô quay đầu xe, ngồi lên xe đạp về văn phòng.

Quay lại văn phòng, cô nhớ đến chuyện lần trước nghe lén ở phòng pha nước, thế là cô cầm bình nước, giả vờ đi tìm Trình Phương ở văn phòng trước.

Lúc này đương nhiên Trình Phương không có ở đó, thế là cô mới chậm rãi đi về phía phòng pha nước.

Đi đến hành lang, cô còn cố tình hít thở nhẹ nhàng, hơi rón rén đi về phía phòng pha nước.

TBC

Kết quả…

Tất nhiên là không có gì.

Làm gì có chuyện lần nào cũng khéo đến mức bị cô tình cờ bắt gặp, hơn nữa phó chủ nhiệm Hà là người rất đa nghi, lần trước ông ta đã nghi ngờ có

người nghe lén họ nói chuyện, sau lần đó, ông ta hẳn sẽ cẩn thận hơn.

Không nghe lén được gì, Bạch Du quay người định về văn phòng của mình, ai ngờ vừa quay người đã thấy tên đầu to Ngụy Quang Tông đứng ở cửa, khóe miệng anh ta cong lên, nở với cô một nụ cười tự cho là rất quyến rũ…

“Đồng chí Bạch, không lẽ cô đang theo dõi tôi?”

Bạch Du: “?”

“Anh bị bệnh à? Bị bệnh thì uống thuốc đi đồng chí Ngụy Diệu Tổ!”

Ngụy Quang Tông: “…”

“Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, tôi tên là Ngụy Quang Tông, Ngụy Diệu Tổ là cha tôi, là cha tôi, là tên của cha tôi!” Nụ cười quyến rũ của Ngụy Quang Tông lập tức biến mất: “Còn nữa, tại sao cô lại theo dõi tôi?”

Thực ra anh ta nghi ngờ Bạch Du ghen.

Lần trước thấy mình có đối tượng vừa đẹp vừa giỏi lại có vòng ba to nên cô tự thấy không bằng, cô ghen rồi.

Anh ta nói vậy là có bằng chứng.

Đầu tiên, vừa rồi Bạch Du đến văn phòng tìm anh ta trước, không thấy lại đến phòng pha nước tìm anh ta, thứ hai, bình nước cô cầm đến đang đầy, vừa rồi cô căn bản không lấy nước.

Chắc chắn cô biết trưa nay anh ta tìm đồ trong phòng chứa đồ nên mới cố tình cầm một bình nước đầy để ngụy trang, sau đó đến đây tìm anh ta.

Chương 489: Chương 489

DTV-EBOOK

Bạch Du suýt nữa thì trợn trắng mắt: "Đồng chí Ngụy Diệu Tổ, bị bệnh thì uống thuốc đi, tòa soạn là nhà anh sao? Nếu còn nói bậy bạ nữa, tôi sẽ kéo anh đi tìm thư ký Chương nói chuyện, tiện thể hỏi luôn chuyện hôm đó anh nói mình là chủ quản dự án xóa nạn mù chữ."

Ngụy Quang Tông: "..."

Người phụ nữ này thật không thể lý giải nổi!

Cho dù cô có ái mộ anh ta, anh ta cũng tuyệt đối sẽ không để mắt đến cô ta!

Bạch Du lười để ý đến anh ta: "Làm ơn tránh ra, nếu không tránh ra tôi sẽ kêu anh lưu manh."

Ngụy Quang Tông: "..."

Nhìn thấy vẻ mặt Ngụy Quang Tông tức đến nỗi khuôn mặt méo mó, Bạch Du cười thầm trong lòng, cầm bình nước đi qua người anh ta, khi đi ra ngoài thì đột nhiên cô nảy ra một ý.

Ngụy Quang Tông làm việc ở ban thông tin, một trong những nhiệm vụ và sứ mệnh của người làm báo là phân biệt đúng sai, phải dám đấu tranh, dám lên tiếng, nếu để anh ta phát hiện ra chuyện gian tình giữa phó chủ nhiệm Hà và Lăng Tương Quân, anh ta chắc chắn sẽ mạnh dạn vạch trần.

Lợi ích của việc để ban thông tin vạch trần là phó chủ nhiệm Hà và Lăng Tương Quân sẽ hoàn toàn mất hết danh dự, đến lúc đó họ không dám, cũng không có khả năng trả thù cá nhân.

Điểm bất lợi là, chuyện Bao Nhã Anh bị cắm sừng cũng sẽ được nhiều người biết đến, đến lúc đó chắc chắn cũng sẽ ảnh hưởng đến bà ấy.

Nghĩ đến đây, cô vẫn lắc đầu, dập tắt ý định này.

Còn Ngụy Quang Tông ở phòng pha nước lại thầm đưa ra một quyết định - anh ta định cầu hôn bạn gái.

Anh ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi tồi tàn này, sau đó cùng bạn gái đến Thượng Hải làm người thành phố, hưởng lương thành phố!

Anh ta phải bỏ xa đám người ở tòa soạn lại phía sau, để họ muốn đuổi theo cũng không đuổi kịp mình.

Anh ta còn phải khiến Bạch Du, Trình Phương và cán sự Trần hối hận không kịp vì đã bỏ lỡ một người đàn ông đẹp trai, giỏi giang và cao to vạm vỡ như anh ta!

Bạch Du không biết suy nghĩ ngớ ngẩn của Ngụy Quang Tông, sau khi trở về văn phòng, cô sắp xếp lại tài liệu, đợi đến giờ làm việc, cô sẽ đến các công xưởng khác tiếp tục thu thập tài liệu.

Có xưởng đóng hộp Thắng Lợi mở đầu, những cuộc phỏng vấn sau đó trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Còn có một hoặc hai xưởng nhỏ chủ động liên lạc với cô, muốn tham gia vào tuyển tập [Anh Hùng Đời Thường], đương nhiên cô sẽ không dễ dàng đồng ý.

Tuyển tập chỉ làm mười câu chuyện, mỗi câu chuyện đều phải có tính đại diện, những câu chuyện quá trùng lặp sẽ khiến mọi người cảm thấy không có gì mới mẻ, sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến việc xóa nạn mù chữ sau này.

Cho nên, mặc dù cô đã thu thập được nhiều câu chuyện nhưng cô không hứa sẽ làm thành Liên Hoàn Họa.

May mắn thay, bây giờ cô có tòa soạn làm chỗ dựa, lại có không ít người biết cô là vợ của Giang Lâm nên không ai dám ép cô.

**

Tôn Tường Vy thấy Bạch Du mang thai rất dễ dàng, còn tưởng rằng mang thai là chuyện rất đơn giản, ai ngờ chưa đầy hai ngày sau khi khám thai, cô ta đã bắt đầu nôn nghén.

Không giống như Bạch Du chỉ nôn khi ngửi thấy mùi tanh, cô ta ngửi thấy bất kỳ mùi thịt nào cũng nôn, thịt cá, thịt lợn, thịt bò, thậm chí rau xanh nếu có một lớp mỡ lợn, cô ta ngửi thấy là nôn thốc nôn tháo, nôn đến mức gần như nôn cả mật xanh mật vàng ra ngoài.

Không còn cách nào khác, cô ta chỉ có thể ăn rau luộc và loại rau luộc không được cho muối.

Rau luộc không có gia vị thì rất khó ăn, chỉ mới vài ngày, cả người cô ta đã gầy đến mức hai bên má hóp vào.

Tạ Húc Đông thấy vậy thì thương lắm, mỗi ngày trời chưa sáng đã dậy đi chợ, cố gắng mua những loại rau khác nhau về nấu cho Tôn Tường Vy ăn.

Lúc này, Tôn Tường Vy nhìn thấy anh ấy bưng ra đĩa cà rốt luộc thì mặt lập tức xị xuống: "Em không ăn rau luộc, không có tí vị gì cả! Cầm đi, cầm đi ngay!"

Nhìn vào là thấy tức.

Ôi trời không công bằng chút nào, tại sao Bạch Du chua ngọt đắng cay gì cũng ăn được, đến cô ta thì chỉ có thể ăn rau luộc, cô ta thật là khổ.

Tạ Húc Đông đành dỗ dành cô ta: "Em không ăn, con trong bụng cũng phải ăn chứ…"

Câu nói này lập tức khiến Tôn Tường Vy nổi giận: "Con con, trong lòng anh chỉ có con thôi! Có phải là không quan tâm đến sống c.h.ế.t của em không? Đứa bé trong bụng Bạch Du ngoan như vậy, chắc chắn là vì đứa bé trong bụng em giống anh, còn chưa ra đời đã hành hạ người khác, đều là lỗi của anh!"

Tạ Húc Đông: "…"

Oan như Đậu Nga!

Ai nói đứa bé chắc chắn phải giống anh ấy? Biết đâu lại giống cô ta.

Hơn nữa với tình trạng hiện tại của cô ta, anh ấy cảm thấy đứa bé trong bụng chắc chắn là con trai, vì con trai giống mẹ.

Chương 490: Chương 490

DTV-EBOOK

Tất nhiên không thể nói như vậy, mà còn phải tiếp tục dỗ dành: “Ai nói anh không quan tâm đến em, hôm qua anh chạy đến bệnh viện hỏi bác sĩ, bác sĩ nói tình trạng của em là ốm nghén khá nghiêm trọng nhưng nghiêm trọng đến mấy cũng phải ăn, nếu không không chỉ không tốt cho đứa bé, mà quan trọng hơn là không tốt cho người sắp làm mẹ như em. Bác sĩ cũng nói, ốm nghén dù có nghiêm trọng đến mấy thì cũng chỉ kéo dài một tháng, đợi hết thời gian này, em sẽ ăn uống ngon miệng.”

Thực ra bác sĩ nói là ốm nghén có thể kéo dài một đến hai tháng, nghiêm trọng hơn còn có thể kéo dài ba tháng nhưng anh ấy không dám nói, nếu không với tính cách của Tôn Tường Vy thì cô ta chắc chắn sẽ dám bỏ đứa bé này.

Tôn Tường Vy nghe nói còn phải chịu đựng thêm một tháng, lập tức oàkhóc: “Em không muốn sinh nữa, Tạ Húc Đông, anh là đồ khốn nạn, chắc chắn là nòi giống của anh không tốt, anh mau bảo đứa con của anh ngoan ngoãn một chút, nếu không đợi nó ra đời, em chắc chắn sẽ đánh nát m.ô.n.g nó!”

Đứa bé không ngoan như vậy, Tôn Tường Vy cũng cảm thấy trong bụng chắc chắn là con trai.

Con gái đều là áo bông nhỏ ấm áp, sẽ không làm mẹ khó chịu như vậy, chỉ có con trai mới như vậy.

Ôi trời cô ta muốn áo bông nhỏ, không muốn con trai ngỗ ngược.

Tạ Húc Đông: "…"

TBC

Tạ Húc Đông bị làm phiền đến mức không còn cách nào khác, đành phải đến tìm Bạch Du: "Đồng chí Bạch, cô xem có thể dạy tôi làm vài món không cần dầu mỡ và muối không?"

Bạch Du hỏi: "Cô ấy ăn đường có nôn không?"

Tạ Húc Đông lắc đầu: "Không biết."

Bạch Du: "Thế trứng thì sao?"

Tạ Húc Đông mặt đắng: "Cũng nôn."

Cũng không trách được Tôn Tường Vy nổi cáu, nếu đổi lại là anh ấy thì anh ấy cũng thấy quá khổ sở, đến trứng cũng không được ăn.

Bạch Du suy nghĩ một lúc, sau đó dạy anh ấy làm hai món điểm tâm, bánh mochi sữa tươi và bánh khoai mỡ.

Bạch Du lấy bột nếp, cho thêm một ít bột ngô và đường trắng, vốn định cho thêm mỡ lợn nhưng Tôn Tường Vy không thể ngửi thấy mùi dầu mỡ nên đành không cho.

Từ khi cô mang thai, Giang Lâm đã đến trạm sữa để đặt sữa cho cô, hôm nay cô vẫn chưa uống sữa. Cô lấy sữa trong tủ lạnh cho vào khuấy đều, sau đó đổ vào nồi, đảo trên lửa nhỏ cho vón thành cục rồi nhào đều, tiếp đó phủ bột đậu nành chín, thế là bánh mochi sữa tươi đã hoàn thành.

“Tôi nhớ Tường Vy rất thích ăn đồ dẻo, bánh mochi sữa tươi này rất dễ làm, anh có thể đến trạm sữa để lấy sữa, điều duy nhất cần lưu ý là khi đảo không được dính chảo, cũng không được để cháy.”

Cô không dám dạy những món điểm tâm quá phức tạp, sợ Tạ Húc Đông không học được.

Tạ Húc Đông quả thực rất căng thẳng, cầm giấy bút, Bạch Du nói một câu anh ấy ghi một câu, hơn nữa còn tự tính toán thời gian.

Bạch Du thấy anh ấy gật đầu thì tiếp tục làm bánh khoai mỡ.

Cô gọt vỏ khoai mỡ cắt thành từng miếng nhỏ, cho vào nồi hấp chín rồi nghiền nát, tiếp đó cho nho khô và bột mì vào rồi nhào thành khối bột khoai mỡ rồi cán thành từng thanh dài, sau đó cắt thành từng viên nhỏ bằng nhau cho vào nước sốt sơn tra.

“Lần này tôi dùng nước sốt sơn tra nhưng bà bầu không được ăn quá nhiều sơn tra, sau này anh đổi sơn tra thành nhân đậu đỏ hoặc nhân táo đỏ, sau đó cho vào nồi hấp khoảng bảy tám phút là được.”

Thực ra bánh khoai mỡ này phải chiên hai mặt vàng mới ngon hơn nhưng chiên thì phải dùng dầu, đành phải đổi thành hấp.

Tạ Húc Đông vội vàng ghi lại những gì Bạch Du nói, sau đó lại hỏi Bạch Du cách làm nhân đậu đỏ và nhân táo đỏ, Bạch Du cũng nói cho anh ấy biết từng bước một.

Đợi làm xong, Bạch Du đi đến góc nhà kéo cái chum đặt ở góc ra: “Tôi muối một ít dưa cải, anh lấy về làm dưa cải sợi cho Tường Vy.”

Tạ Húc Đông nghe vậy thì vội vàng lắc đầu: “Chẳng phải dưa cải càng mặn sao?”

Bạch Du: “Dưa cải của tôi không cho muối.”

Bây giờ cô đã mang thai, cũng không dám ăn quá nhiều đồ muối, đặc biệt là loại muối rất nhiều.

Không cho muối?

Tạ Húc Đông mặt đầy dấu chấm hỏi: “Muối dưa cải còn có thể không cho muối sao? Tôi mới nghe lần đầu tiên đấy.”

Bạch Du: “Anh thấy bắp cải ngoài kia phơi nắng không? Phơi khô rồi nhúng qua nước nóng, sau đó cho vào chum không dầu không nước, tiếp theo đổ nước nóng vào, chỉ cần ngập bắp cải là được, tiếp đó đậy kín để một tuần là được, dưa cải của tôi mới muối ba ngày nhưng chắc là đã đủ chua rồi, sau này anh có thể theo cách này để muối một ít ăn.”

Nói xong cô mở chum ra, một mùi chua thơm nồng nặc từ trong chum xông ra, nhanh chóng lan tỏa khắp căn bếp nhỏ.

Tạ Húc Đông chỉ cảm thấy hai má mình chua xót, vô thức nuốt nước bọt: “Không ngờ không dùng muối cũng có thể chua như vậy.”

Chương 491: Chương 491

DTV-EBOOK

Chỉ thấy Bạch Du lấy từ trong chum ra dưa cải có màu vàng lục, vừa mềm vừa giòn, dùng dưa cải này để xào thịt thì chắc chắn sẽ rất thơm.

Cách này hay.

Anh ấy vội vàng ghi lại công thức một cách chi tiết.

Vì món dưa cải hầm sợi rất dễ làm, Bạch Du không hướng dẫn cho Tạ Húc Đông xem.

Tạ Húc Đông cầm hai món điểm tâm Bạch Du làm, cảm ơn rồi lại cảm ơn.

Bởi vì anh ấy cũng không rõ Tôn Tường Vy uống sữa có nôn không nên món điểm tâm này vẫn phải mang về cho cô ta thử mới biết được.

Sau khi Tạ Húc Đông đi, Bạch Du định lên lầu đọc sách một lúc, thời gian này quá bận rộn khiến tiến độ ôn tập của cô rất chậm.

Nhưng cô không quên, nhiệm vụ chính của cô là thi đại học, cho nên dù có bận đến đâu thì cô cũng sẽ dành thời gian để ôn tập.

Ngay lúc này, có tiếng gõ cửa ở cửa ra vào.

Cô tưởng Giang Lâm đã về, thế là đi ra mở cửa.

Phía sau là Bánh Khoai Tây, phía sau Bánh Khoai Tây là Kem, phía sau Kem là ba con gà con kêu cục tác, một hàng dài như vậy đi mở cửa.

Cửa vừa mở, Bạch Du ngẩn ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, mắt cô đỏ hoe, giọng nghẹn ngào nói…

“Bà nội!”

Bạch Du nghĩ rằng nhanh nhất là ngày mai bà nội mới có thể tới đây, bởi vì thời tiết mấy ngày trước không được tốt nên gây trở ngại cho việc tàu thủy đi xa, không ngờ bà lại tới nhanh như vậy.

Cô nhào tới rồi ôm lấy bà nội, giọng điệu nũng nịu nghẹn ngào: “Bà nội, cháu nhớ bà quá.”

Khóe mắt bà Bạch ửng đỏ, bà vỗ nhẹ vào lưng của cô như đang dỗ trẻ con: “Bé ngoan của bà nội, bà nội cũng nhớ cháu lắm.”

Niệm Niệm im lặng đứng một bên, đôi mắt to ngập nước nhìn Bạch Du vừa ngại ngùng vừa chờ mong, giống như đang nói: “Niệm Niệm cũng nhớ cô.”

Bạch Du chú ý thấy biểu cảm của cô bé, cô ngại ngùng đứng thẳng người trong lòng bà nội, vươn tay xoa cái đầu nhỏ của cô bé: “Hình như Niệm Niệm cao lên không ít nhỉ.”

Nghe cô nói vậy, cơ thể nhỏ của Niệm Niệm ưỡn tới mức thẳng tắp, còn lén lút nhón gót chân lên một chút.

Thật sự là chỉ có một chút, cô bé cảm thấy chắc chắn là cô sẽ không biết.

Suýt chút nữa là Bạch Du đã bị dáng vẻ nhỏ nhắn đáng yêu của cô bé làm trái tim mềm nhũn, cô nhịn

cười nói: “Ôi, cô vừa mới nói xong, sao Niệm Niệm lại cao lớn thêm nữa rồi, nếu cứ cao như vậy, chẳng phải là sẽ cao bằng cô rất nhanh à?”

TBC

Niệm Niệm lại càng kiêu ngạo, cô bé ưỡn cao lồng n.g.ự.c nhỏ, đôi môi be bé mím chặt nhưng vẫn có thể nhìn ra là cô bé rất vui.

Mọi người bị dáng vẻ của cô bé làm bật cười.

Bà nội tới, đương nhiên là Bạch Du không thể đi học, cũng may là trước đó kho chứa đồ đã được cải tạo xong.

Bây giờ phòng chứa đồ đã hoàn toàn khác với vẻ tối tăm không có ánh sáng và không thoáng khí trước đó, chỉ thấy mặt tường phía biển được tạo một cái cửa sổ lớn rộng hơn một mét, trên bệ cửa sổ đặt một cái chậu nhỏ trồng lựu, trên nhánh cây mọc đầy những quả lựu lớn bằng quả trứng gà, đỏ rực rỡ, nhìn vô cùng vui tươi. ebookshop.vn - ebook truyện dịch giá rẻ

Rèm cửa sổ có màu lam, cùng một màu với trời xanh biển trọng, mặc dù nhìn từ cửa sổ ra không thể nhìn thấy biển, nhưng gió vẫn thổi tới, có thể cảm nhận được mùi của gió biển.

Bên cạnh cửa sổ đặt một cái bàn nhỏ hình vuông, cái bàn được nhặt về từ bãi rác nên có chút cũ nát, chỉ cần Giang Lâm sửa lại là có thể dùng được, cô cắt một miếng vải vuông hoa nhí để phủ lên, phía trên đặt một cái bình gốm nhỏ bị vỡ một góc, bên trong cắm vài đóa hoa dại, trong nháy mắt căn phòng nhỏ đơn sơ đã có thêm vài phần ý thơ.

Bà Bạch liên tục gật đầu vừa lòng, ngoài miệng nói: “Chỗ ở của một bà cụ như bà nào cần phải trang trí đẹp như vậy?”

Vừa dứt câu, góc áo của bà đã bị giật nhẹ.

Bà Bạch cúi đầu xuống nhìn thì thấy Niệm Niệm đang mở to mắt nhìn mình, nhỏ giọng nói: “Bà cố, còn Niệm Niệm nữa.” Không phải chỗ ở của một bà cụ, mà là chỗ ở chung của một bà cụ và một Niệm Niệm.

Bà Bạch mỉm cười gật đầu: “Đúng đúng đúng, còn có nhóc con là cháu nữa.”

Bạch Du cũng cười theo: “Chỗ ở thoải mái thì tâm trạng sẽ tốt, tâm trạng tốt mới khỏe mạnh, nhưng cũng may là có Giang Lâm và Hướng Tuyết giúp đỡ, nếu để một mình cháu làm, chắc chắn là cháu sẽ gây chuyện mất.”

Giang Lâm bận lên bận xuống với cửa sổ và giường, việc mua chăn mền gối đầu và rèm cửa sổ là do Lâm Hướng Tuyết giúp chạy việc, còn cô chỉ “ra lệnh”, sau đó giúp trang trí, thế nên tính ra cô là người góp sức ít nhất.

Nói vậy, cô nhìn về phía Giang Lâm, khóe miệng giương lên.

Dường như Giang Lâm chú ý tới ánh mắt của cô, anh nhìn về phía cô, khóe miệng cũng nhiễm ý cười, khiến ngũ quan của anh trở nên dịu dàng không ít.

Chương 492: Chương 492

DTV-EBOOK

Bà Bạch chú ý thấy sự tương tác của bọn cô, bà thấy bọn cô đằm thắm với nhau như thế thì càng cười vui vẻ: "Thật sự là đã làm phiền các cháu rồi."

Giang Lâm: "Đây là chuyện cháu nên làm."

Lâm Hướng Tuyết cũng gật đầu: "Bà nội ơi, bà đừng khách sáo mà, cháu ở đây lâu như thế, Du Du lại không thu một xu nào của cháu, nếu cháu còn không chịu khó thì nói không chừng Du Du sẽ đuổi cháu ra ngoài mất."

Bà Bạch cười nói: "Đừng sợ, nếu bé Du đuổi cháu, bà nội sẽ nói thay cho cháu."

Lâm Hướng Tuyết đắc ý chớp mắt với Bạch Du ngay lập tức.

Bởi vì bà nội, chú út và Niệm Niệm tới nên thịt và đồ ăn đã mua không đủ.

Bây giờ trạm thức ăn và trạm thịt đã đóng cửa, đành phải tới quán cơm để mua thịt về, cộng thêm trái cây sấy khô mà bà Bạch mang từ thủ đô tới, trở thành năm món ăn và một món canh.

Thịt ba chỉ kho tàu là món ngon sở trường của đầu bếp Diêu, thịt kho tàu đỏ rực mềm núc ních, tỏa sáng bóng loáng dưới ánh đèn.

Mùi thơm của canh xương sườn khoai sọ xông vào mũi, khoai sọ thơm mềm ngọt ngào được ninh rất

mềm, khiến người càng nhai càng cảm thấy ngon, ăn thế nào cũng không đủ.

Khoai tây thái sợi xào chua cay là do Bạch Du làm, trong dĩa chỉ có ớt đỏ, ớt xanh, tỏi thái mỏng và khoai tây sợi màu vàng được xào chung với nhau, màu sắc vừa tươi sáng vừa đẹp mắt, sợi khoai tây giòn tan, vừa chua vừa cay, rất đưa cơm.

Vào mùa này không thể ăn được nấm tươi mới ở thủ đô, nhưng có thể ăn được khi ở đây, nấm cực kỳ mềm, cắt thành từng miếng nhỏ, xào với thịt lợn thành một món ăn phụ, viền thịt hơi vểnh lên, vô cùng đậm đà.

Niệm Niệm thích nhất là món này, cô bé cầm cái muỗng nhỏ, vụng về múc nấm vào trong chén, cái miệng nhỏ ăn tới mức phồng lên, đáng yêu giống như sóc con.

Ngọt lịm, thơm phức, ăn rất ngon.

Món cuối cùng là món canh thịt cải thảo đậu phụ, vô cùng thơm ngon, bên ngoài gió biển thổi lất phất, sau khi uống một ngụm canh xong toàn thân sẽ trở nên ấm áp, cực kỳ thoải mái.

Bữa ăn khiến mọi người vô cùng vừa lòng.

Bạch Phi Lễ ợ một cái: "Tài nấu ăn của Du Du giỏi quá, chú thấy cháu đến nhà hàng Quốc Doanh làm đầu bếp cũng không có vấn đề."

Bạch Du không nói lời nào, bà Bạch nói với vẻ mặt kiêu ngạo: "Thế nào là không có vấn đề, phải nói là thừa sức, nhưng bé Du đừng làm đầu bếp nhé, khổ lắm đấy."

Không nói mỗi ngày phải hít khói dầu, quan trọng nhất là nồi của nhà hàng Quốc Doanh là nồi lớn, xóc muôi mỗi ngày cũng không phải là chuyện dễ dàng, chắc chắn là sau khi già cổ tay sẽ đau tới mức không chịu được.

Bạch Du cười nói: "Cháu nghe bà nội, thỉnh thoảng cháu ở nhà sẽ nấu cho các thành viên trong nhà ăn là được rồi."

Bạch Phi Lễ còn định hỏi Bạch Du về chuyện ở tòa soạn thì đã bị bà Bạch đuổi vào trong rửa chén bát và dọn dẹp chung với Giang Lâm.

Bạch Du lên tầng hai lấy Liên Hoàn Họa xuống, bà Bạch thấy thì nước mắt vui mừng chảy xuống.

"Bé Du, đây là do cháu vẽ ư?"

Bạch Du gật đầu: "Là do cháu vẽ ạ, may là có thợ cả Ngũ của tòa soạn hướng dẫn vẽ và cho cháu không ít đề nghị tốt, nếu không cháu chẳng vẽ được tác phẩm xuất sắc như vậy đâu."

Bà Bạch: "Uống nước nhớ người đào giếng, sau này cháu phải cảm ơn người ta cho thật tốt đấy."

"Cháu biết rồi ạ." Bạch Du gật đầu, ngay sau đó hỏi: "Bà nội ơi, bà định ở lại đây bao lâu, nếu không thì bà cứ ở lại đây ăn Tết nhé?"

Nghe cô nói vậy, Niệm Niệm ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mở to mắt, trông mong nhìn bà cố.

Bạch Du chú ý thấy biểu cảm của Niệm Niệm, cô trêu ghẹo cô bé: "Có phải Niệm Niệm cũng muốn ăn Tết ở đây không?"

Niệm Niệm nhìn bà cố rồi lại nhìn cô, mím đôi môi nhỏ, cô bé không nói muốn, cũng không nói không muốn.

Bạch Du cảm thấy Niệm Niệm rất ngoan ngoãn và đáng yêu, chẳng qua là hơi ít nói, không biết là có phải có liên quan tới những chuyện mà cô bé đã trải qua không, cô luôn cảm thấy cô bé thiếu một phần hoạt bát của tuổi này.

Bà Bạch: "Chắc chắn là không thể ở lại ăn Tết, sang năm chỗ của chú út cháu sẽ dời sang nơi khác, chắc là tới lúc đó không thể đi được, cũng chưa chắc là bên Giang Lâm đã có thời gian, thế nên bà chỉ ở lại vài ngày, sau đó về với chú út của cháu."

Nếu như chỉ ngồi xe lửa thì còn được, nhưng đoạn đường qua lại phải ngồi tàu thủy rồi lại ngồi xe buýt, sau đó còn phải chen vào xe lửa, một bà cụ dẫn theo một bé gái ba bốn tuổi như bà, thật sự là có lòng mà không có sức, vả lại trên xe lửa có đủ loại người, bà sợ mình không trông coi kỹ, lỡ như làm lạc mất Niệm Niệm, vậy bà sẽ có lỗi với đứa cháu thứ hai mất.

TBC

Bạch Du cũng hiểu được điều này, đáy mắt lóe lên vẻ thất vọng.

Chương 493: Chương 493

DTV-EBOOK

Niệm Niệm chớp đôi mắt to tròn, ánh sáng như pháo bông trong mắt biến mất, khóe miệng từ từ rũ xuống.

Chẳng qua là không có ai trong phòng nhận ra cả.

Bởi vì căn phòng không đủ chỗ, đồng thời cũng vì Bạch Du muốn ngủ chung với bà nội, thế là buổi tối Giang Lâm và Bạch Phi Lễ ngủ trong phòng khách ở tầng một, còn bà cháu ba đời gồm Bạch Du, bà nội và Niệm Niệm ngủ ở tầng hai.

Cũng may là bà cháu ba đời đều không phải là người mập, ngủ trên cái giường một mét tám lại không có cảm giác chen chúc.

Bà Bạch ngủ ở giữa, bà vỗ tay Bạch Du như đang dỗ trẻ con: "Nhìn thấy cháu sống tốt như thế, bà nội rất yên lòng."

Mặc dù mỗi lần viết thư Bạch Du đều nói mình sống rất tốt, nhưng đảo Quỳnh Châu lại quá chênh lệch, thời tiết không giống ở thủ đô, vả lại khi rời thủ đô thì Bạch Du vẫn còn bệnh, bà Bạch không tự mình đến thăm một lần, thật sự là không có cách để yên lòng.

Bây giờ khi thấy sắc mặt Bạch Du đỏ thắm, sự quan tâm dịu dàng của Giang Lâm, đồng thời cô còn tìm được một công việc ở đây, công việc phát triển rất tốt, bà cực kỳ vừa lòng với mọi thứ, bây giờ cuối

cùng nỗi lo lắng trong lòng của bà cũng rơi xuống đất.

Ánh trăng bao la nhạt nhẽo như nước, chiếu xuống nền nhà, ánh sáng màu bạc rực rỡ đầy trên đất.

Bạch Du dựa vào trong lồng n.g.ự.c của bà nội: "Khi thấy bà nội khỏe mạnh như thế, cháu cũng cảm thấy yên lòng."

Đời trước không lâu nữa là bà nội sẽ xảy ra chuyện, mặc dù đời này cô đã đề phòng từ trước nhưng vẫn cảm thấy không yên lòng, nếu được, tốt nhất là có thể giữ bà nội ở lại đây để ăn Tết.

Bà Bạch vốn định nhắc tới cháu trai lớn với Bạch Du, dù sao trong nhà cũng chỉ có hai anh em, lần đó cãi nhau rồi rời đi trong không vui như vậy, thân là bề trên, bà vẫn mong hai người có thể làm lành với nhau.

Trong tương lai khi bà và con trai không có ở đây thì nhà mẹ đẻ của Bạch Du chỉ còn lại một người anh cả là Bạch Gia Dương, nếu không làm lành, sau này ai sẽ làm chỗ dựa cho cô?

Nhưng khi thấy Bạch Du vẫn luôn không nhắc tới trong nhà, bà mở to miệng, cuối cùng nuốt những lời định nói vào.

TBC

***

"Bé ngoan, ăn sáng thôi, bà nội có làm bánh bao cho cháu này."

Bạch Du vốn định sẽ làm món ngon cho bà nội vào ngày mai, nào ngờ mấy hôm nay cô ngủ rất sâu, cuối cùng lại thành bà nội đánh thức cô.

Bánh bao to bằng một cái nắm tay, Bạch Du ăn hai cái rồi uống thêm một ly sữa đậu nành, cảm giác cái bụng phình lên không ít.

Bà Bạch dùng cặp lồng bằng nhôm đựng mấy cái bánh bao, để Bạch Du đem tới đơn vị đưa cho thợ cả Ngũ.

Bạch Du ôm chặt lấy bà nội, hôn lên trên khuôn mặt bà một cái: "Thảo nào mọi người nói, nhà có người già như có bảo bối, bà nội vừa tới cháu đã cảm thấy giá trị hạnh phúc đầy ắp."

Bà Bạch không đề phòng bị cô hôn một cái, nếp nhăn ở khóe mắt dồn lại một chỗ, nụ cười trên khuôn mặt tươi như đóa hoa.

Chú út ăn sáng xong nên đã ra ngoài trước Bạch Du, anh ấy phải nhân mấy ngày này để ra ngoài làm vài chuyện, tiện thể thăm viếng đồng đội cũ.

Bạch Du xách theo bánh bao của bà nội tới đơn vị, cô chưa tới phòng làm việc của mình thì đã bị Trình Phương kéo sang một bên.

"Ngụy Diệu Tổ xảy ra chuyện đó, cậu có biết không?"

Kể từ khi nghe thấy Bạch Du gọi Ngụy Quang Tông là Ngụy Diệu Tổ, khiến anh ta tức giận tới mức nở lỗ mũi, cô ấy cũng gọi Ngụy Quang Tông là Ngụy Diệu Tổ.

Bạch Du đưa một cái bánh bao cho cô ấy rồi hỏi: “Anh ta xảy ra chuyện gì?”

Trình Phương nhìn thấy bánh bao, đôi mắt bừng sáng ngay lập tức, cô ấy cầm lấy cắn một cái, vừa nheo mắt thỏa mãn vừa nói: “Nghe nói người của anh ta bỏ trốn, còn cuỗm theo không ít tiền của anh ta, ngày hôm qua mẹ và bà nội của anh ta khóc tới mức c.h.ế.t đi sống lại ở trước cửa nhà.”

“Anh ta bị lừa bao nhiêu tiền?”

Bạch Du nhớ tới cô gái ngày đó, ngay lúc ấy cô đã cảm thấy không được bình thường.

Dựa theo điều kiện của Ngụy Quang Tông, cô gái đó là con gái của một đôi vợ chồng công nhân viên chức ở Thượng Hải, đối phương cũng có công việc của riêng mình, vả lại với khuôn mặt đó, ngay lúc ấy cô còn nghi ngờ là có phải cô ta bị mù nên mới vừa ý Ngụy Quang Tông không.

Cô nghĩ là nhà họ Ngụy đã hứa cho đối phương lợi ích gì đó, hoặc nhà họ Ngụy có thứ mà nhà gái muốn, thế nên mới vừa ý Ngụy Quang Tông, nhưng cô không ngờ đây lại là một trò lừa tiền.

Trình Phương giơ hai ngón tay lên: “Chừng này.”

Bạch Du: “Hai trăm đồng?”

Trình Phương lắc đầu: “Không chỉ có nhiêu đó thôi đâu, tới tận hai con cá đù vàng.”

Bạch Du mở to mắt: “Nhiều vậy, không phải là bọn họ còn chưa làm đám cưới à? Sao lại yên tâm giao cho đối phương số tiền lớn như thế?”

Chương 494: Chương 494

DTV-EBOOK

Một con cá đù vàng tầm ba mươi mốt gram, hai con sáu mươi hai gram, dù đặt ở hiện đại thì cũng là một số tiền không nhỏ.

Lần này Ngụy Quang Tông thật sự mắc bệnh thiếu máu.

Trình Phương nuốt một miếng cuối cùng vào cổ họng: "Tôi có một thân thích quen biết cha của Ngụy Diệu Tổ, nghe nói nhà gái hứa sau khi đám cưới thì cha của nhà gái sẽ nhường vị trí công tác lại cho Ngụy Diệu Tổ, mà Ngụy Diệu Tổ lại toàn tâm toàn ý muốn đến Thượng Hải để làm người thành phố, thế nên mấy ngày trước anh ta đã cầu hôn nhà gái, nhà gái cũng đã đồng ý, sau khi đồng ý thì nhà gái đòi tiền Ngụy Diệu Tổ ngay lập tức, nói bạn của cha cô ta muốn bán một căn nhà, một căn nhà sáu mươi mét vuông chỉ có một nghìn đồng, cha cô ta nói muốn mua căn nhà đó để làm nhà cưới cho bọn họ nhưng tiền tiết kiệm của cô ta lại không đủ, thế là bảo Ngụy Diệu Tổ trả một phần, sau đó sẽ ghi tên của hai người, Ngụy Diệu Tổ nghĩ nhà gái đã chấp nhận lời cầu hôn của anh ta, thế nên sau khi thương lượng với người nhà xong thì đã giao toàn bộ vốn liếng của mình cho đối phương."

Bạch Du: "..."

Một trò bịp rõ ràng như thế mà Ngụy Diệu Tổ lại tin, không chỉ tin mà còn giao toàn bộ vốn liếng cho

đối phương.

Bạch Du không nói nên lời, làm sao khi không trên trời lại rơi xuống một cái bánh có nhân chứ, ngốc như thế, chẳng trách lại rơi vào bẫy.

Trình Phương: “Gia đình anh ta đã báo công an, nhưng mà người thân của tôi nói rằng tám chín phần mười là không thể bắt lại.”

Bạch Du: “Không phải tám chín phần mười mà là mười phần mười không thể bắt lại, cá đã chạy về biển rộng rồi thì sao có thể bắt về được chứ.”

Bây giờ không có máy tính, quản lý hộ khẩu không thể nào quản lý được cả nước, muốn bắt người lại càng khó chứ đừng nói gì cả tên của đối phương cũng có khả năng chỉ là tên giả.

Chẳng qua đây là chuyện của Ngụy Quang Tông, Bạch Du nghe xong thì rời đi.

TBC

Trở về phòng làm việc, Bạch Du đưa cái bánh bao còn lại cho thợ cả Ngũ, không ngờ thợ cả Ngũ cũng mang theo thức ăn ngon cho cô.

“Đây là món bánh hoa nhân mứt táo mà vợ tôi làm, không biết đồng chí Bạch có thích không?”

Bạch Du rất vui mừng: “Cháu rất thích bánh ngọt làm từ táo, cảm ơn thợ cả Ngũ, cũng cảm ơn thím Triệu nhé.”

Cô từng nghe thợ cả Ngũ nói vợ ông ấy họ Triệu, không đi làm, ngày thường sẽ ở trong nhà đọc sách trồng hoa.

Thợ cả Ngũ cười nói: “Cũng cảm ơn bánh bao của cháu nhé, đồng chí bạch.”

Bánh hoa nhân mứt táo mà vợ thợ cả Triệu làm rất đẹp, bánh ngọt hình cánh hoa, ở giữa là mứt táo màu đỏ, cô cầm một cái lên cắn một miếng, bánh xốp giòn, nhân mứt táo của bánh thơm ngọt ngon miệng, ăn rất ngon.

Tới trưa, Bạch Du cơm nước xong thì chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc, sau đó tiếp tục đi thu thập tài liệu.

Phỏng vấn một nhà máy xong, cô chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc, sau đó bắt đầu thực hiện cuốn Liên Hoàn Họa thứ hai và thứ ba.

Vào mùa đông ở đảo Quỳnh Châu trong phòng sẽ lạnh hơn bên ngoài, bởi vì bên ngoài có mặt trời, có ánh nắng ấm áp, cảm giác dễ chịu hơn trong căn phòng lạnh lẽo.

Thế là Bạch Du ra khỏi phòng làm việc, tới căn cứ bí mật mà cô vừa mới phát hiện vào dạo gần đây.

Cách bảng thông báo không xa có một lùm cây, lùm cây rậm rạp cao gần bằng một người, chặn con đường nhỏ lại, cộng thêm việc có rất ít người tới đây, do đó không có ai phát hiện ở đây có một nơi tuyệt vời để nghỉ ngơi.

Sau lùm cây có một cái ghế dài, ánh nắng chiếu đúng vào nơi đó, cảm giác rất dễ chịu khi nằm ngủ ở đó, lùm cây lại chặn ngang tầm mắt những người bên ngoài, mấy ngày nay cô thường xuyên xách thảm tới đây để nghỉ ngơi.

Hôm nay cô vừa nằm xuống không được bao lâu thì chợt nghe thấy bên ngoài truyền tới một loạt

tiếng bước chân, tiếng bước chân càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại bên ngoài lùm cây.

Bạch Du định nhắc nhở đối phương mình đang ở trong đây, cô lo ngộ nhỡ có một kẻ bỉ ổi chạy tới đây để tiểu thì sẽ không may, nào ngờ cô còn chưa kịp lên tiếng thì một giọng nữ đã vang lên…

“Anh Kính Viễn, tới khi nào thì anh mới cho em một lời giải thích về chuyện con của chúng ta? Bây giờ ngày nào nó cũng ở trong nhà không có công việc để làm, mọi người xung quanh đều chê cười nó, em muốn tìm một người yêu để nó lập gia đình trước nhưng đám người đó lại không coi ai ra gì, người bà mối giới thiệu cho nó không có nổi một người tốt!”

Anh Kính Viễn?

Đây không phải là chồng của Bao Nhã Anh - phó chủ nhiệm Hà à?

Đây là mối nghiệt duyên gì vậy, tại sao lại gặp phải hai người này?

Bạch Du nuốt những lời tới đầu lưỡi trở vào, đồng thời cũng thở dài không ngừng.

Chương 495: Chương 495

DTV-EBOOK

Cô lo nếu bây giờ bị đôi cẩu nam nữ này phát hiện thì sẽ không có lợi cho mình.

Phó chủ nhiệm Hà thở dài một tiếng, sau đó mới nói: "Anh vốn định để thằng Diệu vào tòa soạn rồi từ từ đẩy nó tới dự án xóa nạn mù chữ, tới khi ấy anh sẽ giúp nó từ bên trong, để nó có được thành tích trong hai năm, sau đó đề cử nó ngồi lên vị trí trưởng phòng dự án xóa nạn mù chữ, nào ngờ trên đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim, làm xáo trộn kế hoạch của anh ngay lập tức."

Trình Giảo Kim không phải ai khác mà là trưởng phòng dự án bây giờ - Bạch Du.

Khi Bạch Du vừa mới vào tòa soạn, ông ta không để cô vào trong lòng, dự định kiếm chỗ sai lầm để đuổi việc cô, dù sao cũng chỉ là một người mới vừa vào tòa soạn, đuổi việc thì đuổi việc, cũng sẽ không có ai nói giúp thay cho cô.

Nhưng nào ngờ cô lại rất có bản lĩnh, không chỉ chủ nhiệm Viên, thế mà cô lại chuyển chủ đích của mình lên người thư ký Chương, quan trọng là còn để cô thành công, vả lại vừa tới đã trở thành trưởng phòng dự án.

Không nói tới việc bây giờ Bạch Du không thuộc quyền quản lý của ông ta, dù cô có thuộc quyền quản

lý của ông ta thì ông ta cũng không dám tùy tiện động vào cô.

Giọng nói không cam lòng của bà ta vang lên một lần nữa: “Vậy không thể kéo con đàn bà Bạch Du đó xuống khỏi vị trí trưởng phòng, sau đó đẩy con trai chúng ta vào được à?”

Bà ta làm tài vụ, thế nên bà ta biết rõ hơn ai hết rằng tiền lương bây giờ của Bạch Du là bao nhiêu.

Tháng thứ nhất con đàn bà đó đã lấy một trăm ba mươi đồng, còn nhiều hơn trưởng phòng tài vụ đã làm việc suốt hai mươi năm là bà ta, khiến bà ta vô cùng ghen tị.

Nếu để con trai bà ta ngồi vào vị trí này, vậy người có số tiền lương một ba mươi đồng đó là con trai của bà ta, nếu thật sự là như thế, vậy ai dám chê cười thằng Diệu, còn kiểu vợ nào mà thằng Diệu không thể cưới được chứ?

Bạch Du: Dựng thẳng ngón giữa.

Không ngờ tới tận bây giờ mà người phụ nữ này vẫn còn chưa chịu tha cho cô.

Hơi quá đáng rồi đấy.

Một giây sau, phó chủ nhiệm Hà nhỏ giọng quát: “Anh nói cho em biết, em đừng có hành động thiếu suy nghĩ! Bây giờ có nhiều người nhìn chằm chằm vào Bạch Du như thế, chắc chắn là khi em khẽ động sẽ bị người khác chú ý ngay, tới khi đó không chỉ là kế hoạch không thành công, nói không chừng mối quan hệ của chúng ta cũng sẽ bị người khác phát hiện!”

Cho dù có thế nào đi chăng nữa thì mối quan hệ của bọn họ cũng không thể để người khác phát hiện được, nếu không thanh danh, công việc, tất cả mọi thứ của bọn họ sẽ bị hủy hoại trong nháy mắt, còn con của bọn họ cũng sẽ bị đánh thành chuột chạy qua đường, cuộc sống sau này coi như bị hủy sạch.

Lăng Tương Quân không cam lòng đáp: "Em biết, nhưng anh định làm thế nào với con trai của chúng ta? Không thể để nó ở trong nhà mãi được?"

Phó chủ nhiệm Hà im lặng một lúc: "Em cứ yên tâm, trong lòng anh đã nắm chắc rồi, em đợi thêm vài ngày nữa đi."

Đôi mắt Lăng Tương Quân sáng lên, bà ta nhìn xung quanh, sau khi không thấy ai thì mới đưa ta vuốt lồng n.g.ự.c của ông ta: "Có phải là anh đã có kế hoạch gì không?"

Phó chủ nhiệm Hà nắm lấy bàn tay đang quấy phá của bà ta, nắm trong tay vuốt ve mu bàn tay bà ta một cách dịu dàng: "Ừ."

Lăng Tương Quân khẽ nghiêng về phía cơ thể của ông ta, kiễng chân hôn lên môi ông ta một cái: "Anh mau nói cho em nghe kế hoạch của anh là gì đi, nếu không thì anh sẽ ăn không ngon ngủ không yên đâu đấy."

Phó chủ nhiệm Hà l.i.ế.m môi một cái, sau đó cúi đầu, nhỏ giọng nói bên tai bà ta.

Bạch Du vểnh tai lên lắng nghe, chỉ có thể nghe được mấy từ "Cuối tuần, trên núi", còn lại thì không nghe được.

Một lát sau, cuối cùng đôi cẩu nam nữ cũng rời đi.

Bạch Du nằm trên ghế dài không dám nhúc nhích như cũ, chỉ sợ đối phương nhạy cảm quay ngựa trở lại.

Tầm mười phút sau, cô mới chậm rãi trèo xuống ghế dài, cử động cơ thể có chút cứng ngắc, sau đó đi từ từ trở về phòng làm việc.

Chuyện nghe lén thật sự không phải là chuyện con người nên làm.

Nhớ tới chuyện vừa rồi, trong lòng cô vẫn còn cảm thấy sợ.

Nếu vừa rồi chẳng may bị đôi nam nữ đó phát hiện thì với tính cách của phó chủ nhiệm Hà, nói không chừng ông ta sẽ hủy t.h.i t.h.ể của cô mà không để lại dấu vết ngay tại chỗ.

Xem ra sau này không thể tới căn cứ bí mật kia nữa rồi.

Nhưng rốt cuộc kế hoạch của phó chủ nhiệm Hà là gì.

Cuối tuần?

Trên núi?

Ông ta muốn làm gì?

Chắc chắn là ông ta muốn tìm một công việc cho con trai của bọn họ, nhưng tìm công việc thì có liên quan gì tới trên núi?

TBC

Bạch Du suy nghĩ một lúc, dù có thế nào cũng không thể suy nghĩ ra nguyên do.

Chương 496: Chương 496

DTV-EBOOK

Đành phải ra ngoài thu thập tài liệu trước.

Buổi tối sau khi tan làm, cô đạp xe đạp về nhà, còn chưa tới sân, cô đã thấy một đám trẻ chơi đùa dưới cây đa trăm năm từ xa.

Cô vừa nhìn đã thấy Niệm Niệm mặc váy đỏ, giữa một đám trẻ ăn mặc bẩn thỉu, làn da trắng nõn của cô bé giống như một miếng đậu phụ non, chiếc váy màu đỏ rực, giống như nụ hoa xinh đẹp núp giữa những chiếc lá xanh, khiến người ta chú ý tới cô bé ngay lập tức.

Nhưng một giây sau, cô đã thấy hai đứa trẻ khiến người ta khó chịu- Đôi song sinh nghịch ngợm của Lâu Mạn Lệ.

Đôi song sinh nổi tiếng nghịch ngợm ở căn cứ, động một chút là đánh nhau với người khác, hai cậu bé thường xuyên bị cha mẹ của những đứa trẻ khác tìm tới nhà, nhưng Lâu Mạn Lệ rất cưng chiều con của mình, chưa từng thấy cô ta đánh đôi song sinh bao giờ.

Bạch Du sợ Niệm Niệm chịu thiệt thòi, thế là đẩy nhanh tăng tốc độ.

Nào ngờ ý nghĩ này vừa lóe qua trong đầu cô thì giây sau một cậu bé khá lớn trong đôi song sinh đã chạy tới sau lưng Niệm Niệm, giơ chân lên, đạp vào m.ô.n.g của Niệm Niệm.

Niệm Niệm không biết sau lưng có người chạy tới, ngay lập tức bị đạp ra ngoài, sau đó ngã một cái "Phịch" xuống mặt đất.

Niệm Niệm òa khóc.

Bạch Du nổi giận.

Cô xuống xe chạy tới rồi nhấc chân lên, đạp bay đứa trẻ nghịch ngợm.

"Oa, đau quá, mẹ ơi huhuhuhu..."

Kim Đại Bảo ngã "Phịch" xuống đất như chó ăn cứt, ngay sau đó khóc vang động trời.

Bạch Du không quan tâm tới nó, cô xoay người ôm Niệm Niệm ngồi dưới đất lên.

Trán và bàn tay của cô bé đáng thương bị trầy rách, không biết là có để lại vết sẹo không, cả chiếc váy nhỏ cũng bị làm bẩn.

Niệm Niệm vừa thấy cô, đôi môi chúm chím mím thành một đường nhỏ, nói nhỏ bằng giọng sữa mềm mại: "Cô ơi, cháu xin lỗi, Niêm Niệm sai rồi..."

Bạch Du lấy từ trong túi đeo chéo quân đội ra một cái khăn tay, vừa lau khuôn mặt nhỏ cho cô bé vừa hỏi cô bé: "Tại sao Niệm Niệm lại xin lỗi, cháu đã làm gì sai?"

Đôi mắt như trái nho đen của cô bé ngập nước mắt, khẽ nói: "Niệm Niệm gây phiền phức cho cô, cháu xin lỗi cô."

Trong lòng Bạch Du cảm thấy xót xa: "Niệm Niệm không gây phiền phức cho cô nên cháu không cần

phải xin lỗi đâu, người phải nói xin lỗi không phải là cháu."

Đôi mắt to tròn của Niệm Niệm chớp vài cái rồi nhìn sang Kim Đại Bảo vẫn còn đang vùng vẫy khóc lóc trên mặt đất: "Nhưng cậu ấy khóc..."

Nếu cô bé ngoan ngoãn ở nhà thì đứa trẻ đó sẽ không đá cô bé, cô cũng sẽ không đạp đứa bé đó. Chút nữa người nhà của nó tới sẽ tìm cô để cô cãi nhau nên cô bé đã gây phiền phức cho cô.

Bạch Du ôm lấy cơ thể nhỏ của cô bé, hôn nhẹ lên trên mặt cô bé rồi dịu dàng nói: "Niệm Niệm không phải sợ, cô không sao, cháu cũng không gây phiên phúc cho cô mà là người khác đánh cháu trước, cô đòi lại công lý thay cho cháu. Cháu không sai nên không cần phải xin lỗi bất cứ ai cả."

Niệm Niệm không kịp đề phòng bị hôn một cái, cô bé mở to mắt nhưng khóe môi lại từ từ cong lên, đôi mắt cũng từ từ trở thành hình trăng lưỡi liềm.

Đây là người đầu tiên hôn cô bé!

Còn dùng giọng điệu dịu dàng như thế để nói cho cô bé rằng cô bé không cần phải xin lỗi bất cứ ai cả.

TBC

Bạch Du thấy được dáng vẻ lúc còn nhỏ của mình từ cô bé, bởi vì không được yêu thương nên mới cần thận từng li từng tí ở mọi nơi, dù bản thân không làm sai thì cũng sẽ nghi ngờ chính mình trước tiên.

Khi còn nhỏ cô cũng như thế, bởi vì mẹ thiên vị chị họ, còn Niệm Niệm thì bởi vì cha mẹ mất sớm, ăn nhờ ở đậu quanh năm.

Không biết tình cảnh của cô bé khi sống ở Thiên Tân như thế nào, chút nữa cô phải hỏi bà nội mới được.

Ngay lúc này, cuối cùng Lâu Mạn Lệ cũng chạy tới.

“Đại Bảo của mẹ, cục cưng của mẹ… Trời đánh, rốt cuộc là đứa nào khiến Đại Bảo nhà tôi thành ra thế này hả?”

Bạch Du nói với Niệm Niệm: “Cháu đứng sang một bên, nếu sợ thì cứ về nhà trước, chút nữa cô sẽ về sau.”

Niệm Niệm lắc đầu: “Niệm Niệm ở lại bên cạnh cô.”

Bạch Du sờ đầu cô bé: “Vậy cháu ngoan ngoãn đứng sang một bên, cô không cho phép thì không được qua đây.”

Niệm Niệm ngoan ngoãn đứng sang một bên, sau đó nhân lúc không có ai chú ý, cô bé lén lút nhặt một cục đá nhỏ lên giấu vào trong lòng bàn tay.

“Con điếm, mày dám đánh Đại Bảo nhà tao à, tao liều mạng với mày!”

Lúc này, Lâu Mạn Lệ đã ôm lấy cục cưng của cô ta, khi thấy miệng của con trai bị rách, còn ngã văng một cái răng cửa, trong miệng chảy máu, cô ta lập tức chửi rủa bằng những lời khó nghe, bàn tay gần như chọc vào mặt Bạch Du.

Bạch Du dịch lại gần để dấu tay của cô ta in lên mặt mình, sau đó nhỏ giọng nói: “Con điếm già, cô còn không biết nhục mà vác cái bộ dạng chanh chua và xấu xí của mình ra ngoài gặp người ta à, khó trách vẻ ngoài của hai đứa bé kia vừa ngang ngược vừa

đáng ghét, té ra là bọn chúng giống người mẹ là cô. Nếu các cô còn tiếp tục làm như vậy, coi chừng sau này không có kết cục tốt đẹp đâu đấy!"

Chương 497: Chương 497

DTV-EBOOK

Trong đầu Lâu Mạn Lệ vang lên một tiếng bùm, nhất thời cô ta không kịp phản ứng lại.

Bởi vì cô ta thật sự không ngờ Bạch Du sẽ chửi mình là con điếm già, lại càng không ngờ cô lại chửi người khác thô tục như vậy.

Sau khi phản ứng lại, khuôn mặt cô ta lập tức biến thành màu gan lợn, lông mày dựng thẳng lên rồi nhào qua chỗ Bạch Du: "Con khốn nạn, tao cho mày nguyền rủa con trai của tao này, tao cho mày nguyền rủa con trai của tao, tao liều mạng với mày!"

Nói xong cô ta định tiến lên nắm tóc Bạch Du, nhưng cô ta còn chưa chạm vào cô thì cô đã ngã ra mặt đất, sau đó ôm bụng kêu la: "Cứu tôi… Lâu Mạn Lệ đẩy tôi rồi, ôi, bụng tôi đau quá…"

Lâu Mạn Lệ: "…"

Cô ta không làm gì cả!

Cô ta còn chưa chạm vào một sợi tóc của cô, chứ nói chi là đánh vào bụng cô!

Thế mà con điếm này lại nói vớ nói vẩn để hãm hại cô ta!

Cô ta chưa kịp giải thích thì đã có một đám người lao tới.

Người xông tới trước tiên là chị Lôi, giữa chị Lôi và Lâu Mạn Lệ vốn có mâu thuẫn, đứa con Dương Đản

nhỏ nhất nhà của chị ấy đã bị đôi song sinh bắt nạt mấy lần. Chị ấy cũng dẫn con trai tới tìm Lâu Mạn Lệ, nhưng Lâu Mạn Lệ vừa ngang ngược vừa đanh đá, cô ta đẩy đôi song sinh tới trước chị ấy bảo chị ấy đánh trả lại, làm sao chị ấy đánh được?

Bây giờ thấy Lâu Mạn Lệ đẩy Bạch Du, quả thật là thù mới thêm thù cũ - Không thể nhịn được nữa.

Chị Lôi bước tới, dùng một tay nắm tóc, một tay khác nắm lấy cánh tay Lâu Mạn Lệ, chị ấy trở tay xoắn một cái đã chế ngự được Lâu Mạn Lệ.

Lâu Mạn Lệ đau tới mức thét gào: "Lôi Đại Ny, cô thả tôi ra!"

Chị Lôi: "Lâu Mạn Lệ, lại là cô, con trai nhà cô đánh người khác không phải chuyện một sớm một chiều, cô không dạy bảo con mình mà còn đẩy phụ nữ có thai. Cô thật là độc ác!"

Lâu Mạn Lệ tức giận tới mức thét lên: "Tôi không có đẩy cô ta, là con khốn Bạch Du tự mình ngã xuống đất!"

Chị Lôi khinh thường cô ta: "Cô nghĩ Bạch Du là ai hả, là loại người người ăn vạ không biết liêm sỉ à, người ta là trưởng phòng dự án xóa nạn mù chữ, cô ấy sẽ không làm ra chuyện lừa người khác đây!"

"Không sai, tôi có thể làm chứng, đồng chí Bạch Du không phải là loại người như vậy, trái lại là Lâu Mạn Lệ rất khó nói, ngày nào cũng khoác lác, trong miệng không có một câu nào là nói thật cả!"

"Không chỉ có như thế, người ta nói nhà dột từ nóc dột xuống, chắc chắn là Kim Đại Bảo và Kim Tiểu

Bảo giống mẹ của bọn chúng nên mới khiến người ta chán ghét tới vậy!"

"..."

Suýt chút nữa là Lâu Mạn Lệ đã không thở nổi, c.h.ế.t ngay tại chỗ.

Chẳng qua là mọi người không cho cô ta cơ hội giải thích, bởi vì - Bạch Du đã ngất xỉu.

Hiện trường rối loạn lần nữa.

Trong lúc rối loạn, con mặt của Lâu Mạn bị một cục đá nhỏ đập trúng, cô ta đau tới mức chảy nước mắt: "Là đứa nào chọi đá vào tao? Đừng để bà mày bắt được!"

Đôi chân nhỏ của nhóc con Niệm Niệm chạy thật nhanh, ngay sau đó đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Giang lâm vừa mới xuống tàu chiến thì đã nghe được tin Bạch Du xảy ra chuyện, sắc mặt anh trầm xuống rồi nhanh chân chạy tới bệnh viện.

Sau lưng anh còn có Kim Kế Hổ, chồng của Lâu Mạn Lệ.

Sắc mặt của Kim Kế Hổ còn khó coi hơn Giang Lâm, bình thường hai đứa con trai thích gây chuyện rắc rối bên ngoài, không phải là anh ta không biết nhưng anh ta cảm thấy chuyện mấy đứa trẻ cãi nhau không phải là chuyện lớn, thế nên không để trong lòng, cũng sẽ không đánh con vì mấy chuyện nhỏ thế này.

Nhưng con mụ già Lâu Mạn Lệ lại đẩy vợ của phó đoàn Giang, đây không còn là chuyện nhỏ nữa.

Rõ ràng là muốn anh ta c.h.ế.t mà!

Dọc đường tới bệnh viện, trong đầu Giang Lâm không kiềm chế được mà tưởng tượng mấy cảnh chẳng lành, những cảnh tượng đó liên tục lóe lên trong đầu anh. Khi tới bệnh viện, sắc mặt của anh đã trắng như tờ giấy, trên người cũng thấm ướt mồ hôi lạnh.

Ngay khi mở cửa phòng bệnh, thậm chí đôi tay của anh còn run rẩy tới mức phải đẩy cửa mấy lần mới mở cửa được.

Nhưng những cảnh tượng chẳng lành trong đầu anh lại không xuất hiện.

Bạch Du tựa vào giường bệnh, ánh nắng chiếu vào từ ô cửa sổ, nhuộm tóc và mi mắt của cô trở thành màu vàng nhạt, cô nắm tay bà Bạch, khóe môi nở nụ cười dịu dàng.

Không có sắc mặt trắng như tờ giấy, không sinh non, không một xác hai mạng.

Giang Lâm bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt, lúc này trái tim đập loạn nhịp mới từ từ bình thường trở lại.

Bạch Du nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh bị đẩy ra, cô lập tức thu lại ý cười nơi khóe miệng, quay đầu nhìn lại, đối diện với đôi mắt của Giang Lâm.

Giang Lâm nện bước dài tới, nắm c.h.ặ.t t.a.y của cô: “Em có sao không?”

Chương 498: Chương 498

DTV-EBOOK

Nhiệt độ đầu ngón tay của anh lạnh như băng, trái tim Bạch Du run lên, trở tay nắm chặt lấy tay của anh, mười ngón tay đan xen với nhau: "Anh yên tâm, em không sao, bé con cũng không sao."

Bà Bạch nhìn lướt qua mười ngón tay đan xen nhau của hai người, sau đó đứng lên rồi nói: "Bà tới căn tin mua chè mang về, các cháu cứ từ từ nói chuyện."

Đây là phòng bệnh hai giường, bên cạnh không có ai nên bà Bạch vừa rời khỏi thì trong phòng bệnh chỉ còn lại Bạch Du và Giang Lâm.

Giang Lâm: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Du kể sơ qua chuyện vừa rồi, bây giờ khi nhớ lại, cô cảm thấy mình có chút lỗ mãng nhưng cô không cảm thấy hối hận: "... Em xin lỗi vì đã để anh lo lắng."

Giang Lâm cảm nhận được nhiệt độ truyền tới từ lòng bàn tay, anh nhìn cô một lúc rồi nói: "Sau này em đừng làm như vậy nữa, không có gì quan trọng hơn em cả."

Một dòng nước ấm dâng lên Trong lòng Bạch Du, cô đối diện với ánh mắt của anh: "Được, sau này em sẽ không như vậy."

Cô không hối hận vì đã đá thằng nhóc Kim Đại Bảo nghịch ngợm kia, cũng không hối hận vì đã bảo vệ Niệm Niệm. Nhưng nếu có một lần nữa, cô sẽ

dùng biện pháp chu toàn, không khiến người yêu của cô lo lắng.

Bầu không khí bên ngoài phòng bệnh không ấm áp như vậy.

Bà Bạch vừa ra ngoài, đúng dịp thấy nhìn thấy Kim Kế Hổ cho Lâu Mạn Lệ một bạt tay, khuôn mặt cô ta bị tát lệch sang một bên.

"Bây giờ cô vào trong xin lỗi vợ của phó đoàn Giang cho tôi, nếu cô ấy không tha thứ cho cô thì cô không cần quay về nhà họ Kim nữa!"

Lâu Mạn Lệ khóc tới mức nước mắt nước mũi chảy dài: "Tôi đã nói là tôi không có đẩy cô ta, tôi đã nói là tôi không có làm…"

Lại một tiếng "Bốp" nữa vang lên.

Kim Kế Hổ: "Tới lúc này rồi mà cô còn mạnh miệng, rốt cuộc cô có đi không? Không đi thì ly dị!"

Lâu Mạn Lệ: "…"

Mặc dù bà Bạch ghét loại phụ nữ như Lâu Mạn Lệ nhưng bà lại càng ghét loại đàn ông như chồng của Lâu Mạn Lệ, đàn ông đánh phụ nữ thì còn ra đàn ông gì nữa!

Đương nhiên ghét là ghét, bà sẽ không xen vào việc người khác, dù sao vừa nãy Lâu Mạn Lệ đã bắt nạt cháu gái và cháu cố gái của bà, không cho cô ta hai bạt tay là quá khoan dung với cô ta rồi.

Cuối cùng Lâu Mạn Lệ bị chồng ép đi xin lỗi Bạch Du, ngoài phải trả tiền thuốc men, nhà họ Kim còn phải bỏ ra hai lon sữa lúa mạch, một chục trứng và

hai cân đường đỏ để làm thực phẩm dinh dưỡng cho Bạch Du.

Lần này xem như nhà họ Kim đã đổ nhiều máu, sau khi biết tin có không ít người vỗ tay khen hay, trong bọn họ có không ít người có con bị đôi song sinh nhà họ Kim bắt nạt nhưng không có ai chiếm được lợi từ Lâu Mạn Lệ.

Nghe nói sau khi về nhà, Lâu Mạn Lệ đã bị mẹ chồng đánh, khuôn mặt sưng phù, không dám ra ngoài gặp ai trong suốt mấy ngày.

***

Sức khỏe của Bạch Du không có vấn đề nên đã xuất viện ngay trong ngày.

Về tới nhà, bà Bạch tự trách bản thân: "Tất cả là tại bà, lúc đó nhân viên xi măng tới xây lò nướng, bà không thể chơi với Niệm Niệm được nên đã bảo con bé ra ngoài tìm những đứa trẻ khác để chơi đùa. Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nếu biết sớm thì bà đã không để con bé ra ngoài rồi.

Niệm Niệm ngồi trên cái ghế nhỏ, đôi tay be bé xoắn chặt lấy nhau, đôi mắt trái nho đen lóe sáng: "Cháu có lỗi với cô, có lỗi với bà cố, là do Niệm Niệm không ngoan."

Bà bạch: "Bà cố không có nói cháu không ngoan, người không ngoan là hai thằng khốn nhà họ Kim, sau này khi cháu thấy bọn chúng thì đi đường vòng, có biết chưa?"

"Niệm Niệm biết rồi ạ."

Niệm Niệm đáp lại bằng giọng sữa mềm mại, cô bé nói xong thì cúi đầu nghịch dây chun trong tay.

Bạch Du vốn định hỏi bà nội chuyện liên quan tới Niệm Niệm ở Thiên Tân, nhưng khi thấy cảnh này, cô nghĩ bây giờ mình không nên hỏi.

Cô chợt biết là tại sao Niệm Niệm lại nhạy cảm như vậy.

Tâm tư của Niệm Niệm vốn nhạy cảm, cộng thêm việc ăn nhờ ở đậu khiến cô bé lại càng thêm cẩn thận từng li từng tí, nhưng bà nội đã lớn tuổi, nhiều khi sẽ không chú ý tới tâm tư của Niệm Niệm, cũng có thể nói là bà cảm thấy Niệm Niệm chỉ là một đứa trẻ ba bốn tuổi nên không nghĩ nhiều.

Sau khi đưa Niệm Niệm về Thiên Tân, tính cách của cô bé không chuyển biến tốt mà còn càng thêm cẩn thận từng li từng tí hơn nữa.

Bạch Du nghĩ phải làm sao để nói với bà nội, hoặc thay đổi tình trạng này.

Lần này bà Bạch mang theo không ít thịt lợn viên và thịt bò viên từ Quảng Châu, buổi tối bà tự tay làm một nồi mì ống. Nồi mì nóng hổi, thịt bò viên tròn vo lên xuống ở giữa nồi nước lèo, rau chân vịt xanh biếc và tôm khô màu cam nổi ở phía trên, màu sắc tươi đẹp.

Chương 499: Chương 499

DTV-EBOOK

Bà Bạch còn làm món thịt băm xào cà, trái cà được xào béo ngậy và mềm vô cùng, trông rất ngon miệng.

Mặc dù có thể thấy Niệm Niệm ủ rũ bằng mắt thường, nhưng may là cô bé không chống cự lại sự quyến rũ của món ngon, ăn tới mức cái bụng tròn vo, suýt chút nữa là cúi đầu không nhìn thấy mũi chân của mình.

Tạm thời Giang Lâm đi làm nhiệm vụ, Bạch Du nói bà nội để chén bát ở đó, chút nữa sau khi cô ăn xong thì sẽ rửa, ai ngờ cô vừa vào phòng bếp thì đã nhìn thấy Niệm Niệm ngồi xổm trên mặt đất để rửa chén.

Hai cái chân nhỏ của cô bé còn không to bằng cái bát, cô bé rửa rất khó khăn nhưng cũng rất nghiêm túc, góc viền bên cạnh mỗi cái bát được rửa sạch sẽ tới mức sáng bóng.

Thấy Bạch Du vào, cô bé ngẩng cái đầu nhỏ lên, đôi mắt trái nho to tròn lập tức cong thành hình trăng lưỡi liềm, lông mi vừa dài vừa dày giống như hai cái bàn chải nhỏ, cô bé nhìn cô rồi nói: “Cô ơi, để Niệm Niệm rửa chén cho.”

Trong lòng Bạch Du mềm nhũn, cô ngồi xổm xuống xuống xoa đầu của cô bé: “Niệm Niệm giỏi quá, còn nhỏ mà đã biết giúp làm việc nhà rồi.”

Đôi mắt to tròn của Niệm Niệm sáng lên, giống như có hai ngôi sao rơi vào đáy mắt: “Niệm Niệm còn

biết làm rất nhiều thứ nữa, Niệm Niệm biết giặt quần áo, Niệm Niệm còn biết cho gà ăn, chăm sóc chó mèo nữa."

Bạch Du khen ngợi lần nữa: "Niệm Niệm đúng là một cô bé giỏi giang."

Nói xong, cô xoay người đi dọn dẹp bếp lò nên không thể nhìn thấy được, lần này đôi mắt của Niệm Niệm không cong lên thành hình trăng lưỡi liềm vì được khen ngợi nữa.

Cô bé cúi đầu dụi mắt rồi khẽ sụt sịt cái mũi.

Bởi vì hôm nay chú út không về nhà nên bà Bạch dẫn Niệm Niệm tới phòng khách ở lầu một để ngủ.

Bạch Du chưa cảm thấy buồn ngủ bèn tới phòng sách ở bên cạnh để ôn tập kiến thức đại học.

Bỗng nhiên cô nghe thấy một tiếng "Đùng" vang lên từ bên ngoài.

Cô quay đầu nhìn sang nhưng không nghe thấy tiếng động nào khác, cô cho rằng đó là tiếng gió nên không quan tâm.

Nhưng lúc sau lại vang lên một tiếng "Đùng" nữa.

Bạch Du: "Bánh Khoai Tây, là mày à?"

Bên ngoài không có tiếng động.

Cô hỏi tiếp: "Là Kem à?"

Không có ai trả lời như cũ.

Ngay lúc Bạch Du định đứng lên để mở cửa thì cửa lại mở ra một cái khe nhỏ, sau đó một cái đầu nhỏ thò ra.

Bé đáng yêu của bạn chợt xuất hiện.

Niệm Niệm lén lút nhìn xuyên qua khe cửa, dáng vẻ cẩn thận như một con sóc con.

Trái tim Bạch Du run rẩy vì sự đáng yêu này, cô đứng lên mở cửa ra: "Niệm Niệm, cháu đến tìm cô à?"

Đôi mắt Niệm Niệm lóe sáng như ngôi sao, cơ thể nhỏ nhắn vặn vẹo uốn éo vì ngại, sau đó cô bé móc trong túi ra thứ gì đó rồi duỗi cái tay nhỏ ra phía: "Cho cô ăn."

Bạch Du nhìn tay của cô bé thì thấy trong lòng bàn tay nhỏ có hai viên kẹo sữa Thỏ Trắng, không biết hai cục kẹo đó đã được để từ bao lâu, vỏ giấy bên ngoài đã hơi phai màu.

Nhưng tấm lòng của cô bé là chân thành, Bạch Du ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cô bé: "Cảm ơn Niệm Niệm, nhưng cô không ăn kẹo nên cho Niệm Niệm ăn đấy."

Sao trời trong mắt Niệm Niệm biến mất ngay lập tức, khẽ nói bằng giọng sữa mang theo tiếng khóc nức nở: "Cho cô ăn."

Giọng sữa mềm mại khiến người ta không thể nào từ chối được.

Lòng bàn tay của cô bé nóng hổi, kẹo sữa Thỏ Trắng cũng bị cô bé nắm tới mức ấm lên.

Bạch Du nhận lấy một viên kẹo sữa Thỏ Trắng mà cô bé không chịu lấy trở về: "Thế cô ăn một viên, Niệm Niệm ăn một viên, vậy có được không?"

"Được ạ."

Đôi mắt to tròn như từ ngọc của cô bé đúc lập tức cong thành hình trăng lưỡi liềm, khóe miệng còn để lộ hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ, đúng là phôi mỹ nhân.

Bạch Du đã nhận lấy kẹo sữa Thỏ Trắng nhưng dường như Niệm Niệm không có ý định rời khỏi.

Bạch Du nhìn cô bé: "Niệm Niệm, có phải cháu có lời muốn nói với cô không?"

Đôi môi nhỏ của Niệm Niệm mấp máy: "Cô ơi, Niệm Niệm có thể ở lại đây không?"

Ở lại đây?

Bạch Du giật mình: "Tại sao cháu lại muốn ở lại đây? Chẳng lẽ cháu không muốn về Thiên Tân với bà cố à?"

Nào ngờ Niệm Niệm lại yếu ớt khóc: "Cô đừng đuổi Niệm Niệm đi mà, Niệm Niệm biết làm rất nhiều thứ, sau này còn có thể giúp cô chăm sóc em trai em gái nữa. Cô đừng đuổi Niệm Niệm đi mà..."

***

Cùng lúc đó ở nhà họ Hà.

Phó chủ nhiệm Hà bưng một ly sữa lúa mạch vừa pha xong đưa cho vợ: "Tiểu Anh, anh vừa pha một ly sữa lúa mạch cho em này. Tranh thủ lúc còn nóng em uống đi nhé?"

Trái tim Bao Nhã Anh khẽ run, bà ấy khựng lại rồi mới nhận lấy ly sữa lúa mạch của ông ta: "Có phải anh có chuyện muốn nói với em không?"

Phó chủ nhiệm Hà kéo cái ghế ở đối diện tới rồi ngồi xuống trước mặt bà ấy, ông ta vươn tay nắm

chặt lấy tay bà ấy và nói: “Tiểu Anh, em quên rồi ư? Cuối tuần là kỷ niệm ba mươi năm cưới nhau của chúng ta. Năm tháng vội vã, chớp mắt một cái chúng ta đã già, anh muốn cuối tuần chỉ có đôi ta cùng nhau ra ngoài, sau đó ăn cơm rồi đi xem phim. Em cảm thấy thế nào?”

Chương 500: Chương 500

DTV-EBOOK

Dưới ánh đèn màu cam, từng nếp nhăn trên khuôn mặt của phó chủ nhiệm Hà đều được soi rõ ràng nhưng cũng khiến ngũ quan của ông ta thêm phần dịu dàng và ấm áp.

Bao Nhã Anh không nhớ đã bao lâu rồi ông ta không gọi bà ấy là Tiểu Anh nữa, cũng không nhớ đã bao lâu rồi ông ta không nhìn bà ấy bằng ánh mắt như vậy, càng không nhớ đã bao lâu rồi bọn họ không ở riêng với nhau.

Đúng vậy, năm tháng vội vã, chớp mắt một cái đã ba mươi năm.

Bọn họ đã già rồi.

Bao Nhã Anh nghĩ vậy rồi gật đầu: "Được, anh định đi đâu?"

Khóe miệng phó chủ nhiệm Hà giật vài cái, lộ ra nụ cười có chút kỳ lạ: "Bờ biển phía Nam có một sườn núi, nghe nói mặt trời mọc ở đó rất hùng vĩ, đồng nghiệp của anh bảo anh nhất định phải tới đó một lần. Không bằng ngày đó chúng ta đi leo núi trước nhé?"

Mặc dù Bao Nhã Anh cảm thấy sáng sớm leo núi sẽ rất mệt nhưng sườn núi này không cao, vả lại chồng rất ít khi mời bà ấy đi chơi nên đã gật đầu: "Được."

Ý cười nơi khóe miệng của phó chủ nhiệm Hà lại càng đậm: "Quyết định vậy đi. Khi đó em cứ ngủ thêm một lúc, anh sẽ chuẩn bị bữa sáng."

Nụ cười trên mặt Bao Nhã Anh lại càng đậm.

Những năm qua, tình cảm của vợ chồng bọn họ đã phai nhạt rất nhiều, thậm chí còn tới tình trạng chia giường để ngủ.

Bà ấy cứ nghĩ rằng chồng đã chán ghét bà ấy từ lâu, không ngờ ông ta lại chợt quay trở về dáng vẻ dịu dàng của ngày xưa.

Chuyện này không khỏi khiến bà ấy có thêm vài phần mong chờ tới cuối tuần.

Bạch Du không ngờ Niệm Niệm lại khóc, cô vội nhẹ giọng dỗ cô bé: "Niệm Niệm ngoan, Niệm Niệm không khóc. Cháu nói cho cô biết tại sao cháu lại không muốn trở về Thiên Tân được không?"

Niệm Niệm bẻ đầu ngón tay, không trả lời.

Bà Bạch rửa mặt xong về tới phòng thì không thấy Niệm Niệm bên trong, thế là bà tìm khắp phòng khách và trong sân, mãi mà vẫn không tìm được cô bé, lúc này mới lên lầu hai tìm người.

Bà không tìm ở lầu hai trước là vì Niệm Niệm rất ngoan rất hiểu chuyện, Bạch Du nói tối nay muốn đọc sách nên bà cảm thấy Niệm Niệm sẽ không lên lầu hai để quấy rầy Bạch Du.

Chẳng qua là lần này bà đã đoán sai.

Niệm Niệm không chỉ ở lầu hai mà còn đang khóc nữa, đôi mắt trái nho to đen lặng lẽ rơi nước mắt, không có ồn ào như những đứa trẻ khác khi khóc, càng không vùng vẫy trên mặt đất.

Ngay cả khi khóc cũng hiểu chuyện như thế, hiểu chuyện tới mức khiến người ta đau lòng.

Bà Bạch thấy cảnh này, bà không khỏi ngây ra: "Sao Niệm Niệm lại khóc? Cháu bị té đấy à?"

Bạch Du đỡ bà Bạch vào trong: "Niệm Niệm nói con bé không muốn về Thiên Tân, muốn ở lại đây với cháu, cháu hỏi con bé là tại sao nhưng con bé cứ khóc chứ không chịu nói."

Bà Bạch nghe vậy thì vô cùng giật mình và không rõ: "Tại sao vậy? Niệm Niệm nói cho bà cố nghe, tại sao cháu lại không muốn Thiên Tân, cháu không muốn ở với bà cố ư?"

Niệm Niệm sụt sịt cái mũi, nức nở nói bằng giọng sữa: "Muốn nhưng Niệm Niệm không muốn về Thiên Tân."

Xem ra vấn đề là ở bên Thiên Tân.

Bạch Du và bà Bạch liếc mắt nhìn nhau, trong lòng chợt lay động: "Niệm Niệm, có phải ở Thiên Tân có người đánh hay mắng cháu không?"

Niệm Niệm chưa trả lời, bà Bạch đã lắc đầu trước tiên: "Không đâu, nếu có người đánh con bé, làm sao bà lại không biết chứ?"

Niệm Niệm cũng lắc đầu: "Không có ai đánh Niệm Niệm."

Đôi lòng mày của Bạch Du nhíu lại: "Vậy là có người mắng cháu đúng không? Đừng sợ, nói cho cô nghe đi, có phải là có người nói gì ở trước mặt cháu không?"

Bà Bạch định nói là không có, bà đã bàn bạc với con trai và con dâu trước khi dẫn Niệm Niệm về Thiên Tân, sau khi xác nhận bọn họ không có ý kiến thì bà mới đưa cô bé về.

Con dâu là người phụ nữ vừa khoan dung vừa thông minh, nó sẽ không làm ra chuyện trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu đâu. Vả lại nó dạy dỗ hai đứa cháu trai rất tốt, bình thường hai thằng nhóc rất yêu thương Niệm Niệm, chắc là không có chuyện lén lút bắt nạt sau lưng mới đúng.

Nhưng bà đã lớn tuổi rồi, không thể nào chú ý tới mọi mặt được, bây giờ Niệm Niệm khóc nói không muốn quay về Thiên Tân, chắc chắn là đã xảy ra chuyện mà bà không biết. Nghĩ vậy, bà nuốt những lời tới bên khóe miệng vào.

Trong đôi mắt Niệm Niệm phủ một tầng hơi nước trong suốt, trông cô bé vô cùng ấm ức: "Dì nhỏ Mạt Mạt nói Niệm Niệm là rác rưởi không ai cần, là sao chổi, còn nói Niệm Niệm khắc c.h.ế.t cha… Hức… Niệm Niệm không khắc c.h.ế.t cha mà, cha chưa có chết…"

Cô bé rơi nước mắt lã chã, khóc tới mức trái tim của người ta cũng muốn tan nát theo.

Bạch Du kéo cô bé vào trong lòng: "Niệm Niệm nói đúng, cha cháu chưa chết, cha cháu chỉ tới nơi khác để làm việc thôi, sau khi kiếm được tiền thì cha cháu sẽ quay trở về, mua bánh kẹo đồ ngon và quần áo đẹp đẽ để tặng cho Niệm Niệm."

Chương 501: Chương 501

DTV-EBOOK

Niệm Niệm nghĩ tới cảnh cha quay trở về, đôi mắt to từ từ lóe sáng: "Niệm Niệm nhớ cha lắm."

Cô bé không cần bánh kẹo đồ ngon, cũng không cần quần áo đẹp đẽ, cô bé chỉ cần cha thôi.

Bạch Du dùng khăn lau nước mắt cho cô bé: "Cha cũng rất nhớ Niệm Niệm nên Niệm Niệm phải ngoan, không được khóc, nếu đôi mắt sưng vì khóc, khi cha biết thì sẽ rất đau lòng."

Niệm Niệm không muốn cha đau lòng, đôi tay nhỏ của cô bé lau sạch nước mắt: "Niệm Niệm không khóc nữa."

Sau khi an ủi được Niệm Niệm, Bạch Du quay đầu nhìn về phía bà nội: "Dì nhỏ Mạt Mạt là ai vậy ạ? Là bạn nhỏ nào trong viện ạ?"

Bà Bạch nhíu mày: "Là con gái của em gái của thím út cháu."

Mặc dù tuổi tác của con dâu và em gái của nó chênh lệch rất lớn nhưng tình cảm của đôi chị em vô cùng tốt. Bởi vì cơ thể của em gái nó không được tốt nên chỉ sinh một đứa con gái, người nhà yêu thương đứa bé đó như châu như báu, đứa bé đó là Mạt Mạt mà Niệm Niệm nói.

Năm nay Mạt Mạt bảy tuổi, chỉ lớn hơn Niệm Niệm ba tuổi nhưng bởi vì chênh lệch về vai nên nên Niệm Niệm phải gọi con bé là dì nhỏ.

Nhưng bà Bạch nghĩ mãi cũng không rõ, ngày thường cái miệng của con bé Mạt Mạt rất ngọt, rất ngoan ngoãn nghe lời khi ở trước mặt người lớn, chưa từng thấy con bé bắt nạt đứa trẻ nào trong đại viện cả, trước đây khi nhờ con bé chăm sóc Niệm Niệm, con bé cũng đồng ý, nào ngờ sau lưng con bé lại bắt nạt Niệm Niệm.

"Bà nội, có phải bình thường thím út rất thương yêu đứa bé tên Mạt Mạt đó không?"

Bạch Du không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, dù sao khi còn nhỏ Tần Tâm Hủy cũng như thế, dáng vẻ khi ở trước mặt rất ngoan ngoãn biết chuyện nhưng lại lén lút làm chuyện nhắm vào cô. Chẳng qua là khi đó Tần Tâm Hủy dằn lòng, không dám công khai mắng cô như Mạt Mạt.

Bà Bạch gật đầu: "Đúng vậy, thím út của cháu không sinh được con gái, thêm việc sức khỏe của em gái nó không được tốt, chắc có lẽ là sau này chỉ có một đứa con mà thôi, thế nên bình thường nó yêu thương Mạt mạt như là con gái của mình vậy."

Bạch Du khịt mũi: "Vậy thì có thể giải thích được rồi, người ta luôn nói tâm tư của trẻ con đơn giản và tốt bụng như tờ giấy trắng nhưng có vài đứa trẻ trời sinh đã độc ác, Tần Tâm Hủy là như thế, đôi song sinh của Lâu Mạn Lệ cũng như thế, còn đứa bé Mạt Mạt kia, e rằng cũng là loại người như vậy."

Mặc dù bà Bạch cảm thấy khó tin nhưng bà không nghi ngờ Niệm Niệm đang nói dối, Niệm Niệm theo bên cạnh bà, cô bé ngoan ngoãn tới cỡ nào, bà là người biết rõ nhất.

Bạch Du thấy cô bé sợ tới mức này, cô lo rằng cô bé không chỉ bị mắng nên hỏi thêm một câu: “Niệm Niệm nói cho cô nghe, con bé Mạt Mạt đó có đánh cháu không?”

Giọng nói của Niệm Niệm mang theo tiếng khóc nức nở, âm thanh như trẻ đang bú: “Có ạ, dì nhỏ Mạt Mạt dùng kim đ.â.m Niệm Niệm, cháu đau lắm.”

Cô bé vừa nói dứt câu, hiện trường im ắng vài giây.

Một giây sau, bà Bạch tức giận: “Lý nào lại như vậy, làm sao một đứa bé bảy tuổi lại độc ác như thế được, bà không tin là không có người lớn xúi giục phía sau!”

Bà Bạch vừa tức giận vừa áy náy, vấn để xảy ra ở ngay dưới mắt của bà mà bà lại không biết một chút nào.

Nếu không phải lần này tới đảo Quỳnh Châu, đoán chừng với tính cách của Niệm Niệm thì cả đời con bé cũng sẽ không chịu nói ra, thậm chí kẻ phạm tội còn ra tay tàn độc thêm, lỡ như cây kim đ.â.m vào bên trong cơ thể thì sẽ gây ra tai nạn c.h.ế.t người!

Bà cảm thấy dù một đứa trẻ bảy tuổi có độc ác thì không cao, chắc chắn có người lớn xúi giục ở sau vấn đề này, cho dù là ai xúi giục sau lưng cũng không thể bỏ qua vấn đề này dễ dàng như vậy được!

Bạch Du ôm Niệm Niệm lên trên giường, cô dịu dàng hỏi: “Niệm Niệm, cháu nói cho cô nghe, con bé đó dùng kim đ.â.m vào chỗ nào trên người cháu?”

Niệm Niệm kéo áo lên rồi chỉ vào cái bụng của mình, sau đó chỉ vào hai bên eo: “Dì nhỏ Mạt Mạt dùng kim đ.â.m vào bụng của Niệm Niệm, còn có chỗ này, chỗ này nữa, dì nói nếu Niệm Niệm không rời đi thì sẽ dùng kim đ.â.m vào mắt Niệm Niệm, Niệm Niệm sợ lắm, cô ơi, Niệm Niệm không muốn về Thiên Tân đâu…”

Nói xong cô bé lại lặng lẽ rơi nước mắt, dáng vẻ vô cùng đáng thương.

Bạch Du cẩn thận kiểm tra những nơi Niệm Niệm chỉ, cô bé đã tới đây nhiều ngày nên lúc này không còn nhìn thấy vết kim nữa: “Niệm Niệm không khóc nhé, bây giờ giờ bụng và eo của Niệm Niệm còn đau không? Con bé đó có đ.â.m kim vào trong người cháu không?”

Nếu kim đ.â.m vào cơ thể, dựa vào trình độ khám chữa bệnh bây giờ thì e rằng khó có thể lấy kim ra.

Cho dù có lấy ra được, cô cũng không muốn nhìn thấy cảnh một đứa bé chưa đủ bốn tuổi mà đã phải trải cuộc phẫu thuật.

Chương 502: Chương 502

DTV-EBOOK

Bà Bạch nghe vậy thì cũng nhìn chòng chọc vào Niệm Niệm, bà không dám thở mạnh.

May là Niệm Niệm lắc đầu: “Bây giờ không còn đau nữa ạ, dì nhỏ không có đ.â.m kim vào người Niệm Niệm.”

Bạch Du thở phào nhưng vẫn không dám khinh thường, cô dùng tay ấn vào những chỗ từng bị kim đâm, trông Niệm Niệm không có chút đau đớn nào, nhưng sau khi kim đ.â.m vào thịt thì có khả năng sẽ di chuyển.

Đời trước cô đọc được trên báo có ít người bị kim đ.â.m vào cơ thể, qua nhiều năm mới phát tác cơn đau đớn, vì lý do an toàn nên cô quyết định cuối tuần sẽ đưa Niệm Niệm tới bệnh viện để kiểm tra.

Nghĩ vậy, cô vuốt tóc Niệm Niệm: “Niệm Niệm đừng sợ, sau này cháu sẽ ở lại chỗ của cô, không quay trở về Thiên Tân nữa.”

Lông mi vừa dài vừa dày của cô bé ướt sũng, nghiêng đầu hỏi: “Cô ơi, Niệm Niệm thật sự có thể không về Thiên Tân ạ?”

Bạch Du gật đầu thật mạnh: “Không quay về nữa, sau này cháu sẽ ở lại đây, học tập ở đây. Niệm Niệm giỏi như vậy, chắc là sẽ giúp cô làm việc nhà đúng không nào?”

Đôi mắt to tròn của Niệm Niệm bừng sáng, cái đầu nhỏ gật mạnh một cái: “Dạ, Niệm Niệm rất giỏi,

Niệm Niệm biết rửa chén, biết quét nhà và còn biết tìm sâu bọ cho gà con ăn nữa!”

Cô bé khua tay múa chân, dường như đang chứng minh mình rất có ích, giữ cô bé lại sẽ không lỗ.

Ban đầu bà Bạch định ngăn cản nhưng khi thấy cảnh tượng này, trong lòng bà không khỏi chua xót.

Sau khi dỗ Niệm Niệm ngủ, bà mới lên tiếng: “Không thể bỏ qua vấn đề này như vậy được, bà sẽ nói chuyện với chú út của cháu để nó xử lý chuyện này, chẳng qua là Niệm Niệm… Vẫn nên về Thiên Tân chung với bà.”

Bà thừa nhận là mình thiên vị, giữa cháu gái và cháu cố thì bà thương Bạch Du hơn.

Bây giờ Bạch Du đang mang thai, không bao lâu sau sẽ có một sinh mạng ra đời, khi đó cô chăm sóc một đứa bé còn không xuể, làm sao chăm sóc thêm một Niệm Niệm, sau này cô còn phải đi làm nữa, vậy sẽ rất mệt mỏi, bà vừa tưởng tượng thôi là đã đau lòng.

Bạch Du nắm lấy tay bà nội, cô nũng nịu nói: “Bà nội, nếu bà đã sợ cháu không thể chăm sóc xuể hai đứa trẻ thì bà có thể ở lại đây không?”

Bà Bạch giật mình: “Ở lại đây?”

Bạch Du gật đầu: “Đúng ạ, ở lại đảo Quỳnh Châu, đây là lần đầu tiên cháu có con nên có rất nhiều chuyện không biết, nếu bà nội có thể ở lại, cháu sẽ yên tâm, luôn có cảm giác gặp phải bất cứ chuyện gì cũng không phải sợ. Hai ngày nay sau khi bà nội tới

cháu ngủ rất ngon, nếu không bà nội cứ ở lại đây được không?"

Người lớn tuổi khao khát bản thân được người thân cần, vậy có thể chứng minh là bọn họ vẫn còn có ích, không phải là "người già vô dụng".

Do đó bà Bạch đã nghe lời Bạch Du vào lúc này, trong lòng lập tức bùng lên một ngọn lửa: "Được được được, sau khi chú út của cháu trở về, bà nội sẽ nói chuyện với nó."

Nếu cháu gái cần bà thì bà không về Thiên Tân nữa.

Nói thật là bà cũng không yên tâm về bé Du, bên cạnh cô lại không có một bề trên nào, thỉnh thoảng Giang Lâm còn phải làm nhiệm vụ, ngộ nhỡ lúc cô sắp sinh mà không có một ai bên cạnh thì phải làm sao bây giờ?

Phụ nữ khi sinh nở là bước một chân vào Quỷ Môn Quan, nghĩ vậy, bà đưa ra quyết định. Chẳng qua là sau khi con trai út trở về, bà phải giải quyết chuyện của Niệm Niệm trước tiên.

Vấn đề này không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được!

***

Hôm sau, vì để an ủi trái tim bị thương của Niệm Niệm nên Bạch Du đã thức dậy sớm để làm bữa sáng.

Gạo kê và táo đỏ được rửa sạch sẽ rồi bỏ vào nồi, sau đó cắt mấy miếng bí rợ ném vào trong nồi để nấu từ từ, mùa đông ăn cháo là tốt cho dạ dày nhất.

Phần bí rợ còn lại được cắt thành từng miếng để vào lồng hấp cho tới khi chín, sau đó cắt khoai tây thành từng sợi rồi bỏ vào nước ngâm để loại bỏ phần tinh bột dư thừa, tiếp đó cũng cắt cà rốt thành từng sợi cho vào trong mâm dự trữ.

Bí rợ chín thì nghiền nhuyễn, thêm vào bốn cái trứng gà, trộn đều và thêm bột mì rồi trộn thành bột nhão, tiếp theo là thêm muối, ít bột tiêu và hành băm rồi trộn tiếp, sau đó làm nóng nồi, bôi dầu, múc một muôi bột mì trứng gà bí rợ đổ vào nồi, tráng thành bánh, cho tới khi hai mặt vàng tươi thì có thể lấy ra khỏi nồi.

Sau khi làm bánh xong, lấy ra một cái nổi khác, nồi nóng thì bỏ hành và tỏi băm vào xào cho thơm, sau đó thêm khoai tây sợi và cà rốt sợi xào chung với nhau, sau khi chín thì thêm muối, các loại gia vị, xào cho tới nguyên liệu trông ngon miệng là được, cuối cùng để nhân bánh lên trên bánh mỳ, sau khi cắt nhỏ thành từng khúc thì bày ra bàn.

Sau khi làm xong món bánh mỳ trứng gà bí rợ, Bạch Du cầm hai quả trứng lên làm món trứng hấp.

Chương 503: Chương 503

DTV-EBOOK

Sau đó cô mới bắt đầu làm món bánh bò táo đỏ, mùi thơm bay ra ngoài ô cửa sổ, bọn nhỏ trong khu người nhà chưa tới trường ngửi được mùi thơm thì suýt chút nữa đã thèm tới mức khóc lớn.

Sau khi bà Bạch, Niệm Niệm và Lâm Hướng Tuyết thức dậy, thì Bạch Du đã làm xong bữa sáng.

Bà Bạch thấy thế thì cảm thấy rất áy náy: "Hôm nay bà nội ngủ say quá, ngay cả lúc cháu dậy mà bà cũng không biết, lại để một người phụ nữ có thai nấu cơm cho mọi người."

Bạch Du ôm chặt lấy bà nội: "Bà nội, cháu bảo bà ở lại không phải là để bà làm bảo mẫu chăm sóc cho cháu mà là ở lại để làm bạn với cháu. Vả lại cháu chỉ mang thai thôi, chứ không phải bị bệnh không thể nhúc nhích được, cháu vẫn có thể nấu cơm được mà."

Trong lòng bà Bạch ấm áp, sau đó lại vội "Suỵt" vài cái: "Lời chẳng lành không linh nghiệm, cháu không được nói mấy lời này nữa."

Lâm Hướng Tuyết cũng có chút áy náy nhưng phần lớn là ngưỡng mộ.

Niệm Niệm biết cô dậy sớm để làm bữa sáng cho mình, cô bé cảm động ôm chặt lấy đùi cô, nói bằng giọng sữa mềm mại: "Cảm ơn cô, Niệm Niệm vui lắm!"

Cô đối xử với cô bé rất tốt, chốc nữa sau khi cơm nước xong cô bé phải rửa chén giúp, còn phải tới dưới gốc cây bắt côn trùng cho đàn gà con ăn nữa.

Bạch Du sờ đầu cô bé: "Không phải khách sáo, sau này đây sẽ là nhà của cháu, cháu thích gì thì ăn nhiều một chút, thích làm gì thì làm, không phải cưỡng ép."

Đôi mắt trái nho đen của Niệm Niệm cong thành hình trăng lưỡi liềm lần nữa, đáy mắt như có đầy ngôi sao, sáng lấp lánh.

Bà Bạch thấy cảnh tượng này, cuối cùng chút cảm giác do dự trong đáy lòng cũng biến mất.

Niệm Niệm ở Thiên Tân mấy tháng, mà cô bé chưa từng nở nụ cười vui vẻ thoải mái như vậy, khi còn ở Thiên Tân cô bé ngoan ngoãn y như trước kia, nhưng trong sự ngoan ngoãn này lại mang theo phần lớn cẩn thận từng li từng tí vì ăn nhờ ở đậu.

May là lần này tới đảo Quỳnh Châu, nếu không cứ ở lại Thiên Tân thì chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì, ngộ nhỡ thật sự xảy ra chuyện thì sau này bà làm sao có mặt mũi đi gặp cháu hai đây?

Cháo gạo được nấu sền sệt mềm dẻo, gạo kê vốn đã thơm lại thêm táo đỏ và bí rợ, mềm dẻo thơm ngọt. Ăn một miếng trong thời tiết này, cảm giác dạ dày như được nước ấm bao bọc, dễ chịu tới mức khiến người ta không kiềm được mà muốn ăn thêm một miếng nữa.

Bề mặt bánh ngọt sáng bóng trơn trượt, phía trên được rắc hành lá cắt nhỏ xanh biếc, múc một muỗng bỏ vào trong miệng, bánh ngọt tan ngay trong

miệng, chưa kịp nhai kỹ thì bánh ngọt đã tụt xuống cổ họng.

Hình như Niệm Niệm ngạc nhiên trước sự trơn mềm này, cái miệng nhỏ mở thật to, dường như muốn nói là cháu còn chưa kịp nhai mà trứng đã tụt xuống, biến mất ngay lập tức.

Dáng vẻ nhỏ nhắn đáng yêu của cô bé lấy lòng mọi người, Bạch Du không kiềm được mà nở nụ cười.

Bánh trứng gà bí rợ mềm dẻo đậm đà thích hợp để ăn từng miếng với cháo gạo kê.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Bạch Du lấy giấy dầu gói mấy cái bánh bò táo đỏ lại, dự định mang tới để cảm ơn Bao Nhã Anh vào buổi trưa nhưng lại thấy Lâm Hướng Tuyết đứng trước cửa ra vào, dáng vẻ không yên lòng.

Cô cất tiếng hỏi: “Cậu làm sao vậy? Từ khi bắt đầu ăn cơm đã vậy rồi, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?”

Lâm Hướng Tuyết mấp máy môi: “Hôm qua mẹ mình gửi điện báo tới, bà ấy nói bà và anh cả của mình đang trên đường tới đảo Quỳnh Châu.”

Bạch Du run lên, lập tức biết rõ.

Nhà họ Lâm không đồng ý chuyện Lâm Hướng Tuyết và Cát Đại Xuyên ở bên nhau, nếu không thì sẽ không lặn lội ngàn dặm xa xôi để tới đây.

Bạch Du mở miệng mấy lần nhưng cuối cùng không nói lời nào, cô chỉ vỗ vai của đối phương rồi đi làm.

Lâm Hướng Tuyết cũng không quan tâm, cô ấy nhìn chòng chọc về phía cái đình nghỉ chân, không biết là đang suy tư gì.

Công việc thu thập tài liệu tạm thời kết thúc, suốt cả buổi sáng Bạch Du và thợ cả ở chung một chỗ để chế tác Liên Hoàn Họa mới.

Thời gian bận rộn trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt một cái là một buổi sáng đã trôi qua. Sau khi cô ăn bữa trưa xong thì đạp xe đạp tới Bộ tuyên truyền để tìm Bao Nhã Anh.

Dường như là Bao Nhã Anh có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy cô: "Đồng chí Bạch, cô tới tìm tôi vì chuyện gì vậy?"

Bạch Du đưa bánh bò táo đỏ và hai túi bánh đậu Hà Lan qua: "Hôm nay tôi tới đây là vì hai mục đích. Một là để cảm ơn chủ nhiệm Bao vì đã nhặt đồng hồ giúp tôi vào ngày đó, hai là tôi có vài chuyện muốn xem có thể hợp tác với Bộ tuyên truyền không."

Nếu Bạch Du chỉ nói là tới để cảm ơn bà ấy thì chắc chắn là Bao Nhã Anh sẽ từ chối. Bà ấy cảm thấy chuyện đó là chuyện nên làm, không cần Bạch Du cảm ơn nhưng khi nghe Bạch Du nói mình tới để kiếm bà ấy là vì có chuyện khác, bà ấy đã gật đầu.

Báo cáo nội dung vi phạm Xem bình luận <<

Chương 504: Chương 504

DTV-EBOOK

"Nếu đồng chí Bạch không ngại thì tới phòng làm việc của tôi."

Đương nhiên là Bạch Du đồng ý.

Phòng làm việc của Bao Nhã Anh rất đơn giản, đồ đạc được sắp đâu vào đấy, ấn tượng của bà ấy cho người khác là nghiêm túc, cẩn thận, kỹ lưỡng.

Bạch Du ngồi xuống rồi đưa đồ qua: "Bánh đậu Hà Lan là đặc sản mà bà nội tôi mang từ thủ đô tới, bánh bò táo đỏ là do tôi tự tay làm. Không phải là thứ đắt tiền, chủ nhiệm Bao nếm thử xem, coi có vừa miệng mình không."

Ý cười trên mặt Bao Nhã Anh càng tươi khi nhìn thấy đồ Bạch Du lấy ra, bà ấy chỉ lo rằng Bạch Du nhân lúc này để tặng đồ đắt tiền.

Bà ấy nếm thử một miếng bánh bò táo đỏ, mềm dẻo xốp, vị không ngọt gắt mà chỉ ngọt nhẹ rất vừa miệng bà ấy. Mỗi một miếng đều ăn trúng táo đỏ, mùi vị khi ăn không tệ.

Bao Nhã Anh: "Tay nghề nấu nướng của đồng chí Bạch không tệ, tôi nếm thử còn cảm thấy ngon hơn những món bánh bán bên ngoài. Tôi sẽ nhận những món này, chẳng qua là chuyện đồng hồ cứ dừng ở đây, sau này đồng chí Bạch không cần phải cảm ơn nữa."

Có lẽ là trong mắt người khác thì Bao Nhã Anh là một người có tính cách nề nếp, nói chuyện dễ làm

mích lòng người khác.

Nhưng Bạch Du không cảm thấy mích lòng, lần này cô tới không phải là vì để kết thân với Bao Nhã Anh. Cô nói chuyện dùng Liên Hoàn Họa làm công cụ để xóa nạn mù chữ, sau đó bày tỏ rằng mình có thể có cơ hội hợp tác với Bộ tuyên truyền không.

Bao Nhã Anh rất thích Liên Hoàn Họa mà cô mang tới: "Không ngờ đồng chí Bạch không chỉ có tay nghề nấu nướng cao siêu mà còn có phong cách vẽ tranh riêng nữa. Cô làm công việc xóa nạn mù chữ rất tốt nhưng xin lỗi, tôi không thể tự mình làm chủ được chuyện hợp tác."

Bạch Du nghe vậy thì sửng sốt.

Bao Nhã Anh là chủ nhiệm Bộ tuyên truyền, bà ấy không làm chủ được thì ai có thể làm chủ được?

Bao Nhã Anh nhìn thấu sự nghi ngờ của Bạch Du, bà ấy buông Liên Hoàn Họa xuống: "Chẳng bao lâu nữa là tôi sẽ rời Bộ tuyên truyền chuyển tới hội Liên hiệp Phụ nữ nên tôi không thể làm chủ được chuyện Bộ tuyên truyền."

Bạch Du sửng sốt lần nữa.

Thế mà Bộ tuyên truyền lại là bộ ngành thực quyền, cho dù bà ấy có tới hội Liên hiệp Phụ nữ thì vẫn là ngồi vị trí chủ nhiệm như cũ, không chỉ là giảm chức mà còn giảm chức rất mạnh.

Thay đổi lớn như vậy thì chỉ có hai nguyên nhân, một là phạm sai lầm nghiêm trọng, hai là bị người khác dồn ép.

Vừa rồi Bao Nhã Anh không giới thiệu cho cô, e là khả năng sau khá lớn.

Thời đại nào mà chả có cạnh tranh, Bạch Du cũng không ngạc nhiên vì điều này nhưng cô tới không đúng lúc. Ban đầu cô định mượn chuyện bàn bạc công việc để dò la mối quan hệ giữa bà ấy và phó chủ nhiệm Hà, cả chuyện bà ấy có biết mình bị cho đội nón xanh không.

Nhưng bây giờ đề tài lại bị chặt đứt.

Bạch Du suy nghĩ một lúc rồi nói: "Không giấu ngài, thật ra là tôi có chuẩn bị "Chiến dịch xóa nạn mù chữ cho phụ nữ" ở phía sau, tỷ lệ phụ nữ không biết chữ lớn hơn đàn ông. Nếu muốn phụ nữ được công bằng và độc lập thì điều đầu tiên phải làm là xóa nạn mù chữ, ngay cả tên của mình còn không biết viết thì làm sao có thể độc lập và công bằng? Không ngờ chủ nhiệm Bao lại được điều tới hội Liên hiệp Phụ nữ, thật là khéo, sau khi chủ nhiệm Bao được điều qua thì tôi sẽ tới để bàn chuyện hợp tác với ngài."

Những lời này khiến Bao Nhã Anh nhìn Bạch Du bằng cặp mắt khác xưa.

Có rất nhiều người sau khi biết bà ấy được điều tới hội Liên hiệp Phụ nữ, không phải châm chọc khiêu khích thì là đối xử lạnh nhạt chê cười, cũng có không ít người bỏ đá xuống giếng. Bà ấy nhìn những người trước kia từng nịnh bợ, giờ đây đều xa lánh mình, ngay lập tức khiến bà ấy thấy rõ sự ấm lạnh của trần gian.

Nhưng sau khi Bạch Du nghe chuyện bà ấy bị điều tới hội Liên hiệp Phụ nữ, không chỉ không để lộ vẻ mặt khinh bỉ giễu cợt, không truy tìm căn nguyên mà là đề xuất một cuộc hợp tác khác thật nhanh.

Chỉ với thái độ của Bạch Du, bà ấy đã rất sẵn lòng hợp tác với cô, chưa nói tới chuyện bà ấy vô cùng xúc động trước ý tưởng mà cô vừa nhắc.

Đối với chuyện bà ấy bị người ta dồn ép tới hội Liên hiệp Phụ nữ, không phải là bà ấy không tức giận, không phải là không buồn nhưng tức giận cũng không có tác dụng. Phụ nữ rất yếu thế trong chỗ làm việc, càng lên cao càng không thể so sánh với đàn ông.

Nhưng rốt cuộc phụ nữ là các bà ấy có chỗ nào không bằng đàn ông, bàn về trí tuệ và năng lực, bà ấy không hè cảm thấy mình thua kém đàn ông nhưng bà ấy không cảm thấy cũng chẳng có tác dụng. Tới cuối cùng thì bà ấy vẫn trở thành bia đỡ đạn của quy tắc ngầm trong xã hội.

Báo cáo nội dung vi phạm Xem bình luận <<

Chương 505: Chương 505

DTV-EBOOK

Bà ấy từng tức giận, cuối cùng tức giận trở thành động lực. Bà ấy quyết định sẽ tỏa sáng và nhiệt huyết ở hội Liên hiệp Phụ nữ, dùng năng lực của bản thân để thay đổi tình trạng bây giờ, giúp đỡ càng nhiều phụ nữ. Ý tưởng mà Bạch Du nhắc tới không hẹn mà trùng với mục tiêu của bà ấy.

Lần đầu tiên trên khuôn mặt Bao Nhã Anh nở nụ cười tươi: "Được, tôi thay mặt hội Liên hiệp Phụ nữ chào mừng đồng chí Bạch. Đồng thời tôi cũng rất mong chờ chiến dịch xóa nạn mù chữ của cô."

Bầu không khí trở nên tốt đẹp ngay lập tức, Bạch Du thừa cơ nói: "Ngày mai tôi sẽ đi leo núi với bạn bè và người thân, nếu chủ nhiệm Bao rảnh thì có thể tham gia chung với chúng tôi."

Bao Nhã Anh run lên, sau đó lắc đầu: "Các cô cũng đi leo núi à? Đúng là rất khéo nhưng tôi và chồng tôi đã có hẹn trước rồi, sáng sớm ngày mai chúng tôi sẽ tới sườn núi ở phía Nam để ngắm mặt trời mọc, không thể nào tham gia chung với các cô được. Nhưng nói không chừng tới lúc đó chúng ta sẽ gặp nhau."

Bạch Du mỉm cười: "Thì ra là vậy, tình cảm của vợ chồng các ngài tốt quá."

Khóe miệng Bao Nhã Anh để lộ ý cười: "Nói chỉ sợ cô chê cười, chúng tôi đã không đi chơi riêng với nhau nhiều năm rồi. Lần này là tròn ba mươi năm

đám cưới của chúng tôi nên ông Hà mới mời tôi đi chơi."

Trong lòng Bạch Du run lên.

Không đi chơi chung với nhau nhiều năm như vậy, cứ khăng khăng hẹn đi leo núi vào thời điểm này, vả lại còn đi riêng với nhau. Điều này buộc cô phải suy nghĩ tới hướng xấu nhất.

Vì để không đánh rắn động cỏ nên cô bình tĩnh nói: "Thì ra là vậy nhưng tôi và bạn tôi tới sườn núi phía Bắc để ngắm mặt trời lặn, đoán chừng là chúng ta không thể gặp nhau được rồi."

Sau khi ra khỏi Bộ tuyên truyền, Bạch Du suy nghĩ ngày mai mình nên làm thế nào.

Sở dĩ cô không nói cho Bao Nhã Anh biết chuyện bà ấy bị cho đội nón xanh, một mặt là lo Bao Nhã Anh sẽ không tin mình, dù sao một bên là người chồng đã cưới ba mươi năm, một bên là người xa lạ mới gặp mặt nhau hai lần. Nếu đổi lại là cô thì chắc chắn là cô sẽ nghiêng về phía người bên gối của mình.

TBC

Mặt khác là lo Bao Nhã Anh sẽ chạy tới chỗ phó nhiệm Hà để chất vấn, tới khi đó chỉ cần phó nhiệm Hà phủ nhận là được, dù sao trong tay cô cũng không có bất chứng cứ nào. Nếu làm vậy thì sẽ đánh rắn động cỏ, đồng thời phó chủ nhiệm Hà cũng sẽ biết chuyện cô nghe lén cuộc trò chuyện của bọn họ. Nếu thật sự như vậy thì cô sẽ tự đặt mình vào vị trí nguy hiểm.

Tới khi đó cô ở trong tối, phó chủ nhiệm Hà và Lăng Tương Quân cũng ở trong tối, ngộ nhỡ bọn họ muốn ra tay với cô thì cô khó mà đề phòng cho được. Đối với Bao Nhã Anh cũng giống như thế, đánh rắn động cỏ một lần, sau này sẽ không dễ dàng nắm thóp đôi cẩu nam nữ đó nữa.

Thế nên sau khi Bạch Du suy xét xong, cô đã bỏ ý định nói cho Bao Nhã Anh biết chuyện bà ấy bị cho đội nón xanh. Nhưng ngày mai bọn họ sẽ đi leo núi, cô phải làm thế nào mới có thể giúp được bà ấy đây?

Bạch Du suy nghĩ suốt cả dọc đường nhưng vẫn không thể nghĩ được cách.

Ai ngờ khi cô vừa trở về tòa soạn thì bị Ngụy Quang Tông cản lại…

“Bạch Du, có phải trước đó cô đã đoán được người yêu của tôi là kẻ lừa đảo rồi không?”

Bạch Du nhìn khóe mắt đỏ bừng và vẻ mặt tiều tụy của quái vật đầu to, trong lòng nảy lên một ý tưởng: “Đồng chí Ngụy, đúng là trước đó tôi đã đoán được một phần nhưng tôi không có bất cứ chứng nào. Lúc đó cho dù tôi nói với anh đối phương là kẻ lừa đảo thì anh có dám chắc là mình sẽ tin tôi không?”

Ngụy Quang Tông không nói lời nào nhưng quả thật là trong lòng nghĩ vậy.

Nếu lúc đó Bạch Du nói Vương Hà là kẻ lừa đảo thì dám chắc là anh ta sẽ không tin, trái lại còn cảm thấy Bạch Du vì ghen tỵ nên mới chửi bới người yêu của anh ta như vậy.

Nhưng bây giờ anh ta bị lừa mất hai con cá đù vàng, nhất định Bạch Du phải chịu trách nhiệm: “Cô không thử thì làm sao biết tôi không tin? Nếu lúc đó cô nhắc nhở tôi thì tôi đã không bị lừa rồi, dù có thể nào thì cô cũng phải chịu trách nhiệm, bồi thường tổn thất cho tôi!”

Nếu không phải tiếp theo phải dùng tới quái vật đầu to này thì Bạch Du ước có thể nhổ nước bọt lên mặt anh ta: “Đồng chí Ngụy, bồi thường là chuyện không thể xảy ra. Tôi không lừa tiền của anh nhưng chỗ của tôi có tin tức liên quan tới Vương Hà có thể tiết lộ cho anh.”

Mắt Nguỵ Quang Tông sáng lên, nghi hoặc nhìn cô: “Vương Hà trốn đi đâu rồi, cô có tin tức gì về cô ta?”

Bạch Du: “Ngày mai có kẻ sẽ đến vách đá phía Nam để lừa tiền, rất có thể đó là đồng phạm của Vương Hà, nếu tóm được chứng cứ phạm tội của đối phương, có lẽ sẽ lấy được tiền. Nếu không đòi lại được thì đây cũng là một tin tức lớn, nếu anh báo cáo lại thì anh chẳng nhận được chút tiền thưởng nào đâu.”

Báo cáo nội dung vi phạm Xem bình luận <<

Chương 506: Chương 506

DTV-EBOOK

"Đồng chí Bạch, tin tức của cô có đáng tin không?"

Bạch Du cứ nói một câu, đôi mắt của Ngụy Quang Tông sẽ sáng thêm một phần, sau khi cô nói xong, đôi mắt của Ngụy Quang Tông đã sáng như sói đêm.

Bạch Du: "Có đáng tin không thì anh tự mình tới kiểm tra là sẽ biết thôi. Cho dù có là giả, anh cũng không bị lỗ có đúng không nào? Hơn nữa, nếu anh muốn tới đó, tốt nhất là nên tìm thêm một người công an hoặc là một người phục vụ trong quân đội để đi cùng với anh, vả lại nên tới đó ngồi chờ sẵn trước khi trời tối."

Nói xong cô xoay người rời đi không thèm quan tâm tới Ngụy Quang Tông còn đang định lải nhải.

Cô dám chắc rằng với tính cách của Ngụy Quang Tông, chắc chắn là anh ta sẽ tới đó. Nhưng vì lý do an toàn nên sau khi về nhà, cô đã nói lại với Cát Đại Xuyên, đúng lúc ngày mai là ngày nghỉ của Cát Đại Xuyên nên anh ấy đồng ý tới bên sườn núi ngồi chờ sẵn.

Chẳng mấy chốc đã tới ngày hôm sau.

Nhà họ Hà.

Trời còn chưa sáng, Bao Nhã Anh đã bị chồng đánh thức.

Phó chủ nhiệm Hà: "Vừa sáng sớm là anh đã làm món bánh bao nhân hẹ mà em thích ăn nhất đấy, sau khi chúng ta leo tới đỉnh núi rồi sẽ ăn, tránh việc vừa

ăn xong đã vận động khiến dạ dày cảm thấy không thoải mái."

Lúc vừa yêu nhau, từng có một khoảng thời gian ông Hà rất săn sóc bà ấy nhưng sau khi lấy nhau, tinh lực của hai người dần dần bị công việc và con gái chiếm mất, sau này hai người còn chia giường ngủ riêng, nói tới đây đã rất nhiều năm ông ta không chạm vào bà ấy.

Bây giờ đối diện với ánh mắt tràn ngập dịu dàng tràn ngập tình cảm của chồng, trong lòng Bao Nhã Anh không khỏi vui mừng: "Được, anh đợi em một chút, em rửa mặt xong thì chúng ta sẽ xuất phát.

Bao Nhã Anh nhanh chóng thay quần áo, sau đó bước vào phòng tắm để rửa mặt, thế nên không thể nhìn thấy cảnh phó chủ nhiệm Hà nhét một bức thư vào dưới cái gối đầu của bà ấy sau khi bà rời đi.

Sau khi rửa mặt xong, hai người xuất phát mà không quấy rầy tới bất cứ ai.

Sườn núi phía Nam không cao nhưng hai người không leo núi rất nhiều năm, chỉ mới đi nửa đường, phó chủ nhiệm Hà đã bắt đầu thở dốc.

Trái lại sức khỏe của Bao Nhã Anh rất tốt, mặt không đỏ không thở dốc: "Nếu không thì chúng ta nghỉ ngơi một lúc rồi leo tiếp nhé?"

Phó chủ nhiệm Hà uống hai ngụm nước rồi mới nói: "Không sao, chúng ta leo tiếp thôi."

Bao Nhã Anh ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng và những ngôi sao trên bầu trời vẫn còn chưa lặn xuống, bà ấy cảm thấy chồng không cần phải gấp gáp như vậy, bây giờ cách tới lúc mặt trời mọc còn hơn một tiếng. Chẳng qua là khi thấy ông ta không nghỉ ngơi mà tiếp tục đi về phía trước, bà ấy mấp máy, nuốt những lời tới khóe miệng trở vào.

Lúc này, Ngụy Quang Tông đang trốn trong một bụi cây cách sườn núi không, trên khuôn mặt đã bị con muỗi chích mấy cái.

Một tiếng "Bộp" vang lên, một bàn tay của anh ta đập lên mặt mình, ngay sau đó trong lòng bàn tay có xác của một con muỗi.

Ngụy Quang Diệu ngồi xổm cách đó không xa nhỏ giọng nhắc nhở: "Anh họ, anh nhỏ tiếng thôi, chút nữa mà bị người ta phát hiện thì tiêu đời."

Ngụy Quang Tông tức giận trừng mắt nhìn anh ấy: "Tại sao mấy con muỗi không chích em mà chỉ chích một mình anh thế? Có phải em xịt dầu thơm tới đây không?"

Ngụy Quang Diệu: "Em không có xịt gì cả, có điều anh có chắc là hôm nay đám lừa gạt sẽ tới đây không?"

Ngụy Quang Diệu không được coi là người mới trong cục công an nhưng đã vào cục công an được hai năm, anh ấy không có nổi một thành tích nào, nhìn đồng nghiệp bên cạnh không phải là thăng chức thì cũng là được khen ngợi, trong lòng anh ấy vô cùng gấp gáp nên khi nghe anh họ nói có đám lừa gạt tới sườn núi này, anh ấy mới chạy tới đây ngồi chờ từ nửa đêm.

Nhưng lúc này khuôn mặt của anh họ đầy vết muỗi chích, anh ấy không khỏi bắt đầu cảm thấy nghi ngờ.

Thật ra là trong lòng Ngụy Quang Tông cũng không chắc nhưng bề ngoài lại giả vờ rất bình tĩnh, anh ta nhỏ giọng trách móc: "Đừng có nói nhảm nữa, nếu em không phải là em họ của anh, không có nổi một thành tích sau khi làm việc ở cục công an suốt hai năm thì anh sẽ không cho em cơ hội tốt như vậy đâu!"

Ngay lập tức đầu gối của Ngụy Quang Diệu bị đ.â.m một nhát dao: "..."

Lúc này, Cát Đại Xuyên ngồi xổm ở bụi cây đối diện không nhúc nhích chút nào, giống như một pho tượng, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với cặp anh em họ Ngụy Quang Tông và Ngụy Quang Diệu.

Hai mươi mấy phút nữa trôi qua, ngay lúc Ngụy Quang Tông gần như không còn kiên nhẫn thì cuối cùng con đường nhỏ bên trên sườn núi cũng có tiếng động.

Ba người trốn trong bụi cây nín thở cùng lúc.

Một giây sau, Ngụy Quang Tông mở to mắt nhìn phía trước.

Báo cáo nội dung vi phạm Xem bình luận <<

Chương 507: Chương 507

DTV-EBOOK

Tại sao anh ta lại cảm thấy dáng dấp của người đàn ông đi về phía bọn họ trông hơi giống phó chủ nhiệm Hà vậy nhỉ?

Nhưng anh ta bỏ qua ý nghĩ này thật, phó chủ nhiệm Hà là một vị lãnh đạo tốt rất lo cho cấp dưới, ông ta sao có thể liên quan với đám lừa gạt được chứ, chắc là người giống người mà thôi.

Chắc chắn là vậy.

Mấy năm qua phó chủ nhiệm Hà không vận động, khi leo tới trên sườn núi thì thở gấp như sắp chết, quần áo bên trong cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Lúc này, ông ta vẫn không quên lấy bánh bao ra khỏi cái cà mên bằng nhôm: “Cho em này, nhân lúc còn nóng em ăn đi.”

Mặc dù Bao Nhã Anh đã hơi thở gấp nhưng vẫn tốt hơn chồng mình: “Không vội, anh lau mồ hôi trước đi.”

Phó chủ nhiệm Hà nhìn sắc trời, trong lòng có chút gấp gáp. Ban đầu dựa theo kế hoạch của ông ta thì bọn họ đã leo tới vách núi từ mười mấy phút trước, nào ngờ sức khỏe của ông ta lại ảnh hưởng tới kế hoạch.

Ông ta dùng khăn lau mồ hôi trên gián, gió lạnh thổi qua trên núi, bụi cây vang lên tiếng sột soạt, toàn thân ông ta không khỏi run lên.

Cả người Ngụy Quang Tông trốn trong bụi cây cũng run lên

Nếu vừa rồi chỉ là nghi ngờ thì bây giờ anh ta có thể khẳng định, người đối diện chính là phó chủ nhiệm Hà.

Trong lòng anh ta tràn đầy tức giận, cảm thấy mình bị Bạch Du đùa giỡn.

Ngay lúc Ngụy Quang Tông định lao ra thì Ngụy Quang Diệu ở bên cạnh lại giữ chặt cánh tay của anh ta rồi lắc đầu với anh ta.

Anh ta định hỏi tại sao em họ lại ngăn cản mình thì giây sau bên sườn núi đã truyền tới tiếng người ngã xuống. Anh ta ngẩng đầu nhìn sang thì thấy Bao Nhã Anh vừa rồi vẫn còn bình thường, bây giờ lại ngã trên mặt đất, đôi tay ôm lấy cổ.

Bao Nhã Anh mở to mắt không dám tin nhìn chồng mình: “Anh thêm hạnh nhân vào trong bánh bao?”

Bà ấy bị dị ứng với hạnh nhân, mỗi khi món có hạnh nhân thì cơ thể sẽ không còn sức lực, nếu không chữa trị kịp thời, cổ họng sẽ từ từ tắc nghẽn, cho tới khi ngừng thở.

Bởi vì mùi rau hẹ quá nồng nên vừa rồi khi ăn bà ấy không nếm được mùi của hạnh nhân. Có thể nói là bà ấy quá yên tâm về người bên gối là Hà Kính Viễn nên đã ăn cái bánh bao mà ông ta đưa qua không chút nghi ngờ.

Phó chủ nhiệm Hà nhìn bà ấy từ trên cao xuống: “Cô thông minh lắm, thế mà đoán trúng rồi.”

Trong lòng Bao Nhã Anh dâng lên lửa giận, bởi vì khó thở nên giọng nói của bà ấy cũng thay đổi: “Tại sao anh lại làm như thế? Còn nữa, anh muốn làm gì tôi?”

Vách núi này không cao nhưng phía dưới vách núi là những tảng đá to lạ cheo leo dựng đứng. Nếu có người rơi xuống dưới, cho dù không ngã c.h.ế.t thì cũng bị những tảng đá to lạ đ.â.m xuyên cơ thể.

Hà Kính Viễn dẫn bà ấy lên núi, sau đó bỏ hạnh nhân vào trong bánh bao, bà ấy buộc lòng phải nghĩ tới hướng xấu nhất. Nhưng bà ấy nghĩ mãi cũng không ra, cưới nhau được ba mươi năm, bà ấy sinh con dưỡng cái và chăm sóc cha mẹ chồng, không làm bất cứ chuyện nào có lỗi với Hà Kính Viễn cả.

Bà ấy nghĩ mãi cũng không biết lý do ông ta muốn g.i.ế.c mình là gì.

“Cô không cần phải biết.”

Hà Kính Viễn không có ý định lãng phí lời nói, chỉ sợ đêm dài lắm mộng, ông ta kéo đôi chân của vợ rồi đi về phía vách núi đá.

Khóe mắt Bao Nhã Anh như muốn nứt ra, trong lòng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng nhưng cả người bà ấy không có lấy một chút sức lực nào.

Ngay khi bà ấy cho rằng mình sẽ c.h.ế.t thì một bóng người nhảy ra khỏi bụi cây, ngay lập tức đánh gục phó chủ nhiệm Hà.

Phó chủ nhiệm Hà quát to: “Cậu là ai? Cậu mau buông tôi ra! Nếu không tôi sẽ không khách sáo với cậu đâu đấy!”

Phó chủ nhiệm Hà vừa nói dứt câu thì Cát Đại Xuyên đã bẻ tay ông ta ra phía sau, dùng một chân giẫm lên đầu ông ta, có thể nói là không có chút khách sáo nào.

Phó chủ nhiệm Hà: "..."

Sau khi cặp anh em họ Ngụy Quang Tông và Ngụy Quang Diệu run lên vì sửng sốt thì cũng nhảy ra khỏi bụi cây.

Lúc này, sắc trời đã từ từ sáng, Đúng lúc tầm mắt của Phó chủ nhiệm Hà nhìn lướt qua thấy Ngụy Quang Tông, trong lòng ông ta lập tức vui mừng, sau đó lên tiếng gọi: "Đồng chí Ngụy, tôi là phó chủ nhiệm Hà. Cậu mau tới cứu tôi, sau khi xong nhất định tôi sẽ đền đáp cậu thật xứng đáng!"

Ông ta biết rõ con người của Ngụy Quang Tông, anh ta không có năng lực nào nhưng lại rất thích tâng bốc lãnh đạo, thích làm lớn thích công to. Chỉ cần nhận lời cho anh ta lợi ích thì chắc chắn anh ta sẽ giúp mình.

Nào ngờ giây sau ông ta thấy Ngụy Quang Tông móc trong túi ra một cái đèn pin rồi nhét vào trong tay Ngụy Quang Diệu, chỉ vào mặt phó chủ nhiệm Hà và nói: "Chiếu ánh sáng vào mặt ông ta, anh muốn chụp vài tấm ảnh!"

Báo cáo nội dung vi phạm Xem bình luận <<

Chương 508: Chương 508

DTV-EBOOK

Phó chủ nhiệm Hà: "..."

Nếu là bình thường, chắc chắn Ngụy Quang Tông sẽ nhanh chóng chạy tới tâng bốc phó chủ nhiệm Hà, nhưng bây giờ không giống như vậy nữa, đây là chuyện có liên quan tới vụ án g.i.ế.c người. Ngụy Quang Tông là một đảng viên có xuất thân tốt, anh ta sẽ không cấu kết với kẻ khác để giúp người xấu làm việc xấu. Hơn nữa phần tiêu đề "Phó chủ nhiệm tòa soạn g.i.ế.c vợ ở vách núi" sẽ khiến người xem chấn động, chỉ cần anh ta đưa tin này, kể từ đây trong giới truyền thông sẽ có một vị trí cho Ngụy Quang Tông này ngay. Thế nào danh dự, thành tích và tiền thưởng cũng sẽ kéo tới liên tục, tại sao anh ta phải bỏ lỡ cơ hội lớn như vậy để chọn tâng bốc người khác?

"Tách tách..."

Ngụy Quang Tông chụp mấy tấm ảnh cận mặt nổi bật của phó chủ nhiệm Hà, suýt chút là đã khiến ông ta tức phun m.á.u ngay tại chỗ.

Cát Đại Xuyên lấy từ trong người ra một sợi dây thừng trói c.h.ặ.t t.a.y chân của phó chủ nhiệm Hà lại, sau đó nghiêm túc nói: "Đừng chụp nữa, các cậu còn không mau tranh thủ thời gian để cứu người à?"

Hai người Ngụy Quang Tông và Ngụy Quang Diệu được anh ấy nhắc nhở thì mới phát giác sắc mặt của Bao Nhã Anh đã trở thành m.á.u tím đen do khó thở,

tứ chi cứng ngắc, thở ra nhiều thở vào ít, mắt thấy bà ấy đã sắp tắt thở.

Ngụy Quang Diệu: "Tôi sẽ cõng bà ấy tới bệnh viện!"

Nói xong anh ấy định cõng Bao Nhã Anh đang nằm trên đất lên thì bị Cát Đại Xuyên cản lại: "Không kịp nữa rồi."

Nói xong Cát Đại Xuyên tách miệng Bao Nhã Anh ra, sau đó luồn ngón tay vào rồi moi móc.

Ngụy Quang Tông nhìn thấy sắc mặt Bao Nhã Anh càng ngày càng xấu, anh ta bước lên muốn ngăn cản: "Anh đang làm gì vậy? Mà anh là ai? Tại sao anh lại ở đây?"

Cát Đại Xuyên nhìn anh ta: "Tôi là quân nhân của bộ đội Hải quân, tôi đang thúc nôn cho vị đồng chí nữ này, nếu cậu không muốn bị ói vào người thì tốt nhất nên đứng xa ra."

Tiếc là những lời anh ấy nói đã chậm.

Một tiếng "Ọe" vang lên, Bao Nhã Anh nôn ra, ngay sau đó ói lên cả người của Ngụy Quang Tông.

Ngụy Quang Tông: "..."

Cát Đại Xuyên thấy Bao Nhã Anh đã nôn ra thì anh ấy thở dài một cái rồi nói với cặp anh em họ của nhà họ Ngụy: "Bây giờ tôi sẽ đưa bà ấy tới bệnh viện. Hai người các cậu, một người ở lại đây trông chừng ông ta, một người nhanh chóng xuống núi báo án."

Nói xong anh ấy cõng Bao Nhã Anh lên rồi nhanh chóng xuống núi.

Sau khi cặp anh em họ Ngụy Quang Tông và Ngụy Quang Diệu thương lượng xong, quyết định để Ngụy Quang Diệu ở lại trông chừng phó chủ nhiệm Hà, còn Ngụy Quang Tông thì xuống núi báo án.

Bạch Du định sáng nay sẽ dẫn Niệm Niệm tới bệnh viện để kiểm tra nhưng lo bên Bao Nhã Anh xảy ra chuyện, thế là cô dời buổi kiểm tra tới trưa rồi mới đi.

Cô chỉ nghĩ rằng phó chủ nhiệm Hà mời Bao Nhã Anh đi leo núi vào lúc sáng sớm là có ý đồ xấu nhưng cô không ngờ được rằng ông ta lại độc ác như vậy, thế mà lại muốn g.i.ế.c vợ của mình!

TBC

Sau khi được tới cục công an, Bạch Du không còn giấu giếm kể ra hết tất cả mọi chuyện mà mình biết.

Lúc này, bên phía phòng nhì của nhà họ Hà.

Từ sáng sớm mắt phải của Lăng Tương Quân đã giật không ngừng, khi làm bữa sáng làm vỡ bát, bà ta luôn cảm thấy có chuyện chẳng lành.

Hà Kính Văn thấy dáng vẻ đứng ngồi không yên của vợ thì quan tâm nói: “Có phải em thấy không khỏe không, sau khi cơm nước xong xuôi anh sẽ tới bệnh viện gặp bác sĩ với em nhé.”

Lăng Tương Quân “Hừ” với ông ấy, trầm mặt nói: “Ngậm cái miệng xui xẻo của anh lại! Tôi rất khỏe, anh cho rằng tôi là con ma bệnh giống anh đấy à?”

Hà Kính Văn nghe bà ta nói vậy, trong lòng như bị đ.â.m một nhát d.a.o nhưng ông ấy vẫn cố nở nụ cười trên khuôn mặt: “Không sao là được, anh mong em sẽ thật khỏe, đừng giống như anh.”

Từ nhỏ Hà Kính Văn đã là cái siêu thuốc, chỉ đi vài bước là đã thở dốc, nếu không phải cha mẹ yêu thương và luôn muốn chữa trị cho ông ấy, thì ông đã c.h.ế.t từ lâu rồi. Hà Kính Văn vốn không định cưới vợ, không muốn làm lỡ con gái nhà người ta nhưng Lăng Tương Quân vừa gặp đã yêu ông ấy, kiên quyết gả cho ông mà không màng tới sự phản đối của cha mẹ.

Lăng Tương Quân năm mười tám tuổi xinh đẹp như nụ hoa nở rộ vào lúc sáng sớm, khuôn mặt đẹp đẽ, dáng người nóng bỏng. Mặc dù Hà Kính Văn là ma bệnh nhưng ông ấy cũng là một người đàn ông bình thường, sao ông ấy có thể thờ ơ quay mặt về phía người đẹp chân thành như vậy, thế là hai người đã nhanh chóng kết hôn.

Hà Kính Văn cho rằng với sức khỏe của mình thì rất khó để có con nối dõi, không ngờ Lăng Tương Văn vừa vào cửa được một tháng là đã mang thai Hà Thiên Diệu. Vợ cho ông ấy một gia đình đầy đủ, nên những năm gần đây, cho dù thái độ của bà ta đối với mình càng ngày càng tệ, tính cách càng ngày càng xấu thì ông ấy vẫn chịu đựng.

Báo cáo nội dung vi phạm Xem bình luận <<

Chương 509: Chương 509

DTV-EBOOK

Lăng Tương Quân nghe những lời chồng nói, không những không cảm động, mà bà ta lại còn tỏ ra khinh thường.

Con ma bệnh vô tích sự!

Nếu bên Hà Kính Viễn thuận lợi thì chỉ nửa năm sau, bên bà ta cũng sẽ chuẩn bị ra tay khiến tên ma bệnh này xuống Địa Ngục. Tới khi đó trên đời này sẽ không còn ai có thể ngăn cản bà ta ở bên Hà Kính Viễn nữa.

Bỗng nhiên từ cửa ra vào truyền tới một loạt tiếng bước chân dồn dập, bên ngoài vô cùng ồn ào.

Bà ta nhíu mày: "Cái nơi c.h.ế.t tiệt này ngày nào cũng ồn ào không ngừng, tôi thật sự đã chán ngấy khi phải sống ở đây rồi."

Lăng Tương Quân vừa nói dứt câu, tia sáng chiếu vào từ cửa nhà của bà ta bỗng tối lại, bà ta ngẩng đầu lên nhìn thì thấy hai người công an cao lớn xuất hiện bất ngờ ở cửa ra vào.

"Bà là Lăng Tương Quân có đúng không? Có một vụ án g.i.ế.c người cần bà theo chúng tôi trở về cục để điều tra."

Sắc mặt Lăng Tương Quân trắng nhợt, đôi chân mềm nhũn, ngồi sụp xuống đất.

Tiêu rồi.

Bà ta tiêu rồi!

Hà Kính Văn không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng ông ấy vẫn che chở cho vợ của mình: "Đồng chí công an, có phải các anh nhầm rồi không? Hôm nay vợ tôi luôn ở trong nhà chưa từng ra ngoài, vả lại ngay cả một con kiến cô ấy cũng không nỡ giẫm c.h.ế.t thì sao có thể liên quan tới vụ án g.i.ế.c người được chứ?"

Trong đó có một người công an nói: "Vợ ông là Lăng Tương Quân đã tham gia vào vụ mưu sát Bao Nhã Anh cùng với Hà Kính Viễn, bây giờ nhân chứng và vật chứng có đủ, Hà Kính Viễn cũng đã bị bắt ngay tại chỗ, ông ta cũng đã nhận tội rồi. Tôi khuyên các người đừng phản kháng không cần thiết."

Đôi mắt Hà Kinh Văn mở to, ông ấy quay đầu nhìn về phía vợ, vẻ mặt không dám tin.

Đồng chí công an nói xong thì bước lên bắt lấy Lăng Tương Quân rồi dẫn bà ta đi.

Mọi người xung quanh lập tức bùng nổ như nhỏ một giọt nước vào chảo dầu.

"Trời ơi, mọi người có vừa nghe thấy không? Lăng Tương Quân và bác cả của cô ta cùng nhau mưu sát Bao Nhã Anh, không phải là tôi nói vuốt đuôi đâu nhé, thật ra là tôi đã cảm thấy giữa hai người bọn họ không được bình thường từ lâu rồi."

"Tôi cũng vậy, khi ở chung hai người bọn họ còn liếc mắt đưa tình, coi tất cả mọi người thành kẻ mù luôn cơ mà. Tôi còn nghe nói lúc trước Lăng Tương Quân muốn gả cho Hà Kính Viễn nhưng không biết tại sao lại đổi thành Hà Kính Văn rồi."

“Mọi người nói xem, Lăng Tương Quân vừa gả vào được một tháng là đã có thai, dù Hà Thiên Diệu sinh non nhưng sức khỏe lại rất tốt, không có chút nào là giống trẻ sinh non cả, chẳng lẽ Hà Thiên Diệu không phải con của Hà Kính Văn sao?”

Hà Kính Văn ở trong nhà nghe được những lời thảo luận này, ông ấy chỉ cảm thấy như sấm sét giữa trời quang.

Bao Nhã Anh đi dạo một vòng quanh Quỷ Môn Quan, bác sĩ nói may mà Cát Đại Xuyên thúc nôn kịp thời, nếu không thì ngay cả thần tiên cũng không cứu được bà ấy.

Sau khi Bao Nhã Anh tỉnh lại, chuyện đầu tiên bà ấy làm là yêu cầu gặp Bạch Du.

Khi Bạch Du tới bệnh viện để thăm bà ấy, sắc mặt của bà ấy vẫn còn rất yếu ớt nhưng trạng thái tinh thần trông không tệ. Bà ấy không vì chuyện đó mà không gượng dậy nổi, cũng không oán trách.

Bao Nhã Anh: “Cảm ơn em, đồng chí Bạch, nếu không nhờ có em thì e rằng cái mạng của chị đã không còn!”

Nói xong bà ấy định xuống giường để cúi đầu cảm ơn Bạch Du nhưng lại bị Bạch Du cản lại.

“Chị không cần phải khách sáo như vậy, ngày em tới phòng làm việc để tìm chị, em có nghĩ tới việc nói cho chị biết nhưng sợ chị không tin em, vả lại em cũng không có chứng cứ trong tay, mặt khác là sợ sẽ đánh rắn động cỏ nên mới không nói cho chị biết. Thật ra em lại cảm thấy khá ngại khi phải để chị chịu khổ.”

Bao Nhã Anh lắc đầu: “Em làm tốt lắm, nếu như ngày ấy em nói cho chị thì quả thật là chị sẽ không tin những lời em nói, dù sao chị và em chỉ mới gặp nhau hai lần, giống như những lời em nói là rất dễ đánh rắn động cỏ. Cho dù là như thế nào đi nữa thì chị cũng rất biết ơn em.”

Bạch Du: “Em chỉ may mắn nghe được kế hoạch của bọn họ mà thôi. Chủ nhiệm Bao, tiếp theo chị tính thế nào?”

Bao Nhã Anh nghiêm mặt lại: “Ly dị! Chị sẽ không dễ dàng tha cho đôi cẩu nam nữ kia, nhưng khi ông ta chịu sự trừng phạt, chị nhất định phải hủy bỏ mối quan hệ vợ chồng với ông ta.”

Vừa nghĩ tới chuyện mình có quan hệ vợ chồng với thứ súc sinh như vậy, bà ấy đã cảm thấy buồn nôn.

Dù thế nào Bao Nhã Anh cũng không ngờ Hà Kính Viễn sẽ muốn g.i.ế.c mình, bà ấy cũng không ngờ ông ta và Lăng Tương Quân lại lén lút yêu nhau suốt mấy chục năm, ngay dưới mí mắt mình. Bà ấy thật sự bị mù nên mới không nhận ra!

Báo cáo nội dung vi phạm Xem bình luận <<

Chương 510: Chương 510

DTV-EBOOK

Bởi vì có cả nhân chứng lẫn vật chứng nên phó chủ nhiệm Hà có chửi bới cũng không có tác dụng, chẳng mấy chốc vụ án đã được giải quyết.

Hóa ra năm đó phó chủ nhiệm Hà và Lăng Tương Quân có tình cảm với nhau nhưng cha mẹ Hà không đồng ý chuyện hai người ở bên nhau, muốn Bao Nhã Anh trở thành con dâu. Phó chủ nhiệm Hà biết gia đình của Bao Nhã Anh có thể nâng đỡ cho sự nghiệp của mình, thế là ông ta chia tay Lăng Tương Quân rồi cưới Bao Nhã Anh, nào ngờ Lăng Tương Quân lại là một kẻ tàn nhẫn, không gả cho Hà Kính Viễn được thì gả cho em trai của Hà Kính Viễn.

Từ nhỏ sức khỏe của Hà Kính Văn đã không tốt, cứ khăng khăng không chịu cưới vợ, khó thấy ông ấy đưa ra đề nghị muốn cưới vợ. Mặc dù cha mẹ Hà cảm thấy không ổn nhưng vẫn đồng ý, chẳng qua là bọn họ không biết được rằng lúc Lăng Tương Quân gả vào nhà thì đã có thai, mang thai đứa con của Hà Kính Viễn.

Bọn họ lại càng không ngờ được chuyện hai người luôn ở bên nhau ngay dưới mí mắt mọi người, thậm chí còn muốn g.i.ế.c vợ.

Nguyên nhân mà lần này phó chủ nhiệm ra tay là vì Bao Nhã Anh bị điều tới hội Liên hiệp Phụ nữ để làm việc, một khi bà ấy tới hội Liên hiệp Phụ nữ thì dù sau này bà ấy có rút khỏi cũng không thể giúp được cho đứa con riêng Hà Thiên Diệu của ông ta.

Thế nên ông ta chuẩn bị g.i.ế.c c.h.ế.t Bao Nhã Anh trước khi bà ấy được điều tới hội Liên hiệp Phụ nữ, làm vậy thì Bộ tuyên truyền sẽ đền bù tổn thất cho nhà ông ta. Đồng thời ông ta có thể thuận lý thành chương nhét con riêng vào Bộ tuyên truyền, chẳng qua là ông ta không lường trước được chuyện ở giữa sẽ nhảy ra một Bạch Du khiến ông ta thất bại trong gang tấc.

Sau khi vụ án được giải quyết, phó chủ nhiệm Hà bị xử bắn, còn Lăng Tương Quân thì ở tù chung thân, chẳng bao lâu nữa là sẽ được đưa tới nông trường để lao động và cải tạo.

Sau khi Bao Nhã Anh xuất viện thì tặng cho Bạch Du cây nhân sâm trăm năm tuổi, hai lọ sữa lúa mạch và một ít hải sản.

Bạch Du chỉ nhận sữa lúa mạch và hải sản chứ không nhận cây nhân sâm nhưng Bao Nhã Anh không cho cô cơ hội để từ chối, tuyên bố nếu cô không nhận là không nể mặt bà ấy, sau đó vứt đồ lại rồi bỏ chạy mất.

Khiến Bạch Du dở khóc dở cười.

Nhưng nói thế nào thì cô cũng rất khâm phục Bao Nhã Anh, nếu người bình thường gặp phải những chuyện như thế này, cho dù không oán trách thì cũng sẽ trầm lắng một khoảng thời gian, còn Bao Nhã Anh lại rất nhanh chóng tỉnh táo lại, bà ấy không chỉ ly dị Hà Kính Viễn cấp tốc, mà còn đổi họ hai đứa con trai thành họ Bao của mình.

Tôm mà Bao Nhã Anh cho không chỉ tươi ngon mà còn rất to nữa, to bằng lòng bàn tay.

Bạch Du nhìn thôi đã thấy thèm, cô dùng một nửa làm món tôm xào cay, một phần làm món ớt xanh nhồi chả tôm.

Cô nghĩ tới việc Niệm Niệm không ăn được ớt xanh nên đã chuẩn bị vài trái ớt xanh không cay, cắt đầu rồi móc hạt bên trong ra, loại bỏ chỉ và vỏ tôm rồi giã nhuyễn, sau đó thêm hành, gừng, muối và bột tiêu, dùng tay trộn đánh thật mạnh, tiếp theo là thêm một phần hai lòng trứng gà và bột bắp rồi trộn đều đánh mạnh, sau đó trút thịt tôm vào trong ớt xanh và cắt thành từng khúc nhỏ.

Tiếp đó là làm nóng nồi, sau khi nồi nóng thì bỏ dầu vào, dầu nóng thì bỏ ớt xanh và chả tôm vào, xào cho tới khi có chút cháy xém rồi ném tỏi giã vào chung để làm bùng nổ mùi vị, thêm gia vị là chút rượu, gừng, xì dầu nhạt màu, xì dầu sẫm màu, đường trắng và bột tiêu, cuối cùng thêm bột bắp để làm sệt nước trên lửa lớn, sau khi bày ra dĩa thì rắc vừng trắng lên.

Mặc dù cách làm khá phức tạp nhưng món ớt xanh nhồi chả tôm rất được mọi người thích, dai mềm ngon miệng. Niệm Niệm ăn tới mức cái miệng phồng lên, bụng tròn cũng căng tròn.

Bạch Du thấy cô bé như thế, trong lòng cô mềm nhũn, đồng thời cũng cảm thấy rất may mắn khi sức khỏe của cô bé không có vấn đề gì.

Bà Bạch quyết định ở lại đảo Quỳnh Châu, lúc đầu Bạch Phi Lễ phản đối, suy cho cùng anh ấy muốn tự mình chăm sóc mẹ già, nhưng sau khi biết chuyện Niệm Niệm bị bắt nạt và bị kim đâm, anh ấy chỉ lẳng lặng ngậm miệng lại.

Cuối cùng chỉ có một mình Bạch Phi Lễ trở về Thiên Tân. Ngày anh ấy trở về Thiên Tân cũng là lúc em vợ dẫn con gái Mạt Mạt tới nhà, anh ấy vừa vào cửa đã ra lệnh đuổi khách, cũng bảo bọn họ sau này không được phép tới nhà nữa, Bởi vì chuyện đó mà đôi vợ chồng cãi nhau ầm ĩ một trận, em vợ dẫn con gái tới nhà xin lỗi ba lần bảy lượt nhưng tính cách của Bạch Phi Lễ kiên cường hơn anh cả của anh ấy rất nhiều, nói bọn họ không được tới nhà là không được tới.

Chương 511: Chương 511

DTV-EBOOK

Em vợ không còn cách nào khác, thế là đánh chủ ý tới chỗ Bạch Du, cô ta viết tận mấy bức thư và gửi không ít đồ qua bưu điện để xin lỗi, mong có thể bồi thường cho Niệm Niệm. Bạch Du nhận đồ, còn thư thì vứt vào trong lò, coi như chưa từng nhận được.

Trong lúc này, mẹ, anh cả, chị dâu cả và chị dâu hai của Lâm Hướng Tuyết đã tới đảo Quỳnh Châu. Đúng như dự đoán của Bạch Du, nhà họ Lâm không đồng ý chuyện Lâm Hướng Tuyết ở bên Cát Đại Xuyên.

Lần này bọn họ tới chủ yếu là vì muốn dẫn Lâm Hướng Tuyết về thủ đô.

Sau khi nhà họ Lâm điều tra Cát Đại Xuyên xong thì đã mở một cuộc họp gia đình.

Mẹ Lâm: "Thằng cả, ý kiến của con thế nào?"

Anh cả Lâm: "Con cảm thấy con người Cát Đại Xuyên không tệ nhưng gia đình của cậu ta quá tệ. Nếu em gái thật sự gả cho cậu, sau này không tránh được việc chịu khổ."

Mẹ Lâm nhìn về phía con dâu cả: "Còn con, quan điểm của con thế nào?"

Chị dâu cả Lâm: "Con cũng cảm thấy vậy, tình hình gia đình của đồng chí Cát quá phức tạp, một cặp cha mẹ, còn có một cặp cha mẹ nuôi. Hơn nữa không có người nào thật lòng suy nghĩ cho cậu ta cả, lúc trước thì chẳng có ai muốn nuôi cậu ta nhưng bây

giờ thấy cậu ta có tương lai, kẻ nào cũng bám lấy cậu ta không buông như con đỉa hút m.á.u người. Cho dù bây giờ đồng chí Cát không gửi tiền về nhưng sau này bốn người cha mẹ già bệnh, chẳng lẽ cậu ta có thể thấy c.h.ế.t không cứu? Huống chi cậu ta còn có loại anh em như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ không buông tha cho đồng chí Cát dễ dàng, tới khi ấy chuyện đối phó với những người thân đó sẽ rất cực."

Cứ mỗi một câu chị dâu cả Lâm thốt ra là sắc mặt Lâm Hướng Tuyết lại trắng thêm một phần.

Lâm Hướng Tuyết biết mọi người trong nhà muốn tốt cho mình, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời cô ấy thích một đồng chí nam như thế. Hơn nữa Cát Đại Xuyên đối xử với cô ấy rất tốt, cô ấy không muốn buông bỏ dễ dàng như vậy.

Thế là cô ấy dời ánh mắt tới chị dâu hai vẫn chưa bày tỏ quan điểm.

Thực tế thì quan hệ giữa cô ấy và chị dâu hai cũng không tốt lắm, tuy chị dâu hai cũng chẳng thể nói là độc ác, nhưng cô ta lại không rộng lượng và tốt bụng như hị dâu cả. Cô ta nói mà không buồn nghĩ, điều này khiến những người khác khá ngại ngùng.

Cho là vậy thì trong lòng cô ấy vẫn có một chút ước mong xa vời, mong lần này chị dâu hai có thể đứng về phía cô ấy.

Nào ngờ ngay giây sau cô ấy đã nghe chị dâu hai bĩu môi nói…

"Mẹ à, con cảm thấy nên để chuyện Cát Đại Xuyên có tốt không sang một bên, trái lại là con cảm thấy

đồng chí nữ Bạch Du kia rất có vấn đề!"

Lâm Hướng Tuyết vừa nghe những lời này là đã cảm thấy đúng, ngay lập tức nhíu chặt lông mày rồi nói: "Chị dâu hai, chị đừng có nói bậy được không? Những ngày em tới đảo Quỳnh Châu, cậu ấy vẫn luôn giúp đỡ và chăm sóc em, vậy Bạch Du có vấn đề gì chứ?"

Chị dâu hai: "Vấn đề rất lớn đấy! Em xem sau khi các em tới đảo Quỳnh Châu, cứ mỗi khi xảy ra chuyện thì người bị tổn thương luôn là em, còn chỗ tốt thì bị cô ta chiếm lấy, thế mà em còn cảm động rơi nước với cô ta nữa, đây là chỗ xảo quyệt của cô ta. Hướng Tuyết à, lòng dạ của em quá đơn giản nên không phải là đối thủ của cô ta, có khi ngày nào đó khi em bị cô ta bán mất thì em còn vui cười đếm tiền giúp cô ta đấy!"

"Để con nói nhé, nói không chừng Cát Đại Xuyên theo đuổi Hướng Tuyết cũng là do cô ta giật dây. Con đã gặp rất nhiều người giống như cô ta rồi, lòng dạ rất xấu xa, cô ta gả cho phó đoàn trưởng ưu tú về tất cả mọi mặt nhưng lại giới thiệu cho Hướng Tuyết một người đàn ông có điều kiện tệ như vậy, nói trắng ra là cô ta không muốn Hướng Tuyết sống tốt hơn mình!"

"..."

Vào thời đại này, những ngôi nhà không có cách âm, giọng nói của chị dâu hai Lâm càng ngày càng lớn, khiến bàn tay đã giơ lên tới giữa cửa định gõ cửa của Bạch Du dừng lại ở giữa không trung.

TBC

Nhà họ Lâm tới đảo Quỳnh Châu, cô là bạn của Lâm Hướng Tuyết và cũng là chủ nhà, cô vốn định tới nhà khách để hỏi Lâm Hướng Tuyết là tối nay cô ấy dẫn người nhà tới nhà hàng Quốc Doanh hay là ăn ở nhà, nếu ăn ở nhà thì cô sẽ ra ngoài mua thức ăn và thịt từ trước, không ngờ lại nghe được những lời này, cô cũng không ngờ nhà họ Lâm lại nghĩ về mình như thế.

Chị dâu hai Lâm ở trong vẫn còn đang nói: " Chị nói nhé, mẹ của Bạch Du không chỉ ngoại tình mà còn c.h.ế.t trong nhà tù, tục ngữ nói mẹ nào con nấy..."

"Chị dâu hai, chị nói đủ rồi! Nếu chị còn nói năng xằng bậy nữa thì chị cút trở về thủ đô ngay bây giờ cho em! Em không cho phép chị nói bạn của em như vậy!"

Chương 512: Chương 512

DTV-EBOOK

Lâm Hướng Tuyết không kiềm được mà quát to, gương mặt xinh đẹp trở nên đỏ bừng.

Chị dâu hai Lâm bị cô ấy lườm như thế, cô ta bị dọa sợ tới mức lui về sau vài bước, ngại ngùng ngậm miệng lại.

lâm Hướng Tuyết nhìn về phía của cô ấy: "Mẹ, mẹ đừng nghe chị dâu hai nói năng xằng bậy, Bạch Du đối xử với con rất tốt, lúc trước con bị thương là do bản thân phô trương, Bạch Du có nhắc nhở con nhưng con không nghe lời cô ấy nên mới bị thương. Về phần Cát Đại Xuyên, không có chút liên quan nào với cậu ấy cả..."

Chị dâu hai nhỏ giọng lầm bầm: "Sao lại không có liên quan, nếu không phải là do cô ta giật dây khiến em tới đảo Quỳnh Châu, thì em có gặp Cát Đại Xuyên đâu..."

Bạch Du không nghe tiếp nữa, cô xoay người rời khỏi.

Trong phòng Lâm Hướng Tuyết cầm vũ khí đứng dậy, ném một cái gối đầu vào người của chị dâu hai: "Chị cút cho tôi, cút về thủ đô ngay bây giờ cho tôi!"

"Tất cả bình tĩnh lại cho mẹ!" Mẹ Lâm thấy sắp đánh nhau thì đập bàn một cái: "Xảy ra chuyện phải tự xem xét lại bản thân chứ không phải là trách tội

người khác. Vợ thằng hai, con ngậm miệng lại cho mẹ, đừng để mẹ nghe con ăn nói xằng bậy."

Lúc này, chị dâu hai Lâm mới chấm dứt chiến tranh: "Con biết rồi mẹ, con ngậm miệng, con ngậm miệng lại được chưa?"

Trong lòng Lâm Hướng Tuyết rất giận dữ, càng giận hơn vừa rồi bản thân lại chờ mong chị dâu hai sẽ đứng về phía mình.

Mẹ Lâm không hỏi ý kiến của chị dâu hai Lâm, cuối cùng nói: "Hướng Tuyết, mẹ, anh cả và chị dâu cả của con có cùng một ý kiến, mẹ cảm thấy Cát Đại Xuyên không hợp với con."

Lâm Hướng Tuyết sốt ruột gọi một tiếng: "Mẹ..."

Mẹ Lâm xua tay cắt ngang lời cô ấy: "Mẹ biết con định nói gì, mẹ cũng từng như thế. Khi còn trẻ, mẹ luôn cho là có tình cảm thì uống nước đã no bụng, cho là có tình cảm thì có thể vượt qua tất cả khó khăn..."

Lần này tới lượt Lâm Hướng Tuyết cắt ngang lời mẹ của cô ấy, đáy mắt của cô ấy tràn đầy sự mờ mịt: "Chẳng lẽ không đúng ư? Điều kiện của nhà Đại Xuyên chỉ hơi tệ nhưng anh ấy rất chịu cố gắng và vươn lên, chỉ cần chúng con cùng cố gắng với nhau thì con không tin là không thể khiến cuộc sống tốt lên. Về phần những lời nói trước đó của chị dâu cả, sau này nếu bốn cha mẹ của anh ấy có bị bệnh, vậy chúng con chỉ cần đưa tiền là xong."

Mẹ Lâm không vội phản bác lại lời của cô ấy mà chỉ hỏi: "Con có còn nhớ khi còn nhỏ con rất ghét ăn

gan lợn không? Bây giờ con có thích ăn không?"

Lâm Hướng Tuyết lắc đầu: "Không thích."

Tới bây giờ cô ấy vẫn không thể ăn được mấy món làm từ gan lợn, thỉnh thoảng Bạch Du làm khá ngon, cô ấy sẽ ăn vài miếng nhưng cũng không ăn nhiều.

Mẹ Lâm: "Con xem, sở thích của mỗi người sẽ thay đổi theo thời gian, không sai, tình cảm giữa con và Cát Đại Xuyên là tình yêu bền chặt hơn vàng đúc nhưng chuyện cưới xin không phải chỉ có tình cảm thôi là đủ, bên trong chuyện cưới xin còn có rất nhiều chuyện vụn vặt khác nữa. Con nói rằng nếu cha mẹ của Cát Đại Xuyên bị bệnh, các con chỉ cần đưa tiền là xong, vậy nếu như bọn họ đòi ba phần tư tiền lương của các con thì con có đồng ý cho không? Hơn nữa nếu bọn họ muốn sống chung với Cát Đại Xuyên, chẳng lẽ con có thể từ chối được ư? Nhà họ Cát là cái động không đáy, chỉ trừ khi Cát Đại Xuyên bằng lòng cắt đứt quan hệ với bọn họ thì mới thôi."

Nhưng đó là chuyện không thể nào xảy ra, nếu Cát Đại Xuyên thật sự cắt đứt quan hệ với bốn cha mẹ của anh ấy thì người dưng nước lã cũng có thể dìm c.h.ế.t anh ấy. Đồng thời cũng gây ảnh hưởng to lớn với sự nghiệp của anh ấy, chỉ cần có người báo cáo thì nói không chừng anh ấy không thể ở lại quân đội được nữa.

"..."

Lâm Hướng Tuyết ngồi sụp trên giường, vẻ mặt suy sụp.

***

Bạch Du đi dạo một vòng ở bên ngoài, sau khi cảm xúc lắng xuống cô mới đi mua đồ ăn rồi quay về nhà.

Bà Bạch thấy trong tay của cô chỉ có vài món ăn và thịt nên hỏi: "Nhà họ Lâm không tới ăn à?"

Bạch Du gật đầu: "Cả nhà bọn họ tới nhà hàng Quốc Doanh ăn rồi ạ, bọn họ có mời chúng ta nhưng cháu đã từ chối rồi, nhiều người đi ăn như vậy thì sẽ tốn kém lắm."

Bà Bạch không phải là người thiển cận, bà ấy nghe vậy thì gật đầu theo: "Cháu làm vậy là rất tốt, chỗ nào tiết kiệm được cứ tiết kiệm, tiền của nhà người ta cũng không phải rơi từ trên trời xuống."

Bạch Du nắm tay của bà nội: "Bà nội, tối nay để cháu làm món cơm niêu cho mọi người ăn, hai lần trước sau khi ăn ở thành phố Quảng cháu cứ mãi không quên, mặc dù ở đây cũng có nhưng bao giờ mùi vị lại không giống. Tối nay cháu sẽ thử tự làm."

Bà Bạch chưa kịp trả lời thì Niệm Niệm đã chạy tới, cô bé ngửa đầu lên, đôi mắt to tròn nhìn Bạch Du chòng chọc, giọng sữa non nớt: "Cô ơi, cơm chưng trẻ con có ngon không ạ?"

Chương 513: Chương 513

DTV-EBOOK

Cơm trẻ con?

Bạch Du nghe vậy, cô không nhịn được mà bật cười: "Không phải cơm trẻ con mà là cơm niêu. Ăn rất là ngon, chút nữa cháu ăn thử thì sẽ biết."

Niệm Niệm dùng bàn tay nhỏ vỗ n.g.ự.c của mình: "Thì ra không phải cơm trẻ con, vậy Niệm Niệm không phải sợ. Niệm Niệm sẽ ăn thật là nhiều."

Đồ ăn của cô làm rất ngon, lần nào cô bé cũng ăn tới mức cái bụng căng tròn,

Bà Bạch nghe vậy thì cũng không nhịn được mà nở nụ cười.

Bánh Khoai Tây nghiêng đầu, nó không biết tại sao các chủ nhân lại cười, nhưng dù là thế nào đi nữa, chỉ cần các chủ nhân vui vẻ thì nó cũng vui theo, thế là sủa gâu gâu gâu.

Kem rất kiêu ngạo và lạnh lùng, chân ngắn chạy từng bước nhỏ tới, nó cho Bánh Khoai Tây một móng vuốt lớn và một tiếng "bộp", giống như đang nói là ngày nào cũng cười ngây ngô.

Đám gà con thấy cảnh này thì vỗ cánh chạy ra ngoài, sau khi Kem lớn, bọn chúng không còn dám chọc đến nó nữa, không thể trêu vào chỉ đành bỏ chạy..

Bạch Du cầm đồ ăn và thịt vào phòng bếp, sau khi vo sạch gạo thì dùng nước để ngâm, trong khoảng thời gian đó cô quay về phòng để đọc sách. Sau khi

ngâm gạo trong nước xong thì mới đi làm món cơm niêu.

Cô lấy trong tủ ra hai cây lạp xưởng Quảng Đông rồi cắt thành từng miếng nhỏ hình thoi, ngay khi cô chuẩn bị cắt nấm hương thành từng khúc thì Giang Lâm bước vào.

Giang Lâm rửa tay rồi cầm lấy con d.a.o trong tay cô một cách tự nhiên, anh cắt nấm hương thành từng khúc. Bạch Du không tranh công việc với anh, cô cầm một cái chậu lên, dùng nước tương, mỡ lợn, dầu vừng, đường và muối để điều chỉnh lại mùi vị nước tương.

Sau khi để nồi lên bếp, Giang Lâm mới nhìn cô và nói: "Có phải đã xảy ra chuyện gì không em?"

Bạch Du ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn anh.

Giang Lâm nắm lấy tay của cô, nhẹ nhàng tách móng tay đang móc lấy ngón tay cái của cô ra: "Mỗi khi em có tâm sự hoặc trong lòng cảm thấy khó chịu thì sẽ móc ngón tay trong vô thức. Sau này có chuyện thì có thể nói với anh, chứ đừng tự dày vò bản thân được không?"

Bạch Du nhìn về phía ngón tay cái của mình theo ánh mắt của anh, phần da bên cạnh của ngón tay đã bị cô móc rách, anh không nói thì cô còn không cảm nhận được, lúc này cô mới cảm thấy hơiđau nhức.

Giang Lâm nhìn cô: "Thế đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Du mấp máy môi, nói ra toàn bộ chuyện mình đã nghe được ở nhà khách: "… Em không ngờ nhà họ Lâm lại vì chuyện đó mà trách cứ em, nhưng

cũng không thể trách việc bọn họ đổ lỗi em, dù sao đúng là em đã bảo vệ Hướng Tuyết không tốt."

Cô còn nói dứt câu thì môi của cô đã bị Giang Lâm nắm lấy, bóp thành mỏ con vịt.

Bạch Du: "?"

Giang Lâm: "Lâm Hướng Tuyết đã là người trưởng thành, cô ấy có năng lực chịu trách nhiệm với tất cả những chuyện mình làm. Lúc đầu là cô ấy nói muốn theo em tới đảo Quỳnh Châu và người nhà họ Lâm đã đồng ý, việc cô ấy bị gián điệp làm tổn thương là chuyện ngoài ý muốn. Hơn nữa trước kia em đã nhắc nhở cô ấy, bảo cô ấy cẩn thận rất nhiều lần, đồng thời còn bảo cô ấy chấm dứt việc qua lại với Ôn Tĩnh Uyển và càng không được đổ lỗi chuyện xảy ra của nhà họ Liên lên người em, từ đầu tới em không hề nói cô ấy qua lại với thằng hai nhà họ Liên. Cuối cùng là giữa cô ấy và Cát Đại Xuyên có tình cảm với nhau, nếu Lâm Hướng Tuyết không thích Cát Đại Xuyên thì em nói thế nào cũng chẳng có tác dụng, vả lại em cũng không hề nói gì."

Bà nội không thể nhìn ra tâm trạng của cô không được vui, nhưng anh chỉ liệc một cái là đã nhận ra ngay.

Bạch Du nhìn anh, trong lòng cảm thấy chua xót, tức nghẹn.

Đôi môi của Bạch Du khẽ giật, cô chưa kịp lên tiếng thì cái miệng đã bị anh bóp càng trề ra thêm: "Thả… Thả em ra…"

Giang Lâm: “Anh nói xong chuyện của bọn họ rồi. Bây giờ anh nói tới em, em có biết vấn đề của em ở đâu không?”

Bạch Du lắc đầu, cô không nhìn thấy dáng vẻ trề môi và lắc đầu của mình, vô cùng giống một con vịt nhỏ đáng yêu.

Khóe môi Giang Lâm khẽ giật, anh muốn cười nhưng vẫn cố ép nụ cười xuống: “Vấn đề của em nằm ở đây, rõ ràng không phải là lỗi của em nhưng em lại cứ thích ôm vấn đề lên người của mình, sau đó giấu trong lòng không cho bất cứ ai biết, chỉ để làm khó bản thân.”

Tình trạng bệnh của cô nghiêm trọng như vậy, không thể thoát được chuyện liên quan tới tính cách của cô. Nếu như lòng dạ của cô độc ác một chút thì sẽ không ép mình tới tình trạng thế này.

Đôi mắt Bạch Du lóe sáng như ngôi sao, lông mi dài rậm chớp vài cái, trong lòng cảm thấy cực kỳ xúc động.

Đúng lúc này, đứa bé trong bụng bất chợt đá cô một cái.

Bây giờ đứa bé đã hơn bốn tháng nhưng vẫn không có dấu hiệu thai đạp, cô cứ luôn mong mỏi, không ngờ đứa bé lại đạp vào ngay lúc này, toàn thân cô trở nên cứng đờ.

Chương 514: Chương 514

DTV-EBOOK

Bạch Du nghe vậy, cô không nhịn được mà bật cười: "Không phải cơm trẻ con mà là cơm niêu. Ăn rất là ngon, chút nữa cháu ăn thử thì sẽ biết."

Niệm Niệm dùng bàn tay nhỏ vỗ n.g.ự.c của mình: "Thì ra không phải cơm trẻ con, vậy Niệm Niệm không phải sợ. Niệm Niệm sẽ ăn thật là nhiều."

Đồ ăn của cô làm rất ngon, lần nào cô bé cũng ăn tới mức cái bụng căng tròn,

Bà Bạch nghe vậy thì cũng không nhịn được mà nở nụ cười.

Bánh Khoai Tây nghiêng đầu, nó không biết tại sao các chủ nhân lại cười, nhưng dù là thế nào đi nữa, chỉ cần các chủ nhân vui vẻ thì nó cũng vui theo, thế là sủa gâu gâu gâu.

Kem rất kiêu ngạo và lạnh lùng, chân ngắn chạy từng bước nhỏ tới, nó cho Bánh Khoai Tây một móng vuốt lớn và một tiếng "bộp", giống như đang nói là ngày nào cũng cười ngây ngô.

Đám gà con thấy cảnh này thì vỗ cánh chạy ra ngoài, sau khi Kem lớn, bọn chúng không còn dám chọc đến nó nữa, không thể trêu vào chỉ đành bỏ chạy..

Bạch Du cầm đồ ăn và thịt vào phòng bếp, sau khi vo sạch gạo thì dùng nước để ngâm, trong khoảng thời gian đó cô quay về phòng để đọc sách. Sau khi

ngâm gạo trong nước xong thì mới đi làm món cơm niêu.

Cô lấy trong tủ ra hai cây lạp xưởng Quảng Đông rồi cắt thành từng miếng nhỏ hình thoi, ngay khi cô chuẩn bị cắt nấm hương thành từng khúc thì Giang Lâm bước vào.

Giang Lâm rửa tay rồi cầm lấy con d.a.o trong tay cô một cách tự nhiên, anh cắt nấm hương thành từng khúc. Bạch Du không tranh công việc với anh, cô cầm một cái chậu lên, dùng nước tương, mỡ lợn, dầu vừng, đường và muối để điều chỉnh lại mùi vị nước tương.

Sau khi để nồi lên bếp, Giang Lâm mới nhìn cô và nói: "Có phải đã xảy ra chuyện gì không em?"

Bạch Du ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn anh.

Giang Lâm nắm lấy tay của cô, nhẹ nhàng tách móng tay đang móc lấy ngón tay cái của cô ra: "Mỗi khi em có tâm sự hoặc trong lòng cảm thấy khó chịu thì sẽ móc ngón tay trong vô thức. Sau này có chuyện thì có thể nói với anh, chứ đừng tự dày vò bản thân được không?"

Bạch Du nhìn về phía ngón tay cái của mình theo ánh mắt của anh, phần da bên cạnh của ngón tay đã bị cô móc rách, anh không nói thì cô còn không cảm nhận được, lúc này cô mới cảm thấy hơiđau nhức.

Giang Lâm nhìn cô: "Thế đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Du mấp máy môi, nói ra toàn bộ chuyện mình đã nghe được ở nhà khách: "… Em không ngờ nhà họ Lâm lại vì chuyện đó mà trách cứ em, nhưng

cũng không thể trách việc bọn họ đổ lỗi em, dù sao đúng là em đã bảo vệ Hướng Tuyết không tốt."

Cô còn nói dứt câu thì môi của cô đã bị Giang Lâm nắm lấy, bóp thành mỏ con vịt.

Bạch Du: "?"

Giang Lâm: "Lâm Hướng Tuyết đã là người trưởng thành, cô ấy có năng lực chịu trách nhiệm với tất cả những chuyện mình làm. Lúc đầu là cô ấy nói muốn theo em tới đảo Quỳnh Châu và người nhà họ Lâm đã đồng ý, việc cô ấy bị gián điệp làm tổn thương là chuyện ngoài ý muốn. Hơn nữa trước kia em đã nhắc nhở cô ấy, bảo cô ấy cẩn thận rất nhiều lần, đồng thời còn bảo cô ấy chấm dứt việc qua lại với Ôn Tĩnh Uyển và càng không được đổ lỗi chuyện xảy ra của nhà họ Liên lên người em, từ đầu tới em không hề nói cô ấy qua lại với thằng hai nhà họ Liên. Cuối cùng là giữa cô ấy và Cát Đại Xuyên có tình cảm với nhau, nếu Lâm Hướng Tuyết không thích Cát Đại Xuyên thì em nói thế nào cũng chẳng có tác dụng, vả lại em cũng không hề nói gì."

Bà nội không thể nhìn ra tâm trạng của cô không được vui, nhưng anh chỉ liệc một cái là đã nhận ra ngay.

Bạch Du nhìn anh, trong lòng cảm thấy chua xót, tức nghẹn.

Đôi môi của Bạch Du khẽ giật, cô chưa kịp lên tiếng thì cái miệng đã bị anh bóp càng trề ra thêm: "Thả… Thả em ra…"

Giang Lâm: “Anh nói xong chuyện của bọn họ rồi. Bây giờ anh nói tới em, em có biết vấn đề của em ở đâu không?”

Bạch Du lắc đầu, cô không nhìn thấy dáng vẻ trề môi và lắc đầu của mình, vô cùng giống một con vịt nhỏ đáng yêu.

Khóe môi Giang Lâm khẽ giật, anh muốn cười nhưng vẫn cố ép nụ cười xuống: “Vấn đề của em nằm ở đây, rõ ràng không phải là lỗi của em nhưng em lại cứ thích ôm vấn đề lên người của mình, sau đó giấu trong lòng không cho bất cứ ai biết, chỉ để làm khó bản thân.”

Tình trạng bệnh của cô nghiêm trọng như vậy, không thể thoát được chuyện liên quan tới tính cách của cô. Nếu như lòng dạ của cô độc ác một chút thì sẽ không ép mình tới tình trạng thế này.

Đôi mắt Bạch Du lóe sáng như ngôi sao, lông mi dài rậm chớp vài cái, trong lòng cảm thấy cực kỳ xúc động.

Đúng lúc này, đứa bé trong bụng bất chợt đá cô một cái.

Bây giờ đứa bé đã hơn bốn tháng nhưng vẫn không có dấu hiệu thai đạp, cô cứ luôn mong mỏi, không ngờ đứa bé lại đạp vào ngay lúc này, toàn thân cô trở nên cứng đờ.

Chương 515: Chương 515

DTV-EBOOK

Giang Lâm lập tức cảm thấy cô có gì đó không ổn, lúc này anh buông môi cô ra rồi sốt sắng nói: “Sao vậy? Em cảm thấy chỗ nào không khỏe à?”

Cơ thể Bạch Du vẫn không dám cử động như cũ, cô cúi đầu nhìn xuống bụng và nói: “Vừa rồi đứa bé mới đá em một cái.”

Giang Lâm nghe vậy thì cũng choáng váng, anh từ từ đưa tay xuống đặt lên trên cái phụng hơi nhô ra của cô, đôi vợ chồng nín thở, sợ mình vừa cử động thì sẽ dọa sợ đứa bé.

Không biết có phải là thần giao cách cảm không, ngay khi Giang Lâm đặt tay lên thì đứa bé trong bụng lại đạp nhẹ một cái nữa.

Xúc cảm nho nhỏ cũng đủ khiến người đàn ông mặt không thay đổi khi núi Thái Sơn sụp đổ ở phía trước ngây ngẩn.

Bạch Du nhìn về phía anh: “Anh cũng cảm nhận được có đúng không, bé con đã đạp thật đó.”

Giọng Giang Lâm chứa sự nghẹn ngào không dễ nhận thấy, anh khựng lại: “Đúng vậy, anh cảm nhận được bé con rất khỏe mạnh.”

Bởi vì bị đứa bé quấy rầy nên bọn cô không tiếp tục chủ đề vừa rồi nữa, chẳng qua là chút cảm xúc không vui trong lòng của Bạch Du đã bị “đứa bé” đá bay.

Mùi gạo ngạt ngào quyện mùi thơm của lạp xưởng tràn ngập trong phòng bếp.

Hạt gạo mềm dẻo rõ ràng trộn lẫn với cơm cháy, lạp xưởng có vị mặn ngọt, mùi thơm bay khắp nơi, trông đơn giản nhưng lại ngon không thể tả nổi.

Buổi tối đó cả nhà ăn uống say sưa ngon lành.

Trái lại là bầu không khí bên nhà họ Lâm không được tốt lắm.

Sau khi xảy ra chuyện với chị dâu hai Lâm, Lâm Hướng Tuyết không tiện mời đám người Bạch Du tới ăn chung, sợ rằng trong lúc ăn cơm chị dâu hai của cô ấy lại lỡ nói năng xằng bậy, vả lại cô ấy cũng không có tâm trạng để chào hỏi những người khác.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Hướng Tuyết từ chối người nhà, một mình đi bộ về.

Nhìn bóng lưng chán chường của Lâm Hướng Tuyết, anh cả Lâm cảm thấy không đành lòng: “Mẹ à, có phải chúng ta đã ép em gái quá không?”

Mẹ Lâm: “Không phải là con không biết tính cách của Hướng Tuyết, nếu như chúng ta không ép nó thì chắc chắn là nó sẽ tiếp tục lắc lư trái phải. Hơn nữa những việc làm của mẹ được gọi là ra tay trước thì chiếm được lợi thế, nếu tiếp tục để nó ở lại đây, ngộ nhỡ chúng nó gạo nấu thành cơm, tới lúc đó muốn tách chúng nó ra thì đã trễ rồi.”

Bà ấy thừa nhận là Cát Đại Xuyên không tệ, vả lại còn bằng lòng ở rể nhà họ Lâm, nhưng chuyện của gia đình của anh ấy không phải cứ ở rể là có thể giải quyết được.

Cho dù là cha mẹ ruột hay cha mẹ nuôi thì cũng sẽ không để anh ấy đi ở rể, cho dù có ở rể thì bọn họ cũng sẽ không tha cho cái "Cây rụng tiền" là anh ấy. Bà ấy chỉ có một đứa con gái, bà ấy không nỡ để con gái theo người đàn ông này chịu khổ chịu cực trong tương lai.

Cho dù bây giờ có phải khiến con gái đau lòng và buồn bã, thì bà ấy vẫn nhất quyết phải làm kẻ xấu xa.

Song có điều bà ấy không biết, Lâm Hướng Tuyết không quay về chỗ Bạch Du mà là đi thẳng tới chỗ của Cát Đại Xuyên.

Trời còn chưa sáng mà Cát Đại Xuyên đã định đi luyện tập, lúc này anh ấy vốn nên nằm nghỉ ngơi nhưng mỗi khi nằm trên giường, anh ấy sẽ lật tới lật lui như một con cá nằm trong chảo dầu, không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng truyền tới một loạt tiếng gõ cửa, anh ấy nhanh chóng mặc quần áo vào rồi ra mở cửa, khi vừa mở cửa ra thì thấy Lâm Hướng Tuyết chảy nước mắt đầy mặt đứng ở cửa ra vào.

Anh ấy giật nảy mình: "Em sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Lâm Hướng Tuyết: "Mẹ em bảo em trở về thủ đô với mọi người, nếu em không trở về thì sau này bà ấy sẽ không thừa nhận đứa con gái là em nữa."

Cát Đại Xuyên im lặng.

Mặc dù Cát Đại Xuyên đã có dự cảm từ trước, đoán được nhà họ Lâm không đồng ý chuyện anh ấy và Lâm Hướng Tuyết ở bên nhau, nhưng anh ấy không

ngờ nhà họ Lâm lại kiên quyết như vậy, vừa mở miệng đã là thế thua.

Hai người đứng ở cửa không nói lời nào.

Bỗng nhiên Lâm Hướng Tuyết đưa tay lên lau mạnh nước mắt trên mặt mình, cô bước tới rồi đóng cửa lại, sau đó ngẩng đầu lên đối diện với Cát Đại Xuyên và nói: “Anh làm với em đi!”

Cát Đại Xuyên lấy lại tinh thần sau khi sững sờ, anh ấy mở to mắt nhìn cô ấy: “Em…”

Lâm Hướng Tuyết: “Em gì mà em, Cát Đại Xuyên nếu anh là đàn ông thì anh làm với em ngay bây giờ đi!”

Cô ấy có nghe đồng nghiệp kể về một câu chuyện khi ở đơn vị, đồng nghiệp có một người thân, khi xuống nông thôn nhà gái đã cặp với một nam thanh niên ở đó, người nhà kiên quyết phản đối chuyện hai người ở bên nhau, cho dù nhà gái có lấy cái c.h.ế.t ra để đe dọa cũng không có tác dụng, cuối cùng nhà gái cắn răng gạo nấu thành cơm với nam thanh niên. Mặc dù người nhà của nhà gái tiếc rèn sắt không thành thép nhưng cuối cùng chỉ đành đồng ý để bọn họ kết hôn.

Chương 516: Chương 516

DTV-EBOOK

Vừa rồi khi mẹ của Lâm Hướng Tuyết ép cô ấy đưa ra lựa chọn, trong đầu cô ấy chợt nhớ tới chuyện này. Nếu như cô ấy và Cát Đại Xuyên gạo nấu thành cơm, cô ấy biết người nhà của cô ấy sẽ đau lòng và buồn bã, đồng thời cũng tiếc rèn sắt không thành thép nhưng cuối cùng cũng sẽ đồng ý để cô ấy và Cát Đại Xuyên ở bên nhau.

Thế nên cô ấy mới tới đây và nói với Cát Đại Xuyên những lời này.

Thấy Cát Đại Xuyên vẫn còn bị dọa tới sững sờ, cô ấy khẽ cắn môi, vươn tay định cởi cúc quần áo, nào ngờ cô ấy còn chưa cởi thì đã bị Cát Đại Xuyên chặn ngang.

Đôi mắt Cát Đại Xuyên đỏ bừng: "Hướng Tuyết, em đừng như vậy mà! Đây là một nước cờ sai lầm, anh không muốn dùng biện pháp này để có được em, càng không muốn dùng biện pháp này để ép người nhà của em vào khuôn khổ."

Không sai, đây đúng là một biện pháp, một khi gạo nấu thành cơm, cho dù nhà họ Lâm không đồng ý thì cũng chỉ có thể vào khuôn khổ. Nhưng nếu làm vậy, cả đời nhà họ Lâm sẽ không thể nào thừa nhận anh ấy một cách chân chính.

Quan trọng nữa là nếu chuyện này lộ ra bên ngoài, tới khi ấy sẽ làm tổn hại tới danh tiếng của Hướng Tuyết, không chỉ có danh tiết của cô ấy bị tổn hại, mà nói không chừng công việc của cô ấy cũng bị ảnh

hưởng, cho nên anh ấy không thể dùng cách này được.

Nước mắt của Lâm Hướng Tuyết lại rơi xuống một lần nữa: "Không dùng biện pháp này, chẳng lẽ anh còn có cách khác tốt hơn ư?"

Cát Đại Xuyên lại im lặng lần nữa.

Anh ấy không có.

Thấy anh ấy im lặng, Lâm Hướng Tuyết đẩy tay của Cát Đại Xuyên ra phát lên tiếng "bộp", ngay sau đó cô ấy lại định cúc quần áo của mình ra lần nữa: "Em là phụ nữ mà còn không sợ, Cát Đại Xuyên, rốt cuộc là anh đang sợ điều gì? Trừ khi anh không muốn ở bên em, nếu không thì nay anh phải làm với em!"

Nhưng bàn tay của cô ấy lại bị Cát Đại Xuyên chặn lại.

Cát Đại Xuyên đau khổ nói: "Hướng Tuyết, anh muốn làm với em! Nhưng anh muốn quang minh chính đại mà có được em! Biện pháp này có trăm lợi không một hại đối với anh nhưng lại là tai họa ngầm trí mạng đối với em, quả thật là anh không có tài cán nào nhưng anh là một người đàn ông, anh phải bảo vệ người phụ nữ của mình để cô ấy không bị tổn thương! Em cho anh thêm một khoảng thời gian, chắc chắn anh sẽ thuyết phục được người nhà của em!"

Lâm Hướng Tuyết vốn nghĩ anh ấy không có đủ dũng cảm, không ngờ anh ấy lại vì không muốn tổn thương mình.

Khóe miệng cô ấy nhếch lên, sau đó nhào vào lòng n.g.ự.c Cát Đại Xuyên rồi khóc lớn.

Cơ thể Cát Đại Xuyên cứng ngắc, anh ấy từ từ vươn đôi tay lên, ôm lấy cơ thể của cô ấy.

Nửa tiếng sau, Cát Đại Xuyên đưa Lâm Hướng Tuyết về chỗ của Bạch Du.

Bạch Du thấy Lâm Hướng Tuyết mãi mà vẫn chưa về, ban đầu cô còn định nhờ Giang Lâm tới nhà khách để dò la một chuyến, mặc dù cô để ý tới những lời chị dâu hai Lâm đã nói nhưng chị dâu hai Lâm là chị hai dâu Lâm, Lâm Hướng Tuyết là Lâm Hướng Tuyết, cô phân biệt rõ điều này.

Chẳng qua là Giang Lâm vẫn chưa ra ngoài thì Lâm Hướng Tuyết đã quay trở về.

Bạch Du nhìn thấy bờ môi Lâm Hướng Tuyết có chút sưng đỏ nhờ ánh đèn mờ nhạt, là người từng trải nên cô vừa nhìn đã nhận ra ngay.

Trong lòng Bạch Du cảm thấy căng thẳng, mặt không đổi sắc quan sát quần áo và tướng đi của Lâm Hướng Tuyết, cũng may là quần áo của Lâm Hướng Tuyết vẫn còn chỉnh tề, dáng đi cũng không khác trước đây, bây giờ cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hướng Tuyết và Cát Đại Xuyên hẹn nhau cùng đi thuyết phục người nhà của cô ấy vào ngày mai, nào ngờ dự định đã thay đổi không theo kịp…

Bởi vì cha mẹ Cát Đại Xuyên đã ập tới.

Hơn nữa còn là bốn người cùng ập tới đây.

***

Ngày cuối cùng vào năm 1976 của lịch Dương đã xảy ra rất nhiều chuyện, cho tới nhiều năm sau, khi Bạch Du nhớ lại chuyện cũ thì cô vẫn luôn ghét bỏ ngày này.

Hôm nay trời còn chưa sáng thì Bạch Du đã bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức.

Động tác của Giang Lâm nhanh hơn cô, anh thay quần áo xong trong chớp mắt: "Em đừng xuống dưới, để anh xuống xem là đã có chuyện gì xảy ra."

Bên ngoài la lối ầm ĩ, Bạch Du lo bà nội và Niệm Niệm sẽ sợ nên cô vẫn khoác quần áo rồi xuống dưới.

Quả thật là bà Bạch đã bị giật mình: "Tại sao lại ồn ào như vậy, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

Bạch Du: "Cháu không biết nữa, Giang Lâm đã ra ngoài xem sao rồi, chút nữa sẽ quay về ngay thôi. Niệm Niệm đâu rồi ạ?"

Bà Bạch: "Niệm Niệm không bị đánh thức, con bé vẫn còn đang ngủ."

Kể từ khi Bạch Du hứa sẽ để Niệm Niệm ở lại đây thì dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy cô bé thả lỏng, buổi tối không còn khóc tới mức tỉnh giấc vì ác mộng nữa.

Chương 517: Chương 517

DTV-EBOOK

"Mọi người mau tới đây xem này, chúng tôi vất vả nuôi con trai khôn lớn, vốn nghĩ rằng sau khi con trai thành tài thì cuối cùng chúng tôi có thể nhẹ nhõm, nào ngờ nó lại vứt bỏ những người làm cha làm mẹ là chúng tôi, không gửi về nhà một đồng nào thì đã đành, bây giờ lại còn muốn làm đi ở rể nhà người ta. Tôi biết là Đại Xuyên đang trả thù chuyện lúc trước tôi và cha nó tống nó ra ngoài, nhưng năm đó cả nhà nghèo khổ và có nhiều con cái, chúng tôi không còn cách nào khác mới phải giao nó cho nhà họ Cát, nhà họ Cát cũng chẳng đối xử tệ bạc với nó, người ta cho nó ăn cho nó uống, còn cho nó đi học, luôn đối xử với nó như con ruột, nó không nhận cha mẹ ruột của nó là chúng tôi thì đã đành, sao ngay cả cha mẹ nuôi của nó mà nó cũng không thừa nhận thế hả?"

"Chào mọi người, tôi là mẹ nuôi của Cát Đại Xuyên. Mặc dù Đại Xuyên không phải con ruột của tôi nhưng từ nhỏ tới lớn nó vẫn luôn sống với tôi, tôi nhìn nó học cách gọi cha mẹ, tôi nhìn nó học cách đi đứng, nó và con ruột của tôi không có chỗ nào khác nhau cả, chẳng qua là sau khi tôi có một đôi song sinh, không còn tinh thần và thể lực để quan tâm tới nó, có lẽ là vì điều này đã khiến nó cảm thấy mình không được coi trọng nên từ từ xa rời chúng tôi. Kể từ khi nó tham gia vào quân đội, nó không về nhà được thì sẽ không về nhà, mỗi lần nhìn thấy cảnh nhà người ta đoàn tụ với nhau, trong lòng tôi cảm

thấy cực kỳ đau buồn, tôi biết Đại Xuyên oán trách trong lòng, chúng tôi làm cha mẹ nuôi không tốt nhưng sao ngay cả cha mẹ ruột của nó mà nó cũng không muốn thừa nhận, còn muốn đi ở rể nhà người ta, quả thật là khiến chúng tôi đau lòng quá mà. Lần này chúng tôi tới đây là vì muốn khuyên nhủ Đại Xuyên từ bỏ ý định này, mong mọi người có thể giúp tôi khuyên nhủ nó."

Lâm Hướng Tuyết nghe vậy thì tức giận tới mức khuôn mặt trở nên đỏ bừng: "Ăn nói xằng bậy! Bọn họ đang ăn nói xằng bậy!"

Không sai, quả thật là bọn họ đã nuôi sống Cát Đại Xuyên, nhưng bọn họ đều coi Cát Đại Xuyên là đồ vướng víu, gia đình hai bên không có ai cần Cát Đại Xuyên cả, anh ấy ở trong hai căn nhà còn chẳng có nổi một chiếc giường thuộc về mình, cho dù trời giá rét thì anh ấy cũng chỉ có thể trải chăn đệm xuống đất rồi nằm ngủ trên mặt đất. Về chuyện đi học, ngay từ lúc bắt đầu bọn họ đã không có ý định cho Cát Đại Xuyên đi học nhưng là do anh ấy chạy tới trường trường tìm hiệu trưởng, mỗi ngày quét rác dọn nhà vệ sinh đã làm thầy hiệu trưởng cảm động nên ông ấy mới cho Cát Đại Xuyên học ở trường mà không cần phải đóng học phí, khi người khác học tập chỉ dùng ba phần sức, còn anh ấy thì lại dùng toàn bộ sức lực, anh ấy nhờ vào thành tích xuất sắc nhất nên mới có sách để học, điều này không có bất cứ liên quan nào với bốn cha mẹ của anh ấy.

Bây giờ bọn họ lại nói rằng bọn họ vất vả nuôi Cát Đại Xuyên khôn lớn, Cát Đại Xuyên lại trở thành kẻ vô ơn bạc nghĩa, rõ ràng là muốn phỉ báng Cát Đại Xuyên!

Bạch Du cũng cau mày.

Cô không ngờ được việc cha mẹ của Cát Đại Xuyên sẽ tới đây, vả lại nghe những lời bọn họ nói còn trơn trượt hơn cả cá trạch, so với loại phụ nữ nông thôn chỉ biết khóc lóc om sòm còn khó đối phó hơn nhiều.

Một giây sau, cửa sân đã vang lên tiếng đập…

"Đồng chí Lâm Hướng Tuyết, cô ra đây, xem như là chúng tôi cầu xin cô có được không? Cô chia tay với Cát Đại Xuyên đi, Đại Xuyên nhà chúng tôi không xứng với cô, cho dù có thế nào thì chúng tôi cũng sẽ không để Đại Xuyên trở thành con rể vào cửa của nhà các cô đâu."

Lâm Hướng Tuyết tức giận tới mức cả người run rẩy, nước mắt không nhịn được mà chảy xuống.

Bạch Du bước tới nắm chặt lấy tay của cô ấy: "Đừng ra ngoài."

Mục đích của hai mẹ Cát Đại Xuyên nói như vậy là vì để dụ Lâm Hướng Tuyết ra ngoài, một khi Lâm Hướng Tuyết ra ngoài thì sẽ trở thành đối tượng tấn công của bọn họ.

Lâm Hướng Tuyết nhìn về phía Bạch Du bằng ánh mắt ngập nước: "Bạch Du à, cảm ơn và xin lỗi cậu."

Cô ấy không nói lý do tại sao mình xin lỗi nhưng Bạch Du lại biết ngay lập tức.

Không bao lâu sau Cát Đại Xuyên đã chạy tới: "Cha, mẹ, cha nuôi, mẹ nuôi, tại sao mọi người lại tới đây?"

“Con nói gì vậy? Chẳng lẽ cha mẹ không được tới đây thăm con ư?”

“Đúng đấy, nếu cha mẹ không tới thì con sẽ trở thành con trai nhà khác mất!”

“Đúng đấy, cha mẹ tới đây để cầu xin đồng chí Lâm Hướng Tuyết, xin cô ta thương xót cho những người già lớn tuổi là cha mẹ, đừng ép con ở rể nữa.”

“Mọi người đừng nói bậy, con và đồng chí Lâm không có nói chuyện cưới gả, cô ấy cũng không ép con ở rể, chúng ta về rồi nói.”

Chương 518: Chương 518

DTV-EBOOK

"Cha mẹ không về, nay cha mẹ phải gặp được đồng chí Lâm mới thôi…"

"Không sai, cha mẹ lặn lội từ Thiên Tân để tới đây một chuyến, sao có thể về khi chưa gặp được người chứ."

Lâm Hướng Tuyết tức giận tới mức nghiến răng nghiến lợi: "Mình không ngờ cha mẹ của anh ấy lại là người như thế…"

Không có chút nào là quá đáng khi dùng từ càn quấy để miêu tả bọn họ.

Cả đời của Lâm Hướng Tuyết chưa từng gặp chuyện như vậy bao giờ, cho dù láng giềng nhà cô ấy có khốn nạn thì cũng sẽ không quan tâm mà vứt bỏ thể diện như thế. Lâm Hướng Tuyết nhớ tới những lời mà mình nói với mẹ vào ngày hôm qua, thế mà cô ấy lại ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần dùng tiền là có thể đuổi được bọn họ, hôm qua cô ấy nói nhiều như thế, giờ đây bị vả thẳng vào mặt đau vô cùng.

Chẳng mấy chốc người nhà họ Lâm đã chạy tới.

Nhưng người nhà họ Lâm đều là người có học thức nên không phải là đối thủ của bốn cha mẹ của Cát Đại Xuyên, chẳng mấy chốc người nhà họ Lâm đã nghẹn tới mức ngậm miệng không trả lời được, suýt chút nữa là mẹ Lâm đã tức giận tới mức ngất xỉu ngay tại chỗ.

Bạch Du giữ chặt Lâm Hướng Tuyết đang định lao ra ngoài, cô giao cô ấy cho bà nội, sau đó vào phòng bếp đổ đầy một chậu nước rồi bưng tới cửa và mở cửa ra.

Đúng lúc bốn cha mẹ của Cát Đại Xuyên đứng ngay cửa, Bạch Du dội chậu nước vào sau lưng của bốn người phát ra một tiếng "Ào".

"Aaa…"

Bốn người bị dội nước từ đầu tới chân, tức giận giơ chân như mấy con châu chấu.

Mẹ ruột của Cát Đại Xuyên xoay người lại đinh chửi ầm lên, nào ngờ vừa quay đầu đã đối diện với Bánh Khoai Tây đang toét miệng nhe răng, bà ta lập tức bị dọa lùi về sau vài bước, suýt chút nữa là đã ngồi sụp xuống đất.

Chắc là do Bánh Khoai Tây có dòng m.á.u chó săn trong người nên chỉ mới bảy tháng là dáng dấp của nó đã rất to, bây giờ lại nhe răng để lộ bộ răng bén nhọn càng khiến vẻ ngoài của nó trông đáng sợ, thành công đẩy lùi bước chân chinh phạt của bốn cha mẹ Cát Đại Xuyên.

Bạch Du lạnh lùng nhìn bọn họ: "Muốn cãi nhau thì cút ra xa mà cãi, nếu còn tiếp tục cãi nhau trước cửa nhà tôi thì chút nữa không đơn giản chỉ là nước thôi đâu!"

Nói xong cô nhìn về phía Cát Đại Xuyên: "Nếu anh là đàn ông thì giải quyết cha mẹ của mình đi, ngay cả cha mẹ của mình mà còn không giải quyết được thì

cưới vợ về để làm gì? Chẳng lẽ cưới người ta về để chịu khổ à?"

"Thành thật xin lỗi." Vẻ mặt Cát Đại Xuyên đau khổ, sau khi nói xong anh ấy nhìn về phía bốn cha mẹ: "Mọi người yên tâm, con sẽ không ở rể, con không chỉ không ở rể mà cả đời này con cũng sẽ không cưới vợ, sau này mỗi tháng con sẽ gửi tiền lương theo mức sống của các anh em khác cho mọi người. Những chuyện khác thì mọi người đừng mơ, nếu mọi người muốn báo cáo con không có hiếu thì cứ đi báo cáo, sau này khi bị quân đội đuổi thì con sẽ thu dọn đồ đạc quay trở về thủ đô, sau đó con sẽ tới từng đơn vị của các anh em để quậy và báo cáo, mọi người không muốn con sống tốt có đúng không? Vậy thì chúng ta cứ c.h.ế.t chung với nhau đi!"

Anh em bên cha mẹ ruột của Cát Đại Xuyên dùng tiền của anh ấy để mua hai chức vị trong nhà máy, kinh tế trong nhà đã tốt hơn trước đây rất nhiều, bên cha mẹ nuôi của anh ấy cũng dùng tiền anh ấy gửi về để mua một chức vị, một người khác thì dạy học ở trường, nếu anh ấy thật sự quay trở về gây chuyện thì tới lúc đó mọi người sẽ mất cả chì lẫn chài, không ai được lợi cả.

Bởi vì vậy khi nghe được những lời Cát Đại Xuyên đã nói thì bốn cha mẹ của anh ấy đều ngây ngẩn.

Bọn họ chưa từng thấy Cái Đại Xuyên tàn nhẫn như vậy bao giờ, trong mắt bọn họ thì Cát Đại Xuyên chẳng khác nào một cục bột dễ nhào nặn cả, những năm qua bọn họ dẫm nát vo tròn anh ấy một cách tùy, nhưng xưa nay anh ấy không dám kêu một tiếng nào, giờ đây khi thấy Cát Đại Xuyên nhìn chòng chọc

vào bọn họ bằng ánh mắt căm thù như vậy, bọn họ ngây ngẩn một lúc.

Mẹ ruột của Cát Đại Xuyên định ngăn cơn sóng dữ nhưng Cát Đại Xuyên không cho bà ta cơ hội lên tiếng, anh ấy thốt ra lời tàn nhẫn: "Nếu mẹ còn dám nói một câu nào nữa thì con sẽ xin xuất ngũ ngay bây giờ."

"..."

Ngay lập tức mẹ đẻ của Cát Đại Xuyên đã bị bóp chặt lấy cổ họng, không nói được một chữ nào.

Bốn cha mẹ của Cát Đại Xuyên là tiêu biểu của kiểu mềm nắn rắn buông, trước đây Cát Đại Xuyên để bọn họ nhào nặn một cách tùy ý nên bọn họ mới có lòng tham không đáy. Bây giờ Cát Đại Xuyên trở nên tàn nhẫn, bọn họ cảm thấy sợ, ngộ nhỡ Cát Đại Xuyên thật sự giải ngũ thì sau này không chỉ thiếu một phần thu nhập, c.h.ế.t người nữa là anh ấy sẽ quay trở về nhà làm gậy ngoáy phân.

Chương 519: Chương 519

DTV-EBOOK

Bởi vì vậy bốn người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời chấm dứt chiến tranh.

Bầu không khí lạnh lẽo tới thấu xương giống như tâm trạng của Cát Đại Xuyên vào giờ phút này, hơi lạnh thấm vào xương cốt.

Mặc dù Cát Đại Xuyên biết bọn họ không thương mình, nhưng trong lòng vẫn còn một chút mong chờ và hy vọng xa vời, hy vọng bọn họ có thể thương anh ấy giống như các anh chị em khác, nhưng bây giờ bọn họ lại đạp đổ danh tiếng của anh ấy, chửi bới người anh ấy yêu mà không màng tới bất cứ điều gì, không nghĩ tới chuyện khiến anh ấy bị tổn thương, bọn họ chỉ lo công việc của các anh em khác bị anh ấy phá hủy.

Quả nhiên anh ấy mãi mãi là kẻ không được ai thương.

Cát Đại Xuyên nhìn thoáng qua trong sân nhưng không thể nhìn thấy bóng dáng của Lâm Hướng Tuyết, đáy mắt lóe lên sự đau khổ, anh ấy quay người cúi đầu thật thấp về phía đám người nhà họ Lâm, sau đó xoay người rời khỏi.

Bốn cha mẹ của anh ấy nhìn nhau, bà nhìn tôi tôi nhìn bà, sau đó không cam lòng mà đi theo phía sau Cát Đại Xuyên.

Bạch Du nhìn bóng lưng cô đơn của Cát Đại Xuyên, cô thở dài trong lòng.

Hôm nay trải qua chuyện thế này, chắc chắn là Cát Đại Xuyên và Lâm Hướng Tuyết không thể nào ở bên nhau nữa.

Nhà họ Lâm rời đảo Quỳnh Châu vào ba ngày sau.

Rời đi cùng bọn họ còn có Lâm Hướng Tuyết.

Ngay giây phút Lâm Hướng Tuyết chuẩn bị lên tàu thủy, đôi mắt vẫn luôn nhìn về phía sau, nhưng cô ấy chờ mãi vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Cát Đại Xuyên.

Gió biển thổi qua làm tung bay mái tóc đen của cô ấy, nước mắt Lâm Hướng Tuyết lăn xuống.

Bạch Du cầm khăn giấy lau nước mắt giúp cô ấy: "Đừng khóc nữa, nếu đã quyết định như vậy thì không nên quay đầu lại."

Lâm Hướng Tuyết ôm chặt lấy Bạch Du, tựa vào bả vai của cô và khóc: "Bạch Du, mình cảm thấy chắc chắn sau này mình sẽ hối hận nhưng, mình không thể không cần người nhà của mình được..."

Hơn nữa cha mẹ của Cát Đại Xuyên rất đáng sợ, cô ấy thật sự không có lòng tin rằng mình có thể sống hòa thuận với bọn họ, một khi gả đi thì chắc chắn sẽ xảy ra rất nhiều chuyện vụn vặt giống như lời mẹ của cô ấy đã nói.

Lâm Hướng Tuyết thích Cát Đại Xuyên, nhưng gia đình của anh ấy khiến cô ấy chùn bước, cô ấy không thích anh ấy tới mức mặc kệ tất cả.

Cô ấy ghét bản thân như thế, không quyết đoán, không kiên quyết như Bạch Du, cô ấy luôn do dự nhưng lại muốn có được tất cả.

Bạch Du vỗ vai của cô ấy: “Dù thế nào thì trong đời mỗi con người đều có lựa chọn khiến bản thân hối hận. Cậu lau nước mắt đi, sau khi về tới thủ đô thì viết thư cho mình.”

Lâm Hướng Tuyết dùng khăn tay của cô để lau nước mắt, cô ấy cúi đầu nhìn cái bụng hơi phình ra của cô: “Mình vốn nghĩ rằng có thể thấy cảnh bé con ra đời nhưng chắc bây giờ không thể chứng kiến được nữa, khi nào bé con ra đời thì cậu nhất định phải thông báo với mình một tiếng nhé, mình sẽ gửi quà tới.”

Bạch Du gật đầu.

Tiếng còi tàu thủy vang lên, Lâm Hướng Tuyết quyến luyến bước lên tàu thủy, tầm mắt của cô ấy vẫn luôn nhìn về phía đất liền nhưng cho tới khi tàu thủy đi xa bờ, người đó vẫn chưa xuất hiện.

Cho tới khi tàu thùy trở thành một cái chấm nhỏ thì Cát Đại Xuyên mới từ từ bước ra từ phía sau một cái cây lớn, anh ấy nhìn chấm nhỏ đã đi xa, đôi mắt đỏ bừng.

TBC

Bạch Du thở dài.

Khi còn trẻ, chúng ta cho là mình có rất nhiều thời gian, còn có cơ hội để hối hận và sửa chữa những sai lầm nhưng không biết rằng, có vài cuộc tạm biệt là cả một đời.

***

Cha mẹ của Cát Đại Xuyên cũng rời đi vào vài ngày sau, cuộc sống như khôi phục sự yên bình lần nữa.

Bụng của Bạch Du càng ngày càng lớn giống như thổi bong bóng.

Số lần bé con đạp càng ngày càng nhiều, ngày thường Bạch Du không có việc để làm chỉ thích xoa bụng nói bé con đạp cô, quả nhiên bé con là một cái áo bông nhỏ tri kỷ, cầu sao được vậy.

Đương nhiên là khi không có ai gọi bé con thì bé con cũng sẽ đáp lại, ít nhất là Tôn Tường Vy không gọi thành công.

Mặc dù Tôn Tường Vy chậm hơn cô một tháng nhưng sau khi qua kỳ nôn nghén, bụng của cô ta lớn rất nhanh, thậm chí còn vượt qua Bạch Du.

Tôn Tường Vy rất đắc ý, cuối cùng cô ta cũng có một chuyện thắng Bạch Du, kết quả khi tới bệnh viện để kiểm tra…

Hay lắm, một đôi song sinh.

Tạ Húc Đông rất đắc ý, anh ấy không nhịn được mà khoe khoang trước mặt Giang Lâm: “Không phải là tôi muốn khen bản thân nhưng vừa làm đã có cả một đôi rồi, đây là điều không phải người bình thường có thể làm được.”

Giang Lâm lặng lẽ nhìn anh ấy: “Quả thật là người bình thường rất khó có thể làm được, nhưng lợn đực có thể khiến lợn cái đẻ một ổ.”

Tạ Húc Đông: “…”

Chương 520: Chương 520

DTV-EBOOK

Tên này thật là quá đáng, thế mà lại so sánh anh ấy với lợn đực.

Nhưng anh ấy còn kịp đánh trả thì Giang Lâm đã bổ thêm một dao: "Vả lại chuyện sinh con đối với phụ nữ mà nói giống như một chân bước vào Quỷ Môn Quan, mang thai một đôi song sinh thì lại càng nguy hiểm. Cậu không lo cho vợ mình, trái lại còn có tâm trạng chạy tới trước mặt tôi để khoe khoang, cậu đúng là một người chồng tốt đấy."

Tạ Húc Đông: "..."

Anh ấy nhớ tới cảnh suýt chút nữa là mẹ Phùng Chiêu Đệ đã thành một xác ba mạng, ý cười nơi khóe dần biến mất.

Giang Lâm không có ý định buông tha cho anh ấy, anh lấy áo len do Bạch Du đan ra rồi mặc vào và nói: "Không khí lạnh tới rồi, cái áo len này rất ấm áp, cậu có không?"

Tạ Húc Đông: "..."

Anh ấy có không chẳng lẽ anh không biết?

Lúc trước Bạch Du đan một cái áo len để làm quà sinh nhật cho Giang Lâm, anh ấy ngưỡng mộ vô cùng, thế là nói bóng nói gió trước mặt Tôn Tường Vy mấy lần nhưng năng lực đan áo len của Tôn Tường Vy cũng giống như năng lực nấu cơm của cô ta, có thể nói là không thể nào nhìn nổi.

Cuối cùng Tôn Tường Vy không đan được khăn lông, còn anh ấy thường xuyên phải chịu cảnh Giang Lâm khoe khoang ở trước mặt mình.

Đáng ghét.

Ban đầu anh ấy muốn khoe khoang mình có một đôi song sinh trai, không ngờ cuối cùng bị Giang Lâm nói lời cay độc đã đành, thế mà còn phải ăn thức ăn cho chó của anh nữa.

Trong lúc hai người đang ganh đua so sánh nhau thì Cát Đại Xuyên ngồi trong một góc, dường như tất cả mọi thứ xung quanh không có bất cứ liên quan nào với anh ấy cả.

Tạ Húc Đông chú ý thấy cảnh này, anh ấy dùng khuỷu tay đụng vào Giang Lâm để anh nhìn Cát Đại Xuyên.

Giang Lâm nhìn sang nhưng không nói lời nào.

Kể từ khi Lâm Hướng Tuyết rời đi thì Cát Đại Xuyên đã thành ra thế này, giống như bị rút mất linh hồn.

Hai người đã nói toàn bộ những lời nên nói, nên khuyên cũng đã khuyên, có thể tỉnh lại không thì phải dựa vào bản thân anh ấy mà thôi.

So với sự vui mừng của Tạ Húc Đông thì Tôn Tường Vy rất buồn rầu về chuyện mang thai một đôi song sinh: “Mình còn tự nói là tại sao mình lại nôn nghén suốt ba tháng, thì ra là trong bụng có hai thằng nhóc!”

Huhuhu, cô ta không muốn có hai thằng nhóc đâu, cô ta muốn áo bông nhỏ thơm mềm, dù chỉ có

một đứa cũng được, nhưng mà cả hai đứa đều là thằng nhóc thúi, đúng là đáng ghét mà.

Nghe cô ta nói như vậy, Bạch Du có chút đồng cảm với Tôn Tường Vy, cô chỉ nôn nghén có vài ba lần, lúc sau không ăn đồ tanh thì sẽ không nôn nghén, cô ăn rất ngon sau ba tháng, nếu không phải là do sợ bụng quá lớn thì một ngày cô có thể ăn tận năm bữa.

Trái lại là Tôn Tường Vy rất đáng thương, cô ta nôn nghén suốt ba tháng, trong ba tháng qua cô ta không ăn được bất cứ món nào có dầu, ba tháng đó cô ta gầy tới mức chỉ còn da bọc xương, trông vô cùng đáng sợ. May là sau ba tháng, triệu chứng nôn nghén của cô ta chợt có chuyển biến tốt, một ngày ăn bốn năm bữa, sau đó cả người mập lên trong cấp tốc như trái bong bóng được thổi căng.

Bây giờ khi hai người ngồi chung một chỗ, rõ ràng là cái bụng của Tôn Tường Vy đã lớn hơn cô.

Dường như Tôn Tường Vy cũng nhận ra điều đó, cô ta nhìn tay chân của Bạch Du vẫn mảnh khảnh như cũ, ngưỡng mộ tới sắp phát khóc: “Mình nghe nói có vài đứa bé tới là để đền ơn, chắc chắn là con của cậu thuộc kiểu về kiểu như vậy, cậu xem sau khi cậu mang thai không chỉ không phát tướng mà làn da còn không có một vết tàn nhang nào, càng ngày càng trắng, quả thật là khiến người ta ngưỡng mộ mà.”

Trái lại là cô ta, không chỉ không phát tướng mà khuôn mặt nổi đầy vết tàn nhang, bây giờ cô không dám soi gương là vì không muốn nhìn thấy bản thân xấu như vậy.

Bạch Du xoa cái bụng tròn vo rồi nở nụ cười dịu dàng: “Mình cũng cảm thấy đứa bé này tới là để đền ơn.”

***

Tết Âm lịch tới gần từng ngày, có thể cảm nhận được không khí năm mới ở khắp nơi trong khu người nhà.

Luồng không khí lạnh qua đi, đảo Quỳnh Châu khôi phục nhiệt độ hai mươi mấy độ, trẻ con rất thích thời tiết không nóng không lạnh như vậy, dù có chạy nhảy cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

Ban đầu bà Bạch không quen với thời tiết ở bên này nhưng dần dần thích nghi, thời tiết bên này thật sự rất dễ chịu, những năm qua đầu gối của bà sẽ bắt đầu đau nhức vào thời điểm này, thế mà khi tới bên này bà không còn cảm thấy đau nhức nữa.

Bà Bạch và chị Lôi trò chuyện rất vui vẻ, do Bạch Du mang thai nên không thể tới cửa hàng bách hóa và Cung Tiêu Xa để tranh giành đồ Tết, thế là bà Bạch đi cùng chị Lôi.

Ban đầu Niệm Niệm cũng muốn đi nhưng cơ thể của cô bé quá nhỏ, bà Bạch sợ Niệm Niệm sẽ bị người ta dẫm bẹp nên đã từ chối ý tốt của cô bé.

Chương 521: Chương 521

DTV-EBOOK

Bạch Du nhìn cô bé trông giống như quả cà tàn úa, thế là cô giao nhiệm vụ nhặt trứng gà cho cô bé. Đúng vậy, ba con gà đã có thể đẻ trứng, đồng thời ba con gà không có con nào chịu thua kém, ngày nào cũng có thể cho một quả trứng.

Niệm Niệm còn quá nhỏ, Bạch Du lo rằng đàn gà sẽ bắt nạt cô bé nên ngày thường không cho cô bé tới gần ổ gà, chẳng qua là cô bé có rất trách nhiệm, ngày nào cũng đào côn trùng ở khắp nơi cho gà ăn. Thế nên khi nghe Bạch Du nói như vậy, đôi mắt nho to đen của Niệm Niệm lập tức cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Thấy cô bé đã lấy lại tinh thần, lúc này Bạch Du mới yên lòng đi đọc thư và đồ Tết được gửi từ thủ đô tới.

Tổng cộng có ba bức thư.

Bức thư thứ nhất là do cha cô gửi, sau khi ông biết sang năm bọn cô không về thì dặn cô phải giữ gìn sức khỏe thật kỹ, sau đó nói đâu đâu về một vài chuyện trong nhà.

Anh cả của cô và chị Ánh Chi đã lấy nhau, đám cưới không lớn, chỉ mời người thân trong nhà.

Cô sững sờ cầm bức thư một lúc lâu.

Đời trước cô cảm thấy rất tiếc nuối khi anh cả của cô và chị Ánh Chi không thể cùng nhau đi tới cuối đời, cuối cùng đời này bọn họ cũng bên nhau. Mặc dù

Bạch Du và anh cả của cô cãi nhau dẫn tới mất hoà khí nhưng thật lòng cô vẫn cảm thấy vui cho bọn họ.

Bức thư thứ hai là do ông Giang gửi, nội dung bức thư rất ngắn giống y như con người nghiêm túc của ông ấy, chỉ nói rằng mọi người đều rất khỏe mạnh nhưng ông ấy là người gửi nhiều đồ Tết nhất, tận năm cái rương.

Bức thư cuối cùng là do cha của Giang Lâm và Lâu Tú Anh gửi.

Nội dung của bức thư là một tràng quan tâm nhưng Bạch Du cảm thấy rất buồn cười, cô đọc lướt qua thật nhanh rồi ném sang một bên.

Sau khi bà Bạch quay về, thấy có nhiều đồ như vậy thì xoay người chạy tới Cung Tiêu Xã, bà định trả đồ lại nhưng đồ đã mua không thể trả lại được. Thế nên những món đồ của bà đã được những người không tranh được đồ Tết mua lại ở cổng Cung Tiêu Xã.

Khi Giang Lâm quay về, cô đưa bức thư của ông Giang và cha của anh cho anh đọc, Giang Lâm nhìn cô rồi đọc lướt qua bức thư của cha anh thật nhanh, sau đó ném vào trong lò bếp.

Bức thư bốc cháy bên trong ngọn lửa phát ra tiếng lách tách, chẳng mấy chốc đã cháy thành tro tàn.

Theo tiếng nổ vang lên liên tục, cuối cùng Tết Âm lịch năm 1977 cũng đã tới.

Đây là Tết Âm lịch đầu tiên của cô và Giang Lâm sau khi cưới nhau và cũng là Tết Âm lịch đầu tiên ở đảo Quỳnh Châu.

Đêm ba mươi, mọi người dựng lò nướng trong sân, vây quanh lò nướng vừa cười nói.

Lúc đang ăn, Kem ngậm một con chuột tới trước mặt mọi người, nó kiêu ngạo lượn xung quanh một vòng rồi mới ngậm chuột rời khỏi, suýt chút nữa đã dọa Tôn Tường Vy sợ tới mức phát bệnh.

Bạch Du nhịn cười giải thích: "Đó là con chuột đầu tiên mà Kem bắt được."

Vì để khiến Kem biết cách bắt chuột, chú chó Bánh Khoai Tây đã tốn không ít công sức, suýt chút nữa là ba con gà đã tới số trong lúc dạy Kem.

Tôn Tường Vy: "Vậy vừa rồi nó tới là để khoe à?"

Bạch Du mỉm cười và gật đầu: "Đúng vậy."

Tôn Tường Vy: "..."

Tôn Tường Vy cảm thấy cạn lời nhưng Niệm Niệm lại thấy Kem rất giỏi, cô bé còn lén cho Kem và Bánh Khoai Tây vài miếng thịt để làm phần thưởng.

Trước đây mọi người chưa từng ăn thịt nướng nên cảm thấy rất mới lạ, trong sân tràn ngập mùi thơm mê người, mọi người ăn uống say sưa ngon lành.

Năm sau, Bạch Du nhận được một bức thư của Lâm Hướng Tuyết được gửi từ thủ đô tới.

Trong bức thư nói sau khi về thủ đô cô ấy đã làm việc bên đài phát thanh, bây giờ đã chuyển lên chính thức, còn nói cô ấy được người giới thiệu một người yêu, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn thì bọn họ sẽ tổ chức đám cưới vào khoảng ngày mồng một tháng năm.

Bạch Du không khỏi sửng sốt khi đọc bức thư.

Cát Đại Xuyên vẫn chưa buông bỏ được tình cảm của hai người, không ngờ bên Lâm Hướng Tuyết đã sắp kết hôn. Đương nhiên là cô không ý trách móc Lâm Hướng Tuyết, dù sao hai người cũng không thể ở bên nhau, đây là chuyện không sớm thì muộn mà thôi.

Cô không biết mình phải nói chuyện này với Cát Đại Xuyên thế nào.

Lâm Hướng Tuyết có gửi vài món đặc sản, có cho cô, Giang Lâm và bà nội, còn có vài bộ quần áo trẻ con dành cho Niệm Niệm và bé con chưa ra đời.

Nhưng chú định là cô không thể nào tới tham gia đám cưới của Lâm Hướng Tuyết, bởi vì lúc đó là thời điểm bé con chuẩn bị ra đời.

Cuối cùng cô để Giang Lâm thông báo tin tức này cho Cát Đại Xuyên, sau khi Cát Đại Xuyên biết thì bị bệnh nặng một phen, sau này anh ấy lại càng trầm tính hơn.

Mặc dù điều kiện gia đình của Cát Đại Xuyên không tốt nhưng anh ấy là người thành thật và biết vươn lên, có gia đình không ngại bốn cha mẹ kia nhưng Cát Đại Xuyên từ chối ý tốt muốn giới thiệu người yêu cho anh ấy của mọi người. đặt toàn bộ lòng dạ vào chuyện sự nghiệp.

Chương 522: Chương 522

DTV-EBOOK

Nhoáng cái đã mấy tháng trôi qua.

Sau khi cơm nước xong xuôi vào trưa nay, Bạch Du định dạo trong sân để tiêu cơm, bất chợt cái bụng ập tới từng đợt đau đớn, cô đau tới mức kêu lên.

Bà Bạch hỏi trước: "Ôi chao, cháu sao vậy?"

Bạch Du vịn cửa, cô nhịn đau nói: "Bà nội, có thể cháu sắp sinh rồi."

Bà Bạch sửng sốt, bà lập tức đỡ cô ngồi xuống cái ghế, sau đó gọi Niệm Niệm tới để cô bé đến quân đội thông báo cho Giang Lâm.

Không bao lâu sau Giang Lâm đã chạy về, sắc mặt còn khó coi hơn lúc cô giả vờ ngất xỉu và nhập viện nữa.

Khi Bạch Du nắm lấy tay anh, cô nhận ra rằng mặc dù anh đã cố gắng kiềm chế nhưng đôi tay và cơ thể vẫn không kiềm được mà khẽ run lên.

Bạch Du biết trong lòng Giang Lâm có bóng ma, ngón tay của cô tìm tới khe tay của anh và đan mười ngón tay lại với nhau, cô khẽ nói: "Anh đừng lo, em và bé con sẽ không sao."

Giang Lâm nắm c.h.ặ.t t.a.y của cô lại, rũ mắt xuống nhìn cô, nửa ngày sau anh mới nói: "Em đồng ý với anh đi."

Bạch Du mỉm cười rồi gật đầu: "Ừ, em đồng ý với anh, chắc chắn em và bé con sẽ không sao."

Bởi vì ngày dự sinh của Bạch Du nằm trong mấy ngày nay nên quần áo và đồ sinh sản đã được chuẩn bị sẵn, chỉ cần lấy là có thể đi rồi.

Chẳng mấy chốc là Bạch Du đã được đưa vào bệnh viện.

Sau khi tới bệnh viện, Bạch Du mới nhận ra, người tới cùng cô ngoài Tôn Tường Vy ra thì còn có con dâu của nhà đối diện.

Tôn Tường Vy mang thai chậm hơn cô một tháng nhưng cô ta mang thai song sinh, mọi người đã biết chuyện sinh sớm từ trước nhưng mọi người không ngờ rằng lại sinh vào cùng một ngày.

Về phần nhà họ Liên ở đối diện, sau khi xảy ra chuyện lần trước thì mọi người đã không còn qua lại nữa.

Dường như Liên Gia Lệ đã biết sửa chữa để trở thành một con người mới, cô ta không còn làm những việc lạ lùng nữa, người trong nhà giới thiệu cho cô ta vài người yêu nhưng mãi mà vẫn không thành công.

Hình như là những người đàn ông kia không lọt vào mắt Liên Gia Lệ, chị Lôi nói tiêu chuẩn mà cô ta đặt ra đã vượt quá khả năng, chị ấy chỉ nghe kể một chút mà thôi.

Không ngờ lần này mọi người lại gặp nhau trong lúc sinh sản.

Đúng là trùng hợp.

Trong một phòng bệnh có ba giường ngủ, nhà họ Liên tới trước nên bọn họ chọn giường ở ngoài cùng.

Thấy đám người Bạch Du bước vào, nhà họ Liên vô cùng sửng sốt, nhất là thím Liên, vẻ mặt khó xử nói: "Nhà cô cậu cũng sinh à?"

Bạch Du gật đầu: "Đúng thế."

Tuy không muốn chung phòng bệnh với nhà họ Liên chút nào nhưng lúc này cô không muốn tỏ ra quá đặc biệt. Nhìn thấy giường ngủ ở trong cùng vẫn đang trống, cô bảo Giang Lâm đỡ cô vào đó.

Giang Lâm đỡ cô ngồi lên ghế sau đó mới bắt đầu trải ga giường,,

Dụng cụ khử độc của thời đại này không tính là quá tốt, nhất là ở địa phương nhỏ bé như đảo Quỳnh Châu. Khử độc của bệnh viện khá qua loa. Lần trước lúc Lâm Hướng Tuyết bị bệnh phải nằm viện, Bạch Du thấy bệnh nhân của giường bên cạnh vừa mới rời đi thì y tá cũng không hề thay ga giường mới mà để cho bệnh nhân mới nằm nghỉ luôn. Lúc đó cô nhìn thấy mà rợn cả người.

Cho nên trước khi sinh cô cũng đã thương lượng trước với người nhà là đến lúc sinh sẽ chuẩn bị thêm một bộ đồ dùng trên giường. Cô lo là vệ sinh không đảm bảo sẽ khiến cho đứa trẻ bị bệnh. Đề kháng của trẻ sơ sinh rất yếu nên thà vất vả một chút còn hơn để con bị khổ.

Liên Gia Lệ đi tới nhìn thấy thế thì cười quái dị, nhưng còn chưa kịp nói gì thì đã bị thím Liên cản lại.

Bà ta nhỏ giọng nói: "Con để tâm chút đi, lát nữa mà gây chuyện làm cho anh cả đuổi đi thì đừng có

xin mẹ làm gì!”

Liên Gia Lệ bĩu cánh môi đỏ bừng, nói: “Mẹ à, mẹ xem con là người như nào vậy? Con cũng đã nói cái gì đâu!”

Vợ của Liên Đại Hữu nằm trên giường đau đớn kêu gào, thím Liên chẳng thèm đoái hoài gì tới con gái nữa mà chạy ra ngoài gọi y tá.

Tất nhiên là Bạch Du nhìn thấy biểu cảm châm chọc của Liên Gia Lệ, nhưng không tính để ý tới đối phương làm gì.

Giang Lâm trải ga giường rất nhanh, sau đó quay người đỡ Bạch Du nằm trên giường, hỏi nhỏ: “Có đau không? Em có muốn uống chút nước hay không?”

Bạch Du lắc đầu.

TBC

Giang Lâm chưa kịp nói gì thêm thì có người đẩy cửa tiến vào.

Bạch Du nghiêng đầu nhìn thì thấy Tôn Tường Vy ôm cái bụng bự đi vào, kinh ngạc thốt lên: “Không phải cậu phải vào phòng sinh rồi hay sao?”

Tôn Tường Vy đau tới mức thở phì phò: “Không đâu, bác sĩ kiểm tra cho tớ xong thì bảo là vẫn còn sớm, bảo tớ vào phòng bệnh nằm nghỉ trước đã, nên tớ bảo với y tá là muốn ở chung phòng bệnh với cậu.”

“…”

Sở dĩ Bạch Du cho rằng Tôn Tường Vy sắp sinh tới nơi vì ban nãy ở ngoài kia cô nghe tiếng Tôn Tường Vy kêu to như heo sắp bị thịt vậy. Hai tay Tạ Húc Đông đỡ cô ta run rẩy cả lên. Y tá còn chưa kịp mở

miệng hỏi thì Tôn Tường Vy đã bảo là đầu đứa bé sắp ra luôn rồi làm cho y tá sợ hết hồn vội chuyển người vào phòng sinh.

Chương 523: Chương 523

DTV-EBOOK

Ai ngờ chỉ là nhầm lẫn.

Tôn Tường Vy bước vào thì thấy ga giường của mình khác với Bạch Du, bèn hỏi: "Sao ga giường này của cậu lại sạch sẽ thế, còn có cả hoa văn luôn này."

Bạch Du đáp: "Sức đề kháng của trẻ sơ sinh còn yếu lắm nên tớ đã tự chuẩn bị một bộ từ ở nhà rồi."

"Sao tớ lại không nghĩ tới chuyện này nhỉ?" Tôn Tường Vy trợn to mắt, vẻ mặt như mới được tiếp xúc với tri thức mới lạ. Dứt lời, cô ta quay qua nhìn Tạ Húc Đông: "Giờ anh mau về nhà lấy bộ ga giường mới cho em đi."

Tạ Húc Đông: "Anh thấy là không cần đâu. Tại anh thấy ga giường này vẫn còn sạch sẽ lắm."

Vừa nói anh ấy đi tới lật ga trải giường lên muốn chứng minh lời mình nói là đúng, ai ngờ lại nhìn thấy mấy sợi tóc cùng với mấy cái đen đen như là gỉ mũi làm cho anh ta ghê tởm tới mức muốn ói cả ra.

Tôn Tường Vy cũng nhìn thấy thế, cũng may lần này không đụng phải mấy thứ bẩn thỉu này, cô ta nói: "Nếu như anh không về lấy thì em tự về, sinh con xong thì chúng ta ly hôn luôn đi!"

Mẹ, cái loại đàn ông như này có ích gì cơ chứ!

Tạ Húc Đông vội vàng xin tha: "Anh đi! Anh đi! Anh đi không phải là được rồi hay sao? Chờ bác gái tới thì anh về lấy. Bằng không một mình em ở đây anh không an tâm."

Tôn Tường Vy mới hừ hừ coi như đồng ý.

Bạch Du thấy cô ta không có chỗ ngồi liền ngồi dịch qua một chút bảo cô ta ngồi lên trên giường.

Tôn Tường Vy không mang ga trải giường hay bất cứ bộ quần áo nào nhưng lại mang rất nhiều quà vặt. Lúc này cô ta cầm túi quà vặt ra chia sẻ với Bạch Du: "Ô mai này cực kỳ chua, chua đến sung sướng luôn. Cậu ăn thử xem sao."

Bạch Du chỉ mới ngửi thôi cũng thấy chua ơi là chua, vội xua tay: "Khẩu vị của tớ không tốt lắm, tớ thích ăn cay hơn."

Liên Gia Lệ nghe thấy thế thì cười quái dị: "Chị dâu, chẳng phải chị rất thích ăn chua hay sao. Tục ngữ có câu chua nam cay nữ. Chắc chắn là chị dâu sinh con trai rồi."

Vợ của Liên Đại Hữu đau đến mức thở hổn hển, nghe thấy cô ta nói như thế thì nở nụ cười: "Bác sĩ không bảo với chị là sinh con trai hay con gái nhưng mà lần này mang thai khác với lần trước mang thai con gái lớn. Hồi trước chị rất thích ăn cay, còn giờ lại thèm ăn chua hơn."

Cho nên bản thân cô ấy cũng nghĩ lần này chửa con trai, cũng hy vọng là con trai.

Cô ấy gả đi nhiều năm như thế, cũng chỉ mới sinh được một đứa con gái. Sau này đúng là có vài lần mang thai nhưng đều bị sảy mất. Mấy năm nay mẹ chồng và chồng đều thúc giục nên cô ấy cần một đứa con trai.

Cô ấy biết chắc hẳn cô em chồng nhà mình nghe thấy Bạch Du nói thèm ăn cay nên mới nói chuyện kháy khịa kiểu như thế. Chắc hẳn cô ta ghen tị vì Bạch Du được phó đoàn Giang thương yêu trân trọng. Thật ra đến bản thân cô ấy cũng rất ghen tị. Cô ấy mang thai nhưng ngày nào cũng phải chăm sóc cả một gia đình lớn, làm rất nhiều chuyện, vậy mà rất nhiều lần cô ấy nhìn thấy Giang Lâm giặt quần áo ở trong sân.

Cho nên lần này nghe thấy Bạch Du thích ăn cay, trong lòng cô ấy cũng có chút vui vẻ. Người đàn ông ưu tú như phó đoàn Giang chắc chắn thích con trai hơn, chờ tới khi Bạch Du sinh ra con gái thì sau này chắc hẳn phó đoàn Giang sẽ không đối xử tốt với cô như thế này nữa.

Có vài người vô cùng kỳ lạ, mình không được hạnh phúc thì cũng không muốn người khác hạnh phúc.

Bạch Du biết Liên Gia Lệ nói như thế là ý muốn kháy đểu mình nhưng chỉ có một mình cô cùng với Giang Lâm biết rằng thật ra hai người bọn họ đều muốn có con gái.

Bạch Du chẳng thèm để ý, Giang Lâm lại nắm tay cô nói: “Ăn cay lại càng tốt. Chua nam cay nữ. Thèm ăn cay tức tương đương với chuyện trong bụng là một cô con gái nhỏ xinh đẹp, anh mừng muốn c.h.ế.t đây.”

Tôn Tường Vy hừ lạnh: “Có vài người rõ ràng là đàn bà nhưng lại xem thường đàn bà, tớ thì khinh cái loại đàn bà này nhất!”

“…”

TBC

Sắc mặt Liên Gia Lệ đen như đ.í.t nồi.

Bạch Du lại không nhịn được mà cười: “Em cũng thích áo bông nhỏ, em đang chờ không nổi muốn gặp con bé đây.”

Cô vừa mới dứt lời thì y tá dẫn theo bác sĩ đi vào.

Bác sĩ hỏi Bạch Du một vài vấn đề rồi lại đi tới nhẹ nhàng ấn bụng Bạch Du, sau đó nói tiếp: “Không nhanh như thế đâu, chờ tới khi vỡ nước ối thì gọi y tá bảo tôi tới đây nhé.”

Bạch Du cảm ơn.

Bác sĩ quay người kiểm tra cho vợ của Liên Đại Hữu xong nhưng kết quả vẫn là chưa vào phòng sinh được.

Vợ của Liên Đại Hữu lại bắt đầu kêu đau.

Bạch Du cảm thấy có chút kỳ lạ. Trước đây vợ của Liên Đại Hữu từng sinh con rồi, theo lý mà nói thì lần thứ hai sinh sẽ dễ dàng hơn đôi chút. Nhưng cái này cũng không quá chính xác, có người sinh tới lần thứ ba vẫn rất đau đớn.

Chương 524: Chương 524

DTV-EBOOK

Không biết có phải đau cũng lây hay không mà chẳng mấy chốc Tôn Tường Vy cũng bắt đầu kêu đau. Ăn cũng không ăn nổi nữa, cũng may Tạ Húc Đông cùng với bác gái đã tới nơi rồi.

Từ khi mang thai, Bạch Du rất chú ý rèn luyện cơ thể. Mỗi khi ăn cơm xong cũng sẽ đi lại mấy vòng, hơn nữa cô còn được ăn uống ngon miệng. Giang Lâm đối xử tốt với cô như thế, đến cả ly nước rót cho cô cũng có nhiệt độ thích hợp. Cô thật sự không cần phải quan tâm bất cứ chuyện gì, vì thế thân thể không đau đến vậy.

Đến trưa, Bạch Du mới bắt đầu vỡ nước ối, đau đớn bắt đầu dâng lên. Bác sĩ cũng nói chuyện vỡ nước ối có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Vì thế cho dù có đau, Bạch Du cũng cố mà nuốt cơm.

Tôn Tường Vy cũng bị vỡ nước ối, lần này đau như heo bị g.i.ế.c vậy: "Cái tên họ Tạ kia, lỗi của anh hết, nếu không phải do anh thì sao tôi lại khổ như thế này!"

Tạ Húc Đông: "..."

Ban đầu là ai cưỡi lên người anh ấy đòi làm cơ?

Ban đầu là ai nói phải ngủ với anh ấy cơ?

Bây giờ hình như thành lỗi của anh ấy rồi!

Nhưng mà những lời này chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng, bằng không Tôn Tường Vy sẽ liều mạng

với anh ấy mất. Hơn nữa thấy cô ấy đau như thế, bị cô ấy nói mấy câu cũng được thôi.

Vợ của Liên Đại Hữu vỡ nước ối sớm nhất, nhưng đã qua mười mấy tiếng mà đứa trẻ vẫn chưa có ý định muốn đi ra ngoài.

Thím Liên không dám bắt tội người sắp sinh, cũng về nhà làm đồ ăn đưa tới. Chẳng qua đồ ăn sao có thể so với phần ăn của Bạch Du cùng với Tôn Tường Vy cho được, chỉ có mỗi một chút thịt vụn. Còn Bạch Du thì được bà Bạch làm cho sườn heo sốt đậu đen, khoai tây chiên lát mỏng. Bác gái của Tôn Tường Vy thì làm cho món tai heo xào cải chua cùng với cà tím hầm.

Trong phòng bệnh thoang thoảng mùi đồ ăn thơm nức làm cho vợ của Liên Đại Hữu càng tủi thân, lại càng khóc to hơn.

Đêm đến, cuối cùng thì Bạch Du cũng sinh.

Bạch Du mới được đẩy đi thì Tôn Tường Vy cũng được đẩy vào trong phòng bệnh.

Tôn Tường Vy trong nháy mắt như bị tiêm m.á.u gà mà gào lên: “Con ơi cố lên, xem đứa nào làm anh làm chị nào!”

Con cô ta phải ra trước, dù sao thì chỉ có thể là ba chữ: Không thể thua!

Tạ Húc Đông ở bên ngoài nghe thấy thế: “…”

Vốn Giang Lâm cũng muốn vào trong phòng sinh nhưng bị y tá cản lại.

Bạch Du nở nụ cười với anh cách cả đống người, dùng khẩu hình nói: “Em đã đồng ý với anh rồi mà.”

Em với con sẽ không sao đâu.

Giang Lâm đọc hiểu được khẩu ngữ của cô, sắc mặt tái nhợt mà gật đầu với cô.

Chẳng mấy chốc vợ của Liên Đại Hữu cũng được đẩy vào phòng sinh, ba người phụ nữ vào một phòng bệnh sinh cùng lúc, đây là một việc xấu đối với các y tá và bác sĩ.

Trong phòng sinh vang lên tiếng quát tháo lẫn nhau.

Giang Lâm nghe thấy tiếng của Bạch Du, sắc mặt lại càng trắng hơn, đầu óc trống rỗng.

Tạ Húc Đông đi qua đi lại như con ruồi không đầu, quay qua thấy sắc mặt của Giang Lâm thì cười, nói: “Sắc mặt của cậu sao mà khó coi thế. Học tôi đây này, bình tĩnh đi.”

Nói rồi anh ấy chìa tay cho anh nhìn đôi bàn tay kiên cường của mình, ai ngờ tay run như bị giật kinh phong.

“…”

Giang Lâm liếc mắt, trên mặt hiện bốn chữ “Không biết nói gì”.

Vợ của Liên Đại Hữu bị đẩy vào phòng sinh từ đời nào rồi mà giờ anh ta mới lững thững đi tới.

So với hai người là Giang Lâm và Tạ Húc Đông thì trông anh ta bình tĩnh hơn nhiều, còn rảnh rỗi mà an

ủi Giang Lâm: “Nghe nói vợ của cậu thích ăn cay, thế thì chắc chắn đứa bé trong bụng là con gái rồi. Đứa đầu nhà tôi cũng thế mà.”

Nói tới đây, anh ta lộ ra vẻ đắc ý.

Chắc chắn vợ anh ta chửa con trai, nhà họ Liên anh ta nay đã có người kế nghiệp.

Giang Lâm chỉ lạnh lùng nhìn anh ta một cái, cũng không nói với anh ta câu nào.

Liên Đại Hữu cũng chẳng thèm để ý, ngược lại cho rằng anh ta đã nói trúng nỗi lòng của Giang Lâm nên trong lòng Giang Lâm không thoải mái, thế là anh ta lại càng đắc ý hơn.

Thời gian trôi qua từng chút một, vẫn chưa có đứa trẻ nào được đưa ra, ngược lại tiếng của các thai phụ ngày càng lớn hơn.

Lúc này mặt Giang Lâm không chút huyết sắc, thoáng chốc anh như trở lại khi còn bé. Khi đó mẹ anh sinh Giang Khải, anh bị cho ở nhà. Người nhà bảo với anh chẳng mấy mà anh sẽ có em trai, hỏi anh có thích hay không.

Nhưng người lớn lại không nói rằng có em trai thì không còn mẹ. Tin dữ tới không hề báo trước. Anh chỉ nhớ khi đó là hoàng hôn, người nhà nhét anh vào trong xe, điên cuồng lái tới bệnh viện, rồi anh lại bị kéo lảo đảo chạy vào trong phòng bệnh.

Anh thấy sắc mặt mẹ trắng bệch như tuyết. Bà ấy kéo tay anh, nói mấy lời anh nghe không hiểu, sau đó bà nhắm mắt, tay cũng không còn sức níu mà buông thõng, từ đó trở đi không tỉnh lại nữa.

Chương 525: Chương 525

DTV-EBOOK

Lúc này Giang Lâm như rơi vào ác mộng, cả người lạnh như băng.

Đúng lúc đó, tiếng trẻ sơ sinh vang vọng trong phòng sinh.

“Sinh rồi, sinh rồi!”

“Nhưng mà là con nhà ai mới được cơ?”

Ba phòng sinh ở đây, trong giây lát đúng là không nghe ra được tiếng khóc là từ phòng bệnh nào thật.

Liên Đại Hữu: “Tiếng khóc to như thế này nói không chừng chính là thằng bé mập mạp nhà tôi!”

Giang Lâm thoát khỏi cơn hoảng hốt, mắt nhìn đăm đăm vào phòng sinh.

Chẳng mấy chốc phòng sinh Bạch Du được mở ra, có y tá vội vàng đi ra hỏi: “Xin hỏi người nhà của Bạch Du đâu?”

TBC

Giang Lâm cùng với bà Bạch ngay lập tức bước tới: “Chúng tôi đây.”

Y tá: “Đây là một bé gái, tầm khoảng ba cân rưỡi, thời gian sinh là bảy giờ hai mươi bảy phút tối giờ Bắc Kinh. Người nhà đã chuẩn bị đầy đủ quần áo cùng với chăn cho bé chưa?”

Trong nháy mắt, mắt của Giang Lâm đỏ bừng.

Ngược lại bà Bạch lại bình tĩnh hơn nhiều. Bà vội lấy chăn nhỏ cùng với quần áo ra, nói: “Đã chuẩn bị xong cả rồi đây.”

Liên Gia Lệ ngồi ở trên ghế ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào phòng sinh, môi dưới của cô ta sắp bị cô ta cắn chảy m.á.u nhưng cô ta lại không hề nhận ra.

Sau đó, khi nghe thấy phòng sinh vang lên tiếng khóc trẻ con, biểu cảm cứng đờ của cô ta mới giãn ra đôi chút.

Chẳng qua lúc này không ai để ý tới sự khác lạ của cô ta.

Bạch Du gắng gượng cơ thể mệt mỏi mà nói với y tá đang ôm con của mình mà nói: “Tôi muốn nhìn con tôi một chút.”

Y tá đang ôm lấy bé sơ sinh cứng đờ cả người: “Cô cứ đợi ra ngoài rồi nhìn bé cũng được.”

Giọng Bạch Du đề cao hơn hẳn: “Tôi phải nhìn ngay bây giờ!”

Y tá sợ sẽ thu hút sự chú ý của người khác, không thể làm gì khác ngoài chuyện bế bé con qua cho cô nhìn: “Nhìn cũng được thôi. Giờ chắc là chị rất mệt mỏi, vẫn nên nghỉ một lát, tỉnh dậy rồi cho con b.ú cũng không muộn.”

Tầm mắt của Bạch Du hướng về tã lót trong tay y tá. Bé con đang nhắm mắt, toàn thân hồng hào như là một bé heo béo mập.

Đây là áo bông nhỏ cô đã chờ mong cả hai đời, là con gái yêu quý của cô.

Đúng là lúc này cô rất mệt mỏi và buồn ngủ nhưng cô quyết không nghe theo lời y tá mà gắng gượng cho tới khi được đẩy ra khỏi phòng sinh mới nhướn người lên mà nói với Giang Lâm: "Anh không cần để ý tới em, mau đi coi con đi."

Bà Bạch thấy tinh thần của cô khá tốt thì cũng thầm thở phào nhẹ nhõm: "Để Giang Lâm chăm sóc cho cháu, bà đi coi đứa bé cho."

Thế nhưng Bạch Du lại lắc đầu nói: "Bà nội, bà để cho Giang Lâm đi đi ạ, đừng để người khác có cơ hội tráo con mình ạ."

Không phải cô nghi ngờ mà ở cái thời đại này, chuyện ôm nhầm con hay là trộm trẻ con từ bệnh viện xảy ra quá thường xuyên.

Đây là đứa trẻ mà cô chờ mong hai đời, như thế nào đi chăng nữa cô cũng không thể để chuyện này xảy ra được.

Nghe thấy Bạch Du nói như thế, y tá đang ôm đứa trẻ cứng đờ cả người.

Người cũng ngạc nhiên không kém chính là Liên Gia Lệ đang ngồi trên ghế chờ.

Giang Lâm xoa gương mặt cô, gật đầu: "Được, anh sẽ đi coi con gái chúng ta, không để cho người khác có cơ hội tráo đổi đâu."

Nghe nói như thế, lúc này Bạch Du mới yên tâm mà nhắm mắt.

Cùng lúc đó, hai đứa bé sinh đôi nhà Tạ Húc Đông cũng được ôm ra.

Tạ Húc Đông vô cùng mong đợi mà xông tới, khi định thần nhìn lại thì ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy hai đứa trẻ giống hệt như hai con khỉ con, nhăn nhúm như người già, xấu tới nỗi người ta không dám nhìn thẳng.

Tạ Húc Đông: ?

Xấu như thế này mà con anh ấy á hả?

Xấu điên luôn!

Tạ Húc Đông nghe thấy những gì Bạch Du nói trước đó thì bắt đầu hoài nghi không biết hai đứa trẻ này có phải con mình hay không.

Anh ấy nghĩ như thế nào thì nói như thế.

Ai ngờ vừa mới dứt lời thì thấy hai y tá tỏ rõ ý xem thường, một người trong số đó còn nói: "Vị đồng chí này không nên nói linh tinh như thế đâu. Không bàn tới chuyện trong phòng sinh chỉ có mình vợ anh mang thai đôi mà hai đứa bé còn trông giống anh y đúc, như một dấu in ra luôn vậy."

Tạ Húc Đông: "..."

Cô y tá nói thế khác gì chỉ vào mặt anh ấy mà nói anh ấy có biết tại sao hai bé này xấu xí như này không, còn chẳng phải là do có người cha như anh ấy hay sao.

Y tá còn lại cũng chê bai: "Anh nhìn phó đoàn Giang nhà người ta quan tâm tới người mẹ đầu tiên kia kìa. Ai giống mấy người đàn ông trong mắt chỉ có con với cái. Vợ của phó đoàn Giang đúng là quá hạnh phúc."

Bọn họ là y tá ở bệnh viện nên đã nhìn thấy quá nhiều những thứ như này rồi. Người phụ nữ chịu trăm đắng ngàn cay sinh con ra nhưng ngay khi ra khỏi phòng mổ thì mọi sự chú ý cả tất cả mọi người lại chỉ hướng về đứa trẻ sơ sinh, hiếm có ai mà để tâm tới họ.

Chương 526: Chương 526

DTV-EBOOK

Thế nhưng mới nãy phó đoàn Giang chỉ nhìn đứa trẻ một cái, sau đó trong mắt chỉ có mỗi nữ đồng chí Bạch Du, khiến người ta hâm mộ.

Tạ Húc Đông lại trúng thêm phát đạn vào đầu gối: "..."

Giang Lâm không để tâm tới Tạ Húc Đông mà chỉ nhìn chăm chăm vào Bạch Du đang bị đẩy đi, sau đó quay người đi theo y tá đang ôm bé sơ sinh.

Trẻ sơ sinh sau khi được sinh ra cơ thể có rất nhiều chất nhờn, có thể là m.á.u và nước ối, thậm chí có khi còn dính phân và nước tiểu. Cho nên y tá sẽ tắm rửa cho bé xong mới đưa cho người nhà. Những dụng cụ tốt nhất cũng sẽ được chuẩn bị ngay tại phòng sinh luôn nhưng vì dụng cụ ở đảo Quỳnh Châu khá cũ kỹ nên công tác tắm rửa được sắp xếp sang một căn phòng khác.

Lúc này, Giang Lâm làm y như theo những gì vợ mình nói làm cho y tá đi đằng trước cứ cảm thấy có đôi mắt nhìn mình chằm chằm, sợ tới mức lông toàn thân muốn dựng ngược cả lên.

Sớm biết thế này cô ta đã không đồng ý sẽ làm chuyện này với Liên Gia Lệ rồi. Nếu như bị phó đoàn Giang phát hiện thì công việc này của cô ta sẽ không còn, có khi còn bị trả thù.

Y tá không khỏi hối hận nhưng quả thực là Liên Gia Lệ cho cô ta quá nhiều.

TBC

Bây giờ cô ta thấy vô cùng bối rối.

Thấy Giang Lâm cứ đi theo y tá, Liên Gia Lệ quay sang nói với Liên Đại Hữu: “Anh, phó đoàn Giang sinh con gái, không thì anh đi qua an ủi người ta đôi câu đi?”

Liên Đại Hữu nhìn cô ta với ánh mắt kỳ lạ: “An ủi cái gì mà an ủi, không thấy phó đoàn Giang người ta còn đang rất vui vẻ hay sao? Mà cháu của em còn chưa ra đời đâu đó.”

Liên Gia Lệ nghe thấy thế thì cắn môi.

Đúng lúc này, cửa phòng sinh lại được mở ra, một y tá vội vã đi tới: “Người nhà của Trần Lan có ở đây không?”

Liên Đại Hữu cùng với Liên Gia Lệ ngẩn ngơ một hồi mới phản ứng được Trần Lan là ai. Liên Đại Hữu vội vàng tiến tới hỏi: “Y tá, vợ tôi đã sinh chưa? Con trai tôi đâu? Con trai tôi đang ở đâu?”

Y tá gọi mấy lần cũng không có người đáp lại còn tưởng là người nhà của Trần Lan đi đâu mất rồi, không ngờ hai người này ở ngay cửa lại không lên tiếng, vừa mới mở miệng để hỏi con trai đâu vậy nên giọng của cô y tá cũng trở nên không được tốt: “Bây giờ không phải lúc hỏi đứa bé đâu. Anh có phải chồng của Trần Lan không? Nếu đúng thì vợ của anh chảy m.á.u quá nhiều, cần người nhà đi hiến máu!”

Liên Đại Hữu bị doạ, sắc mặt trắng bệch: “Thế con trai tôi thì sao? Con trai tôi có sao không? Y tá, tôi bảo

cô này, cô nhất định phải giữ đứa bé! Nhất định phải giữ được con trai tôi!"

Y tá nghe tới thế, ấn tượng về người đàn ông trước mắt lại càng xấu hơn: "Đầu tiên, vợ anh đã sinh con xong rồi. Đứa bé không phải con trai mà là con gái. Thứ hai, bây giờ điều các anh cần quan tâm là sự sống c.h.ế.t của vợ anh. Anh chờ ở đây đi, lát nữa sẽ có người đi tới cần anh ký tên, sau đó dẫn anh đi lấy máu!"

Căn bản là y tá không muốn nói nhảm với loại đàn ông này làm cái gì. Y tá nói xong thì đi luôn nhưng lại bị Liên Đại Hữu kéo tay áo.

Vành mắt Liên Đại Hữu như sắp vỡ toạc tới nơi: "Y tá, cô mới nói cái gì cơ? Có phải các cô nhầm rồi không. Vợ tôi rõ ràng chửa con trai, không phải con gái! Lúc mang thai vợ tôi rất thích ăn chua, hơn nữa bụng lại nhọn. Ai cũng bảo là cô ấy chửa con trai, nhất định là các cô nhầm con trai tôi với người khác rồi!"

Đồng phục của y tá sắp bị Liên Đại Hữu xé rách, vừa tức vừa xấu hổ: "Vị đồng chí này, anh mau buông tay ngay cho tôi! Bằng không tôi sẽ tố cáo anh quấy rối tôi đấy!"

Tính ra tính khí của cô y tá này vẫn còn hiền, chứ phải cô nào nóng nảy thì chắc chắn anh ta đã ăn tát rồi,

Nhưng lúc này Liên Đại Hữu đã sợ tới mức run rẩy. Trong đầu chỉ có đúng một suy nghĩ chính là con trai của anh ta không còn nữa, con trai của anh ta chắc chắn bị người ta tráo đổi: "Con trai tôi đâu! Các người giấu con trai tôi đi đâu rồi?"

Cuối cùng đồng phục y tá chẳng thể níu được nữa mà bị Liên Đại Hữu xé cái roẹt.

Y tá khóc òa lên, quay người tát cái bốp vào mặt Liên Đại Hữu. Sau đó có hai người đàn ông đi tới bắt Liên Đại Hữu đi.

Liên Đại Hữu là quân nhân, người cao, khí lực lớn. Hai người đàn ông còn không đè được anh ta xuống, ngược lại còn bị anh ta đánh cho mấy cái, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Liên Gia Lệ không ngờ chuyện lại trở nên như vậy: "Anh cả, anh tỉnh táo lại đi, có gì từ từ rồi nói!"

Vốn dĩ cô ta muốn anh trai mình đi ngăn Giang Lâm để cho kế hoạch của cô ta có thể được tiến hành thuận lợi, ai mà ngờ anh cô ta nổi khùng nổi điên lên, cô ta vội tiến tới ngăn cản nhưng Liên Đại Hữu còn đang phát điên, thấy cô ta đang muốn cản mình lại, thế là tát cô ta cái bộp.

Chương 527: Chương 527

DTV-EBOOK

Liên Gia Lệ bị tát, cô ta quay vòng vòng tại chỗ, mặt sưng lên trong nháy mắt.

Cuối cùng Liên Đại Hữu bị mấy người khác đè nặng xuống đất mới kết thúc màn kịch này.

Mà vợ của Liên Đại Hữu – Trần Lan cũng bị trễ mất thời gian chữa trị tốt nhất, suýt chút nữa đã không còn mạng nữa.

Tất cả chuyện này Bạch Du cũng không biết vì cô mơ thấy đời trước.

Đời trước Lâu Tú Anh cùng với Giang Khải vì muốn cô đẻ được con trai mà hết lần này tới lần khác kéo cô đi khám đủ thầy. Cuối cùng, sau một khoảng thời gian liên tục phải uống thuốc bắc, cô không nhịn được mà hỏi Giang Khải: “Chúng ta nhất định phải có con trai sao?”

Khóe miệng của Giang Khải nhếch lên, vẻ mặt đầy giễu cợt: “Em nói linh tinh cái gì thế hả? Giang Khải anh sao có thể không có con trai cho được? Nếu như anh mà không có con trai thì sau này ai kế thừa gia sản cùng các mối quan hệ của anh đây?”

Sau này anh ta bế đứa trẻ mà Tần Tâm Hủy sinh ra về nhà, trên mặt không hề có chút áy náy gì, ngược lại còn vô cùng chính khí mà nói: “Em không thể trách anh được. Muốn trách thì hãy trách bản thân mình không sinh được. Nếu mà ở cổ đại thì cái loại

đàn bà không sinh được như em đã bị ly hôn lâu rồi. Anh không ly hôn em thì em nên biết đủ đi là vừa."

Ở trong giấc mơ, cô nhìn lại đời trước của mình cứ như là người chơi nhìn vào trò chơi vậy, nhìn bản thân từng chút một bị ép đến đường cùng, muốn cứu lấy mình cũng không thể được.

Đột nhiên có tiếng khóc vang lên, Bạch Du tỉnh dậy khỏi giấc mộng.

Giang Lâm là người nhận ra đầu tiên, ngay lập tức đứng dậy khom người nhìn cô, hỏi nhỏ: "Em tỉnh rồi hả?"

Đôi mắt không có tiêu cự của Bạch Du dần dần nhìn lên gương mặt của Giang Lâm, một khắc sau, cô chợt giữ chặt lấy tay của anh mà kích động nói: "Con đâu? Con mình đâu anh?"

Giang Lâm không bỏ qua sự sợ hãi ánh lên trong mắt cô, trong lòng vô cùng căng thẳng. Hầu kết hết lăn lên lại cuộn xuống, vội nắm lấy tay cô mà nói: "Con đang nằm ngủ bên cạnh mình đây, con bé vẫn ổn."

Anh rất muốn biết rốt cuộc thì thứ gì đã tạo nên sự sợ hãi vô tận này của cô. Trước kia cũng vậy, hình như cô rất lo chuyện con gái bị đánh tráo hoặc là bị trộm đi mất.

Nhưng đúng là ban nãy anh đi theo y tá kia lại phát hiện có chút đầu mối. Y tá kia có cái gì đó không đúng lắm nên về anh sẽ bảo người đi điều tra.

Bạch Du nghiêng đầu nhìn về hướng mà Giang Lâm nói, quả nhiên lại nhìn thấy bé con nằm trong

nôi trẻ nít.

Thấy con vẫn còn khỏe thì cô mới bình tĩnh lại, thở phào nhẹ nhõm. Cô nghiêng đầu nhìn về phía phát ra tiếng khóc, chỉ thấy vợ của Liên Đại Hữu sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy, khóc tới c.h.ế.t đi sống lại.

Một y tá khác mặt không cảm xúc an ủi: "Chị mới sinh con bị chảy m.á.u quá nhiều, không nên khóc to như thế. Nếu mà bị băng huyết thì thần tiên cũng không cứu được chị đâu."

Thím Liên hung dữ mắng: "Khóc cái gì mà khóc? Phiền điên lên được! Sinh con gái thôi mà tốn bao nhiêu tiền chụp phim các thứ. Mày còn có mặt mũi mà khóc với lóc à, còn không mau im miệng. Mày mà bị băng huyết nữa thì đừng hòng tiêu được một đồng tiền từ nhà họ Liên tao nhé!"

Bạch Du nháy mắt nhìn về phía Giang Lâm, ý hỏi anh đã xảy ra chuyện gì vậy.

Giang Lâm vuốt tóc cô nói: "Về rồi anh sẽ kể cho em nghe."

Bạch Du gật đầu. Quay qua thấy xung quanh ồn ào như thế này mà Tôn Tường Vy vẫn có thể ngủ yên thì cười thầm, sau đó lại quay qua nhìn bé con nằm trong nôi: "Em muốn xem con."

Vừa dứt lời đã nghe thấy bé con khóc hức hức, không biết vì bị đánh thức hay là do đói.

Giang Lâm ngay lập tức tiến tới khom người bé đứa trẻ sơ sinh kia lên. Động tác nhẹ nhàng nhưng lại hơi cứng nhắc.

Cảnh trước mắt làm cho Bạch Du không nhịn được mà cong đôi mắt.

Giang Lâm quay người nhìn thấy ánh mắt của cô thì vẻ mặt thoáng lộ vẻ mất tự nhiên: “Mới vừa rồi bà nội với y tá đã dạy anh nên ôm con như thế nào nhưng mà giờ anh vẫn chưa thành thạo cho lắm.”

Nụ cười của Bạch Du lại càng sâu hơn: “Ôm thêm vài lần nữa là quen ấy mà.”

Bé con khá là ngoan ngoãn. Mới vừa rồi còn khóc oa oa, vừa mới được cha ôm một cái đã ngừng khóc ngay.

Giang Lâm gật đầu, đi đến đưa bé con cho Bạch Du.

Lần này tới phiên Bạch Du khẩn trương, hai tay cứng đờ đón lấy bé con. Ngay trong khi tay cô chạm tới bé con thì bé con như có thần giao cách cảm vậy, đôi mắt vẫn luôn nhắm nghiền nay lại từ từ mở ra.

Đó là đôi mắt vô cùng xinh đẹp. Con ngươi vừa đen vừa to như hai quả bồ đào. Lông mi vừa dài vừa dày như hai cái quạt nhỏ. Khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, cái mũi nhỏ cao cao, cái miệng nhỏ hồng hồng, nhìn qua là biết sau này chính là mỹ nhân.

Chương 528: Chương 528

DTV-EBOOK

Trong lòng Bạch Du mềm nhũn, nước mắt suýt chút nữa lại rơi xuống: "Bé con à, con đang nhìn mẹ sao?"

Thật ra cô biết tầm này thì trẻ sơ sinh vẫn chưa nhìn rõ cái gì cả nhưng đôi mắt bé xinh kia nhìn chằm chằm vào cô khiến lòng cô mềm nhũn cả ra.

Y tá không thèm nói chuyện với nhà họ Liên nữa, đi tới nói với cô: "Bé con đang đói. Chị mau cho con b.ú sữa đi. Càng nói càng thấy bé con này cũng thông minh lắm. Lúc chị ngủ thì bé con cũng ngủ, chị tỉnh dậy thì bé con cũng tỉnh dậy theo, quả nhiên đúng là một áo bông nhỏ thân thiết."

So sánh với nhà họ Liên kia thì y tá thấy nhà của phó đoàn Giang đúng là quá tốt.

Bạch Du quay người lại kéo quần áo chuẩn bị cho con b.ú sữa. Y ta thấy động tác của cô có hơi trúc trắc nên đứng bên cạnh điều chỉnh lại tư thế cho cô, cũng may là tiết sữa thuận lợi.

Bé con được b.ú sữa no nên thì mắt dần nhắm lại, khóe miệng hơi mím lại, nhìn qua trông vô cùng thỏa mãn.

Y tá thấy thế thì không nhịn được mà nở nụ cười: "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy có đứa bé ngoan như thế này đấy. Hơn nữa đứa bé này cũng khôn ghê, chọn được hết những chỗ đẹp nhất của cha mẹ mà hưởng, không biết sau này sẽ xinh đẹp tới mức nào nữa."

Lời dễ nghe ai mà chẳng thích.

Khóe miệng Bạch Du cũng nhếch lên: “Cảm ơn lời khen của cô nhé. Tôi chỉ mong bé có thể vui vẻ mà trưởng thành thôi.”

Còn sau này có xinh đẹp hay không, thông minh hay không, có tiền đồ như thế nào thì đó cũng chỉ là thứ yếu.

Cô chỉ cần bé con sống tốt.

Giống như những gì y tá khen vậy, bé con này rất là ngoan, vừa mới b.ú sữa no xong là nhắm mắt đi ngủ luôn.

Bé con vừa mới được thả lại vào nôi thì hai đứa trẻ sinh đôi nhà Tôn Tường Vy lại khóc to. Ngay sau đó con nhà họ Liên cũng tỉnh theo, trong giây lát trong phòng toàn tiếng khóc.

Tôn Tường Vy ngược lại rất dễ ngủ, ồn ào tới mức như thế rồi vẫn không bị đánh thức.

Nhưng bác gái đã đánh thức cô ta để cô ta cho con b.ú sữa.

Tuy Tôn Tường Vy không bị chảy m.á.u quá nhiều nhưng dù sao thì cô ta cũng sinh đôi nên nhìn sắc mặt vẫn không được tốt cho lắm. Tuy vậy cô ta vẫn cố đứng dậy mà cho con b.ú sữa.

Làm mẹ đúng là không dễ dàng mà.

Chốc lát sau, bà Bạch xách hộp thức ăn đi vào, thấy Bạch Du đã tỉnh lại thì mặt mày vui vẻ mà nói: “Tiểu Bạch, cháu tỉnh rồi hả? Có khó chịu chỗ nào hay không?”

Điểm tốt nhất của chuyện được người lớn trong nhà yêu thương là có thể làm trẻ con mãi mãi.

Bạch Du nhìn thấy bà nội thì cảm giác mình như được bé lại: "Bụng cháu vẫn còn hơi đau. Mới vừa rồi cháu hỏi y tá thì cô ấy bảo phải hai đến ba ngày nữa mới hết cơ ạ."

Bà Bạch xoa đầu cô, sau đó mở hộp đồ ăn ra nói: "Cháu vừa mới sinh con nên bà nội không làm đồ bổ cho cháu. Giờ cháu cứ ăn trước một vài món thanh đạm này đi, sau này bà nội sẽ nấu đồ ăn ngon cho cháu nhé."

Không phải là bà không nỡ nấu đồ tốt đồ ngon cho cháu gái mà thật ra có nhiều người vì muốn bà đẻ mau chóng xuống sữa mà cho bà đẻ ăn mấy món lợi sữa như cháo gà nhân sâm, canh cá cùng với móng heo hầm. Quả thật mấy món này đúng là lợi sữa nhưng bà đẻ sẽ vì vậy mà n.g.ự.c sưng đau.

Hồi bà còn trẻ, nhà quá nghèo, có muốn bồi bổ cơ thể cũng chẳng có đồ mà ăn. Cho nên những món này do Giang Lâm đã hỏi bác sĩ, bằng không đúng là bà cũng chẳng biết.

Nghe thấy Giang Lâm vì mình làm được nhiều chuyện như thế thì trong lòng Bạch Du thấy vô cùng ấm áp.

Giang Lâm thấy bà Bạch đã tới thì vội đi ra ngoài. Lúc anh ta trở lại thì có Tạ Húc Đông đi đằng sau, hai người vừa đi vào thì ngay lập tức thu dọn đồ đạc.

Bạch Du tò mò không biết chuyện là như thế nào: "Thu dọn đồ đạc làm gì vậy?"

Giang Lâm: “Anh bảo y tá đổi phòng bệnh cho chúng ta. Giờ chỉ cần dọn dẹp một chút là có thể chuyển đi được rồi.”

Tạ Húc Đông cũng đang thu dọn đồ đạc. Điều này hiển nhiên là có ý không muốn ở chung phòng bệnh với nhà họ Liên.

TBC

Bạch Du không muốn bản thân trở nên quá đặc biệt. Hôm nay đổi phòng thì cũng được thôi.

Động tác của Giang Lâm vô cùng lưu loát. Bà Bạch muốn giúp một tay nhưng anh cũng không để cho bà làm. Anh thu dọn đồ đạc xong thì ngay lập tức đi sang phòng bệnh khác, chạy qua chạy lại hai ba bận rồi quay về, nhẹ nhàng bế Bạch Du ra khỏi giường.

Ban đầu Bạch Du muốn tự đi, nhưng Giang Lâm lại không nói hai lời đã ôm lấy cô. Thế là cô vội vàng khoác tay qua cổ anh.

Bạch Du được Giang Lâm ôm như vậy trước mặt mọi người thì không khỏi có chút ngượng ngùng.

Bà Bạch thấy vậy thì hài lòng gật đầu liên tục. Sau đó bà ôm lấy em bé sơ sinh đang nằm trong nôi, đi theo Giang Lâm ra khỏi phòng bệnh.

Chương 529: Chương 529

DTV-EBOOK

Bọn họ chẳng hề chú ý tới chuyện Liên Gia Lệ ngồi ở một góc nhìn chằm chằm vào bóng lưng bọn họ với ánh mắt vô cùng ghen tị.

Tôn Tường Vy thấy Giang Lâm ôm lấy Bạch Du như thế thì vội vươn hai tay với Tạ Húc Đông.

Tạ Húc Đông còn có thể làm gì nữa đây? Anh ấy chỉ có thể tiến tới, khom người ôm lấy cô.

Ai ngờ chỉ một khắc sau, tiếng "crack" vang lên, toàn thân Tạ Húc Đông cứng đờ, sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt.

Tôn Tường Vy thấy anh ấy như vậy có gì đó không đúng, không khỏi hỏi: "Anh làm sao thế hả?"

Tạ Húc Đông nhịn đau nói: "Hình như anh bị đau eo đó."

Tôn Tường Vy tức đến mức vỗ đùi anh: "Sao anh lại vô dụng như thế hả!"

Tạ Húc Đông không phục: "Em còn không biết xấu hổ mà trách anh à, còn không phải là do em mập quá hả!"

Tôn Tường Vy bỗng đỏ bừng cả mặt: "Họ Tạ kia, anh còn không biết xấu hổ mà dám nói em mập hả? Em bị mập như thế này rốt cuộc là vì ai hả? Còn không phải do hai đứa con của anh ăn nhiều quá trời. Được nha, nếu như anh đã chê em mập thì ly hôn luôn đi. Con chia mỗi người một đứa!"

Ngoại trừ ba tháng đầu một mực buồn nôn thì sau này cô ta có thể ăn bốn năm bữa. Mỗi bữa phải ăn cực nhiều. Cô ta cũng đã thử ăn ít đi rồi nhưng ăn ít đi một chút lại thấy vô cùng khó chịu, đói bụng tới mức không sao ngủ được.

Trước đó bác gái còn lo rằng cô ta ăn nhiều quá sẽ ảnh hưởng nhiều tới thai nhi, sau đó tới bệnh viện kiểm tra bảo là thai nhi không lớn. Nói cách khác những thứ đó đều biến thành thịt mỡ trên người cô ta rồi.

Nghĩ tới đây, Tôn Tường Vy chống tay lên giường tự đứng dậy, đi tới nôi trẻ con, chọn một trong hai đứa xem đứa nào xinh hơn nhưng cả hai đứa đều xấu như nhau làm cho cô ta không biết nên chọn đứa nào.

Tôn Tường Vy càng nghĩ lại càng tức giận, quay đầu đánh Tạ Húc Đông một cái: "Con giống hệt như anh vậy. xấu xí không để đâu hết, em không cần đứa nào hết!"

Tạ Húc Đông: "…"

Bác gái của Tôn Tường Vy thấy hai người họ giống như oan gia vậy, động tí lại muốn ly hôn thế là phê bình: "Tường Vi, cháu làm mẹ người ta rồi đấy mà sao vẫn còn trẻ con như thế hả. Có chuyện gì thì cứ nói chuyện nhẹ nhàng, đừng có động tí lại nói ly hôn."

Nói xong lại phê bình Tạ Húc Đông: "Phụ nữ sinh con như bước qua quỷ môn quan, huống hồ Tường

Vy còn mang thai đôi, quá trình vất vả lại nhiều nguy hiểm. Cháu làm chồng, có thể không cảm nhận được nhưng đừng buông những lời tổn thương như vậy."

Tạ Húc Đông bị nói cho đỏ bừng cả mặt, quay qua xin lỗi Tôn Tường Vy: "Xin lỗi Tường Vy, mới nãy anh nói nhầm rồi. Em không mập chút nào đâu."

Eo của anh ấy bị thương từ lần trước đi làm nhiệm vụ, mới vừa rồi dùng lực không đúng nên tái phát vết thương. Nghe cô ta bảo mình vô dụng trước mặt mọi người, anh ấy nóng m.á.u nên mới nói như thế.

Tôn Tường Vy cũng thấy mình nói năng hơi quá nên sắc mặt cũng dịu lại: "Lần này tha thứ cho anh. Còn không mau dẫn đường cho em."

Nói rồi ôm lấy một trong hai đứa bé mà cô ta chê xấu trước đó.

Chờ đám người Tôn Tường Vy rời đi, phòng sinh ngay lập tức trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại mỗi nhà họ Liên.

Trong lòng Liên Gia Lệ vô cùng khó chịu, ngẩng đầu cười khẩy nói: "Chị dâu nhìn kìa, nhà người ta chê chị xui xẻo đến mức không muốn ở chung phòng bệnh với chị luôn kìa."

Sắc mặt Trần Lan lại càng trở nên trắng bệch, nửa người dưới như mở van nước, sản dịch chảy ra không ngừng.

Chẳng qua cô ấy không hề phản ứng lại mà chỉ trợn mắt nhìn trần nhà.

Cô ấy không hiểu tại sao ông trời lại không công bằng với cô ấy tới như thế. Rõ ràng lần này mang thai

không giống với lần trước, cô ấy thích ăn chua như thế, bụng lại nhọn nên cô ấy cũng nghĩ là con trai, nhưng sao lại sinh ra con gái cơ chứ.

Chồng của cô ấy cũng vì thế mà bị bắt, chắc chắn bên phía quân đội sẽ trừng phạt, đến lúc đó thì cô ấy sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của cái nhà này.

Huống hồ lần này cô ấy sinh con đã làm bản thân bị thương. Sau này sẽ khó mà có bầu lại lần nữa. Phụ nữ không thể sinh con không khác gì gà mái không biết đẻ trứng, sống đơn giản là lãng phí lương thực.

Trần Lan như ngâm mình trong nước khổ qua, vô cùng tuyệt vọng.

Bên này, Bạch Du vừa mới tới phòng bệnh. Phòng bệnh mới chỉ có hai giường ngủ, khá nhỏ nhưng không có người ngoài nên cũng coi như là yên tĩnh và khá an toàn.

Hơn nữa có thể nhìn thấy biển ở ngoài cửa sổ của phòng bệnh khiến cho tâm tình thư thái hơn hẳn.

Bạch Du vội vàng hỏi chuyện nhà họ Liên, nghe xong mới biết xảy ra nhiều chuyện như thế. Cô vội hỏi: “Nói như vậy tức là Liên Đại Hữu bị bắt lại rồi hả anh?”

Chương 530: Chương 530

DTV-EBOOK

Giang Lâm gật đầu nói: "Anh ta đánh bác sĩ lại còn kéo rách quần áo của y tá nữa. Bệnh viện đã khiếu nại với bên quân đội rồi. Chẳng qua đến tận bây giờ Liên Đại Hữu vẫn tin chắc là con trai mình bị người ta bắt cóc."

"..."

Thật sự Bạch Du không biết nên nói cái gì mới được.

Chua nam cay nữ không có căn cứ khoa học. Bụng nhọn hay bụng tròn không cũng thể phán đoán được giới tính của thai nhi. Cho dù là xét nghiệm B thì cũng có thể sai.

Giang Lâm nắm lấy tay cô: "Tại sao trước đó em lại sợ có người bắt cóc con mình như thế, có phải em phát hiện ra cái gì không?"

Bạch Du cứng người đáp: "Trước đó em nghe nói có chuyện trẻ sơ sinh trong bệnh viện bị người ta bắt cóc. Em sợ chuyện đó sẽ xảy ra ở nhà mình cho nên cứ cẩn thận trước."

Cô để ý như vậy sở dĩ là vì đời trước đã thấy quá nhiều trường hợp như vậy, thậm chí còn đọc được cả trên báo nghe được trên đài. Đây là đứa trẻ mà cả hai đời cô tâm niệm mãi mới có được. Cho dù như thế nào cũng không thể để cho bé con xảy ra chuyện gì.

Chẳng qua cô không có cách nào nói với Giang Lâm.

Tất nhiên Giang Lâm cũng nhận ra cô có cái gì đó giấu mình. Nhưng thấy cô không muốn nói thì mím môi, không hỏi tiếp nữa.

Bạch Du sinh con nên Niệm Niệm được gửi ở bên nhà chị Lôi.

Đến tối, cuối cùng thì Niệm Niệm cũng đi theo bà Bạch đi tới bệnh viện, vừa nhìn thấy em bé thì cô bé lại hơi nhíu mày.

Cô bé cảm thấy bé con hơi xấu xí.

Da nhăn như kỷ, lại còn hồng hồng, tóc thì ít trông không đẹp chút nào cả.

Cô bé thấy em bé có chút đáng thương. Cơ mà cô bé sẽ không chê em bé đâu. Cô bé sẽ làm người chị gái tốt bụng, sau này sẽ yêu thương em bé gấp đôi bình thường.

Suy nghĩ này vừa mới hiện lên, cô bé nghiêng đầu nhìn thấy Tạ Húc Đông ôm một em bé khác đi tới, thế là cô bé kiễng mũi chân lên xem.

Tạ Húc Đông thấy hành động đáng yêu của cô bé thì cúi thấp người để cô bé nhìn con mình.

Niệm Niệm vừa thấy em bé thì ngạc nhiên tới mức miệng thành hình chữ o: “Chú Tạ ơi, sao em bé lại nhăn nheo thế ạ?”

Mới nãy cô bé còn thấy em gái có hơi xấu xí nhưng giờ so với em bé nhà chú Tạ thì cô bé lại thấy em gái cũng không xấu tới vậy.

Ngược lại là em bé nhà chú Tạ giống hệt như người già, mặt nhăn như ông cụ bảy mươi tuổi luôn rồi vậy. Cô bé thầm đếm, chỉ có ba sợi tóc!

Còn nhỏ như thế mà đã hói đầu, quá đáng thương.

Tạ Húc Đông: "..."

Lâu Mạn Lệ hỏi thăm được Bạch Du sinh con gái thì vui như ăn tết vậy, không kịp chờ viết thư hay điện báo mà chạy thẳng tới bưu điện gọi điện thoại về thủ đô.

Lâu Tú Anh biết tin thì giọng cũng có sức sống hơn hẳn, còn hỏi cả tới em chồng của cô ta.

Lâu Mạn Lệ nghe thấy là hiểu ngay ý của chị mình. Thế là cô ta bảo em chồng trông cũng được, nhưng mà hơi gầy, tóc hơi khô.

Lâu Tú Anh nghe hiểu ám chỉ của em gái, vội nói là bà ta sẽ gửi tới mấy lon sữa mạch nha.

Cúp điện thoại, tâm trạng của Lâu Mạn Lệ vô cùng tốt.

Cô ta chạy tới bờ sông thì gặp cô em chồng, kéo cô ấy qua một bên nói: "Về chị sẽ mua cho em vài bộ quần áo. Em nên biết chăm chút ăn mặc một chút. Hơn nữa, da em đen quá rồi. Sau này mặt trời lên cao thì em đừng có ra ngoài nữa. Nếu như phải ra ngoài thì nhớ đội mũ, biết chưa hả?"

Kim Tiểu Ngọc nhìn chị dâu, không bị "giàu sang" trước mặt quyến rũ mà nói: "Chị dâu, những bộ em đang mặc này cũng được lắm rồi, không cần mua thêm quần áo cho em đâu."

Lâu Mạn Lệ nhướn mày, đưa tay ra hung hăng bấu vào người em dâu: “Cái con bé ngu ngốc này, chị bảo em làm cái gì thì em làm cái đó đi. Nếu như em không nghe lời chị thì chị sẽ bảo anh em gả em cho thằng đần dưới quê đấy!”

Kim Tiểu Ngọc đau đến mức xuýt xoa, liên tục xin tha: “Chị dâu, em không dám đâu. Em nghe theo chị mà.”

Lúc này Lâu Mạn Lệ mới buông tay: “Ngoan ngoan nghe lời chị thì kiểu gì em cũng được hưởng phúc mà.”

Lúc Lâu Mạn Lệ đang dạy dỗ cô em chồng thì cặp sinh đôi nhà cô ta đang ăn trộm lon sữa mạch nha ở trong nhà.

Tại vì lon sữa mạch nha kia còn có non nửa lon. Lâu Mạn Lệ muốn giữ lại để mà khoe khoang. Nhỡ mà có khách quý nào tới thì vẫn có thể cầm ra mà khoe giữ mặt mũi nên cô ta bỏ sữa mạch nha lên trên tủ quần áo.

Lúc này, Kim Đại Bảo cưỡi lên cổ Kim Tiểu Bảo. Kim Tiểu Bảo thì đứng lên cái ghế. Kim Đại Bảo đưa tay ra với lấy sữa mạch nha ở bên trên hộc tủ nhưng do hai đứa nó quá lùn, đến mức này rồi mà vẫn còn thiếu một chút.

Thế nhưng hai đứa chúng nó không chịu thua. Kim Đại Bảo chỉ huy Kim Tiểu Bảo nhón chân lên.

Chương 531: Chương 531

DTV-EBOOK

Giang Lâm gật đầu nói: "Anh ta đánh bác sĩ lại còn kéo rách quần áo của y tá nữa. Bệnh viện đã khiếu nại với bên quân đội rồi. Chẳng qua đến tận bây giờ Liên Đại Hữu vẫn tin chắc là con trai mình bị người ta bắt cóc."

"..."

Thật sự Bạch Du không biết nên nói cái gì mới được.

Chua nam cay nữ không có căn cứ khoa học. Bụng nhọn hay bụng tròn không cũng thể phán đoán được giới tính của thai nhi. Cho dù là xét nghiệm B thì cũng có thể sai.

Giang Lâm nắm lấy tay cô: "Tại sao trước đó em lại sợ có người bắt cóc con mình như thế, có phải em phát hiện ra cái gì không?"

Bạch Du cứng người đáp: "Trước đó em nghe nói có chuyện trẻ sơ sinh trong bệnh viện bị người ta bắt cóc. Em sợ chuyện đó sẽ xảy ra ở nhà mình cho nên cứ cẩn thận trước."

Cô để ý như vậy sở dĩ là vì đời trước đã thấy quá nhiều trường hợp như vậy, thậm chí còn đọc được cả trên báo nghe được trên đài. Đây là đứa trẻ mà cả hai đời cô tâm niệm mãi mới có được. Cho dù như thế nào cũng không thể để cho bé con xảy ra chuyện gì.

Chẳng qua cô không có cách nào nói với Giang Lâm.

Tất nhiên Giang Lâm cũng nhận ra cô có cái gì đó giấu mình. Nhưng thấy cô không muốn nói thì mím môi, không hỏi tiếp nữa.

Bạch Du sinh con nên Niệm Niệm được gửi ở bên nhà chị Lôi.

Đến tối, cuối cùng thì Niệm Niệm cũng đi theo bà Bạch đi tới bệnh viện, vừa nhìn thấy em bé thì cô bé lại hơi nhíu mày.

Cô bé cảm thấy bé con hơi xấu xí.

Da nhăn như kỷ, lại còn hồng hồng, tóc thì ít trông không đẹp chút nào cả.

Cô bé thấy em bé có chút đáng thương. Cơ mà cô bé sẽ không chê em bé đâu. Cô bé sẽ làm người chị gái tốt bụng, sau này sẽ yêu thương em bé gấp đôi bình thường.

Suy nghĩ này vừa mới hiện lên, cô bé nghiêng đầu nhìn thấy Tạ Húc Đông ôm một em bé khác đi tới, thế là cô bé kiễng mũi chân lên xem.

Tạ Húc Đông thấy hành động đáng yêu của cô bé thì cúi thấp người để cô bé nhìn con mình.

Niệm Niệm vừa thấy em bé thì ngạc nhiên tới mức miệng thành hình chữ o: “Chú Tạ ơi, sao em bé lại nhăn nheo thế ạ?”

Mới nãy cô bé còn thấy em gái có hơi xấu xí nhưng giờ so với em bé nhà chú Tạ thì cô bé lại thấy em gái cũng không xấu tới vậy.

Ngược lại là em bé nhà chú Tạ giống hệt như người già, mặt nhăn như ông cụ bảy mươi tuổi luôn rồi vậy. Cô bé thầm đếm, chỉ có ba sợi tóc!

Còn nhỏ như thế mà đã hói đầu, quá đáng thương.

Tạ Húc Đông: "..."

Lâu Mạn Lệ hỏi thăm được Bạch Du sinh con gái thì vui như ăn tết vậy, không kịp chờ viết thư hay điện báo mà chạy thẳng tới bưu điện gọi điện thoại về thủ đô.

Lâu Tú Anh biết tin thì giọng cũng có sức sống hơn hẳn, còn hỏi cả tới em chồng của cô ta.

Lâu Mạn Lệ nghe thấy là hiểu ngay ý của chị mình. Thế là cô ta bảo em chồng trông cũng được, nhưng mà hơi gầy, tóc hơi khô.

Lâu Tú Anh nghe hiểu ám chỉ của em gái, vội nói là bà ta sẽ gửi tới mấy lon sữa mạch nha.

Cúp điện thoại, tâm trạng của Lâu Mạn Lệ vô cùng tốt.

Cô ta chạy tới bờ sông thì gặp cô em chồng, kéo cô ấy qua một bên nói: "Về chị sẽ mua cho em vài bộ quần áo. Em nên biết chăm chút ăn mặc một chút. Hơn nữa, da em đen quá rồi. Sau này mặt trời lên cao thì em đừng có ra ngoài nữa. Nếu như phải ra ngoài thì nhớ đội mũ, biết chưa hả?"

Kim Tiểu Ngọc nhìn chị dâu, không bị "giàu sang" trước mặt quyến rũ mà nói: "Chị dâu, những bộ em đang mặc này cũng được lắm rồi, không cần mua thêm quần áo cho em đâu."

Lâu Mạn Lệ nhướn mày, đưa tay ra hung hăng bấu vào người em dâu: “Cái con bé ngu ngốc này, chị bảo em làm cái gì thì em làm cái đó đi. Nếu như em không nghe lời chị thì chị sẽ bảo anh em gả em cho thằng đần dưới quê đấy!”

Kim Tiểu Ngọc đau đến mức xuýt xoa, liên tục xin tha: “Chị dâu, em không dám đâu. Em nghe theo chị mà.”

Lúc này Lâu Mạn Lệ mới buông tay: “Ngoan ngoan nghe lời chị thì kiểu gì em cũng được hưởng phúc mà.”

Lúc Lâu Mạn Lệ đang dạy dỗ cô em chồng thì cặp sinh đôi nhà cô ta đang ăn trộm lon sữa mạch nha ở trong nhà.

Tại vì lon sữa mạch nha kia còn có non nửa lon. Lâu Mạn Lệ muốn giữ lại để mà khoe khoang. Nhỡ mà có khách quý nào tới thì vẫn có thể cầm ra mà khoe giữ mặt mũi nên cô ta bỏ sữa mạch nha lên trên tủ quần áo.

Lúc này, Kim Đại Bảo cưỡi lên cổ Kim Tiểu Bảo. Kim Tiểu Bảo thì đứng lên cái ghế. Kim Đại Bảo đưa tay ra với lấy sữa mạch nha ở bên trên hộc tủ nhưng do hai đứa nó quá lùn, đến mức này rồi mà vẫn còn thiếu một chút.

Thế nhưng hai đứa chúng nó không chịu thua. Kim Đại Bảo chỉ huy Kim Tiểu Bảo nhón chân lên.

Chương 532: Chương 532

DTV-EBOOK

Bạch Du thở dài trả lời: "Sinh ra con gái chỉ là giọt nước tràn ly mà thôi. Quan trọng nhất là Liên Đại Hữu vì chuyện này mà bị tạm giam. Hơn nữa nghe mẹ chồng cô ấy bảo thì lần này cô ấy chảy nhiều m.á.u quá, cơ thể bị tổn thương nên sau này khó mà có con được nữa."

Trong thời đại này, với phụ nữ mà nói thì chồng là trụ cột. Liên Đại Hữu vì chuyện này mà bị bắt giam, kiểu gì quân đội cũng sẽ trừng phạt. Người sai là Liên Đại Hữu nhưng nhà họ Liên sẽ đổ hết chuyện này lên người Trần Lan.

Trần Lan không có công việc ổn định, tất cả mọi thứ của cô ấy cũng phụ thuộc vào chồng. Giờ chồng xảy ra chuyện rồi, cô ấy vừa tự trách lại vừa sợ, cộng thêm sau này có thể không thể sinh con được nữa. Chuyện này khác gì cọng rơm đè c.h.ế.t lạc đà, khiến cho Trần Lan mất đi ý chí muốn sống.

Bạch Du không tiếp xúc nhiều với Trần Lan, chỉ thấy người này vâng vâng dạ dạ, có chút tâm tư nhỏ nhưng không tính là kẻ ác. Chủ yếu là chuyện này vốn không phải lỗi của cô ấy, không đáng tội chết.

Còn đứa trẻ sơ sinh kia, mới đến với cuộc đời này không tới hai ngày…

Bạch Du nghĩ tới đời trước của mình. Đời trước cô cũng không có việc làm, cuộc sống chân tay thật sự

không hề dễ chịu.

Trong mắt nhiều người, người phụ nữ nội trợ trong gia đình giống như ăn cơm chùa vậy, chẳng hề có chút tác dụng nào cả. Chẳng một ai nghĩ phụ nữ ở nhà làm việc nhà, chăm sóc con cái tính ra cũng cực không hề kém đàn ông.

Nếu như Trần Lan có việc làm thì có khi đã không đi tới bước đường này.

Nhưng giờ không phải lúc để chú ý tới chuyện này. Bọn họ mới rời khỏi phòng bệnh kia không tới một ngày mà Trần Lan đã ôm con nhảy lầu tự tử, chỉ sợ là có người sẽ cố ý nhắm vào chuyện này mà thêm chuyện.

Bạch Du đoán không sai.

Liên Gia Lệ đi xuống nhìn thấy t.h.i t.h.ể của Trần Lan cùng với cháu gái thì bị dọa tới mức hai chân nhũn hết cả ra. Thím Liên đã trợn ngược mắt hôn mê.

Thế là công an chỉ có thể tìm Liên Gia Lệ để làm biên bản.

Liên Gia Lệ cau mày, cố sức ra vẻ vô cùng bi thương: “Lúc đó tôi vội quá, tôi nói với chị dâu tôi mà tôi muốn đi vệ sinh. Tuy thân thể chị dâu tôi vẫn chưa khỏe lại nhưng lúc đó chắc chắn là chị ấy vẫn còn tỉnh táo, một mình chị ấy ở trong phòng bệnh chắc chắn không có vấn đề gì cả.”

Người công an hỏi: “Vậy trước khi cô đi thì có phát hiện chị dâu của chị có vấn đề gì không?”

Liên Gia Lệ nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nhỏ giọng nói: “Anh nói thế thì tôi cũng mới nhớ ra một chuyện.”

Người công an kia vội hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Liên Gia Lệ nói: “Phòng bệnh của chị dâu tôi vốn có hai bà đẻ nữa. Nhưng sau này vì chị dâu tôi sinh con gái, lại còn chảy m.á.u nhiều. Anh cả cũng vì chuyện này mà nhất thời mất khống chế, phạm phải lỗi lầm nên bị nhốt. Chắc bọn họ sợ chúng tôi xui quá nên đã dùng quan hệ để được dọn qua phòng bệnh khác. Chị dâu tôi cũng vì chuyện này mà không vui. Nói không chừng chị ấy nhảy lầu cũng có liên quan gì tới hai nhà này.”

Người công an kia: “Vậy hai gia đình bà đẻ đã dọn đi kia trước khi rời đi có mâu thuẫn gì với nhà cô không? Hoặc là bọn họ có nói gì thẳng với chị dâu cô không?”

Vốn dĩ Liên Gia Lệ muốn nói là có nhưng lời đến khóe miệng thì cô ta lại nuốt ngược vào trong: “Cái đấy thì không có. Chẳng qua tính cách chị dâu tôi từ trước tới giờ tương đối nhạy cảm, có thể vì chuyện này mà chị ấy suy nghĩ nhiều, nghĩ không thông nên mới nhảy lầu.”

Người công an kia không nói gì nhưng cô công an đứng bên cạnh làm biên bản lại nhếch môi cười nhạo nói: “Nếu đúng như những gì cô nói thì chắc phải nhiều người muốn tự tử lắm! Hai gia đình kia một không cãi nhau với chị dâu cô, hai không phát sinh bất cứ mâu thuẫn nào khác. Người ta chẳng qua chỉ dọn qua phòng bệnh khác mà thôi. Chuyện không có chứng cứ thì đừng có nói lung tung!”

Anh công an gật đầu nói: “Chuyện không có chứng cứ không thể suy đoán lung tung. Chị dâu cô có thể thấy không vui vì chuyện người ta chuyển khỏi phòng bệnh, nhưng chị dâu cô cũng không tới nỗi vì chuyện này mà đi nhảy lầu tự tử. Cô có còn biết chuyện nào khác không?”

Liên Gia Lệ bị nói ngượng ngùng, lắc đầu nói: “Không còn gì đâu ạ.”

Thật ra cô ta có thể đoán được lý do tại sao chị dâu cô ta nhảy lầu, chẳng phải chính là vì lo sẽ bị anh trai cô ta ly hôn hay sao. Nhưng mà chắc chắn cô ta sẽ không kể chuyện này ra đâu.

Đồng chí công an lại hỏi thêm vài vấn đề rồi mới cho Liên Gia Lệ rời đi.

Vụ án này không có gì phải điều tra thêm vì có rất nhiều người làm chứng nói là nhìn thấy Trần Lan ôm con đi lên tầng thượng, cũng có người bảo tận mắt nhìn thấy Trần Lan nhảy từ trên tầng nhảy xuống, không phải là mưu sát.

Chương 533: Chương 533

DTV-EBOOK

Trước khi xảy ra vụ án, Trần Lan không có cãi nhau hay mâu thuẫn gì với bất cứ ai xung quanh. Nếu nói là có thì cũng chỉ có hai chuyện đó là bà mẹ chồng chửi mắng, chồng Trần Lan nghi con của mình bị bệnh viện đánh tráo. Tính ra vẫn là tranh chấp gia đình.

Cho nên công an điều tra xong thì rời đi.

Nhưng bên này mới tạm ngừng thì nhà họ Kim lại bắt đầu nháo nhào cả lên.

Người đầu tiên phát hiện Kim Đại Bảo bị ngã là bà nội Kim. Bà ta nghe thấy tiếng động nên chạy vào phòng, nhìn thấy cảnh trước mắt thì sợ tới mức ngã ngồi xuống đất, sau đó lại lồm cồm đứng dậy, gọi hàng xóm sang giúp đưa đi bệnh viện.

Lâu Mạn Lệ chê trách em chồng xong mới chậm rãi đi về nhà. Trong lòng vẫn còn đang đắm chìm trong cảm giác khi chuyện thành thì cô ta sẽ nhận được cái gì từ chị mình.

Tất nhiên mấy lon sữa mạch nha không đủ làm thù lao.

Nếu như cô em chồng của cô ta có thể quyến rũ Giang Lâm thành công thì cô ta sẽ đòi chị cô ta một ngàn đồng. Nhiêu đây tiền không tính là nhiều, chị cô ta chắc chắn có thể chi được.

Nghĩ đến chuyện có thể nhận được không ít thứ tốt lại có thể khiến cho Bạch Du phải ấm ức thì trong lòng Lâu Mạn Lệ vô cùng vui vẻ. Ai ngờ cô ta còn chưa về tới nhà thì đã bị người kéo lấy: "Đại Bảo với Tiểu Bảo nhà cô xảy ra chuyện rồi, sao cô còn có tâm tình mà lang thang ở đây thế này?"

Lâu Mạn Lệ không giải thích được còn tưởng hai thằng con nhà mình đánh con nhà ai mới nói: "Tôi đi dạo thì có liên quan gì tới chị không? Mắc gì chị phải chõ mũi vào chuyện của người khác thế hả?"

Người nọ bị lời nói này làm cho suýt thì tức c.h.ế.t vì nghẹn lời. Lời đến bên miệng lại thôi không nói nữa.

Lâu Mạn Lệ muốn trốn nấu cơm nên hay trốn đi dạo ở đâu đó rất lâu mới về. Sau khi về được hàng xóm kể con trai gặp nạn mới gấp gáp chạy tới bệnh viện.

Cô ta vừa mới vào bệnh viện thì bị mẹ chồng tát cho cái bốp: "Cái con sao chổi này, chắc chắn là do mày hại cháu tao, để tao đánh c.h.ế.t cái loại sao chổi như mày!"

Lâu Mạn Lệ bị đánh đến mơ hồ nhưng không dám phản kháng. Sau khi biết con trai cố với lấy sữa mạch nha nên mới ngã khỏi ghế thì cô ta lại càng không dám cãi.

Chồng cô ta – Kim Kế Hổ - mặt mày hung dữ nói: "Sao con xảy ra chuyện lâu như thế rồi mà cô đi đâu hả? Sao giờ cô mới tới?"

Lâu Mạn Lệ: "…"

Cô ta nào dám bảo là mình đi mách lẻo rồi tiện thể chê trách cô em chồng cơ chứ.

Đúng lúc này, cửa phòng giải phẫu được mở ra, bác sĩ đi tới nói: “Ai là người nhà của Kim Đại Bảo?”

Hai mẹ con bà nội Kim cùng với Kim Kế Hổ vội đi tới trước nói: “Chúng tôi đây, thưa bác sĩ, con (cháu) trai tôi sao rồi ạ.”

Bác sĩ: “Đã ngừng chảy m.á.u rồi nhưng đứa trẻ bị thương nặng sau gáy, gây nên tình trạng nứt xương sọ và chảy máu. Tình huống cụ thể ra sao phải chờ tới sau khi bệnh nhân tỉnh lại mới có thể xác nhận được. Nhưng tôi phải nói trước với người nhà rằng tình trạng rất có thể sẽ để lại di chứng, ảnh hướng tới phát triển trí não.”

Bà nội Kim được con trai đỡ mới miễn cưỡng không ngất xỉu, hỏi tiếp: “Bác sĩ nói như thế là như thế nào? Tôi già rồi tôi nghe chẳng hiểu gì cả. Anh cứ nói tiếp đi, cháu trai tôi tỉnh dậy sẽ không có việc gì đúng không?”

Bác sĩ ngừng một lát rồi nói: “Có xảy ra thêm chuyện gì không thì phải đợi bệnh nhân tỉnh lại mới có thể xác định được. Nhưng khả năng cao có thể sẽ biến thành đứa ngốc.”

Cũng không biết người nhà này trông con kiểu gì lại để cho con, cháu ngã nghiêm trọng tới như thế, tổn thương thần kinh não, với kỹ thuật hiện này không thể nào chữa khỏi hoàn toàn được.

“Ôi đứa cháu trai đáng thương của tôi…”

Bà nội Kim kêu rên được đôi lời thì trợn mắt hôn mê luôn.

Lâu Mạn Lệ há hốc miệng như thể không dám tin vào sự thật trước mặt. Một giây sau cô ta bị chồng vả bạt tai.

“Cô không phải đi làm mà chỉ cần ở nhà chăm con thôi mà có tí chuyện này cũng không làm được! Còn nữa, nếu không phải chị cô với cô cứ giữ khư khư sữa mạch nha thì Đại Bảo cũng sẽ không ngã như thế!”

Lâu Mạn Lệ lại bị tát, miệng còn thoang thoảng mùi m.á.u tanh. Nhưng lần này cô ta không chịu đựng nữa mà nói: “Không phải lỗi của tôi, là lỗi của Bạch Du đấy! Chắc chắn là con gái cô ta khắc con trai nhà mình!”

Kim Kế Hổ: “Cô nói thế là sao?”

Lâu Mạn Lệ: “Con gái Bạch Du mới được sinh ra ngày hôm qua thì hôm nay con trai nhà mình xảy ra chuyện. Chắc chắn bát tự của con gái cô ta không tốt, khắc con trai chúng ta…”

Cô ta còn chưa nói hết thì đã bị vả thêm mấy cái.

TBC

Kim Kế Hổ tát hai phát làm cho Lâu Mạn Lệ suýt chút nữa là hỏng cả mặt: “Cô câm ngay cho tôi! Nếu cô mà để tôi phát hiện cô lại nói mấy câu ngu ngốc như thế này nữa thì tôi ly hôn với cô ngay nghe chưa!”

Chương 534: Chương 534

DTV-EBOOK

Nếu như là mấy năm trước, người ngoài mà nghe thấy lời mê tín như này thì cả nhà bọn họ sẽ bị đánh giá mất.

Hơn nữa, chuyện này có liên quan gì tới vợ của phó đoàn Giang đâu cơ chứ? Đầu tiên, người ta không nguyền rủa con trai mình. Thứ hai không đẩy thằng bé. Người ta ở trong bệnh viện thôi mà sao lại đổ vấy lên người ta?

Huống chi hôm qua đâu chỉ có con nhà phó đoàn Giang ra đời đâu mà còn có nhà họ Tạ cùng với nhà họ Liên nữa cơ mà. Sao cô ta lại không bảo bị con hai nhà kia khắc hả?

Người đàn bà này đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi!

Sao hồi trước anh ta lại bị mù đi lấy cái loại đàn bà ngu xuẩn này về chứ?

Mặt của Lâu Mạn Lệ nóng hừng hực, đau đến nỗi chảy nước mắt: "..."

Tuy hai người Lâu Mạn Lệ cùng với Liên Gia Lệ rất muốn Bạch Du phải chịu ấm ức nhưng lại không thành công.

Đến lúc tối ăn cơm Bạch Du mới biết chuyện Kim Đại Bảo té ghế có thể bị ngốc, không khỏi sửng sốt.

Rõ ràng kiếp trước không hề có chuyện này. Chẳng qua từ khi còn bé hai anh em Kim Đại Bảo cùng với Kim Tiểu Bảo rất là gấu, hay bắt nạt các bạn khác,

chuyên làm mấy chuyện trộm gà trộm chó, lớn lên thì lại càng tệ hại hơn, còn đi cướp bóc.

Kim Đại Bảo thì lại càng làm cho người ta tức lộn ruột. Kiếp trước nó gia nhập vào XX, lấy danh này mà hại không ít cô gái còn trẻ, trong đó còn có cả sinh viên. Không ít người vì nó mà nhảy lầu tự tử, thả mình trôi sông. Tuy sau này kết cục của nó cũng không tốt đẹp gì nhưng vẫn không đủ đền bù cho các cô gái đáng thương kia.

Cho nên giờ nghe thấy chuyện của Kim Đại Bảo, tuy có chút khiếp sợ nhưng Bạch Du lại không thấy nó đáng thương.

Ngược lại cô còn thấy nó đáng đời. Giờ nó xảy ra chuyện thì nói không chừng những cô gái kia sau này có thể tránh thoát một kiếp.

Ngược lại, Tôn Tường Vy thở dài hồi lâu.

Tại vì cô ta cũng sinh đôi con trai, giờ nhìn thấy Kim Đại Bảo bị như thế thì không khỏi sợ hãi. Vốn dĩ cô ta tính tháng nữa sẽ đi tìm việc nhưng giờ nghĩ lại thì thôi để sau rồi tính.

Bạch Du không bị ảnh hưởng bởi chuyện hai nhà Kim, Liên. Tối đó cô ăn hết một tô cơm, còn ăn thêm hai cái bánh bao đậu.

Cơm tối là do bà nội làm cho cô, gồm các món là cá trắm cỏ hấp, cà tím xào và súp trứng giấm gừng.

Trứng giấm gừng được làm bằng cách chiên trứng rồi thêm giấm và gừng, vị chua ngọt này Bạch Du không thích lắm nhưng nghe nói là nó tốt cho bà đẻ nên cũng nhéo mũi mà húp hết.

Bánh bao đậu là do buổi trưa cô thuận miệng nói thèm, không ngờ buổi tối Giang Lâm mang cho cô thật.

Tôn Tường Vy thấy thế không nhịn được mà ghen tị: "Chồng cậu tốt với cậu quá."

Trong mắt Tạ Húc Đông bây giờ chỉ có hai đứa con trai, nào có để ý gì tới cô ta nữa đâu.

Bạch Du chia cho cô ta một cái bánh bao đậu, trong lòng cũng thấy vô cùng thỏa mãn.

Lát sau, Bạch Du muốn đi vệ sinh. Giang Lâm vừa thấy cô định xuống giường thì ngay lập tức tiến tới ôm lấy cô.

Tôn Tường Vy bất ngờ không kịp đề phòng bị đút cơm chó, cảm thấy không thể ăn thêm được miếng bánh bao đậu đang cầm nữa.

Sau khi đi vệ sinh xong, Bạch Du quay qua hỏi Giang Lâm: "Đúng rồi, mình đặt tên con là gì cho hay nhỉ? Có cần báo với ông nội trước không?"

Giang Lâm còn chưa kịp trả lời thì Tạ Húc Đông ở bên ngoài đã nói chen vào: "Tên hai nhóc nhà tôi tôi đã nghĩ xong rồi. Thằng lớn tên Miêu Đản, thằng nhỏ tên Trư Đản."

Có câu là tên xấu dễ nuôi. Mặc dù tên hơi xấu nhưng anh ấy thấy cũng có ý nghĩa lắm.

Anh ấy mới dứt lời thì hiện trường an tĩnh vài giây,

Một khắc sau, Tôn Tường Vy rút gối sau lưng ném qua: "Anh cút đi cho tôi!"

Bạch Du suýt chút nữa phì cười vì cách lấy tên của Tạ Húc Đông.

Lấy tên kiểu này có phải qua loa lấy lệ quá không?

Tôn Tường Vy tức đến nỗi thở phì phò: "Không biết đặt tên thì anh im miệng vào ngay cho em, bằng không sẽ thể hiện anh là người không có chút văn hóa nào cả. Còn chuyện đặt tên cho con trai thì anh không cần phải quan tâm. Tên em nghĩ xong rồi. Cơ mà giờ em có chuyện này muốn nói với anh này. Em quyết định để bé lớn theo họ anh, bé nhỏ theo họ em, anh thấy thế nào?"

Vốn dĩ chuyện hai đứa bé một đứa theo họ cha, một đứa theo họ mẹ là chuyện mà Tôn Tường Vy chưa hề bàn trước với Tạ Húc Đông, đúng lúc này cô ta lại nói như thế làm cho phòng bệnh trở nên yên tĩnh mấy giây.

Nếu như đổi thành người đàn ông khác có khi đã nổi trận lôi đình từ lâu nhưng Tạ Húc Đông lại chỉ sửng sốt một hồi rồi nói: "Như vậy không tốt lắm thì phải?"

Tôn Tường Vy hơi nhíu mày nói: "Không tốt chỗ nào? Người mang thai mười tháng là em, người chịu nôn nghén ba tháng cũng là em, người chịu đau sinh con cũng là em nốt. Tại sao bao nhiêu đau khổ thì là em chịu, anh thì ngồi không hưởng lộc. Em chỉ muốn một trong hai đứa mang họ em mà thôi, tại sao lại không được?"

Chương 535: Chương 535

DTV-EBOOK

Bạch Du nghe thấy cô ta nói như thế thì khẽ gật đầu.

Tuy động tác của cô rất khẽ nhưng Giang Lâm đã nhìn thấy.

Tạ Húc Đông: "Ý của anh không phải là vì trước đây chưa từng có ai làm như thế nên anh không đồng ý mà vì anh lo rằng sau này con anh lớn sẽ bị người ta cười chê, thứ hai, anh cũng lo em sẽ thiên vị đứa trẻ có cùng họ với em hơn."

Thật ra còn một nỗi lo lắng nữa mà anh ấy chưa từng nói ra, anh ấy lo rằng một năm sau Tôn Tường Vy sẽ giữ nguyên ý định muốn ly hôn với anh ấy. Đến khi đó mỗi người dẫn theo một đứa, bây giờ cô ta đang chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc ly hôn kia.

TBC

Cho nên anh ấy mới phản đối theo bản năng.

Đối với cuộc hôn nhân này, ban đầu anh ấy rất kháng cự. Chẳng qua anh ấy chỉ cứu người ta một mạng mà tự dưng lại có thêm một cô vợ. Nếu như đổi thành người khác thì có khi anh ấy sẽ vui hơn đôi chút nhưng trước đây Tôn Tường Vy từng thích Giang Lâm, lại không phải kiểu tính cách mà anh ấy thích.

Thế nhưng sau khi kết hôn, anh ấy mới nhận ra Tôn Tường Vy không hề cậy mạnh vô lý như anh ấy nghĩ, cô ta có vẻ tự do phóng khoáng chứ không

khiến người ta chán ghét. Còn chuyện trước đó cô ta có cảm tình với Giang Lâm, anh ấy đã từng âm thầm quan sát thì phát hiện giữa hai người họ không có tình cảm đặc biệt nào khác, cô ta bảo buông bỏ nghĩa là buông bỏ thật.

Tôn Tường Vy dứt khoát như vậy anh ấy chưa từng nhìn thấy, thậm chí anh ấy còn có chút thưởng thức mặt tính cách này của cô. Hai người họ chung dưới mái hiên, ngày ngày chạm mặt, anh ấy cũng không biết mình đã rung động từ bao giờ.

Tôn Tường Vy vẫn luôn cho rằng là do cô ta "cưỡng ép" được anh ấy, nhưng thực ra nếu không phải do anh ấy nguyện ý thì chút khí lực kia của cô nào có ép uổng gì được. Sau này Tôn Tường Vy mang thai con của bọn họ, anh ấy cũng hoàn toàn hòa vào vai làm chồng làm cha này.

Anh ấy đã hiểu rằng anh ấy không muốn ly hôn với Tôn Tường Vy, càng không muốn con mình không có một gia đình hoàn chỉnh.

Tôn Tường Vy nghe thấy anh ấy nói như thế thì sắc mặt cũng khá hơn một chút, cô ta nói: "Trước giờ em không để tâm tới ánh mắt của người ngoài. Bọn họ nghĩ thế nào nói thế nào thì kệ họ. Còn anh nói em thiên vị con thì chuyện này căn bản sẽ không xảy ra. Hai đứa đều từ bụng em mà ra, chẳng lẽ em còn phải đối đãi đặc biệt hả?"

Tạ Húc Đông còn muốn ngăn cản nhưng Tôn Tường Vy căn bản là không nghe, cô ta vung tay lên quyết luôn: "Chuyện cứ quyết định như thế đi, nếu như anh không thích thì thằng lớn theo họ em, thằng nhỏ theo họ anh."

Tạ Húc Đông: "…"

Khác nhau chỗ nào vậy?

Đây khác gì đổi thang không đổi thuốc.

Bạch Du nhìn Giang Lâm, coi như hiểu được địa vị trong gia đình nhà này là như thế nào.

Vốn dĩ họ còn tưởng là hai người họ vẫn không vui vẻ như ban đầu, Tạ Húc Đông gần như là bị ép cưới Tôn Tường Vy nên hẳn là anh ấy là người làm chủ gia đình. Bây giờ nhìn lại, người cầm chuôi hóa ra lại là Tôn Tường Vy.

Mà chỉ khi nào một người rung động, mới có thể cam tâm thần phục một người khác.

Cho nên, Tạ Húc Đông rung động rồi ư?

Với Bạch Du thì đây lại là chuyện tốt. Dù sao thì hai người họ con cũng có rồi, nếu như có cảm tình thì sống chung với nhau vẫn tốt hơn đồng sàng dị mộng nhiều.

Ai ngờ, ngay giây sau, Tôn Tường Vy nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: "Bạch Du, cậu tham mưu cho tớ xíu đi. Tớ muốn gọi thằng lớn là Tạ Đại Hổ, thẳng bé gọi là Tôn Tiểu Long, cậu thấy thế nào."

Bản thân cô ta thấy hai tên này rất hay, long hổ vốn đã mạnh mẽ, so với cái gì mà mèo mèo trứng trứng gì đó vẫn hơn nhiều.

Bạch Du: "…"

Cô thấy như nhau.

Hai người họ nên duyên vợ chồng không phải vô duyên vô cớ, bằng với tài đặt tên này thì không trách trời trách đất được đâu.

Bạch Du chưa nói gì, Tạ Húc Đông đã không nhịn được mà cười lên: "Tên này của em thì khác gì anh đâu. Tên anh lấy là nhũ danh, cái tên em đặt lại không chút tài nghệ gì cả."

Bạch Du: "Hai người đúng là kẻ tám lạng người nửa cân. Đừng có ai cười ai làm gì. Tớ thấy nhà cậu có thể mời ủy viên chính trị Tôn đặt tên cho đứa trẻ, hoặc để cho cha mẹ Tôn Tường Vy đặt cũng được."

Tôn Tường Vy: "…"

Tạ Húc Đông: "…"

Giang Lâm thấy hai người họ cuối cùng cũng ngừng lại, lúc này mới trả lời câu nói của Bạch Du: "Ông nội muốn đặt tên cho con mình, nhưng anh không đồng ý."

Bạch Du: "?"

Giang Lâm: "Ông nội có rất nhiều cháu trai cháu gái, sau này ông nội vẫn còn nhiều cơ hội. Nhưng chúng ta chỉ có đứa trẻ này nên anh vẫn quyết để chúng ta tự đặt. Em đã nghĩ xong muốn đặt tên gì chưa?"

Chương 536: Chương 536

DTV-EBOOK

Bạch Du nghĩ một lát rồi nói: “Anh thấy Minh Thư thì thế nào? Giang Minh Thư ấy. Em hy vọng đứa trẻ sau này sẽ thành người quang minh lỗi lạc, trung thành với Đảng và Nhà nước. Nhưng đồng thời em cũng hy vọng con bé có thể tự do tự tại với cuộc sống muôn màu của mình.”

Giang Lâm nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng: “Được, lấy tên này đi. Giang Minh Thư, anh rất thích cái tên này.”

Hai vợ chồng đặt tên con là trứng mèo, trứng dê, long, hổ ở bên cạnh: “…”

Đúng là không có so sánh thì không có đau thương.

TBC

So với cái tên kia thì tên bọn họ đặt đúng là có chút qua quýt rồi.

Thế là tên của con đã được quyết. Tên là Giang Minh Thư, nhũ danh là Thư Thư.

Bé con như nghe được tiếng của cha mẹ mà tỉnh ngủ, còn ngáp một cái rõ yêu.

Bạch Du thấy thế mà lòng mềm nhũn, không nhịn được mà trêu chọc: “Thư Thư, từ nay con sẽ gọi là Thư Thư, tên đầy đủ là Giang Minh Thư, con có thích cái tên này không?”

Bé con mở đôi mắt to tròn nhìn cô, như nghe hiểu lời cô nói mà hé đôi môi đỏ hồng khẽ "A" lên.

Nụ cười của Bạch Du lại càng tươi hơn: "Tức là con thích cái tên này đúng không nào?"

Bé con ê a đáp lại.

Lần này đến cả Giang Lâm cũng không nhịn được mà bật cười: "Xem ra con gái chúng ta rất thích cái tên này."

Bạch Du gật đầu, trong lòng thầm nghĩ có khi nào bé con quên uống canh Mạnh bà hay không mà sao lại thông minh thế không biết?

Một nhà ba người vô cùng vui vẻ, làm cho Tôn Tường Vy với Tạ Húc Đông ở bên cạnh thèm nhỏ dãi.

Nhất là Tạ Húc Đông, hình như là muốn hơn thua với Giang Lâm bằng được, thế là ôm một trong hai đứa lên đung đưa: "Nào con ngoan, gọi cha đi nào, cha, cha cha…"

Bạch Du: "…"

Giang Lâm: "…"

Tạ Húc Đông thử mấy lần mà thằng bé cứ nhìn Tạ Húc Đông đầy ngơ ngác, không hề có chút phản ứng nào làm cho anh ấy không khỏi trở nên gấp gáp: "Không phải con mình bị ngốc đó chứ?"

Vừa mới dứt lời thì thấy đứa bé kia phồng mặt đỏ bừng, không đợi Tạ Húc Đông kịp hiểu thằng bé làm sao thì đã tè lên mặt anh ta.

Bạch Du: "…"

Giang Lâm: "…"

Tôn Tường Vy ngẩn ra, ngay sau đó thì cười há há không để cho anh ấy chút mặt mũi nào: "Ha ha ha… Phải vậy chứ! Ai bảo anh miệng chó không mọc được ngà voi hả! Để con trai chúng ta tè một bãi cho anh tỉnh ra."

"…"

Tạ Húc Đông nhìn thằng bé tè xong thì bày ra vẻ vô tội, dở khóc dở cười.

Không biết anh ấy có bị kích thích cái gì không mà sau đó lúc nào cũng muốn hơn thua với Giang Lâm.

Giang Lâm đưa Bạch Du đi vệ sinh, Tạ Húc Đông cũng phải cố chịu đau mà làm y hệt.

Giang Lâm thay tã cho con, Tạ Húc Đông cũng thay tã.

Chẳng qua Giang Lâm học rất nhanh. Trước đó động tác ôm con của anh có hơi trúc trắc mà mới qua một ngày, động tác của anh đã trở nên vô cùng thành tạo, thay tã vô cùng thuần thục.

Chỉ thấy anh nhẹ nhàng nhấc hai chân của Tiểu Thư Thư lên, dịu dàng giữ chân bé con hướng lên trên, sau đó nhanh nhẹn để lót miếng tã sạch đã chuẩn bị từ trước xuống dưới m.ô.n.g con bé, chỉnh lại cho phẳng rồi mới buông hai cái chân nhỏ xuống, sau đó quấn băng, mặc quần, sau cùng còn hôn lên cái chân trắng nõn của cô bé.

Tiểu Thư Thư hình như bị sợ nhột, đôi mày nhỏ xinh khẽ nhíu lại, hai chân nhỏ đạp nhẹ trông rất là đáng yêu. Đôi chân trắng nõn béo mập kia làm cho Bạch Du chỉ muốn cắn một cái.

Nhìn sang thì thấy Tạ Húc Đông vô cùng vụng về. Tã của hai cậu con trai bị dính lại thành cục, hơn nữa lực nắm của anh ấy cũng không chuẩn làm cho con trai không được thoải mái thế là khóc òa lên.

Mặc dù anh em sinh đôi không nặng bằng Tiểu Thư Thư nhưng khóc thì rất to. Hơn nữa đã khóc thì phải dỗ rất lâu, suýt chút nữa làm cho Tôn Tường Vy buồn bực muốn chết.

Hai thằng con khóc lóc ầm ĩ, so với một nhà ba người nhà Bạch Du thì đối lập hoàn toàn.

**

Bạch Du khôi phục rất nhanh, ra viện sớm hơn Tôn Tường Vy hai ngày.

Đúng hôm xuất viện, Bạch Du thấy thím Liên dẫn theo con gái Liên Gia Lệ gây gổ với nhân viên bệnh viện.

Một người mặc đồ y tá nói với bọn họ: “Con dâu nhà bà trước đó chảy m.á.u nhiều nên dùng rất nhiều túi máu, cộng thêm tiền nằm viện nữa thì tổng cộng hết mười lăm đồng năm hào ba xu, mời bà nộp nốt số tiền còn thiếu.”

Thím Liên nghe thấy phải đóng nhiều tiền như thế thì nhảy đong đỏng lên: “Sao mấy người không đi cướp luôn đi? Hơn nữa con dâu tôi cũng mất tại bệnh viện các người, chúng tôi chưa đòi tiền các người thì thôi chứ các người còn không biết xấu hổ mà đòi tiền nhà tôi à? Đạo lý đâu ra thế hả?”

Y tá kia mặt đỏ bừng nói: “Tại sao con dâu bà nhảy lầu tự tử chẳng lẽ bà lại không biết tại sao hay sao? Dù sao thì nhà bà phải đóng đủ viện phí trong hôm

nay, không muốn đóng cũng phải đóng, nếu như dám quỵt nợ thì chúng tôi sẽ báo cáo với bên công an."

Chương 537: Chương 537

DTV-EBOOK

Thím Liên tức đến mức không nói nên lời, suýt chút nữa ngất xỉu tại chỗ.

Con trai bà ta mới rời khỏi đồn công an, nếu giờ lại ầm ĩ tới đồn công an thì nói không chừng quân đội sẽ đuổi việc con trai bà ta thật.

Lần này con trai bà ta chỉ bị phạt, cấp bậc phó đại đội trưởng hạ xuống thành trung đội trưởng, lương bị hạ mất năm đồng!

Huống chi nhà bọn họ không có hậu đài, cũng chẳng có quan hệ, muốn thăng tiến chỉ có thể nói là khó như lên trời.

Bạch Du nghe một lát rồi không thèm để ý tới nữa. Chuyện của nhà họ Liên như thế nào cô không muốn quan tâm, nhưng ngay khi cô quay đầu thì phát hiện ánh mắt Liên Gia Lệ nhìn mình có chút phức tạp.

Chỉ trong chớp mắt ấy, cô tưởng như mình bị rắn theo dõi.

Ra viện, Bạch Du về nhà, cuối cùng cũng được tắm thoải mái. Nhưng bà nội chỉ nhường cô mỗi chuyện này, còn lại chuyện gội đầu thì vẫn không chịu đồng ý.

Bạch Du biết bà nội là vì muốn tốt cho mình. Mặc dù không được gội đầu làm cho cô vô cùng khó chịu nhưng cô vẫn hứa với bà nội sẽ gội đầu sau.

Hàng xóm xung quanh biết chuyện cô sinh con gái thì nói mát cũng có, thật lòng chúc mừng cũng

có, nhưng người ta cũng chẳng nói thẳng trước mặt cô nên cô cũng làm như không biết.

Có nhà có quan hệ không tồi với nhà họ Giang thì rối rít gửi quà. Bà Bạch cũng đã chuẩn bị từ sáng sớm, tặng lại kẹo coi như quà đáp lễ.

Phần lớn họ toàn tặng trứng gà hoặc là đường nâu nhưng Phùng Chiêu Đệ lại tặng cho Tiểu Thư Thư một cái vòng bạc nhỏ xinh,

Phần quà này với Bạch Du mà nói có hơi nặng nề, thế là cô trả lại cái vòng bạc nói: "Tôi biết ý tứ của cô như thế nào nhưng tôi không thể nhận món quà này được. Cô cầm về, chi tiền mua đồ bồi bổ cho người nhà, còn lại coi như là học phí đi. Mấy em gái nhà cô chắc cũng sắp tới tuổi đi học cả rồi. Chuyện khác thì sao cũng được nhưng chuyện học thì không thể muộn màng. Nếu như cô muốn thay đổi hoàn cảnh gia đình thì nhất định phải để cho các em đi học."

Phùng Chiêu Đệ cảm động tới mức mắt đỏ bừng: "Bạch Du, tôi cũng không biết nên cảm ơn cô như thế nào nữa. Nếu như không có cô thì giờ mẹ tôi đã bị bệnh, mấy chị em chúng tôi nói không chừng cũng vì cha và bà nội đầu độc mà chết. Cô chính là ân nhân của chúng tôi."

Từ khi cô ấy làm chuyện đại nghĩa diệt thân xong thì có rất nhiều người coi như không quen biết với nhà cô, thân thích thì chửi mắng bảo cô ấy là bạch nhãn lang. Đến bác cả cô ấy còn bảo sau này cô ấy c.h.ế.t chắc chắn sẽ xuống địa ngục.

Cô ấy không sợ những cái này, xuống địa ngục thì xuống địa ngục thôi, chỉ cần bây giờ có thể tồn tại được thì mấy ai để ý tới sau khi c.h.ế.t nữa?

Cha của cô ấy cùng với bà nội bị đưa tới nông trường để cải tạo. Cha của cô ấy bị xử phạt khá nặng, bị phạt tận mười lăm năm. Còn bà nội cô ấy thì đã lớn tuổi nên chỉ xử phạt mười năm, nhưng ở nông trường vô cùng gian khổ, chỉ sợ chẳng tới mười năm thì bà nội đã ra đi.

Thời gian này có lẽ là khoảng thời gian thoải mái nhất trong trí nhớ của cô ấy. Cô ấy không cần ngày nào cũng phải lo lắng, sợ hãi bị mắng, bị đói bụng. Mấy đứa em gái của cô cũng ngày càng có huyết sắc.

Tất cả những điều này cũng bắt đầu từ câu nói kia của Bạch Du, nếu như không phải cô nhắc nhở cô ấy thì cô ấy cũng không dám phản kháng.

Những ngày qua cô ấy cũng liều mạng mà kiếm tiền, các em gái cũng nhận đồ thủ công về nhà mà làm, cuối cùng cũng đủ tiền để trả lại cho Bạch Du. Vòng tay bạc này là bà ngoại để lại cho mẹ cô ấy, mẹ cô ấy luôn cất đi không dùng. Lần này vì cảm ơn Bạch Du mới lấy ra làm quà tặng.

Chẳng qua không ngờ rằng Bạch Du không những không nhận mà còn nói với cô ấy như thế.

Ngoài kia ai ai cũng nói cả nhà bọn họ không có người nối dõi, nói mẹ cô ấy là gà mái không biết đẻ trứng, nói sau này chắc chắn chị em cô ấy sẽ bị bắt nạt, chỉ có Bạch Du nói với cô ấy hãy cho em gái đi học.

Bạch Du phất tay nói: “Tôi nhận tấm lòng của cô, chẳng qua sau này đừng nói tới chuyện ân nhân hay không nữa, để người ta nghe thấy thì không hay. Dù cô không có tiền để đi học nhưng hãy để em gái được đi. Sau này các em sẽ dạy lại cho cô chữ nghĩa, kiến thức không sợ thiếu đâu.”

Phùng Chiêu Đệ gật đầu: “Được, tôi nhớ rồi.”

**

Bạch Du khôi phục rất nhanh, bé con càng lớn càng xinh.

Bé con xinh xắn làm cho mọi người khen không ngớt miệng.

Khuôn mặt trắng nõn như trứng gà bóc vỏ, trắng trẻo mềm mại, Bạch Du nhìn mà không nhịn được muốn nhéo cho mấy cái. Đôi mắt to tròn như bồ đào. Bé con hình như ngày càng nhìn rõ hơn, ánh mắt có thể chuyển động theo Bạch Du.

Chương 538: Chương 538

DTV-EBOOK

Chị Lôi ôm bé con mà thích không buông tay ra được: "Chị đã từng bế không đến mấy trăm thì cũng hàng chục đứa trẻ sơ sinh, nhưng Minh Thư nhà em là bé con xinh nhất luôn đấy. Nhìn cái mắt cái mũi này nè, không biết sau này lớn sẽ làm mê mệt bao nhiêu người nữa đây."

Ai chẳng thích nghe lời khen.

Nhưng Bạch Du cũng thấy con gái mình xinh thật, cũng may là với thế lực nhà họ Giang, xinh đẹp hơn nữa thì vẫn có thể bảo vệ cô bé được.

Ngược lại Tôn Tường Vy thì ghen tị không sao chịu được. Tuy cặp sinh đôi nhà cô ta đã béo hơn hồi mới sinh nhưng hoàn toàn không so được với Tiểu Thư Thư.

Hơn nữa cặp sinh đôi rất hay khóc quấy, không dễ bồng bế đi đâu.

Tôn Tường Vy chỉ hận không thể nhét luôn hai thằng quỷ vào bụng.

Dạo này, Bạch Du rất thích ăn bánh trứng khoai lang.

Món bánh này phải hấp chín khoai lang đỏ sau đó ép thật nát. Lấy một cái bát khác đập hai quả trứng vào, thêm sữa bò và trộn thật kỹ. Nặn khoai lang thành những viên nho nhỏ, lần lượt cho vào các bát nhỏ rồi đổ hỗn hợp sữa và trứng kia vào cho tới khi

đầy khoảng chín mươi phần trăm bát thì bắt đầu cho vào lò nướng.

Khoai lang khi được nướng chín sẽ thấm đẫm hương vị ngọt ngào mềm mại, ăn rất là ngon.

Nhưng nhà không còn sữa bò, bà Bạch thương cháu gái nên bảo bà sẽ đi mua.

Ai ngờ bà Bạch mới đi không đâu thì cửa bị đẩy ra.

Bạch Du gọi với ra: "Bà nội, là bà ạ?"

Ngoài kia không ai trả lời, nhưng tiếng bước chân đi lại gần phòng ngày càng lớn.

Bạch Du lại lên tiếng nhưng không ai trả lời.

Bạch Du thấy có gì đó sai sai, nhìn quanh rồi cầm một cái kéo lên.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra…

Bạch Du còn tưởng người đi vào là Liên Gia Lệ, ai ngờ lại là Lâu Mạn Lệ.

Lúc này, Lâu Mạn Lệ tóc tai bù xù như ổ gà, hai mắt thì đỏ bừng cả lên. Cô ta trợn mắt nhìn Bạch Du như nhìn kẻ thù g.i.ế.c cha mình: "Con gái mày vừa mới sinh ra thì con trai tao đã xảy ra chuyện, chắc chắn là do con khốn nạn nhà mày khắc con trai tao. Con gái mày phải đền mạng lại cho con trai tao!"

Kim Đại Bảo ở bệnh viện hai ngày mới tỉnh dậy, nhưng trong mắt nhà họ Kim, chi bằng thằng bé vĩnh viễn đừng bao giờ tỉnh lại thì hơn. Vì khi vừa tỉnh lại, Kim Đại Bảo cứ thế biến thành đứa ngốc, đến

từ cha mẹ đơn giản như thế mà nó cũng không thể cất thành lời chứ đừng nói tới nhận ra ai với ai. Càng phiền toái hơn chính là nó động tí là đánh người khác, mắng nó thì nó sẽ khóc, khóc tới mức cả người co quắp, gọi bác sĩ tới châm cứu mới có thể tạm dừng được.

Đối mặt với Kim Đại Bảo không thể mắng cũng chẳng thể đánh, nhà họ Kim vừa khổ sở vừa nhức đầu.

TBC

Nói cách khác, Kim Đại Bảo là đứa ngốc, là đứa cần người nhà chăm sóc cả đời. Nhưng ai mà có nhiều thời gian đi chăm sóc một đứa ngu như thế bao giờ.

Cho nên bà nội Kim cùng với Kim Kế Hổ đổ hết tội lên đầu Lâu Mạn Lệ. Bà ta thấy nếu không phải do chị của Lâu Mạn Lệ gửi sữa mạch nha tới thì hai đứa bé cũng không trộm ăn, Kim Đại Bảo cũng sẽ không vì thế mà té ghế, thế lên hai người họ không đánh thì mắng Lâu Mạn Lệ.

Cho dù Kim Kế Hổ có không ra tay đi chăng nữa thì anh ta cũng đang bạo lực lạnh, không nói với Lâu Mạn Lệ tới nửa câu, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn cô ta lấy một cái. Đối diện với bạo lực nóng và bạo lực lạnh cùng lúc, cộng thêm áy náy tự trách, Lâu Mạn Lệ gần như đã suy sụp.

Bạch Du nghe thấy Lâu Mạn Lệ nói như thế thì cũng không biết nên cười hay nên tức nữa: “Con trai cô xảy ra chuyện như vậy là vì cô làm mẹ nhưng không có trách nghiệm chăm sóc con. Muốn trách thì tự đi mà trách chính bản thân mình đi. Giờ lại còn dám quay ngược ra trách con gái tôi. Lâu Mạn Lệ

cô bị điên hả! Tốt nhất là cô nên đi ngay lúc này đi, nếu không đừng trách tôi không khách khí với cô!"

Vừa nói cô vừa giơ cái kéo trong tay lên.

Lâu Mạn Lệ lại chẳng kiêng kị cái kéo trong tay Bạch Du chút nào. Cô ta rút cái d.a.o nhỏ ra đ.â.m về phía giường trẻ con, ai ngờ lại đ.â.m hụt.

Đôi mắt đỏ ngầu của cô ta vén cái chăn lên. Hóa ra dưới lớp chăn đã được thay bằng gối từ lúc nào rồi chứ không phải là con gái của Bạch Du. Cô ta có cảm giác tức giận khi bị lừa gạt, quay ra muốn đ.â.m Bạch Du.

Ngay lúc này, cửa đằng sau lại bị khóa lại vang lên tiếng lạch cạch.

Lâu Mạn Lệ nhào tới đập cửa bùm bụp: "Bạch Du, mày ti tiện nó vừa vừa thôi, mau mở cửa ra cho tao!"

Bạch Du: "Bây giờ tôi sẽ đi tới đồn công an báo án, cô cứ chờ bị tống vào tù đi. À, không, hẳn là chờ bị đưa đến nông trường mới đúng!"

Chương 539: Chương 539

DTV-EBOOK

Mới nãy cô cảm thấy dưới tầng có gì đó khác lạ nên cô đã bế Tiểu Thư Thư sang phòng sách ở ngay bên cạnh trước, sau đó dặn Bánh Khoai Tây và Kem trông chừng cô chủ nhỏ cho tốt, sau đó thì khóa trái cửa rồi đi tới phòng ngủ mà chờ."

Cô không định liều mạng với Lâu Mạn Lệ làm gì cả. Loại người điên kiểu này thì cách xử lý tốt nhất chính là đưa cô ta đi lao động cải tạo ở nông trường thì hơn.

Lâu Mạn Lệ nghe thấy Bạch Du bảo đi báo án thì vô cùng tức giận, bắt đầu chửi liến thoắng: "Mày nhìn lại mày đi, mày tâm tư ác độc như thế bảo sao không sinh được con trai! Nếu như con gái mày biết mày từng yêu đương với chính chú của nó thì không biết nó có thể sĩ diện vì người mẹ như mày không? À tao quên, mẹ là đĩ thì sau này con gái lớn lên cũng đĩ đượi không kém. Nói không chừng nó còn học theo mày mà làm vợ anh em nhà người ta đấy!"

Đến mức này thì không thể nào nhẫn nhịn được nữa.

Mắng cô thì cũng được đi, nhưng mắng con gái cô thì không được.

Sắc mặt Bạch Du ngay lập tức đen lại. Cô đang tính mở miệng phản kích lại thì tiếng khóc của Tiểu Thư Thư vang lên trong phòng sách.

Bình thường con bé rất ít khóc, chỉ khi nào đói hoặc muốn bế muốn ôm mới hậm hừ hai ba tiếng. Còn không thì cô bé sẽ ăn no rồi ngủ, ngủ chán rồi dậy ăn, ngoan ngoãn đến mức khiến người ta đau lòng. Đến cả bà Bạch cũng xúc động bảo đứa nhỏ này đến để báo ơn.

Giờ bé con lại khóc toáng lên, không biết là vì đói hay là vì bị Lâu Mạn Lệ đánh thức, sợ quá nên khóc òa lên như vậy.

Trong mắt Bạch Du, không có chuyện nào quan trọng bằng con gái mình. Cô không để ý tới Lâu Mạn Lệ nữa mà quay người móc chìa khóa ra đi mở cửa thư phòng.

Bé con như nghe hiểu tiếng bước chân của cô, hai cái tay nhỏ nắm lại thành quả đ.ấ.m quơ quào giữa không trung, cái miệng nhỏ nhắn vẫn ỉ ôi khóc lóc như cũ làm cho Bạch Du nghe mà đau lòng không sao chịu được.

Cô nhanh chân bước tới chỗ con gái, ôm lấy con bé: “Cục cưng, mẹ đây rồi, không phải sợ nữa, mẹ sẽ bảo vệ con mà.”

Đôi lông mi dày cong vút của bé con dính đầy nước mắt, đôi mắt đen láy to tròn như quả bồ đào tủi thân nhìn mẹ nói: “A… a…”

Dáng vẻ đáng thương kia như muốn nói mẹ đã không ôm cục cưng hai phút rồi, cục cưng sợ lắm.

Trong lòng Bạch Du mềm nhũn, cúi đầu hôn cái chóc lên khuôn mặt trắng nõn của bé con: “Thư Thư nhà chúng ta muốn nói gì với mẹ nào? Có phải bé con

cũng nhớ mẹ đúng không nào? Thế giờ mẹ sẽ bế con rời khỏi chỗ này nhé."

Từ khi Bạch Du bước vào, cái đuôi của Bánh Khoai Tây vẫy tung lên tưởng như sắp thành cánh quạt quay tới nơi, đôi mắt nó ánh lên vẻ vô cùng trông đợi nhìn cô như muốn nói: "Cô chủ, mau khen em đi, mau thưởng thịt cho em ăn đi mà."

Kem thì kiêu kỳ hơn nhiều. Nó đứng ở trên bàn l.i.ế.m vuốt mèo đầy ưu nhã như không thèm để ý xem cô chủ có khen mình hay không, nhưng mà nó lại rất hay liếc mắt lén nhìn Bạch Du, dáng vẻ rất là đối lập.

Nhìn hai thú cưng tận trung với cương vị của mình như thế, Bạch Du khích lệ: "Chúng mày làm rất tốt, tí nữa tao sẽ cho chúng mày ăn sau."

Nhưng đúng lúc cô ôm lấy Tiểu Thư Thư rời đi thì phòng bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng động thật lớn, khóa cửa đã bị Lâu Mạn Lệ lay động quá nhiều tới mức mở ra.

Bạch Du không ngờ sức của Lâu Mạn Lệ lại lớn tới mức như thế nên nhanh chân muốn chạy ra ngoài nhưng vẫn chậm một bước.

Ánh sáng bị che khuất, Lâu Mạn Lệ giơ d.a.o đứng trước mặt, dáng vẻ còn điên cuồng hơn trước: "Đến lúc đền mạng rồi, con khốn!"

Sắc mặt Bạch Du thay đổi, che lấy con gái lùi về sau, cùng lúc đó ra lệnh: "Bánh Khoai Tây, lên!"

Bánh Khoai Tây đã đợi lệnh từ lâu, chỉ cần nghe thấy mệnh lệnh là nhảy cẫng lên, nhào tới cắn lên

tay cầm d.a.o của Lâu Mạn Lệ, khí lực lớn tới mức cắn chảy m.á.u tay của Lâu Mạn Lệ.

Lâu Mạn Lệ kêu đau, điên cuồng vùng vẫy cái tay bị cắn, còn đạp vào bụng của Bánh Khoai Tây bằng chân: "A a a… Súc sinh, mau nhả ra cho tao!"

Mỗi một lần đạp là dùng sức tận cùng, chỉ hận không thể đạp nát luôn lục phủ ngũ tạng của Bánh Khoai Tây nhưng mà Bánh Khoai Tây thì lại cắn chặt không buông tay,

"Meo!" Kem cũng nhảy cẫng lên khỏi cái tủ, "xoẹt xoẹt" hai cái lên Lâu Mạn Lệ.

"Á ui…"

TBC

Mặt Lâu Mạn Lệ đau rát, cuối cùng không chịu nổi đau đớn mà buông dao, d.a.o rơi "lạch cạch" xuống dưới đất.

Bạch Du đang tính đi tới đá con d.a.o ra xa thì thấy có bóng người xuất hiện ở cửa, cô thấy mũi mình chua xót, có cảm giác xúc động muốn khóc.

Lúc này Lâu Mạn Lệ mới nhìn thấy rõ người bước vào là ai, sắc mặt thay đổi như bị bóp chặt cổ họng vậy: "Anh đừng có tới đây…"

Chương 540: Chương 540

DTV-EBOOK

Sắc mặt Giang Lâm u ám, anh đi tới, khóe miệng hơi nhếch lên, đá vào bụng Lâu Mạn Lệ: "Ai cho phép cô năm lần bảy lượt bắt nạt vợ tôi hả?"

Bánh Khoai Tây cũng là một con ch.ó thông minh. Mới nãy bị đá đau như thế nó cũng không chịu nhả ra nhưng ngay khi Giang Lâm vừa mới nhấc chân lên thì nó đã vội buông lỏng cổ tay rồi.

Lâu Mạn Lệ ngay lập tức bị đạp bay, đầu đập lên vách tường ngay đằng sau, lục phủ ngũ tạng đau đến mức vặn vẹo, ôm bụng lăn lộn dưới đất.

Thấy Lâu Mạn Lệ đau đớn như thế, Bạch Du chỉ hận không thể tiến lên đá thêm cho mấy cái để cô ta đau đớn thêm.

Giang Lâm đi tới, quan sát từ trên xuống dưới cả cô lẫn con gái: "Hai mẹ con không sao chứ?"

Bạch Du lắc đầu: "Em không sao, anh tới đúng lúc lắm, cũng may Bánh Khoai Tây với Kem cũng đã giúp em rất nhiều."

Nhất là Bánh Khoai Tây bị đạp như thế cũng không hề nhả ra, đúng là chú chó trung thành. Lát nữa cô phải làm bữa tiệc thật lớn khen thưởng hai con vật này mới được.

Tựa như nghe hiểu lời Bạch Du nói, đuôi của Bánh Khoai Tây lại bắt đầu rung lắc điên cuồng, Kem kêu "meo" một tiếng, bày tỏ "Trẫm đã biết rồi!"

Tiếp đó, Giang Lâm cầm dây thừng trói Lâu Mạn Lệ lại, sau đó đón lấy con gái được Bạch Du bảo vệ trong lòng: "Để anh ôm cho."

Bé con mới nãy còn khóc lóc inh ỏi nhưng vừa mới được Bạch Du ôm thì nín ngay không khóc nữa. Bạch Du không muốn dọa bé con nên che tầm mắt con lại. Nhưng có vẻ như bé con nằm trong lòng mẹ thì lớn gan hơn hẳn, đôi mắt lanh lợi chuyển qua chuyển lại hóng hớt.

Vào lúc này, chăn nhỏ được vén lên, bé con thấy người ôm mình không phải là mẹ thì cái mũi nhỏ hơi cau lại, có vẻ như không hề vui vẻ chút nào, Bạch Du với Giang Lâm thấy thế thì không nhịn được mà cười rộ lên.

Chẳng mấy chốc mà các đồng chí công an đã đi tới, hàng xóm xung quanh thấy Lâu Mạn Lệ bị công an còng tay mang đi thì vô cùng khiếp sợ.

"Ôi mẹ tôi ơi, chuyện gì thế này, chẳng lẽ người phụ nữ tên Lâu Mạn Lệ kia lại bắt đầu gây chuyện?"

"Theo tôi thấy thì tám mươi đến chín mươi phần trăm là như thế, bằng không thì các đồng chí công an cũng không trói tay cô ta như thế kia đâu. Chắc chắn là xảy ra chuyện gì to tát lắm!"

"Cái tôi thấy lạ là tại sao cô ta lại đi từ nhà họ Giang ra cơ? Chẳng lẽ cô ta tới làm phiền đồng chí Bạch?"

Hàng xóm bàn luận sôi nổi, suy đoán đủ kiểu, tò mò không sao chịu được.

Mà trong đám người kia lại có một người không cam lòng siết tay thành nắm đấm, lặng lẽ rời khỏi đám đông.

Không ai chú ý tới.

Bà Bạch về tới nhà biết tin này thì suýt chút nữa tái phát bệnh tim: "Tất cả là tại bà, đáng ra là bà nên khóa cửa lại chứ."

Tại vì cửa hàng bán sữa bò cách đây không xa, bà thấy mình sẽ đi nhanh về nhanh thôi mà đây lại còn là khu người thân, người ngoài không vào được, ở nhà còn có con ch.ó tên Bánh Khoai Tây này canh giữ nên bà nghĩ sẽ không xảy ra chuyện gì. Ai ngờ Lâu Mạn Lệ lại ngông cuồng tới mức này, dám cầm d.a.o đi vào nhà người khác như thế.

Nếu không phải có Bánh Khoai Tây cùng với Kem, Giang Lâm lại đúng lúc về nhà lấy đồ thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

May mắn hơn là lúc đó Niệm Niệm cũng đi theo bà để phụ giúp gì đó chứ không hai đứa trẻ con ở nhà, Bạch Du bảo vệ không nổi.

Bà Bạch càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng hối hận.

Bạch Du vội vã trấn an: "Bà nội, đây không phải là lỗi của bà, là do cháu thèm ăn bánh trứng khoai lang nên bà mới ra ngoài mua thêm đồ. Hơn nữa, chẳng phải giờ không có chuyện gì hay sao, bà đừng tự trách nữa nhé."

Nhưng bà nội nào có dễ dàng bỏ qua như thế được. Bạch Du chỉ sợ bà nội giấu trong lòng làm khổ chính mình mà thôi.

Thế là cô nảy ra ý này: “Bà ơi, lần này Bánh Khoai Tây cùng với Kem đã lập công lớn, cháu đã đồng ý sẽ thưởng cho hai đứa một bữa thật to. Nhưng giờ cháu vẫn đang trong tháng kiêng không ra ngoài được. Chi bằng bà ra ngoài mua giúp cháu ít thịt về làm cho tụi nó ăn đi ạ?”

Ở thời đại này, chó mèo chỉ toàn ăn đồ thừa từ gia đình nuôi, nhưng giờ mọi người ăn rau là chính nên tụi nó không có thịt mà ăn. Nếu nhà có nấu canh thì sẽ cho Bánh Khoai Tây gặm xương, làm cá thì cho Kem ăn đầu cá, chứ cũng không có loại thịt nào khác.

Cho nên lần này Bạch Du muốn thưởng cho chúng nó bằng thịt.

Bà Bạch nghe thấy thế thì vội đứng lên: “Được rồi, để bà đi mua, thưởng cho tụi nó.”

Biết chuyện Bánh Khoai Tây bị đạp mấy nhát cũng không chịu nhả thì bà Bạch còn đau lòng xoa đầu chó của Bánh Khoai Tây, an ủi nó.

TBC

Kim Kế Hổ không biết Lâu Mạn Lệ lại gây chuyện như thế cho mình, hơn nữa lại còn chọc phải cây lớn như thế này.

Chương 541: Chương 541

DTV-EBOOK

Anh ta vừa tới đồn công an, không nói hai câu mà tát luôn cho Lâu Mạn Lệ một phát: "Con điên này! Cô không yên ổn một lát được hay sao? Tôi bảo cô đừng có chọc vào người nhà họ Giang mà sao cô không chịu nghe tôi nói hả? Ly hôn luôn đi!"

Lâu Mạn Lệ bị nhốt tại đồn công an, đau không nói được gì cả. Lúc này cô ta thấy chồng đi tới, vốn tưởng anh ta sẽ nghĩ cách cứu mình ra ngoài, ai ngờ anh ta vừa tới đã muốn ly hôn với mình?

Lần này cô ta cũng không đoái hoài tới đau đớn của bản thân mình nữa: "A Hổ, anh nghe em nói đã, em bị người ta..."

Mặt Kim Kế Hổ đen lại: "Cô im miệng lại cho tôi, nếu như cô còn muốn Kim Tiểu Bảo nhận cô là mẹ thì cô câm ngay cho tôi!"

Kim Kế Hổ tưởng cô ta lại muốn nói là con trai lớn bị con gái của Bạch Du khắc nên mới gào lên như thế.

Lâu Mạn Lệ bị dọa run rẩy, lời đến khóe miệng lại rút lại.

Cô đã mất một đứa con trai, nếu như sau này Tiểu Bảo cũng không nhận cô ta nữa thì tới khi già ai nuôi cô ta bây giờ?

Bị quát như thế, cô ta cũng quên béng luôn ban nãy mình tính nói cái gì... Nói là mình bị người ta giật dây nên mới nóng nảy mà làm như thế.

Tại vì bắt được cả người lẫn tang vật nên vụ án này không hề khó chút nào.

Chẳng mấy mà Lâu Mạn Lệ bị phạt đi cải tạo ở nông trường. Tất nhiên, trước khi đi, Kim Kế Hổ đã ly hôn với cô ta.

Lúc này Lâu Mạn Lệ hối hận cũng không kịp.

Cô ta không nên nhất nhất nghe theo chị mình mà cứ nhắm tới Bạch Du. Nói cho cùng, Bạch Du sống thế nào cũng chẳng liên quan gì tới cô ta cả. Tại sao trước đây cô ta lại không dành thời gian để tâm tới con mình, tới gia đình mình cơ chứ?

Chỉ tiếc giờ hối hận cũng đã quá muộn. Trên đời không có thuốc hối hận.

Thấy Lâu Mạn Lệ bị đưa đi nông trường, người vui vẻ nhất không phải Bạch Du mà là Liên Gia Lệ ở nhà họ Liên.

Cô ta chính là người giật dây Lâu Mạn Lệ.

Hôm đó cô ta ở ngoài thấy Lâu Mạn Lệ bị mẹ chồng đánh mà trốn ra khỏi nhà, cô ta bèn tiến tới nói dạo này Bạch Du sống sao mà thoải mái quá, ở cữ ngày nào cũng ăn cháo gà, không có sữa thì cho con gái uống sữa bột. Giang Lâm thì lại càng không để cho cô động tay động chân, đến cả áo lót quần lót của cô cũng là do anh giặt, đúng là được rơi vào trong ổ hạnh phúc.

Sau đó lại bảo dù gì Giang Lâm cũng gọi cô ta một tiếng dì, Kim Đại Bảo xảy ra chuyện mà không biết

Giang Lâm có sang hỏi thăm hay không, có cho tiền, mang đồ bổ sang không. Lâu Mạn Lệ càng nghe càng đen mặt. Sau đó Liên Gia Lệ lại chêm thêm mấy câu đúng là mạng con của Bạch Du cũng cứng thật đấy, vừa mới ra đời đã khắc c.h.ế.t con nhà họ Liên rồi.

Ả đàn bà Lâu Mạn Lệ kia ngu xuẩn, đầu óc nóng lên là cầm d.a.o xông vào nhà họ Giang. Nhưng người đàn bà này quá vô dụng, bản thân mình bị thương mà Bạch Du cùng với con gái cô thì lại chẳng chút thương tổn nào.

Từ khi Lâu Mạn Lệ bị mang đến đồn công an thì cô ta cũng lo lắng một khoảng thời gian, chỉ sợ cô ta khai tên mình ra. Tất nhiên cho tới bây giờ cô ta cũng không hề xúi Lâu Mạn Lệ đi lấy mạng người ta nên cho dù có khi tên cô ta ra thì cũng không có chuyện gì, chỉ là hơi xấu mặt tí thôi.

Giờ thì hay rồi, Lâu Mạn Lệ đã bị tống đi công trường, sau này sẽ chẳng ai biết chuyện này nữa.

**

Đúng ngày Tết thiếu nhi, cuối cùng thì Bạch Du đã hết tháng ở cữ.

Cuối cùng thì cô đã được đi gội đầu rồi.

Bà Bạch nhờ người đun nước lá ngải cứu đã được sấy khô, rồi để cho Bạch Du dùng nước này để mà tắm gội.

Bạch Du đã không chịu nổi cái đầu mình nữa rồi. Thật ra cô cảm thấy trong tháng ở cữ ngồi gội đầu cũng không làm sao đâu nhưng bà nội lại kiên quyết không để cho cô làm, bảo là già rồi sẽ bị đau đầu rồi thì đủ các loại bệnh. Cô nhớ kiếp trước sức khỏe của

mình cũng không được ổn định cho lắm, kiếp này vừa có Giang Lâm, giờ lại có thêm cả con gái yêu nữa, cô cũng muốn bản thân có thể sống lâu dài bầu bạn với họ cho nên có ngứa đầu thế nào cô cũng quyết nhịn hết.

Giang Lâm biết là cô đã phải nhẫn nhịn rất lâu, nên mới bảo sẽ giúp cô.

Mặc dù đã hết tháng ở cữ nhưng bà Bạch vẫn lo cháu gái sẽ bị lạnh nên cố gắng dặn Giang Lâm không được pha nhiều nước lạnh. Giang Lâm không làm được gì khác ngoài chuyện đồng ý.

Nước rất nóng, ngay lúc chạm tới da đầu Bạch Du thì cô đã bị nóng tới mức nhảy dựng lên, quay đầu đang tính hỏi sao anh lại không thử xem nước có nóng quá hay không thì thấy cái tay cầm khăn lông của anh cũng đỏ hết cả lên.

Chương 542: Chương 542

DTV-EBOOK

Hiển nhiên là bị nóng.

Tay anh vẫn còn đang ngâm trong chậu gỗ, tính ra so với cô thì anh còn chịu nóng hơn nhiều nhưng anh lại chẳng nói gì cả.

Cô đau thì anh lại dùng cách ngốc nghếch này mà chịu đau cùng với cô.

Lòng Bạch Du mềm nhũn, giọng cũng mềm theo: "Anh có bị ngốc hay không hả, chẳng lẽ không pha thêm chút nước lạnh nào hay sao?"

Giang Lâm nhìn cô nói: "Bà nội bảo nóng thì tốt hơn, sau này sẽ không bị bệnh đau đầu nữa."

Thật ra theo như Bạch Du thấy thì gội đầu bằng nước nóng chưa chắc đã là chuyện tốt. Giờ đang là mùa hè, thời tiết nóng như thế này nào có dễ bị lạnh. Nhưng đối diện với ánh mắt quan tâm của anh, nghĩ tới cả tháng qua bà nội đã vì cô mà khổ cực nhiều thì lời tới bên miệng cũng không thốt ra được.

Dù sao chỉ gội lần này, nóng thì nóng cũng được thôi.

Gội đầu xong, Bạch Du cảm tưởng như cuối cùng mình cũng đã sống lại.

Mùa hè sống thật không dễ chịu gì, nhất là khi không thể gội đầu. Đầu cô khi đó bết tới mức chính cô cũng chê mà Giang Lâm ở chung lại chẳng chê lấy nửa câu.

Gội đầu xong thì cô muốn tắm luôn, nhưng mà người kia không hề có ý muốn đi ra ngoài.

Bạch Du không biết anh đang làm gì nên nghiêng đầu nhìn qua, đối diện với đôi mắt nóng bỏng của anh.

Trong lòng cô rét run.

Giang Lâm nhìn cô, yết hầu lăn lên lăn xuống, giọng khàn khàn: "Để anh phụ em tắm."

Không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định.

Mặt Bạch Du đỏ bừng lên.

Tháng qua cô được bồi bổ rất tốt. Bà nội thay đổi đủ kiểu đồ ăn đồ uống bồi bổ cho cô. Giang Lâm cũng nhờ quan hệ của mình mà mang về cho cô rất nhiều đổ bổ. Tất nhiên bên phía thủ đô cũng gửi rất nhiều đồ bổ tới, nuôi cô mập hơn với trước hẳn một cân, da thịt hồng hào hơn hẳn.

Lúc này, dưới ánh đèn màu vàng, da cô trắng hồng sáng bóng như trân châu, huống hồ bây giờvóc người cô có lồi có lõm. Quần áo bó vào người cô, n.g.ự.c thì to mà eo vẫn nhỏ như trước.

Không khí mập mờ làm cho nhiệt độ trong phòng tắm tăng cao.

Giang Lâm đứng dậy, đi về phía cô.

Bạch Du lùi về sau hai bước nhưng rồi cũng không lùi thêm được vì sau lưng là vách tường lạnh như băng, cô vội nói: "Không được đâu anh, bà nội với Niệm Niệm vẫn còn ở ngoài mà."

Cô vừa mới dứt lời, ngoài kia vang lên tiếng bà Bạch: “Tiểu Du, Giang Lâm, bà bế Tiểu Thư Thư ra ngoài một lát, các cháu cứ từ từ mà tắm gội.”

“…”

Mặt Bạch Du lại càng đỏ hơn.

Sao cô lại có cảm giác bà nội hình như cố tình tránh đi nhỉ?

Chẳng qua một giây sau cô cũng không còn tâm tư đâu mà nghĩ nữa. Giang Lâm giữ lấy cằm cô, cúi đầu hôn lên đôi môi mọng nước của cô.

Ba tháng cuối thai kỳ ba tháng bọn họ đã không làm chuyện thân mật, đến bây giờ thì cũng phải bốn, năm tháng rồi. Giang Lâm quá nhớ đôi môi non mềm của cô.

Thật ra Bạch Du cũng muốn anh lắm nhưng đang ở chỗ này lại làm cho cô xấu hổ, nếu lỡ như mà có ai biết thì cô không biết sau này mình gặp người ta kiểu gì.

Cô muốn phản kháng lại nhưng Giang Lâm lại nhéo eo cô. Cánh tay rắn chắc của anh hơi dùng lực. Cô bèn đánh lên n.g.ự.c anh, khẽ kêu nhẹ một tiếng, đầu lưỡi anh cũng nhân cơ hội mà tiến quân thần tốc vào trong, như cuồng phong cuốn hết ngọt ngào của cô.

Chờ Bạch Du bước ra khỏi phòng tắm thì mặt đã đỏ bừng bừng.

Bà Bạch ôm Tiểu Thư Thư đi ra ngoài một vòng, được người ta khen tới mức miệng sắp kéo tới mang tai.

Nhưng mà Tiểu Thư Thư cũng xinh xắn ngoan ngoãn. Mặc dù trước đó đã xinh xắn hơn những đứa bé sơ sinh khác nhưng da vẫn hơi nhăn. Mới nuôi có một tháng mà bé con đã thay đổi rất nhiều. Da vừa trắng vừa mềm, cơ thể thì mũm mĩm. Mắt to như bồ đào lấp lánh nhìn người ta làm cho người ra mềm lòng nhũn thành nước, lông mi so với người trưởng thành còn đen hơn rậm hơn.

Bé con lại còn không sợ người lạ, thấy ai cũng ra vẻ tò mò, mở to mắt nhìn người ra. Nếu như người ta nở nụ cười với bé con thì bé con cũng nhăn mặt nhăn mũi mà cười khanh khách. Bé con đáng yêu như thế này thì ai mà không thích đây?

Ngoại trừ bà Bạch thì Niệm Niệm cũng thấy rất hãnh diện.

TBC

Nhưng mà người lớn thì rất thích trêu trẻ con, thế là có người hỏi Niệm Niệm: “Cháu nhìn kia giờ cô cháu có con gái rồi, sau này sẽ không thương cháu nữa thì cháu có sợ không?”

Cũng có người nói: “Em gái cháu xinh xắn hơn cả cháu như thế này, cháu không giận hả?”

Niệm Niệm không hiểu lòng người hiểm ác, nhưng cô bé lại chặn miệng mấy người này bằng lời lẽ chân thành nhất: “Niệm Niệm không sợ, em gái xinh xắn như thế, Niệm Niệm cũng thích em gái lắm.”

Điều cô bé muốn nói là em gái xinh xắn đáng yêu hơn cả cô bé thì cô bé không những không tức giận mà còn rất vui nữa. Hơn nữa cô bé cũng chẳng lo cô

không thương mình mà cô bé sẽ cùng cô yêu thương em gái.

Chương 543: Chương 543

DTV-EBOOK

Mọi người nghe cô bé đáp lại như thế thì không khỏi ngượng ngùng.

Bà Bạch biết bọn họ chưa chắc đã có ác ý gì nhưng sợ Niệm Niệm nghe xong sẽ buồn rồi để bụng nên quyết định sau này sẽ bớt qua lại với đám người này.

Bạch Du hết tháng ở cữ tương đương với Tiểu Thư Thư đã đầy tháng.

Đã tới thời gian vô cùng đặc biệt, Bạch Du bàn với Giang Lâm rồi quyết định tổ chức buổi tiệc nhỏ trong gia đình.

Tôn Tường Vy biết là Bạch Du định tổ chức tiệc đầy tháng cho con gái thì đã qua nhà cô từ sớm, mang thêm rất nhiều nguyên liệu nấu ăn cùng với đồ bổ muốn chúc mừng chung với Bạch Du.

Bạch Du không biết nên nói gì nữa.

Nhưng cái người làm mẹ như Tôn Tường Vy này cứ kề cận cô như keo dán chó ấy, cô biết làm sao được?

Thế là hai nhà thống nhất chúc mừng cùng nhau.

Trước đó vì để cho con b.ú sữa nên cho dù Bạch Du ăn rất dinh dưỡng nhưng vẫn ăn ít muối chứ đừng nói tới ớt cay, nên là bây giờ cô rất thèm.

Món cô muốn ăn nhất chính là thịt ba chỉ om trứng.

Bạch Du cho thịt ba chỉ vào trong nước lạnh chần sơ, cho thêm vài nhát gừng để khử mùi tanh của thịt sống. Sau đó bắc chảo lên bếp, bật lửa đun nóng chảo, cho thêm dầu rồi mới cho thêm trứng gà luộc đã bóc vỏ vào chiên chung cho tới khi lớp ngoài vàng óng lên, đợi hơi xém thì vớt trứng ra đặt sang một bên.

Sau đó thì cô để nguyên dầu trong chảo, đổ thịt ba chỉ đã sơ chế kia nãy vào trong chảo xào với lửa nhỏ cho tới khi mỡ chảy ra, cạn nước, bề mặt có màu nâu vàng thì mới cho thêm chút hành lá, lát gừng cùng với lá nguyệt quế, hoa hồi vào trong, đảo qua đảo lại một hồi rồi cho thêm chút hắc xì dầu vào xào tới khi mùi thơm bốc lên. Lúc này cho thêm chút rượu Hoa Điêu. Đến bước này thì bật lửa to hơn và thêm nước sôi, cho đường, muối và nước tương nhạt vào đun nhỏ lửa đến khi nước gần cạn thì cho trứng vào, đảo qua một lát là xong.

Tiếp đó là món tôm nướng cay cùng với cá nấu dưa chua. Nhớ tới mùi cay của ớt mà Bạch Du chảy nước miếng ròng ròng.

Cũng may Giang Lâm đã nhờ người ta mua sữa bột nên thỉnh thoảng cô có thể buông lỏng một chút, cho bé con uống sữa bột cũng không phải là không được.

Sau một tháng, cuối cùng phòng bếp nhà họ Giang đã có mùi thơm làm cho mọi người chảy nước miếng.

Chờ tới khi nấu ăn xong, mọi người vây quanh bàn ăn chuẩn bị ăn cơm thì bên ngoài vang lên tiếng

người đưa thư: “Đồng chí Bạch Du, cô có bức thư gửi từ thủ đô đến này.”

Lúc này vừa hay Cát Đại Xuyên lững thững đi tới, nghe thấy người đưa thư nói vậy, anh ấy có chút sửng sốt rồi nói với người gửi thư: “Tôi là bạn của Bạch Du, để tôi cầm vào giúp cho.”

Thế là người đưa thư đưa bưu kiện cho anh ấy rồi đạp xe đạp rời đi.

Cát Đại Xuyên cầm bưu kiện, tay hơi run rẩy, cuối cùng lật mặt sau bưu kiện lên thì quả nhiên nhìn thấy cái tên quen thuộc ở chỗ tên người gửi: Lâm Hướng Tuyết.

Một giây đó, lòng anh ấy cũng rung động.

Hít sâu một hơi, anh ấy cầm bưu kiện đi vào.

Bạch Du thấy Cát Đại Xuyên cầm bưu kiện đi vào, lại còn nhìn thấy người gửi là Lâm Hướng Tuyết thì không khỏi quay qua nhìn anh ấy.

Cát Đại Xuyên đưa quà cho cô, sau đó ra điều kiện: “Đồng chí Bạch, tôi có yêu cầu này hơi quá đáng, không biết cô có thể cho tôi biết nội dung bức thư là gì không?”

Bạch Du nhìn Cát Đại Xuyên một cái. Kể từ khi biết Lâm Hướng Tuyết sẽ kết hôn thì có thể thấy Cát Đại Xuyên gầy hẳn đi. Cô thầm thở dài gật đầu đồng ý: “Được.”

Bạch Du bóc bưu kiện ra, tâm hình bên trong rơi xuống.

TBC

Cát Đại Xuyên nhặt được trước cả cô, nhìn thấy người trong tấm hình thì anh ta ngây ngẩn cả ra.

Bạch Du nhìn qua cũng sợ tới run người.

Tấm ảnh không chỉ có một mình Lâm Hướng Tuyết mà là tấm ảnh kết hôn của Lâm Hướng Tuyết cùng với chồng cô ấy.

Ở trong hình, Lâm Hướng Tuyết nhìn qua đã gầy hơn đôi chút, khóe miệng tuy đã nhếch lên nhưng nhìn cũng không thấy có vẻ quá vui vẻ gì cả.

Mà chồng của cô ấy, với ánh nhìn của Bạch Du thì có thể cao đến mét bảy.

Mặc dù không đẹp trai được như Giang Lâm nhưng ngũ quan tuấn tú, thân cao, đứng cạnh Lâm Hướng Tuyết thì thấy hai người họ rất xứng đôi.

Cát Đại Xuyên nhìn chằm chằm Lâm Hướng Tuyết ở trong hình, mắt đỏ lên, lúc lâu sau mới đưa lại cho Bạch Du.

Bạch Du muốn nói đôi ba câu an ủi anh ấy nhưng Cát Đại Xuyên đã quay đi.

Hôm đó, Cát Đại Xuyên tự rót cho bản thân say túy lúy, uống đến nôn mửa rồi lại uống tiếp, cuối cùng là Giang Lâm cản anh ấy lại.

Cuối cùng hai người Giang Lâm cùng với Tạ Húc Đông đưa anh ấy về nhà trọ.

Vốn dĩ cả Giang Lâm lẫn Tạ Húc Đông muốn để một người ở lại chăm sóc cho anh ấy nhưng bạn cùng phòng của anh ấy lại bảo là anh ta có thể chăm sóc cho Cát Đại Xuyên được nên hai người họ quay về.

Chương 544: Chương 544

DTV-EBOOK

Sang ngày hôm sau, đầu Cát Đại Xuyên đau như sắp nứt toác cả ra.

Một giây sau, anh ấy thấy có gì đó không đúng lắm.

Anh ấy mở mắt ra, đưa tay bắt lấy bàn tay đang xoa mặt mình, sau đó đối diện với gương mặt xinh đẹp của Liên Gia Lệ.

Liên Gia Lệ nhoẻn miệng cười với anh ấy: "Anh Xuyên, anh dịu dàng với người ta chút đi."

Trong chớp mắt, Cát Đại Xuyên tưởng mình đang mơ.

Anh hất tay Liên Gia Lệ ra, tự tát vào mặt mình. Khuôn mặt bỏng rát mà Liên Gia Lệ lại không hề biến mất.

Cho nên đây không phải nằm mơ.

Cát Đại Xuyên nhảy ra khỏi giường, sắc mặt thay đổi cực độ: "Cô… Sao cô lại ở đây?"

Tuy lúc này Liên Gia Lệ không hẳn là trần truồng nhưng vải trên người cực ít. Thân trên chỉ có mỗi cái áo lót. Áo lót nhỏ bé không che được da thịt bóng loáng cùng xương quai xanh xinh đẹp của cô ta. Thân dưới mặc mỗi cái quần ngắn.

Anh ấy lục tung trong phòng một hồi thì thấy đồng quần áo bị vứt lung tung ở góc nhà. Anh ấy vội đi tới muốn nhặt lên mặc lại nhưng suýt chút nữa

nôn mửa vì cái mùi hương trên quần áo, thế là anh ấy quay đi tìm bộ khác để mặc.

Lúc anh ấy vội vàng làm những chuyện này thì Liên Gia Lệ vẫn nằm tựa vào đầu giường, tay chống cằm, vẻ mặt quyến rũ. Đôi mắt nhìn chằm chằm lên người anh ấy như đang quan sát một tác phẩm nghệ thuật.

Cát Đại Xuyên cảm nhận được ánh mắt của cô ta thì lạnh lùng quay sang: "Tôi không cần biết tại sao cô có mặt ở đây. Trước tiên cô mặc ngay quần áo vào cho tôi. Không thì không chiếm được cái gì đâu!"

Cuối cùng thì Liên Gia Lệ cũng động dậy, vừa rời khỏi giường đi tìm quần áo vừa làm nũng: "Tối hôm qua lúc anh Xuyên ôm em cũng đâu có nói như thế đâu. Anh bảo em vừa thơm vừa mềm mà..."

"Đủ rồi!"

Tiếng quát chói tai của Cát Đại Xuyên cắt ngang lời nói của cô ta, sắc mặt anh ấy càng trở nên khó coi.

Bản thân anh ấy cũng không ngờ mình sẽ phát ngôn ra câu nói khó nghe đến như thế, anh ấy muốn nhớ lại chuyện tối qua mà không tài nào nhớ nổi.

Anh ấy chỉ nhớ lúc ấy tới nhà Giang Lâm, nhìn thấy hình mà Lâm Hướng Tuyết gửi tới thì trong lòng vô cùng khó chịu, sau đó thì điên cuồng tự rót rượu cho bản thân, sau đó thì anh ấy không còn nhớ gì nữa.

Di chứng sau say rượu làm cho đầu anh ấy đau như búa bổ, bây giờ càng nghĩ càng đau, sớm biết thế này thì đã không uống nhiều tới thế.

Những vừa nghĩ tới bức hình chụp chung với người đàn ông kia của Lâm Hướng Tuyết, trong lòng Cát Đại Xuyên như bị ai đào mất một góc vậy, vô cùng trống rỗng.

Liên Gia Lệ chậm rãi mặc đồ vào, đôi lần cố tình để lộ một vài chỗ nhạy cảm, chẳng qua Cát Đại Xuyên chẳng thèm liếc mắt nhìn qua, không để cô ta vào mắt.

Cơ mà có rề rà tới đâu thì cũng phải mặc xong đồ.

Cát Đại Xuyên cảm nhận được đằng sau không còn tiếng động nữa mới lên tiếng: "Cô mặc có vừa không?"

Liên Gia Lệ: "Anh Xuyên quay lại nhìn không phải là biết ngay hay sao? Hơn nữa không phải tối qua anh..."

"Cô câm mồm lại cho tôi!"

Cát Đại Xuyên lại quát lên lần nữa. Anh ấy không tin bản thân lại làm ra cái chuyện hồ đồ ngu ngốc như thế này, anh ấy vẫn nghĩ mình chỉ thuộc về một mình Lâm Hướng Tuyết mà thôi. Cho dù sau này không còn cơ hội ở bên nhau thì anh ấy cũng không muốn ở bên cạnh người phụ nữ nào khác.

Liên Gia Lệ cười khanh khách, giọng cao vút: "Anh Xuyên dữ với người ta ghê ấy, nhưng mà người ta thích lắm. Anh Xuyên cứ yên tâm nhé, em đã mặc quần áo đàng hoàng rồi."

Cát Đại Xuyên quay người nhìn về phía cô ta: “Cô mau trả lời câu hỏi tôi mới hỏi cô đi. Tại sao cô lại xuất hiện ở đây?”

Đôi mắt lanh lợi của Liên Gia Lệ đảo một vòng: “Anh Xuyên không nhớ gì à?”

Cát Đại Xuyên: “Cô cứ trả lời câu hỏi của tôi đi là được rồi.”

Đôi môi đỏ mọng của Liên Gia Lệ hơi mím lại: “Tối qua anh Xuyên uống nhiều rượu lắm, sau đó lại nôn thốc nôn tháo. Vốn dĩ bạn cùng phòng muốn chăm sóc anh nhưng mà anh ấy lại có nhiệm vụ phải ra ngoài. Lúc đó vừa hay em đi qua cửa, nên anh ấy kéo em lại bảo em đi tìm đồng chí Tạ để chăm sóc anh. Nhưng mà anh ấy vừa mới đi thì anh lại bắt đầu nôn. Em sợ anh xảy ra chuyện gì nên mới tới xem anh thế nào. Kết quả… Anh ôm lấy em… rồi kéo em lên giường…”

Cát Đại Xuyên lắc đầu: “Không thể nào!”

Liên Gia Lệ khẽ nhíu mày: “Anh Xuyên nghĩ là em đang nói dối sao?”

Cát Đại Xuyên nhìn cô ta nhưng không nói gì, biểu cảm đã nói lên hết thảy những gì muốn nói.

Những chuyện Liên Gia Lệ từng làm với Lâm Hướng Tuyết khi trước một chuyện anh ấy cũng không thể nào quên. Anh ấy có lấy vợ thì cũng không thể nào lấy người phụ nữ Liên Gia Lệ được. Nếu không sau này gặp Lâm Hướng Tuyết, anh ấy có mặt mũi gì mà đối diện với cô ấy đây?

Chương 545: Chương 545

DTV-EBOOK

Hơn nữa nhà họ Liên không có một ai tốt đẹp, đến cả con trai Liên Đại Hữu cũng có thể bức tử người vợ sống sờ sờ của mình. Thím Liên luôn ra vẻ lòng dạ tốt bụng nhưng nếu bà ta tốt bụng như những gì mình cố thể hiện ra ngoài thì Trần Lan đã không ôm con nhảy lầu tự tử ngay ngày hôm sau khi mới sinh con ra.

Gia đình ruột thịt cùng với cha mẹ nuôi của anh ấy đã đủ khiến anh ấy thấy vô cùng mệt mỏi. Nếu giờ lấy Liên Gia Lệ nữa thì rốt cuộc cuộc đời này của anh có ý nghĩa gì nữa hay không?

Liên Gia Lệ hiểu được ý của anh ta, nhún vai nói: "Nếu như anh Xuyên không tin thì có thể đi hỏi bạn cùng phòng của anh, xem xem em có nói dối anh hay không."

Cát Đại Xuyên nhìn cô ta, vẫn không lên tiếng như cũ.

Liên Gia Lệ mặt đối mặt với anh ấy hồi lâu rồi mới nói tiếp: "Em không cần biết anh Xuyên có tin hay không nhưng chuyện chúng ta ngủ cùng trên một chiếc giường là sự thật. Em biết trong lòng anh Xuyên đã có người khác. Nhưng bản thân em cũng là gái chưa chồng. Hôm nay anh đã nhìn thấy hết cơ thể em, ngủ chung với em. Nếu như anh là một người đàn ông thực thụ thì hẳn là nên cho em một câu trả lời thỏa đáng đúng chứ?"

Cát Đại Xuyên nhìn cô ta, đôi môi nứt nẻ hơi hé ra rồi mím lại, cuối cùng giọng khàn đặc nói: “Cô về trước đi, chuyện này tôi cần phải suy nghĩ thêm.”

Liên Gia Lệ hình như cũng không lo anh ấy sẽ chối bỏ mình, đôi môi đỏ mọng nhếch lên thành nụ cười: “Được, vậy em đi về trước, hy vọng anh Xuyên sẽ không để cho em phải đợi quá lâu.”

Nói rồi cô ta quay người rời đi.

Cho đến khi Liên Gia Lệ đã đi ra ngoài sân, Cát Đại Xuyên vẫn giữ nguyên tư thế kia không hề nhúc nhích. Nhưng chẳng mấy mà anh ấy đã nghe thấy tiếng Liên Gia Lệ nói chuyện với hàng xóm.

“Cô Vương, hôm nay cô dậy sớm thế ạ?”

“Ơ? Chẳng phải cháu chính là cô em gái của Liên Đại Hữu kia sao? Sao lại bước ra từ căn phòng kia thế?”

“Dạ tối qua anh Xuyên uống nhiều rượu, người không thoải mái nên cháu qua chăm sóc anh ấy ạ.”

“Cháu với Cát Đại Xuyên ấy hả? Hai đứa là người yêu của nhau à?”

“Cô Vương, thôi cháu không nói chuyện với cô nữa ạ. Mẹ cháu còn đang chờ cháu về nhà. Cháu đi trước đây ạ.”

Bên ngoài yên lặng một lát rồi tiếng nghị luận còn lớn hơn nữa.

“Ôi trời ơi, sao Cát Đại Xuyên lại tìm người yêu như thế nhỉ? Chẳng lẽ cậu ấy không biết nhà họ Liên không đáng tin như thế nào sao?”

“Đúng thế! Tuy gia đình nhà Đại Xuyên cũng có chút phức tạp nhưng cậu ấy cũng là người biết điều, hoàn toàn có thể tìm được đối tượng tốt hơn mà.”

“Tôi thấy chắc hẳn Cát Đại Xuyên bị dáng người của cô con gái nhà họ Liên kia làm cho thần hồn điên đảo rồi. Mười người đàn ông thì chín người háo sắc, tôi biết thừa có không ít người mê đắm vẻ ngoài của Liên Gia Lệ đó.”

“Cái này cũng không đúng lắm…”

Cát Đại Xuyên nhắm mắt lại, quả thực không muốn nghe thêm bất cứ thứ gì ngoài kia nữa.

**

Bạch Du không biết chuyện xảy ra giữa Cát Đại Xuyên với Liên Gia Lệ vì lúc này bọn họ đang chuẩn bị cắt tóc cho con gái ở trong sân.

Hiếm có hôm nào Giang Lâm được nghỉ như hôm nay nên anh muốn đích thân lâm trận.

Bạch Du cũng không tranh với anh

Bạch Du ngồi trên ghế, tay ôm lấy con gái.

Tóc của con gái mỏng lưa thưa, mềm mại tung bay theo gió, trông có hơi hài hước nhưng lại rất hợp với khuôn mặt trắng noãn, sự hài hước này biến thành đáng yêu.

Bạch Du xoa mái tóc lưa thưa của con gái, có hơi lo lắng: “Anh nói xem có khi nào sau này con mình lớn lên tóc vẫn lưa thưa như thế này không?”

Tóc của cô hay Giang Lâm đều không tính là ít, bên nhà Giang Lâm cũng không có gen đầu hói.

TBC

Giang Lâm nhìn mái tóc đen óng của cô: “Không đâu, con gái mình sau này sẽ xinh đẹp giống như em vậy. Bà nội cũng bảo là hồi còn bé tóc em còn ít hơn cơ.”

Bạch Du ngạc nhiên hỏi: “Bà nội kể với anh lúc nào đây?”

Giang Lâm nở nụ cười: “Tối hôm qua.”

Anh cũng sợ sau này Thư Thư lớn rồi mà vẫn ít tóc như vậy nên tối qua đã hỏi bà Bạch trước. Ai ngờ bà Bạch lại bảo hồi Bạch Du mới sinh gần như là trọc đầu, khoảng chừng một tuổi mới chầm chậm mọc tóc.

Lúc hai người đang nói chuyện thì Giang Lâm đã cắt mất mấy lọn tóc của con gái, nhẹ nhàng cạo luôn chút tóc ở xung quanh, động tác dịu dàng sợ làm xước da đầu của con.

Bé con bị hấp dẫn bởi chim én dưới mái hiên. Đôi mắt to tròn chăm chú nhìn chim én, không hề nhúc nhích chút nào để cho Giang Lâm tiết kiệm được rất nhiều sức lực.

Chẳng qua cắt tóc xong, bé con biến thành em bé trọc đầu, cũng may là xinh xắn nên cho dù có trọc đầu thì vẫn xinh.

Tuy đã quấn khăn quanh cổ nhưng vẫn có rất nhiều tóc bay dính vào người, phẩy thế nào cũng khó mà làm sạch nên dứt khoát cho bé con đi tắm luôn.

Chương 546: Chương 546

DTV-EBOOK

Nhiệt độ ban ngày khá cao, bình thường Bạch Du đều tắm cho bé con trước khi mặt trời lặn. Lâu lắm rồi Giang Lâm chưa về nhà nên cho dù con gái sắp đầy tháng thì anh vẫn chưa có cơ hội tắm cho con bé được lần nào.

Giang Lâm cũng muốn thử tắm cho con gái.

Hôm nay trời đẹp, buổi sáng có nắng xuân rực rỡ, cây tường vi mới trồng năm ngoái năm nay đã nở đầy vách tường, những đóa tường vi màu hồng vươn mình dưới nắng mai vô cùng kiều diễm. Gió nhẹ thổi qua đưa mùi thơm bay qua mũi, làm cho người ta vô cùng sảng khoái.

Bạch Du cầm chậu tắm bằng gỗ ra cho con gái, đặt một tấm ván gỗ vào trong. Tấm ván này là để cho Giang Lâm đặt khăn tắm lên. Giang Lâm đổ nước nóng vào trong chậu rồi pha thêm chút nước lạnh. Bạch Du thử nước thấy đã ấm mới bảo Giang Lâm cởi quần áo cho bé con.

Bình thường toàn là Bạch Du tắm cho bé con, giờ bé con nhìn thấy cha ôm mình thì đôi mắt mở to vô cùng mơ màng, như muốn hỏi: Không phải là mẹ tắm cho bé hả?

Bạch Du nhìn bộ dáng đáng yêu của con bé mà mềm nhũn hết cả lòng, ngón tay chọc lên khuôn mặt

nhỏ của bé con nói: “Hôm nay cha tắm cho con đấy nên con nhớ ngoan ngoãn nhé.”

Không biết có phải bé con nghe hiểu được hay không mà đôi môi nhỏ lại mím thành một đường, trông có vẻ tủi thân lắm.

Bộ dáng này làm cho Bạch Du cười không dứt. Đôi khi cô thấy nghi ngờ có khi nào con gái không hề uống canh Mạnh Bà hay không. Con gái của cô quá thông minh. Trẻ sơ sinh tầm này vẫn chưa hiểu cái gì cả.

Tôn Tường Vy bế bé con nhà cô xong thì một mực đòi nhét hai thằng con mình vào trong bụng, sau lại một mực đòi cô phải làm sui gia với cô ta, hai thằng con cô muốn chọn thằng nào cũng được.

Bạch Du không hề nghĩ ngợi đã từ chối thẳng thừng. Giờ đã là thời đại nào rồi mà ai còn đi hẹn cưới cho con từ khi còn tấm bé nữa. Nhắc lại thì bản thân cô cũng là nạn nhân của hẹn ước kiểu này. Mặc dù chuyện này cũng có nguyên do của nó nhưng thật sự kiếp trước của cô đã vì chuyện này mà vô cùng khổ sở.

Cho nên cô không muốn con gái mình sau này sẽ đi lại vào vết xe đổ của mình, cô chỉ mong con mình có thể khỏe mạnh trưởng thành. Còn sau này con bé muốn gả cho ai thì tự con bé quyết định, người làm mẹ là cô cùng lắm cho đôi câu góp ý mà thôi.

Giang Lâm thấy con gái chê mình, nở n.

Tuy bé con muốn mẹ tắm cho mình nhưng vừa chạm vào nước thì bé con đã quên luôn chuyện ai

tắm cho mình rồi. Hai tay vỗ vỗ, chân đá lung tung, nghịch nước cười khanh khách.

Chỉ trong chốc lát, mặt mũi, quần áo của Giang Lâm toàn là nước, song anh cũng không hề tức giận, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Bạch Du vội giữ lấy tay của bé con: "Con còn nghịch nữa thì cẩn thận bị đánh m.ô.n.g đấy nhé."

Bé con dừng lại, vung quả đ.ấ.m nhỏ kêu a a như muốn nói: Mẹ xấu xa bắt nạt cục cưng.

Bạch Du thấy cô bé như thế thì cúi người hôn cái chóc lên khuôn mặt tròn xoe kia. Cô bé cười khanh khách, vô cùng dễ dỗ.

Giang Lâm thấy thế cũng cúi người hôn cái chóc lên bên má còn lại của cô bé, ai ngờ cô bé lại đánh rắm.

Giang Lâm: "?"

TBC

Không gian yên tĩnh mấy giây.

Một giây sau, Bạch Du cũng không nhịn được nữa mà bật cười.

Nắng ban mai hắt vào sân, chiếu lên người Bạch Du. Giang Lâm nhìn nụ cười rực rỡ của cô, nụ cười cũng trở nên tươi tắn.

Bà Bạch cầm bình tưới nước đi tưới nước cho rau cỏ trong vườn, thấy hình ảnh ấm áp của gia đình bọn họ thì cũng cười theo.

Tắm cho con gái xong, đột nhiên Bạch Du nhớ tới cảnh Cát Đại Xuyên say khướt ngày hôm qua, thở dài nói: "Em thấy hình như Hướng Tuyết cố tình gửi thư tới."

Hẳn là Lâm Hướng Tuyết cũng đoán được bọn họ sẽ nhân dịp mừng con gái đầy tháng mà mời cô tới chúc mừng nên mới canh thời gian mà gửi thư cùng với quà mừng tới nhà cô. Lúc Bạch Du nhìn thấy hình đã đoán được dụng ý của Lâm Hướng Tuyết là như thế nào. Hẳn là cô ấy muốn Cát Đại Xuyên từ bỏ ý định, sau đó tìm lại hạnh phúc thuộc về mình.

Giang Lâm hơi ngừng lại, nói: "Đại Xuyên là người sống lý trí, chắc hẳn cậu ấy sẽ nghĩ thông thôi."

Bạch Du nhớ tới dáng vẻ uống rượu tới say khướt của Cát Đại Xuyên thì thở dài: "Chỉ mong là như thế."

Cô đã gửi quà mừng cưới cho Lâm Hướng Tuyết từ sớm. Bối cảnh bên nhà trai môn đăng hộ đối với nhà họ Lâm, bản thân chú rể cũng là người có năng lực, so với Cát Đại Xuyên mà nói thì đúng là càng hợp với Lâm Hướng Tuyết hơn.

Tính cách, nhân phẩm của đàng trai đã có người lớn trong nhà họ Lâm kiểm định, sẽ không xảy ra vấn đề gì cả. Tối hôm qua cô đã cố gắng suy nghĩ thật kỹ. Nhưng kiếp trước, đời sống cá nhân của cô vô cùng hẹp. Sau khi kết hôn gần như là bị nhốt ở trong nhà cho nên cô có nhớ thế nào cũng không nhớ thêm được tin tức gì từ nhà trai cả.

Chương 547: Chương 547

DTV-EBOOK

Nhưng không có tin tức gì có lẽ là tốt nhất.

Bên này, Giang Lâm đã mặc quần áo tử tế cho bé con. Anh đang bôi phấn rôm lên cổ cùng với cùi chỏ cho bé con, chẳng mấy mà cô bé trở nên thơm ngát.

Bà Bạch lại bế chắt gái ra ngoài đi dạo. Giang Lâm đi lên nhà kiểm tra lại phòng sách cùng với đồ gửi từ thủ đô đến. Từ sau khi sinh bé con, hai nhà Giang Bạch gửi đến rất nhiều đồ. Khi thì là đồ cho Bạch Du, khi thì là đồ cho bé con.

Trong số đó thì đồ cho bé con là nhiều nhất, từ quần áo tới đồ chơi không thiếu cái nào. Nhiều đồ chiếm gần hết phòng sách. Nhân hôm được nghỉ, Giang Lâm tính dọn dẹp lại căn phòng này.

Bạch Du vào bếp làm món bánh bò Mã Lai.

Bánh bò Mã Lai là đặc sản ăn vặt của thành phố Quảng. Trước đó cô đã từng ăn thử một lần, mùi vị hơi khác với bánh bò thông thường, thiên ngọt hơn đôi chút.

Nghe nói bánh bò chính thống sẽ phải dùng bột mì, mỡ heo, bơ, trứng trộn lẫn với các nguyên liệu khác và để lên men trong ba ngày rồi mới hấp chín. Đương nhiên, Bạch Du sẽ không làm theo phương pháp này, không bàn tới độ phức tạp của nó mà chưa kể họ thậm chí còn không thể mua được bơ.

Bận rộn hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng thì Bạch Du cũng đợi được bột lên men, cho bột vào nồi

hấp để hấp. Sau đó thì quay qua dùng thìa đảo đều đậu xanh đã nấu chín. Hôm qua cô đã ăn nhiều đồ cay nóng, khí hậu ở đây lại thiên về nóng ẩm. Sáng ngủ dậy, cô cảm thấy cổ họng hơi khô nên uống một ít bột đậu xanh để giải nhiệt.

Làm xong bánh bò Mã Lai, Bạch Du cắt thành miếng bỏ vào trong hộp để cho Giang Lâm mang sang cho Cát Đại Xuyên. Cát Đại Xuyên sống một mình nên khá qua loa. Hồi trước có Lâm Hướng Tuyết ở bên thì còn đỡ. Giờ Lâm Hướng Tuyết đi rồi, anh ấy mang lại cảm giác luôn đi ăn cơm hàng.

Hôm qua anh ấy đã tặng cho bé con cái lắc chân bằng bạc để cầu bình an. Món quà này có hơi đắt. Vốn dĩ Bạch Du còn không tính nhận nhưng Cát Đại Xuyên lại từ chối lấy lại, cho nên cô nghĩ sau này làm món gì ngon thì làm thêm cho anh ấy một phần.

Giang Lâm đồng ý, đi rửa tay, cầm miếng bánh bò Mã Lai lên cắn một miếng. Miếng bánh mềm, xốp, thơm mùi sữa cùng với trứng gà, anh nói: “Bánh ăn ngon thật.”

Bạch Du: “Cái này gọi là bánh bò Mã Lai. Hồi trước em từng ăn thử ở thành phố Quảng rồi. Em cầm một ít sang cho Tường Vy với chị Lôi.”

Hai vợ chồng chia nhau đi tặng đồ.

Bánh bò Mã Lai màu vàng kim, bông xốp dai dai. Tôn Tường Vy ăn một lần thì không dừng được: “May là cậu tốt với tớ, có cái gì ngon cũng nhớ tới tớ.”

Bạch Du nghe lời này có hàm ý, thuận miệng hỏi: “Xảy ra chuyện gì hả?”

Tôn Tường Vy há miệng, tính nói nhưng rồi lại lắc đầu gạt đi: “Thôi không bàn tới những chuyện không vui kia nữa.”

Vừa mới dứt lời, cô ta nhìn thấy chiếc đồng hồ Longines trên cổ tay Bạch Du, thấy lạ lẫm bèn hỏi: “Cậu mua đồng hồ hồi nào thế? Không phải hồi trước cậu đeo cái Rolex đỏ hả?”

Bạch Du sờ đồng hồ đang đeo ở tay, cười nói: “Năm ngoái lúc sinh nhật, Giang Lâm mua cho tớ cái đồng hồ này. Rolex kia quá quý giá, bình thường đeo nó thì hơi phô trương.”

Nhất thời, Tôn Tường Vy cảm thấy bánh bò Mã Lai trong miệng mình không còn thơm ngon nữa. Giọng nói cô ta cũng chua chát hơn hẳn: “Chồng cậu tốt với cậu thật đấy. Ông bô của Tôn An Bình là đồ ngốc, tới tận bây giờ anh ấy cũng chưa mua cái gì cho tớ hết.”

Cô ta càng nghĩ lại càng tức, Cát Đại Xuyên bị đồn là chúa keo kiệt nhưng vì theo đuổi Lâm Hướng Tuyết mà còn chi cả tiền lấy vợ ra làm vốn để mua xe đạp, lại còn ngày ngày đưa bánh bao với đường sữa cho Lâm Hướng Tuyết, Tạ Húc Đông thì đưa cho cô ta cái gì?

Rắm cũng không có!

TBC

Không sai, ban đầu bọn họ đúng thật là không phải song phương cam tâm tình nguyện, nếu không phải có chuyện ngoài ý muốn kia thì hai người bọn họ cũng không liên quan gì tới nhau, chẳng qua giờ hai người họ đã có cả con luôn rồi, tên kia lại không hề bày tỏ chút nào.

Tức c.h.ế.t mất!

Tôn An Bình là con trai nhỏ của Tôn Tường Vy với Tạ Húc Đông, còn con trai lớn tên là Tạ An Thịnh, do bác trai của Tôn Tường Vy – Ủy viên chính trị Tôn đặt tên cho.

Bạch Du không biết chuyện giữa hai người là như thế nào: "Đồng chí Tạ có giao tiền lương cho cậu không?"

Tôn Tường Vy tức run lên, gật đầu: "Có, tớ cầm cả tiền gửi ngân hàng lẫn tiền lương, bình thường mỗi tháng anh ấy chỉ tự giữ năm đồng trong người thôi."

Thật ra thì ban đầu không như thế này, sau hôm cô ta "bá vương ngạnh thượng cung" thì anh ấy ngay lập tức giao tiền lương cùng với tiền gửi ngân hàng giao cho cô ta giữ, cô ta từ chối cũng không được, nhất định phải để cho cô ta cầm.

Chương 548: Chương 548

DTV-EBOOK

Bạch Du: "Nếu như anh ấy đã đưa cả tiền gửi ngân hàng lẫn tiền lương cho cậu thì chắc là anh ấy không có đồng nào trong người."

Tôn Tường Vy vỗ cái bốp lên bắp đùi của mình: "Cậu nói đúng nha, vậy tớ sẽ trả tiền gửi ngân hàng lại cho anh ấy?"

Nhưng không chờ Bạch Du kịp trả lời thì cô ta đã tự tiếp tục nói: "Không, không thể đưa hết cho anh ấy được. Tớ sẽ chỉ trả cho anh ấy tối đa một trăm đồng thôi để cho anh ấy cầm đi mua đồng hồ cho tớ." Còn những cái khác cô ta vẫn phải quản lý.

Bạch Du: "..."

Xem ra người rung động không chỉ có một mình Tạ Húc Đông đâu.

Nhưng mà nhìn Tôn Tường Vy thế này hình như vẫn còn chưa biết mình đã rung động.

Ngay lúc Bạch Du chuẩn bị rời đi thì nghe thấy cuộc trò chuyện ở bên cạnh.

"Không phải bữa trước bà bảo muốn giới thiệu cháu gái của mình cho người quân nhân tên Cát Đại Xuyên kia hay sao? Sao mãi mà không có tin tức gì thế?"

"Thôi đừng nhắc tới nữa. Trước đó cháu gái tôi không ưng, vất vả lắm mới thuyết phục được con bé, kết quả thế nào bà biết không?"

“Làm sao thế?”

“Cát Đại Xuyên lại yêu đương với cô con gái nhà họ Liên kia rồi! Thôi tôi không nói nữa đâu, không thì mắc cỡ c.h.ế.t mất thôi. Giờ tôi cũng đang không biết nên nói với cháu tôi như thế nào đây này.”

“Cô con gái nhà họ Liên á? Người bà nói không phải là Liên Gia Lệ đó chứ?”

“Chính là cô gái đó đấy. Bà nói xem, Cát Đại Xuyên ưng ai không ưng mà sao lại ưng con nhỏ đó không biết. Người nhà họ Liên có tốt lành gì đâu…”

Bạch Du cùng Tôn Tường Vy quay qua nhìn nhau, đều thấy vẻ khiếp sợ trên gương mặt đối phương.

Tôn Tường Vy không nhịn được mà nói trước: “Cát Đại Xuyên với Liên Gia Lệ yêu nhau rồi á? Từ khi nào thế? Sao tối hôm qua không nghe thấy anh ấy nhắc gì tới chuyện này vậy?”

Bạch Du lắc đầu một cái, nói: “Tớ cũng không nghe thấy anh ấy nói gì cả.”

Hơn nữa tối qua Cát Đại Xuyên còn vì chuyện của Lâm Hướng Tuyết mà đau lòng không thôi, hoàn toàn không giống với người đang có người yêu. Nếu bảo sau này anh ấy yêu người khác thì cũng được thôi nhưng Liên Gia Lệ…

Không nói nhà họ Liên từng tổn thương Lâm Hướng Tuyết, quan hệ với nhà bọn họ cũng không tốt. Cát Đại Xuyên sẽ không hồ đồ tới mức này.

Giang Lâm đi đưa đồ cho Cát Đại Xuyên, nói không chừng có thể biết được chút chuyện.

Bạch Du nghĩ tới đây thì thấy nên về sớm một chút nên chào tạm biệt Tôn Tường Vy.

Về tới nhà, Bạch Du đã nhìn thấy Giang Lâm ngồi trên ghế, mày nhíu chặt.

Giang Lâm nghe thấy tiếng bước chân thì ngẩng đầu: "Em về rồi đó hả?"

Bạch Du ngồi xuống chỗ trống bên cạnh anh: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Chắc hẳn là liên quan tới Cát Đại Xuyên đúng không?"

Giang Lâm nhíu mày: "Em cũng nghe người ta nói rồi đúng không?'

Bạch Du cau mày: "Liên quan tới anh ấy thật hả? Mới nãy em qua tặng quà cho Tôn Tường Vy thì nghe thấy hàng xóm nhà cô ấy nói như thế. Người ta bảo là Liên Gia Lệ với Cát Đại Xuyên đang yêu nhau, chuyện này có thật hả anh?"

Nếu là như thế thật thì đúng là buồn nôn.

Đã yêu nhau với Liên Gia Lệ lại còn giả mù sa mưa vì chuyện của Lâm Hướng Tuyết mà uống tới bất tỉnh nhân sự, như thế là thế nào?

Giang Lâm lắc đầu nói: "Nếu chỉ là người yêu thì đã tốt. Tối qua anh với Tạ Húc Đông đưa Cát Đại Xuyên về tới nhà thì bạn cùng phòng Tiểu Trương bảo là có thể chăm sóc Cát Đại Xuyên nên tụi anh mới rời đi. Ai ngờ bọn anh mới đi không lâu thì Tiểu Trương lại nhận được nhiệm vụ mới, không kịp báo cho tụi anh, vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy Liên Gia

Lệ, thế nên Tiểu Trương đã nhờ Liên Gia Lệ qua báo cho tụi anh, ai ngờ…”

Nói tới đây, Giang Lâm ngừng lại.

Nhưng Bạch Du cũng đã đoán được rồi: “Ai ngờ Liên Gia Lệ lại chẳng nói lời nào với các anh, ngược lại còn chạy vào ngủ chung với Cát Đại Xuyên đúng không?”

Giang Lâm nhìn cô, gật đầu nói tiếp: “Bây giờ nhà họ Liên muốn Cát Đại Xuyên phải lấy Liên Gia Lệ, đám hỏi, lễ vật yêu cầu hơn hai trăm đồng, còn phải có bốn món gia dụng cơ.”

Bạch Du cười khẩy: “Sao bọn họ không đi cướp luôn đi?”

Đã dùng tới thủ đoạn thế này rồi còn có mặt mũi yêu cầu sính lễ như thế, không hổ là nhà họ Liên.

Giang Lâm rót ly nước đưa tới: “Uống nhiều nước cho trơn cổ họng nhé.”

Bạch Du biết ý của anh, hẳn là không muốn vì loại người như nhà họ Liên mà tức giận. Cô không nhận lấy cái ly mà uống luôn trên tay anh: “Vậy bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ Cát Đại Xuyên lại đi cưới loại đàn bà như Liên Gia Lệ thật sao?”

Nếu như kết hôn thật thì cô tuyệt đối không để hai người họ bước nửa bước vào nhà mình.

Giang Lâm uống nốt phần nước còn dư: “À chưa nói chuyện này với em. Chuyện mà anh cho người đi điều tra cô y tá kia ấy.”

Chương 549: Chương 549

DTV-EBOOK

Bạch Du gật đầu, mắt lấp lánh nhìn anh.

Giang Lâm: “Chuyện này có điểm mù mờ, cần chút thời gian. Mới nãy anh đã nói với Cát Đại Xuyên rồi để cho anh ấy tương kế tựu kế, chịu thiệt tạm hai ngày. Chuyện này em đừng có mà nói với Tôn Tường Vy đấy nhé.”

Bạch Du biết anh chê Tôn Tường Vy nhiều chuyện, gật đầu: “Anh yên tâm đi, em có chừng mực mà.”

**

Sau đó, Bạch Du làm như không hề biết chuyện này.

Nhìn qua nhà họ Liên, đúng là cá gặp nước, đuôi vểnh lên cao thật.

TBC

Đúng hôm đó, Liên Đại Hữu đi qua nhà trọ của Cát Đại Xuyên dắt xe đạp của anh ấy về nhà mình, gặp ai cũng bảo đấy là lễ vật mà Cát Đại Xuyên hỏi cưới em gái anh ta.

Đến cả thím Liên lúc trước mặt mày ủ dột giờ gặp ai cũng khen con rể tương lai là Cát Đại Xuyên, không thấy chút đau khổ nào vì sự ra đi của con trai nhỏ, con dâu lớn cùng với cháu gái, làm cho người ta không khỏi cảm thán người gặp chuyện vui tinh thần thoải mái.

Còn Liên Gia Lệ lại rất hay đi sang bên cửa hàng tạp hóa mua đồ, trang phục toàn thân cũng đổi mới hoàn toàn, chân đi giày da, lúc đi phát lên tiếng "cạch, cạch, cạch", âm thanh rất vang.

Bạch Du hết ở cữ thì đi làm tại tòa soạn.

Trước khi sinh, "Dự án xoá nạn mù chữ bằng Liên Hoàn Hoạ" của cô phát triển vô cùng thuận lợi, nhất là "Anh Hùng Bình Dân" rất được mọi người yêu thích, các đơn vị, công xưởng đặt hàng liên tục. Cô cũng vì thế mà được bình chọn là "tiên tiến", tòa soạn cũng nhận được danh hiệu "tiên tiến" làm cho thư ký Chương vui không sao tả xiết.

Ngày đầu tiên quay về làm, Trình Phương và cán sự Trần nhìn thấy Bạch Du cũng vô cùng vui vẻ.

Trình Phương nhìn Bạch Du từ trên xuống dưới, mặt mày vô cùng hâm mộ: "Chị dâu tôi sinh con xong thì eo với đùi thô hơn trước nhiều, đến giờ vẫn còn chưa gầy lại chút nào, đâu có giống như đồng chí Bạch, vóc người còn đẹp hơn cả trước khi sinh con, đúng là làm cho người ra vô cùng hâm mộ."

Cán sự Trần gật đầu: "Đúng thế, chị dâu tôi cũng thế, hơn nữa từ khi mang thai, da mặt chị ấy toàn là tàn nhang, thế mà đồng chí Bạch không có lấy chút lấm tấm nào cả, bóng loáng như trứng gà bóc vậy. Chỉ mong sau này tôi sẽ được giống như cậu thôi."

Bạch Du được hai người khen cũng có hơi ngượng ngùng, nghe thấy cán sự Trần nói như thế thì hơi nhướn lông mày hỏi: "Cán sự Trần nói như thế tức là sắp có chuyện tốt hả?"

Cán sự Trần đỏ mặt nhưng vẫn cười gật đầu: "Tháng sau kết hôn rồi, đến lúc đó cậu với Trình Phương nhất định phải tới đó nha."

Bạch Du với Trình Phương vội vàng chúc mừng, còn nói đến khi đó chắc chắn sẽ đi.

Ba người nói chuyện một hồi, cuối cùng Bạch Du quay về phòng làm việc của mình.

Khoảng thời gian cô sinh con, dự án xóa nạn mù chữ đã giao lại cho thợ cả Ngũ, thế nên lần này quay về phòng làm việc cô đã mang ít đồ bổ cho ông ấy.

Ai ngờ cô còn chưa kịp lấy ra, thợ cả Ngũ đã cầm đồ bổ ra trước: "Vốn dĩ chú nên để cho bà nhà chú mang qua cho cháu nhưng sợ lại không tốt cho cháu cho nên giờ mới cầm ra. Tuy không phải là thứ gì đáng tiền nhưng đều là đồ mà bà nhà chú tự làm đó."

Bạch Du luôn miệng nói cảm ơn, sau đó mở túi ra ngó vào xem hóa ra là mấy bộ quần áo cho trẻ con. Nhìn qua là biết bỏ rất nhiều tâm tư vào đó, không chỉ dùng loại vải mềm mại rất thích hợp với da của trẻ sơ sinh mà thiết kế cũng rất đẹp.

Bạch Du ngạc nhiên, vô cùng mừng rỡ: "Đây đều là do thím Triệu tự mình thiết kế hay sao ạ?"

Thợ cả Ngũ gật đầu: "Tổ tiên của bà nhà chú trước đây từng làm quần áo cho quý nhân ở trong cung. Giờ cũng chỉ còn lại chút ngón nghề này truyền lại mà thôi."

Thật ra thợ cả Ngũ nói rất khiêm tốn, tổ tiên của bà nhà thợ cả Ngũ thật ra là thợ may của cung đình.

Ban đầu Bạch Du còn thấy hai vị này đúng là bí ẩn khó lường, lần nào mà đối phương để lộ chút tin tức

cũng đủ khiến cho cô khiếp sợ: “Bảo sao mà thím Triệu lại làm được nhiều quần áo xinh đẹp như thế, hóa ra là gia đình có tiếng là giỏi giang uyên bác. Cháu xin nhận những bộ trang phục này. Cháu thích lắm ạ. Phiền thợ cả Ngũ cảm ơn dì Triệu giúp cháu nhé.”

Nói rồi cô cầm đồ bổ mà mình mang tới ra ngoài, bên trong ngoại trừ mấy quả nhãn với sữa mạch nha còn có một ít thuốc khó mà mua được.

Thợ cả Ngũ thấy những thứ này thì mắt hơi ửng đỏ: “Phải là chú cảm ơn cháu mới đúng.”

Sức khỏe của bà nhà ông ấy không được ổn lắm, những năm qua chỉ có thể ở trong nhà, thuốc bọn họ có, cũng rất hữu hiệu nhưng có một vài loại thuốc có trong toa thuốc mà bọn họ không thể mua được. Những năm qua đều là do thư ký Chương lén lút mua dùm ông ấy, chút tiền ông ấy kiếm được cũng tiêu hết vào trong đó.

Chương 550: Chương 550

DTV-EBOOK

Ông ấy chưa từng nhắc tới chuyện bệnh tật của vợ mình với Bạch Du, ai ngờ cô lại tỉ mỉ tới mức đấy, lặng lẽ quan sát, tặng cho bọn họ những thuốc bổ này.

Thợ cả Ngũ đã từng vì chuyện này mà khép lòng lại, bây giờ lại lặng lẽ mà mở ra.

Sau khi thu dọn đồ đạc xong, Bạch Du cầm tài liệu đi tới Hội Liên hiệp Phụ nữ tìm Bao Nhã Anh.

Bao Nhã Anh xuất viện không lâu thì đã bị điều qua Hội Liên hiệp Phụ nữ. Trước đó cô đã bàn xong chuyện hợp tác với Bao Nhã Anh, chẳng qua vẫn cứ vướng bận chuyện của "Anh Hùng Bình Dân", nhất thời không tranh thủ được gì, sau đó lại chuyện sinh đẻ nên mới kéo dài tới mức này.

Ai ngờ khi cô đi tới tận Hội Liên hiệp Phụ nữ thì cũng không thấy Bao Nhã Anh đâu cả, cô không thể làm gì khác ngoài chuyện hẹn lần sau.

Sau khi tan làm, Bạch Du đạp xe đạp đi gửi thư ở bưu điện.

Bé con đã ra đời được một tháng nên cô chụp không ít ảnh cho cô bé, mấy hôm trước bọn họ cũng chụp hình gia đình. Cô cầm ảnh ra studio rửa vài tấm, tính gửi cho ông nội Giang cùng với cha của cô.

Vừa mới gửi thư xong ra ngoài thì cô lại gặp Liên Gia Lệ đang đứng cạnh xe đạp, hai tay khoanh lại chắp trước ngực, trông như đang chờ đợi cô vậy.

Người tới không hề có ý gì tốt cả.

Nhưng mà trước mặt mọi người, Bạch Du tin là cô ta cũng không dám làm ra chuyện gì quá đáng thế là đạp xe đi tới trước mặt cô ta.

Vốn dĩ Liên Gia Lệ còn tính chờ Bạch Du mở miệng, ai ngờ Bạch Du lại đạp xe đi luôn. Cô ta cắn môi đuổi theo: "Chị Bạch Du, chắc là chị đã biết chuyện tôi và Đại Xuyên sẽ kết hôn rồi."

Bạch Du liếc mắt nhìn cô ta. hỏi ngược lại: "Thì làm sao?"

Liên Gia Lệ nhìn làn da trắng bóng nhẵn nhụi của cô, trong mắt thoáng chút ghen tị, mở miệng nói: "Hình như chị Bạch có hiểu lầm lớn với em rồi. Nhưng trước kia đúng là nhà em không được tốt, em xin lỗi chị Bạch Du ạ."

Bạch Du không thèm để ý tới cô ta.

Liên Gia Lệ nhìn đồng hồ mà Bạch Du đang đeo, lại càng ghen tỵ hơn: "Đồng hồ của chị Bạch đẹp thật đấy, hay tí về tôi cũng bảo anh Đại Xuyên mua cho tôi, chị nói xem anh ấy có đồng ý hay không?"

"Cái này thì sao mà tôi biết được?"

Bạch Du liếc mắt nhìn cô ta, nói dứt câu rồi đạp xe đạp đi luôn.

TBC

Nhìn bóng lưng dần xa của Bạch Du, trong lòng Liên Gia Lệ cũng thấy thoải mái hơn hẳn.

Cô ta biết Bạch Du không thích mình, lại càng không thích người nhà mình. Nhưng giờ cô ta sắp gả cho Cát Đại Xuyên rồi, mà Cát Đại Xuyên lại là anh em chiến hữu của Giang Lâm, vậy thì cho dù Bạch Du có không thích cũng không thể không chấp nhận mình được.

Sau này cô ta phải qua nhà họ Giang thật nhiều mới được, luôn luôn xuất hiện trước mặt Bạch Du, nguyền rủa cô sau này chỉ sinh ra con gái, nghĩ tới đây trong lòng cô ta còn thấy vui sướng sảng khoái hơn là được ăn dưa hấu ướp lạnh nữa.

Cùng lúc đó, y tá Hoàng ở bệnh viện bị các đồng chí công an dẫn đi một cách lặng lẽ, không một ai biết.

Y tá Hoàng này không phải ai khác mà chính là nữ y tá hợp tác với Liên Gia Lệ toan đánh tráo con của Bạch Du khi trước.

Giang Lâm nghe theo lời Bạch Du nói nên đã bảo người bạn làm bên công an của mình âm thầm điều tra xem sao. Người bạn kia vốn còn thấy có phải Giang Lâm nhạy cảm quá hay không vì dù sao nhìn y tá Hoàng kia có vẻ gầy yếu, tiếng tăm ở bệnh viện và qua lời các bệnh nhận cũng không tồi, không giống như người dám làm chuyện ác.

Nhưng mà người bạn này cũng tin tưởng Giang Lâm không phải loại người toan tính nên cũng điều tra cùng với đồng nghiệp xem như thế nào. Kết quả lại điều tra ra một số chuyện thật.

Có mấy đứa trẻ qua tay y tá Hoàng không hiểu sao đều mất tích một cách ly kỳ. Khi đó cũng có người nhà báo án nhưng đa phần mọi người lại cho là bệnh

viện quản lý không nghiêm nên mới dễ dàng để trẻ sơ sinh bị ôm nhầm như thế, không một ai nghi ngờ y tá Hoàng hết.

Có mấy bà đẻ còn nói là khi mới sinh con, nghe tiếng khóc rất to, biết ngay là vô cùng khỏe mạnh mà ai ngờ vừa bị ôm đi đã c.h.ế.t rồi. Bọn họ cũng nhìn thấy t.h.i t.h.ể của con mình, nhưng họ vẫn không thể nào chấp nhận được chuyện con mình c.h.ế.t yểu.

Những chuyện này nếu xét từng cá nhân thì cũng không có vấn đề gì cả nhưng khi kết hợp toàn bộ lại với nhau thì phát hiện có không ít liên hệ với y tá Hoàng.

Thế là đồn công an bắt đầu lập án. Nhưng để không bứt dây động rừng, bọn họ đã âm thầm điều tra thật lâu, lúc này mới bắt được cả người lẫn tang vật chỗ y tá Hoàng.

Nhưng mà y tá Hoàng cũng là nhân tài, lượn quanh như thế mà cô ta vẫn không chịu khai. Cho tới khi bị bắt, cô ta cũng không nói tiếng nào, không chịu nói tung tích những đứa trẻ khi trước, cũng không nguyện ý công khai bất cứ cái gì.

Chương 551: Chương 551

DTV-EBOOK

Giằng co với nhau một hồi, các đồng chí công an vô cùng bế tắc, chỉ có thể giam cô ta lại, lấy đi hết tất cả các thứ có thể tự sát.

Chẳng biết đã qua bao lâu.

Bụng của y tá Hoàng lại vang lên tiếng kêu, cô ta l.i.ế.m đôi môi khô nứt, nói với người bên ngoài: "Tôi khát nước quá, tôi muốn uống nước!"

Nhưng cô ta gọi mấy cũng chẳng có ai nghe, cổ họng khô khốc.

Trong mơ màng, cô ta nghe thấy lời bàn luận của hai đồng chí công an…

"Thứ ba tới cậu thay ca cho tôi nhé. Tôi tới tham dự lễ thành hôn của bạn tôi."

"Không sao cả, nhưng mà bạn nào của anh muốn kết hôn thế? Bật mí cho tôi được không?"

"Bộ đội hải quân tên là Cát Đại Xuyên, không biết cậu có biết hay không. Trước kia cậu ta thề quyết không kết hôn, ai ngờ đột nhiên thông báo sắp lấy vợ, hôn lễ tổ chức vô cùng vội vàng nhưng mà tôi nghe bào đối tượng của cậu ta xinh đẹp lắm, là người đẹp nổi danh trong khu thân nhân của bộ đội đó."

"Nếu đã là người đẹp nổi tiếng trong khu thân nhân của bộ đội thì có khoảng hai, ba người. Một người là vợ của phó đoàn Giang, người thứ hai là em gái của sếp phó Liên. Hình như cô ấy tên Liên Gia Lệ, có phải bạn anh lấy em gái của sếp Liên không?"

“Đúng vậy, lấy em gái của sếp phó Liên. Bạn tôi trước đây nổi tiếng là chúa keo kiệt, mua cho bản thân cái quần cụt cũng không chịu mua, giờ lại mua cả đồng hồ đeo tay, quần áo, trả lễ tận hai trăm đồng cùng với bốn món gia dụng. Quả nhiên là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhưng mà cô gái này cũng coi như là gặp may, người bạn này của tôi chẳng mấy mà lên chức, lúc đó cô ấy sẽ thành phu nhân của đại đội trưởng còn gì.”

“…”

Giọng nói ngày càng nhỏ, hai người họ đi ngày càng xa.

Y tá Hoàng ở trong ngục giam siết chặt nắm đấm, khuôn mặt vặn vẹo vì sự ghen tị đang dâng lên trong người.

Dựa vào cái gì chứ!

Tại sao cô ta thì ngày ngày ở trong ngục giam bị muỗi cắn, nước không có mà uống còn con ả đàn bà Liên Gia Lệ kia lại chuẩn bị lập gia đình, lại còn được gả cho người đàn ông tốt như thế này.

Hơn nữa cô ta còn sắp trở thành phu nhân của đại đội trưởng, dựa vào cái gì không biết!

Chuyện lần trước làm không thành công, con ả Liên Gia Lệ kia từng tìm cô ta một lần, muốn đòi hết tiền cọc năm đồng kia về. Cô ta sao có thể đồng ý cho được. Kết quả con ả kia vì chút tiền đó mà mắng cô ta xối xả.

Lúc đó cô ta chỉ sợ chuyện bị phanh phui nên không thể làm gì khác ngoài việc trả lại cho cô ta

năm đồng, sau lại vì sợ phó đoàn Giang nghi ngờ mình, cuộc sống tràn ngập trong sợ hãi.

Cô ta sống không yên ổn như thế mà sao Liên Gia Lệ lại sống tốt đến vậy?

Y tá Hoàng càng nghĩ càng không cam lòng, thế là đứng dậy nói với ra bên ngoài: "Người đâu, tôi muốn thú tội!"

Liên Gia Lệ nằm ở trên giường, nhớ tới bộ dáng Bạch Du bị mình chọc cho tức lúc ban ngày, càng nghĩ càng hưng phấn.

Con ả Bạch Du kia cuối cùng cũng có ngày này.

TBC

Thật ra mà nói bản thân cô ta và người phụ nữ tên Bạch Du này cũng không có mâu thuẫn gì gay gắt, chẳng qua cô ta ngứa mắt Bạch Du mà thôi.

Cô ta tự nhận vẻ ngoài của mình chẳng có chỗ nào là kém Bạch Du cả. Dáng người cô ta cũng lồi lõm quyến rũ, chắc chắn có mùi đàn bà hơn Bạch Du nhưng cảnh ngộ của hai người họ lại như trời với đất.

Bạch Du gả được cho người đẹp trai nhất, có tiền đồ nhất trong hải quân – Giang Lâm, lại còn có công việc mà ai ai cũng ngưỡng mộ. Giang Lâm lại yêu chiều cô lên tận trời, đến mức quần áo cũng tự tay giặt cho cô.

Còn cô ta thì sao? Cô ta không được học hành tử tế nên không có khả năng đi làm. Đối tượng mà các bà mối giới thiệu không phải loại không có tiền đồ thì chính là không có tiền, kém hơn cả ngón chân của Giang Lâm.

Cô ta không cam lòng, người phụ nữ xinh đẹp như cô ta thì chỉ có người đàn ông như Giang Lâm mới xứng đôi. Cho nên khi mới dọn tới đây, cô ta đã tính thử quyến rũ Giang Lâm nhưng tiếc là cái tên Giang Lâm kia lại như đầu gỗ, cho dù cô ta ám chỉ như thế nào cũng không cắn câu, còn hại cô ta bị mẹ dạy dỗ cho một trận.

Sau này lại xảy ra chuyện của Lâm Hướng Tuyết cùng với anh hai, từ đó trở đi mấy người bạn chơi chung cũng dần xa lánh cô ta. Bà mối cũng không muốn giới thiệu đối tượng cho cô ta nữa, ngẫu nhiên có mấy người muốn cô ta làm đối tượng thì không già cũng tàn rồi.

Cảnh ngộ của cô ta ngày một tệ hơn, mà Bạch Du thì ngày càng tốt hơn, làm sao cô ta có thể nuốt được cục tức này đây?

Cô ta vẫn luôn nín nhịn muốn bắt được điểm yếu của Bạch Du, cho tới khi cô ta gần như mất kiên nhẫn thì thời cơ lại tới.

Chương 552: Chương 552

DTV-EBOOK

Thật ra tối đó cô ta trốn trên sân phơi âm thầm quan sát động tĩnh nhà đối diện. Hai chân cô ta ngồi xổm đã tê rần, mặt cũng bị muỗi đốt mấy phát nhưng quả nhiên ông trời không phụ lòng người, cuối cùng cô ta cũng đã tìm được cơ hội.

Ngay khi nhìn thấy Cát Đại Xuyên được Giang Lâm cùng với Tạ Húc Đông đưa về nhà thì cô ta biết cơ hội của mình đã tới rồi.

Cô ta biết trong lòng Cát Đại Xuyên chưa từng quên Lâm Hướng Tuyết nhưng thế thì có sao? Sau này người nằm bên cạnh Cát Đại Xuyên là cô ta, từng xu tiền của Cát Đại Xuyên sau này cũng là của cô ta.

Tuy so ra thì Cát Đại Xuyên không được như Giang Lâm nhưng có thể cùng lúc khiến cho cả Bạch Du lẫn Lâm Hướng Tuyết khó chịu thì cô ta thấy vô cùng đáng giá.

Hôm sau, Bạch Du vừa mới rửa mặt xong thì bé con đã tỉnh dậy. Đồng hồ sinh học chuẩn thật đấy.

Bạch Du vội cho bé con uống sữa.

Giờ bé con còn chưa cai sữa nên mỗi ngày, trước khi ra ngoài thì cô sẽ vắt sữa bỏ vào trữ đông để cho bà Bạch cho bé con uống, nếu buổi trưa cô không vội thì sẽ quay về cho bé con b.ú sữa.

TBC

Nhưng mà như thế đúng là không được tiện lợi cho lắm, đặc biệt là khi bị trướng sữa ở trong văn

phòng, cô vừa xấu hổ vừa khó chịu, thế nên cô quyết định là một tháng nữa sẽ cho bé con cai sữa mẹ, sau này chỉ uống sữa bột mà thôi.

Giang Lâm đi lên, nghe được tiếng động thì cầm cả đồ ăn sáng lên.

Bé con đang trong giai đoạn khám phá mọi thứ xung quanh, vừa nghe thấy tiếng động thì không uống sữa nữa, ngẩng cái đầu nhỏ nhìn ra phía cửa, vẻ mặt vô cùng hóng hớt.

Bạch Du vỗ cái m.ô.n.g nhỏ của bé con mà bé con không thèm để ý. Cho tới khi bé con nhìn thấy cha mình xuất hiện ở cửa thì mới quay đầu tiếp tục uống sữa.

Bạch Du nhìn bé con hóng hớt thế này không khỏi bật cười: "Anh nói xem bé con nhà mình hóng hớt như thế này có khi nào là do bà nội hay bế bé con ra cây đa nói chuyện không nhỉ?"

Cứ chiều chiều, đàn bà trong xóm không có việc gì làm thì sẽ tụ tập dưới bóng cây đa, vừa đóng đế giày vừa kể chuyện đủ nơi. Cô nghi ngờ bé con nghe nhiều nên mới như thế này.

Thật ra hóng hớt nhiều chuyện cũng không phải không tốt, nếu sau này bé con muốn đi làm phóng viên thì cần có tinh thần hóng chuyện này.

Giang Lâm cười thành tiếng, mở miệng như muốn nói gì, cuối cùng anh lại chỉ nói: "Anh có chút việc, anh ra ngoài trước đây."

Bạch Du lau miệng cho bé con nên cũng không để ý tới thần sắc của anh như thế nào, thế nên chỉ thuận

miệng đáp lại: “Vâng.”

Chờ cô đặt bé con vào giường em bé, Giang Lâm đã đi xuống rồi.

Cô đi qua nhìn lại bữa sáng mà Giang Lâm mang lên, gồm một ly sữa đậu nành, hai cái bánh bao nhân trứng sữa cùng với một quả trứng gà luộc.

Tối qua cô chỉ thuận miệng nói là nhớ mùi bánh bao nhân trứng sữa, ai ngờ anh lại nhờ đầu bếp Diêu làm món này. Bạch Du cầm một cái bánh bao nhân trứng sữa cắn một ngụm, bánh bao mềm xốp ngon miệng, sữa bên trong ấm áp ngọt ngào, cắn một miếng đã thấy ngọt tận đáy lòng.

Ăn sáng xong, Bạch Du giao bé con lại cho bà Bạch, đạp xe đạp chuẩn bị đi làm.

Ai ngờ vừa mới mở cửa đã nhìn thấy Liên Gia Lệ ở nhà đối diện. Cô ta vừa mới mở cửa nhà đã nhìn thấy cô, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, nói: “Ôi chị Bạch Du, chị chuẩn bị đi làm sao ạ? Vừa hay em cũng đang cần đi tới gần tòa soạn, phiền chị cho em đi ké đoạn đường nhé.”

Hôm nay, Liên Gia Lệ cố tình mặc một bộ váy đỏ liền thân, quần áo rất mới, chắc là mới mua.

Bạch Du nhìn cô ta: “Không phải cô đã lấy xe đạp của Cát Đại Xuyên rồi hả? Cô tự đi mà đạp xe của cô, tôi không muốn chở cô.”

Dáng người Liên Gia Lệ cao gầy, khung người có hơi thô. Ở quê cô ta thì không tính là gì nhưng ở đây thì đàn ông không phải ai cũng rất cao, trước đây cũng vì nguyên nhân này mà nhiều người không muốn hẹn hò với cô ta.

Nghe lời lạnh lùng như thế, nếu đổi thành Liên Gia Lệ trước đây thì đã tức điên lên. Nhưng giờ cô ta lại thấy Bạch Du đang giận dỗi mới đúng.

Chỉ cần Bạch Du bực thì cô ta vui phải biết.

Thế là cô ta quyết định phải làm cho Bạch Du càng bực hơn. Cô ta duỗi tay kéo ghế sau của xe đạp cười nói: "Tôi chở chị cũng được mà."

Bạch Du nhìn cô ta, đang nghĩ xem nên tát hay nên đá, hoặc là thả Bánh Khoai Tây ra thì hơn thì bỗng nhiên có hai đồng chí công an xông tới, không nói nhiều đã giữ lấy tay Liên Gia Lệ.

Liên Gia Lệ ngẩn ra, phản ứng lại ngay: "Đồng chí công an, các anh có bắt sai người không? Tôi chính là Liên Gia Lệ đó."

Một trong hai đồng chí công an lên tiếng: "Đúng là bắt cô Liên Gia Lệ. Có người tố cáo cô có liên quan tới án bắt cóc, tráo đổi trẻ con. Đề nghị cô theo chúng tôi về đồn công an để phục vụ điều tra."

Chương 553: Chương 553

DTV-EBOOK

Nghe tới đây, sắc mặt Liên Gia Lệ trắng bệch, hai chân mềm nhũn, suýt là ngã ngồi xuống đất.

Sao có thể được?

Cô ta đã giấu kỹ lắm rồi, sao có thể bị phát hiện được?

Trừ khi… trừ khi con ả Hoàng Dao kia bị bắt xong cũng khai cả cô ta ra luôn.

Đồng chí công an không thèm để ý tới Liên Gia Lệ, ngẩng đầu nhìn Bạch Du hỏi: "Xin hỏi cô có phải đồng chí Bạch, Bạch Du không?"

Bạch Du gật đầu: "Dạ đúng."

Đồng chí công an: "Vụ án này có liên quan tới con của cô, phiền cô đi cùng chúng tôi về đồn để ghi chép lại."

Bạch Du nghe đến đây thì hơi ngẩn ra, sau đó hiểu ngay.

Trước đó Giang Lâm có bảo với cô là Liên Gia Lệ có liên quan tới vụ án tráo đổi, bắt cóc trẻ sơ sinh với cả y tá Hoàng. Nhưng khi đó cô cũng không nghĩ có liên quan tới con gái mình, ai ngờ người đàn bà này lại ác độc tới mức đấy, vậy mà lại dám đánh chủ ý lên con gái của cô.

Mà hôm đó Tôn Tường Vy sinh ra hai đứa con trai, nhà họ Liên lại sinh ra con gái. Nếu ngày đó không phải cô cẩn thận bảo Giang Lâm đi theo thì nói

không chừng con gái cô đã bị đổi với nhà họ Liên. Nếu như thế thì đứa bé mà Trần Lan ôm nhảy tự tử khi đó…

Nghĩ đến kết quả kia, Bạch Du run rẩy, duỗi tay tát cái "bốp" vào mặt Liên Gia Lệ.

Liên Gia Lệ bị tát lệch cả mặt, mặt nóng bừng bừng, trừng mắt nhìn Bạch Du: "Cô dám đánh tôi à?"

Bạch Du nhìn cô ta, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng: "Đánh cô đấy!"

Nếu không phải có đồng chí công an ở đây thì cô đánh nát mặt Liên Gia Lệ lâu rồi.

Tay của Liên Gia Lệ bị công an còng ra sau, chỉ có thể quay đầu nhìn về phía đồng chí công an, ai ngờ hai đồng chí công an kia lại quay đầu đi, làm bộ chưa nhìn thấy cái gì hết.

Tức c.h.ế.t cô ta mất thôi!

Bạch Du vào nói với bà Bạch một tiếng rồi sau đó đi theo đồng chí công an.

Chờ bốn người họ rời đi, hiện trường ngay lập tức bùng nổ.

"Ôi trời ơi, tôi mới nghe thấy đồng chí công an kia bảo là Liên Gia Lệ liên quan tới vụ tráo đổi, bắt cóc trẻ con hả? Lại còn định tráo con gái của phó đoàn Giang với cả đồng chí Bạch nữa hả?"

"Chắc chắn là thế rồi, chứ không thì sao lại gọi cả Bạch Du lên đồn ghi chép làm gì. Bạch Du tát thế

đúng lắm. Con ả nào dám đổi con tôi thì tôi sẽ tát ả đó răng rơi đầy đất!"

"Đúng thế! Ác quá đi mất thôi! Phải thù hằn nhau tới mức nào mới quá đáng thế này nhỉ. Trước cháu trai tôi thích Liên Gia Lệ lắm, muốn tôi làm mai cho cô ta, cũng may là tôi chưa đồng ý."

"Không phải Cát Đại Xuyên sắp kết hôn với Liên Gia Lệ hay sao. Ôi sao thằng bé này lại xui xẻo thế không biết."

Bà Bạch ở trong nhà nghe thấy bàn luận bên ngoài, tức tới mức tay run rẩy. Nếu không phải sợ ảnh hưởng không tốt thì bà chỉ muốn cầm cái chổi lao luôn tới nhà họ Lệ mà thôi.

Toàn một đám có ý nghĩ dơ bẩn!

Liên Gia Lệ muốn chống cự nhưng ngoài y tá Hoàng thì trong bệnh viện cũng không thiếu người làm chứng, chứng minh Liên Gia Lệ và y tá Hoàng rất thân với nhau. Mà y tá Hoàng lại đặc biệt cẩn thận, đứa bé nào qua tay cô ta đều được ghi chép kỹ càng từng sự việc xảy ra trong một quyển sổ tay.

Thế là nhân chứng vật chứng có cả, Liên Gia Lệ muốn chống cự cũng vô dụng.

Bạch Du lấy lời khai xong cũng không rời đi luôn, biết được Liên Gia Lệ đã lấy lời khai, nên hỏi: "Xin chào đồng chí công an, tôi muốn hỏi là trường hợp như cô Liên Gia Lệ đây sẽ bị xử án bao nhiêu năm tù?"

Nữ công an lấy lời khai ngẩng đầu lên, đối diện với gương mặt trắng nõn xinh đẹp của Bạch Du, trong lòng không nhịn được mà vô cùng ngạc nhiên.

Gương mặt này quá xinh đẹp, nhìn bao nhiêu lần cũng thấy quá xinh đẹp.

Bạch Du: "Thưa đồng chí công an?"

Nhận ra mình thất thố, nữ đồng chí lúc này mới hồi phục tinh thần, hắng giọng nói: "Đồng chí Bạch nên chuẩn bị tinh thần nhé. Tuy hành vi này của Liên Gia Lệ làm cho người khác vô cùng khinh thường nhưng vì không tạo nên thương tổn thực tế, hơn nữa lại còn là vi phạm lần đầu nên sẽ không bị phạt lâu lắm đâu, cùng lắm đi cải tạo ở nông trường một, hai năm mà thôi."

Chỉ một, hai năm thì đúng là quá tiện cho con ả này.

Bạch Du cảm ơn rồi rời khỏi đồn công an, tới tòa soạn xin nghỉ với thư ký Chương xong mới đạp xe đi về nhà.

Giờ cô chỉ muốn ôm chầm lấy bé con thôi, suýt chút nữa cô đã mất đi con bé này vĩnh viễn.

Cô không làm gì được Liên Gia Lệ nhưng không có nghĩa là cô dễ dàng buông tha cho nhà họ Liên như thế.

Về tới nhà, cô nóng lòng chạy vào trong.

Không biết có phải tâm linh tương thông không mà đúng lúc này, bé con cũng mở mắt. Bé con nhìn thấy mẹ mình thi hai tay múa may, cười khanh khách, đôi mắt cong như trăng tròn, khóe miệng còn có cả lúm đồng tiền ẩn hiện nữa.

Chương 554: Chương 554

DTV-EBOOK

Trái tim nôn nóng của Bạch Du được an ủi, mm nhũn.

Bé con thấy Bạch Du không ôm mình giống như thường ngày thì hai cái tay nhỏ vẫy vẫy: "A a..."

Bộ dáng kia như đang muốn nói: "Sao mẹ vẫn chưa ôm con thế, con giận đấy nha."

Bạch Du thấy hơi buồn cười vì bộ dáng của bé con, bèn bế bé con lên, thơm cô bé hai phát. Không biết là cô bé vui vẻ hay là sợ ngứa mà cười khanh khách đến là vui tai.

Bà Bạch cầm sữa đã được hâm nóng đi vào, nhìn thấy hai mẹ con cười đùa vui vẻ như thế thì ngọn lửa bực tức từ sáng sớm cũng được dập tắt: "Công an bảo sao rồi cháu? Liên Gia Lệ có bị đưa tới nông trường cải tạo không?"

Bạch Du nhận lấy bình sữa cho bé con bú, sau đó gật đầu: "Có ạ, nhưng công an bảo cô ta vi phạm lần đầu, hơn nữa không có thương tổn nên sẽ không phạt lâu đâu ạ."

Bà Bạch nghe tới đây thì lửa giận lại sắp bùng lên: "Sao lại bảo là không có thương tổn cụ thể cơ chứ? Nếu không phải hôm đó cháu cảnh giác thì giờ đã... Dù sao thì chuyện này không thể chỉ có như thế được!"

Bạch Du cũng không định buông tha như vậy được, nhưng cô lo bà Bạch cứ bị cảm xúc chi phối

như này thì sẽ không tốt cho cơ thể, đang tính mở miệng an ủi thì nghe thấy bà Bạch nói: "Việc này để bà xử lý cho."

Nói rồi bà vội vã ra ngoài.

Khoảng nửa tiếng sau, ngoài kia vang lên tiếng ồn ào huyên náo.

Bạch Du ngó vào trong nôi em bé, thấy bé con vẫn chưa tỉnh lại thì gọi Bánh Khoai Tây tới cho nó trông, còn mình thì đi ra ngoài,

Chuyện này tưởng như không có gì, ai ngờ mới nhìn đã cười sặc.

Chỉ thấy thím Liên cùng với Liên Đại Hữu đang ở nhà nghỉ ngơi bị người ta đổ đầu đầy nước bẩn, nước bẩn chảy dọc theo tóc chảy xuống trông tèm lem, cái mùi kia ghê muốn chết.

Bà Bạch chỉ vào thím Liên mà mắng: "Thượng bất chính hạ tắc loạn, vì có người mẹ như bà nên mới nuôi ra cả đám súc sinh như thế! Không chỉ ép c.h.ế.t con dâu và cháu gái mà còn ép con gái nhà người ta kết hôn với thằng ngốc nhà mình, trong khi con gái nhà người ta chỉ hơi đồng cảm với thằng bé. Con gái thì ghen ghét muốn tráo con của người khác. Mọi người sau này nhớ tránh xa cái nhà này ra, bằng không cũng không biết khi nào thì bị bọn họ bày mưu tính kế đâu!"

Bà Bạch vừa mới mắng xong thì có người khác tiếp nối: "Tôi già cả sống hơn nửa đời người rồi cũng chưa từng gặp được nhà nào sống ác độc như cái nhà này. Mắng cái nhà này là chó má còn oan cho nó, các người còn không bằng loài cầm thú! Loại người này

quả thực làm ô nhiễm không khí chung của khu thân nhân bộ đội này. Sống cùng khu với loại súc sinh này, tối tôi ngủ không an ổn được. Tôi đề nghị đuổi cả nhà này đi!"

"Đúng, không thể để cho bọn họ ở đây dạy hư con trẻ được, cút đi, cút đi!"

Thím Liên: "…"

Liên Đại Hữu:"…"

Sắc mặt hai người họ vô cùng khó coi.

Từ lúc Liên Gia Lệ bị công an bắt đi bọn họ đã biết là không ổn rồi. Liên Đại Hữu tức tới mức đập hết chén đũa. Trước đây anh ta đã dặn Liên Gia Lệ rất nhiều lần đừng có đụng tới nhà họ Giang ở đối diện rồi, đấy không phải nơi bọn họ có thể dây dưa được.

Ai mà ngờ Liên Gia Lệ ngoài mặt thì đồng ý, thực tế bằng mặt không bằng lòng mà gây ra phiền toái lớn tới mức này cho anh ta.

Năm nay anh ta đã bị phía trên giáo huấn rất nhiều. Nào là chuyện của em trai, chuyện vợ con, đều khiến cho lãnh đạo mất đi ấn tượng tốt với anh ta. Giờ còn ầm ĩ cả chuyện này nữa, anh ta thấy sự nghiệp của mình sắp kết thúc tới nơi.

Nếu biết Liên Gia Lệ sẽ gây ra chuyện lớn như thế này thì ngay từ đầu anh ta đã không đồng ý đưa cô ta tới đây.

Liên Đại Hữu hối hận không thôi. Anh ta đi đi lại lại trong phòng như ruồi không đầu. Cuối cùng chỉ

nghĩ được mỗi cách là sang nhà đối diện xin tha thứ, chẳng qua không chờ anh ta kịp hành động thì cửa nhà đã bị gõ vang.

Mẹ anh ta đi ra mở cửa, sau đó thì nghe thấy tiếng mẹ hét chói tai. Anh ta vội chạy ra thì nhìn thấy mẹ bị người ta hắt nước bẩn đầy người. Không tới một phút sau, anh ta cũng giống hệt như mẹ vậy, bị người ta hắt nước bẩn đầy người.

Anh ta tức tới mức người run lẩy bẩy nhưng đám người kia đều đã già cả, anh ta không mắng được cũng không đánh lại được, bằng không thì anh ta còn c.h.ế.t thảm hại hơn.

Nhưng có tức giận cũng không phải lúc này, đám người này thế mà lại muốn đuổi bọn họ đi!

Không thể được!

Anh ta tuyệt đối không thể bị đuổi đi như thế được!

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Liên Đại Hữu trở nên vô cùng hung ác. Anh ta quỳ trước mặt mọi người, chắp tay vái lạy xin xỏ: “Xin lỗi bà Bạch! Nhà họ Liên chúng tôi xin lỗi nhà bà. Tôi xin thay mặt em gái mình dập đầu tạ lỗi với nhà bà!”

Chương 555: Chương 555

DTV-EBOOK

Thím Liên ngây ngốc một hồi rồi cũng học theo con trai mà quỳ xuống, dập đầu vái lạy: "Lỗi của tôi, cha của tụi nó mất sớm. Tôi một thân một mình không được học hành đàng hoàng. Tôi cắn răng cắn cỏ nuôi ba đứa con trưởng thành. Đứa con thứ lại vì tôi không cẩn thận mà sốt thành đứa ngốc. Tôi vô cùng áy náy với nó nên ngày thương đều đặt hết tâm tư lên thằng bé mà quên mất không dạy dỗ Gia Lệ đàng hoàng. Đây là lỗi của người làm mẹ là tôi. Mọi người đánh tôi cũng được, mắng tôi cũng được. Tôi chắc chắn sẽ không phản kháng lại đâu. Nhưng Đại Hữu vô tội, nó không hề biết Gia Lệ lại dám làm ra chuyện tàn nhẫn như thế. Tôi xin mọi người đừng đuổi nó đi!"

"..."

Mọi người còn đang tính mắng tiếp, thấy vậy thì nhìn nhau.

Trong số họ có không ít người không có ý chí kiên định, bắt đầu ba phải: "Nói đi cũng phải nói lại, thím Liên cũng không dễ dàng gì. Một người phụ nữ phải nuôi tận ba đứa trẻ. Thời đại này nuôi lớn một đứa trẻ đã không hề dễ dàng, huống hồ bà ta chỉ là một người phụ nữ."

"Cũng đúng ha, lại còn phải chăm sóc một thằng ngốc, cũng khó khăn quá. Hơn nữa chuyện này do Liên Gia Lệ làm, đúng là cũng không có quan hệ gì tới bọn họ thật. Tục ngữ có câu ai làm người nấy

chịu, giờ cũng không phải thời Đại Thanh, phạt tội liên đới không thể xảy ra được."

"Đúng thế, chắc nãy tôi bị ai xúi nên mới nóng nảy. Thật sự xin lỗi nhé..."

Bạch Du đứng ở cửa lạnh lùng nhìn cảnh tượng này, cảm thấy trước đây mình vẫn còn đánh giá thấp thím Liên.

Trước đây bất kể xảy ra chuyện gì, thím Liên đều có thể bình an vô sự tránh khỏi mọi lời chỉ trích, ví dụ như lần Hướng Lâm Tuyết bị ép gả cho Liên Tiểu Tiến, mọi người đều nhất trí chỉ trích Liên Gia Lệ, sau đó khi Liên Tiểu Tiến chết, mọi người cũng mắng Liên Gia Lệ.

Tuy Liên Gia Lệ đáng ghét nhưng hôm đó thím Liên cũng ở nhà, nếu không có sự đồng ý của bà ấy thì Liên Gia Lệ không thể một mình làm xong chuyện, sau đó Trần Lan ôm con gái nhảy từ trên nóc bệnh viện xuống, người đánh người khác là Liên Đại Hữu, người mắng người khác là Liên Gia Lệ, dường như lại không liên quan gì đến người mẹ chồng như thím Liên.

Nhưng nếu thím Liên thực sự muốn bảo vệ con dâu thì bà ấy nên ngăn cản từ đầu, dù chỉ nói một hai câu an ủi Trần Lan thì Trần Lan cũng không đến mức tuyệt vọng như vậy, còn lần này, cô không chắc thím Liên có biết chuyện Liên Gia Lệ muốn đổi con hay không, cứ coi như bà ấy không biết đi nhưng bà ấy chỉ nói vài câu đã hóa giải được mâu thuẫn.

Thật đúng là một nhân tài.

Nhưng cũng đúng, một người đàn bà góa chồng không có việc làm nhưng lại có thể nuôi lớn ba đứa con, một đứa còn vào bộ đội rồi thăng chức lên đến chức phó đại đội trưởng, đây không phải là điều mà người bình thường có thể làm được.

Nghĩ đến đây, Bạch Du đứng ra, cười khẩy một tiếng nói: "Mẹ của doanh trưởng Vương cũng là một góa phụ nuôi lớn mấy đứa con nhưng theo tôi được biết, nhà doanh trưởng Vương không có chuyện ép sản phụ ôm con nhảy lầu, cũng không có chuyện ép con gái nhà người ta gả cho con trai mình, càng không có chuyện đổi con của người khác, một góa phụ nuôi con vất vả hay không, đương nhiên là vất vả rồi nhưng nhà nào nuôi con mà không vất vả? Chẳng lẽ vì vất vả nên có thể xóa bỏ hết những chuyện xấu xa đã làm trước đây sao? Các vị ở đây, chẳng lẽ không sợ sau này con cái bị dạy hư hoặc bị bắt cóc bán đi sao? Tôi nói ở đây, nếu nhà họ Liên không chuyển đi thì chúng ta chuyển đi, tôi tuyệt đối không cho phép con gái tôi gặp chuyện lần thứ hai, lần thứ ba hoặc nhiều lần hơn nữa, nói đơn giản, tôi không muốn có người hàng xóm như nhà họ Liên!"

Nhà họ Liên tuyệt đối không thể ở lại, nếu không thì ai biết được sau này họ sẽ gây ra chuyện bẩn thỉu gì nữa, nhất là Liên Gia Lệ chỉ đi cải tạo hai ba năm, đến lúc đó cô ta trở về, biết đâu sẽ trả thù cô.

Cô có thể tránh được một lần mưu tính nhưng lần thứ hai, lần thứ ba thì chưa chắc cô có thể tránh được nên cô không thể chủ quan, phải diệt cỏ tận gốc.

Vừa dứt lời thì hiện trường đã yên tĩnh mấy giây.

Ngay sau đó, chị Lôi là người đầu tiên đứng ra: "Tôi đồng ý với ý kiến của Bạch Du, thời xưa có Mạnh mẫu ba lần dời nhà, điều này cho thấy một người hàng xóm tốt có ảnh hưởng rất lớn đến trẻ em, tôi cũng không muốn con mình chơi với những gia đình như vậy, nếu nhà họ Liên không chuyển đi, tôi cũng sẽ xin chuyển khỏi khu người nhà này!"

"Tôi cũng vậy, Liên Gia Lệ đã bị bắt đi rồi, vậy mà vẫn có người thông cảm cho nhà họ Liên, thật là hết nói nổi."

"Nếu nhà họ Liên không đi thì nhà tôi cũng xin chuyển đi!"

Chương 556: Chương 556

DTV-EBOOK

Tiếp đó, ngày càng có nhiều người tham gia vào đội ngũ này.

Còn về những người trước đó còn lưỡng lự thì lúc này mặt họ đã đỏ bừng nhưng họ nhanh chóng phát huy tác dụng của mình, gia nhập vào đội ngũ của Bạch Du.

Liên Đại Hữu quỳ dưới đất siết chặt hai quả đấm: "..."

Chỉ còn một chút nữa thôi, chỉ còn một chút nữa thôi là những người này đã bị mẹ anh ta thuyết phục rồi.

Nhưng Bạch Du, người phụ nữ này chỉ bằng vài câu nói đơn giản đã kéo đầy chỉ số thù hận, khiến gia đình họ một lần nữa rơi vào vực thẳm muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Anh ta thật sự hận!

Thím Liên ngẩng đầu nhìn Bạch Du, trong mắt tràn đầy oán hận và phẫn nộ.

Bạch Du quay đầu lại, vừa vặn chạm phải ánh mắt của thím Liên, cô không né tránh, ánh mắt sắc bén đáp trả lại.

Vì con, người mẹ nào cũng trở nên mạnh mẽ, cô không cho phép bất kỳ ai làm hại con gái mình.

Bạch Du như vậy là điều mà thím Liên chưa từng thấy trước đây, toàn thân cô tỏa ra một khí thế sắc

bén khiến người ta phải sợ hãi, bà ấy run rẩy, quay đầu đi không dám nhìn thẳng vào Bạch Du nữa.

Chuyện này ầm ĩ đến mức cuối cùng đã đến tai lãnh đạo của đơn vị.

TBC

Những chuyện xảy ra trong năm qua của nhà họ Liên thực sự có ảnh hưởng rất xấu, trước đó đơn vị đã nhiều lần cảnh cáo Liên Đại Hữu, không ngờ lần này lại xảy ra chuyện.

Liên tục như vậy, ngay cả cấp trên của Liên Đại Hữu cũng không thể bảo vệ anh ta nữa, sau khi họp bàn thảo luận, cuối cùng quyết định điều Liên Đại Hữu trở lại đơn vị cũ, đồng thời bãi miễn chức vụ phó trung đội trưởng.

Sau khi nhận được thông báo, Liên Đại Hữu ngã ngồi xuống đất.

Anh ta đã rất vất vả mới có được ngày hôm nay, không ngờ chỉ mới ra ngoài một năm thì anh ta đã bị đánh về, vả lại còn trong tình huống như thế này, cả đời này anh ta đừng hòng thăng tiến được nữa.

Anh ta, xong đời rồi.

Những người đồng chí khác thấy vậy cũng không tiến lên an ủi Liên Đại Hữu, Liên Đại Hữu ngồi trên đất rất lâu rồi đột nhiên bật dậy, tức giận chạy đến đồn cảnh sát.

Liên Gia Lệ nghe tin anh trai đến thăm mình, còn tưởng anh trai đến cứu mình ra ngoài nên cô ta đã vô cùng xúc động.

Vừa nhìn thấy anh trai, khóe mắt cô ta lập tức đỏ hoe, giọng nghẹn ngào nói: “Anh, cuối cùng em cũng gặp được anh rồi, em còn tưởng…”

Lời còn chưa dứt, Liên Đại Hữu đã giơ tay lên tát mạnh vào mặt cô ta: “Liên Gia Lệ, tao nợ mày sao? Tao đã bảo mày đừng trêu chọc nhà họ Giang, mày hứa với tao đàng hoàng, kết quả lại âm thầm làm trái, từ nay về sau đừng gọi tao là anh trai nữa, tao không có đứa em gái gây họa như mày!”

Khuôn mặt Liên Gia Lệ nóng hừng hực: “…”

Cô ta muốn giải thích, cô ta muốn cầu xin nhưng Liên Đại Hữu không cho cô ta bất kỳ cơ hội nào, sau khi đánh người người thì quay người bỏ đi.

Nhà xảy ra nhiều chuyện như vậy nhưng Giang Lâm vẫn không về, Bạch Du tưởng anh lại đi làm nhiệm vụ.

Không ngờ đến lúc hoàng hôn, Giang Lâm mặt tái nhợt từ bên ngoài về, tay đặt ở bụng, mày nhíu chặt.

Bạch Du vừa nhìn thấy anh như vậy, sắc mặt cũng lập tức trở nên không còn chút máu: “Anh làm sao vậy? Có phải anh bị Liên Đại Hữu đ.â.m không?”

Không trách Bạch Du suy nghĩ lung tung, là vì sắc mặt của Giang Lâm quá khó coi, hơn nữa hôm nay cô mới xảy ra xung đột với nhà họ Liên, cô vô thức cho rằng Liên Đại Hữu đã dùng d.a.o đ.â.m Giang Lâm.

Bạch Du nói xong định quay người ra ngoài tìm xe đẩy để nhanh chóng đưa người đến bệnh viện nhưng bị Giang Lâm giữ lại.

Giang Lâm: “Anh không sao, anh chỉ đi làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh thôi nhưng em không cần lo

lắng, bác sĩ nói rồi, đây là tiểu phẫu, chỉ cần chú ý vệ sinh và nghỉ ngơi nhiều thì sẽ nhanh chóng hồi phục như cũ."

"Thắt ống dẫn tinh?"

Bạch Du ngây người.

Trước đây Giang Lâm đã từng bàn bạc với cô, đó là lúc mới mang thai, đã qua lâu như vậy, anh không nhắc lại nên cô cũng quên mất, không ngờ anh lại âm thầm tự mình đi làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh.

Mũi cô cay cay, căng tức, mắt hơi đỏ.

Người này chưa bao giờ nói gì nhưng mỗi việc anh làm đều đặt cô lên hàng đầu.

Giang Lâm thấy mắt cô đỏ hoe, có hơi hoảng hốt, duỗi tay nắm lấy tay cô rồi nhẹ giọng dỗ dành: "Em đừng buồn, anh thực sự không sao, với lại anh cũng không đau chút nào."

Cảnh tượng mẹ anh khó sinh mà chết, còn có cảnh cô đau đớn khi sinh con lần trước, vẫn luôn quanh quẩn trong đầu anh trong mấy ngày nay, mặc dù lần sinh này của cô không có vấn đề gì nhưng ai dám đảm bảo lần sau chắc chắn sẽ không sao?

Hơn nữa quá trình mang thai của phụ nữ quá vất vả, cho dù Bạch Du không bị ốm nghén như Tôn Tường Vy nhưng toàn bộ quá trình mang thai cũng rất vất vả, đặc biệt là đến giai đoạn cuối, tiểu tiện nhiều khiến cô không thể ngủ ngon vào ban đêm, bụng to trở mình cũng không tiện, đặc biệt là chân bị phù nề còn thỉnh thoảng bị chuột rút, tất cả những điều này anh đều nhìn thấy.

Chương 557: Chương 557

DTV-EBOOK

Anh không nỡ để cô trải qua những vất vả như vậy nữa nên anh không nói với bất kỳ ai, tự mình đi thắt ống dẫn tinh.

Bạch Du đỡ anh vào trong rồi ngồi xuống ghế: "Em không buồn, em chỉ… Cảm thấy anh nên nói với em một tiếng, cho dù muốn thắt ống dẫn tinh, cũng nên để em đi cùng anh."

Mặc dù thắt ống dẫn tinh ở nam giới là một tiểu phẫu, thường không có rủi ro gì nhưng giống như anh đau lòng cô thì cô cũng đau lòng anh.

Anh làm phẫu thuật, cô không thể thay thế nỗi đau của anh thì ít nhất cô có thể ở bên ngoài chờ đợi anh.

Giang Lâm định mở miệng thì bà Bạch đã đi vào: "Bé Du, vừa nãy cháu nói thắt ống dẫn tinh là sao?"

Vừa nói xong thì bà để ý thấy sắc mặt Giang Lâm tái nhợt, dáng người cũng không được thẳng tắp như bình thường, kết hợp với lời nói của Bạch Du vừa nãy khiến bà lập tức nghĩ đến điều gì đó, chỉ là bà không dám tin vào suy đoán của mình.

Ngay sau đó, bà nghe Giang Lâm nói: "Bà nội, cháu đi thắt ống dẫn tinh rồi."

Mặc dù đã đoán được nhưng lúc này nghe đích thân Giang Lâm nói ra, bà Bạch vẫn kinh ngạc há hốc mồm: "Sao mà cháu bốc đồng thế? Hơn nữa hai đứa

chỉ có một đứa con, thắt ống dẫn tinh rồi thì không sinh được nữa!"

Bà không phải trọng nam khinh nữ, chỉ là bà thầm mong Tiểu Thư Thư có thêm một đứa em trai hoặc em gái, sau này những người làm trưởng bối như họ đều không còn nữa, lỡ có chuyện gì xảy ra thì Tiểu Thư Thư cũng có người để bàn bạc.

Hơn nữa bà cũng lo lắng, lỡ như, lỡ như Tiểu Thư Thư xảy ra chuyện gì không may, bé Du và Giang Lâm ít nhất còn có những đứa con khác để gửi gắm, nghĩ đến đây, trong lòng bà khẽ phi mấy tiếng.

Tiểu Thư Thư sẽ không sao!

Giang Lâm: "Bà nội, chúng cháu có Minh Thư là đủ rồi, hơn nữa nhà nước đã bắt đầu thực hiện kế hoạch hóa gia đình, chúng cháu là quân nhân, càng phải hưởng ứng chính sách của nhà nước."

Mặc dù vẫn chưa có quy định rõ ràng chỉ được sinh một con nhưng ở Thủ đô, Thượng Hải và các thành phố lớn khác, từ năm 71 đã dần bắt đầu thực hiện kế hoạch hóa gia đình, chỉ là hiện tại những người chỉ sinh một con vẫn còn rất ít, càng đừng nói đến việc chủ động đi thắt ống dẫn tinh như Giang Lâm.

Thực ra bà Bạch vẫn không tán thành.

Nhưng không tán thành cũng không có cách nào, đã thắt ống dẫn tinh rồi, chẳng lẽ còn có thể để bác sĩ nối lại sao?

Nói cho cùng, sinh con đẻ cái thật ra người mệt nhất chính là phụ nữ, bà cũng đoán được Giang Lâm

làm như vậy đều là vì Bạch Du, cho nên đến nước này, bà chỉ có thể đến trạm thịt mua thêm chút thịt về bồi bổ cho Giang Lâm.

Sau khi bà Bạch đi rồi, Bạch Du đỡ Giang Lâm lên lầu nghỉ ngơi.

Cô rất may mắn khi đời này được gả cho Giang Lâm, để cô thấm thía sâu sắc, cảm giác được một người nâng niu trong lòng bàn tay, hóa ra lại hạnh phúc đến vậy.

Về chuyện Giang Lâm thắt ống dẫn tinh, Bạch Du không định nói ra ngoài.

Thời đại này có rất nhiều người không hiểu về việc thắt ống dẫn tinh ở nam giới, nhiều người cho rằng đàn ông thắt ống dẫn tinh thì giống như thái giám hoặc sẽ ảnh hưởng đến khả năng đàn ông, cô không thể giải thích với từng người nên tốt hơn là không nói từ đầu, dù sao thì đây cũng là chuyện của hai vợ chồng họ.

Về vụ bắt cóc trẻ sơ sinh, nhờ có manh mối do y tá Hoàng cung cấp, cục cảnh sát đã lần theo manh mối điều tra, nhanh chóng bắt gọn cả ổ bọn buôn người.

Ban đầu y tá Hoàng định đóng vai nhân chứng có công để được giảm nhẹ hình phạt nhưng cô ta nghĩ quá đẹp, một kẻ tội ác tày trời như cô ta, nếu khoan dung với cô ta thì chính là sự bất kính với tất cả những đứa trẻ sơ sinh bị bắt cóc.

Cuối cùng y tá Hoàng và một loạt những công chức gây án khác đều bị tuyên án tử hình, còn Liên Gia Lệ thì bị kết án đi lao động cải tạo ở nông trang trong hai năm.

Hôm đó, Liên Gia Lệ bị anh trai tát một cái, tức đến nỗi suýt thì phun m.á.u nhưng cô ta nghĩ anh trai và mẹ chỉ tức giận nhất thời, giờ cô ta sắp tới nông trường rồi, ít nhất họ cũng phải về thăm cô ta, đưa cho cô ta ít tiền và đồ ăn, cùng một số đồ dùng sinh hoạt nhưng cô ta chờ mãi nhưng không thấy ai đến.

Một đồng chí công an nói: "Đừng đợi nữa, gia đình cô sẽ không đến đâu, họ đã rời đảo Quỳnh Châu rồi."

Liên Gia Lệ nghe vậy thì lập tức trợn tròn mắt: "Anh nói gì cơ? Gia đình tôi rời đảo Quỳnh Châu rồi, vậy họ đi đâu?"

"Còn đi đâu được nữa? Tất nhiên là về quê cũ của các cô rồi, anh trai cô nhờ ơn cô mà đã bị cách chức phó trung đội trưởng, giờ chẳng còn là gì nữa, cô hại anh ta thành ra thế này, cô nghĩ anh ta còn đến đưa tiễn cô sao?"

Chương 558: Chương 558

DTV-EBOOK

Liên Gia Lệ: "..."

Anh cả của cô ta đã bị cách chức rồi sao?

Mẹ của cô ta, họ đã về quê rồi sao?

Vậy cô ta phải làm sao? Cô ta còn phải lao động cải tạo ở đây hai năm nữa, đợi cô ta ra ngoài thì anh trai cô ta còn để cô ta về nhà không?

Liên Gia Lệ chưa bao giờ tuyệt vọng như lúc này.

Tuyệt vọng hơn nữa là, cô ta lại bị phân vào cùng một nông trường với cái bà điên Lâu Mạn Lệ đó, thấy cô ta là đánh không cần phải trái đúng sai, sau đó gặp cô ta lần nào là đánh lần đó.

Cô ta căn bản không phải là đối thủ của bà điên đó nên bị đánh rụng mất hai cái răng.

Rốt cuộc có ai tới làm chủ vì cô ta không?

Tức c.h.ế.t rồi!

**

Sau khi nhà họ Liên chuyển đi, mọi người đều cho rằng ngôi nhà đó xui xẻo, không ai muốn chuyển vào ở, thế là ngôi nhà đối diện cứ thế bỏ trống.

Bạch Du thấy không có ai chuyển đến cũng tốt, cô cũng lo lại có thêm một Ôn Tĩnh Uyển hay Liên Gia Lệ nữa, đợi Liên Gia Lệ bị đưa đi lao động cải tạo thì cô lại tiếp tục dồn tâm sức vào công việc và học tập.

Lượng công việc của Bạch Du ngày càng nhiều, cô nói với thư ký Chương rằng mình cần một trợ lý, hơn nữa năm sau sẽ khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học, cô vẫn là người phải rời khỏi tòa soạn, trước đó cô cũng cần bồi dưỡng một người kế nhiệm đủ tiêu chuẩn.

"Anh Hùng Đời Thường" đạt được thành công lớn, Bạch Du chỉ đưa ra yêu cầu nhỏ như vậy, đương nhiên thư ký Chương đương nhiên sẽ không bác bỏ.

Biết Bạch Du muốn tìm người nên Trình Phương tự tiến cử.

Trình Phương vào tòa soạn đã hơn hai năm nhưng vẫn luôn ở vị trí cán sự mà không được cất nhắc, hơn nữa công việc chủ yếu liên quan đến việc lặt vặt, với chức vụ như cô ấy thì cả đời cũng không thể thăng chức tăng lương, càng không thể được bình chọn là tiên tiến, cho nên khi biết Bạch Du muốn tuyển người, cô ấy đã do dự một lúc rồi tìm đến.

Bạch Du từng làm việc với Trình Phương một thời gian, Trình Phương không phải là người đặc biệt thông minh, đối nhân xử thế cũng không được khéo léo nhưng cô ấy làm việc rất nghiêm túc và rất có trách nhiệm, theo Bạch Du thấy thì thái độ và nhân phẩm quan trọng hơn năng lực, thế nên cô gật đầu đồng ý.

Ai ngờ cô vừa đồng ý với Trình Phương xong thì cán sự Trần cũng đến tìm cô, mục đích tìm cô cũng giống với Trình Phương, đều muốn đến làm việc dưới quyền cô.

Nhưng Bạch Du đã đồng ý với Trình Phương trước, đương nhiên không thể nuốt lời, ngay sau đó cô khéo léo nói rõ với cán sự Trần rồi từ chối cô ta.

Cán sự Trần lập tức biến sắc, sau đó thấy Bạch Du là tránh đường đi.

Trước đây ba người họ thường ở bên nhau, lúc ăn trưa càng như hình với bóng nhưng sau chuyện này, cán sự Trần tự động tách khỏi nhóm của họ, chạy đi chơi với những người khác trong tòa soạn.

Vì chuyện này mà tâm trạng của Trình Phương buồn bã một thời gian, có mấy lần đến làm việc với đôi mắt sưng đỏ.

Tuy Bạch Du cũng thấy hơi buồn nhưng cuộc đời vốn là như vậy, có người đến có người đi, mỗi giai đoạn có những người bạn của giai đoạn đó, không cần phải cưỡng cầu.

TBC

Trình Phương buồn bã mấy ngày nhưng rất nhanh đã không có thời gian để buồn nữa, vì Bạch Du sắp xếp cho cô ấy rất nhiều công việc khiến cô ấy không có thời gian để ăn và nghỉ ngơi, càng đừng nói đến chuyện buồn.

Đợi đến khi Trình Phương làm quen với công việc, Bạch Du lại đến tìm Bao Nhã Anh.

“Chủ nhiệm Bao, mục đích tôi đến đây lần này, chắc ngài đã rõ, chính là vì ‘Hành động lớn xóa nạn mù chữ cho phụ nữ’ mà chúng ta đã nói trước đó, không biết ngài còn hứng thú không?”

Sau khi Bao Nhã Anh ly hôn cũng không vì thế mà suy sụp, ngược lại trông còn trẻ hơn trước vài tuổi:

“Đương nhiên là có hứng thú, không biết chủ quản Bạch có đề xuất gì?”

Bạch Du gật đầu: “Tôi muốn kết hợp hoạt động tuyên truyền quan tâm phụ nữ và trẻ em với hoạt động xóa nạn mù chữ, thể hiện bằng hình thức kịch.”

“Kịch?”

Bao Nhã Anh nhướng mày, sự hứng thú bỗng dưng dâng cao.

Bạch Du lại gật đầu: “Chủ nhiệm Bao chắc đã xem phim rồi, tôi muốn viết một số kịch bản, sau đó chọn một số đồng chí nữ đến diễn, nội dung kịch bản xoay quanh chủ đề quan tâm phụ nữ và trẻ em, cũng như xóa nạn mù chữ, ngài thấy thế nào?”

Ánh mắt Bao Nhã Anh sáng lên ngay lập tức: “Tốt, quá tốt!”

Sau khi tiếp quản Hội phụ nữ, bà ấy đã mất nhiều công sức và thời gian để chỉnh đốn hội, trước đây Hội phụ nữ uể oải, cán sự đến Hội liên hiệp phụ nữ cũng giống như đến dưỡng già, mỗi ngày không tụ tập lại buôn chuyện thì cũng xin nghỉ, quá đáng hơn là có người còn mang đế giày đến văn phòng để khâu đế giày, dĩ nhiên cũng không ít người đan áo len.

Chương 559: Chương 559

DTV-EBOOK

Sau khi bà ấy chỉnh đốn một phen thì hiện tại bầu không khí của Hội liên hiệp phụ nữ đã tốt hơn nhiều nhưng về việc tuyên truyền hoạt động quan tâm phụ nữ và trẻ em như thế nào, bà ấy vẫn chưa đạt được tiến triển lớn.

Nếu theo đề xuất của Bạch Du, dùng hình thức biểu diễn để triển khai, chắc chắn có thể phát huy tối đa tính tích cực học tập của chị em phụ nữ, cũng có thể thu hút sự chú ý của mọi người, hoạt động giải trí trong năm nay quá ít, nếu có thể xem biểu diễn, người dân trong phạm vi mười dặm sẽ tụ tập lại.

Chỉ không biết cái đầu của Bạch Du cấu tạo như thế nào, mà lại có thể nghĩ ra được chủ ý hay như vậy.

Thật đúng là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, bà ấy già rồi.

Cho nên kế hoạch này được quyết định như vậy, tiếp theo Bạch Du bắt đầu viết kịch bản, mỗi khi viết xong một bản, cô sẽ đưa kịch bản cho Bao Nhã Anh theo bà ấy đi tìm người và sắp xếp diễn tập.

Bạch Du viết có ba chủ đề: Một là quan tâm phụ nữ, viết về bạo lực gia đình cũng như phản kháng và lên án, hai là quan tâm trẻ em, chủ đề này cô kết hợp với vụ án bắt cóc trẻ sơ sinh trước đó, cuối cùng là xóa nạn mù chữ cho phụ nữ, chủ đề này cô viết về

một cô gái không biết chữ, thông qua học tập từng bước đi đến đỉnh cao của cuộc đời.

Ba chủ đề đều rất phù hợp với chủ đề chính của hoạt động, ba ví dụ đều lấy từ cuộc sống, lại cao hơn cuộc sống, sau khi biểu diễn lập tức gây được tiếng vang lớn trên toàn đảo Quỳnh Châu.

Cả những người tham gia biểu diễn cũng hoàn toàn nổi tiếng.

Mọi người gặp nhau, câu đầu tiên không còn là "cô đã ăn chưa?", mà đổi thành "cô đã xem chương trình biểu diễn chung của Hội liên hiệp phụ nữ và tòa soạn chưa?"

Nếu người nọ trả lời là chưa thì một người khác sẽ ngẩng cao cằm, vẻ mặt "sao cô lại chưa xem cái này, thật là không hiểu biết", sau đó sẽ giới thiệu kỹ lưỡng cho đối phương về chương trình biểu diễn này, cuối cùng khuyên đối phương phải tích cực tham gia hoạt động xóa nạn mù chữ, nếu không thì đừng có mà xem chương trình biểu diễn.

Vì hoạt động xóa nạn mù chữ một lần nữa đạt được thành công lớn nên lương cơ bản của Bạch Du tăng từ năm mươi lăm đồng lên sáu mươi đồng, cộng thêm phụ cấp và tiền thưởng, một tháng cô có thể nhận được gần một trăm đồng.

Mức lương cao như vậy, đừng nói là tòa soạn, mà ngay cả trên toàn đảo Quỳnh Châu, cũng thuộc hàng đầu, rất nhiều người đàn ông đều không theo kịp.

Ngay khi mọi người cho rằng cuối năm Bạch Du chắc chắn sẽ lại được bình chọn là "Tiên tiến", thậm

chí rất có khả năng được thăng chức làm chủ nhiệm thì một tin tức đã làm chấn động cả nước…

Bộ Giáo dục quyết định khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học đã dừng trong mười năm!

Tin tức này giống như một tiếng sấm mùa thu, cả nước chấn động, đến đâu cũng thấy mọi người bàn tán về tin tức này.

Đặc biệt là thanh niên trí thức, họ rủ nhau đi đăng ký, tranh nhau đăng ký, sợ rằng đăng ký muộn sẽ không thể tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học.

Những người đăng ký cũng đủ loại, có anh chị em cùng nhau đăng ký, cũng có thầy trò cùng nhau đăng ký, thậm chí còn có vợ chồng, chú cháu cùng nhau đăng ký.

Mà trong số đó, có người nhìn thấy một người vốn không thể xuất hiện trong danh sách đăng ký - Bạch Du.

Bạch Du rất có khả năng được thăng chức làm chủ nhiệm tòa soạn, tại sao lại còn đi tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học?

Bạch Du không chỉ đi tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học, cô còn từ chức công việc ở tòa soạn.

Tin tức vừa đưa ra đã khiến mọi người đều há hốc mồm.

Cùng lúc đó, Cát Đại Xuyên chủ động xin đi đóng giữ ở đảo biệt lập.

“Rốt cuộc hai người các cậu đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôn Tường Vy khó hiểu nhìn Bạch Du rồi lại nhìn Cát Đại Xuyên đang ngồi ở góc không nói một lời.

Hai người này một người là chủ quản tòa soạn báo xã tốt như vậy không làm, lại nhất quyết từ chức đi thi đại học, thi đại học thì thi đại học, sao lại từ chối việc vừa học vừa hưởng lương chứ?

Thư ký Chương của tòa soạn không muốn mất đi nhân tài như Bạch Du nên mở lời chỉ cần Bạch Du hứa sau khi học xong sẽ quay về tòa soạn làm việc, vị trí ở tòa soạn sẽ giữ nguyên cho cô, hơn nữa còn phát lương cho cô như thường, chuyện tốt như vậy có cầm đèn lồng cũng không tìm được, không ngờ Bạch Du không suy nghĩ đã từ chối!

Còn về phần Cát Đại Xuyên, cô ta càng nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi.

Đảo Khai Vân là nơi nào chứ, đó là nơi mà chim cũng không muốn đến, hòn đảo đó không có nước, không có điện, không có người ở, nếu Cát Đại Xuyên đến đó canh giữ đảo, trên đảo chỉ có một mình anh ấy cô đơn canh giữ.

Chương 560: Chương 560

DTV-EBOOK

Mặc dù không thể ở bên Lâm Hướng Tuyết nhưng trên đời này phụ nữ nhiều như vậy, sao phải nghĩ quẩn như vậy chứ?

Lần đầu tiên cô ta gặp Giang Lâm, cô ta đã kinh ngạc đến ngây người, sau đó liều mạng theo đuổi anh nhưng bị từ chối nhưng cô ta cũng không muốn đi canh giữ đảo hoang.

Cô ta rất không hiểu.

Bạch Du giải thích nghi ngờ cho cô ta: "Tớ từ chối lời đề nghị vừa học vừa hưởng lương của thư ký Chương, là vì không định học xong sẽ quay về tòa soạn tiếp tục làm việc."

Tôn Tường Vy: "Tại sao chứ? Công việc ở tòa soạn tốt như vậy, hơn nữa lương của cậu lại cao, biết đâu sau này còn được thăng chức, trở thành người đứng đầu tòa soạn."

Thực ra theo cô ta nói thì thậm chí Bạch Du còn không cần phải đi thi đại học, mọi người đi thi đại học để làm gì, còn không phải là để sau khi tốt nghiệp có thể vào được đơn vị tốt, có được một công việc tốt sao, những thứ này Bạch Du đều đã có được, thư ký Chương còn coi trọng cô như vậy, tại sao cô phải cần cố gắng làm những việc không thu được kết quả tốt chứ?

Quốc gia nói rằng sau khi sinh viên tốt nghiệp sẽ được phân công công tác nhưng ai có thể đảm bảo

công việc được phân công chắc chắn sẽ tốt hơn tòa soạn hiện tại?

Cho nên cô ta vẫn cảm thấy Bạch Du vừa học vừa hưởng lương sẽ tốt hơn, dù sao cũng để lại cho mình một con đường lui.

Bạch Du: "Bởi vì ước mơ của tớ không nằm trong tòa soạn, khi tớ đã không định quay về tòa soạn làm việc thì tại sao phải làm những việc hại người mà không có lợi cho mình."

Thực ra cô hiểu tại sao Tôn Tường Vy lại có suy nghĩ như vậy, thậm chí không ít người có suy nghĩ giống cô ta.

Trình độ học vấn hiện tại của cô tạm thời đủ dùng nhưng theo đà đổi mới mở cửa, sau này khắp nơi đều là sinh viên đại học và nghiên cứu sinh, trình độ học vấn cấp ba của cô sẽ trở thành mù chữ, đến lúc đó cho dù cô có kinh nghiệm và thành tích nhưng trình độ học vấn cuối cùng cũng sẽ trở thành điểm yếu của cô.

Nhưng cô không thể nói những lời này quá rõ ràng với Tôn Tường Vy, hơn nữa cô cũng thực sự không định coi công việc ở tòa soạn là nghề nghiệp cả đời, cô vẫn muốn theo đuổi ngành nghề liên quan đến ngọc trai.

Nhưng hiện tại chính sách cải cách vẫn chưa được ban hành nên cô vẫn không thể nói những lời này.

Quan trọng nhất là Giang Lâm ủng hộ quyết định của cô.

Cô biết có một số phụ nữ đã kết hôn, gia đình chồng hoặc chồng không đồng ý cho họ đi thi đại học, một số lo lắng rằng sau khi họ có tiền đồ sẽ bỏ đi theo người đàn ông khác, một số khác lại cho rằng học hành chẳng có ích gì, không bằng sinh thêm vài đứa con.

Nhưng khi cô nói với Giang Lâm rằng mình muốn tham gia kỳ thi đại học và từ chức ở tòa soạn, Giang Lâm chỉ nhẹ nhàng nắm tay cô và nói một câu - "Miễn là em thích, anh đều thích."

Nhớ lại kiếp trước, cô cũng từng muốn đi thi đại học nhưng bị Giang Khải và Lâu Tú Anh ngăn cản, sống lại một kiếp, cô mới hiểu ra, người thực sự yêu bạn sẽ không ngăn cản bạn trở nên tốt hơn, mà sẽ cùng bạn tiến bộ.

Nhưng Tôn Tường Vy lại nghe hiểu lời này.

Lúc đầu khi cô ta rời khỏi đoàn văn công, có nhiều người cũng nói cô ngốc, nói cô ta làm vậy là tự chuốc lấy khổ, còn có người nói cô ta vì một người đàn ông mà bỏ công việc đến đảo Quỳnh Châu nghèo nàn này là đầu óc có vấn đề.

Thực ra chỉ có cô ta biết, ngay từ đầu cô ta đã không thích nhảy múa, càng không thích biểu diễn trước đám đông, cô ta càng ghét những người xa lánh cô ta trong đoàn văn công nên bây giờ khi nghe Bạch Du nói không thích công việc ở tòa soạn, cô ta gật đầu không hỏi nữa, mà quay sang hướng mũi nhọn về phía Cát Đại Xuyên.

"Còn anh thì sao? Tại sao anh lại chủ động xin đi canh giữ đảo? Đừng nói với tôi là anh làm vậy vì bị Lâm Hướng Tuyết từ chối."

TBC

Bạch Du: "..."

Những người khác: "..."

Mọi người đều cảm thấy Tôn Tường Vy thật dám nói nhưng trong lòng mọi người cũng thực sự có nghi ngờ này.

Mọi người cùng nhìn về phía Cát Đại Xuyên, nếu ánh mắt có thể biến thành vật chất thì lúc này Cát Đại Xuyên đã sớm bị ánh mắt đ.â.m thủng ra nhiều lỗ.

Cát Đại Xuyên há miệng nhưng không nói gì.

Giang Lâm đi tới vỗ vai Cát Đại Xuyên: "Đảo Khai Vân là đảo chiến lược phòng thủ của nước ta, cũng là tiền đồn của căn cứ quân sự, nơi đó cần người canh gác, cậu có thể chủ động xin đi canh giữ đảo, tôi thay mặt quốc gia, thay mặt nhân dân bày tỏ lòng kính trọng cao nhất đối với cậu, chỉ là với tư cách là bạn, tôi không thể không nhắc nhở cậu hãy suy nghĩ kỹ, cậu còn trẻ, còn tương lai tươi sáng, cậu có thể cân nhắc thêm."

Chương 561: Chương 561

DTV-EBOOK

Đảo Khai Vân không chỉ không có nước, không có điện, mà môi trường ở đó còn rất khắc nghiệt, rắn rết, chuột bọ cắn, cô đơn đứng giữa biển, nói là đảo hoang còn hơn là một nhà tù dưới nước.

Trước đây đảo Khai Vân có bố trí lực lượng phòng thủ bờ biển, chỉ là sau đó đã giải tán, hiện tại ở đó chỉ có một trạm gác dân quân, một mình canh giữ một hòn đảo hoang, canh giữ doanh trại trống không, không có người nói chuyện, người bình thường rất khó có thể kiên trì.

Người canh giữ đảo trước đây là một đồng chí già họ Triệu, vợ ông ấy lo ông ấy ở một mình trên đảo quá cô đơn nên đã đến đảo cùng ông ấy nhưng cách đây không lâu ông Triệu bị bệnh, sức khỏe không còn phù hợp để canh giữ đảo nên quân đội mới cần gấp một người thay thế.

Nhưng Cát Đại Xuyên không giống ông Triệu, khi ông Triệu đi canh giữ đảo, con cái đã gần trưởng thành, hơn nữa còn có người vợ già đi cùng nhưng Cát Đại Xuyên đang ở độ tuổi đẹp nhất, lại chưa vợ chưa con, nếu đi, chỉ sợ cả đời này anh ấy không thể lấy vợ.

Đây là nhịp điệu muốn cô đơn cả đời trên đảo.

Cũng chẳng trách mọi người đều cho rằng anh ấy bị đả kích vì chuyện của Lâm Hướng Tuyết nên nhất thời nghĩ quẩn muốn một mình ra đảo canh giữ.

Tạ Húc Đông nghe Giang Lâm nói xong thì gật đầu, cũng lên tiếng: “Giang Lâm nói đúng, cậu cân nhắc lại đi, cho dù cậu muốn ra đảo canh giữ thì cũng phải đợi đến khi kết hôn sinh con rồi hãy đi.”

Nhưng một khi kết hôn sinh con thì càng không muốn đến nơi như vậy, quá cô đơn và quá khổ sở.

Trong phòng khách có một lúc im lặng, bầu không khí căng thẳng.

Cát Đại Xuyên hơi chán nản vuốt tóc, dưới ánh mắt của mọi người, chậm rãi nói: “Không cần cân nhắc nữa, tôi đã nghĩ rất rõ ràng.”

Trước khi Liên Đại Hữu rời đảo Quỳnh Châu, đã chạy đến trước mặt lãnh đạo tố cáo anh ấy quan hệ nam nữ lung tung, lãnh đạo hỏi đến trước mặt anh ấy thì anh ấy câm nín không biết nói thế nào, chẳng lẽ nói mình bị Liên Gia Lệ sắp xếp sao?

Lời này anh ấy dám nói thì cũng chưa chắc lanh đạo đã tin, huống chi, nếu không phải hôm đó anh ấy uống đến mức không còn biết gì thì Liên Gia Lệ cũng không có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Cho nên anh ấy không thể trách bất kỳ ai, vấn đề nằm ở chính anh ấy.

Vừa rồi Tôn Tường Vy nói có phải anh ấy vì Lâm Hướng Tuyết mới nghĩ quẩn như vậy không, vừa nghĩ đến cái tên này, trái tim anh ấy như bị thứ gì đó xé toạc một vết, đau đến mức không thở nổi.

Nhưng Lâm Hướng Tuyết chỉ là một trong những lý do, còn một lý do nữa là gia đình anh ấy.

Bố mẹ đẻ và bố mẹ nuôi đã moi móc rất nhiều thứ từ anh ấy, anh ấy còn tưởng sau khi anh ấy nói những lời đó thì ít nhất họ sẽ có chút kiêng dè, sẽ an phận một thời gian, sự thật chứng minh, anh ấy vẫn quá ngây thơ.

Cách đây không lâu, anh trai anh ấy vì sơ suất trong công việc nên bị công xưởng đuổi việc, gia đình mất đi nguồn thu nhập nên họ viết thư đến, nói cả nhà sẽ chuyển đến đảo Quỳnh Châu, lúc đó anh ấy nhận được thư như thể giữa mùa đông giá rét bị người ta tạt một gáo nước lạnh vào đầu, từ đầu lạnh đến chân, lạnh thấu tim.

Nếu kiếp sau có thật thì chắc chắn kiếp trước anh ấy đã g.i.ế.c người cướp của nên kiếp này mới gặp phải gia đình như vậy, anh ấy tuyệt đối sẽ không để họ đến, nếu không anh ấy sẽ trở thành Liên Đại Hữu thứ hai, đúng lúc này, đảo Khai Vân rất cần một người canh giữ mới.

Anh ấy nghĩ đi nghĩ lại, thấy chỉ có mình ra đảo canh giữ thì gia đình anh ấy mới buông tha cho anh ấy.

Tạ Húc Đông còn muốn khuyên nhưng sau khi nghe lý do tiếp theo, cuối cùng Tạ Húc Đông cũng chỉ có thể ngậm miệng.

Anh ấy thấy gia đình mình đã đủ tệ rồi nhưng so với Cát Đại Xuyên thì Cát Đại Xuyên vẫn thảm hơn, dù sao mẹ kế của anh ấy cũng muốn giữ chút thể diện, sẽ không làm ra chuyện quá đáng.

**

Tin khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học được công bố trên báo toàn quốc vào ngày 21 tháng 10 nhưng đến giữa tháng 12 đã phải thi, thời gian rất gấp, nhất thời các tiệm sách chật cứng người, mọi người đều đang tìm tài liệu ôn thi.

Giang Lâm gọi điện về Thủ đô, nói với ông Giang chuyện Bạch Du muốn tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học, ông Giang rất đồng ý nhưng đồng thời cũng nói cho Giang Lâm một tin tức…

Giang Khải cũng muốn tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học.

TBC

Giang Khải từ khi bị ném đến Tây Bắc xa xôi thì vẫn chưa có cơ hội trở về Thủ đô, ngay cả lần bị thương ở bộ phận sinh dục, ông Giang cũng không mở lời cho anh ta về nên lần này anh ta đến tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học là muốn dựa vào sức mình để trở về Bắc Kinh.

Mặc dù ông nội Giang muốn giữ Giang Khải ở Tây Bắc để rèn luyện nhưng nếu anh ta muốn tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học thì ông ấy cũng không ngăn cản.

Chương 562: Chương 562

DTV-EBOOK

Gác máy, Giang Lâm nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ hồi lâu.

Đến tối, Bạch Du biết được chuyện Giang Khải muốn tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học.

Cô ngẩn người một lúc, vì Giang Khải đã từng học đại học công nông binh nên kiếp trước khi kỳ thi tuyển sinh đại học khôi phục, anh ta không tham gia, tuy nhiên kiếp trước anh ta thuận buồm xuôi gió, cho dù không có bằng đại học thì với quan hệ và nguồn lực của nhà họ Giang, anh ta cũng không bị hạn chế vì chút học vấn này.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, anh ta đã trở thành đứa con bị nhà họ Giang từ bỏ, còn bị giam giữ ở Tây Bắc xa xôi nên anh ta mới chọn tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học, hơn nữa còn đăng ký thi vào đại học của Thủ đô.

Điều này có nghĩa là bất kể Giang Khải có thi đỗ hay không thì đến Tết, họ sẽ gặp nhau trên con đường hẹp.

Năm ngoái vì mang thai nên cô và Giang Lâm không về nhà, năm nay Giang Lâm được nghỉ Tết, thêm vào đó ông Giang cũng rất muốn gặp chắt gái nhỏ là Tiểu Thư Thư nên họ định năm nay sẽ về Thủ đô ăn Tết.

Giang Lâm nhìn cô: “Em đang nghĩ gì vậy? Có thể nói với anh mà.”

Bạch Du lấy lại tinh thần, lắc đầu: “Em không nghĩ gì cả, chỉ hơi lo là đến lúc đó Giang Khải và Tần Tâm Hủy lại bày trò gì đó thôi.”

Cô không lo cho bản thân mà lo bọn họ sẽ nhắm vào Tiểu Thư Thư.

Bây giờ Tiểu Thư Thư đã được bảy tháng tuổi, cô bé thông minh hơn những đứa trẻ bình thường, trẻ con bình thường tám tháng mới biết nói đã là nhanh lắm rồi nhưng Tiểu Thư Thư sáu tháng đã gọi được tiếng “mẹ” đầu tiên, giờ đã có thể nói liền ba bốn chữ để diễn đạt ý của mình.

Càng lớn, cô bé càng xinh xắn, đôi mắt to tròn như nho đen, cái miệng nhỏ nhắn, cứ nhìn thấy cô là sẽ mỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền nhỏ với cô, nhìn mà thấy mềm lòng.

Đây là đứa con mà cô phải mất hai kiếp mới cầu được, cô không muốn cô bé phải chịu bất kỳ tổn thương nào.

“Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Vì anh tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai làm hại họ.

Bạch Du còn muốn nói gì đó nhưng Giang Lâm đã nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, mặc dù đã là mẹ một con nhưng khuôn mặt cô vẫn như quả đào mới rửa, hồng hào mịn màng, không chỉ không thấy dấu vết của thời gian mà còn đẹp đến rung động lòng người.

Lòng Giang Lâm rung động, cúi đầu ngậm lấy môi cô chặn hết những lời sau của cô lại.

Đôi môi cô ngọt ngào mềm mại, ngay khi Giang Lâm chuẩn bị cạy răng cô để tiến sâu vào thì cô bé

tỉnh dậy, lăn một vòng từ trên giường trẻ em bò dậy, có lẽ vừa tỉnh dậy nên còn hơi ngơ ngác, cứ đứng bên giường nhìn cha mẹ ngây ngốc.

Cả người Giang Lâm cứng đờ, sau đó buông Bạch Du ra.

Bạch Du vẫn chưa phản ứng lại, đôi mắt đẫm nước nhìn anh: "Sao vậy?"

Giang Lâm dùng cằm chỉ về phía cô bé, Bạch Du theo động tác của anh quay người nhìn lại, sau đó chạm vào đôi mắt đen láy to tròn của con gái.

Máu toàn thân Bạch Du điên cuồng dồn lên, mặt đỏ bừng ngay lập tức.

Cô bé càng tò mò hơn, mở to mắt, nhìn mẹ, lại quay đầu nhìn cha, đôi mắt to tròn đầy vẻ bối rối: "Cha, mẹ, hôn hôn."

Mặt Bạch Du lập tức đỏ hơn, bước tới bế cô bé lên để chuyển sự chú ý của cô bé: "Tiểu Thư Thư dậy rồi sao? Mẹ sờ bụng nhỏ xem có đói không nào?"

Quả nhiên sự chú ý của cô bé lập tức bị thu hút, đưa bụng nhỏ cho mẹ sờ.

Bạch Du sờ hai cái, cô bé hơi sợ ngứa nhưng bị mẹ sờ đến cười khúc khích: "Bảo bối chắc đói rồi nhỉ, con xem bụng nhỏ không còn nữa rồi, chúng ta bảo cha pha sữa bột cho con nhé?"

Tiểu Thư Thư nhìn vào đôi mắt dịu dàng của mẹ, hàng mi dài chớp chớp như chiếc quạt nhỏ, sau đó cười ngọt ngào: "Vâng."

Giọng nói mềm mại như bánh ngọt ngào.

Bạch Du bị vẻ đáng yêu của cô bé đến mức tim run lên.

Tiểu Thư Thư lập tức quay đầu nhìn cha, ngón tay nhỏ mũm mĩm trắng nõn vung lên: “Đi!”

TBC

Trong ấn tượng của cô bé, cha là người chịu trách nhiệm làm việc, pha sữa bột, thay tã, giặt quần áo, còn mẹ thì chịu trách nhiệm hôn hôn, bế bế, giơ cao cao. Cho nên lúc này nghe mẹ nói để cha đi pha sữa bột thì đương nhiên cô bé chỉ huy cha làm việc.

Giang Lâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, vừa cưng chiều vừa bất lực cười: “Chiếc áo bông nhỏ này có vẻ hơi lọt gió.”

Bạch Du ngẩn người, không nhịn được bật cười, sau đó lại cúi đầu hôn lên mặt con gái, phản bác: “Bọn em không phải là chiếc áo bông nhỏ lọt gió, bọn em rất ấm áp.”

Tiểu Thư Thư vui vẻ cười khúc khích, đúng là một cô bé thích cười.

Dưới ánh đèn, cả nhà hòa thuận vui vẻ.

Đại Tây Bắc, ga tàu hỏa.

Giang Khải đeo ba lô cuối cùng cũng bước lên chuyến tàu trở về Thủ đô.

Chương 563: Chương 563

DTV-EBOOK

Ngoài cửa sổ tối đen như mực, duỗi tay ra không thấy năm ngón, Giang Khải nhìn chằm chằm ra cửa sổ, ánh mắt u uất.

Anh ta không biết cuối cùng vấn đề nằm ở đâu, rõ ràng đây là thế giới do anh ta tạo ra, anh ta hẳn là con cưng của thế giới này, mọi may mắn đều phải vây quanh anh ta.

Nhưng bây giờ, anh ta bị anh trai cướp mất hôn phu, còn bị dòng họ vứt đến Đại Tây Bắc gian khổ, ngay cả một con ngỗng cũng có thể bắt nạt anh ta khiến anh ta… Mất đi khả năng sinh sản!

Nghĩ đến một nơi nào đó vẫn im ắng kể từ khi xuất viện, Giang Khải vô thức nắm chặt tay.

Anh ta đã đến tất cả các bệnh viện có thể đến ở Đại Tây Bắc, còn khám qua nhiều bác sĩ Đông y, hơn một năm nay, anh ta gần như uống thuốc Đông y như uống nước, những loại thuốc Đông y đó đắng đến mức anh ta chỉ cần ngửi thấy mùi là muốn nôn nhưng uống nhiều như vậy, vẫn không có tác dụng gì.

Giang Khải cảm thấy n.g.ự.c mình thắt lại, răng nghiến chặt kêu răng rắc.

“Tất cả những điều này đều do Bạch Du và Giang Lâm, đôi nam nữ chó má đó gây ra, nếu không phải Bạch Du nhất quyết muốn hủy hôn ước với anh thì anh cũng không đến nỗi bị vứt đến Đại Tây Bắc, nếu

Giang Lâm còn chút tình anh em, anh ta cũng sẽ không mặt dày cưới Bạch Du làm vợ!"

"Tất cả những kẻ phụ bạc anh, anh sẽ không tha cho một ai!"

Anh ta hít một hơi thật sâu, đè nén sự căm phẫn trong lòng.

Anh ta nhớ đề thi đại học lần này rất đơn giản, lý do tỷ lệ trúng tuyển thấp như vậy là vì nhiều người đã nhiều năm không động đến sách vở nhưng anh ta thì khác, anh ta đến từ tương lai, những câu hỏi đó, anh ta nhắm mắt cũng có thể đạt 99 điểm!

Lần này, anh ta chắc chắn phải thi đỗ Đại học Thanh Hoa khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến hàm rơi đầy đất!

**

Để chuẩn bị cho kỳ thi đại học này, mặc dù Bạch Du đã chuẩn bị gần hai năm nhưng cô không dám lơ là.

Sau khi nghỉ việc, ngày nào cô cũng ở nhà ôn lại tài liệu, có người biết cô có tài liệu, lập tức đến xin cô tài liệu để chép, cô cũng không từ chối.

Việc Bạch Du nghỉ việc ở tòa soạn khiến mọi người ở tòa soạn vô cùng kinh ngạc, có người thấy cô dũng cảm, cũng có người thấy cô rất ngốc, thậm chí còn có người vui mừng vì mất đi một đối thủ mạnh như vậy.

Chỉ có thợ cả Ngũ là rất tán thành quyết định này của cô: "Đến lúc cần dùng sách mới thấy thiếu, đọc nhiều sách luôn là điều tốt."

Còn Trình Phương ngoài việc không nỡ để Bạch Du đi thì cô ấy rất do dự không biết có nên tham gia kỳ thi đại học hay không.

Bạch Du: "Cậu có thể đăng ký tham gia thử xem, vì nhà nước đã khôi phục kỳ thi đại học nên nếu lần này không đỗ, vẫn còn lần sau, trên đời này chỉ có một thứ sẽ không phụ lòng cậu, đó chính là kiến thức mà cậu học được."

Núi có thể đổ, người có thể chạy, chỉ có kiến thức và kỹ năng mà mình học được mới có thể theo mình cả đời.

Trình Phương gãi đầu: "Tớ vẫn nên cân nhắc thêm, dù sao tớ cũng đã nhiều năm không động đến sách vở, tớ sợ mình không học được."

Ngoài lý do này, còn có một lý do khó nói.

Đó là nếu Bạch Du đi, cô ấy sẽ trở thành người đứng đầu dự án xóa nạn mù chữ, cô ấy có cơ hội rất lớn để được thăng chức, cô ấy không nỡ bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy.

Hơn nữa, ai biết sau khi tốt nghiệp, nhà nước sẽ sắp xếp công việc gì, nếu lại sắp xếp về tòa soạn, chẳng lẽ cô ấy lại phải bắt đầu từ vị trí cán sự sao?

Bạch Du thấy cô ấy như vậy thì ngậm miệng.

Cơ hội không đến lần thứ hai, cô đã nhắc nhở rồi nhưng cô ấy không muốn nắm bắt cơ hội này, cô cũng không có cách nào.

Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với cuộc đời của mình.

Ngay khi mọi người đang gấp rút chuẩn bị cho kỳ thi đại học, Cát Đại Xuyên đã thu dọn hành lý.

Nhưng trước khi đến đảo Khai Vân, anh ấy xin phép lãnh đạo về Thủ đô một chuyến, lãnh đạo tưởng anh ấy về Thủ đô đoàn tụ với gia đình nên rất vui vẻ phê duyệt.

Cát Đại Xuyên phong trần mệt mỏi, ngồi xe một đường về Thủ đô, không về nhà, cũng không đến nhà khách.

Anh ấy đến trước một nhà hàng quốc doanh nhưng không vào ăn, cũng không mua bất kỳ đồ ăn nào, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào tòa soạn đối diện.

Anh ấy nhìn quá chăm chú, cũng đứng trước cửa quá lâu, lâu đến mức nhân viên phục vụ nghi ngờ anh ấy không phải là kẻ ngốc thì cũng là kẻ biến thái.

Ngay khi nhân viên phục vụ do dự không biết có nên ra đuổi anh ấy không thì thấy Cát Đại Xuyên quay người, hoảng hốt đ.â.m sầm vào tường "ầm" một tiếng, lực rất mạnh, ngay cả nhân viên phục vụ cũng thấy đau thay anh ấy, ngay sau đó thấy anh ấy ngồi xổm xuống giả vờ buộc dây giày.

Chương 564: Chương 564

DTV-EBOOK

Nhưng buộc mãi mà dây giày vẫn chưa buộc xong.

Nhân viên phục vụ: "..."

Xem ra không phải biến thái, mà là kẻ ngốc.

Nhưng rất nhanh, nhân viên phục vụ không còn rảnh để để ý đến anh ấy nữa, mà cười với hai đồng chí nữ đi ra từ tòa soạn: "Bánh táo và bánh rán gạo vàng mà các cô muốn, tôi đều để dành cho các cô rồi, tôi vào lấy cho các cô ngay."

Nhân viên phục vụ vừa nói vừa chạy vào nhà hàng, để hai đồng chí nữ ở bên ngoài chờ.

Một trong hai đồng chí nữ hơi mập nói: "Hướng Tuyết, em thực sự không tham gia kỳ thi đại học sao? Cơ hội tốt như vậy, không tham gia thì thật đáng tiếc."

Ánh hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt Lâm Hướng Tuyết, cô ấy nở một nụ cười: "Không cần đâu, trước đây em đã học nông công học, cũng là đại học, không cần học thêm lần nữa."

Đồng chí nữ mập nghe vậy, gật đầu: "Cũng đúng, hơn nữa em và chồng mới cưới của cô, đang chuẩn bị sinh con, nếu đi học đại học, chắc chắn sẽ trì hoãn việc sinh con."

Lâm Hướng Tuyết còn chưa kịp trả lời thì sau lưng đã vang lên một giọng nam trầm ấm: "Hướng Tuyết,

quả nhiên em ở đây."

Lâm Hướng Tuyết quay đầu lại, nhìn khuôn mặt trẻ trung điển trai của chồng: "Chẳng phải anh nói hôm nay phải tăng ca sao?"

"Anh làm xong việc sớm, nghĩ em có thể chưa về nên ghé qua xem, quả nhiên thấy em ở trước nhà hàng quốc doanh từ xa, chắc em lại đến đây mua bánh táo đúng không?"

Lâm Hướng Tuyết gật đầu: "Em muốn mua một ít về cho ông nội."

"Vậy anh đi cùng em." Chồng cô ấy nói rồi quay đầu xe: "Anh đi mua ít hoa quả, em đợi anh một lát."

Thực ra Lâm Hướng Tuyết thấy không cần mua nhưng chồng cô ấy đã đi rồi nên cô ấy đành thôi.

Đồng chí nữ mập lập tức lộ vẻ ghen tị, dùng khuỷu tay huých Lâm Hướng Tuyết, trêu chọc: "Quả nhiên là vợ chồng son, tình cảm tốt đến mức khiến người ta ghen tị, ngày nào cũng đưa em đi làm còn chưa đủ, còn vòng một vòng lớn đến đón em tan làm, ôi chao, sao chị không gặp được người đàn ông tốt như vậy."

Lâm Hướng Tuyết bị nói đến đỏ mặt, dưới ánh hoàng hôn, đôi má ửng hồng như thoa phấn: "Chị Linh, chị đừng trêu em nữa."

Đồng chí nữ mập mạp cười khúc khích: "Được rồi, không trêu em nữa."

Sau khi nhân viên phục vụ lấy bánh táo và bánh rán gạo vàng ra thì đồng chí mập nói với Lâm Hướng Tuyết một tiếng rồi đi trước.

Còn Lâm Hướng Tuyết vẫn đứng đó đợi chồng, nhân viên phục vụ thấy vậy lập tức nhắc nhở: “Có một người ngốc ở trong ngõ kia, cô tốt nhất đừng qua đó.”

Lâm Hướng Tuyết nhìn theo hướng cô ấy chỉ thì chỉ thấy bóng lưng của một người đàn ông, người đó đang ngồi xổm buộc dây giày, buộc xong lại tháo ra, tháo ra rồi lại buộc vào, đúng là giống như một kẻ ngốc.

Chỉ là… Không biết có phải cô ấy nhạy cảm không, cô ấy thấy bóng lưng đó có chút quen quen.

Ngay khi cô ấy định tiến lên xem cho rõ thì chồng cô ấy mua trái cây về: “Mua trái cây xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Lâm Hướng Tuyết liếc nhìn bóng lưng trong ngõ, cuối cùng vẫn đi về phía chồng, ngồi lên yên sau xe đạp.

Đợi đến khi xe đạp đi xa, Cát Đại Xuyên mới đi ra khỏi ngõ.

Dưới ánh hoàng hôn, Lâm Hướng Tuyết ngồi trên yên sau, tay ôm eo người đàn ông đó trông cô ấy hạnh phúc đến mức khiến anh ấy muốn rơi nước mắt.

Đột nhiên, Lâm Hướng Tuyết ngồi trên yên sau ngoảnh đầu lại…

Cát Đại Xuyên giật mình, mặt lại đập vào tường, mũi cay xè, hai hàng nước mắt chảy dài trên khóe mắt.

Nhân viên phục vụ đứng ở cửa nhìn thấy cảnh này, lắc đầu: “Quả nhiên là một kẻ ngốc.”

Còn về phía Lâm Hướng Tuyết, chồng cô ấy gọi cô ấy mấy tiếng, cô ấy mới hoàn hồn: “Anh vừa nói gì cơ?”

“Anh nói mẹ hầm cho em canh gà hầm sâm, lát nữa em ở nhà ông nội đừng ăn nhiều quá, phải để bụng về uống canh.”

“Được.”

Lâm Hướng Tuyết trả lời một cách mất tập trung, mắt lại nhìn về phía sau nhưng ở đó chẳng có gì cả.

Có lẽ cô ấy vừa nhìn nhầm.

Người đó ở đảo Quỳnh Châu xa xôi như vậy, sao có thể xuất hiện ở Thủ đô được?

Hơn nữa, cho dù có xuất hiện thì sao chứ?

Nghĩ đến đây, Lâm Hướng Tuyết gạt bỏ hình bóng người đó ra khỏi đầu, áp mặt vào lưng chồng, như thể làm vậy có thể khiến hai trái tim gần nhau hơn.

Một lúc lâu sau.

Cát Đại Xuyên mới lau khô nước mắt trên mặt, một lần nữa đi ra khỏi ngõ, chỉ là bóng dáng đó đã biến mất.

Nhưng nhìn thấy cô ấy sống tốt, anh ấy cũng có thể yên tâm ra đảo canh giữ.

Cát Đại Xuyên đeo ba lô lên, quay người sải bước đi về hướng ngược lại.

Bạch Du biết Lâm Hướng Tuyết không muốn tham gia kỳ thi đại học nên đã cố ý đến bưu điện gọi

điện cho cô ấy, bảo cô ấy cân nhắc lại.

Lâm Hướng Tuyết đúng là đã từng học đại học Công Nông Binh, chỉ là những người tốt nghiệp Công Nông Binh sau này đi làm ở đâu cũng bị hạn chế, địa vị cũng rất khó xử khiến nhiều người không đi thi đại học hối hận không thôi.

Chương 565: Chương 565

DTV-EBOOK

Cô không muốn sau này Lâm Hướng Tuyết nghĩ lại cũng sẽ hối hận.

Chỉ là Lâm Hướng Tuyết và Trình Phương đều lựa chọn không tham gia kỳ thi đại học.

Còn về chuyện Cát Đại Xuyên ra đảo canh giữ, Bạch Du suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng không nói với Lâm Hướng Tuyết, dù sao Lâm Hướng Tuyết đã kết hôn rồi, chuyện của Cát Đại Xuyên không cần nói với cô ấy.

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã đến ngày thi đại học.

Trời không chiều lòng người, chẳng ai ngờ đợt không khí lạnh này lại ập đến dữ dội như vậy.

Vừa đúng vào đợt thi đại học, tất cả mọi người đều bị đông cứng run cầm cập.

Nhưng dù thời tiết có lạnh như vậy nhưng không một thí sinh nào lùi bước, trong tiếng gió bắc rít gào, trên khuôn mặt của mỗi người đều tràn đầy sự kỳ vọng vào tương lai và kỳ thi đại học, đây là cơ hội mà họ đã chờ đợi mười năm mới có được, làm sao có thể bị một chút gió lạnh làm cho chùn bước chứ?

Bạch Du và Tôn Tường Vy được chia vào phòng thi thứ ba và phòng thi thứ bảy, lúc này hai người đang đứng chờ vào phòng thi ở bên ngoài.

Một cơn gió lạnh thổi tới, Bạch Du hắt hơi một cái, đây là lần đầu tiên cô mặc nhiều quần áo dày như

vậy kể từ khi đến đảo Quỳnh Châu, cô cảm thấy mình lúc này giống như một củ khoai tây tròn vo biết di chuyển.

Nếu nói Bạch Du là khoai tây thì Tôn Tường Vy chính là quả dưa hấu béo.

Kể từ khi mang thai, cân nặng của cô ta cứ tăng vùn vụt, ngay cả sau khi sinh con, cân nặng cũng không giảm nhưng đừng tưởng rằng béo thì không sợ lạnh, một lớp mỡ thừa này chẳng chống chọi được với cái lạnh chút nào, bên trong cô ta mặc một chiếc áo bông, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác quân đội, như vậy mà cô ta vẫn bị gió thổi đến nỗi nước mũi chảy ròng ròng.

"Ôi trời ơi, biết thế này thì tớ đã không đăng ký thi rồi."

Bạch Du nhìn Tôn Tường Vy đang co ro sau lưng mình nên đã nhắc nhở cô ta: "Sau này cậu vẫn nên đi tìm một bác sĩ Đông y để điều trị cơ thể, cậu như vậy là có hơi yếu rồi."

Tôn Tường Vy nghe vậy, lập tức lắc đầu như trống lắc: "Không điều trị không điều trị, cậu xem vóc dáng của tớ bây giờ này, nếu điều trị tiếp thì e rằng sẽ béo thành lợn mất."

Bạch Du: "Bây giờ cậu là béo giả, đợi cơ thể điều trị xong thì người mới gầy được."

Tôn Tường Vy nghi ngờ: "Thật không? Vậy sau này tớ sẽ thử xem, đúng rồi, đưa tớ xem thẻ dự thi của cậu đi."

Bạch Du lấy thẻ dự thi của mình trong túi ra đưa cho cô ta: "Cậu muốn cái này làm gì?"

Tôn Tường Vy nhận lấy thẻ dự thi, lập tức kêu lên: “Tại sao ảnh của cậu lại đẹp thế?”

Bạch Du: “… Có thể do người tớ đẹp không?”

Tôn Tường Vy lấy thẻ dự thi của mình ra đưa trước mặt Bạch Du, tức giận nói: ” chẳng lẽ tớ không đẹp sao? Nhưng cậu xem ảnh thẻ dự thi của tớ này, sao lại thành ra thế này?”

Bạch Du ngẩng đầu nhìn, thiếu chút nữa là bật cười: “Cái này của cậu… Quả thực là có hơi không ăn ảnh.”

Chỉ thấy trên ảnh thẻ, Tôn Tường Vy sưng phù như một cái bánh bao hấp, trên ảnh trông già đi cả chục tuổi.

TBC

Tôn Tường Vy càng nghĩ càng tức giận: “Biết thế thì hôm đó tớ đã không đi chụp ảnh, hôm trước khi chụp ảnh tớ đã uống rất nhiều nước, khiến tớ bị phù nề rất nghiêm trọng.” e b o o k sh o p . v n - e b o o k t r u y ệ n d ị c h g i á r ẻ

Bạch Du: “…”

Cậu biết mình bị phù nề mà vẫn đi chụp ảnh, điều này có thể trách được ai.

Nhưng rất nhanh sau đó, Tôn Tường Vy đã không còn tâm trí để bận tâm đến chuyện ảnh thẻ dự thi nữa do thầy giám thị đã đến, lớn tiếng gọi mọi người xếp hàng vào phòng thi.

Bạch Du theo dòng người đi vào phòng thi, trong phòng thi cửa sổ đều đóng chặt, gió lạnh không thổi

vào được, cuối cùng cũng không còn lạnh như vậy nữa, tất cả mọi người đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Buổi sáng thi môn Ngữ văn, thời gian làm bài là hai tiếng, từ tám giờ đến mười giờ.

Bạch Du tìm được chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống, tiếp đó lấy bút ra thử viết trên tay, sau khi xác định có thể viết được thì mới chà xát hai tay vào nhau, chà xát một lúc lâu, cuối cùng hai tay cũng ấm lên.

Thầy giám thị tuyên bố quy chế thi, lúc này không có ai tỏ ra mất kiên nhẫn, càng không có ai muốn gian lận, đây là cơ hội khó khăn lắm mới có được sau mười năm, không ai muốn làm hỏng cả.

Rất nhanh sau đó, đề thi đã được phát xuống, Bạch Du cầm đề thi lướt nhanh qua một lượt các câu hỏi, sau khi lướt xong thì lòng cô cũng trở nên bình tĩnh.

Đề thi không khó, toàn bộ đều là những kiến thức mà cô đã ôn tập, thời gian hai tiếng cũng rất thoải mái.

Sau khi làm xong đề thi, Bạch Du đã kiểm tra lại hai lần, sau đó mới giơ tay nộp bài.

Thầy giám thị thấy Bạch Du nộp bài sớm thì ngẩn người một lúc mới đi thu bài, còn ân cần nhắc nhở một câu: “Bạn học này, thời gian còn rất nhiều, em có muốn kiểm tra lại một chút không?”

Chương 566: Chương 566

DTV-EBOOK

Ở thời hiện đại thì chắc chắn là không hợp lệ nhưng mười năm mới mong chờ kỳ thi đại học được khôi phục, với tư cách là thầy giám thị, ông ấy hy vọng tất cả sinh viên đều có thể nắm bắt được cơ hội hiếm có này, thi đỗ vào trường đại học lý tưởng.

Bạch Du rất cảm ơn ý tốt của thầy giám thị: "Cám ơn thầy, nhưng em đã kiểm tra hai lần rồi."

Nghe nói như vậy, thầy giám thị mới không nói gì nữa nhưng trong lòng lại thầm ngạc nhiên, vừa nãy ông ấy đi một vòng trong phòng thi thì thấy không ít người còn chưa làm được nhiều câu, hoặc không biết làm nhưng sinh viên này nộp bài sớm hơn nửa tiếng không nói đi, còn kiểm tra lại hai lần, điều đó chứng tỏ cô đã có sự chuẩn bị kỹ càng.

Những thí sinh khác nhìn thấy Bạch Du nộp bài, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Trong số đó có Tôn Tường Vy, cô ta là do Bạch Du động viên mới đến thi nhưng do thời gian gấp gáp nên cô ta có rất nhiều kiến thức không ôn tập được, vào lúc này có một nửa số câu hỏi không làm được.

Ra khỏi phòng thi, Bạch Du lập tức nhìn thấy Giang Lâm đang đứng ở cửa, trên tay cầm một bình nước nóng và một bình giữ nhiệt, mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào vị trí cửa ra, vừa nhìn thấy cô, khóe miệng anh vô thức cong lên.

Bạch Du tăng tốc chạy ra ngoài, thở ra hơi trắng nói: “Chẳng phải em đã bảo anh không cần đến sao?”

Sáng sớm bà nội và Giang Lâm nói sẽ đưa cô đi thi nhưng cô từ chối. Trời quá lạnh, nhất là bà nội đã lớn tuổi, cô không nỡ để họ ra ngoài chịu gió lạnh.

Giang Lâm thấy mũi và tay cô đỏ ửng vì lạnh, vội nhét bình nước nóng vào tay cô rồi lại đội mũ quân đội lên đầu cô: “Bà nội lo em bị cảm, ở nhà chuẩn bị bình nước nóng và canh gà đợi em về uống, vừa hay anh có thời gian nên nghĩ đến việc đưa cho em trước.”

Bạch Du cảm thấy ấm áp trong lòng, ôm bình nước nóng trong tay lập tức ấm áp hẳn lên: “Lần sau đừng như vậy nữa, nếu không phải em nộp bài sớm, chẳng lẽ anh còn phải đứng ngoài gió thêm nửa tiếng nữa sao?”

Giang Lâm nhìn cô, tuy không mở miệng phản bác nhưng vẻ mặt đó đã quá rõ ràng.

Cũng có người nhà của những người khác đang chờ bên ngoài, thấy Bạch Du là người đầu tiên ra thì vây quanh hỏi han.

“Đồng chí này, cô ở phòng thi nào? Cô có thấy chồng tôi không, chồng tôi ở phòng thi số năm.”

Bạch Du lắc đầu: “Tôi ở phòng thi số ba.”

“Con trai tôi cũng ở phòng thi số ba, con trai tôi tên là Trần Vệ Quốc, đồng chí nữ này, cô biết con trai tôi thi thế nào không? Sao đến giờ nó vẫn chưa ra?”

Bạch Du: “Thím đừng lo lắng, thời gian nộp bài vẫn chưa đến…”

“Thời gian nộp bài vẫn chưa đến, vậy sao cô lại ra đây?”

Những người khác còn muốn hỏi nhưng Giang Lâm đã nhanh chân đứng trước mặt Bạch Du, sau đó nói với mọi người: “Rất xin lỗi, vợ tôi còn phải về chuẩn bị cho kỳ thi chiều, thời gian nộp bài sắp đến rồi, mọi người có vấn đề gì thì đợi người nhà ra rồi hỏi.”

Bạch Du trông xinh xắn, nhìn là biết kiểu người dễ nói chuyện nhưng Giang Lâm thì khác, tuy anh đẹp trai quá mức nhưng khí chất xung quanh anh cũng mạnh mẽ đến đáng sợ, bị anh nói như vậy làm tất cả mọi người lập tức nhường đường.

Giang Lâm kéo Bạch Du đến chỗ tránh gió, sau đó rót canh gà trong bình giữ nhiệt ra cho cô uống.

Canh gà được ninh đến màu vàng óng, lớp dầu trên mặt đã được vớt sạch, bên trong có thêm táo đỏ, kỷ tử và gừng già, khi uống vào cay cay khiến cái bụng lạnh lẽo nhanh chóng ấm áp hẳn lên, Bạch Du lập tức cảm thấy cả người như sống lại.

Bạch Du uống vài ngụm rồi đưa bát đến bên miệng Giang Lâm: “Anh cũng uống vài ngụm đi.”

Hiếm khi Giang Lâm lộ ra vẻ ngượng ngùng: “Anh ở nhà đã uống rồi.”

Nhưng Bạch Du vẫn kiên quyết bắt anh uống: “Nếu anh sợ người khác nhìn thấy không tiện, vậy anh uống nhanh đi, nếu không lát nữa mọi người nộp bài ra, sẽ có nhiều người nhìn thấy hơn nữa đấy.”

Giang Lâm bất lực liếc nhìn cô, sau đó cầm bát cô đưa uống vài ngụm.

Tất cả mọi người đều chú ý vào phòng thi, không ai để ý đến hành động của hai người, cho dù có người nhìn thấy Bạch Du cũng không sợ, họ là vợ chồng hợp pháp, có gì mà không thể đút canh cho nhau?

Sau khi thu bài thi đầu tiên, Tôn Tường Vy trực tiếp ngồi trên chỗ ngồi than thở.

Nhưng cô ta không phải là người duy nhất than thở, phòng thi vang lên tiếng than thở khắp nơi, cho nên dáng vẻ của cô cũng không có gì kỳ lạ.

Ra ngoài thấy Giang Lâm đến đưa bình nước nóng và canh gà cho Bạch Du, còn Tạ Húc Đông thì không thấy bóng dáng đâu khiến cô không khỏi tức giận.

Nhưng cô ta tức giận cũng vô ích, Tạ Húc Đông không phải không muốn đến mà là anh ấy đi làm nhiệm vụ rồi.

Chương 567: Chương 567

DTV-EBOOK

Buổi chiều thi chính trị, ngày hôm sau thi toán và lý hóa / sử địa, ngày thứ ba thi ngoại ngữ / thể dục.

Vào ngày cuối cùng thi xong thì không khí lạnh cũng tan biến.

Bà Bạch một tay bế cô nhóc, một tay dắt Niệm Niệm đứng chờ bên ngoài.

Cô nhóc vừa nhìn thấy mẹ đã vội vươn người nhào tới làm bà Bạch suýt nữa không bế được cô bé.

Bạch Du vội chạy lên đón lấy rồi đánh vào m.ô.n.g nhỏ của cô nhóc, mặt nghiêm lại nói: “Sau này không được như vậy nữa, con xem con suýt làm bà ngã rồi đấy.”

Cô nhóc bị đánh một cái lập tức mím chặt miệng, đôi mắt to ngấn lệ trông rất đáng thương.

Bà Bạch thấy vậy thì vô cùng đau lòng: “Cháu đánh con bé làm gì, trẻ con còn nhỏ, biết gì đâu?”

Niệm Niệm cũng rất thương em họ nên đã lấy từ trong túi ra một viên kẹo sữa Thỏ Trắng mà mình không nỡ ăn đưa cho: “Em đừng khóc, cho em kẹo ăn.”

Bạch Du giữ khuôn mặt hung dữ: “Mọi người không được dỗ con bé, làm sai thì phải phê bình, nếu không con bé sẽ nghĩ rằng mình làm như vậy là đúng, đến khi xảy ra chuyện rồi thì nói cũng vô ích.”

Đừng thấy cô nhóc còn nhỏ nhưng những gì người lớn nói cô bé đều hiểu, hơn nữa cô bé càng lớn thì sức lực càng lớn, lỡ như cô bé vùng vẫy như vậy, một ngày nào đó ngã xuống, dù có làm bà nội bị thương hay làm chính cô bé bị thương đều sẽ khiến Bạch Du đau lòng.

Hơn nữa hai đứa trẻ nhà họ Kim chính là ví dụ điển hình.

Kim Đại Bảo ngã từ trên ghế xuống nên bị ngốc, không lâu sau Lâu Tú Anh lại bị đưa đến nông trường, bây giờ ai dạy con cái cũng lấy nhà họ Kim ra làm ví dụ phản diện để giáo dục, còn Kim Tiểu Bảo trước kia vừa nghịch ngợm vừa hiếu động thì giờ lại trở nên nhút nhát, cả ngày bẩn thỉu, cũng không có bạn nào muốn chơi với nó.

Cô nhóc vốn tưởng bà cố sẽ đến cứu mình, không ngờ bà cố cũng bị mẹ "mắng", hai giọt nước mắt nhanh chóng thu lại, giọng non nớt nhận lỗi: "Bảo bối sai rồi."

Bạch Du mới hôn nhẹ lên má cô bé: "Có lỗi thì sửa, con gái ngoan của mẹ đây."

Cô nhóc rất dễ dỗ dành được mẹ hôn một cái thì đôi mắt to đã sáng bừng lên, đôi tay mũm mĩm ôm lấy mặt mẹ, cũng "chụt chụt" hôn lại.

Bà Bạch thấy hai mẹ con lại vui vẻ, cũng không nói gì nữa.

Bốn người cùng nhau đến nhà hàng Quốc Doanh ăn mừng kỳ thi kết thúc, Giang Lâm đã đi làm nhiệm vụ vào ngày thi thứ hai của cô nên chỉ có thể đợi anh về rồi nấu đồ ăn ngon.

Thủ đô.

Giang Khải ngẩng cao cằm, dáng vẻ đắc thắng bước ra khỏi phòng thi.

Kỳ thi lần này đối với anh ta thật sự quá đơn giản, anh ta tự tin sẽ trở thành "Trạng nguyên của kỳ thi tuyển sinh đại học" lần này, đến lúc đó Thanh Hoa Bắc Đại chắc chắn sẽ tranh nhau muốn có anh ta.

Nghĩ đến đây, anh ta càng ngẩng cao cằm hơn nữa giống như một chú gà trống chiến thắng.

Ngay lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng thảo luận đáp án…

"Câu cuối cùng của bài toán, các cậu dùng công thức tính toán nào cho cây cầu vòm? Tôi dùng công thức đường parabol hướng lên, không biết có đúng không."

"Cái gì? Cậu dùng công thức đường parabol hướng lên? Không phải nên dùng công thức đường parabol hướng xuống sao? Câu này trước đây thầy đã nói rồi."

"Cái gì, phải dùng công thức đường parabol hướng xuống? Tôi c.h.ế.t rồi, chắc chắn tôi không đỗ rồi!"

Hai người vừa nói vừa đi ngang qua Giang Khải, cũng không để ý thấy sắc mặt của Giang Khải đã trở nên rất khó coi sau khi nghe lời họ nói.

Bởi vì anh ta cũng dùng công thức đường parabol hướng lên cho câu cuối cùng.

Câu cuối cùng được 22 điểm, nếu làm sai thì đừng nói đến chuyện trở thành trạng nguyên của kỳ thi tuyển sinh đại học mà Thanh Hoa Bắc Đại tranh

nhau muốn có, việc có thể đỗ vào trường đại học tốt hay không còn là một vấn đề.

Sau khi thi xong, học sinh có thể tạm thời thư giãn nhưng giáo viên thì không, để đảm bảo công bằng, các giáo viên tham gia chấm bài đều ăn ở tại trường, trước khi có kết quả, họ không được về nhà, không được tiếp xúc với người thân, rất vất vả.

Cuối tháng một, rốt cuộc kết quả đã được công bố trước sự chú ý của mọi người.

Có người vui mừng, có người buồn, có người nhìn thấy điểm của mình thì vui mừng đến phát khóc, cũng có người sau khi nhìn thấy điểm của mình thì cũng khóc ngay tại chỗ, khóc nức nở.

Bạch Du nhìn điểm của mình, 493 điểm.

Tổng điểm là 500 điểm, cô kém 7 điểm là đạt điểm tuyệt đối, xếp hạng nhất trong số các thí sinh của tỉnh Phúc Kiến.

Ngay khi kết quả được công bố, cả khu người nhà của hải quân đều chấn động.

“Ôi trời, đơn vị hải quân của chúng ta nổi tiếng rồi, có một nữ trạng nguyên!”

TBC

“Không ngờ vợ của Giang Lâm lại lợi hại như vậy, đứng đầu toàn tỉnh, nếu như là trước đây thì chính là làm quan lớn!”

“Trước đây sao phụ nữ có thể được đi học và làm quan, xã hội mới mới là tốt nhất, hơn nữa Bạch Du lại lợi hại như vậy, với thành tích này vào Thanh Hoa Bắc Đại cũng không thành vấn đề!”

Chương 568: Chương 568

DTV-EBOOK

"Đúng vậy, cô ấy học giỏi như vậy, sau này tốt nghiệp đại học ra, công việc được phân công chắc chắn cũng tốt hơn người khác!"

"Thảo nào bà Bạch lại coi cháu gái như bảo bối, từ tận Thủ đô đến đây giúp Bạch Du trông con, nếu tôi có đứa cháu gái thông minh như vậy, tôi cũng sẵn lòng giúp trông con nên cho những người trọng nam khinh nữ kia xem, ai nói sinh con gái là vô dụng, Bạch Du còn thi tốt hơn cả một đống đàn ông!"

Vì chuyện của Bạch Du nên không ít người sinh con gái bỗng chốc được cổ vũ, cũng không ghét bỏ con gái như vậy nữa, còn có một số người bỏ tiền ra cho con gái đi học.

Tòa soạn và Bao Nhã Anh đều nắm bắt được điểm này, tuyên truyền về Bạch Du rất nhiều, trong lúc nhất thời, Bạch Du trở thành người nổi tiếng được mọi người biết đến.

Dĩ nhiên, đây là nói sau đi.

Lần đầu tiên khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học, mỗi tỉnh tự ra đề thi, mức độ khó dễ không đồng đều.

Nhưng vì mười năm đặc biệt đó, kỳ thi tuyển sinh đại học đã vắng bóng mười năm, không ít người đi thi đã làm cha, có thể đã mười năm không cầm sách vở nên lần thi này thành tích của nhiều người không được tốt lắm.

Theo thống kê sau này, có 5,7 triệu người tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học năm đó nhưng chỉ có 270 nghìn người được tuyển.

Cho nên Bạch Du với số điểm cao 494 điểm đạt thành tích đứng đầu tỉnh Phúc Kiến, tin tức này truyền về Thủ đô khiến những người nhà họ Giang cũng vô cùng chấn động.

"Bạch Du thi được hạng nhất? Hơn nữa còn đạt 99 điểm môn ngữ văn, sao có thể như vậy? Có phải cô ta gian lận không?"

Giang Hựu Hàm là người đầu tiên không tin.

Từ khi Giang Hựu Hàm nhất quyết lấy Lương Thiên Vũ, ông Giang đã coi như không có đứa cháu gái này nhưng ông Giang có thể làm được, còn Lâu Tú Anh lại không nỡ lòng.

Dù sao bà ta cũng chỉ sinh được một đứa con gái, nhà họ Lương quá nghèo nên bà ta chỉ có thể thỉnh thoảng đón con gái về nhà bồi bổ sức khỏe.

Lâu Tú Anh cũng không tin nhưng vẫn ngăn cản: "Trước đây mẹ đã dạy con như thế nào, cơm có thể ăn bừa nhưng lời không thể nói bừa, nếu như lời này truyền đến tai ông nội con, cả đời này con đừng hòng về nhà họ Giang nữa!"

Giang Hựu Hàm hừ một tiếng qua mũi, vẫn không phục: "Không phải gian lận thì chắc chắn là đề thi bên đó quá đơn giản."

Dù sao cô ta sẽ không thừa nhận Bạch Du dùng thực lực của mình để thi được hạng nhất toàn tỉnh.

Nói rồi, cô ta nhìn Giang Khải hỏi: "Anh năm, anh thi được bao nhiêu điểm? Chắc chắn nhiều hơn Bạch

Du đúng không?”

Sắc mặt Giang Khải rất khó nhìn: “…”

Giang Hựu Hàm thấy anh ta không lên tiếng nên đã bước tới giật lấy bảng điểm trong tay anh ta, nhìn chăm chú.

Ngay sau đó hét lên: “Anh Năm, sao anh chỉ được 293 điểm! Ít hơn Bạch Du tận hai trăm điểm!”

Giang Khải: “…”

Lời của Giang Hữu Hàm vừa dứt, phòng khách lập tức im phăng phắc, không một tiếng động.

Lâu Tú Anh ngẩng đầu, vẻ mặt không tin nhìn Giang Khải, trên mặt muốn nói lại thôi.

Trước đây, cô đã coi Giang Khải như một quân cờ bỏ đi, dù sao cũng là người bị ông nội đuổi đi không cho về Kinh thành, lại không thể sinh con, cô thực sự không nghĩ ra anh ta còn có tác dụng gì, ai ngờ mọi chuyện lại có bước ngoặt.

Nhà nước đột nhiên khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học, mà lần này Giang Khải rất thông minh, tự tiện nhờ người khác đăng ký cho mình, còn tuyên truyền khắp nơi, khiến ông nội muốn ngăn cản cũng không kịp.

Trước kỳ thi, Giang Khải tỏ ra tự tin, còn nói lời tàn nhẫn rằng sẽ khiến Thanh Hoa và Bắc Kinh đều tranh giành anh ta, cô còn tưởng anh ta chuẩn bị rất kỹ, cô cũng tưởng lần này phòng ba của họ có thể ngẩng cao đầu, ai ngờ…

293 điểm!

Ít hơn Bạch Du tận hai trăm điểm, anh ta thi thế nào vậy?

Anh ta nhắm mắt viết bừa cũng không nên chỉ được có điểm này, còn không bằng ở lại Tây Bắc đừng về, điểm này truyền ra ngoài, chỉ sợ phòng ba của họ lại trở thành trò cười cho thiên hạ.

"…"

TBC

Giang Khải Bang nhìn biểu cảm của Giang Khải cũng không biết nói gì.

Đối diện với ánh mắt của người nhà, mặt Giang Khải lúc đỏ lúc trắng, lúc tím lúc xanh, còn rực rỡ hơn cả bảng màu nhuộm.

Anh ta không ngờ Giang Hữu Hàm lại đột nhiên đến cướp bảng điểm của mình, càng không ngờ cô sẽ đọc điểm số trước mặt mọi người như vậy.

Cô đọc to như vậy, là sợ có người không nghe thấy sao?

Dường như Giang Hữu Hàm vẫn thấy Giang Khải chưa đủ mất mặt, tiếp tục nói: "Anh năm, anh nói gì đi chứ? Trước đây anh không phải nói lần này anh chắc chắn sẽ trở thành thủ khoa kỳ thi tuyển sinh đại học của Kinh thành sao? Anh còn nói Thanh Hoa Bắc Kinh sẽ tranh giành anh, vậy sao anh chỉ được có điểm này?"

Giang Khải tức giận nói: "Em câm miệng! Em không nói thì không ai coi em là câm! Cha, mẹ, con thấy điểm số này có vấn đề! Con nghi ngờ bài thi của con bị người khác đánh tráo!"

Chương 569: Chương 569

DTV-EBOOK

Cho dù anh ta làm hỏng bài toán cuối cùng thì nhiều nhất cũng chỉ mất 22 điểm, còn các môn khác như ngữ văn, chính trị, anh ta tự thấy mình trả lời rất tốt, cho dù không đạt điểm tuyệt đối, cũng có thể đạt trên 90 điểm, tóm lại điểm số của anh ta không thể thấp như vậy!

Anh ta nghi ngờ có người đánh tráo bài thi của mình, mà đối tượng anh ta nghi ngờ không phải ai khác, chính là anh trai ruột của mình - Giang Lâm.

Trước đây, ông nội rõ ràng đã nhiều lần không cho anh ta về Kinh thành, anh ta đã sớm nghi ngờ trong đó có bàn tay của Giang Lâm, Giang Lâm chắc chắn lo lắng anh ta về Kinh thành sẽ giành Bạch Du với anh ta, dù sao thì trước đây Bạch Du yêu anh ta đến mức nào, chỉ cần có mắt là có thể nhìn ra.

Vì vậy, Giang Lâm ghen tị với anh ta, sợ anh ta cướp Bạch Du về nên đã tìm mọi cách giam anh ta ở Tây Bắc, bây giờ còn dùng thủ đoạn hèn hạ này để đánh tráo bài thi và điểm số của anh ta, thật quá đê tiện!

Giang Khải Bang nghe vậy, lập tức cau mày thành hình chữ " xuyên ", "Con nói vậy có bằng chứng không?"

TBC

Giang Khải cứng người: "Con không có bằng chứng xác thực nhưng cha, xin cha tin con một lần,

con tuyệt đối không thể chỉ được có điểm này, từ khi biết kỳ thi tuyển sinh đại học khôi phục, con đã thức khuya dậy sớm ôn tập, huống hồ trước đây con đã học ở trường đại học công nông binh, nếu con thực sự ngu ngốc như vậy thì lúc trước trường cũng sẽ không giới thiệu con đi, hơn nữa con có đối tượng nghi ngờ."

Giang Khải Bang vội hỏi: "Ai? Ai dám chống đối với nhà họ Giang chúng ta?"

Giang Khải nói chắc nịch: "Anh ba!"

Giang Khải Bang khựng lại, lắc đầu: "Anh ba con không phải loại người như vậy, còn nữa, đừng để ông nội con nghe được lời này, nếu không cả đời này con sẽ phải ở lại Tây Bắc."

Mặc dù ông không thích người con trai Giang Lâm này nhưng ông chưa bao giờ nghi ngờ nhân phẩm của Giang Lâm, nếu nhân phẩm của Giang Lâm có một chút không ổn thì ông nội cũng sẽ không coi trọng anh ta như vậy.

Giang Khải nghe vậy, trong lòng ghen tị đến phát điên: "Cha, con nói như vậy là có bằng chứng! Anh ba trước đây có thể sẽ không làm như vậy nhưng anh ba bây giờ đã không còn là anh ba trước đây nữa, anh ta tự nhận mình là con nuôi của người cô đã c.h.ế.t yểu khi còn nhỏ, lại cướp Bạch Du khỏi tay con, còn trơ mắt nhìn Hữu Hàm chết, anh ta đối xử vô tình vô nghĩa với phòng ba chúng ta, không hề coi chúng ta là người thân, sao đến bây giờ các người vẫn chưa nhận ra?"

Giọng nói vừa dứt, bầu không khí trong phòng khách trở nên nặng nề như đông cứng lại.

Đúng vậy, nếu Giang Lâm còn coi họ là người thân thì sẽ không đồng ý chuyện ông nội nhận anh ta làm con nuôi, khiến ông làm cha mất hết mặt mũi.

Giang Khải Bang càng nghĩ, sắc mặt càng khó coi.

Giang Hữu Hàm cũng tỏ ra phẫn nộ: "Cha, con thấy anh năm nói không sai, anh ba đã không còn là anh ba trước đây nữa, trước đây anh ấy sẽ để lại phiếu ngoại tệ cho con dùng nhưng bây giờ, con kết hôn anh ấy còn chẳng có chút biểu hiện gì, ngược lại là anh trai của Bạch Du kết hôn, anh ba lại tặng họ một chiếc xe đạp!"

Cô còn trước mặt nhà họ Lương nói lời khoác lác, nói anh ba cô thương cô nhất, chắc chắn sẽ mua đủ ba thứ lớn một thứ nhỏ cho cô, ai ngờ đừng nói ba thứ lớn một thứ nhỏ, đến cả một cái rắm cũng không có!

Mẹ chồng cô vì chuyện này mà bóng gió nói cô mấy tháng trời, khiến cô bây giờ nghĩ lại vẫn rất tức giận.

Lâu Tú Anh vẫn luôn im lặng cũng lên tiếng: "Khải Bang, em thấy lời hai đứa trẻ nói cũng có vài phần đạo lý, từ nhỏ đến lớn Giang Lâm không nhận người mẹ kế như em cũng thôi đi nhưng anh là cha anh ta, đã từng bạc đãi anh ta ở điểm nào nhưng anh ta nói nhận nuôi là nhận nuôi, hoàn toàn không để anh là cha vào mắt."

"Rầm" một tiếng.

Giang Khải Bang đập mạnh tay xuống bàn, mặt không biểu cảm, ngẩng đầu nhìn Giang Khải nói:

“Cha sẽ cho người đi điều tra chuyện bài thi, nếu thực sự điều tra ra là tên nghiệt súc đó làm, cha tuyệt đối sẽ không tha cho nó!”

Giang Khải hài lòng.

**

Bạch Du không biết chuyện xảy ra ở Thủ đô, lúc này cô đang làm nem củ sen.

Đầu tiên cô thái mỏng củ sen, cho hành lá, gừng, nước tương và gia vị vào thịt băm, sau đó cho hai quả trứng, một gói bột chiên giòn và một lượng nước vừa đủ vào bát rỗng, khuấy đều thành hỗn hợp sền sệt, sau đó nhúng đều nem củ sen vào bột, khi dầu nóng bảy phần thì cho vào chảo chiên, chiên đến khi vàng giòn thì vớt ra.

Làm xong nem củ sen, cô tiếp tục làm đậu phụ tôm, đây là đồ ăn dặm cho đứa nhỏ và cặp song sinh của Tôn Tường Vy.

Đứa nhỏ bắt đầu biết nói từ sáu tháng, cũng bắt đầu ăn đồ ăn dặm từ sáu tháng, chỉ là răng của bé mọc không nhanh, đến tám tháng mới mọc chiếc răng đầu tiên, vì vậy đồ ăn dặm cho bé vẫn chủ yếu là đồ mềm.

Chương 570: Chương 570

DTV-EBOOK

Còn cặp song sinh của Tôn Tường Vy, mặc dù đến bây giờ vẫn chưa biết nói nhưng hai anh em sáu tháng đã bắt đầu mọc răng, ăn uống cũng rất tốt, hai anh em ăn uống no nê, trông rất có phúc khí.

Bạch Du cắt hai miếng đậu phụ thành tám miếng, xếp riêng vào đĩa, bóc vỏ tôm, bỏ chỉ đen rồi xếp lên trên đậu phụ, sau đó lấy một cái bát khác, đập ba quả trứng vào bát, thêm một ít muối và một lượng nước ấm gấp năm lần trứng, khuấy đều rồi đổ hỗn hợp trứng vào đĩa đậu phụ, nước sôi thì hấp năm phút.

Nếu người lớn ăn thì sau khi lấy ra khỏi đĩa, rắc một ít hành lá, sau đó dùng một ít dầu nóng để tạo mùi thơm nhưng vì đây là đồ ăn cho trẻ nhỏ nên Bạch Du đã bỏ qua các bước sau.

Tiếp theo, Bạch Du lại làm thêm một số món ăn nhẹ, bánh bao chiên nhân tam tiên, canh gà ngô củ cải, bánh gà, v.v.

Lần này Tôn Tường Vy chỉ được 188 điểm, thậm chí không vào được cả trường đại học bình thường, đặc biệt chán nản, vì vậy mới ôm cặp song sinh đến chỗ Bạch Du tìm sự an ủi.

Lúc này ngửi thấy mùi thơm phức phức bay tới, trái tim "Trăm ngàn vết thương" của cô ấy lập tức được an ủi.

Cô ấy không quan tâm đến hai đứa con trai đang khóc đòi bú, kẹp một miếng nem củ sen cho vào

miệng, khóe miệng cụp xuống lập tức cong lên: “Em nói này, sau này em đi học đại học ở Quảng Châu, chị biết đi đâu để ăn được đồ ngon như vậy?”

Cô ấy cũng đã từng ăn nem củ sen do đầu bếp Diêu làm, hương vị không tệ nhưng so với nem củ sen do Bạch Du làm thì vẫn kém hơn một chút.

Nem củ sen do Bạch Du làm bên ngoài giòn, bên trong mềm, củ sen giòn bọc nhân thịt mặn thơm, đặc biệt ngon.

Bánh bao chiên nhân tam tiên giòn xốp, cắn một miếng, nước sốt tràn đầy khoang miệng, thơm đến mức suýt nữa nuốt cả lưỡi, ngay cả món canh gà ngô củ cải bình thường, Bạch Du cũng có thể làm cho ngon hơn người khác, nếu cô ấy là đàn ông, chắc chắn phải cưới Bạch Du về nhà giấu đi mới được.

Đứa nhỏ ngửi thấy mùi thơm, nước miếng đã chảy dài: “Mẹ, ăn, ăn!”

Bạch Du múc cho bé một bát nhỏ, sau đó đặt bé vào ghế để bé tự xúc ăn, từ khi đứa nhỏ được tám tháng, cô đã bắt đầu rèn luyện tính tự lập cho bé, mỗi lần ăn đều cố gắng để bé tự ăn.

Tất nhiên cổ tay của đứa nhỏ vẫn chưa có nhiều sức, mỗi lần ăn đều làm bẩn khắp bàn và quần áo, vì vậy cô ấy đã đặc biệt làm cho đứa nhỏ rất nhiều yếm nhỏ, để bé đeo khi ăn, bẩn thì tháo ra giặt.

Có người cho rằng cô ấy làm như vậy là quá vội vàng, trẻ con nhỏ như vậy làm sao tự ăn được, hơn

nữa mỗi ngày phải giặt nhiều yếm như vậy, không thấy phiền sao?

Bạch Du không thấy phiền, cũng không giải thích với người khác về cách làm của mình, mỗi người có phương pháp giáo dục con cái khác nhau, cô ấy cưng chiều đứa nhỏ nhưng lại muốn con trở thành một đứa trẻ độc lập không kiêu ngạo, đứa nhỏ lại thông minh hơn những đứa trẻ bình thường, vì vậy cô ấy đặc biệt chú ý đến những chi tiết nhỏ này.

Hai đứa con sinh đôi của Tôn Tường Vy thấy mẹ chỉ lo ăn của mình, không quan tâm đến sự sống c.h.ế.t của chúng, lập tức kêu "Á á á."

Tôn Tường Vy nhìn hai đứa con trai của mình, lại nhìn con gái của Bạch Du, đột nhiên cảm thấy miếng thịt trong miệng không còn thơm nữa: "Tiểu Thư Thư đã có thể nói rất nhiều nhưng hai đứa con trai thối của tôi thậm chí còn không biết gọi bố mẹ, rõ ràng chúng chỉ sinh sau Tiểu Thư Thư vài phút, sao lại kém xa như vậy?"

Bạch Du: "Nói năng đi lại đều tùy thuộc vào từng người, bạn cũng đừng quá lo lắng, chỉ cần con khỏe mạnh là được."

Nhưng Tôn Tường Vy lại lắc đầu: "Không chỉ nói năng, bạn xem Tiểu Thư Thư đã có thể tự ăn rồi nhưng hai anh em vẫn phải có người đút, tôi quyết định rồi, đợi tôi về nhà cũng sẽ bảo người làm một tá yếm, tôi muốn rèn luyện cho hai anh em tự ăn!"

Nói năng đã thua Bạch Du rồi, ăn uống không thể thua thêm được nữa.

“Để trẻ tự ăn cũng tốt, sớm rèn luyện tính tự lập cho chúng.” Bạch Du rất tán thành với điều này, nói rồi chuyển chủ đề: “Kỳ thi đại học lần này không đỗ, tôi nghĩ bạn có thể tiếp tục ôn tập, kỳ thi sau lại chiến đấu tiếp.”

Kỳ thi đại học đầu tiên được khôi phục, điểm trúng tuyển thấp nhất của trường đại học bình thường là 221 điểm, điểm trúng tuyển thấp nhất của trường đại học trọng điểm là 320 điểm, Tôn Tường Vy thua vì ôn tập quá muộn, nếu bây giờ nghiêm túc ôn tập, kỳ sau chưa chắc đã không đỗ.

Nói ra thì Tôn Tường Vy là người duy nhất bị cô ấy thuyết phục đi thi đại học, lúc đầu Tôn Tường Vy cũng không muốn đi thi, ai ngờ đến ngày cuối cùng đăng ký, cô ấy lại chạy đi đăng ký.

Mặc dù không biết điều gì đã thay đổi suy nghĩ của cô ấy nhưng theo cô ấy thấy, dám thử thách chính là một bước tiến lớn.

Chương 571: Chương 571

DTV-EBOOK

Thực ra trong ba người, lúc đầu cô ta coi trọng nhất là Lâm Hướng Tuyết, mặc dù Lâm Hướng Tuyết cũng không thích đọc sách nhưng gia đình của cô ấy lề lối, cô ấy nghĩ rằng gia đình Lâm Hướng Tuyết chắc chắn sẽ khuyên cô ấy đi thi đại học, ai ngờ cô ấy lại là người đầu tiên từ chối.

Điều này khiến cô ấy hơi khó hiểu.

Tôn Tường Vy cắn một miếng bánh gà, mềm mại thơm ngon, khiến cô ấy nhắm cả mắt lại: "Đến lúc đó hãy nói sau nhưng mà bạn thực sự không đi Thanh Hoa hoặc Bắc Đại sao?"

Nguyện vọng đầu tiên trong đơn đăng ký dự thi đại học của Bạch Du là điền vào Đại học Trung Sơn, chỉ là lần này điểm thi của cô ấy quá tốt, thậm chí khiến lãnh đạo của Thanh Hoa và Bắc Đại đích thân gọi điện thoại đến giành người, còn tuyên bố rằng chỉ cần Bạch Du đồng ý đến trường của họ, cô ấy muốn học chuyên ngành gì cũng được cô ấy lựa chọn.

Chỉ là Bạch Du đã từ chối.

Bạch Du: "Ừ, không đi."

Lý do chính khiến cô chọn Đại học Trung Sơn là vì Đại học Trung Sơn ở Quảng Thành, gần đảo Quỳnh Châu, khi nghỉ cô có thể về thăm con và Giang Lâm, nếu đến Thanh Hoa Bắc Đại, chắc chắn đứa nhỏ phải

về cùng cô, đến lúc đó Giang Lâm sẽ trở thành người cô đơn lẻ bóng.

Cô không đành lòng.

Thứ hai, Giang Khải đã trở về Thủ đô, đứa nhỏ còn nhỏ, cô cũng không yên tâm để đứa nhỏ ở cùng một chỗ với Giang Khải, không sợ mười nghìn chỉ sợ ngộ nhỡ, nếu xảy ra chuyện gì, cô hối hận cũng không kịp.

**

Lúc này, ông Giang ở Thủ đô đang khoe khoang với ông Trần, kẻ thù không đội trời chung của mình về cô cháu dâu Bạch Du này.

"Ông già, bây giờ ông thừa nhận là tôi có ánh mắt rồi chứ? Ngay từ khi Bạch Du chào đời, tôi đã thấy cô cháu dâu này thông minh lanh lợi, vì vậy tôi đã ra tay nhanh chóng định đoạt cô ấy, trước đây còn nói tôi tư tưởng phong kiến, làm cái trò đính hôn từ bé, bây giờ ông thấy rồi đấy, Bạch Du thi được 493 điểm, đứng đầu tỉnh Phúc Kiến, Thanh Hoa Bắc Đại đều tranh giành cô ấy, trong lòng ông hẳn là rất hâm mộ nhỉ?"

Ông Trần: "..."

Khoe khoang cái gì chứ, lại không phải ông già tự mình thi được 493 điểm.

Hơn nữa, năm đó người định ra cuộc hôn nhân này là bà Giang, không liên quan gì đến ông già này.

Nhưng ông Giang lại thích khoe khoang: "Giang Lâm là người kiệt xuất, Bạch Du lại thông minh như vậy, sau này chắt gái của tôi có khi còn thông minh hơn cả Einstein."

Ông Trần: "…"

Ông cứ thổi phồng đi, cẩn thận thổi nổ cả trâu đấy!

Còn thông minh hơn cả Einstein, lời nói khoác lác như vậy cũng chỉ có ông già này mới nói ra được, không biết xấu hổ à!

Ngay khi ông Giang còn muốn tiếp tục khoe khoang thì thấy Giang Văn vội vàng chạy đến…

"Ông nội, cha cháu nói chú Ba gây ra chuyện lớn ở Bộ Giáo dục, bảo ông nhanh chóng đến đó một chuyến."

Nghe vậy, bộ ria mép cong lên của ông Giang lập tức cụp xuống: "Tên ngốc đó lại làm chuyện gì nữa rồi?"

Giang Văn nhìn ông Trần, muốn nói lại thôi.

Ông Giang hừ nói: "Con cứ nói đi, dù sao thì hai ngày nữa ông già này cũng sẽ biết thôi."

Ông Trần vuốt râu, vẻ mặt điềm nhiên, hoàn toàn không có ý định tránh né.

Giang Văn cười ngượng ngùng, lúc này mới nói: "Chú Ba nói bài thi của Giang Khải bị người ta đánh tráo, chú ấy không tin Giang Khải chỉ thi được có từng ấy điểm nên bảo người đi điều tra, sau khi người của Bộ Giáo dục điều tra thì nói bài thi bị làm sai nhưng chú Ba và Giang Khải… Họ vẫn không tin, còn nói…"

Ông Giang tức đến nỗi bộ ria mép run rẩy: “Hai tên ngốc đó còn nói gì nữa?”

Giang Văn không dám thở mạnh nhưng vẫn trả lời thành thật: “Giang Khải nói là anh Ba bảo người đổi bài thi của anh ấy.”

“Lẽ nào lại như vậy!”

Trước đó ông Giang khoe khoang bao nhiêu thì bây giờ tức giận bấy nhiêu.

Bản thân mình ngu dốt thi được có từng ấy điểm, nếu biết xấu hổ thì đã sớm trốn đi rồi, anh ta thì hay rồi, còn gây chuyện đến tận Bộ Giáo dục.

Gây chuyện đến Bộ Giáo dục cũng đành, còn đổ nước bẩn lên người Giang Lâm, thật không thể tha thứ!

“Tiểu Vương, đi lấy xe, chúng ta đến Bộ Giáo dục!”

Hai tên ngốc, hôm nay xem ông xử lý chúng thế nào.

Giang Văn thấy ông nội tức giận bỏ đi, cậu ta gật đầu với ông Trần rồi lập tức đuổi theo.

Lúc này, trái tim uất ức của ông Trần cuối cùng cũng thoải mái.

Mặc dù nhà ông không có cô cháu dâu nào được Thanh Hoa Bắc Đại tranh giành nhưng nhà ông cũng không có tên ngốc nào gây chuyện đến Sở Giáo dục.

Chú Vương lái xe đến, chưa đầy mười phút đã đến Sở Giáo dục.

Ông Giang cầm gậy chống, hùng hổ bước vào cửa.

Lúc này, Giang Khải Bang và Giang Khải đang quay lưng về phía cửa lớn lý luận, không biết vì sao, cả hai cùng cảm thấy sau lưng lạnh toát, họ vô thức quay lại nhìn về phía sau…

Chương 572: Chương 572

DTV-EBOOK

Sau đó cả hai đều ngây người.

Ông Giang giơ gậy trong tay lên đánh mạnh vào đầu hai người: "Hai tên ngốc! Nếu không muốn mang họ Giang thì nói với tôi ngay, đừng mang họ Giang ra ngoài làm chuyện ngu ngốc cho tôi!"

Đừng nhìn ông Giang đã lớn tuổi nhưng "bụp bụp" hai tiếng đánh xuống, Giang Khải Bang và Giang Khải lập tức thấy mắt hoa lên, trán đau rát từng cơn.

Giang Khải Bang đã ngoài bốn mươi tuổi, còn bị cha già đánh trước mặt mọi người như vậy, chỉ hận không đào được cái hố để chôn mình.

Giang Khải tức giận nghiến răng, trừng mắt nhìn Giang Văn.

Cục trưởng Bộ Giáo dục thấy ông cụ đến, lập tức ra đón, sau đó cho người lấy bài thi của Giang Khải ra và yêu cầu giáo viên chấm bài làm lại.

Ông ấy không hoàn toàn nể mặt ông Giang mà là vì đây là kỳ thi đại học đầu tiên sau khi khôi phục, cả nước đều chú ý, nếu hôm nay không làm rõ, không biết bên ngoài sẽ đồn thổi thành ra sao.

Rất nhanh, bài thi của Giang Khải đã được tìm thấy.

Trước mặt mọi người, Bộ Giáo dục đưa bài thi cho ông Giang, Giang Khải Bang và Giang Khải xem từng chữ một, chữ viết của Giang Khải, người nhà họ Giang đều nhận ra, điều này không thể làm giả.

Vì bài thi không có vấn đề gì nên tiếp theo là để giáo viên chấm lại.

Kết quả là không chấm thì thôi, chấm lại mới thực sự phát hiện ra vấn đề.

Nhưng không phải điểm bị trừ mà là điểm bị cộng, như bài chính trị và bài văn, các giáo viên có mặt đều cho rằng không đáng được nhiều điểm như vậy.

Vì vậy, sau vài vòng chấm điểm, cuối cùng cũng xác định lại được điểm số của Giang Khải - 250 điểm.

Giang Khải trợn tròn mắt: "..."

Sau khi trúng tuyển đại học, trường sẽ thông báo trước cho sinh viên đi khám sức khỏe.

Bạch Du muốn tranh thủ thời gian trước khi về Thủ đô để khám sức khỏe.

Cho nên hôm nay, cô muốn giao đứa nhỏ cho bà nội, một mình đến bệnh viện khám sức khỏe, ai ngờ đứa nhỏ không biết giận dỗi gì, cứ không muốn xa mẹ.

Bạch Du không còn cách nào khác, cuối cùng chỉ có thể đưa đứa nhỏ ra ngoài.

Bà Bạch lo Bạch Du một mình không lo được cho đứa trẻ nên đã đưa Niệm Niệm đi cùng, Bánh Khoai Tây thấy mọi người đều ra ngoài nên cũng đi theo.

Thời buổi này khám sức khỏe rất đơn giản.

Bạch Du chưa đầy một tiếng đã khám sức khỏe xong.

Khi chuẩn bị về thì một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi đột nhiên đ.â.m sầm vào cô.

Bạch Du bị va loạng choạng, nếu không phải bà nội mắt nhanh tay lẹ đỡ lấy cô thì cô chỉ sợ phải ôm đứa nhỏ ngã nhào xuống đất.

“Cô đi kiểu gì vậy? Ra đường không mang mắt sao?”

Bình thường bà Bạch ít khi mắng người như vậy, chủ yếu là vì người đàn ông này quá đáng, từ phía sau đ.â.m thẳng vào, có ai đi lại như vậy không?

Người đàn ông trung niên mặc quần áo rách rưới, bẩn đến mức không thể nhìn, quần áo như thể mấy chục năm chưa giặt, dính một lớp dầu mỡ lại còn bốc mùi khó ngửi khiến người ta buồn nôn.

Nghe như vậy thì người đàn ông trung niên ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn bà Bạch, ánh mắt u ám, hung dữ như một con thú dữ, như thể giây tiếp theo sẽ lao tới xé xác đối phương.

“Mắt cô là gì vậy, cô đ.â.m người còn lý luận sao?”

Cả người bà Bạch rùng mình nhưng vẫn che chở Bạch Du và Niệm Niệm ở phía sau lưng.

Niệm Niệm nắm chặt hai tay thành nắm đ.ấ.m nhỏ, sợ đến mức nước mắt cứ chực trào ra nhưng vẫn rất dũng cảm không khóc.

Bạch Du cũng nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông đó, trong lòng run lên, quay lại cửa hét: “Bảo vệ,

bảo vệ mau đến đây, tôi nghi ngờ người đàn ông này có vấn đề…”

Người đàn ông trung niên nghe Bạch Du nói vậy thì quay đầu trừng mắt nhìn cô, sau đó khập khiễng một chân chạy nhanh.

Đợi đến khi người đàn ông trung niên chạy mất dạng, bà Bạch mới thấy chân mình mềm nhũn, ngồi xuống ghế dài bên cạnh nói: “Bà già này sống lâu như vậy rồi, lần đầu tiên nhìn thấy người có ánh mắt đáng sợ như vậy, sau này nếu các cháu nhìn thấy gã ta ở bên ngoài thì cố gắng tránh xa gã ta ra.”

“Bà nội yên tâm, cháu sẽ không xung đột trực diện với loại người đó đâu, chỉ là người này ăn mặc và hành vi kỳ lạ quá, nhìn không giống người bình thường.”

Bạch Du an ủi bà nội rồi lại an ủi hai đứa nhỏ, đứa nhỏ không biết có nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông đó không, hay là còn quá nhỏ không hiểu mà lại không bị dọa sợ, chỉ có Niệm Niệm, sắc mặt có hơi tái nhợt, cô an ủi một lúc lâu mới khá hơn một chút.

Con người thời đại này đều không giàu có, mặc quần áo vá chằng vá đụp là chuyện bình thường nhưng như người đàn ông vừa rồi, rách rưới, bẩn thỉu và hôi hám, ngoài người vô gia cư ra thì chỉ có người bị bệnh thần kinh.

Cô nghi ngờ đối phương là loại sau nhưng người này có thể chạy đến bệnh viện, còn có thể nghe hiểu lời người khác, nhìn lại không giống người bị bệnh.

Chương 573: Chương 573

DTV-EBOOK

Chỉ là một người xa lạ gặp nhau trên đường, Bạch Du cũng không quá bận tâm, đợi đến khi sắc mặt bà nội tốt hơn nhiều thì cô mới đưa cả nhà về.

Đến tối, Niệm Niệm đột nhiên sốt cao, còn gặp ác mộng, nhắm mắt lại vẫn chảy nước mắt, miệng thì kêu đừng đến gần, Bạch Du cảm thấy cô bé hẳn là bị dọa sợ bởi chuyện xảy ra ban ngày khiến trong lòng cô vô cùng áy náy.

Đúng lúc Giang Lâm không có nhà nên Bạch Du đành gọi chị Lôi cùng mình đưa Niệm Niệm đến bệnh viện, cơn sốt của Niệm Niệm đến rất nhanh làm khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Nhưng Niệm Niệm rất ngoan, sau khi tỉnh lại vẫn không quấy khóc, tiêm cũng không khóc, Bạch Du để cô bé dựa vào người mình ngủ, cô bé còn lo mình quá nặng sẽ đè lên người cô, hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau lòng.

May mắn là đến gần sáng, cơn sốt của Niệm Niệm cuối cùng cũng hạ, chỉ mới một đêm, khuôn mặt cô bé vừa nuôi được chút thịt đã xẹp xuống, Bạch Du định đợi cô bé khỏi bệnh sẽ bồi bổ cho cô bé thật tốt.

Chị Lôi vì phải về nấu bữa sáng, trong nhà còn mấy đứa trẻ nên đã về trước khi trời sáng, Bạch Du ở lại bệnh viện đợi bác sĩ nói Niệm Niệm không sao rồi mới cõng Niệm Niệm về.

“Cô, Niệm Niệm có thể tự đi, cô buông Niệm Niệm xuống đi.”

Đang bị ốm nên giọng nói của cô bé nghe có vẻ yếu ớt nhưng vẫn kiên quyết muốn tự mình xuống đi.

Bạch Du vỗ nhẹ vào m.ô.n.g cô bé, không buông cô bé xuống: “Cô không mệt, cháu cứ yên tâm ngủ trên lưng cô, đợi về nhà cô nấu đồ ngon cho cháu.”

Cô bé vòng tay nhỏ ôm lấy cổ cô, giọng mềm mại nói: “Cảm ơn cô.”

“Không cần cám ơn.”

Bạch Du khẽ nói, đôi khi cô cảm thấy Niệm Niệm thực sự quá ngoan ngoãn.

Trong năm nay, Niệm Niệm đã cao hơn nhiều, khuôn mặt nhỏ cũng dần nở ra, nhìn là biết sẽ là một người đẹp, đối với cô em họ nhỏ là Tiểu Thư Thư cũng vô cùng yêu thương, rõ ràng mình vẫn còn là một đứa trẻ nhưng luôn bảo vệ và nhường nhịn Tiểu Thư Thư như một người chị lớn.

Chỉ không biết là do những trải nghiệm trước đây khiến cô bé quá nhạy cảm hay là những lời bàn tán xung quanh khiến cô bé không có cảm giác an toàn, bình thường ở nhà cô bé luôn giành làm việc: cho gà ăn, tưới hoa tưới rau, giúp dọn bát, những lúc trời không lạnh còn tự giặt quần áo của mình, dù Bạch Du bảo cô bé đi chơi thì cô bé cũng phải làm xong việc mới đi.

Lúc đầu Bạch Du có muốn ngăn cản nhưng sau đó lại mặc kệ cô bé, cảm giác an toàn không phải nói là

có thể có được, nếu cô bé cảm thấy giúp đỡ làm việc có thể mang lại cho mình cảm giác an toàn thì cô ngăn cản làm gì?

Khi bước ra khỏi bệnh viện, đột nhiên có người gọi Bạch Du lại.

"Chào thợ cả Ngũ, sao chú cũng đến bệnh viện vậy?"

Bạch Du quay đầu nhìn lại, mới nhận ra người gọi cô là thợ cả Ngũ, bên cạnh ông ấy còn có một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng mịn, tuy trên mặt có dấu vết của thời gian nhưng vẫn còn nét đẹp, nhìn qua thì đã biết hồi trẻ chắc hẳn là một người đẹp.

"Vợ chú hơi khó chịu, chú đưa bà ấy đến bệnh viện lấy ít thuốc." Thợ cả Ngũ giới thiệu với hai người: "Đây chính là đồng chí Bạch Du mà tôi thường nhắc đến với bà đấy."

Triệu Kí Thu nở nụ cười dịu dàng: "Chào đồng chí Bạch, nghe nói cháu thi đại học đạt kết quả rất tốt, chúc mừng cháu."

Bạch Du: "Cảm ơn thím Triệu, bình thường được thím cho nhiều đồ tốt như vậy nhưng vẫn chưa đến thăm thím, thật là bất lịch sự quá."

Lý do cô vẫn chưa đến thăm là vì sức khỏe của thím Triệu không được tốt, thường xuyên ở trong nhà, ít giao tiếp với người ngoài, một lý do khác là liên quan đến thân phận và những chuyện từng trải qua của hai vợ chồng.

Trước đây thợ cả Ngũ là giáo sư đại học, tài hoa hơn người, được thầy trò yêu mến, còn thím Triệu

thì da trắng dáng đẹp, lại có tài thêu thùa tuyệt vời, hai người xứng đôi vừa lứa, chỉ là sau mười năm đó, tình hình đột nhiên thay đổi.

Ngày trước ông nội của thím Triệu là thợ thêu của cung đình, cha bà ấy từng mở xưởng thêu, thời kỳ đỉnh cao, xưởng thêu có gần trăm công nhân và tất cả những điều này đã trở thành bằng chứng và cái cớ để những người đó tấn công thím Triệu.

TBC

Để bảo vệ vợ, thợ cả Ngũ đã bán hết gia sản, dùng hết mọi mối quan hệ, cuối cùng mới để vợ không cần đến chuồng bò nhưng số phận vẫn không buông tha cho hai vợ chồng, không lâu sau, con gái của họ mất tích.

Nói là mất tích nhưng có không ít người quả quyết rằng đã nhìn thấy con gái của thợ cả Ngũ là Ngũ Hiểu Đường lén lút ở bên một người đàn ông, thế là mọi người đều đoán rằng Ngũ Hiểu Đường không có mất tích, mà là bỏ trốn cùng người đàn ông đó.

Thợ cả Ngũ và thím Triệu chắc chắn không muốn tin vào những lời đồn nhảm như vậy, trong mắt họ, con gái là người hiểu chuyện, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, hai vợ chồng đã tìm kiếm khắp nơi nhưng Ngũ Hiểu Đường cứ như vậy mà mất tích, không có chút tin tức nào, sống không thấy người, c.h.ế.t không thấy xác.

Chương 574: Chương 574

DTV-EBOOK

Nửa năm sau, người đàn ông lén lút ở bên Ngũ Hiểu Đường được cho là đã xuất hiện nhưng lần này anh ta xuất hiện ở cục cảnh sát do bị bắt vì phạm tội, thợ cả Ngũ đã chi không ít tiền, cuối cùng mới gặp được người đàn ông đó nhưng lại nhận được một tin khiến hai vợ chồng đau tới không muốn sống - Ngũ Hiểu Đường đã chết.

Người đàn ông đó nói sau khi Ngũ Hiểu Đường bỏ trốn cùng anh ta, cô ấy đã vô tình rơi xuống sông bị nước cuốn trôi, anh ta đã tìm kiếm gần nửa tháng ở gần đó nhưng không vớt được xác nên anh ta cho rằng xác cô ấy có lẽ đã bị cá trong sông ăn mất.

Thím Triệu bị đả kích đến mức ngã bệnh, nhiều lần bệnh viện đã phát giấy báo nguy kịch, thợ cả Ngũ thì tóc bạc trắng trong một đêm, mặc dù thím Triệu được cứu sống nhưng sức khỏe đã bị hủy hoại, không thể làm việc, càng không thể tức giận.

Nhưng điều đáng thương hơn là những lời người đàn ông đó nói trong cục cảnh sát không biết đã bị ai truyền ra ngoài, những tên lính đỏ cho rằng Ngũ Hiểu Đường có thể bỏ trốn thì chắc chắn là do người cha là thợ cả Ngũ không giáo dục tốt, một người như vậy có tư cách gì để làm giáo viên, thế là công việc của thợ cả Ngũ bị tước mất, thậm chí còn bị bắt đi diễu phố, may mắn là một số bạn bè của ông ấy đã ra tay, âm thầm cứu hai vợ chồng nên hai vợ chồng họ mới thoát khỏi kiếp nạn.

Những năm gần đây, tình hình không còn căng thẳng như vậy nữa, thư ký Chương của tòa soạn mới đưa thợ cả Ngũ đến tòa soạn làm một số việc, nhưng ông ấy không phải là nhân viên chính thức nên chỉ nhận được một chút tiền lương ít ỏi, chỉ là số tiền lương này đều dùng để chữa bệnh cho thím Triệu, cuộc sống của hai vợ chồng rất nghèo túng.

Lý do Bạch Du vẫn chưa đến nhà thợ cả Ngũ không phải là vì sợ bị liên lụy như những người khác, mà là sợ bị người có ý đồ nhìn thấy, từ đó làm phiền sự thanh tịnh của thím Triệu nhưng bây giờ tình hình đã nới lỏng hơn nhiều, thêm vào đó cô đã rời khỏi tòa soạn, giờ gặp nhau trên đường nói vài câu thì chắc chắn không có vấn đề gì.

Triệu Kí Thu đương nhiên hiểu ý của Bạch Du, bà ấy cười nói: "Cháu có thể thích những thứ thím làm, thím đã rất vui rồi, còn nữa, trước đây thực sự cảm ơn cháu đã chăm sóc ông Ngũ nhà thím như vậy, cháu từ bệnh viện ra sao?"

Bạch Du gật đầu: "Đêm qua cháu gái của cháu đột nhiên sốt cao, chồng cháu đi làm nhiệm vụ rồi, nhờ có chị Lôi đưa đứa trẻ đến bệnh viện cùng cháu, sáng nay đã hạ sốt, cháu đang định đưa cô bé về nhà."

Lúc nãy khi Bạch Du đang nói chuyện với mọi người, Niệm Niệm vẫn ngoan ngoãn nằm trên vai cô, nghe người lớn gọi tên mình, cô bé mới ngẩng đầu lên, giọng nói ngọng nghịu: "Chào ông bà nội, cháu là cháu gái của cô cháu, cháu tên là Niệm Niệm."

Thật là một đứa bé lanh lợi.

Triệu Kí Thu nghe thấy giọng nói mềm mại này, trong lòng mềm nhũn, bà ấy ngẩng đầu nhìn lên,

khoảnh khắc sau, mắt bà ấy đỏ hoe.

Thợ cả Ngũ nhận ra sự khác thường của vợ, theo ánh mắt của bà ấy nhìn sang, ông ấy cũng ngây người.

TBC

Cô bé có đôi mắt to tròn, khi nhìn người thì long lanh như mắt cún con, mặc một chiếc áo bông màu đỏ khiến ông ấy đột nhiên nhớ đến dáng vẻ của con gái mình hồi nhỏ, cũng chẳng trách vợ mình lại đỏ mắt.

Mũi ông ấy hơi cay, để không làm cô bé sợ nên ông ấy cố nặn ra một nụ cười hiền hòa: “Ồ, thật là một đứa trẻ ngoan, gió ngoài trời lớn, hai người mau về đi, khi nào rảnh chúng tôi sẽ đến nhà thăm hai người.”

Bạch Du cũng lo Niệm Niệm bị gió thổi lần nữa sẽ sốt, thế là cô tạm biệt thợ cả Ngũ và thím Triệu rồi sau đó cõng Niệm Niệm về nhà.

Bận rộn cả một đêm, cô cũng mệt không ít, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Niệm Niệm, cô lập tức về phòng ngủ bù.

Giấc ngủ này cô ngủ đến tận giữa trưa mới dậy, vừa quay đầu đã thấy cô nhóc ngoan ngoãn nằm trong nôi bên cạnh, đang chơi chân của mình, nếu không phải chân cô bé đang đi tất, Bạch Du còn nghi ngờ lúc này cô bé đã nhét chân vào miệng rồi.

Cô nhóc thấy mẹ thức dậy thì mắt sáng lên: “Mẹ!”

Giọng nói ngọng nghịu, rõ ràng từng chữ khiến trái tim Bạch Du như tan chảy.

Cô đứng dậy bế cô nhóc khỏi nôi, hôn một cái thật mạnh lên mặt cô bé: “Bảo bối ngoan quá, chị Niệm Niệm của con đâu?”

Cô bé chỉ ngoài cửa: “Phía dưới, phía dưới.”

Bạch Du lại hôn vô bé một cái: “Vậy chúng ta đi xuống xem có được không?”

Cô nhóc gật đầu thật mạnh: “Vâng, xem xem.”

Hai mẹ con xuống cầu thang đến tầng một, Niệm Niệm vẫn đang ngủ, khuôn mặt đỏ bừng, Bạch Du vội đưa tay sờ trán cô bé, may mà chỉ là mặt đỏ, nhiệt độ trán không tăng, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chương 575: Chương 575

DTV-EBOOK

Cô nhóc chớp mắt nhìn mẹ rồi cũng đưa bàn tay mũm mĩm của mình lên trán Niệm Niệm, thở phào nhẹ nhõm: “Ôi…”

Cử chỉ có vẻ có khuôn có mẫu đó suýt nữa khiến Bạch Du bật cười.

Vào lúc này bà Bạch đang ở trong sân bắt sâu cho rau xanh, thấy cô thức dậy thì cầm giỏ ra ngoài mua thức ăn.

TBC

Bạch Du nhớ lại tối qua đã hứa làm bánh ngô cho Niệm Niệm, lập tức bế cô nhóc đến bếp rồi đặt cô bé vào ghế trẻ em, sau đó lại nhét vào tay cô bé một món đồ chơi để cô bé vừa tắm nắng vừa tự chơi.

Thấy cô nhóc không phản đối, cô vào bếp múc nửa bát nhỏ bột ngô, tiếp đó dùng nước sôi để tráng qua, làm như vậy bánh ngô làm ra sẽ mềm mịn hơn.

Tiếp theo đập vào hai quả trứng, hai thìa đường trắng, một ít men nở và gấp đôi lượng bột mì, sau đó thêm một lượng nước sôi vừa đủ khuấy đều theo một hướng, rồi đậy vải ủ đến khi nở gấp đôi, sau khi ủ xong thì dùng đũa khuấy đều để thoát khí rồi đổ vào đĩa hấp, rải lên trên những miếng táo tàu và mè đen đã cắt nhỏ, sau cùng cho vào xửng hấp.

Bánh ngô mềm xốp thơm ngọt, cắn một miếng, cả miệng tràn ngập hương thơm của ngô.

Cô nhóc ngửi thấy mùi thơm, không thèm chơi đồ chơi nữa mà ngoảnh đầu hét lên: “Mẹ, bảo bối ăn.”

Bạch Du nhìn thấy dáng vẻ mèo con thèm ăn của cô bé thì đưa tay véo nhẹ khuôn mặt tròn nhỏ nhắn của cô bé, sau đó đợi bánh ngô nguội bớt mới nhét vào tay cô bé một miếng nhỏ, ngay lúc này, ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Bạch Du còn tưởng là bà nội quên lấy đồ hoặc là Tôn Tường Vy dẫn con đến, nào ngờ vừa mở cửa, lại thấy thợ cả Ngũ và thím Triệu Kí Thu đứng trước cửa, tay xách một túi đồ.

Vừa rồi nghe hai người nói sẽ đến thăm Niệm Niệm, cô còn tưởng là lời khách sáo, không ngờ hai người lại thực sự đến.

Bạch Du vội vàng mời mọi người vào: “Thợ cả Ngũ, thím Triệu, hai người vào nhanh đi.”

Thợ cả Ngũ: “Thật ngại khi làm phiền mọi người, thật sự không giấu giếm gì, tôi và vợ nhìn thấy Niệm Niệm lập tức nhớ đến con gái của chúng tôi nên muốn đến thăm cô bé.”

“Không làm phiền đâu, lúc này Niệm Niệm đang ngủ, nếu biết hai người đến thăm, chắc chắn cô bé sẽ rất vui.”

Bây giờ Bạch Du mới hiểu ra tại sao trước đó hai người lại có biểu cảm hơi kỳ lạ, hóa ra là nhớ tới con gái của họ.

Ngoài trái cây, hai vợ chồng còn mang theo một số đồ ăn nhẹ tự làm, kẹo lạc mè và bánh khoai lang tím, làm rất tinh xảo, còn cố ý làm thành từng miếng

nhỏ, rất thích hợp cho trẻ em ăn, nhìn là biết đã bỏ nhiều tâm sức.

Xem ra hai vợ chồng thực sự thích Niệm Niệm, hoặc có thể nói là hai vợ chồng thực sự yêu thương con gái của họ nên mới chuyển tình cảm sang Niệm Niệm.

Sức khỏe của Triệu Kí Thu không tốt, đi một đoạn đường như vậy, sắc mặt trông có vẻ hơi tái nhợt nhưng vẫn ngồi bên giường Niệm Niệm một lúc lâu mới rời đi.

Hai vợ chồng đều là người biết điều, mặc dù hiện tại Bạch Du đã rời khỏi tòa soạn nhưng cũng lo lắng thân phận của họ sẽ gây rắc rối cho Bạch Du nên chỉ ở lại một lúc rồi phải rời đi, ngay khi hai người đi đến sân, không biết Bánh Khoai Tây từ đâu chạy về, trong miệng còn ngậm một thứ gì đó.

Bạch Du không để ý lắm, vì thỉnh thoảng Bánh Khoai Tây sẽ mang một số thứ từ bên ngoài về, đôi khi là một chiếc lá, đôi khi có thể là một viên đá, lần kỳ lạ nhất là bắt được một con chuột về nhưng sau khi bị cô mắng thì không còn tái phạm nữa.

Có lẽ trong mắt Bánh Khoai Tây, đây là món quà tốt nhất mà nó có thể tìm thấy, bình thường Bạch Du nhận được cũng sẽ xoa đầu nó khen ngợi, chỉ là lúc này có khách nên cô không đi qua.

Nhưng Triệu Kí Thu lại trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào thứ mà Bánh Khoai Tây ngậm trong miệng rồi toàn thân run rẩy: “Cái đó…”

Bạch Du bị dáng vẻ của bà ấy làm cho giật mình: “Thím Triệu đừng kích động, có chuyện gì thì từ từ

nói."

Cô tưởng là Bánh Khoai Tây nhặt được đồ của hai vợ chồng Triệu Kí Thu, hẳn là đồ khá quan trọng nhưng bị Bánh Khoai Tây cắn rách nên bà ấy mới kích động như vậy, cô đã chuẩn bị đền bù, nào ngờ khoảnh khắc sau lại thấy thợ cả Ngũ cũng run rẩy…

"Đồng chí Bạch, vật đó… Có thể giúp chúng tôi lấy ra khỏi miệng con ch.ó không?"

Bạch Du thấy hai vợ chồng đều kích động như vậy, khiến cô không thể không chú ý đến thứ mà Bánh Khoai Tây ngậm trong miệng.

"Bánh Khoai Tây, tới đây."

Bánh Khoai Tây nghe thấy tiếng chủ gọi thì lập tức vẫy đuôi chạy đến, còn đặt thứ mang về dưới chân Bạch Du, vẻ mặt nịnh nọt, dáng vẻ lấy lòng như thể đang nói: "Chủ nhân, tôi lại mang đồ tốt về cho cô rồi, mau khen cún con đi!"

Bạch Du nhặt thứ trên mặt đất lên, nhìn kỹ thì cũng có hơi kinh ngạc.

Chương 576: Chương 576

DTV-EBOOK

Thế mà là một miếng ngọc bội.

Trên ngọc bội có gắn một nút thắt Trung Quốc làm thủ công, chỉ là nút thắt đó trông có vẻ đã lâu năm, màu sắc đã phai, lại còn bẩn thỉu, những sợi chỉ trên đó cũng bị mài mòn rất nhiều, có nhiều chỗ bị đứt ra.

Bạch Du cầm ngọc bội nhìn hai vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu: "Thợ cả Ngũ, hai người nhận ra ngọc bội này không?"

Thợ cả Ngũ run rẩy đưa tay nhận lấy ngọc ngọc, khoảnh khắc sau, hai hàng nước mắt chảy dài trên khóe mắt già nua của ông ấy: "Là… Là ngọc bội của Hiểu Đường… Là ngọc bội mà con bé vẫn đeo bên mình…"

Hiểu Đường?

Bạch Du ngẩn người, nhanh chóng phản ứng lại, chẳng lẽ Hiểu Đường này là cô con gái mất tích của hai vợ chồng họ.

Chỉ là con gái của họ đã mất tích gần mười năm rồi, sao ngọc bọi của cô ấy lại đột nhiên được Bánh Khoai Tây tìm thấy?

Triệu Kí Thu cũng rưng rưng nước mắt, cả người run rẩy như lá mùa thu rơi: "Đồng chí Bạch, đồng chí Bạch, cháu mau hỏi con ch.ó nhà cháu xem, rốt cuộc ngọc bội này là từ đâu mà có."

Mặc dù người đàn ông đáng ghét kia luôn miệng nói con gái họ đã c.h.ế.t nhưng tình mẫu tử luôn thiêng liêng, bà ấy luôn cảm giác con gái mình chưa chết, bà ấy chắc chắn vẫn còn sống ở một góc nào đó trên thế giới này, vì một số lý do đặc biệt nên cô ấy không thể quay về tìm họ.

Đây cũng là một lý do quan trọng giúp bà ấy tiếp tục sống.

Con gái mất tích gần mười năm, ngọc bội mà cô ấy vẫn đeo trên người đột nhiên xuất hiện, sao họ có thể không kích động?

Nhưng dáng vẻ của họ khiến Bánh Khoai Tây tưởng rằng mình lại làm sai chuyện gì đó, lập tức như quả cà bị sương đánh, ủ rũ nằm bẹp trên mặt đất, dùng chân chó che mắt, vẻ mặt lo lắng sợ bị mắng.

Bạch Du vội vàng ngồi xổm xuống xoa đầu nó, an ủi: "Bánh Khoai Tây làm thật giỏi, mỗi lần đều mang về nhiều đồ tốt như vậy, tao rất thích."

Đừng nhìn chú chó vườn này trông không đẹp lắm nhưng thực sự rất thông minh.

Đặc biệt là Bánh Khoai Tây như thể đã thành tinh, lúc này nghe thấy Bạch Du nói thì lập tức thay đổi vẻ ủ rũ vừa rồi, đuôi lại vẫy như cánh quạt, sủa hai tiếng về phía cửa chuồng chó.

"Chó ngoan." Bạch Du lại xoa đầu nó: "Mày có thể dẫn tao đến đó không?"

"Gâu..."

Nghe thấy câu trả lời khẳng định của Bánh Khoai Tây, Bạch Du mới đứng dậy: "Con chó nhà cháu có

thể dẫn chúng ta đến nơi nhặt được ngọc bội, chỉ là sức khỏe của thím Triệu…”

Cô không rõ Bánh Khoai Tây đã chạy bao xa để nhặt được ngọc bội nhưng rõ ràng là sức khỏe và trạng thái tinh thần của Triệu Kí Thu hiện tại không thích hợp để đi theo.

Ngay tại lúc này, bà nội trở về.

Bà Bạch vừa vào cửa đã thấy trong sân có thêm hai người lạ, không khỏi khựng lại: “Tiểu Du, nhà mình có khách sao?”

Bạch Du: “Bà nội, đây là thợ cả Ngũ, là tiền bối rất chăm sóc cháu trước đây ở tòa soạn, đây là vợ của thợ cả Ngũ, thím Triệu, họ đến thăm Niệm Niệm, chỉ là chúng cháu phải ra ngoài một chuyến, bà có thể giúp cháu chăm sóc thím Triệu được không?”

Tuy bà Bạch tuy không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nhìn tuổi tác của hai vợ chồng này cũng xấp xỉ con trai cả của mình, người đàn ông tóc bạc trắng, người phụ nữ ốm yếu, cả hai đều nước mắt lưng tròng, rõ ràng là đã xảy ra chuyện lớn.

Bà không suy nghĩ gì đã đồng ý: “Bà có thể đồng ý với cháu, chỉ là cháu cũng phải hứa với bà, mọi chuyện phải lấy sự an toàn của bản thân làm trọng, biết chưa?”

Bạch Du gật đầu: “Bà nội yên tâm, cháu sẽ không làm bừa.”

Cô có bà, có chồng, có con gái, cô không còn là cô gái đơn độc như trước nữa, cho nên dù có chuyện gì xảy ra thì cô cũng sẽ không làm bừa.

Thợ cả Ngũ cũng biết mình đã gây rắc rối cho Bạch Du nhưng mười năm qua thì đây là lần đầu tiên xuất hiện manh mối liên quan đến con gái, ông ấy không thể làm ngơ.

Ông ấy nhìn vợ nói: "Bà nghỉ ngơi ở đây cho khỏe, tôi đi với đồng chí Bạch một lát sẽ trở lại."

Thật ra Triệu Kí Thu cũng muốn đi theo nhưng bà ấy biết sức khỏe của mình không cho phép, đành ứa nước mắt gật đầu: "Được."

Vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn Bạch Du: "Đã làm phiền cháu rồi, đồng chí Bạch."

Bạch Du khoát tay: "Không phiền đâu."

Nói xong, cô đã cùng thợ cả Ngũ theo Bánh Khoai Tây ra khỏi sân.

**

Cùng lúc đó.

Xa tận Thủ đô, lúc này hai cha con Giang Khải Bang và Giang Khải vẫn quỳ trong sân tứ hợp viện, hai cha con từ hôm qua quỳ đến giờ, cũng đã quỳ suốt một ngày, hai người không ăn một hạt cơm, không uống một giọt nước, bây giờ hai người đều hoa mắt chóng mặt như sắp ngất xỉu dưới trời nắng gắt.

Giang Khải: "Cha, ông nội quá đáng quá rồi? Nếu cứ quỳ như thế này, đầu gối của chúng ta sẽ hỏng mất."

Chương 577: Chương 577

DTV-EBOOK

Giang Khải Bang liếc nhìn anh ta nhưng không nói gì.

Không phải ông ta không muốn nói mà là lúc này ông ta thậm chí không còn sức để nói.

Chỉ cần ông ta còn một chút sức lực, chắc chắn ông ta sẽ g.i.ế.c c.h.ế.t tên ngốc này trước!

Nếu không phải vì anh ta thì ông ta đã không mất mặt như vậy? Bây giờ những người ở Thủ đô quen biết ông ta chỉ sợ đều đang cười nhạo ông ta.

Nói gì mà Thanh Hoa Bắc Đại tranh nhau muốn có anh ta, nói gì mà đề thi bị người khác đánh tráo, nói toàn những lời nhảm nhí!

250 điểm, anh ta chỉ là một thằng ngốc!

Đầu ông ta cũng bị choáng váng nên mới tin lời thằng ngốc này, chạy đến bộ giáo dục đòi công lý, bây giờ thực sự hối hận đến xanh cả ruột.

Ngay khi hai cha con sắp ngất xỉu, cuối cùng ông Giang cũng để chú Vương thông báo cho họ vào.

Giang Khải còn tưởng rằng sau khi quỳ một ngày, dù ông nội có tức giận đến mấy thì lúc này cũng nên nguôi giận rồi, nào ngờ vừa bước vào, anh ta đã nghe ông nội nói…

“Bây giờ ông cho cháu hai lựa chọn, một là trở về Đại Tây Bắc, cả đời này không được phép rời khỏi Đại

Tây Bắc nửa bước nếu không có sự cho phép của ông."

Giang Khải nghe xong lời này làm anh ta tức đến mức suýt nữa thì phun ra máu, trong mắt bùng lên ngọn lửa giận dữ: "Vậy xin hỏi ông nội, lựa chọn thứ hai là gì?"

Ông Giang nhìn vào đôi mắt kiêu ngạo của anh ta, lạnh lùng nói: "Nếu cháu không muốn, vậy thì từ hôm nay trở đi, cháu không còn là con cháu nhà họ Giang nữa!"

Lời này vừa dứt, phòng khách đã trở nên im lặng như tờ.

Giang Khải Bang vốn đã cảm thấychoáng váng, cổ họng khô khốc, vào lúc này nghe xong lời này thì lập tức tỉnh táo: "Cha…"

"Câm miệng cho tôi, lát nữa tôi sẽ tính sổ với thằng ngốc như anh!"

Ông Giang chưa nghe hết lời đã quát lớn ngắt lời ông ta.

Giang Khải Bang: "…"

Biết thế thì đã không lên tiếng, sao ông ta lại không rút ra được bài học, lần nào cũng bị đứa con trai ngốc nghếch của mình hãm hại?

Giang Khải nắm chặt hai tay thành nắm đấm, gân xanh trên trán nổi lên: "Ông nội, từ nhỏ cháu đã có một câu hỏi muốn hỏi ông, anh ba cháu là cháu trai của ông, chẳng lẽ cháu không phải sao? Trong lòng ông, đã từng có lúc nào thật lòng nghĩ cho đứa cháu này chưa?"

Ông Giang nhìn anh ta, trong mắt tràn đầy thất vọng: “Vậy, đây là câu trả lời của cháu?”

“Đây không phải câu trả lời của cháu, đây là con đường ông nội ép cháu phải lựa chọn, nếu cháu thực sự trở về Đại Tây Bắc, vậy thì cả đời này của cháu cũng chỉ như vậy, mãi mãi không có tương lai, mãi mãi không thể vượt qua anh ba cháu, cháu không cam lòng!”

Anh ta là người sáng tạo ra thế giới này, anh ta là người thống trị thế giới này!

Làm sao anh ta có thể cả đời sống quẩn quanh ở Đại Tây Bắc, năm sau là thời kỳ cải cách mở cửa, cho dù không có sự hỗ trợ của nhà họ Giang thì anh ta vẫn có thể dựa vào làn gió xuân của thời đại để trở thành người giàu nhất!

Trong sách, anh ta đã viết Giang Vũ trở thành người giàu nhất, mục đích là để cung cấp cho mình nguồn tiền vô tận, bây giờ Giang Vũ không thể theo đuổi sự nghiệp chính trị, vậy thì người giàu nhất này phải đổi thành tên anh ta!

Đứng trước thời cuộc, ngay cả một con lợn cũng có thể bay lên, huống chi là đứa con của vận may như anh ta?

Ông Giang chỉ ra cửa: “Vậy thì bây giờ anh hãy cút ra ngoài cho tôi, sau này đừng nói anh là con cháu nhà họ Giang! Cũng đừng mượn danh tiếng nhà họ Giang để làm những chuyện xấu, nếu không tôi sẽ đánh gãy chân anh!”

Giang Khải cảm thấy hai chân lạnh ngắt nhưng vẫn ngẩng cao cằm nói: “Cháu, Giang Khải dù có c.h.ế.t đói c.h.ế.t rét cũng không bước chân về nhà họ Giang nữa nhưng cháu hy vọng ông nội đừng hối hận!”

Anh ta nói xong thì quay người ra khỏi nhà họ Giang.

Đợi đến khi anh ta trở thành người giàu nhất, anh ta sẽ trở về để tát thẳng vào mặt mọi người nhà họ Giang.

Nghĩ đến năm sau chính là ngày c.h.ế.t của Giang Lâm, trong lòng anh ta tràn ngập cảm giác sung sướng.

“…”

Giang Khải Bang nhìn Giang Khải kiên quyết rời đi, thực sự hận không thể lập tức đánh gãy hai chân anh ta.

**

Bạch Du không biết Giang Khải đã bị đuổi khỏi nhà họ Giang.

Lúc này, cô và thợ cả Ngũ đi theo Bánh Khoai Tây vòng tới vòng lui, chạy khoảng nửa tiếng đồng hồ mới dừng lại bên một đống rác.

“…”

Thợ cả Ngũ nhìn đống rác, lòng chùng xuống.

Nếu như miếng ngọc bội được nhặt ở đống rác thì có nghĩa là manh mối rất có thể lại bị đứt.

Ngay lúc này, thấy một người đàn ông cầm theo bình đựng nước tiểu đột nhiên bước ra khỏi ngôi nhà đổ nát bên cạnh đống rác.

Bạch Du nhìn kỹ, sửng sốt…

Là người đàn ông đã đụng phải cô vào sáng nay.

Ngay khi nhìn thấy người đàn ông trung niên, Bạch Du không hiểu sao lại vô thức cảm thấy không thể để đối phương nhìn thấy mình.

Chương 578: Chương 578

DTV-EBOOK

Cho nên cô nhanh chóng ngồi xổm xuống, dùng địa hình bên cạnh che giấu thân hình của mình, vừa khẽ gọi thợ cả Ngũ bên cạnh cũng ngồi xổm xuống.

Mặc dù thợ cả Ngũ không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng phản ứng rất nhanh, học theo Bạch Du ngồi xổm xuống, vị trí ông ấy đứng có một tảng đá vừa vặn che khuất thân hình ông ấy.

Đáng cười nhất phải kể đến Bánh Khoai Tây, thấy chủ ngồi xổm xuống, nó cũng vội nằm sấp xuống đất, còn dùng móng vuốt ôm lấy miệng mình làm ra vẻ không dám thở mạnh, nếu không phải địa điểm không thích hợp thì Bạch Du chắc chắn sẽ bật cười.

Dường như người đàn ông trung niên nhận ra có điều không ổn, nhìn về phía Bạch Du, đôi mắt lạnh lùng như rắn độc lạnh lùng, ánh mắt khác thường.

Ngoài tiếng gió thổi cỏ, xung quanh một mảnh tĩnh lặng, không một tiếng động.

Người đàn ông trung niên nhìn một lúc lâu, mới đổ thứ gì đó trong bình đựng nước tiểu vào đống rác bên cạnh, ngay khi Bạch Du nghĩ rằng gã ta sẽ rời đi sau khi đổ xong thì gã ta lại lê một chân què hướng Bạch Du trốn.

Một bước, hai bước, ba bước…

Nhìn người đàn ông trung niên càng lúc càng đến gần, Bạch Du căng thẳng đến nỗi tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Cô không ngờ người què này lại nghi ngờ nhiều đến vậy, lúc này lòng bàn tay cô toàn là mồ hôi lạnh.

Còn thợ cả Ngũ bên cạnh cũng căng thẳng đến mức không dám thở mạnh nhưng dù sao ông ấy cũng là người từng trải qua sóng gió, nhân lúc người đàn ông chưa đến, ông ấy liếc mắt nhìn xung quanh muốn tìm một hòn đá hoặc một cây gậy vừa tay nhưng những hòn đá xung quanh thì quá lớn, quá nhỏ, càng không có cây gậy.

Dường như Bánh Khoai Tây cũng cảm giác được bầu không khí khác thường, móng vuốt từ miệng buông xuống, từ từ chuyển sang tư thế sẵn sàng, ngay khi người đàn ông trung niên gần như đi đến trước mặt, Bánh Khoai Tây từ dưới đất nhảy lên lao về phía người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên đã có sự chuẩn bị, nghiêng người sang một bên, tránh được đòn tấn công của Bánh Khoai Tây, miệng mắng: “Quả nhiên lại là con ch.ó điên này, tao đây g.i.ế.c c.h.ế.t mày!”

Nói xong, gã ta giơ bình đựng nước tiểu trong tay đập vào Bánh Khoai Tây nhưng không trúng, mà bình đựng nước tiểu lại đập vào đất làm phát ra tiếng động lớn.

Bánh Khoai Tây quay đầu bỏ chạy, người đàn ông trung niên lê chân què đuổi theo vài bước: “Con chó điên kia, đừng để tao bắt được mày, nếu không tao đây sẽ g.i.ế.c mày nấu thịt chó!”

Dường như Bánh Khoai Tây hiểu được, nó còn quay đầu hướng người đàn ông trung niên sủa mấy

tiếng rồi mới chạy xa.

Người đàn ông trung niên khạc hai bãi nước bọt xuống đất rồi nhặt bình đựng nước tiểu trên đất, chậm rãi đi về.

Đợi đến khi bên ngoài không còn tiếng động, Bạch Du và thợ cả Ngũ mới đứng dậy, hai người nhìn nhau, mọi chuyện đều không cần nói ra.

Bạch Du nói: "Thợ cả Ngũ, chúng ta về rồi nói."

Thợ cả Ngũ nhìn ngôi nhà đổ nát không xa, khó khăn gật đầu: "Được."

Hai người nhanh chóng rời khỏi hiện trường, không biết Bánh Khoai Tây chạy đi đâu nhưng Bạch Du không lo lắng về điều này, Bánh Khoai Tây đã sớm nắm rõ địa hình xung quanh, sau khi chạy ra ngoài cũng sẽ tự quay về.

Triệu Kí Thu đứng trong sân chờ đợi với tâm trạng nóng như lửa đốt, mắt liên tục nhìn chằm chằm vào cửa, chiếc khăn tay trong tay bà ấy gần như bị bà ấy vò nát thành dưa chua.

Bà ấy lo lắng lần này lại không công mà về.

Giống như vô số lần trước, mỗi khi có người nói có tin tức về con gái họ, dù xa đến đâu, tình hình phức tạp đến đâu, họ cũng sẽ chạy đến nhưng lần nào họ cũng tràn đầy hy vọng mà đi, thất vọng mà về nên bà ấy lo lắng lần này cũng vậy.

Nhưng bà ấy cũng lo lắng manh mối này thực sự liên quan đến con gái mình.

Mọi người đều nói con gái họ đê tiện, không biết tự trọng, bỏ trốn theo đàn ông nhưng bà ấy không

bao giờ tin, con gái là do bà ấy một tay nuôi lớn, không ai hiểu con gái bà ấy hơn bà ấy, Hiểu Đường của họ tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, chắc chắn con bé đã gặp nguy hiểm khiến con bé không thể trở về bên họ.

TBC

Cho nên ngọc bội này đột nhiên xuất hiện sau nhiều năm như vậy, hơn nữa còn xuất hiện ngay trước mắt họ, bà ấy không dám tưởng tượng con gái mình đã phải chịu đựng những gì, chỉ cần nghĩ đến việc con bé có thể bị tổn thương dù chỉ một chút, trái tim bà ấy đã như bị kim châm.

Một giờ đồng hồ, đủ để bà Bạch hiểu được chuyện đã xảy ra với hai vợ chồng, là người đã mất đi một đứa cháu trai, bà vô cùng đồng cảm: “Bà đừng suy nghĩ lung tung, nói không chừng sẽ có tin tức tốt thì sao.”

Thực ra lời an ủi này nói ra rất nhạt nhẽo, khi phát hiện ra tin tức về đứa cháu thứ hai, bà cũng giống như bây giờ, đau đớn như cắt từng khúc ruột.

Chương 579: Chương 579

DTV-EBOOK

Còn Ngũ Hiểu Đường so với đứa cháu thứ hai thì tình hình còn tệ hơn, đứa cháu thứ hai bị kẻ bắt cóc bắt đi, lại là con trai, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì thằng bé có thể sống tốt nhưng khi Ngũ Hiểu Đường mất tích, cô ấy đã là một cô gái mười tám tuổi, lại còn xinh đẹp như vậy, bà không dám tưởng tượng nếu rơi vào tay kẻ xấu thì cô ấy sẽ phải chịu những chuyện gì.

Cho dù cô ấy còn sống, chỉ sợ…

Lúc này Triệu Kí Thu mới hoàn hồn nhưng chưa kịp mở miệng thì bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân, Triệu Kí Thu lập tức quên mất những gì mình định nói, đứng dậy chạy nhanh ra cửa.

Bà Bạch vội vàng đuổi theo, thực sự là do dáng vẻ lảo đảo của Triệu Kí Thu trông quá đáng sợ.

“Sao rồi?” Triệu Kí Thu vừa nhìn thấy bạn già thì lập tức nắm c.h.ặ.t t.a.y ông ấy, vội vàng hỏi: “Có tin tức của Đường Nhi không?”

Thợ cả Ngũ đỡ lấy thân hình của bạn già, giọng trầm thấp nói: “Chúng ta vào trong nói.”

Bà Bạch thấy Bạch Du bình an trở về cũng thở phào nhẹ nhõm: “Mọi người bình an trở về là tốt rồi, vừa rồi Tiểu Thư Thư cứ đòi tìm cháu nhưng con bé này rất hiểu chuyện, bà nói cháu đi làm việc, con bé lập tức không làm ầm ĩ nữa, vừa rồi ăn một miếng bánh, bây giờ đã ngủ rồi.”

Bạch Du ôm bà nội: “Cám ơn bà nội, nếu không có bà, chuyện gì cháu cũng không làm được.”

Sự xuất hiện của bà nội giúp cô rất nhiều, nếu không có bà, cô cũng không thể quay lại làm việc, sau đó cũng không thể tham gia thi đại học.

Đôi khi cô cũng có chút áy náy, ban đầu cô để bà nội ở lại là muốn chăm sóc bà tốt hơn nhưng không ngờ lại để bà đến chăm sóc cô và cô nhóc, có lần cô nói chuyện này với bà, bà lại nói cô là đứa trẻ ngốc, bà nói bà rất thích cuộc sống hiện tại, có thể chăm sóc người khác, có thể được người khác cần đến.

Sau đó cô cũng nghe thợ cả Ngũ nói, người càng lớn tuổi càng lo lắng mình vô dụng, cho nên cảm thấy mình được người khác cần đến đối với người lớn tuổi còn hữu ích hơn cả uống thuốc, sau đó cô không còn băn khoăn về chuyện này nữa.

Mọi người lại ngồi xuống trong đình, thợ cả Ngũ đè nén cảm xúc dâng trào, kể lại đơn giản những chuyện vừa xảy ra.

Triệu Kí Thu không phải là người ngu ngốc, lập tức đoán ra điều gì đó, nắm tay chồng nói: “Hai người, hai người có nghi ngờ sự mất tích của Đường Nhi có liên quan đến người đàn ông đó không? Có phải Đường Nhi đang ở trong tay gã ta không?”

“Thím Triệu, thím bình tĩnh một chút.” Bạch Du trấn an: “Cháu và thợ cả Ngũ thực ra đều không dám chắc điều gì nhưng người đàn ông trung niên đó hôm qua ở bệnh viện chúng cháu đã đụng phải gã ta,

phải nói là gã ta đ.â.m sầm vào cháu và con từ phía sau, sau khi bị bà cháu mắng, gã ta không những không xin lỗi mà còn hung dữ muốn đánh chúng cháu, Niệm Niệm bị sốt phần lớn là do bị người đàn ông này dọa sợ.

"Còn về Bánh Khoai Tây, cháu đoán là hôm qua nó ở bên ngoài thấy chúng cháu và người đàn ông đó xảy ra xung đột, sau đó theo người đàn ông đó về nhà, ngọc bội có thể là do nó trộm từ nhà người đàn ông đó."

Hiện tại có thể khẳng định rằng ngọc bội chắc chắn có liên quan đến người đàn ông trung niên đó nhưng có liên quan đến Ngũ Hiểu Đường hay không, hay nói cách khác, có phải gã ta khiến Ngũ Hiểu Đường mất tích hay không thì hiện tại họ không có bất kỳ bằng chứng nào.

Triệu Kí Thu: "Vậy bây giờ phải nên làm như thế nào? Chúng ta có thể đi hỏi người nọ không? Ngay cả khi gã ta không biết Đường Nhi ở đâu thì gã ta chắc chắn cũng biết ngọc bội từ đâu mà có."

Bạch Du lắc đầu: "Tốt nhất không nên, để tránh bứt dây động rừng."

Nếu người đàn ông đó không liên quan đến sự mất tích của Ngũ Hiểu Đường thì còn tốt, nếu có liên quan, hoặc nói cách khác, nếu Ngũ Hiểu Đường còn sống thì việc họ đến tận cửa như vậy rất dễ khiến Ngũ Hiểu Đường bị tổn thương lần thứ hai, người đàn ông đó chắc chắn không phải là người dễ nói chuyện.

Thợ cả Ngũ gật đầu đồng ý: "Tôi cảm thấy đồng chí Bạch nói đúng, chuyện này không thể hành động

thiếu suy nghĩ, chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn, tìm một cách thích hợp nhất."

Vì họ không có bất kỳ bằng chứng thực tế nào trong tay, hiện tại mọi thứ chỉ là phỏng đoán nên không thể báo án.

Gió nhẹ thổi qua, lay động khiến lá cây xào xạc, trong đình nhất thời im lặng.

Cùng lúc đó.

Người đàn ông trung niên khập khiễng trở về nhà mình, khóa cửa, đóng cửa sổ, cho đến khi trong nhà không còn một tia sáng và khe hở nào, gã ta mới đẩy thùng gạo ở góc ra để lộ một tấm ván gỗ mục nát, sau khi di chuyển tấm ván gỗ, một cánh cửa gỗ mới xuất hiện.

Người đàn ông trung niên mở cánh cửa gỗ lập tức xuất hiện một tầng hầm dưới mặt đất, gã ta lấy thang gỗ dưới gầm giường đặt xuống, sau đó trèo xuống theo thang.

Chương 580: Chương 580

DTV-EBOOK

Người phụ nữ trong tầng hầm thấy gã ta xuống, như thể một con vật nhỏ hoảng sợ, cả người nhảy dựng lên co rúm vào góc, mắt mở to, hai tròng mắt lồi ra như sắp rơi khỏi hốc.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng rất hả hê nhưng khi nhìn thấy cậu bé ngồi trên mặt đất bên cạnh đang bốc phân của mình ăn, gã ta lập tức bùng nổ: "Tao bảo mày chăm sóc con trai chúng ta đàng hoàng, tại sao mày không làm theo lời tao?"

Người phụ nữ run rẩy, toàn thân run rẩy như lá cây trong gió, sợ đến mức không nói nên lời.

Nhưng người đàn ông trung niên không buông tha cho cô ấy, tiến lên bóp cằm cô ấy: "Nếu mày còn dám không nghe lời tao, mày biết tao sẽ làm gì với mày không?"

Người phụ nữ lắc đầu, nước mắt chảy dài trên má, vô cùng hoảng sợ.

Ánh mắt người đàn ông trung niên mang theo một sự điên cuồng nóng bỏng: "Tao sẽ dùng d.a.o cắt từng miếng thịt của mày, đến lúc đó mày đừng hòng gặp lại cha mẹ mình nữa!"

Môi người phụ nữ run rẩy, mặt không chút máu, lắc đầu mạnh hơn.

Lúc này người đàn ông trung niên mới buông hàm cô ấy ra, chỉ vào cậu bé bên cạnh ra lệnh: "Đi rửa

sạch con trai chúng ta đi.”

Người phụ nữ bò về phía đứa trẻ theo một tư thế kỳ lạ, khi đến bên đứa trẻ, đôi mắt to tròn của cô ấy lộ ra vẻ ghê tởm nhưng do cảm nhận được ánh mắt phía sau, cô ấy vẫn bế đứa trẻ lên.

**

Sau khi Bạch Du và thợ cả Ngũ bàn bạc đã đến bệnh viện để tra cứu xem người đàn ông trung niên đến bệnh viện khám bệnh gì.

Vì bệnh viện bảo mật thông tin bệnh nhân nên cuối cùng vẫn nhờ đến sự giúp đỡ của Tôn Tường Vy mới tra được thông tin, người đàn ông trung niên đến khoa phụ khoa để lấy thuốc, lấy thuốc trị kinh nguyệt không ngừng, theo lời bác sĩ khám bệnh cho gã ta thì người đàn ông trung niên nói thuốc là lấy cho vợ gã ta, vì vợ gã ta bị liệt hai chân nên không tiện đến bệnh viện.

Nhưng vợ của người đàn ông trung niên đã qua đời từ tám năm trước, một người đàn ông to lớn như gã ta chắc chắn không dùng đến những loại thuốc này.

Tin tức này khiến nhóm người Bạch Du phấn chấn, đặc biệt là vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu, thậm chí còn nhiều lần chảy nước mắt vì vui mừng.

Tất nhiên họ biết rằng nếu con gái thực sự rơi vào tay người đàn ông đó thì chắc chắn sẽ không có ngày nào tốt đẹp nhưng chỉ cần con gái còn sống, chỉ cần cô ấy còn sống thì đối với họ, điều này quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Sau khi xác định được người đàn ông trung niên có vấn đề, Bạch Du và nhóm người thợ cả Ngũ bắt đầu hành động giải cứu tiếp theo.

Hôm đó, người đàn ông trung niên vừa mở cửa thì bị Bánh Khoai Tây canh ở cửa lao vào cắn một cái, Bánh Khoai Tây cắn vào cổ tay gã ta khiến người đàn ông trung niên đau đớn kêu lên rồi ném mạnh Bánh Khoai Tây xuống đất.

Bánh Khoai Tây bị ném ra ngoài, đứng dậy quay đầu bỏ chạy, không hề ham chiến.

Người đàn ông trung niên cầm cái cuốc để bên cửa đuổi theo: “Con súc vật c.h.ế.t tiệt, đứng lại cho tao!”

Giống như lần trước, gã ta lại không đuổi kịp Banh Khoai Tây nhưng lần này gã ta bị cắn rất nặng, cổ tay bị cắn chảy máu.

Người đàn ông trung niên mắng chửi nhưng không có ý định đi bệnh viện băng bó, chỉ tiện tay cầm một miếng vải băng bó sơ sài.

TBC

Nhưng khi người đàn ông chuẩn bị đi đào rau dại bên cạnh thì Bánh Khoai Tây lại xuất hiện, chủ yếu là xuất quỷ nhập thần, lần này Bánh Khoai Tây lao lên từ phía sau cắn vào cổ người đàn ông.

Bánh Khoai Tây từ khi được nhận nuôi tới nay, ngoài lần cắn Lâu Mạn Lệ, những lần khác chưa bao giờ cắn người, lần này được Bạch Du ra lệnh, nó đã dùng hết sức.

Cắn một phát, cổ người đàn ông trung niên lập tức m.á.u me đầm đìa.

Tuy nhiên, lần này không đợi người đàn ông trung niên hất nó ra, Bánh Khoai Tây cắn xong lập tức chạy, chủ yếu là đánh lạc hướng.

Người đàn ông trung niên cuối cùng cũng bị làm phiền nhưng Bánh Khoai Tây quá thông minh, gã ta đi khập khiễng một chân, căn bản không đuổi kịp nên gã ta đứng yên, mặt lạnh lùng suy nghĩ một lúc rồi quay về băng bó vết thương ở cổ, sau đó khóa cửa đi ra ngoài.

Gã ta định tới cung tiêu xã mua thuốc trừ sâu rồi mua thêm thịt, về nhà trộn thuốc trừ sâu vào thịt, dùng nó làm mồi nhử để độc c.h.ế.t con ch.ó điên đó.

Còn nhóm người Bạch Du và thợ cả Ngũ chính là đang chờ đợi khoảnh khắc này.

Chờ người đàn ông trung niên đi xa, thợ cả Ngũ nhanh chóng cầm chiếc rìu đã chuẩn bị sẵn, giơ cao, một cú rìu đập vỡ khóa cửa.

Bước vào nhà, một mùi hôi thối ẩm mốc xộc vào mũi.

Bạch Du suýt nữa thì bị nôn.

Mùi trong nhà thật sự quá khó chịu, pha trộn mùi phân nước tiểu, mùi thức ăn ôi thiu, trứng thối hoặc có thể còn có mùi chuột chết, cửa sổ trong nhà đều đóng kín, không lọt một chút gió nào.

Chương 581: Chương 581

DTV-EBOOK

Lượt xem: 51

Điều đáng sợ hơn nữa là, trên sàn nhà có một số thứ giống như xương, nhìn không giống xương động vật, mà giống như…

Bạch Du trợn to hai mắt: “Đừng nói với tôi nhưng thứ này đều là xương người.”

Ngụy Quang Diệu đi đến nhặt xương trên sàn, lật đi lật lại kiểm tra rồi ngẩng đầu nói: “Đây chính là xương người, hơn nữa hẳn đều là xương của trẻ em.”

Từ sau khi Ngụy Quang Diệu giải quyết một vụ án lớn với Ngụy Quang Tông, không chỉ được thăng chức tăng lương, mà còn được xếp tên trước mặt cục trưởng, cho nên anh ấy rất biết ơn Bạch Du.

Anh ấy không giống anh họ Ngụy Quang Tông, không tự cho mình là đúng, đầu óc cũng bình thường, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện một cô gái nhìn anh ấy nhiều hơn một cái liếc nhìn đã cho rằng yêu anh ấy, đây cũng là lý do Bạch Du tìm anh ấy giúp đỡ trong lần hành động này.

Hơn nữa anh ấy là công an, nếu thật sự tìm được manh mối của Ngũ Hiểu Đường, cũng thuận lợi lập án.

TBC

Bạch Du nghe nói như vậy thì cả người không nhịn được mà run rẩy: “Xương của trẻ em? Chẳng lẽ gã ta còn ăn thịt trẻ em sao?”

Nhưng từ sau khi vụ án bắt cóc bị triệt phá, gần đây không xảy ra vụ án trẻ em mất tích nào, ngay cả những đứa trẻ bị mất tích trước đó, cũng đều bị bắt cóc, chứ không phải chết.

Nghĩ đến việc người đàn ông đó có thể ăn thịt người, Bạch Du cảm thấy mình suýt nữa thì nôn ra.

Sắc mặt Ngụy Quang Diệu cũng không tốt, đặt xương xuống lắc đầu nói: "Nhìn không giống ăn thịt người, chỉ là trong nhà này có nhiều xương trẻ em như vậy rất kỳ lạ, cụ thể chỉ có thể bắt được người mới nói được."

Trong lúc Bạch Du nói chuyện, thợ cả Ngũ đã tìm kiếm trong nhà.

Nhưng căn nhà chỉ nhỏ như vậy, nhìn một cái là hết, căn bản không giấu được người.

Thợ cả Ngũ như ruồi mất đầu: "Người đâu? Tên biến thái kia giấu người ở đâu?"

Bạch Du thấy thợ cả Ngũ sốt ruột như vậy, cũng tạm thời gác chuyện xương sang một bên, giúp tìm kiếm, rất nhanh, cái chum đựng gạo để ở góc nhà đã thu hút sự chú ý của cô.

Cô bước tới, muốn bê chum đựng gạo ra, ai ngờ lại không bê nổi, cô mở nắp chum đựng gạo ra thì thấy bên trong không phải gạo mà là đá.

Chẳng trách nặng như vậy.

"Thợ cả Ngũ, đồng chí Ngụy, hai người mau tới đây, tôi thấy cái chum đựng gạo này hơi kỳ lạ, hai ngươi mau lại xem."

Thợ cả Ngũ và Ngụy Quang Diệu vội vàng đi tới, thấy một chum đá, hai người nhìn nhau, sau đó buông đồ trên tay, cùng nhau bê chum đựng gạo ra.

Rất nhanh, bí mật của chum đựng gạo đã được hé lộ.

Khi nhìn thấy một tầng hầm xuất hiện trước mắt, thợ cả Ngũ kích động đến mức suýt đứng không vững.

Ngụy Quang Diệu ở lại trên đó, thợ cả Ngũ và Bạch Du theo thang gỗ trèo xuống.

Bạch Du đi theo sau thợ cả Ngũ nhưng vừa đặt chân xuống đất, cô đã nghe thấy thợ cả Ngũ kêu lên một tiếng thảm thiết…

“Đường… Nhi! Con gái số khổ của cha!”

Bạch Du nhìn sang thì thấy một người phụ nữ bị trói chân vào cột giường, cô ấy gầy trơ xương, hai má hóp vào, nhãn cầu lồi ra, quần áo trên người rách nát, phía dưới còn loang lổ máu.

Nếu không phải nhãn cầu vẫn còn chuyển động, Bạch Du suýt nữa đã tưởng rằng người trước mắt không phải là người, mà là một xác ướp.

Quá gầy.

Người phụ nữ trợn tròn mắt, không thể tin nhìn họ, toàn thân run rẩy.

Thợ cả NGũ nhào tới ôm lấy Ngũ Hiểu Đường, nước mắt giàn giụa: “Đường Nhi, cha là cha, cha là cha đây, con có nhận ra cha không?”

Nước mắt người phụ nữ như suối, miệng kêu ư ử nhưng không nói được gì.

Nhưng mà đương nhiên, cô ấy có thể nhận ra thợ cả Ngũ.

Người ta nói đàn ông có nước mắt không dễ rơi, chỉ là chưa đến lúc đau lòng.

Bạch Du thấy thợ cả Ngũ khóc đau đớn như vậy, mũi cũng thấy cay cay nhưng đây không phải là nơi để ở lâu, người đàn ông đó có thể quay lại bất cứ lúc nào.

Sau một hồi Bạch Du khuyên nhủ, cuối cùng thợ cả Ngũ cũng ngừng khóc.

Hình như hai chân Ngũ Hiểu Đường đã bị đánh gãy, cộng thêm suy dinh dưỡng và kích động nên cô ấy căn bản không thể trèo lên thang gỗ.

May là lúc đến họ đã mang theo dây thừng, Ngụy Quang Diệu thả dây xuống, họ buộc dây thừng vào eo Ngũ Hiểu Đường, sau đó Ngụy Quang Diệu kéo người ở trên, Bạch Du và thợ cả Ngũ đẩy người ở dưới.

Ba người hợp lực, dùng hết sức chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng đẩy được người lên.

Bạch Du vừa trèo lên thang gỗ thì ngay sau đó Ngũ Hiểu Đường phát ra tiếng hét kỳ lạ.

Bạch Du theo ánh mắt cô ấy nhìn, chỉ thấy người đàn ông trung niên đứng ở cửa.

Đôi mắt âm u lạnh lẽo nhìn họ.

Vào lúc đó, Bạch Du cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, toàn thân nổi hết cả da gà.

Cô không ngờ người đàn ông trung niên lại quay lại nhanh như vậy.

Không đúng, có lẽ ngay từ đầu gã ta đã cố tình tỏ ra yếu đuối, chỉ để dụ họ ra, người này còn xảo quyệt hơn cô tưởng.

Chương 582: Chương 582

DTV-EBOOK

Lúc này, Ngũ Hiểu Đường được cô đỡ đứng bên cạnh, sắc mặt tái nhợt, run rẩy, dường như chỉ cần cô buông tay thì cô ấy sẽ mềm nhũn cả chân mà quỳ sụp xuống đất.

Nỗi sợ hãi đã hoàn toàn nhấn chìm Ngũ Hiểu Đường, miệng cô ấy liên tục phát ra những tiếng hét chói tai, ngay sau đó, cô ấy nôn thốc nôn tháo nhưng cô ấy không nôn thức ăn mà là nôn ra máu.

Bạch Du ngửi thấy mùi m.á.u tanh khiến dạ dày cô cũng cuộn lên từng cơn.

Cô không biết người đàn ông trung niên đã làm gì với Ngũ Hiểu Đường nhưng có thể tưởng tượng được đó chắc chắn là một thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn và khủng khiếp, mới khiến một người khi nhìn thấy người khác mà sợ đến mức nôn ra máu.

Ngay khi nhìn thấy con gái, trái tim thợ cả Ngũ như bị một thanh kiếm sắc nhọn đ.â.m xuyên qua, lúc này nhìn thấy con gái sợ hãi, đau đớn như vậy, ông ấy càng không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Ông ấy cầm lấy chiếc rìu mang theo, lao về phía người đàn ông trung niên: “Tao liều mạng với mày!”

“Thợ cả Ngũ, đừng!”

Tim Bạch Du đập thình thịch, cô không ngờ thợ cả Ngũ lại đột nhiên nổi giận.

Cô có thể hiểu được sự tức giận và tuyệt vọng của một người cha nhưng rõ ràng thợ cả Ngũ không phải

là đối thủ của gã ta.

Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu cô thì chiếc rìu trong tay thợ cả Ngũ đã bị người đàn ông trung niên đánh bay bằng một nhát cuốc, bụng ông còn bị người đàn ông trung niên đá một cú, cả người bay ngược ra sau.

Tuy tuổi tác của người đàn ông trung niên cũng tương đương với thợ cả Ngũ nhưng gã ta cao lớn, vô cùng khỏe mạnh, ngược lại thợ cả Ngũ những năm gần đây vì con gái, vì vợ, sự nghiệp và cuộc sống cùng lúc bị đả kích, cả về thể xác lẫn tinh thần đều bị tổn thương, sức khỏe của ông ấy đã không còn như trước, chỉ là vì vợ mà cố gắng chống đỡ, cho nên dù người đàn ông trung niên bị què một chân, thợ cả Ngũ vẫn không phải là đối thủ của gã ta.

May mà Ngụy Quang Diêu nhanh tay lẹ mắt đỡ thợ cả Ngũ, nếu không thì ông ấy đã đập đầu vào chum gạo rồi.

Bạch Du nhìn vào chân què của gã ta, sức lực vừa rồi không phải là một người què có thể làm được.

Bây giờ cô rất nghi ngờ gã ta vẫn luôn giả vờ què nhưng mục đích của gã ta là gì?

Người đàn ông trung niên liếc nhìn những người bên trong, cuối cùng ánh mắt u ám dừng lại trên người Bạch Du: “Là mày, là mày dẫn người tới đây.”

Bạch Du nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo như rắn độc của gã ta, không khỏi rùng mình nhưng cô cố kìm chế không để lộ ra: “Hà Đào, tôi khuyên ông tốt nhất không nên làm bất kỳ phản kháng gì, nếu

không đồng chí công an sẽ đánh gục ông ngay tại chỗ!"

Người đàn ông trung niên nghe vậy thì khịt mũi cười khẩy: "Đồng chí công an mà mày nói không phải là con □□ yếu đuối này chứ?"

Ngụy·con gà yếu· Quang Diệu: "..."

Tuy Ngụy Quang Diệu đã vào hệ thống công an nhưng chiều cao của anh ấy không cao lắm, chỉ hơn một mét bảy, hơn nữa thể hình nhìn cũng không được cường tráng, người đàn ông trung niên Hà Đào đã chính xác đ.â.m anh hai nhát dao.

Nhưng Ngụy Quang Diệu vẫn rất có trách nhiệm: "Đồng nghiệp của tôi sẽ nhanh chóng tới đây, Hà Đào, ông làm ra chuyện mất hết tính người như vậy, cục cảnh sát sẽ bày thên la địa võng bắt ông lại, ông không bao giờ trốn thoát được!"

"Mày yên tâm, tao sẽ g.i.ế.c c.h.ế.t hết tụi mày rồi mới trốn!"

Hà Đào rõ ràng không để lời đe dọa của Ngụy Quang Diệu vào mắt, cũng không định để những người trong nhà đi.

TBC

Đây là một tên biến thái m.á.u lạnh.

Chỉ thấy sau khi gã ta nói xong, đôi mắt lạnh lẽo đảo qua đảo lại trong nhà, không biết đang tìm kiếm thứ gì.

Bạch Du nhìn lướt qua đống xương trên mặt đất, mắt đảo một vòng: "Trên đời này chẳng lẽ không có

thứ gì mà ông quan tâm sao? Thí dụ như… Con?”

Câu nói này như thể đã nhấn nút cơ quan, biểu cảm trên mặt Hà Đào trở nên méo mó, gào thét: “Trả con trai lại cho tao!”

Con trai?

Sau khi Hà Đào nói xong, ngoài Ngũ Hiểu Đường, ba người còn lại đều sửng sốt.

Chưa từng nghe nói người đàn ông này có con trai, nếu có thì… Mười tám chín phần mười là do Ngũ Hiểu Đường sinh ra.

Súc sinh!

Ngũ Hiểu Đường mất tích mười năm, lại bị tìm thấy trong tầng hầm nhà người đàn ông, thực ra chuyện cô ấy bị xâm hại là điều sớm có thể nghĩ đến nhưng khi sự thật xảy ra trước mắt, Bạch Du vẫn cảm thấy buồn nôn.

Nhưng vấn đề là lúc nãy cô và thợ cả Ngũ xuống dưới cũng không thấy đứa trẻ nào!

Không!

Bạch Du cố gắng nhớ lại hoàn cảnh của tầng hầm, trước đó cô có để ý thấy một góc có một chỗ lồi ra, chỉ là thứ đó bị che bởi mấy bộ quần áo, cô tưởng là đống quần áo hoặc đồ vật khác nên không để ý.

Chẳng lẽ… Phía dưới đó không phải quần áo, mà là đứa nhỏ?

Chương 583: Chương 583

DTV-EBOOK

Biểu cảm trên mặt Bạch Du hơi thay đổi, nếu dưới đống quần áo đó là đứa trẻ thì có phải có nghĩa là nếu lúc đó họ đến muộn một chút, đứa trẻ sẽ bị Ngũ Hiểu Đường bóp c.h.ế.t không?

Lúc này Ngũ Hiểu Đường đã không nôn ra m.á.u nữa mà nằm trên đất co giật toàn thân, miệng phát ra tiếng "ư ư" vô thức, thợ cả Ngũ ôm cô ấy, không biết làm sao mà an ủi.

Bạch Du nhìn thể hình của Ngụy Quang Diệu, cảm thấy đánh nhau chưa chắc đã là đối thủ của Hà Đào, cô và thợ cả Ngũ ba người hợp sức, có lẽ có thể ngăn lại nhưng như vậy chắc chắn sẽ phải trải qua một trận đổ máu.

Đây không phải là điều Bạch Du mong muốn.

Không thể đấu võ, vậy chỉ có thể dùng trí.

Bạch Du tằng hắng một cái rồi nói: "Con trai ông vẫn còn trong tầng hầm, ông muốn tự mình nhảy xuống đó à, còn nữa, đừng nói chúng tôi không nhắc nhở ông, bây giờ con trai ông đang rất nguy hiểm, nếu chậm thêm một chút, rất có thể sẽ c.h.ế.t ngạt."

Lời này vừa nói ra, trong nhà yên lặng mấy giây.

Thợ cả Ngũ trợn to hai mắt rồi đau đớn tột cùng, rất nhanh sau đó biểu cảm lại biến thành cơn thịnh nộ ngút trời, khi ông ấy định giật lấy chiếc rìu trong tay Ngụy Quang Diệu để liều mạng với Hà Đào lần nữa thì Bạch Du nhẹ nhàng lắc đầu với ông ấy.

Vành mắt Hà Đào như sắp nứt ra: “Tụi mày đã làm gì với con trai tao?”

Bach Du nhún vai, không trả lời câu hỏi của gã ta.

TBC

Hà Đào thấy vậy càng nóng lòng như lửa đốt, nắm chặt chiếc cuốc, gân xanh trên tay nổi lên, như thể muốn dùng một nhát cuốc c.h.é.m c.h.ế.t những người trong nhà.

Ngụy Quang Diệu cảnh giác nhìn cô.

Bầu không khí trong nhà căng thẳng đến cực điểm, mọi người đều không dám thở mạnh.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, tầng hầm đột nhiên truyền đến tiếng khóc yếu ớt, nghe như tiếng mèo kêu, nếu lúc này trong nhà không quá yên tĩnh thì có lẽ còn không nghe thấy.

Thật sự có trẻ con!

Lòng Bạch Du rét lạnh.

Nhưng Hà Đào như phát điên, lao về phía cửa vào tầng hầm.

Hành động này của gã ta khiến Bạch Du và Ngụy Quang Diệu giật mình, còn tưởng gã ta muốn liều mạng với họ, ai ngờ Hà Đào chạy đến cửa tầng hầm, không nghĩ ngợi gì mà lập tức nhảy xuống.

Bạch Du ngẩn ra nhưng đã nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Mau, mau chặn cửa gỗ lại!”

Ngụy Quang Diệu nghe nói như vậy thì ngay lập tức ném rìu trên tay xuống, cùng Bạch Du đóng cửa

gỗ lại, sau đó lại khiêng thùng gạo lớn đặt lên trên đè chặt, sợ Hà Đào sức quá lớn, Ngụy Quang Diệu suy nghĩ rồi lại ra ngoài khiêng một tảng đá lớn vào.

Làm xong tất cả những việc này, hai người nhìn nhau, đều thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Du vừa rồi chỉ thử thôi, không ngờ tên biến thái Hà Đào này lại quan tâm đến con mình như vậy, cũng may là họ may mắn, đứa trẻ không khóc sớm không khóc muộn, đúng lúc này lại khóc lên.

Bạch Du nhìn thợ cả Ngũ: :Thợ cả Ngũ, bây giờ chúng ta tới cục cảnh sát báo công an đi."

Thợ cả Ngũ ngập ngừng một lúc lâu, mới cõng con gái lên: "Được."

Đi báo công an thì có nghĩa là chuyện con gái bị giam cầm, bị xâm phạm không thể giấu được người khác, cũng có nghĩa là cả nhà họ lại một lần nữa bị cuốn vào cơn bão dư luận, ông ấy có chút do dự.

Ông ấy lo vợ con không chịu nổi những lời bàn tán của mọi người xung quanh, không đối mặt được với ánh mắt kỳ lạ của người khác, ông ấy càng lo vợ con sẽ vì thế mà suy sụp, họ như con diều chao đảo trên vách đá, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể khiến họ rơi xuống vực sâu vạn trượng không thể trở lại.

Nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong veo kiên định của Bạch Du, ông ấy lập tức tỉnh táo lại.

Nếu không báo công an thì có nghĩa là tên súc sinh Hà Đào này sẽ mãi mãi không bị pháp luật trừng trị, trừ khi ông ấy tự tay g.i.ế.c c.h.ế.t tên súc sinh này, nếu không thì sau này họ sẽ phải sống trong sự đe dọa và bóng đen của gã ta nhưng ông ấy

biết, dù ông ấy có căm ghét tên súc sinh này đến đâu, ông ấy cũng không thể ra tay g.i.ế.c người.

Bạch Du và thợ cả Ngũ cõng Ngũ Hiểu Đường đi.

Ngụy Quang Diệu cân nhắc rồi quyết định ở lại, anh ấy lo lắng nếu Hà Đào có đồng bọn, họ đi hết thì lúc đó có người thả con súc sinh này ra, sau này muốn bắt lại sẽ không dễ.

**

Bạch Du và thợ cả Ngũ đến, giống như giọt nước vào chảo dầu, làm cho cả cục cảnh sát nhất thời bùng nổ.

“Ông nói đây là Ngũ Hiểu Đường, con gái của ông?”

“Chẳng phải con gái của ông đã mất tích mười năm rồi sao?”

“Cái gì? Cô ấy bị người nhốt mười năm dưới tầng hầm sao?”

Chuyện của Ngũ Hiểu Đường Người dân địa phương lớn tuổi đều biết, năm đó ầm ĩ khắp nơi, sau này thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu còn phải chịu nhiều đau khổ để tìm con gái.

Chương 584: Chương 584

DTV-EBOOK

Có người thương cảm cho hai vợ chồng họ nhưng nhiều người hơn lại cho rằng họ tự chuốc lấy, làm giáo viên mà lại dạy ra đứa con gái không biết xấu hổ như vậy, lại còn bỏ nhà theo trai, thật sự làm mất hết mặt mũi tổ tiên.

Mặc dù vợ chồng thợ cả Ngũ không thừa nhận nhưng trong lòng hầu hết mọi người đều cho rằng Ngũ Hiểu Đường đã chết, nếu không thì sao nhiều năm như vậy, cô ấy không xuất hiện lấy một lần, thậm chí không gửi một lá thư, như vậy không phải là c.h.ế.t thì là gì?

Chỉ là mọi người không ngờ rằng, Ngũ Hiểu Đường lại bị người ta giam cầm, hơn nữa còn giam ngay trước mắt mọi người.

Thật sự quá khó tin, nếu không tận mắt nhìn thấy, họ tuyệt đối sẽ không tin.

Nhưng dù có kinh ngạc thì cục cảnh sát vẫn không bỏ sót việc gì cần làm.

Một mặt họ phái người đến nhà họ Hà bắt người, một mặt làm biên bản ghi lời khai cho Bạch Du và thợ cả Ngũ, còn Ngũ Hiểu Đường cũng nhanh chóng được đưa đến bệnh viện để kiểm tra toàn thân.

Nhưng kết quả kiểm tra rất tệ, điều này nằm trong dự đoán.

Bác sĩ nói rằng Ngũ Hiểu Đường bị gãy xương chân nhiều lần, không chắc sau này có thể đi lại bình

thường được không, trên người cô ấy còn có rất nhiều vết sẹo, rõ ràng là trong mười năm qua, cô ấy đã nhiều lần bị đánh đập, càng đáng sợ hơn là cô ấy đã mang thai nhiều lần, hẳn là mới sảy thai cách đây không lâu nên mới liên tục nhỏ giọt.

Thợ cả Ngũ nghe được những báo cáo này, cũng không nhịn được nữa mà bụm mặt òa khóc.

Ông ấy sai rồi, vừa rồi ông ấy nên một búa c.h.é.m c.h.ế.t tên súc sinh đó!

Đây chỉ là những vết thương có thể nhìn thấy, còn những vết thương không nhìn thấy mới là nghiêm trọng nhất.

Nhớ lại từ khi phát hiện ra Ngũ Hiểu Đường đến giờ, cô ấy không nói một lời nào, chỉ biết hét lên, với tình trạng của cô ấy, chỉ sợ nửa đời sau sẽ phải sống trong sợ hãi.

Cô nhìn thợ cả Ngũ đang khóc lóc thảm thiết, không tiến lên an ủi ông ấy.

Cô cảm thấy thợ cả Ngũ trút hết những cảm xúc này ra chưa chắc đã không phải là chuyện tốt, là trụ cột của gia đình, những năm qua ông ấy đã chịu quá nhiều áp lực, mà tiếp theo, ông ấy còn phải chống đỡ cho gia đình nhỏ bé tan nát này.

Cho nên hãy để ông ấy khóc vào lúc này, để ông ấy khóc hết những đau khổ của mười năm qua.

Hà Đào nhanh chóng bị bắt, cùng với gã ta còn có một đứa trẻ hơn một tuổi, là con trai.

Người ta đều nói con trai giống mẹ nhưng đứa bé đó lại như đúc ra từ một khuôn với Hà Đào, dù là mắt hay mũi đều rất giống Hà Đào, chỉ có điều đứa bé đó mặt mày vàng vọt, nhìn là biết bị suy dinh dưỡng.

Hà Đào không phải rất yêu con sao, sao lại để con mình trở nên như thế này?

Nhưng vì có đứa bé trong tay nên khi bị bắt, Hà Đào không phản kháng, sau đó công an hỏi gì gã ta cũng trả lời nhưng gã ta có một yêu cầu, đó là đưa đứa bé về với mẹ nó, tức là đưa về bên Ngũ Hiểu Đường.

Đối với yêu cầu này của gã ta, đồng chí cảnh sát từ chối cho ý kiến.

Nhưng theo họ thấy, Ngũ Hiểu Đường, hay nói đúng hơn là nhà họ Ngũ nhận đứa bé đó cũng là điều nên làm, dù sao thì đứa bé đó cũng là do Ngũ Hiểu Đường mang thai mười tháng sinh ra, làm sao có người mẹ nào lại không cần con trai mình?

Lùi mười nghìn mà nói, bây giờ Ngũ Hiểu Đường như vậy, lại có quá khứ như vậy, để sau này cô ấy lấy chồng chắc chắn là không thể, cũng không có người đàn ông nào muốn lấy cô ấy, vậy thì có một đứa con trai bên cạnh chẳng phải là tốt sao? Nuôi nấng tử tế, về già còn có thể phụng dưỡng mình.

TBC

Vì vậy, mặc dù công an không trực tiếp trả lời Hà Đào nhưng thái độ thể hiện ra cũng không khác gì nói thẳng, đây cũng là lý do Hà Đào chịu nhận tội.

Thực ra mười năm trước, Hà Đào vẫn là một người bình thường, không giống như bây giờ, sống tách

biệt với mọi người, lúc đó gã ta vẫn là công nhân của một công xưởng, chỉ là sau khi vợ gã ta mất, gã ta ngày càng trở nên cô độc, sau đó, gã ta đánh nhau với người khác trong công xưởng và bị công xưởng đuổi việc, ngày thường chỉ sống bằng nghề nhặt rác.

Nói một cách đơn giản, sự thay đổi của Hà Đào là vì vợ của gã ta.

Trong biên bản ghi lời khai của Hà Đào có nói, mười năm trước, vợ gã ta được bệnh viện chẩn đoán mắc ung thư dạ dày giai đoạn cuối, không còn sống được bao lâu nữa, vợ gã ta vừa phát bệnh thì gã ta lập tức hoảng sợ, cảm thấy như cả thế giới sụp đổ.

Gã ta sinh ra vào thời điểm chiến tranh vẫn chưa kết thúc, cha và những người thân khác của gã ta đã mất mạng trong chiến tranh, mẹ gã ta không còn cách nào khác để nuôi sống gã ta và bản thân nên đã đi làm gái mại dâm. Trong ký ức của gã ta, trong nhà luôn có những người đàn ông khác nhau ra vào, mỗi lần những người đàn ông này đến, mẹ gã ta sẽ phát ra những tiếng kêu vô cùng đau đớn, mà mẹ gã ta bị những người này làm tức giận thì sẽ trút hết lên người gã ta.

Chương 585: Chương 585

DTV-EBOOK

Vợ gã ta là hàng xóm của gã ta, hơn gã ta bảy tuổi, thấy gã ta từ nhỏ đã thường xuyên bị mẹ đánh đập, lại lúc no lúc đói nên đã đưa gã ta về nhà mình chăm sóc, vì vậy trong lòng gã ta thì vợ gã ta không chỉ là người yêu, mà còn là người thân, thậm chí còn đóng vai trò như một người mẹ.

Điều hối tiếc lớn nhất của vợ gã ta là không thể sinh cho gã ta một đứa con trai, để vợ không phải hối tiếc nên gã ta đã nghĩ ra một cách - để những người phụ nữ khác sinh con trai cho gã ta, để người vợ đã c.h.ế.t mà không có gì phải hối tiếc, vì vậy gã ta bắt đầu tìm kiếm nhưng để không ai phát hiện ra hành tung của mình, gã ta bắt đầu giả làm người què, cuối cùng gã ta nhắm mục tiêu vào Ngũ Hiểu Đường.

Còn tại sao lại là Ngũ Hiểu Đường, đó là vì một hôm gã ta đi qua một con hẻm nhỏ, thấy Ngũ Hiểu Đường đang mua bánh bao cho một đứa ăn xin, thấy vẻ mặt buồn bã của gã ta đã lập tức đưa cho gã ta cái bánh bao còn lại trong tay, còn cười với gã ta.

Ngay khoảnh khắc đó, gã ta như nhìn thấy người vợ thời thiếu nữ đang cười với mình, vì vậy gã ta bắt đầu theo dõi Ngũ Hiểu Đường, mấy giờ Ngũ Hiểu Đường đi học, mấy giờ ra ngoài, mấy giờ về nhà, gã ta đều điều tra rất rõ ràng, thậm chí gã ta còn nhiều lần lẻn vào nhà họ Ngũ vào nửa đêm, chỉ ngồi im bên giường Ngũ Hiểu Đường nhìn cô ấy ngủ.

Sau đó có một tên lưu manh quấy rối Ngũ Hiểu Đường, thế là gã ta cảm thấy thời cơ đã chín muồi, lập tức bảo vợ mình giả vờ ngất xỉu trên con đường Ngũ Hiểu Đường thường đi qua, Ngũ Hiểu Đường vẫn rất tốt bụng như thường lệ, thấy vợ gã ta ngất xỉu, đặc biệt là biết bà ta bị ung thư nên cố ý muốn dìu bà ta về nhà.

Tất nhiên, từ khi cô ấy bước vào cửa nhà họ Hà, cô ấy chưa bao giờ bước ra ngoài nữa.

Gã ta nhốt Ngũ Hiểu Đường trong tầng hầm, ngay hôm đó đã cưỡng h.i.ế.p cô ấy, chỉ là bụng của Ngũ Hiểu Đường không được khỏe, trước khi vợ gã ta mất, cô ấy chỉ sinh được một đứa con gái, vì thấy vợ rất thích con gái nên sau khi vợ mất, gã ta đã bóp c.h.ế.t đứa con gái để nó xuống địa ngục bầu bạn với vợ.

Trong vài năm sau đó, Ngũ Hiểu Đường lần lượt sinh ba đứa con gái và một đứa con trai, chỉ là con gái vừa sinh ra chưa đầy nửa tiếng đã bị gã ta bóp chết, tất cả đều đưa xuống địa ngục bầu bạn với vợ, cho đến khi đứa cuối cùng sinh ra là con trai thì gã ta mới giữ lại.

Dù các đồng chí công an đã chứng kiến rất nhiều chuyện đen tối nhưng vẫn bị sự biến thái của Hà Đào làm cho kinh hoàng.

TBC

“Rốt cuộc mày có là cong người không? Mày thực sự bóp c.h.ế.t chính con gái mình, hổ dữ không ăn thịt con, mày còn không bằng cầm thú!”

Hà Đào sắp c.h.ế.t đến nơi rồi, vẫn không thấy mình có lỗi: “Con gái thì có ích gì, chỉ biết lãng phí lương thực.”

“Vậy vợ ông không phải là con gái sao, sao ông không thấy bà ta lãng phí lương thực?”

Nghe vậy, Hà Đào lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên: “Không cho phép mày nói vợ tao như vậy, mày…”

Chỉ là gã ta còn chưa nói hết lời, đầu gã ta đã bị ấn chặt xuống bàn, người còn bị đánh nhiều gậy.

Gã ta cảm thấy công an chắc chắn là cố tình mượn cơ hội này cố ý đánh gã ta, mẹ nó, đầu đã bị đánh vỡ rồi.

Đồng chí công an chính là cố tình, đối với những kẻ biến thái như vậy, phải ra tay thật mạnh!

Cho nên Hà Đào vào cục cảnh sát chưa tới nửa ngày đã bị đánh bể đầu chảy máu, mặt lại sưng như đầu heo.

**

Thợ cả Ngũ vốn không muốn cho vợ biết chuyện con gái quá sớm, ông ấy sợ sức khỏe của vợ không chịu nổi.

Nhưng giấy không gói được lửa, họ vừa cõng Ngũ Hiểu Đường đến cục cảnh sát, đã bị không ít người nhìn thấy, sau đó đến bệnh viện, rất nhiều người của cục cảnh sát bao vây nhà họ Hà nên chuyện này chắc chắn không giấu được.

Bên ngoài bàn tán xôn xao, khắp phố phường đều bàn tán về chuyện của Ngũ Hiểu Đường, còn có không ít người tò mò chạy đến nhà họ Ngũ để xem, Triệu Kí Thu muốn không biết cũng khó.

Triệu Kí Thu nhìn thấy con gái, vui mừng đến rơi nước mắt nhưng khi biết con gái đã phải chịu những đau khổ đó, bà ấy đã ngất xỉu tại chỗ hai lần, may mà đang ở bệnh viện, việc cấp cứu cũng thuận tiện.

Ngũ Hiểu Đường tỉnh dậy vào ngày hôm sau sau khi nhập viện. Sau khi tỉnh dậy, mắt cô ấy đờ đẫn, không chớp trông như đang trong trạng thái mơ màng. Hôm qua cô ấy còn nhận ra thợ cả Ngũ là cha mình nhưng hôm nay dù thợ cả Ngũ có gọi cô ấy thế nào, cô ấy cũng không thèm liếc nhìn ông ấy.

Triệu Kí Thu muốn ôm con gái nhưng khi cô ấy lại gần, Ngũ Hiểu Đường lập tức căng cứng người, toàn thân run rẩy. Nếu lúc này lại cố gắng chạm vào cô ấy thì cô ấy sẽ lại sợ hãi hét lên như hôm qua, cuối cùng là co giật không ngừng.

Chương 586: Chương 586

DTV-EBOOK

Hai vợ chồng nhìn thấy con gái như vậy, lại không kìm được nước mắt.

Bạch Du biết Hà Đào biến thái nhưng không ngờ gã ta biến thái đến mức đó, lại ép buộc Ngũ Hiểu Đường phải nhìn con gái mình bị g.i.ế.c chết.

Quá tàn nhẫn!

Bệnh viện nói Ngũ Hiểu Đường thuộc dạng bệnh tâm thần, họ cũng bất lực, bảo đưa về nhà chăm sóc cho tốt.

Tình trạng của Ngũ Hiểu Đường lúc tốt lúc xấu, lúc tốt thì nhận ra người, lúc xấu thì la hét, giật tóc, đặc biệt là nửa đêm thường xuyên bị tỉnh giấc vì sợ hãi.

Bạch Du thu dọn những thứ bổ dưỡng trong nhà, sữa bột, nhân sâm, đường đỏ, táo đỏ, long nhãn, lại mua thêm một trăm quả trứng gà, ngoài ra còn mua một tấm vải và hai bộ quần áo cho Ngũ Hiểu Đường.

Biết trước khi mất tích, Ngũ Hiểu Đường rất thích ăn kẹo Hạnh Phúc nên Bạch Du lại tự tay làm một ít.

Kẹo Hạnh Phúc truyền thống không làm bằng kẹo bông, mà làm bằng mạch nha.

Ngẫu nhiên cách đây không lâu, Bạch Du đã làm một ít mạch nha cho cô nhóc và Niệm Niệm ăn, nhà còn dư khá nhiều, giờ lấy ra làm kẹo Hạnh Phúc là vừa vặn.

Làm nóng chảo rồi cho đậu phộng vào rang, rang tới khi chín rồi chà bỏ vỏ, dùng cán lăn cán thành đậu phộng vụn, sau đó đổ một ít dầu ăn vào chảo, đợi chảo nóng thì cho mạch nha vào khuấy đều cho tan chảy rồi đổ bột sữa vào tiếp tục đảo đều cho đến khi bột sữa tan chảy, sau cùng là đổ vừng đen và đậu phộng vào.

Kẹo Hạnh Phúc nguội rồi cắt thành từng thanh dài đều nhau, cắn một miếng, miệng đầy vị sữa thơm ngậy, nhai vài cái, vị đậu phộng hòa quyện với vừng lan tỏa khắp khoang miệng, càng nhai càng thơm.

"Mẹ, kẹo bò ngon!"

Cô nhóc cầm một miếng, ăn đến mức híp cả mắt, vì cô bé không biết nói chữ "Trát" nên kẹo Hạnh Phúc bị gọi thành kẹo bò.

Niệm Niệm thấy em gái nói sai, cũng không cười nhạo mà rất có dáng vẻ chị gái, nghiêm túc dạy bảo: "Em gái, không phải kẹo bò, là kẹo Hạnh Phúc."

Cô nhóc: "Kẹo bò."

Niệm Niệm: "Không phải kẹo bò, là kẹo Hạnh Phúc, em đọc theo chị, kẹo… Hạnh… Phúc…"

Cô nhóc: "Kẹo… Bò."

Niệm Niệm: "…"

Bạch Du nhìn hai chị em thân thiết như vậy, cũng không nhịn được cười rồi nói với bà nội một tiếng, sau đó mang theo đồ đến nhà họ Ngũ.

Thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu nhìn thấy đống đồ cô mang đến, cảm động đến mức mắt đỏ hoe: “Cảm ơn cô, đồng chí Bạch, cảm ơn cô!”

Những ngày này, có không ít người đến nhà họ xem trò cười nhưng người thực sự giúp đỡ thì lại rất ít.

Bạch Du xua tay: “Đó là điều nên làm.”

Cô cũng chỉ giúp được một chút thôi.

TBC

Nhưng những ngày này, thợ cả Ngũ vì chăm sóc con gái và vợ, ngay cả tới tòa soạn cũng không đi, mặc dù nhóm người thư ký Chương đã gửi đến rất nhiều đồ và tiền nhưng cứ ngồi không ăn núi lở cũng không phải là cách, không biết hai vợ chồng thợ cả Ngũ có dự định gì sau này.

Cuối cùng Hà Đào cũng bị xử bắn, chỉ là loại súc sinh này c.h.ế.t không đáng tiếc, còn Ngũ Hiểu Đường, cùng với quãng đời còn lại của hai vợ chồng thợ cả Ngũ đều đã bị hủy hoại.

Sau khi Hà Đào chết, nơi ở của đứa trẻ tên “Hà Thiên” đó nhanh chóng được đặt ra trước mặt mọi người.

Trước đây, khi Ngũ Hiểu Đường còn ở trong bệnh viện, hai vợ chồng thợ cả Ngũ còn không kịp chăm sóc con gái, đương nhiên không thể để ý đến đứa cháu ngoại “Hà Thiên” này, chỉ là bây giờ Hà Đào đã chết, Ngũ Hiểu Đường cũng đã xuất viện, cục cảnh sát cho rằng nhà họ Ngũ nên đón đứa trẻ về.

Nhưng chờ mãi chờ mãi, vẫn không thấy người nhà họ Ngũ đến.

Hà Thiên có mẹ, đương nhiên không thể đưa đến viện phúc lợi, cục cảnh sát cũng không thể nuôi đứa trẻ này mãi được, nếu người nhà họ Ngũ không đến, vậy thì họ chỉ còn cách đưa đứa trẻ đến đó.

Chương 587: Chương 587

DTV-EBOOK

"Ông chắc chắn là mình có thể chăm sóc cho Đường Nhi không?"

Thợ cả Ngũ nhìn bạn già, hỏi đi hỏi lại.

Tuy rằng người bạn già thư ký Chương liên tục nói thợ cả Ngũ không cần phải đi làm gấp, cho ông ấy không ít nguyên liệu và đồ bồ nhưng ông ấy không thể nào nhận một cách thoải mái được. Thế nên khi con gái vừa ổn định một chút thì ông ấy đã chuẩn bị đi làm lại.

"Yên tâm đi, mấy ngày qua cảm xúc của Đường Nhi đã tốt lên rất nhiều, vả lại khi Đường Nhi… Không ổn định thì con bé cũng không tấn công người khác nên ông không cần phải lo lắng cho tôi, ngộ nhỡ thật sự không giải quyết được, thì tôi sẽ gọi hàng xóm tới giúp đỡ."

Ánh nắng ban mai chiếu lên trên khuôn mặt Triệu Kí Thu, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà bà ấy đã gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, quầng thâm dưới mắt rất đậm, dễ nhận thấy là bà ấy đã không nghỉ ngơi trong suốt nhiều ngày qua.

Bà ấy cảm thấy đau lòng thay cho con gái, thằng súc sinh đó cứ vậy mà chết, thật sự là có lợi cho gã ta. Theo ý kiến của bà ấy, thằng súc sinh đó phải bị phanh thây xé xác thì mới có thể xoa dịu một phần nghìn nỗi đau trong lòng bà ấy.

Thằng súc sinh đó đã hủy hoại Đường Nhi của bà, con bé vốn nên có một công việc khiến người ta ngưỡng mộ, sau đó lấy chồng sinh con dưỡng cái, có thể không vui vẻ, nhưng lại được sống một cuộc sống bình thường như những người tầm thường xung quanh, chẳng qua là tất cả đã bị hủy hoại.

Đường Nhi của bà sống trong sự lo sợ và đau khổ suốt cả ngày lẫn đêm, khi ổn định thì sẽ ngơ ngơ ngác ngác, khi không ổn định thì sẽ điên khùng kéo rách tóc của mình, khiến bản thân chảy m.á.u nhễ nhại. Bà ấy cảm thấy đau lòng như có hàng trăm triệu mũi tên đ.â.m xuyên khi thấy con gái như vậy.

Thợ cả Ngũ quay đầu nhìn về phía con gái đang nằm ở trên giường, Ngũ Hiểu Đường cuộn tròn trên giường như một đứa trẻ. Cho dù đã rời khỏi tầng nhà dưới mặt đất, khi cô ấy ngủ vẫn cuộn tròn và cau mày, không có chút cảm giác an toàn nào.

Cảnh tượng này khiến thợ cả Ngũ đau lòng, ông ấy dời mắt sang chỗ khác rồi nói: "Được rồi, nếu có chuyện thì ông cứ nhờ người tới tòa soạn tìm tôi."

Nói xong, ông ấy cầm cà mèn nhôm đựng cơm trưa lên chuẩn bị ra ngoài. Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Thợ cả Ngũ bước tới mở cửa, đập vào mắt là công an Lâm đang đứng ở trước cửa nhà, ông ấy không khỏi giật mình: "Đồng chí Lâm? Cậu tới đây sớm vậy? Chẳng lẽ là vụ án vẫn còn có chỗ không rõ?"

Công an Lâm lắc đầu: "Không có, không có, vụ án đã kết thúc rồi. Lần này tôi tới đây là để trả thứ mà mọi người đã bỏ quên ở cục công an."

Thợ cả Ngũ ngơ ngác: “Thứ gì?”

Lúc này công an Lâm mới né người ra, để lộ đồng chí công an đang ôm một bé trai ở phía sau, anh ấy ôm lấy bé trai rồi nói: “Là đứa bé này.”

“…”

Sắc mặt thợ cả Ngũ lập tức thay đổi, ông ấy nhìn chòng chọc vào đứa bé, bàn tay rũ xuống từ từ siết chặt thành nắm đấm.

Triệu Kí Thu thấy chồng đứng ở cửa không nhúc nhích, bà ấy vừa bước ra vừa nói: “Ai tới vậy?”

Bà ấy vừa dứt lời thì đã thấy công an Lâm và bé trai mà anh ấy đang ôm trong tay, trước mắt bà ấy trở nên tối sầm, cơ thể run rẩy.

Thợ cả Ngũ thấy thế vội chạy tới đỡ bà ấy: “Bà đi vào trong đi, tôi sẽ xử lý vấn đề này.”

Triệu Kí Thu giữ vững cơ thể, lúc sau mới mở mắt ra rồi lắc đầu: “Không, tôi sẽ xử lý chung với ông.”

TBC

Nói xong, hai người nắm tay vào nhà.

Đúng lúc cậu bé tên “Hà Thiên” tỉnh giấc, con mắt xoay chuyển nhanh lẹ, cậu bé nhìn công an Lâm rồi nhìn vị công an đứng bên cạnh anh ấy, cuối cùng dừng trên người đôi vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu.

Hai bên bốn mắt nhìn nhau.

Bầu không khí im ắng vài giây.

Đầu tiên là bọn họ phải chăm sóc con gái, thứ hai là cố ý trốn tránh đứa bé. Thế nên đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy đứa bé này.

Trong lòng đôi vợ chồng vô cùng phức tạp.

Chương 588: Chương 588

DTV-EBOOK

Trong lòng bọn họ biết rất rõ là trẻ con không có tội, nếu như cậu bé có lựa chọn, chắc chắn cậu bé sẽ không muốn có một người cha giống súc sinh như thế.

Huống chi trong người đứa bé còn có một nửa dòng m.á.u của con gái bọn họ, tuổi tác của bọn họ không còn trẻ, sức khỏe cũng chẳng còn tốt, nếu như có một ngày bọn họ mất thì ai sẽ chăm sóc cho con gái của bọn họ?

Nếu như giữ đứa bé lại, nuôi nấng cẩn thận thì có thể trong tương lai cậu bé sẽ chăm sóc cho con gái thay cho bọn họ.

Nhưng!

Đứa bé rất giống Hà Đào, từ đôi mắt, cái mũi rồi tới miệng như in cùng một khuôn với Hà Đào, bọn họ vừa nhìn đứa bé là đã nghĩ tới Hà Đào, nghĩ tới Hà Đào mà bọn họ ước có thể phanh thây xé xác. Một đứa bé như vậy, bọn họ không có cách nào để cam đoan là mình có thể đối xử với cậu bé như cháu ngoại, không có cách nào để nuôi nấng cậu bé thật cẩn thận.

Thằng súc sinh kia dùng thủ đoạn dã man như vậy để phá hoại con gái của bọn họ, tại sao bọn họ còn phải nuôi con thay cho gã ta?

Chỉ trong nháy mắt, đôi vợ chồng đã đưa ra quyết định, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sau đó nói với công

an Lâm: “Các cậu đưa đứa bé này đi đi, đưa cho người khác cũng được, đưa cho cô nhi viện cũng được, chỉ cần không đưa cho chúng tôi!”

Công an Lâm run rẩy, vẻ mặt không dám tin: “Thợ cả Ngũ, ông đang nói gì vậy? Đây là cháu ngoại ruột của mọi người đấy! Tôi biết trong lòng mọi người đang nghĩ đến chuyện gì nhưng trong người đứa bé cũng chảy dòng m.á.u của con gái mọi người, tội chi phải càng làm khổ cho con gái của mọi người, dù thế nào mọi người cũng phải suy nghĩ cho tương lai của cô ấy. Nuôi nấng đứa bé thật cẩn thận, sau này nhà họ Ngũ cũng có người chăm sóc cho người nhà trước lúc lâm chung cho mọi người.”

Công an Lâm cảm thấy mình đã khuyên bảo tận tình, thật lòng thật dạ suy nghĩ cho cả nhà bọn họ.

Không ngờ anh ấy vừa dứt lời, thợ cả Ngũ đã từ chối lần nữa: “Chúng tôi không cần đứa cháu ngoại như vậy, chúng tôi cũng không cần đời sau của một thằng súc sinh chăm sóc cho người nhà trước lúc lâm chung cho chúng tôi!”

Khi bọn họ còn sống, bọn họ sẽ cố gắng chăm sóc cho con gái thật tốt, đồng thời trước khi rời đi sẽ để lại đủ tiền và người có thể chăm sóc cho con gái, nếu như bọn họ không làm được thì khi bọn họ ra đi sẽ dẫn con gái theo, tránh việc con gái chịu khổ và bị bắt nạt trong cuộc sống.

Công an Lâm không rõ, thậm chí là vì thuyết phục nhà họ Ngũ nhận đứa bé mà anh ấy còn không tiếc trợn mắt nói dối: “Nhưng đứa nhỏ vẫn là con cháu

nhà họ Ngũ của mọi người mà, mọi người xem dáng vẻ của đứa nhỏ rất giống với con gái của mọi người."

Thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu: "..."

Công an sau lưng: "..."

Chỉ cần không phải là người bị mù đều có thể nhìn ra, dáng vẻ của đứa bé không có chỗ nào giống nhà họ Ngũ, khó trách nhà họ Ngũ lại có phản ứng chán ghét như thế, đổi lại là anh ta thì anh ta cũng không cần một đứa cháu ngoại như vậy.

Công an Lâm thấy thuyết phục không có tác dụng, vẻ mặt anh ấy trở nên u ám: "Thợ cả Ngũ, tôi thật lòng khuyên mọi người, mọi người phải giữ đứa bé, dù không muốn thì cũng phải giữ. Bởi vì đứa bé có mẹ nên không thể đưa thẳng bé tới cô nhi viện được, cô nhi viện chỉ nhận trẻ mồ côi cha mẹ, đứa bé có mẹ, có ông bà ngoại nên không khớp với điều kiện thu nhận và giúp đỡ của cô nhi viện. Cục công an của chúng tôi đã giúp mọi người chăm sóc một thời, coi như là đã quan tâm và giúp đỡ tận tình."

Kể từ lúc công an Lâm tới, mọi người đã tập trung sự chú ý sang bên đây. Bây giờ thấy nhà họ Ngũ kiên quyết không nhận "Đứa cháu ngoại ruột" thì không khỏi nghị luận sôi nổi.

"Tôi cảm thấy đồng chí công an nói không sai, dù thế nào thì trong người đứa bé cũng chảy dòng m.á.u của nhà họ Ngũ, đương nhiên là phải theo nhà họ Ngũ rồi."

"Tôi cũng cảm thấy vậy, vả lại nhà họ Ngũ không thể không có con cháu với tình cảnh bây giờ. Không

bằng cứ nhận rồi nuôi nấng cẩn thận, nói không chừng sau này ba người còn phải dựa vào đứa bé đó.”

Chương 589: Chương 589

DTV-EBOOK

Căn cứ vào thân phận đặc biệt của cậu bé, không chắc là sau này cậu bé sẽ không tìm ra cả nhà thợ cả Ngũ.

Cô cảm thấy biện pháp tốt nhất là đưa đứa bé tới một nơi thật xa, không để cho người nào biết về thân phận và bối cảnh của cậu bé, cắt đứt liên lạc từ nay về sau.

Nhưng trong lúc nhất thời, cô không biết mình nên kiếm người nhận nuôi đứa bé ở đâu.

Giang Lâm đảo mắt nhìn lông mày hơi nhíu lại của cô, anh khựng lại rồi nói: “Nếu như thợ cả Ngũ và thím Triệu không có ý kiến thì cháu có thể kiếm một người chấp nhận nuôi đứa bé, mọi người cảm thấy thế nào?”

Đôi vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu liếc mắt nhìn nhau, thợ cả Ngũ gật đầu rồi nói: “Vậy cảm ơn đồng chí Giang, vợ chồng chúng tôi đều không có ý kiến.”

Không phải là do bọn họ nhẫn tâm và cũng không phải là do bọn họ muốn dồn đứa bé vào chỗ chết, nếu có người chịu nhận nuôi đứa bé thì bọn họ vẫn sẽ cảm thấy vui mừng thay cho cậu bé.

Nhưng bảo bọn họ nuôi, bọn họ thật sự không làm được.

Công an Lâm chỉ muốn văng cục nợ Hà Thiên mà thôi, còn về phần ai nuôi đứa bé thì anh ấy không quan tâm, cứ quyết định vậy đi.

Những người khác cảm thấy đây chưa chắc không phải một phương pháp tốt. Nhưng nếu không nhờ có Bạch Du thì chắc chắn là sẽ có rất nhiều người chỉ trích đôi vợ chồng thợ cả Ngũ m.á.u lạnh. Dù sao thời đại nào cũng không thiếu những người đứng nói không đau lưng nhưng giờ đây dù trong lòng một số người cảm thấy vậy thì cũng không dám nói ra.

Sau khi đám người giải tán, Bạch Du và Giang Lâm theo thợ cả Ngũ vào trong nhà.

Thợ cả Ngũ khom người thật thấp với Bạch Du và Giang Lâm: "Tôi, Ngũ Minh Tri suốt đời không quên ơn to đức lớn của mọi người!"

Triệu Kí Thu thấy chồng làm vậy, bà ấy đứng lên định cúi đầu với đôi vợ chồng Bạch Du và Giang Lâm, Bạch Du vội đỡ lấy bà ấy, cô ngăn cản và nói: "Thợ cả Ngũ, thím Triệu, những lời mọi người nói xa cách quá, chúng cháu chỉ tiện tay giúp đỡ mà thôi."

Cái mũi thợ cả Ngũ chua xót: "Bọn chú chỉ sợ cả đời này không có cách nào để đền ơn các cháu."

Làm vậy sao có thể gọi là tiện tay được chứ, từ năm con gái mất tích, có rất nhiều người thân và bạn bè tránh né không muốn gặp bọn họ, còn có những kẻ ty tiện bỉ ổi ném đá xuống giếng. Những năm qua, bọn họ đã thấy rõ sự ấm lạnh của nhân gian.

Hơn nữa đôi vợ chồng Bạch Du và Giang Lâm không thân cũng chẳng quen với bọn họ, từ lúc nghĩ

cách cứu con gái cho tới lúc giúp tống đứa bé ra ngoài cho người khác nuôi, bọn cô đều không yêu cầu bọn họ giúp đỡ để đền ơn. Đôi vợ chồng bọn họ làm trâu làm ngựa nửa đời sau cũng không trả nổi phần ân tình này.

Bạch Du khích lệ bọn họ: "Kỳ thi Đại Học đã khôi phục, tình hình bây giờ càng ngày càng tốt, nói không chừng có thể tự chủ làm ăn. Thợ cả Ngũ và thím Triệu không phải thất vọng, mọi chuyện rồi sẽ tốt lên thôi."

Quả nhiên sau khi nghe những lời của Bạch Du đôi vợ chồng đã được khích lệ.

Đúng vậy, kỳ thi Đại Học ngưng mười năm đã khôi phục, nghe nói có không ít người xuống chuồng bò đã được sửa lại kết luận sai, tất cả những thứ này đều đang nói tình thế của đất nước càng ngày càng tốt.

Hơn nữa mong ước duy nhất của bọn họ vào lúc trước là tìm được con gái, giờ đây con gái đã quay về bên cạnh bọn họ, bọn họ đã rất thỏa mãn rồi.

Động tác của Giang Lâm rất nhanh, chưa được ba ngày là Hà Thiên đã bị đưa khỏi đảo Quỳnh Châu.

Cậu bé bị đưa tới nông thôn ở miền Tây Bắc, người chủ nam từng bị tổn thương tới mạng sống nên không thể có con được, ông ấy luôn muốn nhận nuôi một đứa con trai nhưng lại không chịu mua từ người buôn, người ta cũng không đồng ý tặng con của mình cho người khác nên đôi vợ chồng cứ kề cà không nhận nuôi được con trai.

Đương nhiên là điều kiện của gia đình này không khá giả nhưng đối với đứa bé Hà Thiên mà nói, có người chấp nhận nuôi cậu bé đã không tệ. Hơn nữa đôi vợ chồng đều là người chính trực, chí ít có thể bảo đảm đứa bé được nuôi đứng đắn.

Chương 590: Chương 590

DTV-EBOOK

Căn cứ vào thân phận đặc biệt của cậu bé, không chắc là sau này cậu bé sẽ không tìm ra cả nhà thợ cả Ngũ.

Cô cảm thấy biện pháp tốt nhất là đưa đứa bé tới một nơi thật xa, không để cho người nào biết về thân phận và bối cảnh của cậu bé, cắt đứt liên lạc từ nay về sau.

Nhưng trong lúc nhất thời, cô không biết mình nên kiếm người nhận nuôi đứa bé ở đâu.

Giang Lâm đảo mắt nhìn lông mày hơi nhíu lại của cô, anh khựng lại rồi nói: "Nếu như thợ cả Ngũ và thím Triệu không có ý kiến thì cháu có thể kiếm một người chấp nhận nuôi đứa bé, mọi người cảm thấy thế nào?"

Đôi vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu liếc mắt nhìn nhau, thợ cả Ngũ gật đầu rồi nói: "Vậy cảm ơn đồng chí Giang, vợ chồng chúng tôi đều không có ý kiến."

Không phải là do bọn họ nhẫn tâm và cũng không phải là do bọn họ muốn dồn đứa bé vào chỗ chết, nếu có người chịu nhận nuôi đứa bé thì bọn họ vẫn sẽ cảm thấy vui mừng thay cho cậu bé.

Nhưng bảo bọn họ nuôi, bọn họ thật sự không làm được.

TBC

Công an Lâm chỉ muốn văng cục nợ Hà Thiên mà thôi, còn về phần ai nuôi đứa bé thì anh ấy không quan tâm, cứ quyết định vậy đi.

Những người khác cảm thấy đây chưa chắc không phải một phương pháp tốt. Nhưng nếu không nhờ có Bạch Du thì chắc chắn là sẽ có rất nhiều người chỉ trích đôi vợ chồng thợ cả Ngũ m.á.u lạnh. Dù sao thời đại nào cũng không thiếu những người đứng nói không đau lưng nhưng giờ đây dù trong lòng một số người cảm thấy vậy thì cũng không dám nói ra.

Sau khi đám người giải tán, Bạch Du và Giang Lâm theo thợ cả Ngũ vào trong nhà.

Thợ cả Ngũ khom người thật thấp với Bạch Du và Giang Lâm: "Tôi, Ngũ Minh Tri suốt đời không quên ơn to đức lớn của mọi người!"

Triệu Kí Thu thấy chồng làm vậy, bà ấy đứng lên định cúi đầu với đôi vợ chồng Bạch Du và Giang Lâm, Bạch Du vội đỡ lấy bà ấy, cô ngăn cản và nói: "Thợ cả Ngũ, thím Triệu, những lời mọi người nói xa cách quá, chúng cháu chỉ tiện tay giúp đỡ mà thôi."

Cái mũi thợ cả Ngũ chua xót: "Bọn chú chỉ sợ cả đời này không có cách nào để đền ơn các cháu."

Làm vậy sao có thể gọi là tiện tay được chứ, từ năm con gái mất tích, có rất nhiều người thân và bạn bè tránh né không muốn gặp bọn họ, còn có những kẻ ty tiện bỉ ổi ném đá xuống giếng. Những năm qua, bọn họ đã thấy rõ sự ấm lạnh của nhân gian.

Hơn nữa đôi vợ chồng Bạch Du và Giang Lâm không thân cũng chẳng quen với bọn họ, từ lúc nghĩ

cách cứu con gái cho tới lúc giúp tống đứa bé ra ngoài cho người khác nuôi, bọn cô đều không yêu cầu bọn họ giúp đỡ để đền ơn. Đôi vợ chồng bọn họ làm trâu làm ngựa nửa đời sau cũng không trả nổi phần ân tình này.

Bạch Du khích lệ bọn họ: "Kỳ thi Đại Học đã khôi phục, tình hình bây giờ càng ngày càng tốt, nói không chừng có thể tự chủ làm ăn. Thợ cả Ngũ và thím Triệu không phải thất vọng, mọi chuyện rồi sẽ tốt lên thôi."

Quả nhiên sau khi nghe những lời của Bạch Du đôi vợ chồng đã được khích lệ.

Đúng vậy, kỳ thi Đại Học ngưng mười năm đã khôi phục, nghe nói có không ít người xuống chuồng bò đã được sửa lại kết luận sai, tất cả những thứ này đều đang nói tình thế của đất nước càng ngày càng tốt.

Hơn nữa mong ước duy nhất của bọn họ vào lúc trước là tìm được con gái, giờ đây con gái đã quay về bên cạnh bọn họ, bọn họ đã rất thỏa mãn rồi.

Động tác của Giang Lâm rất nhanh, chưa được ba ngày là Hà Thiên đã bị đưa khỏi đảo Quỳnh Châu.

Cậu bé bị đưa tới nông thôn ở miền Tây Bắc, người chủ nam từng bị tổn thương tới mạng sống nên không thể có con được, ông ấy luôn muốn nhận nuôi một đứa con trai nhưng lại không chịu mua từ người buôn, người ta cũng không đồng ý tặng con của mình cho người khác nên đôi vợ chồng cứ kề cà không nhận nuôi được con trai.

Đương nhiên là điều kiện của gia đình này không khá giả nhưng đối với đứa bé Hà Thiên mà nói, có người chấp nhận nuôi cậu bé đã không tệ. Hơn nữa đôi vợ chồng đều là người chính trực, chí ít có thể bảo đảm đứa bé được nuôi đứng đắn.

Chương 591: Chương 591

DTV-EBOOK

Đối với chỗ đứa bé đó tới, Giang Lâm chỉ nói với một mình Bạch Du, còn khi những người hỏi tới thì anh chỉ ăn nói dè dặt.

Từ đầu tới cuối nhà họ Ngũ không hỏi một câu.

Đối với bọn họ mà nói, cả đời này bọn họ và đứa bé kia không gặp nhau mới là sự sắp đặt tốt nhất.

***

Sau khi xử lý xong chuyện nhà họ Ngũ, Bạch Du bắt tay thu dọn đồ đạc trở về thủ đô.

Nói tới bọn họ cũng đã không về thủ đô hơn một năm, không chỉ có ông Giang rất nhớ bọn họ mà cả bà nội cũng rất muốn trở về thăm thủ đô. Đúng lúc năm nay Giang Lâm có nhiều thời gian nghỉ Tết, thuận tiện dẫn cô nhóc trở về thủ đô để ăn Tết.

Quần áo của cô nhóc không thiếu, cha của cô và ông Giang đã gửi quần áo dày tới từ trước, ngay cả Niệm Niệm cũng có mấy bộ.

Hải sản và trái dừa ở đảo Quỳnh Châu thật sự là đặc sản ngon nhưng muốn mang về thì không được tiện. Bạch Du suy nghĩ, cô quyết định làm bò viên và chả cá viên để mang về.

TBC

Dù có làm bò viên hay chả cá viên thì đều là việc tốn sức lực.

Trước khi làm bò viên phải cạo phần da và mỡ của thịt bò, sau đó giã thịt bò thành chả, so với chả cá thì giã bò viên thật sự là muốn bỏ cánh tay.

May là trong nhà còn có Giang Lâm để sai bảo.

Bạch Du không cảm thấy đau lòng chút nào khi sai bảo người đàn ông nhà mình, sau khi làm chả xong thì thêm tinh bột và các loại gia vị khác, vừa khuấy đều vừa nhào nặn, cho tới khi chả sản sinh bọt khí thì mới có thể làm thịt viên.

Mặc dù làm thịt viên rất phiền phức nhưng lại rất ngon.

Thịt bò viên dai, khi nhai cảm giác vô cùng giòn và ngon, vừa cắn một miếng là nước trong bò viên b.ắ.n ra tạo nên tiếng "Phụt", mùi thơm đậm đà của thịt bò tràn đầy trong khoang miệng.

Quả thật là vô cùng ngon.

So sánh cá viên với bò viên thì cá viên không dai như vậy, cá viên càng thêm mềm nhưng mùi vị lại không thua bò viên chút nào. Vả lại còn có thể làm thành món canh cá viên, thêm rau xanh vào rồi xào thành một món ăn, tỷ lệ đối xứng vô cùng cao.

Một lúc sau Bạch Du tới Cung Tiêu Xã mua mực khô, sò biển và các loại hải sản, sau khi thu dọn xong, cả nhà bước lên xe lửa trở về thủ đô.

Vì gần tới Tết nên suất giường nằm rất bán chạy, bên Giang Lâm cũng nhờ người mua được vài phiếu giường nằm.

Trên xe lửa đông đúc nhiều người, kẻ chen người lấn.

Giang Lâm ôm cô nhóc, xách hai cái túi du lịch mở đường ở phía trước. Bạch Du cũng xách không ít thứ, cô nắm tay Niệm Niệm đi ở phía sau, còn bà Bạch thì đi ở giữa.

Khó khăn lắm mới mới chen qua đám đông để tới chỗ giường nằm, Bạch Du thở phào nhẹ nhõm.

Đây là lần đầu tiên cô nhóc rời khỏi đảo và cũng là lần đầu tiên ngồi xe lửa, cô nhóc không chỉ không sợ mà còn phấn khích nhìn khắp mọi nơi, tò mò vô cùng.

So sánh với tình trạng cạn kiệt sức lực của người lớn thì tinh thần và thể lực của cô nhóc rất tốt, lúc thì nằm lăn lộn trên giường, lúc thì nằm nhoài trên cửa sổ nhìn đám người ở bên ngoài, nói tóm lại là bận rộn vô cùng.

Một lúc sau, cảm giác mới lạ trôi qua, cô nhóc hỏi về ông nội ở thủ đô: “Mẹ ơi, ông cố trông như thế nào vậy ạ?”

Cô nhóc muốn hỏi dáng vẻ của ông nội ra sao.

Ông Giang rất thương yêu đứa cháu cố gái Tiểu Thư Thư này, thỉnh thoảng ông ấy sẽ gửi rất nhiều thứ từ thủ đô tới, từ đồ ăn, đồ dùng cho tới quần áo, thậm chí là đồ chơi, thứ nào cần cũng có. Kể từ khi cô nhóc được năm tháng tuổi, Bạch Du đã thường xuyên kể về ông cố ở thủ đô cho cô bé nghe.

Bởi vì vậy mà cô bé không có chút cảm giác xa lạ nào với ông cố ở thủ đô, trái lại còn tò mò vô cùng.

Bạch Du suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ông cố của con có một cặp mắt sắc bén như chim ưng.”

Con ruồi?

Cô nhóc nhớ lại con ruồi ở trong phòng bếp, cái đầu nhỏ tràn đầy nghi ngờ.

Niệm Niệm đồng cảm nhìn em gái.

Đôi mắt như con ruồi, dáng vẻ ông cố của em gái đáng sợ quá!

Chương 592: Chương 592

DTV-EBOOK

Lúc này ông Giang ở thủ đô xa xôi nhảy mũi một cái, ông ấy cười nói: "Chắc chắn là Tiểu Thư Thư đang nhớ tới người ông cố này."

***

"Tần Tâm Hủy, có người tới thăm cô."

Làm việc suốt một cả một ngày, tứ chi của Tần Tâm Hủy nhức mỏi không còn chút sức lực, ngay khi cô ta định nằm xuống thì nghe thấy một tiếng gào to truyền tới từ bên ngoài.

Cô ta ngây ra ngay lập tức.

Tần Tâm Hủy đã tới nông trường hơn một năm, từ xưa tới nay chưa từng có ai tới thăm cô ta, ngay cả lúc cô ta mang thai con của Giang Khải, nhà họ Giang cũng không cho người tới thăm cô ta.

Nếu như mẹ cô ta không chết, có thể là bà ta sẽ tới thăm cô ta.

Nhớ tới mẹ của mình, Tần Tâm Hủy cau mày, cô ta không cảm thấy hối hận khi g.i.ế.c mẹ của mình mà chỉ cảm thấy tiếc nuối vì trên đời sẽ không còn người thứ hai đối xử tốt với cô ta giống như mẹ của cô ta.

Nhưng ai sẽ tới đây thăm cô ta vào lúc này?

Tần Tâm Hủy từ từ bò khỏi giường, tóc tai rối bời như ổ gà, không biết đã bao lâu chưa rửa mặt, dù dơ

bẩn và nhớp nháp thì cô ta cũng không quan tâm chút nào.

Cô ta cứ vậy mà kéo cơ thể mệt mỏi ra ngoài.

Chẳng qua là cô ta đã cảm thấy hối hận.

Cô ta vừa ra ngoài thì đã đối diện với khuôn mặt của Giang Khải.

Tần Tâm Hủy ngây ra, cả người không kiềm được mà run rẩy.

Cô ta không ngờ tới việc Giang Khải sẽ tới đây để thăm mình.

Khô0ng đúng, ngay từ lúc vừa tới đây, ngày nào cô ta cũng chờ Giang Khải tới nông trường để thăm mình và cứu cô ta ra khỏi nơi quỷ quái này. Nhưng mong đợi lớn bao nhiêu thì thất vọng sẽ lớn bấy nhiêu.

Cô ta chờ từ sáng tới tối nhưng vẫn không thấy Giang Khải tới, thậm chí còn chưa từng gửi cho cô ta bất cứ một món vật tư nào, vì vậy mà trái tim tràn đầy yêu thương trở thành căm thù. Cô ta cảm thấy nếu không phải do Giang Khải thì mình cũng sẽ không đối đầu với Bạch Du ở mọi mặt, mình cũng sẽ không rơi vào kết cục như bây giờ.

Khi sự căm thù lên tới đỉnh điểm, cô ta còn nguyền rủa Giang Khải không có người nối dõi.

Nhưng ngay khi nhìn thấy Giang Khải, tất cả sự căm thù trở thành vui mừng, cô ta lao tới như con thiêu thân lao vào trong ngọn lửa, cô ta nắm chặt lấy

cánh tay của Giang Khải: “Anh Giang Khải! Anh tới thăm em rồi, cuối cùng anh cũng tới thăm em!”

Cho tới tận lúc tới nông trường, cô ta mới biết là khoảng thời gian trước đây sống ở nhà họ Bạch tốt tới cỡ nào, áo tới thì đưa tay, cơm tới thì mở miệng, còn có mẹ ruột bảo vệ cô ta ở khắp mọi nơi. Khoảng thời gian ở đây rất cực khổ, dường như cả người ngâm trong bể nước đắng, cô ta nhất định sẽ rời khỏi nơi quỷ quái này, nếu không chắc chắn là cô ta sẽ phát điên.

“Tâm Hủy, cô đừng kích động, chúng ta kiếm một chỗ để nói chuyện.”

Ánh mắt Giang Khải dừng trên cánh tay vừa gầy vừa đen vừa thô ráp của cô ta, đồng thời dừng trên bàn tay bẩn thỉu, đáy mắt anh ta lóe lên vẻ khiếp sợ và cả vẻ ghét bỏ.

TBC

Anh ta thật sự không ngờ, chưa được hai năm mà Tần Tâm Hủy đã thành ra dáng vẻ như vậy, nếu đi trên đường cái, chắc chắn là anh ta sẽ không dám nhận là mình có quen biết với cô ta. Cô ta trông già đi mười mấy tuổi, cả người vừa thối vừa dơ, chỉ nói tới tóc thôi, anh ta nghi ngờ cô ta đã không tắm được hơn hai tháng, không biết trong tóc có bao nhiêu con rận đang trốn.

Nghĩ vậy, Giang Khải hất tay của cô ta ra theo bản năng, cơ thể cũng lùi về sau vài bước, kéo xa khoảng cách với Tần Tâm Hủy.

Dáng vẻ của Tần Tâm Hủy thay đổi chứ không phải trở nên ngu ngốc, cô ta ngẩng đầu lên, nhìn

Giang Khải đầy nghi ngờ: “Anh Giang Khải ghét bỏ em ư?”

Giang Khải lắc đầu ngay lập tức: “Anh không có ý đó, anh chỉ sợ bị người khác bắt gặp, tạo nên những lời đồn đại không tốt với em.”

Đương nhiên là Tần Tâm Hủy biết anh ta dựng cảnh thái bình giả tạo, cô ta thành ra thế này rồi, còn sợ những lời đồn đại ư?

Chương 593: Chương 593

DTV-EBOOK

Nhưng Giang Khải bằng lòng nói dối để dỗ dành cô ta, điều đó nói rõ trong lòng của anh ta vẫn có vị trí dành cho mình, cô ta nghĩ vậy thì lộ vẻ mặt ngại ngùng: "Được rồi, chúng ta tới dưới cái cây kia để nói chuyện. Nhưng anh Giang Khải muốn nói gì với em?"

Giang Khải nhìn về phía cô ta chỉ, cái cây lớn cách chỗ mọi người bảy tám mét, xung quanh không có chỗ nào để người ta trốn, chỉ cần có biến động nhỏ là có thể biết ngay lập tức, quả thật là một chỗ nói chuyện lý tưởng.

"Được, vậy chúng ta qua đó nói chuyện."

Hai người tới dưới cái cây lớn, chỉ trong khoảng cách vài mét ngắn ngủi, Tần Tâm Hủy đã chỉnh lại tóc và quần áo của mình, dù cô ta có chỉnh thì cũng không tác dụng, trông cô ta vẫn dơ bẩn như cũ.

Giang Khải không che giấu, vừa tới nơi là đã đi thẳng vào vấn đề: "Tâm Hủy, em có muốn rời khỏi đây không?"

Cả người Tần Tâm Hủy kích động đến run lên lần nữa, ngay cả giọng nói của cô ta cũng trở nên run rẩy: "Anh Giang Khải, có phải anh có cách đưa em ra khỏi chỗ này không? Cầu xin anh, cho dù thế nào thì cũng dẫn em rời khỏi đây, em không muốn ở lại cái nơi quái quỷ này, chỉ cần anh đưa em ra ngoài thì sau

này em sẽ làm trâu làm ngựa cho anh, anh bảo em làm gì cũng được!"

Giang Khải rất vừa lòng khi thấy dáng vẻ cảm động đến rơi nước mắt của cô ta, sau khi nghe câu nói cuối cùng, mày kiếm nhảy lên một cái: "Thật sự là làm gì cũng được?"

Tần Tâm Hủy vội vàng gật đầu: "Đương nhiên là thật, nếu anh Giang Khải không tin thì có thể đuổi em trở về bất cứ lúc nào. Anh Giang Khải, anh cũng biết mà, bây giờ em không có gì, người em có thể dựa vào cũng chỉ có một mình anh mà thôi."

Đương nhiên là Giang Khải không bị những lời của cô ta làm xúc động: "Vậy anh bảo em đi g.i.ế.c người thì thế nào? Em có bằng lòng không?"

Tần Tâm Hủy run lên, cô đứng thẳng người và nhìn về phía Giang Khải: "Anh Giang Khải, anh muốn em g.i.ế.c ai? Để em nghĩ thử xem, là chị họ của em hay là anh ruột của anh?"

Giang Khải không tức giận vì bị đoán đúng, trái lại còn cười to: "Nếu anh bảo đúng vậy, em có dám không?"

Tần Tâm Hủy suy nghĩ: "Giang Lâm thì em không dám, vì em không phải là đối thủ của anh ta, em cũng không thể tới gần anh ta được. Nhưng còn Bạch Du, chỉ cần em có cơ hội thì em sẽ không chút do dự đẩy cô ta xuống Địa Ngục!"

Giang Khải cười to lần nữa: "Tốt lắm, nhớ kỹ những lời mà em nói vào ngày hôm nay!"

Đôi mắt Tần Tâm Hủy bừng sáng lần nữa: “Anh Giang Khải, ý của anh là anh thật sự có thể đưa em ra khỏi đây ư?”

Giang Khải gật đầu: “Đương nhiên là thật nhưng trước tiên em đừng kích động, không phải bây giờ mà phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa.”

Trong lòng Tần Tâm Hủy thất vọng nhưng không nói ra ngoài, cô ta giống như người c.h.ế.t đuối, cho dù chỉ còn một chút hy vọng thì cô ta cũng không cam lòng bị c.h.ế.t đuối: “Một khoảng thời gian là bao lâu? Một năm? Hai năm? Hay là mấy chục năm? Dù thế nào anh cũng phải cho em một thời gian chính xác, anh không biết là một giây em cũng không thể tiếp tục chờ được, mỗi ngày ăn không no, ngủ không ngon, em biết anh ghét bỏ dáng vẻ nhếch nhác của em nhưng anh cho rằng em muốn như vậy ư? Mỗi ngày trời còn chưa sáng là em phải thức dậy làm việc, một ngày phải làm mười sáu tiếng, em mệt tới nổi eo như gãy làm đôi, làm sao còn lòng dạ để trang điểm?”

TBC

Biểu cảm ghét bỏ vừa rồi của Giang Khải khi nhìn vào tay Tần Tâm Hủy, anh ta cho rằng cô ta không biết nhưng thật ra là cô ta đã thấy rất rõ.

Trước đây tay của cô ta vốn trắng nõn thon dài, làn da nhẵn nhụi trẻ trung nhưng giờ đây, tay của cô ta vừa gầy vừa thô ráp, giống như mấy bà già làm việc mấy chục năm, ngay cả cô ta nhìn cũng cảm thấy mắc ói.

Giang Khải ghét bỏ cô ta cũng được, muốn lợi dụng cô ta cũng được, dù thế nào cô ta cũng phải

nắm được cơ hội để rời khỏi đây.

Giang Khải khựng lại rồi mới nói tiếp: “Một năm, em đợi anh thêm một năm nữa, anh nhất định sẽ đưa em rời khỏi nơi này. Nhưng trong một năm này, em không thể để giống như trước kia, em nhất định phải bồi bổ lại cơ thể của mình, nếu không khi ra ngoài thì em sẽ không có khả năng để đối phó với con đàn bà Bạch Du.”

Chương 594: Chương 594

DTV-EBOOK

"Một năm… Một năm…"

Tần Tâm Hủy lẩm bẩm từ này, cô ta nghĩ tới việc mình còn phải ở lại đây là cô ta đã muốn sụp đổ rồi.

Giang Khải không nhìn ra sự thất vọng của cô ta, anh ta nói tiếp: "Em có biết bây giờ Bạch Du ra sao không?"

Tần Tâm Hủy hỏi thuận theo anh ta: "Ra sao? Có phải cô ta đã sinh con trai không?"

Giang Khải lắc đầu: "Không, cô ta sinh con gái!"

Lần đầu tiên Tần Tâm Hủy nở nụ cười chân thật: "Vậy chắc chắn là chồng của cô ta rất không vui. Còn mẹ của anh, chắc chắn là giục cô ta sinh con trai nhỉ?"

Cuối cùng cũng có một chuyện khiến cô ta vui mừng, chỉ cần Bạch Du sống không tốt là cô ta yên lòng rồi.

Giang Khải nhìn cô ta: "Nghe nói là Giang Lâm rất vui mừng ông nội cũng rất vui mừng. Còn mẹ của anh, em cảm thấy một người mẹ kế thì có thể làm gì? Huống chi là bây giờ ngay cả thân phận mẹ kế của bà ấy cũng mất luôn rồi."

Tần Tâm Hủy không tin có người vui mừng khi sinh con gái, cô ta kiềm chế sự ghen ghét trong lòng:

“Ý anh nói là sao? Nào mà ngay cả thân phận mẹ kế cũng mất luôn rồi?”

Lần này tới lượt Giang Khải để lộ biểu cảm ghen ghét: “Không biết thằng khốn Giang Lâm trộm gà nói thế nào mà lại lay động được ông già vô dụng kia, thế mà ông ta lại đồng ý để anh ta làm con trai nuôi của cô chưa được một năm tuổi. Bây giờ Giang Lâm đã không còn là người của dòng ba chúng ta, không chỉ mẹ kế của anh không kiểm soát được anh ta mà ngay cả cha của anh cũng không kiểm soát được anh ta!”

Rất lâu sau anh ta mới biết được chuyện Giang Lâm được nhận làm con nuôi, lúc ấy chuyện đã được quyết định, dù anh ta không tán thành thì cũng không còn cách nào nào khác. Huống chi lúc ấy anh ta lại ở miền Tây Bắc rộng lớn và xa xôi, tất cả mọi người coi anh ta là quân cờ bị vứt bỏ, không có bất cứ ai quan tâm tới ý kiến của anh ta.

Nhưng anh ta cảm thấy cha của anh ta rất ngu, thế mà lại đồng ý để Giang Lâm làm con trai nuôi của người khác. Một khi làm con trai nuôi, sau này làm sao ông ta có thể lấy cái thân phận cha để nắm Giang Lâm trong lòng bàn tay?

Vả lại anh ta nghe nói ông già kia muốn cho một phần tài sản cho người cô đã mất vì chuyện này, Giang Lâm là “Con trai” duy nhất của bà ấy, đương nhiên là sẽ kế thừa tất cả của cải để lại của bà ấy.

Anh ta mới là con cưng của trời ở Thế Giới này, những thứ này vốn thuộc về anh ta! Bây giờ lại trở thành của Giang Lâm, đúng là làm anh ta tức c.h.ế.t mà!

Tần Tâm Hủy nghe vậy thì nhíu mày nhưng một lúc sau đôi mắt của cô ta lại bừng sáng lần nữa: "Cứ như vậy thì chẳng phải dòng ba chỉ còn một mình đứa con trai là anh, khi ấy sẽ không có ai tranh giành tài sản với anh nữa, đây cũng là một chuyện tốt mà."

Giang Khải bật cười: "Từ trước tới nay cha của anh không được ông già kia yêu thích, em cho rằng ông ta sẽ chia nhiều tài sản ư? Hơn nữa, dựa vào năng lực của Giang Khải này thì chút tài sản của nhà họ Giang còn không đủ để anh nhét kẽ răng."

Ở thời đại này, ngay cả một con lợn cũng có thể trở thành nhà giàu một triệu, chứ đừng nói chi là Giang Khải, anh ta muốn tiến vào bất động sản quy mô lớn và ngành sản xuất điện tử, anh ta muốn trở thành Thần ở thời đại này!

Tần Tâm Hủy chưa biết chuyện túi con cháu của Giang Khải đã bị ngỗng mổ và cũng không biết chuyện anh ta đã bị đuổi khỏi nhà họ Giang, cô ta vẫn coi anh ta là con cưng của trời như trước kia. Khi nghe Giang Khải nói vậy, cô ta nhìn anh ta bằng đôi mắt đầy tôn sùng.

Giang Khải rất thích ánh mắt này, anh ta lấy từ trong túi ra một sấp Đại Đoàn Kết rồi đưa cho cô ta: "Em cầm số tiền này đi bồi bổ cơ thế, sau này không nên gây chuyện nữa. Một năm sau anh sẽ tới đưa em ra ngoài."

Tần Tâm Hủy vội vàng nắm tiền trong tay mình: "Được, được được, anh Giang Khải cứ yên tâm, em nhất định sẽ bồi bổ lại cơ thế! Sau này khi em ra ngoài, em không chỉ làm chuyện anh đã nói mà em còn phải sinh con trai cho anh!"

Chương 595: Chương 595

DTV-EBOOK

Lời này chọc vào ống thở của Giang Khải, khuôn mặt của anh ta trở nên méo mó ngay lập tức: "Nói tới con trai, tại sao khi ấy em lại không cẩn thận như vậy? Đang yên đang lành nói mất con là mất."

Không biết con đàn bà này bị làm sao nữa, ngay cả đứa bé cũng không giữ được, nếu không phải là do cô ta không giữ được đứa bé thì bây giờ anh ta sẽ không không có người nối dõi.

Lần này tới lượt Tần Tâm Hủy bị chọc vào ống thở: "Anh Giang Khải nói những lời này thật sự khiến em đau lòng, anh cho rằng em không cẩn thận ư?"

Giang Khải nhíu mày: "Chẳng lẽ không đúng?"

Tần Tâm Hủy cắn răng: "Đương nhiên là không đúng, có người muốn hại con của chúng ta, em nghi ngờ kẻ đó không phải là ai khác mà là con điếm Bạch Du!"

Cô ta nói rõ ràng chi tiết lý do tại sao mình bị ngã sấp và tại sao cô ta lại nghi ngờ có người muốn hại mình, Giang Khải nghe xong thì đập vào trên thân cây phát ra một tiếng "Bộp".

"Đáng chết! Con điếm Bạch Du, anh nhất định sẽ khiến cô ta nợ m.á.u phải trả bằng máu!"

***

"Hắt xì!"

Bạch Du nhảy mũi một cái.

Giang Lâm lập tức phủ áo khoác thêm cho cô: “Sắp tới thủ đô rồi, em đừng để bị cảm.”

Bạch Du ngẩng đầu rồi mỉm cười với anh, ngay sau đó tầm mắt rơi xuống con gái và Niệm Niệm đang nằm ngủ ở giường đối diện. Cô bé ngủ ngả trước ngả sau, còn gác một cái chân lên trên người Niệm Niệm, tư thế ngủ của cô bé càng ngày càng không có nề nếp.

Cô rời giường, bước tới lấy cái chân của cô bé đang gác trên người Niệm Niệm xuống, cô bé ngủ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng. Không biết cô bé mơ thấy thứ nào, cái miệng nhỏ chẹp vài cái, dáng vẻ vô cùng đáng yêu.

Đúng lúc Niệm Niệm đang mê mang tỉnh dậy, thấy Bạch Du định ôm em gái đi, cô bé vội nói: “Cô ơi, đừng ôm em gái đi mà, cháu muốn ngủ chung với em gái.”

Khuôn mặt cô bé ngủ tới mức đỏ ửng, cứ như hai quả táo đỏ, Bạch Du xoa đầu của cô bé: “Em gái ngủ không có nề nếp, cô sợ con bé đẩy cháu rớt xuống giường, nếu té xuống dưới thì sẽ không tốt.”

Niệm Niệm: “Cô ơi, Niệm Niệm không sợ đau, Niệm Niệm là trẻ con lớn, dù có té xuống dưới thì cũng sẽ không khóc nhưng em gái còn nhỏ, té xuống dưới thì sẽ không tốt. Thế nên Niệm Niệm phải bảo vệ em gái, ngộ nhỡ em gái té xuống dưới thì có thể rơi lên người Niệm Niệm, vậy thì sẽ không bị đau.”

Đứa trẻ ngoan ngoãn.

Trong lòng Bạch Du mềm nhũn, cô xoa đầu cô bé lần nữa: "Vậy nhờ cháu chăm sóc cho Tiểu Thư Thư, Niệm Niệm giỏi quá."

Cô bé nghe nói như thế, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, mỉm cười ngại ngùng.

Bạch Du không biết những đứa trẻ không có cha mẹ khác có ngoan ngoãn như vậy không nhưng Niệm Niệm thường xuyên ngoan ngoãn tới mức khiến người ta đau lòng.

Lần này phải trở về thủ đô, có một lần cô bé cho rằng cô muốn đưa cô bé trở về Thiên Tân, thế là bị dọa tới mức gặp ác mộng liên tục mấy đêm. Cô bé nhỏ nhắn cứ giấu tất cả tâm sự vào trong lòng, còn không chịu nói cho ai nghe, cho tới khi cô cảm thấy không đúng và liên tục đảm bảo với cô bé, nói mình sẽ không đưa cô bé về Thiên Tân mà là về thủ đô, cô bé vẫn có thể ở chung với mình thì cô bé mới cảm thấy yên tâm.

Đối với Niệm Niệm, cô chỉ có thể đối xử với cô bé giống như đứa trẻ mà thôi, cho dù cô có chú ý đặc biệt thì sau này sau khi cô bé lớn lên, tính cách nhạy cảm cũng sẽ từ từ thay đổi.

Nhưng cô rất vui mừng khi con gái có được một người chị gái bảo vệ mình như thế, khi còn bé cũng từng có một khoảng thời gian cô ra sức lấy lòng Tần Tâm Hủy. Cô nghĩ mình làm vậy sẽ trở thành một người em gái tốt, một người con gái ngoan, nghĩ mình làm vậy là có thể đạt được sự yêu thương của các cô ta, giờ nghĩ lại thì thật sự rất ngốc.

Nghĩ tới Tần Tâm Hủy, cô không tránh khỏi mà nghĩ tới Giang Khải, cô quay đầu nhìn Giang Lâm:

“Tần Tâm Hủy ở nông trại nên không phải lo lắng về cô ta, còn Giang Khải thì em có chút không yên lòng.”

Chương 596: Chương 596

DTV-EBOOK

Giang Lâm nắm c.h.ặ.t t.a.y của cô, vẻ mặt lạnh băng: "Em không cần phải lo lắng, nó sẽ không có cơ hội này."

Bạch Du đáp "Ừ" một tiếng.

Mặc dù Giang Khải bị ông nội đuổi khỏi nhà họ Giang nhưng dựa vào sự hiểu biết của cô về dòng ba nhà họ Giang, chắc là Giang Khải sẽ không rời khỏi dòng ba ngay lập tức, Giang Khải Bang cũng không thật sự đuổi Giang Khải ra ngoài.

Ông nội có thể ngăn Giang Khải mượn dùng mạng giao thiệp và thế lực của nhà họ Giang nhưng lại không có biện pháp nào để ngăn Giang Khải quay trở về dòng ba.

Nhưng lo lắng cũng không có tác dụng, chẳng lẽ vì sợ mà cả đời bọn cô không trở về thủ đô ư?

Xe lửa tới nhà ga của thủ đô vào buổi sáng thứ ba.

Vừa ra khỏi nhà ga thì đã thấy bên ngoài đang có tuyết rơi nhiều, tuyết rơi trắng ngần từng mảng từng mảng như những đóa bông tuyết bay từ trên trời xuống. Chỉ trong nháy mắt, mái nhà, trên cây và trên mặt đất đã phủ một lớp tuyết thật dày, bên trong đất trời như phủ thêm một bộ quần áo màu bạc.

"Mẹ ơi, có rất nhiều muối!"

Cô bé mở to mắt nhìn xung quanh, ngay cả miệng cũng mở thành chữ "O", giống như người phương Nam lần đầu tiên nhìn thấy tuyết, khiếp sợ vô cùng.

Bạch Du bật cười, cô nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khiếp sợ của cô bé rồi nói: “Đây không phải là muối mà là tuyết.”

Cô bé chớp mắt, lay động lông mi dài và rậm: “Người tuyết ạ?”

Bạch Du gật đầu: “Đúng vậy, là người tuyết. Chốc nữa cha đắp người tuyết cho con có được không?”

Bên ngoài tuyết rơi rất nhiều, mặc dù nhà họ Giang cho người lái xe con tới chở bọn cô nhưng vì an toàn, mọi người quyết định chờ tới lúc tuyết ngừng rơi rồi mới đi.

Trong lúc nhất thời, có không ít người giữ lại ở trong nhà ga.

Bạch Du lo có kẻ lừa đảo nên kéo hai đứa bé tới bên cạnh, không dám để các cô bé chạy lung tung, cô vừa giương mắt lên thì nhìn thấy đôi mắt nhìn đôi mắt hẹp dài ở đối diện.

Cô run lên.

Rất ít khi thấy đôi mắt hẹp dài như vậy, chỉ gặp một lần thì sẽ khó quên.

Người chủ của đôi mắt có khuôn mặt dài, mũi cao, trên sống mũi đeo một cái kính, trông rất nhã nhặn, giống như là người có trí thức.

Bạch Du không biết tại sao lại cảm thấy anh ấy có chút quen mắt.

Không biết có phải là do ánh mắt của Bạch Du sôi nổi quá không, dường như người đàn ông cũng chú ý tới cô, sau khi thấy được khuôn mặt cô thì trên mặt anh ấy lóe lên vẻ luống cuống, ngay sau đó xoay

người sang chỗ khác, vội vàng kéo mấy người bên cạnh ẩn vào dòng người.

“Sao vậy?”

Giang Lâm múc nước về, trông thấy dáng vẻ này của cô, anh nhìn thuận theo tầm mắt của cô nhưng không thấy gì đặc biệt cả.

Bạch Du giải thích: “Hình như vừa rồi em thấy chồng của Hướng Tuyết.”

Cô chỉ nhìn thấy dáng vẻ của đối phương qua một tấm ảnh nên bây giờ cô không cũng không dám chắc chắn.

Giang Lâm đưa nước cho bà nội, sau đó rót một ly cho hai đứa bé rồi mới hỏi: “Có chỗ nào không đúng ư?”

Bạch Du nhớ lại biểu luống cuống vừa rồi của anh ấy, cô mở to miệng rồi lắc đầu: “Chắc không có chuyện, có thể là do em quá nhạy cảm.”

Lúc này ông Giang đã chờ ở nhà tới mức sốt sắng, thỉnh thoảng nhìn về phía sân nhỏ: “Sao giờ mà vẫn chưa về nữa?”

Mẹ Ôn là bảo mẫu mới đổi lúc sau, bảo mẫu trước vừa làm được một thời gian ngắn thì mang thai, bởi vì thai tượng không tốt và xuất hiện dấu hiệu sinh non nên chỉ có thể xin nghỉ việc.

Mẹ Ôn được chú Vương giới thiệu, bọn họ là người cùng quê, biết rõ nhân cách của đối phương nên chú Vương vừa lên tiếng thì ông Giang đã gật đầu.

Ông Giang cảm thấy trận tuyết rơi lần này tới thật không đúng lúc, chốc sau ông ấy hỏi tiếp: “Bà quét

dọn phòng cho đứa trẻ chưa?"

Mẹ Ôn gật đầu: "Tôi đã quét dọn xong, tất cả các món đồ chơi cũng được đặt vào trong."

Mẹ Ôn cảm thấy khó tránh các dòng khác cảm thấy ghét, ông ấy thật sự có chút thiên vị, khi người không về thì ông ấy đã thường xuyên gửi túi lớn túi nhỏ tới đảo Quỳnh Châu. Giờ đây người sắp trở về, ông ấy lại càng thêm khoa trương, một tháng trước đã cho người quét vôi phòng, cứ thế mà đổi căn phòng của dòng cả thành căn phòng đồ chơi cho trẻ em.

Chương 597: Chương 597

DTV-EBOOK

Huống chi đứa cháu gái cố còn là đứa cháu dưới danh nghĩa của Giang Khải Viêm nữa, đứa con gái c.h.ế.t trẻ kia luôn là nỗi đau trong lòng ông ấy. Bây giờ Giang Lâm trở thành con nuôi của Giang Khải Viêm, coi như là cô gái nhỏ đáng thương kia cũng có người nối nghiệp, làm sao ông ấy có thể không thương con cháu của cô bé vào tận bên trong xương máu?

Lúc này người của dòng ba cũng đứng ngồi không yên.

Giang Hựu Hàm cắn dưa: "Mẹ, mẹ nói anh ba có về nhà không?"

Lâu Tú Anh nhìn thoáng qua phía phòng ngủ rồi thấp giọng nói: "Nhỏ giọng thôi, con muốn cha con nghe được rồi ra mắng con à?"

Từ ngày đầu tiên khi quen biết bà quen biết Giang Khải Bang, bà đã không thích thằng nhóc Giang Lâm rồi, nó rất thông minh. Lúc ấy nó chỉ mới ba tuổi, những đứa trẻ vào tuổi này không biết mọi thứ, thậm chí ngay cả tên của mình cũng nói không rõ nhưng Giang Lâm lại không giống như vậy.

Nó rất thông minh, thông minh tới mức không giống một đứa trẻ. Cho dù bà có lấy lòng thế nào thì nó vẫn không chấp nhận người mẹ kế là bà.

Vậy thì đã đành.

Thế mà Giang Lâm và Bạch Du lại khiến em gái Lâu Mạn Lệ của bà ta bị bắt tới nông trường, bà ước có thể g.i.ế.c c.h.ế.t cặp đôi khốn nạn này.

Nhưng nay dòng ba không có một chút ưu thế nào, Giang Khải tàn tật và bị ông già kia đuổi khỏi nhà họ Giang. Giang Hựu Hàm thì càng không cần phải nói tới, tới tận bây giờ ông già kia vẫn chưa thừa nhận đứa cháu rể Lương Thiên Vũ này.

Thế nên nhu cầu cấp bách của dòng ba là kéo Giang Lâm trở về, lần này Giang Khải Bang đã suy nghĩ rất kỹ, chuẩn bị dùng vứt bỏ thể diện làm cha để cầu xin Giang Lâm quay trở về.

Bởi vì vậy mà suy nghĩ của bà đối với Giang Lâm vô cùng phức tạp, bà ta vừa muốn Giang Lâm về dòng ba để làm chỗ dựa cho dòng ba vừa không muốn nhìn thấy nó và Bạch Du.

Nhưng Giang Hựu Hàm lại không nghĩ nhiều như vậy: "Mẹ, con cảm thấy chúng ta nên nhanh chóng kéo anh ba về, con muốn anh ba tìm cho Thiên Vũ một công việc."

Hôm qua Lương Thiên Vũ tới kiếm cô ta, nói chỉ cần cậu ta kiếm được công việc thì sẽ kiếm nhà rồi dọn ra ngoài.

Cô ta đã cảm thấy bứt rứt với bà mẹ chồng góa già kia từ lâu rồi, dáng vẻ chanh chua, chuyện nào cũng muốn quản lý, ngay cả ăn nhiều thêm một miếng thịt mà bà ta cũng muốn xen vào. Thế nên cô ta cũng muốn Lương Thiên Vũ có thể có một công việc, cứ

vậy thì bọn họ có thể dọn ra ngoài và sống cuộc sống của hai người.

Cô ta cảm thấy mình chỉ cần vứt bỏ thể diện để cầu xin anh ba, nói không chừng anh sẽ đồng ý.

Lâu tú Anh nhìn thoáng qua đứa con gái ngây thơ: "Con còn nghĩ nó còn coi con là em gái à?"

Giang Hựu Hàm không tin: "Dù sao con cũng phải hỏi xin anh ba."

***

Cuối cùng tuyết cũng ngừng rơi.

Cuối cùng nhóm người Bạch Du cũng ngồi lên chiếc xe con mà chú Vương lái tới, chiếc xe con chạy về phía đại viện quân đội.

Giang Lâm để chú Vương đưa bà nội và Niệm Niệm trở về đại viện quân đội trước tiên.

Bạch Du định để bà nội và Niệm Niệm tới Tứ Hợp Viện để ở với mình nhưng cô vừa nói là bà nội đã từ chối, bà nội nói rằng: "Không phải là bà không có con trai và cháu trai ở thủ đô, sao bà có thể không biết ngại mà chạy tới nhà họ Giang chứ?"

Về phần Niệm Niệm, bà nội sợ cô một mình không thể chăm sóc được hai đứa bé, vả lại cha của cô cũng rất nhớ đứa cháu gái Niệm Niệm này. Thế nên sau khi suy xét lại tất cả, bà cảm thấy Niệm Niệm về nhà họ Bạch với bà thì sẽ tốt hơn.

Tục ngữ có câu càng về gần đến quê thì trong lòng càng hồi hộp.

TBC

Bạch Du đứng trước cửa nhà mình, cô tốn rất nhiều can đảm mới nhấc chân bước vào.

Dường như Giang Lâm nhận ra sự "Không đúng" của cô, anh vươn tay, nắm chặt lấy bàn tay của cô: "Anh đi vào trong với em."

Lời nói này như tiêm một liều thuốc mạnh vào tim cô, khiến cô lập tức cảm thấy yên lòng.

Chương 598: Chương 598

DTV-EBOOK

Bạch Phi Bằng đã chờ ở trong nhà từ lâu, nếu không phải trong nhà có xe con thì ông đã chạy tới nhà ga đón mọi người. Lúc này ông nghe thấy trước cổng truyền tới tiếng bước chân, ông vội chạy ra mở cửa.

"Mẹ! Du Du, mọi người về!"

Bạch Phi Bằng không kiềm được cảm thấy cái mũi có chút chua xót khi thấy người nhà đã lâu không gặp.

Cái mũi của bà Bạch cũng chua xót, ngay lúc bà định ôm con trai một cái thì nào ngờ con trai chỉ nhìn bà một cái, sau đó tầm mắt đã dừng trên người của Tiểu Thư Thư đang được Bạch Du ôm trong lòng ngực.

"Đây... Đây là cháu ngoại của con ư?"

Bạch Phi Bằng nhìn cô bé, trong lòng vô cùng ngứa ngáy.

Mặc dù trước đó ông đã xem ảnh nhưng ảnh vẫn chỉ là ảnh, không phải một chuyện với sự thật. Quả là con cháu của nhà họ Bạch, dáng vẻ thật sự rất xinh đẹp.

Nhìn môi mắt to tròn, cặp lông mi dài và cái miệng nhỏ đỏ chúm chím kia, cứ như một con búp

bê vậy.

Bạch Phi Bằng định bước tới ôm cô bé thì bị bà Bạch đập vào lưng một cái: "Cái thằng ranh con này, con làm như không thấy người mẹ già này đã đành, giờ đây ngay cả con gái lẫn cháu gái của mình cũng làm như không thấy! Mẹ nói cho con biết, con đừng có cái vẻ thiên vị kia!"

Con trai thích cháu gái, đương nhiên là bà cảm thấy vui mừng rồi, dáng vẻ của Tiểu Thư Thư vừa đáng yêu vừa xinh đẹp, đừng nói là Bạch Phi Bằng mà ngay cả bà cũng không nhịn được mà thương vào tận xương máu.

Chẳng qua là nhà họ Bạch đã có vết xe đổ của thiên vị là Tần Chính Nhân, bây giờ bà vô cùng nhạy với chuyện thiên vị.

Đặc biệt là khi Bạch Phi Bằng định ôm Tiểu Thư Thư, còn Niệm Niệm thì đứng một bên, cô bé nhìn ông nội với dáng vẻ vô cùng mong chờ. Trong lòng bà đột ngột vang lên tiếng còi báo động nên không thể không ra tay nhắc nhở con trai.

Lúc này Bạch Phi Bằng mới chú ý tới Niệm Niệm đang ngoan ngoãn đứng một bên nhìn ông, trong lòng ông lóe qua cảm giác áy náy, lập tức ôm lấy Niệm Niệm: "Niệm Niệm, ông là ông nội của cháu. Cháu còn nhớ ông nội không?"

Niệm Niệm là một đứa bé gái rất dễ thỏa mãn, cô bé vừa được ông nội ôm là đôi mắt vừa rồi vẫn còn u ám đã bừng sáng: "Nhỡ ạ, Niệm Niệm nhớ ông nội, Niệm Niệm rất nhớ ông nội."

Đối diện với cô bé nở nụ cười rạng rỡ như bông, trong lòng Bạch Phi Bằng Bằng càng càng thấy tội lỗi: "Ông nội cũng rất nhớ Niệm Niệm, cháu sống ở bên kia đã quen chưa?"

Không phải là ông thiên vị, chỉ là do lần đầu tiên nhìn thấy cháu ngoại nên có chút kích động nhưng mẹ ông nói đúng, sau này ông phải thật chú ý, tuyệt đối không thể bắt chước người phụ nữ kia…

Niệm Niệm gật cái đầu nhỏ: "Quen rồi ạ, cô đối xử với Niệm Niệm rất tốt, cho Niệm Niệm quần áo đẹp, làm bánh bích quy và bánh ngọt nữa. Bên đó còn có biển và chim Hải âu nữa, Niệm Niệm rất thích ở chung với cô."

Đặc biệt là khi ở chỗ của cô, không có ai mắng cô bé là sao chổi, nói cô bé khắc c.h.ế.t cha mình, đồng thời cũng sẽ không có cầm kim lén đ.â.m cô bé cả. Cô bé rất thích ở chung với cô và cũng rất thích em gái.

Sau khi Bạch Phi Bằng nghe những lời này, trong lòng ông vừa vui mừng vừa bực bội: "Được, được, được, quen là được."

Kể từ lần trước khi biết chuyện Niệm Niệm bị bắt nạt ở Thiên Tân, ông vô cùng tức giận, chửi mắng em trai Bạch Phi Lễ của ông một trận. Nhưng nhắc tới, người nên bị chửi mắng là ông mới đúng, trước đây ông không chăm sóc tốt cho con trai nhỏ và con gái, bây giờ lại không chăm sóc tốt cho cháu gái.

Nghĩ vậy, ông lại càng ôm chặt Niệm Niệm.

Bà Bạch: "Được rồi, mau vào trong đi, trời đông gió rét mà cứ ở cửa ra vào, mấy đứa không thấy lạnh à?"

Lúc này Bạch Phi Bằng mới lấy lại tinh thần: "Đúng, đúng, đúng, mau vào trong, cha đi chuẩn bị nước nóng, cả cả sữa lúa mạch cho mấy đứa nhỏ..."

Bạch Du nhìn sắc trời rồi lắc đầu nói: "Chúng con không vào đâu, trông sắc trời như sắp có tuyết rơi nữa rồi. Chúng con về trước, vả lại ông nội vẫn còn chờ ở nhà, chốc lát sau chúng con sẽ lại tới.

Chương 599: Chương 599

DTV-EBOOK

Ngoài sợ có tuyết rơi mà còn là vì ngồi xe lửa trong suốt nhiều ngày, ngày nào cũng lăn lộn trong một chỗ chỉ lớn bằng bàn tay, Bạch Du cảm thấy trên người mình có mùi nên muốn về tắm rửa thật nhanh.

Nhưng những lời này lọt vào lỗ tai của Bạch Phi Bằng thì lại thành Bạch Du không muốn vào trong, tránh việc gặp phải anh trai cả Bạch Gia Dương của cô, trong lòng ông không khỏi cảm thấy đau khổ.

Bạch Du không biết cha của cô lại nghĩ nhiều như vậy, sau khi tạm biệt người nhà, ngồi yên trên xe quay về Tứ Hợp Viện.

Quả nhiên là khi bọn cô vừa tới Tứ Hợp Viện thì trời đã bắt đầu có tuyết rơi lần nữa.

Ông Giang nghe thấy có tiếng xe con, ông ấy không kịp chờ mà chạy ra ngoài, không còn dáng vẻ nghiêm túc như ngày thường.

Trước đó cô nhóc được trông nom nên còn nghe lời, bây giờ vừa xuống xe, cô bé đã không nhịn được mà nhào cả người về phía đống tuyết: "Đắp người tuyết! Đắp người tuyết!"

Ông Giang vừa ra ngoài đã thấy một cục tròn vo màu đỏ rực vui vẻ chạy về của mình nhưng cái chân quá ngắn, cũng có thể là do quần áo trên người quá nhiều nên cô bé bị cái chân của cản trở...

Cứ như vậy một cục thịt màu đỏ rực lăn đều trên mặt đất.

Chao ôi.

Trái tim cứng rắn không vội vàng của ông Giang lập tức đau lòng, ông nhanh chóng chạy tới: "Ôi, để ông cố ôm cháu, cháu té có đau không?"

Bạch Du đã sống cả hai đời nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy ông Giang bóp giọng nói chuyện, suýt chút nữa là cô đã bất cười.

Cô nhóc là một đứa bé diễn sâu, không sợ người lạ đã đành, giờ đây sau khi được ông Giang ôm lên, cô bé còn vươn cái tay nhỏ đầy thịt ra: "Đau ạ, phải thổi."

Ông Giang thật sự tới gần, ông ấy thổi cái tay nhỏ của cô bé vài cái: "Còn đau nữa không?"

Cô nhóc lắc đầu, sau đó mở to mắt nhìn người đang ôm mình. Một lúc sau, dường như cô bé đã nhận ra người này là ai: "Ông cố, ông cố có đôi mắt giống như con ruồi!"

Cơ thể ông Giang cứng đờ:?"

Con ruồi?

Chẳng mấy chốc ông ấy đã chối bỏ ý nghĩ này, cháu gái vừa đáng yêu xinh đẹp vừa thông minh của ông ấy sau có thể nói ông ấy có đôi mắt giống như con ruồi được chứ, chắc chắn là nói đôi mắt của ông ấy giống như chim ưng.

Không sai, đôi mắt của ông ấy sắc bén giống như con chim ưng.

Cháu gái cưng của ông ấy thật sự là rất thông minh, còn nhỏ mà đã biết thế nào là đôi mắt chim ưng rồi, chắc chắn là di truyền từ sự thông minh của ông ấy.

Bạch Du không biết ông ấy nghĩ nhiều như vậy, nếu không cô sẽ không nhịn được mà bật cười.

Cô cho rằng dáng vẻ của cha cô khi vừa nhìn thấy đứa trẻ có chút khoa trương, không ngờ người khoa trương nhất lại là ông Giang.

Đây là lần đầu tiên cô nhóc thấy tuyết rơi, cô nhóc phấn khích vô cùng, vả lại bây giờ cô nhóc nhắc nhở bản thân là phải đắp người tuyết. Bạch Du ngồi xe lâu như vậy, cô không còn tinh thần và sức lực để đắp người tuyết với cô bé, không ngờ cô còn chưa kịp lên tiếng thì ông Giang đã bóp giọng đồng ý lần nữa.

“Ông cố đắp người tuyết với cháu nhé, đắp một người tuyết đáng yêu giống như Thư Thư có được không?”

Đôi mắt to tròn như ngôi sao của cô nhóc lóe sáng, đáp lại bằng giọng sữa: “Được ạ!”

Thế là một già một trẻ nắm tay nhau, cùng nhau đắp người tuyết.

Bạch Du: “…”

Giang Lâm: “…”

Thấy con gái có ông Giang trông nom, Bạch Du không lo lắng là sẽ xảy ra vấn đề nên đã vào trong thu dọn đồ đạt với Giang Lâm, sau đó vào trong tắm

rửa gội đầu bằng nước nóng, lúc này cô mới có cảm giác mình đã sống lại.

Còn không tới là ở đảo Quỳnh Châu đã lâu, cô đã quen với cuộc sống ở bên kia, nhất định là phải tắm rửa mỗi ngày, những ngày qua không được tắm rửa mỗi ngày khiến cảm thấy không được quen.

Tắm rửa xong xuôi, mẹ Ôn cũng làm xong cơm trưa.

Có tôm xào chua tay trong nồi, móng lợn kho tàu và bắp cải xào. Món chính bao gồm sủi cảo nhân hẹ và bánh bao cỡ lớn, ngoài ra còn món đậu phụ kho rim và trứng hấp mà trẻ con thích ăn, vô cùng chu đáo.

Chương 600: Chương 600

DTV-EBOOK

Đồ ăn trên xe lửa cũng chỉ có như vậy, đặc biệt là vào thời gian mùa đông, đồ ăn vừa được tới tay thì đã không còn nóng từ lâu, ngày nào cũng ăn mấy món như vậy, Bạch Du đã ăn tới mức chán ngấy rồi.

Lúc này khi thấy thức ăn ngon được bày ra bàn, cô lập tức nuốt nước bọt theo bản năng.

Ông Giang vẫn còn đắp vài người tuyết với cô nhóc ở bên ngoài, còn dùng cà rốt làm cái mũi của người tuyết, đậu đen làm con ngươi, đắp rất ra dáng.

Thấy dáng vẻ tình cảm của ông cháu, Giang Lâm cũng không nhịn được mà cảm thấy có chút ghen tị: "Từ đó tới giờ ông nội chưa từng giúp anh đắp người tuyết."

Bạch Du không nhịn được mà trêu chọc anh: "Nếu không chốc nữa em đắp người tuyết với anh nhé?"

Giang Lâm nhìn cô một cái rồi nhỏ giọng nói: "Không cần đâu, em ngủ với anh là được rồi."

"..."

Khuôn mặt của Bạch Du lập tức ửng đỏ, may là mẹ Ôn đã ra ngoài, nếu không bị người khác nghe được thì sẽ ngại c.h.ế.t mất.

Bạch Du định ra ngoài gọi hai người vào ăn cơm thì ông Giang đã ôm cô bé vào trong.

Cô bé đã lâu không thấy mẹ, khi vừa thấy mẹ là đã nhào qua: "Mẹ ơi, bé cưng rất nhớ mẹ!"

Tuổi còn nhỏ, không biết bắt chước ai mà cái miệng khi nói chuyện lại giống như bôi mật ngọt.

Mặc dù Bạch Du biết đứa bé nói như vậy là vì muốn cô không mắng cô bé vì đã chơi ở ngoài quá lâu nhưng cô bé vẫn bị chiêu "Viên đạn bọc đường" của cô đánh bại: "Lần sau không được chơi ở ngoài quá lâu, nếu làm ông cố mệt thì mẹ sẽ đánh m.ô.n.g của con."

Cô bé nghe được lời này, lập tức dùng tay nhỏ che m.ô.n.g lại.

Mọi người thấy dáng vẻ này của cô bé cũng không nhịn được mà bật cười.

Bạch Du dùng nước ấm lau mặt và tay chân cho cô nhóc, may là nhiệt độ cơ thể của cô bé cao, mặc không ít đồ trên người nên không bị đông lạnh.

Sau khi ngồi xuống, Giang Lâm thấy ông Giang bảo chú Vương rót cho ông ấy một ly rượu đế, anh lập tức không đồng ý: "Ông nội, ban ngày ban mặt, không nên uống rượu."

Ông Giang lại không nghe: "Hiếm khi vui vẻ, uống vài ly cũng không sao, cháu đừng nói nhiều."

Vừa dứt lời, cô nhóc đã nói với khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghiêm túc: "Ông cố, mẹ nói uống rượu không tốt cho sức khỏe."

Ông Giang sửng sốt, lập tức cười nói: "Đúng, đúng, đúng, Tiểu Thư Thư nói rất đúng, uống rượu không

tốt cho sức khỏe, ông cố không uống nữa, ông cố không uống nữa."

Nói xong ông ấy đưa ly rượu cho chú Vương, bảo chú Vương cất.

Giang Lâm: "..."

Lúc trước là cháu cưng, bây giờ ở trước mặt ông Giang, lời nói lại không có chút trọng lượng nào.

Bạch Du nhìn dáng vẻ ghen tị của anh, cô không nhịn được mà bật cười lần nữa.

Nhưng không thể không nói, ngày thường ông Giang là một người rất uy nghiêm nhưng vì để lấy lòng cháu gái cố, ông ấy không chỉ bóp giọng nói chuyện thì thôi, giờ không cho ông ấy làm gì thì ông ấy cũng đồng ý.

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhỏ.

Sau khi ăn cơm xong, cuối cùng cô nhóc cũng cảm thấy buồn ngủ, cô nhóc được ôm về phòng ngủ suốt cả một buổi chiều. Sau khi tỉnh lại, điều trước tiên cô nhóc làm là đi kiếm người bạn mới là ông cố để chơi.

"Ông cố... Ông cố..."

Lúc này ông Giang đang ở trong phòng sách, nghe thấy cô nhóc gọi mình, tay ông ấy run lên, ly nước đổ lên trên quần, ông ấy định dùng khăn để lau thì cô nhóc đã xong vào trong.

Đôi mắt của cô nhóc vô cùng nhạy bén, vừa vào là đã thấy cái quần của ông nội ướt một vũng, con ngươi đảo một vòng, sau đó cô nhóc chạy ra ngoài, còn vừa chạy vừa kêu: "Mẹ ơi, ông cố tè ra quần rồi..."

Ông Giang: "..."

***

Cùng lúc đó.

Lâm Hướng Tuyết thấy chồng khoác cả người đầy tuyết bước từ ngoài, cô ấy nhanh chóng cầm khăn lau mặt cho anh ấy: “Sao sắp bước sang năm mới rồi mà đơn vị của các anh còn cho các anh tăng ca thế này? Chốc nữa em phải nhờ cha em hỏi cấp trên của các anh mới được.”

Trên khuôn mặt Tằng Cảnh Lâm lóe lên vẻ lo sợ, anh ấy vội nói: “Em tuyệt đối đừng làm như vậy, nếu không sau này anh làm sao có thể làm người ở đơn vị?”

Chương 601: Chương 601

DTV-EBOOK

Lâm Hướng Tuyết nhìn dáng vẻ khẩn trương của anh ấy, cô ấy không nhịn được mà bật cười: "Đùa với anh mà thôi, anh thật sự cho rằng em là người không chuyện à?"

Tằng Cảnh Lâm run lên, lúc này anh ấy mới nở nụ cười ngại ngùng, khựng lại một lúc rồi nói: "À đúng rồi. Hình như bữa nay anh đã thấy bạn thân của em ở nhà ga, chính là đồng chí nữ Bạch Du kia."

"Hả? Anh gặp được Bạch Du? Cậu ấy tới thủ đô rồi?"

Lâm Hướng Tuyết phấn khích kêu lên, nhảy nhót vài vòng ngay tại chỗ giống như một con sóc nhỏ.

Kể từ lúc rời khỏi đảo Quỳnh Châu vào lần trước, cô ấy đã không gặp Bạch Du một năm. Cô ấy thật sự rất nhớ Bạch Du, nếu không phải thời gian không cho phép, cô ấy ước có thể tới kiếm Bạch Du để ôn chuyện ngay bây giờ.

Tằng Cảnh Lâm thấy dáng vẻ của cô ấy đáng yêu như vậy, khóe miệng cong lên theo bản năng, anh ấy khựng lại một lúc rồi mới: "Chẳng lẽ không định hỏi là tại sao anh lại chạy tới nhà ga ư?"

Lúc này Lâm Hướng Tuyết mới lấy lại tinh thần: "Đúng rồi, vậy tại sao anh lại chạy tới nhà ga? Anh đón ai à?"

Tằng Cảnh Lâm nhìn vào mắt cô ấy rồi gật đầu: "Đúng vậy, khi anh vào Đại Học có quen một người

anh em rất thân, lúc trước nếu không nhờ có anh ấy nhảy xuống hồ băng để cứu anh lên thì anh đã c.h.ế.t từ lâu rồi."

Lâm Hướng Tuyết biết chuyện này, sau khi cô ấy nghe chồng nói thì lập tức bước tới nắm chặt lấy tay của anh ấy: "Em còn chưa được gặp đồng chí Hoàng, sao giờ anh lại nhắc tới anh ấy? Chẳng lẽ nay anh đi đón đồng chí Hoàng ư? Nếu vậy thì chúng ta phải tiếp đãi anh ấy thật chu đáo."

Tằng Cảnh Lâm lộ vẻ mặt đau buồn: "Anh Hoàng, anh ấy... Đã qua đời vào trước vì bệnh rồi, anh ấy bị bệnh lâu như vậy, tại sao anh lại không biết chứ? Anh thật đáng trách!"

Lâm Hướng Tuyết không ngờ chuyện lại rẽ sang phía như thế: "Chuyện này không thể trách anh, nếu như anh ấy không muốn cho người khác nói cho anh biết thì anh cũng sẽ không có cách có nào biết tình trạng của anh ấy."

Tằng Cảnh Lâm thở dài: "Em nói đúng, anh thường xuyên viết thư cho anh ấy trong suốt nửa năm qua, anh ấy cũng có viết thư trả lời nhưng chưa từng nhắc tới chuyện sức khỏe của mình với anh. Mạng sống thật sự rất mỏng manh, một người khỏe mạnh vừa nói qua đời là qua đời, anh Hoàng có một người vợ cưới, bọn họ định làm đám cưới vào cuối năm nay. Bây giờ ngoài việc này, anh Hoàng là một người trọng tình trọng nghĩa nên đã viết thư nhờ anh kiếm giúp người yêu cho vợ chưa cưới của anh ấy, để anh ấy có thể yên lòng xuôi tay."

Lâm Hướng Tuyết nghe vậy thì cảm thán: "Không ngờ đồng chí Hoàng kia lại là người si tình như vậy,

trước khi xuôi tay còn nhớ tới việc sắp xếp ổn thỏa mọi thứ cho vợ chưa cưới nhưng vợ chưa cưới của anh có đồng ý không? Ý của em là vợ chưa cưới của anh ấy không phải là người thủ đô, cô ấy có đồng ý rời khỏi An Huy để tới thủ đô không?"

Tới thủ đô kiếm người yêu, đồng nghĩa với việc lấy chồng ở xa và cũng đồng nghĩa với việc phải rời khỏi cha mẹ, người thân, nếu không phải vì không có cách nào khác thì sẽ có rất nhiều người không đồng ý làm như vậy.

Tằng Cảnh Lâm: "Dương Vi… Đồng chí Đồng là vợ chưa cưới của anh Hoàng, cha mẹ của cô ấy mất sớm, sống với ông bà nội từ nhỏ. Hai năm ông bà nội của cô ấy đều đã qua đời nên không còn người thân nào ở An Huy nữa."

"Thế nên nay anh đã đi đón cô ấy?"

Lâm Hướng Tuyết chợt nhận ra tại sao đồng chí Hoàng lại để vợ chưa cưới vượt ngàn dặm xa kiếm vợ chưa cưới.

Tằng Cảnh Lâm gật đầu lần nữa: "Đúng."

Lâm Hướng Tuyết: "Vậy sao anh không nói với từ trước chứ? Em đi đón người chung với anh, còn đồng chí Hình đang ở đâu? Sao anh không đưa người tới nhà?"

Tằng Cảnh Lâm l.i.ế.m môi một cái: "Anh bận công việc nên quên mất, bây giờ cô ấy đang ở nhà khách, anh có nói với cô ấy là tới nhà nhưng cô ấy nói anh Hoàng vừa mới qua đời, cô ấy đang chịu tang, bây giờ sắp bước qua năm mới rồi, vả lại nhà chúng

ta sắp có chuyện vui, cô ấy lo mình sẽ làm ảnh hưởng tới chúng ta thì sẽ không may."

Lâm Hướng Tuyết gật đầu: "Em lại không nghĩ tới việc này, tuần sau chú em cưới vợ, cho dù chúng ta không để ý nhưng chưa chắc là nhà gái không để ý, chẳng qua là… Cứ không thể ở nhà khách được."

Tằng Cảnh Lâm vươn tay nhéo cái mũi của cô ấy: "Em đừng quan tâm, chốc nữa anh sẽ thương lượng với cha và mẹ, xem phải giải quyết vấn đề này như thế nào."

Lâm Hướng Tuyết đẩy tay của anh ấy ra, cô ấy trề môi: "Em đã nói là anh đừng nhéo mũi của em rồi mà, sắp bị anh nhéo xấu luôn rồi."

Tằng Cảnh Lâm nhìn cô, nở nụ cười cưng chiều rồi nói: "Được, được, được, tất cả là lỗi của anh."

Hai người đùa giỡn một lúc rồi mới tách nhau ra.

***

Cả đời ông Giang oai phong một cõi, ông ấy đi tới đâu cũng có uy nghiêm nhưng không ngờ lại thua trong tay cô nhóc.

Đừng chỉ nhìn dáng vẻ của cô nhóc còn nhỏ, giọng nói lại rất to, mọi người trong nhà đều nghe thấy.

Quả thật là rất ngại.

Đêm đó ông Giang nói phải xử lý văn kiện nên cứ ở trong phòng sách không chịu ra ngoài, ngay cả ăn cơm cũng ăn trong phòng sách.

Dù sao ông ấy cũng là người có gánh nặng thần tượng.

Bạch Du nhân lúc đó dạy cho cô nhóc, để cô bé biết rằng đó không phải là tè ra quần mà là quần ướt, còn dạy cô bé khi gặp chuyện nào đó, trước khi vẫn chưa xác định thì không được rêu rao không chút kiêng dè.

Cô bé cái hiểu cái không, đối với những đạo lý mà Bạch Du dạy, có lẽ là bây giờ cô bé vẫn chưa hiểu nhưng Bạch Du cũng không ép buộc cô bé, sau này khi cô bé lớn thì tự khắc sẽ hiểu.

Chẳng qua là cô nhóc cũng nhận ra mình đã làm sai, chủ động đòi xin lỗi ông cố, Bạch Du rất gắng sức, cô còn tự mình xuống phòng bếp làm sữa hai lớp. Cô nhóc bưng sữa hai lớp vào trong phòng sách, chẳng mấy chốc bên trong đã truyền tới tiếng cười của đôi ông cháu.

Hôm sau Bạch Du trở đại viện quân khu.

Lần này anh cả Bạch Gia Dương của cô và chị dâu Ánh Chi đều có ở nhà, anh cả của cô vừa thấy cô thì trên khuôn mặt cố nở nụ cười lấy lòng, còn làm một cái khóa vàng cho cô nhóc, bên trên khắc chữ sống lâu trăm tuổi, trông rất xinh xắn và đẹp đẽ.

Cô nhóc rất thích, còn ôm và hôn lên khuôn mặt của cậu cả một cái, khiến Bạch Gia Dương xúc động tới mức nước mắt lưng tròng.

Bạch Du từ chối cho ý kiến.

Cô không từ chối, càng không ngăn cản cô nhóc thân thiết với Bạch Gia Dương nhưng cô và Bạch Gia Dương vĩnh viễn không thể trở về như trước kia.

TBC

Cô có thể làm người thân của anh ấy nhưng cũng chỉ là người thân, không thể tiếp tục làm người anh cả mà cô có thể dựa vào như lúc trước.

Dường như Bạch Gia Dương nhận ra điều này rất nhanh, anh ấy nhìn cô với đôi mắt đỏ bừng, cuối cùng mượn cớ bệnh viện có việc để chạy ra ngoài.

Mọi người thấy vậy nhưng mọi người cũng không có cách nào để chỉ trích trái tim của Bạch Du quá cứng. Dù sao cách làm lúc trước của Bạch Gia Dương thật sự rất lo lắng, mọi người lo lắng một khi kích thích Bạch Du thì sẽ khiến cô tái phát bệnh lần nữa.

Từ Ánh Chi không bởi vì chuyện của đôi anh em mà làm ảnh hưởng tới quan hệ với Bạch Du, cô ấy ôm cô nhóc không rời xa được: "Chị ở khoa phụ sản đỡ đẻ thấy không ít đứa trẻ nhưng chị chưa từng thấy đứa trẻ nào xinh đẹp như Thư Thư cả. Con bé Thư Thư thật sự rất khéo, sinh ra với toàn ưu điểm của em và em rể."

Nói xong cô ấy vươn tay xoa bụng của mình: "Bây giờ chị chỉ mong sau này đứa bé trong bụng của chị có thể xinh đẹp bằng một nửa của Thư Thư là chị đã thấy thỏa mãn."

Bạch Du run lên, chẳng mấy chốc đã phản ứng lại: "Chị dâu, chị mang thai rồi ư?"

Từ Ánh Chi mập hơn trước đó, đôi gò má cũng thịt nhưng dáng người của cô ấy vẫn còn rất thon thả, cái bụng cũng rất bằng phẳng, nếu không phải là do cô ấy nói thì không thể nhìn ra là cô ấy đã mang thai.

Nụ cười trên khuôn mặt Từ Ánh Chi đậm thêm vài phần: “Đúng vậy, sắp được ba tháng rồi, lúc đầu khi mang thai không được ổn định lắm. Mẹ chị nói trong một trăm ngày mang thai không được nói cho người khác biết nên trước đó chị không có nói cho em biết.”

Chương 602: Chương 602

DTV-EBOOK

Bạch Du vội chúc mừng: "Có nói không cũng không quan trọng, em thật lòng chúc mừng các anh chị, nếu có chuyện không rõ thì chị có thể hỏi em."

Vừa nói xong, ngay cả cô cũng không nhịn được mà bật cười, không nói tới việc Ánh Chi làm việc ở khoa phụ sản, mà cả mẹ của cô ấy cũng ở đại viện, chắc chắn sẽ biết rõ hơn cô rất nhiều.

Mặc dù quan hệ của cô và anh cả không thể trở về như lúc trước nhưng cô thật lòng cảm thấy vui cho hai người, dù sao ở đời trước trong hai người thì một người c.h.ế.t không toàn thây, còn một người thì buồn bực sầu não tự sát kết thúc cuộc đời.

Bởi vì đời này cô sống lại, khiến cho mọi thứ đã xảy ra thay đổi, bây giờ hai người đều còn sống, còn có mạng sống mới.

Rất tốt.

Lúc ăn cơm trưa, Giang Lâm ra ngoài thăm hỏi cấp trên cũ, sau đó còn đi thăm hỏi đồng đội gặp khó khăn. Anh định cho chú Vương tới đón mẹ con Bạch Du về nhà, không ngờ Lâm Hướng Tuyết lại chạy tới nhà.

"Cậu không có lương tâm, về lâu vậy rồi mà không tới kiếm mình, còn để mình tự tới nhà để kiếm cậu."

Vừa vào nhà, Lâm Hướng Tuyết đã "Trách mắng" Bạch Du không ngừng.

Bạch Du dở khóc dở cười: “Hôm qua mình mới về, nào có lâu tới như vậy. hơn nửa mình còn định tới kiếm cậu vào ngày mai.”

Cô vừa nói vừa đánh giá Lâm Hướng Tuyết, thấy sắc mặt cô ấy đỏ thắm, khuôn mặt khoan khoái, chắc là sau khi cưới thì sống không tệ, Bạch Du thấy vậy cũng yên lòng.

Lâm Hướng Tuyết kêu lên lần nữa: “Hừ, thế mà cậu còn đợi tới ngày mai mới tới kiếm mình. Vậy mà mình nói cậu không có lương tâm, cậu còn không chịu thừa nhận!”

Bạch Du chịu thua: “Được, được, được, là lỗi của mình được chưa?”

Cô vừa dứt lời thì cô nhóc đã chạy tới, lắc cái chân của cô rồi lộ cái đầu nhỏ ra, dùng đôi mắt to tròn và đen như quả nho để nhìn Lâm Hướng Tuyết, cô bé nhìn một lúc rồi mới nghiêng đầu, nói bằng giọng sữa: “Thím ơi…”

Tiếng “Thím ơi” bắt Lâm Hướng Tuyết làm tù binh trong nháy mắt, cô ấy nhìn cô nhóc trắng trẻo mềm mại, trông thèm không chịu được, cô ấy móc những món đồ mang theo trên người ra, kết quả là không có thứ nào thu được.

Lâm Hướng Tuyết lập tức kéo Bạch Du định tới cửa hàng bách hóa, nói mình định mua quà gặp mặt cho cô bé, đương nhiên là Bạch Du không chịu nhưng cuối cùng vẫn không lay chuyển được Lâm Hướng Tuyết nói là làm, Bọn cô dẫn theo cô nhóc và Niệm Niệm, bốn người tới cửa hàng bách hóa.e bo o k sh o p . v n - e b o o k t r u y ệ n d ị c h g i á r ẻ

Hai ngày nữa là giao thừa, cửa hàng bách hóa đông vô cùng, chen cũng không chen nổi, hai người còn dẫn theo hai đứa trẻ, cuối cùng chỉ có thể tới nhà hàng Quốc Doanh ở gần mà thôi.

TBC

Lâm Hướng Tuyết quyết định gọi vài loại bánh ngọt cho hai đứa bé, để đôi chị em ngồi một bên ăn.

Cô ấy vừa nhìn vừa trông mà thèm vừa ngưỡng mộ: "Nếu mình có thể sinh một đứa con gái xinh đẹp giống Thư Thư, hoặc An An, cho dù có bảo mình giảm thọ mười năm thì mình cũng đồng ý."

"Mấy lời này không thể nói lung tung được." Bạch Du trách cô ấy một câu, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Bây giờ cậu có tin tức tốt chưa?"

Đôi lông mày của Lâm Hướng Tuyết lập tức rũ xuống: "Không có, tụi mình đã tới bệnh viện để kiểm tra, bác sĩ nói sức khỏe của tụi mình rất tốt, bảo tụi mình không cần phải khẩn trương, nói không chừng vào một ngày đó sẽ có thai."

Bạch Du gật đầu: "Bác sĩ nói đúng, vả lại các cậu chưa cưới nhau được một năm nữa. Hai cậu còn rất trẻ nên không cần phải vội vàng, khi nào tới sẽ tới mà thôi."

Lâm Hướng Tuyết mỉm cười rồi đổi chủ đề nói chuyện: "Đúng rồi, nhất định có một chuyện cậu không biết."

Lâm Hướng Tuyết không vội vàng nhưng người bên cạnh vô cùng vội vàng, mỗi lần người thân bên chồng tới nhà làm khách thì sẽ hỏi cô ấy mang thai

chưa, còn có cả mẹ chồng của cô ấy nữa, thỉnh thoảng còn nấu canh sâm gà mái cho cô ấy uống. Ngay lúc đầu cô ấy cảm thấy rất cảm động nhưng cho dù đồ ăn có bổ tới cỡ nào, ăn nhiều cũng sẽ ngán, chứ đừng nói chi là mẹ chồng của cô ấy còn nói bóng nói gió để cô ấy có thêm sức lực.

Thêm sức lực?

Sao cô ấy có thể thêm sức lực trong chuyện này? Chẳng lẽ cô ấy không muốn có con ư?

Đôi khi bị nói nhiều, cô ấy thật sự cảm thấy rất bực bội song cô ấy lại không thể nói ra được, dù sao mẹ chồng nhà bạn nấu cho canh sâm gà mái cho bạn mỗi ngày, nếu cô ấy làm dâu mà còn dám bực bội, chắc chắn người bên ngoài sẽ nhổ nước bọt tới mức có thể khiến cô ấy c.h.ế.t chìm.

Bởi vì vậy trong khoảng thời gian này, cô ấy chỉ có thể dằn cảm giác ấm ức và bực bội trong lòng xuống dưới đáy lòng, không nói cho cả mẹ của mình.

Nếu là lúc trước, cô ấy đã nói cho Bạch Du nghe từ lâu rồi, chẳng qua là bây giờ bọn cô khó lắm mới gặp nhau một lần, cô ấy không muốn phí phạm vào những chuyện khiến mình bực tức, bởi vậy cô ấy nuốt những lời tới đầu lưỡi trở vào.

Bạch Du: “Chuyện gì?”

“Cái bà mẹ chồng kế của cậu ấy, không đúng, giờ bà ta không còn là mẹ chồng kế của cậu nữa. cái bà tên Lâu Tú Anh kia, mấy ngày trước khi nghe nói cậu tham gia vào Kỳ thi Đại Học, bà ta nói về cậu rất kỳ cục trong đơn vị, nói cậu là nghé con mới đẻ không sợ cọp, còn nói khi cậu học cấp ba điểm thi tiếng Anh

chỉ có mấy chục điểm, thế mà còn dám tham gia vào Kỳ thi Đại Học. Sau này khi có thành tích của cậu, đứng thứ nhất tỉnh Phúc Kiến, ngay cả Thanh Hoa Bắc Đại cũng tranh giành cậu, lúc Lâu Tú Anh châm biếm cậu đắc ý tới cỡ nào, giờ đây mất mặt bấy nhiêu, nghe nói bà ta còn bị ông Giang mắng cho một trận, khoảng thời gian kia bà ta đều sống thu mình lại một chút."

Lâm Hướng Tuyết nói xong, cô ấy cầm một miếng bánh óc chó ngọt bỏ vào trong miệng.

Bánh óc chó ngọt có vị chua ngọt bắt miệng, cảm giác trơn mịn, trước khi ăn Tết ăn dầu mỡ nhiều hơn bình thường, đúng lúc ăn bánh óc chó để bớt ngán.

Bạch Du không cảm thấy bất ngờ: "Bà ta là loại người như vậy, không nói tới bà ta nữa, nói về cậu đi, cậu thành thật nói cho mình nghe, tại sao cậu không tham gia Kỳ thi Đại Học? Tôn Tường Vy không thích học tới như vậy mà còn tham gia, không phải là cậu không biết tầm quan trọng của thi Đại Học."

Lâm Hướng Tuyết không ngờ cô ấy lại chuyển chủ đề sang mình: "Không phải trước đó mình đã nói với cậu rồi ư, thật ra là mình không thích học, trước đây khi học ở Đại Học Nông Công Binh là do người nhà ép mình làm, giờ bao nhiêu tuổi rồi mà còn phải ôn tập lần nữa, mình không muốn học nữa."

Bạch Du cau mày lại, trong lòng cô biết rõ, e rằng là nguyên nhân bên nhà chồng của cô ấy: "Hướng Tuyết, mình là người từng trải nên mình muốn nói với cậu một lần cuối cùng, dựa vào núi rồi núi sẽ đổ, dựa vào người rồi người sẽ già, dựa vào chính mình sẽ là tốt nhất. Nếu như cậu đồng ý thì mùa hè năm

nay có thể tiếp tục đăng ký tham gia Kỳ thi Đại Học, nếu lần này cậu bỏ lỡ thì e rằng sau này sẽ thật sự không còn cơ hội nữa."

Lâm Hướng Tuyết biết cô thật lòng suy nghĩ cho mình, cô ấy khựng lại rồi mới gật đầu: "Cảm ơn cậu, Bạch Du, mình biết cậu là người bạn tốt nhất của mình nên mới nói với mình những lời như thế nhưng mình đã suy nghĩ rất kỹ rồi."

Mặc dù trong lòng Bạch Du cảm thấy tiếc nhưng chỉ có thể coi như không có gì.

Cho dù có là người thân, cho dù có là người bạn tốt tới nào thì có một số việc chỉ có thể dừng lại, giống như chuyện bạn không thể đè đầu trâu uống nước, bạn cũng không thể ép một người tiến về phía trước.

Bầu không khí im lặng ngay lập tức.

Đúng lúc này, trước mặt bọn cô bỗng chốc tối sầm lại, một bóng người đứng trước mặt bọn cô.

Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết ngẩng đầu lên để nhìn.

Thì thấy một người phụ nữ tầm hai mươi mấy tuổi, mái tóc dài được uốn xoăn, mặc một chiếc áo khoác màu đỏ chót, đôi chân mang một đôi giày da màu đen, làn da trắng nõn, trông rất xinh đẹp nhưng nếu cặp mắt kia không chuyển động nhanh như vậy thì có lẽ sẽ khiến người ta thoải mái thêm một chút.

Bạch Du nhìn Lâm Hướng Tuyết, sau khi thấy khuôn mặt mờ mịt của cô ấy, rõ ràng không biết đối phương là ai, thế là cô lên tiếng hỏi: "Đồng chí nữ này, xin hỏi cô có chuyện gì ư?"

Chương 603: Chương 603

DTV-EBOOK

Đồng Dương Vi lại nhìn về phía Lâm Hướng Tuyết, cô ta nghiêng đầu, lông mi dài rậm chớp thật nhanh: “Chị có phải vợ của Cảnh Lâm không ạ?”

Cô ta vừa dứt câu, xung quanh lập tức im lặng vài giây.

Vài giây khó xử.

Nếu như là cô nhóc và Niệm Niệm làm động tác nghiêng cổ này, chắc chắn là Bạch Du sẽ cảm thấy rất đáng yêu nhưng một người trưởng thành mà lại động tác này, cô chỉ cảm thấy rất kỳ cục, vả lại cô ta còn bóp giọng nói chuyện nữa, kiểu bóp giọng này là kiểu khiến người nghe nổi da gà.

Cô không phải nói là bóp giọng không tốt nhưng giọng điệu của đồng chí nữ trước mắt nghe rất giả tạo, tóm lại là nghe xong không cảm thoải mái.

Lâm Hướng Tuyết khựng lại rồi trả lời: “Đúng, là tôi, xin hỏi cô là…?”

Đồng Dương Vi che miệng nở nụ cười: “Thật sự là chị, trước đó khi Cảnh Lâm gửi ảnh cho em, em đã thấy chị nhưng chị trông không giống ảnh lắm, lúc đầu em không dám lại chào chị.”

Lời này không chỉ không trả lời vấn đề của Lâm Hướng Tuyết mà còn thành công khiến Lâm Hướng Tuyết nhíu mày lại: “Xin lỗi, xin hỏi mối quan hệ của cô và chồng tôi là thế nào? Tại sao anh ấy lại gửi ảnh của tôi cho cô?”

Cô ấy rất chắc chắn là trước đây mình chưa từng gặp người phụ nữ nảy, bởi vậy cô ta không phải là người thân bên nhà họ Tăng.

Bạch Du bình tĩnh quan sát người phụ nữ, cô cũng cau mày lại.

Thế nào là trông không giống ảnh lắm? Ý nói vẻ ngoài của Lâm Hướng Tuyết không đẹp như trong ảnh có đúng không?

Người phụ nữ này cho cô một loại cảm giác không lành, vả lại thông qua cách nói chuyện không biết là do EQ của cô ta quá thấp hay là cố ý nữa, tóm lại khiến người ta rất dễ tức giận.

Đồng Dương Vi che miệng lại: "Vừa rồi em không có nói ư? Em tên Đồng Dương Vi, chị cứ gọi là Vi Vi giống Cảnh Lâm là được. Hôm qua Cảnh Lâm tới nhà ga để đón em, em định tới nhà họ Tăng để thăm nhưng chồng chưa cưới của em vừa qua đời, em sợ chị sẽ để trong lòng nên đã từ chối lời mời của Cảnh Lâm."

Lâm Hướng Tuyết cau mày lại lần nữa, trên mặt nở nụ cười rồi nói: "Hóa ra cô là đồng chí Đồng, vợ chưa cưới của đồng chí Hoàng, cô muốn tới nhà thăm cũng được nhưng từ trước tới giờ tôi chưa từng nói mấy lời như để ý trong lòng!"

Hôm qua lúc chồng nhắc tới vợ chưa cưới của đồng chí Hoàng với cô ấy, trong lòng cô ấy còn cảm thấy vô cùng thông cảm cho đối phương, cảm thấy đối phương rất đáng thương, còn nhỏ nhưng cha mẹ đã mất, sau này sống nương tựa vào ông bà nội, giờ ngay cả chồng chưa cưới đã mất, nếu là cô ấy, nói không chừng cô ấy đã không chịu được từ lâu.

Chẳng qua là cô ấy không ngờ tới việc vợ chưa cưới của đồng chí Hoàng lại là một người đẹp, vả lại còn là một người rất đẹp nữa. Không biết có phải là cô ấy ích kỷ quá không, đối phương không còn chồng chưa cưới, cô ấy không nên tức giận với đối phương nhưng sau khi nghe đối phương nói những lời đó, cô ấy đã không nhịn được mà tức giận.

Bạch Du cũng không kiềm được mà bật cười.

Đời trước khi cô làm một con ma, cô có nghe một từ ngữ… Trà xanh, cô rất chắc chắn, người phụ nữ được gọi là đồng chí Đồng trước mắt là một trà vô cùng rõ ràng.

Không biết người phụ nữ này có quan hệ với chồng của Lâm Hướng Tuyết như thế nào, nhớ lại dáng vẻ lo sợ của Tằng Cảnh Lâm vào hôm qua, trong lòng Bạch Du cảm thấy có chút không lành.

Chỉ sợ kẻ tới không có ý tốt.

Nếu như hai người thật sự đối đầu với nhau thì chắc chắn với tính cách của cô ngốc Lâm Hướng Tuyết không phải là đối thủ của đối phương, vừa nhìn cuộc trò chuyện vừa rồi của hai người, người phụ nữ được tên Đồng Dương Vi chỉ cần dùng hai câu là đã dễ dàng chọc tức Lâm Hướng Tuyết.

Đồng Dương Vi nghiêng đầu lần: “Chị Hướng Tuyết à, chị đừng tức giận, ý của em không phải như vậy, trước đây Cảnh Lâm thường xuyên chê em ngu dốt, nói chuyện rất dễ đắc tội với người khác. Nhưng nếu chị Hướng Tuyết không cảm thấy phiền, ngày mai em sẽ tới nhà thăm ạ.”

Lâm Hướng Tuyết: “…”

Bạch Du đánh giá cô ta từ trên xuống dưới, từ đầu tới chân rồi lại từ chân tới đầu, Đồng Dương Vi không quan tâm tới cũng không được.

"Chị này, tại sao chị lại nhìn em như vậy?"

Bạch Du vội xua tay: "Chị đừng gọi bậy, chị trông không qua ba mươi tuổi, chắc chỉ mới hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi thôi đúng không? Em mới hai mươi tuổi thôi, Hướng Tuyết lớn hơn em một tuổi, chúng em không chị của chị được đâu."

Biểu cảm của Đồng Dương Vi cứng lại: "Chị cứ nghĩ hai em lớn tuổi hơn chị đấy, chẳng qua là chị không lớn tuổi như em vừa nói đâu, chị nhỏ hơn Cảnh Lâm tận ba tuổi."

Tằng Cảnh Lâm lớn hơn Lâm Hướng Tuyết năm tuổi, nói một cách khác, Đồng Dương hai mươi ba tuổi.

Nhưng ở trước mặt vợ người khác mà cứ mở miệng ra là Cảnh Lâm, đừng nói là Lâm Hướng Tuyết, ngay cả Bạch Du nghe cũng cảm thấy không thoải mái.

Bạch Du để lọ vẻ mặt ngạc nhiên: "Hóa ra chị nhỏ hơn Cảnh Lâm ba tuổi, em cứ nghĩ là chị lớn hơn anh ấy ba tuổi đấy. Trông chị có vẻ già."

"..."

Đồng Dương bị Bạch Du chẹn ngang tới mức ngũ quan méo mó, giây sau cô ta bụm mặt bỏ chạy.

Trước khi cô ta rời khỏi còn không quên trách mắng Lâm Hướng Tuyết: "Đồng chí Lâm, em cứ để

mặc bạn bè của mình sỉ nhục bạn bè của chồng mình như vậy à?"

Đồng Dương Vi vừa rời khỏi, Bạch Du đã cảm thấy lỗ tai của mình khỏe ra nhưng cô lại cảm thấy có lỗi với Lâm Hướng Tuyết: "Có phải mình đã rước phiền phức cho cậu không?"

Lâm Hướng Tuyết lắc đầu ngay lập tức: "Không có, mình còn phải cảm ơn cậu vì đã giúp mình trút giận, người phụ nữ kia… Mình thật sự không ngờ cô ta lại khiến người ta chán ghét như vậy."

Không sai, rất chán ghét.

Chán ghét cách ăn mặc, chồng chưa cưới vừa c.h.ế.t chưa được một tháng mà cô ta đã mặc đồ màu đỏ chót, không phải là do cô ấy có tư tưởng phong kiến, chẳng qua là Đồng Dương Vi muốn chịu tang để giữ chữ đạo với chồng chưa cưới, kết quả lại ăn mặc như thế này?

Hơn nữa cô ta vừa tới đã chỉ trích cô ấy, cứ mở miệng là nhắc tới Cảnh Lâm, khiến cô ấy tức giận vô cùng.

Còn dám nói cô ấy già, đúng là không thể nhịn được mà!

Cô ấy nghĩ tới chuyện đồng chí Hoàng đã cứu chồng cô ấy một mạng nên mới chịu đựng cô ta nhưng Bạch Du chẳng nợ cô ta, tại sao phải chịu đựng cô ta?

Bạch Du: "Hôm qua mình thấy chồng cậu ở nhà ga, nghe người phụ nữ kia nói có ve là hôm qua chồng cậu đã tới đón cô ta, quan hệ giữa cô ta và nhà họ Tăng ra sao vậy?"

TBC

Lâm Hướng Tuyết lập tức kể chuyện đồng chí Hoàng cứu chồng cô ấy và nhờ chồng cô ấy giúp người phụ nữ kia kiếm người yêu cho cô nghe: "Chuyện là vậy đấy, hôm qua Cảnh Lâm cũng đã nói mình về chuyện thấy cậu ở nhà ga, ban đầu mình còn cảm thấy rất đồng cảm với người phụ nữ kia, giờ mình chỉ muốn nhanh chóng kiếm người yêu cho cô ta, sau này đừng tới lui nữa mới là tốt nhất."

Không tới lui nữa là chuyện không thể nào.

Người phụ nữ kia vượt ngàn dặm xa xôi chạy tới thủ đô, e rằng sau này sẽ không ngừng làm loạn.

Bạch Du vốn còn cảm thấy có phải là Tằng Cảnh Lâm đã chuyện làm có lỗi với Lâm Hướng Tuyết không nhưng khi nghe thấy anh ấy chủ động nói ra, cô lại cảm thấy lòng nghi ngờ của mình quá nặng.

Huống chi nghe miêu tả của Lâm Hướng Tuyết, tình cảm của đôi vợ chồng rất tốt, cô không thể chỉ nhìn vào một biểu cảm mà nghi ngờ đối phương được.

Bạch Du nghĩ vậy thì nuốt những lời tới khóe miệng trở vào.

Hai người nói chuyện với nhau một lúc, sau đó ai về nhà nấy.

***

Đôi chị em cô nhóc và Niệm Niệm chơi với nhau tới mức không nỡ chia xa, cứ như một cặp đôi bị người khác chia cách, nước mắt đầm đìa, Bạch Du thấy thôi đã cảm thấy buồn cười, cô đành đưa Niệm Niệm về Tứ Hợp Viên ở một đêm, mai rồi trở về.

Trở về Tứ Hợp Viện, cô đưa đôi chị em tới phòng ngủ để ngủ trưa, còn cô thì đọc sách, đọc một lúc rồi không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Khi cô thức dậy, ráng chiều đã phủ kín toàn bộ bầu trời, cô nghe thấy tiếng đôi chị em truyền tới từ phía dưới, cô lập tức xuống giường rồi bước tới cửa sổ nhìn xuống dưới, sau đó cô thấy cô nhóc Tiểu Thư Thư đang trèo cây!

Chương 604: Chương 604

DTV-EBOOK

Hơn nữa còn lên vai Niệm Niệm!

Nghĩ tới chuyện con trai của Lâu Mạn Lệ bị té dẫn tới ngu ngốc, Bạch Du bị dọa tới mức linh hồn sắp bay ra ngoài, cô nhanh chóng chạy xuống dưới, cô không dám lớn tiếng trách móc và cũng không dám mắng vì sợ sẽ dọa hai đứa bé.

Cô ôm cô nhóc xuống khỏi vai Niệm Niệm, sau đó đánh vào m.ô.n.g của cô bé hai cái phát ra tiếng "Bốp bốp".

Kể từ khi cô nhóc sinh ra cho tới bây giờ, chưa có ai ra tay đánh cô bé lần nào, ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng không có. Thế nên lần này bị đánh hai cái, cô nhóc ngây ra, ngay sau đó bẹp miệng một cái, khóc cực đáng thương: "Mẹ xấu, mẹ đánh con!"

Nước mắt của cô nhóc rơi từng giọt xuống dưới, đôi mắt to phủ đầy sương mù, trông đáng thương khỏi phải nói, ngày thường khi thấy dáng vẻ này của cô bé, Bạch Du sẽ mềm lòng nhưng giờ biểu cảm vẫn nghiêm túc như cũ.

Rõ ràng Niệm Niệm cũng bị dọa sợ, đôi mắt nhanh chóng ướt đẫm nhưng cô bé vẫn dũng cảm nói: "Cô ơi, cô đừng đánh em gái mà, cô đánh Niệm Niệm, là Niệm Niệm sai mà."

Lần này Bạch Du cũng không nuông chiều Niệm Niệm, cô nghiêm túc nói: "Cháu cũng làm sai."

Nói xong, cô bước về phía Niệm Niệm rồi đánh vào vào m.ô.n.g của cô bé hai cái phát ra tiếng "Bốp bốp" nhưng điều kỳ lạ là Niệm Niệm không khóc vì điều này, trái lại đôi mắt to còn bừng sáng đầy kỳ lạ.

Bạch Du buông cô nhóc ra, sau đó nhìn xung quanh một lần nữa rồi nhặt một cục đá bằng đầu nắm tay trên đất trống lên rồi đặt lên trên cây.

"Tại sao mẹ lại đánh các con, các con nhìn cho kỹ."

Cô nhóc và Niệm Niệm mở to mắt, không nói tới việc đôi chị em đứng lên, ngũ quan lại có vài phần giống nhau, nếu không phải vóc dáng chênh lệch thì người không biết còn nghĩ rằng đó là một đôi song sinh.

Lúc này đôi chị em đều nhìn chằm chằm Bạch Du, trong đôi mắt to tràn đầy sự nghi ngờ, dường như đang nói, mẹ / cô đang làm gì vậy?

Bạch Du đặt cục đá lên trên cây ngay trước mặt bọn chúng, cục đá rơi xuống đất một tiếng vang lên tiếng "Bộp", vỡ tan thành từng mảnh.

Cô nhóc: "O."

Niệm Niệm: "O."

Miệng của đôi chị em mở to thành chữ "O", rõ ràng là bị cảnh này dọa sợ.

Bạch Du chỉ vào cục đất nát bấy trên mặt đất rồi nói: "Các con có thấy không? Tại sao vừa rồi mẹ lại đánh các con, lý do nằm ở đây, leo cây, trèo tường, trèo ghế đều là chuyện vô cùng nguy hiểm, đặc biệt là lúc không có người lớn ở bên cạnh. Một khi té ngã thì các con sẽ bị thương y như cục đất này, nói không chừng còn lại một vết sẹo rồi trở thành người xấu xí."

Đối với bị thương, trong lòng cô nhóc cũng không rõ khái niệm này nhưng khi nghe thấy ba chữ xấu xí, cô bé hiểu ngay lập tức.

Cô nhóc bị dọa sợ tới mức cái đầu nhỏ lắc như cái trống bỏi: "Thư Thư không muốn trở thành xấu xí!"

Bạch Du: "Nếu không muốn trở thành người xấu xí, vậy sau này con còn dám leo cây nữa không?"

Cô nhóc lắc đầu lần nữa: "Không dám ạ."

Bạch Du nhìn về phía Niệm Niệm: "Cháu còn nhớ Kim Đại Bảo đá cháu vào lần trước không?"

Niệm Niệm gật đầu: "Nhớ ạ."

Bạch Du: "Nó leo lên cánh tay của anh trai, giống như cháu để Thư Thư trèo lên cổ của cháu, sau đó nó té ngã đập đầu, giờ đã trở thành kẻ ngốc."

Trong mắt Niệm Niệm ngập nước lần nữa: "Cô ơi, Niệm Niệm biết sai rồi, Niệm Niệm không nên để em gái trèo lên cổ."

Lúc này sắc mặt Bạch Du mới nhẹ lại, cô sờ đầu cô bé: "Biết sai và sửa đổi là trẻ ngoan."

Cô nhóc thấy mẹ khen chị họ, tròng mắt đảo vài vòng rồi lập tức bắt chước theo: "Mẹ, bé cưng cũng biết sai rồi."

Bạch Du quay đầu xoa đầu nhỏ của cô bé: "Vậy con cũng là trẻ ngoan."

Lúc này mẹ Ôn mới bước tới nói: "Thành thật xin lỗi, thím không trông đám nhỏ kỹ, vừa rồi hai đứa bé nói khát nước, thím nghĩ vào trong rót nước chỉ tốn vài phút, sẽ không có chuyện gì xảy ra, không ngờ..."

Vừa rồi khi bà ấy bưng nước ra, khi thấy cảnh tượng này, bà ấy bị dọa tới mức đôi chân mềm nhũn, nếu hai đứa bé xảy ra chuyện không may, đừng nói là ông Giang không tha cho bà ấy mà ngay cả bà ấy cũng không thể nào tha thứ cho mình được.

Bạch Du biết chuyện này không phải là do mẹ Ôn nên không truy cứu tiếp.

Nhưng mẹ Ôn vẫn cảm thấy rất áy náy, buổi tối bà ấy còn cố ý làm một mâm chả tôm trộn củ mài để hai đứa bé ăn

Củ mài và tôm đã được xử lý sạch sẽ được băm nhuyễn, cắt nát cà rốt, sau đó bỏ toàn bộ vào trong chén rồi thêm một lòng trứng trắng và một chút muối, khuấy đều, bỏ vào trong chậu rồi sửa cho bằng phẳng, chưng trong nồi mười lăm phút, sau khi lấy ra khỏi nồi thì cắt từng miếng nhỏ, mềm mại và có dinh dưỡng, mùi vị thanh đạm, rất thích hợp cho trẻ ăn.

Hôm sau, Bạch Du và mẹ Ôn vào trong phòng bếp g.i.ế.c một con gà, sau đó làm món gà ăn mày.

Tiếp theo chặt thịt lợn làm nhân bánh, dưa chua cắt thành hạt lựu, vo tròn bột mì, làm thành món bánh bao nhân dưa chua thịt lợn.

Tất cả đều là món mà mẹ chồng bà La của cô thích ăn.

Ngày mai là giao thừa, nay Giang Lâm quyết định đi cúng bái mẹ của anh.

Những năm trước đây tập quán cựu rất nghiêm ngặt, cho dù kiểu hoạt động cúng bái không phải

không có. Thế nên mấy năm kia Giang Lâm chỉ dám lén tới viếng thăm chứ không dám cúng bái.

Từ năm trước tin tức đã không còn chặt như vậy, năm ngoái bọn anh không về, giờ lại có cô nhóc nên Giang Lâm quyết định dẫn Bạch Du cùng đi cúng bái.

Mặc dù tin tức đã không còn chặt nhưng vẫn nên biết điều.

Sắc trời còn chưa sáng, Giang Lâm đã mặc một cái áo dài màu đen bước từ ngoài vào trong, trong tay còn cầm một bó bông tươi so với lần trước , bông tươi mềm mại ướt át, bên trên còn đọng nước, dễ nhận thấy là vừa bẻ xuống.

Bạch Du thấy mặt của anh sắp bị đông lạnh, cô vội quấn khăn cho anh, sau đó lại đeo găng tay cho anh: "Đồ đã chuẩn bị xong cả rồi, chúng ta lên đường thôi."

Giang Lâm rũ mắt xuống nhìn cô: "Vất vả cho em rồi."

Bạch Du lắc đầu, ngay khi bọn cô định ra ngoài thì cô nhóc đột ngột chạy ra, vừa nhìn thấy quần áo của bọn cô là đã lập tức đoán bọn cô sắp ra ngoài, cô bé vội ôm lấy đùi Bạch Du: "Đi ạ, đi chung ạ!"

Ngày thường cô nhóc ngủ tới tận trời sáng mới thức, bởi vì đứa bé còn khá nhỏ, bên ngoài lại rất lạnh nên Bạch Du và Giang Lâm không ý định dẫn cô bé theo, không ngờ bữa nay cô nhóc lại thức dậy đột ngột.

Sau lần cạo trọc đầu vào lần trước, tóc cô nhóc đã dài ra không ít, lúc này toàn bộ tóc đều dựng thẳng lên, trông rất buồn cười.

Bạch Du thấy thế thì không nhịn được cười.

Cô nhóc thấy không ôm mình mà còn cười mình, cô bé vừa ấm ức vừa sốt ruột, quay người ôm lấy đùi của cha: “Cha ơi, ôm ạ!”

Bạch Du thấy thế thì không nhịn cười được.

Dường như sợ cha mẹ không đưa mình theo, cô nhóc dùng toàn bộ sức lực.

Lần này Bạch Du không nhịn được mà bật cười: “Nếu không chúng ta cứ dẫn con bé theo, mặc thêm vài bộ quần áo nữa thì sẽ không lạnh.”

Giang Lâm gật đầu.

Anh lên lầu lấy quần áo của cô nhóc xuống, anh còn tự mình mặc đồ cho cô bé, chẳng mấy chốc cô bé đã mặc thành một cục thịt tròn vo, ngay cả đi bộ cũng khó khăn, may là cô bé không cần phải đi bộ.

Giang Lâm vì lấy lòng con gái mà còn học chải cách thắt tóc, chỉ trong hai ba lần là đã thắt hai cái nhúm nhỏ cho cô nhóc, trên nhúm nhỏ còn kẹp hai cái kẹp nhỏ, phối chung với bộ quần áo màu đỏ chót, trông cứ như búp bê trong mấy bức tranh Tết, đáng yêu vô cùng.

Giang Lâm không để chú Vương đưa bọn họ, anh tự mình lái xe con.

Sau khi tới nghĩa trang thì sắc trời đã sáng.

Chân trời ở phía Đông để lộ màu trắng bạc, ánh sáng cao nhất lóe ra từ đường chân trời, mặt trời như một quả trứng chảy, cô nhóc thèm tới mức chảy nước miếng.

Bia mộ của bà La không nhỏ nhưng mấy năm nay đã bị người ta phá hoại, cho dù là nhà họ Giang cũng không dám tới sửa chữa.

Giang Lâm nhìn bia mộ bị phá hoại kia, biểu cảm trên mặt nghiêm túc hơn ngày thường.

Bạch Du nắm c.h.ặ.t t.a.y của anh rồi nói khẽ: “Chờ thêm hai năm nữa, tình thế sau này sẽ tốt hơn, chúng ta sẽ chuyện mẹ sang chỗ khác.”

Chương 605: Chương 605

DTV-EBOOK

Trái tim của Giang Lâm vừa đau vừa trướng, anh nhìn vào đôi mắt của cô, một lúc sau mới nói bằng giọng khàn khàn: "Được."

Bạch Du biết trong lòng anh đang lo sợ điều gì, cô nhìn bia mộ rồi nói: "Anh đừng lo mẹ tức giận, cho dù mẹ còn sống thì em nghĩ mẹ cũng sẽ không để ý tới chuyện anh được nhận làm con nuôi, bởi vì anh là con trai mà mẹ yêu nhất, chỉ cần anh sống tốt, em nghĩ mẹ sẽ đồng ý làm bất cứ điều gì."

"Vả lại bây giờ anh không chỉ có một mình, anh còn có em, có Thư Thư, anh là người chúng em yêu nhất trên đời, chúng em cũng vậy, mong anh sống vui vẻ hạnh phúc, chỉ cần anh sống tốt thì bảo chúng em làm gì, chúng em cũng đồng ý."

"Du Du."

Giang Lâm nắm c.h.ặ.t t.a.y của cô hơn, trong lòng như bị cái gì đó rót đầy, tràn đầy và căng trướng.

Sau khi mẹ anh mất, anh sống ở nhà họ Giang như một người ngoài, bốn người gồm cha anh, Lâu Tú Anh, Giang Khải và Giang Hựu Hàm mới là người một nhà.

Anh giống như một người khách cô đơn cất bước đi trên Thế Giới này, lúc tới cũng chỉ có một người, chạy cũng chỉ có một người.

Nhưng giờ đây, anh không còn một mình nữa.

Anh có vợ yêu, còn có con gái của bọn anh.

Hai người đồng ý làm bất cứ chuyện gì vì anh, giống như anh vậy, vì hai người, anh đồng ý trả mọi giá.

Bao gồm cả mạng sống của anh.

Đôi mắt Giang Lâm cay xót, anh vươn tay ôm hai mẹ con vào trong lồng ngực.

Cô nhóc nghĩ rằng cha đang chơi đùa với mình nên cười khúc khích.

Mặt trời đã nhảy cẫng về phía núi bên kia, ánh sáng ban mai chiếu vào toàn bộ nghĩa trang, vừa rồi nghĩa trang vẫn còn u ám đã bừng sáng trong nháy mắt. Kèm theo tiếng cười của cô nhóc, cỏ cây bên cạnh bia mộ khẽ đung đưa như đang nhẹ giọng nói chung.

Từ nghĩa trang trở về, sắc trời vẫn còn sớm.

Giang Lâm lái xe về Tứ Hợp Viện để đón Niệm Niệm để đưa cô bé trở về đại viện quân đội, sau khi ra khỏi Tứ Hợp Viện, một nhà ba người chạy về phía nhà họ La, định đi thăm ông ngoại và bà ngoại của Giang Lâm.

Nhà họ La và nhà họ Tằng của chồng Lâm Hướng Tuyết chung một đại viện, muốn tới nhà họ La thì phải qua nhà họ Tằng.

Còn chưa tới nhà họ Tằng thì đã thấy đám người tụm lại một chỗ từ xa.

“Nghe nói tất cả đồ đạc trong nhà họ Tằng đã bị đập rồi?”

“Đập mới đáng! Nếu đổi lại là con gái của tôi bị đối xử như thế, tôi không chỉ đập đồ mà còn đập người!”

“Không phải chứ, mấy ngày nữa là bày mâm cỗ, giờ Tằng Cảnh Huy nói không cưới nữa, làm vậy rồi sau này con gái nhà người ta sao mà lấy chồng được nữa chứ?”

Tằng Cảnh Huy?

Đây không phải là chú em của Lâm Hướng Tuyết ư?

Bạch Du sững sờ.

Hôm qua người phụ nữ tên Đồng Dương Vi tới làm một trận, cô cho rằng mục tiêu của cô ta là chồng Tằng Cảnh Lâm của Lâm Hướng Tuyết mới đúng, không ngờ vừa quay đầu lại, cô ta đã cua em trai của Tằng Cảnh Lâm?

Hôm qua nghe Lâm Hướng Tuyết nói là chú em của cô ấy sẽ cưới vợ vào đầu năm nay, mấy ngày qua cô ấy bận rộn rất nhiều việc nên không có thời gian để tiễn cô, lúc ấy cô còn nói không sao, không ngờ chỉ mới có một ngày trôi qua mà đám cưới đã không còn nữa.

Không đúng, nói không chừng đám cưới vẫn còn như cũ nhưng chỉ đổi cô dâu mà thôi.

Đúng như cô đã nghĩ trước đó, người phụ nữ tên Đồng Dương Vi không phải người tốt.

Nhưng đây là chuyện riêng của nhà họ Tằng, cô không có ý định nhúng tay vào.

Một nhà ba người đi đường vòng tới nhà họ La.

Cả nhà họ La vừa nhìn thấy cô nhóc là thích vô cùng, ước có thể giữa cô nhóc lại ở nhà họ La.

Ông La và bà La lấy toàn bộ đồ tốt mà mình đã giấu ra cho nhóc chọn, còn nói rằng nếu cô nhóc thích tất cả thì mang tất cả về nhà cũng không thành vấn đề.

Lúc này cô nhóc đã cho thấy mình được dạy dỗ rất tốt, cô bé chỉ chọn một đôi khuyên tai được tạo kiểu nơ con bướm, còn đưa cho Bạch Du, nói rằng sau khi cô bé lớn rồi sẽ đeo,

Có thể là do từ nhỏ đã thấy quá nhiều đố tốt và cũng có thể là Bạch Du và Giang Lâm đã cho cô nhóc cảm giác an toàn đầy đủ, khiến cô bé không có lòng muốn chiếm làm của riêng đối với đồ vật. Đối với đồ vật mà mình thích, cô bé đồng ý chia sẻ cho những người bên cạnh.

La Hoằng Huân thấy thế thì thèm vô cùng, anh ấy nói với Giang Lâm: "Nếu không thì cậu bắt con trai cậu đổi với Tiểu Thư Thư nhà cháu, thằng cả, thằng hai, tùy cháu chọn."

Vợ anh ấy vừa sinh cho anh ấy đứa thứ hai nhưng lại là con trai, điều này khiến anh ấy cực kỳ ngưỡng mộ và ghen ty với Giang Lâm có con gái.

Giang Lâm nhìn anh ấy một cái, không trả lời lại.

La Hoằng Huân cố gắng nói không ngừng: "Con trai tốt lắm đấy, khỏe mạnh đánh rất sướng, nếu không nghe lời thì đánh một trận, nếu một trận không đủ thì đánh hai trận. Còn con gái thì không được, đánh không được, mắng cũng không được, khổ như thế nên để người làm bậc trên là cậu gánh vác thay cháu là được, không cần phải cảm ơn cậu."

Giang Lâm lạnh lùng nhìn anh ấy: “Đừng già mà không đứng đắn.”

La Hoằng Huân: “…”

Thấy đổi con không được, móng vuốt của La Hoằng Huân không kiềm được mà vươn về phía con trai nhỏ đang ngủ, anh ấy nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cậu bé, nghiến răng nghiến lợi nói: “Lúc trước khi tới bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói thằng nhóc thối này là con gái, cả nhà vui mừng vô cùng, ai ngờ lại phí công vui mừng. Thế mà lại gắp nhầm con chim nhỏ của thằng nhóc thối này trong lòng kiểm tra, do đó mới dẫn tới việc bác sĩ coi sai giới tính.”

Anh ấy vừa nói dứt câu, mọi người đã cười to.

Bạch Du cũng không nhịn được mà bật cười.

Phương Mỹ đánh vào tay chồng La Hoằng Huân một cái “Bốp”, cô ấy ngẩng đầu liếc xéo anh ấy một cái rồi nhỏ giọng nói: “Khó khăn lắm mới dỗ thằng bé ngủ được, nếu chốc nữa thằng bé mà có tỉnh thì em cũng không quan tâm đâu đấy.”

Con trai nhỏ khó nuôi hơn con trai lớn rất nhiều, thằng nhóc rất thích khóc, nếu đã khóc rồi thì sẽ khóc không ngừng, mỗi lần cô ấy đều bị tiếng khóc làm đau đầu. Khó khăn lắm dỗ thằng nhóc ngủ được, thế mà tay của cái tên này lại mặc nợ như vậy, đúng là không nuôi em bé thì sẽ không biết nuôi em bé vất vả tới cỡ nào.

La Hoằng Huân bước tới, vừa cười ngỏn ngoẻn vừa nói: “Em xem Tiểu Thư Thư đáng yêu tới cỡ nào,

nếu không chúng ta cố gắng thêm chút nữa, sinh một đứa em gái cho đôi anh em?"

Phương Mỹ lại nhìn anh ấy bằng ánh mắt khinh bỉ: "Anh muốn sinh thì tự mình sinh đi."

Coi việc sinh con như gà mái đẻ trứng à?

Mang thai mười tháng vô cùng vất vả, khi sinh lại đau vô cùng, sau này còn phải chăm sóc và cho trẻ bú, thật sự là mệt tim mà.

Sau khi sinh con cô ấy mới biết làm mẹ mệt mỏi và vĩ đại tới cỡ nào nhưng cô ấy kiên quyết không muốn sinh nữa, mặc dù cô ấy cũng rất muốn có con gái nhưng vấn đề lại rất khó nói, ngộ nhỡ lại sinh thêm một thằng con trai nữa thì phải làm sao bây giờ?

TBC

Ba thằng con trai, đúng là muốn cái mạng nhỏ này của cô ấy mà.

"..."

La Hoằng Huân muốn có con gái mà không được, còn đột ngột bị dạy dỗ lần nữa, anh ấy sờ mũi, vẻ mặt ngại ngùng.

Lúc ăn cơm, Giang Lâm chăm sóc cô nhóc, thỉnh thoảng còn gắp thức ăn và lột vỏ tôm.

La Hoằng Huân thấy thế thì không nhịn được mà chế nhạo: "Trước kia cha mẹ còn lo sau này Giang Lâm sẽ sống cô đơn cả đời, ai ngờ sau khi nó lấy vợ thì lại trở thành nô lệ của vợ."

"Hahaha, nói chứ, nếu là lúc trước, chắc chắn sẽ không có ai tin Giang Lâm sẽ lột vỏ tôm cho cô gái,

lúc trước có bao nhiêu cô gái trong đại viện muốn gả cho nó, nó còn không thèm nhìn thẳng vào người ta lấy một lần, không biết đã tổn thương biết bao trái tim của các cô gái."

Cô nhóc nửa hiểu nửa không nhưng cô bé lại hiểu câu nói ở phía sau, thế là ngẩng đầu nhìn cha rồi nói: "Cha xấu!"

Cô bé vừa dứt câu thì mọi người cười vang lần nữa.

Mợ cả nói giỡn với cô nhóc: "Nếu cha cháu không xấu, vậy sẽ không có cháu."

Cô nhóc nghiêng cái đầu nhỏ, trong đôi mắt đầy sự nghi ngờ.

Mọi người thấy vậy, nở nụ cười lần nữa.

Cả nhà ba người ăn cơm lại nhà họ La rồi mới rời khỏi.

Khi về đi ngang qua nhà họ Tằng, người vây xem đã rời khỏi, trước cửa nhà họ Tằng vẫn còn bát đũa bị đập nát, vỏ trứng và các loại rác rưởi.

Chương 606: Chương 606

DTV-EBOOK

Một thím lớn tuổi thấy Bạch Du nhìn chằm chằm vào nhà họ Tằng thì hỏi: "Cô là người thân của nhà họ Tằng hay người bên nhà gái?"

Bạch Du lắc đầu: "Hai bên đều không phải, cháu là bạn vợ con trai cả của nhà họ Tằng, người nhà họ Tằng đều đi cả rồi à?"

Thím lớn tuổi: "Thì ra là bạn của vợ Cảnh Lâm, chắc chắn là cháu mới tới, vừa rồi nhà họ Hoàng với người nhà họ Tằng đánh nhau, còn đập bể đầu thằng hai nhà họ Tằng. Chảy rất nhiều máu, suýt chút nữa là đã g.i.ế.c người rồi, sau khi công an tới đây thì đã đưa bọn họ đi rồi."

Bạch Du nhíu mày: "Đưa đi? Vậy vợ của Cảnh Lâm có bị thương không ạ?"

Thím lớn tuổi: "Không, không, vợ Cảnh Lâm không bị thương cũng không bị đưa đi, mẹ chồng của cô ấy bảo cô ấy ở lại dọn dẹp nhưng nãy giờ không thấy cô ấy đâu, nói không chừng là đã ra ngoài rồi."

Thím lớn tuổi nói xong rồi xách đồ đạc rời đi.

Bạch Du nhìn cửa lớn nhà họ Tằng đóng chặt, chẳng biết tại sao, trong lòng cô lại cảm thấy không yên tâm.

Cô suy nghĩ rồi cẩn thận vượt qua rác rưởi trên đất, đi thẳng về phía cửa lớn nhà họ Tằng, sau đó nhìn thấy một cái cửa sổ ở bên cạnh.

Không thấy thì chẳng sao, xem xong sắc mặt bị dọa sợ không còn chút máu.

Cô chỉ thấy Lâm Hướng Tuyết nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, ngã trên mặt đất không còn chút sức sống.

Giang Lâm thấy cô không đúng, anh bước tới hỏi: "Sao vậy?"

Lúc này Bạch Du mới lấy lại tinh thần: "Hướng Tuyết ngất xỉu trong nhà, chúng ta phải đưa cậu ấy tới bệnh viện ngay lập tức."

Bạch Du gật đầu, cô ôm cô nhóc lùi ra xa hai mét, sau đó dùng mũ bịt lỗ tai của cô nhóc.

Giang Lâm thấy đôi mẹ con đã ổn thỏa, lúc này anh mới nhấc chân đạp cửa, đạp hai lần là cánh cửa đã ngã rầm xuống…

Khi Lâm Hướng Tuyết tỉnh lại lần nữa, đã là nửa tiếng sau.

"Mình… Sao vậy?"

Lâm Hướng Tuyết mở mắt ra, đối diện với trần nhà trắng bóng, quay đầu lại thì thấy Bạch Du đang ngồi bên cạnh mình, trong một lúc vẫn không nghĩ ra là mình bị sao.

Bạch Du: "Mình đi ngang nhà họ Tằng thì thấy cậu ngất xỉu ở bên trong nên mình và Giang Lâm đã đưa cậu tới bệnh viện. Người nhà của cậu đang trên đường tới, còn nữa, bác sĩ nói là cậu đã mang thai."

Lâm Hướng Tuyết run lên, ngay giây sau đôi mắt bừng sáng, vẻ mặt ngạc nhiên: "Mình mang thai? Thật ư?"

Bạch Du gật đầu: “Đương nhiên là thật nhưng cậu đừng kích động, cẩn thận không tốt với đứa bé trong bụng, vả lại bác sĩ nói cậu bị tụt huyết áp, bảo cậu ăn uống đúng thời gian.”

Lâm Hướng Tuyết xoa bụng: “Được, được, được, sau này mình nhất định sẽ ăn cơm đúng giờ, mình còn nghĩ rằng cả đời này mình sẽ không có con. Tốt quá rồi, sau này mình không cần phải ăn canh sâm gà mái của mẹ chồng nữa, mình thật sự ăn tới mức sắp ói ra luôn rồi.”

Bạch Du nhíu mày: “Nếu cậu không thích thì cứ nói thẳng với đối phương, không cần phải làm khổ bản thân.”

Lâm Hướng Tuyết thở dài: “Mình thật sự rất ngưỡng mộ cậu, không cần phải sống chung với mẹ chồng, tự mình làm chủ, muốn ăn món nào cũng được, muốn ngủ tới mấy giờ cũng được, không giống như mình, cả một nhà, mình làm gì cũng có người nhìn chằm chằm, mình từng thử nói khéo với mẹ chồng nhưng bà ấy nói vậy là vì tốt cho mình.”

Bạch Du: “Mình không cho rằng sau này cậu không cần phải ăn canh sâm gà mái nữa, e rằng cậu còn phải ăn thêm một năm nữa, cho tới khi đứa bé dứt sữa mới thôi. Không đúng, sau khi đứa bé dứt sữa, nói không chừng mẹ chồng của cậu sẽ thúc giục cậu sinh thêm đứa hai và đứa thứ ba.”

Lâm Hướng Tuyết nghe vậy, lập tức sợ tái mét mặt mày: “Cậu đừng làm mình sợ, nếu thật sự làm vậy thì sẽ rất đáng sợ!”

Vừa nghĩ tới chuyện sau này phải làm bạn với canh sâm gà gà mái, dạ dày của cô ấy đã truyền tới từng cơn buồn nôn.

Bạch Du: "Mình dọa cậu khi nào? Mình không muốn cậu đối đầu với mẹ chồng nhà mình, không muốn cậu lục đục với chồng nhưng tới lúc già ngay cả kinh nguyệt cũng sẽ rời xa chúng ta, chứ đừng nói chi là đàn ông. Mình chỉ muốn nói cho cậu, suy nghĩ và chăm sóc bản thân nhiều thêm, có đôi khi cứ luôn nhường nhịn sẽ không làm cậu đạt được thứ cậu muốn, trái lại chỉ càng khiến đối phương tệ thêm mà thôi."

Suýt chút nữa là Lâm Hướng Tuyết đã bị câu nói "Ngay cả kinh nguyệt cũng sẽ rời xa chúng ta" làm tức cười nhưng đối với lời nói của Bạch Du, cô ấy thật sự không để trong lòng: "Quả thật là người làm mẹ, những lời cậu nói giống mẹ mình y như đúc.

Bạch Du thấy cô ấy như vậy, chỉ đành dừng lại: "Đúng rồi, cái cô Đồng Dương Vi là chuyện như thế nào? Tại sao lại thân mật với chú em của cậu?"

Lâm Hướng Tuyết: "Vừa nói tới chuyện này là giận, không phải hôm qua chúng ta đã không người phụ nữ kia ư? Cô ta vốn nói là hôm nay sẽ tới thăm nhà, nào ngờ cô ta lại tới vào lúc nửa đêm rồi nói ở nhà khách có người đàn ông cứ nhìn chằm chằm vào cô ta, khiến cô ta cảm thấy rất sợ, chúng mình đề nghị báo công an nhưng cô ta lại nói mình không có chứng cứ, còn sẽ gây ảnh hưởng tới danh tiếng của cô ta nên chúng mình coi như thôi và để cô ta ở lại trong nhà, nào ngờ tối đó đã xảy ra chuyện."

“Khuya khoắt cô ta chạy tới trên giường chú em của mình để ngủ, chú em của mình là loại người vừa nằm xuống là sẽ ngủ ngay nên không chú ý tới chuyện có một người phụ nữ chạy lên trên giường mình, cứ vậy mà ôm cô ta ngủ chung với nhau, không may thằng con nhỏ của nhà họ Hoàng tới vào lúc sáng sớm, đúng lúc nhìn thấy cảnh này nên vỡ lở ra, kết quả là người phụ nữ kia khóc lóc nói mình không biết đã xảy ra chuyện gì, còn nói bản thân mộng du, cậu nói xem có giận không chứ?”

“Thằng con nhỏ của nhà họ Hoàng rất nóng tính, không nói lời nào đã đập bể đầu chú em nhà mình, chú em nhà mình cảm thấy nhà họ Hoàng không tin tưởng mình, chưa biết rõ trắng đen đã đánh mình, trong lúc nóng giận đã nói mình không muốn cưới con gái nhà họ Hoàng nữa, chuyện lúc sau cậu biết cả rồi đấy…”

Bạch Du khựng lại: “Chú em của cậu định cưới người phụ nữ kia?”

Lâm Hướng Tuyết thở dài: “E là phải làm vậy, hai người nằm trên một chiếc giường, người phụ nữ kia vừa khóc lóc vừa đòi chết.”

Bạch Du: “Người phụ nữ kia không phải là người tốt lành, sau này các cậu ở chung, cậu phải đề phòng một chút.”

Lâm Hướng Tuyết gật đầu: “Mình biết nhưng vẫn là câu nói kia, mình thật sự rất ngưỡng mộ cậu…”

Bạch Du cảm thấy sau này người phụ nữ Đồng Dương Vi kia sẽ còn tiếp tục gây chuyện nên đã phải nhắc nhở thế nào cô cũng đã nhắc nhở, chuyện khác chỉ đành dựa vào Lâm Hướng Tuyết.

Huống chi giờ vẫn chưa xảy ra chuyện, cô nói nhiều cũng không tốt.

Một lúc sau, người nhà họ Lâm đã tới.

Thấy Lâm Hướng Tuyết có người chăm sóc, Bạch Du lập tức nói tạm biệt.

***

Ông Giang đã không thấy cháu gái cố được nửa ngày, vừa thấy bọn họ trở về là đã không nhịn được mà phàn nàn rằng giữa mùa đông còn ôm con bé ra ngoài.

“Trời lạnh mà còn ôm con bé? Đã làm cha rồi mà không biết thương con.”

“Ông nghe nói mấy đứa còn nhúng tay vào chuyện nhà họ Tằng, mấy đứa muốn xen vào bao nhiêu chuyện bao đồng ông cũng không quan tâm nhưng mấy đứa không được ôm con bé theo, nếu dọa cháu cố của ông thì phải làm sao?”

TBC

“Cháu…”

Người đã già rồi, ít nhiều cũng sẽ trở nên nhiều lời.

Đối với nhắc nhở của ông nội, Giang Lâm không lộ ra bất cứ vẻ không kiên nhẫn nào, chờ ông ấy nói xong thì anh chợt nói một câu: “Ông nội, nếu không đêm nay để con bé ngủ với ông được không?”

Kể từ khi Tiểu Thư Thư còn chưa trở về từ đảo Quỳnh Châu, ông Giang đã cho người chế tạo một cái nôi, rào song gỗ ở bốn phía, không lo việc đứa bé lăn lộn rồi rơi xuống dưới vào lúc nửa đêm, phía dưới

còn có bánh xe, có thể đẩy tới bất cứ đâu, sau khi trở về thì vẫn luôn ngủ trong cái nôi kia.

Nhưng bởi vì đứa bé ngủ trong phòng hai người, dẫn tới việc hai người không thể thân mật với nhau rất lâu. Thế nên vừa rồi lúc ông ấy lải nhải, anh đã nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn cả đôi đường.

Những lời phàn nàn của ông Giang nghẹn lại ở cổ họng, đôi mắt mở to: "Cháu nói thật chứ?"

Giang Lâm gật đầu: "Đương nhiên là thật nhưng chỉ sợ Tiểu Thư Thư không thích ứng được thôi ạ."

Chương 607: Chương 607

DTV-EBOOK

Biểu cảm u ám của ông Giang chuyển sang có nhiều mây, ông ấy vung tay lên rồi nói: “Chút nữa ông sẽ bảo mẹ Ôn đặt tất cả đồ chơi vào phòng của ông.”

Vì để cô nhóc đồng ý ngủ riêng với cha và mẹ, có thể nói là ông Giang đã sử dụng tất cả vốn liếng, thậm chí còn nằm rạp trên mặt đất cho cô nhóc cưỡi ngựa, dưới sự cố gắng không ngừng nghỉ của ông Giang, cuối cùng cô nhóc cũng đồng ý ngủ với ông cố vào tối nay.

Sau khi cô nhóc ngủ, Giang Lâm quay trở về phòng, anh trực tiếp kéo Bạch Du đang đứng trước cửa sổ ngắm tuyết vào trong lòng ngực, khẽ cắn vành tai của cô.

Một dòng điện chạy vọt từ vành tai tới khắp cả người, khuôn mặt Bạch Du đỏ bừng: “Anh làm gì vậy?”

Giọng nói Giang Lâm khàn khàn: “Con đã ngủ rồi, chúng ta cũng lên giường thôi.”

Bạch Du: “…”

Lời này thẳng thắn quá rồi, nhiệt độ cơ thể của anh giống như quả cầu lửa, ngay thẳng tới mức khiến người ta đỏ mặt tới mang tai: “Nhưng đây là lần đầu tiên con ngủ riêng với chúng ta, em lo con bé sẽ không quen.”

“Yên tâm, ngủ đã.”

Giang Lâm vừa nói vừa ôm cô kiểu công chúa, đi về phía chiếc giường.

Lời này như cái công tắc, không khí trong phòng lập tức trở nên ướt át, hơi thở của hai người dần nhanh hơn.

Bạch Du nghĩ tới thói quen một khi cô nhóc ngủ thì sẽ rất say rồi lại nghĩ tới chuyện hai người đã không làm chuyện thân mật rất lâu rồi, trong lòng cũng động lòng, cô đưa tay vòng lấy cổ Giang Lâm.

Hai cánh môi dán chặt vào nhau, nhiệt độ trong phòng dần nóng lên.

Ngay lúc Giang Lâm đánh chiếm thành trì, chuẩn bị thêm một bước nữa thì cửa chợt bị người khác gõ, ngay sau đó bên ngoài truyền tới một giọng sữa…

“Mẹ, con muốn ngủ với mẹ…”

Bầu không khí mập mờ trong phòng bỗng biến mất, thậm chí còn đóng băng ngay lúc này.

Bạch Du thấy biểu cảm kiềm chế của Giang Lâm, cảm thấy có chút buồn cười, cô đưa tay đẩy anh ra: “Mau để em đi.”

Giọng nói cô nhóc nghe rất ấm ức, còn kèm theo tiếng khóc, cô vừa nghe là đã trái tim đã thấy đau lòng.

Quan trọng nữa là nếu bọn họ không nhanh chóng mở cửa ra ngoài, chắc chắn cô nhóc sẽ khóc lớn, tới khi đó ông Giang và mẹ Ôn sẽ chạy tới, khi ấy sẽ rất khó xử.

Giang Lâm lấy lại tinh thần, giọng nói nghe có vài phần tức giận: “Ngày thường sét đánh, đốt pháo

cũng không chịu dậy, sao lại ngay lúc này…”

Sao lại dậy ngay lúc này, khiến anh muốn đánh cái m.ô.n.g nhỏ của cô bé.

Nhưng nghĩ thì nghĩ chứ Giang Lâm không nỡ đánh con gái, anh khó khăn trèo xuống khỏi người Bạch Du, hai người nhanh chóng mặc quần áo vào.

Cô nhóc đã không còn kiên nhẫn từ lâu, bên trong đôi mắt to ngập nước, vừa thấy Bạch Du là cô bé đã nhào tới ôm đùi: “Mẹ ơi, có phải mẹ không cần bé con nữa không?”

Ôi chao, dáng vẻ đáng thương giống như con mèo con bị người ta vứt bỏ.

Bạch Du vội ôm cô bé, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô bé: “Mẹ không có không cần con, không phải là tự con nói muốn ngủ chung với ông cố ư?”

Cô nhóc chớp đôi mắt to tròn, trên lông mi dài rậm vẫn còn đọng nước mắt óng ánh: “Bé cưng không cần em trai em gái…”

Đúng lúc ông Giang chạy tới, nghe cô bé nói như vậy, trên mặt ông ấy có chút ngại ngùng.

“Bé cưng yên tâm, cha mẹ sẽ không sinh em trai em gái cho con.”

Bạch Du có chút ngại, quả thật là vừa rồi bọn họ đang làm chuyện sinh con nhưng không có em trai em gái.

Cô nhóc có lòng chiếm hữu, cô nhóc chớp mắt xác nhận liên tục: “Thật không ạ?”

“Thật mà, cha mẹ có một mình bé cưng là đủ rồi.”

Sau khi an ủi cô nhóc xong, Bạch Du ôm cô bé vào trong phòng.

Cô nhóc vừa vào trong phòng là đã thấy cha đứng ở cửa quay lưng lại với cô bé, không khỏi kêu lên: "Cha ơi, tại sao cha không nhìn con?"

"..."

Giang Lâm giật cái áo khoác trên người, anh quay người lại đối diện với đôi mắt sạch sẽ và trong sáng của cô nhóc.

Giống như lúc làm chuyện xấu bị bắt gặp, lại càng thêm không được tự nhiên.

Bạch Du ít khi được thấy biểu cảm như thế trên khuôn mặt Giang Lâm, cô không nhịn được mà bật cười.

Mặc dù cô nhóc không biết mẹ đang cười vì điều gì nhưng cô vẫn cười theo, đôi mẹ con tựa đầu bên nhau cười vui vẻ.

Trên mặt Giang Lâm lóe lên vẻ không biết phải làm sao và cưng chiều: "Hai người ngủ đi, anh đi nói chuyện với ông nội."

Là lúc nên nói thẳng thắn với ông Giang về chuyện mình buộc ga rô.

Ông Giang không phải người trọng nam khinh nữ, ông ấy chỉ có tư tưởng đời trước, cảm thấy con cháu càng nhiều càng có phúc, nếu Tiểu Thư Thư có em trai hoặc em gái để làm bạn thì sau này sẽ không cô đơn, khi gặp chuyện cũng sẽ có người giúp đỡ được.

TBC

Bởi vậy sau khi nghe Giang Lâm đã buộc ga rô, ông Giang sửng sốt một lúc lâu nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận chuyện này.

Con cháu tự có phúc của con cháu.

***

Hôm sau là đêm giao thừa.

Người của dòng cả tới sớm nhất, mấy dòng khác cũng lần lượt tới, Tứ Hợp Viện lập tức trở nên náo nhiệt.

Dòng ba cũng tới nhưng không thấy bóng dáng Giang Khải đâu, trái lại là Giang Hựu Hàm ở sau lưng Lâu Tú Anh, cô ta lo sợ rụt rè, quần áo mặc trên người trông khá cũ kỹ, sắc mặt tiều tụy, trông như đã già mấy tuổi, không còn chút dáng vẻ ngang ngược và càn rỡ của lúc trước.

Đương nhiên là Bạch Du không cho rằng tính cách của cô ta sẽ thay đổi, cô không thấy Giang Hựu Hàm thiếu tiền, chắc chắn Lâu Tú Anh sẽ cho cô ta tiền phụ cấp, dáng vẻ này của cô ta cứ như giả vờ cho ông Giang thấy.

Giang Hựu Hàm vừa thấy Bạch Du, đáy mắt đã lóe lên vẻ ghen ghét không thể kiềm chế được.

Bạch Du mặc một cái quần dài, đôi chân thon dài thẳng tắp, trên người mặc một cái áo len dệt kim hở cổ màu đỏ, sắc mặt hồng hào nổi bật. Cả người như viên ngọc trai óng ánh, tỏa ra ánh sáng trơn bóng khiến người ta không thể dời mắt được.

Trong tưởng tượng của Giang Hựu Hàm, Bạch Du nê trở nên mập mạp sưng vù, trên mặt đầy vết tàn nhang, bởi vì cô ta thấy qua không ít phụ nữ sau khi

sinh con xong, dáng người không biến dạng thì mặt mày cũng đầy vết lốm đốm nhưng cô ta không ngờ Bạch Du không chỉ không biến dạng, trái lại còn xinh đẹp thêm, làm nổi việc cô ta xấu xí như một con vịt con.

Hơn nữa vừa nghĩ tới việc Bạch Du thi đậu Đại Học thì sự chênh lệch giữa hai người càng lớn, sự ghen ghét trong lòng cô ta giống như một con rắn độc, gặm nhấm trái tim của cô ta.

Tất nhiên sự không may của mình sẽ khiến người ta lo lắng nhưng người may mắn như cô lại càng khiến người ta tức giận!

Giang Hựu Hàm nhìn Bạch Du, càng nghĩ càng ghen ghét, càng nghĩ càng tức giận, tức tới mức trở thành con ếch xanh có đôi mắt lồi.

Bạch Du nhìn Giang Hựu Hàm một cái, sau đó không thèm quan tâm tới cô ta nữa mà đi thẳng vào phòng bếp để giúp đỡ.

Muốn ăn đồ tươi ngon ở thủ đô vào mùa đông là một chuyện không dễ dàng, không phải rau cải trắng thì sẽ là khoai tây.

Giang Lâm ra ngoài một chuyến, kéo hai sọt rau xanh trở về.

Mọi người vừa thấy, nhịn không được mà khen ngợi.

“Vẫn là Giang Lâm có bản lĩnh, vừa về đã có đồ tươi mới như vậy rồi.”

“Không phải nói chứ, ngày thường chúng ta muốn ăn cũng khó, chúng ta thì không sao nhưng mấy đứa nhỏ cứ đòi ăn.”

Bạch Du nghe vậy thì tiện nói: “Đồ ăn nhiều như vậy cũng không ăn hết, chốc nữa mọi người lấy một ít về xào ăn đi ạ.”

Nghe lời Bạch Du nói, nụ cười trên mặt mọi người lại càng thêm rõ ràng.

“Từ nhỏ đứa bé Du Du đã ngay thẳng.”

“Nói cho cùng vẫn là ông nội có mắt nhìn.”

Đương nhiên Bạch Du biết các bà ấy khen mình, phần lớn vì nể mặt của ông nội nhưng ai mà chẳng thích nghe lời nghe chứ. Huống chí đã sắp bước sang năm mới, mọi người có không khí vui mừng một chút, dù sao cũng tốt hơn việc châm chọc và khiêu khích lẫn nhau.

Cô lấy rau cần dùng bữa nay ra, sau đó chọn một vài loại khác giữ lại cho ngày, những phần còn lại thì chia cho mấy dòng khác.

Dòng cả, dòng hai, dòng bốn và dòng năm đều lấy không ít rau, định chút nữa sẽ mang về nhà, chỉ có Lâu Tú Anh là không nhúc nhích.

Bạch Du thuận miệng nói: “Bác gái ba, bác gái cũng lấy một ít mang về ăn đi.”

Chương 608: Chương 608

DTV-EBOOK

Tiếng bác gái ba vừa thốt ra, lập tức khiến mặt Lâu Tú Anh trở thành màu đen: "Không phải chỉ là một chút đồ ăn thôi à, nhà chúng tôi không thiếu mấy thứ này."

Nếu không phải do cô ta hủy hôn hôn ước với Giang Khải thì cũng sẽ không có một loạt chuyện sau này, bây giờ dòng ba cũng sẽ không trở thành trò cười trong mắt mọi người.

Cô nghĩ rằng chỉ chút rau xanh đó là có thể lấy lòng được bà ta? Mơ tưởng!

Dù nói vậy nhưng ánh mắt của bà ta vẫn thỉnh thoảng dừng trên đống rau xanh vẫn còn thừa lại, nói thật, bà ta đã không ăn rau xanh tươi ngon mọng nước như thế trong một khoảng thời gian dài.

Nhưng bà ta không muốn cho Bạch Du mặt mũi, bà ta muốn Bạch Du tới cầu xin bà ta, sau khi bà ta kiếm đủ mặt mũi thì bà ta mới đành ra tay.

Ai ngờ bà ta vừa dứt lời, Bạch Du đã xoay người nói với những người khác: "Nếu bác gái ba đã không cần thì phần còn lại mọi người chia nhau đi."

Lâu Tú Anh lập tức tức như con cá nóc: "..." Ai nói bà ta không?'

Ở đây đều là người diễn sâu, đương nhiên nhìn ra Lâu Tú Anh tự cao tự đại nhưng ai phải nuông chiều bà ta cơ chứ, chỉ đôi ba lần đã lấy hết phần đồ ăn còn lại.

"..."

Thấy không có ai đứng ra khuyên mình, Lâu Tú Anh không thở nổi, suýt chút đã qua đời ngay tại chỗ.

Bạch Du nhìn đôi mẹ Lâu Tú Anh và Giang Hựu Hàm, người nào cũng tức thành con cá nóc, không khỏi cảm thấy buồn.

Cô lấy từ trong cái sọt ra hai trái dưa leo vừa hái xuống, trên thân còn có gai ngược, tươi ngon mọng nước, trông rất tươi xanh.

Muốn ăn dưa leo ở đảo Quỳnh Châu không khó nhưng muốn ăn ở thủ đô vào mùa này thì không dễ dàng.

Mấy ngày qua toàn ăn rau cải trắng và khoai tây, đừng nói là những ngày khác, mà ngay cả Bạch Du vừa thấy cũng không nhịn được mà chảy nước miếng.

Cô rửa sạch dưa leo rồi đập dẹp, chuẩn bị làm món dưa chuột trộn, đêm giao thừa chỉ có thịt và cá, dưa chuột giảm ngán rất tốt.

Năm 1978, khôi phục Kỳ thi Đại Học lần thứ nhất, chắc chắn đây là một năm không bình thường.

So sánh với những năm trước, Tết năm nay càng thêm náo nhiệt, giăng đèn trang trí khắp nơi, có không ít quán cơm treo lồng đèn màu đỏ chót, trông rất có không khó vui mừng.

Đứa nhỏ càng thêm phấn khích, chơi trốn tìm trong sân, đắp người tuyết, cô nhóc đá đôi chân nhỏ chạy theo phía sau mấy người anh họ, đôi gò má đỏ

bừng vì kích động, phấn khích tới nỗi chảy nước miếng.

Mấy người anh họ cũng rất thích cô em họ xinh đẹp này, cho dù là ăn hay chơi thì đều ưu tiên nhường cho cô nhóc nhưng Bạch Du lo Lâu Tú Anh và Giang Hựu Hàm quấy phá nên cô và Giang Lâm không dám thả lỏng, luôn có một người canh giữ ở gần cô nhóc.

Giang Lâm và mấy người anh em họ hợp lực dán câu đối lên cửa, sau đó cho cô nhóc dập đầu với ông Giang để chúc Tết.

Đây là năm đầu tiên sau khi cô nhóc sinh ra, đây cũng là lần đầu tiên cô bé dập đầu.

Nhưng cô nhóc rất thông minh, cô bé thấy các anh họ dập đầu được một cái bao lì xì từ ông cố, cô bé hiểu ngay.

Dập đầu bằng bao lì xì.

Thế là cô bé đá cái chân nhỏ, chạy bạch bạch tới trước mặt ông Giang rồi chợt quỳ xuống, sau đó dập đầu hai cái phát tiếng "Bộp bộp".

Động tác này làm tất cả mọi người ngây ra.

Ông Giang không ngờ cô nhóc còn như vậy mà không cần người lớn dạy đã tự chạy tới dập đầu, sau khi sửng sốt một lúc ông ấy lại bắt đầu đau lòng: "Ây da, không cần phải dập đầu, không dập đầu ông cố cũng cho cháu bao lì xì."

Những đứa trẻ khác: "..."

Sao lúc bọn họ dập đầu ông cố lại không nói như vậy? Chẳng lẽ đầu của con trai không phải là đầu ư?

Cô nhóc lấy được một bao lì xì lớn từ ông cố, sau đó cô bé phấn khích giao cho Bạch Du rồi lại lần lượt chạy tới chỗ các bậc cha chú khác để dập đầu,

Mọi người thấy thế, không nhịn được mà bật cười.

Bạch Du: "..."

Đây là lần đầu cô nhận ra cô nhóc là một người tham tiền đấy.

Giang Vũ là người tới cuối cùng.

Bạch Du đã không gặp anh ta được hơn một năm rồi, so với lần gặp mặt trước thì anh ta gầy đi không ít nhưng tinh thần rất tốt.

Sau khi bước vào, ánh mắt của anh ta đảo qua Bạch Du nhưng không dừng lại quá lâu.

Chỉ giống như những người khác.

Bạch Du còn chưa sao, Giang Lâm đã đứng trước mặt cô, chặn ánh mắt của Giang Vũ.

Bạch Du: "..."

Giống như chuyện không biết con gái là một người tham tiền, Bạch Du cũng không ngờ anh lại thích ăn dấm như thế.

May Giang Vũ không làm gì, những người khác cũng không biết chuyện Giang Vũ thích Bạch Du nên không làm lớn chuyện.

TBC

Giang Vũ gọi người của tiệm chụp ảnh tới.

Ông Giang ngồi ở giữa, cô nhóc được ông Giang ôm trong lòng ngực, được thặt hai cái b.í.m tóc, cười vô cùng ngọt ngào, còn những người khác dựa theo thân phận và chiều cao để xếp thành mấy hàng.

Một tiếng tách vang lên.

Thời gian dừng lại.

Năm 1978, nhà họ Giang chụp bức ảnh bốn đời đầu tiên ở nhà chính.

Cơm tất niên năm nay vô cùng phong phú.

Ở giữa được đặt bữa cơm đoàn viên được làm từ gạo nếp vàng bạc, bên trên điểm xuyết táo đỏ, long nhãn, cành thơm và ngọn tùng bách nhỏ, bên cạnh đặt một mâm sủi cảo, sủi cảo này không giống sủi cảo bình thường, bên trong bọc kẹo, tượng trưng cho năm mới ngọt như đường, bên trong bọc đậu phộng, đậu phộng được dùng làm quả Trường Sinh, ngụ ý sống lâu, còn có một cái sủi cảo bọc tiền xu, ai ăn trúng sủi cảo tiền xu thì tượng trưng cho vận may phát tài kéo tới cuồn cuộn trong năm tới.

Tiếp theo có món thịt kho tàu, cá chép hóa rồng, thịt viên Tứ Hỉ, hoa nở phú quý, giăng đèn trang trí chờ thịt và rau xanh. Mỗi một món ăn đều được tạo kiểu, trông không chỉ có ngụ ý tốt mà mùi vị màu sắc đều có đầy đủ, mọi người thấy là đã chạy nước miếng liên tục.

Bác gái cả Chu Thái Vân lên tiếng khen trước: “Ôi chao, coi như nay bác có thêm kiến thức, tài nghệ nấu nướng của Du Du thật khó lường, chỉ nói món giăng đèn trang trí này thôi, xưa nay bác gái không

biết trái cà còn có thể tạo thành kiểu cái lồng đèn, làm đẹp như thế, khiến người ta không nỡ ăn."

Bác gái hai khác cũng khen: "Không phải nói chứ, ngay cả từng cái tên đều rất hay, chị nhìn món cá có tên cá chép hóa rồng này, mọi người ăn con cái học tập tiến bộ, sự nghiệp thăng chức từng bước. Hoa nở phú quý này, chị xem trông cứ như từng đóa hoa, may là có Du Du, nếu để em nghĩ thì em có nát óc cũng không nghĩ ra."

Ngoài dòng ba thì những dòng khác đều khen.

Ông Giang cũng rất vui thấy cả nhà vui vẻ hòa thuận.

Nhưng cố tình lại có người muốn làm mất vui ngay lúc này.

Đã uống rượu ba phiên, Giang Khải Bang vẫn luôn không lên tiếng chợt nhìn Giang Lâm rồi nói: "Mặc dù bây giờ con quá khích nhưng trong người con vẫn chảy dòng m.á.u của cha, điều này không ai có thể thay đổi được, cho dù con không nhận người cha này nhưng dù sao cha cũng nuôi con, nay cha có một chuyện cầu xin con."

Ông ta vừa nói dứt câu, xung quanh đã im lặng vài giây.

Trai cả Giang Khởi Nghiêm thấy sắc mặt ông Giang trở nên u ám, ông ấy vươn tay kéo tay áo của Giang Khải Bang: "Em ba, sắp sang năm mới rồi, em đừng hồ đồ."

Nhưng Giang Khải Bang vẫn quyết quyết tâm: "Anh cả, anh đừng khuyên em, trong lòng em đã quyết định rồi."

Sắc mặt Giang Lâm lạnh nhạt: “Bác ba, mời bác nói.”

Tiếng “Bác ba” so với tiếng “Bác gái ba” của Bạch Du còn khiến người ta tức giận hơn.

Giang Khải Bang xanh mặt: “Năm đó trước lúc mẹ con qua đời, bà ấy đã dặn con chăm sóc em trai, con còn nhớ lời những lời này không?”

“Nhớ.”

Sắc mặt Giang Lâm cũng trở nên u ám.

Bàn tay Bạch Du đặt dưới bàn đưa qua, nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay của anh.

Nếu không phải kiêng dè ông nội còn ở đây, cô nghĩ Giang Lâm đã đ.ấ.m ông ta một cái rồi.

Giang Khải Bang: “Con nhớ là được, Giang Khải không thể sinh con, con là anh em ruột của nó, coi như người làm cha này cầu xin con sinh thêm một đứa nữa, sau đó để em trai con nhận làm con nuôi, để nó có người nối dõi, cũng tránh việc dòng ba của chúng ta sẽ không còn người nối dõi nữa.”

Chương 609: Chương 609

DTV-EBOOK

Giang Lâm nhìn Giang Khải Bang ở đối diện một lúc lâu rồi chợt nở nụ cười: "Xin lỗi nhé, tôi không làm được."

Giang Khải Bang nghe vậy thì tức tới mức thái dương nổi gân xanh: "Mày...! Có phải con muốn cha quỳ xuống cầu xin con, con mới đồng ý không?"

Giang Lâm: "Không cần vậy đâu, tôi không đồng ý là vì tôi không làm được, là vì tôi đã buộc ga rô."

Giang Khải Bang: "..."

Những người khác: "..."

Anh vừa dứt câu, xung quanh chìm vào im lặng lần nữa.

Vẻ mặt Giang Khởi Nghiêm đầy ngạc nhiên: "Giang Lâm, cháu thật sự buộc ga rô rồi ư?"

Giang Lâm gật đầu: "Con nhiều mẹ khổ, con và Du Du có một mình Minh Thư là đã đủ rồi."

Có lẽ đàn ông sẽ không có cảm giác với những lời này nhưng phụ nữ đều thay đổi sắc mặt.

Mặc dù trong lòng các bà ấy không đồng ý chuyện Giang Lâm đi buộc ga rô, mong con dâu sinh cho mình thêm mấy đứa bé nữa, nhiều con nhiều cháu nhưng sinh và nuôi trẻ rất khổ, các bà ấy đều biết rất rõ, bản thân từng người đều đã trải qua.

Bởi vậy dù trong lòng các bà ấy không đồng ý nhưng không nhịn được mà ngưỡng mộ Bạch Du.

Các bà ấy không may mắn như Bạch Du, có một người đàn ông vì các bà ấy mà chấp nhận buộc ga rô.

Vả mặt Giang Vũ cũng tràn đầy ngạc nhiên.

Giang Vũ nhìn Bạch Du rồi lại nhìn Giang Lâm, anh ta đặt tay lên n.g.ự.c tự hỏi, nếu như đó là anh ta, anh ta có thể làm được như Giang Lâm không?

Anh ta rất muốn lừa mình dối lòng nhưng rõ ràng là không được.

Anh ta không làm được như Giang Lâm.

Ngay giây phút này, anh ta đã biết tại sao Bạch Du lại chọn Giang Lâm.

Còn anh ta, cũng đã thua hoàn toàn.

Giang Khải Bang duy trì dáng vẻ ngu ngơ thật lâu, cuối cùng đặt m.ô.n.g ngã ngồi trên ghế.

Hình như dòng ba thật sự không có người nối dõi rồi.

Sắc mặt ông Giang u ám: "Đuổi thằng khốn này ra ngoài cho cha."

Giang Khải Bang: "..."

Cuối cùng ba người dòng ba đều được "Mời" ra ngoài.

Giang Hựu Hàm tức giận tới mức lệch cái mũi.

Cô ta định ăn cơm xong rồi nhờ Giang Lâm giới thiệu một công việc cho chồng, kết quả còn chưa lên tiếng đã bị đuổi.

Tức c.h.ế.t cô ta rồi!

Bạch Du không ngờ buộc ga rô còn có tác dụng này nhưng khi thấy dòng ba bị đuổi ra ngoài, trong lòng cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Dòng ba rời đi không làm ảnh hưởng tới bầu không khí, trái lại còn vì thiếu cả cái nhà toàn người kỳ cục kia mà bầu không khí lại càng vui thêm.

Đầu năm, Bạch Du dẫn cô nhóc về nhà mẹ đẻ một chuyến, sau đó không ra ngoài nữa, cô ở trong nhà đóng gói đồ chuẩn bị về đảo Quỳnh Châu vào ngày mai và cũng là ngày mùng hai Tết.

Lần này trở về, cô định thuê một căn nhà ở thành phố Quảng trước hoặc mua một căn nhà, khi ấy để bà nội và Tiểu Thư Thư tới thành phố Quảng để ở, thỉnh thoảng Giang Lâm sẽ ra ngoài làm nhiệm vụ, có đôi khi đi mấy tháng mới về, nếu như bà nội và cô nhóc ở đảo Quỳnh Châu thì đồng nghĩa với việc bọn họ không thể ở bên cạnh chăm sóc cho hai người.

Bởi vậy sau khi bàn bạc với Giang Lâm, bọn họ quyết định để bà nội và Tiểu Thư Thư tới thành phố Quảng, cuộc sống Đại Học khá tự do, Bạch Du không định trọ ở trường mà sẽ một căn nhà ở gần trường, làm vậy cô sẽ không chậm trễ việc học và chăm sóc con.

Bởi vì phải tìm nhà nên bọn họ quyết định về sớm.

Quyết định khá nhanh nên Bạch Du không có thời gian để tới nhà họ Tằng tạm biệt Lâm Hướng Tuyết, đành đợi tới lúc quay về viết thư liên lạc.

Ông Giang rất không nỡ đối với chuyện bọn họ về sớm, ông ấy cứ ôm cô nhóc không buông.

Bạch Du đành an ủi ông ấy, nói khi nào nghỉ hè thì sẽ đưa cô nhóc về, ông Giang nghe vậy trong lòng mới vui được một chút.

Hôm sau.

Chú Vương chở cả nhà Bạch Du đến nhà ga.

Khi về túi lớn túi nhỏ một đống đồ đạc, nào ngờ sau khi về đồ đạc lại càng nhiều, đồ ăn, quần áo và còn có không ít đồ chơi mà các bậc cha chú cho cô nhóc.

Tất cả đều là tấm lòng, không thể không mang theo.

Bạch Du nắm tay Niệm Niệm đi ở phía trước, ngay lúc cô định quay đầu lại nói chuyện với cô nhóc thì một giọng nói vang lên..

“Giang Lâm!”

Giọng nói kia lạnh buốt, giống như thời tiết thủ đô vào lúc này.

Bạch Du quay đầu nhìn lại thì thấy Giang Khải xách theo một cái vali du lịch, anh ta nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Giang Lâm.

Tình địch gặp nhau tức đỏ mắt.

Sắc mặt Giang Lâm trầm xuống, anh giao cô nhóc cho Bạch Du, sau đó xoay người lại rồi lạnh lùng nhìn Giang Khải: “Mày tới đây để làm gì?”

Bạch Du ôm cô nhóc, sau đó kéo bà nội lui về sau vài bước, cô còn không quên căn dặn Giang Lâm: “Anh cẩn thận nhé.”

Bây giờ Giang Khải như con ch.ó rớt xuống nước, anh ta đã không còn năng lực s.i.n.h d.ụ.c và bị đuổi khỏi nhà họ Giang, không dám đảm bảo là anh ta không có ý nghĩ c.h.ế.t chung một chỗ, vẫn nên cẩn thận.

Bà Bạch kéo chặt lấy Niệm Niệm, bà cũng không nhịn được mà chửi bậy: "Sao thằng này lại dai như đỉa vậy? Thế mà còn theo tới nhà ga?"

May là lúc trước bé Du kiên quyết muốn hủy bỏ hôn ước với cậu ta, nếu cưới loại người như vậy thì sao hạnh phúc được chứ?

Trước đây bà cảm thấy tuổi của Giang Lâm có chút lớn nhưng giờ đây khi đôi anh em đứng chung với nhau, Giang Lâm dễ như trở tay đã khiến Giang Khải như cát bụi, chỉ vừa nhìn khuôn mặt của Giang Khải thôi là đã thấy ghét rồi.

Ánh mắt của Giang Khải đảo qua khuôn mặt của Bạch Du, đáy mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên.

Bây giờ dáng vẻ của Bạch Du giống Hoa khôi của trường ở thực tại tới chín phần mười, ban đầu khi anh ta viết cuốn tiểu thuyết này, vì để trả thù Hoa khôi có mắt không tròng nên anh ta cố ý viết cô trông thật xấu xí, không ngờ Bạch Du lại thoát khỏi thiết lập trong tiểu thuyết, càng ngày càng đẹp.

Đáy mắt Giang Khải lóe lên vẻ ghen ghét, anh ta siết chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm Giang Lâm: "Tại sao tôi không thể tới đây? Hay là anh cảm thấy chột dạ, sợ người ta biết chuyện anh cướp vợ chưa cưới của em trai ruột?"

Giang Lâm lạnh lùng nhìn anh ta: “Sao tao phải chột dạ? Chẳng phải lúc trước là vì mày có quan hệ quan nam nữ không đứng đắn nên mới bị hủy bỏ hôn ước ư? Bản thân mày không biết quý trọng, giờ đây còn thể diện để tới chất vấn người khác?”

Lúc này tất cả mọi người đều đang chờ xe lửa chạy vào trạm, không có chuyện để làm nên khi nghe cuộc trò chuyện của Giang Lâm và Giang Khải, tất cả mọi người sôi nổi đưa mắt sang để ăn dưa.

Anh em ruột cùng thích một cô gái?

Máu chó, thật là m.á.u chó!

Nhưng m.á.u chó cũng được, nói nhiều một chút, mọi người thích nghe.

Sắc mặt Giang Khải u ám: “Nếu không phải do mày thì ông đây cũng không mất tất cả! Mày nhớ kỹ cho ông đây, tất cả áp bức và lăng nhục mà nay ông đây phải chịu, ông đây sẽ trả cho bọn mày gấp trăm gấp ngàn lần!”

Nói xong, ánh mắt lạnh lẽo của anh ta dừng trên cô nhóc trong n.g.ự.c Bạch Du: “Tới khi đó, tao sẽ để con gái chúng mày chôn chung với con của tao! Đây là thứ chúng mày nợ tao!”

Đây nào phải con ch.ó rớt xuống nước, đây quả thật là con ch.ó điên, thấy người là cắn!

“Giang Khải, anh muốn nổi điên thì cút ra xa mà nổi điên! Đừng nói là anh cho rằng con của anh và Tần Tâm Hủy là do chúng tôi làm đấy nhé? Nếu chúng tôi muốn ra tay, anh cho rằng Tần Tâm Hủy có thể sống được tới như vậy? Phiền anh động cái não

ngu như lợn của mình, con của anh không còn, người được lợi nhất không phải chúng tôi!"

Bạch Du không quan tâm anh ta là con ch.ó rớt xuống nước hay là con ch.ó điên không, nếu anh ta muốn nổi điên thì cô không xen vào nhưng dám đánh chủ ý lên người cô nhóc, vậy cô sẽ không nhị.

Dám đụng vào con gái của cô, cô sẽ đánh gãy cái chân chó của anh ta!

Giang Khải ngơ ra một lúc, sau đó cau mày, vẻ mặt không tin: "Cô đừng có mà nói dối, ngoài cô ra thì còn có ai làm ra chuyện như vậy nữa chứ?"

Bạch Du cau mày lại, cô gằn từng một: "Lâu Tú Anh."

"Không thể nào!"

Giang Khải gần như phủ nhận theo bản năng.

TBC

Bạch Du mỉm cười: "Tại sao lại không thể? Đừng nói anh gọi bà ta một tiếng là cho rằng bà ta thật sự coi anh thành con trai ruột à? Uổng công nhiều năm như vậy rồi mà anh vẫn chưa thấy rõ bộ mặt của bà ta, không biết nên nói bà ta giấu kĩ hay nói anh quá ngây thơ quá ngu ngốc, bà đối xử tốt với anh, từ trước tới nay đều có âm mưu, trước kia tương lai của anh rạng rỡ, đương nhiên là bà ta sẽ coi anh là con trai ruột nhưng bây giờ anh thế nào? Một con cờ không có việc làm bị đuổi ra khỏi gia tộc, anh cho rằng bà ta thật sự sẽ nuôi con cho anh à? Chứ đừng nói tới việc mẹ của đứa bé còn là một tội phạm g.i.ế.c người.

Chương 610: Chương 610

DTV-EBOOK

Mặc dù không có chứng cứ chứng minh cái c.h.ế.t của mẹ và cậu của cô có liên quan tới Tần Tâm Hủy, trong lòng Bạch Du vẫn cảm thấy việc này không thoát khỏi liên can với cô ta.

Từ đầu tới cuối Lâu Tú Anh chỉ coi Giang Khải là một người công cụ mà thôi, giờ anh ta đã không còn giá trị lợi dụng, chắc chắn bà ta sẽ không để một đứa con riêng tranh giành tài sản với con của mình.

Bởi vậy ngoài việc Tần Tâm Hủy không cẩn thận dẫn tới sinh non ra, người có khả năng ra tay với Tần Tâm Hủy, không phải ai khác mà là Lâu Tú Anh.

Tiếng xì xào bàn tán xung quanh càng lớn, trái lại còn liên tục vang lên tiếng thở sâu.

Bọn họ thích xem chuyện m.á.u chó nhưng sinh non, g.i.ế.c người…

Có chút kinh khủng.

Lúc này xe lửa đã bắt đầu vào nhà ga, mọi người không thèm ăn dưa nghe tám chuyện, tranh thủ thời gian xách vali bên cạnh lên xe lửa.

Bạch Du lo bà nội và hai đứa bé bị người khác chen đẩy, cô muốn nhanh rời khỏi đây: “Giang Lâm, chúng ta lên xe lửa thôi.”

Giang Lâm: “Được.”

Vừa rồi Giang Khải nghe Bạch Du nói tới việc Lâu Tú Anh hại c.h.ế.t con của anh ta và Tần Tâm Hủy,

trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Anh ta thật lòng đối xử với Lâu Tú Anh như mẹ, dù sao kể từ khi anh ta sinh ra Lâu Tú Anh vẫn luôn chăm sóc anh ta, vả lại nhân vật này còn do chính tay anh ta sáng tạo nên anh ta chưa từng nghi ngờ Lâu Tú Anh.

Nhưng nếu Bạch Du có thể thoát khỏi trói buộc của tiểu thuyết và hủy bỏ hôn ước với anh ta, vậy ngộ nhỡ Lâu Tú Anh cũng tránh thoát thì sao?

Giang Khải càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, anh ta lấy lại tinh thần thì thấy Giang Lâm và Bạch Du quay người định rời đi, anh ta đưa tay muốn nắm lấy cánh tay của Bạch Du theo bản năng.

Chẳng qua là anh ta còn chưa đụng vào quần áo của Bạch Du thì cánh tay của anh ta đã bị Giang Lâm nắm lấy, ngay sau đó là một trận hoa mắt, Giang Lâm ném anh ta qua vai rồi quăng xuống đất.

Giang Lâm giẫm một chân lên trên lồng n.g.ự.c của anh ta, anh nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng: "Cút xa Du Du ra, nếu không đừng trách tao lại biến mày thành kẻ tàn tật!"

"..."

Ánh mắt của tất cả người xung quanh dừng trên người Giang Khải, khuôn mặt Giang Khải trương lên màu gan lợn.

Áp bức và lăng nhục lần này, anh ta, Giang Khải, nhớ kỹ!

Trong xe lửa tiếng người ồn ào, người chen lấn, vai cạ vai.

Khó khăn lắm mới kiểm tra xong, Bạch Du vẫn không bớt căng thẳng như cũ, chen vào bên trong theo dòng người.

Đầu năm nay ngồi xe lửa không chỉ tốn sức lực mà còn cần kỹ thuật nữa, nhất định phải nhanh mắt nhanh chân, nếu không có thể bị người ta dồn xuống dưới bất cứ lúc nào.

Chen qua lớp người đông đúc, cuối cùng cũng vào toa xe, vừa ngồi xuống không lâu thì xe lửa cũng bắt đầu chạy, vừa đóng cửa lại, bên ngoài chợt truyền tới tiếng la to…

"Tôi cũng mua phiếu, tại sao các anh không cho tôi lên?"

Bạch Du không thể quen thuộc hơn với giọng nói này.

Bà Bạch: "Sao bà lại thấy giọng nói này rất giống của đồ không có liêm sỉ Giang Khải kia?"

Bạch Du: "Không phải rất giống mà là giọng của anh ta."

Vừa rồi cô có chú ý thấy trong tay Giang Khải xách theo vali du lịch, e rằng anh ta cũng như bọn cô, muốn ngồi lên chuyến xe lửa này nhưng giờ lại bị chặn lại, chắc là Giang Lâm dùng lực ở phía sau.

Không biết anh ta muốn đi đâu?

Bạch Du nhìn ra bên ngoài thông qua cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy Giang Khải bị nhân viên chặn ở cửa xe lửa, bởi vì tức giận mà mặt mày trở nên dữ tợn.

Bà Bạch: "Giờ bà cảm thấy rất may khi cháu không gả cho cái thứ Giang Khải kia, thật sự chẳng ra gì cả."

Niệm Niệm vẫn luôn ngoan ngoãn không lên tiếng, nghe thấy bà nói vậy, cô bé không nhịn được hỏi: “Bà nội, chốc thì bà nói chú ấy là thứ gì, chốc thì nói chú ấy chẳng ra làm sao, vậy rốt cuộc chú ấy là gì ạ?”

“…”

Câu hỏi này khiến bà Bạch không biết phải trả lời thế nào.

Bạch Du thấy thế, không nhịn được mà bật cười.

Đầu óc của mấy đứa trẻ ở độ tuổi này đều là một triệu câu hỏi tại sao.

Còn cô nhóc vẫn ngủ say sưa, buổi sáng vì phải bắt xe nên bọn họ dậy từ rất sớm, cô nhóc bị đánh thức để mặc quần áo, sau đó lại nhanh chóng ngủ thiếp đi, vừa rồi Giang Khải la lớn tiếng như vậy cũng không đánh thức cô bé.

Như vậy cũng tốt, ít nhất không bị dọa sợ.

Một lúc sau, cuối cùng Giang Lâm cũng tới.

Trên người anh đeo mấy cái túi du lịch, đôi tay xách đầy đồ, Bạch Du vội đứng dậy giúp anh sắp xếp đồ đạc.

Đúng lúc này, cửa sổ chợt truyền tới tiếng đập “Rầm rầm rầm”: “Giang Lâm, có phải là mày không? Chắc chắn là mày lừa tao khiến tao không lên xe được, mày cút ra đây cho tao!”

Giờ phút này, Giang Khải giống y như một con ch.ó điên, sức lực vô cùng lớn, cửa sổ bị đập tới mức lung lay, dọa Niệm Niệm sợ xanh mặt mày.

Bà Bạch vội kéo đứa bé vào trong lòng.

Giang Lâm bước qua, kéo màn cửa xuống một cái vù.

Màn cửa chặn được khuôn mặt dữ tợn của Giang Khải nhưng lại không chặn được giọng nói của anh ta: "Giang Lâm, mày chờ tao ở thành phố Quảng! Mày chặn được tao một lần, chẳng lẽ mày có thể chặn tao suốt cả đời ư?"

"..."

Bạch Du nghe vậy, trong lòng căng thẳng.

Không ngờ tên điên Giang Khải cũng muốn tới thành phố Quảng, thành phố Quảng không nhỏ nhưng Giang Khải biết cô học ở Đại Học Trung Sơn, chuyện tìm cô không khó.

Cô không lo lắng cho sự an toàn của mình nhưng cô sợ Giang Khải sẽ ra tay với bà nội và hai đứa trẻ.

Cho dù bị tổn thương thế nào, cô đều không muốn nhìn thấy.

Giang Lâm chú ý thấy sau khi cô nghe những lời của Giang Khải, cơ thể khẽ run, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt.

Nếu không phải xe lửa sắp chạy, chắc chắn anh sẽ ra ngoài đánh anh ta một trận.

Giang Lâm bước tới, vươn tay ôm lấy cô: "Đừng sợ, có anh ở đây."

"Thả tao ra! Bọn mày mau thả tao ra!"

"Giang Lâm, Bạch Du! Bọn mày chờ tao đấy, tao sẽ còn quay lại!"

Giọng nói của Giang Khải ở bên ngoài xa dần, nghe cứ như là bị người khác kéo đi.

Kèm theo đó tiếng còi chói tai, đường ray rung lắc ầm ầm, xe lửa bắt đầu khởi động.

Bạch Du tựa vào trên cánh tay rộng lớn của Giang Lâm, cô dần bình tĩnh lại.

Đúng vậy, bây giờ cô không chỉ có một mình, phía sau cô còn có Giang Lâm để dựa vào.

Mặc kệ mục đích con ch.ó điên Giang Khải chạy tới thành phố Quảng là vì để trả thù bọn họ hay là là vì mục đích khác, dù sao binh tới tướng đỡ nước đến đất ngăn, không có gì phải sự.

Nghĩ vậy, Bạch Du lấy bánh cuộn thừng chiên giòn và bánh nếp nhân đậu từ trong túi ra, vừa làm xong vào sáng nay, cô còn mang theo sủi cảo sốt cà rốt thịt lợn.

Cho dù thế nào cũng phải ăn no rồi bụng rồi mới tính tiếp.

Cô chia đồ ăn cho bà nội và Niệm Niệm.

Mặc dù Niệm Niệm vẫn còn sợ nhưng cô bé tỏ ra rất dũng cảm, còn giúp che chở cho em gái, dùng tay nhỏ bịt lỗ tay của cô nhóc.

TBC

Rất lanh lợi.

Lần này trở về, cô định để Niệm Niệm và thằng bé nhà họ Lý gặp nhau một lần nhưng không biết Lý Khắc đã chạy đi đâu, cậu đã không ở nhà rất nhiều ngày.

Bởi vậy vừa rồi Niệm Niệm còn nhắc tới “Anh Lý Khắc” với cô.

Bánh nếp nhân đậu mềm mại thơm ngon, bột bắp và gạo vàng làm lớp vỏ màu vàng ở bên ngoài, vừa vào miệng đã cảm thấy mịn và mềm, bắt đầu ăn một miếng là không còn.

Bánh cuộn thừng chiên giòn được chiên vàng óng, vô cùng xốp giòn, khẽ cắn một cái giòn tan.

Bạch Du ăn liền hai cái cái rồi đút một cái bánh nếp nhân đậu vào trong miệng Giang Lâm vẫn còn đang thu dọn đồ đạc.

Không biết cô nhóc có ngửi thấy mùi nào đó trong giấc mơ không, cái mũi khịt vài cái, dáng vẻ vô cùng đáng yêu.

Mọi người thấy thế, không nhịn được mà bật cười.

Lúc này Bạch Du mới chú ý tới một việc…

Người phụ nữ và đứa bé kia nằm ở giường bên cạnh có chút kỳ lạ.

Người phụ nữ có khuôn mặt ưa nhìn, trông khoảng 23 - 24 tuổi, mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, bên trong phối với áo len cao cổ màu đỏ tươi, dưới chân mang đôi bốt da màu đen, còn mang theo một chiếc áo khoác kiểu quân đội bên người, vừa nhìn là biết giàu từ trong trứng.

Chương 611: Chương 611

DTV-EBOOK

Hơn nữa, một vé giường nằm có giá hơn 20 tệ, gần bằng với một tháng lương của một công nhân phổ thông, người bình thường không mua nổi. Hơn nữa, đầu năm nay để có được vé giường nằm cần có đơn vị và mối quan hệ, nếu không thì người bình thường dù có tiền cũng khó mà mua được.

Vì vậy, Bạch Du không cho rằng người phụ nữ trước mặt là kẻ buôn người, sở dĩ cô cảm thấy kỳ lạ là vì cậu bé ngồi bên cạnh.

Cậu bé trông khoảng bốn năm tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, đôi mắt dài nhỏ hơi xếch, mũi cao ngất, còn nhỏ mà khuôn mặt đã xuất sắc thế này, sau này lớn lên chắc chắn sẽ khiến nhiều cô c.h.ế.t mê c.h.ế.t mệt đây.

Nhưng lúc này ở thủ đô, nhiệt độ đang ở mức âm, cậu bé chỉ mặc hai lớp áo mỏng, khuôn mặt bé nhỏ trắng bệch vì lạnh, môi tím tái, cuộn tròn cả người lại, run lẩy bẩy vì lạnh.

Người phụ nữ mặc nhiều quần áo như thế, bên cạnh còn có một chiếc áo khoác quân đội nhưng lại không hề quan tâm đến cậu bé ngồi bên cạnh, hình như cậu bé sợ cô ta, thà bị lạnh cứng người chứ không dám mở miệng, lại càng không dám dựa vào người cô ta.

Người phụ nữ đang cầm một cuốn sách và đọc một cách thích thú, dường như không nhận thấy rằng cậu bé bên cạnh đang lạnh cóng, nhưng thật ra

cậu bé đã chú ý đến ánh mắt của cô, ngẩng đầu lên và nhìn về phía cô. Lúc nhìn thấy mặt cô thì ngây người ra một thoáng, rồi ngay lập tức nở một nụ cười hơi ngượng ngùng.

Bạch Du cũng nhếch lên khóe môi lên, nở nụ cười thân thiện.

Bạch Du không biết giữa hai người có quan hệ như thế nào, đúng lúc cô đang do dự có nên bước tới và "xen vào chuyện của người khác" hay không, một người đàn ông cao lớn cầm ba hộp cà mèn đã bước tới, một tay khác còn cầm ấm đun nước quân đội.

Người đàn ông này có khuôn mặt đẹp theo tiêu chuẩn thẩm mỹ của Trung Quốc hiện nay, nhưng so với đường nét ưu tú của cậu bé thì đường nét trên khuôn mặt của anh ta trông có vẻ rất tầm thường. Người đàn ông đối diện với ánh mắt của Bạch Du, cũng giật mình trong giây lát, nhưng rất nhanh anh ta đã nhìn đi chỗ khác.

Người đàn ông bước vào giường, nhìn cậu bé đang run rẩy vì lạnh: "Không phải anh đã bảo em mặc quần áo dày cho Tiểu Thừa rồi sao?"

Lúc này người phụ nữ mới ngẩng đầu khỏi cuốn sách, nhẹ nhàng liếc nhìn cậu bé: "À, em quên mất, nhưng không phải do em làm mẹ tắc trách đâu, đứa nhóc Tạ Thừa này từ nhỏ đã ngốc nghếch rồi, con nhà ta ở tuổi này đã học cách tự mặc quần áo, nhưng nó vẫn chưa học được."

Tạ Chí Dân vừa tức vừa bất lực, nhưng vẫn đè cơn giận xuống: "Hiếu Ngọc, Tiểu Thừa là con của chúng ta, em đừng có lúc nào cũng nói những lời như vậy trước mặt con."

Dường như người phụ nữ tên "Hiếu Ngọc" không quan tâm đến điều này, mở hộp cà mèn ra và bắt đầu ăn một mình.

Tạ Chí Dân đành phải tìm quần áo của con trong túi du lịch, sau đó mặc cho cậu bé.

Cậu bé thì thầm: "Cha ơi, con có thể tự mặc được ạ."

Vừa nói, cậu bé vừa cầm một bộ quần áo và run rẩy mặc vào, tuy động tác không nhanh nhẹn lắm. nhưng so với tuổi này mà nói thì cậu bé đã làm rất tốt rồi, không hề giống như lời người phụ nữ kia nói.

Nhưng những lời này dường như làm cho Ngô Hiếu Ngọc thấy mất mặt, sắc mặt tối sầm, trừng mắt nhìn cậu bé, ánh mắt ghét bỏ như đang nhìn một đống rác rưởi vậy, chỉ vì ngại người đàn ông trước mặt nên cô ta mới không nổi điên lên thôi.

Cậu bé càng run dữ dội hơn.

Giang Lâm thấy Bạch Du vẫn đứng ở hành lang mà không đi vào, liền đi tới hỏi: "Sao thế?"

Bạch Du lắc đầu: "Không có gì, trong giường hơi ngột ngạt, em ra ngoài hít thở không khí."

Tuy cô cảm thấy thái độ của người phụ nữ này đối với con trai khá là kỳ quái, giống như rất hận con mình, chẳng giống như một người mẹ nên có chút nào, nhưng dù sao đây cũng là chuyện gia đình nhà người ta, chưa kể cậu bé vẫn còn có cha ở đây, ít nhất thì người cha kia còn trông đáng tin cậy.

Vì vậy cô không để tâm nữa, nhanh chóng đi vào giường nằm cùng Giang Lâm.

Mặc dù giường nằm thoải mái hơn ghế cứng nhưng không gian của giường ngủ ở thời đại này tương đối nhỏ, thông gió cũng không tốt. Hơn nữa, ở thời đại này không cái gì để giải trí cả, trừ đọc sách và ăn uống, những việc còn lại có thể làm chỉ là ngủ.

May mắn là dù cậu bé kia và Niệm Niệm còn nhỏ nhưng đều rất hiểu chuyện, không ồn ào cũng không quấy khóc, cực kỳ ngoan.

Hai chị em thường túm tụm đi chơi từ nhà này đến nhà khác, chơi chán thì châu đầu vào nhau ngủ, quan hệ của họ rất thân thiết.

Bạch Du đọc sách một hồi rồi cũng đi ngủ sớm, không biết đã ngủ bao lâu, bỗng nhiên cô bị tiếng trẻ con tiếng khóc đánh thức.

Cô tưởng là cậu bé hoặc Niệm Niệm bị ngã ra khỏi giường, hoảng quá nhảy ra khỏi giường luôn, nhưng ngay sau đó cô phát hiện ra tiếng khóc là phòng cách vách.

“Khóc khóc đi khóc, lúc nào cũng chỉ biết khóc, vận may gì cũng bị mày khóc cho rớt hết!”

“Đã nửa đêm rồi, mày muốn hù c.h.ế.t ai hả? Thật đúng là ma đòi nợ mà, con nhà người ta đều đến để báo hiếu, chỉ có mày là đến đòi nợ, sớm biết như thế thì lúc trước lẽ ra tao phải bóp cổ mày từ lúc lọt lòng rồi !”

Giang Lâm cũng lập tức tỉnh giấc, nhìn anh nhìn bé con nhà mình, cô bé ngủ tới mức mặt đỏ hây hây, không biết đang mơ thấy gì mà cái miệng nhỏ bỗng

thổi ra bong bóng, Giang Lâm thấy thế thì khóe môi không khỏi nâng lên.

Hai đứa trẻ cứ nhất quyết phải ngủ chung trước khi lên giường đi ngủ, Bạch Du và Giang Lâm cũng không cản tụi nhỏ, chỉ đợi bọn trẻ ngủ say mới ôm chúng ra. Thứ nhất là để ngăn hai đứa rơi xuống giường, thứ hai cũng lo buổi tối lúc ngủ sẽ có ai đi vào bế bé con đi.

Lúc này, nhìn thấy hai đứa trẻ đều chưa tỉnh lại, Giang Lâm nhẹ giọng nói: "Ban ngày em có quan sát phòng bên cạnh không?"

Bạch Du gật đầu: "Người phụ nữ ở phòng kế bên có gì đó là lạ không thể nói rõ ra được, đối xử con mình như kẻ thù vậy."

Nếu chồng của người phụ nữ kia không phải là quân nhân, nếu cậu bé đó không có nét giống người phụ nữ kia, thì cô sẽ nghi ngờ cô ta những kẻ buôn người, nhưng dựa trên cuộc trò chuyện của hai người đó, đứa bé này quả thực là do người phụ nữ đó sinh ra.

Giang Lâm còn chưa kịp trả lời, ngoài hành lang đã vang lên giọng nói của một người đàn ông: "Xin chào, tôi ở giường phòng kế bên, con tôi bị thương rồi, xin hỏi hai người có mang theo thuốc đỏ không?"

220, hay còn gọi là thuốc đỏ, là chất khử trùng, tương đương với cồn sau này, nhưng tác dụng diệt khuẩn lại không tốt bằng cồn.

Giang Lâm thấy Bạch Du mặc quần áo, liền cầm lọ thuốc đỏ đi tới, mở rèm đưa cho người đàn ông.

Tạ Chí Dân tỏ ra vừa có lỗi vừa biết ơn: “Tôi tên là Tạ Chí Dân. Cảm ơn đồng chí. Đợt lát nữa dùng xong tôi sẽ mang trả ngay…”

Lời còn chưa dứt, đùi của anh ta đã bị cậu bé giữ lấy.

Anh ta cúi đầu nhìn đứa con đang run rẩy: “Sao con lại ở đây? Không phải cha đã bảo con nằm yên trên giường rồi sao?”

Cậu bé ôm đùi anh ta, đôi mắt đẫm lệ, không hé răng nói một lời, nhưng thân hình nhỏ bé run rẩy và vẻ sợ hãi trên khuôn mặt đều thể hiện một điều - cậu bé đang hoảng sợ.

Trên trên mặt cậu bé có thêm hai dấu tay, da của trẻ con rất mềm, không biết người phụ nữ đã dùng lực thế nào, trông như muốn đập nát cả khuôn mặt nhỏ nhắn ấy vậy, trán của cậu bé cũng không biết bị làm sao mà da đã rách ra, m.á.u chảy xuống thái dương và khắp mặt.

Cho dù Bạch Du không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng lúc này cũng không nhìn nổi nữa: “Đồng chí Tạ, là quân nhân, so với người khác hẳn anh sẽ hiểu rõ hơn chứ, việc bạo hành trẻ em là phạm pháp!”

Trên mặt Tạ Chí Dân lộ ra vẻ xấu hổ: “Tính tình vợ tôi không được tốt lắm, khi về tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.”

Nói xong, anh ta cúi chào rồi dẫn đứa bé quay về phòng bên cạnh.

Một lúc sau, giọng nói the thé của người phụ nữ lại vang lên từ phòng kế bên: “Tạ Chí Dân, ý của anh

là gì, anh đây là đang trách tôi sao? Tại sao anh không nói là do đứa nhỏ này cố ý chống lại tôi? Nửa đêm đứng trước mặt tôi không rên lấy một tiếng, muốn hù c.h.ế.t người à, chẳng qua tôi dùng lực mạnh một chút thôi, sao có thể trách tôi chứ?”

Chương 612: Chương 612

DTV-EBOOK

"Tiểu Thừa nói nửa đêm muốn đi tiểu, giày của nó văng xuống dưới gầm giường của em nên lúc đó mới đứng trước mặt em, dù em bị doạ sợ nhưng cũng không cần phải đánh con như thế chứ!"

"Nó là từ bụng tôi chui ra. Tôi là mẹ nó, tôi muốn đánh thế nào chả được, vi phạm pháp luật sao? Nếu tôi vi phạm pháp luật thì anh sẽ gọi công an đến bắt tôi à?"

"Ngô Hiếu Ngọc! Nếu không phải tôi tận mắt nhìn thấy con từ trong bụng cô chui ra, tôi thật sự nghi ngờ rằng đứa bé này có phải là do cô sinh ra không đấy, nếu cô thật sự không muốn nuôi con, vậy tôi sẽ đưa Tiểu Thừa về quê cho mẹ tôi nuôi!"

"Như vậy không được, con của tôi nhất định phải ở cùng tôi..."

Nghe tiếng cãi vã từ phòng bên, Bạch Du cảm thấy rất đồng cảm với cậu bé tên Tạ Thừa này, đồng thời cũng nhớ đến mẹ mình.

Có người nói trên đời không có cha mẹ nào không yêu con của mình. Người nói câu này chắc hẳn chưa từng trải qua, bởi vì quả thực trên đời có vài bậc cha mẹ chẳng yêu thương con mình chút nào.

Người phụ nữ phòng bên là một, mẹ cô cũng thế.

Trước đây cô không thể hiểu được, nhưng sau này cô mới nhận ra trên thế giới này có rất nhiều điều vô

lý, cũng may mà cô có cơ hội làm lại, còn gặp được Giang Lâm, giờ cũng đã có đứa con của riêng mình.

Nhưng đứa trẻ kia thật đáng thương, còn nhỏ như vậy, dù có muốn cũng không thể phản kháng, người cha thì có vẻ đáng tin cậy, nhưng một người cha không thể bảo vệ được con mình thì dù có đáng tin đến đâu cũng vô dụng.

Dường như Giang Lâm cũng đoán được suy nghĩ của cô, đi tới choàng tay qua vai cô, nhẹ giọng nói: "Ngủ đi, mấy chuyện trước kia đã là quá khứ rồi."

Bạch Du tựa vào người anh, ngửi mùi xà phòng trên người anh, cảm xúc đang d.a.o động vì chuyện của cậu bé cũng dần dần bình tĩnh lại: "Dạ."

Hai ngày tiếp theo, có vẻ người phụ nữ nhà bên đã kiềm chế được bản thân, không còn đánh con nữa, thậm chí cũng ít chửi mắng hơn.

Cứ tưởng sẽ bình an vô sự đến Quảng Thành, nhưng không ngờ người đàn ông đó lại xuống xe ở Vũ Hán.

Trước khi xuống xe, Tạ Chí Dân không ngừng nói với vợ: "Tiểu Thừa giao cho em chăm sóc, nếu em không thể chăm một mình thì nhớ liên lạc với anh, anh có thể gửi con về quê hoặc đón mẹ lên chăm. Nói tóm lại có rất nhiều cách, hơn nữa trẻ con đứa nào chả nghịch ngợm, em nên kiên nhẫn dạy nó..."

"Biết rồi biết rồi, lèm bèm mãi!" Ngô Hiếu Ngọc tỏ vẻ mất kiên nhẫn: "Em có thể tự xử lý, mẹ em cũng có thể giúp em chăm con, rốt cuộc anh lo cái gì thế? Tạ Thừa cũng là con em, chẳng lẽ em đánh c.h.ế.t nó được sao?"

Mọi người xung quanh đều đang nhìn bọn họ, Tạ Chí Dân cũng không nói được nhiều nữa, chỉ có thể ngồi xổm xuống dặn con: "Tiểu Thừa, lát nữa cha sẽ xuống tàu, con theo mẹ đến Quảng Thành, sau này phải ngoan một chút, nghe lời mẹ, biết chưa?"

Đôi mắt cậu bé đong đầy nước mắt và sợ hãi, đôi bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay áo của cha không chịu buông ra: "Cha ơi, Tiểu Thừa muốn đi Vũ Hán cùng cha."

Tạ Chí Dân sờ sờ đầu con: "Tiểu Thừa ngoan, cha phải đi Vũ Hán học thêm, một thời gian nữa sẽ về Quảng Thành đoàn tụ với hai mẹ con. Con theo mẹ về Quảng Thành trước đi, cha không có thời gian chăm sóc con được."

Cậu bé nghe vậy liền gật đầu trong nước mắt: "Cha ơi, cha phải quay lại sớm nha."

Tiếng còi tàu bên ngoài lại vang lên, người soát vé nhắc nhở hành khách lên tàu nếu muốn lên thì lên nhanh, muốn xuống thì cũng nên nhanh chân lên.

Tạ Chí Dân tuy lo cho cậu bé nhưng vẫn đứng dậy và xách túi du lịch rời đi.

Nước mắt của cậu bé cuối cùng cũng chảy xuống khóe mắt, nhưng cậu nhanh chóng lau đi, dè dặt nhìn mẹ rồi lặng lẽ quay về giường.

Chỉ còn một ngày nữa là tới Quảng Thành.

Ngày hôm sau, người phụ nữ ở phòng bên tỏ ra rất "kiềm chế", tuy thỉnh thoảng vẫn nghe tiếng cô ta mắng con nhưng ít nhất cũng không đánh cậu bé nữa.

Bạch Du cũng chẳng quan tâm.

Chẳng bao lâu sau, tàu đã dừng lại ở ga Quảng Thành. Bạch Du và Giang Lâm xách túi lớn nhỏ, còn phải chăm sóc hai đứa trẻ, chứ đừng nói đến cậu bé phòng bên.

Khó khăn lắm mới chen được ra khỏi tàu, đột nhiên bà Bạch bị đau bụng, vội vàng vào nhà vệ sinh giải quyết.

Bạch Du và Giang Lâm đành phải ôm con đứng đợi.

Khi họ khởi hành từ thủ đô thì nhiệt độ đã là dưới 0, nhưng ở Quảng Thành lại là mùa xuân ấm áp hoa nở, chênh lệch với thủ đô khoảng hai mươi độ. Cả bé con và Niệm Niệm đều nóng tới mức mặt đỏ bừng. Bạch Du vội vàng cởi lớp áo dày ra cho hai người.

Không còn sự ràng buộc của quần áo dày, bé con cũng trở nên hoạt bát hơn: “Mẹ ơi, ở đây rất thoải mái.”

Bạch Du cũng cởi chiếc áo khoác nặng nề của mình ra, cười với cô bé và nói: “Nhưng trước đây không phải con nói thích tuyết ở thủ đô sao? Bây giờ lại nói ở đây thoải mái rồi?”

Bé con nghĩ đến niềm vui khi cùng ông cố và các anh chị em họ đắp người tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt trở nên bối rối.

Bạch Du thấy vậy đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé: “Mẹ phải đi học ở Quảng Thành này, con muốn theo cha hay mẹ đây?”

Cô bé nói luôn chẳng nghĩ ngợi: “Mẹ ạ!”

Bình thường chỉ cần không đi làm nhiệm vụ, người ở nhà tắm cho con, thay tã, nửa đêm thức dậy pha sữa bột chính là Giang Lâm, anh không nghĩ con gái lại bỏ mình chạy theo người ta, trả lời nhanh gọn như vậy, anh không khỏi đưa tay véo mũi con gái mình, cười mắng: "Nhóc vô lương tâm."

Bé con mở đôi mắt to ngây thơ vô tội, một lúc lâu sau đột nhiên nói: "Cha, cha mới là siêu vô lương tâm đó."

Giang Lâm: "???"

Nhìn hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ, rốt cuộc Bạch Du cũng không khỏi bật cười.

Đột nhiên, tay áo của cô bị Niệm Niệm ngồi bên cạnh kéo kéo, Bạch Du quay đầu nhìn cô bé, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy? Niệm Niệm?"

Niệm Niệm mím môi: "Cô ơi, Niệm Niệm có thể ở lại Quảng Thành với cô được không ạ?"

Mặc dù chú tốt lắm, chưa bao giờ la mắng hay đánh đập cô bé, nhưng khi không cười trông chú ấy có vẻ hơi hung dữ, cho nên cô bé vẫn muốn đi theo cô.

Bạch Du bỗng muốn trêu chọc cô bé: "Không được, cháu phải ở lại đảo Quỳnh Châu với bà nội."

Vừa dứt lời, bé con trong lòng đã hét lên: "Chị! Em không muốn xa chị đâu!"

Niệm Niệm càng cảm động hơn, đôi mắt to ngấn nước: "Em gái à, chị cũng không muốn xa em!"

Hai chị em nắm lấy đôi bàn tay bé xíu của nhau, nhìn nhau mà rơi nước mắt, bộ dạng và giọng điệu

kia như đôi tình nhân bị bắt phải chia xa vậy.

Lố quá rồi.

TBC

Ngay sau đó, hai chị em ôm nhau khóc hu hu, như thể đang hát hí khúc vậy.

Bạch Du: "..."

Giang Lâm: "..."

Sợ bà về mắng mình vô lý, Bạch Du nhanh chóng dỗ dành hai đứa nhỏ.

Một lúc sau, bà Bạch đã quay lại, nhưng thỉnh thoảng đầu vẫn quay ra phía sau nhìn lại

Bạch Du hỏi: "Bà nội, sao vậy ạ? Bà đang nhìn gì vậy?"

Bà Bạch: "Bà vừa nhìn thấy cậu bé ngủ ở phòng bên cạnh ngồi bên ngoài nhà vệ sinh. Bà hỏi cậu bé đang làm gì ở đó, cậu bé nói mẹ mình đi vệ sinh, bảo cậu bé ngồi đó đợi mẹ quay lại. Nhưng bà vừa mới từ nhà vệ sinh đi ra, chả thấy bóng dáng người phụ nữ đó đâu cả. Người phụ nữ đó thực sự không đáng tin, nhà ga lộn xộn như vậy, sao lại đứa bé đợi ở bên ngoài chứ, lỡ bị bọn buôn người bắt đi thì sao?"

Bởi vì trong nhà có trẻ con bị bọn buôn người bắt cóc, nên bà cực kỳ nhạy cảm với chuyện này, lúc nãy bà còn cùng cậu bé đợi ở bên ngoài một lúc, nhưng lại lo cháu gái và Giang Lâm sẽ đợi quá lâu nên đành phải trở về.

Nhưng người phụ nữ đó thực sự không xứng đáng làm mẹ. Trên tàu không đánh thì cũng mắng con

mình, còn đánh đứa bé thành như vậy, nếu ai không biết còn tưởng bọn họ là kẻ thù.

Bạch Du cau mày, đột nhiên lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ cô ta chỉ muốn con của mình bị bọn buôn người bắt đi sao?”

Lời này vừa nói ra, bầu không khí yên tĩnh mất mấy giây.

Ngay sau đó, bà Bạch bỗng vỗ đùi: “Nếu cháu nói như vậy thì thật sự rất có khả năng ấy! Người phụ nữ đó coi con mình như kẻ thù, nói không chừng đúng là muốn vứt đứa trẻ đi!”

Chương 613: Chương 613

DTV-EBOOK

Lượt xem: 109

Nhưng bà có nghĩ nát óc thế nào cũng không hiểu được, làm sao lại có một người mẹ như vậy?

Bạch Du và Giang Lâm nhìn nhau: “Chúng ta đi xem thử nhé?”

Không biết thì không sao, nhưng nếu đã biết thì cô thực sự không thể ngồi yên giả vờ như chẳng biết gì cả.

Giang Lâm: “Anh đi tới đó cùng em.”

Bạch Du lắc đầu: “Em có thể đi một mình.”

Vừa nói, cô vừa đưa bé con qua, sau đó về phía nhà vệ sinh.

Ở ga xe tàu có quá nhiều người, vừa nhiều vừa hỗn loạn, nơi nơi toàn là người với người, cũng trộn lẫn nhiều người xấu.

Bạch Du giống như cá mòi trong hộp, bị đám đông chen chỗ này lấn chỗ kia, khó khăn lắm cô mới tới được nhà vệ sinh, liền nhìn thấy Tiểu Tạ Thừa đang bị một người phụ nữ trung niên ôm, đi nhanh về phía trạm.

Tiểu Tạ Thừa dùng sức vung tay vung chân: “Thả ra, cô thả ra!”

Nhưng đáng tiếc cậu bé chẳng có mấy sức, việc giãy giụa trước mặt một người phụ nữ có thân hình

cường tráng kia giống như gãi ngứa vậy, người phụ nữ trung niên đó chẳng xê dịch tí nào.

Tim Bạch Du thắt lại, thầm kêu không ổn rồi.

"Có kẻ buôn người! Có người đang bắt cóc trẻ em! Mau bắt lấy người phụ nữ tóc ngắn mặc áo khoác bông màu xanh đậm phía trước!"

Ngay sau đó, cô đuổi theo người phụ nữ trung niên kia, vừa đuổi theo vừa hét lớn.

Không thể để người phụ nữ trung niên đó rời khỏi nhà ga, nếu không bà ta sẽ như nước chảy ra biển, rất khó bắt được.

Mọi người ở thời kì này vẫn còn nhiệt tình, dù đang vội nhưng khi nghe thấy tiếng hét của Bạch Du thì vẫn dừng lại.

Người phụ nữ trung niên nhanh chóng bị mọi người vây quanh.

Nhưng bà ta vẫn muốn đấu tranh đến chết: "Đừng nghe người phụ nữ đó nói bậy, tôi là bà ngoại của đứa bé, tôi không phải kẻ buôn người!"

Bạch Du đuổi theo, nhận ra người phụ nữ này thực sự tàn nhẫn, để ngăn cản Tiểu Tạ Thừa tiết lộ thân phận của mình, bà ta thực sự đánh gục đứa bé.

Cô thở hổn hển nhìn người phụ nữ: "Bà không phải là bà của cậu bé. Tôi đi cùng chuyến tàu với cha mẹ cậu bé. Tôi biết tên của cha mẹ cậu bé đấy. Nếu bà thực sự là bà ngoại của cậu bé, vậy cậu bé tên là gì, cha mẹ cậu bé tên là gì?"

Người phụ nữ trung niên không ngờ lại xui xẻo như thế, thế mà lại có người quen biết cậu bé. Bà ta

do dự rồi nói lại: “Tại sao tôi phải nói cho cô biết? Cô mới là kẻ buôn người thì có!”

Rồi một người đàn ông từ đâu xuất hiện, trông có vẻ nham hiểm, chỉ vào Bạch Du nói: “Tôi nghe nói bọn buôn người ngày nay rất thông minh, cố tình để một số cô gái trẻ đẹp làm việc này, như vậy mới có thể làm giảm cảnh giác của mọi người. Tôi thấy mọi người đừng để bị cô ta lừa, bác gái này vừa nhìn đã thấy là một người trung thực.”

Sau đó một người đàn ông khác nhảy ra, nói Bạch Du là mới kẻ buôn người.

Bác gái “trung thực” cũng là bậc thầy diễn xuất, nói khóc là khóc ngay: “Đồng chí nữ này, tôi xin cô tha cho chúng tôi đi. Cô xem cô ăn mặc đẹp đẽ thế nào, cháu ngoại tôi ăn mặc rách rưới ra sao, sao có đủ tiền mua vé giường nằm được?”

TBC

Bạch Du mỉm cười nhìn hai người đàn ông đột nhiên nhảy ra tố cáo mình: “Các người cùng một nhóm phải không? Còn bà nữa, tôi nói cậu bé nằm vé giường nằm khi nào? Xem ra các người đã để mắt tới đứa bé trên tàu rồi, mọi người đừng để bọn họ đi. Nếu không xác định được ai là kẻ buôn người thì có thể nhờ người trình báo vụ việc và gọi đồng chí công an đến!”

Mọi người nhìn hai người đàn ông đột nhiên xen vào, trong lòng thực sự có hơi do dự, không biết nên tin ai.

Khi nghe tin Bạch Du nhờ người đi báo công an, mọi người mới chợt cảm thấy cô đáng tin hơn.

Không biết ai la lên: “Tôi đi! Đồn công an ở ngay bên cạnh. Tôi đi gọi đồng chí công an tới đây ngay!”

Ba tên buôn người nghe thấy câu này thì không khỏi nhìn nhau, có hơi sốt ruột.

Ngay sau đó, người phụ nữ trung niên ném cậu bé vào đám đông, quay người bỏ chạy. Hai tên buôn người kia cũng chạy theo các hướng khác nhau

“Nhanh lên! Mau bắt lấy chúng!”

Bạch Du đã đề phòng mấy người này từ lâu, thấy ba người họ chạy trốn thì bảo mọi người bắt lại.

Ba tên buôn người thường dựa vào thủ đoạn này để trốn thoát rất nhiều lần, nhưng không ngờ lần này lại gặp phải Bạch Du. Chẳng mấy chốc, ba người đã bị khống chế, tay bị bẻ ngoặt ra sau và ghì xuống đất.

Các đồng chí công an cũng làm việc rất hiệu quả, nhanh chóng lao tới bắt giữ ba người.

Nhưng Tiểu Tạ Thừa vẫn chưa tỉnh lại, mà mẹ cậu bé Ngô Hiếu Ngọc cũng không thấy đâu.

Đúng như Bạch Du đoán, người phụ nữ kia đã cố tình bỏ đứa bé ở ngoài nhà vệ sinh, mong bọn buôn người sẽ bắt cậu bé đi, và bản thân cô ta đã đi ra ngoài bằng cửa khác của nhà vệ sinh từ lâu rồi.

Sau khi đồng chí công an lấy lời khai của Bạch Du, nói: “Nếu cô biết đứa bé này thì có thể giao nó cho cô chăm sóc trong thời gian này được không?”

Bạch Du: “?”

Bạch Du muốn từ chối theo bản năng, mặc dù thông cảm với cậu bé, nhưng tiếp theo cô còn rất nhiều việc phải làm: tìm nhà, trang trí, chuyển nhà, sau đó cô còn nhập học, cô làm gì có thời gian và sức lực để chăm sóc thêm một đứa nhỏ nữa?

Đồng chí công an thấy cô không muốn lắm, cũng không muốn làm cô khó xử: "Mặc dù cô đã cung cấp tên cha mẹ của đứa bé rồi, nhưng trừ phi cậu bé tỉnh dậy biết địa chỉ nhà của mình, nếu không sẽ không dễ tìm thấy họ đâu. Nếu cô không muốn chăm sóc cậu bé thì chúng tôi đành phải tạm thời đưa cậu bé vào trại trẻ mồ côi."

Lúc này, Tiểu Tạ Thừa tỉnh lại, ôm cổ Bạch Du: "Cô ơi, cháu không muốn đến cô nhi viện!"

Sớm không tỉnh muộn không tỉnh, ngay lúc nói muốn đưa cậu bé đến trại trẻ mồ côi thì lại tỉnh, chẳng lẽ lúc nãy là giả vờ ngủ à?

Bạch Du nhìn đôi mắt đen láy của đứa bé: "Cháu cho cô biết, cháu có biết gia đình mình đang sống ở đâu không?"

Tiểu Tạ Thừa lắc đầu: "Không biết ạ."

Bạch Du nhướng mày: "Thật sự không biết, hay là giả vờ không biết thế?"

Tiểu Tạ Thừa đoán là mình giả vờ ngủ bị phát hiện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ áy náy: "Cô ơi cháu xin lỗi, lúc nãy cháu chỉ giả vờ ngủ thôi, cháu sợ khi tỉnh lại cô sẽ bỏ mặc cháu, cha cũng không nói cho cháu biết nhà ở đâu."

Đúng là một đứa bé thông minh.

Chỉ số IQ này không hề giống một đứa trẻ bốn, năm tuổi chút nào, khả năng quan sát rất nhạy bén, khả năng ăn nói cũng rất tốt.

Bạch Du: "Trước đây không phải cháu sống ở Quảng Thành sao?"

Tiểu Tạ Thừa lại lắc đầu: "Trước đây sống ở Bắc Kinh ạ, mẹ cháu vốn là người Quảng Thành, sau này mới cùng cha tới thủ đô, đây là lần đầu tiên cháu tới Quảng Thành ạ, mẹ tới đây để học đại học."

Rất ít có đứa bé nào nhỏ như vậy mà nhớ được nhiều chuyện như thế, nhưng nếu có hỏi lại thì cậu bé cũng sẽ trả lời không biết thôi.

Dường như cậu bé đã muốn đi theo cô, cứ dùng ánh mắt đáng thương ấy nhìn cô, khiến Bạch Du dù có muốn cũng không thể từ chối.

Cuối cùng, cô chỉ có thể đưa Tiểu Tạ Thừa về cùng mình.

Khi ra khỏi đồn công an, cô nhìn thấy Giang Lâm đang vội vàng đi tới.

Giang Lâm nắm lấy cổ tay cô, nhìn cô từ trên xuống dưới, sau khi xác định cô không bị thương thì sắc mặt trầm xuống: "Em đã hứa với anh rồi mà."

Bạch Du bỗng giống như học sinh tiểu học làm sai, cúi đầu: "Em xin lỗi, lần sau em sẽ không như vậy nữa."

Lần trước giúp thầy Ngô tìm con gái, Giang Lâm đã "dạy dỗ" cô một hồi khi đi làm nhiệm vụ về rồi, nói cô làm cái gì cũng chẳng nghĩ đến anh và con hết, lần đó cô dỗ rất lâu người kia mới xuôi, cũng hứa

sau này làm việc gì cũng sẽ nghĩ đến anh và con nhiều hơn, không bốc đồng nữa.

Ai ngờ sau đó không lâu cô lại bị tóm.

Giang Lâm nhìn đầu cô, một lúc sau mới thở dài nói: “Sau này đừng như vậy nữa.”

Lúc này Bạch Du mới ngẩng đầu, gật đầu như gà mổ thóc: “Dạ, lần này đột nhiên xảy ra chuyện, nếu em không đuổi theo thì cậu bé sẽ bị bọn buôn người bắt đi mất.”

Tất nhiên cô biết tình huống lúc đó có phần nguy hiểm, nhưng nếu quay lại gọi cho Giang Lâm thì chắc chắn sẽ không kịp. Những kẻ buôn người này giỏi nhất là chạy trốn, lúc ấy rất khó để bắt lại.

Chương 614: Chương 614

DTV-EBOOK

Tất cả mấy kẻ buôn người đều đáng chết!

Nếu anh hai của cô không bị bọn buôn người bắt cóc, thì kiếp trước anh cả của cô đã không bị trầm cảm, cha và bà nội cũng chẳng c.h.ế.t không nhắm mắt.

Tuy rằng kiếp này cô tìm được Niệm Niệm, nhưng anh hai của cô vẫn sống không thấy người c.h.ế.t không thấy xác, vẫn là tảng đá trong lòng bọn họ, nên cô không muốn chứng kiến bi kịch tương tự lần nào nữa.

Huống chi Tiểu Tạ Thừa đã là một đứa trẻ đáng thương lắm rồi, cô thực sự không thể trơ mắt nhìn cậu bé bị bắt cóc.

Tiểu Tạ Thừa nói: "Cháu xin lỗi chú, đừng mắng cô nữa ạ, là lỗi của cháu."

Lúc này Giang Lâm mới chú ý đến sự hiện diện của cậu bé, cúi đầu nhìn cậu bé một cái.

Không ngờ Tiểu Tạ Thừa vốn thận trọng trước mặt Ngô Hiếu Ngọc lại không hề tỏ ra rụt rè hay sợ hãi trước mặt Giang Lâm.

Điều này khiến Bạch Du không khỏi nghi ngờ rằng việc cậu bé làm trước đây là cố ý, nhằm để cha mình là Tạ Chí Dân biết mình đang sống một cuộc đời đáng thương, sau đó sẽ đưa mình đi.

Nhưng cuối cùng vẫn vô dụng, Tạ Chí Dân biết Ngô Hiếu Ngọc đối xử như thế với con mình, nhưng

vẫn để con ở một mình với Ngô Hiếu Ngọc.

Bây giờ xem ra cô phải rút lại cái nhìn trước đây về Tạ Chí Dân, cả cha cả mẹ của đứa bé này đều không đáng tin.

Giang Lâm ngẩng đầu nhìn Bạch Du: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Bạch Du: "Đúng như chúng ta vừa đoán, mẹ của cậu bé này... Không biết đã đi đâu, tạm thời đồng chí công an không tìm được người nhà của cậu bé, vậy nên chúng ta sẽ chăm sóc thay một khoảng thời gian."

Giang Lâm nhướng mày.

Đã gặp nhiều cặp cha mẹ không đáng tin, nhưng cố tình bỏ rơi con ruột cho bọn buôn người thì vẫn là lần đầu tiên thấy.

Đứa bé này có thực sự là con ruột của Ngô Hiếu Ngọc không thế?

Lúc này Bạch Du và Giang Lâm đều có chung nghi hoặc trong lòng.

Sợ bà nội lo, Bạch Du không cũng dám trì hoãn nữa, nhanh chóng đưa Tạ Thừa về.

Sau khi bà Bạch biết được chuyện về đám buôn người, bà vừa thấy sợ cho cháu gái mình, sau đó không nhịn được mà chửi: "Lúc đó bà còn thấy kỳ lạ, nhưng bà không ngờ cô ta lại ác độc như vậy, thế mà lại... "

Thế mà lại bỏ con mình cho bọn buôn người!

Bởi bà Bạch ngại Tiểu Tạ Thừa ở đây nên mới không chửi nữa.

Một đứa bé thông minh như Tiểu Tạ Thừa, sao có thể không hiểu được?

Chỉ thấy cậu cúi thấp đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm xuống đất, cũng không biết đang nghĩ gì.

Đến giữa trưa, nhiệt độ lại tăng lên, ánh nắng chói chang chiếu xuống, phơi nắng hồi lâu khiến người ta như muốn ngất, nhóm Bạch Du cũng đói bụng, do đó nhanh chóng tìm một nhà khách để nghỉ, sau đó đồ đạc cũng không kịp cất, vội vã tìm một khách sạn quốc doanh để ăn cơm.

Đến Quảng Thành ăn thì không thể bỏ qua món gà luộc và canh Lão Hỏa Lương(*). Qingcai món rau thì Bạch Du gọi khoai lang chiên nấm, sau đó gọi bánh hạt dẻ nước cho ba đứa trẻ.

(*)Canh Lão Hỏa Lương: một món ăn Quảng Đông, nguyên liệu nấu bao gồm thịt, trứng, hải sản, rau, trái cây sấy khô, ngũ cốc, dược liệu… Ăn vào có vị ngọt, có tác dụng điều hòa cân bằng khí huyết trong người.

TBC

Bánh hạt dẻ nước là món tráng miệng truyền thống ở Quảng Thành, được hấp với bột hạt dẻ nước và nước đường, có màu vàng trong suốt, rất mềm mịn, rất đàn hồi.

Cắn một miếng, mùi thơm của hạt dẻ sẽ tràn ngập khắp khoang miệng, vô cùng ngọt ngào. Không chỉ trẻ em thích ăn mà người lớn cũng thích.

Bé con và Niệm Niệm mỗi người cắn một miếng, ăn tới hai má phồng lên, giống như hai chú sóc nhỏ đáng yêu.

Tiểu Tạ Thừa thì lại chẳng động đũa, sau khi đồ ăn được bưng lên thì vẫn tiếp tục ăn cơm trong bát.

Bé con nhìn cậu bé không ăn gì, bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm vung lên, chỉ vào chiếc bánh hạt dẻ nước và nói: “Anh ơi, ăn đi!”

Chắc Tiểu Tạ Thừa không ngờ cô bé lại đồng ý gọi mình là anh trai, càng không ngờ tới là cô bé sẵn sàng chia sẻ đồ ăn ngon với mình, khuôn mặt nhỏ bé đầy vẻ kinh ngạc, mất một lúc lâu mới phản ứng lại: “Anh không ăn, em gái ăn đi.”

Bé con rất bá đạo: “Ăn đi!”

Nhưng cổ tay nhỏ nhắn của cô bé không đủ sức để cầm chiếc bánh hạt dẻ nước lên, đành phải bất lực nhìn Bạch Du.

Bạch Du đưa cho Tiểu Thừa một miếng bánh hạt dẻ nước, sau đó cho rất nhiều thịt gà và rau vào bát cậu bé: “Ăn đi, ăn xong lại gắp tiếp.”

Tiểu Tạ Thừa nhìn thịt rau chất đống như ngọn núi núi trong bát, có chút ngơ ngác lại có chút khó tin: “Cô ơi, nhiều quá rồi ạ.”

Trong trí nhớ, mẹ mình chưa bao giờ gắp đồ ăn cho cậu bé, chứ đừng nói đến việc đút cho cậu bé ăn gì đó, ngược lại chỉ cần mình ăn thêm một miếng thịt là mẹ sẽ dùng đũa đánh vào tay cậu bé.

Bạch Du: “Không nhiều đâu, trẻ con nên ăn nhiều một chút, vậy mới cao lớn được.”

Bé con gật đầu, cắm đũa vào chiếc bánh hạt dẻ nước rồi bỏ vào miệng, giọng non nớt nói: “Anh ơi, anh ăn như thế này này, sẽ cao cao lên!”

Tiểu Tạ Thừa nhìn Minh Thư rồi nhìn Bạch Du, sau đó chậm rãi cầm đũa lên, làm theo Minh Thư, đưa bánh hạt dẻ nước vào miệng và cắn nhẹ một miếng nhỏ.

Nắng chói chang chiếu vào từ cửa sổ, bụi bay múa trong nắng. Bánh hạt dẻ nước ngọt mềm, ngọt từ miệng đến tận tim.

Nó ngon đến mức khiến cậu bé muốn khóc.

Đã lâu rồi cậu bé không được ăn đồ ngọt, mẹ không thích cậu bé ăn đồ ngọt. Cô ta từng chỉ vào trán cậu bé và nói cậu bé không xứng đáng được ăn. Cậu bé ăn lần nào là mẹ sẽ đánh lần đó, sau đó cậu bé không dám ăn nữa, còn nói dối cha là mình không thích ăn đồ ngọt.

Cậu bé cắn thêm một miếng bánh hạt dẻ nước, cố gắng ghi nhớ mùi vị ấy vào lòng: “Cô ơi, khi cha cháu tìm thấy cháu thì cháu sẽ bảo ông ấy đưa tiền cho hai người.”

Bạch Du sao có thể chỉ vì cậu bé ăn chút đồ mà đòi tiền của cậu bé được? Nhưng khi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cậu bé, cô đành phải gật đầu.

Cuối cùng, mấy đứa nhỏ đều ăn no căng.

Cái bụng của bé con phồng lên, Bạch Du nhịn không được chọc nhẹ vào cái bụng tròn vo của cô bé, cái chọc đó khiến bé lập tức cười khúc khích.

Tiểu Tạ Thừa ở bên cạnh nhìn với vẻ ngưỡng mộ.

Nhìn thấy cảnh ấy, trong đầu cậu bé chợt nảy ra một suy nghĩ điên rồ - nếu cô Bạch Du là mẹ cậu bé, thì sẽ tốt đẹp bao nhiêu.

Trở lại nhà khách, nhìn thấy Tiểu Tạ Thừa Nhi đổ mồ hôi khắp người, Bạch Du bảo cậu bé cởi áo khoác ra.

Không cởi ra thì không biết, đến khi cởi áo ra rồi, Bạch Du mới phát hiện cậu bé không chỉ gầy, mà trên người còn có rất nhiều vết sẹo lớn nhỏ, một số trông có vẻ đã có từ lâu, một số trông giống như mới có.

“Cái này… Là ai làm?”

Bạch Du quỳ xuống, kiểm tra kỹ toàn thân cậu bé, phát hiện có chừng mười hai mươi vết thương, không khỏi thấy tức giận.

Tiểu Tạ Thừa cúi đầu, hồi lâu mới thấp giọng nói hai chữ: “Mẹ ạ.”

“…”

Thật ra trong lòng Bạch Du cũng đã đoán được đáp án này, nhưng vẫn là có chút hi vọng.

Nhưng đời thực không có hai chữ gọi là hi vọng này.

Lửa giận trong lòng Bạch Du cháy hừng hực, nhưng hiện tại cô không biết Ngô Hiếu Ngọc đang ở đâu, cũng không biết nên an ủi đứa bé như thế nào, chỉ có thể sờ cái đầu nhỏ của cậu bé: “Chờ cháu lớn thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Lúc lớn thì rời khỏi nhà, bỏ những người cha mẹ vô tâm ấy ra sau, theo đuổi ước mơ và cuộc sống của mình.

Tiểu Tạ Thừa vẫn cúi đầu, một lúc sau mới nói: “Cô ơi, sao mẹ cháu lại không thích cháu vậy ạ?”

Bạch Vũ không trả lời được.

Cũng như trước đây, cô không hiểu tại sao mẹ cô lại không thích cô.

Tiểu Tạ Thừa cảm thấy như mình có gì đó không đúng, mắt chua xót chực khóc: “Nếu mẹ lại không thích cháu, sao lúc trước lại sinh ra cháu làm gì?”

Tiểu Tạ Thừa không khóc, ngược lại nhỏ giọng nức nở: “Đau lắm.”

Cô nhớ lại việc bị người ta mắng là sao chổi, nhớ tới lúc bị kim đâm, những người khác còn nói mẹ cô không cần cô, cô cũng không hiểu, sao mẹ lại không cần mình.

Nếu đã không thích cô, thì tại sao lại sinh ra cô chứ?

Bạch Du đành phải quay người đi dỗ bé con, chúng đều là những đứa trẻ đáng thương.

Chương 615: Chương 615

DTV-EBOOK

May mà bà nội đang dọn đồ ở phòng bên cạnh, nếu bà biết thì chắc chắn sẽ mắng nữa cho xem.

Buổi chiều, Giang Lâm sau khi hỏi tin tức đã trở về: "Anh đã nhờ đồng đội giúp điều tra về Tạ Chí Dân. Một khi có tin tức thì bọn họ sẽ báo cho chúng ta ngay."

Bạch Du nói về vết thương trên người Tiểu Tạ Thừa, cuối cùng thở dài nói: "Quả nhiên không phải ai cũng thích hợp làm cha mẹ, cũng không phải ai cũng có tư cách làm cha mẹ."

Giang Lâm lo cô nhớ lại chuyện cũ sẽ phát bệnh, nên nhanh chóng đổi chủ đề để thu hút sự chú ý của cô: "Việc nhà ở đã giải quyết xong, bạn anh nghe được tin có một căn nhà cần bán ở ngay gần quốc lộ, cách khoảng mười phút đi bộ."

Quả nhiên, sự chú ý của Bạch Du lập tức chuyển hướng, hai mắt sáng lên: "Thật sao? Vậy khi nào chúng ta có thể đi xem nhà?"

Giai đoạn này không có đại lý bất động sản hay máy tính, tất cả tin tức đều được truyền miệng, hơn nữa cũng không có nhiều người bán nhà, bởi vậy cũng cô không có nhiều hy vọng là sẽ mua được nhà.

Cô đã chuẩn bị tinh thần thuê một căn, nếu không tìm được căn nhà phù hợp thì phải để bà nội và bé con ở lại đảo Quỳnh Châu, sau đó khi nào cô có thời

gian thì sẽ chạy qua chạy lại, nhưng không ngờ mọi chuyện lại suôn sẻ đến thế.

Giang Lâm nhìn cô: “Ngày mai, căn nhà đó được bố trí và có vị trí rất tốt, nghe nói được sửa chữa khá ổn, là một căn nhà ba tầng nhỏ, bên ngoài còn có sân rộng.”

“Một ngôi nhà như thế sẽ chắc chắn không rẻ đúng không?”

Đôi mắt của Bạch Du càng sáng hơn. Đây căn nhà trong mơ của cô.

Giang Lâm: “Chuyện tiền bạc em không cần lo, lần này trở về ông nội đã chuyển toàn bộ tài sản ông đưa cho bác cho anh rồi, cho nên bất kể tốn bao nhiêu tiền thì chúng ta cũng có thể mua được.”

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng chiếu qua cửa sổ, Tiểu Tạ Thừa tỉnh dậy từ trên giường ở nhà khách.

Cậu bé chớp chớp mắt, phải mất một lúc lâu mới nhận ra mình đang ở đâu.

Chăn gối ấm áp, không giống như trước kia bị gió lạnh đánh thức mỗi ngày. Bụng hơi đói, nhưng chỉ hơi đói vì tối qua cậu bé đã ăn no căng rồi. Không giống như lúc ở nhà, ngày nào cậu bé cũng đều ôm cái bụng đói đi ngủ.

Cậu bé quay đầu nhìn bà Bạch và Niệm Niệm đang ngủ ở giường đối diện, mọi người còn chưa tỉnh, trong phòng cực kỳ yên tĩnh.

Giá như có thể ở đây mãi mãi thì thật tốt.

Cậu bé không muốn về nhà nữa, khi có cha thì mình có thể ít bị đánh hơn, nhưng bây giờ cha đang

không có ở nhà, cơ thể cậu bé không khỏi run hết cả lên.

Lúc này, bà Bạch đã tỉnh dậy, thấy thân hình nhỏ của cậu bé đang run rẩy trên giường, bà lập tức đứng dậy, đưa tay sờ trán cậu bé: "Không sốt…"

Vừa nói bà vừa cúi đầu, dùng trán chạm vào trán cậu bé.

Tiểu Tạ Thừa đờ người không dám cử động.

Cậu bé đã từng thấy dì kiểm tra thân nhiệt cho em họ như thế này khi em bị ốm, nhưng mẹ cậu bé chưa bao giờ làm việc này cả. Cậu bé nhớ có một lần mình cảm thấy rất khó chịu nên đành phải nói với mẹ, kết quả mẹ lại nhìn cậu bé rồi cười rồi nói, nóng cháy tới rụi luôn đồ ngu như cậu là tốt nhất…

Sau khi bà Bạch xác nhận nhận nhiều lần, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Không bị sốt, cháu có đói không?"

Tiểu Tạ Thừa lắc đầu: "Bà ơi, cháu không đói ạ."

Chưa kịp nói xong, bụng cậu bé đã phát ra tiếng "ục ục" xấu hổ.

Mặt Tiểu Tạ Thừa lập tức đỏ bừng.

Bà Bạch không cười cậu bé, mà chỉ chạm vào đầu cậu bé: "Đói bụng thì dậy mặc quần áo đi. Lát nữa sẽ dẫn cháu với mấy chị em kia đi ăn sáng."

Tiểu Tạ Thừa không hiểu vì sao mũi mình lại xót, liền ngoan ngoãn gật đầu: "Dạ."

Bạch Du, Giang Lâm và bé con ở chung một phòng, trời vừa sáng là bé con thức dậy rồi.

Giang Lâm đứng dậy pha sữa bột cho, sau đó thay tã cho cô bé, sau khi ăn xong, bé con thấy mẹ vẫn chưa dậy nên ngoan ngoãn nghịch chân trên giường.

Ngay lúc Giang Lâm muốn nằm xuống muốn ngủ một lát, thì mặt của bé con đột nhiên đỏ bừng, miệng phát ra một tiếng "Ưm."

Đây là muốn ị rồi.

Giang Lâm vội vàng tỉnh lại, bế cô bé đi vệ sinh, sau khi hai cha con giải quyết xong trở về thì Bạch Du mới dậy.

Rửa mặt xong, đoàn người đến một khách sạn quốc doanh gần đó để ăn sáng.

Mọi người đều nhất trí gọi món Bánh cuốn Quảng Thành và sữa đậu nành. Bánh cuốn Quảng Thành ngon đến nỗi ăn trăm lần cũng không bao giờ chán, trơn mượt tươi ngon, như một viên đạn hương vị vậy, nhất là nước tương là linh hồn của món ăn kia, ngon đến phát điên.

Cơm nước xong xuôi, Bạch Du muốn nhanh chóng đi xem nhà, nếu hợp thì sẽ đưa ra quyết định ngay luôn, dù sao ở nhà khách mỗi ngày là lại tốn thêm một mớ tiền, cộng thêm ngày nào cũng đi ăn ngoài nữa, tốn rất nhiều chi phí.

Cho dù bây giờ bọn họ không thiếu tiền nhưng cũng không thể tiêu xài hoang phí được, nhất là bà nội, biết được nhà khách đắt thế này, hôm qua bà đã gần như muốn đưa Niệm Niệm về đảo Quỳnh Châu rồi.

Bạch Du vốn muốn đi nhưng không muốn dẫn theo bọn trẻ, nhưng bé con nhận ra cha mẹ định bỏ mình ra ngoài chơi, nên liền ôm cổ mẹ không chịu buông ra, nghĩ mẹ muốn dùng sức đẩy tay mình ra nên cô bé liền giả vờ khóc.

Đúng vậy, chỉ là giả khóc, chỉ là gào thét chứ không có nước mắt.

Dù biết cô bé đang giả vờ khóc nhưng Bạch Du vẫn mềm lòng, cuối cùng đã quyết định đưa cô bé đi cùng.

Khi bé con nghe được mẹ đồng ý cho đi cùng mình, khuôn mặt đang khóc đã lập tức chuyển sang cười, rồi bắt đầu cười khanh khách.

Thay đổi biểu cảm xoành xoạch.

Bà Bạch lo đông con sẽ bất tiện, lại tốn tiền đi xe buýt nên tình nguyện ở nhà khách cùng Niệm Niệm và Tiểu Tạ Thừa.

Thế là gia đình ba người lên đường.

Từ nhà nghỉ, phải bắt hai chuyến xe buýt và đi bộ một lúc mới đến nơi.

Vừa nhìn thấy căn nhà, Bạch Du lập tức sững sờ.

Ngôi nhà này lớn hơn nhiều so với những gì cô tưởng tượng. Bên ngoài có một bức tường cao hai mét, chắn tầm nhìn của người qua đường, bảo vệ sự riêng tư của gia chủ.

Bước vào là một khu vườn thoáng đãng, trong vườn có rất nhiều cây xanh, nếu nhìn kỹ thì thấy có không ít cây ăn quả, vào mùa thu chắc chắn sẽ không lo sẽ không có trái cây ăn. Trong trum tâm vườn là

một ngôi nhà gỗ ba tầng, trông giống như kiến trúc lãng mạn của Anh vào thế kỷ 19. Phía trên có chóp nhọn, có phần giống với kiến trúc của Sa Điện.

Vị trí địa lý của căn nhà cũng rất tốt, cách đại lộ khoảng mười phút đi bộ. Gần đó cũng có các chỗ bán rau và thịt, có thể đi bộ đến.

Ngôi nhà được bảo dưỡng tương đối tốt, trước đây được sử dụng làm văn phòng chính phủ, không giống như những ngôi nhà có sân ở thủ đô, nó được chia thành nhiều dãy nhà cho thế hệ gia đình sinh sống, loại nhà này rất dễ bị xuống cấp, nếu sửa lại cũng sẽ tốn rất nhiều tiền.

Năm ngoái khi ngôi nhà này được người thuê sửa sang thì họ cũng trả lại nhà. Tuy nhiên, gia đình này đông con, cũng sinh nhiều cháu suốt mười năm qua. Việc cả nhà sống cùng nhau là điều không thể, mà cũng không có đủ phòng để ở, bởi vậy sau khi bàn bạc với nhau, họ quyết định bán căn nhà và chia tiền ra.

Tuy nhiên, với cách bài trí và phòng ở như này, hiện tại Bạch Du có hơi nghi ngờ liệu họ có đủ khả năng mua hay không đây.

Quả nhiên, đối phương vừa mới mở miệng đã đưa ra cái giá mười lăm nghìn đồng.

TBC

Cao hơn nhiều so với dự đoán của Bạch Du.

Song khi mua nhà, không thể đối phương nói bao nhiêu thì mình đưa bấy nhiêu được, thế là sau khi trải qua một hồi mặc cả qua lại, giá cuối cùng được ấn định là mười hai nghìn.

Thực ra chủ nhà cũng không mấy hài lòng với mức giá này, nhưng không hài lòng thì cũng chẳng làm được gì cả, dù sao trong giai đoạn này có rất ít người có thể mua đứt cái giá mười hai ngàn đồng trong một lần. Nếu bỏ qua hai người Bạch Du và Giang Lâm, họ cũng không biết phải đợi bao lâu nữa.

Điều quan trọng nhất là họ vẫn sợ bị tịch thu nhà, họ sợ giống như mười năm đó, đang yên đang lành lại bị tịch thu, nên thà bán nhanh lấy tiền cho yên tâm.

Chương 616: Chương 616

DTV-EBOOK

Trước đó Bạch Du hơi lo quyền sở hữu của căn nhà này hơi không rõ ràng, dù sao mười năm đó có ảnh hưởng rất lớn, chuyện quyền sở hữu nhà cũng trở nên rất phức tạp, có một số căn nhà không có sổ đỏ, nếu là như vậy thì sẽ rất rắc rối.

Không ngờ chủ nhà cũng nóng lòng muốn bán nhà nên ngay từ đầu đã làm chuyển giao quyền sở hữu tài sản rồi. Bây giờ chỉ cần làm thủ tục tiếp theo là được.

Tuy nhiên, việc thực hiện các thủ tục không phải là chuyện có thể hoàn thành trong nay mai, mà cần tự mình đi làm.

Tuy ngôi nhà được bảo dưỡng tốt, nhưng qua nhiều năm tường bên trong đã bị rỗ, còn bị bẩn nữa, có chỗ còn bị mốc, do đó nhất đinh phải sơn lại lần nữa, nhà vệ sinh và phòng tắm cũng cần được sửa sang.

Nhưng kỳ nghỉ của Giang Lâm sắp kết thúc rồi, cho nên sau khi bàn bạc với chủ nhà, chủ nhà đã đồng ý để nhóm của Bạch Du sửa nhà trước khi hoàn tất hết các thủ tục.

Chiến hữu của Giang Lâm, Ngụy Hán Nghị đã giúp giới thiệu hai thợ thủ công giỏi. Sau khi tan sở, anh ấy cũng đích thân đến giúp đỡ và quét vôi cùng Giang Lâm. Sau hai ba ngày làm việc, toàn bộ căn nhà lập tức đã rực rỡ hẳn lên.

Sau đó Giang Lâm đã đến cửa hàng bách hóa mua mấy cái giường gỗ và tủ quần áo rồi nhờ người giao tới, còn mua rèm về lắp.

Bạch Du cũng không nhàn rỗi, các đồ cần dùng ở nhà như khăn tắm, bàn chải đánh răng, nước tương, muối, dầu rồi giấm, nồi niêu xoong chảo đều mua mới, tuy những thứ này đều có sẵn trên đảo Quỳnh Châu, nhưng họ cũng sẽ về nhà bên đó, Giang Lâm cũng đang ở đó, cho nên những thứ ấy không thể chuyển đến đây, nhiều lắm thì lúc ấy sẽ về mang theo ít quần áo thôi.

Kỳ thực Bạch Du cũng không mấy hài lòng với cách trang trí của chủ nhà trước, nhưng bây giờ kinh tế còn chưa mở cửa cải cách, trên thị trường cũng không có công ty nội thất chuyên nghiệp, rất nhiều đồ trang trí không mua được. Điều quan trọng nhất là bây giờ thời gian của họ quá hạn chế.

Bởi vậy trước mắt chỉ có thể trang trí lại một chút, sau này khi kinh tế phát triển thì có thể cải tạo toàn bộ luôn.

Sau khi quét vôi tường xong, các thủ tục bất động sản cũng đã hoàn tất thuận lợi.

Không quan tâm đến việc chọn ngày lành tháng tốt gì đó, Bạch Du đến hợp tác xã cung ứng mua một đống pháo, đốt trước cửa, coi như đã vào nhà mới.

Bé con phấn khích đến mức đôi chân ngắn ngủn cứ đi loanh quanh trong nhà.

“Mẹ ơi, con muốn ở chung phòng với chị.”

Đôi mắt to của bé con sáng lên, còn chủ động đề nghị không ở chung phòng với Bạch Du.

Bạch Du cười: “Vậy sau này đừng có hối hận, khóc lóc đòi ngủ với mẹ đấy nhé?”

Bé con vẫn còn phấn khích vì được ở chung phòng với chị gái, gật đầu nói: “Dạ, bé không hối hận đâu.”

Niệm Niệm cũng rất vui, đôi mắt to cong thành hình lưỡi liềm.

Hai chị em nắm tay nhau đi dạo quanh phòng.

Bà Bạch đã lớn tuổi, chân yếu đi đứng không tiện lắm, nên căn phòng ở tầng một được dành riêng cho bà.

Bạch Du và Giang Lâm ở trong phòng ngủ chính lớn nhất, ngoài phòng thay đồ và nhà vệ sinh, phòng ngủ còn có một ban công rộng hướng ra vườn, phong cảnh cực kỳ đẹp.

Bạch Du dự định mua một cái bàn cùng mấy cái ghế đẩu đặt ở ban công, rồi trồng thêm mấy bông hoa xinh đẹp, bình thường sẽ uống trà đọc sách ở đây, thoải mái cỡ nào chứ.

Ngoài ra, cô cũng muốn mua hai chiếc ghế xếp, một chiếc ở ban công và một chiếc ở tầng dưới. Mùa hè nằm ngủ trên ghế xếp nhất định sẽ rất thoải mái.

Trong vườn có xích đu, bé con và Niệm Niệm có thể chơi trong vườn. Tất nhiên, người lớn cũng có thể chơi.

Ngoài ra, cô còn muốn dành ra một phần vườn để trồng rau. Giống như ở đảo Quỳnh Châu, tự trồng rau sẽ rất thuận tiện.

Trong lúc mọi người đang nhìn quanh phòng, Tiểu Tạ Thừa ngoan ngoãn đứng sang một bên,

không hề chạy nhảy hay đụng vào bất cứ thứ gì, hiểu chuyện tới mức làm người ta đau lòng.

Nhưng khi cậu bé nghe được Minh Thư và Niệm Niệm có phòng, khuôn mặt cậu không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ.

Bạch Du đi tới, dẫn cậu bé đi qua phòng cho khách: "Cháu có dám ở một mình không? Nếu dám thì căn phòng này sẽ dành cho cháu."

Tiểu Tạ Thừa trợn tròn mắt, hiển nhiên không ngờ mình có thể có phòng riêng: "Cháu thật sự có thể ở trong phòng này sao ạ?"

Bạch Du gật đầu: "Nếu cháu không sợ tối."

Tiểu Tạ Thừa vô thức đáp: "Cháu không sợ tối ạ."

Ở nhà, cậu bé cũng ở một mình trong phòng.

Kể từ sau khi mẹ sinh mình thì bà xong đã không thích ôm mình nữa, cũng không thích để cậu bé ngủ chung giường với cô ta, nên từ khi cậu bé có ý thức, cậu luôn ngủ một mình.

Bạch Du sờ sờ tóc cậu bé: "Vậy cháu có thể ở trong phòng này."

"Dạ, cảm ơn cô!"

Lần đầu tiên, đôi mắt của Tiểu Tạ Thừa sáng lên.

Chuyện nhà vẫn nên tổ chức tiệc tân gia.

Buổi tối, Bạch Du nấu cả bàn đồ ăn ngon.

Làm nóng chảo dầu, cho sườn đã ướp vào xào chín rồi cho chảo khác vào xào hành, gừng, tỏi cho thơm, cho sườn xào vào xào vài lần, thêm nước nóng, nước

tương nhạt, muối và hạt nêm, rồi bật lửa lớn. Sau khi sôi, đun nhỏ lửa trong nửa tiếng, thế là một phần sườn heo sốt đã sẵn sàng.

Tiếp theo cắt thịt ba chỉ thành từng miếng, cho vào chảo xào chín, thêm nước sốt vào để làm thành món thịt kho.

Sau đó là món cá hấp, biểu trưng cho sự sung túc mỗi năm. Cuối cùng, xào bắp cải với giấm, làm canh cà chua trứng. Ba món thịt, một món rau và một món canh đã sẵn sàng.

Nếu không phải bị thiếu đồ, Bạch Du còn muốn làm bánh ngọt, nhưng bây giờ cũng không còn thời gian.

Nhưng cả nhà vẫn ăn uống say sưa ngon lành, tuy được ăn đồ ăn trong khách sạn quốc doanh ngon nhưng ăn nhiều quá cũng sẽ thấy ngán, hơn nữa đồ ăn bên ngoài dùng quá nhiều dầu, không tốt cho trẻ em.

Thịt cá hấp mềm mềm, mùi vị thơm ngon. Hấp là cách tốt nhất vẫn giữ được hương vị nguyên bản của cá, cá sẽ không bị mất chất.

Nhưng món được yêu thích nhất chắc chắn là món sườn heo sốt.

Sườn heo sốt có màu đỏ, thịt giòn giòn, đậm đà vị xương. Đám trẻ con ăn đến miệng và tay toàn là dầu, tất cả đều biến thành mèo mướp hết.

Tuy nhiên, chỉ có Tiểu Tạ Thừa là vẫn khá dè dặt, chỉ gắp những món trước mặt. Song, đứa nhỏ này cũng ngoan ngoãn, ăn xong sẽ chủ động dọn bàn, còn muốn giúp rửa bát.

Ngày đầu tiên đến nhà mới, bé con háo hức đến mức cứ lăn qua lăn lại trên giường, hơn chín giờ vẫn còn chưa ngủ.

Bạch Du đánh nhẹ m.ô.n.g cô bé hai cái, bé con mới từ từ yên tĩnh lại, một lúc sau liền ngủ thiếp đi.

Bạch Du thấy Niệm Niệm cũng đã ngủ, liền đứng dậy đi sang phòng cho khách ở bên cạnh nhìn Tiểu Tạ Thừa.

Tiểu Tạ Thừa phấn khích đến không ngủ được, nghe thấy tiếng bước chân đến gần, cậu bé vội vàng nhắm mắt lại.

TBC

Bạch Du đi vào đắp chăn cho cậu bé, sau đó khép cửa sổ lại một chút rồi đi xuống.

Ngày hôm nay, Tiểu Tạ Thừa đã có một giấc mơ rất đẹp, cậu bé mơ thấy Bạch Du biến thành mẹ mình.

Thấy bọn trẻ và bà nội đã ngủ say, Bạch Du đi vào phòng tắm ở tầng một tìm Giang Lâm.

Mặc dù trời đã tối nhưng ngày mai anh sẽ quay lại đảo Quỳnh Châu, phải mất một thời gian rất dài mới có thể tới đây được, bởi nên anh muốn đập phòng tắm trước khi đi.

Không gọi thợ như này sẽ có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, thứ hai cũng có thể tiết kiệm thêm chút chi phí, sau này vẫn còn nhiều chỗ cần tiêu tiền, tiết kiệm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Nhìn thấy Bạch Du đi vào, Giang Lâm lập tức nói: “Bụi nhiều lắm, em ra ngoài chờ đi, mình anh có thể

làm được."

Bạch Du biết anh không muốn thấy mình mệt, nhưng nhìn thấy anh đổ mồ hôi đầm đìa, mặt đầy bụi, cô cũng cảm đau lòng cho anh: "Em làm cùng anh, hai vợ chồng phối hợp, sẽ không mệt đâu."

Nói đoạn, cô dùng xẻng xúc ra mấy thứ đã bị đập nát.

Trong phòng có một chiếc bồn tắm cũ, trước đây dùng để đựng đồ lặt vặt, mặt đã mòn đến mức không thể sử dụng được nữa, không thể không đập được.

Sau khi Giang Lâm đập vỡ bồn tắm, liền quay người đập vỡ cái kệ bên cạnh.

Cái kệ để đồ không phù hợp với cách trang trí của căn phòng. Toàn bộ ngôi nhà được mô phỏng theo phong cách kiến trúc lãng mạn của Anh thế kỷ 19, nhưng chiếc kệ này lại được làm bằng gạch đỏ, rõ ràng là được thêm vào lúc sau, nhưng chất lượng không được tốt lắm, bề mặt không bằng phẳng, bên ngoài cũng không trét xi măng, dù có nhìn sao cũng thấy xấu, chẳng liên quan gì cả.

Chương 617: Chương 617

DTV-EBOOK

Bạch Du cười nói: "Thứ này để ở đây vừa xấu vừa chiếm chỗ, không biết cái kệ đựng đồ này là ai làm nữa?"

Giang Lâm cũng cảm thấy thứ này không đẹp mắt.

Tuy nhiên, cả hai đều không suy nghĩ quá nhiều, mà chỉ cho là do người thuê sau làm.

Nhưng không ngờ Giang Lâm lại dùng búa đập xuống, bên trong cái kệ trống rỗng, sau khi phần trên bị đập vỡ, phần dưới kỳ lạ lộ ra.

TBC

Bạch Du kêu Giang Lâm: "Cẩn thận, hình như bên dưới có thứ gì đó."

"Anh biết rồi."

Giang Lâm gật đầu, xuống tay cũng cẩn thận hơn, một lát sau, một cái lỗ xuất hiện trên mặt đất.

Sau khi cái lỗ bị đập ra, bên trong có một chiếc hộp sắt được khóa bằng ổ khóa, chìa khóa không biết ở đâu.

Bạch Du hơi chút ngơ ngác, sau đó tưởng tượng: "Anh nói xem bên trong có thể là cái gì thế? Không phải là t.h.i t.h.ể hay đầu người chứ?"

Kiếp trước, cô là một fan trung thành của chương trình "Pháp lý hôm nay". Trong đó có mấy vụ án nạn nhân bị g.i.ế.c và t.h.i t.h.ể được giấu trong các bức

tường hoặc tầng hầm. Cái kệ này rất không hợp lý, không chừng là dùng để giấu xác.

Giang Lâm bị suy nghĩ hoang đường của cô làm cho buồn cười, anh lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, nói: "Nếu thật là t.h.i t.h.ể thì ngày mai chúng ta không thể đi được rồi."

Vừa nói, anh vừa nhặt chiếc búa tạ lên, sau đó đập xuống, đập bể khóa rồi mở hộp ra.

Sau đó cả hai liền sững sờ.

Chỉ thấy bên trong hộp sắt có một chiếc hộp gỗ, mở ra xem thì…

Trời đất ơi, bên trong vậy mà lại có một hộp vàng và châu báu.

Dưới ánh đèn màu cam, xém chút đã làm cho hai người mù mắt luôn!

Tim Bạch Du đập rộn ràng.

Nhiều vàng bạc và châu báu như vậy, cô cũng chỉ nhìn thấy trên TV, không ngờ sẽ có một ngày được tận mắt nhìn thấy.

Giang Lâm rất nhanh đã phản ứng lại, anh xoay người đi rửa tay rồi nhanh chóng quay lại, lau sạch tay rồi mới lấy châu báu và vàng trong rương ra xem xét cẩn thận.

Sau khi kiểm tra, anh ngẩng đầu nhìn Bạch Du: "Tất cả đều là đồ thật."

Tiếp đó, anh cẩn thận lấy từng món đồ ra khỏi hộp và đặt chúng lên chiếc khăn trải bàn sạch sẽ.

Sau khi phân loại thì mới phát hiện trong rương có mười chín cây vàng và ba mươi món trang sức. Điều đáng kinh ngạc hơn nữa là bên dưới lớp vàng còn có một chiếc hộp gỗ, trong hộp đều chứa những báu vật quý hiếm.

Trong đó có rất nhiều tác phẩm thư pháp nổi tiếng, còn có những bức tranh tuyệt tác, thư pháp và sách cổ, tuy số lượng không nhiều nhưng mỗi tác phẩm đều là di tích văn hóa cấp quốc gia, thậm chí có thể tầm cỡ thế giới.

Tim Bạch Du lại đập loạn, hưng phấn giống như lần đầu hôn Giang Lâm vậy: "Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Dưới ánh đèn màu cam, đôi má cô ửng hồng vì phấn khích, đôi mắt sáng như sao trên bầu trời đêm.

So với sự điềm tĩnh của Giang Lâm, Bạch Du cảm thấy mình có hơi hám lợi, giống như bà Lưu sau khi vào vườn Đại Quan, không khỏi có chút xấu hổ.

Giang Lâm: "Anh nghĩ về sau nên tìm cơ hội nộp lại những di tích văn hóa này cho quốc gia, về phần vàng bạc trang sức thì…"

Nói đến đây, anh dừng một chút, Bạch Du vô thức nín thở: "Về phần vàng bạc trang sức, anh muốn làm gì?"

Nhìn thấy bộ dáng mê tiền của cô, Giang Lâm có hơi buồn cười, nhưng cuối cùng vẫn kìm không cho khóe miệng cong lên: "Vàng và trang sức chúng ta sẽ giữ lại, em thấy thế nào?"

Thấy thế nào sao?

Tất nhiên là tuyệt vời rồi!

Bạch Du nhào tới, không quan tâm trên mặt anh đang dính bụi đất, ôm mặt anh hôn một cái thật kêu: "Em cảm thấy quyết định của anh siêu sáng suốt luôn!"

Cô thừa nhận mình là người nhỏ mọn, cô chỉ là một bà Lưu ngu dốt, đối mặt với loại tài sản có giá trị cao ngất trời này, đúng thật là cô không thể nào bình tĩnh nổi.

Trước đây, cô còn thấy khó hiểu rằng con gái mình mê tiền là giống ai, nhưng giờ cô mới nhận ra, không phải là giống cô sao?

Đúng là mẹ nào con nấy mà.

Đối mặt với khuôn mặt tươi cười như hoa của cô, Giang Lâm cũng nhếch môi cười: "Em vui đến vậy sao?"

Bạch Du gật mạnh đầu: "Nào chỉ vui thôi đâu, là vui tới điên lên được ấy! Mua căn nhà này tốn nhiều tiền như vậy, em đang đau lòng c.h.ế.t mất, còn nghĩ tới việc phải nhịn ăn nhịn uống trong khoảng thời gian tới nữa kìa, không ngờ… Nhoáng một cái đã có tiền bù vô rồi."

Mười chín cây vàng và ba mươi món trang sức, tính theo giá trị hiện tại thì có thể đổi được khoảng 100.000 đồng.

Bỏ ra 12.000 đồng để mua một căn nhà, nhưng lại nhận lại được 100.000 đồng bằng vàng và trang sức, đây là món quà trời ban đó!

Tuy nhiên, so với vàng và trang sức, mấy di tích văn hóa kia còn có giá trị hơn. Mỗi món đồ về sau sẽ

có giá trị lên đến hàng chục, thậm chí hàng trăm triệu.

Nhưng làm người không thể quá tham lam, với tính tình của Giang Lâm, việc giữ lại vàng bạc trang sức đã không dễ dàng gì rồi, huống chi nộp di vật văn hóa cho quốc gia, so với giữ lại trong tay họ thì càng có giá trị hơn.

Bạch Du chợt nghĩ đến đại gia đình chủ nhà kia: "Nhưng mà, anh nghĩ sau này gia đình đó có đến tìm chúng ta đòi không?"

Giang Lâm siết c.h.ặ.t t.a.y cô: "Đừng lo, trước khi mua nhà anh đã hỏi kỹ rồi, ngôi nhà này đã đổi chủ nhiều lần, trong thời kỳ cách mạng có không dưới năm tư lệnh và phó tư lệnh ở đây. Anh đoán những thứ này đã bị chôn vào thời điểm đó, hoặc thậm chí còn sớm hơn, chỉ là do chiến tranh và tình hình sau đó nên không ai có tâm trí và thời gian để sửa sang lại ngôi nhà, bởi vậy những thứ này vẫn còn ở đây, nói cách khác thì những thứ này chắc chắn không phải của gia đình đó."

Bằng không họ đã sớm đào ra và chia hết rồi, có số châu báu này, họ cũng sẽ không vội vàng bán nhà.

Nghe anh phân tích, Bạch Du cảm thấy có lý: "Vậy em yên tâm rồi."

Bởi vì ngày mai sẽ trở lại đảo Quỳnh Châu nên việc mang đi những thứ này là không khả thi, chưa tính tới việc nặng, chúng còn rất quý giá nữa, một khi có người phát hiện ra thì cô và Giang Lâm đều không thể giải thích được.

Vì vậy những thứ này phải được giấu đi.

Cả hai nghĩ đến những nơi có thể giấu đồ trong nhà, cuối cùng quyết định sẽ giấu đồ ở bụi cây phía sau bếp, đến lúc Giang Lâm tìm cách mua két sắt thì mới đào ra.

Bạch Du suy nghĩ một chút, cảm thấy két sắt vẫn chưa đủ an toàn: "Lát nữa em sẽ nhờ người đặt một tủ quần áo có khóa, loại to hơn và rộng hơn để có thể nhét két sắt vào được, cái này nên có hai lớp bảo vệ."

Giang Lâm đồng ý ngay.

Để tránh các di vật văn hóa chôn dưới cây bị ẩm, họ cẩn thận bọc toàn bộ mọi thứ, còn thêm vài lớp giấy dầu ở bên ngoài, cuối cùng bọc vài lớp vải chống thấm nước tương đối xung quanh, rồi mới bỏ rương vào trong hố đất.

Vì có bụi cây che, khoảng đất trống này cũng không rộng, cho nên thường có ít người đến đây.

Sau khi chôn cái rương xong, Giang Lâm quay lại phòng tắm và đập vỡ hết kệ chứa đồ. Cái hố dưới đất cũng bị đập nát hoàn toàn, khiến người ta không thể đoán ra bên trong từng được giấu thứ gì.

Bạch Du quay về gội đầu tắm rửa trước, cũng may bà nội và bọn trẻ ngủ rất ngon, ầm ĩ như vậy cũng không đánh thức họ, điều này gián tiếp chứng tỏ căn nhà này cách âm khá tốt.

Khi xong việc thì đã gần mười một giờ.

Nhưng Bạch Du vẫn có chút hưng phấn, kéo Giang Lâm lại muốn nói chuyện số tiền kia nên chia như thế nào, không ngờ vừa mở miệng đã bị Giang Lâm chặn lại.

Chặn bằng môi.

Sau đó Giang Lâm xoay người đè lên người cô, nhẹ nhàng cắn môi cô và nói: “Nếu em không mệt thì chúng ta làm việc khác đi.”

Bạch Du: “…”

Chẳng mấy chốc trong phòng vang lên âm thanh khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Chiếc giường gỗ mới mua rất chắc chắn, dù có rung lắc thế nào cũng không hề có dấu hiệu bị sập.

Cuối cùng, Bạch Du mệt đến mức lưng đau chân run.

Nhưng người đàn ông làm việc liên tục mấy ngày nay lại tràn đầy năng lượng, khiến Bạch Du tức tới nghiến răng.

**

Ngày hôm sau, thời tiết cực kỳ tốt, ánh nắng đầu xuân chiếu xuyên qua kẽ lá cây lựu và rơi trên mặt đất.

Nhiệt độ ở thành phố Quảng rất khác miền bắc, thậm chí cả cây cối cũng vậy.

Ở miền bắc, cây cối bắt đầu rụng lá từ mùa thu, đến mùa đông về cơ bản là trơ trụi. Bây giờ đã là mùa xuân, vài chồi non xanh mơn mởn sẽ từ từ mọc lên, nhưng ở thành phố Quảng lại có rất ít cây trụi lá, cho dù có vào mùa đông, đưa mắt xa xa vẫn chỉ thấy màu xanh ngút ngàn.

Chương 618: Chương 618

DTV-EBOOK

Bạch Du mặc áo khoác đứng ở ban công, ánh nắng ban mai ấm áp chiếu lên mặt cô, cô ngẩng mặt lên và hít một hơi thật sâu.

Không khí mang theo mùi thơm của đất, khiến con người ta cảm thấy thư thái và vui vẻ.

Phía sau cô có tiếng bước chân, ngay sau đó vòng eo thon gọn của cô được ôm chặt: "Anh đã nói với Hán Nghị rồi, sau này nếu gặp phải rắc rối gì thì có thể đến tìm cậu ấy hỗ trợ."

Bạch Du nghĩ hai người chẳng mấy chốc sẽ chia xa, trong lòng rất không nỡ, ngón tay đặt lên tay anh, mười ngón tay của hai người siết chặt: "Vâng ạ."

Giang Lâm: "Lát nữa anh sẽ mang Bánh Khoai Tây đến thành phố Quảng. Nhà quá lớn, mặc dù an ninh xung quanh có thể coi là khá tốt nhưng vẫn nên nuôi chó, nếu có động tĩnh nào thì có thể biết được ngay."

Bạch Du: "Vâng."

Giang Lâm: "Mặc dù chăm sóc con cái rất quan trọng, nhưng quan trọng nhất vẫn là chăm sóc bản thân, nếu không thể tự chăm sóc được thì chúng ta có thể nhờ người đến giúp, đừng tự làm khổ mình, hiểu không?"

Mũi Bạch Du cay cay, xoay người ôm lấy cổ anh, kiễng chân lên cắn nhẹ cằm anh một cái: "Anh nói nhiều như vậy, không lo nếu em đi học sẽ có nam sinh theo đuổi, rồi em sẽ bị dụ luôn sao?"

TBC

Giang Lâm hơi cụp mắt xuống, đôi mắt hoa đào nhìn cô, im lặng một lát rồi hỏi: “Em sẽ bị cám dỗ sao?”

Đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của anh, rốt cuộc Bạch Du cũng không nói lại nổi: “Không, bởi vì không có người đàn ông nào có thể so sánh được với anh, sau khi chúng ta chia xa, anh có nhớ em không?”

Cả hai đều có tính cách tương đối trầm, tuy ở bên nhau đã lâu nhưng cũng hiếm khi nói với mấy câu “buồn nôn” như này.

Song không nói không có nghĩa là không thích nghe.

Giang Lâm đột nhiên bị nhét đầy một miệng táo đỏ ngọt ngào, nụ cười trên môi làm sao cũng không nén xuống được.

Anh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô: “Ừ, anh sẽ nhớ em mỗi ngày, mỗi giây mỗi phút…”

Cô không nỡ xa anh, sao anh lại không chứ?

Nghĩ đến việc phải chia xa cô, anh đã có suy nghĩ sẽ đến thủ đô, chỉ là không để cô phát hiện.

Nhìn cô mỗi đêm ngủ ngon lành với dáng vẻ vô tư như thế, anh tưởng cô sẽ đành lòng chia xa anh, bởi thế nên lúc nãy khi nghe những lời cô nói, trong lòng anh còn ngọt hơn cả uống nước mật.

Ngay khi anh định khiến nụ hôn thêm sâu hơn thì nghe thấy tiếng chạy lạch bạch, kèm theo tiếng trẻ con kêu to…

“Cha mẹ ơi, mặt trời chiếu tới m.ô.n.g rồi!”

Bạch Du và Giang Lâm bất lực nhìn nhau, nhanh chóng tách ra.

Bầu không khí mờ ám đột nhiên bị phá tan.

Ngay sau đó, cô nhóc lao tới bằng đôi chân ngắn ngủn: “Mẹ ơi, con ngoan lắm, không có sợ.”

Ý của Tiểu Minh Thư là đêm qua cô nhóc và chị họ ngủ một mình, không ngủ với người lớn, nhưng cô nhóc không hề sợ hãi xíu nào.

Nói xong, cô nhóc ưỡn cái n.g.ự.c nhỏ lên như con gà trống thắng trận, trông rất tự hào.

Bạch Du bị bộ dáng của cô nhóc làm cho mềm lòng, cô ôm cô nhóc và hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, khen ngợi: “Con ngoan lắm, vậy sau này có muốn ngủ một mình với chị họ luôn không?”

Cô nhóc nghe vậy thì khuôn mặt nhỏ bé hơi sa sầm: “Nhưng con cũng muốn ngủ cùng mẹ nữa.”

Không đợi Bạch Du trả lời, cô nhóc nghĩ ra một ý tưởng thông minh, đếm đầu ngón tay chia đều: “Thứ hai và thứ ba ngủ với bà nội, thứ tư, thứ năm và thứ sáu ngủ với cha mẹ, thứ bảy và chủ nhật ngủ với chị ạ.”

Hay lắm.

Mỗi ngày ngủ với một người khác nhau, đối xử công bằng.

Bạch Du và Giang Lâm không khỏi bị chọc cho bật cười.

Cô nhóc vẫn chưa biết cha một mình quay lại đảo Quỳnh Châu, còn cô nhóc sẽ theo mẹ đến sống ở thành phố Quảng.

Bạch Du và Giang Lâm đều chưa muốn nói với cô nhóc, chỉ muốn để cô nhóc vui vẻ một lát.

Vào đến phòng bếp, Bạch Du cắt thịt ba chỉ thành hạt lựu, cho vào chảo xào cho thơm để làm món thịt khô, có thể dùng để trộn với mì.

Lát nữa sẽ đi thuyền nên phải ăn uống đơn giản chút.

Giang Lâm chưa bao giờ kén ăn, cô làm món ăn gì anh ăn món nấy, mấy đứa nhỏ cũng không kén ăn, ăn say sưa ngon lành.

Bà Bạch mỉm cười nói: "Trước đó bà thấy khí hậu ở đảo Quỳnh Châu rất dễ chịu, nhưng không ngờ khí hậu ở thành phố Quảng này cũng không tệ chút nào, mỗi ngày đều nghe tiếng chim hót, cảm thấy cả người đều sảng khoái dễ chịu."

"Chim hót hoa thơm, ngôi nhà này thật sự rất tuyệt."

Bạch Du cười tủm tỉm đáp lại, cô cũng rất thích ngôi nhà này.

Làm sao không thích được khi ngày đầu tiên đến ở cô đã được ban cho cả trời phú quý, đây đúng là ngôi nhà tài lộc mà.

Tuy nhiên Bạch Du phát hiện, hôm nay Tiểu Tạ Thừa không dám nhìn thẳng vào mắt cô, nhưng mỗi

khi cô nhìn cậu bé là khuôn mặt nhỏ của cậu bé sẽ đỏ như quả táo đỏ vậy, như thể đã làm chuyện gì xấu.

Tuy nhiên, cô đã quan sát đứa nhỏ Tiểu Tạ Thừa này, đó là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, nên Bạch Du cũng không lo cậu bé sẽ lén lút làm chuyện gì xấu.

Nhìn thấy Bạch Du dời mắt qua chỗ khác, lúc này Tiểu Tạ Thừa mới thở ra một hơi.

Đêm qua cậu bé nằm mơ thấy mình ôm cô Bạch Du và gọi là mẹ, còn làm bộ nũng nịu trong vòng tay cô, giống như Minh Thư vậy. Nên khi tỉnh dậy, cậu bé cảm thấy mình thật đáng khinh, thế mà lại muốn cướp mẹ của Minh Thư.

Vì vậy giờ đây cậu bé không dám nhìn thẳng vào mắt Bạch Du, cũng không dám nói chuyện với Minh Thư, sợ tâm tư nhỏ bé của mình bị người ta phát hiện.

Ăn cơm xong, họ thu dọn đồ đạc, sau đó khóa cửa rồi đi đến bến tàu Đại Sa Đầu để đi thuyền.

Vì vẫn chưa có tin tức gì về cha mẹ Tiểu Tạ Thừa nên chỉ có thể đưa cậu bé đi cùng.

Mặc dù nhà mới đã có rất nhiều đồ nhưng vì muốn mang về một số thứ để cảm ơn chị Lôi đã giúp chăm sóc Bánh Khoai Tây và đàn gà nên họ vẫn xách túi lớn túi nhỏ đồ đông lạnh.

Tất nhiên, so với lúc đi tới thủ đô, giờ họ đi lại nhẹ nhàng hơn nhiều.

Giang Lâm mua ba vé người lớn, ba đứa nhỏ đều có chiều cao dưới một mét nên không cần mua vé.

Thuyền còn chưa tới, sau khi qua kiểm tra, họ đứng ở bến cảng đợi.

Thời tiết hôm nay rất đẹp,, bầu trời quang đãng, trong xanh như được nước gột rửa. Màu xanh khiến người ta say mê, biển cũng có màu xanh biếc, đưa mắt nhìn xa xa sẽ thấy biển và trời đều có cùng màu, đẹp đến nghẹt thở.

Mấy đứa nhỏ tựa vào lan can sắt nhìn xuống nước.

Đột nhiên cô nhóc hưng phấn hét lên: “Chị ơi, anh ơi, có cá.”

Niệm Niệm và Tiểu Tạ Thừa rất ân cần, lập tức vây xung quanh, nhưng đến một nửa con cá cũng không nhìn thấy.

Cô nhóc không khỏi nản lòng: “Có cá, vừa rồi có cá mà!”

Niệm Niệm thấy em gái sốt ruột, rất ra dáng chị lớn an ủi: “Em đừng gấp, ở đây không có cá, chúng ta về đảo Quỳnh Châu là sẽ có cá thôi.”

Nghe thấy đảo Quỳnh Châu, sự chú ý của cô nhóc lập tức được di dời: “Còn có cua nữa, anh ơi, anh đã thấy cua chưa?”

Tiểu Tạ Thừa lắc đầu: “Chưa thấy.”

Cô nhóc: “Vậy anh đã thấy hải âu bao giờ chưa?”

Tiểu Tạ Thừa lại lắc đầu: “Chưa thấy.”

Cô nhóc lại càng thêm đắc ý, vươn bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm ra vỗ nhẹ vai cậu bé: “Anh không cần phải tự ti, đến đảo Quỳnh Châu đảo em sẽ dẫn anh đi xem.”

Không cần phải tự ti…

Cũng không biết cô nhóc này học những từ đó ở đâu nữa.

Bạch Du, Giang Lâm và bà Bạch nghe vậy đều không khỏi bật cười.

Buổi trưa, công nhân nhà máy tan tầm, cảnh công nhân tan sở lại trở thành một cảnh đẹp.

Bạch Du cũng giống như những người khác nhìn về phía bờ biển, nhưng đột nhiên cô thoáng thấy một bóng người từ phía sau.

Bóng lưng đó mang lại cho cô một cảm giác quen thuộc khó tả.

Chỉ thấy người phụ nữ kia đi xe đạp 28 inch, mặc áo len màu đỏ tươi, tóc dài bồng bềnh, chiếc quần đen làm nổi bật đôi chân vừa thẳng vừa thon, lộ ra đường cong xinh đẹp.

Trước mặt người phụ nữ có gắn một chiếc ghế, trên đó có một cô bé khoảng bốn năm tuổi, lúc này cô ta đang cúi đầu nói gì đó với cô bé. Đúng lúc này, một cơn gió thổi qua, thổi bay phần tóc trên trán của người phụ nữ, cô ta đưa tay vuốt tóc, do đó người cũng nghiêng sang một bên, cũng khiến Bạch Du có thể nhìn rõ mặt cô ta.

Chương 619: Chương 619

DTV-EBOOK

Ngô Hiếu Ngọc!

Sau khi Ngô Hiếu Ngọc vuốt tóc xong thì lại cúi đầu nói chuyện với cô bé. Trên mặt cô ta mang theo nụ cười dịu dàng, không biết cô ta nói gì mà cô bé bật cười khanh khách, thấy thế gương mặt xinh đẹp của cô ta càng dịu dàng hơn, tình mẫu tử trong mắt gần như tràn ra ngoài.

Như lo đứa trẻ bị lạnh, cô ta dựng thẳng cổ áo của cô bé lên, rồi đưa tay chạm vào tóc của cô bé, trông giống như một người mẹ vô cùng dịu dàng đang vuốt ve con mình.

Chỉ là Bạch Du đã nhìn thấy cách cô ta đối xử với Tiểu Tạ Thừa, lạnh lùng tàn nhẫn, xem cậu bé như rác rưởi, không đánh thì cũng mắng, chứ đừng nói là vuốt ve và nhìn cậu bé bằng ánh mắt dịu dàng như vậy. Thái độ đối xử với hai đứa trẻ của cô ta hoàn toàn khác nhau.

Giây tiếp theo, có một người đàn ông đi tới.

Người đàn ông này cao ráo và đẹp trai, mặc áo sơ mi trắng và bộ vest đen đơn giản gọn gàng, thẳng thớm bên ngoài, tóc được vuốt lên, trông rất lịch lãm.

Người đàn ông đi đến chỗ Ngô Hiếu Ngọc và mỉm cười dịu dàng với cô ta. Sau đó Ngô Hiếu Ngọc xuống xe, người đàn ông ngồi lên, rồi Ngô Hiếu Ngọc ngồi lên ghế sau.

Bạch Du kinh hãi đến mức mắt muốn rơi ra ngoài luôn.

Tuy khoảng cách có hơi xa, nhưng người này hiển nhiên không phải Tạ Chí Dân.

Ngô Hiếu Ngọc ngoại tình sao?

Cô bé đó là con của người đàn ông đó với với một người phụ nữ khác, hay là con của Ngô Hiếu Ngọc và anh ta?

Tạ Chí Dân có biết mình bị cắm sừng rồi không?

Nhưng bây giờ chuyện cần quan tâm không phải là chuyện cô ta có ngoại tình hay không, mà phải cản Ngô Hiếu Ngọc lại, sau đó hỏi cô ta giải quyết như thế nào về chuyện Tiểu Tạ Thừa.

Song lúc này thuyền đã vào trạm, Bạch Du chưa kịp đuổi theo thì người đàn ông đã đạp xe đạp, chẳng mấy chốc đã mang theo cô bé và Ngô Hiếu Ngọc rời đi, ba người biến mất trong đám đông.

Giang Lâm cầm túi đồ lên thì mới phát hiện Bạch Du đang không ổn lắm.

“Sao vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Bạch Du phản ứng lại, theo bản năng nhìn Tiểu Tạ Thừa đang ở bên cạnh, may là sự chú ý của bọn trẻ vẫn đang tập trung vào mấy con cá dưới nước, nên không nhìn thấy Ngô Hiếu Ngọc.

Cô hạ giọng nói: “Hình như vừa rồi em nhìn thấy Ngô Hiếu Ngọc, cô ta đang ngồi sau xe đạp của người đàn ông khác.”

Cô cảm thấy Tiểu Tạ Thừa có hơi xui xẻo, có một người mẹ như Ngô Hiếu Ngọc thật sự quá thảm rồi.

Giang Lâm lập tức hiểu ra: “Chúng ta lên thuyền trước đi, những chuyện khác nói sau.”

Bạch Du gật đầu, mỗi tay dắt một bé, cùng bà nội và những người khác lên thuyền.

Cô nhóc và Niệm Niệm đã từng đi thuyền một lần, nhưng sự phấn khích của bọn trẻ vẫn chẳng giảm đi xíu nào.

Nếu như Giang Lâm không ôm chặt, cô nhóc nhất định sẽ bay ra ngoài biển lượn lờ cùng hải âu.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Tạ Thừa đi tàu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện vẻ kinh ngạc không thôi.

TBC

Sóng vỗ vào thân thuyền, gió biển mang theo vị mặn thổi vào mặt, thỉnh thoảng có con sóng lớn ập tới khiến bọt nước văng vào mặt, người trên thuyền sẽ ồ hết lên, nhưng cảm giác di chuyển theo gió thật sự rất tuyệt, tự do và thoải mái.

Bạch Du vừa chú ý đến bọn trẻ, vừa nói với Giang Lâm những gì vừa nhìn thấy: “Nhìn cách ăn mặc của người đàn ông kia, thoạt nhìn không giống người bình thường, hẳn là đến từ cơ quan nhà nước nào đó. Chẳng lẽ Ngô Hiếu Ngọc thật sự ngoại tình sao?”

Giang Lâm: “Không loại trừ khả năng này.”

Bạch Du: “Nếu cô ta thật sự ngoại tình, vậy có thể giải thích tại sao cô ta muốn vứt bỏ Tạ Thừa rồi, nhưng người phụ nữ này quá tàn nhẫn, hổ dữ không ăn thịt con, xem ra chúng ta phải nhanh chóng đi tìm cha của Tạ Thừa.”

Trong tình huống này, tìm Ngô Hiếu Ngọc cũng vô ích. Nếu Tạ Thừa bị đưa về cho Ngô Hiếu Ngọc, nói không chừng cô ta lại ném Tạ Thừa đi, nếu thật như thế thì chưa chắc Tạ Thừa sẽ may mắn được cứu như lần trước.

Bây giờ cách duy nhất là tìm Tạ Chí Dân, sau đó đưa Tạ Thừa cho anh ta, lúc này mới có thể đảm bảo an toàn.

Nói xong, cô quay đầu nhìn Tiểu Tạ Thừa đang nhìn biển với đôi mắt sáng long lanh, vẻ mặt ngây thơ chẳng biết thế gian đang xảy ra chuyện gì, khiến người ta không khỏi thở dài.

Ba mươi tiếng sau, cuối cùng họ cũng đến đảo Quỳnh Châu.

Nhìn ba đứa trẻ tràn đầy năng lượng và Giang Lâm, Bạch Du không khỏi thở dài, tựa như chỉ có mình cô và bà nội là mệt mỏi.

Tôn Tường Vy vì có hai con còn nhỏ nên năm nay không về Nam Kinh đón Tết mà ở lại đảo Quỳnh Châu.

Nhưng sau khi Bạch Du rời đi, cô ta nhanh chóng hối hận, vì thực sự quá chán, bởi vậy nên khi biết hôm nay Bạch Du sẽ về, cô ta đã đưa hai đứa con ra cảng từ sáng sớm để chờ.

Nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Bạch Du, cô ta trợn mắt, tiến lại gần nói: “Bà mệt thì tớ thể hiểu được, dù sao bà cũng lớn tuổi rồi, nhưng sao trông cậu lại có vẻ mệt mỏi thế, mấy người không làm mấy việc tốn thể lực của vợ chồng trên thuyền đấy chứ?”

"..."

Mặt Bạch Du lập tức đỏ bừng, nhất là khi nghĩ đến tư thế mới mà hai người khám phá tối hôm đó, m.á.u trong người đều dồn hết lên mặt.

"Chậc chậc chậc, thật làm cho người ta ghen tị mà."

Tôn Tường Vy nhìn thấy dáng vẻ này của cô thì sao mà không hiểu nữa, càng cười ranh mãnh hơn.

"..."

Bạch Du hơi không hiểu.

Không phải Tạ Húc Đông nhà cô ta còn làm sập giường đấy sao? Đúng ra Tôn Tường Vy chẳng cần phải ghen tị với cô.

Có điều lúc này ở bến tàu có rất nhiều người, xung quanh lại có trẻ con nên Bạch Du không tiếp tục đào sâu vào vấn đề này nữa, nhanh chóng chuyển chủ đề.

Cứ nghĩ về đến nhà sẽ phải dọn dẹp nhà cửa, vì cũng không ở lâu rồi, nhà lại gần biển nên chắc chắn có nhiều chỗ bị mốc.

Không ngờ về tới thì nhà cửa đã được quét dọn sạch sẽ, hỏi thăm mới biết thực ra thỉnh thoảng chị Lôi sẽ qua giúp họ mở cửa sổ cho thông gió, hôm qua còn dẫn con đến dọn nhà cho họ.

Chẳng trách người ta nói bà con xa không bằng láng giềng gần, có thể gặp hàng xóm tốt là điều cực kỳ may mắn.

Bạch Du chia đặc sản từ Bắc Kinh và thành phố Quảng, một phần cho chị Lôi, một phần cho Tôn

Tường Vy và thợ cả Ngũ cùng vài người hàng xóm khác.

Tất nhiên cô sẽ tặng cho chị Lôi đồ tốt nhất và nhiều nhất, dù sao chị Lôi không chỉ giúp cô dọn dẹp nhà cửa mà còn nuôi gà và Bánh Khoai Tây rất tốt.

Khi Bánh Khoai Tây nhìn thấy Bạch Du, nó giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi được gặp lại cha mẹ, vừa vui vừa tủi thân, cái đuôi vẫy tít cả lên, ấm ức rên rỉ.

Nhưng tủi thân thì tủi thân, bạn nhỏ này cũng không ăn ít đâu, còn mập hơn trước khi họ đi nữa.

Chị Lôi chỉ vào Bánh Khoai Tây và mách với Bạch Du: "Sau khi mọi người đi không bao lâu, con ch.ó này đã tự chạy ra ngoài, hơn nửa tháng không về, chị tưởng nó đi lạc rồi, ai ngờ cách đây không lâu nó lại dẫn một con ch.ó cái về, sau lưng còn dắt theo cả bầy chó con."

Bạch Du sửng sốt.

Không ngờ mới mười ngày không gặp, Bánh Khoai Tây đã lên chức cha rồi.

So với Bánh Khoai Tây, Kem lại tỏ ra hơi kiêu ngạo, bình thường không những nó có thể tự bắt chuột ăn, còn bởi vì nó rất xinh đẹp, đằng sau có không ít nhà giàu có sẵn sàng nuôi nó. Do đó trong cô thời gian cô vắng mặt, Kem không chỉ không gầy đi mà còn mập tới sắp thành hình quả bóng.

Tuy nhiên, con người béo lên sẽ xấu, chứ mèo mập chả xấu xíu nào. Ngược lại núc ních thịt càng trông đáng yêu hơn.

Điều này khiến Tôn Tường Vy thấy không công bằng.

Bạch Du rủ cô ta đi chơi với bọn trẻ nhưng cô ta không đi, đành phải để cô ta đi về. Bọn trẻ sẽ có bà nội trông chừng nên chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lúc này Bạch Du mới an tâm đi bắt hải sản cùng với mấy người vợ quân nhân khác.

Đi biển bắt hải sản cần tinh mắt và nhanh tay, nhưng quan trọng nhất là sự may mắn.

Bạch Du khá may, trước khi thủy triều dâng cao cô đã bắt được hai con bạch tuộc lớn, tầm mười con sao sao hay còn gọi là bào ngư giả và một số ốc biển, thu hoạch đầy ắp.

Chương 620: Chương 620

DTV-EBOOK

Bạch Du quyết định sẽ mang hai con bạch tuộc về, một con sẽ làm bạch tuộc xào ớt xanh, một con sẽ luộc lên ăn kèm nước tương.

Cách ăn thứ hai sẽ có một số người không quen, cho rằng mùi quá tanh, ban đầu Bạch Du cũng không quen, nhưng dần dần lại thích.

Luộc hấp là cách tốt nhất để giữ hương vị ban đầu của thức ăn, đặc biệt là hải sản, vốn là một món ngon sẵn rồi.

Bào ngư giả còn được gọi là mũ tướng quân. Hình dáng và kết cấu của nó rất giống bào ngư. Thịt bào ngư giả rất chắc và giòn, không cần kết hợp với quá nhiều gia vị, chỉ cần thêm hành và gừng rồi xào lăn là đã có một đĩa bào ngư giả xào hành thơm dai ngon lành rồi.

Ốc biển và bầu sẽ dùng để nấu món canh bầu ốc biển. Món canh này có hương vị độc đáo và vị ngọt nhẹ tự nhiên, đồng thời còn có tác dụng hạ nhiệt giải độc.

Bạch Du dẫn mấy đứa nhỏ vẫn còn chưa chơi đủ về nhà, đang định vào bếp chuẩn bị bữa tối thì vợ chồng thợ cả Ngũ tới.

Ngũ Hiểu Đường trông ổn hơn trước rất nhiều, đã mập lên một chút, không còn gầy gò đến đáng sợ như trước nữa. Đầu tóc chải chuốt kĩ càng, quần áo trên người cũng sạch sẽ tinh tươm, có thể thấy được

hai vợ chồng thợ cả ngũ và thím Triệu chăm sóc cô ấy rất tốt.

Bây giờ cô ấy đang đứng trong sân, đôi mắt không biết đang nhìn gì mà nghiêng đầu, mặc dù cô ấy đang đứng ngay trước mặt mình nhưng mắt cô ấy lại không nhìn vào mình, cũng không nhìn vào bất cứ thứ gì.

Cũng không làm loạn ầm ĩ, không làm tổn thương chính mình như trước, xem như là một tiến bộ lớn rồi.

Trạng thái tinh thần của hai vợ chồng thợ cả Ngũ và thím Triệu cũng tốt hơn rất nhiều, mặt mày cũng thả lỏng, không còn chau mày nhăn nhó như trước.

Triệu Kí Thu đau lòng, kéo con gái ngồi xuống ghế trong đình: "Tinh thần Đường Nhi bây giờ đã tốt hơn chút nên bọn thím mới dám dẫn con bé ra ngoài đi dạo. Tất cả là nhờ có sự giúp đỡ của mọi người, nếu không nhờ mọi người, đứa con gái khốn khổ của thím bây giờ đã..."

Triệu Kí Thu nói đến chuyện buồn thì không khỏi bật khóc.

Thợ cả Ngũ vội ngăn bà ấy lại, nói: "Bây giờ còn tới ngày rằm tháng Giêng đâu, bà đừng có mà lú lẫn chạy đến nhà người khác khóc lóc, xui xẻo lắm."

Triệu Kí Thu vội vàng lau nước mắt, gượng cười nói: "Rất xin lỗi, đồng chí Bạch, tôi..."

Bạch Du xua tay: "Không sao đâu thím Triệu, cháu không tin mấy chuyện này lắm ạ."

Triệu Kí Thu nghe vậy mới bớt căng thẳng, sau đó bà ấy lấy một chiếc hộp gỗ từ trong túi xách ra, đưa tới và nói: "Cảm ơn sự quan tâm và giúp đỡ trước đây của mọi người, đây là chút lòng thành của nhà thím, xin đồng chí Bạch hãy nhận lấy."

Chiếc hộp gỗ không lớn, to cỡ lòng bàn tay.

Bạch Du có hơi không hiểu: "Thím Triệu, thợ cả Ngũ, hai người đang làm gì vậy?"

Triệu Kí Thu thấy cô không chịu nhận, đành phải mở hộp gỗ ra: "Một người bà con xa của thím vừa mới được giải án xử sai. Năm đó khi gia đình họ xảy ra chuyện, thím và lão Ngũ đã giúp một số việc nhỏ, đứa trẻ kia vẫn ghi nhớ trong lòng. Bây giờ cậu ấy đã giải án sai, lại có công ăn việc làm nên đã lấy viên ngọc trai này ra để cảm ơn bọn thím, bọn thím giữ thứ này cũng vô ích, nhưng đồng chí Bạch thì khác, cháu còn trẻ và xinh đẹp, viên ngọc trai đeo trên người cháu hợp hơn."

Bạch Du nhìn cái hộp đang mở ra, thấy bên trong có một viên ngọc trai to bằng ngón tay cái, toả ánh sáng ấm áp, màu sắc trang nhã và tinh khiết, dưới ánh nắng tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Bạch Du hơi sửng sốt, sau đó từ chối ngay: "Thím Triệu, thợ cả Ngũ, thứ quý như thế cháu không nhận được đâu, viên ngọc trai này hai người lấy lại đi, có thể đổi thành tiền bồi bổ sức khỏe cho chị Hiểu Đường."

Triệu Kí Thu: "Đồng chí Bạch, cháu cứ nhận đi. Đây không phải đồ cổ gì, chỉ là ngọc trai nhân tạo do

cháu trai cô nuôi thôi, không có đáng tiền như cháu nghĩ đâu."

Bạch Du sửng sốt lần thứ hai, rồi như bị niềm ngạc nhiên vui sướng cực lớn đánh trúng: "Thím Triệu, ngọc trai này là cháu trai của thím tự nuôi sao?"

Triệu Kí Thu không biết tại sao cô lại phấn khích như vậy, nhưng vẫn gật đầu và giải thích rõ ràng hơn: "Trước khi xảy ra chuyện, cháu thím đã từng đến Viện nghiên cứu thủy sản tỉnh Giang Tô để học kỹ thuật nuôi cấy ngọc trai ở vùng nước ngọt, nhưng thằng bé chưa kịp tốt nghiệp thì trong nhà đã xảy ra chuyện, nó cũng bị gửi đến một nông trường để cải tạo. Nhưng ông trời cũng không bạc đãi nó, lúc ở nông trường nó đã gặp một vị trưởng bối vừa đi du học ở Nhật Bản về, vì hai người rất hợp nhau nên vị trưởng bối đó đã giao cho nó rất nhiều thí nghiệm về nuôi cấy ngọc trai nước ngọt, cho nên sau khi được giải án xử sai, nó mới có thể vào viện nghiên cứu thuận lợi. Thằng bé chịu trách nhiệm chính trong việc nuôi cấy ngọc trai nước ngọt. Nhưng mà cháu yên tâm, viên ngọc trai này mặc dù được viện nghiên cứu nuôi cấy nhưng cũng được viện nghiên cứu thưởng cho thằng bé, là đồ hợp pháp."

"Còn có, cháu trai của cô cũng nói muốn giới thiệu lão Ngũ tới viện nghiên cứu làm trợ lý cho nó, như vậy sau này cuộc sống sẽ tốt hơn rất nhiều."

Đây là một trong những nguyên nhân khiến gương mặt của họ không còn trông buồn khổ như trước.

Cha mẹ của cậu ấy đã qua đời, nên sau khi biết hoàn cảnh của họ, cậu ấy đã chủ động đề nghị giúp

đỡ chăm sóc họ và Hiểu Đường, bây giờ lại đề nghị để lão Ngũ làm việc trong viện nghiên cứu, dù không thể chuyển sang làm nhân viên chính thức nhưng tiền lương cũng cải thiện hơn nhiều. Mấu chốt là có cháu trai ở bên cạnh chăm sóc, họ sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Sau này nếu họ có mất thì Hiểu Đường cũng sẽ có người chăm lo, họ cũng thanh thản nhắm mắt.

"Quá tốt rồi, thật sự là quá tốt! Tốt quá!"

Bạch Du vì quá phấn khích mà nói liên tiếp ba chữ tốt.

Vốn dĩ cô định sau này sẽ nuôi ngọc trai, nhưng bây giờ nền kinh tế vẫn chưa được cải cách. Nếu cô muốn tìm người tiến hành nghiên cứu kỹ thuật thì cũng không thể làm ầm ĩ quá mức, tránh để người khác chú ý.

Không nghĩ tới giờ đây thợ cả Ngũ lại có cơ hội học tập tại viện nghiên cứu. Nếu sau này cô thành lập cơ sở nuôi cấy ngọc trai nước ngọt của riêng mình rồi nhờ ông ấy đến giúp đỡ, khả năng cao là ông ấy sẽ đồng ý.

Trên thực tế, nghề nuôi ngọc trai nhân tạo có nguồn gốc từ nước nhà. Tuy nhiên vì lý do lịch sử, kỹ thuật này đã từng bị mai một. Để phá vỡ thế thống trị của các nước khác trong thế giới ngọc trai, nước nhà đã bắt đầu thử nghiệm nuôi cấy ngọc trai nước ngọt một lần nữa vào những năm 60, còn đưa về khá nhiều công nghệ mới từ Nhật Bản.

Ở kiếp trước, ngọc trai Nam Hải từng rất được ưa chuộng và nổi tiếng trong và ngoài nước. Tuy nhiên,

sau này có nhiều nguyên nhân khiến ngọc trai Nam Hải bị tụt dốc so với thời kỳ đỉnh cao. Một lượng lớn ngọc trai trong nước chỉ có thể xuất khẩu dưới dạng ngọc trai thô, trong khi sau khi các nước khác thu mua ngọc trai và gia công đã lấy giá thành cao gấp hàng nghìn lần rồi bán cho thị trường trong nước.

Đây là điều Bạch Du không muốn nhìn thấy.

Bởi vậy, cô muốn tận dụng cơ hội cải cách và mở cửa tốt nhất để thành lập một thương hiệu ngọc trai của riêng mình, sau đó khiến thương hiệu này ngày càng lớn mạnh, từ đó vực dậy thị trường ngọc trai trong nước và đưa ngọc trai trong nước trở thành thương hiệu quốc gia có một không hai trên thế giới.

Cô chưa bao giờ đề cập đến ý tưởng này với bất kỳ ai, kể cả Giang Lâm.

Vốn dĩ cô muốn tìm một cơ hội khác để bắt đầu vào năm sau, nhưng thật sự không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy.

Hai vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu cảm thấy bối rối trước biểu cảm này của Bạch Du.

Bạch Du bình tĩnh lại rồi giải thích: “Thợ cả Ngũ, thím Triệu, nói thật với mọi người, sau này cháu định làm nghề nuôi cấy ngọc trai nước ngọt, nhưng không phải là vào viện nghiên cứu, cháu muốn bán ngọc trai của nước mình ra toàn thế giới. Nên lúc nãy khi nghe tin thầy Ngũ sẽ đến viện ngiên cứu để học công nghệ nuôi cấy ngọc trai nước ngọt cháu mới phấn khích như thế, để mọi người chê cười rồi.”

Chương 621: Chương 621

DTV-EBOOK

Nghe Bạch Du nói vậy, mặc dù thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu có chút ngạc nhiên, nhưng nếu bình tĩnh suy nghĩ thì việc kỳ thi tuyển sinh đại học đã được khôi phục, những người bị tịch thu nhà còn được giải án sai, sao việc đó không thể làm chứ?

Hơn nữa, cả hai vợ chồng đều là người từng gặp gió to sóng lớn cho nên rất khâm phục hoài bão của Bạch Du: "Phụ nữ không thua đấng mày râu, đồng chí Bạch có thái độ dám nghĩ dám làm như thế thật đáng khâm phục".

Bạch Du được khen tới đỏ mặt: "Hai người đừng khen cháu, chỉ là cháu nghĩ nếu sau này có chuyện như này, có lẽ sẽ cần hai người..."

Không ngờ lời còn chưa dứt, tiếng khóc của Niệm Niệm đã vang lên từ đầu bên kia.

"Huhu, thả cháu ra... Cô ơi, mau cứu cháu với..."

Bạch Du hoảng hốt, quay lại thì thấy Hiểu Đường vừa rồi còn đang ngồi xổm ở một bên nhìn đàn kiến, không biết từ lúc nào đã chạy tới cửa chính.

Lúc này cô ấy đang ôm Niệm Niệm, trông rất kích động, khiến Niệm Niệm sợ đến mức run dữ dội.

"Niên Niệm ngoan, cháu đừng giãy giụa nữa, cô lập tức tới cứu cháu."

Bạch Du vừa lo lắng vừa áy náy, nhìn thấy tình trạng của Ngũ Hiểu Đường khá ổn, mà Niệm Niệm

và bé con đều đã đến tầng hai ngủ nên cô mới mất cảnh giác.

Không ngờ chỉ một sai sót nhỏ mà lại xảy ra chuyện như thế này!

Nếu Niệm Niệm xảy ra chuyện gì, cô phải giải thích thế nào với bà đây, làm sao giải thích với anh hai đang vẫn chưa rõ tung tích chứ?

"Đường Nhi, Đường Nhi ơi! Con thả con bé xuống mau!"

"Đường Nhi, là mẹ đây, mẹ đang ở đây, con có thể qua chỗ mẹ được không?"

Hai vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu thấy thế cũng vô cùng lo lắng, vội vàng đứng dậy chạy về phía Ngũ Hiểu Đường.

Con gái đã không mất kiểm soát cảm xúc trong một thời gian dài. Mặc dù hầu hết thời gian không nhận ra họ, nhưng cô ấy rất ngoan ngoãn ngồi im. Bác sĩ nói có thể đưa cô ấy đi dạo một chút, sẽ có lợi cho sức khỏe thể chất và tinh thần của cô ấy nên họ mới dám đưa cô ấy đi dạo.

Chỉ không ngờ rằng mới ra ngoài thì đã có chuyện xảy ra.

Họ rất thích đứa nhỏ Niệm Niệm này. Nếu lúc trước không phải Niệm Niệm có phần giống con gái họ, họ lo lắng đến nhà họ Giang để thăm nom thì đã không tìm thấy mặt dây chuyền ngọc của con gái, càng không thể tìm con gái về.

Vì vậy trong lòng họ, Niệm Niệm không chỉ là đứa trẻ họ yêu mến, mà còn là ân nhân nhỏ của họ và con gái.

Bây giờ họ nhìn thấy con gái mình ôm Niệm Niệm, còn làm cô bé sợ phát khóc, bọn họ thực sự cảm thấy có lỗi vô cùng.

Nhưng họ không dám lớn tiếng mắng mỏ vì sợ kích động tới con gái, con gái sẽ càng làm tổn thương Niệm Niệm hơn, đành phải chạy tới nhẹ nhàng dỗ dành cô ấy.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hành động của Ngũ Hiểu Đường đã khiến tất cả những người có mặt đều ngơ người…

Chỉ thấy cô ấy nhẹ nhàng ôm Niệm Niệm vào lòng, động tác có chút vụng về nhưng lại nhẹ nhàng vỗ lưng cô bé: "Bé cưng đừng sợ, mẹ ở đây… Mẹ sẽ bảo vệ con, bé ơi đừng sợ…"

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Du dần dần dừng bước.

Từ lời thú nhận của Hà Đào, họ mới biết đứa con đầu lòng của Ngũ Hiểu Đường là một bé gái. Mặc dù lúc đó Ngũ Hiểu Đường rất hận Hà Đào nhưng cô ấy đối xử rất tốt với con gái mình. Dù đây là lần đầu tiên cô ấy làm mẹ, dù bị giam dưới tầng hầm, cô ấy vẫn dành những điều tốt nhất cho con gái mình.

Nhưng tên súc sinh Hà Đào đã g.i.ế.c c.h.ế.t đứa nhỏ đáng thương đó trước mặt cô ấy, từ đó tinh thần của Ngũ Hiểu Đường trở nên có hơi bất thường.

Bạch Du không biết Ngũ Hiểu Đường đang nghĩ đến con gái mình hay là bị điên nữa, tóm lại cô không dám làm liều.

Niệm Niệm rất ngoan, dưới sự an ủi của cô đã không còn giãy giụa khóc lóc, để tránh làm kích động tinh thần của Ngũ Hiểu Đường.

Khi hai vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu nhìn thấy bộ dạng con gái, nỗi đau lại trào dâng như thủy triều, gần như đè bẹp họ.

Đường Nhi tội nghiệp của họ, nếu không có tên súc sinh kia, nói không chừng bây giờ con gái họ có thể có một cô con gái dễ thương như Niệm Niệm vậy, sống một cuộc sống hạnh phúc như người bình thường, tất cả là tại tên súc sinh đáng bị băm thành trăm mảnh kia.

Thợ cả Ngũ lau nước mắt, từ từ đến gần con gái: "Đường Nhi, cha là cha con đây, con có thể đưa đứa bé cho cha được không?"

Khi Ngũ Hiểu Đường nhìn thấy thợ cả Ngũ thì dường như không nhận ra ông ấy, không những không đưa Niệm Niệm cho ông ấy mà còn ôm chặt hơn.

Bạch Du thấy thợ cả Ngũ vẫn muốn tiến lên thì vội vàng ngăn lại: "Thợ cả Ngũ, tốt nhất chú đừng tiến đến nữa."

Thợ cả Ngũ nhìn thấy con gái không nhận ra mình, hơn nữa còn sợ mình, nỗi bi thương trong mắt như muốn tràn ra ngoài.

Triệu Kí Thu cũng không dám tiến lên: "Đường Nhi, con xem bé cưng đang rất khó chịu này, con đưa bé cưng cho mẹ được không, mẹ đưa bé cưng đi khám bệnh nhé?"

Ngũ Hiểu Đường nhìn mẹ, lại cúi đầu nhìn Niệm Niệm đang được mình ôm trong lòng, không biết là

vì cô ấy còn nhớ mẹ hay vì đang lo cho "con gái" của mình.

Cô ấy do dự một lát rồi mới giao Niệm Niệm cho bà ấy, giọng vừa đáng thương vừa bất lực: "Cầu xin mẹ, hãy cứu con gái con."

Giờ phút này, mọi người trong sân đều cảm thấy thương xót. Lúc đó, chắc hẳn Ngũ Hiểu Đường cũng hét lên như thế: "Cứu con gái tôi với, xin hãy cứu con gái tôi."

Chỉ là cô ấy không chờ được ai đến cứu, mà thay vào đó cứ chờ một lần thì lại bị tra tấn thêm một lần.

Triệu Kí Thu nén nước mắt ôm Niệm Niệm, sau đó giao cho Bạch Du rồi đi tới ôm lấy Ngũ Hiểu Đường, cuối cùng cũng không kìm được mà rơi nước mắt.

TBC

Bạch Du cũng cảm thấy mũi mình xót vô cùng.

Thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu lo lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên rất nhanh đã đưa con gái rời đi. Họ không lấy viên ngọc kia về mà đặt nó trên bàn trong đình.

Niệm Niệm rõ ràng là đang sợ hãi, khuôn mặt nhỏ tái nhợt.

Bạch Du rửa mặt cho cô bé rồi mang cho món ăn vặt cô bé thích nhất đến, cô an ủi cô bé: "Niệm Niệm, vẫn sợ sao, vừa rồi cô đó không muốn làm cháu bị thương đâu, cô ấy đang bị bệnh, cho nên mới nhận nhầm cháu là con cô ấy."

Niệm Niệm ngậm kẹo trong miệng, má phồng lên, nghe vậy thì ngẩng đầu lên hỏi: "Vậy con gái của cô

ấy đâu ạ?”

Bạch Du xoa đầu cô bé: “Con gái của cô ấy bị bệnh nên không còn trên đời nữa. Bởi vì quá nhớ thương con gái nên cô ấy mới bị bệnh, cháu và con gái cô ấy trông khá giống nhau, cô ấy nhìn thấy cháu liền nghĩ là con gái mình, nhưng cô ấy không có ác ý, không muốn đánh cháu, cháu có thể tha thứ cho cô ấy không?”

Niệm Niệm nhớ lại, lúc nãy cô kia mặc dù luôn ôm chặt mình không buông, nhưng đúng là không hề làm mình bị thương: “Vâng, cô ấy đáng thương quá ạ, Niệm Niệm không trách cô ấy đâu.”

Cô ấy không gặp được con gái mình nên chắc chắn sẽ rất đau lòng và khổ sở, như mình không thể gặp được cha vậy, cô bé rất muốn gặp cha, nhưng cô bé không thể nói ra, bởi vì cô bé sợ bà và cô biết thì sẽ buồn.

Vì thế cô bé chỉ dám thầm nhớ cha khi ở một mình.

Nghe vậy, Bạch Du không khỏi khen ngợi: “Niệm Niệm quả là một cô bé tốt bụng và chu đáo, cô rất tự hào về sự dũng cảm vừa rồi của cháu.”

Khuôn mặt nhỏ bé của Niệm Niệm đỏ bừng, nghịch vỏ kẹo trong tay.

Giấy gói kẹo xinh đẹp phản chiếu nhiều màu sắc sặc sỡ khác nhau dưới ánh nắng, giống như ánh sáng trong mắt cô bé lúc này.

Cô nhóc biết vừa rồi chị mình bị doạ sợ tới khóc nên giờ đang ôm lấy Niệm Niệm.

Cô nhóc vỗ nhẹ vào lưng Niệm Niệm như đang dỗ con nít, còn nói rất ra dáng: “Chị ơi đừng sợ đừng sợ, em hát cho chị nghe nha.”

Niệm Niệm: “Cảm ơn em, nhưng giờ chị không sợ nữa rồi.”

Cô nhóc: “Không được, chị phải nói là chị sợ.”

Niệm Niệm: “… “

Niệm Niệm: “Nhưng em à, chị thật sự không sợ nữa.”

Sau khi nghe cô nói, cô bé hiểu cô ấy không muốn làm mình bị thương, hơn nữa cô ấy còn bị mất con gái, bản thân đang lại bị bệnh rất đáng thương nên cô bé không còn sợ nữa.

Cô nhóc im lặng một hồi, vẫn kiên trì nói: “Chị, chị phải sợ!”

Nếu chị gái không sợ thì cô bé không thể hát để dỗ chị được.

Niệm Niệm thấy em gái đang vô cùng lo lắng thì vội vàng nói: “Em đừng căng thẳng, chị vẫn sợ.”

Chương 622: Chương 622

DTV-EBOOK

Nghe vậy, cô nhóc hài lòng vỗ cái đùi trắng nõn như ngó sen của mình: “Chị ơi, chị nằm ở đây đi.”

Niệm Niệm rất thương em gái nên nghe lời nằm xuống, còn lo sẽ đè đau em gái nên chỉ nằm ở phần mép.

Cô nhóc chìa bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm ra, vừa vỗ nhẹ vào n.g.ự.c chị gái vừa hát: “Cục cưng ơi ngủ đi, mau ngủ đi… Mẹ hát bài hát ru con, hát một bài, cục cưng à… “

Bạch Du nhìn thấy cảnh này, cô vừa buồn cười lại vừa cảm động.

Lúc trước khi cô nhóc bị bóng đè, cô đã hát khúc hát ru này để dỗ dành. Không ngờ cô nhóc không chỉ nhớ mà còn dùng nó để an ủi Niệm Niệm, còn hát rất hay nữa.

Trước đây cô nhóc chưa từng hát bao giờ nên cô không biết cô nhóc thực sự có một giọng hát hay. Chỉ vài câu hát đơn giản nhưng qua giọng hát của cô nhóc, với sự hồn nhiên, trong sáng và ngây thơ của trẻ con đã khiến người nghe cảm thấy vô cùng thoải mái, giống như âm thanh của thiên nhiên vậy.

Bạch Du rất kinh ngạc và vui mừng.

Ban đầu Niệm Niệm không buồn ngủ, chỉ nằm xuống để dỗ em gái thôi, nhưng không ngờ theo tiếng hát của em gái thì mí mắt của cô bé càng lúc càng trĩu nặng, cuối cùng đã ngủ thật.

Sau khi Giang Lâm về, Bạch Du đã nói với anh chuyện cô nhóc hát rất hay, Giang Lâm cũng rất ngạc nhiên, ngay lập tức yêu cầu cô nhóc hát một bài cho mình nghe.

Ai ngờ cô nhóc lại nói đầy lý lẽ: "Con không hát cho cha được đâu, phải bị thương mới hát được."

Ý là, người không bị thương thì không đủ tư cách để nghe cô nhóc hát.

Giang Lâm: "…"

… Muốn nghe hát thì phải bị thương mới được à?

Bạch Du bật cười trước dáng vẻ của hai cha con.

Sau khi hai vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu về, họ cảm thấy không an tâm nên đã gửi một ít trái cây và kẹo cho Niệm Niệm.

Để trấn an hai ông bà, Bạch Du đã nhận lấy.

Dù Niệm Niệm có hơi sợ nhưng sau đó cô bé cũng không sốt, ban đêm cũng không gặp ác mộng, vốn tưởng rằng chuyện này sẽ qua đi, không ngờ Ngũ Hiểu Đường lại có một sự thay đổi đáng sợ.

Trước đó, Ngũ Hiểu Đường có thể cả ngày không nói được một cậu, mỗi ngày nếu không ngủ thì ngẩn người, cứ ngơ ngơ ngác ngác, thỉnh thoảng khi tỉnh thì có thể nhận ra thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu, nhưng một khi rơi vào trạng thái mơ hồ thì chính mình là ai thậm chí còn không nhớ rõ.

Sau khi nhìn thấy Niệm Niệm, lúc đầu thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu còn lo cô ấy sẽ rơi vào trạng thái mơ hồ, hai người cứ nhìn chằm chằm vào cô ấy và không dám lơ là cảnh giác. Ai ngờ sau khi về đến nhà, Ngũ

Hiểu Đường không những không tái phát bệnh còn bảo Triệu Kí Thu mình muốn may quần áo cho con gái mặc.

Triệu Kí Thu nào dám để cô ấy chạm vào mấy thứ như kim kéo, lỡ bị thương hoặc một khi bệnh tái phát, chiếc kéo đó sẽ trở thành vũ khí c.h.ế.t người. Vậy nên bà ấy bèn dỗ dành, nói mình sẽ làm cho cô ấy, thậm chí còn lấy quần áo mình làm cho cô ấy xem, may mà Ngũ Hiểu Đường vẫn còn nhớ mình không giỏi may vá, nên đã gật đầu đồng ý.

Không ngờ chuyện vẫn chưa kết thúc, Ngũ Hiểu Đường lại bắt đầu lo con gái mình sẽ đói, đòi vào bếp chuẩn bị món gì đó thật ngon cho con gái ăn.

Lần này Triệu Kí Thu không ngăn cản cô ấy, mà chỉ chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu, không cho cô ấy chạm vào mấy đồ d.a.o kéo linh tinh. Sau đó bà ấy đứng sang một bên quan sát, lỡ có chuyện gì xảy ra thì bà ấy có thể ngăn chặn kịp thời.

Vốn tưởng rằng với tình trạng hiện tại, Ngũ Hiểu Đường sẽ không thể làm được gì, vậy mà Ngũ Hiểu Đường lại làm ra một đĩa bánh trứng thành công.

Nhìn thấy chiếc bánh trứng đã hoàn thành, đôi mắt hai vợ chồng Triệu Kí Thu lại đẫm lệ.

Nhưng lần này là vì vui sướng quá đỗi.

Trước khi mất tích Ngũ Hiểu Đường rất hiếu thảo, thường xuyên xuống bếp làm bánh trứng cho bọn họ, sau khi con gái mất tích, nhiều năm nay họ không dám làm bánh trứng vì sợ nhìn vật nhớ người,

song không ngờ lại có một ngày họ có thể lại được ăn bánh trứng con gái tự tay làm.

Khi Bạch Du nhận được bánh trứng từ nhà họ Ngũ cũng rất sốc. Giống như vợ chồng nhà họ Ngũ, cô không ngờ Ngũ Hiểu Đường bị kích động nhưng lại phát triển theo chiều hướng tốt.

Niệm Niệm rất vui vẻ nhận bánh trứng, còn lễ phép nói cảm ơn: "Cám ơn bà Triệu ạ, cháu rất thích ăn bánh trứng."

Triệu Kí Thu nhìn cô bé Niệm Niệm này càng nhìn càng thích, trong lòng chợt nảy ra một suy nghĩ, bà ấy nhìn về phía Bạch Du, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Bà ấy cảm thấy cô bé Niệm Niệm rất có duyên với gia đình họ, lần trước đã giúp họ tìm thấy con gái, giờ lại giúp con gái có chuyển biến tốt hơn, vì thế… Nếu mình có thể nhận Niệm Niệm làm cháu nuôi, có lẽ ngày nào đó bệnh của con gái sẽ thuyên giảm.

TBC

Song nhìn vào đôi mắt sáng trong thuần khiết của Niệm Niệm, bà ấy lại không thể nói ra những lời này.

Nhà họ như thế, có tư cách gì mà nhận Niệm Niệm cháu nuôi chứ? Dính líu đến họ sẽ không có ích lợi gì, ngược lại sẽ liên lụy đến thanh danh của Niệm Niệm. Nghĩ thế, bà ấy dằn lại những suy nghĩ đó trong lòng.

Thật ra Bạch Du đã hiểu được ý nghĩ không nói được thành lời của Triệu Kí Thu, sau này cô còn xin sự giúp đỡ từ nhà họ Ngũ, nhưng cô sẽ không lợi dụng Niệm Niệm, dù Ngũ Hiểu Đường có thể thay

đổi theo chiều hướng tốt hơn cũng là điều cô muốn thấy.

Vì thế sau khi suy nghĩ, cô trở về phòng, cầm hai bức ảnh chỉ có mình Niệm Niệm đưa cho Triệu Kí Thu.

Triệu Kí Thu cầm ảnh, cảm động tới nước mắt lưng tròng: "Cám ơn đồng chí Bạch, cảm ơn cháu!"

Bạch Du còn ở lại đảo Quỳnh Châu thêm vài ngày.

Mấy ngày qua, cô tranh thủ lúc thủy triều xuống để đi biển nhặt nhiều vỏ sò đẹp, sau khi làm sạch vỏ sò và phơi khô, cô đến Cung Tiêu Xã mua keo, khung tranh và các công cụ khác, sau đó đưa tất cả những thứ này tới nhà họ Ngũ.

"Đồng chí Bạch, những thứ này là..."

Thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu nhìn thấy những thứ này thì không khỏi có chút bối rối.

Bạch Du nói: "Hôm nay cháu đến đây để nhờ hai người giúp đỡ. Cháu biết thợ cả Ngũ từng dạy môn hội họa Trung Quốc ở trường, mà nghề thêu hai mặt gia truyền của thím Triệu lại có một không hai. Dù là trình độ nghệ thuật hay khả năng thưởng thức hai người đều rất xuất sắc, nếu bỏ phí chẳng phải sẽ rất đáng tiếc hay sao? Cho nên cháu muốn nhờ hai người biến những chiếc vỏ sò vô giá trị này thành báu vật, sau đó chế tác thành đồ thủ công mỹ nghệ, đương nhiên cháu sẽ không để hai người làm không công."

Nói xong, cô lấy chiếc phong bì đã chuẩn bị sẵn ra và đẩy nó đến trước mặt hai người. Trong đó có hai

tờ tiền Đại đoàn kết, cùng một số phiếu thịt và phiếu lương khô.

Lúc này, thợ cả Ngũ mới hiểu được ý định của cô, vội vàng đẩy phong bì lại: "Cháu xem nhà chú thành cái gì thế? Cháu lấy lại tiền đi, mấy thứ này nhà chú nhất định sẽ làm cho cháu."

Triệu Kí Thu cũng nói: "Đúng vậy, nếu không có cháu, bây giờ gia đình ba người bọn thím sẽ không thể đoàn tụ. Nhà thím cảm kích cháu còn không kịp, làm sao có thể lấy tiền của cháu được."

Bạch Du lắc đầu: "Thợ cả Ngũ, thím Triệu, cháu không phải khách sáo, mà cháu chỉ muốn sòng phẳng với người thân thiết, cháu cũng không ngại nói thẳng với hai người, sau này cháu định xuất khẩu hàng thủ công quốc gia, bao gồm cả ngọc trai nước ngọt mà lúc trước cháu đã nói với hai người. Ngoài ra còn có tranh thêu hai mặt, đồ thủ công mỹ nghệ làm từ vỏ sò và những thứ khác, vân vân."

"Nói cách khác, đây không phải là chuyện cần hai người giúp đỡ một hai lần, mà là chuyện có thể phát triển thành sự nghiệp lâu dài. Vì vậy cháu không thể để hai người làm không công, huống chi thân thể của chỉ Hiểu Đường cũng cần đồ tốt để tẩm bổ. Tiền này hai người cứ nhận đi ạ, mua đồ ăn cho chị Hiểu Đường hay may thêm hai bộ quần áo mới cho chị ấy đều được, nếu hai người không nhận thì sau này cháu cũng không dám nhờ hai người giúp nữa đâu ạ."

Thợ cả Ngũ: "Chuyện này… "

Hai vợ chồng già nhà Triệu Kí Thu nhìn nhau rồi nói: "Vậy nhà chú sẽ nhận mấy thứ này, lời cảm ơn

nhà chú cũng không nói nhiều nữa. Đồng chí Bạch cháu yên tâm, nhà chú nhất định sẽ làm tốt việc này cho cháu!”

Chương 623: Chương 623

DTV-EBOOK

Có thể gặp được gia đình Bạch Du, quả thực chính là phúc mà kiếp trước họ đã tu được.

Trước giờ họ chưa từng chế tác vỏ sò thành đồ thủ công mỹ nghệ, nhưng đây cũng là một môn nghệ thuật, họ sẵn sàng thử.

Huống chi như Bạch Du nói, hiện tại tình trạng của con họ thật sự rất khó khăn, huống chi còn phải đến bệnh viện tái khám và uống thuốc mỗi tháng, nếu sau này có điều kiện, bà ấy còn muốn châm cứu trị liệu cho con gái nữa.

Ngoài ra, cơ thể con gái đã bị tổn thương nặng nề, sinh con và sảy thai liên tục suốt chục năm làm cơ thể con bé gần như suy kiệt, bác sĩ nói nếu không bồi bổ thì không thể kéo dài mạng sống, nhưng tất cả mấy thứ đó đều cần đến tiền.

Bà ấy biết Bạch Du nhờ họ giúp vì không chỉ chú ý đến trình độ nghệ thuật của họ mà còn muốn giúp đỡ họ, ân tình này cả đời họ cũng không thể báo đáp nổi!

Thấy họ nhận tiền, Bạch Du cũng thở phào nhẹ nhõm: “Việc này không nên cho người ngoài biết, để tránh gây phiền toái, cho nên xin thầy Ngũ và thím Triệu đừng nói cho ai biết ạ.”

Sau khi cải cách mở cửa, cô sẽ lấy ngọc trai nước ngọt làm hướng đi chính. Chờ tới lúc phát triển, cô

cũng sẽ thành lập một công ty chế tạo những đồ liên quan, làm túi ngọc trai, kết hợp với kĩ thuật thêu hai mặt để làm bông tai ngọc trai hai mặt, quạt tròn, vân vân.

Về phần vỏ sò, ở kiếp trước cô đã từng nhìn thấy những tác phẩm khảm xà cừ nghệ thuật bằng vỏ sò. Nếu thêm kĩ thuật thêu hai mặt hoặc ngọc trai vào đó thì có thể phát huy tối đa tính đa dạng của tác phẩm.

Hiện giờ việc nuôi ngọc trai chưa thể làm , bởi vậy cô mới nghĩ đến việc để thợ cả Ngũ và thím Triệu lấy vỏ sò luyện tập trước.

Thợ cả Ngũ vỗ n.g.ự.c nói: "Đồng chí Bạch yên tâm, chúng ta sẽ không nói ra ngoài đâu."

Họ hiểu câu nói "lòng người hiểm ác" sâu sắc hơn ai hết.

Vì vậy, cho dù Bạch Du không nhắc thì bọn họ cũng sẽ không nói với bất kỳ ai.

Triệu Kí Thu cũng gật đầu: "Đồng chí Bạch cháu cứ yên tâm đi, cho dù có là cháu của cô thì cô cũng sẽ không để nó biết."

Bạch Du cười, nói: "Sau này hai người cứ gọi cháu là Bạch Du là được rồi ạ. Đồng chí Bạch này đồng chí Bạch nọ gì chứ, nghe khách sáo quá."

Hai vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu cũng cười theo, lập tức nói được.

**

Bởi vì ngày hôm sau phải đến thành phố Quảng nên Bạch Du tự tay nấu một bàn đồ ăn ngon cho

Giang Lâm.

Thịt đầu heo hôm nay rất ngon, sau khi Bạch Du mua về thì lấy lửa nhỏ nướng chậm từng chút một. Việc này rất tốn công và đòi hỏi sự kiên nhẫn, nhưng thịt đầu heo làm theo cách này lại rất mềm, thêm dưa muối vào hầm chung thì thịt sẽ mềm thơm, béo nhưng không ngậy, ăn rất ngon.

Còn món tôm xào hẹ, hẹ nhà trồng, mới hái nên rất tươi ngon, đảo vài lần với tôm là có thể ăn được.

Thịt ba chỉ xắt thành từng lát mỏng, thêm chút hành, gừng, tỏi vào xào chung. Sau khi ra dầu thì cho rau vào xào cùng đến khi rau bóng loáng, đồ ăn được phủ một lớp mỡ, chỉ nhìn thôi là đã kích thích vị giác, ăn thế nào cũng không ngán.

Cuối cùng, Bạch Du làm món sủi cảo nhân thịt bò và hành tây mà Giang Lâm thích nhất, cả ba đứa nhỏ đều cùng tham gia làm sủi cảo.

Niệm Niệm làm việc gì cũng rất nghiêm túc, kể cả làm sủi cảo, chẳng qua cô bé còn nhỏ, tay cũng bé nên nặn sủi cảo không bị hở miệng thì cũng xiêu xiêu vẹo vẹo.

Niệm Niệm rất buồn bực, Bạch Du vội vàng động viên cô bé, nói ở tuổi của cô bé mà có được gói như vậy đã là tốt lắm rồi, lúc này cô bé mới nở nụ cười ngượng ngùng.

Tiểu Tạ Thừa nằm ngoài dự đoán của Bạch Du, lúc cậu bé đến cũng không làm gì cả, chỉ đứng sang một bên lặng lẽ nhìn Bạch Du gói, sau đó lại lấy vỏ sủi cảo Niệm Niệm làm hỏng luyện tập, rồi gói lại với nhân mới.

Chiếc sủi cảo này quả thực rất đẹp, sủi cảo do Tiểu Tạ Thừa làm rất to và đầy đặn, trông giống như những thỏi vàng, nhìn ổn hơn rất nhiều.

Bạch Du cảm thấy đứa trẻ này còn nhỏ tuổi nhưng lại rất có mắt nhìn và lòng quyết tâm, sau này lớn lên chắc chắn sẽ không là cá trong ao, tất nhiên nếu có thể thoát khỏi sự hành hạ của người mẹ không đáng tin cậy kia.

Cô nhóc cũng hào hứng tham gia đội làm sủi cảo. Không ngờ cô nhóc luôn đi trước các bạn cùng lứa lần này đã lại gặp phải thử thách cực lớn. Sủi cảo của Niệm Niệm còn có thể miễn nhìn ra là hình sủi cảo, nhưng cô nhóc thì…

Hình bánh trôi, hình đa giác, thậm chí còn có nhiều hình thù khó tả hơn, mà chỉ có vỏ chứ không có nhân thịt.

Bạch Du nhìn "sủi cảo" do cô nhóc làm, rơi vào trầm tư thật lâu.

… Có vẻ như con gái không được thừa hưởng tài năng nấu ăn từ cô rồi.

Có điều Giang Lâm không hề quan tâm việc sủi cảo do con gái làm trông không giống sủi cảo chút nào, cô nhóc đút một miếng là anh ăn một miếng, cha con thắm thiết, đúng là cảnh tượng khiến người ta "cảm động".

Mấy đứa nhỏ ăn đến no căng, thậm chí còn vén quần áo lên thi nhau xem bụng ai to hơn, khiến người ta dở khóc dở cười.

Tôn Tường Vy nhìn mà cảm khái: “Vẫn là cậu biết cách chăm sóc trẻ con. Chưa nói tới con gái của cậu thông minh hơn hai đứa con trai của tớ rất nhiều, chỉ nói đứa trẻ cậu mang về, lúc trước mặt nó còn vàng như nến, cậu xem mới có mấy ngày mà đã trở nên hồng hào như vậy, nói đi nói lại, đứa nhỏ này cũng rất ưa nhìn đó.”

Bạch Du cũng nghĩ Tạ Thừa rất đẹp trai, nếu ở trong tiểu thuyết thì rất giống nam chính, nhưng cuộc đời lại có hơi bi thảm.

Cô không biết thế hệ sau này sẽ có một thiết lập mới lạ trong tiểu thuyết gọi là “Đẹp, giỏi nhưng khổ”. Nếu mà biết, cô sẽ thấy Tạ Thừa lúc này giống hệt nhân vật đó.

Tôn Tường Vy rất không muốn xa Bạch Du, vì vậy Bạch Du nhân cơ hội động viên cô ta tiếp tục học tập, sau đó bọn họ sẽ gặp nhau ở thành phố Quảng.

Trước đây Tôn Tường Vy không quan tâm đến việc thi đại học, nhưng sau khi Bạch Du đi, cô ta đột nhiên cảm thấy đảo Quỳnh Châu trở nên rất nhàm chán, cho nên đã thực sự bắt đầu ôn tập nghiêm túc, thậm chí thỉnh thoảng còn nói đến việc sẽ tới thành phố Quảng tìm Bạch Du.

Điều này khiến Tạ Húc Đông ăn một bình giấm lão Trần, nghĩ đến tương lai anh ấy và Giang Lâm phải một mình trông nhà mà đau đớn rơi nước mắt.

Đêm đó, để cho Bạch Du và Giang Lâm có không gian gần gũi với nhau, bà Bạch đã dỗ dành bé con, nói lưng của mình bị đau, vậy là đêm đó bà Bạch đã nhận được bài hát ru “Bé ơi ngủ đi” mang thương hiệu Minh Thư.

Giang Lâm xác định bọn trẻ đều đã ngủ rồi, lúc này mới trở về phòng, ánh mắt nhìn cô mang vẻ sâu xa: “Bọn nhỏ đều ngủ hết rồi.”

Câu này giống như một tín hiệu bí mật vậy, Bạch Du đỏ mặt, tim vô thức đập mạnh.

Giang Lâm nằm xuống bên cạnh cô, cánh tay rắn chắc ôm lấy vòng eo thon gọn của cô, trầm giọng nói: “Cái lần trước, chúng ta làm lại lần nữa nhé?”

Hơi thở nóng hổi và mạnh mẽ của người đàn ông phả vào tai, khuôn mặt Bạch Du càng lúc càng nóng, trong đầu xuất hiện rất nhiều hình ảnh không nên có.

Bên ngoài đột nhiên bắt đầu mưa, những hạt mưa rơi lộp độp trên kính cửa sổ, tạo thành một bài hát du dương.

Ngoài trời đang mưa to, trong phòng nước và sữa cũng hoà với nhau.

Bạch Du dán lên bức tường lạnh lẽo, chỉ cảm thấy quá điên cuồng.

**

Ngày hôm sau, mưa đã tạnh nhưng bầu trời lại âm u.

Sáng sớm Giang Lâm đã dậy làm bữa sáng cho cả nhà, anh cho phần thịt đầu heo còn thừa của ngày hôm qua vào nồi xào lại, lấy sủi cảo đông lạnh ra trụng nước sôi, sau đó bỏ vài nắm rau xanh để làm món sủi cảo nước.

Giang Lâm làm bữa sáng xong thì lên tầng gọi Bạch Du dậy.

Lưng Bạch Du đau nhức, nghĩ tới chuyện điên cuồng đêm qua, cô không khỏi trừng mắt nhìn anh.

Cái trừng mắt này lại khiến lòng Giang Lâm ngứa ngáy.

Nghĩ đến việc sắp phải xa nhau, trong lòng cả hai đều cảm thấy rất luyến tiếc, ước thời gian trôi qua chậm một chút.

Khi cô nhóc lên tàu, nhìn thấy cha vẫn còn trên bờ, cô nhóc lo lắng đến mức suýt khóc: “Cha, cha vẫn chưa lên tàu!”

Bạch Du ôm lấy cô nhóc: “Mẹ đến thành phố Quảng, cha có việc ở đây không thể đi được, khi rảnh sẽ đến thành phố Quảng gặp chúng ta.”

Chương 624: Chương 624

DTV-EBOOK

Lúc này cô nhóc mới nhận ra cha mình sẽ không đi cùng, lập tức oà khóc.

Từ khi sinh ra cô nhóc rất hiếm khi khóc, cho dù tiêm hay uống thuốc cũng không thấy cô nhóc khóc lóc bao giờ, nhưng bây giờ lại khóc rất dữ dội, thân mình bé nhỏ cong ra ngoài, cố gắng kéo Giang Lâm lên thuyền.

Bạch Du nghe thấy tiếng khóc đau lòng của cô nhóc, trong lòng vô cùng khó chịu: "Cục cưng ngoan, cha sẽ sớm đến thăm chúng ta thôi."

Bình thường cô nhóc chỉ cần dỗ một chút là được, nhưng lần này lại không có tác dụng. Cô nhóc khóc tới nỗi mắt mũi tèm lem, ánh mắt ngập nước trông đau lòng cực kỳ.

Giang Lâm đứng trên bờ nhìn cảnh này, mũi bỗng chua xót.

Trước kia anh rời thủ đô, người ở chi thứ ba sẽ không bao giờ tiễn anh, ông cố tình muốn tập cho anh tính độc lập nên càng không đi tiễn anh, bởi vậy trong những năm đó anh luôn một thân một mình, cũng chẳng biết cảm giác chia ly.

Nhưng lần này, nhìn thấy vẻ không đành lòng trong ánh mắt của vợ, con gái thì đang khóc tới hai mắt đẫm lệ, lần đầu tiên trong đời anh đã nếm được cảm giác chia ly.

Tới khi con tàu đi xa mất hút, Giang Lâm vẫn đứng đó, nhìn bóng dáng không còn thấy được nữa ấy.

Tạ Húc Đông đi tới vỗ vỗ vai anh: "Đi thôi, đừng nhìn nữa."

Trong quân đội còn có việc phải xử lý, Giang Lâm dời mắt, kiên quyết xoay người rời đi.

Tạ Húc Đông không ngờ anh lại đi ngay, nhanh chóng đuổi theo, nói đùa: "Vừa rồi thấy mắt cậu đỏ, chẳng lẽ khóc à?"

Giang Lâm quay đầu, liếc anh ấy một cái: "Ngày hôm qua Tường Vy nói cô ấy cũng muốn thi đại học rồi đến thành phố Quảng Thành. Sau đó sẽ dẫn hai đứa con trai đi gặp Bạch Du ở thành phố Quảng."

Tạ Húc Đông: "..."

Còn ở bên kia, cô nhóc bám chặt lấy Bạch Du như sợ mẹ sẽ bỏ rơi mình.

Bạch Du cũng chiều cô nhóc, đi đâu cũng ôm cô nhóc theo.

Lần này trở lại thành phố Quảng, Bạch Du còn mang theo Bánh Khoai Tây và Kem cùng mấy con gà đẻ trứng.

Mấy con gà bị nhốt trong chuồng, Kem thì đang nằm trên người Bánh Khoai Tây, Bánh Khoai Tay thì đang giúp cầm túi đồ. Mọi người đều kinh ngạc trước cảnh này, có người thấy Bánh Khoai Tây rất thông minh, còn đưa tiền nói với Bạch Du là muốn mua.

Đương nhiên là Bạch Du từ chối.

Khi đến thành phố Quảng, bụi đã phủ kín đồ đạc trong nhà, may là không có trộm vào nên không bị mất gì.

Sau khi Bạch Du và bà nội dọn dẹp phòng xong, để xoa dịu trái tim đang bị tổn thương của cô nhóc, họ đã làm bánh táo đỏ.

Táo đỏ là một đặc sản của Nam Kinh cô được Tôn Tường Vy cho, thịt dày hạt lép, vừa nhiều thịt vừa ngọt. Bạch Du bỏ táo đỏ vào nồi, luộc đến khi chín khoảng 70% rồi mới bỏ hạt, nghiền phần thịt quả cho nhuyễn, sau đó cho lòng trắng trứng, đường và bột gạo nếp, trộn đều rồi cho vào nồi hấp chín.

Bánh táo đỏ không khó làm, nhưng để ngon thì đòi hỏi rất nhiều sự khéo léo.

Bánh táo đỏ Bạch Du làm rất thơm, dẻo và mềm, cuối cùng đã thành công khiến cô nhóc mỉm cười trở lại.

Ngày hôm sau, Bạch Du chia đặc sản mang tới, lấy một ít đi thăm vợ Nguy Hán Nghị.

Vợ của Nguy Hán Nghị có vóc dáng nhỏ bé nhưng giọng nói lại to, cũng rất nhiệt tình.

Với sự giúp đỡ của cô ấy, nhóm thợ xây đã tạm ngưng các việc khác, sửa lại phòng tắm trước cho họ.

Nhưng trước khi nhóm thợ xây tới nhà, Bạch Du đã gõ tất cả những nơi có thể giấu đồ trong nhà, để xem còn nơi nào giấu vàng nữa hay không.

Thực tế đã chứng minh, mấy chuyện tốt kiểu này rất khó có được.

Nhưng khi thợ xây nhìn cảnh nhà tắm bị đập vỡ, còn thủng lỗ chỗ khắp nơi thì trầm ngâm rất lâu.

Khi sửa sang lại phòng tắm xong cũng đã đến lúc khai giảng.

Lo lắng cô nhóc bị hội chứng lo lắng khi xa cách, lại khóc không ngừng như lần trước nên Bạch Du đã tiêm phòng trước cho cô bé.

Thực ra cô nhóc rất hiểu chuyện, lần trước là đột ngột, trong lòng nhất thời không chấp nhận được nhưng lần này Bạch Du đã nói rất nhiều với cô bé, dù trước khi chia tay cô bé vẫn hơi buồn nhưng không còn khóc lóc nữa.

Thấy một mình bà nội trông ba đứa trẻ, Bạch Du định thuê người giúp bà nhưng thời gian gấp gáp, khó tìm được người đáng tin cậy, hơn nữa bà nội cũng không muốn cô tốn nhiều tiền.

May là ba đứa trẻ đều rất ngoan.

Tạ Thừa và Niệm Niệm đều có thể tự mặc quần áo, cô nhóc thì chưa biết nhưng Niệm Niệm là một người chị tốt, sẽ giúp cô bé mặc quần áo, ba đứa ăn cơm không cần ai đút, càng không cần cầm bát thìa đuổi theo chúng để chúng ăn cơm, buổi trưa sẽ ngoan ngoãn đi ngủ, ngủ dậy ba đứa chơi trốn tìm trong sân.

Để ba đứa trẻ bớt lo lắng hơn, Bạch Du dậy từ sáng sớm làm một ít hạt dẻ rang đường, trước đó hai ngày đã làm bao cát và cầu lông, cùng với các đồ chơi như cờ bay, để chúng có thể tiêu hao sức lực.

Mấy đứa trẻ vẫn chưa dậy nên đích thân bà Bạch đưa Bạch Du ra cửa: “Cháu cứ yên tâm đi học đi, cứ yên tâm giao nhà cháu cho bà nội.”

Bạch Du duỗi tay ra ôm lấy bà nội: “Cám ơn bà nội, nếu không có bà thì cháu thật sự không biết phải làm sao, lỡ như có chuyện gì bà cứ tới trường nhờ người tìm cháu, Bạch Du lớp ba khoa ngoại ngữ khóa 77.”

Bà Bạch giả vờ chê cô lắm lời: “Biết rồi, đi nhanh đi, tuổi còn trẻ mà đã lắm lời hơn cả bà già này.”

“…”

Bạch Du lập tức cảm thấy dở khóc dở cười, cô lại bị bà nội chê lắm lời.

Nhưng lo rằng lát nữa cô nhóc dậy sẽ không nỡ xa mình nên Bạch Du cũng không dám chậm trễ, vội vàng đeo túi đeo chéo quân dụng, xách vali đã đóng gói từ tối hôm qua đến Đại học Trung Sơn.

Khoa ngoại ngữ của Đại học Trung Sơn được thành lập vào năm 1924, ngay cả trong mười năm đó, cũng không ngừng giảng dạy mà liên tục đào tạo ra nhân tài ngoại ngữ trình độ cao cho quốc gia, có kinh nghiệm rất thành thục và xuất sắc trong lĩnh vực giảng dạy ngoại ngữ.

Ngoài tiếng Anh, còn có tiếng Pháp và tiếng Đức, cũng như tiếng Nga và các ngoại ngữ khác, chỉ là trước đây chưa khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học, số lượng tuyển sinh không nhiều, còn Bạch Du là sinh viên khóa đầu tiên nhập học sau khi khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học, cảnh tượng đón tân sinh viên rất náo nhiệt.

Ngoài những người đưa con đến trường, còn có không ít người dân địa phương đến xem từ sớm, đích thân chứng kiến cảnh tượng và thời khắc lịch sử hiếm có này.

Bạch Du vốn định đi thẳng vào từ cửa bên nhưng người đẹp ở đâu cũng là tâm điểm chú ý của mọi người.

TBC

Cô vừa đi qua, ánh mắt của mọi người như đèn pha cùng nhìn về phía cô.

Năm nay, một phần lớn tân sinh viên trúng tuyển là thanh niên trí thức, sau khi những thanh niên trí thức này xuống nông thôn, ngày nào cũng dãi nắng dầm mưa nên làn da không được trắng lắm nhưng Bạch Du đứng ở đó, trắng đến mức khiến người ta hoa mắt, làn da của cô như quả vải vừa bóc vỏ, trắng trẻo và mịn màng.

Khi một người quá đẹp sẽ khiến người ta có cảm giác xa cách và áp lực, lúc này Bạch Du mang lại cho mọi người cảm giác như vậy, mặc dù mọi người thấy cô rất đẹp nhưng không dám tùy tiện đến hỏi cô là tân sinh viên khoa nào.

Có vài nam sinh thậm chí không dám nhìn cô, mặt đỏ nhìn xuống đất, trong lòng cầu nguyện rằng người đẹp trước mặt là tân sinh viên khoa của mình.

“Bạn học nữ này, chào bạn, bạn đến báo danh phải không?”

Một nam sinh có dáng người gầy gò trông giống hệt con khỉ “vút” một cái nhảy đến trước mặt Bạch Du, lộ ra hàm răng trắng cười rạng rỡ hỏi.

Bạch Du bị dọa mà hết hồn.

Chỉ là chưa đợi cô mở miệng, một nữ sinh có vẻ ngoài thoải mái thành thạo đã đi tới: “Hầu Tử, đừng dọa tân sinh viên, bạn học này, chào em, chị là Lâm Hồng Mai, khóa 76 của khoa ngoại ngữ, để chị đoán xem, em xinh đẹp như vậy, chắc chắn là tân sinh viên khoa ngoại ngữ của bọn chị phải không?”

Bạch Du: “Chào đàn chị, em là tân sinh viên của khoa tiếng Anh, em gọi là Bạch Du.”

Mặt Lâm Hồng Mai đầy vẻ kinh ngạc: “Em chính là Bạch Du?”

Bạch Du sững sờ: “Đàn chị biết em sao?”

Lâm Hồng Mai: “Không chỉ chị biết em, mà cả khoa ngoại ngữ đều biết đến danh tiếng của em! Em và một nữ sinh khác là Cảnh Phi là hai học sinh duy nhất trong số những thí sinh trúng tuyển lần này đạt điểm tối đa môn tiếng Anh, mọi người đều bàn tán xem hai bạn là thần thánh phương nào, chỉ là không ngờ đàn em Bạch lại xinh đẹp như vậy, nếu những người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt cả cằm!”

Chương 625: Chương 625

DTV-EBOOK

Lượt xem: 115

Bạch Du: "..."

Nam sinh bị gọi là "Hầu Tử" thở dài nói: "Bao giờ khoa kỹ thuật xây dựng của bọn anh mới có được vài đàn em? Khoa kỹ thuật xây dựng của bọn anh toàn là một đám đàn ông hôi hám."

Lâm Hồng Mai nghe vậy cười mắng: "Anh còn ngại chê bai người khác, chẳng phải chính anh cũng là một tên đàn ông hôi hám sao!"

"Hầu Tử" cười lấy lòng: "Đúng đúng đúng, anh là đàn ông hôi hám, em là phụ nữ thơm tho!"

Mặt Lâm Hồng Mai đỏ phi anh ấy.

Bạch Du nhìn ra sự mập mờ giữa hai người khiến cô thấy rất thú vị.

Gặp ánh mắt của Bạch Du, mặt Lâm Hồng Mai càng đỏ hơn, ho một tiếng nói: "Đàn em Bạch, chị đưa em đi đăng ký, tiện thể giới thiệu cho em về trường chúng ta."

"Vâng, vậy thì làm phiền đàn chị Lâm rồi."

Bạch Du trả lời một tiếng được, vừa khom lưng nhấc vali lên khỏi mặt đất thì Lâm Hồng Mai đã nhanh chân hơn cô một bước nhấc vali lên.

Lâm Hồng Mai cân nhắc chiếc vali, có hơi ngạc nhiên nói: "Đàn em Bạch, sao em chỉ mang ít đồ như vậy? Em là người địa phương sao?"

Mặc dù trường phát miễn phí cho sinh viên những thứ như chậu rửa mặt và chăn nhưng dù sao cũng phải ở trường một học kỳ, đồ dùng cần dùng rất nhiều, một cái vali không đủ dùng, huống chi cái vali này nhấc lên nhẹ bẫng, cảm giác như bên trong vẫn chưa đựng đầy.

Nếu Bạch Du là người địa phương thì có thể hiểu được, dù sao cùng thành phố thì về nhà lấy đồ cũng tiện hơn nhiều.

Bạch Du lắc đầu: "Không phải người địa phương nhưng chồng em ở trong quân đội không có thời gian trông con nên em đưa con đến thành phố Quảng."

Lời nói này chứa rất nhiều thông tin.

Lâm Hồng Mai nghe vậy thì có hơi sửng sốt, khoảnh khắc sau lại một lần nữa ngạc nhiên đến rớt cả cằm: "Đàn em Bạch, em kết hôn rồi sao? Hơn nữa cũng đã có con rồi!"

Nhiều phụ nữ sau khi sinh con thì vóc dáng sẽ thay đổi, cho dù không thay đổi thì khí chất trên người cũng sẽ không giống với những cô gái chưa kết hôn nhưng Bạch Du trông quá trẻ trung và xinh đẹp, thân hình đầy đặn, còn đẹp hơn cả cô gái chưa kết hôn như cô ấy, nếu không phải cô tự nói ra thì cô ấy sẽ không bao giờ nghĩ rằng Bạch Du đã kết hôn và sinh con.

Ngay lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

Bạch Du theo tiếng người nhìn về phía sau thì thấy trước cửa đột nhiên xuất hiện một chiếc xe jeep quân sự 212 bốn cửa năm chỗ ngồi.

Thời buổi này mà có một chiếc xe đạp đã là một chuyện rất đáng nể, huống chi là xe jeep, cũng giống như ở đời sau đột nhiên xuất hiện một chiếc siêu xe hoặc máy bay riêng đều lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

“Trời ơi, đó là xe jeep sao? Đây là lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy.”

“Tôi cũng vậy, không biết ngồi trong đó cảm giác thế nào nhỉ?”

“Tôi tò mò hơn là người nào có thể ngồi xe jeep đến trường?”

Ngay khi mọi người bàn tán xôn xao, cửa xe bên ghế phụ của chiếc xe jeep mở ra, một cô gái trẻ bước ra từ bên trong.

Cô gái khoảng mười tám mười chín tuổi, mặc một chiếc váy dài tay màu trắng bó eo, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác da màu đỏ tươi, đi giày cao gót khiến cho cả người cô ấy trông càng cao ráo và mảnh mai.

Chỉ thấy cô ấy vuốt mái tóc xoăn đã được uốn, sau đó ngẩng đầu nhìn lên tấm biển hiệu trên cổng trường: “Anh hai, cuối cùng chúng ta cũng đến rồi.”

Tiếp đó, một người đàn ông trẻ tuổi có vài phần giống cô ấy cũng bước xuống xe: “Thật không hiểu em, một cô gái lại chạy xa xôi đến đây để học đại học, không lẽ nhà chúng ta không có trường đại học nào tốt sao, chỉ có cha mẹ mới chiều chuộng em như vậy.”

Cô gái quay đầu làm mặt quỷ với người đàn ông: “Một cô gái gì chứ, ở thành phố Quảng có anh hai,

còn có dì hai và dượng, mọi người đều sẽ chăm sóc em, sao em có thể là một mình được?"

Vẻ mặt người đàn ông cưng chiều: "Được được được, anh nói không lại em, mau lấy đồ xuống đi."

Nói xong, anh ta đi vòng ra phía sau xe định lấy chiếc vali để ở phía sau ra nhưng khi ngước mắt lên lại nhìn thấy Bạch Du đang đứng trong đám đông, khoảnh khắc đó, cả người anh ta cứng lại như bị người ta châm kim vậy.

Một luồng điện chạy từ đỉnh đầu xuống toàn thân.

Một cái nhìn muôn đời.

Bạch Du chạm mắt với người đàn ông nhưng rất nhanh đã dời mắt đi, nói với Lâm Hồng Mai: "Đàn chị Lâm, chúng ta đi thôi."

Cô không biết hai người kia là ai nhưng cô có thể chắc chắn rằng họ không phải là người cùng thế giới với cô.

Hành động của đối phương đối với cô mà nói, thực sự quá phô trương.

Lâm Hồng Mai có vẻ hơi tiếc nuối, vừa xách vali vừa đi theo Bạch Du, vừa nói: "Không biết tân sinh viên kia là thần thánh phương nào?"

Bạch Du: "Em không biết nữa."

Tuy nhiên những người khác có mặt tại chỗ đã nhanh chóng biết được danh tính của cô gái.

Cô gái thấy anh trai mình ngây người nhìn đám đông, không khỏi tò mò hỏi: "Anh hai, anh đang nhìn

gì vậy?”

Lúc này Cảnh Dương mới lấy lại tinh thần, còn cô gái trong đám đông thì đã sớm biến mất.

Anh ta rất muốn hỏi tên của cô gái vừa rồi, chỉ là lúc này có rất nhiều người chú ý đến họ nên anh ta nhất thời không tiện mở lời.

Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ của cô gái đó thì có vẻ cũng là tân sinh viên khóa này, vừa khéo em gái anh ta cũng là tân sinh viên, với ngoại hình nổi bật như vậy của cô gái đó, sau này hỏi Cảnh Phi về cô hẳn không phải là chuyện khó.

Nghĩ đến đây, Cảnh Dương lắc đầu: “Không có gì, chúng ta nhanh lên nào.”

Cô gái cũng không để ý lắm, cầm giấy báo trúng tuyển đi về phía đón tiếp tân sinh: “Xin chào, tôi là Cảnh Phỉ, tân sinh viên khoa ngoại ngữ khóa 77, Cảnh trong cảnh sắc, Phỉ trong hoa cỏ tháng tư của nhân gian.”

Cảnh Phỉ!

Ánh mắt của mọi người lại đổ dồn về phía cô ấy.

Đợi Cảnh Phỉ đi rồi, những người đứng xem mới bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Khoa ngoại ngữ thật là không thể tin được, chỉ một lúc mà lại có tới hai cô gái xinh đẹp tuyệt trần.”

TBC

“Xinh đẹp tuyệt trần thì cũng bình thường thôi, cậu không biết đây, hai người này đều đạt điểm tuyệt đối môn tiếng Anh trong kỳ thi tuyển sinh đại học!”

“Trời ơi, điểm tuyệt đối! Họ thi thế nào vậy, nếu để tôi thi, tôi nghi ngờ mình còn không được ba mươi điểm.”

“Nói mới nhớ, mọi người thấy hai cô gái đẹp, ai hơn ai?”

“Còn phải nói nữa, chắc chắn là cô gái tên Bạch Du rồi, tuy cách ăn mặc của cô ấy không thời trang bằng cô gái tên Cảnh Phỉ nhưng cô ấy giống như một đóa lan trong khe sâu, thanh nhã, cao quý, cho dù không tranh giành với thế gian, cũng không ai có thể bỏ qua vẻ đẹp của cô ấy.”

“Tôi cũng thấy Bạch Du hơn, đương nhiên Cảnh Phỉ cũng rất đẹp nhưng một khi hai người đứng cạnh nhau, mắt tôi không thể không nhìn về phía Bạch Du.”

“Tôi cũng vậy…”

Bạch Du không biết mọi người bàn tán nhưng cho dù có biết, cô cũng sẽ không để trong lòng.

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Hồng Mai, cô đi đăng ký trước, nhận chăn, chậu rửa mặt và những thứ khác.

Lâm Hồng Mai rất nhiệt tình, vừa đi vừa giới thiệu cho cô cảnh đẹp của trường, vị trí cụ thể của từng văn phòng, sau đó mới đưa cô đến ký túc xá.

Vốn dĩ Bạch Du định mời cô ấy ăn trưa để cảm ơn nhưng Lâm Hồng Mai không đồng ý, nói rằng cô ấy còn phải đi đón những tân sinh viên khác, Bạch Du nghĩ rằng còn nhiều thời gian nên cũng không miễn cưỡng.

Bạch Du tưởng mình đến khá sớm, không ngờ còn có người đến sớm hơn cô.

Trong ký túc xá có một cô gái tóc ngắn cao ráo, Bạch Du tự nhận mình đã không thấp rồi, không ngờ đối phương còn cao hơn cô nửa cái đầu, cộng thêm vóc dáng có phần to lớn, thoạt nhìn còn tưởng là con trai.

Nhưng khi cô ấy quay đầu lại thì mắt Bạch Du sáng lên.

Một cô gái mang khí khái anh hùng!

Tính tình của cô gái cũng rất thoải mái, không đợi Bạch Du mở lời đã chủ động chào hỏi: "Xin chào, tớ tên là Cao Thắng Nam, học khoa toán."

Bạch Du: "Xin chào, tớ tên là Bạch Du, học khoa tiếng Anh, nghe giọng nói của cậu có vẻ như là người vùng Đông Bắc?"

Cao Thắng Nam gật đầu: "Đúng vậy, cha mẹ tớ bảo tớ đến trường đừng nói tớ tớ tớ* nữa, sợ tớ bị người ta coi thường nhưng giọng nói này của tớ nhất thời cũng không sửa được."

*Khúc này là tiếng địa phương vùng Đông Bắc.

Chương 626: Chương 626

DTV-EBOOK

Bạch Du cười nói: "Không sao đâu, người ở đâu cũng có giọng nói riêng, trừ khi muốn làm phát thanh viên hay gì đó, còn không thì tớ thấy có giọng nói riêng cũng khá dễ thương."

Cao Thắng Nam thấy ánh mắt cô chân thành, hơn nữa trên mặt cũng không có vẻ gì là chế giễu, lập tức thích cô bạn cùng phòng mới này, còn chủ động giúp cô xách vali và những thứ khác vào.

Ký túc xá không lớn lắm nhưng lại kê năm chiếc giường, tầng trên tầng dưới, nói cách khác, một phòng ký túc xá ở mười người.

Nhưng trước khi đến, Bạch Du đã chuẩn bị tâm lý, điều kiện ở ký túc xá thời này chỉ như vậy, huống chi cô cũng không ở ký túc xá nhiều nên điều kiện tốt hay xấu cũng không quan trọng lắm với cô.

Nhưng vào buổi trưa hoặc thỉnh thoảng sẽ ở lại đây ngủ lại nên việc chọn một chiếc giường tầng trên tầng dưới tốt là rất quan trọng.

Bạch Du rất thích tính cách thẳng thắn của Cao Thắng Nam, suy nghĩ một lúc, cô chọn vị trí giường tầng trên của Cao Thắng Nam, với tính cách của Cao Thắng Nam, bình thường nhờ cô ấy trông đồ giúp thì cô ấy chắc sẽ không từ chối.

Tiếp theo, những người khác trong ký túc xá cũng lần lượt đến.

Mọi người đều đến từ khắp nơi trên đất nước, hơn nữa là những tân sinh viên của kỳ thi tuyển sinh đại học đầu tiên sau khi khôi phục nên mọi người đều rất hào hứng, trò chuyện rất vui vẻ.

Sau một hồi tự giới thiệu, mọi người biết được: Trong ký túc xá có mười người, năm người học khoa ngoại ngữ, năm người còn lại, Cao Thắng Nam học khoa toán, hai người học khoa tiếng Trung, còn hai người học khoa lịch sử.

Trong đó, người lớn tuổi nhất ba mươi lăm tuổi, đã là mẹ của ba đứa con, người nhỏ tuổi nhất mười tám tuổi, vừa học xong lớp mười hai, vốn tưởng rằng sẽ phải xuống nông thôn làm thanh niên trí thức, ai ngờ quốc gia khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học, thế là cô ấy vội vàng đăng ký dự thi, không ngờ lại đỗ ngay, vận may rất tốt.

Khi những người trong ký túc xá biết Bạch Du đã kết hôn và có con thì họ đều rất ngạc nhiên giống như Lâm Hồng Mai.

Trịnh Linh Linh nhỏ tuổi nhất, vẻ mặt ngạc nhiên: "Cậu xinh đẹp như vậy, sao cậu lại kết hôn sớm thế?"

Bạch Du nghe vậy, không khỏi bật cười: "Ai quy định người xinh đẹp thì không được kết hôn sớm?"

Trịnh Linh Linh xua tay: "Tớ không có ý đó, chỉ là tớ… Chỉ là…"

Người lớn tuổi nhất là Lâm Lam Phương thấy cô ấy sốt ruột đến nỗi trán sắp toát mồ hôi, lập tức lên tiếng giải thích giúp: "Chỉ là thấy cô không giống như người đã kết hôn và sinh con, hơn nữa cô là

người Thủ đô, tôi nghe nói ở thành phố lớn bây giờ đã bắt đầu khuyến khích kết hôn muộn sinh con muộn, hơn nữa cô còn thi đỗ thủ khoa tỉnh Phúc Kiến, tiếng Anh đạt điểm tuyệt đối, tương lai tốt như vậy, nếu là tôi, chắc chắn sẽ không kết hôn sớm như vậy."

Cô ấy không có lựa chọn.

Cô ấy không xinh đẹp bằng Bạch Du, cũng không có gia thế tốt như vậy, nếu lúc đầu không chọn lấy chồng, thì cô ấy sẽ phải xuống nông thôn làm thanh niên trí thức nhưng làm thanh niên trí thức còn không bằng lấy chồng.

Những thanh niên trí thức nữ xuống nông thôn bên cạnh cô ấy đều rất hối hận vì đã xuống nông thôn, xuống nông thôn không học được gì mà còn phải xuống đồng làm nông mỗi ngày, người nào người nấy đều đen nhẻm xấu xí, lúc đầu họ xuống nông thôn còn tưởng rằng sẽ sớm được trở về nhưng có người đã xuống nông thôn mười năm rồi, vẫn chưa biết đến bao giờ, cuối cùng kết hôn với thanh niên trí thức nam ở địa phương.

Những thanh niên trí thức nữ đến những nơi vùng núi nghèo khổ còn thảm hơn, nghe nói có một số người bị côn đồ địa phương bắt nạt, ngay cả sự trong sạch cũng không giữ được.

Cô ấy thấy Bạch Du hơi ngốc, kết hôn sớm như vậy.

Nhưng nhìn vẻ ngây thơ của cô, biết đâu lại bị một tên đàn ông tồi nào đó lừa có bầu, mới phải gả cho đối phương, nghĩ đến đây, cô ấy lại có thêm vài phần ác cảm với Bạch Du.

Cô ấy là một người có tam quan rất chính, bình thường cô ấy khinh thường nhất là những người phụ nữ không biết giữ mình.

"Tôi thấy kết hôn sớm hay muộn cũng vậy, không phải đến tuổi là phải kết hôn, mà là gặp được người phù hợp mới cam tâm tình nguyện bước vào lễ đường hôn nhân, chồng tôi là một người rất tốt, tôi thấy mình không gả nhầm người."

Bạch Du thấy ánh mắt của Lâm Lam Phương có gì đó kỳ lạ không nói nên lời nhưng nhìn lại thì cô ấy đã trở lại vẻ tươi cười như trước, cô cũng không để trong lòng.

Trịnh Linh Linh vẫn chưa có người yêu, nghe nói như vậy thì khuôn mặt tròn xoe đỏ bừng: "Bạn học Bạch giỏi như vậy, chồng cũng giỏi như vậy, thật khiến người ta ngưỡng mộ."

Cô ấy hy vọng sau này mình cũng có thể gặp được một người đàn ông tốt.

Lâm Lam Phương thấy Bạch Du khen chồng mình trước mặt mọi người, trong lòng càng khẳng định cô không biết giữ mình.

Ngoài Lâm Lam Phương ra, trong ký túc xá còn có hai người khác cũng đã kết hôn nhưng một người mới kết hôn chưa được nửa năm, hiện tại vẫn chưa có con.

Sáu người còn lại ngoài Trịnh Linh Linh và Cao Thắng Nam là hai người rõ ràng không có người yêu, bốn người còn lại đều nói không rõ ràng.

Bạch Du đoán rằng họ có thể có người yêu, hoặc từng có đối tượng nhưng vì kỳ thi tuyển sinh đại học nên không thể thi đỗ cùng một nơi với đối tượng, hoặc đối tượng không đỗ đại học và nhiều nguyên nhân khác, dẫn đến chuyện tình cảm không rõ ràng, cho nên không muốn nói chuyện của mình với người ngoài.

Nhưng cô vốn không tò mò và thích buôn chuyện về chuyện của người khác, thế nên cô cũng không trò chuyện đến cùng.

Sau khi mọi người sắp xếp đồ đạc của mình xong, lại cùng nhau dọn dẹp ký túc xá sạch sẽ, Bạch Du mới đề nghị về nhà ở.

Mọi người nghe cô nói muốn về nhà ở, lại ngạc nhiên một lần nữa.

Bạch Du chỉ nói rằng mình đã xin phép nhà trường, vì con còn quá nhỏ nên bình thường không cần ở lại trường.

TBC

Những thí sinh tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học đầu tiên sau khi khôi phục có người như Lâm Lam Phương đã trung niên, cũng có người như Trịnh Linh Linh vừa tốt nghiệp cấp ba, còn có không ít người bụng mang dạ chửa đến trường. Cho nên mọi người nghe Bạch Du giải thích xong, rất nhanh đã thông cảm.

Vì Bạch Du không nói mình đã mua nhà, dù sao thì thời đại này ở thành phố Quảng rất ít người mua được nhà nên Lâm Lam Phương vô thức cho rằng

Bạch Du thuê nhà ở gần đó để tiện chăm sóc con, trong lòng càng thấy cô ngốc.

Ra khỏi ký túc xá, Bạch Du nhanh chóng chạy về nhà.

Sau khi nghỉ việc ở tòa soạn, cô chưa từng xa cô nhóc lâu như vậy, mặc dù mới nửa ngày không gặp nhưng cô rất nhớ cô bé.

Chỉ là cô chưa ra khỏi trường thì đã bị gọi đến văn phòng của chủ nhiệm, chủ nhiệm trực tiếp giao cho cô một nhiệm vụ…

“Ba ngày nữa, trường sẽ tổ chức lễ khai giảng cho tân sinh viên, trường muốn em với tư cách là đại diện sinh viên của khóa này lên bục phát biểu, em có đồng ý không?”

Bạch Du ngẩn người ra nhưng ngay sau đó gật đầu nhận nhiệm vụ: “Em đồng ý, được làm sinh viên đại diện lên bục phát biểu là vinh dự của em, em chắc chắn sẽ chuẩn bị thật tốt.”

Chủ nhiệm rất hài lòng với thái độ của cô: “Vậy chúng ta cùng chờ đợi bài phát biểu đặc sắc của sinh viên Bạch.”

Ra khỏi tòa nhà làm việc, Bạch Du lại gặp cô gái từ trên xe jeep bước xuống, chỉ là lần này bên cạnh cô ấy còn có thêm một cô gái đen đủi, gầy gò, thấp bé.

Bạch Du liếc nhìn cô ấy rồi dời mắt đi.

Vừa lúc một lớp tân sinh viên đi ngang qua giữa họ, hai người lướt qua nhau.

“Cảnh Phi, tớ nghe cô tớ nói, lễ khai giảng cho tân sinh viên, trường sẽ chọn một sinh viên làm sinh

viên đại diện, thành tích của cậu tốt như vậy, tiếng Anh lại đạt điểm tuyệt đối, quan trọng hơn là, cậu lại xinh đẹp thế này, tớ cảm thấy trường chắc chắn sẽ chọn cậu!"

Chu Đông Ny nhìn Cảnh Phỉ, giọng nịnh nọt nói.

Trong lòng Cảnh Phỉ rất vui nhưng trên mặt lại tỏ ra bình tĩnh: "Lời này cậu đừng nói ra ngoài, nếu cuối cùng không chọn mình thì sẽ thành trò cười mất."

Chu Đông Ny cười phụ họa: "Cậu yên tâm, miệng tớ kín lắm, chắc chắn sẽ không nói ra ngoài nhưng tớ thấy cậu chính là ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí sinh viên đại diện, ngoài cậu ra, còn ai có thể đảm nhiệm danh hiệu sinh viên đại diện này?"

Chương 627: Chương 627

DTV-EBOOK

Cảnh Phỉ được khen ngợi đến mức thoải mái toàn thân: "Tôi nhớ cậu muốn mua kem dưỡng da, tôi còn thừa một hộp, tặng cậu dùng đi."

Đôi mắt Chu Đông Ny sáng lên nhưng miệng lại nói: "Không được đâu?"

Cảnh Phỉ xua tay: "Sau này chúng ta là bạn cùng lớp kiêm bạn cùng phòng, chỉ là một hộp kem dưỡng da thôi, không cần khách sáo với tôi."

Chu Đông Ny cười đến lộ cả lợi, lại cố hết sức nói thêm một tràng lời hay ý đẹp.

Ra khỏi trường, Bạch Du đến trạm rau và trạm thịt mua rau và thịt, hai ngày tới cô không cần đến trường báo danh, có thể ở nhà bầu bạn với bà nội và bọn nhỏ.

Về đến nhà, cô nhóc đang chơi ném bao cát với các anh chị, đừng nhìn cô bé nhỏ con không cao nhưng sức lại không nhỏ, bàn tay mũm mĩm cầm bao cát ném một cái, thế mà ném trúng ngay vào người Tạ Thừa, tất nhiên là do Tạ Thừa cố tình nhường.

Nhưng cô nhóc cũng không hiểu những điều này, cô bé chỉ biết mình đã ném trúng người, thế là cười khúc khích.

Bạch Du thấy nó chơi vui vẻ như vậy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, nào ngờ khoảnh khắc sau, cô nhóc liếc thấy bóng dáng cô thì lập tức biểu diễn

màn biến mặt kinh kịch, miệng nhỏ bĩu ra, mũi nhỏ hít vào, dùng hành động biểu thị - con sắp khóc rồi.

Bạch Du nhất thời dở khóc dở cười.

Cũng không biết tính cách của cô bé giống ai, từ nhỏ đến lớn tính cách của cô bé và Giang Lâm đều khá hướng nội nhưng cô nhóc này lại giống như một diễn viên nhí, tuổi nhỏ nhưng tinh quái không nói đi, đủ loại diễn xuất còn hạ bút thành văn.

Cô nhóc thấy mẹ không vội đến dỗ mình thì nước mắt nhất thời nén lại, bước những bước chân ngắn ngủn chạy đến làm nũng: "Mẹ ơi, con nhớ mẹ quá!"

Bạch Du bế cô bé lên, hôn một cái thật kêu lên mặt cô bé: "Mẹ cũng nhớ con."

Tạ Thừa và Niệm Niệm ở bên cạnh đều nhìn cảnh này với vẻ ghen tị.

Nói ra thì hai đứa đều là những đứa trẻ đáng thương, đều bị mẹ ruột bỏ rơi, Bạch Du có thể cho chúng ăn ngon mặc đẹp, chăm sóc chúng hết sức có thể nhưng về phương diện tình mẫu tử, cô cũng bất lực.

Dù sao thì vai trò người mẹ không ai có thể thay thế được.

Bà Bạch thấy cô về sớm như vậy, không khỏi ngạc nhiên: "Sao con về sớm thế, không phải đi học sao?"

Bạch Du: "Vài ngày tới đều là thời gian báo danh cho tân sinh viên, vài ngày nữa sẽ tổ chức lễ khai giảng cho tân sinh viên, sau lễ khai giảng mới chính thức bắt đầu học, đúng rồi, chủ nhiệm khoa giao cho cháu làm sinh viên đại diện, đến lúc đó lên sân khấu phát biểu trong lễ khai giảng cho tân sinh viên."

Bà Bạch không hiểu những thứ này nhưng nghe nói cháu gái được chọn làm đại diện cho tân sinh viên, trong lòng cũng vô cùng vui.

Cô nhóc đảo mắt, ôm mặt mẹ hôn một cái thật kêu: "Mẹ thật giỏi!"

Bạch Du lại một lần nữa bị cô nhóc chọc cười: "Đây là áo bông nhỏ ấm áp của ai thế, sao nói chuyện ngọt ngào thế này?"

Cô nhóc: "Nhà mẹ!"

Ánh nắng xuyên qua những tán lá rậm rạp rọi xuống, cả nhà tràn ngập tiếng cười nói.

Ba ngày tiếp theo, Bạch Du đều ở nhà chuẩn bị bài phát biểu cho lễ khai giảng, sau khi chuẩn bị xong bài phát biểu, cô cũng không nhàn rỗi mà tiếp tục học tiếng Anh.

Lần này cô có thể đạt điểm tuyệt đối là vì cô đã nắm bắt được thời cơ, biết trước thông tin kỳ thi tuyển sinh đại học sẽ được khôi phục nên đã chuẩn bị trước hai năm, nếu cô cũng giống như những người khác, đến năm ngoái mới biết thì chưa chắc cô đã đạt được kết quả tốt như vậy.

Núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn, người xuất sắc hơn cô nhiều vô kể nên cô không thể vì đạt được một kết quả tốt mà lơ là được.

**

Thời gian thoắt cái trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến ngày lễ khai giảng cho tân sinh viên.

Bạch Du dậy sớm, buộc tóc đuôi ngựa cao.

Cô nhóc nằm bên cạnh nhìn mẹ trang điểm, miệng ngọt như thoa mật: “Mẹ xinh đẹp!”

Niệm Niệm cũng theo đó khen: “Cô xinh đẹp.”

Ngay cả bà Bạch cũng thấy Bạch Du buộc tóc như vậy rất khác trông rất có sức sống.

Trong tiếng khen ngợi không ngớt, Bạch Du suýt nữa thì lạc lối.

Còn lúc này, trong ký túc xá số 322, bầu không khí lại có phần căng thẳng.

Đặc biệt là Chu Đông Ny, thỉnh thoảng lại nhìn về phía giường ở cửa, khi nhìn thấy đường viền hàm dưới mím thành một đường thẳng của Cảnh Phỉ, không khỏi nuốt nước bọt.

Bạn cùng phòng bên cạnh phát hiện ra sự bất thường của cô ta thì mỉm cười trêu chọc: “Đông Ny, sao hôm nay cậu dậy lại cứ lén nhìn Cảnh Phỉ thế? Phải chăng cậu đã làm gì có lỗi với Cảnh Phỉ?”

“…”

Chu Đông Ny đột nhiên cảm thấy đầu gối như trúng đạn, lại thấy người này đúng là mở miệng ra đã nói trúng tim đen, thật đáng ghét.

Thấy Cảnh Phỉ đi ra khỏi ký túc xá, cô ta vội đuổi theo: “Cảnh Phi, cái đó tớ… Tớ… Cũng không biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này.”

Cảnh Phỉ lạnh lùng liếc cô ta nhưng không nói gì.

Chu Đông Ny: “…”

Cô của cô ta phụ trách vệ sinh văn phòng ở khoa ngoại ngữ, hôm đó bà ta nói với cô ta rằng bà ta nghe nói trường sẽ chọn một người trong số những tân sinh viên làm đại diện cho sinh viên, còn nhắc đến tên Cảnh Phỉ nên cô ta mới vỗ n.g.ự.c nói với Cảnh Phỉ rằng cô ấy chắc chắn sẽ được chọn.

Ai ngờ nửa đường lại có người phá đám, người được chọn làm đại diện cho sinh viên không phải Cảnh Phỉ mà là một cô gái tên Bạch Du.

Sau khi Cảnh Phỉ biết chuyện thì sắc mặt lập tức đen như đáy nồi, từ hôm qua đã không nói chuyện với cô ta nữa.

TBC

Cô ấy cảm thấy chuyện này không thể trách cô ta, không phải cô ta lật lọng, mà là trường không chọn Cảnh Phỉ, cô ta có thể có cách gì? Muốn trách thì trách cô ấy không bằng người ta!

Hơn nữa, cô ta thấy Cảnh Phỉ này bụng dạ hẹp hòi, lúc nào cũng ra vẻ cao thượng, mỗi lần cô ấy hếch mũi nhìn mình thì cô ta đều muốn nhét ngón tay vào lỗ mũi Cảnh Phi!

Nhưng lúc này cô ta vẫn phải tiếp tục nịnh nọt cô ấy: “Tớ đã hỏi rồi, người được chọn làm đại diện sinh viên là một cô gái tên Bạch Du, cô ấy cũng là tân sinh viên của khoa tiếng Anh chúng ta.”

Cảnh Phỉ khựng lại rồi mới nói: “Cô ta học lớp mấy?”

Chu Đông Ny thấy cô ấy cuối cùng cũng chịu để ý đến mình, trong lòng mừng thầm, vội vàng đáp:

“Lớp ba, ở ký túc xá số 333, chính là phòng cuối cùng ở cuối hành lang.”

Cảnh Phỉ đi thẳng về phía trước, không nói thêm lời nào.

Nhưng Chu Đông Ny liếc mắt đã nhận ra cô ấy thực ra rất để ý đến “Bạch Du” này, nên đã đổ hết những tin tức đã hỏi được ra: “Tớ đã hỏi rồi, cô gái này là thủ khoa kỳ thi tuyển sinh đại học của tỉnh Phúc Kiến, điểm tiếng Anh cũng đạt điểm tuyệt đối như cậu, nghe nói cô ấy đã kết hôn, lấy một người đàn ông vô dụng, hiện tại thuê nhà ở thành phố Quảng, vừa đi học vừa phải chăm sóc con cái, cho nên người này dù có trở thành đại diện sinh viên thì cũng không thể so sánh với cậu!”

Nghe nói đến đây, sắc mặt Cảnh Phỉ mới khá hơn một chút, liếc nhìn cô ta: “Những tin tức này cậu lại nghe từ đâu ra, không phải lại là từ cô của cậu chính là cái người quét dọn ở đó chứ?”

Cô ấy còn tưởng cô gái tên Bạch Du kia có gì ghê gớm lắm, không ngờ cô đã kết hôn sớm như vậy, còn lấy một kẻ vô dụng, một cô gái như vậy thì có tư cách gì để trở thành đối thủ cạnh tranh của cô ấy?

Chu Đông Ny nghe cô ấy nói vậy thì trên mặt thoáng hiện lên vẻ bối rối, gượng cười: “Không phải cô của tớ nói, là tớ hỏi bạn cùng phòng của cô ấy.”

Để hỏi được những tin tức này, cô ta còn phải chia ra nửa hộp kem dưỡng da, đau lòng c.h.ế.t mất.

Cảnh Phỉ khịt mũi một tiếng, không nói gì nữa nhưng cũng không phản đối việc Chu Đông Ny tiếp tục đi theo cô ấy.

Bạch Du về ký túc xá trước, mọi người trong ký túc xá nhìn thấy cách ăn mặc của cô thì đều sáng mắt lên.

“Đây là lần đầu tiên tớ nhìn thấy kiểu tóc này của cậu, trông thật có sức sống!”

Tuy tóc của Cao Thắng Nam ngắn nhưng không ngăn cản được cô ấy ngắm nhìn mái tóc dài của những cô gái khác.

Trịnh Linh Linh gật đầu lia lịa: “Đẹp thật, lần sau tớ cũng phải buộc kiểu tóc này!”

Chương 628: Chương 628

DTV-EBOOK

Bạch Du cười nói: "Cần gì đợi đến lần sau, hôm nay cũng được, kiểu tóc này gọi là đuôi ngựa cao, chỉ cần buộc đủ cao và đủ chặt là được, không khó lắm đâu."

Trịnh Linh Linh lại sáng mắt lên: "Được không? Như vậy có..."

Cô ấy định nói như vậy có phải sẽ làm lu mờ Bạch Du không nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của Bạch Du, thì cô ấy cảm thấy mình nói vậy chẳng khác nào nói nhảm.

Không phải ai buộc tóc đuôi ngựa cao cũng đẹp như Bạch Du!

Nhưng những cô gái trong ký túc xá thấy Bạch Du không để ý, ngoài những cô gái tóc ngắn và Lâm Lam Phương, thì những người khác đều học theo Bạch Du buộc tóc đuôi ngựa cao, phải nói là buộc lên trông rất có sức sống.

Trịnh Linh Linh: "Theo tớ thấy về sau kiểu tóc đuôi ngựa cao này sẽ là kiểu tóc của ký túc xá 333 chúng ta!"

Nghe vậy, những người khác đều bật cười.

Chỉ có Lâm Lam Phương là trong lòng rất khó chịu.

Cô ấy thấy kiểu tóc đuôi ngựa cao đó rất "không đứng đắn", tóc buộc cao, còn vung vẩy ở sau gáy, chẳng phải rõ ràng là muốn thu hút ánh nhìn của đàn ông sao?

Nhưng cô ấy không ngờ những người khác trong ký túc xá lại học theo Bạch Du buộc kiểu tóc này, càng không ngờ là sau khi buộc xong, những người khác trông có sức sống hơn rất nhiều, như vậy lại làm cô ấy trở nên xám xịt, hơn nữa những người tóc dài khác trong ký túc xá đều buộc tóc đuôi ngựa cao, chỉ có một mình cô ấy không làm như vậy trông cô ấy rất lạc lõng.

Cô ấy thấy Bạch Du này đúng là lắm chuyện!

Còn một chuyện nữa khiến cô ấy rất khó chịu - Bạch Du lại trở thành đại diện sinh viên!

Là đại diện sinh viên khóa đầu tiên khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học, chuyện này sẽ được ghi vào sử sách của trường, nghe nói trường còn mời người của tòa soạn đến phỏng vấn và chụp ảnh, cô ấy càng nghĩ càng thấy khó chịu.

Chín giờ, mọi người đúng giờ đến sân vận động của trường.

Thời tiết tháng ba ấm áp và trong lành, gió xuân nhẹ nhàng.

Trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt của các bạn học, hiệu trưởng bước lên bục phát biểu, động viên mọi người phải nắm bắt cơ hội học tập khó có được này, học tập thật tốt, cố gắng báo đáp Tổ quốc!

Các bạn học được khích lệ, trong lòng như lửa đốt, đặc biệt là một số người trung niên, không kìm được nước mắt.

Trời mới biết họ đã chờ ngày này bao lâu, vốn tưởng cả đời này sẽ không có cơ hội quay lại trường

học nhưng đất nước rộng lớn, cuối cùng đã để họ chờ được tin khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học.

Lúc này đây, dù là đang đặt chân trên mảnh đất của trường nhưng trong lòng họ vẫn cảm thấy rất khó tin.

Bạch Du cũng bị bầu không khí như vậy làm cảm động.

Sau khi các lãnh đạo khác phát biểu xong, mới đến lượt Bạch Du, sinh viên đại diện.

Bạch Du vừa bước lên bục, bên dưới lập tức vang lên những tiếng hít thở dồn dập.

“Cô ấy là sinh viên đại diện sao? Sao lại xinh đẹp như vậy?”

“Ngày cô ấy đến báo danh nhập học, tôi đã gặp cô ấy, lúc đó đã ngạc nhiên đến ngây người, bây giờ nhìn lại, tôi thấy cô ấy có vẻ đẹp hơn hôm đó.”

“Xinh đẹp, thành tích còn tốt như vậy, ông trời còn có thể bất công hơn không?”

Trong tiếng bàn tán xôn xao, Cảnh Phỉ nắm chặt tay, mắt nhìn chằm chằm vào người trên bục.

Chu Đông Ny c.h.ế.t tiệt!

Sao cô ta không nói với mình là người tên Bạch Du này lại đẹp như vậy!

Cô ta vẫn luôn là người nổi bật trong đám đông, lần này cha mẹ vốn muốn cô ấy đăng ký vào trường đại học ở quê nhà nhưng cô ấy cứ muốn chạy đến thành phố Quảng, để cha mẹ vui vẻ, cô ấy đã cố tình gọi điện về nói rằng mình được chọn làm sinh viên đại diện.

Kết quả là thực tế lại tát cô ấy một cái đau điếng, bây giờ cô ấy không biết phải giải thích chuyện này với cha mẹ như thế nào, còn dì hai và dượng ở đơn vị đã khoác lác nhưng bây giờ…

Chỉ cần Bạch Du xấu xí một chút thì trong lòng cô ấy sẽ dễ chịu hơn.

Nhưng Bạch Du vẫn cứ có dáng vẻ như vậy, khiến trong lòng cô ấy không khỏi dâng lên một nỗi oán hận "Đã sinh ra Du, sao còn sinh ra Lượng."

Nhưng dù vậy, cô ấy cũng không làm ra bất kỳ hành động gì không phù hợp.

Đây là lễ khai giảng cho khóa sinh viên đầu tiên sau khi khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học, không chỉ có người của tòa soạn đang theo dõi, mà cả xã hội cũng đang chú ý, chỉ cần không mất lý trí thì sẽ không ai gây chuyện vào thời điểm này.

Vì vậy buổi diễn thuyết diễn ra rất suôn sẻ.

Sau ngày hôm đó, không ai trong trường không biết đến tên Bạch Du, nổi tiếng như tên cô, còn có cả kiểu tóc đuôi ngựa cao.

Đi trong khuôn viên trường Đại học Trung Sơn, có thể thấy kiểu tóc đuôi ngựa cao ở khắp mọi nơi, điều này cũng trở thành một cảnh đẹp của Đại học Trung Sơn.

Sau lễ khai giảng, chính thức bước vào giai đoạn học tập.

Khóa đầu tiên khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học, nhiều thứ đều rất vội vàng nên khóa này không tiến

hành huấn luyện quân sự, theo như Bạch Du biết thì huấn luyện quân sự chỉ được thực hiện dần dần ở một số trường đại học sau năm 79.

Bức ảnh Bạch Du với tư cách là đại diện cho sinh viên phát biểu đã được đăng báo, vì ngoại hình xuất sắc nên tòa soạn đã cố tình đặt bức ảnh của cô ở nơi dễ thấy, thể hiện phong thái của thế hệ tân sinh viên.

Bạch Du mua một tờ báo về nhà, cô nhóc thấy ảnh mẹ mình trên báo đã ngạc nhiên không nói nên lời.

TBC

Bà Bạch càng vui đến mức không ngậm được miệng, cuối cùng còn giấu tờ báo đi, nói rằng sẽ truyền lại từ đời này sang đời khác, lời nói này một lần nữa khiến Bạch Du vừa buồn cười vừa bất lực.

Những ngày tiếp theo trôi qua rất trọn vẹn.

Là những sinh viên đầu tiên sau khi khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học, nên mọi người đều rất trân trọng cơ hội khó có được này, trên lớp ham học hỏi, sau giờ học cũng không hề lơ là, buổi tối sau khi ký túc xá tắt đèn vẫn có không ít người trốn vào nhà vệ sinh để học, không khí học tập rất cuốn.

Còn các thầy cô cũng rất có trách nhiệm, hận không thể truyền đạt hết kiến thức của mình cho sinh viên, bầu không khí học tập của trường rất tốt.

Tất nhiên, nơi nào có người thì nơi đó có cạnh tranh và mâu thuẫn, chỉ là điều này không ảnh hưởng đến lòng ham học của mọi người.

Rất nhanh đã đến thứ sáu.

Sau khi tan học, Bạch Du thu dọn đồ đạc đi về phía cổng trường.

Đã hơn nửa tháng không gặp Giang Lâm, cô rất nhớ anh.

Nhưng từ đây đi đến đảo Quỳnh Châu, đi thuyền mất ba mươi tiếng, điều này có nghĩa là nếu cô đi thuyền đến đảo Quỳnh Châu thì hai người gặp nhau một hoặc hai tiếng, rồi cô lại phải vội vã đi thuyền trở về, như vậy quá mệt mỏi.

Mặc dù trong văn phòng của anh có điện thoại bàn nhưng đó là để làm việc, cô cũng không thể tùy tiện gọi đến, phải đến năm sau mới lắp điện thoại riêng.

Nghĩ đến đây, Bạch Du không khỏi thở dài.

Ngay lúc này, ánh sáng trước mắt cô đột nhiên tối sầm lại, một giọng nam trầm thấp vang lên…

“Chào bạn học, tôi tên là Cảnh Dương, tuy có hơi đường đột nhưng không biết tôi có vinh hạnh mời cô đi ăn tối không?”

Bạch Du ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt của một chàng trai trẻ, người đàn ông có đường nét khuôn mặt tuấn tú, còn có một đôi mắt như thể biết cười.

Cô vô thức nhíu mày: “Không được!”

Đừng nói là vào cuối những năm 70, mọi người còn rất bảo thủ, ngay cả khi đặt vào thời hiện đại, hành động đường đột mời người khác đi ăn như vậy, theo Bạch Du thì chỉ có thể dùng hai chữ để mô tả…

Sến súa.

Hơn nữa, dường như ánh mắt người đàn ông nhìn cô không hề xa lạ, rõ ràng là biết tên cô hoặc đã tìm hiểu về cô, thậm chí có thể anh ta cố ý ở đây đợi cô ra ngoài, nghĩ đến đây, đôi mắt Bạch Du lạnh lùng hơn vài phần.

Cô không có thiện cảm với những người không biết giữ khoảng cách.

Nói xong, cô lướt qua người đối diện mà bỏ đi.

"..."

Cảnh Dương đã nghĩ đến việc mình sẽ bị từ chối, chỉ là anh ta không ngờ đối phương lại từ chối thẳng thừng như vậy, thậm chí còn không thèm nhìn anh ta thêm một cái.

Từ nhỏ đến lớn, anh ta đều là đứa con nhà người ta trong miệng người khác, ở khu đại viện quân đội cũng là người xuất sắc duy nhất, còn những cô gái thích anh ta thì anh ta đếm không hết bằng hai ngón tay, chỉ cần anh ta muốn thì sẽ có rất nhiều người sẵn sàng đi ăn cùng anh ta.

Chương 629: Chương 629

DTV-EBOOK

Anh ta không ngờ có một ngày mình cũng sẽ gặp phải thất bại.

Nhưng rất nhanh, khóe miệng anh ta đã nở một nụ cười như có như không.

Cảm giác bị người khác từ chối như thế này, đây là lần đầu tiên anh ta nếm trải, cảm giác cũng không tệ lắm.

Ngay sau đó, Cảnh Phỉ chạy đến: "Anh hai, anh nói gì với người phụ nữ Bạch Du kia, có phải cô ta cố tình tiếp cận anh không?"

Mày kiếm của Cảnh Dương nhíu lại: "Anh nói gì với cô ấy không cần nói cho em biết nhưng em thì sao, có vẻ như rất có ý kiến với bạn học Bạch kia?"

Mặc dù cảm giác bị người khác từ chối lần đầu tiên trong đời rất đặc biệt nhưng dù sao cũng không phải là chuyện gì vẻ vang, nên Cảnh Dương không định kể chuyện vừa rồi cho em gái mình biết.

Lời này nghe vào tai Cảnh Phỉ, cô ấy cho rằng quả nhiên Bạch Du cố tình tiếp cận anh hai cô ấy: "Không chỉ mình em có ý kiến với cô ta, anh hai, đừng nói em không nhắc nhở anh, người phụ nữ đó không phải người tốt, hơn nữa cô ta đã kết hôn rồi, bất kể anh có ý đồ gì, em khuyên anh tốt nhất nên thu lại."

Từ những tin tức nghe ngóng được từ Chu Đông Ny, cô ấy biết rằng người phụ nữ Bạch Du kia rất

không an phận, nên cô ấy tuyệt đối không thể để Bạch Du tiếp cận anh hai của mình!

Còn về chút ý đồ của anh hai cô ấy, là do mấy hôm trước cô ấy về nhà dì hai phát hiện ra, cô ấy phát hiện anh hai không chỉ sưu tầm tờ báo có ảnh Bạch Du mà còn mua thêm một tờ báo khác để cắt ảnh Bạch Du ra.

Đàn ông quả nhiên đều là loài động vật nông cạn.

Nhưng cô ấy cho rằng chỉ cần mình nói cho anh hai biết bộ mặt thật của Bạch Du, thì anh ta chắc chắn sẽ ghét người phụ nữ Bạch Du kia.

"..."

Lời này nghe vào tai Cảnh Dương, chẳng khác nào sét đánh ngang tai.

Cảnh Dương ngẩn người mất nửa ngày mới hoàn hồn lại: "Cảnh Phỉ, em vừa nói gì, em nói bạn học Bạch kia đã kết hôn rồi sao?"

Cảnh Phỉ gật đầu: "Đúng vậy, không chỉ kết hôn rồi, mà còn có con rồi."

"..."

Cảnh Dương nhìn em gái mình, muốn nhìn ra dấu vết nói dối trên mặt cô ấy nhưng anh ta đã thất bại.

Anh ta cảm thấy ông trời đang trêu đùa mình, suốt hai mươi lăm năm cuộc đời, anh ta khó khăn lắm mới động lòng với một người con gái, kết quả là đối phương không chỉ đã kết hôn, mà còn có con rồi!

Sao cô có thể kết hôn với người đàn ông khác được?

Trong lòng anh ta, Bạch Du giống như hoa sen trắng, trong sáng không tì vết nhưng cô lại để một người đàn ông khác làm bẩn mình!

Trong lòng Cảnh Dương bỗng dưng dâng lên một cơn tức giận!

Cảnh Phỉ nhìn sắc mặt thay đổi khó lường của anh hai: "Anh hai, anh đang nghĩ gì vậy? Đừng nói với em là anh vẫn chưa từ bỏ người phụ nữ Bạch Du kia đúng không?"

Cảnh Dương lấy lại tinh thần, liếc nhìn cô ấy rồi quay người bỏ đi.

"Anh hai! Anh hai!"

Cô ấy tưởng anh hai cố ý đến đón cô ấy về nhà dì hai, không ngờ lại vì một người phụ nữ mà bỏ cô ấy ở đây.

Cảnh Phỉ nhìn bóng lưng anh hai rời đi, giận đến dậm chân.

Bạch Du không để khúc nhạc đệm nhỏ này vào lòng.

Hôm nay tan học sớm, cô tiện thể đến trạm rau mua đồ ăn cho buổi tối.

Cô đã bàn với bà nội, nếu cô tan học sớm hơn bốn giờ chiều thì cô sẽ đi mua đồ ăn, còn không thì bà nội sẽ đi mua.

Trạm thực phẩm không xa nhưng nhà có ba đứa trẻ, mang theo đi không tiện, để chúng ở nhà một mình thì không yên tâm, mặc dù chúng rất ngoan nhưng bà nội vẫn luôn chạy đi mua đồ ăn, rồi chạy về vì sợ khi bà không ở nhà sẽ xảy ra chuyện gì bất trắc.

Bạch Du rất nhớ đồ ăn mang đi của thời hiện đại, cái gì cũng có thể giao đến tận cửa nhà.

Mua xong rau, cô lại đi sang trạm thịt đối diện.

Thịt lợn còn rất ít, chỉ còn lại một số lòng lợn mà mọi người không thích, tất nhiên mọi người không thích ăn không phải vì nó không ngon mà vì chế biến rất mất công, Bạch Du không còn lựa chọn nào khác, đành lấy nốt số lòng lợn còn lại.

Khi cô chuẩn bị rời đi, cô thấy trạm thịt kéo vào một mẻ cá lóc tươi, thấy nhân viên đổ cá lóc trong thùng vào chậu nước lớn, có khoảng bảy tám con, cá lóc rất to, nhảy tanh tách, dù hấp hay chiên đều rất ngon.

“Làm phiền cho tôi con cá lóc to nhất.”

Cá lóc ngon như vậy, Bạch Du chắc chắn không thể bỏ qua, nhanh chóng quay người chạy đến chậu nước lớn.

Chỉ là lời cô còn chưa kịp nói hết, cô đã bị một người dùng bờ m.ô.n.g to đụng phải, suýt ngã ngồi xuống đất.

Bà bác đó cố tình đụng cô cũng không thèm nhìn cô, chỉ vào con cá lóc to nhất nói với nhân viên: “Tôi muốn con cá lóc to nhất này, nhanh cân cho tôi!”

Không thể nhịn được nữa rồi.

Bạch Du lạnh lùng nói: “Thím này, tôi có thể không chấp thím cố tình đụng tôi nhưng trước sau thì có thứ tự, tôi hy vọng thím hiểu, tôi đã nhìn trúng con cá lóc này trước.”

Những người xung quanh nghe Bạch Du nói xong đều không nhịn được bật cười.

“Cười gì mà cười!”

Bà bác thẹm quá hóa giận, mắng mọi người một câu rồi lập tức quay sang trừng mắt nhìn Bạch Du, ngón tay gần như chọc vào mặt Bạch Du: “Con nhỏ đê tiện, mày nói ai đấy?”

Bạch Du: “Nói thím đấy, thím già đê tiện!”

“A ha ha ha…”

Những người xung quanh lại không nhịn được bật cười.

Mặt bà bác đỏ bừng như gan heo, tiến lên định giật tóc Bạch Du nhưng Bạch Du nghiêng người, thế là bà bác hụt tay làm cả người suýt ngã xuống đất, điều này càng khiến bà ta càng tức giận hơn.

Bà ta béo phì, trong thời đại này, thân hình như vậy rất hiếm thấy, bà ta lợi dụng chiều cao của mình đứng dậy định ra tay với Bạch Du, chỉ là chưa kịp để Bạch Du ra tay thì bà ta đã trượt chân, chỉ nghe thấy một tiếng “rầm”, cả người bà ta nằm trên đất như một con lợn bốn chân chổng lên trời.

“?”

Bạch Du ngạc nhiên trước một loạt hành động của bà ta.

“Ha ha ha, tôi chưa từng thấy người nào xui xẻo như vậy trong đời.”

“May mà bà ta có nhiều thịt, nếu không thì cú ngã này sẽ không ổn rồi.”

“Ha ha ha, mấy người xem bà ta có giống như một con lợn béo bị trói gô chờ bị g.i.ế.c không.”

“Không được phép, tất cả không được phép cho tôi! Con nhỏ đê tiện, tao sẽ xé nát miệng mày!”

Trong tiếng cười chế giễu của mọi người, bà bác tức đến mức suýt lên cơn đau tim, vùng vẫy muốn đứng dậy đánh Bạch Du.

Chỉ là người quản lý trạm thịt nhanh chóng bước tới, hỏi nhân viên bán cá nguyên nhân sự việc, sau đó nhìn bà bác nói: “Nếu bà còn dám gây chuyện nữa, tôi không chỉ lập tức tới cục cảnh sát báo án mà còn cấm bà vào trạm thịt mua đồ!”

Lời này vừa nói ra, xung quanh đều im lặng.

Lần này mặt bà bác đỏ bừng như màu cà tím: “…”

Bất kể là báo án hay cấm vào trạm thịt mua đồ thì bà ta đều không chịu nổi.

Đương nhiên thành phố Quảng không chỉ có một trạm thịt nhưng xung quanh chỉ có trạm thịt này là gần nhà nhất, những trạm thịt khác đều phải đi rất xa mới đến được, nghĩ đến đây, bà ta chỉ có thể nuốt cơn tức giận, trừng mắt nhìn Bạch Du.

Bạch Du nhún vai, mua con cá lóc to nhất.

Ra khỏi trạm thịt, Bạch Du nhớ ra bà nội hết chỉ khâu, có nhờ cô đi mua ở cung tiêu xã nên cô đành quay lại tới cung tiêu xã.

Từ cung tiêu xã bước ra, cô lại đụng phải bà bác ở trạm thịt.

Chỉ là lúc này bà ta quay lưng về phía cô, đang nói chuyện với người khác.

Người phụ nữ trung niên đứng đối diện bà bác nhìn bà bác từ trên xuống dưới với vẻ mặt ngạc nhiên: “Mẹ Hiếu Ngọc, tôi suýt không nhận ra bà rồi, bà ăn mặc thế này thật tuyệt!”

Hiếu Ngọc?

Bạch Du sửng sốt nhưng cũng không nghĩ nhiều, có thể là trùng tên.

Bà bác kéo quần áo trên người: “Bộ quần áo này là con gái tôi mua cho tôi, cái đồng hồ này là con trai tôi mua cho tôi, gọi là đồng hồ Hải Lãng, đắt lắm, một cái phải gần hai trăm đồng, tôi nói tôi đã lớn tuổi rồi, đeo đồng hồ làm gì nhưng con trai tôi nói muốn hiếu thuận với tôi, con cái muốn hiếu thuận với chúng ta, tôi làm mẹ cũng không thể không để chúng hiếu thuận, bà nói đúng không?”

Chương 630: Chương 630

DTV-EBOOK

"Ôi, con trai bà? Khi nào bà có con trai vậy, không phải bà chỉ có một cô con gái là Hiếu Ngọc sao?"

"Nói ra thì dài lắm, Hiếu Ngọc không phải con gái tôi, tôi sinh ra một đứa con trai nhưng ở bệnh viện bị y tá bế nhầm, con rể tôi không phải là lính sao, năm kia Hiếu Ngọc theo ông ấy tới Thủ đô, năm ngoái ở Thủ đô được gia đình nhận ra, lúc này mới phát hiện con của hai nhà bị bế nhầm!"

Người phụ nữ đối diện nghe xong thì ngạc nhiên, nghe đến cuối chợt vỗ đùi: "Ôi trời ơi, trên đời này lại có chuyện như vậy, may mà gia đình kia chịu trả lại con trai cho bà, nếu không thì bà và ông Châu không có ai đưa tiễn! Nhưng nói đi thì nói lại, họ nhận ra Hiếu Ngọc như thế nào?"

"Hiếu Ngọc và chị gái nó trông giống hệt nhau, hai người là sinh đôi..."

Bạch Du dần đi xa, cũng không nghe thấy cuộc đối thoại của bà bác và người phụ nữ kia.

Bây giờ rốt cuộc cô cũng hiểu tại sao bà bác lại ngang ngược như vậy ở trạm thịt, hóa ra là đã tìm lại được con trai ruột.

Nhìn bộ quần áo đắt tiền của bà ta, gia đình nuôi lớn con trai bà ta chắc chắn rất giàu có.

Nhưng điều này không liên quan gì đến cô.

Bạch Du nhanh chóng quên hết những chuyện này, đi thẳng về nhà.

Về đến nhà, chưa kịp vào cửa thì cô đã nghe thấy tiếng reo hò vui vẻ của cô nhóc trong vườn hoa…

“55, 56, 53, 45… Ôi, cha giỏi quá, cha đá được mười quả rồi!”

“Em gái, chú không phải đá được mười quả, mà là đá được gần một trăm quả rồi!”

“Ôi, một trăm quả, cha tuyệt vời quá!”

Cha?

Chẳng lẽ là Giang Lâm đến?

Bạch Du ngẩn người rồi đột nhiên vui mừng, cô nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

“Gâu gâu gâu…”

Bánh Khoai Tây là người đầu tiên phát hiện ra cô đã về, vui vẻ vẫy đuôi chạy đến, theo sau nó còn có một chú chó nhỏ.

Đó là con trai của Bánh Khoai Tây, tên là Kim Nguyên Bảo.

Lý do không đặt tên theo đồ ăn là vì Kim Nguyên Bảo xuất hiện sau sự kiện “Vàng bạc châu báu trong phòng tắm”, thêm vào đó chú chó này có bộ lông màu vàng óng, dưới ánh nắng trông vàng rực như vàng thật, thế là Bạch Du đã đặt cho nó cái tên Kim Nguyên Bảo.

Khi ở đảo Quỳnh Châu, sống trong quân đội, không cần lo lắng về bất kỳ chuyện trộm cắp vặt nào, hơn nữa ngôi nhà cũng không lớn nên nuôi một con ch.ó là đủ.

Nhưng ngôi nhà ở thành phố Quảng này quá lớn, thêm vào đó Giang Lâm không ở đây, chỉ có cô và bà nội là hai người lớn trông ba đứa trẻ, mặc dù Giang Lâm đã nhờ Nguy Hán Nghị chăm sóc họ nhiều hơn nhưng Bạch Du vẫn cảm thấy không yên tâm, cho nên lần trước về đã mang theo con trai của Bánh Khoai Tây.

Đừng nhìn bây giờ Kim Nguyên Bảo còn nhỏ nhưng nó rất có trách nhiệm, ban đêm Bánh Khoai Tây tuần tra trong vườn, nó sẽ đảm nhiệm việc bảo vệ bên trong nhà, hễ có động tĩnh gì là nó lại sủa ầm ĩ.

Còn Kem thì cũng rất tuyệt, từ khi mang nó về, trong bếp không còn thấy phân chuột nữa.

Bánh Khoai Tây và Kim Nguyên Bảo chạy đến bên cô, vui vẻ chạy vòng quanh, Bạch Du phải ngồi xuống xoa đầu chúng rồi khen chúng là những chú chó ngoan.

Đứng dậy, cô đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Giang Lâm.

Bạch Du vô thức mỉm cười: “Sao anh lại rảnh rỗi đến đây?”

Giang Lâm sải bước đi tới xách đồ trong tay cô: “Ủy viên chính trị bảo anh đưa một số tài liệu đến Trường quân đội Hoàng Phố, anh có thể ở nhà đến sáng mai.”

Chỉ có thể ở đến sáng mai, nói cách khác, anh vừa về chưa được nửa ngày lại phải đi.

Nhưng Bạch Du nhanh chóng phấn chấn trở lại, nửa ngày đã là lời rồi: “Vậy thì anh có phúc rồi, trạm thịt vừa nhập một mẻ cá lóc tươi, em sẽ vào bếp nấu cơm cho mọi người ngay.”

Giang Lâm nhìn cô: “Anh phụ em.”

Cô nhóc chen vào làm bóng đèn, ngẩng đầu nhìn mẹ rồi lại nhìn cha, giọng trẻ con nói: “Con cũng giúp!”

Bạch Du nghi ngờ không biết cô bé có hiểu ý nghĩa thực sự của “giúp” không nhưng vẫn cười đáp: Được được được, con cũng đến giúp.”

Thấy Niệm Niệm và Tạ Thừa cũng có vẻ mong chờ, Bạch Du nói: “Hai đứa cũng vào bếp giúp đi.”

Niệm Niệm và Tạ Thừa lập tức nở nụ cười tươi rói, đồng thanh trả lời: “Vâng!”

Thế là cả đám ùa vào bếp, không ai để ý đến vẻ “nghiến răng nghiến lợi” của Giang Lâm khi nhìn mấy đứa bóng đèn.

Vào bếp, Bạch Du đổ một chậu nước bảo ba đứa nhỏ giúp rửa rau.

Vì mấy đứa nhỏ đều rất thích ăn trứng hấp nên Bạch Du định dùng một cách nấu ăn mới để chế biến con cá vược sọc hôm nay.

Cô khứa cá vược sọc, sau đó cho gừng, hành lá và một thìa muối vào nước, đợi muối tan hết thì cho cá vược sọc vào ngâm khoảng mười phút, như vậy có thể khử mùi tanh của cá, thịt cá cũng sẽ săn chắc hơn.

Tiếp theo, đập hai quả trứng vào bát thêm chút muối rồi thêm nửa bát nước, sau đó đổ hỗn hợp trứng lên cá vược sọc, nước sôi thì cho vào nồi hấp mười phút, hấp xong thì đổ nước sốt đã pha sẵn lên trên, sau cùng là rưới thêm dầu nóng.

Chỉ nghe thấy tiếng "xèo xèo", mùi thơm lập tức tỏa ra khắp bếp.

Cô nhóc hít một hơi thật sâu: "Thơm quá!Chị, chị ngửi thử đi, thơm lắm!"

Niệm Niệm là một cô bé cuồng em gái, nghe vậy thì lập tức bắt chước em gái hít một hơi thật sâu: "Ừm ừm, thơm thật."

Tạ Thừa cũng vội vàng nhập hội nhưng vừa hít một hơi đã bị cô nhóc ngăn lại: "Anh không được hít, mẹ em còn chưa hít mà!"

Tạ Thừa nghe vậy thì vội nín thở, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng.

"Mùi thơm bay trong không khí, không ngửi cũng sẽ nhanh chóng tan đi, huống chi đồ ngon phải chia sẻ với bạn tốt, Tạ Thừa, con không được nín thở nữa, nín lâu sẽ bị ốm đấy."

Bạch Du nhất thời dở khóc dở cười.

Bình thường cô nhóc làm sai, cô thường không trực tiếp rày la mà dùng lời nhẹ nhàng hướng dẫn, đừng thấy trẻ con nhỏ mà không có lòng tự trọng.

Tuy hiện tại cô nhóc không hiểu hết lời cô nói nhưng rất nhanh đã hiểu ra mình vừa làm sai, vội chạy đến bên Tạ Thừa: "Anh, anh mau thở đi, đừng bị ốm!"

Tạ Thừa nghe nói nín thở sẽ bị ốm cũng giật mình, vội ngừng nín thở, lúc này thấy em gái đến an ủi mình thì cậu bé vội nói: “Em gái đừng lo, anh không nín thở nữa.”

Cô nhóc nghe vậy thì kiễng chân, duỗi bàn tay mũm mĩm ra vỗ lên đầu Tạ Thừa, giống như bình thường Bạch Du động viên mình, còn nói giọng trẻ con: “Bảo bối thật ngoan.”

Mặt Tạ Thừa lập tức đỏ bừng như quả hồng.

Bạch Du và Giang Lâm nhìn nhau, đều có hơi buồn cười.

Lần này Giang Lâm đến đây còn mang theo cả tôm tươi, Bạch Du chia đôi số tôm này ra, một phần để làm tôm khô rang cay, một phần để hấp tôm với trứng đậu phụ. Cô đập 4 quả trứng vào bát rồi cho thêm vào một nửa lượng nước vừa đủ vào, sau đó khuấy đều. Khi khuấy xong thì hớt bỏ lớp bọt trên bề mặt, tiếp theo thái đậu phụ thành từng miếng nhỏ cho vào đĩa, đổ nước trứng vào và xếp tôm đã làm sạch lên bên trên, sau đó dùng một chiếc đĩa khác úp lên trên để tránh hơi nước đọng lại trong đĩa. Làm xong tất cả mọi việc, cô đặt đĩa vào nồi hấp đang sôi, hấp bằng lửa nhỏ trong mười phút, sau khi hấp xong thì nhỏ một ít nước tương, rắc một ít hành lá, sau cùng là rưới một ít dầu nóng lên trên.

Mùi thơm bay ra từ cửa sổ khiến những người đi đường đi ngang qua thèm chảy nước miếng.

Bà Bạch nhìn thấy Bạch Du làm hai phần trứng hấp, không khỏi tò mò: “Sao cháu lại làm nhiều trứng hấp vậy?”

Bạch Du: “Ngày nào mấy đứa nhỏ cũng mè nheo đòi ăn trứng hấp nên cháu nghĩ một lần cho chúng ăn no, ăn ngán thì chúng sẽ không mè nheo đòi ăn nữa.”

Cô không biết việc này có được tính là “nuôi con gái nhà giàu” theo cách nói của thế hệ sau hay không, chỉ là cô cảm thấy bất cứ điều gì có thể giải quyết bằng tiền đều không phải vấn đề.

Cô hy vọng sau này khi những đứa nhỏ lớn lên sẽ không bị vật chất chi phối, chỉ cần tự do làm chính mình là được.

Tuy bà Bạch không hiểu cách làm của cháu gái nhưng bà có một ưu điểm rất tốt, đó là không can thiệp, không nhiều lời.

Huống chi, chỉ là một phần trứng hấp, ăn, ăn thoải mái, ăn thật no, thứ này họ vẫn ăn nổi!

Cá vược sọc hấp trứng, thịt cá tươi ngon, trứng hấp lại mềm mịn, hai thứ kết hợp với nhau nhưng lại không hề có cảm giác bất hòa.

Chương 631: Chương 631

DTV-EBOOK

Tôm hấp đậu hũ trứng hấp được mấy đứa nhỏ yêu thích nhất, ngay cả bà Bạch cũng thích không thể tả, tuổi già răng yếu nên bà thích ăn những thứ mềm mại như vậy, chẳng mấy chốc đã được họ ăn hết sạch.

Mấy đứa nhỏ lại ăn đến nỗi bụng tròn vo.

Tuy nhiên, như Bạch Du đã nói, có lẽ do ăn trứng hấp một lần quá nhiều nên từ ngày hôm đó, mấy đứa nhỏ không còn mè nheo đòi ăn trứng hấp nữa.

Nhưng đó là chuyện sau này.

Tối hôm đó, sau khi tắm xong, bà Bạch muốn dùng chiêu cũ để dụ cô nhóc sang, để Bạch Du và Giang Lâm có không gian riêng.

Nhưng lần này cô nhóc không mắc mưu nữa, có lẽ do quá lâu không gặp Giang Lâm nên cả đêm cô bé đều bám lấy Giang Lâm.

Vất vả lắm mới dỗ cô nhóc ngủ, Giang Lâm đưa tay chạm vào eo thon của cô nhưng chưa kịp đưa ra lời mời đã bị Bạch Du đẩy ra.

Bạch Du nhảy khỏi giường rồi vội vã chạy vào nhà vệ sinh.

Giang Lâm tưởng cô bị làm sao nên đã vội đuổi theo: “Du Du, em sao vậy?”

Một lúc sau, bên trong truyền đến tiếng xả nước, Bạch Du mở cửa nhìn vào đôi mắt lo lắng của Giang

Lâm rồi nhẹ nhàng nói: “Em không sao nhưng anh có chuyện.”

Giang Lâm: “?”

Bạch Du: “Kỳ kinh nguyệt của em tới rồi.”

Giang Lâm: “…”

Giang Lâm cau mày nhìn cô, một lúc lâu sau mới nghiến răng nghiến lợi nói: “Tháng này em đến đúng lúc thật.”

Bạch Du không nhịn được cười thành tiếng, mãi đến khi hai người nằm lại trên giường, nụ cười vẫn chưa tắt trên khuôn mặt cô.

Nhìn người cười rất đắc ý, Giang Lâm cắn mạnh vào dái tai cô, còn nói lời tàn nhẫn: “Lần sau anh sẽ không dễ dàng tha cho em đâu!”

“…”

Lần này đến lượt Bạch Du biến sắc, hai má đỏ bừng như được thoa son.

Cái tai bị anh cắn còn đỏ như muốn nhỏ máu.

Mà lúc này, Giang Khải cuối cùng cũng đặt chân đến đất Thâm Châu.

Anh ta nhìn vùng đất đen kịt xung quanh, tưởng tượng đến tương lai Thâm Châu sẽ phát triển nhanh như tên lửa, trong lòng dâng lên một cảm giác sôi sục.

Anh ta giơ hai tay lên, hét lớn với bầu trời: “Thâm Châu, tôi đến rồi! Tôi đến rồi!”

“Ầm” một tiếng!

Một chai rượu từ tầng hai ném xuống, không lệch một ly, đập trúng đầu Giang Khải khiến đầu anh ta lập tức m.á.u chảy đầm đìa.

“Mẹ kiếp, ai ném tao, ra đây cho tao!”

“Mẹ kiếp, là tao ném mày, nửa đêm nửa hôm mày gào khóc như quỷ vậy, mày tin tao ra ngoài g.i.ế.c c.h.ế.t mày không!”

Giang Khải còn muốn mắng lại nhưng đèn trên tầng sáng lên, nhìn bóng người từ cửa sổ chiếu ra, tầng hai ít nhất cũng ở bảy tám người.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

Giang Khải ôm đầu bị đập vội vàng chuồn mất.

Sáng hôm sau Giang Lâm đã đi, cô nhóc rất không nỡ, lần nữa khóc đến nước mắt lưng tròng.

**

Thứ hai.

Vì cô nhóc hơi khó chịu nên Bạch Du đưa cô bé tới bệnh xá dã chiến gần đó khám bác sĩ, sau đó mới vội vã đến lớp.

“Giảng viên chưa đến phải không?”

Bạch Du chạy đến chỗ ngồi mà Trịnh Linh Linh giữ cho cô, nhỏ giọng hỏi.

“Giảng viên chưa đến nhưng vừa nãy có người đến thông báo, tiết học nói tiếng Anh tiếp theo chúng ta sẽ học chung với lớp một.”

“Tại sao?”

Trịnh Linh Linh lại lắc đầu: “Tớ cũng không biết.”

Thấy Trịnh Linh Linh không biết, Bạch Du không hỏi nữa mà cầm sách giáo khoa ôn lại bài.

Cô không để ý, Lâm Lam Phương ngồi chéo sau đang nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường, vì cô ấy phát hiện trên cổ Bạch Du có một vết đỏ, mặc dù bị tóc che khuất, hơn nữa Bạch Du còn cố tình mặc áo cổ cao nhưng vẫn bị cô ấy tinh mắt nhìn thấy.

Trịnh Linh Linh chưa từng yêu đương cũng chưa kết hôn nên có thể không hiểu nhưng cô ấy đã sinh ba đứa con, đối với vết đỏ này rất quen thuộc.

Quả nhiên là một người phụ nữ không đứng đắn!

Một lúc sau, giảng viên dạy tiếng Anh đến, đi cùng bà ấy còn có học sinh lớp một.

Bạch Du ngẩng đầu nhìn lên, sau đó chạm phải đôi mắt hơi nhếch lên.

Đôi mắt này không hiểu sao lại khiến cô có cảm giác quen thuộc.

Chủ nhân của đôi mắt đó cô cũng không xa lạ, chính là cô gái bước xuống từ chiếc xe jeep.

Ánh mắt của đối phương có chút kỳ lạ, chỉ là không hiểu sao, đối phương đã dời tầm mắt đi.

Giảng viên dạy tiếng Anh là một giáo viên trung niên, tóc ngắn, tướng mạo đoan trang, rất có khí chất, lúc này bà ấy đã sắp xếp cho sinh viên lớp một tìm chỗ ngồi xuống, sau đó nói: “Chắc các em rất tò mò tại sao tôi lại cho các bạn lớp một đến học cùng đúng không?”

“Đúng vậy.”

Các sinh viên đồng thanh đáp.

“Tôi làm vậy là vì tôi muốn chọn một học sinh trong hai lớp tôi dạy làm trợ lý cho tôi.”

Dứt lời, hiện trường yên lặng mất mấy giây.

Nhưng ngay sau đó các sinh viên đã bàn tán đầy hào hứng và nhiệt tình:

“Trời ạ, cô Vương lại muốn chọn trong đám tân sinh viên chúng ta một người làm trợ giảng, chuyện tốt như vậy tôi không dám nghĩ tới luôn ấy!”

“Tôi cũng vậy, dù sao kiến thức và năng lực của các đàn anh đàn chị vững hơn chúng ta nhiều, nếu không phải tôi tận mắt nhìn thấy cô Vương nói, tôi tuyệt đối không tin đâu!”

“Tôi rất muốn làm trợ giảng cho cô Vương. Nếu được chọn chắc chắn sẽ học được rất nhiều, nhưng khẩu ngữ của tôi tệ quá!”

“Khẩu ngữ của tôi cũng rất kém, hơn nữa tôi không dám mở miệng nói tiếng Anh, luôn cảm thấy nếu nói không tốt sẽ rất xấu hổ, tôi chắc chắn sẽ không có cơ hội.”

Tin tức từ cô Vương giống như một quả b.o.m vậy, khiến tất cả những người có mặt đều không thể giữ nổi bình tĩnh, ngay cả những người nói mình không có cơ hội cũng đang thầm nghĩ đến việc thử một lần.

TBC

Bạch Du cũng không có ý định từ bỏ cơ hội ngàn vàng như thế.

Chỉ là nói tiếng Anh không phải là điểm mạnh của cô. Ở thời đại này có quá ít tài liệu học tập. Kết quả là

nhiều người không thể nghe nói được tiếng Anh, chỉ có thể viết, khả năng đọc hiểu cũng rất kém, cô cũng không phải ngoại lệ.

Nhưng cô không giỏi không có nghĩa là mọi người đều không giỏi. Dù sao cũng có một số người có khả năng nghe nói tốt bẩm sinh, có người trong nhà có tiền bối đã đi du học và có thể luyện nói với họ, cũng có người có người thân làm ở Bộ Ngoại giao, mưa dầm thấm lâu, người như vậy chắc chắn khả năng nói tiếng Anh sẽ không tệ.

Vì thế cô không có nhiều hy vọng là mình sẽ được chọn.

Cảnh Phỉ liếc nhìn Bạch Du, trong mắt lóe lên quyết tâm giành chiến thắng.

Cô Vương mỉm cười nhìn mọi người thảo luận, một lúc sau mới ngẩng đầu ra hiệu cho mọi người im lặng: "Được rồi, mọi người yên lặng một chút. Tôi biết mọi người đang rất hưng phấn, trong lòng cũng có rất nhiều nghi vấn. Nên tôi sẽ cho mọi người thời gian, mọi người có thể hỏi tôi, ai sẽ là người hỏi đầu tiên nào?"

"Em ạ!"

Cô Vương vừa dứt lời, một nam sinh đeo kính lập tức giơ tay nói lớn.

Khoa Ngoại ngữ âm thịnh dương suy, một lớp có bốn mươi người nhưng trong đó chỉ có hai ba nam sinh, người giơ tay tên là Đới Lôi, được xem là ưa nhìn trong nhóm nam sinh trong lớp.

Bạch Du nhanh chóng phát hiện ra không chỉ có nhiều cô gái nhìn đang chằm chằm Đới Lôi với ánh

mắt sáng rực, mà ngay cả Trịnh Linh Linh ngồi bên cạnh cô cũng đỏ mặt.

Cô Vương ra hiệu: "Được rồi, mời em. Bạn học này, câu hỏi của em là gì?"

Đới Lôi đứng dậy, chỉnh lại kính và nói: "Chào cô Vương ạ, em tên Đới Lôi. Trước hết, em muốn cảm ơn cô Vương đã cho chúng em một cơ hội quý giá như vậy. Thứ hai, em muốn biết tại sao cô Vương lại chọn sinh viên năm nhất như chúng em, không phải em đang coi thường bản thân, mà chúng em chỉ mới vào trường, kinh nghiệm và kiến thức vẫn còn kém xa so với các đàn anh đàn chị. Vì vậy em rất tò mò, cuối cùng em nghĩ câu hỏi này là điều mà ai cũng muốn biết, đó chính là tiêu chuẩn tuyển chọn của cô Vương là gì ạ?"

Hay thật, nói năng rất tỉ mỉ cẩn thận, còn hỏi tất cả những vấn đề mà hầu hết các sinh viên đều muốn hỏi, không cho người khác cơ hội đặt câu hỏi nữa.

Cô Vương ra hiệu cho đối phương ngồi xuống: "Bạn học Đới Lôi này đã đưa ra một câu hỏi rất hay, tại sao tôi lại chọn nhóm tân sinh viên các em? Đúng là các đàn anh đàn chị của các em có kiến thức và kinh nghiệm nhiều hơn, nhất định sẽ làm tốt công việc trợ giảng này, nhưng các em là lứa sinh viên đầu tiên được thi kỳ thi tuyển sinh đại học do nhà nước khôi phục lại, là lứa đại diện bước vào kỷ nguyên mới của quốc gia, là tương lai của đất nước, là chứng nhân của thời đại, tôi mong là các em sẽ có những đóng góp xuất sắc cho đất nước. Với tư cách là giảng viên của các em, tôi sẵn sàng cố gắng hết sức để giúp

đỡ các em, đó là lý do tại sao tôi chọn các em mà không phải những lứa sinh viên khác."

Chương 632: Chương 632

DTV-EBOOK

Lời vừa dứt, phòng học yên lặng một lúc, sau đó vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt.

Mọi người đều được lời nói của cô Vương truyền cảm hứng, thậm chí còn có người còn xúc động lén lau nước mắt.

Sau khi tiếng vỗ tay ngừng lại, cô Vương nói tiếp: "Về phương pháp tuyển chọn mà các sinh viên quan tâm nhất, tôi sẽ đưa ra một bối cảnh, bốn người sẽ nói chuyện theo nhóm, tôi sẽ căn cứ vào phản ứng tại chỗ, trình độ tiếng Anh và các biểu hiện khác của các em để cho điểm, hiểu rồi chứ?"

"Hiểu ạ."

Mọi người lại đồng thanh đáp lại, nhưng lại không khỏi thót tim.

"Này cũng quá khó rồi! Tám mươi chọn một, xác suất còn thấp hơn lúc thi đại học nữa."

"Đúng vậy, bình thường tôi nói tiếng Anh là xoắn hết cả lưỡi lại rồi, bây giờ còn phải nói trước mặt nhiều người như vậy, tôi lo một từ cũng chẳng nói nổi đây."

"Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy. Mỗi khi người khác chú ý đến tôi, tôi sẽ cảm thấy không được tự nhiên, cảm giác thở cũng khó."

"Tôi lại thấy cách tuyển chọn của cô rất đặc biệt, có thể bảo đảm tính công bằng, nhiều người nhìn như thế, không ai có thể gian lận được!"

Mọi người liên tục kêu khổ, cảm thấy phương pháp tuyển chọn phát huy tại chỗ là quá khó, nhưng cũng có một số người lại rất muốn thử.

Bạch Du cũng có chút căng thẳng.

Cả đời cô chưa bao giờ nói tiếng Anh trước mặt người khác, nghĩ đến lát nữa phải nói tiếng Anh trước mặt mọi người khiến cô cảm giác da đầu như muốn run lên.

Nhưng khi nghĩ đến việc sau này mình sẽ đưa ngọc trai vươn ra quốc tế, làm ăn với doanh nhân nước ngoài, không thể không dùng tiếng Anh để giao tiếp. Nếu bây giờ còn không dám mở miệng trước mặt các bạn cùng lớp thì sau này sẽ buôn bán như nào chứ?

Nghĩ vậy, cô hít một hơi thật sâu, dần dần bình tĩnh trở lại.

Rất nhanh, cô Vương đã chia sinh viên hai lớp ra thành từng nhóm, một nhóm bốn người, mỗi lớp chọn ra hai người, Bạch Du được xếp vào nhóm thứ chín.

Cảnh Phỉ vô tình bị tách nhóm với cô, bị xếp vào nhóm thứ mười, vì thế cô ấy cảm thấy rất đáng tiếc.

Cô ấy và Bạch Du đều đạt điểm tối đa môn tiếng Anh trong kỳ thi đại học, nên cả hai đều thu hút được nhiều sự chú ý ở khoa Ngoại Ngữ, lần trước cô ấy tưởng mình chắc chắn sẽ được bầu làm đại diện cho sinh viên, kết quả vẫn thua Bạch Du.

Điểm thi đại học của cô ấy thấp hơn Bạch Du hai mươi điểm, trong đó môn toán đã kéo điểm của cô ấy xuống thấp rất nhiều.

Tuy nhiên, cô ấy rất tự tin vào khả năng nói tiếng Anh của mình. Ông nội và bà nội của cô đều từng đi du học. Ngay từ khi cô ấy biết nói, họ đã chủ động dạy cô ấy nói tiếng Anh, bởi vậy cô ấy không chỉ có thể giao tiếp với mọi người bằng tiếng Anh mà không gặp bất kỳ trở ngại nào mà khẩu ngữ của cô ấy còn là giọng Anh Anh.

Cô ấy tin với thực lực của mình, cô ấy hoàn toàn có thể đánh bại Bạch Du, lấy lại thể diện đã mất lần trước.

Đáng tiếc cô đã phân nhóm rồi và không cho đổi, hơn nữa nếu cô ấy đề nghị chuyển sang nhóm của Bạch Du thì mục đích sẽ quá rõ ràng, nghĩ vậy nên cô ấy chỉ có thể từ bỏ.

Ngay sau đó, nhóm bốn người đầu tiên đã cùng nhau bước lên bục giảng.

Cô Vương đưa ra đề bài - A và B là bạn ngoại quốc, đến thăm trường đại học Trung Quốc. Hai sinh viên C và D là đại diện sinh viên, giới thiệu trường với hai người bạn ngoại quốc này.

Để công bằng, cô Vương làm bốn quả bóng giấy để quyết định xem ai sẽ đóng vai người bạn ngoại quốc và ai sẽ đóng vai đại diện sinh viên.

Bốn người trong nhóm một nhìn nhau, đều căng thẳng tới nỗi mặt đỏ bừng, cũng như một số người vừa nãy còn lo lắng, một từ cũng không nói được chứ đừng nói đến việc nói chuyện bằng tiếng Anh.

Cô Vương cổ vũ: “Các em sinh viên đừng căng thẳng. Mục đích lớn nhất của việc học ngoại ngữ là gì? Đó là sử dụng để nghe, nói và viết. Nếu cả mở

miệng cũng không dám thì làm sao học được ngoại ngữ?"

"Về sau có thể sẽ có một số em sẽ trở thành nhà giáo nhân dân như tôi, một số em có thể vào Bộ Ngoại giao và trở thành một nhà ngoại giao kiệt xuất. Chẳng lẽ đến lúc đó các em cũng như thế này, không dám nói một câu nào sao? Cho nên, xin hãy dũng cảm bước ra bước đầu tiên nào."

Được sự khuyến khích của cô Vương, cuối cùng bốn người cũng lên tiếng.

A: "Hello!"

B: "Hi!"

C: "How are you?"

D: "Fine, thank you."

"…"

Các sinh viên khác dưới bục giảng rốt cuộc cũng không thể nhịn nổi nữa, phá lên cười.

Khuôn mặt của bốn sinh viên trong nhóm đầu tiên đỏ như tôm luộc, dù sau đó cô Vương đã động viên và hướng dẫn, nhưng biểu hiện của bốn người vẫn không khá hơn là bao.

Hết thời gian, bốn người như mấy quả cà phơi sương, ủ rũ quay về chỗ ngồi của mình.

Màn thể hiện của vài nhóm tiếp theo đều giống như nhóm đầu tiên, vừa đứng lên bục là câm điếc luôn, hoặc mở miệng thì cũng là "ờ à…", mỗi câu đều "ờ" cả tá lần.

Tuy nhiên, cũng có hai người thể hiện rất tốt, một là bạn nữ cùng lớp từng làm giáo viên dạy ngữ văn ở trường tiểu học. Tiếng Anh của cô ấy không tốt lắm nhưng được cái là không lúng túng, thể hiện rất tự nhiên và duyên dáng.

Người còn lại là người đã đặt câu hỏi trước đó, Đới Lôi.

Bạch Du phát hiện, màn trình diễn của Đới Lôi khiến ánh mắt của các bạn nữ độc thân trong lớp nhìn anh ta càng nóng bỏng hơn, trong đó cũng có Trịnh Linh Linh.

Song, màn trình diễn của Lâm Lam Phương rất không ổn. Cô ấy không chỉ căng thẳng đến mức lưỡi xoắn lại, hơn nữa lúc mở miệng còn không thể phát âm chính xác một từ nào, chẳng hạn nói hai từ đơn giản như cảm ơn mà cô ấy cũng nói chẳng ra đâu vào đâu, nói thành "thăn cìu", làm bạn cùng nhóm chẳng hiểu cô ấy đang nói gì.

Mặt Lâm Lan Phương vừa đỏ vừa trắng, sau khi trở lại chỗ ngồi thì lập tức nằm xuống ghế và bật khóc.

Các bạn cùng ký túc xá nhanh chóng an ủi cô ấy.

Bạch Du cũng nói: "Chị Phương, không sao đâu. Lần đầu tiên mọi người biểu hiện không tốt thì về sau chúng ta chỉ cần tiếp tục cố gắng là được."

Trịnh Linh Linh gật đầu: "Bạch Du nói đúng đó, về sau chỉ cần cố gắng là được, vừa rồi biểu hiện của tôi cũng không tốt mà."

Lâm Lan Phương ngẩng đầu lau nước mắt: "Cám ơn mọi người, tôi không sao, chỉ là cảm thấy biểu

hiện của mình quá kém, lo mọi người sẽ cười nhạo tôi thôi."

Những người khác nghe vậy liền vội vàng an ủi cô ấy, nói sẽ không có ai cười chê cô ấy đâu.

Chỉ có Bạch Du chú ý tới ngón tay của Lâm Lan Phương, móng tay của cô ấy rất dài, lúc này hai bàn tay nắm chặt, móng tay đã đ.â.m vào lòng bàn tay.

Hành động của Lâm Lam Phương khiến cô nhớ đến Tần Tâm Hủy, mỗi lần Tần Tâm Hủy nhẫn nhịn cũng sẽ dùng móng tay đ.â.m mình.

Dường như Lâm Lan Phương chú ý tới ánh mắt của Bạch Du, lúc này mới buông tay ra, sau đó đặt hai tay xuống gầm bàn.

Chẳng mấy chốc đã đến lượt nhóm của Bạch Du.

Ngay khi bốn người Bạch Du bước lên bục, ở dưới bắt đầu xì xào.

"Bạn học Bạch đạt điểm tuyệt đối môn tiếng Anh trong kỳ thi đại học, còn là đại diện sinh viên. Tiếng Anh của cô ấy chắc hẳn rất tốt phải không? Tôi rất mong chờ màn trình diễn sau đây của cô ấy đấy."

"Tôi cũng vậy, nhưng cô ấy xinh quá. Sao mặc cùng một chiếc áo sơ mi trắng mà trông cô ấy lại xinh đến thế nhỉ?"

"Giọng nói tiếng Anh của bạn học Bạch tốt nhất hay không tôi không dám nói, nhưng tôi dám chắc cô ấy là người đẹp nhất khoa Ngoại Ngữ của chúng ta!"

TBC

"…"

Cảnh Phỉ nghe thế thì sắc mặt đột nhiên sa sầm.

Chủ đề mà cô Vương đưa cho nhóm Bạch Du là - Hai người bạn ngoại quốc đã đói bụng nên đã đến nhà hàng Quốc Doanh để dùng bữa tối, phục vụ C và đầu bếp D ở nhà hàng Quốc Doanh sẽ phục vụ, nội dung tự sáng tạo.

Bạch Du tình cờ nhận được vai đầu bếp D này, lập tức trở nên vui mừng.

Không biết ai đã nói rằng, may mắn cũng là một loại tài năng. Lần này vận may của cô rất tốt đấy chứ.

Mặc dù kiếp trước tiếng Anh của cô không tốt lắm, nhưng vì thích nấu ăn nên cô rất thích xem các chương trình liên quan đến ẩm thực. Cô nhớ có một chương trình ẩm thực rất nổi tiếng, có một đầu bếp muốn nhiều người biết đến món ăn Trung Quốc hơn, cho nên dưới sự hỗ trợ của tổ chương trình, ông ấy đã ra nước ngoài, nấu ăn một cách ngẫu nhiên cho người lạ trên đường đi, cũng đến nhà những người lạ đó và nấu ăn cho họ.

Chương 633: Chương 633

DTV-EBOOK

Chương trình này rất nổi tiếng vào thời điểm đó, rating cực kỳ tốt. Bạch Du cũng theo dõi từng tập. Không chỉ học được rất nhiều phương pháp nấu ăn mà còn học được rất nhiều từ tiếng Anh liên quan đến ẩm thực nữa.

Tất nhiên có rất nhiều từ cô không còn nhớ rõ, chỉ có thể nhớ được một số từ đơn giản, nhưng cũng đủ để đối phó với hoạt cảnh này rồi.

Từ màn trình diễn của vài nhóm trước, nhóm "bạn ngoại quốc" ở sau ít nhất cũng không ngơ ngác như vậy nữa, chí ít cũng có thể nói được vài câu.

Người phục vụ C là một nữ sinh lớp Một. Sau khi nói xin chào thì ấp úng và không thể tiếp tục.

Bạch Du thấy thế, nói: "Our restaurant made beautiful lotus root and rib soup, would you like to try some?" (Nhà hàng chúng tôi nấu canh củ sen sườn heo rất ngon, bạn có muốn nếm thử không?")

Hai người bạn ngoại quốc không hiểu câu đầu nghĩa là gì, nhưng họ hiểu những câu sau, vội vàng liên tục gật đầu bảo "yes, yes".

Sau đó Bạch Du lại giới thiệu một số món như măng om dầu, củ sen chua cay, còn hỏi họ đã vừa vị chưa, suốt cuộc nói chuyện người phục vụ C đều mờ mịt, hai người bạn ngoại quốc không gật đầu thì cũng nói mấy câu "nice" linh tinh.

Biểu hiện của Bạch Du hoàn toàn áp đảo ba người còn lại.

“Màn trình diễn của bạn học Bạch quá tốt rồi thì phải? Nhiều câu cô ấy nói tôi nghe không hiểu.”

“Không, giống như đang nghe một cuốn sách đến từ thiên đường vậy. Mấu chốt là cô ấy không luống cuống, thật sự làm người ta rất hâm mộ.”

“Cô ấy đã có bài phát biểu tại buổi lễ định hướng cho sinh viên năm nhất, tất nhiên sẽ không luống cuống rồi, nhưng tôi cũng rất hâm mộ cô ấy, biết nhiều từ như vậy.”

“Tôi dám cá, người thắng cuộc lần này nhất định sẽ là bạn học Bạch!”

Chu Đông Ni nghe thấy thế thì nhanh chóng phản bác: “Chưa chắc đâu, còn rất nhiều bạn chưa biểu diễn mà! Hơn nữa, đạt điểm tuyệt đối môn tiếng Anh trong kỳ thi đại học không chỉ có mình cô ta đâu!”

Đây đúng là sự thật.

Nếu lời này đến từ một người khác thì tất cả mọi người nhất định sẽ gật đầu đồng ý, nhưng Chu Đông Ni nói ra, có người lại không khỏi bĩu môi.

Ở đây mà ai không biết Chu Đông Ni theo đuôi Cảnh Phỉ, nên những gì cô ta nói chỉ thuần túy là để bảo vệ Cảnh Phỉ thôi.

Chú ý tới ánh mắt của mọi người, Cảnh Phỉ mắng thầm một tiếng ngu ngốc.

Cô Vương cũng rất kinh ngạc và vui mừng, nhìn Bạch Du hỏi: “Bạn học Bạch, em lại đây viết tên các

món ăn mà em vừa nói lên bảng cho mọi người xem đi."

Bạch Du đáp vâng, cầm lấy viên phấn cô Vương đưa và đi tới trước bảng đen, viết tên các món ăn vừa nhắc tới, đồng thời viết nghĩa tiếng Trung bên cạnh.

Cô Vương: "Sao bạn học Bạch lại biết nhiều tên món ăn thế?"

"Em rất thích nấu ăn nên lúc nấu ăn sẽ hay nghĩ đến việc nói tên món ăn bằng tiếng Anh như thế nào. Nếu không biết thì sẽ đi hỏi mọi người. Tuy nhiên xung quanh không có nhiều người biết tiếng Anh, vì thế em chỉ biết mấy từ này thôi ạ, nhiều nữa thì em không biết."

Bạch Du trả lời nửa thật nửa giả.

Người ta nói lời nói dối tốt nhất là bảy phần thật và ba phần giả, cô không thể đi sâu vào việc biết tên các món ăn bằng tiếng Anh được, một khi cứ đi theo nó thì lời nói dối sẽ bị vạch trần.

TBC

Về bí mật sống lại của mình, cô không dám để bất cứ ai phát hiện ra, ngay cả Giang Lâm, cô cũng không có ý định nói cho anh biết.

Cô Vương nghe vậy lại gật đầu tán thưởng: "Phương pháp học tập của bạn học Bạch rất đáng để mọi người tham khảo. Học thuộc lòng là cách học ngôn ngữ kém hiệu quả nhất. Chúng ta nên bắt đầu từ mọi thứ xung quanh mình. Ví dụ như cục phấn trên tay tôi, trong tiếng Anh nói thế nào mọi người biết không?

Cảnh Phỉ nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên giơ tay: “Thưa cô, em biết ạ.”

Cô Vương: “Vậy em nói đi.”

Cảnh Phỉ: “Từ phấn là chalk, with a stick of chalk she wrote the recipe on the blackboard. Câu này nghĩa là, cô ấy dùng một cục phấn viết công thức nấu ăn lên bảng đen ạ.”

Cảnh Phỉ không chỉ nói từ phấn trong tiếng Anh là gì mà còn kèm theo một câu ví dụ, đồng thời còn rất chu đáo dịch nghĩa tiếng Trung.

Cô ấy vừa dứt lời, mọi người đều ồ lên.

“Trời ơi, giọng của Cảnh Phỉ hay quá, nghe còn chuẩn hơn cả bạn học Bạch nữa.”

“Trước đây tôi đã xem một bộ phim chiến tranh, trong đó có một người Anh. Giọng của Cảnh Phỉ giống hệt giọng của người Anh đó.”

“Tôi cũng thấy bạn học Cảnh Phỉ nói tiếng Anh tốt hơn. Mặc dù bạn học Bạch cũng giỏi, nhưng khi nghe tiếng Anh mà bạn học Bạch nói thì sẽ biết đó là người Trung Quốc chúng ta đang nói tiếng Anh.”

Cuối cùng Cảnh Phỉ cũng thắng trận chiến này, không khỏi đắc ý nhìn Bạch Du.

Bạch Du nhìn vào mắt cô ấy, không nói gì, đặt phấn xuống rồi đi về chỗ ngồi.

Cô đã cố gắng hết sức trong chuyện này rồi, còn kết quả thì cứ để diễn ra theo tự nhiên vậy.

Nhưng Cảnh Phỉ quả thực là một đối thủ rất mạnh. Màn trình diễn đối đáp kế tiếp của cô ấy cực kỳ tốt, không chỉ có chất giọng, mà còn dùng rất nhiều từ ngữ hay ho. Tất nhiên, mấy từ này chả ai hiểu được.

Ngay lúc Cảnh Phỉ cho rằng mình là người thắng cuộc, cô Vương đã công bố kết quả cuối cùng: "Ban đầu tôi muốn chọn một người trong hôm nay, nhưng cả hai sinh viên Bạch Du và Cảnh Phỉ đều rất giỏi, nên tôi muốn cả hai sẽ thành trợ giảng của tôi, hai người sẽ thay nhau làm việc trong nửa tháng, một tháng sau tôi sẽ chốt danh sách cuối cùng."

Cảnh Phỉ: "…"

Cô ấy nhìn cô Vương với vẻ khó tin, sau đó lại nhìn Bạch Du, trong lòng tràn đầy tức giận.

Cô ấy quay sang nhìn Chu Đông Ni, hy vọng cô ta có thể đứng lên bảo vệ mình trước sự bất công trên đời này, nhưng khi Chu Đông Ni nhìn vào mắt cô ấy thì lại như bị điện giật, lập tức quay đầu đi.

"Đồ nhát gan!"

Cảnh Phỉ tức đến nỗi không khỏi mắng thầm.

Cô Vương dường như nhìn thấy sự miễn cưỡng của Cảnh Phỉ, bèn giải thích: "Có lẽ trong lòng một số sinh viên đang nghi ngờ tại sao tôi lại chọn hai người họ. Tiếng Anh của bạn học Cảnh Phỉ quả thực rất tốt, cả về ngữ pháp lẫn từ vựng, hay chất giọng, mọi thứ đều ổn, nhưng mục đích của ngôn ngữ là dùng để giao tiếp. Tại sao tôi lại dựng cảnh đối thoại? Đó là để các em áp dụng những kiến thức đã học vào cuộc

sống hàng ngày và sử dụng nó trong công việc sau này, thay vì ghi nhớ nó."

"Khi bạn học Cảnh Phỉ đang nói chuyện với người khác, những từ được sử dụng rõ ràng là cao hơn trình độ tiếng Anh của các bạn cùng lớp. Các sinh viên khác nghe không hiểu nên không thể trò chuyện với em ấy. Cuối cùng hoạt cảnh đó đã trở thành sân khấu độc thoại, nhưng Bạch Du lại xử lý phương diện này vô cùng tốt. Mặc dù bạn trong nhóm của em ấy không hiểu tên các món ăn, nhưng em ấy lại sử dụng những mẫu câu rất đơn giản, để những người khác có thể nghe hiểu được lời nói của mình, cũng có thể tiếp lời em ấy. Nếu đổi cho các em là khách, các em sẽ chọn ai?"

Nghe cô giáo nói xong, mọi người đều hiểu ra.

"Cô nói vậy thì chúng em hiểu ạ. Tiếng Anh của bạn Cảnh Phỉ quả thực rất tốt, nhưng trình độ cao quá, cô nói không sai, ngôn ngữ là dùng để giao tiếp, nếu đối phương không hiểu thì có tác dụng gì nữa?"

"Đúng vậy, vừa rồi tôi cùng nhóm với bạn học Bạch, tên món ăn cô ấy nhắc đến tôi không hiểu, nhưng những thứ khác tôi đều hiểu. Hơn nữa, câu của cô ấy đều là câu hỏi, để người khác có thể trả lời câu hỏi của cô ấy."

"Cho nên, bạn học Cảnh Phỉ là thể hiện kỹ năng của mình, còn bạn học Bạch Du lại quan tâm đến người khác hơn."

"Tôi đột nhiên cảm thấy mấy bạn trong nhóm của Cảnh Phỉ thật đáng thương."

"..."

Cảnh Phỉ nghe vậy mặt lúc đỏ lúc trắng, thay đổi như đang nhuộm màu vậy.

Tuy nhiên, Cảnh Phỉ cũng là một người mạnh mẽ, có thể co cũng có thể duỗi được, cô ấy lập tức xin lỗi ba người bạn cùng nhóm: "Xin lỗi ba bạn. Nếu cô giáo không nói thì tôi đã không nhận ra sai lầm của mình, tôi thực sự không có ý đó!"

Nói xong, cô cúi đầu thật sâu trước ba người bạn cùng lớp của mình.

Mặc dù ba người bạn đó cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng suy cho cùng là do kỹ năng của họ kém hơn người ta. Cho dù Cảnh Phỉ có diễn đạt bằng tiếng Anh đơn giản thì họ cũng không có cơ hội được chọn, huống chi cô ấy đã xin lỗi rồi.

Chương 634: Chương 634

DTV-EBOOK

Thế là ba người nói không có chuyện gì, chuyện này liền kết thúc như vậy.

Danh sách trợ giảng đã được xác định như thế.

Mọi người trong ký túc xá đều rất mừng cho Bạch Du. Ngay cả Lâm Lam Phương cũng đong đầy nước mắt, chân thành chúc mừng Bạch Du.

Bạch Du cũng rất vui.

Ở thời đại này, học đại học không những không tốn tiền mà còn được trợ cấp 18 đồng hàng tháng cho chi phí ăn uống.

Đúng lúc vừa có khoản trợ cấp nên cô đã cố tình nấu thêm một quả trứng cho bữa trưa để ăn mừng.

Đến ngày hôm sau, cô Vương đã nhận được một lá thư tố cáo nặc danh.

Người bị tố cáo không ai khác, chính là Bạch Du.

Lý do tố cáo: Quan hệ nam nữ bừa bãi.

Cô Vương nhìn lá thư tố cáo đặt trên bàn mình, hồi lâu vẫn không động đậy.

Tình huống này là điều cô ấy không ngờ tới.

Hôm qua mới xác định danh sách trợ lý thì hôm nay đã nhận được thư tố cáo, điều này khiến cô ấy không khỏi nghĩ theo hướng xấu.

Khuôn mặt cô ấy cũng lập tức trở nên u ám.

Sau mười năm mưa gió, đất nước mới đón chào bình minh của nền giáo dục, trước cơ hội học tập khó có được như vậy, cô ấy cũng sẵn sàng giúp đỡ sinh viên nhưng có những người không đặt tâm trí vào việc học, ngược lại lại đặt vào việc đấu đá lẫn nhau, điều này khiến cô ấy vô cùng khó chịu.

Có thể đưa ra tố cáo nhanh như vậy, lại chính xác ném thư tố cáo vào đây, người tố cáo chắc chắn là ở lớp một và lớp ba.

Nghĩ đến đây, cô ấy vội vàng mượn bài tập của các bạn lớp một và lớp ba từ các giảng viên dạy các môn khác, muốn tìm ra người tố cáo thông qua việc so sánh chữ viết.

Nhưng cô ấy cúi đầu đối chiếu hai tiếng đồng hồ, mệt đến mức không ăn nổi bữa trưa nhưng vẫn không tìm ra được người tố cáo.

Một là cô ấy không phải chuyên gia nhận dạng chữ viết, nhiều chữ viết trông giống nhau nhưng nhìn lại thì có vẻ không giống khiến cô ấy không thể xác định được; hai là người tố cáo hẳn đã cố ý ngụy trang nên cố tình viết xấu chữ hoặc dứt khoát dùng tay trái để viết.

Cho nên muốn tìm ra người tố cáo thông qua chữ viết là cách hoàn toàn không khả thi.

Cô Vương ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy đồng chí Chu Thúy Hoa phụ trách quét dọn đang lau kính, lập tức bước tới hỏi: “Đồng chí Chu này, cho hỏi khoảng hai ba tiếng trước, có ai đến văn phòng của tôi không?”

Chu Thúy Hoa suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Hình như không có, sáng nay tôi đến dọn vệ sinh thì không thấy ai vào, sau đó tôi đi dọn các phòng khác, lúc đấy có ai vào hay không thì tôi không biết.”

Thấy không hỏi được gì, cuối cùng cô Vương đành bảo người gọi Bạch Du đến.

Khi Bạch Du đến, cô thấy thím lao công rất có trách nhiệm, lau sạch sẽ cả những chiếc cốc thủy tinh trên cửa sổ nhưng chẳng mấy chốc, cô ta đã xách xô đi lau chỗ khác.

Bạch Du không ngờ cô Vương lại một mình một văn phòng.

Văn phòng của cô Vương cũng giống như con người cô ấy, tràn ngập hương thơm của sách vở, chỉ thấy bên trái bàn bày mấy quyển sách, bên phải thì dùng một cái chum nhỏ cũ kỹ để nuôi một loại cây không gọi tên được, cành lá cây xòe ra, xanh mướt, tô điểm thêm một màu xanh cho văn phòng. Tuy nhiên, thứ thu hút sự chú ý nhất hẳn là giá sách đặt ở góc phòng, chỉ thấy giá sách cao bằng một người, trên đó bày đầy đủ các loại sách.

Nhưng Bạch Du chỉ nhìn lướt qua rồi thu hồi tầm mắt, sau đó đối diện với ánh mắt phức tạp của cô Vương.

Ánh mắt này khiến cô ngẩn người.

Cô Vương: “Bạn học Bạch, em có biết cô gọi em đến đây để làm gì không?”

Giọng điệu này…

Trong lòng Bạch Du không hiểu tại sao mình lại có một dự cảm không lành nhưng vẫn lắc đầu: “Em còn

tưởng cô Vương gọi em đến là muốn nói chuyện trợ lý nhưng nghe giọng cô Vương thì có vẻ không phải vậy."

Cô Vương không ngờ cô nhạy bén như vậy, liếc nhìn cô rồi lấy lá thư tố cáo trong ngăn kéo ra, đặt lên bàn nói: "Em mở ra xem đi."

Bạch Du nhìn phong thư trắng tinh, dự cảm không lành trong lòng cũng thành sự thật vào lúc này.

Cô hít một hơi thật sâu rồi duỗi tay lấy phong thư, đổ lá thư bên trong ra, sau đó mở ra…

Lá thư nói cô đã kết hôn nhưng vẫn đi quyến rũ đàn ông khắp nơi, bằng chứng có hai, một là thứ sáu tuần trước cô đã quyến rũ anh trai của bạn học Cảnh Phi ở cổng trường, hai là cô cố tình không ở ký túc xá, chính là để tiện tiếp đón những người đàn ông khác nhau trong căn nhà thuê.

Cuối cùng lời lẽ này chỉ thiếu điều chỉ thẳng mũi cô nói cô là gái điếm, nếu như là mấy năm trước, cô chắc chắn sẽ bị cạo đầu diễu phố, sau đó đưa đi cải tạo ở nông trường.

Bạch Du xem xong bức thư suýt chút nữa bật cười, cô đặt lá thư tố cáo lên bàn: "Cô Vương, em không có quan hệ nam nữ lung tung, những lời trong bức thư này đều là bịa đặt phỉ báng, hơn nữa em nghi ngờ có người theo dõi em!"

Đối phương hiểu rõ chuyện của cô như vậy, hiển nhiên đã theo dõi cô một thời gian rồi.

Nhưng điều khiến cô thấy chán nản là cô lại hoàn toàn không biết gì, lỡ như đối phương muốn làm hại

bà nội hoặc con cô thì cô hoàn toàn không có khả năng chống cự.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi rùng mình sợ hãi.

"Theo dõi? Sao em lại nói vậy?"

Cô Vương hoàn toàn không ngờ đến "theo dõi" này, cô ấy chỉ nghĩ có người ghen tị với việc Bạch Du được cô ấy chọn làm trợ lý, mới viết lá thư tố cáo này nhưng nếu sự việc liên quan đến theo dõi thì không đơn giản như vậy.

Bạch Du cụp mắt xuống, chỉ vào lý do tố cáo cô trên thư: "Lá thư tố cáo nói thứ sáu tuần trước em quyến rũ anh trai của Cảnh Phi, nếu không có lá thư tố cáo này, em còn không biết người bắt chuyện với em là anh trai của bạn học Cảnh Phi, điều này chứng tỏ người tố cáo khi đó có mặt tại hiện trường, đồng thời nắm rõ tình hình của em và bạn học Cảnh Phi, đây là một."

"Hai là, bình thường nếu buổi tối em không có việc gì thì đều về nhà ở, vì chồng em không ở thành phố Quảng, trong nhà chỉ có em và bà nội, cùng mấy đứa trẻ, chồng em lo lắng cho sự an toàn của chúng em nên bảo bạn của anh ấy để ý chúng em nhiều hơn, mà người bạn của chồng em này là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, bình thường công việc khá bận nên khi anh ấy không có thời gian, nên sẽ bảo anh em trong cục tuần tra quanh nhà em hoặc đến giúp đỡ, mà người này có thể nói ra câu nói sau, hiển nhiên đối phương hẳn đã theo dõi em, đồng thời theo dõi gần nhà em."

Gần đây nhà cô xảy ra một vụ trộm đột nhập, do tên trộm đó đến giờ vẫn chưa bị bắt nên Nguy Hán

Nghị lo lắng cho sự an toàn của họ, cho nên dạo này anh ấy thỉnh thoảng lại đến nhà cô xem, nếu anh ấy không có thời gian thì sẽ bảo anh em đến để răn đe tên trộm đó.

Không ngờ điều này lại trở thành "bằng chứng" để người khác tố cáo cô.

Sau khi nghe xong phân tích của Bạch Du, lông mày cô Vương nhíu lại thành chữ "xuyên": "Em nói vậy thì đúng là chuyện này không đơn giản, bây giờ em định làm thế nào, nếu muốn báo án thì cô có thể đi cùng em."

Bạch Du nhìn vào mắt cô Vương, lắc đầu: "Tạm thời không báo án nhưng em vẫn phải cảm ơn cô Vương."

Cô Vương xua tay: "Em không cần cảm ơn cô, nói cho cùng thì chuyện này cũng có liên quan đến cô, nếu không có chuyện chọn trợ lý thì đối phương cũng sẽ không viết thư tố cáo em, gây ra phiền toái lớn như vậy cho em."

Bạch Du lắc đầu: "Chính vì vậy nên em mới càng phải cảm ơn cô Vương, nếu không có chuyện chọn trợ lý thì em còn không biết đến bao giờ mới phát hiện ra có người theo dõi em, nếu đối phương muốn làm hại gia đình em thì em cũng không có cách nào bảo vệ họ, bây giờ biết rồi, em mới có thể phòng bị đối phương tốt hơn, hơn nữa em còn phải cảm ơn cô Vương đã tin tưởng em như vậy!"

Gặp được một thầy cô tốt thật sự rất quan trọng.

Có bao nhiêu người trên con đường học tập gặp phải những thầy cô không bình thường và đê tiện, từ

đó dẫn đến tổn thương cả đời, với những gì cô thấy và nghe được ở kiếp trước thì có rất nhiều người khi còn đi học đã bị thầy cô dúng cách phạt về thể xác, nghiêm trọng hơn thậm chí còn bị thầy cô tát đến điếc tai, còn có người bị thầy giáo xâm hại, thậm chí còn có nhiều hơn nữa.

Chương 635: Chương 635

DTV-EBOOK

Nếu lần này đổi thành giáo viên khác, chưa chắc họ đã tin tưởng cô vô điều kiện như cô Vương, ngay từ đầu đã không nghi ngờ cô, càng không yêu cầu cô phải tự chứng minh mình trong sạch.

Điều này khiến cô rất cảm động, cũng thấy mình rất may mắn, có thể gặp được một người cô tốt.

Cô Vương: "Đây là việc cô nên làm hay nói cách khác, đây là việc mà một giáo viên nhân dân nên làm, em không định báo án, vậy tiếp theo em định làm gì?"

Bạch Du nói từng chữ một: "Em định - dụ rắn ra khỏi hang."

Cô Vương: "Dụ rắn ra khỏi hang? Dụ như thế nào?"

"Em định như này..."

Bạch Du cúi người xuống, hạ giọng nói kế hoạch của mình.

Vài phút sau, khi Bạch Du bước ra khỏi văn phòng, sắc mặt cô đã trở lại vẻ bình tĩnh như thường ngày, hoàn toàn không thấy một chút khác thường nào.

Trở về ký túc xá, Trịnh Linh Linh thấy cô về thì hỏi: "Bạch Du, cô Vương gọi cậu qua làm gì, có phải vì chuyện trợ lý không?"

Bạch Du bị gọi đi khi đang trên đường tan học, lúc đó mọi người trong ký túc xá đều ở bên cạnh nên lúc

này Trịnh Linh Linh hỏi như vậy cũng không có gì lạ.

Bạch Du cười gật đầu: "Đúng vậy, cô Vương nói cô ấy sắp dịch một tác phẩm văn học, bảo tớ làm trợ lý cho cô ấy nửa tháng, lúc đó tớ có bất kỳ điều gì liên quan đến khẩu ngữ và phiên dịch đều có thể hỏi cô ấy."

Cô Vương sinh ra trong một gia đình có truyền thống giáo dục, ông nội cô ấy là một trong những nhân vật hàng đầu trong giới phiên dịch, ông ấy đã đưa văn học nước ngoài vào trong nước, cũng dịch nhiều tác phẩm xuất sắc trong nước sang tiếng Anh, thông qua phiên dịch để xây dựng một cây cầu giữa trong và ngoài nước.

Mặc dù danh tiếng và địa vị của cô Vương không bằng ông nội nhưng cô ấy không chỉ có nền tảng văn hóa sâu sắc mà còn rất chú trọng vào việc trung thành với tác phẩm gốc, cố gắng dịch chính xác ngôn ngữ, tư tưởng và phong cách của tác giả gốc, vì vậy phong cách phiên dịch của cô ấy rất độc đáo, là lực lượng mới trong giới phiên dịch.

Ban đầu, Đại học Trung Sơn muốn cô ấy dạy phiên dịch, chỉ là bản thân cô Vương muốn thử sức ở các lĩnh vực giảng dạy khác nhau, thế là cuối cùng mới dạy khẩu ngữ cho các bạn học, tất nhiên, khẩu ngữ của cô Vương cũng rất xuất sắc nên sinh viên đều rất thích học lớp của cô ấy.

Nghe Bạch Du nói vậy, những người khác trong ký túc xá đều lộ vẻ ghen tị, ngay cả năm người không phải khoa ngoại ngữ cũng tỏ vẻ hôm mộ.

Trịnh Linh Linh: "Bạch Du, tớ quá ngưỡng mộ với cậu rồi, nếu tớ có cơ hội tốt như vậy, tớ sẽ là một cô

gái hạnh phúc biết bao!"

Cao Thắng Nam: "Lần này ngay cả tớ cũng không nhịn được mà hâm mộ nhưng nói cho cùng vẫn là do Bạch Du có năng lực mới nắm bắt được cơ hội như vậy, giàu sang đừng quên nhau!"

Lời cuối cùng của Cao Thắng Nam vừa dứt, mọi người đều không nhịn được mà gia nhập đội ngũ "giàu sang đừng quên nhau", nói xong lại không nhịn được mà cười thành một nhóm.

Tiếng cười thu hút những người ở ký túc xá khác đến xem.

Trong tiếng cười nói vui vẻ, Bạch Du vô tình liếc nhìn vẻ mặt của từng người trong ký túc xá.

Là người trong ký túc xá sao?

Rất nhiều lúc, phản bội hoặc án mạng đều do người quen bên cạnh gây ra.

TBC

Nhưng dù sao cô cũng không phải chuyên gia điều tra hình sự, không thể chỉ qua một hai biểu cảm mà nhìn ra manh mối, huống chi mọi việc đều phải có bằng chứng, cô không thể chỉ dựa vào cảm giác của mình mà suy đoán.

Nhưng không vội, cô đã thả mồi câu rồi, bây giờ chỉ cần chờ cá cắn câu.

Chu Đông Ny chen khỏi đám đông, vội vã chạy về ký túc xá, vừa đến ký túc xá, cô ta suýt nữa đ.â.m sầm vào Cảnh Phỉ vừa từ bên ngoài về.

Cảnh Phỉ nhìn đôi giày bị giẫm bẩn, sắc mặt càng khó coi hơn: "Cậu đi đường kiểu gì vậy? Đôi giày này

tôi vừa mới mua!”

Chu Đông Ny vội vàng lấy khăn tay, ngồi xuống lau giày cho cô ấy: “Lau một chút là sạch thôi nhưng Cảnh Phỉ, cậu biết tớ vừa từ đâu về để mắng không?”

Cảnh Phỉ không thấy cô ta.

Dường như Chu Đông Ny cũng không cảm thấy xấu hổ, đứng dậy nói: “Cô Vương gọi cô ấy đến văn phòng, có phải nói để Bạch Du làm trợ lý nửa tháng trước đúng không?”

Cảnh Phỉ liếc nhìn cô ta: “Sao cậu biết?”

“Tớ vừa từ ký túc xá 333 về, cậu không thấy đâu, cái người phụ nữ Bạch Du kia không biết đắc ý đến mức nào, Bạch Du nói cô Vương để cô ấy làm trợ lý trước, cô ấy còn nói cô Vương sắp dịch một tác phẩm văn học, lúc đó cô ấy có gì không hiểu đều có thể dạy cô ấy!”

Cảnh Phỉ đột nhiên nắm lấy tay cô ta: “Cậu nói thật sao? Bạch Du thực sự nói như vậy sao?”

Vừa rồi cô Vương gọi cô ấy đến văn phòng chính là để nói chuyện này.

Theo kế hoạch ban đầu, đáng lẽ phải bốc thăm để quyết định thứ tự trước sau của hai người, kết quả không ngờ người phụ nữ Bạch Du kia lại đê tiện như vậy, thế mà lại chạy đến nói với cô Vương là nửa tháng sau gia đình mình sẽ đến thành phố Quảng, lúc đó phải tiếp đãi gia đình nên không có thời gian làm trợ lý, cứ như vậy mà giành trước làm trợ lý.

Chỉ là cô Vương không hề nói với cô ấy chuyện dịch tác phẩm gì cả!

Chu Đông Ny bị nắm đau tay, giãy giụa một lúc mới rút tay về: "Tất nhiên là thật rồi, bây giờ có lẽ cả khoa ngoại ngữ đều biết rồi, vừa rồi cậu không ở đó nên cậu không nghe mọi người nói "giàu sang đừng quên nhau" sao, chẳng phải là làm cho người phụ nữ kia càng đắc ý lắm sao!"

Cảnh Phỉ đập mạnh một cái vào bàn: "Đáng ghét!"

Thật sự quá ghê tởm!

Người phụ nữ Bạch Du kia thật quá xảo quyệt!

Chu Đông Ny thấy mũi cô ấy phập phồng, đè nén sự vui mừng nhỏ bé trong lòng nhưng trên mặt lại tỏ ra phẫn nộ: "Nếu để Bạch Du làm trợ lý trước thì chẳng phải cậu chịu thiệt rồi sao?"

Điều kiêng kỵ nhất trong quá trình làm phiên dịch chính là gián đoạn vô cớ, nếu không thì rất khó để duy trì phong cách hoặc chất lượng thống nhất, Bạch Du chưa chắc đã có tư cách tham gia vào quá trình phiên dịch, chỉ là làm trợ lý giúp sắp xếp văn bản, thẩm định các loại, lỡ như cô Vương dùng quen tay rồi, đến lúc đó không muốn đổi nữa cũng có khả năng.

Tóm lại chính là làm trước chắc chắn sẽ có lợi thế hơn, dù sao cũng là vào trước là chủ.

Cảnh Phỉ cảm thấy trong lòng như có một ngọn lửa đang cháy: "Cậu tưởng tôi không biết lý lẽ này sao nhưng tôi có thể làm gì?"

Là cô ấy đã đích thân hứa với cô Vương, nếu bây giờ cô ấy chạy đến phản đối, chắc chắn sẽ để lại ấn

tượng là một người không giữ lời cho cô Vương, lúc đó cũng không có lợi cho việc cô ấy được chọn.

Nói cho cùng, đều là do người phụ nữ Bạch Du kia quá đê tiện!

Chu Đông Ny chớp mắt, thấy trong ký túc xá không có ai nên đã hạ giọng nói: "Cậu xem chúng ta có nên..."

Nhưng lời còn chưa dứt, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân dọa Chu Đông Ny vội vàng nuốt lời vào trong.

**

Giống như mọi ngày, sau khi tan học buổi chiều, Bạch Du về nhà chứ không ở lại ký túc xá.

Buổi chiều hôm nay tan học sớm, cô đến nhà Nguy Hán Nghị trước, nói tối nay sẽ mời vợ chồng họ ăn cơm, lúc đầu vợ của Nguy Hán Nghị là Lý Trân không đồng ý, sau đó không thể từ chối Bạch Du nên đành phải đồng ý.

Ra khỏi nhà Nguy Hán Nghị, Bạch Du vội vã chạy đến trạm thịt.

Khi cô đến thì thịt lợn đã bán hết nên cô đã mua một con vịt, ra khỏi trạm thịt thì cô lại chạy đến chợ đen, mua được một ít sườn cừu ngon nhưng cũng tốn khá nhiều tiền.

Bà Bạch thấy cô mua nhiều đồ như vậy về nhà, không khỏi ngạc nhiên: "Sao cháu lại mua nhiều thịt thế, ăn sao cho hết?"

Tủ lạnh ở đảo Quỳnh Châu chưa chuyển đến, cộng với nhiệt độ ở thành phố Quảng cao khiến cho nhiều

thứ không thể bảo quản được, nên chỉ có thể ăn hết trong ngày, nếu không sẽ dễ bị đau bụng.

Bạch Du đặt con d.a.o trong tay xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, cô nhóc và Niệm Niệm, cùng với Tạ Thừa đang chơi trốn tìm trong vườn.

Cô thu hồi tầm mắt nói: “Bà nội, tiếp theo cháu có chuyện muốn nói với bà nhưng bà đừng kích động.”

Chương 636: Chương 636

DTV-EBOOK

Bà Bạch bị cô làm cho lo lắng: "Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, cháu đừng dọa bà?"

Bạch Du nắm lấy tay bà nội kể lại đơn giản cho bà những chuyện xảy ra ở trường: "... Chính là chuyện này, việc có tố cáo hay không thì cháu không quan trọng, dù sao cháu cũng không làm chuyện như vậy nhưng cháu lo có người theo dõi cháu, cháu càng lo hơn nếu một ngày nào đó họ muốn bất lợi cho cháu, từ đó ra tay với mọi người, như vậy thì không ổn!"

Bà Bạch không sợ hãi nhưng vô cùng tức giận: "Đứa khốn nạn nào làm ra chuyện như vậy? Không có bản lĩnh thì đi khắp nơi bịa đặt, đây là việc mà con người làm sao? Đừng để bà biết là ai, nếu không bà sẽ tát cho nó mấy cái! Đứa c.h.ế.t tiệt!"

"..."

Bạch Du nghe bà nội dùng tiếng Quảng Đông tệ hại nói ra ba chữ "Đứa c.h.ế.t tiệt", suýt nữa thì bật cười.

Đến đây lâu như vậy, hóa ra bà không học được tiếng Quảng Đông nào khác, chỉ học được mấy câu chửi bậy?

Bị cháu gái nhìn như vậy, bà Bạch có hơi ngượng ngùng, vội chuyển chủ đề: "Vậy nên tối nay cháu mua nhiều đồ ăn như vậy, là muốn nhờ bạn của Giang Lâm giúp đỡ sao?"

Bạch Du gật đầu: “Đúng vậy, mặc dù cháu đã nói với cô giáo là tạm thời không báo án nhưng chúng ta cũng không thể thực sự không làm gì, nếu đối phương thực sự muốn bất lợi cho chúng ta, chúng ta ở ngoài sáng còn họ ở trong tối, đối với chúng ta rất bất lợi, huống chi gần đây vừa xảy ra một vụ trộm đột nhập, tên trộm đó đến giờ vẫn chưa bắt được, cho nên chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Bà Bạch lập tức không còn tiếc tiền mua thịt: “Được, bà nội giúp cháu.”

Muốn nhờ người giúp đỡ, tất nhiên phải cho chút lợi ích, nếu không chỉ nói suông thì ai tình nguyện giúp bạn chứ?

Ngay cả bạn bè cũng vậy, tình cảm dùng một lần sẽ ít đi một lần, tình nghĩa phải có qua có lại mới có thể lâu dài.

Bạch Du nhìn trời, không do dự, lập tức bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Sau khi rửa sạch vịt, cô chặt đôi đầu vịt, sau đó chặt cánh và chân vịt rồi chặt thân vịt thành từng miếng lớn. Tiếp đó cắt đôi ớt xanh, còn ớt đỏ thì cắt thành từng miếng nhỏ, sau đó dùng đại hồi, hoa tiêu, thảo quả, lá thơm, ớt khô và quế làm gia vị.

Sau khi chuẩn bị xong, cho vào nồi nước lạnh để loại bỏ bọt rồi vớt ra để ráo nước, tiếp tục bắc nồi lên đun nóng, cho gừng già vào xào thịt vịt, xào đến khi thịt vịt chuyển sang màu vàng, thì cho gia vị vào đáy nồi toàn dầu tiếp tục xào, sau đó cho tương đậu vào xào ra dầu đỏ rồi cho nước ấm ngập thịt vịt, thêm muối, nước tương vào rồi đun nhỏ lửa trong một giờ.

Cuối cùng cho ớt xanh và ớt đỏ đã thái vào xào cho ngấm gia vị, thế là một món vịt kho thơm lừng đã hoàn thành.

Thực ra món này nếu cho thêm bia vào đun cùng sẽ ngon hơn nhưng vì trong nhà còn trẻ con nên Bạch Du không dám cho bia vào.

Cách làm sườn cừu kho tương cũng tương tự như vịt kho nhưng thịt cừu có mùi hôi nên khi làm món này quan trọng nhất là phải khử mùi hôi, Bạch Du giữ lại nước sau khi chần cà rốt, cần tây và ớt xanh đỏ, đợi đến khi sườn cừu và gia vị xào tới khi thơm thì cô đổ nước rau vào ngập sườn cừu, sau cùng là nêm nếm gia vị vào để đun nhỏ lửa trong một giờ.

Đến khi Nguy Hán Nghị và vợ của anh ấy là Lý Trân đến, Bạch Du đã làm xong bốn món một canh trông rất thịnh soạn.

Lý Trân thấy nhiều món ăn như vậy, lập tức nói: “Biết trước là mọi người sẽ tốn kém như vậy, tôi đã không đồng ý đến rồi, xào một hoặc hai món là được rồi, sao lại làm nhiều như vậy, lại còn vịt với cừu nữa, sao chúng tôi ăn hết được?”

Nguy Hán Nghị cũng thấy quá lãng phí, họ đến có mang theo một túi táo, lúc này đột nhiên thấy mình mang ít quá, biết trước thì đã mua thêm đồ.

TBC

Bạch Du cười nói: “Hai người đừng cảm thấy có gánh nặng trong lòng, có câu nói là không chuyện không lên điện tam bảo, cũng có câu nói là không chuyện lấy lòng, mặc dù hai câu thành ngữ này không dùng như vậy nhưng đều nói lên một điều, đó

là hôm nay tôi mời hai người đến đây là có chuyện nhờ hai người giúp đỡ."

Lý Trân bị lời nói của Bạch Du chọc cười: "Giúp thì giúp, cô cứ nói là được, sao còn khách sáo với chúng tôi như vậy?"

Bà Bạch mời mọi người ngồi xuống: "Mọi người ngồi xuống đi, nói thêm nữa thì đồ ăn sẽ nguội mất."

Lúc này Lý Trân và Nguy Hán Nghị mới ngồi xuống.

Lý Trân nhìn ba đứa trẻ ngồi bên bàn, mặc dù sáu con mắt cứ nhìn chằm chằm vào thịt nhưng không ai động đũa trước, càng không khóc lóc đòi ăn, không khỏi khen ngợi: "Vẫn là Bạch Du biết cách nuôi dạy con cái, nhìn ba đứa trẻ được cô dạy dỗ tốt biết bao, không giống như hai đứa con trai nhà tôi."

Hai đứa con trai của cô ấy quá nghịch ngợm nên tối nay đến đây cô ấy đã giao con cho bà nội trông, không dám dẫn theo.

Cũng may là không dẫn theo, nếu không so sánh với nhau thì hai đứa con của cô ấy thực sự không thể dẫn ra ngoài được nhưng cũng là do hai đứa cháu trai hư hỏng này được ông bà nội chiều hư, từ hôm nay trở đi, cô ấy phải nghiêm khắc hơn một chút.

Nguy Hán Nghị không quan tâm đến chuyện con cái nhưng lại nghĩ đến chuyện Bạch Du vừa nói muốn nhờ giúp đỡ: "Đồng chí Bạch, vừa nãy cô nói muốn chúng tôi giúp đỡ chuyện gì vậy? Có phải gặp rắc rối rồi không?"

Bạch Du gật đầu: “Gặp một chút rắc rối nhỏ nhưng chúng ta ăn cơm trước, ăn xong rồi nói.”

Thấy Bạch Du nói vậy, Nguy Hán Nghị đành phải nuốt lời.

Nhưng đồ ăn Bạch Du làm thực sự quá ngon, sườn cừu được hầm mềm nhừ, cắn một miếng nước thịt tươi ngon chảy vào miệng, đủ loại gia vị thơm ngon và cay nồng lập tức bùng nổ trong khoang miệng, dùng một chút lực, sườn cừu đã dễ dàng tách ra khỏi xương, nhai kỹ, thật thơm khiến người ta không thể không phát ra tiếng cảm thán hạnh phúc.

Vịt kho rất dai nhưng ăn không hề có mùi hôi, ớt xanh đỏ làm điểm nhấn, quả thực là sắc hương đều đủ kích thích sự thèm thuồng của người ta.

Lý Trân ăn đến đầy miệng dầu, vẫn không quên giơ ngón tay cái với Bạch Du: “Thịt vịt và thịt cừu đều như nhau, đều phải nêm nếm gia vị đầy đủ, thịt không có dầu muối thì không thơm, Bạch Du, tôi thật sự rất khâm phục tay nghề của cô!”

Sau bữa ăn, ba đứa trẻ đã được bà Bạch dẫn lên phòng sách trên lầu chơi, đợi dọn dẹp sạch sẽ bàn ăn, Bạch Du mới kể lại chuyện xảy ra hôm nay cho vợ chồng Nguy Hán Nghị.

Nguy Hán Nghị thay đổi vẻ lười biếng sau khi uống rượu, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc: “Người này có thể theo dõi cô ngay trước mắt chúng tôi, mà cô còn không phát hiện ra, rõ ràng là một người già đời.”

Bạch Du cũng cho là vậy: “Đây cũng là điều tôi lo lắng nhất, nếu không phải vì sự việc tố cáo lần này

xảy ra, đến giờ tôi vẫn không biết mình bị người ta theo dõi."

Sau khi ra khỏi văn phòng, cô càng nghĩ càng thấy không ổn, lúc đầu cô tưởng là bạn học khoa ngoại ngữ theo dõi mình nhưng việc theo dõi và bám đuôi như vậy cần phải tốn kém, mà thời khóa biểu của bọn họ cũng khá dày, nếu có ai thường xuyên xin nghỉ, chỉ cần đến phòng giáo vụ tra là ra.

Thứ hai là cô vẫn không phát hiện ra mình bị người ta theo dõi, không phải cô quá chậm chạp, mà là đối phương quá cẩn thận hoặc nói cách khác, đối phương quá thành thạo nên mới không khiến cô chú ý.

Nhưng cứ như vậy thì chuyện này mới càng đáng sợ hơn.

Nguy Hán Nghị: "Nỗi lo của cô rất có lý nhưng cô cũng không cần lo lắng, lát nữa tôi về cục sẽ sắp xếp, những ngày tiếp theo chúng tôi sẽ tăng cường tuần tra ở đây nhưng về phía nhà trường, cô thật sự không định báo án trước sao?"

Bạch Du lắc đầu: "Như vậy sẽ đánh rắn động cỏ, ngược lại sẽ khiến đối phương rụt rè, đến lúc đó càng khó bắt được người, tôi phải dụ người này ra."

Tiếp theo cô phải hành động cao hơn, chỉ cần người này còn ghen tị với cô thì gã ta hoặc cô ta chắc chắn sẽ ra tay lần nữa.

Nguy Hán Nghị đứng lên: "Được, dạo này cô cũng cẩn thận một chút, ngày mai tôi sẽ đưa hai con ch.ó săn đến, còn hai con ch.ó nhà cô, tôi sẽ mang về để chú tôi huấn luyện."

Chú của anh ấy là một cựu chiến binh đã nghỉ hưu, rất có kinh nghiệm trong việc huấn luyện chó, không ít chó nghiệp vụ trong cục đều do một tay chú anh ấy huấn luyện ra.

Chương 637: Chương 637

DTV-EBOOK

Bạch Du không ngờ còn có thể được như vậy, vội vàng cảm ơn thêm lần nữa.

Tuy Bánh Khoai tây và Kim Nguyên Bảo rất trung thành, cũng có thể trông nhà nhưng dù sao cũng không được huấn luyện đặc biệt, lỡ như thật sự gặp phải kẻ đột nhập cướp của, cô thật sự lo là không thể làm đối phương hoảng sợ.

Sau khi bàn bạc xong, vợ chồng Nguy Hán Nghị và Lý Trân nhanh chóng rời đi.

Sau khi xảy ra chuyện này, Bạch Du cũng không dám để mấy đứa nhỏ tự ngủ, cô bế cô nhóc và Niệm Niệm về phòng mình, để Tạ Thừa ngủ với bà nội.

**

Ngày hôm sau, cô nhóc lại sốt cao.

Bạch Du thay quần áo, vội vàng cõng cô nhóc đến bệnh viện gần đó.

May là chỉ cần tiêm một mũi, cô nhóc đã nhanh chóng hạ sốt.

Cô nhóc bị bệnh càng quấn lấy cô, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, nước mắt lưng tròng, nhìn mà thấy thương.

Bạch Du cũng không nỡ để cô bé đi, đang chuẩn bị cõng cô bé lần nữa thì nghe thấy phía trước có người hét lên…

“Bác sĩ, y tá! Có một đứa trẻ ở đây xảy ra chuyện rồi!”

Bạch Du theo giọng nói nhìn sang…

Chỉ thấy cô bé gái nằm trong lòng một người phụ nữ, khuôn mặt cô bé tím tái, hai mắt đẫm lệ nhưng miệng lại không phát ra được tiếng, hai tay ôm lấy cổ họng, cổ họng phát ra tiếng khò khè.

Ngay lúc này, người phụ nữ bế cô bé ngẩng đầu lên, vội vàng hét lên: “Bác xảy y tá, mau tới cứu con gái tôi với!”

Lúc này Bạch Du mới nhìn rõ dáng vẻ của cô ta.

Ngô Hiếu Ngọc!

Nhìn vẻ mặt lo lắng đau lòng của Ngô Hiểu Ngọc, Bạch Du rất khó liên tưởng cô ta với Ngô Hiểu Ngọc trên xe lửa.

Trên xe lửa, Ngô Hiểu Ngọc đối xử với Tạ Thừa như đối xử với kẻ thù, không những đánh cậu bé đến bể đầu chảy máu, cuối cùng còn ném cậu bé ra ngoài nhà vệ sinh muốn để bọn buôn người bắt cóc Tạ Thừa đi.

Theo Bạch Du thấy, Ngô Hiểu Ngọc căn bản không xứng làm mẹ.

Nhưng bây giờ Ngô Hiểu Ngọc lại bế cô bé đó, lo lắng đến mức nước mắt chảy dài, dáng vẻ đó khiến cô thật sự thấy không đáng thay cho Tạ Thừa.

Nhưng lúc này vẫn còn sớm, rất nhiều bác sĩ y tá vẫn chưa đến làm việc, bác sĩ và y tá trực cũng đang bận rộn với những bệnh nhân khác, Ngô Hiểu Ngọc gọi mấy tiếng mà không có ai đến, thấy sắc mặt cô bé ngày càng khó coi, Bạch Du không thể không bế cô nhóc bước tới.

Cô đặt cô nhóc xuống để cô bé đứng bên chân mình không được chạy lung tung, sau đó nói với Ngô Hiểu Ngọc đang ngồi dưới đất: “Đưa đứa trẻ cho tôi, tôi có thể cứu đứa trẻ.”

Ngô Hiểu Ngọc ngẩng đầu lên, không biết là không nhận ra Bạch Du hay là quá hoảng loạn.

Lúc này cô ta không những không trả lời Bạch Du mà còn ôm chặt con hơn.

Giọng Bạch Du nghiêm lại: “Con của cô bị dị vật chui vào khí quản, nếu cô không muốn con c.h.ế.t ngạt thì bây giờ hãy đưa con của cô cho tôi!”

Ngô Hiểu Ngọc nghe vậy, lúc này mới bán tín bán nghi đưa con vào tay Bạch Du.

Bạch Du bế đứa nhỏ lên, một tay nắm chặt, một tay ôm lấy nắm đấm, sau đó ấn vào n.g.ự.c cô bé, rồi dùng sức ấn.

Một y tá vội vàng chạy tới, thấy Bạch Du dùng nắm đ.ấ.m ấn vào n.g.ự.c đứa nhỏ, rồi lại dùng lực ấn.

Một y tá vội chạy tới, thấy Bạch Du đang dùng nắm đ.ấ.m ấn n.g.ự.c đứa nhỏ, mà mặt mày đứa nhỏ tái nhợt đau đớn, không khỏi hét lên: “Đồng chí, cô mau dừng tay!”

Bạch Du không nghe cô ấy mà tiếp tục dùng sức.

Y tá thấy cô không dừng tay, lập tức quay sang nhìn Ngô Hiểu Ngọc đang đứng bên cạnh: “Đây là con gái của cô sao? Sao cô để cho người ta làm loạn đụng vào con cô, lỡ như xảy ra chuyện gì thì cô cũng đừng trách bệnh viện chúng tôi!”

Ngô Hiểu Ngọc nghe vậy thì lo lắng, tiến lên định giật đứa nhỏ lại.

Ngay lúc này, cô bé "ọe" một tiếng nôn ra một hạt mơ, sau đó có thể bắt đầu thở, cô bé lại "hu" một tiếng nhào vào lòng Ngô Hiểu Ngọc khóc.

Ngô Hiểu Ngọc đau lòng ôm con gái, lúc này mới biết mình đã hiểu lầm đối phương, sau khi dỗ dành con xong, cô ấy nói với Bạch Du: "Xin lỗi đồng chí, vừa rồi là tôi hiểu lầm cô, cũng cám ơn cô đã cứu con gái của tôi! Nếu con gái tôi mà có chuyện không may, chắc tôi cũng sống không nổi nữa."

Bạch Du nhớ lại cảnh cô ta đập vỡ đầu Tạ Thừa thì cười nhạo: "Cô không nhớ tôi sao?"

Ngô Hiểu Ngọc ngẩn người, đánh giá cô từ trên xuống dưới rồi lắc đầu nói: "Chúng ta có quen nhau sao, nhưng tôi không nhớ chúng ta đã từng gặp nhau trước đây."

Bạch Du: "Cô không nhớ tôi, vậy cô còn nhớ đứa con trai mà cô đã ném lại ở nhà ga không?"

TBC

Ngô Hiếu Ngọc càng mơ hồ hơn: "Đồng chí, có phải cô nhận lầm người không? Tôi không có con trai, tôi chỉ có một cô con gái."

Nếu không phải Bạch Du và cô ta đã ở cùng một toa tàu trong vài ngày thì Bạch Du thực sự đã tin lời nói dối của cô ta: "Ngô Hiếu Ngọc, cô còn muốn giả bộ tới khi nào, vứt bỏ con chính là phạm luật, có tin tôi đi báo án ngay bây giờ không!"

Ngô Hiếu Ngọc nghe lời cô nói, cũng không giận mà còn mỉm cười: “Hóa ra là cô nhận lầm người, tôi không phải Ngô Hiếu Ngọc, tôi là chị của Ngô Hiếu Ngọc, tôi tên là Ngô Hiếu Nghi, nhưng vừa rồi cô nói vứt bỏ con gì vậy, đây là chuyện gì?”

Bạch Du: “?”

Bạch Du nghe nói như vậy thì ngây người.

Người trước mặt không phải Ngô Hiểu Ngọc?

Cô quan sát kỹ đối phương, “Ngô Hiểu Ngọc” trước mắt trông có vẻ gầy hơn lúc trên xe lửa một chút, da cũng trắng mịn hơn một chút nhưng đường nét khuôn mặt vẫn là đường nét khuôn mặt đó, ngay cả vị trí nốt ruồi ở khóe mắt cũng giống hệt.

Huống chi Ngô Hiếu Ngọc, Ngô Hiếu Nghi, hai cái tên này nghe giống nhau đến vậy, Bạch Du cảm thấy rất có khả năng cô ta đang nói bậy.

Thấy Bạch Du không tin nên Ngô Hiếu Nghi lấy thẻ công tác trong túi xách mang theo ra: “Tôi hiện đang làm kế toán ở công xưởng kéo bông số 2, đây là thẻ công tác của tôi.”

Bạch Du nhận lấy thẻ công tác cô ta đưa, chỉ thấy trên đó ghi tên “Ngô Hiếu Nghi” và có cả ảnh của cô ta, thẻ công tác không thể làm giả được: “Nói như vậy, Ngô Hiếu Ngọc thật sự là em gái của cô sao?”

Ngô Hiếu Nghi gật đầu: “Với tôi, tôi và Hiếu Ngọc là chị em sinh đôi, cô không phải là người đầu tiên nhân lầm, nhưng chúng tôi vẫn khá dễ nhận biết, tôi có một nốt ruồi ở khóe mắt trái nhưng Hiếu Ngọc thì không có.”

Bạch Du nhíu mày: “Nhưng tôi gặp Ngô Hiếu Ngọc trên xe lửa thì cô ta cũng có một nốt ruồi ở khóe mắt trái, vị trí và kích thước giống hệt nốt ruồi của cô.”

“?”

Lần này đến lượt Ngô Hiếu Nghi ngây người, mãi một lúc sau mới lấy lại được giọng nói: “Cô nói Hiếu Ngọc cũng có một nốt ruồi ở đây sao?”

Bạch Du nhìn cô ta một cách kỳ lạ: “Không phải cô nói cô ta là em gái sinh đôi của cô sao? Cô ta có nốt ruồi hay không mà cô không biết sao?”

Ngô Hiếu Nghi: “Tôi biết em ấy không có nên mới thấy lạ nhưng tôi cũng đã hơn nửa năm không gặp em ấy rồi, hiện tại em ấy vẫn ở bên Thủ đô, đợi lần sau gặp mặt, tôi sẽ…”

Lời còn chưa nói hết đã bị Bạch Du cắt ngang: “Ngô Hiếu Ngọc ở thành phố Quảng, chúng tôi đã gặp nhau trên chuyến tàu từ Thủ đô đến thành phố Quảng.”

Mặt Ngô Hiếu Nghi đầy dấu chấm hỏi: “Hiếu Ngọc tới thành phố Quảng? Em ấy tới thành phố Quảng làm gì”

Bạch Du: “Cô ta tới thành phố Quảng học đại học, cô đừng nói với tôi là cô cũng không biết.”

Ngô Hiếu Nghi ngơ ngác: “Tôi thật sự không biết, hai chị em chúng tôi cùng nhau tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học nhưng cả hai đều không đỗ, cô có nhầm không?”

Nếu không phải người trước mắt vừa mới cứu con gái mình thì cô ta thực sự sẽ nghi ngờ cô là kẻ lừa đảo.

Bạch Du: “Hiện tại con trai của cô ấy đang ở nhà tôi, cô nói tôi có thể nhầm như thế nào? Đúng rồi, chẳng phải vừa rồi cô hỏi vứt bỏ con là chuyện gì đúng không? Sau khi Ngô Hiếu Ngọc tới thành phố Quảng, cô ta đã bỏ lại Tạ Thừa một mình ở bên ngoài nhà vệ sinh của nhà ga, nếu tôi không đến kịp, có lẽ Tạ Thừa đã bị bọn buôn người bế đi rồi, nếu cô không tin thì có thể đến cục cảnh sát gần nhà ga để hỏi thăm.”

“…”

Ngô Hiếu Nghi cảm thấy thế giới quan của mình sắp nổ tung rồi.

Rõ ràng Ngô Hiếu Ngọc nói với người nhà là cô ta không thi đậu đại học, tại sao lại đến thành phố Quảng đi học?

Chương 638: Chương 638

DTV-EBOOK

Còn vứt bỏ Tạ Thừa?

Cô ta không thể tin vào tai mình!

Bạch Du cũng không yêu cầu cô ta phải tin mình ngay lập tức, sau khi để lại địa chỉ cụ thể của cục cảnh sát, cô lập tức bế cô nhóc đi.

Cô cũng không vội hỏi cách liên lạc của Tạ Chí Dân, sau khi họ mua nhà thì họ đã quay lại cục cảnh sát để cập nhật địa chỉ cư trú của mình, cho nên sau khi Ngô Hiếu Nghi đến cục cảnh sát để hỏi thăm, cô ta sẽ đến tìm mình.

Chờ Ngô Hiếu Nghi lấy lại tinh thần thì Bạch Du đã đi ra ngoài thật xa.

Ở nhà, từ khi Bạch Du ra ngoài, bà Bạch đã liên tục đi đi lại lại trong phòng khách, nếu không phải trong nhà còn có hai đứa nhỏ, có lẽ bà đã đi theo từ lâu rồi.

Niệm Niệm và Tạ Thừa thấy trong nhà có chuyện nên hai đứa nhỏ ngoan ngoãn hơn bình thường, còn chủ động giúp làm việc nhà, hai đứa cùng nhau tưới nước cho rau rồi một đứa quét nhà, một đứa đổ rác, làm đến nỗi trán đầy mồ hôi.

Bà Bạch hoàn hồn lại đã thấy hai đứa nhỏ mệt mỏi đến mức mặt đỏ bừng, bà vừa đau lòng vừa ấm lòng: "Thôi bỏ xuống đi, các cháu còn nhỏ, đợi lớn thêm chút nữa rồi hãy giúp bà làm việc."

Tạ Thừa: "Bà nội, chúng cháu đã rất lớn rồi, hơn nữa khi cháu còn nhỏ đã bắt đầu giúp mẹ làm việc."

Niệm Niệm cũng gật đầu: “Khi cháu còn nhỏ cũng đã làm việc rồi.”

Nhìn hai đứa nhỏ cộng lại chưa đến mười tuổi nói về thời thơ ấu của mình, cảnh tượng này thật buồn cười.

Ngay lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, bà Bạch cũng không quan tâm đến hai đứa nhỏ nữa, nhanh chân chạy ra ngoài.

“Sao rồi? Hạ sốt chưa? Bác sĩ nói thế nào?”

Bạch Du: “Bà nội, bà đừng lo nữa, con bé đã hạ sốt rồi, bác sĩ nói gần đây đang có dịch cúm, rất nhiều trẻ em bị ốm.”

Nghe nói như vậy, bà Bạch không khỏi tự trách: “Đều do bà, hôm qua đưa bọn nhỏ ra công viên gần nhà chơi một lúc, có lẽ là bị người ta lây lúc đó.”

Bạch Du vội nói: “Không sao đâu, nhưng hôm nay đừng để Niệm Niệm và Tạ Thừa tiếp xúc với Thư Thư, còn phải rửa tay trước khi cho bọn nhỏ ăn.”

Bà Bạch nghe vậy thì vội vàng dẫn Niệm Niệm và Tạ Thừa đi rửa tay, rồi lại dặn dò chúng hôm nay không được tới gần Minh Thư.

Sức đề kháng của trẻ nhỏ không tốt, nếu cả ba đứa nhỏ cùng bị cảm thì đến lúc đó hai người lớn bọn họ sẽ không chăm sóc nổi.

Cơn sốt cao của cô nhóc đã hạ nhưng người vẫn lừ đừ, cũng rất quấn cô.

Bạch Du đành phải lấy địu đeo cô bé lên lưng, sau đó vào bếp nấu cháo sò điệp thịt heo cho cô bé.

Thịt heo thái thành lát mỏng, còn sò điệp thì ngâm vào nước cho nở, tiếp đó vo gạo cho sạch rồi đổ vào nồi đất nhỏ đun với lửa nhỏ.

Cháo sò điệp thịt heo mềm mịn, tỏa ra mùi thơm của gạo và của thịt, khi ăn vào ngọt thanh, lớp vỏ gạo trong suốt bị cắn vỡ, nước thịt mặn ngọt chảy ra, vô cùng thơm ngon.

Bạch Du lấy phần xá xíu vừa mua trên đường ra bày lên đĩa, chia thành hai phần, một phần mang đi cho bà nội và hai đứa nhỏ, phần còn lại cô và cô nhóc ăn trong bếp.

Xá xíu của thành phố Quảng quả không hổ danh, cắn một miếng, mùi thơm của thịt mỡ và mùi thơm mặn của thịt nạc cùng lúc bùng nổ trong khoang miệng, nửa mỡ nửa nạc, béo mà không ngấy, lúc chậm rãi thưởng thức còn có thể nếm được vị ngọt của mật ong, hương vị vô cùng phong phú, thơm đến mức khiến người ta không nhịn được mà nheo mắt lại.

Sau khi dùng bữa xong, Bạch Du ngẫm nghĩ một lúc thì quyết định vẫn nên xin nghỉ một ngày với trường học.

Tuy học hành quan trọng nhưng sức khỏe của con cái và bà nội quan trọng hơn.

Cô nhóc không muốn rời xa cô một phút nào, cô đành phải đưa cô bé đến trường để xin nghỉ.

Mọi người đều biết Bạch Du đã kết hôn và sinh con nhưng chưa tận mắt nhìn thấy, vẫn có một số người không tin lắm, lúc này nhìn thấy cô bế một đứa nhỏ đến trường đã không khỏi kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, mọi người đều bị đứa nhỏ trong lòng cô làm cho tan chảy.

Trẻ con thì ai cũng đã từng thấy nhưng bé con xinh đẹp như vậy thì đây là lần đầu tiên thấy.

“Bạch Du, đây chính là con gái của cô sao? Trông xinh đẹp và đáng yêu quá đi?”

“Bảo bối, cháu thật xinh đẹp, tên của cháu gọi là gì?”

Cô nhóc không hề sợ người lạ, vốn dĩ ở nhà còn có vẻ ủ rũ, lúc này thấy nhiều người như vậy, ngược lại còn phấn khích.

Đối mặt với nụ cười thân thiện của các chị gái, cô bé để lộ ra mấy chiếc răng sữa, lại giơ hai ngón tay: “Cháu gọi là bảo bối Thư Thư, năm nay cháu một tuổi.”

“Ôi trời ơi, trái tim mẹ giàu của tôi sắp tan chảy mất rồi.”

“Vốn dĩ tôi chưa nghĩ đến chuyện kết hôn sinh con sớm như vậy nhưng nhìn thấy con của Bạch Du, tôi thấy sinh con cũng không tệ.”

“Tôi không muốn sinh con, nhưng tôi muốn con gái của Bạch Du.”

“Làm người không thể tùy tiện muốn gì được nấy!”

Bạch Du không quên mục đích đến đây của mình: “Hôm nay cơ thể con tôi không quá thoải mái, thêm nữa cô Vương cũng muốn dẫn tôi đến một nơi, nên

tôi muốn nhờ mọi người lát nữa giúp tôi xin nghỉ với giáo viên."

Trịnh Linh Linh vội vàng đồng ý: "Không thành vấn đề, tớ sẽ giúp cậu nói với giáo viên."

Nhưng những người khác lại bị thu hút sự chú ý bởi những lời tiếp theo của cô.

"Cô Vương muốn dẫn cô đến đâu?"

Bạch Du: "Cô Vương nói hôm nay cô ấy sẽ đến thăm một bậc tiền bối trong giới phiên dịch, tiện thể dẫn tôi đi mở mang tầm mắt."

Lời này vừa nói ra, mọi người quả nhiên lại một phen xôn xao và ngưỡng mộ.

"Hu hu hu… Sao tôi vẫn chưa có loại may mắn này!"

TBC

"Tôi cũng muốn đi mở mang tầm mắt với bậc tiền bối trong giới biên dịch, thật là ngưỡng mộ Bạch Du quá!"

"Biết trước là cô Vương sẽ chọn người làm trợ lý cho cô ấy thì dịp Tết vừa rồi tôi đã cố gắng luyện nói tiếng Anh nhưng bây giờ nói gì cũng muộn rồi, ngoài ngưỡng mộ ra thì vẫn là ngưỡng mộ."

Trong tiếng ngưỡng mộ, Bạch Du lại lần nữa đảo mắt nhìn mọi người.

Nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì.

Tuy nhiên Bạch Du không vội, cô tin rằng kẻ đứng sau màn sẽ sớm ra tay lần nữa.

Điều cô phải làm bây giờ chính là kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng có vẻ như người đó còn thiếu kiên nhẫn hơn cô tưởng.

Sau khi cô đi không lâu, Chu Thúy Hoa đã bị một người kéo vào góc.

Người nọ nghiêm giọng chất vấn: "Chẳng phải cô nói đã đặt thư tố cáo lên bàn làm việc của cô Vương rồi sao? Vậy tại sao bà ấy vẫn tiếp tục dùng con phụ nữ Bạch Du kia vậy?"

Chu Thúy Hoa: "Sao mà tôi biết, dù sao thì tôi cũng đã làm theo lời cô rồi, đặt lá thư tố cáo lên bàn làm việc của cô Vương!"

"Cô chắc chắn cô Vương đã đọc thư tố cáo đó rồi?"

Chu Thúy Hoa: "Chính mắt tôi nhìn thấy, sao có thể sai được! Tôi phải nói, nhất định là cô Vương không tin thư tố cáo đó."

"Tôi sẽ viết lại một lá thư tố cáo, đến lúc đó cô lại giúp tôi đặt lên bàn làm việc."

Lần này Chu Thúy Hoa lại lắc đầu: "Tôi không muốn, lần này cô có đưa cho tôi nhiều tiền hơn nữa tôi cũng không làm, nếu bị người khác phát hiện thì tôi ngay cả công việc cũng không giữ được."

"Cô...!"

Cuối cùng hai người không vui vẻ gì mà giải tán.

Bạch Du bên này vừa về tới nhà, Ngô Hiếu Nghi đã dẫn chồng tới cửa.

Bạch Du vừa nhìn thấy người đàn ông lập tức nhận ra đó là người đàn ông cô đã nhìn thấy ở nhà ga lần trước.

Người đàn ông vẫn như lần trước, vẫn mặc một chiếc áo sơ mi trắng và vest, đôi mắt phượng dài và hẹp hơi nhếch lên, sống mũi thẳng tắp đeo một cặp kính gọng vàng, trông rất nho nhã.

Ánh nắng chiếu lên ngũ quan tuấn tú của anh ta, Bạch Du không hiểu sao lại thấy có chút quen thuộc, như thể đã gặp ở đâu đó.

Người đàn ông nhìn vào mắt cô, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh sau đó đã hơi dời tầm mắt khỏi mặt cô: “Xin hỏi cô là đồng chí Bạch Du đúng không?”

Bạch Du gật đầu: “Là tôi.”

Người đàn ông: “Tôi là cha của Nha Nha, tôi tên là Tập Hiểu Đông, trước tiên phải cảm ơn cô đã cứu mạng con gái tôi vào sáng nay, ơn cứu mạng, phải đền đáp bằng suối nguồn, đây là chút quà nhỏ chúng tôi mang đến.”

Bạch Du nhìn vào đồ đạc trong tay anh ấy, có hai túi trái cây, trái cây trông to và mọng nước, nhìn là biết hàng ngon, ngoài ra còn có hai hộp sữa mạch nha, hai hộp trà và hai chai rượu.

Chương 639: Chương 639

DTV-EBOOK

Đây không giống chút quà nhỏ gì cả.

Bạch Du: "Tôi chỉ nhận trái cây, những thứ khác hai người mang về đi, hôm nay dù là ai thì cũng sẽ ra tay giúp đỡ."

Tập Hiểu Đông mỉm cười gật đầu: "Đồng chí Bạch là người thẳng thắn, thực ra lần này chúng tôi đến đây còn có một chuyện..."

Ngay lúc này, Tạ Thừa đột nhiên chạy ra từ bên trong: "Dì cả, dượng!"

Bạch du liếc nhìn Tạ Thừa rồi lại nhìn Tập Hiểu Đông trước mặt, cuối cùng cũng hiểu được cảm giác quen thuộc vừa rồi đến từ đâu.

Ngô Hiếu Nghi nghe thấy tiếng gọi ngọng nghịu, vừa quay người đã bị một thân hình nhỏ nhắn mềm mại đ.â.m vào người, cô ta cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang ôm mình, ngạc nhiên nói: "Cháu... Cháu là Thừa Thừa?"

Tạ Thừa ngẩng cái đầu nhỏ lên, gật đầu: "Dì cả, cháu là Thừa Thừa, nhưng bây giờ cháu đã lớn rồi, không phải còn bé, sau này dì đừng gọi cháu là Thừa Thừa nữa, có thể gọi tên của cháu: Tạ Thừa."

Đứa nhỏ chưa đầy năm tuổi dùng giọng ngọng nghịu nói rằng mình đã lớn, dáng vẻ vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Ngô Hiếu Nghi không coi cậu bé là người lớn, một tay bế thốc cậu bé lên: "Mới hơn một năm không gặp,

cháu đã lớn như này rồi, hơn nữa không ngờ cháu còn nhớ dì cả và dượng."

Mặc dù đã nghe kể lại sự việc từ phía cục cảnh sát nhưng cô ta vẫn ôm một tia may mắn, cho đến lúc này, nhìn thấy Tạ Thừa sống sờ sờ trước mắt, cô ta mới không thể không tin vào một sự thật - em gái cô ta, Ngô Hiếu Ngọc, thực sự đã vứt bỏ con trai mình ở nhà ga.

Nhưng tại sao Ngô Hiếu Ngọc phải làm như vậy?

Ngô Hiếu Nghi thực sự không nghĩ ra.

Dường như Tạ Thừa không quen được người khác bế như vậy nên cậu bé giãy giụa xuống đất.

Bạch Du thấy Ngô Hiếu Nghi dường như không có phản ứng gì với việc Tạ Thừa và chồng mình giống nhau, hoặc là vẫn chưa nhận ra nhưng Tập Hiểu Đông thì cứ nhìn chằm chằm vào Tạ Thừa, đôi mày hơi nhíu lại.

Cô nhớ đến cô bé Nha Nha được cô cứu vào sáng nay, cô bé có vài phần giống Ngô Hiếu Nghi nhưng lại không giống Tập Hiểu Đông chút nào, ngược lại khuôn mặt chữ điền đó lại giống hệt Tạ Chí Dân.

Nghĩ đến sự căm ghét và vô tình của Ngô Hiếu Ngọc đối với Tạ Thừa, trong lòng Bạch Du cũng có câu trả lời.

Nghĩ tới đây, cô mời hai vợ chồng Ngô Hiếu Nghi và Tập Hiểu Đông vào nhà.

Bà Bạch hỏi rõ người đến rồi chủ động bế cô nhóc đi.

Cũng may sau một chuyến ra ngoài, cô nhóc cũng mệt rồi, lúc này mắt cô bé díu lại không mở ra được nên được bà Bạch bế đi cũng không giãy giụa.

Chỉ có Tạ Thừa bị giữ lại.

Sau khi Tập Hiểu Đông vào nhà, anh ấy mới vẫy tay gọi Tạ Thừa đến bên mình quan sát kỹ nhưng càng nhìn càng kinh ngạc: "Tạ Thừa, mẹ cháu dẫn cháu tới thành phố Quảng làm gì, cháu biết không?"

Tạ Thừa do dự một lúc rồi gật đầu: "Mẹ thi đậu đại học ở thành phố Quảng, cha phải tới Vũ Hán học bổ túc, ban đầu cha định đưa cháu về nông thôn ở cùng bà nội, nhưng mẹ không chịu, nói muốn đưa cháu đến thành phố Quảng, rồi bình thường để bà ngoại chăm sóc cháu."

Tập Hiểu Đông không ngờ một đứa nhỏ chưa đầy năm tuổi như Tạ Thừa lại có tư duy và cách diễn đạt rõ ràng hơn cả những đứa nhỏ bảy tám tuổi: "Thế thì tại sao cháu lại ở đây?"

Nghe được vấn đề này, Tạ Thừa cúi đầu, giọng nói cũng biến thành buồn bã: "Đến nhà ga, mẹ nói mẹ muốn đi vệ sinh, bảo cháu đợi ở ngoài nhưng đợi mãi mà mẹ vẫn không ra, sau đó có kẻ buôn người muốn bế cháu đi, là cô Bạch đã cứu cháu."

Suốt thời gian qua, Tạ Thừa không khóc không nháo, cũng không đòi tìm cha mẹ, biểu hiện sự ổn định và trưởng thành vượt xa so với tuổi của mình.

Nhưng dù có trưởng thành đến đâu thì cậu bé cũng chỉ là một đứa nhỏ chưa đầy năm tuổi, bị mẹ ruột bỏ rơi thì sao có thể không buồn được, biết đâu

khi ngủ một mình, cậu bé đã lén lau nước mắt rất nhiều lần.

Những tổn thương do chính gia đình mình gây ra, đặc biệt là những tổn thương do người mẹ ruột gây ra, thực sự cần cả đời để chữa lành.

Bản thân cô là một ví dụ, mặc dù bây giờ cô đã buông bỏ được nhưng mỗi khi nhìn thấy người khác được mẹ yêu thương, trong lòng cô không khỏi ghen tị.

Nghĩ đến đây, Bạch Du quyết định giúp Tạ Thừa thêm một lần nữa: "Tạ Thừa, cháu còn không nói cho dì và dượng của cháu nghe, bình thường mẹ cháu đã đối đãi với cháu như thế nào."

Nghe nói như vậy, Tạ Thừa ngẩng đầu lên, trong mắt toát lên vẻ bối rối, dường như không hiểu tại sao lại phải kể những chuyện này cho dì và dượng nhưng cô Bạch đối xử rất tốt với cậu bé, bản năng mách bảo cậu bé rằng đối phương sẽ không làm hại mình.

"Mẹ mẹ… Không thích cháu, mẹ thường xuyên mắng cháu là nghiệt súc, bình thường lúc cha cháu ở nhà thì khá tốt, nhưng cha thường xuyên đi làm nhiệm vụ không về nhà, mẹ luôn không cho cháu ăn cơm, còn cầm roi da đánh cháu, có một lần khi cháu vô tình làm vỡ chai nước tương, mẹ đã bảo cháu quỳ lên những mảnh kiếng bể…"

Nói đến đây, cậu bé xắn ống quần lên để lộ hai đầu gối có nhiều vết sẹo đã lành, những vết sẹo như những con rết nhỏ ngoằn ngoèo quấn quanh làn da non nớt, trông thật đáng sợ.

Ban đầu Bạch Du định để Tạ Thừa kể lại chuyện xảy ra trên xe lửa, không ngờ lại nghe được những chuyện mà cô chưa từng nghe bao giờ.

Cô cũng không ngờ người phụ nữ Ngô Hiếu Ngọc kia lại biến thái đến vậy, lại có thể ngược đãi một đứa nhỏ như thế.

Đứa nhỏ Tạ Thừa này thật không dễ dàng gì, trong hoàn cảnh như vậy mà không bị vặn vẹo, còn thông minh và ngoan ngoãn như vậy nhưng nếu cứ ở bên Ngô Hiếu Ngọc lâu dài, e rằng sớm muộn gì tâm lý của cậu bé cũng sẽ bị bóp méo.

Nghĩ đến đây, cô càng thêm kiên định quyết tâm giúp đỡ Tạ Thừa.

Ngô Hiếu Nghi càng ngạc nhiên hơn không gì sánh kịp: "Tại sao? Tại sao Hiếu Ngọc phải làm như vậy? Thừa Thừa chính là đứa con em ấy mang thai mười tháng sinh ra, tại sao em ấy phải đố đãi với con mình như vậy chứ?"

Nếu Tạ Thừa là con gái thì có lẽ cô ta còn có thể hiểu được, suy cho cùng cũng có vài người rất trọng nam khinh nữ, cô ta đã từng gặp qua không ít nhà ngược đãi con gái, nhưng Tạ Thừa là con trai, không có ai lại đi ngược đãi con trai.

Lý do tại sao Ngô Hiếu Ngọc phải làm như vậy?

Bạch Du nghe nói như vậy thì nhướng mắt liếc nhìn cô ta: "Tôi cũng không biết tại sao Ngô Hiếu Ngọc phải đối đãi với con trai mình như vậy, lúc trên xe lửa, cô ta còn đập vỡ đầu Tạ Thừa, thời tiết ở Thủ đô lạnh đến âm mấy độ, bản thân cô ta mặc như một con gấu nhưng lại để Tạ Thừa lạnh đến tím tái cả

môi, sau đó còn vứt đứa nhỏ ở nhà ga, nếu không phải Tạ Thừa có vài phần giống cô ta thì tôi còn nghi ngờ Tạ Thừa không phải con ruột của cô ta."

Bạch Du thấy người phụ nữ Ngô Hiếu Nghi này có vẻ không thông minh lắm, thấy cô ta mãi không phản ứng, cô đành phải nói rõ hơn.

Tập Hiểu Đông nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn Bạch Du.

Vì những lời tiếp theo không tiện để Tạ Thừa nghe thấy nên Bạch Du đã đưa cậu bé ra ngoài.

Để xoa dịu tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương của cậu bé, Bạch Du hứa sẽ làm đậu phụ sốt cay cho cậu bé, nghe đến đậu phụ sốt cay, đôi mắt u ám của Tạ Thừa mới có một chút ánh sáng.

Thông thường cô không cho trẻ con ăn nhiều đồ cay nhưng lần trước làm lẩu cay, Tạ Thừa lại ăn rất ngon lành với họ, ngay cả bà Bạch cũng không chịu được độ cay nồng, còn cậu bé thì ăn rất bình tĩnh, mặt không đỏ cũng không đổ mồ hôi, trái ngược hẳn với Niệm Niệm không thể ăn cay chút nào.

Từ lần đó, cô mới phát hiện ra Tạ Thừa rất thích ăn cay.

Đợi khi quay lại phòng khách, Bạch Du rót thêm nước vào tách trà của hai người rồi hỏi: "Về chuyện của Tạ Thừa, tiếp theo hai người chuẩn bị làm gì?"

Ngô Hiếu Nghi: "Thừa Thừa là cháu ngoại của tôi, trước đây không biết nên không có cách nào, bây giờ chúng tôi đã biết rồi, chắc chắn không thể để cậu bé làm phiền đồng chí Bạch nữa, thời gian qua thực sự cảm ơn các đồng chí! Đồng chí không chỉ cứu mạng

con gái tôi mà còn cứu mạng Thừa Thừa, đồng chí thực sự là ân nhân của chúng tôi, còn về hành vi của Hiếu Ngọc, tôi chắc chắn sẽ về nói với cha mẹ tôi, để họ nghiêm khắc phê bình em ấy!”

Chương 640: Chương 640

DTV-EBOOK

Bạch Du nhíu mày: "Chỉ như vậy thôi?"

Ngô Hiếu Nghi lại cho rằng Bạch Du không hài lòng do câu cảm ơn chỉ nói ngoài miệng, vội vàng nói: "Tôi chắc chắn sẽ dẫn cha mẹ tôi để đích thân đến cảm ơn..."

Bạch Du cắt ngang lời cô ta: "Tôi không nói chuyện này, chẳng lẽ cô không phát hiện dáng dấp của Tạ Thừa rất giống một người sao?"

Ngô Hiếu Nghi nghe cô nói như vậy thì vẻ mặt đầy bối rối: "Giống một người? Giống ai? Chẳng phải Tạ Thừa lớn lên giống Hiếu Ngọc sao? Đương nhiên do tôi và Hiếu Ngõ là sinh đôi, cho nên cô nói thằng bé cũng giống hệt tôi."

"..."

Bạch Du không ngờ cô ta trông thông minh như vậy nhưng đầu óc lại không sáng suốt chút nào.

Vì vậy cô cũng không muốn tiếp tục giao tiếp với Ngô Hiếu Nghi nữa, quay đầu nhìn Tập Hiểu Đông: "Đồng chí Tập, anh thấy thế nào? Anh cảm thấy Tạ Thừa giống ai? Tại sao Ngô Hiếu Ngọc lại muốn đối đãi với Tạ Thừa như vậy?"

Tập Hiểu Đông dừng lại một chút, tháo kính xuống, sau đó nói với vợ: "Tiểu Nghi, em xem chẳng phải Tạ Thừa lớn lên trông rất giống anh sao?"

Ngô Hiếu Nghi quay người nhìn chồng mình, khoảnh khắc tiếp theo, mắt cô ta mở to, vẻ mặt

không thể tin nổi: “Cái này…”

Tập Hiểu Đông đeo kính trở lại: “Hai người chúng ta đều là mặt trái xoan, nhưng Nha Nha lớn lên lại mặt chữ điền, trước đây em thường xuyên nói không biết khuôn mặt Nha Nha giống ai, em không cảm thấy khuôn mắt đó của Nha Nha giống hệt với Tạ Chí Dân sao?”

“Không… Không thể…”

Cả người Ngô Hiếu Nghi run rẩy không kiểm soát như chiếc lá rơi trong gió lạnh.

Tập Hiểu Đông nắm c.h.ặ.t t.a.y cô ta: “Anh biết em không muốn tin, nhưng sự thật có thể chính là con của chúng ta bị người ta đánh tráo, Tạ Thừa mới là con của chúng ta.”

“…”

Mắt Ngô Hiếu Nghi mở to như muốn lòi ra khỏi hốc mắt, khoảnh khắc tiếp theo, mắt cô ta đảo ngược rồi ngất xỉu.

“Tiểu Nghi!”

Mặt Tập Hiểu Đông tái mét, chạy vội tới ôm lấy thân hình trượt xuống của Ngô Hiếu Nghi.

Bạch Du cũng không ngờ Ngô Hiếu Nghi lại đột nhiên ngất xỉu.

Tập Hiểu Đông lo lắng cho sức khỏe của Ngô Hiếu Nghi nên đã ôm vợ đến bệnh viện, cuộc trò chuyện cũng vì thế mà bị gián đoạn.

Nhìn vẻ mặt của Ngô Hiếu Nghi, có lẽ cô ta cần một thời gian để tiêu hóa chuyện này, hai vợ chồng sẽ không quay lại trong một thời gian ngắn.

Nhớ lại những lời Tạ Thừa vừa nói, lòng Bạch Du có hơi khó chịu.

Để an ủi trái tim nhỏ bé của Tạ Thừa, Bạch Du đến trạm mua thịt lợn và đậu phụ về, trưa làm đậu phụ sốt cay, lại làm bánh bao đường đỏ mà cô nhóc thích ăn.

Vì để bọn nhỏ vui vẻ, cô nặn bánh bao đường đỏ thành nhiều hình dạng khác nhau, có thỏ con, mèo con, cũng có chó con và cá nhỏ.

Mấy đứa nhỏ nhìn thấy bánh bao đường đỏ như vậy thì đều ngạc nhiên há hốc mồm thành hình chữ "O", cầm bánh bao đường đỏ mà không nỡ ăn.

Nhưng Tạ Thừa vẫn thích ăn đậu phụ sốt cay nhất.

Chỉ khi một đĩa đậu phụ sốt cay nóng hổi bốc khói được bưng lên, đôi mắt cậu bé sáng lên ngay lập tức.

Trên miếng đậu phụ phủ đầy thịt băm màu đỏ sẫm, dùng thìa múc nửa miếng đậu phụ, cùng với nước sốt rưới lên cơm trắng, thế là cơm trắng lập tức nhuộm thành màu đỏ sẫm, tiếp đó múc một thìa lớn bỏ vào miệng, sự hòa quyện của thịt băm, hành lá và đậu phụ, mềm mại có mùi thơm của thịt, thật sự vô cùng thơm.

Đến chiều, Nguy Hán Nghị dẫn theo hai con ch.ó săn lớn đến.

Hai con ch.ó săn lớn đứng lên cao gần bằng một người, bộ lông đen vàng bóng mượt, bốn chân khỏe mạnh, để lộ hàm răng trắng sáng trông chúng rất hung dữ.

Đừng nói đến bà Bạch và mấy đứa nhỏ, ngay cả Bạch Du nhìn cũng có hơi sợ hãi.

Ngụy Hán Nghị: “Hai con ch.ó săn này là chó ngao Tây Tạng lai với chó săn, lực cắn có thể cắn đứt cánh tay của con người, ngay cả hai người đàn ông trưởng thành cũng chưa chắc đã chế ngự được chúng.”

Bạch Du: “…”

Như vậy có hơi quá không?

Vừa nãy Bánh Khoai Tây còn sủa hai con chó, vừa bị sủa lại thì bây giờ đuôi kẹp giữa hai chân,sự hãi rất tự biết sức mình.

Dường như Nguy Hán Nghị nhìn ra sự sợ hãi của cô, anh ấy cười nói: “Nhưng cô không cần lo lắng, con ch.ó này rất trung thành với chủ, cô không chuẩn bị sẵn thịt ức gà sao? Cô có thể cho chúng ăn để kết nối tình cảm với chúng.”

Mặc dù rất sợ hãi nhưng vì sự an toàn của gia đình, Bạch Du vẫn cố gắng tiến lên.

Nhưng cô nhanh chóng hiểu ra tại sao Nguy Hán Nghị lại khen ngợi hai con ch.ó săn này, cảnh tượng cô tưởng tượng chúng lao tới đã không xảy ra, hai con ch.ó ngửi thấy mùi thịt, mặc dù nước dãi chảy lênh láng nhưng vẫn ngồi im tại chỗ.

Bạch Du đặt hai chậu thịt trước mặt chúng, chúng vẫn không nhúc nhích, cho đến khi Nguy Hán Nghị ra hiệu bằng ánh mắt, cô mới hét lên: “Có thể ăn rồi!”

Hai con ch.ó săn mới lao tới ăn thịt một cách ngon lành.

Ngụy Hán Nghị: “Có hai con ch.ó săn này, thường thì trộm cắp không dám vào, còn về chuyện theo dõi mà cô nói, chúng tôi đã nắm được một chút manh mối nhưng hiện tại vẫn chưa xác định được đối tượng, khi có tin tức khác, tôi sẽ nói với cô.”

Bạch Du một lần nữa cảm ơn, gói những chiếc bánh bao đường đỏ làm nhiều nhất lại để anh ấy mang về cục ăn.

Nguy Hán Nghị định từ chối nhưng mùi thơm nồng nàn xộc vào mũi khiến anh ấy không thể từ chối được.

Trước khi đi, Nguy Hán Nghị đã nói với Bạch Du một số lưu ý, cũng như cách điều khiển hai con ch.ó săn lớn, thấy cô hòa hợp với chó săn lớn, anh ấy mới dẫn theo Bánh Khoai Tây và Kim Nguyên Bảo đã ăn no bụng giấm chua đi.

Phải nói rằng, có hai con ch.ó săn này, cuối cùng Bạch Du cũng ngủ một giấc ngon lành.

Ngày hôm sau, cô nhóc không còn sốt nữa, Bạch Du lập tức quay lại trường tiếp tục học.

Vì hôm qua mang sách về nhà nên cô không về ký túc xá mà đi thẳng đến lớp.

Chỉ là cô vừa đi đến ngoài lớp đã nghe thấy bên trong truyền đến một trận nói chuyện…

“Này, mọi người có nghe nói gì không? Nghe nói Bạch Du được bao nuôi, mà còn bị mấy người đàn ông bao nuôi!”

“A! Hóa ra cô cũng nghe nói sao, tôi nghe còn ghê hơn, nói cô ta thuê một căn nhà ở nhà làm gái mại

dâm, mỗi ngày tiếp khách khác nhau, còn nói ngay cả cô ta cũng không biết cha của con gái mình là ai."

"Các cậu tin lời này sao?"

"Không có lửa làm sao có khói, tại sao không nói người khác mà lại nói cô ta, cho nên..."

Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, mấy người họ đồng loạt ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Bạch Du.

Phòng học im lặng như thể tử thần đã giáng xuống.

Máu trên mặt của mấy người nói xấu đó như bị rút cạn ngay lập tức, không còn chút m.á.u nào.

Có người giải thích: "Bạch, bạn học Bạch, những lời vừa rồi không phải chúng tôi nói, chúng tôi cũng nghe người khác nói lại."

Cũng có người mất dê mới lo sửa chuồng: "Đúng đúng, bọn tôi cũng nghe người khác nói, bọn tôi tin thái độ làm người của cô, chắc chắn cô không phải loại người như vậy!"

Có người còn muốn dùng đạo đức trói buộc cô: "Từ trước đến nay đồng chí Bạch luôn rộng lượng, chắc chắn sẽ không chấp nhặt với bọn tôi đúng không?"

Bạch Du khẽ cười: "Xin lỗi, tôi sẽ chấp nhặt đến cùng!"

Câu nói này vừa thốt ra, lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Ngay lúc này, người ở cùng phòng ký túc xá với Bạch Du đi vào, các bạn học khác cũng lần lượt vào

phòng học, mọi người đều nhận ra bầu không khí trong phòng học không ổn.

Lâm Lam Phương là người đầu tiên bước tới: "Bạch Du, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Bạch Du: "Vài bạn học này nói tôi bị người khác bao nuôi, còn làm gái mại dâm tại nhà, còn bịa đặt rằng cha của con gái tôi không rõ ràng!"

Nghe Bạch Du nói vậy, không ít bạn học hít một hơi lạnh.

"Quá đáng quá rồi, làm sao có người lại bịa đặt như vậy! Rõ ràng là không muốn để bạn học Bạch được yên ổn!"

TBC

"Đúng vậy, không chừng là có người ghen tị vì cô ấy được chọn làm trợ lý của cô Vương rồi bịa đặt ra đi?"

"Tôi thấy có khả năng đấy."

Ngay sau đó, chỉ thấy Lâm Lam Phương cau mày, quát lớn với mấy bạn học kia: "Thảo nào Bạch Du lại tức giận như vậy, mấy người bịa đặt như vậy là quá đáng rồi, tôi ở cùng phòng ký túc xá với Bạch Du, tôi hiểu rõ con người cậu ấy nhất, cậu ấy không phải loại người như mấy người nói đâu!"

Mấy bạn học kia bị mọi người nhìn chằm chằm, mặt đỏ bừng như gan heo.

Chương 641: Chương 641

DTV-EBOOK

"Xin lỗi bạn học Bạch, chúng tôi biết lỗi rồi, hơn nữa những lời đó thật sự không phải là chúng tôi nói, chúng tôi cũng nghe từ người khác nói!"

"Nghe người khác nói lại? Vậy chẳng phải có rất nhiều người nghe thấy tin đồn này rồi sao?" Lâm Lam Phương nghe vậy thì cau mày chặt hơn, cô ấy quay sang nhìn Bạch Du: "Bạch Du, giờ phải làm sao? Mặc dù tin đồn chỉ dừng lại ở người thông minh nhưng nếu cứ truyền đi như vậy thì không tốt cho danh tiếng của cậu."

Bạch Du nhìn cô ấy, gật đầu: "Cô nói đúng, cho nên tôi không có ý định cứ như vậy tùy tiện bỏ qua chuyện này, Linh Linh, bây giờ làm phiền cậu tới văn phòng một chuyến, giúp tôi mời chủ nhiệm khoa và cô Vương tới đây."

Trịnh Linh Linh ngẩn người, một lúc sau mới hoàn hồn lại gật đầu: "Được rồi, tới đi ngay!"

Thấy Trịnh Linh Linh định đi tìm chủ nhiệm thì sắc mặt của mấy người trong phòng học lập tức thay đổi.

Trong đó có cả Lâm Lam Phương, người vừa mới quát lớn mấy bạn học kia.

Lâm Lam Phương: "Bạch Du, mọi người đều là bạn học, nếu làm ầm ĩ đến chỗ chủ nhiệm thì không hay lắm đúng không?"

“Đúng vậy, bạn học Lâm nói đúng, chúng tôi biết lỗi rồi, mong cô nể tình bạn học cùng một trường, tha thứ cho chúng tôi lần này đi!”

Mấy người kia nghe Lâm Lam Phương cầu xin giúp họ, trong lòng vô cùng biết ơn rồi lại không nhịn được trách Bạch Du làm quá lên, họ đã xin lỗi rồi, cô cũng không bị tổn hại gì, còn muốn họ thế nào nữa?

Hơn nữa, những lời này không phải do họ nói, chỉ là họ nghe được từ người khác nói lại, sao lại cứ bám lấy họ không buông?

Huống chi những chuyện đó của cô còn chưa biết thật giả, nếu không phải bản thân cô không đứng đắn thì làm sao người khác bịa đặt về cô được?

Các bạn học khác thấy vậy cũng lần lượt tham gia khuyên nhủ.

“Bạn học Bạch, nếu họ đã biết lỗi rồi, cô hãy tha thứ cho họ một lần đi.”

“Đúng vậy, sau này mọi người vẫn phải sống chung với nhau bốn năm, đối với ai cũng không tốt, cô nói đúng không?”

“Tôi cũng cảm thấy báo cáo chủ nhiệm khoa có hơi quá mức…”

Trịnh Linh Linh thấy mọi người nói như vậy, không khỏi dừng bước, nhỏ giọng hỏi: “Bạch Du, thế thì tớ vẫn phải đi mời chủ nhiệm khoa và cô Vương tới không?”

Bạch Du lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người, dưới ánh mắt của mọi người, cô gật đầu: “Phải! Còn nữa, cậu bảo cô Vương cho người tới cục cảnh sát báo án!”

Mọi người: "!!!"

Không ít người cho rằng Bạch Du đã làm quá khi mời chủ nhiệm khoa và cô Vương đến, không ngờ cô còn muốn đi báo án!

Điều này chẳng khác nào muốn đẩy người ta vào đường cùng!

Đặc biệt là mấy người kia, sắc mặt thay đổi liên tục, như tắc kè hoa nhưng họ không cầu xin, ngược lại còn bị kích động, thẹn quá hóa giận.

"Bạch Du, chúng tôi đều đã nói xin lỗi rồi, sao cô còn không chịu buông tha hả? Cô cứ nói đi, rốt cuộc phải làm sao thì cô mới chịu bỏ qua cho bọn tôi?"

"Đúng vậy, cô muốn thế nào mới bỏ qua cho bọn tôi? Việc chúng tôi làm là không đúng, nhưng có ai dám nói mình chưa bao giờ nói xấu sau lưng người khác chứ?"

"Đúng vậy, nói xấu người khác lại không phạm pháp, cô cứ đi báo án ngay đi, tôi không tin đồng chí công an còn có thể lập tức bắt chúng tôi chỉ bởi vì mấy câu nói xấu mà chúng tôi nói đâu!"

Bạch Du mỉm cười: "nói xấu người khác đúng là không phạm pháp, nhưng hành động vừa rồi của mọi người đã không chỉ đơn giản là nói xấu nữa rồi, mà là có liên quan đến tội phỉ báng làm nhục người nhà quân nhân, theo tôi được biết, tội phỉ báng làm nhục người nhà quân nhân nghiêm trọng có thể bị phạt tù dưới 3 năm!"

Sắc mặt bốn người kia tái mét, chỉ là họ chưa kịp mở miệng đã bị Lâm Lam Phương giành trước: "Bạch

Du, cậu là người nhà quân nhân sao?"

Bạch Du nhìn cô ấy gật đầu: "Đúng, tôi là người nhà quân nhân, chồng tôi đang ngoài biển dùng mạng sống bảo vệ an toàn cho nhân dân và đất nước nhưng có người lại bịa đặt rằng vợ anh ấy là gái mại dâm, con gái anh ấy là con hoang, nếu quân nhân và người nhà quân nhân có thể bị tùy tiện phỉ báng làm nhục thì sau này ai còn dám dùng mạng sống để bảo vệ đất nước?"

"Không sai, mấy người đã xin lỗi rồi nhưng không phải lời xin lỗi nào cũng đáng được tha thứ, lời bịa đặt của mấy người đã lan truyền ra ngoài, nếu bây giờ tôi tha thứ cho maáy người thì sau này khi người khác nói xấu tôi, tôi cũng phải tha thứ cho họ! Đến khi thời gian trôi qua, tôi có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa, cái mác gái mại dâm sẽ mãi mãi gắn chặt trên người tôi, hai chữ con hoang cũng sẽ mãi mãi gắn chặt trên người con gái tôi, tôi tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra!"

"Còn kẻ chủ mưu đứng sau, dù có phải đào đất ba thước, tôi cũng phải tìm ra người đó!"

Những bạn học vốn định khuyên nhủ, sau khi nghe Bạch Du nói vậy, đều im lặng.

Mấy người ở cùng phòng ký túc xá cũng rất ngạc nhiên, bởi vì Bạch Du chưa bao giờ nhắc đến chuyện mình là người nhà quân nhân, phải nói là cô luôn rất bí ẩn, ở trong ký túc xá cơ bản không nói chuyện của bản thân.

Còn bốn người kia thì ngã ngồi trên ghế, lúc này mới thực sự sợ hãi.

Còn Lâm Lam Phương thì toàn thân run rẩy không kiểm soát được, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, từng móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Bạch Du nhìn cô ấy, trong lòng đã có câu trả lời.

Thật ra thì ban đầu cô không nghi ngờ Lâm Lam Phương, mà người cô nghi ngờ đầu tiên là Cảnh Phỉ.

Dù sao Cảnh Phỉ không chỉ có nhiều mối quan hệ hơn, mà dù là nộp đơn tố cáo hay cho người theo dõi cô thì cô ấy cũng sẽ có cách thực hiện tốt hơn so với Lâm Lam Phương đến từ thành phố khác.

Hơn nữa, cô và Cảnh Phỉ có sự cạnh tranh lợi ích, cô biết Cảnh Phỉ rất tự tin vào trình độ tiếng Anh của mình nên cô ấy chắc chắn phải giành được vị trí trợ lý, chỉ là không ngờ cô Vương lại để hai người họ cạnh tranh, hơn nữa, lá thư tố cáo đó có nhắc đến anh hai của Cảnh Phỉ, hôm đó Cảnh Phỉ cũng tình cờ có mặt ở đó.

Chỉ là mọi chuyện đều phải có bằng chứng, hôm đó cô và cô Vương đã bàn bạc, quyết định dùng "mồi nhử" để dụ kẻ đứng sau ra.

Không sai, cái gọi là "cô Vương muốn dịch một tác phẩm văn học và nhờ cô giúp sắp xếp" cũng như những lời "dẫn cô đi làm quen với các bậc tiền bối trong giới phiên dịch" đều là giả.

Đều là mồi nhử để dụ rắn ra khỏi hang.

Thực ra thì cách của họ cũng không đặc biệt cao siêu, nếu kẻ đứng sau có thể kiềm chế bản thân không cắn mồi thì họ cũng không có cách nào bắt được người đó.

Dù sao thì thời đại này không có camera giám sát, chữ viết trong lá thư tố cáo lại được cố tình làm giả nên rất khó tìm ra kẻ đứng sau.

Chỉ là kẻ đứng sau rõ ràng không thể kiềm chế được sự đố kỵ của mình nên đã ra tay thêm lần nữa.

Ra tay thì tốt rồi, nếu không ra tay, cô vẫn không có cách nào để báo án.

Rất nhanh, chủ nhiệm khoa và cô Vương đã đến.

Sau khi nghe Bạch Du nói, cô Vương cũng lấy lá thư tố cáo đó đưa cho chủ nhiệm khoa xem rồi nói: "Chủ nhiệm khoa, tô đồng ý với cách làm này của bạn học Bạch, đây không phải là nói xấu sau lưng bình thường nữa, đây là làm nhục người nhà quân nhân, còn có từ lá thư tố cáo được gửi tới có thể thấy được kẻ đứng sau này còn cho người khác theo dõi bạn học Bạch, gây nguy hiểm nghiêm trọng sự an toàn của bạn học Bạch và người nhà em ấy, cho nên, chuyện này phải báo án ngay lập tức!"

TBC

Mọi người đều bị cú chuyển hướng này làm cho choáng váng.

Các bạn học nghe được lời này của cô Vương, lúc này mới biết còn có chuyện thư tố cáo

"Ôi trời ơi, trước đây tôi còn thấy bạn học Bạch Du hơi làm quá, không ngờ kẻ đứng sau lại biến thái đến vậy, bịa đặt thì thôi đi, còn viết thư tố cáo và theo dõi nữa!"

"Bạn học Bạch Du thật là dũng cảm, nếu là tôi gặp phải loại chuyện này thì tôi đã sớm bị dọa sợ không dám tới trường rồi, cô ấy còn có thể bình tĩnh sắp xếp

như vậy, thật khiến người khác khâm phục! Nhưng cứ nghĩ đến bên cạnh chúng ta có một kẻ biến thái tồn tại, tôi thấy ăn không ngon ngủ không yên."

Chủ nhiệm khoa cũng không ngờ mới đi học chưa bao lâu đã xảy ra chuyện tồi tệ như vậy: "Tôi cũng vậy, cậu nhìn xem cả người tôi đều đã nổi da gà, bây giờ tôi cũng ủng hộ báo án, không bắt được kẻ biến thái này, lỡ một ngày nào đó chúng ta đắc tội với nó, không biết có bị theo dõi hay g.i.ế.c c.h.ế.t không!"

Chương 642: Chương 642

DTV-EBOOK

Chủ nhiệm Viên cũng không ngờ rằng mới đầu năm học đã xảy ra chuyện tồi tệ như vậy: "Cô Vương, cô nói không sai, đây không phải mâu thuẫn nhỏ giữa các bạn học chung lớp, mà đây là phạm pháp! Chuyện này để tôi cho người đi báo án!"

"Rắc" một tiếng.

Móng tay cái dài ngoằng của Lâm Lam Phương bị cô ấy bẻ gãy, m.á.u nhuộm đỏ cả lòng bàn tay.

Chỉ là những người khác cũng đang thảo luận "biến thái" là ai nên không có ai chú ý tới sự khác thường của cô ấy.

Không tới nữa tiếng, nhân viên bảo vệ đã dẫn hai đồng chí công an tới.

Sau khi hiểu rõ tình hình, đồng chí công an đã đưa bốn bạn học ban đầu nói xấu Bạch Du đến văn phòng để thẩm vấn, bốn người đó đã sớm sợ đến hồn bay phách lạc, căn bản không cần đồng chí công an dùng thủ đoạn gì đã khai hết những gì mình biết.

Đồng chí công an tìm hiểu gốc rễ, cuối cùng tìm tới nơi đó của Chu Thúy Hoa.

Chu Thúy Hoa thấy đồng chí công an thì ngã ngồi bệt xuống đất ngay tại chỗ, tiếp đó một mùi nước tiểu nồng nặc lan tỏa.

Không sai, Chu Thúy Hoa sợ tới tè dầm.

Tiếp theo, Chu Thúy Hoa vừa khóc vừa kể lại đầu đuôi sự việc.

Chu Thúy Hoa có được công việc này phải kể đến chồng cô ta.

TBC

Chồng Chu Thúy Hoa trước đây là nhân viên bảo vệ của trường, cách đây vài năm, thư viện bị người ta phóng hỏa đốt, để bảo vệ sinh viên và tài sản của trường, chồng Chu Thúy Hoa đã dũng cảm chạy vào cứu người nhưng cuối cùng không thể bình an trở ra.

Bởi vì chuyện này, nhà trường cũng đã xin danh hiệu liệt sĩ cho nhà họ Chu, sau đó để Chu Thúy Hoa thay thế công việc của chồng, đến trường làm nhân viên vệ sinh, một người góa phụ nuôi ba đứa con quả thực không dễ dàng nhưng có sự giúp đỡ của nhà trường rồi lại có chế độ trợ cấp của nhà nước, cuộc sống cũng không đến nỗi không thể tiếp tục, vấn đề nằm ở đứa con trai út của Chu Thúy Hoa.

Từ khi còn nhỏ con trai út của cô ta đã không học hành tử tế, dạo trước lại bị người ta dụ dỗ đi đánh bạc, thua mấy trăm đồng, bên kia tuyên bố không trả tiền sẽ c.h.ặ.t t.a.y con trai út của cô ta nên không còn cách nào khác, Chu Thúy Hoa mới lấy tiền của Lâm Lam Phương giúp cô ấy đặt lá thư tố cáo lên bàn làm việc của cô Vương, lại truyền bá tin đồn liên quan đến Bạch Du.

Cô ta tưởng mình không làm gì xấu, chẳng phải chỉ giúp đưa thư truyền lời thôi sao, lại không phải g.i.ế.c người phóng hỏa, cho dù bị người ta phát hiện thì nhiều nhất cũng chỉ bị phê bình vài câu, dù sao cô

ta là người thân của liệt sĩ, chồng cô ta vì cứu người mà mất mạng.

Nhưng cô ta không ngờ rằng mọi chuyện lại bại lộ nhanh như vậy, còn nói cô ta liên quan đến hành vi làm nhục việc quân, phải bắt giam.

Nghe nói phải bắt giam, Chu Thúy Hoa trợn mắt mà ngất lịm đi.

Đồng chí công an cũng không để ý đến việc cô ta ngất đi, dù sao những gì cần khai cũng đã khai rồi.

Rất nhanh, họ đã dẫn Chu Thúy Hoa và Lâm Lam Phương đi.

Về phần bốn bạn học kia, mặc dù tham dự đặt chuyện, nhưng họ hoàn toàn không phải là cố ý, với lại không phải là người đầu tiên nên vẫn chưa đến mức phạm pháp, cho nên giao lại cho trường học xử lý.

Mọi người thấy Lâm Lam Phương bị dẫn đi, lập tức xôn xao một khoảng.

“Lại là cô ta! Vừa nãy cô ta còn ra vẻ phẫn nộ giúp Bạch Du trút giận, tôi còn tưởng cô ta và Bạch Du có tình cảm rất tốt!”

“Tôi cũng vậy, vả lại cho đến khi đồng chí công an đến, cô ta vẫn luôn tỏ ra rất bình tĩnh, tôi căn bản không nhìn ra!

“Thật là đáng sợ! Cô ta ở cùng phòng ký túc xá với Bạch Du, may mà bình thường Bạch Du không ở trường, nếu không nửa đêm bị cô ta g.i.ế.c c.h.ế.t cũng có thể!”

“Chỉ là tại sao cô ta phải nhằm vào Bạch Du? Chẳng lẽ cũng do đố kỵ sao”

“Lòng đố kỵ rất đáng sợ, một người họ hàng của tôi rất có tài, tự mình dựa vào năng lực trở thành thư ký của huyện trưởng, vì anh ấy làm việc rất cẩn thận, rất được huyện trưởng coi trọng nên thăng chức rất nhanh, kết quả một đồng nghiệp của anh ấy vì đố kỵ với anh ấy mà đã cho hóa chất vào nước anh ấy uống, người họ hàng kia của tôi đã bị đầu độc c.h.ế.t như vậy!”

“Trời ạ, quá đáng sợ!”

Bạch Du cũng cảm thấy con người như Lâm Lam Phương rất đáng sợ.

Chỉ là cô có chuyện này vẫn không hiểu.

Lâm Lam Phương không phải người địa phương, ở đây cũng không có người thân, hoàn cảnh gia đình cô ấy cũng rất bình thường thì cô ấy lấy đâu ra tiền để mua chuộc Chu Thúy Hoa, lại lấy đâu ra quan hệ để cho người theo dõi cô?

Cô luôn cảm thấy có điều gì đó mà cô đã bỏ sót.

Chỉ là nhất thời cô cũng không nghĩ ra được nên đành gác lại.

Giải quyết hết một chuyện, trong lòng Bạch Du buông lỏng không ít.

Sau khi tan học, cô đến trạm thịt mua một ít thịt ba chỉ về nhà, sau đó làm thành cơm sườn heo sốt mật ong.

Cô thái thịt heo thành từng lát, sau đó ướp với bộ ba khử tanh - hành, gừng và một ít rượu gia vị, sau đó thêm nước tương, muối, dầu hào vào để trộn đều rồi ướp khoảng mười phút, sau đó thêm một ít bột năng trộn đều, rồi cho vào chảo nhỏ lửa chiên, chiên đến khi hai mặt vàng ươm thì cắt thịt thành từng miếng nhỏ để ăn kèm với rau xanh và cơm trắng, thế là một phần cơm sườn heo sốt mật ong đã hoàn thành.

Thịt ba chỉ mềm và nhiều nước, cắn một miếng, hương vị chua ngọt nhiều nước tràn ngập trong khoang miệng khiến người ta thèm ăn, trông vô cùng ngon miệng.

Ăn cơm bằng đĩa khiến mấy đứa trẻ thấy rất lạ, cầm thìa ăn từng thìa một, cứ thế ăn đến căng bụng.

Chu Đông Ny biết được chuyện mà cô mình làm, cô ta ngạc nhiên đến mức nửa ngày không nói nên lời.

Cô ta thật không ngờ cô mình lại vì tiền mà làm ra chuyện như vậy, thật ra cũng không quá ngạc nhiên, cô ta đã sớm biết cô mình là người tham tiền, chỉ là cô ta không ngờ cô mình lại ngu ngốc đến vậy, còn đi giúp người ta đặt chuyện.

Cô ta càng không ngờ rằng, vì chuyện của cô mình mà Cảnh Phỉ đã hoàn toàn vạch rõ ranh giới với cô ta!

Cô ta vẫn luôn lấy lòng Cảnh Phỉ, chính là biết gia cảnh của Cảnh Phỉ rất tốt nhưng nhà cô ta thì không giống vậy, nhà cô ta có mười người ở trong một căn nhà chưa đầy hai mươi mét vuông, khi cô ta về nhà thậm chí còn không có chỗ ngủ, chỉ có thể ngủ dưới đất.

Cô ta lo rằng sau khi mình tốt nghiệp sẽ không được phân công vào một công việc tốt, cho nên cô ta mới luôn lấy lòng Cảnh Phỉ, chính là hy vọng sau khi tốt nghiệp thì Cảnh Phỉ có thể giúp đỡ cô ta.

Nhưng cho dù cô ta giải thích thế nào thì Cảnh Phỉ cũng không nói thêm một câu nào với cô ta, còn nộp đơn xin chuyển khỏi ký túc xá, những người khác cũng theo đó nộp đơn xin chuyển khỏi ký túc xá, bởi vì họ đều sợ Chu Đông Ny sẽ giống như cô của cô ta.

Điều này khiến Chu Đông Ny tức đến chết, càng tức hơn là cuối cùng người chuyển khỏi ký túc xá lại là cô ta!

Bởi vì không ai ở khoa ngoại ngữ dám ở cùng ký túc xá với cô ta, cố vấn không còn cách nào khác, đành phải sắp xếp cô ta ở phòng đơn bên phía giáo viên.

Nói là phòng đơn nhưng căn phòng đó ở cạnh nhà vệ sinh, mùi hôi thối có thể xông c.h.ế.t người, hơn nữa dù là mùa đông hay mùa hè, muỗi và gián cũng nhiều đến mức cô ta muốn chết.

A a a!

Đáng ghét!

Sau cuộc họp, nhà trường quyết định xử phạt bốn bạn tung tin đồn thất thiệt kia. Vốn dĩ trường còn định mở cuộc họp kiểm điểm bốn em sinh viên này với toàn thể giáo viên của trường nhưng Bạch Du đã nói đỡ cho các em, cuối cùng chuyển thành viết bản kiểm điểm.

Bốn em sinh viên biết rồi thì nước mắt nước mũi chảy dài vì cảm động.

Trước đó trong lòng bọn họ vô cùng oán hận Bạch Du, nhưng sau chuyện này, bao nhiêu oán hận trong lòng chuyển thành cảm kích. Nếu như không có Bạch Du cầu xin cho bọn họ thì bọn họ sẽ vô cùng mất mặt trước các giáo viên.

Nếu chuyện này xảy ra thì sau này cho dù bọn họ làm cái gì đi nữa cũng sẽ thành tâm điểm chú ý của mọi người, nói cách khác, bọn họ sẽ thành chuột chạy qua đường, bốn năm tới cũng không dám ngẩng đầu.

Tuy giờ vẫn còn bị ghi tội nhưng ít nhất vẫn có thể làm người.

Nhưng những người ở trong lớp và ký túc xá biết Bạch Du xin cho bọn họ thì lại thấy cô quá dễ mềm lòng.

Chương 643: Chương 643

DTV-EBOOK

Đến cả Cao Thắng Nam còn nói: "Cậu tha thứ cho bọn họ dễ dàng như vậy à? Bọn họ nói cậu như vậy mà cậu còn xin cho bọn họ như thế có phải quá dễ dàng cho bọn họ hay không?"

Đến cả Trịnh Linh Linh cũng gật đầu đồng ý: "Đúng, nếu đổi lại là tớ thì tớ cũng không thể nào bao dung như thế được. Dù sao những lời bọn họ nói cũng vô cùng quá đáng, hơn nữa cho tới khi gặp cảnh sát, tớ vẫn chưa thấy bọn họ có chút hối hận nào cả."

Đối mặt với những ý kiến trái chiều, Bạch Du chỉ nói: "Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng."

Thật ra không phải là cô rộng lượng, cũng không phải thánh mẫu mà chỉ không muốn bản thân đi gây thù chuốc oán khắp nơi thôi.

Nếu bắt bọn họ kiểm điểm toàn trường như thế, nhìn bọn họ rơi vào cảnh khốn cùng như chó rơi xuống nước ấy đúng là có chút sảng khoái nhưng lại không hề có chút điểm tốt nào với cô.

Tục ngữ có câu "Chó cùng rứt giậu" Cô không thể đảm bảo rằng sau này bốn người này có khi nào sẽ đẩy hết trách nhiệm lên người cô, cũng không ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Huống hồ bọn họ cũng không phải là người cầm đầu đằng sau chuyện này. Người khởi xướng là Lâm Lam Phương, hùa vào là Chu Thúy Hoa. Chỉ cần hai người này bị trừng phạt là đủ rồi.

Chu Thúy Hoa bị nhốt ở đồn công an, bảy ngày sau mới được thả ra, trường học quyết định đuổi học cô ta, đồng thời cắt hết tất cả các trợ cấp. Chu thúy hoa nghe mà sốc lại tiếp tục hôn mê.

Nhưng bi kịch vẫn còn tiếp tục, có người chạy tới báo rằng chồng của Chu Thúy Hoa hồi còn tại chức đã từng nhiều lần trộm đồ của trường học mang về nhà. Bởi vậy, người đó cảm thấy chắc chắn nhân phẩm của Chu Thúy Hoa có vấn đề, Từ đây, người đó hoài nghi rằng có khi nào hồi đó anh ta chạy vào không phải để cứu người mà là để lấy đồ, chạy ra không kịp nên mới thiệt mạng hay không.

Sau khi nhận được báo cáo, các cơ quan chính phủ liên quan đã tiến hành điều tra và cuối cùng quyết định rút lại danh hiệu liệt sĩ danh dự của chồng Chu Thúy Hoa, yêu cầu gia đình cô phải hoàn trả lại toàn bộ lương hưu và các khoản trợ cấp trước đó.

Lần này Chu Thúy Hoa không ngất xỉu nữa mà tức giận tới mức nôn ra máu. Hai đứa con trai vốn có hy vọng sẽ được nhà xưởng ưu tiên tuyển vào làm công nhân cũng vì chuyện này mà mà ngay lập tức bị loại bỏ.

Để hoàn lại tiền lương hưu và trợ cấp của chính phủ, gia đình Chu Thúy Hoa không còn cách nào khác, đành phải bán nhà và chuyển về nông thôn.

Chu Thuy Hoa đã được thả ra nhưng bên phía Lâm Lam Phương lại không có tin tức gì.

Bạch Du vốn muốn hỏi Ngụy Hán Nghị, nhưng sau khi nghĩ lại lại từ bỏ. Nếu có gì thì Ngụy Hàn Nghị sẽ tự mình tới nói cho cô biết.

Chuyện ở trường đã kết thúc, nhưng từ ngày cha mẹ của Tạ Thừa rời đi thì tới nay vẫn chưa có tin tức gì.

Điều này khiến Bạch Du cảm thấy rất khác thường.

Ngay cả bà Bạch cũng nhận thấy có điều gì đó không ổn: "Chẳng phải vợ chồng kia là cha mẹ ruột của Tạ Thừa hay sao? Sao lại đi mãi không quay lại như thế này? Chẳng lẽ đến con ruột của mình bọn họ cũng không cần hay sao? Hai chị em nhà này giống hệt nhau không tin được đứa nào, chỉ đáng thương đứa nhỏ Tạ Thừa kia thôi."

Bạch Du suy nghĩ một chút rồi nói: "Có lẽ bọn họ cần thời gian để xác minh, chúng ta hãy chờ xem, nếu hai ngày nữa bọn họ vẫn không có tin tức gì thì cháu sẽ tranh thủ đến xí nghiệp bông kia mà tìm người. "

Không phải cô chê Tạ Thừa là gánh nặng, nhưng chuyện này vẫn cần có lời giải thích rõ ràng. Tạ Thừa có cha mẹ giả và cha mẹ thật. Cậu bé không thể ngây ngốc ở nhà người xa lạ là cô, để cô nuôi nâng được, chuyện này không ra thể thống gì cả.

Nếu bọn họ không muốn đứa con Tạ Thừa này thì bọn họ có thể nói rõ ràng, nếu vậy thì cô có thể xin giấy chứng nhận nuôi con nuôi hoặc làm một số giấy chứng nhận khác. Nói tóm lại cô có thể nhận nuôi Tạ Thừa nhưng cô không thể nào nuôi nấng một cách mơ hồ như thế này được.

Thứ bảy, Bạch Du học có nửa ngày, sau đó được nghỉ.

Cô đến trạm bán thịt cắt mua hai cân thịt ba chỉ rồi quay lại, chuẩn bị làm món bánh kẹp thịt cho bà nội ăn. Hôm trước, bà Bạch cứ nhắc mãi là muốn ăn bánh kẹp thịt. Tuy ở thành phố Quảng này bọn họ cũng bán bánh kẹp thịt nhưng vì không phải món ăn địa phương, cô ăn thử rồi thấy không quen.

Chỉ là mấy ngày qua cô không rảnh nên đã kéo dài tới tận hôm nay.

Thịt ba chỉ rửa sạch rồi đun nhỏ lửa với các loại gia vị như hoa hồi, lá nguyệt quế và hành lá. Nấu cho đến khi thịt mềm và vớt gia vị ra. Sau khi bột nở lên, cán rồi thành miếng bánh mì dẹt có kích thước tương tự rồi đổ vào khuôn, cho vào nồi và nướng chín vàng hai mặt, cắt một đường ở giữa. Lúc này mới lấy thịt ba chỉ đã hầm ban nãy ra, băm nhỏ cùng ớt xanh và hành tây rồi rưới nước sốt lên là xong.

Vỏ bánh xốp giòn, cắn một miếng là giòn rụm, khi cắn thì nước sốt tràn ra trong miệng, hương vị êm dịu, thơm và hấp dẫn.

Bà Bạch vừa ăn vừa khen không dứt miệng: “Vẫn là cháu gái làm là ngon nhất!”

Bạch Du: “Nếu như bà thích ăn thì lần sau cháu lại làm cho bà.”

Bà Bạch gật đầu liên tục. Hai đứa bé cũng ăn đến mức miệng dính đầy dầu, mặt ú nù như mấy bé sóc vô cùng đáng yêu.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Bạch Du vội chạy ra mở cửa, thì thấy Tập Hiểu Đông cùng với cha mẹ của anh ấy đứng ngoài cửa, đồ mang tới còn nhiều hơn lần trước.

Có sữa mạch nha, trái cây, kẹp bơ cứng Thỏ Trắng, hai củ sâm cũ kỹ, phiếu mua TV cùng với một phong thư phồng lên, nhìn qua là biết bên trong nhét không ít tiền.

Tập Hiểu Đông bước tới, đi thẳng vào vấn đề: "Đáng ra chúng tôi phải tới đây từ sớm nhưng vì một số việc nên đã bị trì hoãn lại. Hôm đó, sau khi rời khỏi đây thì tôi đã gọi điện cho cha mẹ tôi ở thủ đô ngay lập tức và nhờ cha mẹ báo án. Cục cảnh sát đã điều tra và xác nhận quả thực hai đứa trẻ đã bị đánh tráo. Với trí thông minh của đồng chí Bạch thì hẳn là cô biết người đã mua chuộc hộ lý để đã đánh tráo hai đứa trẻ không ai khác chính là Ngô Hiếu Ngọc.

Bạch Du vẫn chưa hiểu: "Tại sao cô ta lại làm như vậy? Mà Ngô Hiếu Ngọc có bị bắt không?"

Trên mặt Tập Hiểu Đông hiện lên tia tức giận, anh ấy lắc đầu: "Chúng tôi vẫn chưa bắt được cô ta. Ngô Hiếu Ngọc là sinh đôi với vợ tôi. Chẳng qua năm đó, sau khi được sinh ra, Ngô Hiếu Ngọc bị hộ sĩ ôm nhầm. Cho tới khoảng mấy năm trước, cha mẹ vợ tôi nhìn thấy Ngô Hiểu Ngọc, nhận nhầm cô ta thành vợ tôi thì chuyện ôm nhầm con khi xưa mới bại lộ. Ngô Hiểu Ngọc từ khi được nhận về vẫn luôn oán hận, cô ta cho rằng cha mẹ vợ tôi đã cố tình yêu cầu hộ sĩ ôm nhầm cô ta để có được đứa con trai, từ đó làm cho tuổi thơ của cô ta tràn ngập trong khổ đau như thế. Cũng vì điều này mà cô ta ghen ghét với vợ tôi. Cô ta nghĩ cùng là chị em sinh đôi. Vợ tôi lại được ở bên cạnh cha mẹ, không phải lo chuyện cơm áo gạo tiền, còn cô ta từ bé tới giờ chưa được một bữa cơm no. Cha mẹ nuôi kia của cô ta không đánh thì mắng cô ta nên cả nhà rất bao dung cho cô ta, chỉ cho rằng cô ta

chịu nhiều tủi hờn. Ai mà ngờ cô ta lại to gan lớn mật như thế, dám mua chuộc hộ sĩ đánh tráo trẻ con như vậy. Vốn dĩ tôi đã muốn báo cảnh sát nhưng cha mẹ vợ tôi vẫn thấy rất có lỗi với Ngô Hiếu Ngọc, cho nên cầu xin chúng tôi hãy tha thứ cho cô ta."

Đối diện với chuyện này, anh ấy cũng tức giận và bất lực.

Ngô Hiếu Ngọc không những mua chuộc hộ sĩ tráo con mà còn không hề đối xử tốt với con của bọn họ chút nào. Quá đáng hơn, cô ta còn trộm mất thư báo trúng tuyển của vợ anh ấy, thay thế thân phận vợ anh ấy mà đi học ở trường đại học.

Nhưng cha mẹ vợ anh ta lại thấy trước giờ đã khiến cho Ngô Hiếu Ngọc thiệt thòi. Chuyện xảy ra năm đó khiến cho cô ta không được giáo dục đàng hoàng. Cha vợ anh ấy vì muốn anh ấy từ bỏ ý định báo cảnh sát, suýt chút nữa đã quỳ xuống mà xin.

Chương 644: Chương 644

DTV-EBOOK

Từ đầu Bạch Du đã đoán được là do Ngô Hiếu Ngọc làm, nhưng cô vẫn còn việc không hiểu: "Vậy trước đó mọi người không phát hiện ra sao?"

Tập Hiểu Đông thở dài nói: "Lúc trước vợ tôi đẻ cùng bệnh viện với Ngô Hiếu Ngọc, đẻ xong thì Ngô Hiếu Ngọc đã ôm con xuất viện luôn. Mấy năm này chúng tôi cũng chỉ gặp Tạ Thừa được một, hai lần. Nhưng lần nào gặp thằng bé cũng thấy thằng bé bị dị ứng nghiêm trọng. Mắt sưng to, mặt thì đỏ bừng. Đợi thằng bé lớn hơn chút thì Ngô Hiểu Ngọc không dẫn con về nhà họ Ngô lần nào nữa. Lần nào cũng kiếm cớ này kia. Chúng tôi cứ nghĩ là trong lòng cô ta vẫn còn oán hận nhà họ Ngô nên mới không muốn dẫn con về. Giờ nghĩ lại thì chắc là cô ta sợ chúng tôi nhận ra điều gì."

Giờ nghĩ lại, Tạ Thừa cũng không hẳn là ăn nhầm phải cái gì nên bị dị ứng mà đến chín mươi phần trăm là Ngô Hiếu Ngọc cố tình bắt cậu bé ăn đồ khiến thằng bé dị ứng, làm cho mặt cậu bé sưng lên, bọn họ không nhìn rõ được ngũ quan của cậu bé.

Ngô Hiếu Ngọc ném cậu bé ở ga tàu hỏa chắc vì nghĩ không giấu nổi nữa nên muốn ném đi cho xong chuyện.

Người phụ nữ kia quả thật là độc ác mà!

Nếu như không phải cha mẹ chồng can ngăn thì chắc chắn anh ấy phải đưa cô ta đi lao động cải tạo!

Cha Tập thở dài: “Đúng là gia môn bất hạnh mới xảy ra chuyện này, khiến đồng chí Bạch chê cười rồi. Nhưng cũng nhờ đồng chí Bạch mà cháu trai tôi mới không bị đám buôn người bắt cóc. Đồng chí Bạch chính là ân nhân của nhà họ Tập chúng tôi!”

Nếu như Tạ Thừa bị bọn buôn người kia bắt cóc, bọn họ lại cả đời không biết gì, nuôi con hộ người khác.

Không phải ông ấy trọng nam khinh nữ gì, cháu trai cháu gái ông ấy thích cả. Nhưng Nha Nha không phải cháu gái của ông, huống hồ lại còn tráo con bằng thủ đoạn quá mức ti tiện này!

Mẹ Tập nghĩ lại cháu trai đã phải chịu khổ thì không nhịn được mà đỏ cả mắt: Đúng đúng, đồng chí Bạch chính là ân nhân của cả gia đình chúng tôi. Ân tình này chúng tôi cả đời cũng không quên. Đợt này vẫn xin nhờ đồng chí Bạch chăm sóc cháu trai tôi. Chút quà nhỏ này xin hãy nhận lấy nhé.”

Nói rồi hai vợ chồng bà ấy cùng với Tập Hiểu Đông đồng thời đứng lên, khom lưng cúi chào Bạch Du.

Bạch Du vội cản lại: “Những thứ khác tôi có thể nhận nhưng tiền cùng với nhân sâm mọi người mau mang về đi. Tạ Thừa là đứa bé ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, không hề gây phiền gì cho chúng tôi đâu ạ.”

Cô nói thế không phải là khách sáo mà Tạ Thừa thật sự là một đứa bé hiểu chuyện. Ngày thường không những có thể giúp làm việc nhà mà còn biết trông hai em gái, không hề gây thêm phiền toái nào cho bọn họ.

Nếu đổi lại thành đứa trẻ khác thì cho dù cô có đồng tình với nhà người ta như thế nào cũng không thể nào dẫn thằng bé về nhà được.

Nhà họ Tập tất nhiên không muốn cầm đồ về, đẩy qua đẩy lại, cuối cùng nhà họ Tập chỉ đồng ý nhận lại mỗi cái phong bì.

Bạch Du không còn cách nào chỉ đành phải nhận lấy, nghĩ lát đi mua quần áo cùng với đồ chơi cho Tạ Thừa coi như đáp lễ: "Giờ đã biết đứa bé bị đánh tráo thì mọi người có muốn hai đứa nhỏ ai về nhà nấy không? Còn nữa, đồng chí Ngô Hiếu Nghi đâu? Sao tôi không thấy cô ấy đâu?"

Nghe thấy Bạch Du hỏi như thế, vẻ mặt Tập Hiếu Đông lộ nét xấu hổ.

Không chờ anh ấy kịp trả lời, cửa nhà khép hờ bị người đẩy ra, có người chạy vọt vào nói: "Tôi không đồng ý, tôi không đồng ý đổi Nha Nha về đâu!"

Cô ta vừa nói dứt câu, đám người còn chưa kịp phản ứng thì đã có cặp chó săn nhào tới.

Khi Tập Hiểu Đông và cha mẹ của anh ấy tới đây, cặp chó săn không nhào qua là vì Bạch Du mở cửa cho bọn anh ấy vào. Bây giờ Ngô Hiếu Nghi cố ý xông vào nên cặp chó săn đã coi cô ta thành kẻ trộm theo bản năng, chúng nó sủa inh ỏi rồi quật ngã cô ta, thậm chí còn để lộ ra hàm răng sắc bén.

Ngô Hiếu Nghi bị dọa tới mức sắc mặt trở nên trắng bệch, cô ta phát ra tiếng thét chói tai đầy sợ sệt: "Aaa… Cút ra, cút mau, cút mau!"

Cha Tập và mẹ Tập bị dọa tới mức sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đặc biệt là mẹ Tập, đôi chân của bà

ấy mềm nhũn sắp ngồi sụp xuống mặt đất, cha Tập nhanh chóng đỡ lấy bà ấy.

Tập Hiểu Đông giật nảy mình, anh ấy nhanh chóng chạy tới bảo vệ vợ của mình và la to: "Đồng chí Bạch, đây là Tiểu Nghi, vợ của tôi, không phải là kẻ trộm nên phiền cô đuổi mấy con ch.ó đang sủa đi!"

Bây giờ Bạch Du mới giống như bị dọa sợ, cô nói từ từ: "Kim Đại, Kim Nhị, dừng lại!"

Hai con ch.ó săn nghe thấy mệnh lệnh của Bạch Du, lúc này chúng nó mới thả Ngô Hiếu Nghi ngã trên mặt đất ra. Bạch Du xoa đầu của chúng nó, cô quyết định sau khi mọi người rời khỏi thì sẽ thưởng đồ ăn ngon cho chúng nó.

Không sai, cô cố ý đây.

Thật ra lúc cặp chó săn nhào tới là Bạch Du có thể lên tiếng ngăn cản nhưng cô không làm vậy, bởi rằng cô không thể nhìn nổi được nữa.

Tạ Thừa vốn có thể có được một tuổi thơ vui vẻ nhưng vì người đàn bà Ngô Hiếu Ngọc, cậu bé không bị đánh tráo mà còn chịu sự ngược đãi từ nhỏ. Chỉ nhìn những vết sẹo to to nhỏ nhỏ trên khắp cả người của cậu bé, cô là một người ngoài mà còn cảm thấy đau lòng.

Nhưng Ngô Hiếu Nghi là mẹ ruột của cậu bé, cô ta không cảm thấy đau lòng và ấm ức thay cho Tạ Thừa, trái lại còn muốn giữ lại đứa con gái giả!

Chẳng lẽ mạng của Tạ Thừa không phải là mạng ư?

TBC

Nếu có người đánh tráo con của cô và ngược đãi con của cô thì cô sẽ g.i.ế.c c.h.ế.t đối phương.

Nhưng coi nhà họ Ngô đã làm gì, tha cho con nhỏ Ngô Hiếu Ngọc biến thái đó đã đành, giờ đây Ngô Hiếu Nghi còn muốn tiếp nuôi con của đối phương.

Đây là chuyện quái gì!

Xem ra nhà họ Ngô không phải là một gia đình bình thường!

Cô cảm thấy Tạ Thừa rất đáng thương nên muốn dạy cho Ngô Hiếu Nghi một bài học nhỏ, đương nhiên là lúc Kim Đại và Kim Nhị nhào qua, cô chỉ lắc đầu ra mệnh lệnh để chúng nó không cắn người.

Bởi vậy Ngô Hiếu Nghi chỉ chịu khiếp sợ chứ không bị thương.

Sau khi cặp chó săn rời đi, Ngô Hiếu Nghi vẫn còn ôm lấy Tập Hiểu Đông khóc không ngừng, cơ thể run lẩy bẩy.

Mặc dù Bạch Du cố ý nhưng vẫn phải nói lời xã giao, cô nhìn về phía đám người Ngô Hiếu Nghi rồi nói: “Xin lỗi mọi người, bởi vì gần đây ở chỗ chúng tôi xảy ra vụ án ăn trộm lẻn vào nhà để cướp bóc, ngày thường chồng của tôi làm việc trong quân đội, anh ấy lo lắng cho sự an toàn của chúng tôi nên đã bảo bạn anh ấy dẫn cặp chó săn tới đây. Vừa rồi đồng chí Ngô vào nhanh quá nên chắc là cặp chó săn đã nghĩ cô ấy là kẻ trộm nên mới làm vậy, thật lòng xin lỗi.”

Nhà họ Tập nghe vậy cũng không thể trách Bạch Du, dù sao cũng là Ngô Hiếu Nghi tự tiện xông vào

nhà người ta, bây giờ cô ta chỉ chịu khiếp sợ và không bị cắn đã là may lắm rồi.

Cha Tập đỡ mẹ Tập ngồi trở lại vị trí cũ, ông ấy xua tay nói: "Đồng chí Bạch không cần phải xin lỗi, chuyện này không thể trách các cô, cũng không thể trách con chó."

Ngô Hiếu Nghi tựa trong lòng n.g.ự.c Tập Hiểu Đông nghe ông ấy nói như vậy, trong lòng cô ta cảm thấy vô cùng khó chịu, không thể trách Bạch Du, cũng không thể trách con chó, chẳng lẽ trách cô ta?

Nhưng chuyện này có thể trách cô ta được ư?

Trong khoảng thời gian này, Ngô Hiếu Nghi vẫn luôn nhấn mạnh là cô ta không muốn đưa Nha Nha đi nhiều lần, Nha Nha là con gái của cô ta và là đứa bé cô ta nuôi từ nhỏ cho tới bằng từng ngụm sữa. Khi đứa bé bị bệnh là cô ta thức trắng đêm ôm và dỗ dành cô bé, khi cô bé mắc bệnh thủy đậu là cô ta ở bên cô bé không ngủ không nghỉ.

Nếu cô ta biết Nha Nha không phải con gái của mình ngay từ lúc đầu, cô ta đã không bỏ ra nhiều tình cảm như vậy nhưng cô ta không biết, không có ai nói cho cô ta nghe cả. Những năm qua khi sống chung với nhau, cô ta đã coi Nha Nha quan trọng hơn mạng sống của mình, cô bé đã dung nhập vào sâu trong xương m.á.u của cô ta từ lâu.

Chương 645: Chương 645

DTV-EBOOK

Bây giờ lại có người nói với cô ta, Nha Nha không phải con gái của cô ta và muốn cướp cô bé khỏi mình, cô ta không thể chấp nhận.

Điều này không đồng nghĩa với việc cô ta không đau lòng cho Tạ Thừa, đương nhiên là cô ta đau lòng, sau này cô ta sẽ cố gắng đền bù cho cậu bé. Có Nha Nha, có cả Tạ Thừa, cô ta muốn giữ cả hai đứa bé lại bên cạnh mình, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Cho dù là chồng của cô ta hay cha mẹ chồng cô ta không đồng ý thì cô ta cũng không quan tâm.

Bọn họ rất hận Ngô Hiếu Ngọc, thậm chí còn muốn tống Ngô Hiếu Ngọc vào trong nhà giam, đương nhiên là cô ta cũng rất tức giận với những việc Ngô Hiếu Ngọc đã làm, chẳng qua là có nói thế nào thì Ngô Hiếu Ngọc cũng là em gái ruột của cô ta, vả lại từ nhỏ tới lớn Ngô Hiếu Ngọc đã chịu nhiều cực khổ nên cô ta cảm thấy cha mẹ của mình không làm sai, cần cho Ngô Hiếu Ngọc một cơ hội.

Nhưng chồng và cha mẹ chồng của cô ta không hiểu nên đã chuyển sự hận thù đó lên người Nha Nha, không muốn Nha Nha ở lại nhà họ Tập thêm một giây phút nào.

Sao bọn họ có thể tàn nhẫn như thế, cho dù là một con ch.ó một con mèo thì nuôi nhiều năm cũng có tình cảm, chứ đừng nói chi là đứa bé được bọn họ cưng chiều như cục cưng, sao có thể nói không cần là không cần?

Cô ta không hiểu và cũng không thể chấp nhận.

Nghĩ vậy, cô ta lập tức đẩy chồng ra rồi nhìn về phía cha mẹ chồng và nói: "Cha, mẹ, coi như là con xin mọi người có được không? Xin mọi người đừng đưa Nha Nha đi, Nha Nha là mạng sống của con, con không thể sống thiếu con bé!"

Mẹ Tập tiếc rằng rèn sắt không thể thành thép, bà ấy chỉ về phía cô ta và mắng: "Nha Nha là mạng sống của cô, vậy Tạ Thừa là gì? Tạ Thừa mới là con của cô và là đứa bé cô mang thai chín tháng mười ngày. Không phải cô không biết Ngô Hiếu Ngọc đối xử với Tạ Thừa như thế nào, nếu Ngô Hiếu Ngọc đánh tráo thằng bé nhưng đối xử tốt với nó thì tôi có thể tha thứ cho cô ta vì là thân thích, sao cô ta có thể để thằng bé quỳ gối trên mảnh kính bể, dùng chén đập bể đầu của thằng bé, thậm chí là vứt thằng bé lại ở nhà ga, cô ta là một con súc sinh! Cô không hận cô ta thì đã đành, giờ đây cô còn muốn nuôi con gái giúp cô ta, cô muốn Tạ Thừa nghĩ thế nào đây?"

Ngô Hiếu Nghi rơi nước mắt lần nữa: "Mẹ, con biết nhưng trẻ con không có tội. Hiếu Ngọc không đáng tin như vậy, con sợ sau khi nó dẫn Nha Nha về thì sẽ ngược đãi Nha Nha, còn Tạ Thừa, thằng bé là một đứa trẻ ngoan, chắc chắn là thằng bé có thể hiểu được, vả lại sau này con sẽ cố gắng đền bù cho thằng bé..."

"Cô câm miệng lại cho tôi!" Mẹ Tập nổi trận lôi đình cắt ngang lời cô ta: "Cô biết Ngô Hiếu Ngọc sẽ ngược đãi con cái, vậy sao cô không cảm thấy đau lòng cho Tạ Thừa? Dù có tôi đã nói rồi, tuyệt đối đứa bé đó không thể ở lại nhà họ Tập của chúng ta!"

Đương nhiên là mẹ Tập cũng biết trẻ con không có tội, bà ấy cũng từng rất cưng chiều đứa bé Nha Nha kia nhưng chỉ cần nghĩ tới cảnh trong lúc bà ấy đang mua quần áo cho con gái của Ngô Hiếu Ngọc, còn Ngô Hiếu Ngọc đang đánh cháu của bà ấy, bà ấy nuôi con gái của Ngô Hiếu Ngọc trắng trẻo mập mạp, còn Ngô Hiếu Ngọc bỏ đói cháu của bà ấy thì bà ấy đã không còn cách nào để đứa bé kia ở lại nhà họ Tập!

Trẻ con không sai nhưng chuyện cô bé là con gái của Ngô Hiếu Ngọc là chuyện không bao giờ thay đổi được. Cháu của bà ấy đã chịu nhiều đau khổ như vậy, bà ấy không muốn cậu bé nhận thêm bất cứ một ấm ức nào nữa.

Thế nên nhất định Nha Nha phải rời đi!

Cha Tập không lên tiếng nhưng dáng vẻ của ông ấy đã biểu lộ rõ lập trường của mình.

Ngô Hiếu Nghi thấy cha mẹ không bị thuyết phục thì đành chuyển qua chồng của mình: “Hiểu Đông à, anh giúp em đi, anh thương Nha Nha như vậy mà, sao anh có thể nhẫn tâm nhìn con bé được dẫn về đó để chịu ngược đãi chứ? Chúng ta giữ con bé lại nuôi dạy có được không, không phải là chúng ta không nuôi nổi.”

Tiền lương mỗi tháng chồng của cô ta là một trăm hai mươi đồng, còn tiền lương của cô ta là bốn mươi đồng, đây chưa tính tới các loại phụ khác, cha mẹ chồng cũng có công việc nên đừng nói chi là việc nuôi hai đứa trẻ, cho dù có nuôi hơn hai đứa trẻ thì bọn họ cũng có thể nuôi được.

Huống chi bên Ngô Hiếu Ngọc đã nói, cô ta đồng ý giao đứa bé cho Ngô Hiếu Nghi nuôi dạy, chắc chắn sau này cô ta sẽ không nhận lại đứa bé Nha Nha kia. Mặc dù bên em rể không bày tỏ lập trường nhưng anh ta và Hiếu Ngọc vẫn còn trẻ, có thể sinh tiếp.

Tập Hiểu Đông nhìn cử chỉ điên cuồng của vợ, trong mắt anh ấy lộ vẻ thất vọng: "Tiểu Nghi à, em đừng tiếp tục xoáy vào chỗ có vấn đề nữa. Quan điểm của anh và cha mẹ là Nha Nha không thể ở lại nhà họ Tập được nữa."

Ngô Hiếu Nghi: "Nhưng..."

Tập Hiểu Đông cắt ngang lời cô ta: "Em đừng nói nữa mà nghe anh nói, đưa Nha Nha đi, không chỉ vì con bé là con gái của Ngô Hiếu Ngọc, cũng không vì Ngô Hiếu Ngọc ngược đãi con của chúng ta mà phần lớn là vị đứa bé tạ Thừa. Chỉ cần Nha Nha còn ở lại một ngày thì sẽ gợi lại chuyện thằng bé bị Ngô Hiếu Ngọc ngược đãi, điều này không tốt cho sự phát triển khỏe mạnh về thể xác và tinh thần của thằng bé."

"Hơn nữa em xem con trai của chúng ta vẫn chưa về mà em đã bảo vệ Nha Nha như vậy, sau khi Tạ Thừa trở về, cha mẹ và anh sẽ cho thằng bé tất cả mọi thứ vì đền bù Tạ Thừa, tới khi đó em sẽ cảm thấy Nha Nha đáng thương, kể từ đó thiên vị Nha Nha, em không cảm thấy vậy rất không công bằng với Tạ Thừa ư? Em muốn thằng bé nghĩ như thế nào khi thấy em yêu thương con của người khác hơn?"

Đứa bé kia thông minh như vậy, tuổi còn nhỏ nhưng đã biết mọi chuyện, nếu thấy mẹ của mình

thiên vị con của Ngô Hiếu Ngọc thì sao cậu bé có thể không cảm thấy buồn được chứ?

Không thể yêu cầu một đứa bé hiểu chuyện chấp nhận chuyện quá đáng như thế, vậy là quá tàn nhẫn.

“Em không, em thề rằng em sẽ không thiên vị, em sẽ đối xử công bằng với hai đứa bé…”

Lý lẽ đã đưa ra ngay trước mắt nhưng Ngô Hiếu Nghi vẫn không nghe.

Bạch Du thấy dáng vẻ không chịu nghe điều đúng của Ngô Hiếu Nghi thì trong lòng vô cùng tức giận, cô ước có thể cho cô ta vài bạt tai để cô ta tỉnh táo lại.

May là Ngô Hiếu Nghi không làm chủ nhà họ Tập.

TBC

Sau khi Tập Hiểu Đông nói xong, anh ấy không quan tâm tới vợ đang vùng vẫy đòi sống đòi c.h.ế.t nữa, xoay người nói với Bạch Du: “Ngại quá, khiến đồng chí Bạch phải chê cười rồi, thằng bé Tạ Thừa ở đâu vậy? Tôi muốn đón thằng bé về ngay bữa nay.”

Bạch Du định nói Tạ Thừa ở trên lầu với Niệm Niệm, thằng bé đang đọc sách trên lầu với cô bé thì chợt thấy một cái đầu nhỏ ló ra từ cửa sổ.

Trong lòng Bạch Du thầm nói tiêu rồi, sau đó vội vàng đuổi theo, đúng là cô đã thấy bóng dáng nhỏ bé đang chạy trốn của Tạ Thừa.

Đừng thấy cậu bé nhỏ tuổi nhưng chạy nhanh như mũi tên b.ắ.n ra ngoài, ngay lập tức đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Tập Hiểu Đông đuổi theo: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạch Du nhìn về phía anh ấy rồi: “Tôi e rằng Tạ Thừa đã nghe được những lời các anh đã nói.”

Tập Hiểu Đông: “…”

Cha Tập và mẹ Tập: “…”

Mẹ Tập sững sờ rồi mới kịp phản ứng lại: “Vậy phải làm sao bây giờ? Tôi nghe Hiểu Đông nói thằng bé kia rất thông minh, dù còn nhỏ nhưng đã hiểu mọi chuyện, thằng bé có nghe hiểu những lời vừa không?”

Nghe hiểu chuyện bản thân không phải là con của Ngô Hiếu Ngọc, nghe hiểu chuyện trong lòng mẹ ruột còn có một đứa trẻ khác, bà ấy càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng tức giận, bà ấy không nhịn được mà lườn con dâu thật dữ.

Mẹ Tập nhớ ngày trước bà ấy đã không đồng ý để con trai cưới Ngô Hiếu Nghi để làm vợ, không phải tính cách của bà ấy độc đoán và muốn quản lý tất cả mọi chuyện, cũng không phải do Ngô Hiếu Nghi là người xấu xa mà là do đôi vợ chồng nhà họ Ngô nổi tiếng không đứng đắn, chuyên nịnh nọt trong đại viện. Không phải là bà ấy không phân biệt được, bà ấy lo rằng con dâu sẽ bắt chước tính cách đó của đôi vợ chồng nhà họ Ngô.

Chương 646: Chương 646

DTV-EBOOK

Nhưng con trai và Ngô Hiếu Nghi cùng nhau lớn lên trong đại viện và là đôi trai gái thân thiết từ thuở ấu thơ, anh ấy đã chọn Ngô Hiếu Nghi, con khôn mẹ nào răn, chứ đừng nói chi là con trai đã có chủ kiến ngay từ nhỏ. Bà ấy không thể thuyết phục được con trai, cuối cùng chỉ đành chấp nhận.

Sau khi Ngô Hiếu Nghi gả vào được mấy năm, mặc dù cô ta không có tính cách sạch sẽ và nhanh nhẹn nhưng may là cô ta không làm chuyện quá đáng, bà ấy còn nghĩ rằng con dâu không giống đôi vợ chồng nhà họ Ngô, không ngờ được rằng cô ta lại vớ vẩn trong chuyện này như vậy.

Quả nhiên năm đó bà ấy nên phản đối tới cùng, đúng là xui tận mạng khi làm thông gia với nhà họ Ngô mà!

Trên lông mi của Ngô Hiếu Nghi vẫn còn đọng nước mắt, dường như cô ta cũng không ngờ là sẽ xảy ra chuyện như thế, cô ta nhìn thấy ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của mẹ chồng, thế là rụt cổ lại theo bản năng: “Không phải là em cố ý… Nếu không thì để em đi tìm thằng bé.”

Tất cả đều là con của cô ta, đương nhiên là cô ta yêu thương thằng bé Tạ Thừa kia rồi, tại sao chồng và cha mẹ chồng cứ cho rằng cô ta sẽ không công bằng chứ?

Tạ Hiểu Đông: “Vân nên để anh đi cho.”

Bạch Du lắc đầu: “Các anh đừng đi, để tôi đi là được rồi.”

Nói xong, cô vứt cả nhà họ Tập sang một bên, sau đó đuổi theo hướng Tạ Thừa biến mất.

Cô vốn nghĩ rằng Tạ Thừa có thể thoát khỏi người phụ nữ biến thái Ngô Hiếu Ngọc kia, kể từ đó có thể sống một cuộc sống vui vẻ, không ngờ cậu bé không còn người mẹ biến thái kia nữa thì lại có một người mẹ vớ vẩn.

Tạ Thừa thật là xui xẻo khi có người mẹ như thế.

Tạ Thừa vẫn chưa lên lầu mà là chạy vào trong phòng bếp, cơ thể nhỏ nhắn núp phía sau cái bếp lò, nếu không nhìn kỹ thì thật sự không thể phát hiện ra cậu bé.

Bạch Du khẽ bước tới, cô ngồi xổm xuống trước mặt cậu rồi vươn tay xoa đầu của cậu bé: “Cháu đã nghe được rồi à?”

Tạ Thừa mở to mắt, cậu bé không lắc đầu cũng không gật đầu, chỉ hỏi bằng giọng điệu buồn bã: “Cô Bạch, cha mẹ của cháu không phải là cha mẹ của cháu mà dì cả và dượng mới là cha mẹ ruột của cháu ạ?”

Bạch Du gật đầu: “Mặc dù tuổi của cháu còn nhỏ nhưng cô không có định giấu giếm cháu. Cháu vốn là con trai của dì cả và dượng của cháu nhưng Ngô Hiếu Ngọc đã đánh tráo cháu và con gái của cô ta, cho tới khoảng thời gian trước thì mọi người mới nhận ra, cha, ông nội và bà nội của cháu rất muốn đưa cháu về nhà, cháu có đồng ý về với bọn họ không? Nếu cháu không muốn thì cháu có thể ở lại đây.”

Tạ Thừa chớp mắt, dường như cậu bé đang cố gắng tiêu hóa lượng tin tức này.

Chẳng qua là đứa bé này thật sự rất thông minh, cậu bé lập tức túm được "Lỗ thủng" trong lời nói của Bạch Du: "Vậy còn dì cả của cháu, mẹ ruột của cháu, có phải mẹ không muốn đón cháu về không ạ?"

Bạch Du khựng lại rồi nói: "Không phải là cô ta không muốn đón cháu về, cô ta rất thương cháu và cũng sẽ từ từ đền bù cho cháu nhưng cô ta muốn giữ con gái của Ngô Hiếu Ngọc lại, chia tình yêu vốn chỉ dành riêng cho cháu ra làm một nửa, cô ta dành phần lớn tình yêu cho con gái của Ngô Hiếu Ngọc nên cha, ông nội và bà nội của cháu không đồng ý."

Đương nhiên là cô có thể nói dối nhưng cô không muốn thấy cảnh thái bình giả tạo.

Cô cảm thấy người phụ nữ Ngô Hiếu Nghi kia là một người có tính cách vớ vẩn, chưa chắc là người xấu nhưng người thế này sẽ càng khiến người ta bị tổn thương.

Trông dáng vẻ của Ngô Hiếu Nghi có vẻ như là cô ta không ý định bỏ Nha Nha, cho dù Nha Nha có ở lại nhà họ Tập không thì thế nào cô ta cũng sẽ thiên vị, cứ vậy thì sẽ làm tổn thương Tạ Thừa.

Cô không muốn Tạ Thừa ôm mong đợi với người mẹ ruột, cậu bé dùng toàn bộ sức lực để làm mẹ vui nhưng cuối cùng lại bị tổn thương tới mức thương tích khắp người, giống như Bạch Du lúc còn bé, cô bỏ ra toàn bộ tâm tư để lấy lòng mẹ của cô nhưng cho dù cô có làm thế nào thì cô mãi mãi không bằng Tần Tâm Hủy.

Ngay từ đầu đã không có mong đợi, thà một lần vất vả suốt đời nhàn nhã. cô nói thẳng toàn bộ sự thật cho Tạ Thừa nghe, nói toàn bộ sự thật cho cậu bé nghe có thể khiến cậu bé bị tổn thương, cũng có thể đau khổ nhưng vẫn tốt hơn là sau này bị tổn thương nhiều lần, đau khổ nhiều lần.

Tạ Thừa nhìn thẳng vào Bạch Du, nửa ngày sau vẫn không lên tiếng.

Vừa rồi khi trốn ở cửa sổ nghe nói mình không phải con trai của Ngô Hiếu Ngọc, cậu bé cảm thấy rất vui vẻ, chuyện này có nghĩa là sau này cậu bé cũng có cha mẹ yêu thương, giống như Minh Thư, chuyện này cũng có nghĩa là sau này cậu bé không cần lo lắng việc ăn không đủ no ngủ không ngon, đồng thời không cần phải lo chuyện chuyện có thể bị đánh bất cứ lúc nào.

Nhưng càng nghe cậu bé càng cảm thấy có chỗ không đúng, dường như dì cả và cũng là mẹ của cậu bé không thích cậu bé. Mẹ luôn miệng cầu xin cho một đứa bé khác, cậu bé không biết mình có nên đau khổ không.

TBC

Dù sao đứa bé kia mới là người sống với dì cả nhiều năm, còn cậu bé chỉ gặp dì cả vài ba lần nên dì cả thích một đứa bé khác cũng là chuyện bình thường, chẳng qua là đôi mắt của cậu bé cay như quả ớt, luôn muốn rơi nước mắt.

Nếu có thể giống như giấc mộng trước kia thì tốt, cậu bé không cần Ngô Hiếu Ngọc, không cần dì cả,

cậu bé muốn cô Bạch làm mẹ của cậu bé.

Hai người im lặng, trong phòng bếp im ắng.

Ngay lúc Bạch Du định đứng dậy để nói với nhà họ Tập là để Tạ Thừa ở đây thêm một khoảng thời gian nữa thì Tạ Thừa nói…

“Cô Bạch, cháu đồng ý trở về với bọn họ.”

Không phải cháu muốn mà là cháu đồng ý.

Trong lòng Bạch Du thở dài, cô xoa đầu cậu bé lần nữa, sau đó móc từ trong túi ra mấy đồng tiền đưa cho cậu bé: “Cháu biết địa chỉ nhà của cô, nếu một ngày nào đó cháu muốn trở về thì bất cứ lúc nào chúng ta cũng chào đón cháu. Cháu cầm lấy số tiền này, ngộ nhỡ có xảy ra chuyện thì có thể mua đồ ăn để chăm sóc bản thân.”

Mặc dù Ngô Hiếu Nghi không đáng tin cậy nhưng may là Tập Hiểu Đông và cha mẹ của anh ấy coi như bình thường, có ba người đó trông coi thì ít nhất có thể bảo vệ sự an toàn cho Tạ Thừa.

Tạ Thừa chần chừ một lúc, sau đó cậu bé vươn tay ra nhận lấy: “Sau này khi cháu lớn, nhất định là cháu sẽ kiếm thật nhiều tiền cho cô Bạch sử dụng.”

Bạch Du mỉm cười: “Được, vậy chúng ta sẽ chờ cháu lớn kiếm thật nhiều.”

Bây giờ Tạ Thừa mới nở nụ cười, sau đó được Bạch Du dẫn trở về phòng khách.

Mẹ Tập vừa nhìn thấy cháu trai thì khóe mắt lập tức đỏ bừng, nói bằng giọng điệu nghẹn ngào: “Thừa Thừa, bà là bà nội của cháu, cháu mau qua chỗ của bà.”

Đôi mắt cha Tập đỏ ngầu, trước đây ông ấy đã gặp đứa bé này một lần, bởi vì cậu bé không phải cháu trai của mình nên ông ấy không quan tâm tới, đồng thời chưa từng nói với cậu bé một câu nào, càng không cho cậu bé bất cứ món đồ nào.

Bây giờ nghĩ lại, ông ấy thật sự muốn cho bản thân trong quá khứ vài bạt tai.

Bạch Du vỗ nhẹ vào sau lưng cậu bé, lúc này Tạ Thừa mới từ từ bước qua, sau đó được mẹ Tập ôm vào trong lòng.

Ngô Hiếu Nghi trông mong nhìn con của mình, cô ta muốn bước tới ôm lấy cậu bé nhưng mẹ Tập không cho cô ta cơ hội đó, trước khi cô ta từ bỏ ý định tiếp tục nuôi đứa bé Nha Nha kia thì bà ấy sẽ không để cô ta tới gần cháu trai.

Bạch Du nhìn cả nhà đoàn tụ với nhau, cô lặng lẽ rời khỏi phòng khách, sau đó đi thu dọn quần áo của Tạ Thừa.

Quần áo của Tạ Thừa không nhiều, cậu bé đang mặc một bộ, còn lại hai bộ là do cô mua. Lúc dẫn cậu bé tới cửa hàng bách hóa, cậu bé không muốn mua đồ chơi mà chỉ muốn mua một quyển sách.

Tất cả mọi thứ còn không đủ để nhét đầy một cái va ly, Bạch Du bỏ vào trong vali trái cầu và túi cát mà ngày thường cậu bé chơi chung với cô nhóc và Niệm Niệm, sau đó bỏ vào thật nhiều bánh kẹo và trái cây, mặc dù nhà họ Tập không thiếu những thứ này nhưng bọn họ là bọn họ, cô là cô.

Chương 647: Chương 647

DTV-EBOOK

Mặc dù không nỡ chia tay nhưng cuối cùng vẫn phải tạm biệt.

Bạch Du dắt tay Tạ Thừa đi tới cửa, cô dặn dò liên tục: "Ở đây là ngôi nhà thứ hai của cháu, cháu có thể quay về bất cứ lúc nào."

Cô không chỉ nói lời này cho một mình Tạ Thừa nghe mà còn nói cho cả nhà họ Tập và Ngô Hiếu Nghi nghe, Tạ Thừa không phải là đứa bé không ai cần, xin đối xử tử tế với cậu bé.

Tạ Thừa ôm cổ của Bạch Du không buông: "Cô Bạch, cháu sẽ nhớ cô lắm."

Bạch Du: "Cô cũng sẽ nhớ cháu lắm, cháu yên tâm, sau này khi có thời gian thì cô sẽ dẫn Niệm Niệm và Minh Thư tới thăm cháu."

Nghe cô nói vậy, bây giờ đôi mắt của Tạ Thừa mới bừng sáng, cậu duỗi cái tay nhỏ ra và nói: "Chúng ta ngoéo tay."

"Được, ngoéo tay treo ngược, một trăm năm không được thay đổi."

Cho tới khi một nhà năm người nhà họ Tập đi xa không còn nhìn thấy bóng dáng nữa thì Bạch Du mới xoay người đóng cửa lại.

Cô lên lầu hai, bà Bạch vừa mới lau nước mắt nên đôi mắt vẫn còn đỏ ngầu: "Đi rồi à?"

Bạch Du gật đầu: "Đi rồi ạ."

Bà Bạch: “Thằng bé Tạ Thừa rất ngoan, mong cha mẹ ruột của thằng bé có thể cố gắng đền bù cho thằng bé.”

Bạch Du không nói cho bà nội nghe chuyện của Ngô Hiếu Nghi, tránh việc bà lo lắng cho Tạ Thừa.

Cô nhóc và Niệm Niệm vẫn còn đang ngủ, sau khi thức dậy thì mới biết Tạ Thừa không còn ở đây nữa.

May là Niệm Niệm có chút lớn tuổi, sau khi nói cho cô bé nghe, mặc dù cô bé không nỡ chia tay với Tạ Thừa nhưng vẫn ngoan ngoãn chấp nhận.

Nhưng cô nhóc lại tức giận: “Anh Tạ Thừa không tốt!”

Bạch Du: “Tạ Thừa đã về nhà với cha và mẹ của anh ấy rồi, sau này khi rảnh mẹ sẽ dẫn con đi chơi với anh ấy.”

Cô bé khẽ nói: “Vừa rồi anh ấy còn nói sẽ làm vợ của con, thế mà bây giờ đã rời đi, anh ấy không tốt!”

Bạch Du nghe xong thì như lọt vào trong sương mù, sau khi cô hỏi Niệm Niệm thì mới biết được rằng vừa rồi ba người chơi nhà chòi ở trên lầu, cô nhóc nhỏ tuổi nhất nhưng lại trở thành người đứng đầu trong gia đình, Tạ Thừa trở thành vợ của cô nhóc, còn Niệm Niệm là con của hai người.

Cô bé chơi được một lúc thì cảm thấy buồn ngủ, ba người bàn bạc sau khi cô bé thức dậy sẽ chơi tiếp, nào ngờ khi vừa thức dậy vợ đã không còn ở đây.

Sau khi Bạch Du biết từ đầu tới cuối, cô cảm thấy vô cùng buồn cười.

Bạch Du làm bánh trứng để an ủi trái tim bị thương do không còn "Vợ" của cô nhóc.

Mấy ngày trước bà nội đã cho thợ thủ công xây lò nướng trong vườn hoa, bây giờ dùng để làm bánh trứng là hợp lý.

Cô nhóc và Niệm Niệm chưa từng ăn bánh trứng, ngay lập tức đã bị cảm giác bên ngoài xốp giòn bên trong mềm mại, mùi vị thơm ngọt làm mê mẩn, nếu Bạch Du không ngăn cản thì hai cô bé có thể ăn mãi không ngừng.

Chẳng qua là hai cô bé đều tránh xa ba thước đối với món đậu phụ thối.

Cô nhóc còn bịt mũi, nhìn Bạch Du bằng ánh mắt khiếp sợ: "Mẹ ơi, sao mẹ lại ăn phân vậy?"

Mẹ không chỉ ăn phân mà còn ăn rất ngon lành nữa.

Vẻ mặt Niệm Niệm lo lắng, chẳng lẽ là cô đã không còn tiền ư?

Vậy cô bé bằng lòng đưa tiền lì xì cho cô dùng, làm vậy cô sẽ không ăn phân nữa.

Bạch Du dở khóc dở cười khi nghe vậy: "Đây không phải là phân mà là đậu phụ thối, mấy đứa có muốn ăn thử không?"

Hai người lắc đầu giống y như cái trống bỏi.

Mặc dù bà Bạch không ghét đậu phụ thối như mấy cô nhóc nhưng bà không chịu được cái mùi của nó, thế nên toàn bộ đậu phụ thối mà bà mua về đều vô bụng Bạch Du.

Vỏ ngoài của đậu phụ thối chiên xốp tròn, sau đó chấm với nước xốt linh hồn… Xốt tương ớt, lớp vỏ xốp giòn rách ra khi vừa cắn, nước tràn ngập trong khoang miệng, thật sự là vô cùng thơm.

Người thích ăn món đậu phụ thối càng ăn càng cảm thấy thơm, người không thích ăn thì ngay cả cái mùi cũng không ngửi được.

Nửa đêm chợt có mưa, suýt chút nữa là Bạch Du đã té xỉu vào ngày hôm sau.

Chỉ thấy trên vách tường trong phòng và trên mặt đất phủ một lớp nước, lau thế nào thì cũng không khô được.

Cô và bà nội không biết đã xảy ra chuyện gì, hai người mở cửa sổ ra, nào ngờ lại khiến trong phòng càng thêm ẩm ướt.

Sau khi hỏi người ta lúc đi mua đồ ăn thì cô mới biết được, thì ra đây là đặc trưng của miền Nam… Trời nồm.

Nghe nói thời tiết này kéo dài ít nhất một tuần, Bạch Du nghe vậy thì trong lòng cảm thấy ẩm ướt.

Cô gọi điện thoại về nhà sau khi mua đồ ăn xong, lại nghe được một tin tức…

Lâm Hướng Tuyết bị sảy thai.

Lần này Bạch Du gọi điện về nhà vì muốn chúc cha sinh nhật vui vẻ. Quà mừng sinh nhật đã được cô gửi qua bưu điện từ sáng sớm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lâu rồi không nghe thấy giọng cha nên muốn gọi điện về, ai ngờ lại nghe được tin này.

Chẳng qua không chờ cô hỏi tỉ mỉ cẩn thận, đầu bên kia điện thoại đã đổi thành người khác: “Du Du, em đừng lo, cha bị nhầm đấy. Hướng Tuyết phải nhập viện thật nhưng vẫn giữ được đứa bé.”

Lúc này Bạch Du mới có thể thở phào nhẹ nhõm: “Nhưng mà sao Hướng Tuyết lại nhập viện thế ạ?”

Từ Ánh Chi: “Cụ thể thế nào chị cũng không biết. Nhưng theo chị thấy thì chồng của Hướng Tuyết bị mắng rất nhiều, cách ngày lại thấy mặt sưng như cái đầu heo, trông là biết bị đánh.”

Sau đó Bạch Du lại hỏi thăm tới đứa con trong bụng Từ Ánh Chi, Từ Ánh Chi bảo là vẫn khỏe, còn cảm thấy có khi là con trai. Hai vợ chồng họ cũng muốn có đứa con trai, cũng vì vậy mà rất là vui.

Bạch Du biết đối phương có khúc mắc. Cô ấy muốn con trai không phải vì trọng nam khinh nữ mà vì bản thân cô ấy đã gặp quá nhiều chuyện không hay, cho nên thấy phụ nữ yếu thế, gặp chuyện dễ dàng bị thiệt, nên nghĩ con trai có khi sẽ tốt hơn.

Cúp điện thoại, nụ cười trên môi Bạch Du cũng biến mất.

Lâm Hướng Tuyết đang êm đẹp lại nhập viện, chồng của cô ấy thì bị đánh mặt sưng như đầu heo làm cô ngay lập tức nghĩ đến con ả trà xanh: Đồng Dương Vi.

Ngày đó, ngay trước mặt Lâm Hướng Tuyết, cô ta cứ một hai anh ơi anh à. Sau đến nhà họ Tăng thì giật luôn chồng sắp cưới của người ta, cứ thế hủy đi mối hôn sự cả đời của người khác. Nói đơn giản thì cô ta là cái sào chọc cứt.

Loại đàn bà này ở đâu thì ở đó không yên. Cô thấy lần này Lâm Hướng Tuyết phải nhập viện khả năng cao là liên quan tới con ả này.

Chỉ là lúc này Lâm Hướng Tuyết đang nằm trong bệnh viện, cô có muốn liên hệ với đối phương thì cũng không tiện, đành phải về nhà viết hết ba bức thư mà gửi đi.

Cô cố gắng nhớ lại chuyện của Lâm Hướng Tuyết ở kiếp trước nhưng mà kiếp trước cô với Lâm Hướng Tuyết không thân, vậy nên có thể nói là không biết gì về tương lai của cô ấy.

Hồi trước ở thủ đô, Bạch Du cùng với bà Bạch chưa từng trải qua cái thời tiết ma quỷ kiểu phía nam này bao giờ. Đợt trước đi đảo Quỳnh Châu cũng vừa hay bỏ lỡ mất cho nên lần này họ được nếm trải, phải nói là khổ không nên lời.

Lúc nào sàn nhà cũng đẫm nước, tầng hai cũng y hệt. Niệm Niệm với bé con đã trượt chân mấy lần, cũng may là không bị thương, nhưng Bạch Du vẫn không cho hai đứa chạy nhảy mà chỉ được đi chậm thật cẩn thận thôi.

Cho nên bây giờ ở nhà, hai chị em đi đứng rất nhẹ nhàng.

Nhưng điều làm cho người ta điên tiết hơn là quần áo giặt thế nào cũng không sạch. Hong khô cũng vẫn còn mùi ghê ghê. Mấy người ở ký túc xá còn kêu là không có quần lót mà mặc, cũng may Bạch Du có nhiều đồ lót nên có thể thay đổi được. Nhưng nếu thời tiết vẫn cứ ẩm ướt như thế này thì cô cũng không có đồ mà mặc mất.

Đau đầu nhất là trong nhà có rất nhiều chỗ bị mốc. Gạo với mì chỉ cần không cẩn thận chút thôi là mốc đến mức chỉ có thể vứt đi, vô cùng lãng phí.

Cũng may kiểu thời tiết này chỉ kéo dài có đúng một tuần, nếu không Bạch Du thật sự là không chịu nổi.

Còn lời đồn về Bạch Du thì trường Bạch Du đang theo học có cách xử lý khá là cứng rắn nên không bị truyền bá rộng rãi, mà chỉ có một số ít người biết thôi. Nhưng những người đó nhìn thấy kết cục của Lâm Lam Phương cùng với bốn người khác thì nào dám bàn tán gì tới đề tài này nữa đâu.

Chương 648: Chương 648

DTV-EBOOK

Thế nên sinh hoạt của Bạch Du cũng dần quay về bình thường. Một tuần sau, cuối cùng cũng đã có tin tức bên phía Lâm Lam Phương.

Tội danh vũ nhục, bịa đặt gia đình quân nhân của cô ta đã được định sẵn, không những bị trường học hủy học tịch mà còn bị đưa tới nông trường cải tạo hai năm. Tuy hai năm không tính là quá dài nhưng đối với người đậu vào được cao đẳng như cô ta thì xem như là xong đời.

Có không ít người vẫn thắc mắc tại sao Lâm Lam Phương phải làm tới mức này, cho dù có ghen ghét tới mức nào cũng không thể dùng thủ đoạn hại người mà chẳng ích ta này chứ?

Nhưng chẳng mấy mà người ta nghe được chuyện mà Lâm Lam Phương đã làm khi còn ở quê do chính đồng hương của cô ta kể lại.

“Đây không phải lần đầu tiên cô ta như thế này. Trước kia nhà cô ta có người thân ở trong Ủy ban Cách mạng, nghe đồn còn làm chức không nhỏ cho nên bình thường cô ta thấy ai không vừa mắt là trình lên ngay. Những người bị trình lên kia không bị xét nhà thì chẳng mấy mà bị du hành đưa tới nông trường. Có một lần, cô ta tố cáo nữ sinh nọ là loại đàn bà dâm đãng. Nữ sinh kia bị bắt du hành ngay tại chỗ, lại còn bị cạo đầu. Sau đó nữ sinh kia không chịu nổi khuất nhục này mà nhảy sông tự tử ngay trong đêm đó. Mãi sau này người ta mới biết nữ sinh đó bị

oan nhưng vì kiêng dè thân thích làm trong Ủy ban Cách mạng của Lâm Lam Phương nên cũng không dám nói năng gì. Giờ thấy cô ta phải đi cải tạo đúng là đại khoái nhân tâm!"

Mọi người nghe xong chuyện về Lâm Lam Phương xong thì ai cũng sôi nổi tỏ vẻ không thể tưởng tượng được.

"Bảo sao tục ngữ có câu "Biết người biết mặt không biết lòng", trước giờ trước mặt mọi người Lâm Lam Phương luôn tỏ vẻ là người chị tri tâm tri kỷ, tôi còn nghĩ cô ta tốt lành lắm, giờ nghĩ lại mà chảy mồ hôi lạnh đầy người luôn này."

"Cũng đúng, may là trước đó tôi không đắc tội cô ta, không thì không biết sẽ bị cô ta bịa đặt tới mức nào nữa."

"Bạn học Bạch Du không lỗi lầm gì với cô ta mà cô ta còn bịa đặt tới thế. Tôi nghĩ là người này tệ tới tận xương tủy rồi, loại người này quá đáng sợ!"

Lâm Lam Phương cứ thế biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người. Phòng ký túc xác 333 cũng thừa một chỗ trống. Chu Đông Ni biết chuyện này thì ngay lập tức nối gót giảng viên phụ trách xin được điều về phòng ký túc xá số 333. Cô ấy thật sự không thể nào chịu nổi phòng ký túc xá mà mình đang ở nữa, không những nhiều muỗi mà còn có cả con gián đáng ghét nữa.

Gián không những biết bay còn không hề sợ người. Tối đến thì bò khắp nơi. Tối đó cô ấy đang ngủ, mơ mơ màng màng thấy có cái gì chạm vào môi mình, đưa tay lên sờ thì hóa ra là con gián to đùng làm cho cô ấy sợ tới mức hồn lìa khỏi xác luôn.

Chỉ là người của phòng ký túc xác 333 đều từ chối không cho cô ấy vào ở, giảng viên phụ trách đành phải từ chối lời thỉnh cầu của cô. Chu Đông Ni tức phát khóc.

Bên chỗ Ngụy Hán Nghị thì lại có tin là người thân của Lâm Lam Phương là kẻ theo dõi cho cô ta. Thân thích kia của cô ta trước đây chính là người lính X nổi tiếng tại quê hương, nhưng đắc tội nhiều người quá, không ở lại được nữa nên mới chạy tới thành phố Quảng. Tuy vậy nhưng không hề cải tà quy chính mà vẫn tiếp tục nghiệp trộm cắp của mình.

Theo chuyện lần này, bên cảnh sát diệt tận gốc luôn ổ cướp, bao gồm cả kẻ trước đó từng vào nhà dân cướp bóc.

Bạch Du vẫn không hiểu: "Theo như những gì tôi biết thì gia cảnh nhà Lâm Lam Phương không tính là giàu có, cô ta đào đâu ra nhiều tiền như thế để thu mua Thúy Hoa cùng với người thân thích kia cơ chứ?"

Ngụy Hán Nghị xoa đầu nói: "Chúng tôi đã hỏi rồi, tiền mà cô ta cho Thúy Hoa chính là tiền mà thân thích kia cho cô ta đó."

"?"

Bạch Du ngẩn ra: "Thế tức là thân thích kia không những theo dõi người khác miễn phí cho cô ta mà còn đưa tiền cho cô ta nữa hả? Tại sao chứ? Chẳng lẽ giữa bọn họ có mối quan hệ phức tạp nào khác?"

Ngụy Hán Nghị lắc đầu: "Không hề, bọn họ có quan hệ huyết thống. Chúng tôi cũng thấy lạ lắm. Nhưng tên cướp kia một hai khăng khăng là mình

được nhà họ Lâm giúp đỡ nên lần này coi như là hồi báo. Chúng tôi đã hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần nhưng người đó chỉ khăng khăng khẳng định là như thế. Chúng tôi cũng đã điều tra thử và không phát hiện thấy có chỗ nào không thích hợp cả."

Bạch Du vẫn thấy có gì đó không đúng như trước.

Nhưng lời cô nói lúc này cũng là không có nguyên do, chứng cứ. Huống chi cảnh sát cũng đã điều tra rồi nên cô đành thôi.

Chuyện của Lâm Lan Phương hạ màn. Mọi người thảo luận chán chê rồi lại tập trung vào học.

TBC

Ai cũng quý trọng cơ hội hiếm có này. Người giống như Lâm Lam Phương tuy ít nhưng học tập lại rất nặng, có vài người không chống đỡ được cám dỗ nên đã bắt đầu yêu đương.

Trong đó có hai người mà Bạch Du quen. Một người chính là Lâm Hồng Mai, trước đây từng dẫn cô đi báo danh và tham quan trường học. Lâm Hồng Mai yêu đương với Hầu Kiến Minh – một nam sinh trông hơi giống con khỉ. Hai người họ mập mờ đã lâu. Lần này nhân dịp sinh nhật của Lâm Hồng Mai, Hầu Kiến Minh mời cô ấy đi ăn tại nhà hàng Quốc Doanh, từ đó hai người cũng xác nhận quan hệ luôn. Người còn lại chính là Trịnh Linh Linh. Cô ấy yêu đương với Đới Lôi cùng lớp. Cặp đôi này khiến Bạch Du có hơi bất ngờ.

Không phải nói Trịnh Linh Linh không xứng với Đới Lôi, chẳng qua Đới Lôi khá nổi tiếng trong khoa

ngoại ngữ, lượng nữ sinh mê anh ấy không hề ít. Trịnh Linh Linh so với Đới Lôi thì bình thường hơn nhiều. Vẻ ngoài bình thường, tính cách bình thường, thành tích bình thường, không có khuyết điểm gì lớn nhưng cũng không có điểm nào quá xuất sắc. Cho nên khi Đới Lôi lựa chọn làm người yêu Trịnh Linh Linh làm cho Bạch Du có hơi bất ngờ.

Nhưng mà chuyện tình cảm là của cá nhân, người ngoài thấy không xứng đôi nhưng đương sự thích là được rồi,

Bạch Du và Cao Thắng Nam tỏ vẻ chúc mừng. Khuôn mặt tròn tròn của Trịnh Linh Linh ửng hồng như quả táo.

Những người khác trong ký túc xá chưa có người yêu cũng không quá gấp gáp. Đặc biệt là Cao Thắng Nam gần như là không có chút hứng thú nào với chuyện yêu đương cả, chỉ một lòng tập trung vào nghiên cứu toán học.

Bạch Du cảm thấy với tính cách này của cô ấy có khi sau này sẽ đạt được thành tích trong lĩnh vực toán học.

Hôm nay, cô Vương gọi cô vào văn phòng nói chuyện: “Mai là cuối tuần, em có rảnh không?”

Bạch Du hơi ngẩn ra nhưng vội gật đầu: “Dạ có.”

Thầy Vương: “Vậy em chuẩn bị chút đi nhé. Mai cô dẫn em đi gặp một người bạn của cô. Cô ấy làm ở Bộ Ngoại giao, đây cũng coi như là cô đền bù cho em.”

Đền bù?

Bạch Du hơi ngẩn ra, nhưng chẳng mấy mà hiểu ra ngay: “Cô Vương quyết định tuyển bạn Cảnh Phi

làm trợ lý cho cô đúng không?"

Cô Vương nhìn cô với vẻ hơi có lỗi: "Em làm tốt lắm, vừa cẩn thận lại tỉ mỉ, thông minh hiếu học nhưng ngôn ngữ không chỉ chú trọng vào thiên phú mà còn kinh nghiệm tích lũy nữa, mà hai phương diện này bạn học Cảnh Phi đều có ưu thế bẩm sinh. Bạn ấy là hạt giống tốt của ngành phiên dịch, cô muốn bồi dưỡng đàng hoàng."

Thật ra bản thân cô thích kiểu thông minh của Bạch Du, biết đối nhân xử thế. So với cô thì Cảnh Phi có vẻ trẻ con chấp nhặt. Nhưng trong nghiên cứu ngôn ngữ này thì thiên phú rất quan trọng.

Cô ấy cũng phải do dự rất lâu mới đưa ra quyết định này.

Nghe thấy cô Vương nói như thế, Bạch Du cũng không có cảm giác bị lừa gạt gì cả.

Thời gian qua, vì được làm trợ lý mà cô dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó. Sáng sớm ngày nào cũng ngâm nga học từ vựng, điên cuồng hấp thu kiến thức như bọt biển ngâm nước. Hơn nữa mỗi lần đi cùng với cô Vương thì cô đều ký lục lại vô cùng rõ ràng.

Cô thật sự rất nỗ lực, nhưng cũng đã tận lực. Giống như những gì cô Vương nói vậy, có những thứ không chỉ chú trọng vào thiên phú mà còn chú trọng vào kinh nghiệm. Cho dù giờ cô đã điên cuồng hấp thu tri thức thì so với người đã tiếp xúc với tiếng Anh từ nhỏ như Cảnh Phi thì cô vẫn còn kém quá xa.

Chương 649: Chương 649

DTV-EBOOK

Huống hồ trong phương diện này cô cũng không tính là quá thiên phú, cô phải dùng hết một trăm phần trăm sức lực mới tiến bộ được thì có khi Cảnh Phi chỉ cần bỏ ra ba mươi phần trăm mà thôi. Vậy nên việc cô Vương lựa chọn Cảnh Phi cũng không nằm ngoài dự liệu của cô.

Huống hồ cô cũng không tính tiến quân vào trong giới biên dịch, nên sau khi cảm giác mất mát ngắn ngủi qua đi, cô đã chấp nhận sự thực này.

Bạch Du: "Cảm ơn cô Vương, cơ mà cô không cần phải thấy ngượng như thế đâu ạ. Đấy là do kỹ năng của em không được như người ta. Bạn học Cảnh Phi quả thực có thiên phú trong lĩnh vực tiếng anh này, cho nên cô Vương chọn bạn ấy cũng là một sự lựa chọn sáng suốt.

Cô Vương nghe thấy cô nói như thế thì trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tầm mười một giờ trưa mai em chờ cô ở cổng trường nhé, đến tầm đấy cô lại tìm em."

Bạch Du tỏ vẻ cảm ơn xong đi ra khỏi văn phòng.

Tuy cô không biết cô Vương sẽ giới thiệu người nào cho mình nhưng đã làm ở Bộ Ngoại giao thì chắc hẳn cũng là người giỏi giang tháo vát, quen biết càng nhiều người thì càng có tác dụng lớn với công việc

sau này của cô nên cô cũng vô cùng chờ mong ngày mai mau đến."

Bên phía Cảnh Phi cũng chẳng mấy mà nhận được tin mình được tuyển làm trợ lý, hưng phấn tới mức hai má đỏ bừng: "Cô Vương yên tâm, em chắc chắn sẽ không phụ sự kỳ vọng của cô đâu."

Cô Vương đưa cho Cảnh Phi tài liệu liên quan tới biên phiên dịch: "Sách này em cầm về xem lại, sau này cô sẽ kiểm tra em sau."

"Dạ vâng, cảm ơn cô Vương ạ."

Cảnh Phi trịnh trọng cầm lấy quyển sách, trong lòng vui như nở hoa.

Lúc trước cô Vương có ý muốn cho Bạch Du làm trợ lý của mình, sau lại còn vì Bạch Du mà giải quyết cả chuyện Lâm Lam Phương gây ra nữa, cô ấy còn tưởng cô Vương sẽ yêu thích Bạch Du hơn cả. Thế nên có vài lần cô ấy gọi về nhà khóc lóc kể lể với cha mẹ, ai ngờ vật đổi sao dời, cuối cùng cô Vương lại chọn cô ấy.

Bước ra khỏi văn phòng, Cảnh Phi chỉ thấy không trung là màu xanh lam, không khí ngọt ngào vô cùng, gió thổi vào mặt cũng thoải mái vô ngần.

Bình thường Bạch Du giải quyết luôn bữa trưa tại trường. Tuy trường cũng gần nhà thôi nhưng cô không muốn chạy tới chạy lui mà tranh thủ giờ trưa đọc chút sách vở.

Tới giữa trưa, cô lại cầm hộp cơm đi tới nhà ăn cùng với bạn trong ký túc xác, ai ngờ mới đi tới cửa nhà ăn thì thấy Cảnh Phỉ cùng với bạn cùng phòng cô ấy đi vào phòng ăn theo cửa khác.

Bạch Du liếc mắt nhìn Cảnh Phi xong quay đầu đi luôn, tự hỏi lát nữa nên ăn cái gì mới được.

Cô nhìn thấy bảng đen ghi hôm nay có cà tím nấu, liền nhấc chân đi xếp hàng nhưng ai ngờ Cảnh Phi lại không buông tha cho cô dễ dàng như thế.

Cô ấy đi lên trước nói: "Bạn học Bạch Du ơi, tuy rằng cuối cùng thì cô Vương đã chọn tôi làm trợ lý của cô ấy nhưng cô cũng không tệ tới thế, cô đừng vì vậy mà nhụt chí nhé."

Cô ấy vừa mới dứt lời thì xung quanh bắt đầu ồ lên.

"Cảnh Phi, cô Vương chọn cậu làm trợ lý của cô ấy rồi hả? Chuyện từ bao giờ thế?"

Cảnh Phi hơi nâng cằm: "Mới sáng nay thôi. Cô Vương còn đưa cho tôi quyển tài liệu do chính tay cô biên soạn liên quan tới vấn đề dịch thuật, sau này nếu ai có thắc mắc về lĩnh vực này có thể hỏi tôi."

"Được cô Vương chỉ dạy tận tay như này đúng là làm người ta hâm mộ mà!"

"Cảm giác như cô Vương rất muốn bồi dưỡng bạn học Cảnh Phỉ vậy, đúng là khác người khác mệnh mà. Nhưng mà bạn học Cảnh Phỉ cũng là danh xứng với thực, bản thân cậu ấy có thực lực nên cuối cùng cô Vương mới chọn cô ấy."

Nói cách khác, Bạch Du bị loại là do năng lực của cô không bằng Cảnh Phí.

Bạn chung ký túc xá quay qua nhìn Bạch Du.

Bạch Du thì thấy chẳng làm sao. Nhưng nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc chí của Cảnh Phỉ thì ngứa mắt

quá nên cô ngừng lại, nở nụ cười xán lạn xong nói: "Chúc mừng bạn học Cảnh Phỉ nhé, nhưng mà cô không cần lo, tôi cũng đâu có nhụt chí gì. Tại vì để đền bù cho tôi mà cô Vương chuẩn bị dẫn tôi đi gặp người rất quan trọng đó."

Nụ cười trên mặt Cảnh Phỉ cứng đờ: "Gặp ai?"

Bạch Du cười càng tươi hơn: "Cô muốn biết à?"

Biểu cảm trên mặt Cảnh Phỉ cứng đờ, cuối cùng vẫn gật đầu.

Bạch Du cười nói: "Nhưng tôi lại không muốn nói cho cô biết."

Cảnh Phỉ: "..."

Sau khi thưởng thức xong biểu cảm khó coi của Cảnh Phỉ, Bạch Du mới xoay người đi về phía hàng cà tím xào.

Đồ ăn của quán cơm không thể nói là ngon nhưng vẫn có thể ăn được, dù sao đồ ăn cũng được xào nấu trên nồi lớn, cộng thêm trình độ của thợ nấu thức ăn rất bình thường, đồ ăn có thể chín và không gây c.h.ế.t người đã là không tệ.

Chẳng qua là có một món ngoại lệ, đó là món cà tím xào, cà tím được cắt thành từng khúc dài rồi chiên vàng từng mặt, xào thơm nấm hương đã được thái thành hạt lựu chung với tôm và thịt băm, sau đó thả vào trong nồi đất để nấu chung với cà tím, cà tím làm vậy ăn rất đưa cơm.

Nghe nói lúc trước thợ nấu thức ăn dùng món cà tím xào này để chinh phục chủ quán cơm và giành

được công việc này. Thế nên mỗi khi quán cơm có món cà tím xào thì trước cửa sổ thứ ba sẽ xếp một hàng dài.

Những người sống chung ký túc xá với cô lập tức đi theo.

Từ trước tới nay Cao Thắng Nam nói chuyện rất thẳng thắn: "Có vài người không biết từ khiêm tốn viết như thế nào, còn cố ý chạy tới trước mặt cậu để khoe khoang, mặt mũi thật sự khiến người ta chán ghét."

Triệu Linh Linh gật đầu: "Vẫn là Bạch Du giỏi, chỉ một câu đã khiến cô ta ngậm miệng, các cậu có thấy biểu cảm vừa rồi của cô ta không? Dáng vẻ giận mà không thể nói khiến tớ cười chết."

Những người khác chỉ quan tâm chuyện cô Vương định dẫn Bạch Du đến gặp nhân vật quan trọng nào mà thôi.

Bạch Du nhẹ giọng nói: "Cô Vương không có ý định dẫn tớ đi gặp ai đâu, vừa rồi tớ nói những lời kia chỉ để lừa gạt cô ta mà thôi, tớ dám chắc chắn rằng sau khi cô ta nghe những lời tớ vừa nói thì ngay cả cơm cũng không thấy ngon miệng."

Sau khi trải qua chuyện của Lâm Lam Phương, Bạch Du càng biết tầm quan trọng của khiêm tốn, nếu không phải Cảnh Phỉ cố ý chạy tới trước mặt cô để khoe khoang thì cô đã không có ý định nói chuyện cô Vương muốn dẫn cô đi gặp người ta rồi.

Chẳng qua là khi những người khác hỏi thì cô không có ý định nói sự thật.

Quả nhiên là khi nghe được lời này của Bạch Du, nụ cười trên khuôn mặt của những người khác càng thêm rõ ràng, thậm chí cảm thấy chủ ý của cô không tệ.

Nhưng đúng như lời Bạch Du đã nói, ban đầu Cảnh Phỉ vô cùng vui mừng nhưng sau khi nghe được những lời Bạch Du đã nói, cô ấy không nhịn được mà suy đoán rốt cuộc cô Vương muốn dẫn Bạch Du đi gặp ai.

Lần nào người phụ nữ Bạch Du kia cũng chỉ nói nửa chừng, cố ý đánh vào lòng tò mò của cô ấy, đúng là đáng ghét.

Bởi vì trong lòng có vấn đề này nên sự vui mừng vì được chọn làm phụ tá của Cảnh Phỉ đã biến mất nhanh chóng như hơi nước gặp ánh nắng, ngay cả lúc ăn cơm cũng cảm thấy không ngon miệng.

Chẳng mấy chốc đã tới ngày hôm sau.

Bạch Du thức dậy từ sáng sớm để làm bữa sáng, sau đó làm món bánh trứng trứng gà cho cô nhóc và Niệm Niệm, cô làm xong mới giao đứa trẻ cho bà nội rồi ra ngoài.

Cô tới cửa sân trường sớm mười mấy phút.

Mùa xuân ở thành phố Quảng và miền Bắc không giống nhau, miền Bắc bắt đầu có lá rơi từ mùa thu, mỗi năm vào mùa thu sẽ có lá rơi, lá rơi đầy đất tạo nên một phong cảnh màu vàng xinh đẹp nhưng cây cối ở thành phố Quảng bắt đầu đầu có lá rơi từ tháng ba tháng bốn, kéo dài tới tháng năm tháng sáu. Thế nên bây giờ khi phóng tầm mắt nhìn qua, khắp đường phố đều là lá vàng rơi.

Bạch Du cảm thấy rất thú vị.

Thời tiết bữa nay rất đẹp, ánh nắng ấm áp và dễ chịu chiếu lên trên người khiến người không nhịn được mà cảm thấy mệt rã rời. Cách đó không xa có một con mèo nhỏ ngáp thật to dưới ánh mặt trời, cơ thể lộn vài vòng để lộ cái bụng trắng mềm, trái tim của người xem mềm nhũn,

Bạch Du đứng một lúc lâu dưới tàng cây, đã quá giờ đã hẹn nhưng cô vẫn không thấy bóng dáng của cô Vương, cô không ngỏi ngẩng đầu lên phóng tầm mắt nhìn hai bên đường.

Chương 650: Chương 650

DTV-EBOOK

Huống hồ trong phương diện này cô cũng không tính là quá thiên phú, cô phải dùng hết một trăm phần trăm sức lực mới tiến bộ được thì có khi Cảnh Phi chỉ cần bỏ ra ba mươi phần trăm mà thôi. Vậy nên việc cô Vương lựa chọn Cảnh Phi cũng không nằm ngoài dự liệu của cô.

Huống hồ cô cũng không tính tiến quân vào trong giới biên dịch, nên sau khi cảm giác mất mát ngắn ngủi qua đi, cô đã chấp nhận sự thực này.

Bạch Du: "Cảm ơn cô Vương, cơ mà cô không cần phải thấy ngượng như thế đâu ạ. Đấy là do kỹ năng của em không được như người ta. Bạn học Cảnh Phi quả thực có thiên phú trong lĩnh vực tiếng anh này, cho nên cô Vương chọn bạn ấy cũng là một sự lựa chọn sáng suốt.

Cô Vương nghe thấy cô nói như thế thì trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tầm mười một giờ trưa mai em chờ cô ở cổng trường nhé, đến tầm đấy cô lại tìm em."

Bạch Du tỏ vẻ cảm ơn xong đi ra khỏi văn phòng.

TBC

Tuy cô không biết cô Vương sẽ giới thiệu người nào cho mình nhưng đã làm ở Bộ Ngoại giao thì chắc hẳn cũng là người giỏi giang tháo vát, quen biết càng nhiều người thì càng có tác dụng lớn với công việc

sau này của cô nên cô cũng vô cùng chờ mong ngày mai mau đến."

Bên phía Cảnh Phi cũng chẳng mấy mà nhận được tin mình được tuyển làm trợ lý, hưng phấn tới mức hai má đỏ bừng: "Cô Vương yên tâm, em chắc chắn sẽ không phụ sự kỳ vọng của cô đâu."

Cô Vương đưa cho Cảnh Phi tài liệu liên quan tới biên phiên dịch: "Sách này em cầm về xem lại, sau này cô sẽ kiểm tra em sau."

"Dạ vâng, cảm ơn cô Vương ạ."

Cảnh Phi trịnh trọng cầm lấy quyển sách, trong lòng vui như nở hoa.

Lúc trước cô Vương có ý muốn cho Bạch Du làm trợ lý của mình, sau lại còn vì Bạch Du mà giải quyết cả chuyện Lâm Lam Phương gây ra nữa, cô ấy còn tưởng cô Vương sẽ yêu thích Bạch Du hơn cả. Thế nên có vài lần cô ấy gọi về nhà khóc lóc kể lể với cha mẹ, ai ngờ vật đổi sao dời, cuối cùng cô Vương lại chọn cô ấy.

Bước ra khỏi văn phòng, Cảnh Phi chỉ thấy không trung là màu xanh lam, không khí ngọt ngào vô cùng, gió thổi vào mặt cũng thoải mái vô ngần.

Bình thường Bạch Du giải quyết luôn bữa trưa tại trường. Tuy trường cũng gần nhà thôi nhưng cô không muốn chạy tới chạy lui mà tranh thủ giờ trưa đọc chút sách vở.

Tới giữa trưa, cô lại cầm hộp cơm đi tới nhà ăn cùng với bạn trong ký túc xác, ai ngờ mới đi tới cửa nhà ăn thì thấy Cảnh Phỉ cùng với bạn cùng phòng cô ấy đi vào phòng ăn theo cửa khác.

Bạch Du liếc mắt nhìn Cảnh Phi xong quay đầu đi luôn, tự hỏi lát nữa nên ăn cái gì mới được.

Cô nhìn thấy bảng đen ghi hôm nay có cà tím nấu, liền nhấc chân đi xếp hàng nhưng ai ngờ Cảnh Phi lại không buông tha cho cô dễ dàng như thế.

Cô ấy đi lên trước nói: "Bạn học Bạch Du ơi, tuy rằng cuối cùng thì cô Vương đã chọn tôi làm trợ lý của cô ấy nhưng cô cũng không tệ tới thế, cô đừng vì vậy mà nhụt chí nhé."

Cô ấy vừa mới dứt lời thì xung quanh bắt đầu ồ lên.

"Cảnh Phi, cô Vương chọn cậu làm trợ lý của cô ấy rồi hả? Chuyện từ bao giờ thế?"

Cảnh Phi hơi nâng cằm: "Mới sáng nay thôi. Cô Vương còn đưa cho tôi quyển tài liệu do chính tay cô biên soạn liên quan tới vấn đề dịch thuật, sau này nếu ai có thắc mắc về lĩnh vực này có thể hỏi tôi."

"Được cô Vương chỉ dạy tận tay như này đúng là làm người ta hâm mộ mà!"

"Cảm giác như cô Vương rất muốn bồi dưỡng bạn học Cảnh Phỉ vậy, đúng là khác người khác mệnh mà. Nhưng mà bạn học Cảnh Phỉ cũng là danh xứng với thực, bản thân cậu ấy có thực lực nên cuối cùng cô Vương mới chọn cô ấy."

Nói cách khác, Bạch Du bị loại là do năng lực của cô không bằng Cảnh Phí.

Bạn chung ký túc xá quay qua nhìn Bạch Du.

Bạch Du thì thấy chẳng làm sao. Nhưng nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc chí của Cảnh Phỉ thì ngứa mắt

quá nên cô ngừng lại, nở nụ cười xán lạn xong nói: "Chúc mừng bạn học Cảnh Phỉ nhé, nhưng mà cô không cần lo, tôi cũng đâu có nhụt chí gì. Tại vì để đền bù cho tôi mà cô Vương chuẩn bị dẫn tôi đi gặp người rất quan trọng đó."

Nụ cười trên mặt Cảnh Phỉ cứng đờ: "Gặp ai?"

Bạch Du cười càng tươi hơn: "Cô muốn biết à?"

Biểu cảm trên mặt Cảnh Phỉ cứng đờ, cuối cùng vẫn gật đầu.

Bạch Du cười nói: "Nhưng tôi lại không muốn nói cho cô biết."

Cảnh Phỉ: "..."

Sau khi thưởng thức xong biểu cảm khó coi của Cảnh Phỉ, Bạch Du mới xoay người đi về phía hàng cà tím xào.

Đồ ăn của quán cơm không thể nói là ngon nhưng vẫn có thể ăn được, dù sao đồ ăn cũng được xào nấu trên nồi lớn, cộng thêm trình độ của thợ nấu thức ăn rất bình thường, đồ ăn có thể chín và không gây c.h.ế.t người đã là không tệ.

Chẳng qua là có một món ngoại lệ, đó là món cà tím xào, cà tím được cắt thành từng khúc dài rồi chiên vàng từng mặt, xào thơm nấm hương đã được thái thành hạt lựu chung với tôm và thịt băm, sau đó thả vào trong nồi đất để nấu chung với cà tím, cà tím làm vậy ăn rất đưa cơm.

Nghe nói lúc trước thợ nấu thức ăn dùng món cà tím xào này để chinh phục chủ quán cơm và giành

được công việc này. Thế nên mỗi khi quán cơm có món cà tím xào thì trước cửa sổ thứ ba sẽ xếp một hàng dài.

Những người sống chung ký túc xá với cô lập tức đi theo.

Từ trước tới nay Cao Thắng Nam nói chuyện rất thẳng thắn: "Có vài người không biết từ khiêm tốn viết như thế nào, còn cố ý chạy tới trước mặt cậu để khoe khoang, mặt mũi thật sự khiến người ta chán ghét."

Triệu Linh Linh gật đầu: "Vẫn là Bạch Du giỏi, chỉ một câu đã khiến cô ta ngậm miệng, các cậu có thấy biểu cảm vừa rồi của cô ta không? Dáng vẻ giận mà không thể nói khiến tớ cười chết."

Những người khác chỉ quan tâm chuyện cô Vương định dẫn Bạch Du đến gặp nhân vật quan trọng nào mà thôi.

Bạch Du nhẹ giọng nói: "Cô Vương không có ý định dẫn tớ đi gặp ai đâu, vừa rồi tớ nói những lời kia chỉ để lừa gạt cô ta mà thôi, tớ dám chắc chắn rằng sau khi cô ta nghe những lời tớ vừa nói thì ngay cả cơm cũng không thấy ngon miệng."

Sau khi trải qua chuyện của Lâm Lam Phương, Bạch Du càng biết tầm quan trọng của khiêm tốn, nếu không phải Cảnh Phỉ cố ý chạy tới trước mặt cô để khoe khoang thì cô đã không có ý định nói chuyện cô Vương muốn dẫn cô đi gặp người ta rồi.

Chẳng qua là khi những người khác hỏi thì cô không có ý định nói sự thật.

Quả nhiên là khi nghe được lời này của Bạch Du, nụ cười trên khuôn mặt của những người khác càng thêm rõ ràng, thậm chí cảm thấy chủ ý của cô không tệ.

Nhưng đúng như lời Bạch Du đã nói, ban đầu Cảnh Phỉ vô cùng vui mừng nhưng sau khi nghe được những lời Bạch Du đã nói, cô ấy không nhịn được mà suy đoán rốt cuộc cô Vương muốn dẫn Bạch Du đi gặp ai.

Lần nào người phụ nữ Bạch Du kia cũng chỉ nói nửa chừng, cố ý đánh vào lòng tò mò của cô ấy, đúng là đáng ghét.

Bởi vì trong lòng có vấn đề này nên sự vui mừng vì được chọn làm phụ tá của Cảnh Phỉ đã biến mất nhanh chóng như hơi nước gặp ánh nắng, ngay cả lúc ăn cơm cũng cảm thấy không ngon miệng.

Chẳng mấy chốc đã tới ngày hôm sau.

Bạch Du thức dậy từ sáng sớm để làm bữa sáng, sau đó làm món bánh trứng trứng gà cho cô nhóc và Niệm Niệm, cô làm xong mới giao đứa trẻ cho bà nội rồi ra ngoài.

Cô tới cửa sân trường sớm mười mấy phút.

Mùa xuân ở thành phố Quảng và miền Bắc không giống nhau, miền Bắc bắt đầu có lá rơi từ mùa thu, mỗi năm vào mùa thu sẽ có lá rơi, lá rơi đầy đất tạo nên một phong cảnh màu vàng xinh đẹp nhưng cây cối ở thành phố Quảng bắt đầu đầu có lá rơi từ tháng ba tháng bốn, kéo dài tới tháng năm tháng sáu. Thế nên bây giờ khi phóng tầm mắt nhìn qua, khắp đường phố đều là lá vàng rơi.

Bạch Du cảm thấy rất thú vị.

Thời tiết bữa nay rất đẹp, ánh nắng ấm áp và dễ chịu chiếu lên trên người khiến người không nhịn được mà cảm thấy mệt rã rời. Cách đó không xa có một con mèo nhỏ ngáp thật to dưới ánh mặt trời, cơ thể lộn vài vòng để lộ cái bụng trắng mềm, trái tim của người xem mềm nhũn,

Bạch Du đứng một lúc lâu dưới tàng cây, đã quá giờ đã hẹn nhưng cô vẫn không thấy bóng dáng của cô Vương, cô không ngỏi ngẩng đầu lên phóng tầm mắt nhìn hai bên đường.

Chương 651: Chương 651

DTV-EBOOK

Lúc này Cảnh Anh mới mở cửa mời hai người vào trong.

Tuy nói đây là phòng bệnh VIP của thời đại này nhưng bên trong được trang trí rất đơn giản, có một cái giường bệnh, một cái tủ đầu giường, chẳng qua là điều khác với phòng bệnh bình thường là phòng bệnh này có thêm một cái ghế sô pha và một cái bàn nhỏ.

Bây giờ trên bàn được bày trái cây và các loại đồ bổ, rõ ràng là vừa rồi có người tới thăm Cảnh Anh.

Cảnh Anh đóng cửa lại, sau khi bước vào thì cô ấy rót cho các cô mỗi người một ly nước trà, cô ấy nói: "Trái cây và đồ bổ nhiều như vậy, chốc nữa mọi người mang một ít về đi."

Cô Vương nói tiếp: "Nếu sớm biết như vậy thì mình đã không mang những món này theo rồi."

Cảnh Anh gật đầu: "Lần sau đừng mang theo."

Cô Vương nhíu mày lại: "Còn có lần sau nữa à? Mình đã nói với cậu biết bao nhiêu lần rồi, bảo cậu ăn uống đúng giờ nhưng cậu không chịu nghe lời, còn trẻ mà đã bị chảy m.á.u dạ dày, tôi xem sau này cậu già rồi sẽ làm sao!"

Bạch Du nhớ tới chuyện sau này Cảnh Anh mắc bệnh ung thư bao tử rồi mất ở đời trước, cô không khỏi nói: "Cô Vương nói đúng ạ, vả lại Chủ tịch cũng từng nói rằng sức khỏe là tiền vốn để làm cách mạng,

nếu tiền bối Cảnh muốn thực hiện giấc mơ của mình và góp phần phát triển giúp quốc gia của chúng ta phát sáng và tỏa nhiệt thì điều đầu tiên phải làm là chăm sóc sức khỏe, ăn cơm đúng giờ, ngủ sớm dậy sớm và vận động nhiều hơn bình thường."

"Haha..."

Cảnh Anh nghe những lời cô nói thì không nhịn được mà cười phá lên: "Nhược Di à, sinh viên của cậu thật sự là rất thú vị. Tuổi còn nhỏ mà nói chuyện lại rất có lý lẽ, còn có dáng vẻ lải nhải không ngừng làm mình không khỏi nhớ tới bà nội của mình."

Bạch Du: "..."

Cô bị Nữ Thần lầm tưởng là mình lải, cô có cảm giác khóc không ra nước mặt.

Đời trước Cảnh Anh mất khi chưa được sáu mươi tuổi, nghe nói cho tới giây phút cuối cùng cô ấy vẫn cố gắng làm việc, điều tiếc nuối nhất của cô ấy là thời gian của mình quá ít, cô ấy vẫn muốn làm nhiều chuyện hơn cho quốc gia và nhân dân.

Bởi vì đời này cô có cơ duyên quen biết đối phương, dù có bị lầm tưởng là mình lải nhải thì cô vẫn phải nói.

Cô Vương không nhịn được mà nở nụ cười: "Cậu đừng bắt nạt em ấy nữa, chúng mình nói như vậy là vì tốt cho cậu mà thôi. Nếu cậu yêu sức khỏe của mình thì đã không nhập viện rồi."

Có lẽ là do Cảnh Anh bị người bên cạnh nhắc nhiều lần nên không thích nghe những lời như vậy, cô ấy nói sang chuyện khác: "Lần này cậu đưa sinh

viên của cậu tới chỗ mình là muốn để mình đào tạo em ấy?"

Cô Vương: "Đúng là vậy nhưng có lọt vào mắt xanh của cậu không, còn phải do cậu quyết định."

Cô Vương chọn Cành Phỉ làm phụ tá cho mình là vì thiên phú và kinh nghiệm tích lũy của Cảnh Phỉ vô cùng xuất chúng, cô ấy là một mầm non thông dịch viên tốt nhưng không nghĩa là Bạch Du không ưu tú.

Trái lại, cô ấy cảm Bạch Du thích hợp vào Bộ Ngoại giao, mặc dù bây giờ vẫn còn quá sớm để nói những lời này nhưng cô ấy rất thích cô sinh viên Bạch Du này, thế nên cô ấy bằng lòng thúc đẩy từ phía sau.

Đương nhiên là chuyện có thể lọt vào mắt xanh của Cảnh Anh không, có được lựa chọn không thì phải xem bản lãnh của cô.

Dù sao cũng là bạn thân nhiều năm, Cảnh Anh không từ chối ý kiến của bạn thân ngay lập tức. Cô ấy nhìn về phía Bạch Du rồi hỏi thẳng vào vấn đề: "Sau này em định vào Bộ Ngoại giao ư?"

Mặc dù muốn chính thức vào Bộ Ngoại giao thì phải chờ tới lúc tốt nghiệp, vả lại trước khi vào còn có một cuộc xét duyệt vô cùng nghiêm khắc, không phải ai cũng có thể vào được.

Nhưng nếu có mầm non vô cùng tốt thì bọn họ có thể tiến hàng đào tạo từ trước.

Có thể khiến đích thân bạn thân của cô ấy đưa tới, cô ấy tin nhân phẩm và năng lực của Bạch Du không có vấn đề nhưng để đào tạo một đệ tử và người có tài từ trước thì sẽ tốn rất nhiều thời gian và tâm sức.

Trước đây cô ấy không định nhận bất cứ ai làm đệ tử hay là phụ tá, thậm chí cô ấy còn thẳng thừng từ chối cô em gái họ Cảnh Phỉ của mình nữa.

Đúng vậy, công việc Cảnh Phỉ muốn làm nhất không phải là thông dịch viên mà là giống như cô ấy, sau khi tốt nghiệp thì sẽ vào Bộ Ngoại giao nhưng cô ấy cảm thấy tính cách của Cảnh Phỉ không hợp.

Mặc dù đầu óc của Cảnh Phỉ không coi là xấu nhưng tính cách lại quá ích kỷ, còn rất hiếu chiến hiếu thắng, thứ nào cũng muốn giành, thứ nào cũng muốn cướp, vả lại lòng dạ chưa đủ rộng lớn, tính cách thế này không hợp làm nhân viên Ngoại giao.

Tuy cha mẹ của Cảnh Phỉ rất yêu thương Cảnh Phỉ nhưng đã chú ý tới việc dạy dỗ cô ấy ngay từ nhỏ, cơ mà có đôi khi bản tánh là thứ không phải cứ dạy dỗ là có thể thay đổi được, càng lớn tính cách của Cảnh Phỉ càng xấu, ngay cả Cảnh Anh cũng có lúc không chịu được tính cách xấu của cô ấy.

Ngay khi Cảnh Anh và cô Vương cho rằng Bạch Du sẽ gật đầu thì lại thấy cô lắc đầu và nói: “Bộ Ngoại giao rất tốt nhưng chí nguyện của em không ở đó.”

Cô Vương: ?”

Cảnh Anh: “?”

Cảnh Anh: “Vậy chí nguyện của em ở đâu?”

Bạch Du đối diện với ánh mắt sắc bén của cô ấy rồi nói bằng giọng điệu đanh thép: “Em muốn truyền bá văn hóa truyền thống của Trung Quốc tới khắp Thế Giới, em còn muốn sáng lập một “Nhãn hiệu Ngọc trai”, đưa nhãn hiệu vào thị trường ngọc trai quốc tế.

Em càng muốn để cho toàn bộ Thế Giới biết được, ngọc trai tốt nhất không ở nước Mỹ, cũng không ở nước Nhật Bản mà là ở Trung Quốc của chúng ta!"

Vừa dứt câu, trong phòng bệnh im ắng vài giây.

Đây là lần đầu tiên Cảnh Anh nghiêm túc nhìn về phía cô: "Lòng tham của em không nhỏ."

Bạch Du gật đầu: "Đúng là không nhỏ."

Cô không biết là mình có thể thành công không nhưng ông trời đã cho cô cơ hội làm lại từ đầu, vậy cô muốn làm chuyện mình muốn làm theo ý của mình.

Vả lại theo quan điểm của cô thì quá trình quan trọng hơn kết quả.

Cảnh Anh cười ra tiếng đầu tiên: "Nhược Di, sinh viên này của cậu đúng là một mầm non tốt, tiếc rằng chí nguyện của em ấy không ở Bộ Ngoại giao, xem như lần này cậu đã cất công vô ích rồi."

Cô Vương lấy lại tinh thần: "Trò Bạch Du, mục tiêu của em rất tốt nhưng cô cảm thấy bây giờ em còn rất trẻ, em có thể suy nghĩ hoặc bàn bạc lại với người nhà trước khi quyết định."

TBC

Có thể truyền bá văn hóa truyền thống của Trung Quốc ra toàn Thế Giới không? Đương nhiên là được nhưng điều kiện trong và ngoài nước vẫn còn rất khó khăn.

Hơn nữa vừa rồi cô còn nói muốn thành lập một nhãn hiệu Ngọc trai, đồng nghĩa với việc phải mở nhà máy, còn các kỹ thuật nuôi trồng Ngọc trai nữa,

đây không phải là điều mà người bình thường có thể quyết định được mà là do chính phủ quyết định.

Cô có lòng tham này là rất tốt nhưng cô còn rất trẻ, không biết rằng có rất nhiều chuyện không phải là cô cứ muốn là có thể làm được.

Bạch Du: "Em biết cô Vương là vì muốn tốt cho em nhưng em rất biết rõ và cũng biết cô Vương đang lo lắng điều gì, chẳng qua là kỳ thi Đại Học còn có thể khôi phục được, ai dám nói sau này đất nước sẽ không bãi bỏ chính sách, khuyến khích phát triển kinh tế? Em tin rằng đất nước của chúng ta sẽ càng ngày càng phát triển, càng ngày càng lớn mạnh!"

Cô vừa nói dứt câu, trong phòng bệnh đã im lặng tới mức nghe thấy tiếng kim rơi lần nữa.

Một giây sau, Cảnh Anh vỗ tay: "Chẳng trách Nhược Di lại đích thân đề cử em cho chị, em thật sự là một mầm non Ngoại giao tốt. Tiếc là chí nguyện của em không ở đây."

Bạch Du: "Không tiếc ạ, cho dù em có làm ở lĩnh vực nào thì chỉ cần em giúp ích được cho đất nước, giúp ích được cho nhân dân là được lắm rồi."

Cảnh Anh mỉm cười rồi nói: "Với tuổi của em mà đã có thể nói ra những lời này, tính giác ngộ vô cùng cao. Bây giờ là chị cảm thấy tiếc, tiếc là đã ném mất một đệ tử giỏi."

Bạch Du được khen tới mức cảm thấy ngại ngùng.

Mặc dù trong lòng Cảnh Anh cảm thấy rất tiếc nhưng không có ý định ép buộc cô, bây giờ cô chỉ mới năm nhất mà thôi, nói không chừng sau này cô sẽ đổi ý.

Vẫn còn rất nhiều thời gian, tạm thời không phải sốt ruột.

Chương 652: Chương 652

DTV-EBOOK

Cô Vương còn cảm thấy tiếc nuối hơn Cảnh Anh nhưng tính cách của cô ấy cũng thuộc kiểu không ép buộc người khác, chỉ đành vậy thôi.

Đúng lúc này, y tá đưa cơm trưa của Cảnh Anh tới.

Cảnh Anh chỉ nhìn thoáng qua rồi đẩy ra.

Làm bạn thân nhiều năm, làm sao cô Vương có thể không hiểu cô ấy: "Cậu bị chảy m.á.u dạ dày, mình thấy ngoài việc ăn uống không đúng giờ mà còn bởi vì cậu kén chọn nữa!"

Cảnh Anh nhún vai: "Mình không muốn vậy đâu, mình cũng rất muốn giống cậu, ăn món nào cũng thấy ngon, bồi dưỡng tới mức béo trắng."

Cô Vương cười rồi mắng: "Cậu mới béo trắng đấy, cậu đừng có mà bẻ lái nói mình là lợn. Hôm nay mình không cưng chiều cậu nữa đưa, nhất định là cậu phải ăn sách phần cơm trưa này."

Bạch Du nói: "Em nấu ăn rất ngon, nếu sau này cơ hội, em mời cô Vương và tiền bối Cảnh tới nhà em để ăn cơm."

Mặc dù cô không muốn vào Bộ Ngoại Giao nhưng không phải thích là có thể kết bạn với người có mạng giao thiệp như Cảnh Anh.

Đương nhiên là cô phải thật nắm thật chắc.

Không chờ cô Vương lên tiếng thì Cảnh Anh đã nói: "Chọn ngày không bằng gặp ngày. Không cần

chờ tới ngày khác, nếu không thì nấu ăn ngay bữa nay đi."

Bạch Du: "?"

Cô Vương:?"

Cảnh Anh: "Thợ ở căn tin có quan hệ thân thích với nhà của chị, em xuống dưới nói tên của chị thì em có thể dùng bất cứ nguyên liệu nào trong nhà bếp."

Cô Vương cảm thấy ý kiến này của cô ấy thật sự rất vô lý, nào có ai bảo người ta nấu ăn ở bệnh viện cho cô ấy vào lần đầu tiên gặp mặt chứ.

Nhưng cô ấy còn chưa kịp lên tiếng thì Bạch Du đã đứng lên và nói: "Được, bây giờ em xuống dưới đây."

"Trò Bạch Du.. Ôi… Không cần phải phiền phức vậy đâu."

Cô Vương cảm thấy rất không đúng lẽ thường khi một người dám nói, một người dám làm.

"Cô Vương, không sao đâu, chỉ nấu một bữa cơm mà thôi, không phiền phức ạ."

Bạch Du nhìn mấy món đồ trên bàn một vòng, thấy trên bàn có kẹo sữa Thỏ Trắng và trà đen, cô hỏi Cảnh Anh là có thể dùng được không.

Mặc dù Cảnh Anh không biết cô lấy hai thứ đó để làm gì nhưng vẫn gật đầu: "Em muốn dùng gì thì cứ lấy."

Dọc đường Bạch Du hỏi đường tới căn tin của bệnh viện.

Thợ nấu của căn tin là một người đàn ông niên tầm bốn mươi tuổi, sau khi nghe Bạch Du nói tên của Cảnh Anh xong thì ông ấy lập tức lấy nguyên liệu tới cho cô, để cô muốn làm gì thì làm.

Dễ dàng nhận thấy là không thích hợp để làm bốn món ăn một món canh ở đây.

Bạch Du suy nghĩ, cô quyết định làm món hủ tiếu xào bỏ.

Cô dùng tay xé hủ tiếu ra, nếu như không xé hủ tiếu thành từng sợi thì khi xào, chắc chắn là hủ tiếu sẽ không được ngon, cô bật lửa lớn làm nóng chảo dầu, nhiệt độ của nồi lớn thì sợi hủ tiếu sẽ không dính vào nồi, tiếp theo cô bỏ thịt bò đã được xào chín từ trước vào rồi dùng đũa đảo chung với nhau, sau đó đổ xì dầu sẫm màu và các gia vị khác vào, làm vậy thì sợi hủ tiếu sẽ không bị đứt, ngon mà không ngấy.

Ngoài món hủ tiếu xào bò, cô còn dùng kẹo sữa Thỏ Trắng và trà đen để làm trà sữa.

Hòa tan kẹo sữa Thỏ Trắng và trà đen rồi bỏ vào trong nồi đảo chậm vài lần trên lửa nhỏ, sau khi đảo tan thì đổ chút nước vào, kế tiếp là thêm sữa bò và trân châu đã làm từ trước, thế là món trà sữa trân châu đã được làm xong.

Người ngoài nghề xem trò vui, người trong nghề xem cách thức.

“Vị đồng chí nhỏ này, cô đang làm món gì vậy?”

Trong lúc Bạch Du xào hủ tiếu, thợ nấu của căn tin đã nhận ra trình độ nấu nướng của đồng chí nữ này không thua mình. Bây giờ thấy cô đảo kẹo sữa

Thỏ Trắng và trà đen, cuối cùng thành một ly nước uống, ông ấy không khỏi cảm thấy vô cùng tò mò.

"Đây được gọi là trà sữa chân trâu, cháu có chừa lại một phần trong bếp cho chú, cảm ơn chú đã cho cháu mượn dùng nồi và nguyên liệu."

Nói xong, Bạch Du bưng cái mâm đã xếp gọn tất cả món ăn lên, sau đó xoay người rời khỏi căn tin.

Ban đầu trong lòng của thợ nấu vẫn còn chút kháng cự, sao có thể nấu kẹo sữa và trà đen chung với nhau, món làm ra có thể ăn được ư?

Nhưng ngay giây phút mùi thơm xông vào mũi, tay của ông ấy đã nhanh hơn não một bước, ông ấy rót trà sữa trong nồi ra, sau đó ngửa đầu uống một ngụm, thơm ngọt đậm đà, có mùi thơm của sữa bò, dư vị còn có mùi thơm của trà.

Ngon quá!

Trong phòng, Cảnh Anh đang nói với cô Vương về em họ của mình: "Cậu muốn dạy nó thế nào cũng được. Nếu nếu ngày nào đó cậu thấy nó không còn thích hợp làm trợ giảng cho cậu nữa thì cũng có thể sa thải nó bất cứ lúc nào. Tóm lại là không cần phải nể mặt mình."

Cô Vương: "Cô nhóc Cảnh Phỉ đó tuy có hơi nhỏ nhen, nhưng cũng không xấu tính, lại còn thật sự có tài..."

Lời còn chưa dứt, họ đã ngửi thấy mùi thơm bay vào từ bên ngoài.

Cảnh Anh khịt khịt mũi: "Cái gì thơm thế?"

Vừa dứt lời, bóng dáng Bạch Du lại xuất hiện ở cửa, trên tay cầm một đĩa gì đó, mùi thơm hấp dẫn kia rõ ràng là toả ra từ trên đĩa.

Cảnh Anh rất kinh ngạc: "Em đã làm gì thế?"

Bạch Du đặt đĩa lên bàn: "Em đã làm thịt bò xào ngập dầu, là cho đàn chị Cảnh ạ. Cốc này là trà sữa, em làm cho cô Vương."

Cảnh Anh nhìn cô, dường như có chút bất mãn: "Trà sữa này là gì vậy? Sao chị lại không có phần?"

Bạch Du cười giải thích: "Trà sữa là trà hồng trà được pha bằng cách rang hồng trà, sau đó đun sôi với sữa. Nhưng mà đàn chị Cảnh bị xuất huyết dạ dày mà, giờ trước mắt không nên uống trà, chờ sức khoẻ của chị tốt hơn thì em sẽ pha cho chị nhé."

Cảnh Anh nghiêng người hít một hơi: "Là hồng trà pha với sữa, đây là lần đầu tiên chị nghe nói đến phương pháp này, mùi rất lạ, nhưng em cẩn thận quá đó, dạ dày của chị đã không có vấn đề gì từ lâu rồi…"

Vừa nói cô ấy vừa cầm chiếc cốc lên định uống trà sữa trong đó. Tất nhiên cô Vương hiểu rất rõ bạn thân của mình, nên đã nhanh tay lẹ mắt giật chiếc cốc đi.

"Đây là bạn học Bạch Du làm riêng cho mình, đừng có lấy nha."

Cảnh Anh nhìn con vịt đến miệng, không, phải nói là trà sữa đến miệng nhưng lại bay đi như thế thì không khỏi tiếc nuối: "Không phải mình muốn cướp của cậu, mình chỉ muốn uống một ngụm, một ngụm thôi mà."

Cô Vương thẳng thừng từ chối: “Một ngụm cũng không được!”

Cảnh Anh: “Keo như quỷ.”

Cô Vương: “Cậu là người keo như quỷ ấy.”

“…”

Ở kiếp trước, Cảnh Anh luôn mang vẻ mặt cứng rắn xuất hiện trước mặt mọi người, Bạch Du không ngờ lại nhìn thấy một mặt trẻ con của nữ thần như vậy, không khỏi cảm thấy được thân thiết hơn rất nhiều.

Cảnh Anh đành phải dùng đũa ăn món thịt bò xào ngập dầu mà Bạch Du đã làm cho cô ấy, bỏ vào miệng cắn một miếng, có thể cảm nhận được từng thớ thịt rõ ràng, ngấm đầy nước sốt và hơi nước trong nồi, mùi caramel ngon miệng, miếng thịt bò có màu sắc bóng bẩy, quan trọng là ngấy dầu chút nào.

Món bò xào này tưởng chừng đơn giản nhưng lại là sự thử thách tay nghề của người đầu bếp. Đây là lần đầu tiên cô ấy được ăn món bò xào ngon đến thế.

Cảnh Anh vốn dĩ không có cảm giác thèm ăn, nhưng bây giờ đã ăn hết miếng này đến miếng khác, chẳng mấy chốc cả đĩa thịt bò xào đã được dọn sạch.

Ban đầu cô Vương không đặt nhiều hy vọng vào cốc trà sữa trong tay, đúng như lời Cảnh Anh nói, đây là lần đầu tiên họ nghe nói đến việc hồng trà và sữa nấu cùng nhau, cô ấy cảm thấy hai thứ này hoàn toàn không hợp nhau. Nhưng trà sữa này là do bạn học Bạch Du pha riêng cho mình, nếu mình không uống thì nhất định sẽ khiến người ta khó xử.

Vì thế cô ấy định lát nữa có không ngon thì cũng khen ngợi, cô ấy ngửa đầu nhấp một ngụm, sau đó hai mắt sáng lên ngay.

Ngon quá!

Vị hơi lạ, nhưng không hề khó uống xíu nào. Vị của hồng trà và sữa hòa quyện hoàn hảo với nhau, tạo nên một hương vị rất mới mẻ. Cô không khỏi nhấp thêm ngụm nữa.

Nhìn bạn thân uống hết một hơi hơn nửa cốc trà sữa, Cảnh Anh muốn cô ấy để dành cho mình một ngụm, nhưng lại thấy cô ấy đã ngẩng đầu lên uống hết ngụm cuối cùng.

Huhuhu, không còn nữa rồi.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều biết đối phương muốn nói gì.

Chương 653: Chương 653

DTV-EBOOK

Cảnh Anh: “Sao cậu không để lại cho mình miếng nào thế?”

Thầy Vương: “Mình lo cậu muốn uống của mình, nên mình đã uống hết luôn rồi.” Chắc chắn không phải vì trà sữa ngon đến mức mình không dừng được, tuyệt đối không phải.

Nhìn hai người trêu chọc nhau, Bạch Du không khỏi nghĩ tới cô và Lâm Hướng Tuyết.

Không biết bây giờ Lâm Hướng Tuyết thế nào, tính thời gian thì, chắc giờ cô ấy là đã nhận được thư cô gửi cùng thuốc bổ.

Cảnh Anh nhìn Bạch Du: “Cảm ơn bạn học Bạch Du, cuối cùng chị cũng được ăn một bữa ngon. Hiện tại trong tay chị không có thứ gì tốt cả, lần sau, lần sau chị sẽ tặng đồ cho em nhé.”

Bạch Du hoàn hồn, nhanh chóng xua tay: “Không không, chẳng qua chỉ làm một ít đồ ăn thôi, thậm chỉ nguyên liệu cũng không cần trả đâu, sao có thể lấy đồ tốt gì từ đàn chị Cảnh chứ ạ?”

Cảnh Anh: “Em không cần khách sáo với chị, chị nói sẽ cho là sẽ cho em, lấy rồi em có thể dùng để chọc Cảnh Phỉ, nó chắc chắn sẽ tức lắm.”

Bạch Du: “…”

Không ngờ Cảnh Anh lại là kiểu nữ thần như thế, nhưng cô rất thích.

Bạch Du không khỏi bật cười, trong lòng thầm thắp một ngọn nến cho Cảnh Phỉ.

Vì Cảnh Anh còn phải nghỉ ngơi nên cô Vương sư mau chóng kéo Bạch Du đi.

Cô Vương vẫn uống chưa đã vị trà sữa kia, nên đã hỏi Bạch Du cách pha, định về nhà làm cho gia đình.

Bạch Du cũng không có giấu, viết ra cách làm rồi sau đó trở về nhà.

Chủ nhật nên Bạch Du muốn ngủ nướng, nhưng do đồng hồ sinh học nên cô vẫn dậy sớm.

Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng chiếu lên ban công, làn gió nhẹ thổi khe khẽ, mang theo mùi đất và cỏ khiến lòng người cảm thấy thư thái và vui vẻ hơn.

Ở sân thượng phơi nắng một lúc, Bạch Du thay quần áo rồi xuống làm bữa sáng.

Táo tàu sau khi làm sạch, cho vào nồi luộc đến khi chín khoảng 70% thì gọt vỏ, rồi bỏ lõi, sau đó đem thịt táo xay nhuyễn rồi trộn với bột mì làm bánh táo tàu.

Sau đó thái cà rốt và nấm mèo đã ngâm thành hạt lựu, trộn với thịt băm làm nhân, sau đó làm ba cái bánh bao tươi.

Sau khi mọi chuyện xong xuôi, bé con và Niệm Niệm cũng đã dậy.

Niệm Niệm thực sự là một đứa trẻ rất ngoan và hiểu chuyện, sau khi thức dậy, cô bé giúp em gái mặc quần áo trước, sau khi mặc quần áo xong hai đứa nắm tay nhau đi đánh răng rửa mặt. Bé con không làm được gì thì cô bé sẽ đứng bên cạnh giúp đỡ.

Bé con nhỏ nhắn nên tay cũng nhỏ, do đó dù không rửa mặt được mấy nhưng lại không thích người khác làm thay mình. Niệm Niệm cũng không giục cô bé, chỉ đứng một bên kiên nhẫn chờ đợi, rất ra dáng một chị gái dễ thương.

Về việc cô đưa Niệm Niệm về nhà nuôi nấng, không phải là không có người xì xào bàn tán. Khi cô ở đảo Quỳnh Châu, nhiều người đã "có lòng" nhắc nhở cô, anh hai cô đã mất từ lâu, Niệm Niệm lại là bé gái, dù có cực khổ nuôi lớn thì sau này cũng về nhà người ta, sao cô phải làm chuyện tốn công phí sức như vậy làm gì.

Cô chưa bao giờ cảm thấy Niệm Niệm là gánh nặng cả. Niệm Niệm không bao giờ khóc lóc hay gây rắc rối, không chỉ có thể chăm sóc bản thân tốt mà còn có thể giúp cô chăm sóc bé con. Dù sao bà nội tuổi đã cao, có rất nhiều lúc không khoẻ lắm, nhưng nhóc con kia lại rất hoạt bát, nếu Niệm Niệm không cùng chơi cùng cô bé mỗi ngày, làm bạn với cô bé thì đúng là cô sẽ thực sự lo rằng bà nội không thể chăm xuể.

Hơn nữa, bé gái thì sao? Chẳng lẽ nuôi con trai mới được à?

Bạch Du vẫn luôn khinh thường lời nhắc nhở "có lòng" đầy tính trọng nam khinh nữ này.

Cô nuôi nấng Niệm Niệm là xuất phát từ tấm lòng. Cô không mong đợi sau khi Niệm Niệm lớn lên sẽ báo đáp cô cái gì cả, chỉ cần cô bé sống tốt là được.

Hôm nay bà Bạch dậy muộn, thấy cô làm nhiều món như vậy thì không khỏi thắc mắc: "Sao con lại làm nhiều món như vậy?"

Bạch Du: “Con muốn đi gặp Tạ Thừa, con đã hứa là sẽ gặp cậu bé rồi.”

Đã gần nửa tháng kể từ khi Tạ Thừa trở lại nhà họ Tập. Nghĩ đến bộ dạng của Ngô Hiếu Nghi ngày hôm đó, cô cảm thấy có hơi bất an, nghĩ tốt hơn là nên đi gặp cậu bé.

Bé con chân ngắn nghe vậy liền giơ bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm lên: “Mẹ, con cũng muốn đi!”

Mặc dù Niệm Niệm không lên tiếng, nhưng đôi mắt ngập nước ấy lại mong chờ nhìn Bạch Du, hiển nhiên cũng rất muốn đi với cô.

Bạch Du sờ hai cái đầu nhỏ của đám trẻ, cười nói: “Đi, chúng ta cùng đi.”

“Tốt quá, cùng đi, cùng đi!”

Bé con vui vẻ đi vòng quanh bếp.

Sau khi ăn sáng xong, Bạch Du tìm một chiếc giỏ tre, đặt một bát bánh bao tươi vào trong đó, sau khi bánh táo tàu được hấp chín thì cô cắt thành từng miếng, rồi quét dầu đậu phộng lên, chiên phần còn lại trên lửa nhỏ, phần còn lại thì cắt thành những miếng nhỏ và không chiên.

Sau đó gói bánh táo tàu vào giấy dầu rồi cho vào giỏ tre.

Nhà họ Tập không quá xa, nhưng cũng không gần lắm, đi xe buýt mất khoảng nửa tiếng, rồi đi bộ khoảng 40 phút là đến nhà họ Tập.

Nhà họ Tập nằm trong khu quân sự, nhưng lại có sân, mới nhìn là biết không phải là nơi dành cho

người bình thường.

Người mở cửa là mẹ Tập.

Mẹ Tập thấy nhóm người Bạch Du, đầu tiên là hơi sửng sốt, sau đó nhiệt tình dẫn bọn họ vào nhà: "Mau, mau vào ngồi đi, nãy giờ Thừa Thừa cứ nhắc mọi người suốt, nhưng khổ nỗi dạo này sức khoẻ của tôi không được tốt lắm, không tiện đưa nó đến gặp mọi người."

Mẹ Tập lấy mứt trái cây và hoa quả trong tủ ra để đãi mọi người.

TBC

Bạch Du lấy ra ba cái bánh bao tươi và bánh táo tàu mình mang tới: "Tôi tự làm một ít bánh bao hấp và bánh táo tàu, đều là món Thừa Thừa thích ăn, đều không phải đồ đắt tiền gì đâu, cô đừng chê ạ."

Mẹ Tập làm sao có thể không hài lòng: "Tôi và mẹ Thừa Thừa đều không biết nấu ăn. Đứa nhỏ kia cứ nói rất nhớ những món cô nấu. Nó còn nói cô nấu ăn rất ngon, còm ngon hơn cả mấy đầu bếp giỏi ở khách sạn quốc doanh nữa. Hôm nay tôi đã tôi được hưởng ké từ Thừa Thừa rồi."

Vừa nói bà ấy cầm một miếng bánh táo tàu bỏ vào miệng, sau đó không khỏi gật đầu: "Khó trách Thừa Thừa cứ nói cô nấu ăn rất ngon, đây là lần đầu tiên tôi ăn được bánh táo tàu mềm như vậy. Quả thực là không khác gì bánh bán bên ngoài."

Nói xong, bà ấy lại mời Niệm Niệm và bé con ăn kẹo, nhét kẹo và mứt vào tay các cô bé.

Bé con và Niệm Niệm không dám nhận, thấy Bạch Du gật đầu mới dám nhận đồ, còn đồng thanh với

giọng ngọng nghịu của trẻ con: “Cám ơn bà Tập ạ.”

Mẹ Tập mỉm cười hiền hậu, tiếp tục khen ngợi Bạch Du: “Vẫn là cô biết cách dạy trẻ con. Hai đứa bé được cô nuôi dạy rất mình thật tốt, không chỉ xinh đẹp mà còn rất lễ phép ngoan ngoãn.”

Bạch Du thấy Tạ Thừa lâu như vậy nhưng vẫn chưa ra, liền hỏi: “Thừa Thừa đâu ạ, cậu bé không có ở nhà sao?”

Mẹ Tập: “Thừa Thừa được mẹ đưa ra ngoài đi dạo rồi. Mỗi buổi sáng sau khi ăn xong họ đều ra ngoài đi dạo xung quanh một lát. Tính thời gian thì chắc sẽ sớm về thôi…”

Lời còn chưa dứt, Tạ Thừa từ bên ngoài đã lao vào, nhào vào lòng Bạch Du: “Cô Bạch! Bà Bạch! Niệm Niệm, Minh Thư, mọi người tới gặp cháu ạ!”

“Đúng vậy, tụi cô tới thăm cháu này, còn làm món bánh bao hấp và bánh táo tàu mà cháu thích ăn nữa.”

Bạch Du ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của cậu bé, nhìn xem cậu be.

Tạ Thừa đã đổi mới từ đầu đến chân, tóc đã được cắt ngắn, để lộ khuôn mặt thanh tú. Cậu bé đang mặc một bộ đồ hải quân màu xanh nước biển, dưới chân còn mang đôi giày cho trẻ em mới toanh.

Hơn nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé đã có chút thịt, còn đỏ hây hây, xem ra cậu bé đang sống khá tốt ở nhà họ Tập.

Thấy cậu bé như vậy, lòng cũng đã Bạch Du nhẹ nhõm hẳn.

Khi Ngô Hiếu Nghi đi vào, lúc nhìn thấy Bạch Du thì trên mặt hiện lên chút xấu hổ: “Đồng chí Bạch, bà Bạch, mọi người đến chơi ạ.”

Bạch Du gật đầu với cô ta.

Tạ Thừa vừa bước vào đã ngửi thấy mùi thơm, nhưng cậu bé lại kìm lại không ăn, đi tới ôm bà Bạch trước, sau đó rửa tay rồi mới ăn cùng Niệm Niệm và bé con.

Ba đứa nhỏ đã lâu không gặp nên trông cực kỳ vui, thậm chí Tạ Thừa còn đưa mấy đứa nhỏ vào phòng, lấy hết đồ chơi của mình ra chia cho hai đứa nhỏ.

Chương 654: Chương 654

DTV-EBOOK

Mẹ Tập tỏ ra thờ ơ với cô con dâu Ngô Hiếu Nghi này, còn Bạch Du và bà nội thì không còn gì để nói với cô ta, Ngô Hiếu Nghi ở trong phòng khách như đứng trên đống lửa ngồi trên đống than, rất nhanh sau đó liền lấy cớ đi mua đồ ăn để chạy trốn.

Khi cô ta vừa đi, mẹ Tập mới kể cho nhóm Bạch Du nghe chuyện đã xảy ra trong nửa tháng qua.

Bà ấy nói bây giờ Tạ Thừa đã được đổi tên thành Tập Lục Thừa rồi, có nghĩa là lục đọc giống với lộc. Họ hy vọng sau này Tạ Thừa sẽ là người được cả sự hạnh phúc và giàu có, bình an vô sự. Nhưng nếu cứ dùng từ Lộc thì trắng trợn quá, hơn nữa họ mẹ của mẹ Tập là Lục, cho nên họ đã đổi từ Lộc thành Lục, chính thức gọi là Tập Lục Thừa.

Bạch Du cảm thấy cái tên này rất hay.

“Con dâu này của tôi tâm địa không xấu, nhưng tính tình lại mềm yếu lại ngốc nghếch như cha mẹ nó. Tôi thực sự không dám tin giao Thừa Thừa cho một mình nó. Tiểu Đông thường xuyên không ở nhà, lỡ ngày nào đó nó giống như vậy con em gái vô lương tâm của nó, bỏ rơi Thừa Thừa thì chúng ta có thể tìm người ở đâu đây? Cho nên tôi định ở đây thêm một thời gian nữa.”

Mẹ Tập nói ra nỗi lo của mình, sau đó lại nói cha Tập đã trở về thủ đô rồi.

Mặc dù cha Tập đã nghỉ hưu nhưng đơn vị vẫn mời ông ấy trở lại làm việc. Vì thế ông ấy đã đến thủ đô sau vài ngày ở Quảng Thành, còn Tập Hiểu Đông cũng đi công tác.

Bạch Du hiểu được ý của bà ấy, thì biết Ngô Hiếu Ngọc chẳng hề bị trừng phạt gì, vẫn còn ở Quảng Thành.

Cô không thích người đàn bà Ngô Hiếu Ngọc này chút nào, nhưng nếu nhà họ Tập lẫn nhà họ Ngô đều không truy cứu nữa, thì một người ngoài như cô cần gì phải tìm đến rắc rối làm chi?

Ở lại nhà Tập hơn một tiếng, Bạch Du liền nói lời tạm biệt.

Mẹ Tập vẫn liên tục mời họ ở lại ăn trưa, nhưng Bạch Du khéo léo từ chối.

Khi Tập Lục Thừa biết bọn họ phải đi thì mắt lập tức đỏ hoe, còn nhân lúc không có ai để ý lén lau nước mắt.

Bé con và Niệm Niên cũng rất bất đắc dĩ phải buông người bạn nhỏ Tập Lục Thừa này ra, nên ba đứa nhỏ đã hẹn nhau lần sau gặp lại.

Vừa về đến nhà, Bạch Du đã nhìn thấy một người đứng ở cửa từ xa.

Người nọ cầm trên tay một chiếc vali cũ, dù lúc này không đi nhưng cũng không đặt chiếc vali xuống đất, như thể nó là vật rất quý giá vậy.

Một trận gió ào ào thổi qua, những chiếc lá rơi từ trên cây rơi xuống vai ông ấy, đúng lúc quay lại thì…

Bạch Du nhìn thấy rõ bóng dáng của ông ấy: “Thợ cả Ngũ, sao lại là chú?”

Thợ cả Ngũ nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, nếp nhăn trên mặt cũng tự nhiên giãn ra: “Những thứ cháu nhờ chúng ta làm trước đó đều đã chuẩn bị xong rồi. Chúng ta sợ cháu chờ sốt ruột nên đã đem tới đây.”

“Đồ cháu chưa cần dùng vội đâu ạ, cháu nên nói cho Giang Lâm một tiếng mới phải, như vậy thầy Ngũ sẽ không cần vất vả đến đây.”

Bạch Du không ngờ ông ấy lại đi đường xá xa xôi đến đây đưa đồ. Cô chưa bao giờ thúc giục nhà họ Ngũ là vì không muốn tạo áp lực cho họ. Thứ nhất là thứ này khó làm, thứ hai là bây giờ không cần dùng gấp, nên ban đầu cô định đợi đến kỳ nghỉ tiếp theo lúc về đảo Quỳnh Châu thì mới đến hỏi họ, nhưng không ngờ thợ cả Ngũ lại đích thân đem tới.

Thợ cả Ngũ cười nói: “Không vất vả, không vất vả mà.”

Không có công việc nào tốt hơn việc này cả, Bạch Du đã cho họ hai tờ Đại đoàn kết và các loại phiếu khác nhau. Trước đó còn cho họ rất nhiều thuốc bổ, tiền này và thuốc bổ như cơn mưa tới đúng lúc vậy, có thể tạo điều kiện cho họ chăm sóc tốt cho con gái.

Sau nhiều ngày bồi bổ, sức khỏe và tinh thần của con gái họ đã cải thiện rất nhiều, tuy vẫn chưa thể trở lại bình thường nhưng mọi thứ cũng đã dần khá hơn, nên họ đã rất hài lòng.

Bạch Du đã giúp đỡ họ nhiều như thế, mà tất cả những gì họ phải làm là biến những chiếc vỏ mà cô tìm thấy thành tác phẩm.

Loại công việc này tuy xa lạ với họ nhưng cũng không quá khó. Trước kia ông ấy từng dạy hội họa Trung Quốc, nên cũng có trình độ nghệ thuật cơ bản, mà vợ ông ấy lại có tài thêu hai mặt do tổ tiên truyền lại, bởi vậy sau khi tìm hiểu bước đầu thì đã nhanh chóng tìm ra cách, nhưng họ không hài lòng lắm với tác phẩm đã hoàn thành, nên sau đó còn tự tới bãi biển để tìm vỏ sò, sau khi loại bỏ vô số phế phẩm thì mới có được một tác phẩm ưng ý, nếu không ông ấy đã có thể đưa đồ đến sớm hơn rồi.

Bà Bạch cũng nhanh chóng gọi mọi người vào: "Nếu biết cậu đến thì chúng tôi đã không đi ra ngoài rồi, cậu đợi đã lâu chưa?"

Thợ cả Ngũ lại lắc đầu: "Không lâu lắm đâu, tôi mới tới không bao lâu mà."

Sau khi vào nhà, Bạch Du bảo Niệm Niệm và bé con ra vườn chơi. Hai đứa nhỏ rất nghe lời, nắm tay nhau ra ngoài chơi đồ chơi mà Tập Lục Thừa đã đưa cho.

Bà Bạch nhất quyết giữ thợ cả Ngũ ở nhà ăn trưa, bất chấp sự phản đối của đối phương, xách giỏ rau đi ra ngoài mua đồ ăn.

Không ai trên đảo Quỳnh Châu biết Giang Lâm và Bạch Du đã mua một căn nhà ở đây. Khi thợ cả Ngũ hỏi Giang Lâm địa chỉ, ông ấy còn nghĩ họ chỉ mua một ngôi nhà gỗ nhỏ rộng vài chục mét vuông chứ không phải một ngôi nhà ba tầng kiểu Tây, rồi còn có một khu vườn rộng lớn như vậy.

Căn nhà như thế chắc chắn không hề rẻ, nhưng thợ cả Ngũ chỉ nhìn thoáng qua rồi quay đi, cũng không đánh giá xung quanh.

Vừa ngồi xuống, thợ cả Ngũ đã lập tức mở chiếc vali mang theo, cẩn thận lấy từng sản phẩm thành phẩm ra: "Lần này chú và vợ làm tổng cộng ba cái, Tiểu Du cháu xem thử. Nếu có cái gì không hài lòng thì cứ việc nói với chú, chú sẽ đem về sửa lại ngay."

Bạch Du rót nước cho thợ cả Ngũ, đặt mứt trái cây do nhà họ Tập lên đĩa, làm xong mới nhìn sang.

Mỗi tác phẩm chạm khắc bằng vỏ sò đều được bọc cẩn thận trong một chiếc áo đệm bông dày. Sau khi bỏ lớp áo bông bên ngoài, ba tác phẩm lần lượt lộ ra.

Bạch Du nhìn chăm chú, sau đó lập tức sửng sốt.

Bên dưới tác phẩm đầu tiên là một vỏ ốc xà cừ lớn, có vài vỏ sò nhỏ được khảm xung quanh. Ngoài ra còn có một vỏ ốc màu đỏ được khắc thành hình cá koi, tạo hình rực rỡ đầy màu sắc. Điều tuyệt vời nhất là trên vỏ ốc xà cừ lớn có hình một cô gái thời cổ đại ăn mặc như người ở trong cung, cô gái mặc một chiếc váy màu đỏ tươi, búi tóc hình con bướm, trông rất bắt mắt, mà biểu cảm trên khuôn mặt của cô ấy cũng rất sống động, đẹp đến mức khiến người ta loá mắt.

Tác phẩm thứ hai là "Hoa Lan", tác phẩm thứ ba là "Thuyền buồm cưỡi gió đạp sóng".

Mỗi tác phẩm đều khéo léo đến mức Bạch Du phải liên tục trầm trồ: "Thầy Ngũ, chú và thím Triệu đã làm tốt quá, hai người đã biến đá thành ngọc rồi."

Phải biết rằng việc chạm khắc trên vỏ sò không hề dễ dàng. Nó đòi hỏi nhiều quá trình như cắt, mài, khắc và dán. Mà dụng cụ họ có ở thời này rất thô sơ, ngay cả máy mài điện còn không có, bọn họ chỉ có thể cắt mài thủ công, nhưng cứ như thế thì không những phải mất nhiều thời gian và sự kiên nhẫn, mà còn mệt vô cùng.

Bạch Du không ngờ họ có thể làm tốt đến thế, biến những chiếc vỏ sò, cành liễu biển và những thứ nhỏ nhặt khác không có xíu hấp dẫn nào thành những món thủ công đầy màu sắc.

Nghe Bạch Du nói xong, nắm tay đầy căng thẳng của thợ cả Ngũ mới buông lỏng: "Tiểu Du, cháu hài lòng là tốt rồi, nhưng nếu có chỗ nào làm không tốt thì cháu nhất định phải nói đấy, tuyệt đối đừng ngại."

Thợ cả Ngũ chỉ lo Bạch Du quá tốt bụng, vì ngại mà không chỉ ra khuyết điểm của họ.

Bạch Du: "Thầy Ngũ cứ yên tâm. Nếu có chỗ nào làm không tốt thì cháu nhất định sẽ nói. Tiếp theo hai người cứ dựa vào tiêu chuẩn này làm tiếp là ổn ạ, lúc về cháu sẽ nhờ người tìm hiểu xem có có máy cắt và máy mài không, nếu có thì lúc hai người chế tác đồ sẽ không vất vả mà nữa."

Thợ cả Ngũ vội vàng xua tay: "Không cần phiền phức như thế đâu, chúng ta không thấy vất vả chút nào cả. Tiểu Du, cháu tuyệt đối đừng tiêu tiền cho chúng ta."

Chương 655: Chương 655

DTV-EBOOK

Cắt và mài có vất vả không? Đương nhiên là vất vả. Có vài loại vỏ sò rất mỏng, nên một khi dùng lực không hợp lý thì sẽ vỡ ngay. Cũng có những loại vỏ sò có diện tích nhỏ, để mài thành hình dạng mong muốn thì phải mài từng chút một. Đôi khi phải mất vài ngày mới mài thành hình, mà càng làm người ta nản hơn chính là, lúc gần như thành công thì bỗng nhiên vỏ lại bị vỡ và không thể sử dụng được nữa, dẫn đến thất bại.

Nhưng những khó khăn đó lại chẳng là gì so với mười năm qua, lúc ấy họ đã bị tra tấn cả về thể xác lẫn tinh thần. Con gái mất tích, họ ăn không nổi ngủ không yên, lúc ấy mới là đau khổ thật sự.

Bây giờ con gái đã về với họ, họ lại có thu nhập thì còn phàn nàn gì nữa? Loại máy đó chắc chắn sẽ rất khó tìm, cho dù tìm được cũng chắc chắn rất đắt tiền, vì vậy thợ cả Ngũ đã không do dự mà ngăn Bạch Du.

Bạch Du: “Thợ cả Ngũ, như lúc trước cháu đã nói với chú, cháu định lấy nghề chạm khắc vỏ sò và nuôi ngọc trai nước ngọt làm sự nghiệp phấn đấu cả đời. Nói cách khác, chuyện này không phải là quyết định nhất thời, sau này phát triển thì vẫn sẽ cần sử dụng máy móc, nếu sớm muộn gì cũng sẽ sử dụng thì sao không mua sớm hơn chứ? Cho nên thầy Ngũ không cần thấy quá áp lực đâu ạ.”

Có những châu báu và vàng đó, bây giờ cô thực sự không thiếu tiền.

Sau khi nghe vậy, thợ cả Ngũ cũng không ngăn nữa mà thầm hạ quyết tâm, sau này sẽ tạo ra những tác phẩm chạm khắc bằng vỏ sò tốt hơn, tạo ra nhiều tác phẩm tuyệt vời hơn.

Lần này thợ cả Ngũ đến đây còn mang mang theo hai bức thư, một bức do Giang Lâm viết, một bức do Tôn Tường Vy viết.

Cô và Giang Lâm thường liên lạc chủ yếu qua thư từ. Bạch Du dự định sang năm sẽ lắp một chiếc điện thoại ở nhà và trên đảo Quỳnh Châu, để họ có thể liên lạc với nhau qua điện thoại.

TBC

Giang Lâm kể về những chuyện đã xảy ra gần đây với anh trong quân đội, cùng với nỗi nhớ cô và bé con. Ngoài ra còn nói về tin tức về Cát Đại Xuyên. Anh nói gần đây Cát Đại Xuyên đã lập công lớn, nhưng cụ thể công lớn thế nào thì lại không nói gì.

Thư của Tôn Tường Vy thì thẳng thắn hơn, nếu dùng một câu để tóm gọn thì là, cô ta đang rất chán.

Bạch Du đọc được thì không khỏi cong môi, mặc dù đã lâu không về đảo Quỳnh Châu, nhưng ở đó lại có những người cô yêu quý, cũng như biển và hải sản mà cô thích, cô rất nhớ nơi ấy.

Chờ tới lúc được nghỉ, cô phải đưa bé con và bà nội về lại đảo Quỳnh Châu.

Một lúc sau, bà Bạch đã đi chợ về, bà vui vẻ nói: “Hôm nay cá trích tươi lắm, tôi nhờ người bán cá

chọn một con lớn nhất, lát nữa tôi sẽ làm con cá này thành món cá trích và đậu Hà Lan nhé."

Thợ cả Ngũ càng nghe càng bối rối: "Không cần nấu nhiều đồ như vậy đâu, chỉ cần làm chút rau là được."

Ông ấy có hơi hối hận. Ông ấy thấy mình đến không đúng lúc lắm thì phải, mình hẳn là nên ăn trưa xong rồi mới đến.

Nhưng chuyện này thật sự không thể trách thợ cả Ngũ được, sáng sớm ông ấy đã tới đây, nhưng ông ấy lại đến ngay sau khi nhóm Bạch Du đi, nói cách khác, ông ấy đã đợi ở cửa hơn hai tiếng.

Bà Bạch: "Cậu Ngũ à, khó có dịp cậu đến đây, sao có thể làm bừa món rau nào chứ? Không thể tiếp khách như thế được, cậu cứ yên tâm ngồi chơi đi, tôi vào bếp nấu ăn, lát nữa là ăn được ngay."

Bạch Du: "Bà nội, để cháu đi. Bà và thầy Ngũ ngồi nói chuyện một lát đi ạ."

Thấy chuyện của bọn họ đã bàn xong, bà Bạch cười đáp: "Vậy để Tiểu Du Nhi làm đi, nó nấu ăn còn ngon hơn tôi."

Vào phòng bếp, Bạch Du nhìn xem bà nội mua gì, ngoài cá trích, bà nội còn mua thịt lợn, đậu Hà Lan và cải mầm cải.

Cải mầm hay còn được gọi là cải non, xào hay ăn sống đều rất ngon. Tuy nhiên, hôm nay Bạch Du không định làm món đó. Hôm qua còn sót lại một ít khoai môn, cùng với cải mầm thì có thể làm món canh khoai môn và mầm cải.

Thịt ba chỉ rửa sạch rồi băm nhỏ, sau đó xào với đậu Hà Lan để làm món đậu Hà Lan xào thịt băm. Cá trích thì làm món cá trích đậu Hà Lan như bà nội nói.

Khoai môn nhỏ rửa sạch và nấu chín, sau đó gọt vỏ. Cho mỡ lợn vào nồi, chờ mỡ nóng khoảng 50% thì cho khoai môn vào và dùng thìa nghiền từ từ. Làm như vậy nước canh sẽ đặc và có màu trắng đục như sữa. Sau khi khoai môn hoà với nước rồi thì thêm muối và cải mầm vào, đảo đều vài lần, khi cải mầm chín là có thể bắt nồi ra, canh khoai môn cải mầm đã sẵn sàng.

Sau đó lại làm món bắp cải bóp dấm, vậy là ba món một canh đã hoàn tất.

Thợ cả Ngũ thấy Bạch Du nấu nhiều món như vậy thì lại cảm thấy áy náy vì đã làm phiền người khác, quyết định lần sau sẽ đến sau bữa trưa.

Giống như Bạch Du ngạc nhiên trước những tác phẩm chạm khắc trên vỏ sò do vợ chồng thợ cả Ngũ làm, thợ cả Ngũ cũng ngạc nhiên trước kỹ năng nấu nướng của Bạch Du.

Cá trích vừa mềm vừa thơm, vị đậm đà của đậu Hà Lan hoàn toàn nâng tầm vị tươi và độ mềm của cá. Cắn một miếng, hương vị thơm mềm ấy liền tràn ngập trong khoang miệng, thực sự là cảm giác hưởng thụ tuyệt vời.

Món bắp cải bóp giấm có vị chua cay tê tê, ăn với cơm rất hợp. Thịt băm và đậu Hà Lan được thêm cà rốt thái hạt lựu vào, có màu đỏ và xanh trông rất

nịnh mắt, món này thực sự là món ăn được bé con và Niệm Niệm yêu thích. Đậu Hà Lan ăn giòn giòn, vị cực kỳ ngon.

Càng làm người ta ngạc nhiên hơn nữa là món canh khoai môn và cải mầm. Nước canh đậm đà và có màu trắng sữa. Nếu không biết còn tưởng đó là món canh cá trích đậu phụ.

Hai đứa nhỏ mỗi đứa ăn một bát cơm lớn, no căng cả bụng.

Thợ cả Ngũ vốn vốn chỉ muốn ăn một bát, nhưng bà Bạch quá hiếu khách, cứ liên tục bới thêm cơm cho ông ấy, cuối cùng ông ấy cũng không thể cưỡng lại sự cám dỗ của đồ ăn ngon, đã ăn hết hai bát cơm.

Ăn xong, thợ cả Ngũ không dám ở lại nữa, nhanh chóng chào tạm biệt.

Bạch Du vốn muốn ông ấy ở lại Quảng Thành một hai ngày rồi mới về, nhưng hôm nay thợ cả Ngũ nhất quyết muốn quay lại đảo Quỳnh Châu, do đó cô đành phải nhờ bà nội giúp gói một số đặc sản Quảng Thành, nhờ Thợ cả Ngũ giúp mang về nhà.

Trong đó một phần là dành cho thợ cả Ngũ, một phần là dành cho Tôn Tường Vy, phần còn lại là dành cho Giang Lâm.

Đúng lúc hai ngày trước cô đã làm một ít mắm tôm cùng thịt heo khô, nên đã gói mang hết cho Giang Lâm, cô lo Giang Lâm hay bận sẽ quên ăn, thịt heo khô có thể chống đói một lát, hơn nữa ăn cũng no lâu.

Bởi vì đang vội nên cô viết thư tương đối đơn giản, cũng không nhắc tới chuyện trước đây của Lâm Lam

Phương với anh, nếu chuyện đã được giải quyết thì không nên làm anh phải lo lắng nữa. Cô chỉ nói tới việc cô đã là đại diện sinh viên, còn làm trợ giảng cho cô Vương trong nửa tháng.

Bé con nhìn mẹ viết thư cho cha thì cũng muốn viết, nhưng cô bé ngay cả cây bút cũng không cầm vững, cuối cùng vẽ nguệch ngoạc thứ gì đó mà chả ai hiểu được, làm cả Bạch Du và thợ cả Ngũ đều ngơ ngác.

Ngoài ra, Bạch Du còn lấy thêm hai tờ Đại đoàn kết và các loại phiếu đưa cho thợ cả Ngũ, coi như là thanh toán tiền công chế tạo tác phẩm, thợ cả Ngũ không thấy công sức đó đáng là bao, nhưng rốt cuộc cũng không lay chuyển được Bạch Du, nên đành phải nhận lấy, ông ấy lại thầm thề rằng phải càng khiến tác phẩm tốt hơn nữa mới được.

Thợ cả Ngũ vừa đi, Nguy Hán Nghị đã tới sau sau đó.

Anh ấy mang Bánh Khoai Tây và Kim Nguyên Bảo trở lại. Hơn nửa tháng không gặp, Kim Nguyên Bảo đã lớn hơn nhiều, xém chút nữa Bạch Du đã không nhận ra.

Còn Bánh Khoai Tây đã trở nên uy nghi hơn, Nguy Hán Nghị ra vài hiệu lệnh, Bánh Khoai Tây cũng đã hoàn thành rất xuất sắc.

Bây giờ Bánh Khoai Tây và Kim Nguyên Bảo đã trở lại, Kim Đại Bảo và Kim Tiểu Bảo cũng phải về. Ở chung hơn nửa tháng, Bạch Du có hơi không nỡ xa họ. Để khao bốn chàng trai, Bạch Du đã nấu cho bọn họ một bữa thịnh soạn, làm Nguy Hán Nghị ghen tị không thôi

***

Nhoáng một cái đã qua hai tháng, Quảng Thành tháng sáu đã hoàn toàn vào giữa mùa hạ, ve sầu trên cây không ngừng kêu vang.

Chương 656: Chương 656

DTV-EBOOK

Cũng may là căn nhà mới mua của Bạch Du là kiểu hè mát đông ấm, nhất là vào mùa hè, vì trong vườn trồng rất nhiều cây, gió thổi mát lạnh nên không có thấy quá nóng.

Nhưng người ở ký túc xá lại chịu không nổi, ký túc xá không lớn, lại có nhiều người ở đó, hơn nữa ký túc xá còn không có nổi cái quạt, đến nỗi tới khuya vẫn cũng nóng đến không ngủ được. Nên sau này mọi người trong ký túc xá đều vô cùng ghen tị với Bạch Du.

Mặc dù bây giờ ở nhà không quá nóng, nhưng đến tháng bảy tháng tám thì chắc chắn sẽ rất nóng. Lúc đó Bạch Du định sẽ đến cửa hàng bách hóa mua hai ba cái quạt điện.

Kể từ khi lần bị cô nói mình có lỗ mũi to và lông mũi kỳ lạ, Cảnh Phỉ vừa nhìn thấy cô thì đã quay người đi. Bạch Du cũng thoải mái, dù sao thì giữa hai người cũng không có ân oán gì, cứ yên ổn là tốt nhất.

Kể từ lần trước gặp mặt, Cảnh Anh đã không đến gặp cô nữa. Ngay cả những thứ cô ấy nói muốn cho Bạch Du cũng không thấy đâu, mà Bạch Du cũng không để tâm đến chuyện này.

Vốn tưởng đối phương đã quên mất rồi, nhưng buổi trưa hôm đó, có một sinh viên vội vã chạy vào từ bên ngoài, vừa chạy vừa la: “Bạn học Bạch Du, có người đang tìm cậu này, cậu mau đi đi, cô ấy nói ô tô không thể đậu ở cổng quá lâu!”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Bạch Du sửng sốt, mà những sinh viên khác cũng đều sững sờ.

“Lái xe ô tô đến tìm Bạch Du, là ai đươc chứ?”

“Có phải là chồng của Bạch Du không?”

“Chắc không phải đâu. Không phải chồng Bạch Du là quân nhân sao, Bạch Du còn trẻ như vậy, chồng của cô ấy chắc không lớn tuổi, quân hàm của chồng cô ấy hẳn là không đủ để đi ô tô đâu.”

“Có lẽ anh ta chỉ là một lính lái xe bình thường?”

Đúng lúc mọi người đang đưa ra nhiều suy đoán khác nhau thì người đến báo tin cho Bạch Du lại lên tiếng: “Không phải chồng của Bạch Du. Đối phương là một người đồng chí nữ, mặc vest nữ. Ôi má ơi, tôi chưa bao giờ biết phụ nữ mặc vest có thể đẹp trai đến thế luôn!”

Bộ dạng của bạn học kia trông si mê lắm, nếu phải nói thì, chính là suýt bẻ cong cô ấy luôn rồi.

Khi mọi người nghe nói là một người phụ nữ đến tìm Bạch Du, thì lại bắt đầu xôn xao.

Tất nhiên là việc một đồng chí nữ đến tìm Bạch Du thì hẳn không có gì đáng ngạc nhiên cả. Điều làm cho người ta bất ngờ là người phụ nữ này không chỉ đi ô tô mà còn mặc vest. Ngay cả những người không biết gì cũng biết thân phận của người này không hề bình thường.

Vì vậy có người liền hỏi: “Bạn học Bạch Du, là ai tới tìm cậu thế? Người nọ là họ hàng của cậu sao?”

“Người đó làm gì vậy? Đồng chí nữ vừa có thể ngồi ô tô, vừa mặc vest thì hẳn là không đơn giản phải

không?”

Trong đầu Bạch Du hiện lên một bóng người, rất nhanh trong lòng đã có đáp án, nhưng lại thản nhiên nói: “Tôi cũng không biết người đó là ai, giờ tôi đi qua xem xem.”

Nói xong, cô xỏ giày vào và ra ngoài ký túc xá, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Mặc dù Bạch Du đã đi rồi, nhưng mọi người vẫn chưa kết thúc, vẫn bàn tán.

“Cậu nghĩ ai đến gặp bạn học Bạch Du thế? Chẳng lẽ là người thân của cô ấy ở thủ đô à?”

“Rất có thể là như vậy, dù sao tính tình Bạch Du tốt như thế, nhìn là biết không phải xuất thân từ một gia đình bình thường.”

Nghe mọi người bàn tán xôn xao, Cảnh Phỉ không khỏi cười mỉa: “Nếu Bạch Du có người thân đi ô tô, sao ngay cả xe đạp cũng không có?”

Cái gì có tính tình tốt, cái gì mà vừa nhìn là không giống người xuất thân từ gia đình bình thường, Xì!

Rõ ràng tính cách của Bạch Du rất bình thường, đúng chứ? Hơn nữa, Bạch Du không những không có xe đạp mà đến giờ còn đang thuê nhà ở bên ngoài kìa.

Sau khi nghe mấy lời của Cảnh Phỉ, có người cho cô ấy có lý, trong khi những người khác lại cho rằng lời nói của cô ấy có hơi ganh tị.

Bạch Du không biết mọi người đang bàn tán cái gì, cô nhanh chóng đi tới cổng, từ xa đã nhìn thấy Cảnh Anh ngồi trên chiếc ô tô màu đen có rèm che, đúng

như lời bạn học kia nói, cô ấy mặc một bộ vest nữ màu đen, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi trắng, không đeo bất kỳ trang sức gì, trông rất nghiêm túc, còn mang chút khí chất cứng rắn.

Thực sự là rất đẹp trai.

Cảnh Anh cũng nhìn thấy Bạch Du, cô ấy mở cửa rồi xuống xe: "Bạn học Bạch Du, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Bạch Du hơi cúi đầu: "Chào đàn chị Cảnh ạ, đã lâu không gặp."

Cảnh Anh đưa chiếc túi trong tay cho cô: "Đây là quà lần trước hứa cho em, chị vẫn chưa quên đâu, nhưng hai tháng nay chị phải ra nước ngoài công tác, nên không thể đưa đồ cho em. Nhưng chị đã mua cho em một chai nước hoa khi ở nước ngoài, là mùi hoa và trái cây rất mát. Em xem em có thích không."

Bạch Du vừa kinh ngạc vừa vui mừng: "Cám ơn đàn chị Cảnh ạ, em thích lắm, nhưng lại tốn tiền của chị rồi."

Vào thời điểm này, ở trong nước có rất ít người sử dụng nước hoa. Hầu hết hương thơm trên cơ thể mọi người đều đến từ dầu gội và xà phòng. Những người có điều kiện tốt hơn chút sẽ thoa một ít nước nước hoa có giá rẻ. Thật ra các cửa hàng Hữu Nghị cũng có bán nước hoa ngoại nhập, nhưng những người mua được lại cực kỳ ít. Một chai nước hoa có giá hơn mười đồng, thậm chí còn có giá cả trăm đồng, ngay cả Bạch Du cũng không nỡ mua.

Cảnh Anh rất thích thái độ thoải mái này của cô: “Không có gì tốn hay không tốn cả. Chị tặng em đồ thực ra là có mục đích cả.”

Bạch Du: “?”

Cảnh Anh l.i.ế.m môi: “Trà sữa lần trước em làm ấy, sau đó chị có nhờ trợ lý pha cho một cốc, nhưng hương vị rất bình thường. Lúc sau Nhược Di cũng có nói trà sữa cô ấy tự pha cũng không ngon bằng của em. Lần trước không phải em nói lúc rảnh sẽ đãi chị một bữa sao? Đúng lúc cuối tuần này chị rảnh, có thể đến nhà em ăn cơm đó.”

Nghe vậy, Bạch Du suýt chút đã bật cười, cô cảm thấy nữ thần tham ăn này có chút đáng yêu: “Vậy em sẽ ở nhà đợi đàn chị Cảnh tới nhé.”

Dứt lời, cô nói cho Cảnh Anh địa chỉ nhà mình, Cảnh Anh nghe được địa chỉ thì hơi nhướng mày, nhưng không nói gì.

Lúc này, người trong ký túc xá nữ vẫn còn chưa đi nghỉ trưa, còn đang bàn tán chuyện của Bạch Du.

Điều này khiến Cảnh Phỉ khó chịu cực kỳ, cô ấy định đi ra ký túc xá, trước khi đi còn quăng một câu: “Mấy người muốn bàn tán thì làm ơn ra ngoài bàn đi. Mấy người không nghỉ trưa thì phải để cho người khác nghỉ chứ.”

Cô ấy không hiểu, mấy chuyện bé tẹo đó có gì để bàn chứ. Không phải chỉ là một chiếc ô tô thôi sao, có gì đặc biệt hơn người khác đâu. Lần trước lúc cô ấy đến đăng ký học còn đi xe jeep nữa kìa?

Lời này vừa dứt, tiếng bàn tán xôn xao cũng ngừng luôn.

Ngay sao đó, bạn học đến báo tin cho Bạch Du bỗng nhiên "A" một tiếng, nhìn Cảnh Phỉ nhưng lại chần chừ không nói.

Cảnh Phỉ chú ý tới biểu tình của cô ấy, tỏ vẻ không vui nói: "Thái độ này của cậu là sao thế? Muốn nói gì thì cứ nói đi."

Nữ sinh đó: "Tôi nhớ ra, đồng chí nữ mặc vest trông có vẻ khá giống cậu, bạn học Cảnh Phỉ."

"?"

Cảnh Phỉ hơi sửng sốt, giống mình sao?

Ngay sau đó cô ấy nhớ mấy tháng trước Bạch Du có nói cô Vương sẽ dẫn mình đi gặp một người quan trọng. Cô Vương và chị họ của mình là bạn thân, mặc vest, còn đi ô tô có rèm…

Cảnh Phỉ "ôi" một tiếng, sau đó lao ra ngoài như phóng tên lửa.

Đáng ghét!

Sao cô Vương lại giới thiệu chị họ của mình cho Bạch Du thế. Tại sao cô Vương lại làm vậy chứ?

Rồi sao chị họ lại đến trường tìm Bạch Du? Nếu đã đến trường rồi thì sao lại không đến tìm mình?

Cảnh Phỉ cảm thấy m.ô.n.g mình như bốc cháy, dùng hết sức lực chạy về phía cửa, chạy như muốn mất dạng luôn.

Nhưng cô ấy vẫn chậm một bước. Cô ấy nhìn thấy chị họ ngồi trong ô tô và lướt qua trước mặt mình, chỉ để lại một luồng khói, phả vào mặt cô ấy.

Cảnh Phỉ: "…"

Cảnh Phỉ tức giận dậm chân, quay đầu lại nhìn Bạch Du với ánh mắt ghen tị: “Chị họ tôi tìm cô làm gì thế?”

Bạch Du giơ túi giấy trong tay lên, nhếch môi cười nói: “Đàn chị Cảnh tới cho tôi đồ, chị ấy nói vừa từ nước ngoài về, đã mua cho tôi một chai nước hoa, còn tặng cho tôi một cuốn từ điển tiếng Anh.”

Cảnh Phỉ: “…”

Chương 657: Chương 657

DTV-EBOOK

Nếu ghen tị có hình dạng, thì lúc này đây, Cảnh Phỉ đã bị nỗi ghen tị đó quấn chặt không có chút khe hở nào, đã bị ngạt thở c.h.ế.t luôn rồi.

Ánh mắt ghen tị của cô ấy đỏ như con thỏ vậy: "Sao chị họ tôi lại tặng nước hoa và từ điển tiếng Anh cho cô thế?"

Bạch Du cười: "Muốn biết à?"

"..."

Cảnh Phỉ nhớ tới lời nói câu nói lần trước của Bạch Du: "Tôi sẽ không nói cho cô đâu", thì lỗ mũi lại phập phồng, trông càng to hơn nữa.

Bạch Du thấy lần này cô ấy đã rút ra bài học, biết cô ấy không dám làm theo lời mình mà đi hỏi nữa: "Mặc dù cô không dám hỏi, nhưng lần này tôi có thể nói cho cô biết. Đàn chỉ Cảnh nói chị ấy rất thích tôi, mấy thứ này là quà gặp mặt."

Như sợ Cảnh Phỉ ghen chưa đủ, Bạch Du còn lấy lọ nước hoa và cuốn từ điển tiếng Anh từ trong túi ra.

Lúc Cảnh Phỉ nhìn thấy nước hoa, lỗ mũi của cô ấy càng nở rộng hơn.

Đến tận bây giờ chị họ chưa bao giờ tặng nước hoa cho cô ấy cả. Mặc dù cô ấy có tiền, cũng chi phiếu ngoại hối, hoàn toàn có thể mua nó ở cửa hàng Hữu Nghị, nhưng đó là chuyện hoàn toàn khác.

Giây tiếp theo, lúc cô ấy nhìn thấy cuốn từ điển tiếng Anh trong tay Bạch Du, trong nháy mắt lỗ mũi đã to gần tới mức tối đa, bộ dáng thở phì phò như một con bò già vậy.

“Cái này… Cuốn từ điển tiếng Anh này! Chị họ của tôi, chị ấy, thế mà chị ấy lại tặng cho cô cuốn từ điển tiếng Anh này hả… Hu… Huhuhu…”

Cuối cùng Cảnh Phỉ không nhịn được nữa, bật khóc.

Bạch Du: “???”

Cảnh Phỉ vừa khóc vừa rên rỉ: “Cuốn từ điển tiếng Anh này… Chị họ đã dùng rồi… Tôi đã xin chị ấy… Rất lâu rồi, nhưng chị ấy không muốn… Đưa cho tôi… Nhưng giờ… Lại tặng cho cô… Huhuhu…”

Cô ấy buồn quá đi!

Người cô thích từ nhỏ chính là họ Cảnh Anh. Trong con mắt của mọi người, chị họ là con nhà người người ta, được đi học đàng hoàng lại thông minh, làm việc thành thạo gọn gàng. Người lớn thích, thầy cô cũng mến. Để trở nên khác biệt với người ta như cô ấy thì cần phải nỗ lực rất nhiều mới đạt được, nhưng người kia lại chẳng hề tốn nhiều công sức.

Cô ấy trông như một thiên tài, chỉ cần nhìn một cái là có thể học được bất cứ thứ gì, cũng giống như việc học tiếng Anh. Nhiều người nói cô ấy có tài bẩm sinh, nhưng thực ra mọi người đều không biết sở dĩ lượng kiến thức cô ấy tích lũy đến giờ là chủ yếu từ sự nỗ lực của cô ấy, chứ không phải tài năng bẩm sinh.

Trong khi những đứa trẻ khác đang chơi trốn tìm, cô ấy phải đọc thuộc lòng các từ tiếng Anh. Khi những đứa trẻ khác đang làm nũng trong vòng tay của cha mẹ, cô ấy phải học tiếng Anh bên cạnh ông bà. Khi những đứa trẻ khác đang ngủ say thì cô ấy vẫn phải đọc thuộc lòng từ tiếng Anh. Hết thảy những thành tích mà cô ấy có được bây giờ đều mang mồ hôi nước mắt từ sự chăm chỉ của cô ấy.

Nhưng chị họ của cô ấy thì khác. Đối phương thực sự có tài bẩm sinh. Cô ấy phải đổ 100% mồ hôi để học, thì chị họ của cô ấy có thể dễ dàng học được chỉ với một phần mười. Hơn nữa phong thái làm việc của chị họ lại rất thong dong, trông như một nữ hiệp thời xưa vậy.

Ở nhà, ở độ tuổi ngang cô, người chị họ ấy đã có một vị trí gia tộc. Rất nhiều người lớn tuổi trong nhà đều bàn chuyện với chị họ. Vì vậy, từ nhỏ cô ấy đã cực kỳ ngưỡng mộ chị họ, coi chị họ như thần tượng của mình.

Nhưng người chị họ mình yêu mến và tôn sùng như thế, lại không cho mình cuốn từ điển tiếng Anh, thay vào đó đã tặng nó cho Bạch Du đáng ghét kia.

Huhuhu, cô ấy không muốn sống nữa.

Bạch Du nhìn Cảnh Phỉ khóc lóc sướt mướt, cảm thấy đầu ong ong rồi.

Thấy mọi người bắt đầu ghé lại xem, cô nhanh chóng bỏ chạy.

Cảnh Phỉ đã khóc rất dữ, nghĩ Bạch Du sẽ xấu hổ và đưa cho mình cuốn từ điển tiếng Anh, ai ngờ mắt

ra thì sao lại không thấy bóng dáng Bạch Du đâu nữa rồi?

Cô tức đến mức không thể thở được, suýt xỉu tại chỗ luôn.

Người trong ký túc xá nữ thấy Bạch Du trở về, có người hóng chuyện tới hỏi cô là ai đến tìm cô thế, Bạch Du nói là cấp trên của chồng cô, giúp mang đồ đến cho cô.

Mọi người nghe không phải là người thân của cô thì lập tức không còn hứng thú nữa.

Nhận mấy đồ quý giá như vậy từ nữ thần, Bạch Du cảm thấy có hơi băn khoăn, nghĩ sau này nên tặng cô ấy thứ gì đó làm quà đáp lễ.

Sau đó, Cảnh Phỉ có đến chỗ cô mấy lần, muốn dùng mấy đồ khác để đổi lại cuốn từ điển tiếng Anh trong tay cô, nhưng lần nào Bạch Du cũng từ chối, khiến cô ấy tức tới lỗ mũi càng trông to hơn.

Không phải chỉ có một người.

Cũng suýt nữa tức hộc máu, ngoài Cảnh Phỉ thì còn có Giang Khải.

Sau khi Giang Khải đặt chân đến thành phố Thâm Quyến với chiếc túi du lịch trên lưng, lòng tràn đầy nhiệt huyết muốn làm chuyện lớn, tuy nhiên chỉ sau đêm đầu tiên, anh ta đã bị chai rượu đập vào đầu, làm anh ta phải ở lại trong nhà khách mất bảy tám ngày mới khoẻ hẳn.

Nghĩ đến việc sau này thị trường ở Thâm Quyến sẽ phát triển nhanh chóng, tấc đất tấc vàng, anh ta quyết định nhân lúc mọi người chưa nhận ra, mua

một vài lô đất tích trữ trước, sau đó sẽ chờ chính phủ làm quy hoạch.

Đây là cách lâu dài nhất, cũng là an tâm nhất và nhanh nhất để kiếm tiền. Lần này anh ta đến thành phố Thâm Quyến, trong cầm hơn hai nghìn đồng từ mẹ kế, lại xin cha anh ta thêm một nghìn đồng. Thêm vào đó còn số tiền tiết kiệm trước kia của anh ta, tổng cộng tới hơn sáu nghìn đồng.

Hơn sáu nghìn đồng vào thời điểm này tương đương với hàng trăm nghìn, thậm chí hàng triệu đồng sau này. Mà giờ đây, thành phố Thâm Quyến chưa bị trở thành đặc khu, đất đai không đáng giá bao nhiêu, anh ta thấy chỉ cần mình mở miệng ra thôi là sẽ có rất nhiều người sẵn sàng bán nhà cho mình.

Không ngờ tin anh ta muốn mua nhà đã rao hơn nửa tháng, nhưng chẳng có ai đến tìm anh ta. Anh ta tự đến gặp, thì lại bị người ta cho là kẻ đi và đuổi đi.

Đúng lúc này, có một người đàn ông tự xưng là "Thiết Phong" đến gặp anh ta, nói mình là người phụ trách của mấy làng gần đây, còn nói mình có cách thuyết phục mọi người bán nhà cho anh ta.

Giang Khải vô cùng mừng rỡ, để thân thiết với đối phương hơn, anh ta mời người kia đến nhà hàng quốc doanh ăn tối, lát sau khi ăn xong, bọn họ đã gọi anh xưng em, hai người vẫn thấy chưa đủ, thế là Giang Khải liền đi mua cả tá rượu về, hai người đến nhà thuê của anh ta uống rượu đã đời.

Một đêm say rượu.

Hôm sau Giang Khải tỉnh dậy thì đầu đã đau như búa bổ, toàn là cảm giác buồn nôn, theo bản năng anh ta chạm vào nơi giấu tiền thì lập tức giật mình, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Tiền không thấy đâu hết, Thiết Phong cũng mất tăm!

Con rùa khốn khiếp đó đã lấy hết tiền của mình rồi!

Giang Khải lớn tiếng chửi bới, mười tám đời tổ tiên của đối phương cũng lôi ra chửi mấy trăm lần, sau đó mới chạy đi báo công an, nhưng đồng chí cảnh sát đều nói cơ hội lấy lại tiền gần như bằng không.

Bởi vì Thiết Phong căn bản không phải người địa phương, ngay cả tên của anh ta cũng là giả.

Ngoại trừ cái tên giả của người kia, Giang Khải cái gì cũng không biết.

Song, Giang Khải vẫn không bỏ cuộc, lại chạy đến nơi "Thiết Phong" sống để tìm anh ta. Tất nhiên, người đã từ đi lâu rồi - nhà trống không, sau đó anh ta chạy đến gặp người thân của người kia, nhưng được biết họ không biết ai tên Thiết Phong Cao Phong gì hết.

Sau khi mọi người biết anh ta bị lừa tiền, tất cả đều nhìn anh ta như kẻ ngốc.

Lúc này Giang Khải mới hoảng sợ, ngã dập m.ô.n.g xuống đất.

Một vị ngọt tanh dâng lên trong cổ họng, ngay sau đó, anh ta "hộc" một phát phun ra một ngụm máu.

Sau đó, anh ta ngất đi và được mọi người đưa đến bệnh viện.

Lúc tỉnh lại từ bệnh viện, Giang Khải lại ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tiên của Thiết Phong lần nữa, sau đó anh ta nghĩ đến một người - Bạch Du đang học ở Quảng Thành.

Bạch Du không biết Giang Khải có ý định đến Quảng Thành tìm cô, trước cuối tuần, cô đã dọn dẹp nhà cửa từ trong ra ngoài, làm mấy cái bánh bao thịt bò khô rồi đem ra vườn phơi nắng, chuẩn bị chờ Cảnh Anh đến chơi rồi sẽ mấy thứ này cho cô ấy.

Chương 658: Chương 658

DTV-EBOOK

Đối với người sành ăn mà nói, không có gì tốt bằng việc tặng đồ ăn ngon.

Cuối tuần sắp đến rồi.

Bạch Du vốn định làm đồ nướng nhưng đồ nướng không có thịt thì sẽ không ngon, bây giờ muốn mua thịt không chỉ cần phiếu mà nguồn cung cấp còn không cao, cô không mua được nhiều thịt như vậy.

Không thể làm đồ nướng, đành phải làm món rau xào.

Thời tiết ở thành phố Quảng nóng bức và ẩm ướt, nếu ở lâu thì rất dễ bị nóng trong người, đây cũng là nguyên nhân mà trà giải nhiệt rất nổi tiếng ở nơi này. Không chỉ có nhà hàng Quốc Doanh bày cái bàn bán trà giải nhiệt ở bên ngoài, ngay cả Cung Tiêu Xã cũng có bán, trong số đó có một loại trà tên là trà sâm Ban Sa, phải nói là rất đắng, Bạch Du từng uống thử một lần, suýt chút nữa đã nôn ra ngoài.

Gần đây thời tiết càng ngày càng nóng nên món canh xương hầm nấu hạt bo bo và bí đao là lựa chọn thích hợp nhất, canh có công dụng giải nhiệt làm mát cơ thể.

Sau khi nước sôi lăn tăn trên lửa lớn thì chuyển sang nấu trên lửa chậm, canh xương già nấu trên lửa chậm có mùi vị đậm đà, có thể cảm nhận được vị ngọt ngay khi đưa vào miệng, theo cách gọi của người Quảng Đông là canh Lão Hỏa Nương.

Hôm nay vừa lúc thấy trạm thịt có một mẻ cá đù vàng, kích thước của cá đù vàng không lớn, chỉ to hơn ngón tay cái một chút mà thôi, cá nhỏ mà hấp thì sẽ không ngon nhưng chiên giòn thì lại rất ngon.

Để cá đù vàng đã ướp gia vị xong vào bột chiên được điều chế từ bột bắp và bột mì, sao cho mỗi một con cá đù vàng đều được phủ một lớp bột thật mỏng, sau đó thả cá đù vàng vào trong chảo dầu nổi bong bóng để chiên, chiên tới khi có chút vàng thì vớt lên, sau khi chảo dầu bốc khói thì thả cá đù vàng vào để chiên một lần nữa, chiên vậy thì khi vớt cá đù vàng ra sẽ vàng đều hai mặt, cho dù có để lâu cũng không bị mềm.

Sau khi bày ra bàn, Bạch Du rải một lớp muối tiêu lên trên, thế là món cá đù vàng nhỏ chiên giòn đã được làm xong.

Tiếp theo cô làm món ruột già heo xào dưa chua, thêm món khoai tây thái sợi xào chua cay và món rau trộn.

Vừa làm đồ ăn xong, Cảnh Anh cũng đã tới nhà.

Cô nhóc và Niệm Niệm đi theo Bạch Du ra mở cửa, Cảnh Anh vừa nhìn thấy hai bé gái mặc váy màu đỏ, trên đầu buộc hai cái bánh bao, đường nét khuôn mặt có phần giống nhau thì đôi mắt lập tức bừng sáng: “Đây đều là con gái của em à?”

Bạch Du lắc đầu, mỉm cười rồi giới thiệu: “Đứa lớn là cháu gái của em, là con gái của anh hai của em, tên là Niệm Niệm. Còn đứa nhỏ là con gái của em, tên là Minh Thư.”

Nói xong, hai đứa bé đã không chờ Bạch Du gọi, cô nhóc ôm chặt đùi của Cảnh Anh, giọng nói như trẻ đang bú: “Xin chào cô xinh đẹp, cô có thể gọi cháu là Thư Thư ạ.”

Bạch Du: “…”

Coi như cô đã thấy rõ, đứa nhỏ có tính cách hòa đồng, không sợ người lạ chút nào.

Hơn nữa còn không biết cô bé bắt chước ai, miệng như bôi mật, ngọt c.h.ế.t người.

Quả nhiên là Cảnh Anh cảm thấy trái tim của mình như bị đánh trúng, cô ấy đưa đồ mang tới cho Bạch Du, sau đó dùng một tay ôm cô nhóc: “Xin chào Tiểu Thư Thư xinh đẹp, cháu có biết mình trông rất đáng yêu không?”

Cô nhóc gật đầu không chút khiêm tốn: “Cháu biết ạ, cháu giống mẹ của cháu nên rất đáng yêu.”

Cảnh Anh nghe vậy thì quay đầu nhìn Bạch Du, ánh mắt như đang nói là thật sự không thấy người nào bình thường mà lại tự yêu mình như thế.

Bạch Du: “…”

Đây cũng không phải là điều mà cô dạy.

Cô nhóc khá hóa đồng, Niệm Niệm lại rất bẽn lẽn, sau khi cô bé chào hỏi xong thì im lặng sang một bên.

Song Bạch Du vẫn nhận ra, ánh mắt Niệm Niệm nhìn về phía cô nhóc tràn đầy sự ngưỡng mộ trong phút chốc, ngay sau đó cái đầu nhỏ đã rũ xuống, cô bé đá giày vào cục đá trên mặt đá.

Bạch Du khẽ bước tới rồi nắm c.h.ặ.t t.a.y của cô bé: “Niệm Niệm, cô phải mang đồ vào trong, cháu có thể giúp cô dẫn cô Anh đi dạo trong vườn rau của chúng ta được không?”

Niệm Niệm ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn để lộ biểu cảm ngạc nhiên nho nhỏ. Mặc dù cô bé có chút sợ khi ở chung với người lạ nhưng cô bé nhất định sẽ làm tốt những việc mà cô đã giao cho cô ấy.

“Được thưa cô, cháu sẽ tiếp đãi cô Anh thật chu đáo ạ.” Nghĩ vậy, cô bé gật đầu nhỏ, sau khi nói xong, cô bé ngẩng đầu nhìn về phía Cảnh Anh: “Cô An, cháu dẫn cô đi xem rau củ mà cháu và em gái đã trồng được không ạ?”

Lúc này Cảnh Anh mới nhận ra vừa rồi bản thân không để mắt tới một bé đáng yêu, cô ấy lập tức để lộ vẻ mặt ngạc nhiên rồi cổ vũ: “Các cháu giỏi quá, còn nhỏ mà đã biết trồng rau rồi. Cô muốn xem, phiền cháu dẫn đường cho cô.”

Niệm Niệm cười nhe răng nhỏ: “Không phiền, cô đi bên này ạ.”

Tính cách của Niệm Niệm khá ít nói nhưng một khi có mục tiêu, cô bé sẽ quên chuyện ngượng ngùng mà làm thật tốt.

Cô bé dẫn Cảnh An đi xem vườn rau của bọn họ, vườn rau ở đây lớn hơn ở đảo Quỳnh Châu không ít, mặt trên trồng cà chua, đậu Hà Lan, trái mướp, cà tím, rau xà lách, cải trắng và các loại hành tỏi, có chừng mười loại rau củ khác nhau. Dây leo của cà tím và trái mướp bò đầy trên giá đỡ, cà chua ở một bên khác đã bắt đầu có quả, cà chua màu đỏ rực điểm

xuyết bên trong lá cây màu xanh mơn mởn, màu đỏ và xanh giao nhau, trông vô cùng đẹp mắt.

"Cô ơi, đây là do cháu trồng!"

Cô nhóc chỉ vào một mầm cây xanh cúi đầu ủ rũ trong một góc, cô bé ưỡn ngực, nói với vẻ mặt kiêu ngạo.

Cảnh Anh nhìn sang, suýt chút nữa là đã bật cười, may là cô ấy nhịn lại kịp thời, thậm chí còn khen ngợi cô bé: "Giỏi quá!"

Bàn tay của Niệm Niệm siết chặt lấy góc áo, sau khi đấu tranh một lúc thì cô bé chỉ vào một mầm cây xanh khác và nói: "Cô Anh, còn đây là cây cháu trồng."

Rõ ràng mầm cây xanh của Niệm Niệm khỏe mạnh hơn cô nhóc, mầm cây xanh ngẩng đầu ưỡn ngực, dễ nhận thấy là đã trồng sống, Cảnh Anh thấy thế thì khen ngợi không chút keo kiệt lần nữa, khen tới mức sắc mặt của hai cô bé ửng đỏ.

Đi qua vườn rau, một bên khác trồng hoa Tường Vi, hoa Lan Trắng nở rộ. Mặc dù những loại hoa cảnh không được coi là quý giá nhưng được chăm sóc vô cùng tốt, ong mật và bướm bay tới bay lui trong bụi hoa, khiến người ta cảm thấy như mùa xuân đang ở nơi này.

Trong vườn hoa còn trồng không ít cây cối, cây lớn cao và thẳng, cành lá xum xuê, che khuất ánh nắng nóng rực, dưới bóng cây đặt hai cái ghế nằm loại dài, bên cạnh cái ghế nằm đặt một cái bàn tròn nhỏ và một cái bàn xích đu, có thể tưởng tượng được cảnh ngày thường Bạch Du nằm trên ghế đọc sách

uống trà, còn hai bé đáng yêu nhảy dây ở ngay bên cạnh.

Cuộc sống vậy thật là thanh thản dễ chịu, trong lòng Cảnh Anh cảm thấy ngưỡng mộ.

Cảnh Anh mang tới một trái dưa hấu, Bạch Du đặt trái dưa hấu vào trong nước để làm lạnh, chốc nữa sau khi cơm nước xong xuôi rồi ăn thì sẽ rất mát lạnh.

Ngoài ra Cảnh Anh còn mang tới một lọ trà, Bạch Du không nghiên cứu nhiều về trà nhưng trông lọ trà này rất đắt tiền.

Sau khi đi dạo trong vườn, hai đứa trẻ nóng tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, cái trán của Cảnh Anh cũng chảy mồ hôi.

Bạch Du mở toàn bộ cửa sổ ra, gió mát thổi vào còn dễ chịu hơn quạt điện, Cảnh Anh lại một lần nữa thầm nói nơi này không tệ.

Nhưng điều khiến Cảnh Anh liên tục khâm phục là đồ ăn do Bạch Du làm.

Cá đù vàng ngoài giòn trong mềm, khi cắn giòn rụm, đặc biệt nhất là lớp muối tiêu phủ phía trên, vừa cay vừa mặn, càng nhai càng ngon, quả thật là vô cùng ngon.

Ruột già lợn không có mùi lạ, vô cùng dai, dưa chua vừa giòn vừa chua, còn món canh Lão Hỏa Nương có màu trắng sữa, có thể cảm nhận được vị ngọt ngay khi đưa vào miệng, dư vị vô tận.

Ngày thường Cảnh Anh ăn nhiều lắm là nửa bát cơm, đó là lúc cảm thấy ngon miệng mà thôi nhưng bữa nay, cô ấy ăn tận một bát rưỡi, suýt chút nữa là đã khiến dạ dày no tới mức nổ tung.

Chương 659: Chương 659

DTV-EBOOK

Nhưng thật sự là rất ngon, cho dù có no tới mức nổ tung thì cũng đáng.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Bạch Du dẫn Cảnh Anh tới phía dưới cái cây lớn, bọn cô nằm trên mỗi cái ghế nằm khác nhau, cô nhóc và Niệm Niệm nhảy dây ở bên cạnh.

Gió thổi qua mang theo mùi của hoa Lan Trắng, cảm giác thanh thản dễ chịu giống như trong tưởng tượng của Cảnh Anh.

Cảnh Anh nhắc tới chủ đề lần trước một lần nữa: "Em vẫn không thay đổi ý của mình ư?"

Bạch Du khựng lại, sau đó cô mới hiểu là Cảnh Anh đang nói về chuyện theo cô ấy học tập vào lần trước: "Đúng vậy, em không thay đổi."

Cảnh Anh gật đầu đầy tiếc nuối: "Chị còn nghĩ tới chuyện nếu em đồng ý theo chị thì sau này chị sẽ không phải lo là không được ăn cơm em nấu. Nhưng nếu sau này em có chuyện cần chị giúp đỡ, chỉ cần em lên tiếng, đương nhiên là không giúp không công."

Ngay khi nói câu cuối cùng, cô ấy chớp mắt với Bạch Du, ra dấu vô cùng lộ liễu, đó là cô ấy có thể giúp đỡ nhưng phải dùng đồ ăn ngon để làm thù lao.

Nghe cô ấy nói như vậy, Bạch Du không nhịn được mà bật cười, Nữ Thần tham ăn như vậy, thật sự là vượt xa sự tưởng tượng của cô, cô khựng lại rồi nói:

“Nhưng em thật sự có chuyện cần tiền bối Cảnh giúp.”

Cảnh Anh: “Chuyện gì?”

Bạch Du: “Không phải là lần trước em đã nói rồi ư, em muốn gây dựng sự nghiệp thủ công mỹ nghệ truyền thống và ngọc trai nước ngọt rồi phấn đấu, trong số thủ công mỹ nghệ truyền thống thì có một thể loại là đồ khảm xà cừ, người yêu của em đóng giữ ở đảo Quỳnh Châu, chỗ ấy có vô số vỏ sò thiên nhiên. Trước khi tới thành phố Quảng, em có nhờ hai người có tay nghề lâu năm chế tác vỏ sò thành đồ thủ công mỹ nghệ, mọi chuyện phát triển rất thuận lợi nhưng cắt kim loại và mài giũa tốn rất nhiều công sức. Thế nên em muốn hỏi tiền bối Cảnh là có thể giúp em tìm một vài máy mài bàn đá bằng điện được không?”

Bắt buộc phải mua máy rửa cát bằng điện, thợ cả Ngũ đưa đồ thủ công mỹ nghệ tới hai lần, cô chú ý thấy ngón tay của ông ấy bị mài rách nứt nẻ.

Nhất là lúc đưa đồ tới vào lần thứ, tay phải có thêm hai vết rách rất sâu, vết rách đã nhiễm trùng nhưng ông ấy không nỡ tới bệnh viện để chữa trị, cuối cùng cô không thể nhìn được nữa nên đã kéo thầy Ngũ tới bệnh viện ép rửa sạch vết thương.

Mấy tháng nay, cô đã cho người nghe ngóng, thậm chí cô còn nhờ Nguy Hán Nghị nhưng mãi mà không có tin tức, vì lẽ đó mà bây giờ mới xin Cảnh Anh giúp đỡ.

Cảnh Anh: “Đồ cẩn xà? Đồ thủ công mỹ nghệ được điêu khắc bằng vỏ sò?”

Bạch Du gật đầu: “Đúng vậy, chủ yếu là dùng vỏ sò làm vật liệu điêu khắc thành tác phẩm. Đúng lúc trong nhà em có vài tác phẩm, nếu tiền bối Cảnh có hứng thú thì em có thể dẫn chị đi xem.”

Cảnh Anh chưa từng thấy đồ thủ công mỹ nghệ dùng vật liệu từ vỏ sò nên lập tức cảm thấy hứng thú, cô ấy theo Bạch Du lên phòng sách của cô.

Bây giờ trong phòng sách đã có sáu tác phẩm đồ cẩn xà cừ, ngoài ba cái trước thì có thêm ba tác phẩm “Hoa Thủy Tiên”, “Thụy Liên Tiên Tử” và “Niên Niên Hữu Dư”.

Trong đó tác phẩm “Thụy Liên Tiên Tử” đã ngay lập tức thu hút ánh mắt của Cảnh Anh.

Chỉ thấy trên đóa bông s.ú.n.g có một Tiên Tử mặc quần áo màu trắng đang nằm, đôi mắt của Tiên Tử nhắm lại, đường nét khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, đóa bông s.ú.n.g nở rộ, ngay cả những đóa sen bên dưới cũng được điêu khắc sống động như thật. Khéo léo tuyệt vời, nếu không tận mắt nhìn thấy thì rất khó để khiến người ta tin rằng tác phẩm rạng ngời rực rỡ như thế lại được điêu khắc từ vỏ sò.

Cảnh Anh xem mỗi một tác phẩm đều rất cẩn thận, một lúc lâu sau, cô ấy mới ngẩng đầu lên rồi nhìn Bạch Du và nói: “Bây giờ chị đã biết là tại sao em lại từ chối chị rồi, ý nghĩ của em vô cùng tuyệt vời. Cái máy rửa cát bằng điện mà em đã nói cứ giao cho chị.”

Bạch Du ngạc nhiên mừng rỡ: “Thật ư? Vậy em thành thật cảm ơn tiền bối Cảnh.”

Cảnh Anh xua tay: “Cứ mở miệng là tiền bối, người không biết còn nghĩ chị lớn tuổi hơn em rất nhiều đấy, sau này em cứ gọi tên của chị là được rồi.”

Đương nhiên là Bạch Du không ý định gọi thẳng tên, cô suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vậy em sẽ gọi chị là chị Cảnh Anh.”

Cảnh Anh không phản đối, thật ra là cô ấy không quá quan tâm tới cách gọi: “Sau khi mua máy mài bàn đá chạy bằng điện thì bước tiếp theo của kế hoạch của em là gì? Không thể chỉ làm mỗi đồ thủ công mỹ nghệ thôi, em định mở rộng tiêu thụ ra bên ngoài như thế nào?”

TBC

Bạch Du gằn từng chữ: “Tiếp theo em định tham gia Hội chợ Quảng.”

Mỗi năm Hội chợ Quảng sẽ tổ chức hai lần, một lần vào tháng bốn tháng năm, một lần vào khoảng tháng mười. Cô không sẽ tham gia Hội chợ Quảng vào tháng bốn tháng năm, bởi vì có rất nhiều thứ vẫn chưa chuẩn bị.

Bây giờ cách tháng mười vẫn còn bốn tháng, cô định nhờ thím Triệu thêu dùm một bức tranh thêu hai mặt, tới khi đó cô sẽ mang những thứ này tới tham gia Hội chợ Quảng, cô cảm thấy xác suất được chọn rất lớn.

Sau khi qua tháng mười, vừa lúc đất nước sẽ ban bố chính sách cải cách, mọi chuyện rất thuận lợi.

Đây là điều đầu tiên Cảnh Anh có cảm giác tiếc nuối khi đánh mất một phụ tá và một người để tử giỏi: “Trước đó chị đã cảm thấy em rất thông minh,

quả thật là một mầm non tốt nhưng trên Thế Giới có rất nhiều người thông minh, còn chị thì lại không thích ép người khác, cho tới bây giờ chị mới biết được là chị nào chỉ bỏ lỡ một người thông minh, Bạch Du… Em rất giỏi, nhất định là em sẽ thành công."

Khi Bạch Du nói muốn phát triển văn hóa truyền thống và ngọc trai nước ngọt ra toàn Thế Giới ở bệnh viện, tuy rằng Cảnh Anh cảm thấy cô rất chí khí nhưng cô ấy cũng giống như bạn thân của mình, cô ấy cảm thấy chuyện này rất khó thực hiện.

Bây giờ tình thế của quốc tế không tốt với Trung Quốc, con đường phát triển đất nước tới Thế Giới vô cùng khó khăn, trở lực rất lớn nhưng Bạch Du chỉ là một sinh viên năm nhất, cho dù là kinh nghiệm tự mình tích lũy được hay mạng giao thiệp và tài năng thì vẫn còn quá non nớt.

Bởi vậy dù Cảnh Anh cổ vũ Bạch Du thực hiện giấc mơ của mình nhưng trong lòng cô ấy cảm thấy không khả quan, cô ấy không ngờ Bạch Du lại thông minh như thế, trong khoảng thời gian ngắn mà có thể làm ra đồ thủ công mỹ nghệ rạng ngời rực rỡ như vậy, thậm chí còn muốn tham gia Hội chợ Quảng.

Cô ấy thu nhận định trước đó lại, Bạch Du còn thông minh, chín chắn hơn so với tưởng tượng của cô ấy. Cô không nổi dậy trong một lúc, cũng không phải là đang nói khoác mà cô thật sự làm đến nơi đến chốn, nghiêm túc tiến bước về phía mục tiêu của mình.

Cô đã đánh bại chín mươi chín phần trăm bạn bè đồng trang lứa với mình chỉ bằng điểm này.

Sau khi Cảnh Phỉ biết cô ấy tặng dầu thơm cho Bạch Du, đặc biệt là cuốn từ điển Anh ngữ mà Cảnh Phỉ vẫn luôn nghĩ về cho Bạch Du thì đã khóc la, dày vò cô ấy rất lâu, muốn cô ấy lấy đồ lại để cho mình.

Nhưng cô ấy đã từ chối tất cả.

Trước đó cô ấy cảm thấy Cảnh Phỉ chỉ thua Bạch Du ở chỗ tính cách, còn những mặt khác thì vẫn có ưu thế, nếu uốn tính cách lại, chưa chắc là không thể so sánh với Bạch Du một bên.

Hôm nay cô ấy cảm thấy Bạch Du đã bỏ xa Cảnh Phỉ, hai người đã không còn chung một đẳng cấp từ lâu.

Nếu như Cảnh Phỉ vẫn không nhận thức được để thay đổi tính cách và quan điểm của mình thì sau này cô ấy chỉ xứng xách dép cho Bạch Du.

Cho dù là cuối tuần, Cảnh Anh vẫn bề bộn nhiều việc, cô ấy ở lại chỗ của Bạch Du không được hai tiếng thì đã rời đi.

Bạch Du lấy thịt lợn khô, thịt bò khô, bánh hạnh nhân và bánh bích quy đã làm xong cho Cảnh Anh. Bà Bạch biết Cảnh Anh tặng cho cháu gái của mình nhiều đồ đắt tiền như vậy, bà không thể không báo đáp nên đã hái rau củ trồng trong vườn rau cho Cảnh Anh mang về.

Cảnh Anh rất thích những món quà này.

Sau khi biết cuối tuần chị họ ít khi được nghỉ từ bác gái cả thì Cảnh Phỉ đã chạy tới nhà hàng Quốc Doanh dặn thợ nấu làm những món thật ngon, sau đó cô ấy cầm theo đồ ăn đi tìm chị họ.

Chương 660: Chương 660

DTV-EBOOK

Ai ngờ cô ấy bị vồ ếch chụp hụt, điều càng khiến cô ấy không ngờ tới là chị họ đi tìm Bạch Du.

Cảnh Phỉ trừng to đôi mắt như cái chuông đồng: "Bác gái cả, chị họ đi tìm Bạch Du để làm gì?"

Trong lòng cô ấy cảm thấy rất hoảng sợ, lần trước chị họ tặng thứ quý báu như vậy cho Bạch Du đã đành, giờ đầy ít khi được nghỉ mà cô ấy lại đi tìm Bạch Du, quan hệ của bọn họ tốt như vậy từ khi nào chứ.

"Cháu cũng biết chị họ của cháu là đồ tham ăn mà, nghe nói cô gái Bạch Du nấu ăn rất ngon, chị họ của cháu đã tới nhà của cô gái kia để ăn cơm rồi."

Cảnh Phỉ: "..."

Một giây sau, cô ấy không chờ bác gái cả lên tiếng thì Cảnh Phỉ đã xông ra ngoài, cô ấy muốn đi tìm Bạch Du, cô ấy muốn đi tìm chị họ, cô ấy không thể để bọn họ ở chung với nhau được.

Chẳng qua là khi cô ấy vọt ra đường thì ngơ ra, bởi vì cô ấy không biết nhà của Bạch Du ở đâu.

Huhuhu, cô ấy cảm thấy chị họ của mình sắp bị Bạch Du cướp mất rồi.

***

Sau khi Giang Khải xuất viện, anh ta thu dọn đồ đạc chuẩn bị tới thành phố Quảng để tìm Bạch Du.

Nhưng tất cả số tiền của anh ta đã bị trộm mất, ngay cả tiền để thuê cũng không có, chứ đừng nói chi là đi tìm Bạch Du.

Chẳng qua là vận may của anh ta không tệ, thế mà lại được người đàn bà góa chồng coi trọng, người đàn bà góa chồng có chút sắc đẹp nhưng quan trọng là… Người đàn bà góa chồng có tiền!

Người đàn bà góa chồng đã lấy chồng được hai lần, hai người chồng trước đều làm công việc trong đơn vị chính phủ, bởi vì tai nạn lao động nên số tiền trợ cấp từ đơn vị không nhỏ, cộng thêm việc tiền lương của hai người chồng trước cũng rất cao nên trong tay người đàn bà góa chồng có không ít tiền.

Nếu là lúc trước thì chắc chắn Giang Khải sẽ coi thường loại đàn bà góa chồng thế này, chẳng qua là bây giờ anh ta như cá mắc cạn, anh ta điện thoại về nhà nhưng cha mẹ lại không chịu cho anh ta tiền.

Không có tiền thì nửa bước cũng khó đi.

Anh ta nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng anh ta chỉ có thể chọn hy sinh nhan sắc… Theo người đàn bà góa chồng.

Đương nhiên là có kinh nghiệm bị lừa từ lần trước nên lần này anh ta rất cảnh giác, vì để xác định người đàn bà góa chồng thật sự có tiền không, anh ta tìm mọi cách nghe ngóng thân phận của người đàn bà góa chồng, đồng thời âm thầm theo dõi người đàn bà góa chồng về nhà.

Nhà của người đàn bà góa chồng ở đại viện trong cơ quan, nghe nói là nhà của người chồng thứ của cô ta để lại.

Sau khi xác định xong, lúc này anh ta mới khẳng định mối quan hệ người yêu với người đàn bà góa chồng.

Nhưng phương diện đàn ông của anh ta đã không dùng được từ lâu, vì để tránh bị phát hiện dẫn tới chuyện con vịt đã tới miệng còn bay mất nên Giang Khải kiên quyết tránh khỏi chuyện ở chung một phòng với người đàn bà góa chồng.

Song có điều kỳ lạ là dường như người đàn bà góa chồng kia không sốt ruột, mặc dù cô ta đã hơn ba mươi tuổi nhưng lại không như hổ như sói chút nào.

Chẳng mấy chốc hai người đã thân nhau.

Điều càng khiến Giang Khải vui mừng là người đàn bà góa chồng đồng ý tới thành phố Quảng với anh ta.

Thế là trong một ngày trời trong nắng ấm, người đàn bà góa chồng xách vali đã đóng gói xong, sau đó lên một chiếc xe vận tải cùng với Giang Khải.

***

Hiệu suất làm việc của Cảnh Anh rất cao, chưa được một tuần lễ là cô ấy đã tìm được hai cái máy rửa cát chạy bằng điện mới tinh.

Nhưng giá cả của hai cái máy rửa cát này không rẻ, tổng cộng là Bạch Du đã sử dụng gần năm trăm đồng.

Mặc dù có chút nhức nhối nhưng Bạch Du biết trong tương lai những thứ này có thể mang lại cho cô

giá trị lên tới hàng ngàn hàng trăm lần, vừa nghĩ vậy, cô đã không cảm thấy nhức nhối nữa.

Nếu đã muốn tham gia Hội chợ Quảng thì phải chế tác các tác phẩm thật nhanh.

Bạch Du đi mua dụng cụ và vật liệu cần để thêu thùa, sau đó gửi toàn bộ tới đảo Quỳnh Châu qua bưu điện.

Thời tiết càng ngày càng nóng, sắp tới tháng bảy.

Kỳ thi Đại Học lần thứ hai chuẩn bị bắt đầu.

Ngay lúc này, cuối cùng Bạch Du cũng nhận được thư trả lời của Lâm Hướng Tuyết.

Trong bức thư viết… Bạch Du, mình quyết định tham gia kỳ thi Đại Học.

Bạch Du thấy nội dung trong thư, trong lòng vô cùng xúc động.

Lâm Hướng Tuyết xảy ra chuyện vào đầu tháng ba, lúc đó cô đã viết thư, cùng với không ít đồ bổ gửi đi nhưng mãi không nhận được thư hồi âm của Lâm Hướng Tuyết.

Cô đã hỏi thăm chị dâu của cô ấy, lúc đó Lâm Hướng Tuyết vì băng huyết do sinh non mà vào viện, ở viện ba ngày thì được gia đình đón về.

Biết tình hình sức khỏe của cô ấy không sao, Bạch Du mới yên tâm không viết thư hỏi thăm nữa.

Có những người khi gặp chuyện không như ý, họ sẽ không nghĩ đến việc than thở với người khác, mà

họ sẽ như những con vật nhỏ bị thương tự thu mình lại rồi từ từ l.i.ế.m vết thương của mình.

Cô là người như vậy, Lâm Hướng Tuyết cũng là người như vậy, nên cô có thể hiểu được tại sao Lâm Hướng Tuyết không hồi âm cho cô, cũng sẵn sàng cho cô ấy thời gian chờ cô ấy dần hồi phục.

Chỉ là cô không ngờ Lâm Hướng Tuyết lại cho cô một bất ngờ lớn như vậy, thế mà cô ấy quyết định đi thi đại học.

Thật là quá tốt!

Trước đây cô đã nhiều lần khuyên Lâm Hướng Tuyết đi thi đại học nhưng đều bị cô ấy lấy đủ mọi lý do từ chối, sau đó cô không khuyên nữa, dù sao thì dù là bạn thân đến mấy, cũng phải tôn trọng nguyện vọng của đối phương.

Trong thư, Lâm Hướng Tuyết xin lỗi cô vì đã lâu không hồi âm trước tiên, sau đó kể cho cô chuyện sinh non.

Cũng như Bạch Du đoán, Lâm Hướng Tuyết suýt sinh non là có liên quan đến người phụ nữ tên Đồng Dương Vi kia, từ khi Đồng Dương Vi gả cho em chồng Lâm Hướng Tuyết thì nhà họ Tằng không còn ngày nào yên ổn.

“Chú em của tớ không hề yêu Đồng Dương Vi, hoàn toàn là bị ép cưới cô ta, dù sao thì hai người đã ôm nhau ngủ với nhau rồi, nếu em ấy không cưới Đồng Dương Vi thì sẽ bị coi là lưu manh, đến lúc đó mất việc thì không sao, bị đưa đi nông trường mới là chuyện lớn, thế mà chưa hết, vợ chưa cưới của chú em tớ có vẻ như thấy mọi chuyện chưa đủ loạn, đã

chia tay rồi còn quay lại, dây dưa với chú em của tớ, đương nhiên Đồng Dương Vi không phải dạng vừa, hai người hai ngày cãi nhau một lần, ba ngày cãi nhau một trận, trong nhà ngày nào cũng gà bay chó sủa."

"Nhưng tớ thực sự ghét c.h.ế.t cái người phụ nữ Đồng Dương Vi này, tớ Lâm Hướng Tuyết chưa bao giờ chửi người, càng không chửi những người cùng là phụ nữ nhưng Đồng Dương Vi, đó chính là một con điếm! Cô ta không những nói những lời kỳ lạ trước mặt tớ, còn cố tình gọi chồng tớ là 'anh Lâm' ngay trước mặt tớ, hai người đã trở thành quan hệ bác và em dâu, còn gọi anh anh em em, đây không phải là cố tình làm người ta buồn nôn sao?"

"Tớ đã kể chuyện này với chồng và mẹ chồng tớ, Đồng Dương Vi bị dạy dỗ nên im lặng một thời gian, chỉ là hôm đó cô ta đột nhiên chạy đến trước mặt tớ, còn lấy ra một lá thư nói là thư tỏ tình mà chồng tớ từng viết cho cô ta, chữ viết trên lá thư đúng là của Tằng Cảnh Lâm, lúc đó tớ chỉ cảm thấy như sét đánh ngang tai, cả người đều choáng váng, tớ cảm thấy bị tổn thương, lại thấy buồn nôn, lập tức muốn đi tìm Tằng Cảnh Lâm hỏi cho ra nhẽ, ai ngờ trên sàn nhà có một vũng nước, vì không nhìn rõ nên tớ trượt chân ngã, từ đó phải vào viện, may mà đứa bé không sao, nếu không thì tớ sẽ không tha cho con điếm đó!"

"Tớ nghi ngờ vũng nước đó là do con điếm đó cố tình làm, chỉ là tớ không có bằng chứng nhưng sau đó chứng minh lá thư đó không phải do Tằng Cảnh Lâm viết, mà là do chính Đồng Dương Vi viết, cô ta rất giỏi bắt chước nét chữ của người khác, chỉ là tớ

thấy buồn nôn quá, nhân lúc đó tớ đã đề dọn ra nhà họ Tằng để sống riêng, nếu không thì ly hôn."

"Dưới áp lực của gia đình tớ và việc ly hôn, nhà họ Tằng đã đồng ý, tớ dọn ra ngoài ở như ý nguyện, chỉ là tớ không cảm thấy vui vẻ, khoảng thời gian đó không trả lời thư của cậu, là vì tớ cảm thấy mình so với cậu, cuộc đời tớ quá thất bại, tớ không có mặt mũi gặp cậu, thậm chí tớ còn nghĩ, cuộc hôn nhân này có phải tớ kết hôn quá vội vàng không, nếu như lúc đó tớ kiên trì… Sau đó tớ nhớ đến câu cậu từng nói với tớ rằng núi dựa núi đổ, dựa người người chạy, dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình là đáng tin cậy nhất, không biết có phải đứa bé trong bụng đã cho tớ dũng khí không, tớ cảm thấy mình không thể tiếp tục sống mơ hồ như vậy nữa, tớ cũng không biết mình có thể thi đỗ hay không nhưng bất kể có thi đỗ hay không thì cũng phải thử một lần, như vậy sau này nghĩ lại cũng không hối hận."

Chương 661: Chương 661

DTV-EBOOK

Bạch Du nhớ lại lúc nhìn thấy Tằng Cảnh Lâm ở ga tàu, biểu cảm thoáng qua trên mặt anh ấy là sự chột dạ, trong lòng cô đoán được Tằng Cảnh Lâm trong chuyện với Đồng Dương Vi, chưa chắc đã vô tội và trong sạch như anh ấy đã thể hiện.

Chỉ là đây chỉ là suy đoán của cô, cô không có bằng chứng, cho dù có thì cô cũng chưa chắc sẽ chọn nói cho Lâm Hướng Tuyết biết.

Bởi vì Lâm Hướng Tuyết đã chọn tha thứ cho Tằng Cảnh Lâm, hai người lại có con, huống chi thời đại này rất ít người ly hôn, nghĩ đến đây, cô lập tức đè suy đoán này xuống.

Bạch Du gấp lá thư lại nhét vào phong thư, sau đó cất vào ngăn kéo.

Cô không trả lời thư Lâm Hướng Tuyết ngay, tiếp theo Lâm Hướng Tuyết phải tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học, còn cô cũng phải đón kỳ thi cuối kỳ.

Kỳ thi này đối với sinh viên năm nhất như họ rất quan trọng.

Kỳ thi tuyển sinh đại học khôi phục rất đột ngột, có rất nhiều người đã nhiều năm không cầm đến sách vở, huống chi là học tiếng Anh nên cho dù được nhận vào khoa ngoại ngữ nhưng trình độ tiếng Anh của nhiều sinh viên rất kém, từ đó cũng dẫn đến trình độ của mọi người không đồng đều.

Để không làm giảm động lực học tập của một số bạn học, trong suốt học kỳ, nhà trường đều không tổ chức kỳ thi chính thức, ngay cả kỳ thi giữa kỳ cũng không có, cho nên kỳ thi cuối kỳ này là kỳ thi chính thức đầu tiên của họ, cũng là lúc kiểm tra thành quả học tập của họ.

Thời gian này sinh viên trong lớp gần như quên ăn quên ngủ để học, đi đường cũng học thuộc lòng từ vựng, đi vệ sinh cũng học thuộc lòng từ vựng, thậm chí ngủ mơ cũng học thuộc lòng từ vựng.

Rất nhiều bạn học chưa sáng đã dậy học, Bạch Du thường dậy lúc sáu giờ hơn, cô cảm thấy mình đã dậy rất sớm rồi nhưng so với các bạn học trong lớp thì chẳng thấm vào đâu, các bạn học trong lớp bốn giờ hơn đã dậy học, học đến mười một giờ ký túc xá tắt đèn, có người vẫn còn chưa thỏa mãn, chạy đến nhà vệ sinh mượn đèn để học.

Chỉ có thể nói những người này quá liều mạng!

Với tư cách là một trong hai người đạt điểm tuyệt đối môn tiếng Anh trong kỳ thi tuyển sinh đại học, đương nhiên Bạch Du không thể lơ là, nếu lần thi cuối kỳ này cô không đạt được kết quả tốt thì không nói đến việc người khác sẽ bàn tán ra sao, chính cô cũng không thể tự tha thứ cho mình.

Vì vậy sau khi gấp lá thư lại, Bạch Du tiếp tục làm bài tập và học thuộc lòng từ vựng.

Bên ngoài, mặt trời càng lúc càng gay gắt, ánh nắng thiêu đốt mặt đất, tiếng ve trên cây vang vọng khắp bầu trời.

Bạch Du học thuộc lòng từ vựng đến mức mệt mỏi, dứt khoát đóng sách lại, bước ra ban công rồi thực hiện một vài động tác giãn cơ, vặn vẹo mông, lắc lư cái cổ cứng đờ sang trái sang phải.

Hai chị em cô nhóc và Niệm Niệm đang chơi trò trốn tìm dưới gốc cây lớn, tức là mỗi người tìm một viên đá có hình dạng đặc biệt, sau đó giấu viên đá trong phạm vi được chỉ định, ai tìm thấy viên đá của đối phương trước thì thắng.

Bạch Du để ý thấy Niệm Niệm đã tìm thấy viên đá nhỏ nhưng không lên tiếng, mãi đến khi cô nhóc hét lớn "em tìm thấy rồi", cô bé mới quay lại ôm cô nhóc, còn hôn cô nhóc một cái rồi nói: "Em gái giỏi quá!"

Cô nhóc dùng đôi bàn tay mũm mĩm ôm lấy mặt chị gái, hôn lại: "Chị cũng giỏi lắm nhưng không giỏi bằng em đâu!"

Niệm Niệm gật đầu: "Đúng, em gái là giỏi nhất."

Cô nhóc: "Chị là giỏi thứ hai."

Hai đứa trẻ nói xong thì cười vui vẻ, vui như hai chú chuột nhỏ thành công ăn trộm được gạo.

Nhìn cảnh tượng ấm áp như vậy, khóe miệng Bạch Du không tự chủ được mà cong lên.

Nghỉ ngơi mười phút, cô lại quay về chỗ ngồi để tiếp tục ôn tập.

Học kỳ này, cô cảm thấy tiếng Anh của mình tiến bộ hơn rất nhiều, đặc biệt là về nghe và nói, tất nhiên, đây cũng là do cô cố tình.

Sau này nếu muốn tham gia Hội chợ Quảng và làm ăn với người nước ngoài thì nghe và nói quan trọng hơn văn bản tiếng Anh nhưng ngược lại, văn bản tiếng Anh của cô không tiến bộ nhiều lắm, đây cũng là một trong những lý do khiến cô dành nhiều thời gian ôn tập gần đây.

Làm xong một bộ đề thi, Bạch Du cảm thấy não hơi mệt nên không đối chiếu đáp án ngay mà chuyển sang học thuộc lòng từ vựng.

"Maple, cây phong, butcher g.i.ế.c mổ (động vật), tàn sát (con người), desert vứt bỏ, bỏ rơi, sa mạc…"

Cô vừa viết vừa nói lẩm bẩm trong miệng.

Học như vậy hết cả một buổi chiều.

Mặt trời ngả về Tây, ánh nắng chiều tà rọi khắp ban công.

"Tiểu Du, ăn cơm nào!"

Giọng nói của bà nội từ tầng dưới truyền lên.

Bạch Du trả lời lại một tiếng.

Bà nội nấu một bát canh cá to, canh cá màu trắng sữa có những miếng đậu phụ nổi trên, bên trên tô điểm thêm hành lá xanh tươi trông rất ngon miệng.

Bà nội còn làm món sườn non hầm khoai môn, cả khoai môn và sườn non đều được hầm mềm nhừ, tan ngay trong miệng rất bắt cơm.

Bên cạnh còn có một đĩa dưa hấu đã cắt sẵn, được xếp ngay ngắn trong đĩa.

Bạch Du cảm thấy kể từ khi cô nói rằng sẽ đối mặt với kỳ thi cuối kỳ, cô được đãi ngộ ngày càng tốt ở nhà.

Cô nhóc và Niệm Niệm ngoan ngoãn hơn trước, bình thường không dễ gì đến tìm cô, hai đứa chơi ở nhà cũng chú ý không gây ra tiếng động, sợ làm cô mất tập trung ôn tập, còn bà nội thì thay đổi cách nấu nướng để làm cho cô đủ loại đồ ăn ngon, thậm chí còn mua về mấy cân óc chó bổ não.

Sau khi ăn tối xong, Bạch Du đứng dậy dọn bát đũa nhưng bà nội đã ngăn cô lại: "Cháu cứ để đó, bà rửa cho."

Tất nhiên Bạch Du không chịu: "Bà nội, học tập phải kết hợp với nghỉ ngơi, bà để cháu rửa."

Bà nội đã giúp cô trông con, thời gian này để cô có nhiều thời gian học tập hơn, bà nội lại giành cả việc nấu cơm, đương nhiên cô không thể không làm gì được.

Bà Bạch không hiểu thế nào là kết hợp với nghỉ ngơi nhưng cháu gái đã nói như vậy thì chắc chắn có lý của cô nên bà không kiên trì nữa.

Rửa chén xong, Bạch Du tiện thể dọn dẹp luôn cả bếp, sau đó cùng bà nội, cô nhóc và Niệm Niệm đi dạo trong vườn, mùa hè ban ngày dài, ăn tối xong trời vẫn còn sáng nhưng lúc này cái nóng đã dần tan, gió mát thổi hiu hiu, đây là thời điểm dễ chịu nhất trong ngày.

Dạo bộ xong, Bạch Du vội vàng tắm rửa rồi lại lên lầu tiếp tục ôn tập.

Đêm khuya tĩnh lặng, mọi người trong nhà đều đã ngủ, bên ngoài thỉnh thoảng vọng lại vài tiếng chó sủa, càng làm cho xung quanh thêm tĩnh lặng.

Bạch Du ngồi dưới ánh đèn, tiếp tục tập trung ôn tập.

Cơ thể rất mệt mỏi nhưng cảm giác vui vẻ khi duy trì trạng thái học tập tập trung là điều mà không thứ gì khác có thể sánh được.

Ngay khi Bạch Du đang nỗ lực đối mặt với kỳ thi cuối kỳ, Giang Khải và người đàn bà góa chồng đã ở trên xe tải mấy ngày.

Trong lòng Giang Khải mơ hồ cảm thấy không đúng: "Đây hình như không phải đường đến thành phố Quảng đi?"

Người đàn bà góa chồng miễn cưỡng nói: "Không phải đã nói với anh từ sớm rồi sao, tài xế xe tải phải đi giao hàng, đợi giao hàng xong mới đưa chúng ta đến thành phố Quảng, em là phụ nữ còn bỏ cả nhà để theo anh, anh là đàn ông còn có gì phải lo lắng nữa?"

Giang Khải nghe vậy cũng thấy có lý, sự nghi ngờ trong lòng lập tức tan biến không ít, anh ta nịnh nọt nói: "Từ thành phố Quảng đến Thâm Châu chỉ mất vài giờ lái xe, nếu chúng ta tự đi xe, giờ này đã đến thành phố Quảng rồi, anh cũng hơi sốt ruột."

Tuy anh ta nói vậy nhưng trong lòng lại trách người đàn bà góa chồng quá keo kiệt, vì tiết kiệm chút tiền xe mà lãng phí nhiều thời gian như vậy, đành chịu vì anh ta không có lấy một xu, chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của người đàn bà góa chồng.

Người đàn bà góa chồng đưa ngón tay thon dài ra chọc vào trán anh ta, giọng điệu nũng nịu pha chút không hài lòng: “Rốt cuộc anh đến thành phố Quảng là vì gì, đến giờ anh vẫn không chịu nói cho em biết sao?”

Giang Khải rất thích chiêu này, anh ta khựng lại một chút rồi mới tiến lại gần, hạ giọng nói: “Nói cho em cũng không sao, trước đây anh có một cô vợ chưa cưới ở Thủ đô, chỉ là con điếm đó không phải thứ tốt lành gì, quay sang cặp kè với anh trai ruột của anh, lần này anh đến thành phố Quảng là muốn cho cô ta một bài học.”

Chương 662: Chương 662

DTV-EBOOK

Kể từ khi bị lừa tiền, anh ta trở nên rất thận trọng, ngay cả khi người đàn bà góa chồng đồng ý đi Quảng Thành cùng anh ta, anh ta cũng không nói cho cô ta biết mục đích của mình.

Lúc này anh ta chịu nói ra là vì muốn kéo gần mối quan hệ của mình với người đàn bà góa chồng, mặc dù người đàn bà góa chồng đồng ý đi thành phố Quảng với anh ta nhưng từ đầu đến cuối tiền vẫn do cô ta nắm giữ, anh ta nghĩ nếu mình nói bí mật cho người đàn bà góa chồng biết thì chắc chắn người phụ nữ góa chồng sẽ cảm thấy mối quan hệ của cô ta với anh ta thân thiết hơn, biết đâu đến thành phố Quảng cô ta sẽ giao tiền cho anh ta quản lý.

Quả nhiên, người đàn bà góa chồng nghe vậy lập tức phấn chấn hẳn lên, miệng còn mắng mỏ không ngừng: “Con đàn bà đó bỏ một người đàn ông tốt như anh, có phải mắt mù rồi không? Hơn nữa cô ta cặp kè với ai không được, lại đi cặp kè với anh trai ruột của anh, đúng là đồ điếm, em ủng hộ cách làm của anh, chắc chắn phải cho con điếm đó một bài học!”

Giang Khải nghe vậy, trong lòng vô cùng sảng khoái, không nhịn được mà nói nhiều hơn: “Con điếm đó tưởng mình có chút nhan sắc đã đi quyến rũ đàn ông, nếu cô ta thích hầu hạ đàn ông như vậy, vậy thì anh sẽ bán cô ta vào vùng núi làm vợ chung!”

Kiếp trước anh ta từng thấy trên mạng, nghe nói người dân ở vùng núi rất nghèo, có người không lấy

được vợ nên mấy anh em góp tiền mua một cô vợ chung, anh ta nghĩ Bạch Du đã dám bỏ rơi mình, vậy thì anh ta sẽ đưa cô đến vùng núi làm vợ chung cho những người đàn ông đó.

Anh ta muốn cho Bạch Du biết, hậu quả của việc đắc tội với anh ta là gì!

Còn đứa con gái của cô và Giang Lâm thì anh ta cũng sẽ không tha, anh ta sẽ bán đứa trẻ đó làm con dâu nuôi, anh ta muốn cả nhà ba người họ sống không bằng chết!

Cho nên anh ta đã lên kế hoạch, đợi lấy được tiền của người đàn bà góa chồng thì anh ta sẽ liên lạc với bọn buôn người bán Bạch Du và con gái cô, không chỉ có thể trả thù họ, mà còn có thể kiếm được một khoản tiền lớn.

Đôi mắt người đàn bà góa chồng lóe lên: "Cá này có vẻ không tốt lắm đâu?"

"Không có gì không tốt, tục ngữ có câu không độc không chồng, nếu họ không nhân từ thì đừng trách tôi bất nghĩa!" Ánh mắt Giang Khải lóe lên tia sáng lạnh lẽo như rắn độc nhưng khi nhìn thấy vẻ sợ hãi của người đàn bà góa chồng, anh ta lại vội vàng nói thêm: "Nhưng Oánh Oánh, em thì khác, em đối xử tốt với anh như nào, anh chắc chắn sẽ không đối xử với em như thế!"

Oánh Oánh là tên của người đàn bà góa chồng.

Người đàn bà góa chồng như được an ủi: "Anh nói vậy em mới yên tâm nhưng đến giờ anh vẫn còn nhớ mãi cô vợ chưa cưới cũ, có phải cô ta rất xinh đẹp không?"

Giang Khải nhìn cô ta ghen, trong lòng càng đắc ý: "Đây là em đang ghen sao? Con điếm đó đúng là rất xinh đẹp, hơn nữa còn thi đỗ vào Đại học Trung Sơn, một người phụ nữ như vậy mà bán đi, chắc chắn sẽ bán được giá cao, chẳng phải em vẫn luôn nói muốn đổi một chiếc đồng hồ mới sao, đến lúc đó lấy được tiền, anh sẽ mua cho em một chiếc đồng hồ Longines, em thấy thế nào?"

TBC

Người đàn bà góa chồng cười khúc khích rồi lại khen Giang Khải một lúc, khen đến mức Giang Khải lâng lâng, cuối cùng nói ra tên Bạch Du, địa chỉ nhà cô ta.

Còn về việc tại sao Giang Khải biết được địa chỉ của họ ở thành phố Quảng thì đó là Lâu Tú Anh nói cho anh ta biết, còn Lâu Tú Anh biết được như thế nào thì anh ta không hỏi nhiều.

Cứ như vậy lại qua hai ngày, thấy con đường bên ngoài càng ngày càng hẻo lánh, đã đi ra khỏi thành phố vào sâu trong núi.

Trong lòng Giang Khải cảnh giác, hét lớn: "Dừng xe, mau dừng xe! Tài xế này là kẻ lừa đảo, Oánh Oánh, chúng ta xuống xe ngay!"

Thật kỳ lạ là, người đàn bà góa chồng không những không vội mà còn nở một nụ cười kỳ lạ với anh ta: "Chẳng trách Bửu Tử nói cậu ngốc lắm, gã ta nói gì cậu cũng tin, chẳng lẽ cậu không nghĩ rằng, thực ra tôi và tài xế là một giuộc?"

Giảng Khải: "?"

Giang Khải trợn to hai mắt: "… Cô… Cô là tên lừa gạt? Còn Bửu Tử là ai?"

Người đàn bà góa chồng nhếch môi: "Bửu Tử chính là Thiết Phong đã lấy hết tiền của cậu."

Mặt Giang Khải trong nháy mắt không còn chút máu: "Mấy người thực sự là một giuộc! Trả tiền cho tôi! Trả tiền cho tôi!"

Giang Khải nhớ đến số tiền bị lừa, không còn quan tâm đến điều gì nữa mà xông lên định bóp cổ người đàn bà góa chồng.

Chỉ là anh ta vừa mới động đậy, gáy đã bị tài xế đánh một gậy, một mùi m.á.u tanh từ gáy bốc lên.

Anh ta chớp mắt, cả người bất lực ngã xuống ghế, trước khi hôn mê, anh ta phát ra tiếng kêu thét của linh hồn: "Mấy… Mấy người muốn làm gì tôi?"

Chỉ là chưa đợi người đàn bà góa chồng trả lời, anh ta đã hôn mê.

Đến khi tỉnh lại lần nữa, anh ta đã bị trói chặt trên giường, trước mặt anh ta là một người phụ nữ cao lớn một mét tám.

Người phụ nữ vuốt ve khuôn mặt trắng trẻo của anh ta, rất hài lòng nói: "Qua đêm nay, anh sẽ là người của tôi, vui không?"

"…"

Giang Khải nhìn khuôn mặt to hơn cả bánh tráng của đối phương, không vui nổi chút nào.

Rất nhanh, Giang Khải đã hiểu được hoàn cảnh của mình, anh ta bị Thiết Phong, tức là Bửu Tử và người đàn bà góa chồng hợp tác bán vào vùng núi hẻo lánh, bán cho người phụ nữ tên Thúy Hoa trước mặt làm chồng.

Thúy Hoa là con gái một, cao một mét tám, nặng một trăm tám, đàn ông trong vùng núi không ai dám cưới cô ta, ngoại hình là một chuyện nhưng quan trọng là Thúy Hoa hay đánh đập chồng, trước đây đã đánh c.h.ế.t một người chồng.

Vì Thúy Hoa khỏe mạnh, bình thường làm việc kiếm được nhiều tiền hơn đàn ông nên đã tiết kiệm được một khoản tiền.

Đàn ông trong vùng núi sẽ dùng tiền để mua vợ, Thúy Hoa thấy mình kiếm được nhiều tiền hơn đàn ông, đàn ông có thể mua vợ, tại sao cô ta không thể mua chồng.

Cho nên sau khi được mai mối, cô ta đã mua Giang Khải.

Sau khi Giang Khải biết được thì suýt nữa đã phun ra một ngụm máu.

Anh ta đã chửi tổ tiên mười tám đời của người đàn bà góa chồng và Bửu Tử rất nhiều lần nhưng chửi đến khô cả cổ họng cũng không có ai để ý đến anh ta.

Thúy Hoa nói rằng nhóm người Bửu Tử đã rời khỏi vùng núi.

Giang Khải đột nhiên cảm thấy có hy vọng: “Thúy Hoa, ông nội của tôi, cha và những người thân khác của tôi đều là làm cán bộ, cô có biết nếu cô làm như

vậy, một khi bị phát hiện thì cô sẽ có kết cục như thế nào không?"

Thúy Hoa: "Có phải anh muốn nói tôi sẽ bị xử b.ắ.n không?"

Giang Khải: "Không sai, đây là cô đang buôn người nhưng tôi là người rộng lượng, chỉ cần cô thả tôi đi, tôi có thể không truy cứu trách nhiệm của cô."

Thúy Hoa mỉm cười: "Cả đời này anh sẽ không có cơ hội bước ra khỏi vùng núi nhưng tôi khuyên anh tốt nhất đừng trốn, một khi bị tôi bắt được, tôi sẽ đánh gãy chân anh!"

Giang Khải: "..."

Giang Khải đã nói hết lời hay ý đẹp nhưng Thúy Hoa giống như hòn đá thối trong hố phân, không hề lay động, không nghe lọt tai điều gì.

Ban đầu anh ta định bán Bạch Du vào vùng núi hẻo lánh, ai ngờ lại tự chuốc họa vào thân, chính anh ta lại bị bán vào vùng núi hẻo lánh!

Còn bị ép cưới một người phụ nữ xấu xí như vậy!

Giang Khải tức đến mức muốn chết.

Bây giờ anh ta rất hối hận, anh ta không nên đến Thâm Châu sớm như vậy, anh ta nên đợi đến khi Thâm Châu trở thành đặc khu rồi mới đến, hoặc anh ta nên để Lương Thiên Vũ đi cùng anh ta.

Rất nhanh đã đến ngày hôm sau, Thúy Hoa bày tiệc rượu ở nhà.

Giang Khải bị ép bái trời đất với Thúy Hoa, người dân trong vùng núi vây quanh Giang Khải như xem

khỉ, còn có không ít người động tay véo mặt và m.ô.n.g anh ta khiến anh ta buồn nôn muốn ói.

Đêm đó, sau khi khách khứa đã tản đi, Thúy Hoa giật phăng quần áo của Giang Khải ném người lên giường gỗ, chưa đầy vài giây, trong phòng đã vang lên tiếng gầm giận của Thúy Hoa…

"Tên vô dụng, đồ hèn nhát, mày lại là thái giám!"

"Cái thứ đó của mày mềm nhũn, chẳng có tác dụng gì cả, mày khác gì thái giám?"

Chương 663: Chương 663

DTV-EBOOK

Vốn dĩ Giang Khải đã rất kiêng kị việc bị người khác biết mình không được, giờ lại bị một người phụ nữ xấu xí như Thúy Hoa chê bai, còn lớn tiếng la hét, Giang Khải tức giận tát một cái.

Tất nhiên, anh ta không tát được Thúy Hoa, mà bị Thúy Hoa dùng bàn tay to như gấu tóm lấy.

Thúy Hoa trừng mắt: "Tên thái giám, còn dám động tay với tao, tao không cho mày biết tay, mày còn tưởng mình là báu vật sao?"

Đêm đó, Giang Khải bị Thúy Hoa đánh cho bầm dập mặt mày.

Ngày hôm sau, Thúy Hoa muốn trả hàng nhưng không trả được.

Thúy Hoa đã bỏ ra một trăm đồng để mua Giang Khải, đây không phải là một số tiền nhỏ nên Thúy Hoa đương nhiên sẽ không để anh ta đi.

Mặc dù Giang Khải liên tục nói rằng chỉ cần thả anh ta về, anh ta sẽ đưa cho Thúy Hoa nhiều tiền hơn, từ một nghìn đồng đến mười nghìn đồng nhưng Thúy Hoa không ngốc.

Cô ta không biết Giang Khải có lai lịch thế nào nhưng nếu đúng như anh ta nói, cả nhà đều làm cán bộ thì cô ta càng không thể thả anh ta đi, nếu không một khi anh ta ra ngoài thì người c.h.ế.t sẽ là cô ta và gia đình.

Vì vậy cô ta giam Giang Khải ở nhà làm việc, cô ta lo việc bên ngoài, còn Giang Khải lo việc bên trong, giống như những người phụ nữ khác ở nhà làm nội trợ.

Thúy Hoa không có tiền để mua thêm người đàn ông khác, Giang Khải không được, cuối cùng Thúy Hoa đành nhận nuôi một bé gái bị bỏ rơi làm con.

Giang Khải vẫn không từ bỏ ý định, chỉ cần tìm được cơ hội là trốn thoát nhưng anh ta chưa lần nào trốn thoát được, chỉ đổi lại những trận đòn của Thúy Hoa.

Suốt cuộc đời, Giang Khải không bao giờ bước ra khỏi vùng núi.

Sau đó, đầu óc anh ta dần trở nên không tỉnh táo, gặp ai cũng nói mình là con của số mệnh, còn nói thế giới này do anh ta tạo ra.

Thực ra, sau khi Giang Khải tốt nghiệp đại học vẫn không đi làm, công việc duy nhất là viết một số tiểu thuyết nhảm nhí trên mạng để dâm ý người khác, vì vậy anh ta mới bị lừa hết lần này đến lần khác.

Về sự mất tích của Giang Khải, lúc đầu nhà họ Giang không hề hay biết.

Bởi vì ban đầu Giang Khải bị ông nội đuổi khỏi nhà họ Giang, Giang Khải vì vậy mà hận những người trong nhà khác, chủ động cắt đứt liên lạc với mọi người.

Sau nửa năm Giang Khải không liên lạc với gia đình, cuối cùng Giang Khải Bang và Lâu Tú Anh cũng nhận ra có điều không ổn nhưng ban đầu một

mình Giang Khải đến Thâm Châu, không để lại bất kỳ cách liên lạc nào cho họ nên họ hoàn toàn không liên lạc được với Giang Khải.

TBC

Sau đó, Giang Khải Bang nhờ người giúp tìm tung tích Giang Khải nhưng tìm một hai năm vẫn không có tin tức, Giang Khải Bang mới phải cầu cứu ông nội và Giang Lâm.

Tuy Giang Lâm không thích Giang Khải nhưng nghĩ đến lời mẹ dặn trước khi mất là chăm sóc tốt Giang Khải, anh vẫn ra tay giúp đỡ, anh tra được Giang Khải ở Thâm Châu bị lừa tiền, còn báo án, sau khi tra phòng trà thì mới biết sau đó anh ta rời khỏi Thâm Châu với một người phụ nữ, từ đó Giang Khải mất tích.

Anh đoán Giang Khải hẳn là bị người ta lừa bán nhưng đã qua lâu như vậy, manh mối gì cũng không còn, huống chi thời đại này không có camera giám sát, muốn tìm Giang Khải chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Tất nhiên, đó là chuyện sau này.

Sau khi người đàn bà góa chồng và Bửu Tử bán Giang Khải, từng chạy đến thành phố Quảng định bán Bạch Du để kiếm thêm một khoản, chỉ là khi họ nghe ngóng được thân phận của Bạch Du, đặc biệt là biết gần nhà Bạch Du thỉnh thoảng có bộ đội hình sự đi tuần tra nên họ đã từ bỏ ý định này.

Bạch Du không biết mình đã thoát khỏi một kiếp nạn, cũng không biết Giang Khải bị bán đến vùng núi.

Sau khi thi xong kỳ thi cuối kỳ, cô và bà nội đưa cô nhóc và Niệm Niệm về đảo Quỳnh Châu.

Nếu tính từ lần gặp gần nhất thì hình như đã khoảng bốn tháng Bạch Du chưa được gặp Giang Lâm rồi.

Mặc dù bình thường hai người họ vẫn thư từ qua lại nhưng thư sao có thể ngang như gặp người được. Thư không thấy được không chạm được, giống như sa mạc gặp chút nữa, cùng lắm chỉ có chút an ủi về tấm lòng mà thôi.

Khi tàu thủy đậu sát bên bến thì Bạch Du cũng không thèm để tâm tới ánh mắt của người khác nữa mà ngay lập tức nhào lên người Giang Lâm.

Được ôm trong lồng n.g.ự.c ấm áp.

Có mùi cỏ xanh thơm ngát.

Rơi vào cái ôm mà cô vô cùng nhớ mong, cô mới biết bản thân nhớ anh tới nhường nào.

Giang Lâm giang hai tay ôm lấy eo của cô, mùi vị quen thuộc phả vào mũi, cái ôm không tự chủ được mà càng siết chặt hơn.

Anh rất nhớ cô. Ôm được người vào lòng xong thì nỗi nhớ nhung không những không giảm xuống mà còn tăng lên không ngừng.

Nhưng hai người chẳng mấy đã bị kỳ đà cản mũi cắt ngang, kỳ dà ở đây không ai khác chính là bé con.

“Bỏ mẹ của con ra, mẹ là của con mà!”

Bé con rất tủi thân, mẹ vừa mới lên bờ đã không cần mình nữa, bình thường mẹ toàn ôm mình mà.

Bé con không thể nào chen vào giữa hai người được nên cánh tay béo mập vỗ lên người Bạch Du.

Ngược lại, Giang Lâm lại rất bình tĩnh, ngồi chồm hổm xuống đối mặt với bé con, nhỏ giọng hỏi: "Thư Thư không nhớ cha à?"

Đôi lông mi dày và dài của bé con như hai cái quạt nhỏ, đôi mắt to tròn nhìn cha chằm chằm không nói tiếng nào.

Giang Lâm đưa tay muốn xoa mái tóc mềm mại của cô bé, ai ngờ cô bé lại uốn éo tránh đi, quay người ôm chầm lấy mẹ, quay lưng về phía cha.

Có vẻ như cô bé giận dỗi rồi.

Lần trước lúc Giang Lâm rời khỏi thành phố Quảng, tuy cô bé không khóc lê hoa đái vũ như lần đầu tiên chia lìa nhưng mà cũng buồn mất mấy ngày. Hơn nữa ngày nào cũng hỏi thật kỹ tận mấy lần là bao giờ cha quay lại, bao giờ cha về gặp mẹ con mình thế. Mỗi lần như thế, Bạch Du đều kiên nhẫn giải thích với cô bé rằng cha bận rộn nhiều việc, rảnh là sẽ tới gặp chúng mình.

Vì để cho bé con không quên Giang Lâm, bình thường cô hay lấy hình của Giang Lâm ra cho bé con xem, bảo với cô bé đây là cha nè, bình thường khi viết thư cũng bảo cô bé tham gia cùng.

Ban đầu cô bé rất thích thú nhưng dần dần cô bé không còn hỏi chuyện về cha nữa, cũng không viết thư cho cha.

Bạch Du còn tưởng là do cô bé còn nhỏ nên không nhớ được nhiều chuyện, ai ngờ cô bé nhớ hết, lại còn hơi giận Giang Lâm.

Nhìn bé con tủi thân giang tay đòi ôm, Bạch Du không thể làm gì khác ngoài chuyện ôm cô bé lên: "Thư Thư, con không nhớ cha sao?"

Bé con không trả lời, chỉ cho cha nhìn phần ót quật cường của mình.

Bạch Du cũng không còn cách nào khác, nhỏ giọng nói với Giang Lâm: "Chỗ này nhiều người, mình cứ về trước đã, về rồi cho anh dỗ con mệt nghỉ."

Giang Lâm "ừm" đáp lại, quay đầu cầm hành lý đặt dưới đất, sau đó đỡ bà Bạch cùng nhau đi về.

Mọi người thấy Bạch Du quay về thì rối rít chào hỏi.

"Đồng chí Bạch về rồi đó hả?"

"Ôi sinh viên về rồi này! Nửa năm không gặp hình như đồng chí Bạch ngày càng xinh đẹp thì phải!"

"Chẳng lẽ đất với nước bên thành phố Quảng giỏi nuôi người hơn sao?"

"Theo tôi thấy thì không phải do đất do nước dễ nuôi người đâu mà vì giờ đồng chí Bạch Du là sinh viên đại học rồi,

đồng thời cũng là sinh viên đại học đầu tiên tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học của tỉnh Phúc Kiến, khí chất của cô chắc chắn sẽ khác."

Bạch Du cười hiền, chào hỏi mọi người rồi về nhà, về tới nhà, nụ cười vẫn đọng bên khóe miệng.

Lâu lắm mới quay về nhà, Bạch Du thấy vô cùng thân thiết. Mới ngồi xuống không lâu thì chị Lôi đã tới.

Chị Lôi vẫn tính tình như vậy, nói chuyện sang sảng sang sảng. Chị ấy tới mang theo sủi cảo cho Bạch Du. Chị ấy biết nay Bạch Du về nên đã cố tình làm nhiều sủi cảo.

Chị Lôi vừa mới rời đi thì Tôn Tường Vy cùng với Tạ Húc Đông cũng ôm con tới thăm nhà.

Tôn Tường Vy vẫn luôn chê hai thằng con lớn lên trông giống Tạ Húc Đông như đúc, kéo hết giá trị nhan sắc xuống.

Nhưng so với hồi mới sinh thì hai anh em đã phát triển hơn nhiều. Bình thường ôm con đi chơi cũng có người khen là đẹp trai.

Dạo này trong lòng Tôn Tường Vy đã bình tĩnh hơn nên mới có thể qua thăm bé con. Trông cô bé trắng trắng mềm mềm, đầu buộc hai chỏm nhỏ xíu buộc tua rua màu đỏ, mặc váy ngắn màu đỏ, chân cũng đi giày đỏ, xinh đẹp như bé con trong tranh tết.

Chương 664: Chương 664

DTV-EBOOK

Con gái thanh tú mềm mại, mặc như búp bê. Cô ta cũng thử ăn diện cho hai thằng con nhà mình nhưng nó chỉ đẹp được tầm khoảng năm phút xong là bùn đất đầy người lem nhem như con khỉ con.

Hơn nữa, cho tới bây giờ hai tên nhóc thối này cũng chưa biết gọi cô ta là mẹ bằng giọng điệu ngọt ngào như thế. Lần nào cũng chỉ biết khóc, khóc là như quỷ khóc sói tru.

Tạ Húc Đông nhìn mà vô cùng hâm mộ, quay qua trêu Giang Lâm: "Chi bằng hai nhà mình hứa hôn cho các con đi. Nhà tôi hai đứa cậu muốn chọn đứa nào nào cũng được."

Ai ngờ anh ấy vừa mới nói xong thì đoàn trưởng Lôi ở đối diện cũng ôm con trai tới bảo: "Tính hứa hôn hả, thế cho tôi ghi tên cho con trai với. Không dám mong được chọn chỉ muốn kéo thấp tỷ lệ được chọn của người trúng giải thôi."

"..."

Tạ Húc Đông giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Này có phải người không vậy?"

Từ khi nhà đối diện hai lần bị tai nạn thì gần như không ai dám lảng vảng tới gần. Cho tới khi bộ đội sửa sang lại thì đoàn trưởng Lôi mới chuyển vào.

Từ lâu Đoàn trưởng Lôi đã nghe nói vợ của Giang Lâm là cô gái xinh đẹp nhất đảo Quỳnh Châu. Con gái của hai người họ còn xinh hơn kim đồng ngọc nữ

đi theo Quan Âm, nên đã sớm chú ý tới nhà họ Giang.

Trùng hợp thay, đoàn người Giang Lâm vừa mới bước vào, anh ta ôm con vào sau thì vừa hay nghe thấy những gì Tạ Húc Đông nói nên mới vội báo danh cho con trai mình.

Nhưng nhìn thấy con gái của Giang Lâm xong thì anh ta thấy con trai mình khó được chọn lắm. Nhưng không được chọn cũng chả sao, anh ta cố tình kéo thấp tỷ lệ trúng giải của người được chọn, hê hê.

Đối mặt với hành động tự tiến cử con trai của hai người họ, Giang Lâm bày to: Không chọn ai hết.

Một đám tiểu tử thúi còn dám chọn con gái anh hả!

Giang Lâm rất là khó chịu, đuổi cả người ra ngoài.

Trò chuyện xong, Bạch Du quay qua hỏi chuyện thi đại học của Tôn Tường Vy.

Tôn Tường Vy chỉ nhún vai rồi nói: “Sau hôm thi, tớ với bác gái có thử đánh giá nhưng có vẻ không có hy vọng sẽ được. Miễn cưỡng chắc vẫn vào được đại chuyên nhưng cụ thể thế nào thì chờ có điểm mới chắc được.”

Cho dù thế nào thì sau này cô ta cũng không muốn học nữa. Sau hôm thi thử đó, cô ta cảm thấy như bản thân được giải phóng hoàn toàn, về tới nhà ngủ một mạch hết một ngày, còn không thèm cả dậy đi vệ sinh, làm cho Tạ Húc Đông bị dọa sợ tưởng cô ta ngủ tới chết.

Bạch Du: “Có thể đậu vào được đại chuyện cũng tốt mà.”

Không giống với thời đại sinh viên nhan nhản như sau này, tại thời đại này, chỉ cần có bằng cấp trung học kỹ thuật đã rất tốt, đủ để kiếm được một công việc tốt rồi.

Không biết Lâm Hướng Tuyết thi thố thế nào rồi? Chỉ hy vọng cả hai người họ có thể thi đỗ thuận lợi.

Đầu bếp Diêu biết Bạch Du đã về thì tự mình xuống bếp nấu cho cô một bàn thức ăn ngon.

Có món cá thịt bằm, có cá chép bạc om, có gà nướng khoai môn, cộng thêm sủi cảo mà chị Lôi mang tới đủ để cho cả nhà Bạch Du ăn no.

Sau khi cơm nước xong, Bạch Du chia đặc sản thành phố Quảng mà cô mua về rồi đưa tới cho các nhà.

Sau đó thì người người nườm nượp qua nhà Bạch Du, có người tới nhờ Bạch Du chấm điểm, có người thì hỏi cuộc sống đại học của cô, có người thì xin Bạch Du chia sẻ kinh nghiệm thi đại học.

Bạch Du cũng không hề từ chối mà kiên nhẫn trả lời từng vấn đề một.

Cho đến khi người cuối cùng rời đi, thì trời cũng đã tối.

Hồi ở thành phố Quảng, bé con đã hình thành thói quen ngủ chung với Niệm Niệm. Về tới đảo Quỳnh Châu, bé con ỳ tại chỗ không chịu đi, bá đạo đòi ngủ giữa cha mẹ, còn phải để mẹ ôm mình, cha thì kể chuyện cho mình nghe,

Tất nhiên là Giang Lâm cùng với Bạch Du chiều tất.

Bé con vô cùng vui vẻ, như là được ăn cái kẹp ngon nhất thế giới cho nên đến tận khi chìm vào giấc ngủ thì khóe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười.

Trong lòng Giang Lâm thấy vô cùng áy náy, ôm lấy bé con nằm đặt vào trong giường trẻ con, sau đó lại ôm lấy eo Bạch Du, giọng khàn khàn: “Khổ cho em rồi.”

Hơi thở nóng bỏng của anh phả lên cổ làm cho Bạch Du không nhịn được mà run hết cả người. Cô quay người ôm lấy cổ anh: “Thế anh tính đền lại cho em như thế nào đây?”

Giang Lâm quay người trùm lên người cô, cắn nhẹ lên môi cô, thầm thì bên tai.

Mặt Bạch Du đỏ bừng như tôm luộc, tức giận chỉ nói được một câu: “Anh… Anh trở nên không đứng đắn như thế này từ bao giờ thế hả?”

Giang Lâm cười khẽ, sau đó bế cô lên, tắt đèn trong phòng.

Chẳng mấy mà phòng sách bên cạnh vang lên tiếng động khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Bạch Du cảm thấy sau này cô không thể nào nhìn vào cái bàn trong phòng ngủ nữa.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Bạch Du lại trải qua cảm giác mỏi lưng đau eo quen thuộc, nằm trên giường không tài nào nhúc nhích được.

Giang Lâm cầm quần áo tới cẩn thận mặc vào cho cô, cầm lược chải đầu buộc tóc cho cô, giọng trầm khàn hỏi: “Em còn đau không?”

Bạch Du đỏ mặt, không nhịn được mà trợn mắt lên nhìn anh: “Tại anh cả đấy!”

Lời này vừa hay bị bé con nghe thấy.

Sau khi rời giường, Giang Lâm đã bế bé con từ giường trẻ con về lại giường lớn. Thế nên lúc này bé con đang nằm bên cạnh hai người. Cô bé tỉnh dậy thấy vị trí của mình không đúng, hơn nữa cha còn đang bắt nạt mẹ.

Thế là cô bé nhổm dậy, không chút do dự mà đánh cha một cái, còn non nớt nói: “Xem con đánh cha nè!”

Cái bộ dáng hung hăng đáng yêu này làm cho Bạch Du bật cười.

Cô bé thấy mẹ cười thì nghĩ là mình làm đúng, vênh cái môi nhỏ lên cười.

Thế là thế giới chỉ có một người bị thương là Giang Lâm cứ thế hình thành.

Một nhà ba người hiếm lắm mới có thời gian ấm áp bên nhau như thế, kỳ kèo trên giường rất lâu mới xuống.

Ăn sáng xong thì Bạch Du dẫn theo con gái cùng với Niệm Niệm qua nhà thợ cả Ngũ.

Từ khi máy mài điện ra đời, thời gian sản xuất các tác phẩm chạm khắc vỏ sò được rút ngắn rất nhiều.

Giờ đây, sáu tác phẩm ở thành phố Quảng, cộng thêm sáu tác phẩm ở chỗ thợ cả Ngũ, cái nào cái nấy

đều khéo léo đẹp đẽ như trời làm khiến người ta phải kinh ngạc.

Điều khiến Bạch Du bội phục nhất là tinh thần sáng tạo, đổi mới của thợ cả Ngũ. Mội tác phẩm có một chủ đề khác nhau, không cái nào lặp lại cái nào. Hơn nữa có thể nhìn ra từng tác phẩm dần có sự tiến bộ không ngừng.

Nhưng mà bên phía Triệu Ký Thu thì lại không quá thuận lợi. Sau mấy tháng, nghề thêu ngọc trai hai mặt chỉ mới tạo ra được một tác phẩm là chiếc quạt ngọc trai được thêu một mặt.

Lúc này, Bạch Du đang cầm chiếc quạt trong tay. Quạt được thêu mẫu đơn đỏ hai mặt, chính giữa đính một ít ngọc trai. Phần dưới cũng được trang trí bằng tua rua và ngọc trai, nhìn qua rất thanh lịch mà không hề rối mắt.

Theo như hiểu biết của Bạch Du thì thời đại này tranh thêu hai mặt đã được xuất khẩu ra nước ngoài, hơn nữa còn rất phổ biến tại đây. Nhưng kết hợp cả thêu hai mặt lẫn thêu ngọc trai thì đây là lần đầu.

Sở dĩ bên phía Triệu Ký Thu tiến triển không thuận lợi không phải do năng lực của bà ấy có vấn đề mà vì nguồn mua ngọc trai.

Bây giờ không phải thời đại cải cách mở cửa nên ngọc trai thuộc loại hàng do nhà nước phân phối, tư nhận không được thu mua với số lượng lớn. Số ngọc trai mà Triệu Ký Thu sử dụng cho tác phẩm này thực chất chính là phần thưởng của cháu trai bà ấy, tặng lại cho bà ấy.

Tại vì không thể tìm được nguồn cung ngọc trai nên Bạch Du chỉ có thể tạm dừng tiến trình kết hợp giữa ngọc trai với thêu hai mặt, chờ cải cách mở cửa rồi tiếp tục dự án này sau.

Chẳng qua nếu như thế thì cô chỉ có thể đưa mỗi đồ khảm xà cừ đi đăng ký tham gia Hội chợ Quảng thôi.

Lần trước Ngũ Hiểu Đường ôm lấy Niệm Niệm cho tới bây giờ đã là nửa năm. Nửa năm không gặp nhau, mọi người ai cũng nghĩ là cô ấy đã quên mất Niệm Niệm là ai. Ai ngờ vừa mới gặp Niệm Niệm, cô ấy đã vội chạy vào trong phòng của mình rồi ôm ra cả đống đồ.

Mọi người nhìn lại thì thấy toàn đồ cho trẻ con mặc, có quần áo, váy, giày, còn có cả trang sức, mũ, búp bê. Tất cả đều là đồ dành cho các bé gái dùng.

Chương 665: Chương 665

DTV-EBOOK

Ngũ Hiểu Đường hình như vẫn còn nhớ lần trước mình làm cho Niệm Niệm bật khóc. Thế là cô ấy mới đặt đồ xuống ngay trước mặt Niệm Niệm, sau đó chạy ra thật xa. Nhưng mắt thì nhìn chằm chằm vào Niệm Niệm như muốn nói: "Cái này tặng cho em đấy, chị không lại gần đâu, em đừng sợ nhé."

Thấy cảnh này, Triệu Ký Thu che miệng, suýt chút nữa khóc thành tiếng.

Thợ cả Ngũ hốc mắt hồng hồng, vẻ mặt kích động.

Đến bản thân Bạch Du cũng không ngờ Ngũ Hiểu Đường vẫn còn nhớ Niệm Niệm, hơn nữa còn làm đồ cho Niệm Niệm nữa.

Lúc này mọi người quay qua nhìn Niệm Niệm, vẻ mặt của ai cũng là vẻ sợ hãi, hiển nhiên vẫn còn nhớ chuyện bị hù dọa lần trước.

Triệu Ký Thu lo lắng Niệm Niệm lại bị dọa sợ, vội chắn trước mặt con gái, giải thích với Bạch Du: "Mọi người vừa qua thì tôi đã bảo con bé ở trong phòng đừng có đi ra, không muốn con bé lại… Thật ra thì dạo này trạng thái tinh thần của con bé đã ổn hơn nhiều, bình thường cũng rất nghe lời tôi. Cô cứ yên tâm, tôi sẽ không để con bé lại gần Niệm Niệm đâu."

Thợ cả Ngũ cũng vội nói: "Vốn còn định mời các cô ở lại ăn trưa nhưng xem ra là không được rồi. Để tránh hù hai đứa nhỏ này thì hay là Bạch Du này, cô

cứ đưa hai đứa nhỏ về trước, tôi gửi tác phẩm qua cho cô sau."

Tuy Bạch Du cảm thấy trạng thái tinh thần của Ngũ Hiểu Đường đã tốt hơn trước rất nhiều nhưng dù sao vẫn là chưa hồi phục hoàn toàn. Cô không thể đặt cược bằng sự an toàn của hai đứa bé được nên hai tay dắt hai đứa bé rời đi.

Đúng lúc này, Niệm Niệm đột nhiên ngẩng đầu, giọng không nặng không nhẹ hỏi: "Cô ơi, Niệm Niệm có thể nhận quà của dì kia không ạ?"

Cô bé mới dứt lời, phòng yên lặng mất mấy giây.

Bạch Du ngồi xổm xuống, mắt đối mắt với cô bé: "Tại sao Niệm Niệm lại muốn nhận quà của dì thế?"

Niệm Niệm trả lời: "Lần trước cô nói là dì không còn đứa con của mình nữa, Niệm Niệm thấy dì rất là đáng thương. Nếu như Niệm Niệm không nhận những món quà này thì chắc chắn là dì sẽ rất buồn. Hơn nữa, dì còn làm cho Niệm Niệm rất nhiều đồ, Niệm Niệm cũng… rất thích."

Đặt vào bản thân cô bé, nếu cô bé làm rất nhiều đồ cho người khác mà người khác lại không nhận thì cô bé cũng sẽ rất khó chịu, cho nên cô bé không muốn dì cũng cảm thấy như thế.

Bạch Du xoa tóc cô bé nói: "Vậy thì Niệm Niệm nhận đi nè, nhưng mà khi đã nhận quà của người khác thì nhớ phải nói cảm ơn, nhớ chưa nào?"

Thật ra Bạch Du không hề bất ngờ trước cách hành xử của Niệm Niệm, bản thân Niệm Niệm chính là một cô bé hiền lành, tỉ mỉ lại quan tâm tới người

khác. Bạch Du có cảm giác vui sướng như bắt được vàng vậy.

Đôi mắt long lanh của Niệm Niệm sáng rực lên, gật đầu như gà mổ thóc: "Dạ, Niệm Niệm biết rồi ạ."

Nói rồi Niệm Niệm quay đi. Có thể nhìn ra cô bé này có hơi sợ hãi nhưng cô bé vẫn cố gắng đi tới trước mặt Ngũ Hiểu Đường: "Dì ơi, cảm ơn dì đã tặng quà cho Niệm Niệm. Cái này là quà Niệm Niệm tặng cho dì ạ."

Dứt lời, cô bé lấy từ trong túi ra ba viên kẹo Thỏ trắng, cộng thêm một viên kẹo hình hòn đá nhỏ vô cùng xinh đẹp. Những món này đều là bảo bối của cô bé, nhưng giờ cô bé phải tặng những trân quý này cho dì thôi.

Ngũ Hiểu Đường nhìn thấy Niệm Niệm đi về phía mình thì kích động tới mức hai má đỏ bừng. Nếu không phải Triệu Ký Thu cản đằng trước thì có khi cô ấy đã chạy tới luôn.

Lúc này, cô ấy nhìn chằm chằm vào Niệm Niệm rồi lại ngẩng đầu nhìn mẹ mình đầy khẩn cầu như muốn xin Triệu Ký Thu đồng ý cho cô đi qua đó vậy.

Cả mắt cả mũi Triệu Ký Thu đều chua xót không sao chịu được, trong lòng vừa kích động vừa lo lắng.

Vui vì con gái đã có nhiều hồi đáp với thế giới bên ngoài. Từ việc chủ động làm quần áo, đồ chơi cho Niệm Niệm rồi giờ thì nhìn mình đầy kỳ vọng như thế. Tất cả những thứ này đều muốn nói lên rằng cô ấy ngày càng tốt hơn.

Đáng lo nhất là nhỡ con bé lại làm Niệm Niệm bị thương thì phải làm sao?

Trong lòng Triệu Ký Thu đấu tranh vô cùng, nhưng trước ánh mắt cầu xin của con gái, cuối cùng bà ấy vẫn bại trận.

Không bị cản trở nữa, Ngũ Hiểu Đường nở nụ cười. Có thể là do lâu chưa từng cười nên ngũ quan của cô ấy nhìn qua có chút vặn vẹo không được cân đối.

Cô ấy đi tới, lại một lần nữa đưa đồ cho Niệm Niệm. Nhìn cô ấy cẩn thận như thế này như rất sợ sẽ lại dọa Niệm Niệm.

Sau đó cô ấy nhìn chằm chằm vào đồ trong tay Niệm Niệm, khẽ cắn môi, lắc lư một lát mới đưa tay ra, nhận lấy ba viên kẹo cùng với hòn đá nhỏ kia, cất vào trong túi cẩn trọng như là trân quý.

Sau khi cất kỹ, cô ấy như nghĩ tới cái gì, môi hết mím lại hơi hé ra, cuối cùng thốt lên hai chữ: "Cảm ơn."

Giọng của cô ấy khàn khàn như ngâm trong chất lỏng đặc sền sệt, lọt vào tai người khác nghe không thoải mái chút nào.

Những chỉ hai chữ đơn giản như thế đã đủ khiến cho hai vợ chồng thợ cả Ngũ cùng với Triệu Ký Thu đỏ hết cả mắt.

Đây là lần đầu tiên con gái cất lời khi vẫn còn ý thức. Khi trước con bé một là không nói tiếng nào, hoặc là thét chói tai. Nhưng hôm nay, không những con bé biết mở miệng nói chuyện, lại còn không phải

hồ ngôn loạn ngữ mà là có ý thức muốn đáp lại người khác.

Điều này khiến cho bọn họ không khỏi ngạc nhiên mừng rỡ.

Bạch Du và Niệm Niệm chính là phúc tinh của nhà bọn họ.

Rời khỏi nhà họ Ngũ, Bạch Du cũng thầm cảm khái,

Không ngờ Ngũ Hiểu Đường và Niệm Niệm lại có duyên phận như vậy. Nếu tình hình này mà cứ tiếp tục phát triển thì ngày mà Ngũ Hiểu Đường có thể khôi phục thành người bình thường cũng không còn xa.

Niệm Niệm ôm lấy những món đồ mà Ngũ Hiểu Đường làm cho cô bé, khóe miệng cong cong, xem ra cũng rất vui vẻ.

Sau khi về tới nhà, Niệm Niệm chia đồ chơi cho Thư Thư, hai chị em cầm đồ chơi chơi tới là vui vẻ.

Tuy bà Bạch ở đảo Quỳnh Châu không tính là dài nhưng cũng quen được không ít bạn bè thân thiết. Buổi sáng bà không đi cùng Bạch Du tới nhà họ Ngũ mà đi nói chuyện phiếm với bạn thân.

Vừa mới về nhà, bà liền kể cho Bạch Du nghe rất nhiều chuyện ly kỳ. Nhà nào có mẹ chồng nàng dâu chiến nhau tới không phân thắng bại, con trai nhà nào sắp cưới vợ. Đến mức gà mái nhà ai đẻ trứng vàng cũng không qua được mắt bà, Bạch Du nghe mà dở khóc dở cười.

Nhưng trong những tin tức này cũng có tin liên quan tới nhà họ Kim, chính là nhà chồng của Lâu

Mạn Lệ. Lâu Mạn Lệ sau khi bị đưa tới nông trường thì mẹ chồng cô ta vẫn luôn giật dây con trai Kim Kế Hổ mau ly dị với Lâu Mạn Lệ, chẳng qua Lâu Mạn Lệ một mực không đồng ý.

Nhưng không biết bà cụ Kim dùng cách gì mà Lâu Mạn Lệ lại gật đầu đồng ý ly dị, gần đây bà ta còn đang cho con trai đi coi mắt.

Tuy Kim Kế Hổ cũng tính là hơn người nhưng dù sao cũng là kết hôn lần thứ hai, lại còn dẫn theo hai đứa con trai, một trong hai đứa còn là đứa ngốc. Chớ nói chi Lâu Mạn Lệ còn không phải là người hiền lành, cho dù bây giờ cô ta gật đầu đồng ý thì không có gì đảm bảo sau khi rời khỏi nông trường thì cô ta sẽ không quay về nhà họ Kim, dù sao thì con trai của cô ta vẫn còn ở nhà họ Kim mà.

Vậy nên ai cũng nghĩ chỉ cần là người bình thường thì không ai lại đồng ý gả con gái vào nhà họ Kim đâu.

Bạch Du vừa nghe bát quái vừa làm đồ ăn là món sen bắc xào và thịt heo xé xào xà lách.

Sau khi nấu ăn xong, Bạch Du chủ động làm canh.

Có câu nói, trước khi ăn cơm làm một bát súp, không cần tìm thầy thuốc kê đơn nữa. Người của thành phố Quảng nổi tiếng là thích ăn súp ăn canh, cũng rất giỏi nấu các món canh ngon. Bạch Du đi thành phố Quảng về rồi cũng rất mê uống canh uống súp.

Cô gọt vỏ củ cải rồi cắt thành từng sợi mỏng, sau đó đập ba, bốn quả trứng vào chảo chiên, sau đó lại cắt trứng thành từng miếng nhỏ rồi cho củ cải thái

sợi vào trong chảo chiên tới khi chín mềm. Bước này để loại bỏ vị hăng của củ cải, cũng làm cho món canh đó ngon hơn. Sau đó cho thêm nước sôi, cho đậu phụ, trứng gà đã cắt trước đó vào chung với chút miến, để lửa nhỏ. Khi nào nồi gần chín thì cho thêm cẩu kỷ tử, nêm nếm gia vị vừa ăn là có thể bắc nồi ra được rồi.

Chương 666: Chương 666

DTV-EBOOK

Chỉ một cây củ cải là đã nấu xong canh rồi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Bạch Du cũng không nhàn rỗi chút nào. Cô để bà Bạch trông Thư Thư cùng với Niệm Niệm xong thì đạp xe đạp ra ngoài.

Cô phải đi nộp đơn tham gia vào Hội chợ Quảng.

Giờ vẫn chưa phải lúc cải cách cởi mở, một cá nhân không thể nào tham gia vào Hội chợ Quảng, thế nên nếu cô muốn mang đồ khảm xà cừ tới tham gia vào hội chợ Quảng thì phải tham gia dưới danh nghĩa công ty hoặc một tập thể.

Với vấn đề này, cô đã cân nhắc rồi.

Tuy đồ khảm xà cừ là tài nguyên tự nhiên, nhưng bãi biển khác nhau thuộc về các công xã khác nhau. Tuy bây giờ cô chạy đông chạy tây nhặt đồ khảm xà cừ về làm sản phẩm thì tất nhiên chẳng ai quan tâm, nhưng nếu làm lớn thì lại không dễ dàng như thế.

Một khi đã lớn mạnh hơn, nhu cầu về vật cung là xà cừ cũng cao hơn, kiểu gì cũng thu hút sự chú ý của người khác. Đến lúc đó đội sản xuất hoặc là công xã sẽ không cho cô thỏa thích sử dụng xà cừ như thế.

Thứ hai là nếu như muốn phát triển về làm đồ khảm xà cừ thì không thể chỉ dựa vào thợ cả Ngũ cùng với Triệu Ký Thu được.

Cuối cùng là chuyện nuôi trai nước ngọt lấy ngọc thì cô cũng cần có ao, hồ cùng với nhân viên, nên sau

khi cân nhắc những điều trên, cô quyết định sẽ kết hợp với một công xã.

Cứ như vậy, cô vừa có thể thực hiện được mục tiêu của mình, vừa có thể tặng cho người dân trên đảo Quỳnh Châu, đưa bọn họ cùng nhau làm giàu.

Còn chuyện hợp tác sau này có xảy ra chuyện gì hay không, sau này có phát triển thành hòn đá cản đường phát triển của cô hay không thì cô thấy giờ nghĩ vẫn quá sớm. Nếu như không làm chung được thì tách ra là được.

Đối với cô của bây giờ mà nói thì điều quan trọng là lục lọi đi tích lũy kinh nghiệm chứ không phải lo lắng người khác có cản trở mình kiếm tiền hay không.

Sau khi nghĩ thông chuyện này, cô đi đến Hội Liên hiệp Phụ nữ.

Bao Nhã Anh nhìn thấy Bạch Du thì vô cùng vui vẻ: "Đồng chí Bạch Du, cô quay về rồi đó hả?"

Bạch Du cười gật đầu: "Dạ vâng, trường học cho nghỉ hè nên tôi dẫn theo con về đảo Quỳnh Châu đoàn tụ với người yêu."

So sánh với khi mới ly dị thì Bao Nhã Anh như thay đổi thành người khác vậy, cả người tỏa sáng nhìn qua như trẻ hơn năm, sáu tuổi. Bạch Du còn để ý bà ấy đeo nhẫn ở ngón áp út.

Bao Nhã Anh để ý tới tầm mắt của Bạch Du, có hơi ngượng ngùng nói: "Tôi lại kết hôn rồi."

Bạch Du: "Vậy xin chúc mừng ngài, về tôi sẽ bổ sung thêm quà mừng cưới nha."

Bao Nhã Anh thấy cô không có vẻ gì là khinh bỉ hay là giễu cợt thì nụ cười nơi khóe miệng cũng đậm thêm mấy phần, khoát tay nói: “Cô không cần tặng quà gì cho tôi đâu. Tôi với lão Triệu, cũng chính là người yêu hiện tại của tôi. Chúng tôi cũng không có bày tiệc rượu, không nhận quà mừng của bất cứ ai. Những người khác nghe thấy tôi cưới thêm lần nữa đều bảo tôi đã lớn tuổi rồi sao lại bỏ đàn ông, còn đồng chí Bạch hình như lại không thấy lạ kỳ sao?”

Bạch Du: “Sao tôi phải thấy kỳ nhỉ? Nam cưới nữ gả chẳng phải là chuyện rất bình thường hay sao? Hơn nữa, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc. Dù là bảy tám chục tuổi kết hôn lần nữa, chỉ cần không liên lụy tới người khác thì tất nhiên có thể làm, chớ nói chi chủ nhiệm Bao vẫn còn trẻ mà.”

Bao Nhã Anh nghe thấy nói như thế thì cười nhạt: “Nếu như ai cũng giống như cô thì đã tốt.”

Hồi còn trẻ, lão Triệu chính là người mà bà ấy đơn phương. Chẳng qua khi đó hai bên gia đình không môn đăng hộ đối nên cuối cùng không tiến tới với nhau. Sau đó thì mỗi người họ kết hôn với một người khác theo sự sắp xếp của người nhà. Qua nhiều năm như vậy rồi, họ chưa từng nghĩ tới chuyện có thể nối lại tiền duyên.

Ngay khi biết chuyện bà ấy đi thêm bước nữa, thì thân thích bên nhà chồng cũ là người đầu tiên chạy tới chửi bà ta cẩu huyết lâm đầu, nói bà ấy không có đàn ông thì không sống nổi. Cả đống tuổi rồi mà không biết xấu hổ. Thậm chí họ còn khích bác ly gián giữa bà ấy với con trai mình, mà thân thích của bà ấy thì thiếu gì người nói mát.

Cũng may là con trai bà ấy cũng không nghe lời những người đó mà còn ủng hộ bà ấy đi bước nữa. Bạch Du cũng được coi là một trong số ít người ủng hộ bà ấy, là người thiện ý.

Nghĩ tới đây, bà ấy hỏi: "Không biết nay đồng chí Bạch tới tìm tôi có gì cần tôi giúp hả?"

Bạch Du gật đầu nói: "Không biết khoa trưởng Bao có danh sách các công xã hay không, tên và cách liên lạc với người phụ trách tương quan thì càng tốt ạ?"

"Có, để tôi bảo tiểu Vương sửa sang lại, cô chờ tôi chút nhé."

Tuy Bao Nhã Anh không biết tại sao cô lại cần danh sách này, nhưng vì tin tưởng và tôn trọng, cô cũng không hỏi nhiều.

"Cảm ơn khoa trưởng Bao."

Bạch Du không ngờ chuyện lại tiến triển thuận lợi như vậy. Cô còn tưởng Bao Nhã Anh sẽ hỏi nguyên do, không muốn bà ấy tín nhiệm mình như thế.

Bao Nhã Anh phất tay, đứng lên bảo với trợ lý của mình.

Trợ lý tiểu Vương có hiệu suất làm việc cực cao, không tới ba mươi phút đã sửa danh sách xong.

Bạch Du cảm ơn Bao Nhã Anh, cầm danh sách rời khỏi Hội Liên hiệp Phụ nữ.

Cùng lúc đó, Lâm Hướng Tuyết ở thủ đô nơi xa giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mộng, sắc mặt tái nhợt như giấy, quần áo ướt đẫm vì mồ hôi lạnh.

Mới nãy cô ấy mơ thấy Cát Đại Xuyên nằm trong vũng máu, toàn thân bị b.ắ.n thành cái rổ.

Lâm Hướng Tuyết ngồi ở trên giường, cảm thấy vô cùng bối rối, hai tay không khống chế được run rẩy.

Sau khi rời khỏi Quỳnh Châu, cô ấy chưa bao giờ mơ thấy Cát Đại Xuyên, một lần cũng không. Lần này không hiểu sao lại mơ thấy người kia, hơn nữa còn là một giấc mơ lạ thường, Lâm Hướng Tuyết càng nghĩ càng cảm thấy không ổn.

Cô ấy ôm bụng bước ra khỏi giường, đi đến bàn và rót cho mình một cốc nước ấm để uống, cuối cùng cô ấy cũng bình tĩnh hơn một chút.

Đáng lẽ cô ấy không nên tự doạ mình, không phải người ta thường nói giấc mơ sẽ tương phản với hiện thực sao? Cát Đại Xuyên chắc chắn sẽ ổn thôi. Hơn nữa, Cát Đại Xuyên đang ở trong quân đội, có thể xảy ra chuyện gì được chứ.

Nhưng lỡ có chuyện thì sao?

Trong đầu cô bỗng có một hình người nho nhỏ nhảy ra phản đối: “Không phải tôi nói gở đâu, cô chưa bao giờ mơ, bây giờ lại nằm mơ hết lần này đến lần khác, đây là một điềm báo đấy. Tôi nghĩ cô nên viết thư hỏi Bạch Du thì hơn.”

Một hình người nho nhỏ khác lại nói: “Hỏi cái gì mà hỏi? Cô cũng kết hôn rồi, mấy tháng nữa là con của cô sẽ chào đời. Cô quan tâm đến người đàn ông khác như vậy, có công bằng cho chồng cô không?”

“Chỉ hỏi chút thôi, cũng đâu có muốn làm gì. Bạn bè với nhau quan tâm một chút cũng đâu phải là chuyện đáng xấu hổ chứ?”

“Cát Đại Xuyên là bạn sao? Đừng tự lừa mình dối người nữa!”

Lúc này, trong sân vang lên tiếng bước chân, sau đó Tằng Cảnh Lâm xuất hiện ở cửa, nhìn thấy Lâm Hướng Tuyết thì anh ấy lập tức nở nụ cười tươi: “Em xem anh mua cho em cái gì này?”

Lâm Hướng Tuyết nhìn thứ anh ấy đang cầm trong tay, đó là một túi xoài, quả xoài vàng ươm, mỗi quả đều to bằng lòng bàn tay, thịt rất nhiều, nhìn rất hấp dẫn.

Nhưng lúc này Lâm Hướng Tuyết không biết nên bày ra vẻ mặt gì, giọng nói có chút khô khốc: “Ở đâu ra vậy?”

Tằng Cảnh Lâm cười nói: “Không phải mấy ngày trước em nói muốn ăn xoài sao? Anh đã nhờ người tìm giúp đấy. Trong đơn vị có một đồng nghiệp có người thân làm ở Cung Tiêu Xã. Tình cờ hôm nay có mẻ xoài nên anh ấy đã cho anh vài quả.”

Lâm Hướng Tuyết mỉm cười: “Cảm ơn anh.”

Tằng Cảnh Lâm đi vào, đưa tay nhéo nhéo đôi má đầy thịt của cô, lại cười: “Anh và em là vợ chồng, không cần phải nói cảm ơn hay không. Em ngồi xuống đi, anh cắt xoài cho em.”

Vừa nói, anh ấy vừa quay người đi về phía nhà bếp ở bên cạnh.

Lâm Hướng Tuyết đáp vâng.

Những loại trái cây có hình dáng như thế này về cơ bản sẽ không bán ra ngoài, lúc nào cũng được người ta đặt trước khi có hàng, vì vậy anh ấy mua

những quả xoài này chắc chắn đã phải nợ rất nhiều ân tình.

Sau lần cô ấy suýt sảy thai lần trước, cô ấy đã đề nghị ra khỏi nhà họ Tằng, khi đó cha mẹ chồng cô ấy không đồng ý, nhưng Tằng Cảnh Lâm đã đứng về phía cô ấy từ đầu đến cuối. Vì chuyện này mà anh ấy đã bị cha đánh hai cái bạt tai.

Để có được căn nhà đang ở như bây giờ, anh ấy đã tiêu hết tiền tiết kiệm, còn nợ bên ngoài rất nhiều. Nhưng bình thường chỉ cần anh ấy ở nhà, anh ấy sẽ làm hết mọi việc cho cô ấy, giặt giũ nấu nướng hay chăm sóc nhà cửa, ôm hết tất cả việc nhà, ngay cả nước rót cho cô ấy cũng ấm vừa phải.

Giống như xoài lần này mua, lúc đó cô ấy chỉ thuận miệng nhắc đến thôi, dù sao trái cây như thế rất khó mua, không ngờ anh ấy lại để trong lòng mà mua cho cô ấy, nói không cảm động là nói dối.

Thực ra cô ấy nên hài lòng mới phải. Trước kia cô ấy đã từng ghen tị với Bạch Du vì tìm được một người đàn ông tốt như Giang Lâm, nhưng giờ cô ấy cũng đã có rồi, không nên nghĩ chuyện quá khứ nữa, càng không nên đi quan tâm đến những người đàn ông khác.

Nghĩ đến đây, Lâm Hướng Tuyết dằnlại ý định viết thư cho Bạch Du.

Chương 667: Chương 667

DTV-EBOOK

Sau khi ra khỏi Hội Liên hiệp phụ nữ, Bạch Du không vội tới tổ sản xuất mà tìm một chỗ râm mát ngồi xuống, sau đó cầm danh sách lên xem xét kỹ lưỡng.

Trợ lý của Bao Nhã Anh rất có năng lực, không chỉ ghi rõ tên và người liên lạc của các công xã và tổ sản xuất mà còn ghi rõ đến đặc điểm của từng đội, điều này thực sự giúp cô tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Bạch Du nghiên cứu một lát, cuối cùng đã khoanh tròn ba công xã.

Đầu tiên là công xã Đông Phương, công xã Đông Phương gần biển nhất, lợi thế địa lý cũng đứng đầu, dù sau này muốn khai thác vỏ sò hay xây dựng nhà máy nuôi cấy ngọc trai nước ngọt thì công xã này vẫn là phù hợp nhất.

Một công xã khác là công xã Hồng Kỳ, công xã này không gần biển như công xã Đông Phương nhưng thuận lợi hơn ở chỗ có diện tích và đất đai đủ rộng.

Cuối cùng là công xã Phi Ngư không có lợi thế về vị trí hay diện tích, thậm chí còn có dân số nhỏ nhất.

Sở dĩ được đưa vào lựa chọn là vì giống như hai công xã còn lại, nó tương đối gần căn cứ hải quân, có thể đi xe đạp đến đó được. Mà các xã hoặc đội sản xuất khác đều ở quá xa căn cứ hải quân, nếu đi xe đạp thì phải mất mấy tiếng mới có thể đến nơi.

Chọn xong, Bạch Du đứng dậy phủi mông, lại ngồi lên xe đạp, chuẩn bị đi đến công xã Đông Phương trước.

Công xã Đông Phương có vị trí địa lý thuận lợi nhất, nếu có thể hợp tác với họ thì không còn gì tốt hơn.

Tháng bảy nóng bức, cái nắng như muốn thiêu cháy luôn cả mặt đất, dường như muốn làm tan chảy mọi thứ.

Không khí trên đường bốc hơi, đạp xe dưới cái nắng như thiêu như đốt có cảm giác như đang ở trong lồng hấp vậy. Khi Bạch Du đến đội sản xuất Đông Phương thì tóc đã bết dính vào mặt vì mồ hôi, hai má cũng phơi nắng đỏ bừng. Chiếc áo trên người bị mồ hôi thấm ướt, dính sát vào người.

Bạch Du không có lập tức tới công xã tìm người mà là tìm một nơi hẻo lánh lau mồ hôi trên người trước, sau đó chờ quần áo khô đi một chút, không còn dính vào người nữa mới đi đến cổng công xã.

Người gác cổng công xã là một người đàn ông da ngăm đen khoảng năm mươi, sáu mươi tuổi, lúc này ông ta đang tựa vào chiếc ghế trúc, trên bàn bên cạnh đặt một bao t.h.u.ố.c lá nhãn hiệu Lao động.

Thuốc lá hiệu Lao động không đắt nhưng cũng không phải là rẻ nhất. Một gói có giá 2 đồng 2 hào, đắt hơn nhiều so với t.h.u.ố.c lá loại phổ thông có giá 7 hào một gói. Một ông gác cổng mà có thể mua loại thuốc xịn như thế này, chứng tỏ ông ta không thiếu tiền, hoặc xã này rất giàu có.

Bạch Du cảm thấy, dù là cái nào cũng không phải là tin tốt lành gì.

Quả nhiên, khi ông gác cổng nhìn thấy Bạch Du thì quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, một lúc sau mới nói: "Cô muốn gặp bí thư công xã chúng tôi? Cô là ai? Cô đã hẹn trước với bí thư chưa?"

Bạch Du lắc đầu: "Chưa hẹn. Tôi tên Bạch Du, trước đây có làm ở toà soạn, không biết ông có đọc tuyển tập Liên Hoàn Hoạ "Anh Hùng Bình Dân" hay chưa. Liên Hoàn Hoạ đó vốn là do tôi sáng tác, nhưng bây giờ tôi đang là sinh viên, lần này tôi đến đây vì có dự án hợp tác bàn với người phụ trách công xã, phiền ông vào báo giúp tôi một tiếng nhé."

"Vậy cô chờ chút nhé. Tôi sẽ vào báo cho cô."

Ông ta chưa từng đọc Liên Hoàn Hoạ gì đó, thậm chí còn không đọc được mấy chữ. Tuy nhiên, "Anh Hùng Bình Dân" rất nổi tiếng vào thời điểm đó, thậm chí còn được dàn dựng và biểu diễn ở nhiều nơi trong nước, ông ta cũng đã xem qua rồi, cho nên khi nghe Bạch Du nói cái đó là do cô sáng tác thì thái độ của ông ta đã trở nên đứng đắn hơn, chưa kể Bạch Du còn là sinh viên.

Tầm mười phút sau, ông gác cổng quay lại, sau đó đưa cô vào trong.

Chỉ là người tiếp cô không phải là bí thư công xã mà là người tự xưng là thư ký của bí thư. Người đàn ông này khoảng ba mươi tuổi, rất thấp, nhìn cao

chưa tới 1m65, đen đúa gầy gò, khuôn mặt trông rất xấu xí, trông không hề dễ gần.

Quả nhiên, sau khi ông ta nhìn Bạch Du từ trên xuống dưới, khóe môi đã hiện lên một nụ cười khiến người ta khó chịu: "Cô chính là Bạch Du, thủ khoa tỉnh Phúc Kiến sao?"

Bạch Du gật đầu: "Đúng vậy, tôi là Bạch Du, không biết nên xưng hô với đồng chí như thế nào ạ?"

Người đàn ông: "Tôi tên là Lâm Vĩ, cô có thể gọi tôi là anh Vĩ. Tôi nghe chú Thường nói cô muốn gặp bí thư. Một sinh viên như cô tìm bí thư làm gì thế?"

Ánh mắt và giọng điệu của Lâm Vĩ khiến Bạch Du rất khó chịu: "Xin chào thư ký Lâm, tôi có một dự án hợp tác nên muốn gặp trực tiếp bí thư công xã. Không biết khi nào bí thư có thời gian ạ?"

Lâm Vĩ: "Dự án hợp tác gì? Cô, một sinh viên chưa tốt nghiệp, có thể có dự án gì chứ? Hơn nữa, bí thư của chúng tôi rất bận, không phải ai muốn là cũng có thể gặp ông ấy đâu."

Bạch Du nén sự khó chịu, lấy từ trong túi quân đội ra bức ảnh mình đã chuẩn bị từ lâu: "Thư ký Lâm ông nhìn xem, đồ vật trong ảnh đều được chạm khắc từ vỏ sò, chính là sản phẩm thủ công mỹ nghệ khảm xà cừ được chế tác từ vỏ sò. Chế tác sản phẩm thủ công mỹ nghệ khảm xà cừ từ vỏ sò là một nghề thủ công truyền thống ở nước ta, nhưng do nhiều nguyên nhân đã khiến cho ngành thủ công này dần bị thất truyền. Công xã Đông Phương gần biển và có nguồn nguyên liệu tự nhiên vô tận - chính là vỏ sò. Tôi nghĩ chúng ta có thể thu gom vỏ sò và chế tạo

thành các sản phẩm thủ công mỹ nghệ khảm xà cừ từ vỏ sò, sau đó sẽ bán ra nước ngoài."

Lâm Vĩ cầm bức ảnh Bạch Du đưa, liếc một cái đã bật cười: "Đồng chí Bạch, tôi không biết nên nói cô quá ngây thơ hay là suy nghĩ quá lạc quan nữa. Mấy thứ như thế này, cô thấy có bao nhiêu người bỏ tiền ra mua?"

Những thứ trong ảnh quả thực rất đẹp và sống động như thật, nhưng chúng chỉ là những chiếc vỏ sò, được làm từ những thứ không đáng giá. Nếu những thứ đó được tặng miễn phí cho ông ta, ông ta chắc chắn sẽ lấy, nhưng muốn ông ta bỏ tiền ra mua thì ông ta sẽ không trả một xu nào hết.

Trên bãi biển có rất nhiều vỏ sò, ai muốn cũng có thể nhặt, sao phải tốn tiền mua những thứ như vậy?

Đàn bà đúng là đàn bà, tóc dài nhưng não ngắn.

Vừa rồi chú Thường đến thông báo Bạch Du là tác giả của "Anh Hùng Bình Dân" muốn gặp bí thư, ông ta cũng muốn xem đối phương là thần thánh phương nào, dù sao Liên Hoàn Hoạ này năm ngoái cũng rất nổi tiếng, thậm chí ông ta còn đặt mua mấy bản.

Có điều ông ta chưa bao giờ cảm thấy đấy là công lao của Bạch Du. Làm sao một người phụ nữ có thể làm ra được thứ tốt như vậy? Chắc chắn là cô đã dùng thủ đoạn nào đó để cướp công lao của người khác. Quả nhiên bây giờ nghe tới cái gọi là dự án hợp tác của Bạch Du, ông ta càng chắc chắn hơn về suy đoán của mình.

Mang thứ như thế tới gặp bí thư, thật là một suy nghĩ hão huyền.

Tuy thái độ đối phương khiến người ta rất khó chịu nhưng Bạch Du cũng không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, hơn nữa ông ta cũng không phải là người chịu trách nhiệm chính, cô muốn gặp bí thư xã, cho nên Bạch Du cảm thấy mình không cần tranh luận với ông ta làm gì.

Vì vậy, cô nhìn chằm chằm vào người đối diện, nghiêm túc trả lời: "Ở trong nước, trong thời gian ngắn thì quả thật sẽ rất ít người bỏ tiền ra mua đồ khảm xà cừ, nhưng ở nước ngoài thì khác. Cũng giống như tranh thêu hai mặt, ở trong nước thì thấy nó không quý giá lại không dùng được, nhưng người nước ngoài lại cho rằng đó là một sản phẩm nghệ thuật, sẵn sàng chi rất nhiều tiền để mua nó, vì vậy tôi nghĩ đồ khảm xà cừ có thể vươn ra nước ngoài giống như tranh thêu hai mặt vậy. "

Chương 668: Chương 668

DTV-EBOOK

Nghe Bạch Du nói thế, Lâm Vĩ cười ha ha, tưởng chừng như sắp tắt thở: "Đồng chí Bạch, cô có biết mình đang nói gì không? Vươn ra nước ngoài… Ha ha ha, cô không phải ngây thơ, cô đang nằm mơ giữa ban ngày!"

Mấy cái vỏ sò làm thành những thứ đồ kia còn muốn bán ra nước ngoài, nói ra không sợ người ta cười rụng răng luôn à?

Cô cho rằng người nước ngoài đều là kẻ ngốc hả? Còn so sánh nó với tranh thêu hai mặt, ông ta không biết phải nói gì với cô nữa.

Đương nhiên Bạch Du cũng chú ý tới ánh mắt của ông ta, cô vẫn cố gắng tới cuối cùng nhưng giọng điệu lại lạnh lùng hơn trước rất nhiều: "Thư ký Lâm, tôi biết mình đang nói gì. Về việc chuyện này có thể làm được hay không, tôi nghĩ người ra quyết định không phải là ông, tôi muốn gặp bí thư, phiền thư ký Lâm báo lại một tiếng."

Lâm Vĩ nghe vậy, sắc mặt lập tức tối sầm, sau một lúc lâu mới nhếch môi nói: "Vậy cô ở đây chờ đi."

Nói xong, ông ta đứng dậy và rời khỏi văn phòng.

Bạch Du nhìn ông ta đi ra ngoài, sau đó ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh và đợi.

Mười phút trôi qua nhưng thư ký Lâm vẫn chưa quay lại.

Ba mươi phút trôi qua, dường như thư ký Lâm đã biến mất khỏi thế giới.

Một giờ trôi qua, thư ký Lâm như đã c.h.ế.t rồi vậy.

Mãi đến khi mặt trời lặn, Lâm Vĩ mới chậm rãi đi tới, lúc thấy Bạch Du thì cố ý tỏ ra kinh hãi: "Đồng chí Bạch, sao cô vẫn còn ở đây?"

Bạch Du: "Tôi đang chờ thư ký Lâm quay lại."

Lâm Vĩ: "Mấy giờ trước tôi đã gọi cán bộ tới để báo với cô rồi mà, bí thư của chúng tôi không có hứng thú với dự án của cô nên bảo cô về đi, chẳng lẽ cô không gặp cán bộ đó à?"

Lâm Vĩ cảm thấy lúc nãy không nên để chú Thường dẫn cô vào, nói với cô chỉ lãng phí thời gian thôi.

Bây giờ ông ta không chỉ nghi ngờ thành tích trước đây của cô ở tòa soạn là do cướp công lao của người khác, thậm chí ông ta còn nghi ngờ cô đã dùng một số thủ đoạn hèn hạ gì đó, chẳng hạn như lợi dụng sự quyến rũ của phụ nữ, dù sao ông ta cũng phải thừa nhận, Bạch Du là một người phụ nữ rất xinh đẹp.

Trong lòng Lâm Vĩ nghĩ vậy nên trên mặt càng tỏ ra khinh thường hơn.

Đến bây giờ, vẫn có một điều Bạch Du không hiểu.

Người này đang cố tình trêu chọc cô, thậm chí còn để cô ngồi trên ghế suốt mấy tiếng đồng hồ.

Bạch Du không giận mà còn cười: "Tôi không gặp cán bộ nào hết, cũng không có người tới đây báo cho

tôi biết. Nếu bí thư không có hứng thú thì cứ coi như tôi chưa từng đến đây vậy."

Nói xong cô quay người rời đi không chút do dự.

Như người ta vẫn nói, người hèn thì chẳng ai chơi. Lâm Vĩ này chính là một người ti tiện như vậy.

Đây là lần đầu tiên cô gặp ông ta, giữa họ cũng không có ân oán gì, nhưng ông ta chỉ vì một câu nói không xuôi tai mà trêu chọc cô như thế.

Có thể thấy người này không chỉ ti tiện mà lòng dạ còn vô cùng hẹp hòi, chắc hẳn trong cuộc sống đã đụng chạm không ít người.

Nhưng người ta hay nói, bị chó cắn một cái, chẳng lẽ còn muốn cắn lại sao?

Bạch Du không biết Lâm Vĩ làm sao ngồi được vào vị trí thư ký, nhưng với tính cách của ông ta, cô cảm thấy có lẽ người này không thể ngồi ở vị trí đó lâu được.

Con người có thể tự tin nhưng không thể quá tự phụ, chứ đừng nói đến việc coi thường người khác một cách dễ dàng.

Đối với những người khó hòa đồng như Lâm Vĩ, không có gì phải hối hận khi không hợp tác được, ngược lại đó còn là một chuyện tốt, sẽ giúp cô tránh được rất nhiều rắc rối về sau.

Sau một khởi đầu tồi tệ, Bạch Du cũng không còn tâm trạng nữa, lúc ra khỏi công xã, cô mau chóng đạp xe về nhà.

Giờ không còn sớm nữa, bây giờ nếu đi qua công xã khác thì chắc chắn sẽ không kịp, chỉ đành đợi đến

ngày mai rồi đi tiếp.

Sau khi về nhà, cô thấy hai kí mực tươi do Tôn Tường Vy gửi đến.

Bạch Du nhìn mực thì bàn tay lại ngứa ngáy, quyết định chế biến thành mực xốt dầu hành.

Cô dùng kéo khoét bỏ túi mực bên trong rồi rạch vài đường ở phần lưng, làm xong thì cho nước vào nồi, sau đó đun sôi giá đỗ đã rửa sạch rồi vớt lên và trải dưới đáy đĩa.

Tiếp theo cho hành tây, gừng và một ít rượu nấu ăn vào nước rồi cho mực vào nồi, nước sôi thì vớt ra ngay, chắt nước đổ lên trên giá đỗ, cho ít hành lá thái sợi lên trên rồi đổ dầu nóng từ từ vào.

Khi dầu nóng tiếp xúc với hành lá cắt nhỏ sẽ phát ra tiếng "xèo xèo", thức ăn trên đĩa lập tức sôi lên, mùi thơm tỏa ra, thơm đến mức khiến người ta phải liên tục nuốt nước miếng.

Cuối cùng, Bạch Du rưới nước sốt đã chuẩn bị sẵn lên trên, món mực xốt dầu hành đã sẵn sàng.

Cô nhóc không gặp mẹ cả buổi chiều nên cảm thấy rất tủi thân, ngay cả lúc ăn cơm cũng muốn ngồi cạnh mẹ.

Nhưng chẳng bao lâu, trái tim đau khổ của cô nhóc đã được xoa dịu bởi thức ăn ngon rồi.

Mực nhỏ tươi dai, khi nhúng vào dầu cay do chính Bạch Du làm lại càng thơm hơn, làm người ta muốn cưỡng lại cũng không được.

Quả thật là rất đưa cơm.

Ăn xong, Bạch Du và Giang Lâm muốn dẫn hai đứa nhỏ đi dạo trên bãi biển.

Bờ biển vào lúc chạng vạng mang lại cảm giác rất đặc biệt, hoàng hôn nhuộm đỏ bầu trời, trời và biển cùng một màu, giống như hai tấm gương màu cam vậy, gió nhẹ nhàng thổi qua, sóng vỗ nhẹ vào chân, tản bộ trong khung cảnh như vậy là dễ chịu nhất.

Cô nhóc nghe mình sẽ được đi dạo biển thì vui mừng vỗ tay, còn hét lên muốn xây lâu đài cát trên bãi biển.

Không ngờ còn chưa ra khỏi cửa, ủy viên chính trị Tôn đã đến.

Vừa bước vào, ông ấy đã đi thẳng vào vấn đề với Giang Lâm: "Tôi tới nói chuyện với cậu về Cát Đại Xuyên."

Thấy ủy viên chính trị Tôn có việc tìm Giang Lâm, Bạch Du đành tự mình dẫn cô nhóc và Niệm Niệm ra biển tản bộ.

Lúc này đang là lúc chạng vạng, trời chưa tối hẳn nên biển trời đều nhuộm một màu cam đỏ của ánh hoàng hôn, trên những chiếc thuyền đánh cá trở về muộn vọng lại tiếng hò hét và tiếng cười, nhìn những thùng cá được kéo xuống, rõ ràng là đánh bắt được rất nhiều.

Bờ biển có rất nhiều cây dừa, vừa hay có người đang hái dừa, Bạch Du lập tức đi tới mua năm quả, mở ba quả tại chỗ, hai quả còn lại định lát nữa mang về cho bà nội và Giang Lâm.

Cô nhóc và Niệm Niệm mỗi đứa ôm một quả dừa, vui đến mức mắt híp lại thành hình trăng khuyết.

“Dừa ngon quá, cảm ơn mẹ.”

Miệng cô nhóc còn ngọt hơn cả nước dừa, chạy đến bên Bạch Du rồi kiễng chân lên “chụt” một cái vào mặt Bạch Du.

Đôi mắt to của Bạch Du cũng cong lên, ôm lấy cô bé hôn lại: “Cục cưng không cần phải cảm ơn.”

Niệm Niệm thấy vậy, thân hình nhỏ nhắn vặn vẹo, như muốn hôn cô mình nhưng lại có vẻ ngại ngùng.

Bạch Du nhìn thấy nên đã bước lại gần, hôn “chụt” một cái vào khuôn mặt trắng nõn của cô bé: “Nụ hôn này là để cảm ơn thường ngày Niệm Niệm đã giúp cô chăm sóc Thư Thư, Niệm Niệm thật sự là một người chị tốt.”

Đôi mắt Niệm Niệm lập tức sáng lên như những vì sao trên bầu trời đêm, sau đó cũng kiễng chân lên, mạnh dạn hôn một cái vào mặt Bạch Du: “Cô không cần phải cảm ơn cháu.”

Cô nhóc thấy vậy, vội vàng đưa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đến trước mặt chị gái: “Chị ơi, em cũng muốn hôn.”

Niệm Niệm là một đứa trẻ ngoan nên đã hôn lên mặt cô bé một cái.

Cô nhóc cười khanh khách: “Chị không cần cảm ơn em.”

Bạch Du thấy rất buồn cười, đứa nhỏ này thích bắt chước người bên cạnh.

Hai đứa nhỏ uống hết nước dừa lại đi chơi cát trên bãi biển.

Bạch Du tìm một tảng đá cách xa bọn nhỏ một chút rồi ngồi xuống, gió biển nhẹ nhàng thổi bay mái tóc dài của cô, cô cắn ống hút uống một ngụm nước dừa, nước dừa thanh ngọt thơm mát rất dễ uống.

Chương 669: Chương 669

DTV-EBOOK

Thời gian thoải mái như thế này, thật sự là vui vẻ sánh ngang với thần tiên.

Bạch Du dựa vào tảng đá, thoải mái nhắm mắt lại, không để ý thấy ở đằng xa có một đôi mắt đang chăm chú nhìn cô.

Thạnh Đại Uy: "Cô ấy đã kết hôn, thậm chí con cô ấy cũng có thể đi mua nước tương rồi, sao đến bây giờ cậu vẫn còn nhớ thương cô ấy?"

Tiêu Vũ Kỳ: "Tôi không nhớ người ta."

Thạch Đại Uy: "Được được, cậu không nhớ, vậy cậu có thể rời mắt khỏi cô ấy được không, nếu người khác phát hiện ra thì sẽ không tốt cho cậu và cô ấy, còn nữa cậu thật sự muốn giải ngũ chuyển ngành sao?"

Tiêu Vũ Kỳ: "Nhà tôi đã sắp xếp công việc khác cho tôi, tôi định về."

Không chỉ sắp xếp công việc mà còn sắp xếp cả đối tượng xem mắt, mẹ cậu ta lấy cái c.h.ế.t ra uy h.i.ế.p cậu ta về kết hôn sinh con, cậu ta cũng muốn rời khỏi nơi này, nếu cứ ở mãi nơi này thì tâm trí của cậu ta sẽ mãi đặt trên người Bạch Du, có thể cô đã quên cả cậu ta là ai rồi, cảm giác vô vọng này khiến cậu ta cảm thấy ngột ngạt.

Cho nên cậu ta vẫn nên đi thôi, đi thật xa, không nhìn thấy thì có lẽ sẽ không nhớ nữa, đợi lâu dần, cậu ta cũng sẽ buông bỏ.

Thạch Đại Uy thở dài: “Cũng được, nhưng sau này hai anh em chúng ta chỉ sợ khó gặp lại, đi thôi, hôm nay chúng ta chắc chắn phải uống thật say mới về.”

Tiêu Vỹ Kỳ: “Chẳng phải sáng mai cậu có nhiệm vụ sao?”

“Chết tiệt, vậy thì lấy trà thay rượu vậy…”

Thạch Đại Uy khoác vai Tiêu Vũ Kỳ, cưỡng ép kéo cậu ta đi.

Trời dần tối, muỗi xung quanh cũng nhiều hơn, Bạch Du vội vàng gọi hai đứa nhỏ về.

Về đến nhà, cô nhóc vẫn bị muỗi đốt mấy nốt, trong đó có một nốt đốt ngay trên mặt khiến cô nhóc ngứa ngáy cứ gãi mãi.

Bạch Du sợ cô bé gãi rách da mặt nên đã vội vàng tìm thuốc mỡ bôi cho cô bé nhưng cũng không thể hết ngứa chỉ trong chốc lát, Bạch Du đành phải dạy cô bé bấm hình chữ thập lên nốt muỗi đốt.

Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, hoặc do thuốc mỡ có tác dụng, tóm lại là sau khi bấm chữ thập thì cô nhóc không còn ngứa nữa. Cô bé như phát hiện ra châu lục mới, bấm hết những nốt muỗi đốt trên người mình, đợi Giang Lâm tiễn ủy viên chính trị Tôn đi, quay lại đã nhìn thấy con gái mình mặt mũi tay chân đầy những nốt chữ “thập”.

Giang Lâm: “…”

Bà Bạch từ ngoài về, thấy cô bé như vậy thì vô cùng đau lòng, vội vàng bắt hai đứa nhỏ đi tắm.

Bạch Du nhân cơ hội hỏi chuyện ủy viên chính trị Tôn đến nhà: “Chẳng lẽ phía Cát Đại Xuyên xảy ra

chuyện gì sao?"

Giang Lâm ngồi xuống ghế đối diện cô, lắc đầu: "Không có chuyện gì, trước đây trong thư không phải anh đã nói với em là Đại Xuyên lập công lớn sao? Lần này ủy viên chính trị Tôn đến là muốn anh đi thuyết phục Đại Xuyên nhận sự sắp xếp của tổ chức."

Khuôn mặt Bạch Du đầy vẻ mơ hồ: "Sắp xếp gì?"

Giang Lâm: "Kết hôn."

Bạch Du: "?"

Trên tóc cô đậu một con muỗi, Giang Lâm duỗi tay đuổi con muỗi đi rồi tiếp tục giải thích: "Đảo Khai Vân xa bờ, trên đảo cỏ dại mọc um tùm, xung quanh mấy trăm dặm chỉ có một mình Đại Xuyên, suốt cả một ngày Đại Xuyên có thể sẽ không mở miệng nói một câu, chỉ nửa tháng một lần có người đưa vật tư cho cậu ấy thì cậu ấy mới giao tiếp với người khác, lãnh đạo sợ về lâu dài sẽ không có lợi cho sức khỏe của cậu ấy, nếu cậu ấy có thể tìm được một người bầu bạn, cùng nhau đóng quân trên đảo hoang, có người nói chuyện, còn có thể trồng rau trên đảo, thế thì cậu ấy sẽ không phải vất vả như vậy nữa."

Bạch Du vô thức nói: "Không muốn Cát Đại Xuyên vất vả như vậy nữa nên tìm một người phụ nữ vất vả với Cát Đại Xuyên? Chẳng lẽ mạng của đàn ông là mạng, mạng của phụ nữ không phải mạng sao?"

Giang Lâm không ngờ cô lại có ý kiến đến vậy, anh nhẹ giọng trấn an: "Cho nên anh đã từ chối ủy viên chính trị, chuyện này không chỉ cần bản thân người

phụ nữ đồng ý, mà còn phải do Đại Xuyên tự nguyện, em cũng biết trong lòng Đại Xuyên vẫn còn…”

Bạch Du cũng cảm thấy phản ứng vừa rồi của mình có hơi quá khích: “Phải như vậy, trong lòng Cát Đại Xuyên vẫn còn nhớ thương Hướng Tuyết, nếu vì để bản thân thoải mái mà cưới một người vợ về chăm sóc mình thì em sẽ khinh thường anh ấy.”

Giang Lâm: “Em yên tâm đi, nếu Đại Xuyên là loại người như vậy thì lúc đầu cậu ấy cũng sẽ không chủ động xin ra đảo canh giữ đâu.”

Nghe anh nói như vậy, Bạch Du chỉ có một tiếng thở dài.

***

Sáng hôm sau ăn sáng xong, Bạch Du lại đạp xe lên đường.

Có kinh nghiệm của ngày hôm qua, hôm nay cô không chỉ mang theo ảnh mà còn cố ý mang theo một sản phẩm thủ công, tuy ảnh nhìn rõ nhưng chắc chắn không thể gây ấn tượng mạnh bằng nhìn tận mắt, cô chọn một trong số những sản phẩm mới làm của thợ cả Ngũ, kích thước chỉ lớn hơn lòng bàn tay một chút, như vậy sẽ dễ mang theo.

Hơn nữa, để tránh bị cháy nắng như hôm qua, cô đã ra khỏi nhà từ sớm, tiếc là bây giờ không có kem chống nắng, nếu không cô chắc chắn sẽ bôi một lớp thật dày.

Mặc dù hôm qua cô đã đội mũ nhưng phơi nắng lâu như vậy dưới trời nắng gắt không biết có bị nám không, có thể mọc bất cứ thứ gì nhưng không thể

mọc nám, cô thực sự không thể chấp nhận được khuôn mặt mình đầy nám.

Sáng sớm ra ngoài vẫn dễ chịu hơn, khi Bạch Du đến công xã Hồng Kỳ, hoàn toàn không có cảnh tóc dính vào mặt, quần áo dính vào người như hôm qua.

So với hôm qua, hôm nay vận may của cô cũng khá tốt, chỉ chờ mười mấy phút là đã gặp được bí thư của công xã Hồng Kỳ - bí thư Trương.

Bí thư Trương ngoài năm mươi tuổi, hẳn là không chênh lệch nhiều lắm, có thể là hơn bốn mươi, ông ấy hơi béo, lùn, mặt cũng hơi tròn, nhìn từ chính diện còn có thể thấy cái cằm đôi của ông ấy.

Bạch Du chủ động chào hỏi: "Chào bí thư Trương, tôi tên là Bạch Du, rất vui vì giữa trăm công nghìn việc bận rộn mà ngài vẫn dành thời gian gặp tôi. Từ lâu đã nghe nói bí thư Trương là một vị lãnh đạo giỏi lắng nghe ý kiến, giỏi trọng dụng nhân tài, quả nhiên trăm nghe không bằng mắt thấy, có thể gặp được bí thư Trương, tôi thật là vinh hạnh!"

Có câu nói rằng người biết nịnh nọt không bao giờ thất bại.

Ai cũng thích nghe lời hay ý đẹp, nghe Bạch Du nịnh bợ một tràng khiến bí thư Trương không nhịn được mà nở nụ cười: "Đồng chí Tiểu Du đúng không, nói cho tôi biết về cái đồ khảm xà cừ của cô đi."

Bí thư Trương vừa nói vừa tự tay rót cho Bạch Du một tách trà, rõ ràng là Bạch Du nịnh rất đúng chỗ.

Bạch Du đợi bí thư Trương ngồi xuống, rồi lấy sản phẩm trong hộp giấy mang theo ra: "Đồ khảm xà cừ, đúng như tên gọi là đồ thủ công được chạm khắc từ

vỏ sò, tuy vỏ sò không bắt mắt nhưng sau khi được thiết kế, mài giũa và chạm trổ tinh xảo thì có thể biến thành những sản phẩm khiến người ta ngạc nhiên."

Nói xong, cô vén tấm vải đỏ phủ trên sản phẩm thủ công lên.

TBC

Bí thư Trương cầm trên tay một cái cốc tráng men, mặc dù ông ấy đồng ý gặp Bạch Du nhưng thực ra ông ấy không mấy coi trọng cái gọi là đồ khảm xà cừ, giống như thư ký Lâm hôm qua, ông ấy cũng không cho rằng sẽ có người bỏ tiền ra mua thứ được chạm khắc từ vỏ sò, chỉ là khoảnh khắc tấm vải đỏ được vén lên thì cả người bí thư Trương như c.h.ế.t lặng.

Chỉ thấy sản phẩm thủ công không lớn, chỉ bằng khoảng một bàn tay nhưng chính thứ nhỏ bé này lại chạm khắc hình một cô bé mặc váy đỏ, đầu buộc hai b.í.m tóc, cô bé có dáng vẻ xinh xắn đáng yêu, nhìn vào khiến người ta vui vẻ, trên tay cô bé còn cầm tù và ốc lớn, nhẹ nhàng áp vào bên miệng, trong khoảnh khắc nào đó mơ hồ có tiếng nhạc phát ra từ cái tù và ốc đó.

Toàn bộ sản phẩm vô cùng tinh xảo, sống động như thật khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Chương 670: Chương 670

DTV-EBOOK

Bí thư Trương hoàn hồn lại sau sự ngạc nhiên, vẻ mặt không thể tin: "Đây... Thực sự là chạm khắc từ vỏ sò sao?"

Có một số vật liệu có thể nhìn ra ngay là vỏ sò nhưng có một số thì dù thế nào cũng không thể nhìn ra, ví dụ như khuôn mặt cô bé, chiếc váy đỏ, đôi giày đỏ đáng yêu, những thứ này làm sao có thể làm từ vỏ sò?

Bạch Du gật đầu: "Đúng vậy, dùng vỏ sò làm nguyên liệu chính, sau đó trải qua nhiều công đoạn như cắt, mài, chạm khắc và dán, dán từng vỏ sò lại với nhau để tạo thành những sản phẩm khác nhau, trước mắt thì sản phẩm này có tên là "Cô bé thổi tù và ốc". Ngoài sản phẩm này, hiện tại tôi còn có hơn mười sản phẩm khác, có sản phẩm làm thành núi non, có sản phẩm làm thành hoa cỏ, cũng có sản phẩm làm thành truyền thuyết thần thoại, tất cả đều được chạm khắc từ vỏ sò."

Nói xong, cô lấy ra một tập ảnh từ túi đeo chéo quân dụng, đưa cả hai tay đến trước mặt bí thư Trương.

Bí thư Trương đặt chiếc cốc tráng men xuống, còn lau tay vào người, sau đó mới nhận lấy ảnh, xem thật kỹ từng tấm một: "Không thể tin được, thực sự không thể tin được, không ngờ vỏ sò không bắt mắt lại có thể làm thành những sản phẩm đẹp thế này!"

Bí thư Trương vừa xem vừa không ngừng thốt lên kinh ngạc.

Bạch Du thấy vậy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình đã thành công được một nửa.

Hơn chục tấm ảnh, bí thư Trương xem mười mấy phút, xem rất kỹ, xem xong ông ấy mới luyến tiếc trả lại ảnh cho Bạch Du: "Thực sự rất ngạc nhiên."

Bạch Du nhìn vẻ mặt hài lòng của ông ấy, chuẩn bị tiếp tục cố gắng nói về dự án hợp tác: "Bí thư Trương, ngài xem, vỏ sò là tài nguyên thiên nhiên, thu hoạch không tốn một xu, thứ duy nhất cần dùng là sức lao động, còn lại là mài và chạm khắc, về phương diện này, bên tôi có hai thợ cả, không chỉ có trình độ nghệ thuật độc đáo mà trình độ điêu khắc cũng rất cao, để họ hướng dẫn cho xã viên hoàn toàn không thành vấn đề, hơn nữa, mỗi sản phẩm đồ khảm xà cừ đều là độc nhất vô nhị, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ có người bắt chước, không giống như đồ thủ công đan liễu bán rất chạy ở các cửa hàng bách hóa, ví dụ như giỏ, khung và hộp đựng quần áo, mặc dù rất đẹp nhưng lại rất dễ bị người khác bắt chước."

Bạch Du nhắc đến điều này là vì loại hình thủ công mỹ nghệ đồ đan bằng liễu từ năm 1960 đã bắt đầu xuất khẩu và cũng giống như đồ khảm xà cừ, đều sử dụng nguyên liệu là tài nguyên thiên nhiên, điểm khác biệt là đồ đan bằng liễu có điểm tương đồng với đồ đan bằng mây và đồ đan bằng tre, có khá nhiều người biết nghề thủ công này, do đó rất dễ bị bắt chước, còn đồ khảm xà cừ thì khác, không phải ai cũng có thể chạm khắc được đồ khảm xà cừ đạt đến trình độ như thợ cả Ngũ và thím Triệu.

Tất nhiên, đồ đan bằng liễu cũng có ưu điểm của nó, chẳng hạn như dễ học hơn so với đồ khảm xà cừ, ngoài ra còn có ứng dụng thực tế hơn, các loại đồ dùng như giỏ, hộp được mọi người thường sử dụng trong cuộc sống, đây cũng là lý do tại sao chúng lại bán chạy như vậy.

Nhưng các đội sản xuất làm nghề đan đồ bằng liễu hoặc đan đồ bằng mây không phải là ít, bây giờ muốn chia một miếng bánh đã là quá muộn, huống chi đảo Quỳnh Châu này không có nhiều tài nguyên thiên nhiên để làm nghề đan đồ bằng liễu hoặc đan đồ bằng mây.

Khi Bạch Du nói những lời này, bí thư Trương liên tục gật đầu lắng nghe, trong lúc đó không hề có ý định ngắt lời Bạch Du, điều này khiến Bạch Du càng thêm tự tin.

Bí thư Trương gật đầu nói: "Sản phẩm thủ công mỹ nghệ khảm xà cừ mà đồng chí Bạch mang đến thực sự khiến tôi mở rộng tầm mắt, cũng khiến tôi biết được rằng những vỏ sò tưởng chừng như chẳng có giá trị gì lại có thể làm thành những thứ đẹp đẽ như vậy, hơn nữa giống như đồng chí Bạch đã nói, vỏ sò là tài nguyên thiên nhiên, có thể nhặt ở khắp nơi ven biển, không tốn một xu, đúng là rất tiết kiệm…"

Bạch Du kìm nén sự phấn khích trong lòng, thầm cảm thấy hôm nay so với hôm qua quả là một trời một vực, hóa ra hôm qua việc gặp phải tên đàn ông đê tiện như thư ký Lâm chính là làm nền để hôm nay gặp được bí thư Trương.

Chưa đợi Bạch Du mở lời, bí thư Trương cầm cốc sứ uống một ngụm nước rồi nói tiếp: “Nhưng mà này, đồng chí Bạch có nghĩ đến không, thứ như vỏ sò này dù làm đẹp đến đâu thì cũng chỉ là thứ có thể ngắm, chứ không thể ăn không thể dùng, nếu bán rẻ thì tiền công và các loại chi phí quản lý khác đều không đủ trả, còn nếu bán đắt, chẳng hạn như thứ này, nếu bán năm đồng thì theo cô có ai sẽ bỏ tiền ra mua không?”

Thứ này là thứ tốt, quả thực rất đẹp, nói là khéo léo tuyệt vời cũng không quá đáng, chỉ là đẹp đến mấy thì cũng vô dụng, chẳng có tí công dụng thực tế nào, bây giờ không ít người ở nhiều nơi ngay cả gạo cũng không đủ ăn, chỉ có thể ăn một ít gạo lâu năm hoặc bánh ngô, ngay cả ăn cũng không đủ no thì ai sẽ mua thứ không thể ăn cũng không thể dùng này về để đặt trong nhà?

Huống chi vỏ sò có thể nhặt ở ven biển, mọi người có thể đi nhặt về làm bất cứ lúc nào, tất nhiên làm ra chắc chắn sẽ không đẹp như vậy nhưng người dân chỉ quan tâm đến việc có thể ăn no hay không, ai sẽ quan tâm đến việc đẹp hay không?

“…”

Bạch Du cảm giác cả người mình sắp bùng nổ.

Hóa ra nói nhiều như vậy, cuối cùng vẫn trở lại điểm xuất phát?

Xem ra là cô vui mừng quá sớm.

Nhưng cô không muốn từ bỏ dễ dàng như vậy: “Đương nhiên người dân bình thường sẽ không mua

nhưng đối tượng mục tiêu mà tôi định hướng ban đầu chính là người dân bình thường, chúng ta có thể đóng gói nó thành hàng cao cấp, hợp tác với các cửa hàng Hữu Nghị, quan trọng nhất là chúng ta có thể tham gia Hội chợ Quảng, đưa sản phẩm ra ngoài, đưa đồ khảm xà cừ ra khỏi biên giới quốc gia, làm thế giới ngạc nhiên!"

Bạch Du cảm thấy mình vẫn có thể tranh thủ thêm, dù sao thì thái độ mà bí thư Trương thể hiện lúc nãy cũng không phải là không có chút hứng thú nào, còn việc ông ấy không đánh giá cao đồ khảm xà cừ cũng có thể hiểu được, thời đại và kiến thức của bản thân có hạn sẽ khiến một người đưa ra những phán đoán sai lầm.

Nếu đổi lại là cô của kiếp trước thì chắc chắn cô cũng sẽ không đánh giá cao đồ khảm xà cừ này nhưng thực tế là ở kiếp trước, đồ khảm xà cừ đã được những người buôn bán đánh giá rất cao tại Hội chợ Quảng, đơn đặt hàng cứ như những bông tuyết bay đến liên tục không ngừng, đến thời kỳ đỉnh cao, giá trị sản xuất đồ khảm xà cừ lên tới hàng chục triệu đồng, giúp đất nước kiếm được rất nhiều ngoại tệ, cũng từng trở thành nguồn thu xuất khẩu lớn của đất nước.

Vì vậy, thực tế đã chứng minh, đồ khảm xà cừ có thị trường rất rộng, sự nghiệp này hoàn toàn có thể gầy dựng!

Nhưng sau khi nghe cô nói, bí thư Trương lại cười: "Đồng chí Bạch, cô có tinh thần phấn đấu như vậy rất tốt nhưng làm người thì không thể chỉ có tinh thần phấn đấu, còn phải biết nhìn vào thực tế. Cô còn trẻ,

rất nhiều thứ không đơn giản như cô nghĩ, lời này cô nói với tôi thì được nhưng ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài, nếu không sẽ bị người ta cười là mơ giữa ban ngày đấy."

Bạch Du: "…"

Nhìn thấy mọi chuyện sắp thành công đột nhiên lại có một bước ngoặt lớn, điều này khiến Bạch Du có chút khó chấp nhận: "Bí thư Trương, ngài nghe tôi nói…"

Nhưng bí thư Trương lại xua tay đứng dậy: "Đồng chí Bạch, tôi còn có việc khác phải làm, cô cứ tự nhiên đi."

Bạch Du: "…"

Có câu nói, con người mãi mãi không thể kiếm được tài sản nào khác ngoài nhận thức của mình, cô đã cố gắng hết sức rồi.

Đối phương đã ra lệnh đuổi khách, Bạch Du biết nói thêm cũng vô ích, tuy trong lòng có chút thất vọng nhưng cô vẫn cảm ơn bí thư Trương, sau đó phủ tấm vải đỏ lên "Cô bé thổi tù và ốc"], cẩn thận đặt lại vào trong hộp giấy.

Chương 671: Chương 671

DTV-EBOOK

Đi ra khỏi văn phòng công xã Hồng Kỳ, Bạch Du thở dài một hơi.

Hôm qua ra quân không thuận lợi thì thôi, hôm nay cũng vậy, điều này khiến cô có hơi chán nản.

Nhưng cô không chán nản quá lâu, đổi giọng tự động viên mình: "Cố lên cố lên, người xưa có câu, bảo kiếm phải mài mới sắc, hoa mai thơm phải chịu giá lạnh, không có việc gì là thành công dễ dàng!"

"Ngay cả người được gọi là 'ông vua phát minh' Edison trước khi phát minh ra điện cũng phải trải qua vô số lần thí nghiệm thất bại, mình mới chỉ bị từ chối hai lần thôi, chẳng có gì to tát cả, thất bại là mẹ thành công, cố lên, mình có thể!"

Phải nói rằng, sau khi tự rót cho mình một đống canh gà tâm hồn, tâm trạng của Bạch Du thực sự tốt hơn nhiều.

Cô lấy lại tinh thần, sau đó đạp xe đến công xã cuối cùng - công xã Phi Ngư.

Tên của hai công xã trước rõ ràng là được đổi lại sau này, đều sử dụng những từ ngữ cách mạng rất có tính khích lệ, so với hai công xã trước thì công xã Phi Ngư có vẻ hơi khác biệt.

Phi Ngư, trong bài thơ "Học giả cố chấp cười hào phóng" của đại thi nhân thời nhà Tống là Hoàng Đình Kiên có hai câu thơ như sau: "Chim bay và cá lặn, người sáng suốt biết tùy cơ ứng biến", ý nói chim

bay trên trời, cá lặn dưới nước, người thông minh biết tùy cơ ứng biến, không biết khi đặt tên cho công xã Phi Ngư có phải dựa theo bài thơ này không?

Công xã Phi Ngư cách công xã Hồng Kỳ khá xa, tình trạng mặt đường cũng rất tệ, đường xóc nảy, Bạch Du cảm thấy m.ô.n.g mình sắp bị xóc nảy đến tê liệt rồi.

Cuối cùng cũng đến được công xã Phi Ngư, khi một bà cụ không răng chỉ tay về phía trước mấy căn nhà, dùng phương ngữ nói với Bạch Du rằng đó là trụ sở công xã, Bạch Du không khỏi ngẩn người.

Mấy căn nhà vừa thấp vừa cũ nát, tường loang lổ, nhiều chỗ bong tróc để lộ ra những viên gạch thô ráp bên trong, những bức tường không bong tróc thì nứt nẻ khắp nơi, trên mái nhà mọc đầy những loại cây không rõ tên, không hiểu sao lại khiến người ta liên tưởng đến cỏ trên mộ.

Bạch Du giật giật khóe miệng, trong lòng nghĩ không biết mình có hiểu nhầm ý của bà cụ không, bởi vì cô chỉ hiểu được một số ít câu tiếng địa phương.

Mặc dù nơi làm việc của công xã Đông Phương và công xã Hồng Kỳ không thể nói là nguy nga tráng lệ nhưng dù sao mặt tường đều còn nguyên vẹn, đặc biệt là công xã Đông Phương, còn có cả tòa nhà hai tầng, bên ngoài còn có người gác cổng. Tuy công xã Hồng Kỳ kém công xã Đông Phương một chút nhưng cũng có bảy tám căn nhà ngói, hơn nữa mặt đất bên ngoài cũng được đổ xi măng.

So với công xã Đông Phương và công xã Hồng Kỳ thì công xã Phi Ngư có vẻ hơi nghèo, không, không

phải có hơi nghèo, mà là rất nghèo.

Bạch Du đột nhiên cảm thấy hy vọng có hơi mong manh.

Nhưng đã đến đây rồi, chắc chắn không thể cứ thế mà đi, nếu không thì có lỗi với cái m.ô.n.g bị xóc nảy suốt dọc đường của cô quá.

Cho nên cô chỉnh lại quần áo và tóc tai rồi ôm hộp giấy đi về phía căn phòng lớn nhất.

Lần này không có người gác cổng, cũng không có thư ký thông báo giúp cô nên Bạch Du chẳng gặp bất kỳ trở ngại nào mà đi thẳng vào phòng.

Cách bài trí trong phòng phải nói sao đây, nói hoa mỹ thì là giản dị, thực tế thì vô cùng sơ sài, sơ sài đến mức Bạch Du không nhìn nổi.

Giữa phòng đặt một cái bàn gỗ cũ kỹ, cái bàn gỗ này thiếu một chân, bên dưới còn kê một hòn đá, ở góc phòng đặt hai cái ghế dài, tiếp đó, tiếp đó không còn gì nữa, đó là toàn bộ tiện nghi và trang thiết bị trong phòng.

Sau cái bàn gỗ là một người đàn ông, người đàn ông cầm một cây bút trên tay, cau mày miệt mài viết.

Thấy đối phương tập trung như vậy, đến cả cô bước vào cũng không phát hiện ra, Bạch Du đành phải ho một tiếng để nhắc nhở.

Nghe thấy tiếng ho, người đàn ông mới ngẩng đầu lên, đó là một người đàn ông trẻ tuổi ngoài dự đoán, trông khoảng ba bảy, ba tám tuổi, trên sống mũi thẳng tắp là một cặp kính thiếu một gọng, gọng kính

bị gãy được buộc dây treo trên tai, anh ta mặc một bộ quần áo màu xám đã giặt đến bạc màu, còn có mấy chỗ vá, toàn thân từ trên xuống dưới đều thể hiện một chữ - nghèo.

Người đàn ông thấy Bạch Du có hơi sững sờ: "Xin hỏi nữ đồng chí, cô tìm ai?"

Bạch Du nở nụ cười xã giao: "Chào đồng chí, tôi tên là Bạch Du, tôi muốn tìm bí thư của công xã Phi Ngư, làm phiền anh giúp tôi thông báo một tiếng."

Dường như người đàn ông rất ngạc nhiên khi nghe cô nói vậy, dừng tay rồi nói: "Tôi chính là bí thư của công xã Phi Ngư, tôi gọi là Âu Dương Văn Khiên, Khiên trong Phi Đạt Hồng Khiên, không phải một nghìn hai nghìn, không biết nữ đồng chí tìm tôi có chuyện gì?"

Nghe đối phương nói mình là bí thư công xã Phi Ngư, Bạch Du có phần bất ngờ, còn thấy đối phương có hơi mọt sách.

Cô tưởng rằng người có thể ngồi vào vị trí bí thư công xã, tuổi tác không phải năm mươi sáu mươi thì cũng phải bốn mươi trở lên nhưng người trước mắt này có vẻ hơi trẻ quá, hơn nữa cô cũng chưa từng thấy một vị bí thư nào ăn mặc nghèo nàn như vậy.

Nhưng rất nhanh cô đã đè những suy nghĩ lộn xộn này xuống, sau đó giới thiệu sơ qua về công việc trước đây của mình ở tòa soạn, cũng như thân phận là sinh viên đại học, tiếp đó lại giới thiệu chi tiết cho đối phương về nghề khảm xà cừ, cũng như mục đích đến đây của mình.

Nói xong những điều này, cô lại cẩn thận lấy "Cô bé thổi tù và ốc" ra khỏi hộp giấy, nói thẳng: "Đây chính là đồ khảm xà cừ mà tôi nói, đây là một trong những sản phẩm, bí thư Âu Dương, anh xem thử xem."

Bạch Du không vội nói tiếp về kế hoạch của mình, không giống như ở hai công xã trước, ở hai công xã trước cô quảng bá bản thân và đồ khảm xà cừ để tìm kiếm sự hợp tác nhưng ở công xã Phi Ngư này, không chỉ đối phương phải cân nhắc đến cô, mà cô cũng phải cân nhắc đến đối phương.

Một là đối phương quá trẻ, nếu thực sự muốn hợp tác, sau này phải xây dựng xưởng, tổ chức tuyển dụng và quản lý công nhân, Bạch Du không chắc anh ta có kinh nghiệm trong những phương diện này hay không.

Thứ hai, công xã Phi Ngư quá nghèo, có thể khiến một công xã trở nên nghèo như vậy, cô hơi nghi ngờ năng lực của anh ta, theo tài liệu mà trợ lý của Bao Nhã Anh đưa thì anh ta đã ngồi ở vị trí này năm năm.

Cô không biết năm năm trước công xã Phi Ngư như thế nào nhưng năm năm sau, ngày hôm nay, công xã Phi Ngư so với các công xã khác thì có vẻ như phát triển không tốt lắm.

Âu Dương Văn Khiên bên này nhìn thấy đồ thủ công mỹ nghệ, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, anh ta còn tháo kính xuống lau trên quần áo rồi lại đeo vào, sau đó cả người gần như dán vào đồ khảm xà cừ đó.

Trong phòng im ắng như tờ.

Một lúc lâu sau, anh ta mới ngẩng đầu khỏi đồ khảm xà cừ, nhìn Bạch Du nói: “Làm một sản phẩm như vậy, cần phải trải qua mấy công đoạn?”

Bạch Du có hơi kinh ngạc vì câu đầu tiên anh ta hỏi không phải là nghi ngờ đồ khảm xà cừ này có thực sự được làm từ vỏ sò hay không, mà lại hỏi về công đoạn chế tác, tuy nhiên vì câu hỏi này nên cô có phần thay đổi quan điểm về anh ta: “Nói chung là có bốn công đoạn, cắt, mài, khắc, dán nhưng nói kỹ ra thì rất rộng. Trước khi chế tác thành phẩm thì phải thiết kế, dù sao anh cũng không thể tự nhiên mà làm ra một thứ gì đó, tiếp theo là vẽ bản vẽ, sau đó là tìm vật liệu chọn vật liệu, tiếp theo mới vào các công đoạn cắt mài, ngoài những công đoạn đã nói ở trên, sau đó còn phải đánh bóng, tô màu, khảm lắp ráp và nhiều công đoạn khác. Nói một cách đơn giản, đó là quá trình chế tác phức tạp, không chỉ yêu cầu trình độ nghệ thuật cao hơn người thường mà còn phải kiên nhẫn.”

Chương 672: Chương 672

DTV-EBOOK

Sở dĩ đồ khảm xà cừ được gọi là sản phẩm nghệ thuật là do quá trình chế tác của nó đã quyết định rằng nó không giống như những thứ thô sơ khác, nó có giá trị thưởng thức nghệ thuật rất cao và độc đáo.

Âu Dương Văn Khiên nghe Bạch Du nói, lông mày lại theo thói quen nhíu lại, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, một lúc lâu sau anh ta mới mở miệng: "Công đoạn phức tạp như vậy, theo cô thì một người bình thường chưa từng tiếp xúc thì bao lâu là có thể học được?"

Khác với hai công xã trước liên tục nghi ngờ cô, những câu hỏi của Âu Dương Văn Khiên mới giống như một người thực sự muốn hợp tác.

Bạch Du thu lại sự nghi ngờ trước đó, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đối với câu hỏi này của bí thư Âu Dương, tôi không thể đưa ra một câu trả lời chính xác, vì năng khiếu và khả năng của mỗi người là không giống nhau, cùng một công đoạn, có người có thể học được chỉ trong một hoặc hai tháng, có người lại chậm chạp, có thể nửa năm cũng không học được, hơn nữa, các công đoạn khác nhau đối với mỗi người cũng có yêu cầu khác nhau, như cắt và mài thì rất dễ bắt tay vào làm, chỉ cần học nghiêm túc, tôi nghĩ rằng người bình thường có thểlàm được trong khoảng một tuần nhưng thiết kế và vẽ bản vẽ thì yêu cầu rất cao, nếu không học mấy năm, có thể ngay cả thiết kế cơ bản nhất cũng không thiết kế được."

Âu Dương Văn Khiên rất nghiêm túc lắng nghe lời Bạch Du nói, nghe xong lại im lặng một lúc rồi mới đáp: "Đối với đề xuất hợp tác của đồng chí Bạch, tôi rất hứng thú nhưng có thể làm được hay không, hiện tại tôi không thể trả lời ngay cho cô, ngoài ra, nếu có thể, tôi muốn đích thân gặp hai người thợ cả chế tác, đồng thời, tôi cũng muốn xem những sản phẩm khác."

Bạch Du mỉm cười nói: "Không vấn đề gì, tôi sẽ về nói với hai thợ cả một tiếng, bên họ cũng không có vấn đề gì, cụ thể thì tùy vào thời gian của bí thư Âu Dương, chúng ta có thể định thời gian trước."

Mặc dù đối phương không trả lời chắc chắn ngay nhưng thái độ này của anh ta chân thành hơn gấp vạn lần so với hai công xã trước.

Tuổi trẻ không sợ, không có năng lực cũng không sao, quan trọng là có quyết tâm hay không.

Âu Dương Văn Khiên đẩy mắt kính: "Vậy thì sau hai giờ chiều đi."

Bạch Du gật đầu: "Không thành vấn đề."

TBC

Hẹn giờ hẹn địa điểm xong, Bạch Du ôm thùng giấy bước ra khỏi văn phòng cũ nát tồi tàn, thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy văn phòng nát bét trước mắt cũng không còn chướng mắt nữa.

Từ công xã Phi Ngư trở về căn cứ hải quân, sắc trời đã nhiễm màu hoàng hôn.

Bạch Du vừa bước chân vào cửa, Phùng Chiêu Đệ đã theo sau.

Phùng Chiêu Đệ xách một túi đồ, cô ấy đưa đồ cho Bạch Du và nói: “Cậu tôi từ phía Triều Sán mang một ít tôm đất về, nghe nói rất bổ dưỡng nên tôi mang một ít đến cho cô.”

Bạch Du cảm ơn rồi vào bếp lấy một cái khay ra đựng, nhưng khi nhìn thấy thứ bên trong thì ngạc nhiên thốt lên: “Thứ này thật sự có thể ăn sao?”

Thứ trong khay không liên quan gì đến tôm, trông rất giống đất, không chỉ màu sắc giống mà cả kết cấu cũng rất giống, thứ này thực sự có thể ăn được sao?

Phùng Chiêu Đệ nghe vậy thì bật cười: “Có thể ăn, cô đừng coi thường thứ này, thực sự không phải nơi nào cũng có, nghe cậu tôi nói, phải ở nơi giao nhau giữa nước mặn và nước ngọt mới bắt được loại tôm này, hơn nữa còn phải dùng một loại lưới đặc biệt mới bắt được, cô ngửi thử xem, có mùi hải sản, sau khi hấp chín thì ăn giống như trứng tôm nên cũng gọi là tôm xuân.”

Bạch Du nghe cô ấy nói, bốc một nắm đưa lên mũi ngửi, quả thực có một mùi hải sản nhàn nhạt và khi cầm lên thì kết cấu không giống đất, ngược lại giống như sợi xơ của cỏ bị nghiền nát: “Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói về loài vật này, nấu thế nào vậy?”

Phùng Chiêu Đệ: “Cô trải tôm đất ra đĩa, rắc thêm vài sợi gừng và thịt ba chỉ lên trên rồi cho vào xửng hấp, đây là một cách làm, một cách khác là đổ một ít nước vào nồi, sau đó cho tôm đất vào vừa đun vừa khuấy, rất nhanh tôm đất sẽ chuyển sang màu đỏ cam, lúc này cho thịt ba chỉ thái lát, một thìa nhỏ dầu ăn, rắc thêm một ít tỏi tây và hành lá vào thì

hương vị sẽ càng thơm ngon hơn, cuối cùng cho đậu phụ rán vào đun chín là xong."

Bạch Du lại cảm ơn lần nữa, sau đó hỏi tình hình gần đây của đối phương.

"Tôi không làm ở nhà khách nữa rồi, dạo này tôi theo một nhóm các chú đi biển đánh cá", ai ngờ Phùng Chiêu Đệ nghe cô hỏi, trên mặt lại hiện lên một nụ cười chua chát, song rất nhanh cô ấy lại phấn chấn trở lại: "Nhưng cô không cần lo lắng, tuy đánh cá không thoải mái như ở nhà khách nhưng ít ra cũng có thể nuôi sống cả nhà, thế là tốt lắm rồi."

Thực ra không tốt lắm.

Lúc đầu cô ấy nghĩ chuyện của cha và bà nội sẽ không ảnh hưởng đến công việc của mình nhưng thời gian trôi qua, đồng nghiệp dần xa lánh cô ấy, lãnh đạo cũng thỉnh thoảng gây khó dễ cho cô ấy.

Cuối cùng, cô ấy bị gán cho một tội danh vô cớ rồi bị sa thải.

Đi đánh cá từ sáng sớm đến tối mịt, làm những công việc của đàn ông, có lúc cô ấy mệt mỏi toàn thân đau nhức, cảm giác như tứ chi bị xe cán qua, đau đến nỗi cô ấy không đứng dậy nổi nhưng dù có khổ cực đến đâu cũng phải cố gắng, nếu không cả nhà chỉ còn cách ngồi chờ chết.

Tuy Bạch Du không biết lý do cụ thể khiến cô ấy bị sa thải nhưng có thể tưởng tượng quá trình đó chắc chắn không khiến người ta vui vẻ.

Cô duỗi tay vỗ vai Phùng Chiêu Đệ một cái rồi nói: "Nếu, ý tôi là nếu, tôi có một công việc giới thiệu cho cô nhưng có thể sẽ khá vất vả và phải đi lại nhiều, có

điều so với việc đi đánh cá, lương sẽ cao hơn một chút và cô cũng có thể học được nhiều thứ, cô có đồng ý không?"

Giây phút ấy, Phùng Chiêu Đệ còn nghĩ là mình đã nghe lầm, cô ấy ngạc nhiên nhìn Bạch Du, cả người như hóa đá.

Vài phút sau, Phùng Chiêu Đệ vẫn duy trì tư thế há miệng không nhúc nhích.

Bây giờ Phùng Chiêu Đệ mới lấy lại tinh thần, cảm giác vui sướng bao phủ lấy cô ấy như con sóng lớn, cô ấy cảm thấy cổ họng nghẹn lại, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi vì hồi hộp: "Tôi có thể làm được chứ?"

Bạch Du gật đầu chắc nịch: "Đương nhiên là được, cô phải tin tưởng vào bản thân rằng cô rất giỏi."

Phùng Chiêu Đệ xua tay liên tục như bị kim đâm: "Không không không, tôi không giỏi chút nào, tôi không thông minh, không biết cách đối nhân xử thế và cũng không có vẻ ngoài xinh đẹp, tôi chẳng là cái thá gì!"

Đối với một người đã sống trong những lời đả kích và gièm pha của người khác từ nhỏ tới lớn mà nói, khi nghe người khác khen sẽ phủ nhận theo bản năng, cho rằng bản thân không xứng đáng với lời khen.

Đó là tâm lí của Phùng Chiêu Đệ lúc này.

Từ nhỏ tới lớn Phùng Chiêu Đệ đã rất biết điều, bà nội của cô ấy mắng cô ấy là đồ con lợn vô dụng, cha của cô ấy mắng cô ấy ngu không bằng lợn, mỗi khi làm sai hay nói nhầm thì thứ chờ đợi cô ấy là những trận đòn roi, người trong nhà cho cô ấy tới trường

không phải là vì cô ấy thông minh, chẳng qua là để cô ấy kiếm được một công việc tốt, trở thành công cụ kiếm tiền cho cả nhà.

Nếu không phải bà nội và cha của Phùng Chiêu Đệ đã bị cô ấy đưa tới nông trường thì e rằng bây giờ cô ấy đã đi lấy chồng để đổi lấy sính lễ từ lâu rồi, tất nhiên là người có thể ra giá cao để cưới cô ấy không phải là loại đàn ông lớn tuổi thì cũng là loại đàn ông đánh đập phụ nữ.

Thế nên khi Bạch Du khen Phùng Chiêu Đệ, cô ấy cảm thấy mình không có chỗ nào tốt đẹp, có công việc thì cô ấy có thể mua đồ bổ để bồi dưỡng sức khỏe cho mẹ cô ấy, có thể mua quần áo mới cho các em gái, quần áo mà các em gái đang mặc đều là quần áo cô ấy đã mặc trước kia, còn em gái út thì có một bên mắt bị mờ, bác sĩ nói nếu không mau mổ thì sau này sẽ không còn nhìn thấy đường, cô ấy muốn tiết kiệm tiền để mổ mắt cho em gái nhưng cả nhà cô ấy kiếm sống còn khó khăn, làm sao tiết kiệm tiền được chứ.

Chương 673: Chương 673

DTV-EBOOK

Cho dù cô ấy muốn làm công việc thật tốt thì cô ấy vẫn lo mình làm không tốt, từ đó phụ tấm lòng của Bạch Du.

Bạch Du không vội phản bác mà chỉ hỏi: "Cô có biết chữ không?"

Phùng Chiêu Đệ run lên rồi gật đầu: "Biết, tôi có bằng tốt nghiệp Trung học Cơ sở, cả đọc lẫn viết đều không có vấn đề."

Bạch Du tiếp tục hỏi: "Sức khỏe của mẹ cô không được tốt, mấy đứa em gái vẫn còn nhỏ nên cần cô chăm sóc, bọn họ chỉ làm liên lụy cô, chẳng lẽ cô không có ý định vứt bỏ bọn họ ư?"

Phùng Chiêu Đệ nhíu mày, lắc đầu nói: "Đương nhiên là tôi sẽ không vứt bỏ bọn họ! Bọn họ là người thân duy nhất của tôi, nếu ngay cả mẹ và em gái của mình cũng không quan tâm thì chẳng phải còn không bằng súc sinh ư?"

Bạch Du gật đầu: "Cô xem, cô biết đọc và biết viết, còn có cả bằng tốt nghiệp Trung học Cơ sở, chỉ riêng điểm này là cô đã vượt qua rất nhiều người đàn ông, có rất nhiều người đàn ông còn không biết viết cả tên của mình. Cô là người rất có trách nhiệm, cho dù người nhà chỉ làm liên lụy cô thì cô cũng chưa từng có ý định vứt bỏ bọn họ, cô như vậy sao lại không giỏi cho được?"

TBC

Lần này không chỉ có cổ họng Phùng Chiêu Đệ nghẹn đắng mà cô ấy cảm giác trái tim cũng nghẹn lại, chóp mũi cay cay. Thật lâu sau, cô ấy nói bằng giọng điệu nghẹn ngào: "Từ trước tới nay chưa có ai khen tôi như vậy."

Bạch Du: "Không cần người khác khen cô mới được, cô có thể tự khen bản thân, mỗi ngày tìm một điểm để khen bản thân, dù sao khen bản thân cũng không tốn một xu nào của cô có đúng không?"

Phùng Chiêu Đệ không nhịn được mà bật cười khi nghe câu cuối cùng: "Cô nói đúng, khen bản thân không tốn một xu nào, sau này tôi sẽ tự khen mình mỗi ngày."

Bạch Du: "Đối với công việc mà tôi vừa nói, bây giờ tôi vẫn chưa hoàn toàn xác định nên cô đừng ôm hi vọng quá lớn, chẳng qua là đất nước của chúng ta càng ngày càng phát triển, cơ hội kiếm việc cũng càng ngày càng nhiều. Thế nên cho dù bây giờ không có công việc thì chắc chắn sau này cô cũng có thể kiếm được công việc khác, chẳng qua là trước lúc đó, tôi cảm thấy cô có thể nhân cơ hội để học thêm vài thứ."

Phùng Chiêu Đệ cảm thấy Bạch Du là sinh viên, chắc chắn lời cô nói rất có lý: "Vậy cô cảm thấy tôi học gì mới tốt?"

Bạch Du: "Cô có từng học tiếng Anh ở trường không?"

Trên mặt Phùng Chiêu Đệ lộ vẻ khó xử, cô ấy gãi đầu rồi nói: "Tôi từng học qua rồi nhưng tiếng chim này cứ như sách trời, tôi nghe không hiểu, tôi đã trả mấy thứ được học cho giáo viên từ lâu rồi."

Bạch Du bị dáng vẻ của cô ấy làm tức cười: “Tôi sẽ ở lại đây suốt mùa hè, nếu như cô muốn học thì tôi có thể dạy cho cô.”

Cô cảm thấy nhân phẩm của Phùng Chiêu Đệ không tệ, cô ấy là một người đáng tin, do đó một khi có cơ hội, cô đồng ý cung cấp công việc cho cô ấy nhưng đối với việc cô ấy có muốn bổ túc bản thân, tăng kiến thức và năng lực của mình hay không, cô dừng ở đây là được.

Không thể đè đầu trâu uống nước, bạn không thể ép người khác học tập và tiến bộ.

“Được, nếu tôi có thời gian thì sẽ tới. Cảm ơn cô, Bạch Du!”

Phùng Chiêu Đệ nhớ lại cảnh tượng đau khổ trước đây khi học tiếng Anh thì da đầu tê dại, song cô ấy vẫn gật đầu đồng ý, mặc dù học tiếng Anh rất khó, rất mệt nhưng có khổ như cuộc sống không? Có mệt như lúc ra biển bắt cá vào nửa đêm không?

Bạch Du muốn giúp đỡ cô ấy, cô ấy đã gặp được quý nhân, nếu cô ấy không trân trọng cơ hội tốt như vậy thì cô ấy đáng sống khổ cực cả đời!

Sau khi Phùng Chiêu Đệ rời đi, Bạch Du làm tôm đất thành một mâm đồ ăn ngon theo cách cô ấy đã nói.

Không ngờ tôm đất sau khi được hấp chín có mùi vị không tệ, ăn rất ngon, vả lại bề ngoài cũng không giống xi măng. Bà nội và Niệm Niệm ăn không quen, cuối cùng cả một mâm tôm đất đều vào trong bụng cả nhà ba người của bọn cô.

Sau khi trở về đảo Quỳnh Châu, cô nhóc cứ đòi ngủ chung với bọn cô, Bạch Du muốn cho hai cha con ở bên nhau nhiều thêm nên đương nhiên là cô sẽ không ôm cô bé đi.

Nhưng tối nay sau khi cô tắm xong, vừa lên lầu hai thì thấy cô nhóc cầm một thứ trong tay, còn đang định bỏ vào miệng để thổi, thấy cô lên thì cô bé phấn khích giơ thứ trong tay lên: "Mẹ ơi, thổi bong bóng."

Bong bóng?

Bong bóng ở đâu ra?

Bạch Du nhớ trong nhà không có ai mua bong bóng cho cô bé, cô bước qua với tâm trạng nghi ngờ, không nhìn không sao, nhìn rồi thì khó xử.

Đó nào phải bong bóng, rõ ràng là áo mưa!

"..."

Bạch Du vội lấy áo mưa trong tay cô bé rồi dụ dỗ: "Cục cưng, chúng ta đừng chơi bong bóng, mẹ dạy con hát có được không?"

Giọng của cô nhóc vừa đáng yêu vừa ngọt ngào, vả lại còn rất chuẩn nên rất thích hợp với việc ca hát. Nhưng bình thường cô bé sẽ không mở miệng hát tùy tiện, muốn cô bé hát thì phải dùng đồ tốt mới dụ dỗ được.

Chẳng qua là cô bé rất vui vẻ học hát, quả nhiên sau khi nghe cô nói như thế, sự chú ý của cô nhóc lập tức bị dẫn dắt.

Hai mẹ con nằm trên giường, đầu tựa đầu, một người dạy một câu, một người hát một câu: "Từng

ngôi sao đua nhau tỏa sáng, cả bầu trời đều là những ngôi sao…”

Giang Lâm vừa tắm xong đã nhìn thấy cảnh tượng ấm áp này, khóe miệng không khỏi cong lên.

Sau khi cô nhóc ngủ, Bạch Du tựa vào trong lồng n.g.ự.c của Giang Lâm, kể chuyện cô làm trong mấy ngày nay và chuyện cô muốn làm trong tương lai.

Khi nói những lời này, thật ra trong lòng của cô có chút lo lắng không yên, bởi vì trước lúc đó cô không có bàn bạc với anh, vả lại một khi xử lý xong mọi chuyện thì sẽ đồng nghĩa với việc cô trở nên càng bận rộn thêm, so ra thời gian làm bạn với người nhà cũng sẽ trở nên ít đi.

Dường như Giang Lâm đã nhìn ra sự lo lắng không yên của cô, anh cúi đầu xuống nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên mái tóc của cô: “Em muốn làm gì thì làm, nếu không thành công cũng không sao cả, vì có anh ở đây rồi.”

Bạch Du đổi tư thế nhìn về phía anh: “Ngộ nhỡ em tiêu sạch tiền trong nhà cũng không sao ư?”

Giang Lâm: “Không sao, anh kiếm được tiền, anh sẽ không để mẹ con các em phải chịu đói.”

Trong lòng Bạch Du mềm mại và ấm áp, cô vươn tay ôm lấy vòng eo gầy khỏe mạnh của anh: “Anh tốt quá.”

Đời trước cho dù cô muốn làm gì thì cũng bị Giang Khải và Lâu Tú Anh phản đối, có đôi khi còn bị giễu cợt và khiêu khích. Cô rất may mắn khi có thể sống lại được một lần nữa, càng may mắn khi đã chọn Giang Lâm ở đời này.

Ai ngờ giây sau Giang Lâm đã nhìn chằm chằm vào cô bằng đôi mắt sâu thẳm: “Ngoài điều này, em không còn chuyện gì muốn nói với anh nữa à?”

Bạch Du giật mình rồi lắc đầu: “Không còn.”

Giang Lâm: “Thật sự không có?”

Lúc này Bạch Du mới cảm thấy có chỗ không đúng, giọng điệu có phần ngoan ngoãn: “Có phải anh đã nghe bên Nguy Hán Nghị nói gì không?”

Giang Lâm cau mày kiếm lại: “Em nói đi? Tại sao lại không nói cho anh?”

Bạch Du: “Không phải em không muốn nói cho anh mà là không muốn để anh phải lo lắng, mọi chuyện đã qua và cũng đã giải quyết xong xuôi, em cảm thấy không cần phải nói.”

Giang Lâm nghiêm túc nhìn cô: “Bạch Du, em và con là những người quan trọng nhất đối với anh, không thể ở bên chăm sóc đã khiến anh rất khó chịu. Nếu một ngày nào đó em và con lâm vào cảnh không an toàn, anh không thể bảo vệ được, vậy em bảo anh sống làm sao đây?”

Bạch Du nhìn vào đôi mắt anh, không thấy sự lên án cô bên trong, trái lại là sự tự trách sâu sắc của anh dành cho bản thân, trái tim cô như bị thứ nào đó đ.â.m vào, cô càng ôm chặt lấy anh: “Em xin lỗi, lần này là lỗi của em, sau này em sẽ nói cho anh nghe mọi chuyện.”

Chương 674: Chương 674

DTV-EBOOK

Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ, nếu đổi lại là Giang Lâm không nói cho cô nghe mọi chuyện, tự mình gánh vác khi gặp nguy hiểm, sau đó cô biết chuyện của anh từ một người khác, chắc chắn cô cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Giang Lâm vươn tay ôm lấy cô: "Em không cần phải nói xin lỗi, anh chỉ muốn nói cho em biết rằng anh là người mà em có thể dựa vào, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào."

Bạch Du hôn lên cái cằm của anh: "Ừ, em biết rồi."

Hơi thở của Giang Lâm trở nên nặng nề trong nháy mắt.

Cô nhóc chìm trong giấc mộng được ôm vào cái nôi lần nữa, trong phòng truyền tới tiếng động làm trái tim người ta đập nhanh.

***

Hôm sau, Tôn Tường Vy xách một đống mề vịt qua, một phần cho Bạch Du, một phần khác là nhờ Bạch Du "tiện tay" làm giúp cô ta.

Đúng lúc đầu bếp Diêu cho cô một ít măng chua tự ướp, Bạch Du nghĩ vừa hay làm được món mề vịt xào măng chua.

Cô dùng d.a.o khứa mề vịt thành hình bông hoa, sau khi cắt gọn thì dùng nước cọ rửa sạch sẽ, ráo nước rồi thì thêm hành, nước gừng, rượu nấu ăn, bột tiêu, xì dầu nhạt màu, trộn đều rồi để thấm gia vị

khoảng mười phút. Cô cắt măng chua thành miếng, cắt thêm vài trái ớt ngâm giấm và ớt đũa xanh đỏ, sau đó đổ dầu vào chảo rồi xào mề vịt, xào cho tới khi chín khoảng tám chín phần vớt lên để sang một bên, bắt thêm một nồi chảo nóng rồi bỏ hành, gừng, tỏi, ớt ngâm giấm làm bùng nổ mùi thơm, tiếp theo đổ măng chua vào rồi xào lăn.

Trong nháy mắt mùi chua xen lẫn mùi cay thơm tràn ngập toàn bộ phòng bếp, Bạch Du không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Cuối cùng cô đổ mề vịt và ớt đũa xanh đỏ vào, thêm dầu, ít đường trắng và xì dầu nhạt màu, đảo trên lửa lớn vài lần là có thể cho ra đĩa.

Mùi thơm bay ra phòng bếp, gia đình quân nhân bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đóng sầm cửa chính và cửa sổ.

Nguy hiểm thật, may mà động tác của các cô ấy rất nhanh!

Suýt chút nữa là để mùi thơm bay vào trong nhà, nếu thật sự như vậy thì đám trẻ trong nhà sẽ tiếp tục quấy.

Trước đây Bạch Du ở nhà nấu ăn mỗi ngày, ngày nào đám trẻ cũng quấy, sau khi Bạch Du lên thành phố Quảng để học đại học, lúc này đám trẻ mới yên tĩnh, nào ngờ khi được nghỉ hè, cô vừa về tới là đã bắt đầu nấu ăn.

Hu hu hu, ngày nào cũng chỉ ngửi được chứ không ăn được, cảm giác đau khổ này có ai thấu đâu.

Người ngoài cảm thấy đau khổ, còn Tôn Tường Vy lại cảm thấy phấn khích, suýt chút nữa là nước

miếng đã chảy đầy đất: “Nếu tớ là đàn ông, chắc chắn mìnhtớ sẽ cạnh tranh với Giang Lâm!”

Không chờ Bạch Du trả lời, bên ngoài đã truyền tới một loạt tiếng gõ cửa.

Bởi vì cửa gỗ không có khóa nên chỉ gõ vài lần đã bị người ta đẩy ra, bác gái cả của Tôn Tường Vy bước vào với khuôn mặt đỏ lừ: “Bác biết ngay là cháu đang ở đây mà, cái con nhỏ này, cháu đã làm mẹ rồi mà không thèm quan tâm tới hai đứa nhỏ, ngày nào cũng chỉ biết ăn ăn ăn.”

Tôn Tường Vy cho rằng hai đứa nhỏ đã xảy ra chuyện theo bản năng: “Đôi anh em Cẩu Đản và Dương Đản lại gây rắc rối rồi ạ? Chốc nữa khi cháu về sẽ đánh bọn nó!”

Bạch Du: “…”

Bác gái cả của Tôn Tường Vy gắt lên: “Nói bậy bạ gì đấy! Hai đứa nhỏ rất ngoan, còn cháu, không quan tâm con cái, có thành tích thi đại học cũng không biết. Này, đây là thành tích của cháu, bác trai của cháu đã chép lại rồi đây.”

Tôn Tường Vy vỗ đầu của mình một cái: “Đúng rồi, hôm nay có thành tích thi đại học, sao cháu lại quên mất chuyện này được chứ!”

Bác gái cả: “Cháu ngoài ăn ra thì nhớ được gì?”

Tôn Tường Vy thè lưỡi, vươn tay nhận lấy tờ giấy bác gái cả đưa qua.

Bạch Du nghe đã có điểm số thi đại học, sau khi đổ thức ăn từ trong chảo ra, cô lau tay rồi cũng bước ra: “Có thành tích thi vào đại học rồi à? Cậu thi được bao nhiêu điểm?”

"..."

Tôn Tường Vy không trả lời.

Bạch Du nghĩ rằng cô ta thi không được tốt nên bước tới nhìn thoáng qua, cô sửng sốt.

Không nhiều không ít, vừa đủ 250 điểm.

Điểm số này... Khó trách Tôn Tường Vy lại không nói lời nào, suýt chút nữa là Bạch Du đã bật cười.

Tôn Tường Vy lấy lại tinh thần, tức tới cắn răng: "Tại sao lại thi được điểm số này? Hơn một điểm, thiếu một điểm cũng được, 250 điểm, điểm số như vậy thì bảo mình sau này nói chuyện với người ta thế nào đây?"

Bác gái cả nghe vậy cũng không nhịn cười được: "Trái lại là bác thấy điểm số này và cháu rất giống nhau, cháu đừng chê, bác nghe bác trai của cháu nói là nhiêu đây điểm đủ điểm chuẩn trúng tuyển vào trường đại học. Chốc nữa cháu nói với người nhà một tiếng, đừng để mọi người phải lo lắng."

Tôn Tường Vy dạ vâng, bác gái cả nói xong thì rời khỏi.

Bạch Du biết Tôn Tường Vy đã trúng tuyển vào trường đại học, cô vội chúc mừng cô ta: "Thật lòng chúc mừng cậu, cậu đăng ký chuyên ngành nào vậy?"

Tôn Tường Vy gãi đầu một cái: "Cậu biết tớ mà, chắc chắn là tớ rất tệ về khoản thủy lợi, thủy điện, công nghiệp hóa chất, cơ giới, còn ngoại ngữ, nó biết

tớ chứ tớ thì không nên tớ đã chọn chuyên ngành đơn giản nhất."

Bạch Du nhíu mày: "Chuyên ngành gì?"

TBC

Tôn Tường Vy: "Tiếng Trung! Có phải tớ rất giỏi không, cậu nghĩ thử xem, ngày nào chúng ta cũng sử dụng tiếng Trung, chắc chắn rất dễ, tớ là người không có chí lớn, tớ chỉ muốn có một cái bằng mà thôi."

"..."

Bạch Du không biết nói thế nào cho phải, cô muốn nói ngành ngôn ngữ Trung không dễ một chút nào, các ghi chép lịch sử tổng quát, tư tưởng và cả tiếng Trung cổ đại, thời đại ngày nay còn có văn học cổ đại, văn học đương đại, càng không nói tới đủ các thể loại sáng tác, rốt cuộc ai đã nói với cô ta là tiếng Trung rất dễ vậy?

Cô mấp máy miệng, cuối cùng chọn không nói gì, tránh việc kích động cô ta.

Hình như Tôn Tường Vy đã nhìn ra có gì không ổn dựa vào nét mặt của cô: "Biểu cảm của cậu là thế nào, chẳng lẽ tớ nói sai ư?"

Bạch Du vội lắc đầu: "Cậu nói đúng, vừa rồi tớ chỉ nghĩ không biết Hướng Tuyết có đậu không thôi."

Tôn Tường Vy không nghĩ nhiều như vậy, quả nhiên là sự chú ý của cô ấy đã bị dẫn dắt: "Nếu Hướng Tuyết cũng có thể thi đậu vào thành phố Quảng thì tốt, khi ấy ba người chúng ta có thể thường xuyên tụ tập chung một chỗ với nhau."

Bạch Du: “Chắc cậu ấy đăng ký vào mấy trường ở thủ đô.”

Tôn Tường Vy thở dài một tiếng: “Nghĩ cũng đúng, người nhà và chồng con của cậu ấy đều ở thủ đô, chắc chắn sẽ không đăng ký vào mấy trường ở thành phố Quảng. Hai cậu đều là người thủ đô, khi cậu về thủ đô còn có thể gặp cậu ấy, không biết đời này mình và cậu ấy còn có thể gặp nhau không nữa.”

Bạch Du gật đầu: “Có, chắc chắn có.”

Sau này giao thông sẽ trở nên thuận tiện và nhanh chóng, ngồi máy bay từ thành phố Quảng tới thủ đô chỉ tốn hai tới ba tiếng, có thể vừa đi vừa về giữa hai thành phố trong cùng một ngày.

Vì để chúc mừng Tôn Tường Vy thi đậu đại học, Bạch Du làm thêm vài món ăn khác nữa.

Tối đó, cái bụng của Tôn Tường Vy no tới mức trông như mang thai ba tháng, cô ta vừa lòng chống nạnh rồi xoa bụng về nhà.

Sau đó không lâu, bên ngoài đã có tin đồn Tôn Tường Vy mang thai.

Sau khi Tôn Tường Vy biết được chuyện này, cô ta vội chạy khắp nơi để giải thích với người ta, suýt chút nữa là khô cả miệng.

Sau khi Tạ Húc Đông biết Tôn Tường Vy không mang thai, anh ấy nói với vẻ mặt tiếc nuối: “Anh còn nghĩ là lần này có thể sinh một bé áo bông nữa chứ, nếu không chúng ta cố gắng sinh thêm một đứa nữa nhé?”

Tôn Tường Vy gắt gỏng: “Muốn sinh thì anh sinh đi!”

Tạ Húc Đông: "…"

Chẳng mấy chốc đã tới ngày hẹn gặp Âu Dương Văn Khiên.

Nhưng Bạch Du chờ mãi, từ sáng tới tối vẫn không thấy bóng dáng Âu Dương Văn Khiên đâu cả.

Chương 675: Chương 675

DTV-EBOOK

Bạch Du không biết là anh ta bận chuyện nên tới trễ hay là đã quên mất cuộc hẹn, đầu năm nay không có điện thoại không được tiện lắm. Nhưng cô cảm thấy cho dù đối phương bận chuyện tới muộn thì cũng nên cho người tới thông báo với cô một tiếng, không phải để cô leo cây thế này.

Bạch Du rất phiền não.

Cô nghĩ lần này mình đã gặp được một người hợp tác đáng tin cậy, không ngờ lại là một người bất tín.

Một thư ký Lâm, một thư ký Trương, giờ lại thêm một Âu Dương Văn Khiên, người nào cũng không đáng tin cậy, thật sự là đủ lắm rồi.

Sau khi sắc trời đã tối mịt, bên Âu Dương Văn Khiên vẫn chưa có một chút tin tức nào, Bạch Du lặng lẽ cho anh ta một dấu "X" trong lòng, quyết định đổi một con đường khác.

Ba công xã phù hợp nhất đều thất bại, Bạch Du suy xét có nên cho điều kiện thấp xuống không, nghĩ tới những công xã có khoảng cách xa kia.

Những từ thái độ của ba công xã này, nếu cô muốn dùng đồ khảm xà cừ để thuyết phục bọn họ, rõ ràng là một chuyện không dễ.

Bạch Du thật sự không nghĩ được là còn cách nào để thuyết phục bọn họ, cô suy nghĩ cả nửa ngày nhưng vẫn không nghĩ ra, cô thở dài, nếu thật sự

không được thì chờ thêm hai năm, sau khi cô tốt nghiệp sẽ tự làm một mình.

Thật ra là sau khi tốt nghiệp rồi làm một mình thì sẽ tự do hơn, có điều thời cơ tốt đã bị người khác nhanh chân chiếm trước, vả lại cô còn không có một chút kinh nghiệm nào. Nói cách khác, nếu chờ tới khi tốt nghiệp rồi mới làm thì cô sẽ bị mất ưu thế.

Nếu thật sự như vậy thì cũng không còn cách nào khác.

Chẳng qua là không chờ Bạch Du xuất phát lần nữa, bão đã ập tới.

Các trường cho nghỉ sớm, các đơn vị và nhà máy ngừng làm việc, các thuyền đánh cá về cảng tránh gió, các gia đình cũng không dám ra ngoài, trữ không ít nước và lương thực trong nhà.

Đây là lần đầu tiên cô nhóc và Niệm Niệm thấy bão.

Trong đôi mắt to của Niệm Niệm tràn đầy lo âu và sợ sệt, cô bé sợ bão sẽ cuốn trôi cô bé, cô bé sẽ không thể gặp lại bà cố, cô và em gái nữa, cô bé không muốn rời xa mọi người.

Còn cô nhóc thì lại không sợ chút nào, trong đôi mắt to tròn như quả nho là sự phấn khích không thể tả được: “Chị ơi, em muốn bay! Bay giống như con diều!”

Ý của cô nhóc là khi bão tới, bão sẽ thả bay cô bé và Niệm Niệm như diều trong gió, vậy thì cô bé có thể bay vừa cao vừa xa.

Bạch Du biết được thì dở khóc dở cười.

Bão ập tới vào lúc nửa đêm, đảo Quỳnh Châu là mắt bão.

Bên ngoài mưa rền gió lớn, sấm sét vang dội, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng gió thổi khiến đồ đạc đập vào tường ở bên ngoài, đồng thời có thể nghe được tiếng sóng biển gào thét đập vào bờ. Thời tiết như vậy, cây cối cũng đổ nghiêng ngả trong nháy mắt.

Một tiếng "cạch" vang lên, mất điện khiến trong phòng tối đen như mực, xoè tay ra không thấy năm ngón tay.

Lúc này cô nhóc mới biết sợ, trốn trong lòng n.g.ự.c mẹ, giọng như trẻ con đang b.ú sữa: "Mẹ ơi…"

Bạch Du vội ôm lấy cô bé, vỗ lên lưng cô bé một cách dịu dàng: "Cục cưng đừng sợ, mẹ ở đây."

Bên ngoài mưa rền gió lớn, gió gào gió thét như muốn cuốn sạch tất cả mọi thứ, khiến người ta nghe mà sợ khiếp vía.

Giờ Giang Lâm không có ở nhà, thời điểm này, quân đội sẽ thành lập một đội ngũ tuần tra, giúp người dân chống bão.

Bạch Du đóng tất cả cửa nhà lại, còn dùng băng keo dán thành chữ "Gạo", nhưng cô vẫn lo lắng không yên, thế là cô ôm cô nhóc xuống tầng một ngủ với bà nội.

Ngay lúc mưa gió tàn phá bữa bãi, Cát Đại Xuyên một mình canh giữ trên đảo nhận ra có điều bất ổn.

Một tia sét làm nổ tung nóc nhà, tiếng động to đến nỗi muốn c.h.é.m đôi bầu trời.

Một giây sau, anh ấy nghe thấy mấy căn phòng ở bên cạnh truyền tới tiếng cửa sổ thủy tinh vỡ vụn.

Lúc này Cát Đại Xuyên không dám ra ngoài, bên ngoài gió rất lớn, ngay cả những cái cây nhỏ cũng bị nhổ tận gốc, nếu ra ngoài vào lúc này, rất dễ bị đồ đạc đập trúng.

Lúc này bên ngoài chợt vang lên một tiếng "bụp", ngay sau đó truyền tới một tiếng kêu đau.

Có người!

Cát Đại Xuyên chắc chắn mình không nghe nhầm.

Âm thanh vừa rồi là tiếng kêu đau đớn của con người chứ không phải tiếng chuột hay tiếng rắn gì cả.

Đảo Khai Vân không có nước, không có điện, càng không có người dân sinh sống, là đảo hoang. Mặc dù thỉnh thoảng sẽ có một vài tàu đánh cá hết nước hay cạn lương thực đến cầu cứu, nhưng trước khi cơn bão ập đến thì tất cả tàu đánh cá đều quay trở lại bến cảng để tránh bão. Nói cách khác, vào lúc này, đặc biệt là trong thời tiết xấu như vậy, hiếm có tàu đánh cá nào đến đây.

Cho nên người tới chẳng biết là người tốt hay xấu.

Lúc này trong phòng tối om tới mức không thấy năm ngón tay, thường thì lúc này anh ấy sẽ thắp một ngọn đèn dầu, sau đó viết nhật ký và thư, nhưng tối nay anh ấy không thắp đèn, vì anh ấy không biết cơn bão này sẽ kéo dài bao lâu.

Đảo Khai Vân cách đất liền tầm mười lăm hải lý, một khi có bão và sóng lớn, anh ấy sẽ không thể rời đảo, tàu tiếp tế cũng không có cách nào có thể đến đưa vật tư cho anh ấy, cho nên anh ấy phải tiết kiệm.

Cát Đại Xuyên nín thở, ngồi dậy rời khỏi giường mà không phát ra tiếng động nào, sau đó chậm rãi cầm chiếc bộ đàm đặt bên cạnh giường lên và giắt bên hông, cuối cùng cầm côn sắt đang để trên mặt đất, làm xong hết anh ấy mới rón rén đi về phía sau cánh cửa.

Anh ấy áp tai vào cánh cửa gỗ, gió biển bên ngoài đang gào thét, tiếng sóng lớn đập vào đá không ngừng vang lên ầm ầm, nhưng không có tiếng nói hay tiếng bước chân, như thể tiếng kêu đau đớn vừa rồi chỉ là do anh ấy tưởng tượng thôi vậy.

Ngay sau đó, có tiếng cửa kính vỡ vang lên từ doanh trại vắng vẻ bên cạnh, Cát Đại Xuyên cảm thấy tim mình bỗng rơi độp xuống.

Anh ấy không biết cửa kính bị vỡ do bão, hay do người trên đảo làm vỡ nữa.

Có bao nhiêu người đến đây?

Mục đích của đối phương là gì?

Mình nên làm gì bây giờ? Nên chờ đợi diễn biến tiếp theo hay nên chủ động lao ra?

Không khí rất căng thẳng, cổ họng Cát Đại Xuyên nghẹn lại, đầu óc quay cuồng.

Không biết đã qua bao lâu, bên ngoài không có động tĩnh gì nữa, Cát Đại Xuyên quyết định đi ra ngoài xem chuyện gì xảy ra.

Anh ấy không thể ở mãi trong phòng như con rùa rút đầu, nếu chỉ là thần hồn nát thần tính thôi thì tốt. Nhưng nếu có người không rõ tốt xấu tới, dù mục đích của đối phương là gì anh ấy cũng không thể để đối phương thực hiện được.

Anh ấy, thề sẽ bảo vệ an ninh của đất nước cho đến chết!

Nghĩ vậy, Cát Đại Xuyên lặng lẽ mở cánh cửa gỗ ra.

Cánh cửa gỗ phơi nắng gió nhiều ngày, cũng nhiều năm không tu sửa lại nên vừa đẩy ra một cái đã phát ra tiếng "kẽo kẹt". Cũng may bên ngoài gió to sóng lớn, cho nên tiếng mở cửa cũng được che lấp đi.

Bên ngoài không có ánh trăng, cũng không có ánh đèn, tối đen như mực.

Cát Đại Xuyên cầm côn sắt và rón rén bước ra ngoài, ánh mắt cảnh giác quan sát xung quanh, trên hòn đảo hoang chỉ có gió biển đang gào thét, không thấy một bóng người nào.

Gió biển thổi quá mạnh, đến nỗi vừa bước ra ngoài anh ấy suýt bị thổi bay. Mặc dù vậy, anh ấy vẫn mang côn sắt đi kiểm tra khu vực xung quanh. Gió thổi rất mạnh, có nhiều lần xém chút nữa là anh đã bị gió thổi bay và rơi xuống vách đá rồi.

Tin xấu là: không nhìn thấy ai.

Tin tốt là: không thấy có nhiều người.

Điều này có nghĩa là, nếu thực sự có người đến đảo thì sẽ không quá đông. Nếu như vậy thì anh ấy vẫn có khả năng chống chọi với đối thủ một chút.

Nghĩ thế, anh ấy đưa mắt nhìn bảy tám doanh trại vẫn chưa tuần tra, sau đó di chuyển ra phía sau.

Chương 676: Chương 676

DTV-EBOOK

Lều thứ nhất không có người, lều thứ hai cũng không có người, tới lều thứ ba, lều thứ tư…

Lúc đến lều thứ sáu, cuối cùng anh ấy cũng nhận ra có gì đó không ổn, bên trong đang có tiếng nói chuyện…

Một giọng the thé phàn nàn: “Không biết đại ca nghĩ gì mà lại bảo chúng ta đến đây trong cái thời tiết. Gió mạnh quá, vừa rồi suýt nữa tôi đã ngã c.h.ế.t rồi!”

Một giọng khác nghe có vẻ mạnh mẽ hơn nhiều: “Đại ca cố ý bảo chúng ta đến đây vào lúc này đấy, nếu không phải đang có bão lớn, sau này còn có cơ hội lên đảo sao?”

Giọng nói the thé kia vang lên: “Vậy bây giờ phải làm sao? Vừa ra ngoài đã bị gió thổi bay, đứng cũng không vững, sao có thể g.i.ế.c người được chứ?”

Giọng nói mạnh mẽ dừng lại một chút rồi nói: “Vậy anh đợi ở đây đi, tôi đi qua thám thính xung quanh xem sao.”

“Được!”

“Đệt!”

Cát Đại Xuyên thầm chửi tục. Anh ấy tính tới tính lui cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ có người tới g.i.ế.c mình.

Anh ấy nhớ ra cách đây không lâu mình đã phát hiện một chiếc thuyền xâm nhập trái phép, vì thế đã lập tức báo cáo tình hình cho tổ chức. Chiếc thuyền xâm nhập trái phép đó đã bị chặn lại thành công, nhưng chiếc thuyền kia không chở người bình thường mà là một nhóm trộm đồ cổ. Trong đó có rất nhiều tác phẩm nổi tiếng, tác phẩm nghệ thuật cung đình, đồ đồng và đồ sứ, v.v. Nếu những thứ này thực sự bị buôn lậu ra ngoài thì đó sẽ là một tổn thất to lớn không thể bù đắp được của quốc gia.

Thông báo kịp thời của anh ấy đã ngăn chặn thành công tổn thất này, khiến những kẻ phản quốc đó mất cả vốn lẫn lời.

Sau đó, tổ chức đã tìm hiểu ngọn ngành và tiêu diệt hang ổ của đám phản quốc. Tổ chức cũng khen ngợi và thưởng cho anh ấy. Cứ tưởng chuyện đến đó là kết thúc, không ngờ đám thỏ khôn lại có ba hang, tổ chức chỉ xóa sổ được một phần. Đối phương không những không bị đánh cho sợ mà còn càn quét dữ dội hơn, muốn lợi dụng cơn bão để g.i.ế.c mình!

Đối phương đã hao tâm tổn trí nhiều như vậy, chỉ sợ đằng sau còn có âm mưu khác, dù thế nào anh ấy cũng không thể cho bọn chúng thành công!

Cổ họng Cát Đại Xuyên khô khốc vì căng thẳng, như thể đó là một chiếc đồng hồ thiếu dầu, khô đến mức không thể chạy được.

Anh ấy nuốt nước bọt, nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.

Dựa vào âm thanh thì bên trong chắc chắn chỉ có hai người. Có một người thấp bé, tiếng hét đau đớn vừa rồi rất có thể là do tên thấp bé gây ra. Người còn lại to cao hơn, có lẽ sức lực cũng rất mạnh, hẳn là người cầm đầu.

Hiện tại tên to cao đang đi bắt mình, mình có thể dùng kế xử lí cái khó trước cái dễ sau, giải quyết tên cao lớn trước, sau đó chỉ còn tên thấp bé bên trong thì không còn gì phải sợ cả.

Anh ấy áp tai vào tường, nghe thấy tiếng cửa mở từ trong nhà, anh ấy vội vàng bọc hậu ở bên ngoài một cách lặng lẽ.

Gió thật sự quá mạnh, cái cây nhỏ anh ấy vừa trồng đã bị gió thổi bật gốc. "Rầm rầm" một tiếng, không biết có cái gì bị thổi bay và đập vào tường, phát ra tiếng động cực lớn.

Cát Đại Xuyên cố gắng tiến về phía trước trong cơn gió dữ, nhiều lần suýt bị đồ đập vào đầu.

Người đàn ông to cao mò mẫm đi đến cửa doanh trại nơi anh ấy ở, đang định phá cửa vào thì Cát Đại Xuyên đã giơ côn sắt trong tay lên và đánh vào cổ người kia.

Tên to cao kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống.

Sau khi xử lý xong tên cao lớn, anh ấy không dám chậm trễ, quay người lại định đi tìm thấp bé, nhưng đúng lúc lại nghe thấy một tiếng "phập", bụng của anh ấy tự dưng đau nhói.

Anh ấy nhìn xuống thì thấy có một con d.a.o đã đ.â.m thẳng vào bụng mình từ phía sau, làm thủng

một lỗ trên bụng, m.á.u trào ra điên cuồng như vòi nước đang mở.

Cát Đại Xuyên không để ý đến vết thương của mình, quay người liều mạng với người phía sau.

Anh ấy tính sai rồi.

Anh ấy cho rằng trong hai người một cao một thấp này, người thấp sẽ không chịu được gió mạnh nên trong thời gian ngắn sẽ không ra ngoài, nhưng không ngờ tên thấp bé lại xảo quyệt như vậy.

Anh ấy nghĩ mình là chim sẻ, nhưng không nghĩ tên thấp bé đã theo sát mình, trở thành người bắt chim sẻ từ lúc nào.

Nhưng bất kể tên đó là ai, hôm nay anh ấy cũng sẽ xử lí được đối phương!

Sau một hồi giằng co, tên thấp bé đã nằm trên vũng máu, không còn thở nữa.

Cát Đại Xuyên nhìn người c.h.ế.t trên mặt đất, đôi mắt mở to, con ngươi gần như lồi ra khỏi hốc mắt.

Giết người rồi!

Anh ấy g.i.ế.c người!

Anh ấy đã g.i.ế.c người!

Cát Đại Xuyên cảm thấy cổ họng như bị thứ gì chặn lại, khiến anh ấy không thể thở nổi.

Anh ấy còn cảm thấy buồn nôn, dạ dày đau quặn lại.

Không biết đã ngơ ngác bao lâu, anh ấy buộc mình phải bình tĩnh lại, sau đó đi vào nhà tìm hai sợi dây

thừng, trói tay chân tên to cao đang bất tỉnh rồi cuộn tất lại nhét vào miệng của tên đó.

Làm xong hết thảy, anh ấy mới nhớ đến việc phải xử lý vết thương ở bụng.

Trên đảo có thuốc trị thương cơ bản có thể xử lí vết thương, nhưng vết thương lần này của anh ấy quá nghiêm trọng, ruột đều bị kéo ra, có làm thế nào cũng không cầm m.á.u được.

Cát Đại Xuyên nhìn m.á.u không ngừng tuôn ra, thế mà lại từ từ bình tĩnh lại.

Bước chân anh ấy loạng choạng, phải vịn vào bàn mới đứng dậy được, sau đó thắp đèn dầu rồi lấy sổ và bút ra, ghi lại chi tiết chuyện xảy ra ngày hôm nay vào nhật ký tuần tra ven biển.

Viết xong, anh ấy tìm một chiếc chậu sắt rồi lấy ra mười mấy bức thư từ dưới gầm giường.

Tất cả mấy bức này đều được viết sau khi anh ấy đến đảo Khai Vân. Người nhận đều cùng một người, nhưng những bức thư đó mãi mãi sẽ không có cơ hội được gửi đi.

Anh ấy cầm một lá thư lên và từ từ mở ra…

“Tuyết à, trước đây anh đã đến thủ đô để gặp em, nhưng em không phát hiện ra anh đã đến. Nhìn thấy em sống hạnh phúc như thế, anh không còn gì phải tiếc nuối. Anh ta tốt như vậy, có thể mang đến cho em hạnh phúc mà anh không thể làm được. Nhưng anh rất ghen tị, ghen tị vì anh ta có thể có được một người tuyệt vời như em, ghen tị vì anh ta luôn có thể ở bên cạnh em… Anh cảm thấy mình thật đáng khinh.”

“Tuyết à, anh đã đến đảo Khai Vân. Nơi đây chẳng có gì cả, không có nước, không có điện, không thức ăn, cỏ mọc um tùm, môi trường còn khắc nghiệt hơn anh tưởng. Hàng đêm anh đều nghe thấy tiếng chuột cắn xé đồ đạc. Em sẽ không bao giờ biết, đêm đầu tiên anh đã sợ đến mức không dám nhắm mắt lại, anh đã ngắm ảnh của em tới hừng đông. Nếu không có tấm ảnh đó chống đỡ anh, anh đã không chịu nổi từ lâu rồi…”

“Tuyết à, hôm nay trời rất đẹp, trên đảo có bảy tám doanh trại cũ. Do bị nắng nóng và gió biển ăn mòn nên tường và cửa đều bị hư hỏng nặng, anh quyết định sau này sẽ sửa lại mỗi ngày một chút. Lỡ như ngày nào đó có người tới đây, có lẽ doanh trại này còn có thể sử dụng được, anh ước có một ngày em sẽ tới đây, anh lại nằm mơ rồi…”

“Tuyết à, đêm qua anh đã mơ thấy em. Trong giấc mơ, em khóc vì bị mất đồng hồ. Khi tỉnh dậy, anh đã nhờ người mua một chiếc đồng hồ Longines. Chiếc đồng hồ ấy giống hệt chiếc trong mơ. Mọi người đều nói anh vắt cổ chày ra nước, anh thực sự rất keo kiệt. Hoàn cảnh trưởng thành khiến anh luôn bất an, chỉ có tiết kiệm tiền mới mang lại cho anh cảm giác an toàn. Nhưng sau khi gặp em, anh phát hiện so với việc tiết kiệm, em càng mang lại cho anh cảm giác an toàn hơn. Nhưng chiếc đồng hồ này sẽ không bao giờ có cơ hội được gửi đi nữa…”

“Tuyết à, anh đã lập công lớn, do đó tổ chức đã thưởng cho anh một cái radio, sau này anh sẽ không cô đơn nữa, anh có thể nghe được tin tức thời sự qua radio, cũng có thể nghe được tiếng người. Môi trường trên đảo Khai Vân khắc nghiệt lắm. Mùa hè sức nóng

mặt trời có thể đốt cháy một lớp da, gió biển vào mùa đông có thể thổi nát mặt. Lần trước có bão, vật tư không thể chở đến được. Anh ăn sạch đồ ăn, cuối cùng phải đào hàu để ăn, vì củi cũng hết nên chỉ có thể nuốt hàu sống thôi. Chắc em chưa ăn thử hàu sống bao giờ nhỉ, nhưng anh hi vọng cả đời em cũng không cơ hội thử nó, khó nuốt lắm, song mấy chuyện khổ cực này anh có thể chịu đựng được. Điều duy nhất anh không thể chịu nổi là không có ai để nói chuyện. Mỗi ngày, mỗi giờ, anh đều phải đối mặt với biển cả mênh mông. Nếu có em ở đây thì tốt rồi. Không, nơi khổ sở như này tốt nhất em đừng bao giờ đến…”

Chương 677: Chương 677

DTV-EBOOK

Cát Đại Xuyên mở từng bức thư ra, đọc từng bức một, cuối cùng gấp lại rồi ném vào chậu sắt.

Sau đó anh ấy lấy ra một bức ảnh khác từ trong túi.

Bức ảnh như đã được lấy ra xem đi xem lại nhiều lần, phần góc đã hoen ố nhưng vẫn được bọc rất cẩn thận.

Trong ảnh, Lâm Hướng Tuyết đang đứng ở trong đình, ánh mặt trời chiếu vào mặt cô ấy, đằng sau cô ấy là những bông tường vi đang nở khắp trên tường, nhưng không có bông hoa nào tươi sáng hơn nụ cười trên khuôn mặt cô ấy cả.

Người giống như cầu vồng, khi gặp mới biết là rực rỡ đến nhường nào.

Cát Đại Xuyên nhìn chằm chằm vào bức ảnh một lúc lâu, lâu đến nỗi m.á.u chảy ra từ bụng đã nhuộm đỏ quần áo của anh ấy.

“Gặp được em là điều tuyệt vời nhất của cuộc đời anh. Tạm biệt.”

Bên ngoài gió càng lúc càng mạnh, Cát Đại Xuyên dùng chút sức lực cuối cùng ném bức ảnh vào chậu sắt.

“Xoẹt” một tiếng, anh ấy quẹt que diêm rồi ném vào chậu lửa.

Ngọn lửa bùng cháy, Cát Đại Xuyên nhìn thẳng vào ngọn lửa, cho đến khi ngọn lửa đó đã thiêu tất cả những bức thư và ảnh thành tro bụi.

Làm xong, anh ấy cầm máy bộ đàm liên lạc với tổ chức: "Cát Đại Xuyên ở đảo Khai Vân có chuyện báo cáo…"

"Đồng chí Cát Đại Xuyên, xin hãy cố chịu đựng. Bây giờ gió quá mạnh, thuyền không thể di chuyển được. Chờ cơn bão dừng lại, chúng tôi sẽ cử thuyền đánh cá đến đón anh bằng tốc độ nhanh nhất…"

"Cát Đại Xuyên! Cát Đại Xuyên, anh có nghe thấy không?"

"Cát Đại Xuyên, nghe thấy thì trả lời đi…"

"Rầm" một tiếng.

Cát Đại Xuyên ngã xuống vũng máu, ánh mắt nhìn thẳng về phía chậu sắt, đôi mắt dần mất đi tiêu cự…

***

Bắc Kinh, khu nhà tập thể.

"Đừng mà!"

Lâm Hướng Tuyết hét lên rồi đột ngột tỉnh dậy, tóc và đồ ngủ đều ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Đừng gì? Sao thế? Có chuyện gì vậy?"

Tằng Cảnh Lâm đang ngủ bên cạnh cô ấy lập tức tỉnh dậy khi nghe thấy tiếng hét, anh ấy nắm lấy tay Lâm Hướng Tuyết và lo lắng hỏi.

Lâm Hướng Tuyết đang muốn lắc đầu thì bụng đột nhiên truyền đến cơn đau, bên dưới có cảm giác

ươn ướt, cô ôm bụng thở hổn hển: “Có lẽ em sắp sinh rồi…”

Tằng Cảnh Lâm sợ tới mức tái mặt, luống cuống hết cả lên: “Không phải một tháng nữa mới đến ngày dự sinh sao? Sao đột nhiên lại sắp sinh?”

Lâm Hướng Tuyết chậm rãi đứng dậy từ trên giường, chịu đựng cơn đau nói: “Giờ không phải lúc để ý tới chuyện này, anh mau thu dọn đồ đạc đi, đưa em đến bệnh viện.”

“Được được, anh sẽ thu dọn đồ đạc ngay! Em cứ ngồi yên đừng cử động, cứ để anh!”

Lúc này Tằng Cảnh Lâm mới từ từ phản ứng lại, hoảng sợ chạy đi thu dọn đồ đạc.

Cũng may là họ sống trong khu tập thể, Tằng Cảnh Lâm đã nhờ hàng xóm giúp đỡ, họ cùng nhau dùng xe đẩy đưa Lâm Hướng Tuyết đến bệnh viện.

“Hướng Tuyết, em đừng sợ, nhất định sẽ không sao đâu.”

“Bác gái Thường nói sinh non là chuyện bình thường, em bé sẽ không sao, em cũng sẽ không sao.”

Tằng Cảnh Lâm như bị hù doạ, anh ấy nắm lấy tay Lâm Hướng Tuyết và liên tục nói chuyện với cô ấy, nhưng càng nói lại giống như đang tìm kiếm sự an ủi từ cô ấy hơn.

Cơn đau dữ dội khiến Lâm Hướng Tuyết đau không nói nên lời, không còn sức để an ủi anh ấy.

Sau khi đến bệnh viện, Lâm Hướng Tuyết nhanh chóng được đẩy vào phòng sinh.

Trong phòng sinh không ngừng vang lên tiếng hét xé lòng của Lâm Hướng Tuyết, Tằng Cảnh Lâm như con ruồi không đầu, đi tới đi lui trước phòng sinh.

Năm tiếng sau, khi đằng đông xuất hiện vài tia nắng, cuối cùng trong phòng sinh cũng vang lên tiếng khóc.

“Sinh rồi, sinh rồi, là một bé gái!”

Đêm đó, Bạch Du trải qua trong sự lo lắng và sợ hãi.

Gió vẫn thét gào từng đợt, Giang Lâm vẫn chưa trở về.

Trận bão lần này được cho là mạnh nhất trong mười năm qua, Giang Lâm dẫn theo hơn một trăm quân nhân hải quân thành lập đội xung kích, suốt đêm dầm mưa triển khai cứu hộ, tuần tra địa điểm và gia cố.

Bên ngoài mưa gió dữ dội, ngay cả cây cối cũng bị bật gốc, cột điện cũng đổ không ít, cô rất lo lắng cho sự an toàn của Giang Lâm.

Nhưng đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của một người lính, cô không thể trở thành gánh nặng cho anh.

Cuối cùng cũng đợi được đến sáng, gió vẫn rất mạnh, kèm theo mưa lớn, mặc dù ban công tầng hai đã được chất sẵn bao xi măng để chống thấm nước nhưng nước mưa vẫn thấm vào, hoa và rau trong sân đều bị đánh đổ tứ tung, một đống bừa bộn.

Bạch Du cũng không có tâm trạng nấu cơm, cô lấy những chiếc bánh đã nướng sẵn ra hâm nóng, sau đó

lại nấu một bát canh cà chua trứng đơn giản coi như một bữa ăn.

Cô nhóc thấy những cây rau mình trồng còn chưa kịp lớn đã bị mất hết, đau lòng đến mức nước mắt lưng tròng.

Niệm Niệm vì để em gái vui vẻ nên đã nói rằng đợi bão tan thì hai chị em sẽ cùng nhau tổ chức một đám tang cho những cây rau, cô nhóc không hiểu đám tang là gì nhưng sau khi nghe chị gái giải thích, khuôn mặt nhỏ lại rạng rỡ.

Đến ngày thứ ba, gió dần dịu lại, mưa cũng nhỏ hơn, chỉ là vẫn chưa tạnh.

Mưa đã trút xuống liên tục trong hai ngày hai đêm, nhiều nơi bị ngập, toàn bộ hòn đảo mất điện mất nước, cây cối hai bên đường bị gió thổi bật gốc, trên mặt đất đầy những rác rưởi không biết từ đâu thổi đến, mặt đất gồ ghề, khắp nơi đều là cảnh tượng đổ nát.

Sau khi gió nhỏ lại, một số người trú ẩn trong tòa nhà giảng dạy và những người trú bão ở nhà người khác cũng vội vã trở về nhà, không biết từ đâu thỉnh thoảng lại vọng đến tiếng khóc than.

Có người khóc vì nhà bị bão thổi sập, có người khóc vì người thân mất, nghe mà lòng đau như cắt.

Đến trưa, chị Lôi tới nhà một chuyến: “Mọi người không sao là tốt rồi, chị đi làm việc trước, có chuyện gì thì cứ gọi chị.”

Chị Lôi xách theo một túi lớn khoai lang, khoai tây và các loại thực phẩm khô khác, thấy Bạch Du và mọi người đều bình an thì vội vã rời đi.

Bạch Du thấy vậy bèn tò mò hỏi: “Chị Lôi, bây giờ chị định đi đâu?”

“Mưa bão dữ dội, thiệt hại ở khắp nơi chắc chắn rất nghiêm trọng, lúc này những người vất vả nhất, mệt mỏi nhất chính là những người lính của chúng ta, hai mươi tư giờ không ngừng tuần tra, tìm kiếm và cứu người. Hàng năm vào thời điểm này, chị và những người vợ khác sẽ tự động thành lập một đội nấu ăn, nấu một số món ăn nóng cho những người lính của chúng ta, những việc khác bọn chị không giúp được nhưng việc mang đến một chút nước nóng và thức ăn nóng thì bọn chị vẫn có thể làm được.”

Chị Lôi là người miền Bắc, vóc dáng khá cao lớn, chỉ nói chuyện một lúc, chị ấy đã đổ một đầu mồ hôi, chỉ thấy chị ấy xắn tay áo lên lau trán, tay áo lập tức bẩn một mảng lớn.

Nhưng chị ấy hoàn toàn không để ý, vẻ ngoài không chú ý chuyện vặt vãnh của chị ấy vừa đáng yêu vừa hào sảng.

Bạch Du không chút suy nghĩ nói: “Chị Lôi, em đi với chị, em nấu ăn rất ngon.”

“Tiểu Du à, công việc nấu ăn này không hề dễ dàng, bọn chị nấu ăn không phải nấu cho một hoặc hai người ăn, mà là nấu cho hàng trăm, hàng nghìn người, mấy cái nồi lớn liên tục xào nấu trong mười mấy tiếng đồng hồ, đừng nói là một cô gái nhỏ như em không chịu được, ngay cả đầu bếp chính của tiệm cơm cũng không chịu nổi, em vẫn nên ở nhà chăm con đi.”

Đương nhiên chị Lôi biết Bạch Du nấu ăn rất ngon nhưng công việc nấu ăn này thực sự rất vất vả, hàng

năm vào thời điểm này, chị ấy đều mệt mỏi đến đau lưng mỏi gối, phải nghỉ ngơi mấy ngày mới có thể hồi phục lại sức.

Chị ấy thấy Bạch Du trắng trẻo lại mềm mại, một là không nỡ để cô đi chịu khổ như vậy, hai là cũng không muốn cô đổ mồ hôi đầy người và mặt đầy dầu mỡ.

Bạch Du: “Chị Lôi, em không sợ vất vả, mọi người đều đang đóng góp sức mình để chống bão, em cũng muốn góp một phần sức lực, nếu đến lúc đó em không làm được thì em sẽ quay về, chị thấy thế nào?”

Chương 678: Chương 678

DTV-EBOOK

"Được, vậy thì cùng đi đi!"

Chị Lôi là người thẳng thắn, nhất là khi thấy Bạch Du có tấm lòng muốn cống hiến vì đảng vì dân lại càng thêm quý mến con người cô, sao có thể từ chối.

Bạch Du nói với bà nội một tiếng, bà nội biết cô đi nấu cơm cho bộ đội cũng đồng ý, còn bảo cô đừng lo lắng cho hai đứa trẻ, bà sẽ chăm sóc chúng chu đáo.

Bạch Du đương nhiên tin tưởng bà nội, hơn nữa ngôi nhà trước đây đã được gia cố, lúc này bão cũng đã nhỏ đi, có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn.

Cô nhóc biết mẹ đi làm việc, tuy rất không nỡ nhưng rất ngoan ngoãn không khóc lóc, chỉ ôm mặt Bạch Du hôn một cái: "Mẹ, con ở nhà đợi mẹ về."

Tim Bạch Du lập tức tan chảy, hôn cô nhóc một cái rồi theo chị Lôi đến tiệm cơm.

Trên đường đi, Bạch Du thấy không ít người giống chị Lôi, xách theo nhiều đồ đạc đến tiệm cơm, thấy cô giúp chị Lôi xách đồ, mọi người đều nở nụ cười thân thiện với cô.

Đến tiệm cơm, từ xa đã thấy mọi người đang hăng hái làm việc: có người bê bàn ghế, có người khiêng nồi cơm lớn, cũng có người gánh nước chuẩn bị rửa rau cắt thịt.

Sự xuất hiện của Bạch Du không gây được nhiều sự chú ý.

Thường ngày tiệm cơm bày đầy bàn ghế, giờ thì trống rỗng, trừ những thứ được chuyển ra ngoài để đồ, còn thiếu không ít bàn ghế, Bạch Du không khỏi lấy làm lạ.

Chị Lôi như hiểu được sự nghi ngờ của cô, mở miệng giải thích: "Bộ đội làm nhiệm vụ bên ngoài 24 giờ, mệt thì nằm trên đất một lúc nhưng bây giờ trời mưa, đất vừa lạnh vừa ẩm ướt, ngủ dễ bị bệnh nên mọi người chuyển bàn ghế đến bãi đất trống gần nơi họ làm việc, khi họ mệt có thể nằm trên bàn ghế để ngủ, tuy không thoải mái nhưng ít nhất cũng không dễ bị bệnh."

Bạch Du bừng tỉnh: "Đúng là cách hay."

Lính bộ đội là những người hoà nhã thân thiện, mỗi lần gặp nguy hiểm, họ luôn là những người xông pha tuyến đầu.

Nhất là lúc nghĩ đến Giang Lâm đang ở trong số họ, Bạch Du càng nóng lòng muốn làm điều gì đó.

Chị Lôi cũng không chậm trễ, đặt đồ ăn mang theo sang một bên rồi tham gia vào hàng ngũ làm việc.

Vì mọi người thấy Bạch Du trông "yểu điệu thục nữ", cho rằng cô không chịu được vất vả nên sắp xếp cho cô công việc nhẹ nhàng nhất - rửa rau.

Bạch Du không phàn nàn, càng không tranh giành làm việc, mọi người sắp xếp cho cô làm gì thì cô làm nấy.

Việc rửa rau quả thực không khó nhưng rửa sạch được hay không, động tác có nhanh nhẹn hay không, vẫn có sự khác biệt.

Ban đầu mọi người đều không mấy tin tưởng Bạch Du, cho rằng cô là người thành phố, chưa từng chịu khổ, dù biết nấu cơm cũng không bằng những người nhà bộ đội trên đảo, ai ngờ cô làm việc còn gọn gàng sạch sẽ, còn nhanh nhẹn hơn chị Lôi.

Rau cải nhặt xong rửa sạch rồi vẩy nước, mỗi động tác đều đẹp mắt, rau cũng rửa sạch sẽ, không ai nghĩ rằng sau mấy tiếng đồng hồ ngồi xổm trên đất, rửa đến nỗi cả hai bàn tay nhăn nheo mà cô không phàn nàn câu nào, cũng không dừng lại nghỉ ngơi.

Mọi người không khỏi nhìn cô với con mắt khác.

Ngay cả chị Lôi cũng cảm thấy mình nhìn lầm người.

Ngay lúc này, trong đội thái rau đột nhiên vang lên một tiếng kêu đau, mọi người ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy một chị lớn tuổi đang cắt rau đã cắt trúng đầu ngón tay khiến m.á.u chảy đầm đìa.

Mọi người vội bỏ việc trên tay xuống, người tìm thuốc, người giúp cầm m.á.u nhưng vết thương trên tay chị ấy quá sâu, nếu lát nữa vẫn không cầm được m.á.u thì phải đến trạm xá xử lý mới được.

Mọi người cũng không dám chậm trễ, vội sắp xếp hai người đưa chị ấy đến bệnh xá dã chiến.

Sau khi chị ấy đi, đội thái rau thiếu đi một người.

Việc thái rau hầu như ai ở đây cũng làm được nhưng không phải ai cũng cắt nhanh và chuẩn, thái chậm sẽ làm chậm tiến độ của đội xào rau, thái quá to cũng không dễ chín, hơn nữa thái rau cũng có rủi ro, chị lớn tuổi vừa nãy chính là một ví dụ, chỉ cần sơ sẩy một chút là rất có thể cắt vào tay mình.

Mọi người nhìn nhau, đang bàn bạc xem nên điều người từ đội nào sang.

Ngay tại lúc này, Bạch Du đứng dậy: “Hay là để tôi thái cho.”

Lời vừa dứt, xung quanh im lặng vài giây.

Ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn về phía Bạch Du, trên mặt đều hiện rõ cùng một câu hỏi - cô có làm được không?

Những người sống xung quanh Bạch Du biết cô nấu ăn ngon nhưng nhiều người khác thì không biết.

Bạch Du cười nhạt: “Thử rồi sẽ biết.”

Nói xong cô bước tới, cầm lấy con d.a.o để bên cạnh rửa sạch bằng nước, sau đó cầm một củ khoai tây lên cắt.

Mọi người thấy vậy thì ngây người, kỹ thuật dùng d.a.o này…

Đừng nói là chị lớn tuổi cắt rau vừa nãy không bằng, ngay cả tất cả các chị lớn tuổi cắt rau ở đây cộng lại cũng không bằng cô, e rằng chỉ có đầu bếp Diêu ở tiệm cơm mới có thể so sánh với cô.

Chỉ thấy Bạch Du giơ d.a.o lên hạ d.a.o xuống, động tác gọn gàng lưu loát, những sợi khoai tây cắt ra vừa nhỏ vừa đều, còn đều hơn cả cắt bằng máy, đủ thấy kỹ thuật dùng d.a.o của cô vững đến mức nào.

Mọi người nhìn mà chậc lưỡi khen ngợi, không ngờ cô trông yếu đuối, tuổi cũng còn nhỏ mà kỹ

thuật dùng d.a.o lại điêu luyện đến vậy.

Thấy Bạch Du thái rau nhanh lại đẹp, công việc này lập tức được giao cho cô, chỉ là Bạch Du chưa làm được bao lâu thì đã bị đầu bếp Diêu gọi vào trong làm đồ ăn.

Thấy Bạch Du vào bếp, một loạt ánh mắt tò mò mới lại đổ dồn về phía cô.

Nhưng đầu bếp Diêu không giải thích với mọi người mà nhìn Bạch Du nói: "Đồng chí Bạch, thịt ba chỉ của hôm nay giao cho cô."

Bạch Du gật đầu đồng ý: "Không thành vấn đề."

Thịt ba chỉ đã được rửa sạch, Bạch Du cắt thịt ba chỉ và thịt thăn lưng thành từng miếng vuông, thịt ba chỉ để dành cho cán bộ chiến sĩ ăn, mấy ngày nay họ tiêu hao thể lực rất lớn, cũng rất mệt nên Bạch Du cố ý cắt thịt ba chỉ thành từng miếng to.

Như vậy ăn mới đã, mới no.

"Em gái, cô cắt thịt ba chỉ to quá, luộc lâu sẽ không ngấm gia vị, luộc lâu hơn thì thịt bên ngoài lại dễ bị dai, những miếng thịt ba chỉ sau cô cắt nhỏ lại đi."

Một đầu bếp nam trung niên bên cạnh thấy cô cắt thịt ba chỉ to và vuông như vậy, tưởng Bạch Du là người không biết nấu ăn, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Bạch Du biết đối phương tốt bụng nhắc nhở mình nhưng cô rất tự tin: "Cám ơn đồng chí, nhưng tôi biết cách nấu thịt ba chỉ, đảm bảo vừa ngấm gia vị vừa không bị dai, lát nữa nấu xong anh thử xem."

Đầu bếp nam trung niên nghe vậy thì ngượng ngùng nhếch mép, không nói gì nữa.

Người thời này nói chuyện đều rất khiêm tốn, ngay cả khi có người khen con mình thì người làm cha mẹ cũng vội vàng phủ nhận rồi nói thêm vài khuyết điểm để hạ thấp con mình, huống chi là khen mình.

Hành vi tự khen mình như vậy của Bạch Du trong mắt đầu bếp nam trung niên chính là kiểu nghé con mới sinh không sợ cọp, quá mức tự tin.

Không biết là ai lẩm bẩm một tiếng: "Nói khoác lác thế, cẩn thận lát nữa tự vả vào mặt mình!"

Nói là thì thầm nhưng giọng nói lại không nhỏ, Bạch Du đứng bên cạnh đương nhiên nghe thấy nhưng cô không giải thích.

Giải thích là hành động vô nghĩa nhất, chỉ có thể hiện thực lực tuyệt đối mới có thể khiến đối phương ngoan ngoãn ngậm miệng.

Vì lượng thức ăn phải làm quá nhiều nên tạm thời phải chuyển đến rất bếp than từ nhà dân, bếp than không có lửa, đồ ăn làm ra không ngon bằng đun bằng củi, may mà bếp của Bạch Du là bếp củi.

Cô đun nóng nồi, tiếp đó cho một thìa dầu lạnh vào nồi rồi cho hành, gừng, tỏi và gia vị vào, sau đó đun nhỏ lửa.

Đồ ăn có ngon hay không là phụ thuộc vào hai điểm, một là nguyên liệu có tươi hay không, hai là lửa.

Thịt lợn dùng trong bếp là lợn nhà mới g.i.ế.c hôm nay, không giống như lợn nuôi bằng thức ăn công

nghiệp đời sau, thịt lợn vừa tươi vừa mềm, lại không có mùi hôi khó chịu, nhìn là biết thịt ngon.

Chương 679: Chương 679

DTV-EBOOK

Thịt chất lượng như vậy, đương nhiên Bạch Du sẽ nấu thật ngon.

Gia vị được xào nóng bốc lên mùi thơm nồng, Bạch Du thấy lửa vừa đủ, lập tức cho thịt ba chỉ vào, đảo cho đến khi bề mặt đổi màu thì vớt ra, sau đó cho đường trắng vào thắng nước màu.

Đường trắng và đường phèn đều có thể dùng để thắng nước màu nhưng cả hai vẫn có một số điểm khác biệt.

Đường trắng thắng nước màu sẽ đậm và ngọt hơn một chút, thích hợp để làm thịt kho tàu, cá kho, các món thịt kho. Còn đường phèn thì màu nhạt hơn nhưng vị thanh, ngon hơn nên thích hợp để làm các món ăn màu nhạt.

Thắng nước màu cũng là một kỹ thuật, không khéo rất dễ cháy nồi nhưng đối với Bạch Du, thắng nước màu là kỹ thuật cơ bản, thấy đường trắng tan chảy chuyển sang màu nâu đỏ, còn nổi bọt nhỏ thì cô lập tức đổ thịt ba chỉ vào nồi, đảo qua đảo lại để lên màu.

Khi thịt ba chỉ đã đều màu, cô đổ vào một lượng nước vừa đủ, không vội đậy nắp nồi lại mà tìm một cây tăm tre dài, chọc nhiều lần vào từng miếng thịt ba chỉ.

Đầu bếp nam trung niên lúc đầu tưởng Bạch Du là kiểu người thích khoác lác tự phụ nhưng anh ta

nhanh chóng bị vả mặt.

Động tác nấu ăn của Bạch Du gọn gàng lại dứt khoát, nhìn là biết người thường xuyên làm việc, không nói gì khác, chỉ riêng phần nước màu cô thắng đã rất tuyệt, từng miếng thịt ba chỉ lên màu trông như được phủ một lớp men đỏ trông vô cùng hấp dẫn.

Những món ăn này là để cho cán bộ chiến sĩ ăn cho no bụng, quan trọng là phải ăn no ăn nóng, đương nhiên không thể giống như cuộc thi nấu ăn, chỉ chú trọng vào việc nấu ngon, lúc này phải chú trọng đến sự nhanh chóng.

Vì vậy thịt ba chỉ không thể nấu như bình thường là cho vào nồi đất để om nhỏ lửa, mà trực tiếp om trong nồi sắt lớn trên lửa lớn, nhưng có nguyên liệu tươi, gia vị lại thơm, thịt ba chỉ nấu ra cũng không thể tệ được.

Rất nhanh, trong nồi đã tỏa ra mùi thơm hấp dẫn lan tỏa khắp bếp, thơm đến mức ai cũng không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Một tiếng sau, thịt đã được om nhừ, từng thớ thịt đều thấm đẫm gia vị, dưới ánh đèn màu cam, thịt ba chỉ trong veo, tỏa ra mùi thơm nồng nàn hấp dẫn khiến người ta thèm chảy nước miếng.

Bạch Du gắp một miếng thịt ba chỉ trong nồi ra thổi thổi, sau đó cho vào miệng, khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt cô sáng bừng lên.

Một chữ, ngon!

Thịt ba chỉ được chọc thủng rất ngấm gia vị, cắn một miếng là khoang miệng tràn ngập nước thịt

đậm đà. Thịt ba chỉ có độ béo vừa phải, phần mỡ mềm mịn, béo mà không ngấy, phần nạc săn chắc tươi ngon, da heo tỏa ra độ bóng hấp dẫn, dai nhưng không quá cứng.

Bạch Du nuốt một miếng thịt ba chỉ, không khỏi gật đầu hài lòng.

Một chị phụ bếp đứng bên cạnh liên tục nuốt nước bọt, vốn dĩ cô ấy không phải người thèm ăn nhưng lúc này không nhịn được mà nói: "Em gái, chẳng phải vừa nãy em nói nấu xong sẽ cho chị nếm thử sao? Chị đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

"Phụt..."

Nghe chị ấy nói vậy, Bạch Du không nhịn được bật cười.

Chị lớn bị cười thì có hơi ngượng ngùng nhưng vẫn nhìn Bạch Du với vẻ mặt đầy mong đợi.

Đương nhiên Bạch Du sẽ không nuốt lời, cô gắp một miếng thịt ba chỉ cho vào bát đưa cho chị ấy.

Chị ấy nhận lấy, cũng không quan tâm thịt ba chỉ còn nóng mà gắp lên cắn một miếng: "A a... Nóng quá... Ăn ngon lắm... Em gái, thịt ba chỉ em nấu ngon quá!"

Cô ấy dám khẳng định đây là miếng thịt ba chỉ ngon nhất mà cô ấy từng ăn trong đời.

Thịt ba chỉ do đầu bếp Diêu làm chắc chắn cũng rất ngon, có điều thịt ba chỉ do cô gái này làm có vẻ ngon hơn một chút, còn ngon hơn ở điểm nào thì cô ấy cũng không nói rõ được.

Những người khác thấy chị ấy ăn ngấu nghiến, ai nấy đều vô cùng hâm mộ, cũng muốn giống như chị lớn xin Bạch Du một miếng để nếm thử.

Chỉ là những miếng thịt ba chỉ này nấu cho cán bộ chiến sĩ ăn, đương nhiên họ không tiện mở lời, nếu không thì họ ăn hết mất thì cán bộ chiến sĩ ăn gì?

Sau khi nấu xong, thức ăn sẽ được chia thành từng đợt mang ra ngoài cho cán bộ chiến sĩ ăn khi còn nóng, thịt ba chỉ do Bạch Du làm và thức ăn do những người khác làm nhanh chóng được đóng gói mang đi.

Đội xung kích thứ ba do Giang Lâm dẫn đầu đã thức trắng làm việc liên tục một ngày một đêm, không quản mưa gió, lúc này ai nấy đều mệt đến nỗi gần như không thẳng nổi lưng, hai chân nặng trĩu như đeo chì.

Cuối cùng cũng đến lượt đội của họ được nghỉ ngơi, mọi người nằm vật ra trên ghế, trên bàn, không có chỗ thì nằm luôn dưới đất, mệt đến nỗi không muốn nói chuyện.

Dù không muốn nói chuyện nhưng vẫn phải ăn cơm, mọi người đã mười mấy tiếng không uống nước, không ăn gì, bụng đói kêu ùng ục.

“Bây giờ có mười con bò tôi cũng ăn hết.”

“Đừng nhắc đến bất cứ thứ gì liên quan đến thịt, tôi đói đến mức hai mắt sáng rực, nhìn thấy đất trên mặt đất cũng muốn nhón một nắm bỏ vào miệng!”

“Tôi cũng vậy, bây giờ tôi chỉ muốn ăn một thứ gì đó nóng hổi, có thịt hay không cũng được, miễn là có

thể lấp đầy bụng.”

Ồ, mùi gì thế này?

Sao lại thơm như vậy?

Mùi thịt thơm nức xông vào mũi, mọi người bò dậy tìm kiếm nơi mùi thơm toả ra, rất nhanh mọi người đã thấy lính cần vụ Mao Minh dẫn người mang cơm đến.

Anh ấy vừa xuất hiện thì những người lính ngã nghiêng lập tức như được tiêm m.á.u gà, vội vàng nhảy dựng lên từ mặt đất, chạy đến giúp vận chuyển thức ăn.

Mọi người xếp hàng nhận cơm, lập tức ăn ngấu nghiến.

“Mẹ ơi, thịt ba chỉ này thơm quá! Tôi dám nói đây là thịt ba chỉ ngon nhất mà tôi từng ăn trong đời!”

“Nghe nói thịt ba chỉ này do vợ của phó đoàn Giang nấu đúng không?”

“Cái gì, thịt ba chỉ ngon như vậy do vợ của phó đoàn Giang nấu? Sao phó đoàn Giang khiến người ta phải hâm mộ quá vậy?”

Đúng là đáng ghen tị, vợ của phó đoàn Giang không chỉ xinh đẹp mà còn là sinh viên đại học, thủ khoa toàn tỉnh Phúc Kiến, bây giờ nấu ăn cũng ngon như vậy.

Hu hu hu hâm mộ phó đoàn Giang quá!

Giang Lâm ngồi dưới gốc cây đa, dưới mí mắt có quầng thâm, trông rất tiều tụy, quần áo cũng ướt

sũng dính vào người.

Nghe mọi người bàn tán, anh gắp một miếng thịt ba chỉ bỏ vào miệng. Thịt ba chỉ tan ngay trong miệng, thịt mỡ béo mà không ngấy, thịt nạc săn chắc, mùi thơm đậm đà.

Anh không ngờ Bạch Du lại vào bếp giúp nấu cơm, tính ra, anh đã năm ngày không về nhà.

Anh rất nhớ cô, còn muốn ôm cô ngủ một giấc.

Nhưng biết cô và con đều bình an thì anh cũng yên tâm.

***

Thủ đô, bệnh viện.

Vì sinh non nên tình trạng của đứa bé không được tốt, sau khi sinh không lâu đã được đưa vào lồng ấp.

Tình hình của Lâm Hướng Tuyết cũng không mấy khả quan, sản dịch vẫn chảy không ngừng, cô ấy cho rằng mình sinh non nên mới khiến sức khỏe của con không tốt, trong lòng vô cùng áy náy.

Không ai hiểu con bằng mẹ, mẹ Lâm nhìn vẻ mặt của cô ấy là biết cô ấy đang nghĩ gì, đành phải lên tiếng an ủi: “Bây giờ con đừng nghĩ gì cả, quan trọng nhất là phải nghỉ dưỡng cho khỏe mới có sức chăm sóc con, cho con bú, nếu bản thân con không khỏe thì còn nói gì đến chuyện chăm sóc con, con thấy đúng không?”

Lâm Hướng Tuyết mặt mày tái nhợt, đôi môi không còn chút máu: “Đương nhiên con biết phải dưỡng sức nhưng con không kiềm chế được sự lo

lắng, nếu không phải vì con thì con bé cũng không vừa sinh ra đã phải tiêm thuốc uống thuốc."

Mẹ Lâm: "Hóa ra trước đây mẹ nói nhiều như vậy mà con không nghe vào một câu nào sao?"

Lâm Hướng Tuyết mím môi, không nói gì.

Đương nhiên cô ấy biết những gì mẹ cô ấy nói đều đúng, cũng đều là vì tốt cho cô ấy nhưng cô ấy thực sự không kiềm chế được bản thân.

Chương 680: Chương 680

DTV-EBOOK

Lâm Mộc rót một bát canh gà từ bình giữ nhiệt đưa cho cô ấy: "Có lo lắng thì cũng phải uống hết bát canh này đã."

"Cảm ơn mẹ."

Lâm Hướng Tuyết nhận lấy, vừa uống một ngụm thì nghe mẹ cô ấy hỏi…

"Nghe Cảnh Lâm nói là con vì gặp ác mộng nên mới sinh non, nó còn nói dạo này con thường xuyên gặp ác mộng, cuối cùng là con bị làm sao vậy?"

Tay cầm thìa của Lâm Hướng Tuyết run lên, mất một lúc mới nói: "Đồng nghiệp của con có một người họ hàng sinh con bị băng huyết mà mất, sau khi con biết chuyện thì rất lo lắng, có thể vì ban ngày nghĩ nhiều nên ban đêm mới gặp ác mộng."

Nếu cô ấy nói không có gì thì mẹ cô ấy chắc chắn sẽ không tin, đành phải tùy tiện bịa ra một cái cớ.

Còn về người cô mơ thấy… Cô không dám nói, cũng không biết nói với ai.

Quả nhiên, mẹ Lâm nghe cô nói xong thì đưa tay chọc vào trán cô ấy: "Bình thường mẹ đã nói với con thế nào, chuyện của người khác thì đừng có cứ áp vào mình, còn trẻ như vậy mà sao lại còn lo lắng hơn cả bà già như mẹ, nếu con còn không nghe lời mẹ, nghĩ thoáng ra thì sau này con sẽ phải hối hận đấy."

Mẹ Lâm lải nhải hơn một tiếng đồng hồ mới chịu ra về, tay vẫn cầm bình giữ nhiệt.

Mẹ Lâm vừa đi thì mẹ chồng cô đã đến, cũng cầm theo bình giữ nhiệt, chỉ là bên trong không phải canh gà hầm sâm mà là canh xương bình thường.

Trước đây khi chưa mang thai, cô ấy chê mẹ chồng ngày nào cũng bắt cô uống canh gà hầm sâm nhưng bây giờ không còn canh gà hầm sâm nữa, cô ấy lại không khỏi nghĩ có phải vì mẹ chồng chê cô ấy sinh con gái không.

Nhưng cô ấy nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu, mẹ cô ấy nói đúng, cô ấy đúng là hay suy nghĩ lung tung, nghĩ đến đây, cô ấy nở một nụ cười: "Mẹ, vất vả cho mẹ rồi nhưng bây giờ con không uống được, mẹ con vừa mang canh gà cho con uống rồi, mẹ để bình canh này ở đây, lát nữa con đói sẽ uống."

Mẹ Tằng nghe vậy thì gật đầu đậy nắp bình giữ nhiệt lại, sau đó ngồi xuống giường bệnh cạnh cô ấy: "Hướng Tuyết, mẹ có vài lời muốn nói với con."

Lâm Hướng Tuyết ngẩn người: "Mẹ, mẹ muốn nói gì thì cứ nói đi."

TBC

Mẹ Tằng: "Con xem bây giờ sức khỏe của con không tốt, sức khỏe của đứa nhỏ cũng không tốt, nếu con đi học đại học thì ai sẽ chăm sóc cho đứa nhỏ?"

Lâm Hướng Tuyết: "Mẹ con bảo con bế Tiểu Mang Quả về nhà, ban ngày nhờ bảo mẫu trông giúp, tối con về tự trông."

Tiểu Mang Quả là tên ở nhà mà cô ấy và chồng đặt cho con gái.

Mẹ cô ấy và mẹ chồng cô ấy đều đi làm, không thể giúp cô ấy trông con được, may mà bảo mẫu trong nhà là người quen biết, đã làm việc ở nhà ông nội cô ấy nhiều năm, là người rất đáng tin cậy, nếu không cô ấy cũng không thể yên tâm đi học.

Cô ấy trúng tuyển vào đại học Truyền Thông với số điểm vừa qua mức trung bình, giấy báo nhập học cũng đã nhận được. Khi ở đảo Quỳnh Châu, cô ấy đã tiếp xúc với ngành phát thanh nên cô ấy rất hứng thú với ngành này, vì vậy kỳ thi đại học lần này cô ấy đã đăng ký chuyên ngành phát thanh và dẫn chương trình.

Mẹ Tằng: "Giao con cho bảo mẫu trông làm sao bằng chính mẹ ruột mình trông được? Con còn nhỏ không hiểu, con mình phải tự mình trông thì mới thân thiết, con không muốn sau này con bé thân với bảo mẫu hơn thân với con chứ?"

Lâm Hướng Tuyết: "Chắc là không đâu, con không ở trường nội trú, bình thường hễ rảnh là con sẽ cố gắng về nhà với con."

Cô ấy nhớ là sau khi Bạch Du hết ở cữ thì đã đi làm, cũng không nghe nói đứa nhỏ không thân với cô.

Mẹ Tằng: "Thế còn cho đứa nhỏ b.ú thì sao? Chẳng lẽ con định cho con mình uống sữa bột? Đứa cháu gái đáng thương của mẹ vốn đã sinh sớm hơn người khác, mới sinh ra đã bé như con chuột, chỉ nặng hơn bốn cân, nếu không cho b.ú sữa mẹ thì sau này còn không bằng những người khác ư?"

Lâm Hướng Tuyết định nói rằng cô ấy sẽ vắt sữa mẹ trước rồi cho vào tủ đông lạnh, có thể không tốt bằng sữa tươi nhưng cũng không còn cách nào khác.

Nhưng mẹ Tằng không cho cô ấy cơ hội mở miệng: "Hướng Tuyết, mẹ coi con như con gái ruột nên mới nói những lời này với con, mẹ là người đi trước, ăn muối còn nhiều hơn con ăn gạo, mẹ sẽ không hại con đâu, đối với phụ nữ chúng ta, quan trọng nhất là con cái và gia đình, nếu vì đi học mà khiến con của con gặp chuyện gì hoặc có vấn đề về sức khoẻ thì người mẹ là con có thấy áy náy trong lòng không?"

Lời nói này đã đ.â.m trúng tim Lâm Hướng Tuyết.

Mẹ Tằng thấy vẻ mặt cô ấy có phần d.a.o động, lập tức nói tiếp: "Mẹ biết con vất vả lắm mới thi đỗ đại học, không cho con đi học cũng không tốt nhưng con cái cũng quan trọng không kém, hay là thế này nhé, con xin trường hoãn nhập học một năm, đợi đến khi sức khỏe của con và đứa nhỏ đều tốt lên, mà đứa nhỏ cũng vừa cai sữa, như vậy không phải tốt hơn sao?"

Lâm Hướng Tuyết im lặng một lúc lâu mới nói: "Mẹ, con sẽ cân nhắc."

Mẹ Tằng cũng không ép cô ấy phải đưa ra quyết định ngay, vỗ nhẹ mu bàn tay cô ấy: "Được, con cứ từ từ cân nhắc."

Vừa về đến nhà, cha Tằng đã hỏi: "Nói chuyện với con dâu chưa?"

Mẹ Tằng gật đầu: "Nói rồi, nó hứa sẽ cân nhắc kỹ, tôi thấy vẻ mặt cửa nó đã bị tôi thuyết phục rồi, chắc là mười sẽ có tám đến chín là không đi học nữa."

Cha Tằng có hơi bất ngờ: “Không phải bảo nó hoãn đi học một năm sao? Sao lại thành không đi học nữa?”

Mẹ Tằng: “Tất nhiên là tôi nói với nó là hoãn lại, chỉ là nếu trong năm nay nó lại mang thai, có hai đứa con ràng buộc, nó chắc chắn không thể đi học tử tế được, nếu tiếp tục hoãn lại, phía trường cũng sẽ không vui, cho nên tôi mới nói nó không thể đi học.”

Chị gái bà ta nói có một bài thuốc dân gian sinh con trai, đợi đến khi con dâu bà ta xuất viện thì bà ta sẽ theo bài thuốc đó để bồi bổ cho cô ấy.

Gần đây, đơn vị liên tục vận động mọi người thực hiện kế hoạch hóa gia đình, một số đơn vị đã bắt đầu hạn chế chỉ tiêu sinh con, bà ta lo lắng sau này nhà nước sẽ không cho sinh nhiều con nên bà ta phải để con dâu nhanh chóng sinh thêm một đứa cháu trai.

Cha Tằng: “Tôi thấy trước đây Hướng Tuyết học hành rất vất vả, cứ thế này mà không đi học nữa, có vẻ hơi lãng phí.”

Mẹ Tằng trừng mắt liếc nhìn ông ta: “Có gì mà lãng phí chứ, phụ nữ quan trọng nhất là chăm lo tốt cho gia đình và con cái, học nhiều sách vở để làm gì, chuyện này đừng nói với con trai biết chưa?”

“Biết rồi biết rồi, chỉ có bà là nhiều chuyện.”

“Tôi nhiều chuyện sao? Tôi làm vậy là vì ai, còn không phải vì nhà họ Tằng mấy người!”

***

Đến ngày thứ năm, gió mới giảm rõ rệt, chỉ là gió và sóng trên biển vẫn rất lớn nên tàu không thể ra khơi.

Hôm đó, Giang Lâm được gọi đến văn phòng của ủy viên chính trị Tôn.

Chỉ là vừa mới đi đến cửa văn phòng, Giang Lâm đã thấy ủy viên chính trị Tôn có vẻ không ổn, ông ấy cúi đầu, hai tay đan vào tóc.

Giang Lâm gõ cửa rồi bước vào: "Uỷ viên chính trị, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Ủy viên chính trị Tôn ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ hoe, giọng nghẹn ngào và khàn khàn nói: "Giang Lâm, bây giờ có một nhiệm vụ giao cho cậu, tổ chức cử cậu đến đảo Khai Vân đón Cát Đại Xuyên về, Đại Xuyên, cậu ấy… Cậu ấy hy sinh rồi."

Giang Lâm lui về sau một bước, ánh mắt nhìn thẳng vào ông ấy: "Vừa rồi ủy viên chính trị nói gì? Ông nói ai hy sinh?"

Ủy viên chính trị Tôn: "Năm ngày trước, Cát Đại Xuyên bị thương khi chống lại bọn vượt biên, lúc đó trên biển đang có bão, tổ chức không thể cử tàu ra đó, mấy ngày nay tổ chức vẫn liên lạc với cậu ấy bằng bộ đàm nhưng bên kia vẫn không có hồi âm, tổ chức đoán rằng Cát Đại Xuyên có lẽ đã hy sinh rồi."

Chương 681: Chương 681

DTV-EBOOK

Người đàn ông này còn chưa chết, khi nhìn thấy Giang Lâm cùng Tạ Húc Đông đi vào liền phát ra tiếng ưm ưm.

Trong năm ngày qua gã đã không được ăn uống gì, ngoài phòng có xác chết, trong phòng cũng có xác chết. Gã đã ở cùng với hai xác c.h.ế.t đó trong năm ngày năm đêm, gã thực sự muốn phát điên.

Không ngờ vừa mới kêu một tiếng mà người đàn ông nắm chặt nắm đ.ấ.m đã tiến về phía gã, đạp một đạp lên bụng gã, cú đạp này khiến gã cảm thấy nội tạng của mình như dập nát vậy.

Giang Lâm đạp gã mấy cái, toàn trúng chỗ hiểm, nếu không phải Tạ Húc Đông tiến lên kéo anh ra thì anh đã sớm đạp c.h.ế.t người luôn rồi!

"Đừng đánh, đừng đánh nữa! Người này còn phải giữ lại để thẩm vấn! Cậu đánh c.h.ế.t gã thì chúng ta làm sao có thể báo thù cho Đại Xuyên!"

Câu cuối cùng đã khiến Giang Lâm bình tĩnh lại.

Anh quay người, chậm rãi đi đến chỗ Cát Đại Xuyên, sau đó ngồi xổm xuống, đưa tay chỉnh lại quần áo cho anh ấy, nhét bộ ruột lòi ra ngoài vào trong rồi đi sang phòng bên cạnh lấy một thau nước tới, lau mặt cho Cát Đại Xuyên.

Hai mắt Tạ Húc Đông đỏ hoe, đứng bên cạnh sắp xếp những thứ Cát Đại Xuyên để lại trong nhà, đặc

biệt là nhật ký tuần tra ven biển vô cùng quan trọng, nhất định phải mang đi.

Nhưng vừa mở cuốn nhật ký tuần tra ven biển trên bàn ra thì có hai bức thư đã rơi xuống.

Tạ Húc Đông nhanh chóng nhặt thư lên. Một bức là gửi cho chính trị viên Tôn, bức còn lại gửi cho Giang Lâm. Anh ấy đưa bức thư gửi Giang Lâm cho anh.

Giang Lâm nhận lấy bức thư, khựng lại một lúc rồi mới mở ra, bên trong chỉ viết nguệch ngoạc một câu: "Xin hãy chôn tro cốt của tôi ở nghĩa trang Tây Sơn ở thủ đô. Ân tình này kiếp sau tôi sẽ báo đáp."

Chữ viết nghiêng nghiêng ngả ngả, trên thư có vết m.á.u khô, rõ ràng là bức thư này được viết trong sự đau đớn tột độ.

Tạ Húc Đông cũng đi tới đọc thư, sau khi đọc xong thì không khỏi chửi mắng: "Sao đến tận lúc c.h.ế.t mà Đại Xuyên vẫn còn lưu luyến hai gia đình như quỷ hút m.á.u của cậu ấy kia chứ? Nếu bọn họ không ép Đại Xuyên, Đại Xuyên sẽ không xin chuyển tới chỗ xa như vậy, cậu ấy cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra!"

Nhưng Giang Lâm biết Cát Đại Xuyên muốn gửi tro cốt của mình về thủ đô không phải cho hai gia đình kia, mà là cho một người khác.

Nhưng anh không nói gì, chỉ gấp bức thư lại và nhét vào túi: "Cậu đưa mọi người lên thuyền, tôi ở lại thu dọn đồ đạc."

Tạ Húc Đông bảo được, cởi dây trói ở chân người đàn ông to cao, đá gã mấy cái rồi mới áp giải gã đi.

Giang Lâm bỏ tất cả những gì cần mang theo vào bao bố, nhật kí tuần tra ven biển có hơn mười cuốn, mỗi cuốn đều được ghi lại cực kỳ chi tiết. Khi anh đang dọn giường, một bức thư bỗng rơi ra từ khe hở trong chăn.

TBC

Giang Lâm cúi xuống nhặt bức thư lên, trên thư không ghi gửi cho ai. Bức thư vốn dĩ vẫn còn dán nguyên vẹn, nhưng sau khi ngẫm nghĩ một lát, anh mở bức thư ra.

Khi nhìn thấy chữ đầu tiên trên bức thư, anh biết đó là bức thư về chuyện riêng tư của Cát Đại Xuyên. Nhìn đống tro tàn còn sót lại trong chậu sắt, anh có thể đoán được bức thư này đã bị bỏ sót.

Anh gấp bức thư lại và nhét vào túi của mình.

Sau khi mọi thứ đã được thu dọn xong, Giang Lâm và Tạ Húc Đông mang cáng tới và cẩn thận đặt Cát Đại Xuyên lên cáng.

Tạ Húc Đông nghẹn ngào nói: “Người anh em, chúng tôi đưa cậu về nhà.”

Khi xuống thuyền, mắt hai ngư dân phụ trách lái thuyền cũng đỏ hoe.

Một người lớn tuổi hơn lau nước mắt, nói: “Trước đây khi ra khơi, tôi có gặp đồng chí Cát một lần. Tàu đánh cá của chúng tôi gặp sự cố, chúng tôi bị mất nước và cạn lương thực, còn có người bị thương. Chính đồng chí Cát đã chiếu đèn tín hiệu cho chúng tôi và đưa đồ ăn cho chúng tôi, nếu không có anh ấy, chúng tôi đã thực sự không thể sống sót trở về. Sau đó, mỗi lần nhìn thấy lá cờ đỏ tung bay trên đảo,

trong lòng tôi cảm thấy an tâm đến lạ, có đồng chí Cát ở đây, dù có gặp nguy hiểm cũng không sợ, không ngờ anh ấy lại hi sinh khi còn trẻ như vậy!"

Một người khác cũng lau nước mắt: "Nghe nói việc đầu tiên đồng chí Cát làm mỗi ngày khi thức dậy là treo cờ. Dù tàu đi bao xa thì chúng tôi cũng nhìn thấy quốc kỳ. Cờ còn người còn, về sau sẽ chẳng thể thấy được nữa!"

Tạ Húc Đông nghe được những lời này cũng không nhịn được mà khóc nức nở.

Giang Lâm im lặng đứng bên cạnh Cát Đại Xuyên, môi bị cắn đến trắng bệch.

Khi quay trở lại đảo Quỳnh Châu, thuyền còn chưa cập bến thì xa xa đã nhìn thấy hai hàng dài binh lính và người dân. Nhìn thấy thuyền cập bến, những người trong hàng không khỏi khóc thành tiếng.

Khi t.h.i t.h.ể của Cát Đại Xuyên được khiêng tới, chính trị viên Tôn đứng ở phía trước hô: "Nghiêm, chào!"

"Soạt" một tiếng.

Tất cả cán bộ, chiến sĩ đồng loạt giơ tay phải lên.

Người dân cũng chào theo, tuy động tác không chuẩn lắm nhưng vẫn tỏ ra không kém phần kính trọng đối với người anh hùng.

"Còn trẻ như thế mà lại hi sinh. Lũ buôn lậu c.h.ế.t tiệt. Nhất định phải bắt hết chúng! Đánh c.h.ế.t chúng!"

“Nhất định phải làm vậy! Hồi trước tôi từng nói chuyện với đồng chí Cát. Anh ấy rất thân thiện, bọn buôn lậu khốn kiếp!”

“Huhuhu, mặc dù tôi không biết anh hùng Cát là ai, nhưng anh ấy đã một mình đến nơi đảo hoang xa xôi như vậy để canh giữ. Nếu không có anh ấy canh giữ đảo này, chúng ta làm sao có thể yên tâm sống được!”

“Đúng vậy, bình thường khi ra biển nhìn lá cờ đỏ ở phía xa xa là trong lòng tôi rất yên tâm hu hu hu…”

Có rất nhiều tiếng khóc vang lên.

Bạch Du và Tôn Tường Vy đứng trong hàng, mắt họ cũng đỏ hoe vì khóc.

Tôn Tường Vy: “Chuyện này cậu có muốn nói cho Hướng Tuyết biết không?”

Bạch Du trầm mặc hồi lâu rồi lắc đầu: “Tớ không biết.”

Bởi vì chuyện của Cát Đại Xuyên, mấy ngày nay tâm trạng cô rất tệ, cô cũng đang suy nghĩ có nên nói cho Lâm Hướng Tuyết biết hay không.

Lý trí nói với cô, dù sao thì Lâm Hướng Tuyết cũng đã kết hôn sinh con với người khác, biết chuyện này sẽ không có ích lợi gì cho cô ấy, chỉ khiến cô ấy thêm khó chịu và áy náy, nhưng nếu không nói thì cô thấy không ổn cho lắm.

Tôn Tường Vy thấy Bạch Du nói như vậy thì không hỏi nữa.

Sau khi cơn bão đi, bầu trời trong xanh như được gột rửa, thời tiết giống hệt khi Cát Đại Xuyên lần đầu

tiên đến đảo Quỳnh Châu, vô cùng rực rỡ.

Chỉ là cảnh còn người mất.

Vì t.h.i t.h.ể đã nằm đó nhiều ngày, bây giờ thời tiết đang rất nóng ẩm nên phải tức tốc tổ chức tang lễ cho Cát Đại Xuyên.

Đối với những chiến công của Cát Đại Xuyên, Trung ương Đảng và Quân ủy đã ghi nhận ở mức cao nhất. Cát Đại Xuyên được truy tặng liệt sĩ, được phong tặng danh hiệu "Mẫu mực của thời đại".

Với tư cách là đảng viên và là người bảo vệ đảo, sự ra đi của Cát Đại Xuyên khiến tất cả mọi người đều cảm động. Báo chí cũng ập đến phỏng vấn về những việc anh ấy đã làm. Trước đó tòa soạn nơi Bạch Du làm việc cũng yêu cầu Bạch Du quay lại, vẽ Liên Hoàn Hoạ về anh hùng Cát Đại Xuyên. Bạch Du đã vui vẻ đồng ý.

Cha mẹ ruột và cha mẹ nuôi của Cát Đại Xuyên sau khi phát hiện ra Cát Đại Xuyên đã c.h.ế.t và được phong là liệt sĩ thì vui đến mức hận không thể đốt pháo. Hai gia đình giành giật tiền trợ cấp của Cát Đại Xuyên, xém chút nữa là đánh nhau.

Cha mẹ nuôi cảm thấy phải số tiền trợ cấp nhất định phải đưa toàn bộ cho họ, bởi vì họ là người đã nuôi Cát Đại Xuyên. Còn cha mẹ ruột lại cảm thấy những gì họ nói chẳng có nghĩa lý gì, bởi vì họ chỉ nuôi Cát Đại Xuyên được mấy năm, sau đó có con ruột thì chỉ hận không thể đuổi Cát Đại Xuyên ra ngoài.

Hai gia đình đánh nhau túi bụi, mẹ nuôi và mẹ ruột của Cát Đại Xuyên đều phỉ nhổ vào mặt nhau,

kéo tóc nhau và dùng những lời lẽ thô tục nhất với nhau. Sau khi đánh nhau một trận, rốt cuộc hai bên cũng ngồi xuống bàn lại, hai gia đình đã đồng ý chia đều tiền trợ cấp.

Chương 682: Chương 682

DTV-EBOOK

Người đàn ông này còn chưa chết, khi nhìn thấy Giang Lâm cùng Tạ Húc Đông đi vào liền phát ra tiếng ưm ưm.

Trong năm ngày qua gã đã không được ăn uống gì, ngoài phòng có xác chết, trong phòng cũng có xác chết. Gã đã ở cùng với hai xác c.h.ế.t đó trong năm ngày năm đêm, gã thực sự muốn phát điên.

Không ngờ vừa mới kêu một tiếng mà người đàn ông nắm chặt nắm đ.ấ.m đã tiến về phía gã, đạp một đạp lên bụng gã, cú đạp này khiến gã cảm thấy nội tạng của mình như dập nát vậy.

Giang Lâm đạp gã mấy cái, toàn trúng chỗ hiểm, nếu không phải Tạ Húc Đông tiến lên kéo anh ra thì anh đã sớm đạp c.h.ế.t người luôn rồi!

"Đừng đánh, đừng đánh nữa! Người này còn phải giữ lại để thẩm vấn! Cậu đánh c.h.ế.t gã thì chúng ta làm sao có thể báo thù cho Đại Xuyên!"

Câu cuối cùng đã khiến Giang Lâm bình tĩnh lại.

Anh quay người, chậm rãi đi đến chỗ Cát Đại Xuyên, sau đó ngồi xổm xuống, đưa tay chỉnh lại quần áo cho anh ấy, nhét bộ ruột lòi ra ngoài vào trong rồi đi sang phòng bên cạnh lấy một thau nước tới, lau mặt cho Cát Đại Xuyên.

Hai mắt Tạ Húc Đông đỏ hoe, đứng bên cạnh sắp xếp những thứ Cát Đại Xuyên để lại trong nhà, đặc

biệt là nhật ký tuần tra ven biển vô cùng quan trọng, nhất định phải mang đi.

Nhưng vừa mở cuốn nhật ký tuần tra ven biển trên bàn ra thì có hai bức thư đã rơi xuống.

Tạ Húc Đông nhanh chóng nhặt thư lên. Một bức là gửi cho chính trị viên Tôn, bức còn lại gửi cho Giang Lâm. Anh ấy đưa bức thư gửi Giang Lâm cho anh.

Giang Lâm nhận lấy bức thư, khựng lại một lúc rồi mới mở ra, bên trong chỉ viết nguệch ngoạc một câu: "Xin hãy chôn tro cốt của tôi ở nghĩa trang Tây Sơn ở thủ đô. Ân tình này kiếp sau tôi sẽ báo đáp."

Chữ viết nghiêng nghiêng ngả ngả, trên thư có vết m.á.u khô, rõ ràng là bức thư này được viết trong sự đau đớn tột độ.

Tạ Húc Đông cũng đi tới đọc thư, sau khi đọc xong thì không khỏi chửi mắng: "Sao đến tận lúc c.h.ế.t mà Đại Xuyên vẫn còn lưu luyến hai gia đình như quỷ hút m.á.u của cậu ấy kia chứ? Nếu bọn họ không ép Đại Xuyên, Đại Xuyên sẽ không xin chuyển tới chỗ xa như vậy, cậu ấy cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra!"

Nhưng Giang Lâm biết Cát Đại Xuyên muốn gửi tro cốt của mình về thủ đô không phải cho hai gia đình kia, mà là cho một người khác.

Nhưng anh không nói gì, chỉ gấp bức thư lại và nhét vào túi: "Cậu đưa mọi người lên thuyền, tôi ở lại thu dọn đồ đạc."

Tạ Húc Đông bảo được, cởi dây trói ở chân người đàn ông to cao, đá gã mấy cái rồi mới áp giải gã đi.

Giang Lâm bỏ tất cả những gì cần mang theo vào bao bố, nhật kí tuần tra ven biển có hơn mười cuốn, mỗi cuốn đều được ghi lại cực kỳ chi tiết. Khi anh đang dọn giường, một bức thư bỗng rơi ra từ khe hở trong chăn.

TBC

Giang Lâm cúi xuống nhặt bức thư lên, trên thư không ghi gửi cho ai. Bức thư vốn dĩ vẫn còn dán nguyên vẹn, nhưng sau khi ngẫm nghĩ một lát, anh mở bức thư ra.

Khi nhìn thấy chữ đầu tiên trên bức thư, anh biết đó là bức thư về chuyện riêng tư của Cát Đại Xuyên. Nhìn đống tro tàn còn sót lại trong chậu sắt, anh có thể đoán được bức thư này đã bị bỏ sót.

Anh gấp bức thư lại và nhét vào túi của mình.

Sau khi mọi thứ đã được thu dọn xong, Giang Lâm và Tạ Húc Đông mang cáng tới và cẩn thận đặt Cát Đại Xuyên lên cáng.

Tạ Húc Đông nghẹn ngào nói: “Người anh em, chúng tôi đưa cậu về nhà.”

Khi xuống thuyền, mắt hai ngư dân phụ trách lái thuyền cũng đỏ hoe.

Một người lớn tuổi hơn lau nước mắt, nói: “Trước đây khi ra khơi, tôi có gặp đồng chí Cát một lần. Tàu đánh cá của chúng tôi gặp sự cố, chúng tôi bị mất nước và cạn lương thực, còn có người bị thương. Chính đồng chí Cát đã chiếu đèn tín hiệu cho chúng tôi và đưa đồ ăn cho chúng tôi, nếu không có anh ấy, chúng tôi đã thực sự không thể sống sót trở về. Sau đó, mỗi lần nhìn thấy lá cờ đỏ tung bay trên đảo,

trong lòng tôi cảm thấy an tâm đến lạ, có đồng chí Cát ở đây, dù có gặp nguy hiểm cũng không sợ, không ngờ anh ấy lại hi sinh khi còn trẻ như vậy!"

Một người khác cũng lau nước mắt: "Nghe nói việc đầu tiên đồng chí Cát làm mỗi ngày khi thức dậy là treo cờ. Dù tàu đi bao xa thì chúng tôi cũng nhìn thấy quốc kỳ. Cờ còn người còn, về sau sẽ chẳng thể thấy được nữa!"

Tạ Húc Đông nghe được những lời này cũng không nhịn được mà khóc nức nở.

Giang Lâm im lặng đứng bên cạnh Cát Đại Xuyên, môi bị cắn đến trắng bệch.

Khi quay trở lại đảo Quỳnh Châu, thuyền còn chưa cập bến thì xa xa đã nhìn thấy hai hàng dài binh lính và người dân. Nhìn thấy thuyền cập bến, những người trong hàng không khỏi khóc thành tiếng.

Khi t.h.i t.h.ể của Cát Đại Xuyên được khiêng tới, chính trị viên Tôn đứng ở phía trước hô: "Nghiêm, chào!"

"Soạt" một tiếng.

Tất cả cán bộ, chiến sĩ đồng loạt giơ tay phải lên.

Người dân cũng chào theo, tuy động tác không chuẩn lắm nhưng vẫn tỏ ra không kém phần kính trọng đối với người anh hùng.

"Còn trẻ như thế mà lại hi sinh. Lũ buôn lậu c.h.ế.t tiệt. Nhất định phải bắt hết chúng! Đánh c.h.ế.t chúng!"

“Nhất định phải làm vậy! Hồi trước tôi từng nói chuyện với đồng chí Cát. Anh ấy rất thân thiện, bọn buôn lậu khốn kiếp!”

“Huhuhu, mặc dù tôi không biết anh hùng Cát là ai, nhưng anh ấy đã một mình đến nơi đảo hoang xa xôi như vậy để canh giữ. Nếu không có anh ấy canh giữ đảo này, chúng ta làm sao có thể yên tâm sống được!”

“Đúng vậy, bình thường khi ra biển nhìn lá cờ đỏ ở phía xa xa là trong lòng tôi rất yên tâm hu hu hu…”

Có rất nhiều tiếng khóc vang lên.

Bạch Du và Tôn Tường Vy đứng trong hàng, mắt họ cũng đỏ hoe vì khóc.

Tôn Tường Vy: “Chuyện này cậu có muốn nói cho Hướng Tuyết biết không?”

Bạch Du trầm mặc hồi lâu rồi lắc đầu: “Tớ không biết.”

Bởi vì chuyện của Cát Đại Xuyên, mấy ngày nay tâm trạng cô rất tệ, cô cũng đang suy nghĩ có nên nói cho Lâm Hướng Tuyết biết hay không.

Lý trí nói với cô, dù sao thì Lâm Hướng Tuyết cũng đã kết hôn sinh con với người khác, biết chuyện này sẽ không có ích lợi gì cho cô ấy, chỉ khiến cô ấy thêm khó chịu và áy náy, nhưng nếu không nói thì cô thấy không ổn cho lắm.

Tôn Tường Vy thấy Bạch Du nói như vậy thì không hỏi nữa.

Sau khi cơn bão đi, bầu trời trong xanh như được gột rửa, thời tiết giống hệt khi Cát Đại Xuyên lần đầu

tiên đến đảo Quỳnh Châu, vô cùng rực rỡ.

Chỉ là cảnh còn người mất.

Vì t.h.i t.h.ể đã nằm đó nhiều ngày, bây giờ thời tiết đang rất nóng ẩm nên phải tức tốc tổ chức tang lễ cho Cát Đại Xuyên.

Đối với những chiến công của Cát Đại Xuyên, Trung ương Đảng và Quân ủy đã ghi nhận ở mức cao nhất. Cát Đại Xuyên được truy tặng liệt sĩ, được phong tặng danh hiệu "Mẫu mực của thời đại".

Với tư cách là đảng viên và là người bảo vệ đảo, sự ra đi của Cát Đại Xuyên khiến tất cả mọi người đều cảm động. Báo chí cũng ập đến phỏng vấn về những việc anh ấy đã làm. Trước đó tòa soạn nơi Bạch Du làm việc cũng yêu cầu Bạch Du quay lại, vẽ Liên Hoàn Hoạ về anh hùng Cát Đại Xuyên. Bạch Du đã vui vẻ đồng ý.

Cha mẹ ruột và cha mẹ nuôi của Cát Đại Xuyên sau khi phát hiện ra Cát Đại Xuyên đã c.h.ế.t và được phong là liệt sĩ thì vui đến mức hận không thể đốt pháo. Hai gia đình giành giật tiền trợ cấp của Cát Đại Xuyên, xém chút nữa là đánh nhau.

Cha mẹ nuôi cảm thấy phải số tiền trợ cấp nhất định phải đưa toàn bộ cho họ, bởi vì họ là người đã nuôi Cát Đại Xuyên. Còn cha mẹ ruột lại cảm thấy những gì họ nói chẳng có nghĩa lý gì, bởi vì họ chỉ nuôi Cát Đại Xuyên được mấy năm, sau đó có con ruột thì chỉ hận không thể đuổi Cát Đại Xuyên ra ngoài.

Hai gia đình đánh nhau túi bụi, mẹ nuôi và mẹ ruột của Cát Đại Xuyên đều phỉ nhổ vào mặt nhau,

kéo tóc nhau và dùng những lời lẽ thô tục nhất với nhau. Sau khi đánh nhau một trận, rốt cuộc hai bên cũng ngồi xuống bàn lại, hai gia đình đã đồng ý chia đều tiền trợ cấp.

Chương 683: Chương 683

DTV-EBOOK

Mặc dù cả hai bên đều cảm thấy sự phân chia này không công bằng, đều cảm thấy mình nên chiếm phần nhiều, nhưng bởi vì không ai chịu nhường ai, họ lo lắng nếu tiếp tục làm ầm lên thì sẽ bị báo cáo, cho nên đành phải lùi một bước.

Đúng lúc hai gia đình đang bàn nên dùng tiền trợ cấp như thế nào thì một tin dữ bất ngờ ập đến - tiền trợ cấp đã không còn nữa!

Hóa ra trước khi mất, Cát Đại Xuyên đã viết một bức thư cho chính trị viên Tôn, trong thư nói rằng hoàn cảnh sống trên đảo Khai Vân rất khắc nghiệt và điều kiện sống quá khó khăn, nên anh ấy hy vọng sau khi mình mất, tất cả tiền trợ cấp sẽ đem đi quyên góp cho đảo Khai Vân, hi vọng số tiền ấy có thể được sử dụng làm quỹ để cải thiện môi trường của đảo Khai Vân.

TBC

Bởi vì Cát Đại Xuyên được công nhận là liệt sĩ nên tiền trợ cấp của anh ấy bao gồm tiền trợ cấp một lần, tiền trợ cấp định kỳ và tiền khen thưởng liệt sĩ, theo lẽ thường thì số tiền này phải được chuyển đến cha mẹ của Cát Đại Xuyên hoặc cha mẹ nuôi.

Bây giờ căn cứ theo di chúc của Cát Đại Xuyên, tất cả số tiền sẽ được dùng làm quỹ để cải tạo hạ tầng và môi trường của đảo Khai Vân.

Không những vậy, trong thư Cát Đại Xuyên còn nói nếu may mắn được phong liệt sĩ thì mọi chính sách đãi ngộ của liệt sĩ anh ấy sẽ chuyển nhượng cho con em các đồng chí thương binh khác không được xếp hạng liệt sĩ. Nếu không chuyển được thì anh ấy tự nguyện xin hủy bỏ mọi chính sách ưu đãi.

Anh ấy cũng nói, cha mẹ ruột và cha mẹ nuôi của mình đều là người đại nhân đại nghĩa, nhất định sẽ tán thành cách làm của anh ấy. Hơn nữa, bốn người cha mẹ của anh ấy đều có con riêng, họ đều rất hiếu thảo nên dù không có tiền trợ cấp của anh ấy, họ cũng không phải lo về việc chu cấp lúc tuổi già.

Nói cách khác, bởi vì di ngôn của Cát Đại Xuyên, cha mẹ ruột và cha mẹ nuôi của anh ấy không những không được gì mà còn bị đặt lên bệ cao, dù có muốn thì cũng không làm ầm ĩ lên được.

Cha mẹ ruột và cha mẹ nuôi của Cát Đại Xuyên tức đến mức suýt c.h.ế.t tại chỗ, mẹ ruột của Cát Đại Xuyên còn phải nhập viện.

Sau đó, mỗi ngày hai nhà đều âm thầm chửi bới Cát Đại Xuyên, cảm thấy anh ấy chính là đồ quỷ đáng ghét, khi còn sống khiến người ta khó chịu, giờ c.h.ế.t rồi mà cũng không mang lại lợi ích gì cho họ, đúng là ma quỷ đòi nợ mà.

Chửi bới nhiều lần khiến họ mất cảnh giác, một ngày nọ, có hàng xóm tình cờ nghe được, người hàng xóm đó bèn chạy đi tố cáo.

Cả hai gia đình đều bị đuổi việc, còn bị giam mười ngày và bị phạt rất nhiều tiền.

Sau chuyện này, hai gia đình đó đã yên phận hơn rất nhiều.

Tất nhiên, đó là về sau.

Vì chuyện của Cát Đại Xuyên, mọi người đều rất buồn bã.

Sau những gì xảy ra với Cát Đại Xuyên, tổ chức cũng đã thực hiện những thay đổi về quy định canh gác đảo, kể từ bây giờ, trên đảo sẽ có hai người canh giữ và sẽ thực hiện chế độ luân phiên, ba tháng thay đổi một lần. .

Cũng vì hành động anh hùng của Cát Đại Xuyên nên đã truyền cảm hứng cho rất nhiều người, đảo Khai Vân mà trước đây không ai muốn đến lần này đã trở thành "miếng bánh thơm ngon", tinh thần của Cát Đại Xuyên đã khích lệ quân đội và nhân dân.

Mặc dù không mê tín nhưng trong thất đầu(*) của Cát Đại Xuyên, Bạch Du đã lén làm cho anh ấy món sườn hấp nếp mà anh ấy thích nhất.

(*)Thất đầu: bảy ngày đầu tiên sau khi mất.

Cô ngâm gạo nếp hơn ba tiếng, sau đó làm sạch sườn rồi thêm muối, nước tương nhạt, dầu, tiêu và đường trắng, thêm chút hành, gừng băm vào rồi trộn đều, sau đó thêm chút bột khoai lang, tiếp tục trộn đều rồi để riêng, ướp khoảng 20 phút.

Sau đó cho một ít nước tương và ngũ vị hương vào gạo nếp đã ngâm, dùng tay nắn đều, gói từng miếng sườn heo đã ướp trong gạo nếp, sau đó đặt lên đĩa và hấp khoảng bốn mươi phút, cuối cùng rắc hành lá

xắt nhỏ lên, thế là xong món sườn hấp nếp ăn với cơm.

Nấu xong, Bạch Du đặt sườn hấp nếp trước di ảnh của Cát Đại Xuyên.

Về chuyện của Cát Đại Xuyên, cuối cùng Bạch Du đã quyết định không chủ động nhắc đến chuyện này với Lâm Hướng Tuyết.

Bởi vì khi Cát Đại Xuyên đi đóng quân trên đảo, anh ấy không muốn cho Lâm Hướng Tuyết biết. Mặc dù anh ấy không đề cập đến điều đó trong bức thư gửi cho Giang Lâm, nhưng dựa trên những sự việc trước đó, cả Bạch Du và Giang Lâm đều cảm thấy Cát Đại Xuyên càng không muốn cho Lâm Hướng Tuyết biết tin mình đã chết, cho nên Bạch Du quyết định sẽ không chủ động nhắc tới.

Bức thư mà Cát Đại Xuyên bỏ sót đã bị Bạch Du giấu đi. Nếu một ngày nào đó Lâm Hướng Tuyết biết thì cô sẽ đưa bức thư cho Lâm Hướng Tuyết. Nếu cô ấy vẫn không biết thì không cần phải đưa bức thư đó cho cô ấy làm gì.

Người mất thì cũng mất rồi, nhưng người còn sống thì phải tiếp tục sống.

Tuy tâm trạng của mọi người đều không tốt nhưng cũng phải lấy lại tinh thần, Bạch Du vẫn tiếp tục chuẩn bị cho công việc trước đó.

Ngay lúc cô đang cân nhắc nên đi công xã nào thì Âu Dương Văn Khiên đã đến trước cửa nhà cô.

Tuy nhiên, sau hơn nửa tháng không gặp, Âu Dương Văn Khiên không những gầy đi trông thấy mà mặt mũi còn râu ria xồm xoàm, trông rất tiều tụy.

“Rất xin lỗi, đồng chí Bạch. Thật sự xin lỗi, lần trước tôi đã thất hứa. Thực sự xin lỗi!”

Âu Dương Văn Khiên vừa vào cửa đã cúi đầu chín mươi độ với Bạch Du.

Đồng chí nam đi cùng cũng cúi chào Bạch Du, trông có chút ngốc nghếch.

Bạch Du hơi nghiêng đầu, nói: “Bí thư Âu Dương, tôi có thể hỏi vì sao lại anh lại thất hứa không?”

Âu Dương Văn Khiên tỏ ra buồn bã: “Ngày hôm đó tôi đã tính đến gặp cô như dự định, nhưng tôi còn chưa ra khỏi nhà thì mẹ tôi ngã bệnh, tôi phải nhanh chóng đưa bà ấy đến bệnh viện.”

Bạch Du không ngờ lại có chuyện như vậy: “Vậy bây giờ mẹ anh đã xuất viện chưa?”

Hốc mắt Âu Dương Văn Khiên hơi đỏ lên: “Vẫn chưa, ở bệnh viện chạy chữa mấy ngày, cuối cùng bà ấy vẫn không qua khỏi. Mấy ngày nay tôi luôn ở bệnh viện vì trong lòng cứ lo cho an nguy của mẹ tôi, do đó đã quên mất chuyện đi gặp cô. Đó là lỗi của tôi. Ngay cả khi tôi có chuyện không thể qua được thì tôi cũng nên nhờ ai đó đến báo cho cô một tiếng. Sau này dù cô không muốn hợp tác với chúng tôi thì tôi vẫn có thể hiểu được. Chỉ là tôi xin cô hãy cho các xã viên trong công xã của chúng tôi một cơ hội. Nếu cô vẫn không muốn hợp tác với tôi, tôi có thể từ chức bí thư!”

Anh ta được một tay mẹ nuôi dưỡng, là con trai một, lúc anh ta chưa ra đời thì cha đã gặp tai nạn và qua đời. Hồi đó nhà anh ta nghèo đến độ ăn không đủ no, đám chú họ ngoại của anh ta đều bảo mẹ bán

anh ta đi để tái hôn, nhưng mẹ anh ta đã cầm chổi đuổi họ ra ngoài, dù ăn không đủ no nhưng vẫn kiên trì nuôi anh ta.

Sau này khi lớn lên, anh ta nghe người ta nói mới biết, thứ mẹ cho anh ta ăn không phải là sữa, mà là lấy m.á.u làm sữa. Vì không có ăn nên mẹ không có sữa cho anh ta bú, mẹ lại không nỡ để anh ta bị đói nên vẫn nhất quyết cho anh ta ăn như vậy. Mẹ là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh ta, nên một khi mẹ anh xảy ra chuyện gì, anh ta đều quên hết tất cả.

Khi tiễn mẹ đi thì lại gặp phải bão. Anh ta vội vàng cùng các xã viên trong công xã phòng bão nên càng không có thời gian đến đây.

Nhưng dù có nói gì thì vẫn là lấy cớ, chuyện này là anh ta sai, dù có nói gì thì cũng không thay đổi được.

Có điều công xã của họ rất cần cơ hội này. Công xã của họ quá nghèo, các công xã khác ít nhiều gì cũng có một hoặc hai nhà máy đóng hộp, nhưng đất ở công xã họ vừa không thích hợp để trồng cây ăn quả, vừa không có quan hệ, bởi vậy công xã của họ không có nhà máy nào cả.

Chương 684: Chương 684

DTV-EBOOK

Rất nhiều xã viên làm việc vất vả quanh năm, không những không tiết kiệm được xu nào mà thậm chí nhiều người còn không đủ ăn. Sau khi nhậm chức, anh ta đã cùng họ thử qua không ít việc, nhưng nuôi cá thì cá không sống được, nuôi ngọc trai nước ngọt thì không thành công, thử đủ các ngành nghề khác nhưng đều thất bại.

Vì vậy, công xã của họ rất cần cơ hội trời ban này.

Trước đó Bạch Du có chút tức giận, thấy anh ta là người không giữ lời.

Nhưng bây giờ nghe được lý do của đối phương, Bạch Du quyết định cho nhau thêm một cơ hội nữa: "Bí thư Âu Dương và vị đồng chí này, mời vào."

Ngay lúc đó.

Lâm Hướng Tuyết, người đang ở thủ đô xa xôi, đã nói với mẹ chồng quyết định của mình…

"Mẹ, con vẫn quyết định đi học đại học."

Nghe cô ấy nói vậy, nụ cười trên khuôn mặt của mẹ Tằng trở nên cứng đờ.

Nửa ngày sau, bà ta mới lấy lại được giọng nói của mình: "Chuyện đó… Sao lại vậy? Không phải là lần trước con nói với mẹ là con sẽ suy xét thật kỹ ư?"

Lâm Hướng Tuyết gật đầu: "Đúng vậy, con đã suy xét rất kỹ và đây là đáp án sau khi con suy xét. Con biết lời mẹ nói đúng, cũng là vì muốn tốt cho con và

đứa bé nhưng khó khăn lắm con mới thi đậu Đại Học, khi có kết quả thì lại không đi học nữa, chẳng phải là sẽ uổng phí công sức học tập cực khổ trước kia của con ư?"

Mẹ Tằng kêu lên một tiếng "Ôi" rồi nói: "Đứa nhỏ này, con nghĩ sai ý của mẹ rồi, mẹ không bảo con không nên đi học Đại Học mà ý của mẹ là con nên lùi thời gian lại một năm. Trong một năm tới, con có thể từ từ khỏe lại và con cái cũng lớn, vậy không phải là khi đi học sẽ càng cảm thấy an toàn ư? Mẹ đã nghe ngóng giúp con rồi, trường cho phép lùi thời gian đi học lại một năm, nếu con cảm thấy phiền phức thì mẹ sẽ tới trường xin giúp con!"

Nào ngờ Lâm Hướng Tuyết vẫn lắc đầu: "Mẹ, con đã suy xét rất kỹ rồi, khoảng thời gian một năm là quá dài, ai biết trong một năm tới sẽ xảy ra chuyện gì, ngộ nhỡ tới lúc đó con vẫn chưa khỏe lại thì chẳng lẽ con không thể đi học suốt cả đời ư? Ngộ nhỡ con không cẩn thận mà mang thai thêm lần nữa thì sao?"

Tới lúc đó có nên sinh không? Nếu sinh thì chắc chắn là không thể đi học tiếp, nếu không sinh thì sẽ phải đi phá thai, chẳng lẽ phá thai không làm thương tổn sức khỏe ư? Huống chi là có thể nuôi thêm nhưng lại xóa sạch đứa bé, cô ấy không thể làm được chuyện đó.

Mẹ chồng nở nụ cười cứng ngắc: "… Sao có thể mang thai dễ dàng như vậy? Ngộ nhỡ tới lúc đó con thật sự mang thai thì mẹ sẽ về nhà dẫn con của con đi. Dù sao cũng sẽ không làm chậm trễ chuyện đi học của con, vậy thì con cũng có thể yên tâm."

Nếu không phải ánh mắt của con dâu nhìn bà ta vẫn trong veo và sáng ngời như trước thì bà ta thật sự cho rằng cô ấy đã nhìn thấu kế hoạch của mình.

Lâm Hướng Tuyết lắc đầu lần nữa: "Mẹ, mẹ không cần khuyên con nữa đâu, vả lại con không có ý định mang thai lần nữa trước khi tốt nghiệp."

Trong lòng mẹ Tằng chợt dâng lên một cỗ dự cảm chẳng lành: "Con định làm gì vậy? Con à, con tuyệt đối không được làm bậy nhé!"

Bà ta sợ Lâm Hướng Tuyết sẽ đi gắn vòng tránh thai hoặc buộc ga rô, cho dù cô ấy có đi gắn vòng tránh thai thì bà ấy cũng không thể chấp nhận được. Tốt nghiệp Đại Học mất tận bốn năm, sau khi tốt nghiệp sẽ ra sức làm việc, chắc chắn là lúc ấy sẽ không có thời gian và lòng dạ để sinh con.

Chứ đừng nói chi tới chuyện lớn tuổi sẽ rất khó mang thai lần nữa, ngộ nhỡ không mang thai thì chẳng phải Cảnh Lâm sẽ không có con nối dõi ư?

Sợ thứ nào thì đó thứ đó tới, ngay giây sau bà ta đã nghe Lâm Hướng Tuyết nói: "Mẹ, con và Cảnh Lâm đã bàn bạc với nhau rồi, con sẽ gắn vòng tránh thai trước khi khai giảng, chúng con không muốn có con lần nữa trước khi mang thai."

Mẹ chồng: "..."

Đúng là sấm sét giữa trời quang.

Lâm Hướng Tuyết thấy mẹ chồng mở to miệng không nói lời nào, cô ấy cho rằng bà ta đang lo lắng cho mình nên thuận miệng nói: "Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con sẽ cố gắng cân bằng tốt giữa chuyện gia đình và chuyện học. Người khác có thể vừa đi làm vừa chăm

sóc con cái, vậy con cũng có thể vừa đi học vừa chăm sóc, Cảnh Lâm đã nói là sau này anh ấy sẽ cố gắng xin không làm ca đêm để về sớm chăm sóc con cái."

Mẹ chồng: "…"

Bà ta đã nói là tại sao con dâu đang yên đang lành lại thay đổi ý định, rõ ràng là trước đó cô ấy đã bị bà ta thuyết phục, thì ra là thằng thối kia kéo chân sau của bà ta!

Bà ta vội vàng kiếm cớ, bà ta muốn dạy dỗ lại thằng con kéo chân sau của mình!

Lâm Hướng Tuyết không quan tâm, sau khi tiễn mẹ chồng, cô ấy xoay người lại thì thấy con gái Tiểu Mang Quả đang nhìn mình bằng cặp mắt ướt sũng, lông mi vừa dài vừa dày giống như cái bàn chải nhỏ.

Khi thấy cô ấy nhìn sang, cô bé vung nắm tay nhỏ xuống, phát ra một tiếng "A" bằng âm sữa như đang nói "Xin chào mẹ".

Thật sự là dễ thương tới mức không tưởng nổi.

Trái tim Lâm Hướng Tuyết trở nên mềm nhũn vì sự dễ thương này, cô ấy đi tới phía trước rồi ôm lấy con gái: "Xin chào Tiểu Mang Quả, con thức dậy lúc nào vậy?"

Tiểu Mang Quả "A" thêm một tiếng nữa, ánh mắt long lanh như nước nhìn chòng chọc vào mẹ mình, một hỏi một đáp, dường như dáng vẻ nhỏ kia nghe hiểu.

TBC

Trái tim Lâm Hướng Tuyết run rẩy vì sự dễ thương này lần nữa, cô ấy hôn nhẹ lên khuôn mặt cô bé: "Tiểu Mang Quả hiểu mẹ đang nói gì có đúng không? Cục cưng nhỏ của chúng ta thật sự là bé con xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất, ngoan ngoãn nhất trên đời, mẹ rất yêu rất yêu con."

Trước đây cô ấy vô cùng ngưỡng mộ khi thấy con gái của Bạch Du, trong lòng thầm nghĩ nếu cô ấy cũng có một áo bông nhỏ mềm mại thì cả đời cô ấy cũng không tiếc nuối.

Không ngờ mộng đẹp của cô ấy lại trở thành sự thật.

Tiểu Mang Quả sinh non, sau khi ra đời chưa được 2 kg, vóc dáng và cân nặng đều nhỏ hơn những đứa trẻ khác, may là sau khi cô bé xuất viện không mắc các bệnh khác, chỉ cần chăm sóc thật kỹ lưỡng là được.

Mẹ và những người thân của cô ấy cho cô ấy rất nhiều thuốc bổ, việc cô ấy làm mỗi ngày là nuôi Tiểu Mang Quả trắng trẻo mập mạp.

Còn giấc mộng kia… Cô ấy không dám nhớ lại và cũng không dám hỏi.

Cô ấy chỉ có thể nói với bản thân vô số lần, mộng đều là trái ngược.

Trước đây khi chưa có con, trong lòng cô ấy thỉnh thoảng nhớ tới bóng dáng kia nhưng từ khi có Tiểu Mang Quả, cả trái tim của cô ấy đã bị cô bé chiếm trọn. Ánh mắt, nụ cười, câu trả lời của cô bé đều khiến trái tim cô ấy mềm nhũn.

Từ nhỏ tới lớn, cuộc sống lẫn công việc của cô ấy đều được người nhà sắp xếp sẵn, người nhà bảo cô ấy làm gì thì cô ấy sẽ làm thế đó, dù bản thân không thích nhưng cô ấy vẫn chấp nhận vì người nhà.

Giống như công việc trước đây ở Hội Liên hiệp Phụ nữ, sau này kể cả khi người nhà phản đối cô ấy ở bên cạnh Cát Đại Xuyên, cô ấy vẫn chấp nhận.

Lần này cô ấy có thể kiên quyết chọn vào Đại Học như vậy cũng là nhờ có con gái cho cô ấy sự dũng cảm và lòng tin.

Cô ấy muốn trở thành một người giỏi, cô ấy muốn xây dựng một tấm gương tốt cho Tiểu Mang Quả, cô ấy mong sau này con gái có thể tự lựa chọn việc mình muốn làm.

Về phần cô ấy và Cát Đại Xuyên, có nhiều thứ bỏ được thì bỏ, nghĩ nhiều cũng không có tác dụng.

Họ cứ tự sống khỏe mạnh phần mình, chỉ cần sống tốt, cho dù không gặp lại nhau nữa thì cũng không sao.

***

Bạch Du mời Âu Dương Văn Khiên và một chàng trai khác vào phòng khách, nói thẳng vào điểm chính: “Bí thư Âu Dương, tôi có thể cho anh thêm một cơ hội nữa nhưng chuyện nhỡ hẹn như lần trước, tôi mong đó là lần cuối cùng, nếu không dù có hợp tác thì cũng không được lâu dài. Tôi nói chuyện khá thẳng thắn, mong anh đừng trách nhé.”

Chương 685: Chương 685

DTV-EBOOK

Có thể cho cơ hội song điều nên nói rõ ràng thì vẫn phải nói, nhỡ hẹn dưới cái nhìn của cô là một chuyện vô cùng nghiêm trọng, do chuyện lần này có nguyên nhân nên cô có thể thông cảm được nhưng cô mong đối phương có thể biết ranh giới cuối cùng của cô.

Nếu không đối phương sẽ cho rằng cô không có ranh giới cuối cùng, vây sẽ là một chuyện không tốt.

Vẻ mặt Âu Dương Văn Khiên áy náy: "Đồng chí Bạch, cô nói rất đúng, lần này thật sự là lỗi của tôi. Tôi xin đảm bảo là sau này sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa."

Từ trước tới nay anh ta luôn là một người nói lời giữ lấy lời, lần này anh ta vẫn cứ trở thành người không đáng tin, điều này khiến anh ta vô cùng nhục nhã.

Hôm nay trước khi anh ta tới đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị đồng chí Bạch từ chối, không ngờ đồng chí Bạch không chỉ không giận anh ta mà còn đồng ý cho công xã thêm một cơ hội.

Đồng chí Bạch đúng là người có lòng dạ rộng lớn!

Bạch Du không phải là một người ích kỷ, đối phương đã xin lỗi, nếu cô cứ nắm lấy cái cớ đó không buông cũng không có ý nghĩa.

Dựa vào những lời đã nói, Bạch Du đưa hai người tới nhà của thợ cả Ngũ.

Vì để không làm Ngũ Hiểu Đường sợ nên trước khi Âu Dương Văn Khiên và Hạ Hải Sinh vào nhà, Triệu Kí Thu đã dụ Ngũ Hiểu Đường vào phòng rồi khóa lại.

Bây giờ trạng thái tinh thần của Ngũ Hiểu Đường càng ngày càng tốt nhưng vẫn không dám gặp người người xa lạ, đặc biệt là đàn ông xa lạ.

Theo lời giới thiệu của Âu Dương Văn Khiên, Hạ Hải Sinh là cháu trai của anh ta, là một đứa con của chị họ bà con xa của anh ta. Mặc dù trông không thông minh nhưng sức lực vô cùng lớn, trước đây từng làm một vài công việc thủ công ở trong thôn, bện giày, dệt chiếu, bện rỗ đều không đáng kể, anh ấy còn biết làm vại gỗ và một số nghề mộc khác.

Bạch Du cũng đã thấy đồ thủ công mà anh ấy mang tới, quả thật là rất khéo tay, đặc biệt là con châu chấu và chuồn chuồn từ mây tre lá.

Lần này Âu Dương Văn Khiên dẫn anh ấy tới là muốn cho anh ấy thử sức với đồ khảm xà cừ, nếu như ngay cả anh ấy mà cũng không học được thì những xã viên khác trong công xã cũng không thể học được.

Sau khi thợ cả Ngũ biết mục đích tới của bọn họ thì nghênh đón rất niềm nở, trò chuyện xong, thợ cả Ngũ dẫn bọn họ tới phòng làm việc.

Bởi vì cắt kim loại và mài giũa kim loại sẽ tạo ra lượng lớn tro bụi nên bên thợ cả Ngũ đã làm riêng một căn phòng này.

Trước đây Bạch Du có tới một lần, phòng làm việc không lớn, bên trong được đặt hai cái bàn lớn, bên trên đặt hai máy mài bàn đá bằng điện, còn có một số công cụ và linh kiện điêu khắc mài giũa, trong góc chất đống vỏ sò thiên nhiên vẫn chưa được mài giũa.

Âu Dương Văn Khiên đánh giá sơ qua căn phòng làm việc, không thể tưởng tượng được là những đồ thủ công mỹ nghệ vô cùng khéo léo kia được làm ở đây, quả thật là rất thần kỳ.

Hạ Hải Sinh vào phòng làm việc như trở thành người khác, anh ấy sờ công cụ mài giũa rồi chỉ vào hai cái máy mài bàn đá bằng điện và hỏi thợ cả Ngũ đây là máy móc gì.

“Đây là máy mài bàn đá bằng điện, thường dùng để cắt kim loại và mài giũa vỏ sò.”

Thợ cả Ngũ không che giấu, ông ấy nhặt mấy cái vỏ sò từ dưới mặt đất lên, sau khi cắm điện máy rửa cát bằng điện xong, ông ấy tự mình chỉ cách làm việc cho Hạ Hải Sinh.

Kèm theo tiếng chuyển động của máy mài bàn đá bằng điện là tiếng mài giũa chói tai vang lên, còn có vô số tro bụi nhảy múa điên cuồng, Bạch Du nhanh chóng đeo khẩu trang đã chuẩn bị từ trước lên.

Hạ Hải Sinh xem say sưa và còn đưa ra đề nghị tự mình làm thử một lần.

Thợ cả Ngũ nhìn Bạch Du, máy mài bàn đá bằng điện rất đắt tiền, nếu không có sự cho phép của Bạch Du, ông ấy không dám cho người khác đụng vào.

Đương nhiên là Bạch Du không có ý kiến, cô khẽ gật đầu.

Lúc này thợ cả Ngũ mới nhường vị trí lại.

Quả nhiên Hạ Hải Sinh là một người đã làm đồ thủ công quen, ban đầu anh ấy vẫn còn chưa thích ứng được nhưng chẳng mấy chốc là anh ấy đã nắm được phương pháp. Mặc dù không thành thạo như thợ cả Ngũ nhưng anh ấy đã có thể cắt vỏ sò thành kiểu mà mình muốn.

Âu Dương Văn Khiên đứng một bên quan sát cẩn thận, sau khi Hạ Hải Sinh cắt xong một kiểu bông thì anh ta vội hỏi: "Thế nào? Có khó học không?"

Hạ Hải Sinh gãi đầu nói: "Đối với cháu mà nói thì không khó nhưng đối với những người khác có lẽ sẽ có chút khó khăn."

Âu Dương Văn Khiên: "Cháu nói xem, nếu để xã viên học thì bọn họ có thể học được trong một hai tháng không?"

Dễ nhận thấy là Hạ Hải Sinh cảm thấy không thoải mái khi ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn về phía mình, lỗ tai đỏ như nhuốm máu, lông mi run rẩy giống như cánh bướm trong mưa: "Cháu, cháu cũng không biết."

"..."

Âu Dương Văn Khiên nghe vậy, suýt chút nữa là khó thở tới mức đau tim.

Anh ta dẫn anh ấy tới đây để anh ấy nhận định, kết quả anh ấy phán thẳng một câu không biết, vậy anh ấy đi theo để làm gì?

Thợ cả Ngũ thấy thế, ông ấy suy nghĩ rồi nói: "Việc làm đồ khảm xà cừ yêu cầu kỹ thuật cao, khi làm không chỉ phải khéo tay mà còn phải ngồi yên một chỗ."

Âu Dương Văn Khiên không rõ: "Ngồi yên một chỗ?"

Thợ cả Ngũ gật đầu: "Ý là có thể tập trung cao độ, chân tay không được lóng ngóng, vừa ngồi xuống đã muốn làm công việc thật nhanh để ra ngoài chơi, vậy là không được, phải thật tập trung tinh thần, chậm rãi, không tiếng động. Một món đồ khảm xà cừ như vậy, từ lúc cắt, mài giũa cho tới lúc đánh bóng, toàn bộ quá trình làm việc, nhanh nhất là mấy tuần, chậm nhất là mấy tháng, đôi khi chú mài giũa một linh kiện, khi ngồi xuống trước máy mài bàn đá bằng điện là bảy, tám tiếng. Thế nên nếu muốn làm việc này, người không ngồi yên một chỗ không làm được."

Thợ cả Ngũ giải thích xong, trong lòng Âu Dương Văn Khiên đã biết, nếu trong tương lai dự án này thật sự chạy thì phải tuyển người như thế nào, kiếm người ra sao, trong lòng cũng sẽ biết rõ.

Vì để không quấy rầy cả nhà thợ cả Ngũ, sau khi Âu Dương Văn Khiên và Hạ Hải Sinh hỏi xong những điều cần hỏi, Bạch Du đã mời hai người tới nhà lần nữa.

Âu Dương Văn Khiên ngồi xuống rồi hỏi: "Đồng chí Bạch, hai cái máy mài bàn đá bằng điện ở chỗ thợ cả Ngũ… Là từ đâu ra vậy?"

Bạch Du: "Tôi vay tiền người khác để mua, hai cái máy mài bàn đá có giá năm trăm đồng."

Tục ngữ nói không được để lộ của cải ra ngoài, mặc dù sau này có thể hợp tác nhưng Bạch Du không có ý định xây dựng thiếp của người có tiền.

Nghe thấy con số này, trong phòng khách lần lượt vang lên hai tiếng hít hơi.

Năm trăm đồng!

Đắt quá rồi đấy!

Hạ Hải Sinh nghĩ tới chuyện vừa rồi mình chủ động yêu cầu sử dụng máy móc kia, trong lòng không nhịn được mà run rẩy, nếu anh ấy làm máy móc bị hỏng, cho dù anh ấy có bị bán làm lợn thì cũng không thể trả nổi số tiền kia!

Dù sao Âu Dương Văn Khiên cũng là bí thư, kiến thức rộng hơn Hạ Hải Sinh nhưng anh ta vẫn thấy khiếp sợ, anh ta không ngờ đồng chí Bạch lại vay tiền người khác để mua hai cái máy mài đắt như vậy.

Đồng thời cũng khiến anh ta có lòng tin rằng đồng chí Bạch là một người phụ nữ trẻ tuổi mà làm việc rất quyết đoán, mọi chuyện vẫn chưa thành công mà đã dám vay tiền người khác mua máy móc đắt tiền như vậy, anh ta là một thằng đàn ông thì sao phải do dự chứ?

Nghĩ vậy, anh ta nhìn thẳng vào Bạch Du: "Đồng chí Bạch, vấn đề trước đây cô nói với tôi, giờ tôi đã có thể cho cô một câu trả lời trả chắc chắn."

Trong lòng Bạch Du đã có đáp án nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Mời bí thư Âu Dương nói."

Chương 686: Chương 686

DTV-EBOOK

Âu Dương Văn Khiên: "Tôi cảm thấy dự án này rất được, tôi, Âu Dương Văn Khiên đại diện cho công xã Phi Ngư, vô cùng vui mừng khi được hợp tác với cô!"

Bạch Du đứng dậy, khóe miệng cong lên: "Tôi cũng vô cùng vui mừng khi có hội hợp tác với công xã Phi Ngư, vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

Nói xong cô vươn tay ra.

Âu Dương Văn Khiên kích động vươn tay ra, bắt tay với cô nhưng chợt nhớ ra Bạch Du là một đồng chí nữ trẻ tuổi, bởi vì vậy mà anh ta vội buông tay ra.

"Tiếp theo chúng ta sẽ phải làm thế nào?"

Mặc dù đã đồng ý hợp tác nhưng tiếp theo phải làm thế nào, Âu Dương Văn Khiên vẫn chưa biết.

Nghe vậy, Bạch Du đứng dậy lấy ra một cuốn vở từ trong ngăn kéo, sau đó đưa qua rồi nói: "Đây là bản kế hoạch mà tôi làm mấy ngày nay, anh xem đi."

Bởi vì lần lượt bị công xã Đông Phương và công xã Hồng Kỳ từ chối, Âu Dương Văn Khiên lại nhỡ hẹn nên đã khiến cô cảm thấy chuyện dựa vào vài tác phẩm để thuyết phục người khác là chuyện không thể nào, bởi vì vậy cô đã vạch ra bản kế hoạch trong mấy ngày nay.

Nếu Âu Dương Văn Khiên tới chậm một bước thì giờ cô đã cầm theo bản kế hoạch tới những công xã khác.

Âu Dương Văn Khiên không ngờ cô còn làm một bản kế hoạch, anh ta nhận lấy một cách cẩn thận rồi lật ra xem.

Thấy tờ thứ nhất viết… Bản kế hoạch thành lập nhà máy đồ khảm xà cừ.

Nội dung của bản kế hoạch không sâu nhưng trình tự vô cùng rõ ràng, từ khâu tuyển người, đào tạo kỹ thuật cho tới đường dây tiêu thụ, tất cả đều được trình bày kỹ lưỡng, còn dùng bảng biểu và đồ thị để phân tích, vừa xem đã hiểu ngay.

Điều làm anh ta khâm phục nhất là những rủi ro phải đối mặt trong đó đều được cô trình bày vô cùng rõ ràng.

Âu Dương Văn Khiên đọc xong bản kế hoạch gồm ba bốn trang sách trong vòng hai mươi mấy phút, anh ta đọc rất kỹ.

Anh ta vô cùng coi trọng dự án này nhưng mỗi khi bắt đầu một dự án đều lao dân thương tài, nếu không cẩn thận thì sẽ thua cả ván cờ nên anh ta không thể không cẩn thận được.

Càng chưa nói tới mấy dự án lúc trước anh ta kéo theo đều thất bại, nếu lần này tiếp tục thất bại, anh ta không còn mặt mũi nào để đối mặt với sự tin tưởng và yêu quý của nhóm xã viên.

Đồng đội của Giang Lâm xách một con cá trích rất lớn qua, lúc này bà Bạch thấy Bạch Du không rảnh nên đã đem cá trích vào phòng bếp để xử lý.

Bà xử lý cá trích xong rồi xoa đều một lớp muối ở ngoài, bôi chút dầu vào chảo, chờ cho tới khi dầu nóng sáu bảy phần thì bỏ cá trích vào, chiên vàng

đều các mặt của cá trích rồi bỏ gừng, tỏi để phi thơm, sau đó thêm một muôi đậu tương, xào ra dầu ớt đỏ thì thêm ớt cựa gà và lượng nước vừa đủ, sau đó nấu trên lửa lớn.

Sau khi nước sệt lại thì bỏ vào một chút hành hoa và dầu hào là có thế vớt cá trích ra, tiếp tục thêm một chút tinh bột thực vật và dầu vừng vào lượng nước sệt còn lại, cuối cùng đổ nước sốt lên trên cá trích là xong.

Phòng bếp truyền tới mùi thơm không ngừng, khiến cái bụng của Hạ Hải Sinh phát ra tiếng ọt ọt, anh ấy lo Bạch Du nghe được nên vội ôm lấy cái bụng.

Thật ra là Âu Dương Văn Khiên cũng không khá khẩm mấy, buổi sáng bọn họ chỉ ăn một chén cháo loãng rồi chạy qua đây, lúc này chút cháo loãng đã bị tiêu hóa sạch sẽ.

Nhưng anh ta vẫn còn có thể bảo trì dáng vẻ bình tĩnh hơn Hạ Hải Sinh, ít nhất là trên mặt không có chút thay đổi nào, cái bụng cũng không phát ra tiếng đói khát.

Âu Dương Văn Khiên đọc đi đọc lại bản kế hoạch, gần như là đã học thuộc, lúc này anh ta mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Bạch Du: “Đồng chí Bạch, trong bản kế hoạch có viết chúng ta có thể tạm thời không thành lập nhà máy tôi biết, đồ khảm xà cừ tốn không ít công cụ, không nói tới máy mài bàn đá bằng điện kia thì máy mài khác và công cụ dán cần không ít tiền nhưng cô biết đấy, công xã của chúng tôi nghèo

rớt mồng tơi, chúng tôi sợ không thể bỏ ra nổi số tiền này."

Bạch Du suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nếu như nộp bản kế hoạch này lên trên, chính quyền quận có đồng ý cấp tiền cho công xã không?"

Âu Dương Văn Khiên hổ thẹn lắc đầu: "Tôi có thể thử nộp bản kế hoạch lên trên nhưng tỷ lệ thành công chỉ có một phần trăm."

Bí thư lúc trước và anh ta đã nộp rất nhiều bản kế hoạch lên trên, vì để giúp công xã thoát khỏi cảnh nghèo khổ, chính quyền quận ra sức giúp đỡ, có không ít dự án kêu gọi được một khoản tiền trợ cấp nhưng đều thất bại.

Thế nên dù giờ anh ta có nộp bản kế hoạch lên trên thì rất có thể chính quyền quận sẽ không quan tâm tới anh ta.

Bạch Du thấy dáng vẻ này của anh ta, trong lòng cũng hiểu, cô khựng lại rồi nói một cách khiến hai người ở đây đều khiếp sợ: "Nếu con đường chính quyền quận không thành công, vậy chúng ta chỉ có thể đi con đường cuối cùng."

Âu Dương Văn Khiên nhướng mày: "Con đường nào?"

Bạch Du nói từng chữ: "Vay tiền Ngân Hàng."

Cô vừa nói dứt câu, phòng khách đã im lặng tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Hạ Hải Sinh ngạc nhiên tới mức quên cơn đói, anh ấy mở to mắt ngơ ngác nhìn Bạch Du, dường như đã nghe thấy một thứ rất đáng sợ.

Mặc dù Âu Dương Văn Khiên ổn hơn một chút nhưng chỉ có chút xíu mà thôi, bởi vì giờ lòng bàn tay của anh ta đã đổ đầy mồ hôi: “Vay, vay tiền Ngân Hàng?”

Đương nhiên là anh ta biết chuyện mở nhà máy hoặc những dự án khác thể vay tiền Ngân Hàng nhưng anh ta chưa từng làm thế, phải nói là ngay cả nghĩ cũng không có, không chỉ có anh ta không nghĩ tới mà những bí thư công xã khác cũng không nghĩ tới giống như anh ta.

Tục ngữ nói có bao nhiêu chén, ăn bấy nhiêu cơm, dưới cái nhìn của anh ta thì cho vay là cố nhét lượng lớn cơm vào một cái chén nhỏ, là đang làm chuyện vượt qua phạm vi năng lực của mình và là chuyện không có căn cứ!

Ngộ nhỡ lỗ vốn, vậy bọn họ phải lấy cái gì để trả tiền của Ngân Hàng?

Nếu như không có tiền trả, có phải sẽ ngồi tù không?

TBC

Âu Dương Văn Khiên biết lá gan của Bạch Du rất lớn, chưa bắt đầu đã vay tiền của người khác để mua máy móc có giá tận năm trăm đồng. Nhưng anh ta không ngờ cô lại lớn gan tới vậy, thế mà dám vay tiền của Ngân Hàng.

Dường như Bạch Du đã nhận ra sự khiếp sợ của hai người, cô gật đầu đầy bình tĩnh: “Nếu chính phủ quận đã không giúp thì đây là cách nhanh nhất và cũng là cách tiện nhất, nếu không thì làm gì có tiền mua công cụ và máy móc, không có công cụ và máy

móc thì cũng không thể triển khai công việc này, anh nói có đúng không, bí thư Âu Dương?"

Âu Dương Văn Khiên nuốt một ngụm nước bọt, anh ta khẽ gật đầu trong tầm mắt của Bạch Du: "Cho là đúng đi nhưng ngộ nhỡ, tôi chỉ nói ngộ nhỡ dự án không thành công và lỗ vốn thì phải làm sao bây giờ? Khi đó chúng ta lấy gì để trả tiền của Ngân Hàng?"

Bạch Du chắc chắn như đinh đóng cột: "Không, nhất định dự án này sẽ không lỗ vốn! Nhưng nếu bí thư Âu Dương lo không có tiền thì chúng ta có thể tạm thời không thành lập nhà máy, có thể chỉ mua cái máy mài, tôi có thể cho công xã khác thuê hai cái máy mài còn lại với giá phù hợp, làm vậy thì có thể vay ít lại, chờ cho tới khi có người mua, đường dây tiêu thụ được mở thì chúng ta thảo luận lại chuyện mở rộng quy mô, anh thấy thế nào?"

Thật ra là cô có thể bỏ ra số tiền nhưng cô không làm vậy.

Nếu là sự nghiệp của riêng cô thì chắc chắn cô sẽ bỏ ra số tiền kia, giống như hai cái máy mài bàn đá chạy bằng điện, cô rất sẵn lòng bỏ tiền ra để đầu tư nhưng giờ là sự nghiệp tập thể, anh em còn phải tính toán kỹ lưỡng chứ nói chi là hợp tác với công xã, nhất định phải tính toán rõ ràng từ khi bắt đầu.

Hơn nữa cô không muốn cho bất cứ ai ấn tượng cô là một kẻ ngu ngốc nhiều tiền, lòng tham không đáy, điều này áp dụng ở mọi thời đại, cô muốn thực hiện cục diện cả hai cùng có lợi chứ không phải trở thành người lắm tiền.

Chương 687: Chương 687

DTV-EBOOK

Không biết là lòng tin của Bạch Du đã thuyết phục Âu Dương Văn Khiên hay là anh ta muốn thay đổi tình trạng của công xã, sau khi suy nghĩ xong, anh ta nhìn Bạch Du rồi gật đầu đầy nghiêm túc: "Được, vậy chúng ta sẽ vay tiền Ngân Hàng! Chẳng qua là cô cảm thấy chúng ta nên vay bao nhiêu mới là ổn khi vừa bắt đầu?"

Bạch Du suy nghĩ một lúc rồi nói: "Trước tiên vay tám trăm đồng, dùng năm trăm đồng mua hai cái máy mài bàn đá, còn ba trăm đồng để mua các công cụ khác và làm vốn lưu động. Không thể ít nữa, nếu ít nữa thì sẽ có rất nhiều thứ không bắt đầu được."

Tám trăm đồng!

Vay tám trăm đồng!

Tám trăm đồng đối với Hạ Hải Sinh mà nói là con số trên trời, đoán chừng cả đời anh ấy cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy!

Trái tim Hạ Hải Sinh đập rộn ràng, hơi thở dồn dập, ngay cả nước bọt cũng quên nuốt, cứ ngây ngốc nhìn chằm chằm vào cậu của anh ấy.

Trái tim của Âu Dương Văn Khiên đập nhanh không thua Hạ Hải Sinh, anh ta cảm thấy mỗi một nhịp tim đều đập mạnh tới mức làm xương sườn rung động, anh ta chần chờ một lúc rồi cắn răng thật mạnh nói: "Được, chốc nữa khi về tôi sẽ chuẩn bị tài

liệu ngay, sau đó tới Ngân Hàng xin vay tám trăm đồng!"

Đây quả thật là quyết định liều nhất cuộc đời của anh ta, có thể nói là quyết đánh đến cùng, thắng thua trong một lần.

Nếu thua, anh ta sẽ lấy cái mạng này trả cho Ngân Hàng!

Hạ Hải Sinh trừng mắt nhìn cậu của anh ấy, trong mắt tràn đầy sự sùng bái.

Bạch Du không biết Âu Dương Văn Khiên đã nghĩ tới chuyện dùng cái c.h.ế.t để nhận lỗi, nếu biết, chắc chắn cô sẽ không nói nên lời.

TBC

Quả thật là tám trăm đồng trong thời đại này không phải là một con số nhỏ, chẳng qua là khi cải cách và mở cửa, nền kinh tế phát triển theo thì đến lúc đó tám trăm đồng đã chẳng là gì, không đáng để đặt cược một cái mạng.

Hai người tiếp tục thảo luận về chủ đề phải làm thế nào để đẩy mạnh một bước triển khai.

Ngoài bước đầu tiên là phải chuẩn bị tài liệu và vay tiền Ngân Hàng ra thì bước khác là tuyển người đào tạo.

Bạch Du: "Trước đó thợ cả Ngũ đã nói, tuyển người ngoài khéo tay ra thì quan trọng nhất là phải có kiên nhẫn, có thể ngồi yên một chỗ. Thế nên khi chúng ta tuyển người nhất định phải suy xét kỹ lưỡng hai yếu tố này."

Âu Dương Văn Khiên vừa ghi chép vừa gật đầu: "Đồng chí Bạch, cô nói rất đúng, ngay lúc đầu tôi đã định không tuyển nhiều người, khoảng hai mươi người là đủ rồi, cô cảm thấy thế nào?"

"Hai mươi người tạm đủ rồi nhưng bên tôi ngoài tôi, vợ chồng thợ cả Ngũ ra thì tôi còn muốn dẫn theo một người nữa, cô ấy tên Phùng Chiêu Đệ, tôi định sau này sẽ đào tạo cô ấy làm trợ lý cho tôi. Dù sao sau khi khai giảng tôi cũng phải tới thành phố Quảng để hoàn thành việc học của tôi, tôi không có thời gian ở lại đây nên tôi cần phải có một người giúp tôi làm rất nhiều chuyện, không biết bí thư Âu Dương có suy nghĩ thế nào về chuyện này?"

Bạch Du cảm thấy vị trí của hai người có chút ngược nhau, đáng lẽ là cô phải ghi chép mới đúng, suy cho cùng Âu Dương Văn Khiên cũng là một bí thư nhưng khi thấy dáng vẻ không quan tâm của đối phương, ngay cả Hạ Hải Sinh ở bên cạnh cũng không cảm thấy không đúng, thế là cô không nhắc tới.

"Không có vấn đề, trước đây tôi còn lo lắng là sau khi cô đi học phải liên lạc thế nào, giờ bên cô đã lo liệu rồi thì càng tốt."

Âu Dương Văn Khiên vốn lo lắng là sau khi cô đi học sẽ bỏ mặc không quan tâm, anh ta có thể giúp quản lý nhưng anh ta đối với đồ khảm xà cừ, nói trắng ra là không biết một chút gì, phải mở rộng nguồn tiêu thụ thế nào, anh ta càng nghĩ mãi không ra.

Mặc dù Bạch Du có đưa ra cách trong bản kế hoạch, trong đó có một cách là chào hàng cho cửa

hàng Hữu Nghị, anh ta cảm thấy mình không làm được.

Cả đời anh ta còn chưa bước vào cửa hàng Hữu Nghị, vả lại nếu muốn vào cửa hàng Hữu Nghị cần phải có phiếu ngoại tệ, nếu không người bình thường sẽ không vào được, bởi vậy anh ta lo rằng nếu như để anh ta đi chào hàng, sợ rằng là ngay cả cửa cũng không vào được.

Bảo anh ta làm gì anh ta cũng làm được, bảo anh ta đi chào hàng anh ta thật sự không làm được, từ nhỏ miệng lưỡi anh ta đã không được lanh lẹ.

Nghe thấy lời Âu Dương Văn Khiên nói, Bạch Du thở phào nhẹ nhõm: "Cảm ơn bí thư Âu Dương đã thông cảm và ủng hộ, hai ngày sau tôi sẽ cô ấy đến công xã Phi Ngư gặp mọi người, đồng thời tham gia vào buổi tuyển người làm, cuối cùng là người mua."

Âu Dương Văn Khiên còn dễ bàn bạc hơn trong tưởng tượng của cô, đây là một khởi đầu tốt, nếu đối phương khó tiếp xúc hoặc lộng quyền thái quá, mọi chuyện đều phải nghe anh ta thì sẽ rất khó hợp tác.

Âu Dương Văn Khiên tự biết mình: "Chuyện kiếm người mua chỉ có thể để đồng chí Bạch phụ trách, tôi không giỏi chuyện này."

Bạch Du gật đầu: "Không thành vấn đề, ngoài việc kiếm người mua trong nước ra thì tôi càng coi trọng thị trường nước ngoài. Bây giờ là tháng Bảy, tháng Mười sẽ có Hội chợ Quảng, thời gian rất gấp rút nên chúng ta không thể lãng phí bất cứ một giây phút nào, phải mau chóng trình tác phẩm lên Hội chợ Quảng để xin tham gia, có thể chọn lựa các tác phẩm

có ở chỗ tôi trước nhưng tài liệu và trình lên thì phải nhờ bên bí thư Âu Dương."

Âu Dương Văn Khiên thở sâu, trong giọng nói chứa vẻ không kiên định: "Đồng chí Bạch, chúng ta thật sự phải tham gia Hội chợ Quảng ư?"

Anh ta cảm thấy cả ngày nay như đang nằm mơ, còn chưa có bóng dáng nhà máy đâu mà đã phải vay khoản tiền tám trăm đồng trước tiên, giờ một người cũng không có mà đã phải xin tham gia Hội chợ Quảng.

Nên nói như thế nào đây, cứ giống như một đứa trẻ còn chưa đi học đã phải học bay, nếu những bí thư của các công xã khác nghe được những lời này, sợ rằng sẽ cười bọn họ tới mức rơi răng cửa.

Bạch Du gật đầu chắc nịch: "Đương nhiên là thật rồi, ngọc trai còn chưa thật như vậy! Không tham gia Hội chợ Quảng, làm sao chúng ta có thể kiếm được người mua nước ngoài, không có người mua nước ngoài, làm sao nhà máy của chúng ta kinh doanh được?"

Cô sẽ tới cửa hàng Hữu Nghị để đàm phán nhưng cửa hàng Hữu Nghị cũng đối mặt với thương nhân nước ngoài, phạm vi khách vô cùng nhỏ, nhiều nhất là trở thành thịt vụn để điều chỉnh khẩu vị nhưng nếu dựa vào việc này để chèo chống nhà máy, chắc chắn là không được.

Thế nên phải tham gia Hội chợ Quảng, vả lại nhất định phải tham gia vào tháng Mười, nếu không tuyển người kéo dài tới lần tiếp theo, vậy mọi chuyện của nhà máy phải dời lại phía sau.

Đây là điều cô không muốn nhìn thấy.

Thấy Bạch Du chắc như đinh đóng cột, Âu Dương Văn Khiên cũng được khích lệ: "Được, không thành vấn đề, tôi sẽ lập tức chuẩn bị tài liệu xin tham gia."

Chuyện làm tới đây vô cùng thuận lợi, tất cả mọi người đều tràn đầy mong chờ với tương lai.

Bởi vì sáu tác phẩm khác được để ở thành phố Quảng, nếu lấy về sẽ không kịp nên chỉ có thể chọn lựa một trong sáu tác phẩm đang có ở đây. Sau khi bàn bạc với Âu Dương Văn Khiên, cuối cùng bọn cô chọn ba tác phẩm để xin tham gia Hội chợ Quảng.

Ba tác phẩm lần lượt là: "Cô Gái Thổi Tù", "Hằng Nga Bôn Nguyệt" và "Thuận Buồm Xuôi Gió".

Không cần miêu tả nhiều về "Cô Gái Thổi Tù", mặc dù kỹ thuật trong tác phẩm không phải là phức tạp nhất và đẹp đẽ nhất nhưng lại thắng ở điểm khuôn mẫu vô cùng nhỏ, chỉ to bằng lòng bàn tay, khiến người ta vừa nhìn đã sáng mắt.

"Hằng Nga Bôn Nguyệt" là đồ khảm xà cừ thuộc về kiểu Trung đại, lấy đề tài từ câu chuyện thần thoại cổ xưa, đề tài vô cùng có ý nghĩa. Hơn nữa đồ thủ công mỹ nghệ được làm vô cùng đẹp đẽ, Hằng Nga mặc chiếc váy vàng xanh, trong tay cầm theo một chiếc đèn lồng màu hồng nhạt, bên cạnh là Mặt Trăng từ từ dâng lên cao, tạo nên một bầu không khí thần tiên nhẹ nhàng, vô cùng bắt mắt.

Chương 688: Chương 688

DTV-EBOOK

"Thuận Buồm Xuôi Gió" sau cùng được dùng kỹ thuật đơn giản nhất nhưng nó đặc biệt ở chỗ là toàn bộ khuôn mẫu được khảm nạm trong một cái mâm nhỏ màu trắng dáng tròn, khác với những tác phẩm lập thể trước. Mâm nhỏ màu trắng dáng tròn làm nền, một chiếc thuyền giương buồm chạy trên biển cả, tầng tầng lớp lớp bọt biển, chim Hải Âu bay lượn, còn có thể nhìn thấy cây bên bờ, bên cạnh còn dựng một dòng chữ... Thuận buồm xuôi gió.

Ba tác phẩm không giống nhau rất có tính đại diện, Bạch Du rất có lòng tin với những tác phẩm này, chỉ cần là người có mặt thì sẽ bị vẻ đẹp làm ngạc nhiên.

Đương nhiên là Bạch Du không cung cấp miễn phí cho công xã ba tác phẩm này, sau khi nhà máy mở, công xã phải mua lại với giá cả thỏa đáng.

Âu Dương Văn Khiên bày tỏ vẻ không có ý kiến lần nữa.

Anh ta không phải là người thích chiếm lợi, Bạch Du, thợ cả Ngũ và thợ Triệu đã bỏ số tiền lớn và tâm sức để chế tác ra những tác phẩm này, sao anh ta có thể không biết nhục không chịu bỏ ra một xu nào để chiếm thành của riêng chứ.

Sau khi bàn bạc xong tất cả mọi chuyện thì cũng đã tới giờ ăn trưa, Bạch Du định mời hai người ở lại

ăn cơm.

Nào ngờ cô vừa mới lên tiếng, Âu Dương Văn Khiên đã kéo Hạ Hải Sinh đứng lên, nói rằng "Chúng tôi không đói, chúng tôi không đói chút nào", sau đó vội chạy khỏi sân.

Hạ Hải Sinh bị kéo vừa đói vừa chạy, dáng vẻ vô cùng buồn cười.

Suýt chút nữa là Bạch Du đã cười ra tiếng.

Có người thấy hai người đàn ông chạy ra từ nhà Giang Lâm, trước đó cũng đã thấy Bạch Du tới nhà thợ cả Ngũ cùng với bọn họ, cảm thấy vô cùng tò mò.

Chẳng qua tò mò thì chỉ là tò mò nhưng cũng có người nghĩ không tốt, đầu tiên là Giang Lâm thật sự rất ưu tú, chỉ cần Bạch Du không ngu, chắc chắn sẽ không vứt bỏ Giang Lâm để chọn một người đàn ông không bằng anh, cuối cùng là đang giữa ban ngày ban mặt, bà Bạch và đứa nhỏ đều ở nhà, muốn làm bậy cũng không được.

Bởi vậy dù mọi người tò mò nhưng cũng không dám cho ý kiến.

Bà Bạch định giữ hai vị khách lại ăn cơm, nào ngờ bà còn chưa kịp lên tiếng thì hai người đã bỏ chạy không thấy đâu, không khỏi "Oán trách" Bạch Du không giữ người lại.

Bạch Du biết bà nội không oán trách mình thật lòng nên sẽ không để ở trong lòng.

Lúc ăn cơm, Bạch Du gắp hai miếng thịt cá chiên vàng bỏ vào miệng, thịt cá có vị rất ngon, để lại dư vị vô tận cho người ăn: "Bà nội, một trong hai người kia là bí thư của công xã Phi Ngư, người còn lại là cháu

trai bí thư, lần này tới là để đàm phán về chuyện hợp tác nhà máy đồ khảm xà cừ với chúa, những việc sơ bộ đã được xác định, có thể sau này cháu sẽ càng thêm bận rộn, còn phải làm phiền bà nội chăm sóc hai đứa nhỏ giúp cháu, cực cho bà nội rồi ạ."

Nói xong cô gắp một miếng thịt ở phần bụng cá đặt vào chén của bà nội, chỗ ngon nhất của món cá nằm ở phần thịt này, trước đây khi còn ở thủ đô, bà nội luôn chừa cho cô ăn, giờ đổi lại là cô gắp cho bà nội ăn.

Bà Bạch không chịu ăn miếng thịt ngon nhất kia một mình, bà gắp để vào trong chén của cô nhóc và Niệm Niệm: "Bà nội không cực, đổi lại là cháu phải chú ý sức khỏe, sau khi trở về thành phố Quảng, cháu có thể cân bằng hai việc không? Có làm chậm trễ việc học không?"

Bạch Du cẩn thận lựa xương cá ra giúp cô nhóc và Niệm Niệm, cô lắc đầu nói: "Không chậm trễ, cháu sẽ cố gắng cân bằng tốt."

Bà Bạch: "Có thể căn bằng tốt là được, cháu không cần phải lo lắng chuyện trong nhà, mọi chuyện đã có bà nội lo."

"Bà nội là tốt nhất."

Bạch Du vươn đầu qua, cạ vào bờ vai của bà nội, giống như một con mèo con đang làm nũng.

Cô nhóc thấy thế, đôi mắt to tròn đảo vòng rồi bắt chước theo cô: "Bà cố là tốt nhất!"

Niệm Niệm thấy thế, vội buông đũa trong tay xuống: "Bà cố là tốt nhất!"

“Hahaha… Sao các cháu lại giống mấy con khỉ con thế.”

Bà Bạch cười tươi tới mức vết nhăn hai bên mắt dồn lại thành hai đóa hoa, rõ ràng là rất vui.

Mặc dù cô nhóc không biết bà cố đang cười vì điều gì nhưng cô bé cũng cười khúc khích theo, bên ngoài phòng ánh mặt trời sáng rực rỡ, bên trong phòng là tiếng cười nói ấm áp.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Bạch Du đi kiếm Phùng Chiêu Đệ.

Cả nhà Phùng Chiêu Đệ vốn ở trong căn cứ Hải quân nhưng kể từ khi cha cô ấy bị đuổi khỏi quân đội, cả nhà cô ấy cũng không còn tư cách để ở lại khu người nhà quân nhân, giờ cả nhà cô ấy đang ở trong một đội sản xuất cách căn cứ Hải quân không xa, thuê một căn nhà của người khác, một tháng một đồng.

Tiền thuê không đắt nhưng đối với Phùng Chiêu Đệ đang không có việc làm mà nói thì đây là một khoản chi không nhỏ.

Bạch Du đạp xe đạp hỏi mọi người đường vào nhà họ Phùng, mặc dù đã nghĩ tới tình cảnh nhà họ Phùng không được tốt nhưng sau khi thấy, cô vẫn có chút ngạc nhiên.

Hai căn nhà tranh rách rưới, trong đó có một căn nhà bị bão thổi sập, vừa được sửa chữa vào gần đây nhưng dáng vẻ vẫn không vững chắc, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, khiến người nhìn sợ khiếp vía.

Trước cửa có một người phụ nữ đã có chồng đang ngồi, mái tóc thưa thớt của người phụ nữ đã có

chồng được búi lên bằng dây thừng, lộ ra cái trán trụi lủi đầy nếp nhăn, sắc mặt tái nhợt, đôi gò má lõm vào trong, dáng vẻ bệnh nặng vẫn chưa khôi phục lại, cơ thể một mét năm mấy ngồi trên ghế đẩu, nhìn từ xa trông rất nhỏ gầy.

Đó là mẹ của Phùng Chiêu Đệ, trước đây cô đã gặp bà ấy vài lần, sau khi xảy ra chuyện cô cũng đã tới nhà họ Phùng thăm đối phương vài lần, kể từ sau khi cô tới thành phố Quảng để đi học thì không còn gặp đối phương nữa.

Không ngờ đã lâu không gặp mà sức khỏe của bà ấy vẫn chưa khôi phục lại nhưng trạng thái tinh thần không tệ, so sánh dáng vẻ như tro nguội lúc trước, ít nhất là giờ trong mắt bà ấy có thêm vài phần sức sống.

Bé gái ngồi bên cạnh người phụ nữ nhìn thấy Bạch Du trước, cô bé dùng tay vỗ đùi mẹ: "Mẹ ơi, mau nhìn kìa."

Mã Tú Lan ngẩng đầu lên, vừa thấy Bạch Du là run lên, ngay sau đó là nở nụ cười: "Đồng chí Bạch, sao cháu lại tới đây? Cháu tới kiếm Chiêu Đệ à?"

Bạch Du xuống xe đạp, tiện tay xách đồ ăn lót dạ và trái cây từ trên tay lái xuống, cô đưa cho bà ấy rồi nói: "Đúng ạ, cháu tới kiếm Chiêu Đệ, cô ấy có ở nhà không ạ?"

Mã Tú Lan thấy cô xách đồ tới cho nhà mình, bà ấy liên tục xua tay đầy lo sợ: "Không được, không được, nhà thím không thể nhận đồ đắt tiền như vậy, ngày thường nhà thím đã được đồng chí Bạch giúp đỡ rất nhiều rồi, nhà thím không thể nhận những thứ này!"

Ba cô em gái của Phùng Chiêu Đệ đứng ở bên cạnh, nhìn chằm chằm những món đồ trong tay Bạch Du, trong mắt tràn đầy sự khát vọng, đứa nhỏ nhất còn không biết cách che giấu khát vọng, nuốt nước miếng liên tục.

Cho dù là vậy, mấy đứa nhỏ cũng không quấy đòi ăn, rõ ràng là được dạy rất tốt, người nghèo không đáng sợ, đáng sợ là chí ngắn, để mặc bản thân mục nát trong bùn nát.

Bạch Du lấy đồ ăn lót dạ ra, đặt vào trong tay từng ba đứa bé gái: "Cầm đi, đồ ăn mua là để ăn."

Mấy bé gái nhìn về phía mẹ, sau khi nhận được sự đồng ý của mẹ thì mới sôi nổi ngỏ lời cảm ơn: "Chúng em cảm ơn chị Bạch!"

Sau đó ăn ngấu nghiến, hai đứa lớn còn được, trước đây khi Phùng Chiêu Đệ còn làm việc ở nhà khách, cô ấy sẽ lén mua chút đồ ăn mang về cho các cô bé nhưng đứa nhỏ nhất chưa từng ăn mấy món đồ ăn lót dạ bao giờ. Lúc này vẫn ăn không ngừng, ăn vô cùng gấp, sau khi ăn xong còn l.i.ế.m ngón tay, vẻ mặt chưa thỏa mãn.

Chương 689: Chương 689

DTV-EBOOK

Vẻ mặt Mã Tú Lan vừa cảm kích vừa ngại ngùng: "Thật là ngại quá, lại để đồng chí Bạch tốn tiền nữa rồi. Chiêu Đệ đang ở bãi đánh bắt cá giúp bán cá, thím bảo Phán Đệ đi kiếm con bé về."

Phùng Chiêu Đệ muốn kiếm thêm nhiều tiền, ngoài việc nửa đêm theo chân đàn ông ra biển, ban ngày còn tới bãi đánh bắt cá giúp rửa sạch cá và bán cá, cô ấy vô cùng vất vả nhưng một ngày không kiếm được bao nhiêu tiền cả, thậm chí còn mệt tới mức đau lưng mỏi eo, Mã Tú Lan đau lòng cho con gái nhưng sức khỏe của bà ấy không tốt nên không thể làm việc nặng được, chỉ có thể ở nhà làm đế giày bán cho Cung Tiêu Xã.

Phán Đệ nghe lời mẹ cô bé nói thì lập tức vắt chân lên cổ chạy đi kiếm chị.

Không tới mười phút sau, Phùng Chiêu Đệ đã vội chạy về, vừa chạy vừa thở dốc: "Bạch Du, cô tới kiếm tôi à?"

Bạch Du gật đầu: "Không phải lần trước tôi đã nói có lẽ có một công việc cho cô ư, giờ đã có công việc rồi, nếu cô đồng ý thì ngày mốt theo tôi tới công xã Phi Ngư, về phần tiền lương cụ thể, chốc sau chúng ta sẽ bàn bạc lại."

Đây quả thật là chuyện vui như lên trời.

Cả nhà Phùng Chiêu Đệ ngạc nhiên tới ngây người, nửa ngày sau vẫn chưa có phản ứng.

Mã Tú Lan kích động tới mức đôi tay run rẩy: "Đồng, đồng chí Bạch, công việc mà cháu nói là gì?"

Bạch Du: "Bên công xã Phi Ngư chuẩn bị thành lập một nhà máy mới, cháu và bên công xã có hợp tác với nhau, cháu định để Chiêu Đệ làm trợ lý của cháu, không biết cô ấy có đồng ý không?"

"Đồng ý, tôi đồng ý, tôi vô cùng đồng ý!"

Phùng Chiêu Đệ lấy lại tinh thần, liên tục nói ba tiếng đồng ý, cứ như sợ nói chậm thì Bạch Du sẽ thay đổi chủ định.

Đôi mắt Mã Tú Lan đỏ bừng vì kích động: "Cảm ơn cháu, cảm ơn cháu, đồng chí Bạch, cháu thật sự là người có ơn lớn với cả nhà thím!"

Nói xong bà ấy định quỳ xuống cảm ơn Bạch Du, cô vội đỡ bà ấy đứng dậy: "Thím à, thím đừng làm như vậy, thím tuyệt đối đừng làm như vậy,"

Mã Tú Lan cũng nhận ra hành động của mình không được đúng, nếu như bị người khác nhìn thấy, nói không chừng tới khi đó sẽ có đủ loại tin đồn, bà ấy vội xin lỗi Bạch Du, sau đó nhanh chóng đi vào phòng bếp, nói là phải giữ Bạch Du lại ăn cơm.

Bạch Du nhanh chóng nói là mình đã ăn rồi, nói xong cũng định rời khỏi, nếu cô không về thì cô sợ rằng nhà họ Phùng lại định mua đồ ăn cho cô: "Sáng ngày mốt cô tới kiếm tôi, chúng ta sẽ cùng tới công xã Phi Ngư."

Đôi mắt Phùng Chiêu Đệ lóe sáng, cô ấy gật đầu như gà mổ thóc: "Được, được, được, tôi nhất định sẽ tới đúng giờ."

Bạch Du: “Còn nữa, bởi vì nhà máy vẫn còn đang trong quá trình chuẩn bị nên không được thông báo ra bên ngoài, mọi người tạm thời đừng nói với người ngoài về chuyện công việc, biết chưa?”

Cả nhà họ Phùng gật đầu cùng lúc, đám trẻ còn dùng tay che miệng, bày tỏ mình sẽ không nói với bên ngoài.

Sau khi đi xa khỏi nhà họ Phùng, vẫn có thể nghe được tiếng reo hò và tiếng cười không ngừng truyền tới từ nhà họ Phùng.

Gió mát thổi qua, Bạch Du cũng nhiễm sự vui sướng của bọn họ.

Song cô lại không biết được là sau khi cô rời khỏi, cả nhà họ Phùng đã ôm nhau khóc.

Chẳng qua lần này cả nhà là vui tới phát khóc, cuối cùng khoảng thời gian cực khổ của bọn họ cũng chấm dứt!

Buổi tối sau khi Giang Lâm về nhà, Bạch Du nói về chuyện hợp tác với công xã Phi Ngư cho anh nghe, Giang Lâm biết có Phùng Chiêu Đệ theo cô, thế là lại càng yên tâm.

Hôm sau, Hạ Hải Sinh chợt ghé qua, trong tay xách theo hai con cá thiểu nặng hơn nửa ký, anh ấy nhét vào tay Bạch Du xong rồi lập tức bỏ chạy, cứ như sợ cô sẽ trả cá lại, anh ấy chạy như bay suýt để lại tàn ảnh.

Bạch Du thấy thế, suýt chút nữa đã cười ra tiếng.

Người thời đại này thật sự rất thật thà chất phác, ngay cả khi tặng đồ cũng đáng yêu như thế.

Vốn dĩ loại cá này có tên cá thiểu là vì cái miệng của nó có chút vểnh lên mới nên mới có cái tên như vậy, thịt cá thiểu rất mềm mại, gần như không có mùi tanh nhưng cá thiểu cũng không rẻ, một cân có giá một đồng.

Nhưng cá thiểu cũng có khuyết điểm, đó là có rất nhiều xương, trong nhà có hai đứa nhỏ nên ngày thường Bạch Du rất ít khi mua.

Sau khi Bạch Du làm sạch cá, cô rạch nhẹ một đường lên trên lưng cá, sau khi cắt gọn thì bỏ vào trong chậu sành rồi thêm gừng, hành, muối và một chút rượu nấu ăn, trước tiên là dùng tay bóp nhẹ gừng hành, sau đó ướp đều gia vị cho cá trong khoảng mười phút. Sau khi ướp xong, đổ dầu vào chảo, chờ cho tới dầu sôi bảy tám phần thì bỏ cá vào, chiên vàng đều các mặt rồi vớt ra ngoài.

Tiếp theo cắt nhỏ ớt cựa gà, hẹ vàng và rau cần, sau đó lấy một cái chảo khác bỏ mỡ lợn, ớt khô làm thơm chảo rồi lại thêm hành, gừng, tỏi, tương đậu, nước, dầu hào và đường trắng, đun nấu trên lửa nhỏ tầm bảy tám rồi vớt toàn bộ ra, cuối cùng là bỏ cá đã ướp gia vị, sau đó lại vớt cá ra lần nữa, thêm tinh bột vào để làm sệt nước, thêm hẹ vàng, rau cần, một chút dấm, cuối cùng rưới nước sốt đậm đặc lên trên con cá.

Món cá thiểu kho kiểu Tứ Xuyên đã xong.

Mặc dù mấy ngày nay đều ăn cá nhưng cá ngon tới vậy, cho dù có ăn nhiều cũng không cảm thấy ngán.

Tối đó, bụng của Từ Ánh Chi ở thủ đô bắt đầu chuyển dạ.

Bạch Gia Dương nhanh chóng đưa vợ tới bệnh viện, sau mười giờ sinh đẻ, Từ Ánh Chi thuận lợi sinh ra một cậu nhóc mập mạp nặng bốn ký, mẹ con bình an.

Bạch Gia Dương ôm con trai đang khóc lớn, anh ấy vui mừng tới mức chảy nước mắt.

Bạch Phi Bằng cũng vui mừng tới mức nếp nhăn trên mặt dồn lại thành đóa hoa, ông giành ôm cháu trai với con trai, còn bảo anh ấy nhanh chóng gọi điện báo thông báo tin vui tới đảo Quỳnh Châu.

Mặc dù Bạch Gia Dương không muốn rời xa con trai và vợ nhưng ai bảo anh ấy là con trai cơ chứ.

***

Chẳng mấy chốc đã tới ngày thứ ba và cũng là ngày Bạch Du tới công xã Phi Ngư để tuyển người.

Bạch Du thức dậy làm bữa sáng từ sáng sớm, sau khi làm bữa sáng xong, cô thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Thân trên là một cái áo sơ mi màu trắng bằng vải sợi tổng hợp, thân dưới là một cái quần dài màu đen, phối chung với một đôi giày da nhỏ màu đen. Tóc được búi thấp ra phía sau, trông vô cùng trưởng thành nhưng trông cũng chỉ trưởng thành hơn ngày thường một chút.

Bạch Du cố ý ăn mặc thật trưởng thành, thế mới có thể khiến mọi người nể phục.

Cô nhóc chưa từng thấy mẹ mặc đồ như vậy, cô bé nhìn không rời mắt: “Mẹ trông đẹp quá!”

Bạch Du cúi người xuống hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé: “Cảm ơn bé cưng, chốc nữa mẹ phải ra ngoài, con ở nhà phải ngoan ngoãn nghe lời bà cố có biết không?”

Thật ra là cô nhóc thích ở chung với mẹ hơn nhưng cô bé biết mẹ có việc phải làm nên ngoan ngoãn gật đầu: “Được ạ, nhưng tối nay mẹ phải kể chuyện cho con nghe, chuyện công chúa Bạch Tuyết.”

Bạch Du cong môi, trái tim mềm nhũn: “Được, khi mẹ về sẽ kể cho con nghe.”

Ngay lúc này.

Trong một nông trường nào đó ở thủ đô.

Mọi người chợt nhận ra một điều… Tần Tâm Hủy đã biến mất!

Nghe tin này, chủ nhiệm nông trường vừa đến làm đã nổi trận lôi đình: “Sao tự dưng con đàn bà Tần Tâm Hủy kia lại mất tích? Mấy người đã tìm khắp nơi chưa? Có khi nào cô ta ở trong nhà vệ sinh không?”

Con đàn bà Tần Tâm Hủy kia vốn rất lười biếng, lúc nào cũng chạy vào nhà vệ sinh, người lười thì đi vệ sinh nhiều, câu này đúng với loại người như cô ta.

Nhưng bình thường ông ta cũng lười để ý, vì trong nông trường làm nhiều hay ít thì lương thực được phân chia cũng tương ứng, tức là muốn ăn no thì phải làm nhiều, loại người lười biếng như Tần Tâm Hủy được phân chia lương thực ít nhất trong nông

trường nhưng có vẻ mụ đàn bà đó có nhiều tiền nên cũng không thấy cô ta đói.

Chương 690: Chương 690

DTV-EBOOK

Một năm trở lại đây, nhiều người trong nông trường được cải chính nên có rất nhiều chuyện ông ta cũng nhắm một mắt mở một mắt, chỉ là không ngờ người đàn bà Tần Tâm Hủy này lại đột nhiên mất tích!

"Không có, tôi đã tìm khắp các nhà vệ sinh rồi, cô ta không ở trong đó!"

Chủ nhiệm nông trường giận dữ hét: "Vậy còn không tìm tiếp đi!"

Những người dưới quyền gần như lật tung cả nông trường, cuối cùng cũng tìm thấy đôi giày của Tần Tâm Hủy trong đám lau sậy bên bờ sông, nhưng chỉ còn một chiếc.

Dòng sông bên nông trường này nước chảy xiết, lại rất sâu, mỗi năm đều có vài người c.h.ế.t đuối nên khi nhìn thấy đôi giày của Tần Tâm Hủy, mọi người đều cho rằng cô ta đã ngã xuống sông.

Chủ nhiệm nông trường lại tìm thêm mấy ngày nữa, vẫn không tìm thấy tung tích của Tần Tâm Hủy, tất nhiên cũng không tìm thấy xác, thế là báo cáo lên trên, nói rằng Tần Tâm Hủy ngã xuống sông bị nước cuốn trôi, sống c.h.ế.t chưa rõ.

Cấp trên ghi chép sự việc vào hồ sơ, nhưng vì Tần Tâm Hủy không phải là tội phạm trọng án nên cũng chẳng có ai để tâm sức vào cô ta, thời gian trôi qua, chuyện này dần bị mọi người lãng quên.

Hoa nở hai đầu, mỗi đầu một cành.

Bạch Du đẩy xe đạp ra khỏi sân, thấy Phùng Chiêu Đệ đứng ở cửa với vẻ mặt e dè.

So với bộ quần áo cũ rách và bẩn thỉu hôm qua, thì hôm nay rõ ràng Phùng Chiêu Đệ đã cố gắng ăn mặc, tuy quần áo đã giặt đến bạc màu, còn có vài miếng vá nhỏ nhưng rất sạch sẽ và gọn gàng.

Thấy Bạch Du nhìn vào quần áo mình, Phùng Chiêu Đệ càng căng thẳng, đưa tay kéo gấu áo: "Có phải là quần áo của tôi có vấn đề gì không? Xin lỗi, quần áo đẹp tôi mặc đi làm trước đây đều đã bán hết rồi, đây là bộ quần áo tốt nhất còn lại trong nhà."

Bạch Du lắc đầu: "Không sao, cô ăn mặc thế này rất đẹp, lên xe đi, tôi chở cô."

Phùng Chiêu Đệ thở phào nhẹ nhõm, nghe Bạch Du nói muốn chở mình, cô ấy lại vội nói: "Tôi nặng lắm, hay là tôi chở cô nhé!"

Nặng?

Bạch Du nhìn thân hình gầy trơ xương của cô ấy, không nhịn được tự giễu: "Nếu cô mà tính là nặng thì tôi thành người béo rồi, đừng tranh với tôi nữa, lúc về cô chở tôi là được."

Dạo này cô ăn uống hơi quá đà, tối qua Giang Lâm ôm eo cô còn nói cô tăng cân rồi, cô không muốn tăng cân, nên nhân cơ hội này vận động một chút.

Phùng Chiêu Đệ nghe vậy cũng không tranh giành nữa, vịn vào ghế sau rồi hơi dùng sức nhảy lên ngồi.

Trên đường đi có phần nhàm chán, Bạch Du bèn nhân tiện kiểm tra tiếng Anh của Phùng Chiêu Đệ,

trước đó cô đã nói với Phùng Chiêu Đệ rằng nếu rảnh thì hãy đến nhà cô học tiếng Anh.

Thành thật mà nói, khả năng học tiếng Anh của Phùng Chiêu Đệ thực sự không tốt, người khác chỉ cần đọc đi đọc lại một từ vựng mười lần là có thể nhớ, còn cô ấy phải đọc đi đọc lại hàng trăm lần mới miễn cưỡng nhớ được, nhưng may mắn là cô ấy chịu khó, nếu người khác gặp phải tình huống này thì có lẽ đã từ bỏ từ lâu rồi, còn cô ấy vẫn kiên trì.

Lúc rảnh rỗi khi ra khơi đánh cá, cô ấy sẽ thầm đọc thuộc lòng các từ vựng, khi không có ai đến mua cá, cô ấy cũng sẽ đọc thuộc lòng các từ vựng, thậm chí khi đi bộ và đi vệ sinh, cô ấy cũng đọc thuộc lòng các từ vựng, chính nhờ sự kiên trì và nỗ lực này mà giờ cô ấy đã nắm vững được ba mươi từ vựng.

Sau khi Bạch Du kiểm tra xong các từ vựng tiếng Anh mà cô ấy đã nắm được, cô lại gọi thêm hai từ vựng mới và một câu tiếng Anh "bạn khỏe không" Trên đường đi, Phùng Chiêu Đệ cứ đọc thuộc lòng các từ vựng và nói "Được U".

Chỉ cần con người chịu kiên trì, dù tiến bộ chậm đến đâu cũng không sao, tích tiểu thành đại, tích cát thành núi, rồi sẽ có một ngày đạt đến đích thành công.

Sau bốn mươi mấy phút, rốt cuộc hai người cũng đã tới công xã Phi Ngư.

Lần trước một mình Bạch Du đến công xã Phi Ngư, lúc đó hầu hết các xã viên đều đi làm đồng, cho nên sự xuất hiện của Bạch Du không gây được sự chú ý lớn.

Nhưng lần này thì khác, các đại đội trưởng của ba đội sản xuất trực thuộc công xã Phi Ngư, cũng như các cán bộ khác như Hội liên hiệp phụ nữ đều có mặt, còn có không ít xã viên nghe tin cũng kéo đến xem, vì vậy lúc này Bạch Du và Phùng Chiêu Đệ đạp xe vào đường công xã đã lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

“Ôi trời, bà già này sống được nửa đời người rồi, đây là lần đầu tiên tôi thấy một cô gái xinh đẹp như vậy đấy!

“Mấy người nói xem họ là ai thế? Có phải là lãnh đạo cấp trên cử xuống không, đồng chí nữ đạp xe kia trông rất có khí chất, rất giống một lãnh đạo.”

“Chắc không phải đâu, tuổi tác thoạt nhìn cũng nhỏ.”

“Cô ấy có phải hay không thì cứ đi theo xem là biết.”

Bạch Du không để ý đến ánh mắt của mọi người, cũng chẳng quan tâm.

Ngược lại, mặt Phùng Chiêu Đệ đỏ như tôm luộc, ngồi ở ghế sau mà cứ không yên, lòng bàn tay đều ướt đẫm mồ hôi, nhưng khi cô ấy ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Du tự tin bình tĩnh, trong lòng cô ấy dâng lên một cảm giác ngưỡng mộ và kính trọng.

Đột nhiên, như được truyền một luồng sức mạnh, cô ấy cảm thấy Bạch Du có thể làm được thì mình cũng có thể.

“Mày có thể, Phùng Chiêu Đệ, cố gắng lên.”

Nghĩ đến đây, cô ấy học theo Bạch Du, thẳng lưng, không còn khom lưng như con tôm nữa, cằm cũng từ

từ ngẩng lên.

Bạch Du không để ý đến sự thay đổi trong lòng Phùng Chiêu Đệ, đạp xe thẳng đến cửa văn phòng mới dừng lại.

Do diện tích của xã Phi Ngư nhỏ nên chỉ quản lý có ba đội sản xuất, ba đội sản xuất này nằm cạnh nhau, dân số cũng không đông, tổng dân số của toàn công xã còn chưa bằng một phần ba các công xã khác, đây cũng là một trong những lý do khiến công xã Phi Ngư không được coi trọng.

Lúc này, đội trưởng của ba đội sản xuất nhìn thấy Bạch Du và Phùng Chiêu Đệ đến, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trên mặt đều lộ vẻ tò mò.

Trong đó, đội trưởng Hà của đội sản xuất thôn Hà gia "chậc" một tiếng: "Cũng không biết bí thư bảo chúng ta tới đây vào sáng sớm làm gì, có chuyện gì thì phát thông báo là được rồi, làm như mọi người đều rãnh rỗi như cậu ta vậy?"

Câu nói này thể hiện sự không tôn trọng đối với bí thư Âu Dương Văn Khiên.

Bạch Du nghe nói như vậy, nhướng mắt liếc nhìn ông ta.

Đối phương là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, làn da đen sạm, đôi mắt tam giác, khi nhìn người thì ánh mắt tinh ranh, răng có lẽ do ăn trầu lâu ngày nên vừa đen vừa vàng, mòn đến mức không ra hình dạng.

Đây là người vừa khôn khéo lại tự phụ.

Nhưng chuyện này không liên quan đến Bạch Du, cô chỉ nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt.

Hạ Hải Sinh thấy Bạch Du đến thì vội vàng quay người chạy vào văn phòng, một lúc sau, Âu Dương Văn Khiên vội vàng đi ra từ trong văn phòng.

“Đồng chí Bạch, cô qua đây đi!”

Âu Dương Văn Khiên lộ vẻ vui mừng, thái độ đối với Bạch Du thân thiết thấy rõ, không chỉ chẳng có chút quan cách nào mà còn rất tôn trọng.

Điều này khiến ba đội trưởng sản xuất không khỏi mơ hồ.

Rốt cuộc cô gái trước mắt này có lai lịch gì, lại có thể để cho đích thân bí thư của một công xã ra nghênh đón?

Bạch Du: “Chào bí thư Âu Dương, chúng tôi không tới trễ chứ?”

Âu Dương Văn Khiên xua tay: “Không có, không có, mọi người chú ý một chút, tôi xin giới thiệu cho mọi người, đây là đồng chí Bạch Du, trước đây loạt Liên Hoàn Họa [Anh Hùng Đời Thường] của báo là do cô ấy lên kế hoạch, người đứng đầu kỳ thi tuyển sinh đại học tỉnh Phúc Kiến trước đây cũng là cô ấy.”

Câu nói này vừa thốt ra, ánh mắt mọi người nhìn Bạch Du trở nên nồng nhiệt hơn rất nhiều.

Chương 691: Chương 691

DTV-EBOOK

Chủ nhiệm Vương của Hội Liên hiệp Phụ nữ cất giọng trong trẻo, mỉm cười sảng khoái: "Chẳng trách tôi thấy đồng chí nữ này lại quen mắt như vậy, hóa ra là đồng chí Bạch Du, [Anh Hùng Đời Thường] do tòa soạn ra, tôi đã đặt mua từng kỳ đấy!"

Lý do không đối chiếu được ảnh Bạch Du với ảnh phỏng vấn của báo là vì cách ăn mặc của Bạch Du hôm nay trông trưởng thành hơn trong ảnh rất nhiều, lúc đầu bà ấy nhìn thấy có chút quen mắt nhưng không dám nhận.

Âu Dương Văn Khiên thuận thế giới thiệu mọi người cho Bạch Du: "Đây là chủ nhiệm Vương của Hội Liên hiệp Phụ nữ, đây là kế toán Lâm, ba người này lần lượt là đại đội trưởng Hà của đội sản xuất thôn Hà gia, đại đội trưởng Hứa của đội sản xuất Xuân Phong và đội trưởng Trịnh của đội sản xuất Hùng Ưng."

Sau khi giới thiệu sơ lược, Âu Dương Văn Khiên vào thẳng chủ đề: "Lần này bảo mọi người tới đây, là có một chuyện quan trọng muốn nói với mọi người, công xã chúng ta quyết định mở xưởng đồ khảm xà cừ!"

Câu nói này vừa thốt ra, xung quanh im lặng trong vài giây.

Nhưng rất nhanh đã có người không hiểu nên hỏi: "Bí thư Âu Dương, đồ khảm xà cừ là gì thế?"

TBC

Dường như Âu Dương Văn Khiên đã có chuẩn bị từ sớm, bảo Hạ Hải Sinh lấy một tác phẩm đồ khảm xà cừ từ trong văn phòng ra: “Đây là đồ khảm xà cừ, đồ thủ công mỹ nghệ được điêu khắc từ vỏ sò, công xã Phi Ngư của chúng ta gần biển, vỏ sò là tài nguyên thiên nhiên, nhặt không tốn một xu nào, đây là lợi thế lớn nhất của công xã chúng ta, hạng mục này do đồng chí Bạch Du đề xuất, bên cô ấy có hai thợ cả có kỹ thuật rất điêu luyện có thể dạy mọi người, hôm qua tôi đã nhận được phê chuẩn văn kiện xây xưởng, tức là chúng ta có thể xây dựng xưởng bất cứ lúc nào!”

Âu Dương Văn Khiên nói rất hào hứng, nhưng những người có mặt lại nhìn nhau, không có chút hứng thú nào.

Người đầu tiên lên tiếng là đội trưởng Hà: “Bí thư Âu Dương, không phải tôi dội gáo nước lạnh đâu, món đồ trong tay cậu trông đẹp đấy, nhưng đẹp đến mấy thì cũng chỉ là thứ làm từ vỏ sò, không ăn được cũng không dùng được, chẳng có tác dụng gì cả, sản xuất ra thứ như vậy thì làm sao mà có người mua được chứ?”

Đến lúc đó còn chưa nói tới tổn thất đâu!

Dù ông ta không nói thẳng ra, nhưng sự bất mãn đã thể hiện rõ mồn một trên khuôn mặt.

Không phải ông ta không coi Âu Dương Văn Khiên là bí thư, mà là anh ta thực sự không có gì đáng để người ta coi trọng cả. Làm ở vị trí này năm năm rồi, chẳng có chút thành tựu nào, còn khiến mọi người ngày càng nghèo đi!

Những công xã khác trồng cây ăn quả thành công thì mở xưởng đóng hộp, có nơi giỏi đánh bắt cá thì mở xưởng chế biến hải sản, còn có nơi trồng chè thì mở xưởng chè, nói chung là đủ loại, cuộc sống đều sung túc khiến người khác phải ghen tị!

Nhìn lại công xã Phi Ngư của họ, nuôi cá thì cá c.h.ế.t hết, nuôi ngọc trai thì chẳng nuôi được, trồng cây ăn quả thì cây không ra quả, mấy năm nay chẳng làm nên trò trống gì, còn lỗ vốn nhiều như vậy, anh ta còn mặt mũi nào để nói đến chuyện mở xưởng nữa?

Nói đến những hạng mục trước đây, dù thất bại nhưng ít ra cũng nghe có vẻ hợp lý, còn bây giờ thì ngày càng trở nên vô lý, thế mà lại mở xưởng đồ khảm xà cừ, không biết là anh ta bị nước vào đầu hay nghĩ mọi người cũng ngốc như anh ta, thứ đồ như vậy cho không ông ta cũng chẳng thèm lấy thì sao lại có người bỏ tiền ra mua được!

Tuy những người khác không kích động như đại đội trưởng Hà nhưng rõ ràng cũng không mấy lạc quan.

Âu Dương Văn Khiên đành phải nói ra những điều Bạch Du đã thuyết phục mình để thuyết phục mọi người, nhưng rõ ràng hiệu quả không mấy khả quan.

Vẫn là đại đội trưởng Hà: "Bí thư Âu Dương, tôi muốn hỏi là anh nói chính quyền huyện đã phê duyệt cho công xã chúng ta xây dựng xưởng, vậy cho tôi hỏi là vốn đã được cấp chưa?"

Theo như ông ta biết, hai năm qua Âu Dương Văn Khiên đã nộp không ít hạng mục nhưng đều bị bác bỏ, cho dù có được chấp thuận thì cũng không được

hỗ trợ vốn, đó cũng là lý do tại sao đến nay công xã của họ vẫn chưa có sản nghiệp nào.

Ông ta rất tò mò không biết tại sao chính quyền huyện rác rưởi như vậy lại đột nhiên đồng ý cấp tiền.

"Mặc dù phía trên đã phê duyệt cho chúng ta xây dựng xưởng nhưng sẽ không hỗ trợ bất kỳ khoản tiền nào..."

Lời còn chưa nói hết đã bị sự kích động của đại đội trưởng Hà ngắt lời: "Cái gì? Không cấp vốn, vậy chúng ta lấy cái gì để xây xưởng? Chẳng lẽ bảo đội sản xuất của chúng tôi bỏ tiền ra à?"

Ông ta không làm đâu!

Hai đại đội trưởng của hai đội sản xuất khác nghe vậy cũng nhíu mày.

Âu Dương Văn Khiên vội lắc đầu: "Tất nhiên không phải để đội sản xuất của mọi người bỏ tiền ra, tôi định vay ngân hàng tám trăm đồng dưới danh nghĩa công xã..."

Anh ta chưa nói hết câu thì lại bị cắt ngang, vẫn là đại đội trường Hà: "Tám trăm đồng! Bí thư Âu Dương, một khoản tiền lớn như vậy cậu nói vay là vay, cậu có nghĩ đến cảm nhận của các xã viên không, lỡ như thất bại thì công xã chúng ta lấy gì trả đây?"

Âu Dương Văn Khiên: "Đại đội trưởng Hà, ông đừng kích động, nghe tôi nói từng điều một đã, đây là kế hoạch do đồng chí Bạch lập ra, bên trong có nói rõ ràng, ông xem trước đi."

Đại đội trưởng Hà nhận lấy kế hoạch rồi cau mày, mãi không giãn ra.

Bạch Du không mở miệng giải thích hay thuyết phục.

Nhưng cô cũng hiểu rõ rằng tại sao công xã mãi không phát triển, một nguyên nhân trong đó chính là không đồng lòng, mà kẻ gây rối lớn nhất ở đây chính là đại đội trưởng Hà của thôn Hà gia.

Nếu muốn xưởng đồ khảm xà cừ hoạt động suôn sẻ thì phải đuổi người này đi, hoặc là khuất phục hoàn toàn người này, để sau này ông ta không dám gây sóng gió nữa.

Đương lúc Bạch Du tính toán xem phải xử lý đại đội trưởng Hà như thế nào thì thấy đại đội trưởng Hà đưa kế hoạch trả lại cho Âu Dương Văn Khiên: "Bí thư Âu Dương, kế hoạch tôi đã xem xong nhưng tôi vẫn giữ nguyên ý kiến trước đó, không thể xây dựng công xưởng đồ khảm xà cừ, hạng mục này không làm được, nếu như làm thì nhất định sẽ rất tổn thất!"

Hao tổn trước đó còn chưa đủ sao?

Gặp phải một bí thư như vậy, đội sản xuất của họ thật sự xui xẻo tám đời!

Âu Dương Văn Khiên hít sâu một hơi, nhìn ông ta nói: "Đại đội trưởng Hà, chuyện này tôi đã quyết định xong, công xưởng đồ khảm xà cừ nhất định phải làm!"

Bình thường Âu Dương Văn Khiên rất dễ nói chuyện, không hề có chút phong cách nhà quan nào, cũng vì anh ta vẫn chưa có thành tích gì nên trong lòng đại đội trưởng Hà rất coi thường anh ta.

Nhưng lúc này đối diện với ánh mắt kiên định và vẻ mặt nghiêm túc của Âu Dương Văn Khiên, thì lời phản đối của ông ta bỗng nghẹn lại trong cổ họng.

Âu Dương Văn Khiên nói: "Tôi biết mọi người mất lòng tin với tôi, trước là do tôi làm chưa đủ tốt, không dẫn dắt được các xã viên đi đến cuộc sống tốt đẹp, nhưng xin mọi người hãy tin tôi thêm một lần nữa, hạng mục này chắc chắn sẽ thành công!"

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều không tỏ thái độ.

Sự im lặng thực ra đã thể hiện thái độ của họ.

Âu Dương Văn Khiên nghiến chặt răng nói: "Nếu như mọi người lo lắng công xã không có cách bồi thường sau lỗ vốn, vậy thì tôi sẽ lấy danh nghĩa cá nhân mượn khoản tiền này với ngân hàng, nếu như lỗ vốn thì là do một mình tôi gánh vác hậu quả, thế thì mọi người đã có thể yên tâm rồi chứ?"

Những người khác nghe nói như vậy, không khỏi đều có phần lộ vẻ cảm động.

Bí thư Âu Dương là một bí thư tốt, không ra oai, ăn cùng món với xã viên, ở cùng nơi với xã viên, anh ta là bí thư giản dị nhất trong phạm vi trăm dặm này.

Chương 692: Chương 692

DTV-EBOOK

Tám trăm đồng không phải là một số tiền nhỏ, vậy mà anh ta lại dùng danh nghĩa cá nhân đi vay ngân hàng, nếu như thua lỗ thì có nghĩa là anh ta phải dùng cả nửa đời sau để trả khoản tiền lớn này.

Chỉ là nếu như không phải là vì xã viên, vì công xã, thì anh ta cần gì phải mạo hiểm lớn như vậy chứ?

Mặc dù anh ta không có thành tích gì nhưng cũng là một bí thư tốt hết lòng vì xã viên, cho dù không xây dựng công xưởng này, thì anh ta cũng có thể tiếp tục ở vị trí này, anh ta làm như vậy chẳng phải là vì mọi người sao?

Huống chi họ không muốn công xã tốt sao? Tất nhiên là muốn rồi, nhìn thấy các công xã khác sống sung túc, trong lòng họ còn khó chịu hơn bất kỳ ai khác, nếu xưởng đồ khảm xà cừ thực sự có thể được xây dựng, họ cũng có thể sống những ngày tháng tốt đẹp, tương lai phía trước cũng sẽ tươi sáng hơn.

Nghĩ đến đây, suy nghĩ của họ cũng bắt đầu lung lay.

Sau khi đại đội trưởng Hứa của đội sản xuất Xuân Phong do dự, là người đầu tiên đứng ra ủng hộ Âu Dương Văn Khiên: “Bí thư Âu Dương, đội sản xuất Xuân Phong của chúng tôi sẵn lòng đi theo ngài làm! Ngài nói xây xông xưởng, thế thì xây công xưởng!”

Đội trưởng Trịnh của đội sản xuất Hùng Ưng khựng lại một lúc, rồi cũng gật đầu: “Đội sản xuất

Hùng Ưng của chúng tôi cũng ủng hộ tất cả quyết định của bí thư Âu Dương!"

Ba đội sản xuất thì đã có hai đội bày tỏ thái độ, áp lực cuối cùng lại một lần nữa đổ dồn về đội sản xuất thôn Hà.

Đại đội trưởng Hà không ngờ hai đội sản xuất kia lại không có lập trường như vậy, tức giận nghiến răng: "Bí thư Âu Dương, cậu là bí thư công xã, tôi chỉ là một đội trưởng sản xuất nhỏ bé đương nhiên không có tư cách phản đối quyết định của cậu, nhưng tôi cũng là đại đội trưởng do các đội viên đội sản xuất đề cử ra, tôi không thể để đội sản xuất của chúng tôi ngày càng nghèo đi được, vì vậy đội sản xuất thôn Hà gia của chúng tôi quyết định rút khỏi hạng mục này, mong bí thư Âu Dương có thể phê duyệt!"

Bạch Du hơi nhíu mày: Còn có chuyện tốt như vậy à?

Nếu như đội sản xuất thôn Hà gia tự động rút khỏi, vậy thì cũng không cần cô tiêu phí tâm tư suy nghĩ cách nữa.

Mặc dù Bạch Du không biểu lộ cảm xúc trên mặt nhưng trong lòng lại cảm thấy đây không phải là chuyện xấu, dù tên gây rối có bị thuyết phục trong chốc lát thì bản chất của ông ta cũng sẽ không thay đổi, biết đâu một ngày nào đó ông ta lại có thể phá hỏng toàn bộ sự việc.

Cho nên nếu có thể loại bỏ những người như vậy ngay từ đầu thì không có gì tốt hơn.

Hơn nữa còn là chính ông ta chủ động đề nghị, sau này muốn trách người khác cũng chẳng trách được.

Nhưng Âu Dương Văn Khiên là một lãnh đạo tốt thật sự một lòng vì dân, anh ta còn muốn thuyết phục đại đội trưởng Hà: "Đại đội trường Hà, hay là ông suy nghĩ lại đi, với tư cách là một thành viên của công xã, tôi hy vọng đội sản xuất thôn Hà gia có thể cùng tiến cùng lùi, một người một lòng với công xã, đưa sự nghiệp này đến thành công!"

Tính cách đại đội trưởng Hà còn ngang ngược hơn cả trâu, ông ta lại lắc đầu: "Không cần nghĩ lại, tôi đã cân nhắc rất kỹ rồi, đội sản xuất thôn Hà gia của chúng tôi rút khỏi hạng mục này, tôi tin chắc tất cả thôn dân của thôn Hà gia đều sẽ đồng ý với quyết định của tôi!"

Âu Dương Văn Khiên thấy ý ông ta đã quyết, chỉ có thể nói: "Nếu chủ ý của ông đã định, vậy tôi cũng không nói nhiều nữa."

"Cám ơn bí thư Âu Dương, nếu hạng mục này chúng tôi rút rồi, vậy cũng không liên quan gì với chúng tôi nữa, tôi đi về trước."

Đại đội trưởng Hà thấy Âu Dương Văn Khiên đồng ý cho mình rút khỏi, trên mặt ông ta cũng lộ ra nụ cười, vừa nói xong đã quay người định rời đi.

Ngay lúc này Bạch Du gọi ông ta lại: "Xin đại đội trưởng Hà chờ một chút, có câu nói gia có gia quy, quốc có quốc pháp, mọi việc đều phải có quy củ, nếu đội sản xuất thôn Hà gia của mấy người chủ động rút khỏi hạng mục này, vậy mong đại đội trưởng Hà viết một lá đơn xin tự nguyện rút lui, ký tên của ông với

tư cách là đại đội trưởng và tên của từng thôn dân trưởng thành, những người không biết chữ thì hãy để họ đóng dấu vân tay."

Cô làm vậy là để phòng ngừa sau này khi công xưởng thành lập, đội sản xuất thôn Hà gia sẽ hối hận, đến lúc đó sẽ quay lại gây rối.

Ông ta có thể rút lui nhưng sau này muốn quay lại thì không dễ như vậy.

Đại đội trưởng nghe được lời này của Bạch Du thì khựng lại: "Không thành vấn đề, tôi sẽ lập tức gửi đơn xin tự nguyện rút lui sang đây!"

Nói xong, ông ta hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Mặc dù đại đội trường Hà đi rồi nhưng bầu không khí vẫn chưa dịu xuống, có hơi lúng túng và cứng nhắc.

Dường như Bạch Du không cảm nhận được, cô quay người nói với chủ nhiệm Vương của Hội Liên hiệp Phụ nữ: "Chủ nhiệm Vương, hôm nay tôi đến đây ngoài việc gặp gỡ mọi người, để chúng ta làm quen với nhau, còn phải tiến hành tuyển dụng sơ bộ nhưng tôi có một ý tưởng, đó là trong quá trình chạm khắc đồ khảm xà cừ không chỉ cần khéo léo mà còn cần rất nhiều kiên nhẫn, vì vậy tôi muốn ưu tiên tuyển dụng và nhận những đồng chí nữ vào."

Chủ tịch đã nói, đoàn kết mọi lực lượng có thể đoàn kết.

Để mọi người cùng chung sức, như vậy mới có thể đạt được hiệu quả gấp đôi, cũng mới có thể khiến sự nghiệp đồ khảm xà cừ hoạt động thành công.

Ban đầu, chủ nhiệm Vương cảm thấy việc thành lập công xưởng đồ khảm xà cừ không có liên quan quá lớn gì đến Hội Liên hiệp Phụ nữ của họ, nói trắng ra thì vai trò của Hội Liên hiệp Phụ nữ trong công xã cũng chẳng khác gì đồ trang trí cả.

Không phải là không thể nhưng có hay không cũng chẳng khác gì nhau, bình thường những chuyện lớn trong công xã đều do đàn ông nắm giữ, còn Hội Liên hiệp Phụ nữ của họ ngoài việc điều chỉnh những chuyện vặt vãnh trong gia đình, nhà nào bị mẹ chồng đánh, nhà nào bị chồng bạo hành thì ngày nào cũng chỉ giải quyết những chuyện cỏn con này, mà giải quyết rồi cũng vô dụng, về nhà họ vẫn bị đánh và dù bị đánh thảm đến mức nào, những người phụ nữ đó cũng tuyệt đối không báo án, không ly hôn, không bỏ trốn.

Bà ấy tưởng rằng lần lập công xưởng này cũng giống như trước đây, dù sao cũng không cần đến Hội Liên hiệp Phụ nữ của họ, không ngờ Bạch Du lại đề xuất ưu tiên tuyển dụng đồng chí nữ, như vậy, vai trò mà Hội Liên hiệp Phụ nữ của họ có thể có ảnh hưởng khác hẳn!

Đôi mắt chủ nhiệm Vương lập tức sáng rỡ, nắm lấy tay Bạch Du, giọng nói kích động: “Đồng chí Bạch, cô nói không sai, trời sinh đồng chí nữ chúng tôi chính là khéo tay, có kiên nhẫn hơn đàn ông, quyết định này của cô quá là sáng suốt!”

Người đàn ông đại đội trưởng Hứa: “…”

Người đàn ông đại đội trưởng Trịnh: "..."

Luôn cảm thấy lời này có gì đó kỳ lạ.

Chủ nhiệm Vương của Hội Liên hiệp Phụ nữ: get√

Sau khi thuyết phục được chủ nhiệm Vương, Bạch Du lại quay sang hai đội trưởng đội sản xuất, nói: "Đại đội trưởng Hứa, đại đội trưởng Trịnh, hai người cũng thấy đấy, hạng mục này không được hỗ trợ chút vốn nào cả, mà một máy mài vỏ sò đã tốn hai trăm năm mươi đồng, chúng tôi dự định sẽ mua ít nhất hai máy, thuê hai máy, vay tám trăm đồng, thế là đã mất hơn năm trăm đồng rồi, còn lại phải mua dụng cụ mài, keo dán và những thứ khác nữa, khoản vay tám trăm đồng trông thì nhiều nhưng thực ra chẳng thấm vào đâu."

Một cái máy mà đắt thế sao!

Đội trưởng Hứa và đội trưởng Trịnh đều há hốc mồm kinh ngạc.

Bạch Du: "Cho nên trong giai đoạn đầu, tức là giai đoạn học, công xã sẽ không trả lương cho mọi người, cũng không trả theo công điểm, sau khi về, hai người chắc chắn phải nói rõ điều này với mọi người nhé."

Chương 693: Chương 693

DTV-EBOOK

Đại đội trưởng Hứa: "Cái gì? Cô nói sau khi vào công xưởng đồ khảm xà cừ thì một xu cũng không kiếm được ư?"

Bạch Du lắc đầu: "Không phải một xu cũng không kiếm được, mà đồ khảm xà cừ khác với những thứ khác, trước khi bắt đầu sản xuất, phải đào tạo ít nhất một đến hai tháng, trong quá trình đào tạo này, công xã không trả tiền, sau này khi bắt đầu sản xuất thì chắc chắn sẽ trả lương."

Hai đội trưởng nghe xong thở phào nhẹ nhõm, nhưng chỉ là nhẹ nhõm một chút.

Dù sao thì đào tạo cũng mất hai tháng, mà còn không được trả một xu nào, nhà nào rảnh rỗi mà bỏ ra nhiều thời gian như vậy để đào tạo, mọi người vốn đã không khá giả, hai tháng không kiếm được một xu thì chỉ còn nước uống gió Tây Bắc thôi sao?

Hai đại đội trưởng nhíu mày: "Đồng chí Bạch, lời cô nói khiến chúng tôi rất khó xử, nếu không có tiền thì ai còn muốn vào công xưởng nữa!"

Bạch Du nói: "Những người trụ cột trong gia đình hoặc những người đã có việc làm thì có lẽ không muốn, nhưng những cô gái vừa tốt nghiệp cấp hai hoặc cấp ba, hoặc những phụ nữ trẻ đã kết hôn nhưng chưa có việc làm, tôi nghĩ có thể họ sẽ muốn học thêm một nghề, huống chi không có tiền chỉ là tạm thời, một khi bắt đầu sản xuất, họ sẽ tương đương với việc có một công việc chính thức, tôi tin

rằng những ai nghĩ thông suốt được điều này thì chắc chắn sẽ muốn vào công xưởng."

Hai đội trưởng suy nghĩ một lúc, thấy lời Bạch Du nói rất có lý.

Rất nhanh, hai người đã rời đi, chuẩn bị về đội sản xuất thông báo cho các đội viên.

Hai đại đội trưởng: get√

Sau khi thuyết phục được hai đội trưởng đội sản xuất, thì Bạch Du nói đến khô cả miệng.

Đúng lúc này, chủ nhiệm Vương bưng một nồi đồ gì đó đi tới: "Đồng chí Bạch khát rồi chứ, mau lại đây uống thạch rong biển đi!"

Trước đây Bạch Du đã nghe nói ở đảo Quỳnh Châu có một loại rong biển có thể ăn được nhưng cô chưa từng thử.

Lúc này cô đi tới, thấy trong nồi không có cái gọi là rong biển cả, chỉ có một nồi thứ gì đó đông lại thành tinh thể, trông trong suốt, nhìn rất giống thạch trắng.

Chủ nhiệm Vương nhanh tay múc cho Bạch Du một bát, dùng d.a.o nhỏ cắt thạch rong biển đông lại thành từng miếng nhỏ, sau đó rưới nước đường mật lên: "Thạch rong biển này có tác dụng thanh nhiệt giải khát tốt nhất, đồng chí Bạch, cô thử đi."

Sau khi đưa cho Bạch Du, bà ấy lại múc thêm một bát nữa cho Phùng Chiêu Đệ vẫn đứng bên cạnh không nói gì.

Bạch Du dùng thìa múc một miếng cho vào miệng, mắt cô sáng lên ngay lập tức.

Khi nhai có độ dai, thêm nước đường mật, mát lạnh, thực sự rất giải khát.

Thấy Bạch Du uống hết một bát, chủ nhiệm Vương lập tức nhiệt tình múc cho cô thêm một bát nữa.

Không phải bà ấy muốn nịnh nọt Bạch Du, mà là bà ấy quá vui mừng.

Ban đầu bà ấy tưởng mình sẽ vô dụng như vậy cho đến khi nghỉ hưu, không chỉ không có chút thành tựu, mà còn chẳng có chút danh tiếng nào, sau này người khác nhắc đến bà ấy, chỉ có thể nói bà ấy chẳng có tác dụng gì.

Không ngờ trời không phụ lòng người, ông trời lại đưa Bạch Du đến bên bà ấy.

Vừa rồi bà ấy nhớ lại chuyện trước đây Bạch Du hợp tác với Hội Liên hiệp Phụ nữ của huyện, trước kia Hội Liên hiệp Phụ nữ của huyện cũng chẳng có thành tựu gì, sau khi hợp tác với Bạch Du trong vở kịch [Anh Hùng Đời Thường], lập tức trở nên nổi tiếng, nghĩ đến đây, lòng bà ấy như lửa đốt.

Bà ấy chắc chắn phải nắm bắt cơ hội này thật tốt, tạo ra thành tích!

Nghĩ vậy, chủ nhiệm Vương lại múc cho Bạch Du bát thứ ba.

Kết quả là cuối cùng, bụng Bạch Du căng tròn, còn phải chạy vào nhà vệ sinh mấy lần.

Bạch Du: Sao lại có cảm giác chủ nhiệm Vương đang cho mình ăn như lợn thế nhỉ?

Vì hai đội trưởng sản xuất nhất thời sẽ không quay lại nên Bạch Du quyết định đến ngân hàng làm thủ tục vay vốn với Âu Dương Văn Khiên.

Phùng Chiêu Đệ thấy Bạch Du định đến ngân hàng, vội vàng buông bát đuổi theo.

Âu Dương Văn Khiên và Hạ Hải Sinh đi một chiếc xe đạp, còn Bạch Du thì lần này đổi thành Phùng Chiêu Đệ chở cô bằng xe đạp.

Đi một đoạn đường, Phùng Chiêu Đệ vẫn luôn im lặng như hũ nút mới mở lời: "Bạch Du, cô thật là lợi hại!"

Trước đây mọi người đều nói Bạch Du lợi hại, mặc dù cô ấy cũng thấy Bạch Du rất lợi hại nhưng luôn cảm thấy quá xa vời.

Cho dù là Liên Hoàn Họa [Anh Hùng Đời Thường] của tòa soạn hay là thủ khoa kỳ thi tuyển sinh đại học, đều quá xa vời với cuộc sống của cô ấy nhưng lần này cô ấy tận mắt chứng kiến Bạch Du chỉ bằng vài câu đã dễ dàng giải quyết được chủ nhiệm Vương của Hội Liên Hiệp Phụ nữ và hai đội trưởng sản xuất.

Thật là làm cô ấy quá khâm phục!

Ngược lại với cô ấy, từ khi đến công xã, cô ấy đã căng thẳng đến mức không nói nên lời, mặc dù xung quanh hoàn toàn không có ai để ý đến mình, nhưng cô ấy vẫn không kiềm chế được sự căng thẳng.

Hơn nữa còn không ghi chép lại chút ghi chú nào, nói cách khác, vừa rồi cô ấy chẳng làm gì cả.

So với Bạch Du, cô ấy thật là quá vô dụng.

Cô ấy cảm thấy mình không xứng đáng với sự tin tưởng và giới thiệu của Bạch Du, lo lắng sau này sẽ làm hỏng chuyện của Bạch Du, đồng thời lại mâu thuẫn sợ Bạch Du không cần mình.

Cô ấy không muốn cả đời theo đàn ông ra khơi đánh cá, cũng không muốn cả người toàn mùi tanh của cá, cô ấy muốn kiếm tiền để cho gia đình cuộc sống tốt đẹp, cô ấy cũng muốn giống như Bạch Du, đi ra ngoài nhìn ngắm thế giới.

Mà đây, có lẽ là cơ hội cuối cùng của cô ấy, cho nên cô ấy vừa chê bai bản thân nhưng lại lo lắng Bạch Du chê bai mình.

Bạch Du lập tức nhìn thấy ý nghĩ của cô ấy, khích lệ nói: "Từ từ đi, chờ gặp nhiều rồi. Sau này cô cũng có thể trở thành giống như tôi."

"Ừ."

Phùng Chiêu Đệ khẽ đáp một tiếng.

Gió mát mùa hè thổi tới, thổi bay những sợi tóc mái của cô ấy.

Phùng Chiêu Đệ hít sâu một hơi: "Bạch Du, cô có thể giúp tôi chọn tên khác không?"

Tia nắng ban mai ấm áp chiếu lên mặt Bạch Du, làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô, cô hơi sửng sốt: "Cô muốn đổi tên à?"

Phùng Chiêu Đệ gật đầu: "Đúng vậy, tôi không thích cái tên bây giờ của mình."

Không, không phải không thích, mà là rất ghét.

Cha và bà của cô ấy đã đặt tên cho cô ấy và ba em gái để thu hút con trai/cháu trai đến với gia đình nhà

họ Phùng, giống như chị em họ sinh ra chỉ có một tác dụng vậy.

TBC

Cho nên cô ấy đã muốn đổi tên từ lâu, nhưng trước kia cha và bà vẫn ở nhà, nếu cô dám đổi tên thì sẽ bị đánh thừa sống thiếu chết. Sau này khi cha và bà nội bị đưa về trang trại, cô ấy cũng bận việc phụ gia đình kiếm tiền nên mới quên mất việc đổi tên này.

Bây giờ cô ấy sắp bắt đầu một công việc mới và cuộc sống mới, cô ấy không muốn tiếp tục sử dụng cái tên khiến cô ấy chán ghét này nữa.

Bạch Du: "Vậy cô muốn đổi tên thành gì?"

Phùng Chiêu Đệ suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Tôi không biết, nhưng trước đây khi nghĩ tới, nếu có một ngày tôi muốn đổi tên, tôi sẽ đổi thành một cái tên nghe còn mạnh mẽ hơn cả đàn ông. "

Bạch Du: "Mạnh mẽ hơn cả đàn ông sao. Trong ký túc xá đại học của tôi có một bạn nữ tên là Thắng Nam, nghĩa là giỏi hơn đàn ông."

Phùng Chiêu Đệ: "Thắng Nam là một cái tên hay, nhưng bạn cùng lớp của cô đã lấy tên này rồi. Nếu tôi cũng lấy tên này nữa thì chắc chắn cô sẽ rất dễ nhầm lẫn hai chúng tôi. Hay tôi lấy tên là Siêu Nam? Hoặc là Cầm Nam, hay là lấy tên Kỵ Nam nhỉ?"

Cảm giác cưỡi đàn ông, nghĩ lại cũng rất thích.

Khóe miệng Bạch Du hơi giật giật, lắc đầu: "Ba cái tên này không hay, nếu cô nhất định muốn một cái tên nghe mạnh mẽ hơn đàn ông thì có thể gọi là Tái Nam. Chữ Tái trong cạnh tranh, cũng có nghĩa là

thắng. Nam cũng không hẳn là đàn ông, chữ Nam còn là chữ trong chữ gỗ lim. Gỗ lim thường được dùng làm gỗ xây dựng cho cung điện thời xưa, có thể nói đó là rường cột của nước nhà. Cây gỗ lim là một trong bốn loài cây gỗ đứng đầu nước ta, cũng có nghĩa là rất quý giá."

Chương 694: Chương 694

DTV-EBOOK

Phùng Chiêu Đệ phấn khích mắt sáng rực: "Trụ cột của nước nhà, rất quý giá, Tái Nam, Tái Nam, tôi rất thích cái tên này. Tôi quyết định rồi, sau này tôi sẽ lấy tên Tái Nam!"

Bạch Du cũng cười theo: "Đúng vậy, sau này tôi sẽ gọi cô là Phùng Tái Nam."

"Không, gọi tôi là Mã Tái Nam. Tôi không chỉ muốn thay tên mà còn muốn đổi họ!"

Cô ấy không muốn họ của cha mình nữa, cô ấy muốn đổi sang họ của mẹ mình. Mẹ cô ấy đã chịu vất vả mười tháng để mang thai, vì lẽ gì mà chẳng có đứa con nào được theo họ của bà?

Điều này thật không công bằng, vì thế một khi cô ấy đã thay tên thì họ cũng phải đổi luôn.

Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu lên khuôn mặt xám xịt của Mã Tái Nam, khiến khuôn mặt cô ấy như bừng sáng.

"Được, đồng chí Mã Tái Nam."

Không riêng gì ở bên này.

Lúc này, gia đình nhà họ Tằng ở Bắc Kinh cũng đang bàn chuyện tên.

Lần trước mẹ Tằng không thể thuyết phục Lâm Hướng Tuyết hoãn việc học đại học lại được, nên đã chạy đến mắng con trai mình là Tằng Cảnh Lâm,

Tằng Cảnh Lâm nhận sai, nhưng không làm theo lời bà ta.

Mà bà ta thì muốn con trai phải đồng lòng với mình, cùng nhau thuyết phục Lâm Hướng Tuyết hoãn việc học đại học. Bà ta cũng muốn con trai mình ngăn cản Lâm Hướng Tuyết đặt vòng tránh thai. Nhưng tên nhóc đó miệng thì nói vâng, quay đầu một cái là chẳng thèm hé răng với Lâm Hướng Tuyết câu nào, xém chút là làm bà ta tức chết.

TBC

Bà ta muốn làm ầm ĩ một trận, ép Lâm Hướng Tuyết làm theo lời mình nói như những bà mẹ chồng khác, nhưng bà ta không dám.

Gia đình nhà họ Tằng không bằng nhà họ Lâm. Lúc trước nhà họ Lâm coi trọng Tằng Cảnh Lâm vì tính tình anh ấy tốt và là người cầu tiến. Gia đình nhà họ Tằng lấy được Lâm Hướng Tuyết cũng coi như là trèo cao. Bởi thế sau khi Lâm Hướng Tuyết vào cửa, bà ta chưa bao giờ dám lớn tiếng với cô ấy, cũng không dám sai cô ấy làm gì, cho dù cô ấy không có thai thì cũng không dám công khai thúc giục cô ấy, chỉ có thể nấu canh sâm gà mái già mỗi ngày để tẩm bổ cho cô ấy.

Điều khiến bà ta bực bội chính là, món canh sâm gà mái già đã không mang lại cho bà ta một đứa cháu trai mập mạp!

Hôm nay là ngày Tiểu Mang Quả đầy tháng, vì không dám tạo sự chú ý nên họ không bày tiệc lớn, mà chỉ mời gia đình hai bên.

Lúc này mọi người đang quây quần cùng nhau chọn tên cho Tiểu Mang Quả, mẹ Tằng cứ đứng ngồi không yên, như kiến bò chảo nóng. Cuối cùng bà ta cũng nói ra suy nghĩ của mình: "Tôi có một cái tên rất hay, mọi người nghe thử xem sao."

Lâm Hướng Tuyết: "Mẹ, tên là gì ạ?"

Mẹ Tằng: "Dẫn Chương, Chương nghĩa là ngọc đẹp, Dẫn Chương chính là mang nghĩa một viên ngọc đẹp. Sau này khi Tiểu Mang Quả của chúng ta lớn lên, chắc chắn sẽ có phẩm hạnh như một ngọc đẹp vậy. Con có thấy tên này có hay không?"

Dẫn Chương?

Lâm Hướng Tuyết thấy cái tên này khá đặc biệt, đang định nói nó sẽ được đưa vào danh sách cân nhắc thì mẹ cô ấy đã cười lạnh một tiếng:

"Bà thông gia, bà đang thèm cháu trai đến phát điên rồi đúng không?"

Tim mẹ Tằng run lên, cố nở nụ cười: "Bà thông gia, ý bà là sao? Đây là một cái tên hay mà tôi rất thật lòng đã chọn cho cháu gái yêu quý của mình đấy."

Trước mặt nhiều người như vậy, mẹ Lâm vốn là muốn giữ thể diện cho bà ta, nhưng thấy bà ta vẫn muốn ngụy biện đến cùng thì liền cười lạnh nói: "Ý tôi là sao trong lòng bà thông gia còn không hiểu sao. Sinh con trai hay con gái, hay thời xưa còn gọi là sinh nam sinh nữ ấy, chữ Chương đúng là mang nghĩa ngọc đẹp, nhưng ở thời xưa, đó là thứ được trao cho con trai sau khi được sinh ra, hy vọng sau này đứa bé có thể làm rạng rỡ tổ tông. Dẫn Chương không phải mang nghĩa là ngọc đẹp, mà là mang đến con trai! Bà

thông gia nghĩ mọi người ở đây không đọc nhiều sách, không biết Dẫn Chương có ý gì sao? Nói trắng ra, Dẫn Chương cũng có ý nghĩa giống như Chiêu Đệ vậy!"

Dẫn Chương = Chiêu Đệ?

Nghe mẹ Lâm nói xong, mọi người không khỏi ồ lên.

"Thời đại nào rồi, vậy mà còn trọng nam khinh nữ"

"Bản thân cũng là phụ nữ, tại sao lại coi thường phụ nữ như vậy? Có mấy người phụ nữ đúng thật là kỳ quái"

"Cũng không hẳn, muốn có cháu trai thì cứ nói thẳng, còn giấu giấu diếm diếm, cố ý nói lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt người ta, chuyện này rất không nên!"

"Cũng may là mẹ của Hướng Tuyết biết nhiều. Nếu là tôi, tôi còn thực sự không biết Dẫn Chương giống nghĩa với Chiêu Đệ. Lúc nãy tôi còn cảm thấy nghe khá hay nữa."

"..."

Khuôn mặt của Mẹ Tằng lần lượt chuyển sang màu đỏ, rồi xanh, rồi trắng, rồi đen. So với bể nhuộm còn thú vị hơn.

Sắc mặt của cha Tằng và Tằng Cảnh Lâm cũng không tốt gì cho cam. Hai cha con hận không thể đào hố chôn mình, để không phải đối mặt với sự chỉ trỏ và ánh mắt của mọi người.

Lâm Hướng Tuyết nhìn mẹ chồng với ánh mắt khó tin.

Kể từ khi Tiểu Mang Quả chào đời, mẹ chồng chưa bao giờ nói một câu muốn cháu trai trước mặt cô ấy, cũng mua rất nhiều sữa bột, váy và quần áo cho cháu. Ngay cả khi mình nói muốn đặt vòng tránh thai bà ta cũng không phản đối. Cô ấy còn tưởng mẹ chồng cũng giống như mình, không phải là người trọng nam khinh nữ.

Cô ấy chợt nhớ, lúc trước mẹ chồng vẫn luôn cố thuyết phục mình hoãn việc đi học một năm, trước đó cô ấy còn tưởng đối phương thực sự đang nghĩ cho sức khỏe của mình và Tiểu Mang Quả. Còn bây giờ cô ấy nghi rằng sở dĩ mẹ chồng bảo mình đừng học đại học là vì muốn mình mang thai một năm nữa, sau đó sinh cho bà ta một đứa cháu trai!

Lâm Hướng Tuyết càng nghĩ càng tức giận, sắc mặt cũng lạnh xuống: "Mẹ, con gái của con sẽ không lấy cái tên Dẫn Chương hay Chiêu Đệ gì hết, con bé là bảo bối của con, trong bốn năm học đại học con sẽ không mang thai nữa, nếu sau này lại có con, con cũng sẽ không vì sinh con trai mà lại mang thai lần nữa!

Mẹ Tằng mặt đỏ như m.ô.n.g khỉ: "Hướng Tuyết, mẹ không có ý đó..."

Lâm Hướng Tuyết không nghe bà ta giải thích nữa, nói với Tằng Cảnh Lâm: "Em đã quyết định Tiểu Mang Quả sẽ được gọi là Bảo Lâm. Bảo là trong từ bảo bối. Lâm là chữ lâm bên cạnh chữ vương, cũng có nghĩa là ngọc đẹp. Bản thân Tiểu Mang Quả của em

chính là một viên ngọc đẹp rồi, không cần đàn ông cũng có thể trở thành một viên ngọc đẹp!"

Mẹ Tằng: "..."

Nếu nó không thích chữ Chương mang nghĩa ngọc đẹp này, vậy tại sao không chọn tên khác, sao lại chọn cái chữ "Lâm" cũng có cùng nghĩa chứ?

Chẳng lẽ muốn dùng từ ngọc đẹp này để sỉ nhục mình sao? Là muốn·mỗi khi mình nghe thấy chữ "Lâm" này thì sẽ nhớ lại cảnh hôm nay bị mọi người cười nhạo thế nào à?

Nó làm vậy là cố ý à?

Giờ đây mẹ Tằng rất hối hận, nhưng không phải hối hận vì đã chọn cái tên này, mà hối hận vì đã nói ra trước mặt mọi người, đáng lẽ bà ta nên nói riêng với con mới phải.

Cho dù trong lòng mẹ Tằng có bất mãn như thế nào cũng vô ích. Mọi người đều đồng ý cho rằng cái tên Bảo Lâm rất hay, chưa nói tới chuyện hay hơn gấp ngàn lần cái tên Dẫn Chương Chiêu Đệ, nó còn hay hơn mấy cái tên hoa lan hay hoa gì đó.

Hai cha con Tằng Giang Lâm cũng không có ý kiến gì.

Thế là cái tên của Tiểu Mang Quả đã được quyết định - Tằng Bảo Lâm.

Bạch Du, Âu Dương Văn Khiên và những người khác đã đến ngân hàng.

Dự án thành lập xưởng chạm khắc vỏ sò đã được thẩm phán huyện phê duyệt, con dấu và các loại giấy tờ đều đã đầy đủ hết. Mọi người đều cho rằng chỉ cần

nộp những giấy tờ này thì ngân hàng sẽ thông qua xét duyệt rồi cấp vốn cho họ.

Không ngờ mới nộp giấy tờ được mười phút, một nữ thư ký đã nói nói lời xin lỗi với bọn họ: “Xin lỗi, phó giám đốc của chúng tôi nói giấy tờ của mọi người không đạt tiêu chuẩn, nên không thể giải ngân cho xã của mọi người.”

Chương 695: Chương 695

DTV-EBOOK

Không đủ tiêu chuẩn?

Âu Dương Văn Khiên là người hoang mang nhất. Anh ta đã xác nhận điều này nhiều lần với các nhân viên của ủy ban huyện, hỏi đến mức các nhân viên ở đó đều thấy phiền, hơn nữa trước đó anh ta đã xác nhận lại rồi, chắc chắn giấy tờ đều đủ cả.

Bạch Du: "Xin hỏi đồng chí, giấy tờ của chúng tôi không đạt tiêu chuẩn ở đâu? Xin cô hãy nói rõ cho chúng tôi biết để khi về chúng tôi có thể sửa lại."

Nữ thư ký lại lắc đầu xin lỗi: "Chuyện đó tôi không biết, phó giám đốc của chúng tôi cũng không nói gì với tôi, chỉ nói giấy tờ của mọi người không đạt tiêu chuẩn, chúng tôi không thể cho mọi người vay tiền."

Thực ra điều cô ấy không dám nói là phó giám đốc hề không đọc kỹ hồ sơ. Anh ta chỉ mở trang đầu tiên ra, khi nhìn thấy dòng chữ "xã Phi Ngư" và "Âu Dương Văn Khiên", anh ta lập tức trả lại tập hồ sơ cho cô ấy, rồi nói những lời đó.

Cô ấy nghĩ, chắc chắn là xã Phi Ngư hoặc bí thư xã này đã đắc tội với phó giám đốc của họ, nên phó giám đốc đã cố tình làm khó.

Nhưng chuyện này cô ấy tuyệt đối không dám nói ra, bằng không sau này cô ấy sẽ không thể tiếp tục làm việc ở đây nữa.

Âu Dương Văn Khiên hoàn hồn, liên tục gật đầu: “Được được, nếu giấy tờ không đạt tiêu chuẩn thì chúng ta quay về làm lại lần nữa.”

Nghe xong, anh ta định quay người bỏ đi.

Nhưng lại bị Bạch Du ngăn lại: “Đồng chí, không phải tôi muốn làm cô khó xử, chỉ là các cô không giải thích rõ ràng không đủ tiêu chuẩn ở đâu, vậy làm sao chúng tôi có thể sửa lại? Cho nên xin các cô hãy nói rõ ràng chi tiết chỗ nào không đạt tiêu chuẩn cho chúng tôi biết, như vậy mọi người sẽ đều được tiết kiệm thời gian, cô nói có đúng hay không?”

“…”

Nụ cười của nữ thư ký cứng đờ.

Chỉ là Bạch Du nhìn rất đáng yêu, nói chuyện lại nhẹ nhàng, nhưng lại ngồi xuống chiếc ghế trong sảnh lớn ở văn phòng, như thể nếu hôm nay không nói rõ ràng mọi chuyện thì sẽ không đi.

TBC

Nữ thư ký không còn cách nào khác, đành phải cầm hồ sơ đi vào tìm phó giám đốc.

Cô ấy thấy mình đúng là số khổ, bị kẹt ở giữa như một chiếc bánh sandwich vậy.

Quả nhiên, khi cô ấy vừa bước vào và thuật lại mọi chuyện, liền lập tức nhận lấy tiếng mắng mỏ của phó giám đốc: “Việc nhỏ như thế mà cũng không giải quyết được thì giữ cô ở ngân hàng để làm gì? Đi ra ngoài tự xử lý đi! “Đừng tới gặp tôi nữa!”

Nữ thư ký mang đôi mắt đẫm lệ xuất hiện trước mặt nhóm của Bạch Du, nói lại mấy lời lúc nãy.

Bạch Du biết chuyện này không liên quan gì đến nữ thư ký, nhưng nếu hôm nay bọn họ đi như vậy, sau này sẽ không thể vay được tiền nữa.

Vì thế cô suy nghĩ một lúc rồi nói: "Làm phiền đồng chí vào nói với phó giám đốc một tiếng, giấy tờ của chúng tôi đã được thẩm phán huyện và bí thư huyện nhất trí phê duyệt. Nếu anh ấy cho rằng hồ sơ không đủ tiêu chuẩn, lại không nói cho chúng tôi biết không đủ tiêu chuẩn ở đâu thì chúng tôi đây đành phải đi hỏi thẩm phán huyện và bí thư huyện. Nếu cần thì có thể mời họ cùng nhau đến đây. Ngoài ra, trước đây tôi cũng từng làm việc ở một tòa soạn, một số đơn vị đã cố tình không tạo điều kiện cho người dân, lúc trước khi tôi làm việc ở đó cũng đã nghe không ít những chuyện kiểu này. Bây giờ xem ra tôi biết quá ít rồi, có lẽ tôi nên kể cho đồng nghiệp ở tòa soạn nghe chuyện xảy ra hôm nay, bảo họ đến phỏng vấn một chút, để mọi người có thể biết chữ "tôi tớ của dân" có nghĩa là gì nhỉ?

Đây là uy hiếp!

Đây đích thị là một lời uy hiếp!

Tay nữ thư ký kích động run lên, mang ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ nhìn Bạch Du.

Tuy cô ấy không dám chống lại phó giám đốc, nhưng nếu có người có thể khiến phó giám đốc kinh hãi thì cô ấy sẽ vui tới mức nhảy dựng đốt pháo ăn mừng luôn, sau đó chống nạnh hất mặt lên trời cười to ba tiếng.

Cô ấy cảm thấy nữ đồng chí trước mặt chính là thần tượng của mình. Huhuhu người ta còn rất xinh đẹp, thật sự rất đáng yêu.

Nữ thư ký cầm hồ sơ đi vào lần thứ ba, ngay sau đó, bên trong vang lên tiếng ly rơi vỡ loảng xoảng.

Nhưng khi nữ thư ký đi ra lần nữa, hồ sơ trong tay đã không còn nữa: "Phó giám đốc của chúng tôi nói, lúc nãy anh ấy đã xem nhầm, hồ sơ rất đầy đủ và rất hợp lệ, anh ấy đã nhận hồ sơ, mấy ngày nữa sau khi xét duyệt thì sẽ giải ngân, đến lúc đó sẽ có chuyên viên liên hệ với mọi người."

Âu Dương Văn Khiên: "?"

Hạ Hải Sinh: "?"

Chuyện này được giải quyết rồi sao?

Phùng Chiêu Đệ, à không, bây giờ tên là Mã Tái Nam, một lần nữa nhìn Bạch Du với ánh mắt ngưỡng mộ, ánh mắt đó không thể nói là rất giống với ánh mắt của nữ thư ký, không phải là giống, mà phải nói là rất giống.

Bạch Du đón nhận ánh mắt ngưỡng mộ của nữ thư ký, cười nói: "Cám ơn đồng chí. Tôi còn muốn hỏi một chút, phó giám đốc của đồng chí tên là gì?"

Tay nữ thư ký lại kích động run lên, cô đi tới, hạ giọng: "Đồng chí, cô muốn đưa tên phó giám đốc của chúng tôi cho toà soạn à? Nếu vậy thì tôi có thể nói cho đồng chí biết tên khốn… Khụ khụ, anh ta tên là Chúc Vệ Hâm, chữ Chúc trong chúc phúc, từ Vệ mang nghĩa khỏe mạnh, Hâm là vàng, đừng viết sai nhé."

"?"

Bạch Du cảm thấy nữ thư ký đáng yêu trước mặt có hơi quá đáng, nhưng cô lại cảm thấy đề nghị này

không phải là không thể thực hiện được.

Hoặc một ngày nào đó cô có thể nói chuyện cho tên Ngụy Quảng Tông đó.

Sau khi ra khỏi ngân hàng, Âu Dương Văn Khiên vẫn còn hưng phấn: "Hôm nay cảm ơn đồng chí Bạch. Nếu không có đồng chí Bạch, tôi thật sự đã không có được khoản vay này."

Với tính tình của anh ta, anh ta thật sự sẽ không nghĩ đến việc "uy hiếp" này, anh ta sẽ chỉ biết photo giấy tờ thành một bộ nữa, rồi ngờ ngờ nghệch nghệch đi tới đây xin vay tiền một lần nữa.

Không nghĩ Bạch Du mới nói mấy câu thì đã giải quyết xong.

Bạch Du nhìn anh ta, hỏi: "Bí thư Âu Dương, anh có biết có ai tên là Chúc Vệ Hâm không? Anh ta là phó giám đốc phụ trách cho vay của ngân hàng này."

Nghe đến cái tên đó, biểu cảm của Âu Dương Văn Khiên lần lượt là: kinh ngạc, thì ra là thế, cau mày lo lắng, thở dài tiếc nuối.

Đây là lần đầu tiên Bạch Du nhìn thấy trên mặt đối phương có nhiều biểu cảm như vậy.

Một lúc sau, Âu Dương Văn Khiên phản ứng lại, nhìn thấy ba cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, anh ta ho một tiếng và nói: "Tôi biết đồng chí Chúc Vệ Hâm này, không ngờ lại là anh ta. Lúc còn trẻ tôi có yêu một người, nhưng khi ấy tôi không có tương lai gì, và tất nhiên bây giờ tôi cũng không có bao nhiêu. Nhà tôi nghèo nên cha mẹ bên nhà gái không không đồng ý cho chúng tôi ở bên nhau. Không lâu sau, cô ấy bị ép kết hôn với một người đàn

ông khác. Về phần người đàn ông này là ai thì hẳn mọi người chắc cũng đoán được."

Bạch Du không ngờ ở đây lại có một câu chuyện bi thảm đầy lưu luyến như vậy, cô chợt nhớ tới Âu Dương Văn Khiên vẫn chưa kết hôn. Chẳng lẽ anh ta giữ mình vì người phụ nữ kia sao?

Nếu đúng như vậy thì anh ta thực sự là một người si tình.

Nhận khoản vay: đã đạt được

Sau khi giải quyết xong vấn đề vay nợ, nhóm của Bạch Du chạy xe đạp về xã.

Khi về đến xã, từ xa họ đã thấy đội trưởng của hai tổ sản xuất đang cùng các thành viên trong tổ đứng chờ ở khoảng sân trống trước cửa văn phòng.

Bạch Du đếm sơ qua một lượt.

Tin xấu: Không có nhiều người lắm, chỉ có khoảng bốn mươi người, trong đó có một số là đàn ông và phụ nữ lớn tuổi.

Tin tốt: Có khoảng 30 phụ nữ trẻ, theo lời chủ nhiệm Vương của Hội Liên hiệp phụ nữ, 10 người trong số họ đã tốt nghiệp cấp ba, một người là học sinh trung học, vì không tìm được việc làm trong nhà máy nên trước giờ chỉ ở nhà phụ việc, hoặc là đang chuẩn bị lập gia đình.

Chương 696: Chương 696

DTV-EBOOK

Sau khi Âu Dương Văn Khiên phát biểu vài câu liền giao sản nghiệp này cho Bạch Du: "Đồng chí Bạch, mảng chạm khắc vỏ sò tôi không biết được nhiều, cho nên bước tiếp theo làm như thế nào cô chứ nói, tất cả chúng tôi sẽ phối hợp với cô!"

Chủ nhiệm Vương của Hội Liên hiệp phụ nữ cũng gật đầu: "Đúng vậy, cô cứ nói, nếu tất cả chúng ta cùng đồng tâm hiệp lực thì nhất định có thể thành lập nhà máy!"

Bà ta muốn mọi người biết rằng, câu nói phụ nữ nắm giữ nửa bầu trời không chỉ là nói suông!

Bạch Du gật đầu: "Cảm ơn bí thư Âu Dương và chủ nhiệm Vương đã tin tưởng. Vậy thì tôi sẽ không từ chối nữa. Nếu có gì còn chưa tốt, mong hai người hãy kịp thời hướng dẫn cho tôi nhé."

Đúng là một đồng chí khiêm tốn và tốt bụng!

Chủ nhiệm Vương càng nhìn Bạch Du càng thích, càng nhìn càng thấy hài lòng.

Nếu là người khác, e rằng cái đuôi đã dựng lên trời rồi từ lâu rồi, nhưng Bạch Du vẫn có thể khiêm tốn như vậy, hơn nữa trong mọi việc đều đặt họ lên hàng đầu. Thái độ này khiến người ta rất thoải mái, khó trách trước kia tòa soạn lại thành công như vậy.

Bạch Du tiến lên vài bước, hắng giọng nói: "Việc tuyển dụng lần này chủ yếu là là tuyển người học

nghề chạm khắc vỏ sò. Bởi vì quy mô sản xuất có hạn nên lần này chỉ tuyển hai mươi người. Tôi đếm ở đây thì tổng cộng có bốn mươi ba người, nhiều hơn số lượng cần, cho nên chỉ có thể quyết định thông qua kiểm tra."

TBC

Một cô gái trẻ có khuôn mặt tròn giơ tay, mặt đỏ bừng hỏi: "Xin hỏi kiểm tra như thế nào ạ?"

Bạch Du nhớ rõ cô gái trẻ trước mặt, cô ta là cô gái duy nhất có bằng cấp ba do chủ nhiệm Vương giới thiệu, tên là Lâm Bảo Châu.

Cô ta tuy là con gái nhà quê nhưng vì trong nhà ba đời đều là đàn ông làm trụ cột, tới đời cô ta thì chỉ sinh ra một người con gái là cô ta, bởi thế trong mà rất chiều chuộng cô ta, do đó mới được trao cho cơ hội đi học đầy quý giá.

Bạch Du khẳng định: "Câu hỏi của đồng chí nữ này rất hay. Trong nhà máy của chúng tôi, sau này nếu gặp phải điều gì không hiểu thì cứ hỏi thoải mái. Còn đối với việc kiểm tra, tôi đã chuẩn bị xong rồi."

Lần này Lâm Bảo Châu đến đây chỉ để giữ thể diện nên mới làm người đi đầu, bởi vì gia đình cô ta không coi trọng cái gọi là xưởng chạm khắc vỏ sò này, nhưng đại đội trưởng Trịnh đã huy động rất nhiều người, anh ta sợ mình sẽ bị so sánh với Đội sản xuất Xuân Phong, nên bảo cô ta qua cho đủ quân số.

Cô ta thầm nghĩ chỉ cần đi qua cho có là được, nhưng khi nhìn thấy Bí thư Âu Dương và chủ nhiệm Hội Liên hiệp phụ nữ rất kính trọng Bạch Du, suy nghĩ của cô ta liền bắt đầu thay đổi.

Cô ta cảm thấy Bạch Du là người có năng lực, nếu không sẽ không thể làm cho hai người quyền cao chức trọng kia phải cúi đầu.

Trực giác mách bảo với cô ta, nếu đi theo người có năng lực thì tương lai tuyệt đối sẽ không thể tồi tệ được.

Cho nên cô ta mới giơ tay định hỏi một câu, không ngờ mình chỉ hỏi một câu không quan trọng gì mấy nhưng lại được Bạch Du khen ngợi trước mặt mọi người, khiến cô ta hưng phấn đến hai má đều đỏ.

Cô ta quyết định, mình nhất định phải vào xưởng chạm khắc vỏ sò, nhất định phải vượt qua bài kiểm tra!

Cô ta muốn làm việc với đồng chí Bạch Du xinh đẹp và tài năng!

Bạch Du không biết mình mới khen bừa một câu mà đã dễ dàng thu phục được một fan hâm mộ, cô bảo Mã Tái Nam lấy túi xách và dụng cụ cô mang theo ra: "Đây là vỏ sò và dụng cụ mài tôi đã chuẩn bị từ sáng sớm. Tôi sẽ phát cho mỗi người một bộ, ba giờ kế tiếp mọi người cần phải mài vỏ sò thành hình bông hoa."

Nói xong, cô bảo Mã Tái Nam và Hạ Hải Sinh đi phát vỏ sò và dụng cụ, sau đó lấy những bông hoa mà Hạ Hải Sinh đã mài trước đó ra và đặt lên bàn để làm mẫu.

Khi mọi người nhìn thấy hoa và vỏ sò trên bàn thì không khỏi xôn xao bàn tán.

"Mài vỏ sò thành hoa, quá khó rồi."

“Vỏ sò mỏng như vậy, lỡ mài một chút bị vỡ thì sao đây?”

“Tôi cảm giác mình không thể làm tốt huhuhu… Chắc tôi sẽ không vượt bài kiểm tra mất…”

“Không đậu thì không đậu, dù sao cũng không kiếm được nhiều tiền.”

Dù có cơ hội được tham gia bài kiểm tra nhưng nhiều người vẫn không mấy lạc quan với xưởng chạm khắc vỏ sò, do đó cũng không quan tâm lắm đến việc liệu mình có được chọn hay không.

Khi Bạch Du thấy thế cũng không hứa hẹn gì với mọi người, hứa hẹn không có ý nghĩa, cô muốn dùng thực lực để chinh phục mọi người.

Cô bảo Hạ Hải Sinh chỉ mọi người cách dùng những dụng cụ trước mặt, cách dùng lực ra sao để vỏ sò không bị vỡ.

Sau đó, cô nhờ chủ nhiệm Vương của Hội Liên hiệp phụ nữ dẫn người đi quan sát những người này, ghi chép chi tiết ai là người kiên nhẫn, ai khéo tay hay ai không thể ngồi yên được.

Chủ nhiệm Vương rất vui vì mình có thể phát huy công dụng, vỗ n.g.ự.c bảo Bạch Du yên tâm, mình nhất định sẽ làm tốt.

Sau khi làm xong hết, Bạch Du mới nói với Âu Dương Văn Khiên về chuyện của thợ cả Ngũ.

“Thầy Ngũ và dì Triệu đã lớn tuổi, ở nhà còn có một cô con gái có sức khỏe không tốt, cô gái đó không thể sống thiếu sự chăm sóc của họ, cho nên họ không thể ngày nào cũng lên xã hướng dẫn, trừ khi xã có thể thu xếp nhà ở cho họ.”

Thật ra yêu cầu này không phải do vợ chồng thợ cả Ngũ đưa ra. Sau khi biết Bạch Du sẽ hợp tác với xã Phi Ngư để thành lập nhà máy, hai vợ chồng dứt khoát ủng hộ cô, cũng không phản đối sự sắp xếp của cô.

Bạch Du rất cảm động vì điều này.

Vợ chồng thợ cả Ngũ nói họ có thể đưa Ngũ Hiểu Đường tới xã làm vào buổi sáng, buổi tối sẽ đưa con gái về. Tuy nhiên, họ cần có một phòng riêng để Ngũ Hiểu Đường có thể ở một mình.

Nhưng Bạch Du cảm thấy ngày nào bọn họ cũng đi tới đi lui như vậy quá khó khăn, trạng thái tinh thần của Ngũ Hiểu Đường luôn là một quả b.o.m hẹn giờ, nếu trên đường đi gặp phải người nào mỉa mai hoặc coi thường họ, thì đối với sự hồi phục của Ngũ Hiểu Đường cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ, cô cảm thấy giải pháp tốt nhất là để thợ cả Ngũ và gia đình chuyển về xã ở, để họ không cần phải đi lại vất vả hàng ngày nữa, đồng thời cũng có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền thuê.

Đúng vậy, ngôi nhà nơi thợ cả Ngũ ở hiện nay là do thư ký Chương của bên toà soạn cho họ ở nhờ, thư kí Chương nhất quyết không lấy tiền, nhưng bởi thế con trai và con dâu của thư ký Chương rất không vui, do đó thợ cả Ngũ vẫn trả tiền thuê cho nhà họ Chương. Nhưng gần đây, nhà họ Chương đang đang ầm ĩ nên muốn lấy lại căn nhà, nếu không sẽ phải tăng tiền thuê, bởi vì giá thuê mà Thư ký Chương đặt ra quá thấp. Một ngôi nhà lớn như vậy mà chỉ lấy một đồng. Nếu cho người khác thuê thì có thể thu ít nhất được ba đến năm đồng.

Sau khi nghe lời đề nghị của Bạch Du, thợ cả Ngũ và gia đình rất vui vẻ chuyển đến xã, đó là lý do tại sao đến bây giờ Bạch Du mới mở lời.

Âu Dương Văn Khiên suy nghĩ một chút, nói: "Không thành vấn đề, chuyện này tôi sẽ giải quyết."

Nhìn thấy đối phương không có từ chối, trong lòng Bạch Du trở nên nhẹ nhõm, cũng cảm thấy may mắn vì mình đã chọn đúng người để hợp tác.

Bạch Du: "Còn nữa, mặc dù hiện tại không vội xây dựng nhà máy, nhưng chúng ta không thể làm việc trên đất trống được. Chúng ta cần một nơi rộng rãi, cũng như bàn ghế."

Âu Dương Văn Khiên ghi chép những điểm cần thiết: "Được, cái này tôi đã nhớ kỹ, trong xã còn có một số chỗ trống không dùng để làm gì, hai ngày tới tôi sẽ bảo người đến dọn dẹp. Về phần bàn, ghế và dụng cụ thì phải đợi ngân hàng cho vay rồi mới mua được ".

Chương 697: Chương 697

DTV-EBOOK

Bạch Du tỏ vẻ không thành vấn đề.

Âu Dương Văn Khiên sau khi ghi lại hết liền nêu ra một vấn đề mình còn lo lắng: "Tuy vỏ sò là tài nguyên thiên nhiên, nhưng việc nhặt chúng cũng rất tốn thời gian và sức lực. Nếu những người này được tuyển thì sau đó họ phải đi nhặt vỏ sò, nếu vậy thì tôi lo rằng nó sẽ ảnh hưởng đến việc học nghề."

Bạch Du suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy chúng ta không cần bọn họ đến nhặt, thay vào đó có thể thuê người của tổ sản xuất đến nhặt. Chúng ta có thể định giá, chẳng hạn như một cân vỏ sò sẽ trả bao nhiêu tiền, nếu nhặt được vỏ sò có hình dáng lạ thì sẽ mua với giá khác. Chỉ cần chúng ta sẵn sàng trả tiền thì không sợ không nhận được vỏ sò, nếu đội sản xuất không chịu làm thì chúng ta cũng có thể tìm người ở các xã khác."

Người ta nói có tiền mua tiên cũng được, bất kể đàn ông, phụ nữ, già hay trẻ, người lớn hay trẻ em, sẽ có rất nhiều người sẵn sàng đổ xô đến bãi biển để nhặt vỏ sò cho họ.

Bằng cách này, vấn đề nguyên vật liệu cũng được giải quyết.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, tiếng ve kêu trên những tàng cây lớn càng to hơn.

Vì quá nắng nóng nên có không ít người đã ngồi dưới tán cây lớn để mài, Hạ Hải Sinh đứng bên cạnh hướng dẫn mọi người, Mã Tái Nam và chủ nhiệm Vương, cùng hai cán sự cũng đến hỗ trợ.

Đã gần trưa, nhưng kết quả kiểm tra vẫn phải mất một lúc lâu mới có.

Bạch Du mượn nhà bếp của Âu Dương Văn Khiên, chuẩn bị làm bữa trưa cho mọi người.

Cà chua cắt thành từng miếng rồi chiên với trứng, làm món trứng bác cà chua.

Ở đảo Quỳnh Châu có một loại cây tên là Kim Bất Hoán, tên khoa học là húng quế, có thể xào với thịt để tăng thêm hương vị, ăn không những cực kỳ thơm mà còn giúp dễ tiêu hoá.

Nguyên liệu nấu ăn của xã hôm nay có nghêu, vì thế trên đường đi Bạch Du đã hái một ít lá húng quế, rửa sạch rồi xào với nghêu.

Mẹo xào nghêu là phải xào thật nhanh, lửa phải to. Xào trên lửa lớn vài lần đến khi chín tới là được. Không được xào quá lâu, nếu không sẽ không ngon.

Cuối cùng, Bạch Du lại làm thêm một đĩa khoai tây chua cay rồi mời mọi người tới ăn cơm.

Vì vẫn phải quan sát đánh giá nên chủ nhiệm Vương và những người khác đã đi theo đợt.

Không ăn thì không biết, nhưng ăn một lần là sẽ ấn tượng với kỹ năng nấu nướng của Bạch Du ngay.

Món này thật sự rất ngon, trứng bác cà chua chua chua ngọt ngọt, ăn với cơm rất hợp.

Nghêu có mùi thơm nồng nàn của tỏi, thịt vừa ngon vừa ngọt, đến mức lưỡi suýt bị nuốt theo luôn.

Khoai tây thái sợi chua chua cay cay, có thể ăn một lúc mười bát cơm cũng được nữa!

Ba tiếng sau, kết quả kiểm tra đã có.

Cùng lúc đó.

Lính cần vụ Mao Minh mang khuôn mặt tái mét chạy vào văn phòng của chính trị viên Tôn: "Chính trị viên Tôn ơi không ổn rồi. Đội do phó đội trưởng Giang dẫn đầu đã mất liên lạc!"

Ủy viên chính trị Tôn đang uống trà, nghe xong lời này tay run lên, nước đổ vào tập tài liệu trước mặt, tập tài liệu lập tức bị ướt.

Ông ấy vội vàng cầm tập tài liệu lên, vừa lau vừa hỏi giọng gấp gáp: "Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Đang yên đang lành sao lại mất liên lạc?"

Mạch m.á.u ở thái dương Mao Minh đập thình thịch: "Tàu chiến Dược Nam ở quần đảo Dược Nam đã đ.â.m hỏng hai tàu đánh cá một cách man rợ, hơn mười ngư dân trên tàu đều bị bắt giữ, chi đội do phó đoàn trưởng Giang chỉ huy đang tiến hành thử nghiệm bay trên biển gần đó, sau khi phát hiện hành vi xâm lược của hải quân Dược Nam đã đến cảnh cáo đối phương thả người, không ngờ quân đội Dược Nam không nghe, còn biến bản thêm tệ, lúc mười một giờ mười một phút, quân đội Dược Nam bất ngờ pháo kích vào hạm đội hỗ trợ phía sau của quân ta, phó đoàn trưởng Giang và những người khác đã mất liên lạc từ đó!"

"Lẽ nào lại như vậy!"

Ủy viên chính trị Tôn đập mạnh tay xuống bàn, mặt và cổ nổi đầy gân xanh, rõ ràng là tức giận không nhẹ.

Trong văn phòng im lặng đến mức khiến người ta kinh hãi.

Mao Minh không dám thở mạnh, hai mắt nhìn chằm chằm vào ủy viên chính trị Tôn, dùng ánh mắt hỏi không tiếng động rằng tiếp theo nên làm gì.

Ủy viên chính trị Tôn hít một hơi thật sâu, ép mình bình tĩnh lại: “Chuyện này không nên tuyên truyền ra ngoài, đặc biệt phải chú ý đến cảm xúc của gia đình quân nhân, tạm thời đừng để họ biết.”

Mao Minh: “Vâng!”

Mặc dù miệng nói vậy nhưng ông ấy cảm thấy chuyện này chỉ sợ không giấu được lâu, nhiều ngư dân và quân nhân mất liên lạc cùng lúc, một chuyện lớn như vậy một khi được báo ra, sớm muộn gì gia đình quân nhân cũng sẽ biết.

Nghĩ đến đồng chí Cát Đại Xuyên mới hy sinh cách đây không lâu, lồng n.g.ự.c Mao Minh thắt lại, không thở nổi.

Bây giờ anh ấy chỉ có thể cầu nguyện cho mọi người đều bình an trở về.

Ủy viên chính trị Tôn cũng biết chuyện này không giấu được lâu nhưng có thể giấu được một thời gian thì giấu.

Nhưng bây giờ ông ấy cũng không quan tâm đến những điều này nữa, tình hình nghiêm trọng, ông ấy phải nhanh chóng đi gửi báo cáo khẩn cấp.

***

Một tiếng "ầm".

Bầu trời vừa mới nắng chói chang bỗng chốc mây đen kéo đến, những đám mây đen kịt bao trùm cả bầu trời, không một kẽ hở khiến người ta có cảm giác mưa gió sắp ập đến.

Một tiếng sấm nổ vang trời, khiến tất cả mọi người trên sân đều giật mình, một số đứa trẻ nhát gan đứng xem bên cạnh còn bị dọa khóc.

Âu Dương Văn Khiên nhíu mày, ngẩng đầu nhìn trời: "Có vẻ như sắp mưa rồi, chúng ta phải nhanh chóng tìm một nơi trú mưa thôi."

Chủ nhiệm Vương cũng lẩm bẩm: "Thời tiết đẹp như vậy sao lại đột nhiên thay đổi thế này? Thật kỳ lạ!"

Bạch Du nhìn bầu trời đen kịt, tim bỗng nhiên đau nhói, cảm giác như có ai đó đột nhiên bóp chặt lấy tim cô, đau đến mức cô suýt kêu lên.

Mã Tái Nam đứng bên cạnh phát hiện ra sự khác thường của cô, lập tức hỏi: "Bạch Du, sao mặt cô lại khó coi thế? Có khó chịu ở đâu không?"

Bạch Du sờ vào vị trí tim mình, lắc đầu: "Vừa nãy tim hơi khó chịu nhưng bây giờ thì không sao rồi, chắc không có vấn đề gì đâu."

Kiếp trước, cho đến khi qua đời, tim cô vẫn không có vấn đề gì, theo lý mà nói thì tim cô phải rất khỏe

mạnh.

Nhưng kiếp này rất nhiều chuyện đã thay đổi, cô nghĩ đợi khi rảnh rỗi sẽ tìm thời gian đi khám, như vậy chắc chắn hơn.

Âu Dương Văn Khiên sai người lấy chìa khóa kho hàng, dẫn mọi người đến kho hàng.

Kho hàng của công xã Phi Ngư đã bỏ không rất lâu, bên trong chất đầy những thứ đồ bỏ đi, lúc này vừa bước vào lập tức xộc vào mũi một mùi ẩm mốc khiến không ít người bị sặc đến hắt hơi.

“Nơi này mùi nồng quá.”

Không biết ai đó phàn nàn một câu.

Nhưng lúc này muốn quay ra ngoài cũng không kịp nữa rồi, vì bên ngoài đã đổ mưa như trút nước, mưa như thác đổ xuống từ bầu trời, như thể có người đang cầm xô nước đổ từ trên trời xuống vậy.

Chủ nhiệm Vương nhìn cơn mưa bên ngoài, cảm thán: “Mưa lớn quá. May mà chúng ta tránh kịp, nếu không thì thành gà rù mất.”

Bạch Du ừ một tiếng, trong lòng nghĩ không biết ở nhà bà nội và hai đứa trẻ có về nhà kịp không, quần áo và thịt lợn phơi ngoài sân đã thu vào chưa? Còn Giang Lâm nữa.

Tuy Giang Lâm là đội tàu ngầm nhưng không phải lúc nào cũng ở dưới nước để làm nhiệm vụ hoặc huấn luyện tàu ngầm, phần lớn thời gian họ đều ở trên bờ, không biết anh có tránh mưa kịp không.

Đợi mùi trong kho hàng tan bớt, Bạch Du và những người khác bắt đầu kiểm tra thành quả mài

giữa của mọi người.

Tổng cộng có bốn mươi ba người tham gia đánh giá, trong quá trình đó có năm người không chịu được vất vả, chủ động bỏ cuộc, còn lại ba mươi tám người.

Chương 698: Chương 698

DTV-EBOOK

Trong số ba mươi tám vỏ sò thu được, có bốn vỏ bị vỡ hoàn toàn, đừng nói là mài thành hình bông hoa, thậm chí còn không nhìn ra được là vỏ sò, thành phẩm như vậy chắc chắn không được, không biết cách kiểm soát lực, hoặc khi mài căn bản là không để tâm.

Bốn người này bị loại.

Còn có ba người trong quá trình mài giũa mặc dù không chủ động bỏ cuộc nhưng lúc thì đi vệ sinh, lúc thì uống nước, trong ba giờ chạy vào nhà vệ sinh năm sáu lần, không khỏi khiến người ta nghi ngờ rằng họ bị bệnh thận hay không muốn làm việc.

Ba người này cũng bị loại.

Trong số hai mươi lăm người còn lại, Bạch Du chọn ra hai mươi người, mặc dù năm người còn lại thái độ làm việc không có vấn đề gì nhưng thực sự không có năng khiếu điêu khắc.

Trong số hai mươi người được chọn, có bốn hoặc năm người rõ ràng có thể thấy trình độ rất tốt.

Bạch Du hỏi một người phụ nữ khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi: “Trước đây cô đã từng làm đồ điêu khắc vỏ sò chưa?”

Người phụ nữ lắc đầu: “Tôi không biết điêu khắc là gì nhưng bình thường tôi sẽ nhặt một số vỏ sò để làm thành đồ vật, ví dụ như vỏ ốc hương cưa ra có thể làm thành gáo nước, vỏ sò nhật nguyệt có thể

làm thành thìa canh, còn một số có thể thổi kêu, như vậy có thể làm đồ chơi cho trẻ con."

Chồng cô ấy mỗi tháng chỉ kiếm được vài đồng nhưng trong nhà lại có ba đứa con gào khóc đợi ăn nên cô ấy chỉ có thể nghĩ cách dùng những thứ không tốn tiền này để làm thành đồ vật, tuy không dùng được tốt lắm nhưng dù sao cũng có thể tiết kiệm được một ít tiền.

Bạch Du gật đầu, xác nhận lại tên của cô ấy: "Cô tên là Khương Tuệ Quân phải không?"

Người phụ nữ ngẩn ra một lúc mới gật đầu: "Đúng vậy, đã lâu rồi không có ai gọi tôi như vậy, tôi suýt quên mất tên của mình rồi."

Bình thường mọi người đều gọi cô là vợ của lão đại Cao, vợ của lão Cao, hoặc là mẹ của Cẩu Đản, tóm lại là sau khi lấy chồng, cô ấy dần dần mất đi cả tên của mình.

Cho nên lúc này Bạch Du vừa gọi tên cô ấy nên cô ấy mới ngẩn ra một lúc mới phản ứng lại nhưng không biết tại sao, theo tiếng gọi tên đó, cô ấy cảm thấy như có gì đó khác biệt.

Còn khác biệt như thế nào thì cô ấy cũng không nói rõ được, tóm lại là khác biệt.

Bạch Du gật đầu: "Rất tốt, bắt đầu từ ngày 1 tháng sau, đúng 8 giờ sáng đến học đúng giờ, nếu làm tốt, có cơ hội trở thành tổ trưởng."

Còn bốn ngày nữa là đến ngày 1 tháng sau nhưng bây giờ khoản vay vẫn chưa được giải ngân, địa điểm và dụng cụ mài giũa cũng chưa chuẩn bị xong, chỉ còn cách tranh thủ những ngày này sau khi khoản

vay được giải ngân, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ rồi mới cho mọi người đến làm việc.

Khương Tuệ Quân nghe vậy, lại ngẩn ra một lúc, sau đó mặt đỏ bừng, kích động gật đầu liên tục: "Được, được, tôi chắc chắn sẽ đến đúng giờ, tôi chắc chắn sẽ làm tốt!"

Những người khác nghe vậy, có người thì ghen tị, có người thì khinh thường hoặc là không có cảm giác gì.

Dù sao bây giờ vẫn chưa thấy tiền nên mọi người đối với việc có làm tổ trưởng hay không thực ra không quá quan tâm.

Sau đó Bạch Du lại hỏi một số người khác, cũng giống như Khương Tuệ Quân, những người này đều có một số kinh nghiệm thủ công, thuộc loại người khéo tay, Bạch Du gạch dưới tên của họ hai gạch, chuẩn bị đào tạo trọng điểm.

Nếu những người này được đào tạo tốt, có thể trở thành những cán bộ cốt cán đầu tiên, đến lúc đó có thể giúp thợ cả Ngũ và thím Triệu đào tạo những người khác, họ cũng sẽ không phải vất vả như vậy.

Lâm Bảo Châu thấy Bạch Du khen ngợi nhiều người như vậy, không khỏi ngẩng cao đầu ưỡn ngực, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Bạch Du.

Chỉ là Bạch Du đi thẳng qua trước mặt cô ấy, không hỏi cô ấy vấn đề gì, cũng không nhìn cô ấy bằng con mắt khác, điều này khiến trong lòng cô ấy không khỏi hụt hẫng.

Cả người cô ấy như quả cà bị sương đánh, lập tức héo rũ, ngay cả đầu cũng cúi xuống.

Đương nhiên Bạch Du có chú ý đến sự thay đổi biểu cảm của Lâm Bảo Châu, bông hoa mà Lâm Bảo Châu mài trong số những người được chọn thì nó vào loại trung bình, không tính là đặc biệt nổi bật, cũng không phải là tệ nhất nhưng cô chú ý đến là trên mặt đất mà cô ấy đã ngồi trước đó, đã vẽ rất nhiều bông hoa có hình dạng khác nhau.

Những bông hoa đó có nụ hoa sắp nở, có bông nở rất rực rỡ, mặc dù chỉ là dùng cành cây vẽ vài nét trên cát nhưng lại rất sống động.

Kiếp trước cô đã xem trên tivi có người dùng cát để vẽ tranh, cô rất kinh ngạc, cô cảm thấy Lâm Bảo Châu hẳn là có năng khiếu hội họa, nên cô nghĩ nếu có cơ hội thì có thể hướng dẫn cô ấy phát triển về thiết kế.

Trận mưa này không kéo dài, chưa đầy nửa giờ đã tạnh, mây đen tan đi, mặt trời lại sáng trở lại, vũng nước trên mặt đất phản chiếu bầu trời trong xanh như được rửa sạch.

“Mau nhìn kìa, có cầu vồng!”

Không biết là ai đã kêu lên một tiếng.

Thế là mọi người đều chạy ra ngoài xem cầu vồng, trên bầu trời trong xanh treo một dải cầu vồng bảy sắc trông như một dải lụa, thật đẹp.

Bạch Du cũng đi theo ra ngoài, cô không nhớ mình đã bao lâu không nhìn thấy cầu vồng rồi.

Chủ nhiệm Vương cười nói: “Đây thực sự là một điềm lành, điều này có nghĩa là xưởng điêu khắc vỏ

sò của chúng ta chắc chắn sẽ phát triển rực rỡ như cầu vồng!"

Mặc dù không hiểu cầu vồng có liên quan gì đến sự phát triển rực rỡ nhưng rõ ràng lời nói này đã khích lệ mọi người, mọi người nhìn cầu vồng, cùng nhau mơ về tương lai tươi đẹp.

Mưa đã tạnh, Bạch Du cho mọi người về, đợi đến ngày một thì tới làm việc, còn về việc thu gom vỏ sò, một là bây giờ không cần nhiều như vậy, hai là khoản vay vẫn chưa được giải ngân, công xã nhân dân không có tiền trả cho mọi người, cho nên Bạch Du và Âu Dương Văn Khiên tạm thời không nói với mọi người về chuyện này.

Sau khi mọi người đi, Bạch Du và Âu Dương Văn Khiên bàn bạc một chút vì những ngày tiếp theo cô có thể không đến, có chuyện gì cô sẽ sắp xếp cho Mã Tái Nam đến xử lý.

Mặc dù Mã Tái Nam có hơi căng thẳng nhưng vẫn lấy hết can đảm đồng ý.

Trở về thôn, Mã Tái Nam phát hiện ra ánh mắt của người trong thôn nhìn cô ấy khác hẳn, mặc dù cô ấy đã dặn người nhà đừng nói với mọi người chuyện cô ấy đi làm ở công xã Phi Ngư nhưng cô ấy đột nhiên từ bỏ công việc đi biển đánh cá và bán cá, khiến mọi người không thể không tò mò nên họ đã chạy đến hỏi mẹ cô ấy là Mã Tú Lan.

Sao Mã Tú Lan có thể là đối thủ của những người phụ nữ nông thôn, chưa đến hai hiệp đã kể hết chuyện "Phùng Chiêu Đệ" đi làm ở công xã cho mọi người nhưng may là bà còn nhớ lời dặn của Bạch Du, không nhắc đến chuyện mở xưởng.

TBC

Nhưng như vậy cũng đủ khiến mọi người kinh ngạc, “Phùng Chiêu Đệ” lại tìm được việc làm, hơn nữa còn là đi làm ở công xã, chỉ tiếc hỏi Mã Tú Lan ba lần thì bà cũng không biết gì nên mọi người đành phải đợi “Phùng Chiêu Đệ” về rồi hỏi cô ấy.

Lúc này thấy “Phùng Chiêu Đệ” về, mọi người lập tức vây quanh cô ấy, hỏi han rôm rả…

“Chiêu Đệ này, bây giờ cô làm việc ở công xã sao? Cô làm công việc gì? Cô tìm được việc làm thế nào?”

“Con gái lớn nhà tôi cũng chưa có việc làm, cô có thể đưa con gái lớn nhà tôi vào làm không?”

“Diệu Tổ nhà tôi cũng chưa có việc làm…”

Mã Tái Nam nhìn vào mặt mọi người, sự khinh thường lộ liễu trước đây đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự nịnh nọt và ngưỡng mộ.

Cảnh tượng này là điều cô ấy chưa từng nghĩ đến, cô ấy đột nhiên cảm thấy mũi hơi cay, hít một hơi thật sâu nói: “Mọi người yên lặng một chút, tôi có thể trả lời câu hỏi của mọi người nhưng chuyện sắp xếp công việc thì mọi người đừng làm khó tôi, tôi chỉ là người chạy việc vặt, hiện tại ngay cả một xu tiền lương cũng không có.”

Chương 699: Chương 699

DTV-EBOOK

"Cái gì? Một xu tiền lương cũng không có sao?"

"Không có tiền mà cô còn đi làm cho người ta, không lẽ cô bắt nhiều cá đến mức nước vào não rồi à?"

"Đúng vậy, tôi còn tưởng tìm được công việc gì ghê gớm lắm, hóa ra không có một xu nào, mọi người giải tán đi."

Thế là đã có rất nhiều người đã bỏ đi, những người ở lại sau khi hỏi rõ "Phùng Chiêu Đệ" thực sự không nói dối, cũng lần lượt giải tán, sự nịnh nọt vừa rồi lại biến thành sự khinh thường, ngoài sự khinh thường còn có sự chế giễu.

Họ cảm thấy "Phùng Chiêu Đệ" chắc chắn là nước vào não rồi, tuy ra biển đánh cá vất vả và nguy hiểm nhưng ít ra cũng có thể nuôi sống cả nhà, bây giờ lại đi chạy việc vặt cho người ta, còn không có một xu nào, như vậy không phải là đồ ngốc thì là gì?

Trước đây mỗi lần mọi người khinh thường mình và gia đình, Mã Tái Nam đều buồn bã rất lâu, nhiều lần nửa đêm trốn trong chăn lén lau nước mắt nhưng lần này, cô ấy lại không hề buồn chút nào.

Sau khi trở về nhà, cô ấy nói với mẹ chuyện mình đổi tên.

Mã Tú Lan biết con gái muốn đổi theo họ của mình, sau một lúc ngẩn người đột nhiên bật khóc.

Vài chị em khác của Mã Tái Nam biết chị gái đổi tên, đều nói mình cũng muốn đổi tên, cũng muốn đổi theo họ của mẹ.

Nhưng Mã Tái Nam không đồng ý, cô ấy lo lắng hành động quá lớn sẽ kinh động đến bác của cô ấy, còn có những người họ hàng khác của nhà họ Phùng, đến lúc đó tìm đến tận nhà mà cô ấy lại không có ở nhà, mà sức khỏe của mẹ lại không tốt, em gái lại còn nhỏ, đến lúc đó chắc chắn không phải là đối thủ của họ.

Vì vậy cô ấy dỗ dành các em gái, bảo họ đợi thêm một thời gian nữa, đợi đến khi cô ấy có năng lực, đợi đến khi mọi người phải chạy đến nịnh nọt cô ấy, không dám khinh thường cô ấy nữa thì cô ấy sẽ đổi tên cho họ.

***

Bạch Du đạp xe đạp trở lại căn cứ hải quân.

Nhưng vừa bước vào khu người nhà, cô đã thấy Kim Tiểu Bảo được bà nội dắt tay, bà nội Kim tay xách bao lớn bao nhỏ, cười đến nỗi cả hàm răng sún đều lộ ra.

Kể từ khi Lâu Mạn Lệ bị đưa đến nông trường, còn Kim Đại Bảo bị đập đầu thành đồ ngốc thì bà nội Kim đã lâu không nở nụ cười, nên Bạch Du cảm thấy rất lạ là sao hôm nay bà ấy lại cười vui vẻ như vậy.

Nhưng cô nhanh chóng biết được câu trả lời.

Vừa về đến nhà, cô nhóc lập tức chạy đến, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ vào cổ cô, nũng nịu ấm ức: “Mẹ, con nhớ mẹ cả ngày.”

Lòng Bạch Du mềm nhũn: “Mẹ cũng nhớ con cả ngày, ở nhà con có ngoan ngoãn nghe lời bà cố không?”

Cô nhóc gật đầu: “Có, con ngoan lắm, con học được cách đọc số, bà cố thưởng cho con ba viên kẹo sữa Thỏ Trắng, con để dành cho mẹ một viên.”

Bạch Du hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé: “Không có của cha sao?”

Cô nhóc tỏ vẻ khó xử nhưng nhanh chóng nói chắc nịch: “Cha không thích ăn đồ ngọt nên con ăn hộ cha rồi!”

Bạch Du:”…” Con thật là tốt bụng.

Vừa đặt cô nhóc xuống để cô bé đi tưới rau với Niệm Niệm thì bên ngoài đã nghe thấy tiếng người đưa thư.

Người đưa thư mang đến một bức điện báo và một bức thư.

Bức điện báo do nhà gửi đến, nói rằng chị dâu cô đã sinh một bé trai, nặng ba cân bảy.

Bức thư do Lâm Hướng Tuyết gửi đến, dày cộp, bên trong còn kẹp một bức ảnh.

Trong thư Lâm Hướng Tuyết nói rằng cô ấy đã đỗ đại học, từ tháng chín, cô ấy sẽ trở thành sinh viên đại học giống như Bạch Du, sau đó lại nhắc đến chuyện cô ấy sinh non, bức ảnh trong thư là ảnh cô ấy chụp cùng con gái Tiểu Mãng Quả.

Bạch Du đoán rằng chị dâu cô và Lâm Hướng Tuyết gần như cùng thời điểm sinh nở, quà cho trẻ con đã chuẩn bị xong, chỉ là cô không ngờ Lâm Hướng Tuyết lại sinh non, may mắn là hai mẹ con đều bình an.

Cô đặt bức thư sang một bên, cầm bức ảnh lên xem kỹ.

Nói chung con gái thường giống cha nhưng Tiểu Mãng Quả lại rất giống Lâm Hướng Tuyết, mắt mũi như đúc ra từ một khuôn, trong ảnh hai mẹ con nhìn vào máy ảnh cười toe toét, càng giống nhau như đúc.

Bạch Du nhìn mãi, cũng không nhịn được cười theo.

Đúng là tin tức tốt.

Như vậy, cô, Lâm Hướng Tuyết và Tôn Tường Vy đều là sinh viên đại học.

Bạch Du gấp bức thư lại rồi nhanh chóng kể chuyện chị dâu đã sinh con cho bà nội. Sau khi bà Bạch nghe xong cũng vô cùng vui mừng, vội vàng nói sẽ gửi quần áo bà tự may sang.

Bạch Du mỉm cười đồng ý, nói rằng ngày mai cô sẽ đi gửi.

Đến giờ nấu cơm, bà Bạch nhắc đến chuyện nhà họ Kim: "Chẳng phải trước đây chúng ta tò mò tại sao Lâu Mạn Lệ lại đồng ý ly hôn với nhà họ Kim sao? Cháu đoán xem tại sao?"

Bạch Du vừa chuẩn bị bữa tối vừa lắc đầu: "Tại sao ạ?"

Nấm hương và mộc nhĩ bà nội đã ngâm trước, vớt ra để ráo nước là có thể dùng ngay, Bạch Du thái thịt xông khói thành lát mỏng, sau đó lại múc mấy bát bột mì trong thùng ra, chuẩn bị nhào bột làm mì lá hẹ.

Mì lá hẹ không liên quan đến hẹ, mà vì hình dạng rất giống lá hẹ, mềm dẻo nên được gọi như vậy.

Bà Bạch: "Hóa ra là Lâu Mạn Lệ đề nghị nhà họ Kim đưa Kim Tiểu Bảo tới Thủ đô cho chị gái ruột của Lâu Mạn Lệ nuôi, nghe nói lúc đầu nhà họ Kim cũng không đồng ý, gần đây không biết tại sao lại nghĩ thông."

Bạch Du "À" một tiếng: "Lúc nãy cháu về thấy bà nội Kim dắt Kim Tiểu Bảo đi về phía cảng, hóa ra là đưa Kim Tiểu Bảo tới Thủ đô, trách sao bà ta cười như vậy."

Nhà họ Kim nghĩ thế nào cô không quan tâm nhưng Lâu Tú Anh muốn nhận nuôi Kim Tiểu Bảo?

Cô không cảm thấy đây là chuyện tốt.

Kiếp trước Kim Đại Bảo không bị ngã thành ngốc, sau này gia nhập băng đảng làm hại không ít nữ sinh, tuy Kim Tiểu Bảo không khốn nạn như anh trai nhưng cũng chẳng khá hơn là bao, lừa gạt bắt cóc, dựa vào thế lực của anh trai để cướp đoạt một người phụ nữ, chỉ là sau khi chiếm được người ta thì lại không trân trọng, mỗi lần say rượu là đánh người ta đến nửa chết, sau này Kim Đại Bảo bị bắt thì Kim Tiểu Bảo bị người nhà của người phụ nữ đó đánh tàn phế.

Kiếp này Kim Tiểu Bảo chắc chắn không thể dựa vào quyền thế của Kim Đại Bảo, chỉ là Kim Tiểu Bảo do người phụ nữ Lâu Tú Anh nuôi lớn, cô thấy có khả năng càng không có chuyện ác nào không dám làm hơn cả Kim Đại Bảo kiếp trước.

Mặc dù Giang Lâm đã tách khỏi chi ba, được cho qua chi khác nhưng dù sao đi nữa, Giang Khải Bang cũng là cha ruột của anh, hơn nữa đều là người nhà họ Giang, lỡ có chuyện gì xảy ra thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến họ.

Xem ra sau này cô cần phải nói với Giang Lâm một tiếng.

Nghĩ vậy, tay cô không ngừng làm việc, nấm hương và mộc nhĩ thái hạt lựu, tiếp đó cho hành, gừng, tỏi vào chảo dầu phi thơm rồi đổ thịt xông khói và nấm hương vào xào cùng làm thành sốt thịt, mùi thơm lập tức lan tỏa khắp căn bếp nhỏ.

Tiếp theo cho mì lá hẹ đã nhào vào nồi nước sôi để luộc, luộc chín thì vớt ra để ráo, sau cùng chan sốt thịt lên là mì lá hẹ sốt thịt thơm ngon mềm mại đã hoàn thành.

Bữa tối đã xong nhưng Giang Lâm vẫn chưa về.

Nhưng Bạch Du không để bụng, tình huống này thường xuyên xảy ra.

Công việc trong quân đội bận rộn, thỉnh thoảng lại phải đi làm nhiệm vụ, vì vậy nếu có thể tan làm đúng giờ thì Giang Lâm sẽ về nhà ngay để ăn tối cùng họ, sau bữa tối sẽ phụ trách dọn dẹp vệ sinh, nếu đến giờ này mà chưa về, Bạch Du sẽ chia một

phần thức ăn ra để đợi Giang Lâm về rồi hâm nóng lại cho anh ăn.

Chỉ là hôm nay có chút khác biệt.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, những người xung quanh dần tắt đèn đi ngủ, Giang Lâm vẫn chưa về.

Chương 700: Chương 700

DTV-EBOOK

Điều này rõ ràng là có chút bất thường, nếu như bình thường anh phải đi làm nhiệm vụ hoặc phải làm việc thâu đêm trong quân đội không thể về, anh đều sẽ về nói với cô một tiếng, nếu không có thời gian về thì anh cũng sẽ nhờ người khác đến thông báo cho cô.

Chỉ là tối nay cô chờ mãi chờ mãi, vẫn không có ai đến.

“Mẹ, cha đâu, sao cha còn chưa về?”

Cô nhóc ngồi trong lòng cô, buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt nhưng vẫn nhớ đến việc cả ngày nay chưa gặp cha nên cố nhịn không ngủ.

Bạch Du xua đuổi con muỗi đang vo ve bên cạnh, bế cô bé lên: “Cha có việc phải làm, lát nữa sẽ về, con đi ngủ trước đi, đợi cha về mẹ sẽ gọi con dậy nhé?”

Cô nhóc: “Nhưng mẹ chắc chắn phải gọi con dậy nhé, con còn phải cho cha ăn kẹo sữa Thỏ Trắng.”

Mặc dù lúc nãy cô nhóc nói không để lại kẹo sữa Thỏ Trắng cho cha nhưng trong lòng cô nhóc vẫn có cha, cuối cùng vẫn nhịn thèm mà giấu viên kẹo sữa Thỏ Trắng cuối cùng vào túi, định đợi cha về sẽ cho cha ăn.

“Được, mẹ chắc chắn sẽ gọi con dậy.”

Lời còn chưa nói hết, cô nhóc đã ngủ thiếp đi.

Bạch Du bế cô bé vào phòng bà nội rồi cầm đèn pin nói: “Bà nội, cháu sang nhà Tạ Húc Đông hỏi thăm, lát nữa cháu về ngay.”

Bà Bạch: “Vậy cháu hãy cẩn thận.”

Bạch Du đáp lời, bật đèn pin rồi bước ra khỏi nhà.

Chưa kịp đến cửa nhà họ Tạ, Bạch Du đã suýt đ.â.m sầm vào Tạ Húc Đông đang vội vã trở về nhà từ một con hẻm khác.

Tạ Húc Đông tóc tai bù xù, thấy Bạch Du như bị dọa sợ, cả người lùi lại hai bước: “Bạch, Bạch Du, sao cô lại ở đây”

Bạch Du không ngờ anh ấy lại phản ứng lớn như vậy: “Tôi đến tìm anh hỏi thăm tình hình của Giang Lâm, anh ấy vẫn chưa về nhà, có phải đi làm nhiệm vụ không?”

Tạ Húc Đông thoáng hiện vẻ hoảng loạn trên mặt nhưng đêm tối quá nên đã che giấu rất tốt, anh ấy đút tay vào tóc làm cho mái tóc rối bù càng rối hơn: “Đúng vậy, Giang Lâm đi làm nhiệm vụ rồi, cậu ấy bảo tôi nói với cô nhưng tôi bận quá nên quên mất, thật ngại quá.”

Nghe vậy, Bạch Du thở phào nhẹ nhõm: “Thì ra là đi làm nhiệm vụ, vậy anh ấy có nói khi nào về không?”

Tạ Húc Đông l.i.ế.m đôi môi khô nứt: “Cái này tôi không biết, cô hiểu mà, có biết thì tôi cũng không tiện nói.”

Bạch Du tỏ ý đã biết: “Vậy thì không có chuyện gì nữa, tôi về đây.”

Vừa nói xong cô quay người định rời đi.

Ngay sau đó, Tạ Húc Đông đuổi theo, nhất quyết đòi đưa cô về.

Tạ Húc Đông đưa Bạch Du về xong mới quay về nhà, vừa vào cửa đã bị Tôn Tường Vy túm lấy cánh tay: "Anh vừa nói dối Bạch Du đúng không?"

Tạ Húc Đông cúi mắt nhìn cô ta: "Em nói gì vậy? Em biết được gì?"

Tôn Tường Vy đảo mắt, cuối cùng vẫn không chịu nổi ánh mắt bức người của Tạ Húc Đông, chột dạ nói: "Em không cố tình nghe lén đâu, em vô tình nghe được ở nhà bác cả, có phải Giang Lâm đã… Chết rồi không?"

Nói xong câu này, lòng cô ta cũng rối bời.

Giả sử Giang Lâm c.h.ế.t thật thì Bạch Du chẳng phải sẽ thành góa phụ sao?

Tiểu Minh Thư còn nhỏ như vậy mà đã không có cha, đáng thương quá.

Nghe đến chữ "chết", lồng n.g.ự.c Tạ Húc Đông như bị búa tạ đập mạnh, đau đến nỗi không thở nổi.

Anh ấy nhìn Tôn Tường Vi cảnh cáo: "Em đừng có đi nói lung tung, nhất là không được để Bạch Du nghe thấy, nếu không…"

Chưa đợi anh ấy nói hết, Tôn Tường Vy vội vàng nói: "Em biết em biết, em sẽ không nói ra ngoài, càng không nói với Bạch Du, nếu không thì em đã xông ra từ nãy rồi, đâu đợi đến giờ mới nói nhưng mà Giang Lâm bên kia…"

Tạ Húc Đông nhắm mắt lại, giọng khàn khàn trầm thấp: “Giang Lâm chắc chắn sẽ không sao!”

Tôn Tường Vy thấy anh ấy như vậy cũng không dám trêu chọc nữa, chuyện của Cát Đại Xuyên trước đó đã khiến mọi người buồn lắm rồi, nếu Giang Lâm lại xảy ra chuyện…

Cô ta không dám nghĩ đến hậu quả.

Bạch Du về nhà kể với bà nội chuyện Giang Lâm đi làm nhiệm vụ, sau đó tắm rửa rồi bế cô nhóc lên lầu ngủ.

Không biết ngủ bao lâu.

Bên ngoài sấm sét ầm ầm, Bạch Du giật mình tỉnh giấc, cả người ngơ ngác hồi lâu, mãi đến khi cô nhóc ngủ bên cạnh động đậy, cô mới hoàn hồn lại.

Cô bế cô nhóc vào lòng nhẹ nhàng dỗ dành, đợi cô bé chìm vào giấc ngủ lần nữa, cô mới có thời gian nhớ lại cơn ác mộng vừa rồi.

Cô mơ thấy Giang Lâm xảy ra chuyện.

Cô mơ thấy Giang Lâm bị nhốt trong một nơi tối om không có lấy một khe hở, tay chân bị trói chặt không thể cử động, chỉ là chưa kịp chạy đến cứu anh thì cô đã bị tiếng sấm làm cho tỉnh giấc.

Một luồng gió lạnh thổi vào từ cửa sổ, Bạch Du rùng mình, lúc này mới phát hiện cả người của mình đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Cô đứng dậy đóng cửa sổ lại, sau đó tìm một chiếc khăn lau mồ hôi lạnh trên người, làm xong những việc này, cô mới dần bình tĩnh lại.

TBC

Giang Lâm sẽ không sao đâu, đó chỉ là một giấc mơ thôi, cô không được tự dọa mình.

Sau khi tự động viên mình rất nhiều, Bạch Du mới trở lại giường nhưng vẫn không ngủ được.

Bình thường Giang Lâm ở nhà, mỗi lần cô gặp ác mộng thì Giang Lâm đều ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành cô nhưng giờ không có Giang Lâm, cô mới phát hiện ra rằng không biết từ lúc nào cô đã trở nên phụ thuộc vào anh như vậy.

Cô thật sự rất nhớ anh.

Lúc này, Giang Lâm chợt mở mắt ra.

Giang Lâm mở to mắt, từ xương sọ truyền tới cảm giác đau đớn như bị rách ra, anh đau tới mức có cảm giác muốn ói.

Chẳng mấy chốc anh đã cảm thấy có chỗ không đúng, đôi chân và đôi tay của anh bị trói chặt. Hai chân bị trói ngược ra sau lưng, dây thừng trói anh vừa thô vừa dẻo, anh dùng sức vùng vẫy mấy lần nhưng dây thừng vẫn không chút nhúc nhích.

Anh nằm nghiêng trên sàn nhà lạnh buốt, cả người không nhúc nhích.

Anh đang ở đâu?

Anh mở to mắt nhưng không thấy thứ nào, ngay giây phút ấy, anh cho rằng mình đã bị mù. Sau khi anh thích ứng được cảnh đen tối xung quanh, anh dần dần thấy rõ tình cảnh của mình.

Nơi này không lớn, trần nhà thấp chỉ vừa một người cao, xung quanh gió không thổi lọt, không có

một tia sáng nào. Tối tăm, ẩm ướt, mốc meo tỏa ra mùi tanh khiến người ta cảm thấy buồn nôn vô cùng.

Chẳng mấy chốc Giang Lâm đã có phán đoán, chắc là anh đang bị nhốt trong khoang thuyền tối tăm ở dưới đáy.

Lúc ấy sau khi tàu ngầm của anh và tàu của chiến đội của phó đội trưởng Vương ra ngoài để cảnh báo tàu Dược Nam, bảo bọn chúng nhanh chóng thả dân đánh cá và rút khỏi khu vực quần đảo Dược Nam. Nhưng không ngờ chúng lại phách lối và điên cuồng như vậy, thế mà không chịu nói lời nào là đã bày ra tàu chiến cỡ lớn, đồng thời b.ắ.n phá tàu của quân ta.

Trước khi ngất xỉu, anh chỉ nhớ là mình nhảy vào trong biển. Bây giờ xem ra là anh đã bị đối phương bắt làm tù binh và cũng nhốt anh lại rồi.

Anh ở đây bao lâu? Mấy tiếng? Hay là lâu hơn nữa?

Những đồng đội khác thế nào?

Cuộc chiến tại quần đảo Dược Nam lần trước đã có mười tám đồng đội hy sinh, anh không muốn thấy cảnh có nhiều đồng đội hy sinh hơn nữa.

Đúng lúc này, khi anh đang xê dịch thì không biết đá trúng thứ nào, dưới chân chợt truyền tới tiếng la đau.

“Là thằng khốn nào đá ông đây?”

Rõ ràng là một câu chửi thô tục nhưng lại khiến Giang Lâm như nghe được tiếng trời, anh nhỏ giọng hỏi: “Phó đội trưởng Vương, là anh đấy à?”

Phó đội trưởng Vương cảm giác như có chùy sắt đập nát xương đầu của anh ấy, anh ấy đau tới mức nhe răng nhếch miệng. Anh ấy vừa tỉnh lại đã bị người ta đạp một cái, anh ấy lập tức mắng chửi trong vô thức, ai mà ngờ khi vừa dứt lời thì đã nghe thấy một giọng nói trầm thấp cố gắng đè nhỏ.

Chương 701: Chương 701

DTV-EBOOK

Anh ấy không quan tâm tới cảm giác đau nhức dữ dội ở cái ót mà lên tiếng hỏi: "Là tôi, anh là... Phó đoàn Giang?"

Giang Lâm lên tiếng: "Phó đội trưởng Vương, bây giờ anh có thể cử động được không?"

Phó đội trưởng Vương nghe vậy, anh ấy thử giật giật cánh tay, lúc này anh ấy mới nhận ra là mình đã bị trói lại, đối phương trói dây thừng rất chặt, gần như là khảm vào trong da thịt, điều khó chịu nữa là mặt anh ấy úp xuống dưới. Không chỉ không nhìn thấy mà ngay cả thở cũng khó khăn

Dù vậy, phó đội trưởng Vương vẫn thử xê dịch cánh tay và đôi chân nhưng vẫn không có tác dụng nào. Suýt chút nữa là khiến bản thân không thở được: "Không cử động được, không cử động được một chút nào! Còn anh?"

Giang Lâm: "Tôi cũng không cử động được."

Căn cứ Hải quân.

Khu làm việc vốn nên tắt đèn từ lâu, lúc này đèn đuốc lại sáng trưng.

Ủy viên chính trị Tôn nhíu mày: "Đối phương mở rộng tình thế, mục đích muốn trừng phạt quân đội của chúng ta. Thái độ của chúng vô cùng cương quyết, bên trên đã đưa ra chỉ thị, nếu như bên ấy cứ tiếp tục cố chấp, không chịu thả quân binh của quân ta và dân đánh cá, tiếp tục sử dụng vũ lực để khiêu

khích, lần trước chúng ta đánh trả sự cương quyết của đối phương, lần này cũng vậy, tuyệt đối không nhân nhượng!"

"Tuyệt đối không nhân nhượng!"

Đám người đồng thanh kêu lên, tiếng nói to lớn vang vọng toàn bộ khu làm việc.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều ưỡn ngực, ánh mắt kiên định, chuẩn bị đã làm xong có đi không có về.

Sáng ngày sau, biên đội 193 chuẩn bị chờ căn dặn, vì để đề phòng ngộ nhỡ, quân đội lại ra lệnh điều thêm 141, tàu ngầm số 144 tạo thành biên đội mới thành lập, nhanh chóng chạy tới quần đảo Dược Nam đề làm nhiệm vụ.

***

Suốt đêm này, Bạch Du nghỉ ngơi rất ít, gần như là không ngủ chút nào.

Bà Bạch vừa nhìn thấy dáng vẻ của cô là đã nhận ra ngay: "Sao sắc mặt của cháu lại kém vậy, đừng nói là bị bệnh rồi nhé?"

Bạch Du ngáp một cái, lắc đầu nói: "Cháu không bị bệnh, tối qua bị sấm sét đánh thức, sau đó không ngủ tiếp được."

Cô không dám nói chuyện bị gặp ác mộng. Đầu tiên là cô ép mình không nghĩ tới cảnh trong giấc mộng nữa, cô cũng không ngừng nói với mình là giấc mộng chỉ trái ngược nhau. Cuối cùng là cô không muốn để bà nội phải lo lắng.

Sau khi bà nội biết điều này sẽ càng dễ lo nghĩ, ngộ nhỡ lo nghĩ tới mức bị bệnh thì sẽ không may.

Bà Bạch nghe vậy nhưng vẫn lo lắng như như cũ: "Đang yên đang lành sao lại không ngủ được, có phải thời tiết nóng quá không? Hay là ăn đồ nóng quá, nhân lúc mấy ngày nay cháu không cần phải ra ngoài, bà đi nấu canh cho cháu."

Khoảng thời gian tới đảo Quỳnh Châu và thành phố Quảng không ngắn, bà Bạch đã học toàn bộ tinh túy nấu canh của dân bản xứ.

Nóng? Nấu canh. Ngủ không được? Nấu canh. Ăn không ngon miệng? Nấu canh. Tóm lại là không có thứ nào mà nồi canh không giải quyết được, nếu có thì là hai nồi canh.

Bạch Du ôm bà nội, mỉm cười đáp được ạ.

Bà Bạch ra ngoài mua thức ăn, Bạch Du ở trong nhà viết thư trả lời cho chị dâu và Lâm Hướng Tuyết.

Bà nội làm mấy bộ quần áo mà em bé có thể mặc được, bởi vì trước đó biết đứa bé trong bụng là con trai nên tất cả quần áo đều là kiểu dáng bé trai. Hơn nữa còn làm tay áo dài, bây giờ gửi qua, chờ thêm hai tháng nữa, thời tiết thủ đô trở lạnh thì có thể mặc được.

Lâm Hướng Tuyết viết trong thư nói với cô, bảo cô đừng mua quần áo mới, bảo cô đóng gói gửi quần áo mà cô nhóc đã mặc qua cho Tiểu Mang Quả mặc là được, cô ấy còn nói cô nhóc khỏe mạnh, vừa thông minh vừa lanh lợi, chưa được một tuổi mà đã biết đi, cô ấy mong Tiểu Mang Quả có thể nhiễm chút may mắn của cô nhóc.

Giang Lâm đã buộc ga rô, chắc chắn sau này Bạch Du sẽ không có con nữa, quần áo cô nhóc mặc qua không ít và còn rất mới, bỏ thì sẽ rất đáng tiếc. Trước đó cô còn định tặng cho những nhà trong khu quân nhân, bây giờ Lâm Hướng Tuyết đã lên tiếng nên cô chọn vài bộ quần áo còn khá mới để đóng gói.

Ngoài quần áo cũ, đương nhiên còn có thuốc bổ cho đôi vợ chồng và trẻ nhỏ, cả đồ hải sản, bò biển, mực khô, cơm cuộn rong biển, các loại rong biển ở đảo Quỳnh Châu, tất cả đóng gói được bốn kiện đồ.

Một lúc sau bà nội quay về, bà mua lòng lợn chuẩn bị nấu cháo lòng, bà còn mua bông thanh long ruột trắng về, chuẩn bị nấu canh chung với xương lợn lớn.

Bạch Du nhận lấy nguyên liệu nấu ăn, cô bảo bà nội đi nghỉ ngơi, còn cô thì xách nguyên liệu vào phòng bếp.

Cô lấy từ trong tủ ra một bả ngọc trúc, một bả hạt sen, một bả hoa bách hợp và hai ba bông thanh long ruột trắng. Thêm nước sạch ngâm khoảng hai mươi phút, sau đó đổ nước vào trong nồi rồi bỏ xương lợn lớn đã rửa sạch và miếng gừng vào chung với nhau để trụng, dùng cái vá vớt xương lợn lớn lên đặt vào trong nồi đất, bỏ bông thanh long ruột trắng và đồ tương đương vào ninh trên lửa nhỏ.

Sau khi cháo lòng nấu xong, Bạch Du ăn hai chén, cháo tươi lòng lợn thơm mềm, không có mùi tanh nào, càng ăn càng thấy ngon.

Sau khi ăn sáng xong, cô cột mấy kiện đồ lên trên xe đạp, chuẩn bị tới bưu điện để gửi. Ngay khi cô định ra ngoài thì cô nhóc ôm lấy đùi cô đòi đi theo.

Bà Bạch vội dỗ dành cô nhóc: "Ớt da cọp trong vườn rau đã chín. Hôm qua không phải cháu nói muốn giúp bà nội hái ớt da cọp ư?"

Cô nhóc rất xoắn xuýt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu thành một cục nhưng cô bé vẫn chọn ở lại giúp bà nội hái ớt da cọp.

Bởi vì mẹ đã từng nói với cô bé, nếu không làm được lời mình nói thì sẽ không còn răng.

Cô bé không muốn không có răng, bà của Tiểu Đậu Đậu không còn răng, ngay cả bánh kẹo cũng không ăn được.

Nếu Bạch Du biết suy nghĩ của cô nhóc, e là cô sẽ không nhịn được mà bật cười, trong tiếng Quảng Đông thì "Không có răng" là không đáng tin, không ngờ cô nhóc lại nghĩ nói chuyện không đáng tin thành không có răng.

Tới bưu điện, cô đưa kiện đồ muốn gửi cho người đưa thư, phí của bốn kiện đồ là một đồng hai hào ba xu, so với bưu điện đời sau thì phí gửi đồ ở thời đại này thật sự rất rẻ.

Trên đường trở về, cô quẹo qua trước trước để tới nói cho thợ Ngũ một tiếng, nói rằng Âu Dương Văn Khiên đã đồng ý tìm nhà cử ở công xã nhân dân, chắc là vài ngày sẽ có tin tức, để bọn họ đóng gói đồ từ trước, tới khi đó cô cũng tới giúp dọn nhà.

Thợ cả Ngũ và thím Triệu rất kích động, sau đó cầm một vài củ cải trắng mang về cho Bạch Du.

Sau khi rời khỏi nhà thợ cả Ngũ, Bạch Du định về thẳng nhà nhưng được nửa đường thì thấy được Mao Minh.

Lần trước cô ngàn dặm xa xôi từ thủ đô tới kiếm Giang Lâm, ngoài Giang Lâm ra thì Mao Minh là người đầu tiên cô quen biết trên đảo. Đồng thời cũng là Mao Minh phụ trách việc đưa thức ăn, mặc dù sau này không tiếp xúc nhiều nhưng cũng được coi là người quen.

TBC

Ngay khi Bạch Du định lên tiếng chào đối phương, nào ngờ Mao Minh vừa nhìn thấy cô thì như nhìn thấy quỷ, Mao Minh bị dọa tới mức suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, sắc mặt bối rối, không nói lời nào mà quay đầu rời khỏi.

"?"

Vẻ mặt Bạch Du đầy vẻ nghi ngờ, không làm rõ được là Mao Minh bị sao?

Tại sao vừa nhìn thấy cô là đã quay đầu chạy?

Chẳng lẽ khuôn mặt của cô rất đáng sợ ư?

Nhưng Mao Minh đã chạy xa, Bạch Du suy nghĩ không kịp hỏi là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Về đến nhà, canh xương bông thanh long trắng và xương lợn lớn đã sôi ùng ục nổi bọt dưới nắp nồi, Bạch Du cầm cái muôi lên nếm canh, mùi vị tươi ngon, dự vị ngọt thanh, không cần thêm quá nhiều gia vị đã đủ để khiến người ta muốn ngừng mà không ngừng được.

Cô thêm một chút muối, sau đó lấy một miếng vải thật dày, bưng cả nồi nước lên bàn sớm ở sát vách, sau đó chia cho bà nội, cô nhóc và Niệm Niệm, mỗi người một chén, chờ nguội một chút sẽ để mọi người ăn.

Chương 702: Chương 702

DTV-EBOOK

Cô nhóc không kịp chờ cầm ớt da cọp khoe khoang thành quả lao động của mình với mẹ: “Mẹ ơi, mẹ nhìn này, là do con hái đó.”

Bạch Du sờ khuôn mặt nhỏ của cô bé, khen khợi không chút keo kiệt: “Bé con giỏi quá!”

TBC

Nói xong cô nhìn thấy Niệm Niệm nhìn mình với vẻ mặt tràn đầy mong đợi, cô vội vàng khen Niệm Niệm. Hai chị em được khen tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, trông vô cùng đáng yêu.

Ớt da cọp phát triển rất tốt, kích cỡ lớn, xanh biếc mềm mại, vừa nhìn đã muốn ăn, Bạch Du quyết định tối làm món thịt nhồi ớt da cọp.

Ít khi không cần phải ra ngoài, ngoài làm bạn với người nhà, Bạch Du cầm sách lên bắt đầu ôn tập, sự nghiệp quan trọng, việc học cũng quan trọng giống như vậy, cô không muốn mình vì bận chuyện công việc mà bỏ quên việc học.

Mặc dù Âu Dương Văn Khiên không được coi là một cấp trên quyết đoán nhưng chỉ cần là việc mà anh ta đã đồng ý thì anh ta sẽ cố gắng làm thật tốt, chỉ trong một ngày, anh ta đã kiếm được nhà ở cho thợ cả Ngũ và thím Triệu.

Nhà ở là một căn nhà của xã viên họ Thành ở công xã nhân dân, căn nhà chỉ còn một bà cụ ở mà thôi, đứa con duy nhất tham gia vào quân đội, nghe nói

gần đây con trai của bà ấy lập công được thăng làm Đại đội trưởng, còn chuẩn bị cưới vợ sinh con ở quân đội nên muốn đón mẹ già ở quê nhà vào quân đội sống yên vui sung sướng.

Bởi vì quê nhà không còn người nào sống, con trai cưới vợ bận rộn nhiều việc trong quân đội, sau này người một nhà có rất ít dịp quay về nhưng bà Thành cảm thấy nhà là rễ, ngộ nhỡ có ngày muốn về thì vẫn còn có nơi để về, bởi vậy không muốn bán căn nhà mà chỉ cho thuê.

Căn nhà của nhà họ Thành là nhà gạch ngói ít có trong công xã nhân dân, bốn căn phòng và một cái sân rộng. Có không ít người trong công xã nhân dân muốn căn nhà này, sau khi nhà họ Thành thông báo muốn cho thuê căn nhà thì có rất nhiều người đăng ký nhưng không có ai thành công cả.

Nhà trống ở công xã không nhiều, Âu Dương Văn Khiên đã hỏi mấy đội sản xuất có thể hỏi được rồi nhưng không có người nào cho thuê nhà, cuối cùng nghĩ tới bà Thành, nghĩ tới ngựa c.h.ế.t thành ngựa sống nên đã tới nhà hỏi một tiếng.

Không ngờ sau khi bà Thành biết người muốn thuê nhà là cả nhà thợ cả Ngũ thì đã gật đầu không chút nghĩ ngợi, còn lấy tiền thuê rất rẻ.

Lúc đầu Âu Dương Văn Khiên cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng chẳng mấy chốc là đã biết, lúc bà Thành còn trẻ có một người bạn thân nhưng người bạn thân lấy chồng chưa được bao lâu đã bị chồng đánh chết. Mặc dù người đàn ông kia bị xử b.ắ.n nhưng người bạn thân của bà Thành cũng không thể quan về

được, mỗi khi thấy công xã có người tổ chức chuyện vui buồn, bà Thành đều muốn khóc một trận.

Lần này bà Thành gật đầu đồng ý cho cả nhà thợ cả Ngũ thuê, nghĩ tới cùng là vì thông cảm cho nhau.

Sau khi Triệu Kí Thu biết chuyện này, bà ấy tự mình xách đồ tới thăm bà Thành. Hai người phụ nữ số khổ nắm tay nhau, trò chuyện trong nhà rất lâu.

Sau khi bà Thành rời khỏi, bên thợ cả Ngũ đã bắt đầu dọn nhà.

Ngoài Âu Dương Văn Khiên, Hạ Hải Sinh, còn có Mã Tái Nam và cháu trai bà con xa của Triệu Kí Thu tới giúp chuyển nhà, nhiều người sức lớn, chưa được nửa ngày là tất cả mọi người đã được chuyển xong.

Bạch Du cũng tới giúp, cô xem căn nhà thợ cả Ngũ mới thuê, căn nhà còn mới tới tám phần, sân vườn thoáng mát, sau này trồng rau hoặc hoa trong sân thì chắc chắn rất đẹp, cảnh tượng như vậy cũng càng thích hợp để Ngũ Hiểu Đường dưỡng bệnh.

Tình trạng của Ngũ Hiểu Đường đã tốt hơn trước một trước, thế mà cô ấy vẫn nhận ra Bạch Du, còn hỏi cô là tại sao Niệm Niệm không tới.

Nhà họ Ngũ vì để cảm ơn mọi người đã tới giúp chuyển nhà, muốn giữ mọi người lại để ăn cơm nhưng mọi người biết tình cảnh của nhà ông ấy nên không có ai đồng ý, sau khi chuyển đồ xong thì sôi nổi rời khỏi.

Hai ngày cứ vậy mà trôi qua, tiền vay cũng đã có, nhà kho nơi làm việc cũng đã sửa sang lại, mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ chờ công cụ mài giũa tới là có thể bắt đầu làm việc.

Nhưng lại không có tin tức của Giang Lâm.

Hôm đó Bạch Du trở về từ nhà họ Ngũ, cô đã nhìn thấy Mao Mình từ xa, Mao Minh giống như lần trước, anh ấy vừa nhìn thấy cô là đã chạy.

Bạch Du không nói lời nào mà chỉ đuổi theo, cuối cùng cũng chặn được Mao Minh ở cuối ngõ nhỏ.

Mao Minh chạy tới mức thở dốc, anh ấy thật sự không ngờ Bạch Du có thể chạy như thế, suýt chút nữa là anh ấy đã chạy tới tắt thở.

Bạch Du chặn đầu ngõ nhỏ, cô nhìn Mao Minh, anh ấy vẫn luôn nhìn chằm chằm xuống dưới mặt đất, từ đầu tới cuối không dám đối diện với cô, nếu như lúc này cô không nhận ra chỗ không đúng thì cô cũng ngốc quá rồ.

“Đồng chí Mao, xin cậu nói cho tôi biết, có phải… Có phải Giang Lâm đã xảy ra chuyện rồi không?”

Bạch Du siết chặt dây của túi đeo chéo quân đội, đầu ngón tay siết chặt tới mức trắng bệch.

Mao Minh cúi đầu xuống, cái cằm gần như chạm vào lồng: ‘Không, không có chuyện gì.”

Bạch Du nhìn chằm chằm anh ấy: “Nếu như không có, vậy tại sao cậu lại không dám nhìn tôi? Tại sao vừa nhìn thấy tôi đã quay đầu bỏ chạy?”

Mao Minh: “…”

Anh ấy không biết mình phải đối mắt với Bạch Du như thế nào nên mới quay đầu bỏ chạy nhưng anh ấy không ngờ Bạch Du lại nhạy cảm như thế, nếu biết trước như vậy thì anh ấy đã không chạy rồi.

Bầu không khí im lặng như chết.

Mao Minh càng im lặng, trái tim Bạch Du càng rơi xuống dưới.

Chắc chắn là Giang Lâm đã xảy ra chuyện.

Tin tức tràn trong đầu, mạch m.á.u đầu của cô đập thình thịch, lồng n.g.ự.c đau đớn, giống như giữa trưa ngày đó, không biết tại sao lại đau, đau tới mức cô sắp không đứng vững được nữa.

“Cậu không nói cũng được, tôi không ép cậu, bây giờ tôi sẽ đi kiếm ủy viên chính trị Tôn!”

Nghe cô nói như vậy, Mao Minh chấn động mạnh một cái, anh ấy ngẩng đầu lên ngay lập tức: “Đừng đi, dù cô có đi thì cũng không gặp được ủy viên chính trị Tôn đâu!”

Bạch Du nhíu mày: “Tại sao? Tại sao lại không gặp được ủy viên chính trị Tôn? Cậu mau nói đi!”

Bạch Du chợt thét lên khiến Mao Minh nhảy dựng, anh ấy nghĩ Mao Minh là một người điềm đạm, không ngờ khi cô tức giận lại đáng sợ như vậy nhưng chuyện tới nước này rồi, anh ấy không nói cũng không được, tới khi Bạch Du chạy tới văn phòng của ủy viên chính trị Tôn thì càng không xong.

“Phó đoàn Giang, anh ấy… Mất tích rồi…”

Mao Minh úp mở nói ra mọi chuyện.

Bạch Du: “…”

Rõ ràng không có gió nhưng Bạch Du cảm thấy xương cốt cả người của mình như bị gió thổi tới đau nhức, cô đưa tay đỡ lấy vách tường, móng tay cắm chặt vào vách tường.

Giang Lâm mất tích!

Sống c.h.ế.t không rõ!

Không rõ tung tích!

Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?

Cô chợt nhớ tới giấc mộng đêm đó, trái tim lập tức rơi xuống đáy vực, cả người lạnh băng như có một dòng điện, chạy trốn tán loạn khắp cả người trong nháy mắt, khiến cô không kiềm được mà run rẩy.

"Đồng, đồng chí Bạch, cô sao vậy? Có có ổn không? Tôi đưa cô tới bệnh viện nhé?"

Mao Minh dáng vẻ của Bạch Du dọa sợ lần nữa, sắc mặt của cô thật sự rất khó coi, màu m.á.u trên khuôn mặt như rút sạch trong nháy mắt, ánh mắt trống rỗng, dường như sẽ ngã xuống ngay giây sau.

Đôi môi của Bạch Du mím chặt thành một đường, không lên tiếng.

Mao Minh cũng sắp khóc: "Đồng chí Bạch, cô đừng nghĩ bậy, người tốt như phó đoàn Giang có trời giúp, chắc chắn sẽ không sao đâu. Bây giờ vẫn chưa có kết luận, nếu cô bị dọa sợ tới mức làm bậy, vậy sau khi phó đoàn Giang quay về, tôi phải ăn nói với anh ấy thế nào đây?"

Nói tới đây, anh ấy không kiềm được mà bật khóc.

Thật ra là Mao Minh chỉ là một cậu nhóc hai mươi tuổi, chuyện chưa từng trải qua rất nhiều, chuyện xảy ra mấy ngày nay đã khiến anh ấy gần như tới ranh giới sụp đổ, giờ đây lại thấy Bạch Du bởi vì mình mà thành ra thế này, anh ấy cảm thấy nếu Bạch Du xảy ra chuyện không may, anh ấy không có nào ăn

nói với Giang Lâm, cũng không có cách nào ăn nói với ủy viên chính trị Tôn.

Chương 703: Chương 703

DTV-EBOOK

Tiếng khóc của Mao Minh khiến Bạch Du lấy lại tinh thần từ đáy tuyệt vọng, một lúc lâu sau, cô mới kiếm lại giọng nói của mình: "Tôi không sao, cảm ơn đồng chí Mao."

Bạch Du không biết mình phải quay về thế nào.

Rõ ràng là thời tiết nóng như thiêu đốt, cô lại chảy đầy mồ hôi lạnh, răng cũng lạnh tới mức run rẩy.

Cô có nên tới kiếm ủy viên chính trị Tôn, có thể hỏi được nhiều tin tức liên quan tới Giang Lâm, một tia lý trí còn sót lại nói cho cô biết, bây giờ cô không thể tới quấy rầy ủy viên chính trị Tôn.

Tình huống nguy cấp thế này, đừng nói là ủy viên chính trị Tôn không có thời gian gặp cô, cho dù có thì cũng là chuyện liên quan tới cơ mật quân sự, chắc chắn ông ấy sẽ không nói nhiều tin tức cho cô biết, vả lại nếu muốn Giang Lâm thì phải dựa vào Hải quân, dựa vào quốc gia.

Thế nên không thể tới được, bây giờ việc cô có thể làm là yên lặng chờ đợi, tin tưởng quốc gia, tin tưởng quân đội, tin tưởng bọn họ sẽ đưa Giang Lâm về.

Nhưng Bạch Du không thể yên lặng được.

Trong lòng của cô giống như có trăm triệu con kiến cắn xé trái tim của cô, khiến cô đau tới mức không thở được.

Sau đó cô nhớ tới Tạ Húc Đông.

Đêm đó cô tới kiếm Tạ Húc Đông, lúc ấy anh ấy bị cô dọa giật nảy mình, bây giờ ngẫm lại, chắc chắn là anh ấy đã biết việc Giang Lâm xảy ra chuyện.

Nghĩ vậy, bước chân của cô rẽ ngang, đi về phía nhà họ Tạ.

Cô còn chưa đi tới nhà họ Tạ, từ xa cô đã nghe thấy tiếng khóc của Tôn Tường Vy.

Trái tim của cô ngạt thở một lần nữa, đừng nói là ngay cả Tạ Húc Đông cũng gặp chuyện không may rồi?

Bạch Du ngạc nhiên đứng yên tại chỗ, một lúc sau vẫn không nhúc nhích.

Cô không biết mình có nên vào không nên trực tiếp rời khỏi.

Nhưng một giây sau Tôn Tường Vy đã bước từ trong nhà cả, đôi mắt của cô ta đỏ bừng vì khóc, mí mắt sưng to như quả óc chó, cô ta có chút sững sờ khi nhìn thấy Bạch Du nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt của Bạch Du, chẳng mấy chốc cô ta đã biết.

Hai người nhìn nhau rất lâu, không ai lên tiếng.

Cuối cùng Tôn Tường Vy không kiềm được mà lên tiếng trước: “Có… Có phải cậu đã biết rồi không?”

Bạch Du gật đầu, cô nhìn cô ta rồi hỏi từng chữ: “Cậu biết từ khi nào? Tại sao lại không chịu nói cho mình?”

Trên mặt Tôn Tường Vy lóe lên vẻ chột dạ: “Hai ngày trước mình nghe trộm ở chỗ bác cả của mình nhưng mình không dám nói cho cậu nghe, Tạ Húc

Đông cũng không chịu nói cho mình, xin lỗi! Mình xin lỗi Bạch Du!"

Không phải là cô ta cố ý giấu giếm Bạch Du nhưng bác cả của cô ta đã ra lệnh, không cho tuyên truyền ra bên ngoài nên cô ta không dám nói.

Nhưng Bạch Du là bạn thân của cô ta, cô ta lại giấu giếm chuyện như thế với cô, cô ta cảm thấy mình làm không đúng.

Bạch Du không so đo với cô ta vì chuyện đã giấu mình, dù sao bây giờ so đo những chuyện này cũng không có tác dụng, cô khựng lại rồi nói: "Sau đó thì sao? Sau đó cậu có nghe tin tức khác có liên quan tới Giang Lâm không?"

Ban đầu Tôn Tường Vy lắc đầu nhưng ngay sau đó lại gật đầu: "Quận đôi cho hai biên đội tới quần đảo Dược Nam để làm nhiệm vụ, nói không chừng chẳng mấy chốc nữa Giang Lâm sẽ về, cậu không cần phải lo lắng."

Cuối cùng cũng nghe được tin tức tốt.

Mặc dù biết chắc chắn quân đội sẽ sắp xếp người tới cứu nhưng không nhận được tin tức xác thật, trái tim của cô sẽ luôn treo ở trên. Bây giờ nghe Tôn Tường Vy nói như thế, Bạch Du cảm thấy trái tim c.h.ế.t lặng của mình cũng có chút cảm giác.

Nhưng không chờ cô hỏi thêm thì Tôn Tường Vy đã bật khóc lần nữa: "Tên khốn Tạ Húc Đông kia đã chủ động xin theo biên đội để làm nhiệm vụ, tên khốn kia nói thế mình cũng phải đi huhuhu..."

Ngộ nhỡ tên khốn kia xảy ra chuyện không may, chẳng phải là cô ta sẽ trở thành góa phụ ư?

TBC

Đôi anh em Cẩu Đản và Dương Đản cũng sẽ trở thành cô nhi không có cha!

Tên khốn Tạ Húc Đông kia, chẳng lẽ không thể suy nghĩ cho ba mẹ con cô ta một chút ư?

Ngộ nhỡ anh ấy thật sự xảy ra, vậy bảo ba mẹ con cô ta phải làm đây, huhuhu…

Sau khi biết Tạ Húc Đông chủ động làm nhiệm vụ, trong lòng Bạch Du cảm động.

Cô không biết phải an ủi Tôn Tường Vy thế nào, cuối cùng chỉ có thể bước tới ôm đối phương.

Khi trở về nhà, vẻ mặt Bạch Du không có bất cứ chỗ nào không đúng cả.

Cô nấu cơm giống như ngày thường, chơi với con và bà nội, sau đó cho cô nhóc tắm rửa rồi đưa cô bé đi ngủ.

Cho tới khi trời tối vắng người, sau khi cả nhà đều ngủ, cô mới lấy mền che người lại rồi thầm khóc.

***

Trong bóng tối, một tiếng “Bộp” vang lên, Giang Lâm thành công làm trật khớp vai của mình.

Một giọt mồ hôi lạnh trượt xuống trán của anh, anh đau tới mức khuôn mặt co giật.

Nhưng anh không ngây ra quá lâu, chẳng mấy chốc đã chuyển động không tiếng động nào trên sàn nhà.

Phó đoàn trưởng Vương ở bên cạnh chậm nửa nhịp mới nhận ra động tĩnh bên phía anh, anh ấy vừa mừng vừa sợ nói: “Sao anh cử động được vậy?”

Giang Lâm tiếp tục lăn qua lăn lại, làm lỏng dây thừng: “Tôi tự làm trật khớp cánh tay của mình.”

Trong bóng tối, giọng nói của anh bình tĩnh tới mức đáng sợ.

Nghe vậy, phó đoàn trưởng Vương ngạc nhiên: “Anh tàn nhẫn quá!”

Nhưng đôi mắt của anh ấy cũng phát sáng trong bóng tối.

Sau khi làm trật khớp một cánh tay, dây thừng buộc chặt trên người Giang Lâm cũng lỏng ra, đồng nghĩa với việc Giang Lâm có thể thoát khỏi dây thừng.

Nói một cách khác, bọn anh được cứu rồi!

Một giây sau, Giang Lâm dùng răng kéo sợi dây thừng, dây thừng rớt ra.

Cuối cùng dây thừng trói chặt Giang Lâm cũng đã được cởi ra!

Phó đoàn trưởng Vương còn kích động hơn Giang Lâm: “Mau lên, mau cởi dây thừng giúp tôi!”

Giang Lâm chịu đựng cảm giác đau đớn, dùng một tay đặt trên khớp vai bị trật của mình, vừa dùng lực đã có tiếng “Rắc” vang lên, vai phải được trở lại khớp nối.

Toàn bộ lông tơ trên người phó đoàn trưởng Vương dựng đứng khi nghe tiếng này.

Giang Lâm ngồi xổm xuống, vươn tay ra định cởi dây thừng cho phó đoàn trưởng Vương.

Đúng lúc này, phía cửa truyền tới một loạt tiếng bước chân.

Giang Lâm và phó đoàn trưởng Vương nhìn nhau, sao lại có người tới vào lúc này?

Đặc biệt là phó đoàn trưởng Vương, anh ấy tức đến nghiến răng nghiến lợi, sớm không đến muộn không đến, lại cứ toàn là vào lúc này, nếu thêm một hai phút nữa là được rồi, như vậy Giang Lâm có thể cởi trói cho anh ấy.

Đã có tiếng mở cửa, Giang Lâm không do dự nữa, anh nhanh chóng đứng dậy và nép vào sau cửa, nín thở.

Phó đoàn trưởng Vương cũng đứng thẳng dậy, lắc lắc người, sau đó nằm bất động trên mặt đất như một xác chết.

Ngay sau đó, cánh cửa kêu cọt kẹt và bị đẩy mở từ bên ngoài.

Một người đàn ông thấp gầy bước vào, dùng thứ tiếng địa phương chế giễu: “Hai người chúng mày đúng là những kẻ đáng thương, đám hải quân các người phái người tới đây, nhưng lại chẳng dám làm gì, hahaha, một lũ hèn nhát…”

Người đàn ông này đã chịu trách nhiệm cho việc ăn uống của Giang Lâm và phó đoàn trưởng Vương trong hai ngày qua, tất nhiên bọn họ chẳng tốt bụng gì cho cam, mục đích của họ là thuyết phục hai người phản bội Trung Quốc, trở thành gián điệp.

Tuy nhiên trong hai ngày qua, dù người đàn ông lùn đó nói muốn hết nước bọt nhưng vẫn không thể khiến Giang Lâm và phó đoàn trưởng Vương gật đầu, kết quả gã ta bị cấp trên mắng tơi bời, thậm chí còn đưa tối hậu thư rằng, nếu không thuyết phục được hai người họ phản quốc thì sẽ cách chức của gã ta luôn!

Gã lùn đang cố nín nhịn, nên khi vừa bước vào cửa liền trút giận lên người Giang Lâm và phó đoàn trưởng Vương, nhưng chưa kịp nói xong thì đã bị đ.â.m một nhát vào cổ.

Cơn đau truyền đến từ sau cổ, ngay khoảnh khắc ấy, trước mắt gã ta tối sầm, gã ta yếu ớt ngã xuống.

Chương 704: Chương 704

DTV-EBOOK

Giang Lâm tóm được rồi ném sang một bên, rồi mau chóng trói tay chân gã ta lại, trói cực kỳ chặt, dù cho đối phương có chặt đi một cánh tay cũng không thể nào nới lỏng sợi dây thừng này được.

Sau trói chặt, anh mới đi lại chỗ phó đoàn trưởng Vương và cởi trói cho anh ấy.

Phó đoàn trưởng Vương bị trói hai ngày hai đêm nên m.á.u lưu thông kém, tay chân đã sưng lên rất nhiều, phải bóp một lúc lâu mới có thể cử động: "Tiếp theo chúng ta nên làm thế nào? Tôi nghe theo anh hết!"

Giang Lâm suy nghĩ một chút, nói: "Chắc chắn không thể tiếp tục ngồi chờ c.h.ế.t được, trước mắt chúng ta đi ra ngoài xem xem có thể cứu được những đồng đội khác hay không."

"Được."

Hai giờ sau, hai bên tuyên bố cuộc đàm phán đã thất bại.

Mỗi đội đều đưa ra cảnh báo tác chiến, cũng nhổ neo khẩn cấp.

Ngay sau đó, tàu quét mìn cũng tới và nhanh chóng tham gia trận chiến.

Tình hình chiến trận hết sức căng thẳng.

Lần đến này của quân Dược Nam, chúng mang theo một trong những tàu khu trục có trọng lượng rẽ

nước hơn ba ngàn tấn, trên tàu trang bị vũ khí bao gồm 60 khẩu pháo hạng nặng 127mm.

Thấy hải quân ta chỉ có mấy chiếc tàu nhỏ vài trăm tấn, quân Dược Nam lại càng kiêu căng ngạo mạn, nóng lòng muốn ra tay.

Chúng ra lệnh cho tàu khu trục số 5 đ.â.m vào tàu chiến của ta, rồi b.ắ.n vào tàu chiến của ta.

Không ngờ sau khi phát lệnh thì chẳng nhận được phản hồi nào từ tàu khu trục số 5 cả. Sĩ quan chỉ huy của quân Dược Nam vô cùng tức giận, ra lệnh cho quân lính chạy đến tàu khu trục số 5 để xem chuyện gì xảy ra.

Nhưng ông ta vừa dứt lời, tàu khu trục số 5 đã di chuyển, quân Dược Nam hưng phấn hét lên. Nhưng ngay sau đó, chúng nhìn thấy tàu khu trục số 5 lao thẳng vào chiến hạm của mình, liền bắt đầu b.ắ.n vào đội hình tàu.

“Cái quái gì thế này?!”

Động thái này không chỉ khiến quân Dược Nam tức đến mức suýt vỡ mạch m.á.u mà còn khiến quân ta bối rối.

Ngay sau đó, binh lính đang quan sát bằng ống nhòm đột nhiên hét lên: “Nhìn kìa, trên tàu khu trục có phó đoàn Giang và Phó đoàn trưởng Vương, còn có binh lính khác nữa! Mau nhìn đi!”

Nghe vậy, mọi người còn cảm thấy kinh hãi hơn lúc trước cả ngàn lần.

Chỉ huy phòng vệ trên biển Diệp Sâm nhanh chóng cầm ống nhòm lên, nhìn thấy bóng dáng của Giang Lâm và phó đoàn trưởng Vương trên tàu khu

trục, ông ấy giật giật bộ râu một cách phấn khích: "Tốt! Tốt! Tốt lắm!"

Ông ấy nói tốt tới tận ba lần!

Chúng thực sự đã chuẩn bị kỹ lưỡng, do đó họ nghĩ Giang Lâm, nhóm của phó đoàn trưởng Vương, cũng như khoảng mười ngư dân bị bắt, sẽ lành ít dữ nhiều. Dù còn sống, một khi chiến tranh nổ ra thì họ có thể là những người bị bắt làm vật hy sinh đầu tiên.

Nhưng họ lại không ngờ Giang Lâm và nhóm của phó đoàn trưởng Vương không những không ngồi yên chờ c.h.ế.t mà còn khống chế được tàu khu trục số 5, là chiếc lớn nhất trong số các tàu của quân địch!

Thật sự quá tuyệt vời!

Mọi người đều bị cảnh tượng này khích lệ đến mắt đỏ hoe, đặc biệt là sau khi nhìn thấy quốc kì của nước ta được treo trên tàu khu trục, cảm giác tự hào và kiêu hãnh đã lên đến đỉnh điểm.

Diệp Sâm đè nén sự hưng phấn, lập tức hạ lệnh: "Các hạm đội nghe lệnh, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lao vào trận địa của địch!"

Tàu khu trục số 5 của đối thủ có trọng lượng rẽ nước hơn ba ngàn tấn, lực lượng hộ tống nhỏ nhất đạt 650 tấn, trong khi tàu quét mìn của ta chỉ có 570 tấn, tàu săn tàu ngầm chỉ có 260 tấn. Lực lượng chênh lệch giữa địch và ta quá lớn, địch mạnh còn ta thì yếu, nên đây vốn là một trận chiến rất khó khăn.

Chỉ không ngờ rằng mọi chuyện lại chuyển hướng. Giang Lâm và phó đoàn trưởng Vương đã mở

được đường máu. Nếu bây giờ xông lên thì còn đợi đến bao giờ nữa?

Có lệnh, toàn bộ hạm đội dồn hết sức tiến về phía trước, nhanh chóng tiếp cận điểm mù của pháo binh tàu địch và ném b.o.m điên cuồng. Mọi vũ khí sẵn có đều được sử dụng, kể cả l.ự.u đ.ạ.n và s.ú.n.g tiểu liên. Họ đánh quân Dược Nam như đánh chuột trên phố, chũng chạy tán loạn trên boong tàu chiến, sức chống trả cũng chẳng còn.

Quân Dược Nam có mơ nằm mơ cũng không dám ngờ là chuyện như vậy sẽ xảy ra. Mấy người trên tàu khu trục số 5 đang làm gì thế? Đầu dùng làm làm đồ trang trí hết rồi à?

Bọn họ không những không xúi giục đối phương làm phản thành công, mà còn để đối phương khống chế tàu khu trục số 5!

Máu của chỉ huy quân Dược Nam sôi sùng sục, tức giận tới độ tưởng muốn đột tử luôn, thấy hạm đội bị đánh bại hoàn toàn và không còn khả năng chống trả, ông ta lập tức ra lệnh rút lui, thế là cả đám nhao nhao quay đầu tìm cách trốn thoát.

Chỉ cần giữ khoảng cách, chúng sẽ có thể tận dụng được hỏa lực của mình, nhưng các chiến sĩ quân ta sao có thể để chúng bỏ chạy như thế được.

Mọi người càng đánh càng hăng, họ cùng nhau b.ắ.n pháo, trấn áp hỏa lực của kẻ thù trên mặt đất, để lại một trang huyền thoại trong lịch sử hải chiến bằng m.á.u của mình!

Quân Dược Nam sợ hãi sau khi biết hạm đội phía trước bị đánh tan tác, quân phía sau nhanh chóng rút lui.

Tại cứ điểm này, quân ta không những bảo vệ được toàn vẹn lãnh thổ nước ta mà không mất bất kỳ binh sĩ nào, mà còn chiếm được một tàu khu trục có trọng lượng rẽ nước hơn ba ngàn tấn. Có thể nói là thắng lợi trở về.

Cuối cùng Diệp Sâm đã nhìn được Giang Lâm, nhóm phó đoàn trưởng Vương ở cự ly gần.

Cả hai người đều trông rất hốc hác, đôi mắt trũng sâu và râu ria xồm xoàm. Phần tay và chân lộ ra ngoài toàn là những vết hằn do dây trói, trông vô cùng đáng sợ.

Diệp Sâm nắm c.h.ặ.t t.a.y bọn họ: "Hai đồng chí, hai người đã vất vả rồi!"

Giang Lâm nhìn về phía hướng xuất phát, gió biển thổi tung mớ tóc rối trên trán anh, anh nhìn thẳng về hướng đó: "Không vất vả, nhưng bây giờ tôi chỉ muốn về nhà thật nhanh."

Anh nhớ cô.

Anh đã mất liên lạc hai ngày hai đêm, không biết Bạch Du ở bên kia đã biết hay chưa, nếu không biết thì tốt, ít nhất sẽ cũng không lo lắng thấp thỏm, còn nếu đã biết thì anh không thể tưởng tượng nổi cô đã vượt qua hai ngày này như thế nào.

Lúc này, anh chỉ muốn trở về nhà.

Khi Bạch Du tỉnh dậy vào sáng sớm thì đã thấy mắt mình sưng húp, mí trên mi dưới sưng như quả óc chó vậy.

Không muốn để bà thấy rồi lại lo, cô vội chạy vào bếp luộc hai quả trứng cho mình, sau đó quấn một chiếc khăn rồi lăn qua lăn lại trên mí mắt, một lúc lâu sau mí mắt mới dần bớt sưng.

Mắt thì có thể bớt sưng, nhưng nỗi lo lắng trong lòng thì lại chẳng có cách nào tan biến được. Cô cũng phải giấu đi nỗi lo cho thật kín kẽ, không thể để cho người nhà phát hiện ra được.

Bạch Du chưa bao giờ cảm thấy thời gian lại mang lại cảm giác khó chịu như lúc này.

Từng giây từng phút trôi qua, trái tim cô lại càng thắt lại.

Nhưng Giang Lâm vẫn không có tin tức gì, cô kiềm chế bản thân không nghĩ đến kết quả xấu nhất, nhưng càng ép mình thì đầu óc lại càng không khỏi nghĩ đến điều đó, cô cảm giác mình sắp bị ép đến điên rồi.

Cô buộc mình phải bình tĩnh và đi đọc sách, nhưng trang bìa đã ở trước rất lâu, nhưng vẫn chưa được lật qua.

Cô tưởng mình đã che giấu rất tốt, nhưng hình ảnh ấy đã lọt vào mắt bà cố Bạch.

Bà Bạch đưa hai đứa trẻ ra sân chơi, sau đó ngồi xuống chiếc ghế đối diện và nhìn thẳng vào cô: “Khi nào cháu mới nói thật cho bà biết?”

Đối mặt với ánh mắt sắc bén của bà, Bạch Du hoảng sợ: “Bà, bà đang nói gì vậy ạ? Cháu không

hiểu?”

Bà cố Bạch sẽ tha cho cô dễ dàng như vậy: “Cháu nói thật cho bà biết đi, chẳng lẽ… Giang Lâm đã xảy ra chuyện gì sao?”

Bạch Du mím môi, hai tay dưới bàn nắm chặt thành nắm đấm, đốt ngón tay bị siết chặt trở nên trắng bệch: “Không có việc gì ạ, Giang Lâm anh ấy rất ổn, bà, bà không cần lo đâu ạ…”

Bà cố Bạch: “Nếu Giang Lâm không sao, sao tối qua nấu cơm cháu lại quên cho muối? Tắm xong lại mặc ngược quần áo cũng không biết, còn dậy sớm luộc trứng. Cháu nghĩ bà già rồi cái gì cũng không biết sao?”

Chương 705: Chương 705

DTV-EBOOK

Khóe môi của Bạch Du run lên không ngừng, khi nhìn thấy ánh mắt quân tâm lo lắng của bà, phòng tuyến trong lòng cô không thể trụ vững thêm được nữa.

Kỳ thật trong lòng bà cố Bạch cũng đã đoán được đôi phần, nhưng lại không được chính miệng Bạch Du nói với mình, trong lòng bà vẫn còn ôm lấy một tia hy vọng cuối cùng, nhưng nhìn bộ dáng của cháu gái bây giờ, bà còn không hiểu sao?

Trong lòng bà cố Bạch thấy vô cùng đau xót. Vì sao đứa cháu gái tội nghiệp của bà lại số khổ như vậy?

Cô vẫn còn trẻ như vậy, Minh Thư cũng còn nhỏ như thế, sau này sẽ sống ra sao đây?

Bà nghĩ đến những ngày lúc người bạn già của mình qua đời khi ấy, một ngày cứ như một năm vậy. Bà biết rất rõ tình cảm giữa cháu gái bà và Giang Lâm. Nếu Giang Lâm đi, chỉ sợ một nửa hồn cô cũng dại khờ theo.

Nhưng bây giờ bà không thể khóc, không thể gục ngã, cháu gái vẫn cần bà vực dậy.

Bà cố Bạch đứng lên và đi đến cạnh Bạch Du, ôm eo cô rồi vỗ nhẹ vào lưng cô, giống như lúc cô còn nhỏ: “Khóc đi, cháu muốn khóc thì cứ khóc đi, có bà ở đây.”

Bạch Du không nhịn được nữa, ôm eo bà và vùi mặt vào bụng bà, giống như đứa trẻ bị bắt nạt được gặp lại gia đình mình.

Ngay lúc nước mắt tràn mi, Tôn Tường Vy liền lao vào thở hổn hển: "Đánh, đánh thắng rồi! Chúng ta thắng rồi!"

Bạch Du và bà Bạch bị Tôn Tường Vy làm giật b.ắ.n mình, đặc biệt là Bạch Du, trên mặt vẫn còn đọng nước mắt.

Nhưng cô phản ứng lại rất nhanh, đứng dậy lao tới nắm lấy tay Tôn Tường Vy, kích động tới mức giọng nói cũng thay đổi: "Cậu vừa nói cái gì? Cậu nói thắng rồi hả? Còn Giang Lâm thì sao? Anh ấy..."

Cô không đủ can đảm để hỏi tiếp.

Nhưng đương nhiên Tôn Tường Vy hiểu ý cô, trên mặt nở nụ cười thật tươi: "Vẫn còn sống! Tất cả đều còn sống! Tất cả những người bị bắt đều còn sống hết!"

Ngư dân còn sống, binh sĩ còn sống, Giang Lâm vẫn còn sống, tên khốn Tạ Húc Đông cũng vậy!

Thật sự là quá tốt rồi!

Trước đây, cô ta cho rằng mình ghét tên khốn Tạ Húc Đông đó, cô ta ghét vì đối phương không đủ đẹp trai, ghét vì người kia không đủ dịu dàng ân cần, ghét vì chân người đó hôi hám.

Tóm lại, từ đầu đến chân chả có chỗ nào cô ta vừa mắt, nhưng lần này Tạ Húc Đông lại chủ động xin nhiệm vụ rồi rời đi không lời từ biệt, trái tim của cô ta dường như bị mất mất một phần vậy.

Cô ta tức đến mức muốn tóm lấy tên khốn đó và đánh một trận, cào rách hết mặt anh ấy luôn, xem sau này anh ấy có dám bỏ rơi ba mẹ con cô ta hay không. Hôm qua cô ta còn tức đến mức không ăn gì suốt cả ngày, tối cũng không ngủ được.

TBC

Cô ta cứ mơ thấy tên khốn Tạ Húc Đông đó xảy ra chuyện. Khi giật mình tỉnh lại, cô ta cứ mở to mắt không dám ngủ, sợ Tạ Húc Đông lại c.h.ế.t trong giấc mơ của mình. Giờ nhìn xem quầng thâm mắt của cô ta to thế nào này, tất cả đều tại tên khốn đó hết!

Nhưng sau khi biết quân đội đã thắng trận và mọi người đều còn sống, cô ta thực sự đã vui tới phát khóc.

Điều đáng kinh ngạc hơn nữa là, cô ta lại nhớ tên khốn có cái chân hôi rình kia!

Bạch Du không ngờ, hoá ra hai chữ "còn sống" lại đẹp hay thế, hay đến mức khiến cô muốn khóc.

"Tốt quá rồi, tốt quá rồi huhuhu..."

Những lo lắng, sợ hãi, hoảng loạn từ hôm qua đến nay, tất cả cảm xúc ở giây phút này đã hóa thành những giọt nước mắt vui sướng.

Tôn Tường Vy không biết bị lây hay sao mà cũng vui tới phát khóc, vừa ôm Bạch Du vừa khóc huhu.

Bộ dạng này của hai người suýt chút nữa làm cho bé con và Niệm Niệm sợ tới ngơ người.

Cũng may là bà Bạch là người đã trải nhiều rồi, lúc đầu còn sốc nhưng sau đó đã lấy lại tinh thần rất nhanh, sau khi vui vẻ lau nước mắt, bà nhanh chóng

bế hai đứa nhỏ ra ngoài, để cho Bạch Du và Tôn Tường Vy được thoải mái khóc.

Mặc dù bé con ngoan ngoãn để bà cố dẫn ra ngoài, nhưng khuôn mặt nhỏ vẫn nhăn nhó, rõ ràng là rất lo cho mẹ: “Bà ơi, mẹ sao vậy? Mẹ sao lại khóc thế ạ?”

Bà cố Bạch nghĩ tới một loạt lý do nhưng lại không nghĩ ra được lý do nào ổn, cuối cùng đành phải nói: “Sức khỏe của mẹ cháu không được tốt.”

Chỉ là một cái cớ bịa ra thôi, nhưng không ngờ bé con nghe thế liền nói: “Mẹ bị bệnh rồi ạ? Thế thì mẹ cần tiêm và uống thuốc nha!”

Bà cố Bạch run run: “Chỉ hơi khó chịu thôi, chưa đến mức phải tiêm hay uống thuốc gì đâu, chỉ cần ngủ một giấc là sẽ ổn thôi.”

Nhưng bé con vẫn rất cố chấp: “Không được, phải tiêm và uống thuốc ạ!”

Lần trước cô bé bị bệnh, mẹ đã đưa cô bé đến bệnh viện để tiêm một mũi, kim tiêm đ.â.m vào mông, đau lắm lắm luôn.

Thuốc kia còn rất đắng nữa chứ, sau khi uống xong phải ăn một viên kẹo sữa Thỏ Trắng liền, như vậy mới hết đắng.

Nghĩ đến đây, bé con lách khỏi tay bà cố và quay người chạy trở lại phòng khách, nhất định phải đưa mẹ đi tiêm thuốc mới được, nhưng sau đó cô bé lại thấy dì Tôn Tường Vy cũng đang khóc.

Khóc = cảm thấy không khỏe = bị ốm = phải tiêm và uống thuốc.

Thế là Tôn Tường Vy cũng bị kéo đi tiêm thuốc, hai người dở khóc dở cười.

Sau khi biết Giang Lâm không sao, Bạch Du cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cô ngồi đó vừa đọc sách vừa ngáp ngắn ngáp dài.

Thấy cô như vậy, bà Bạch vội vàng bảo cô lên giường ngủ bù, đám nhóc bà sẽ trông cho.

Lúc đầu Bạch Du còn muốn cố thức, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được, đành đi lên lầu hai ngủ bù.

Khi cô tỉnh lại lần nữa thì trời đã gần tối.

Cô nhanh chóng nhận đi nấu ăn, bảo bà đi nghỉ ngơi.

Hai ngày trước, thợ cả Ngũ đưa cho bọn họ một túi củ cải trắng mà họ vẫn chưa ăn, vừa kịp làm món củ cải om tôm.

Cô gọt vỏ củ cải và cắt thành từng miếng nhỏ, cho dầu và gừng xắt sợi vào chảo, xào đầu và vỏ tôm trước, sau đó cho nước sôi vào đun khoảng hai ba phút rồi vớt hết xác ra, rồi cho củ cải vào nồi, đổ súp tôm đã xào chín vào, rồi thêm vài con sò điệp, nêm thêm muối và một ít hạt tiêu.

Đun nhỏ lửa cho đến khi củ cải mềm và thơm. Sau đó đổ thêm tôm vào nấu trong nửa phút. Cuối cùng, đổ nước bột vào nồi rồi khuấy đều vài lần là có thể nhấc rồi ra được rồi.

Bạch Du dùng đũa gắp một miếng củ cải trắng thổi thổi, sau đó đưa vào miệng, củ cải mềm tan trong miệng, hương vị của canh tôm ngọt thanh, hòa

quyện trong miệng khiến người ta có cảm giác như đang ở trên mây.

Đây cũng là lần đầu tiên cô nấu nấu tôm tươi và củ cải với nhau, không ngờ lại ngon đến thế.

Cô muốn làm lại món này sau khi Giang Lâm về.

Bởi vì ban ngày ngủ quá nhiều, đêm đó Bạch Du lại mất ngủ, nhưng so với sự dày dò ở ngày hôm qua thì đêm nay cô lại cảm thấy như đang ở trên thiên đường.

Có một cảm giác như là bị lạc mất rồi lại tìm thấy rất khó tả.

Cô nóng lòng muốn gặp Giang Lâm, nhưng từ khu Dược Nam nhanh nhất phải 45 giờ mới có về tới đây, điều đó có nghĩa là phải đến tối mai, thậm chí là ngày mốt cô mới có thể gặp được anh.

Đây là lần đầu tiên cô biết, thì ra khi nhớ nhung một người thời gian lại trôi qua chậm như vậy.

Cuối cùng Bạch Du cũng không biết mình thiếp đi từ lúc nào.

Ngày hôm sau, tin tức bị đè xuống trước đó cuối cùng cũng được tung ra, báo chí đã đăng tin quân ta đại thắng chỉ trong một đêm.

Theo báo cáo từ mặt trận, trận đánh này đã thu được một tàu khu trục của địch, hai tàu hộ tống, hơn 100 quân địch bị thương. Quân ta thì có một tàu chiến bị hỏng nhẹ, bảy mươi tám người bị thương nhẹ. Tất cả ngư dân đều được cứu.

Báo chí còn tập trung miêu tả Giang Lâm và phó đoàn trưởng Vương đã gặp khó khăn như thế nào,

chuyển bại thành thắng trong hoàn cảnh khó khăn ra sao, khống chế được tàu khu trục của đối phương, đặt nền móng then chốt cho thắng lợi của ta.

Chương 706: Chương 706

DTV-EBOOK

Trận chiến này không chỉ tiêu diệt hoàn toàn sự kiêu ngạo của quân Dược Nam mà còn giành được thắng lợi toàn diện về mặt chính trị và quân sự. Đây là một trận đánh thành công!

Nhiệt huyết của mọi người đều sôi sùng sục sau khi đọc bài báo này. Thì ra tại lúc họ không biết, đã có chuyện lớn như vậy xảy ra.

Quan trọng hơn, những người lính thương yêu của họ đã bảo vệ được đất nước một lần nữa, bảo vệ được sự an toàn cho người dân.

Vì vậy dù Giang Lâm vẫn chưa về nhưng trong nhà đã chất đầy đồ mọi người cho, có trứng, rau tươi rồi đủ loại gà vịt sống. Mặc dù Bạch Du nhiều lần nhấn mạnh là sẽ không nhận, nhưng có rất nhiều cứ đưa đồ đến rồi đi ngay, nên không thể biết được họ là ai.

Ngoài chỗ của Bạch Du, chuyện tương tự cũng xảy ra với nhà của phó đoàn trưởng Vương và nhà các sĩ quan, binh lính khác.

Những thứ này Bạch Du không thể giữ lại, cô suy nghĩ một hồi, cuối cùng là đem đồ bỏ vào hộp, mang đến phòng ăn giao cho đầu bếp Diêu: “Chờ đội tàu chiến chiến thắng trở về, phiền đầu bếp Diêu lấy những thứ này nấu thành món ngon chiêu đãi dạ dày của mọi người nhé!”

“Ý kiến hay!”

Đầu bếp Diêu vui vẻ đồng ý.

Sau khi Tôn Tường Vy biết, cô ta cũng đem hết đồ vào căn tin.

Trong sự chờ đợi mong ngóng của mọi người, cuối cùng hạm đội đã về tới đảo Quỳnh Châu lúc hoàng hôn, mọi người xếp thành hàng dài, nồng nhiệt chào đón họ quay về.

Bạch Du chen vào trong đám người, liếc mắt một cái đã thấy bóng dáng Giang Lâm.

Anh đi đầu hàng ngũ, đến trong ánh hào quang màu cam rực rỡ.

Cô chẳng thể rời mắt khỏi anh. Anh gầy đi và hốc hác hơn, nhưng anh đã trở về lành lặn, tay chân cũng còn nguyên vẹn.

Thế là đủ rồi.

Giang Lâm cũng lập tức tìm thấy Bạch Du trong đám đông. Ánh mắt của anh luôn dán chặt vào cô, đôi mắt đầy tơ m.á.u dần dần tràn ngập nụ cười, cùng với sự dịu dàng và tình cảm chẳng thể nào giấu được.

Tôn Tường Vy chen qua đám người đến bên cạnh Bạch Du. Nhìn thấy ánh mắt hai người như dính keo là biết được bón cho một đống cơm chó rồi, trong lòng càng thêm chua chát.

Khổ cho cô ta, sáng sớm đã ra xếp hàng nhưng tên khốn Tạ Húc Đông kia lại chẳng nhìn cô ta lấy một lần, thậm chí còn cười như một kẻ ngốc.

Tức c.h.ế.t cô ta rồi!

Vốn dĩ tối nay cô ta định nấu một bàn đồ ăn ngon cho anh ấy, nhưng bây giờ cô ta đổi ý rồi, cho tên đó ăn sương ăn gió luôn đi!

Hừ.

Đúng thật Tôn Tường Vy không nấu ăn, mà đem cả nhà chạy đến nhà Bạch Du ăn chực.

TBC

Bạch Du đương nhiên sẽ không để ý, liền không chút do dự chấp hành nhiệm vụ chăm lo cho nhà Tạ Húc Đông, đừng nói là chỉ nấu cho họ một bàn đồ ăn ngon, dù có làm nhiều hơn cô cũng sẵn lòng.

Bữa tối này rất thịnh soạn, bao gồm sườn heo sốt, sườn nấu khoai môn, cá ngâm chua, dưa chuột trộn, thịt heo nhồi tiêu và một nồi canh sâm gà già đã được ninh nhừ mấy tiếng đồng hồ.

Tạ Húc Đông ăn đến no căng, sờ bụng nói ngon quá.

Sau khi mọi người giải tán, bà Bạch dỗ bé con ngủ trong phòng mình, nhường không gian riêng cho Bạch Du và Giang Lâm.

Dưới ánh đèn cam vàng ấm áp, Giang Lâm tiến lại gần vài bước, gần đến mức Bạch Du có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh, hơi ấm quen thuộc ấy.

Anh cụp mắt xuống, nói: “Xin lỗi, để em lo lắng rồi.”

Hồi nãy anh mặc quân phục dài tay và quần dài nên Bạch Du nghĩ anh không bị thương. Bây giờ nhìn vết thương lớn nhỏ rải khắp đầy người anh thì ánh

mắt không khỏi đau lòng: “Báo chí nói anh còn hi sinh cả cánh tay của mình, bây giờ còn đau không?”

Giang Lâm không trả lời câu hỏi của cô, mà chỉ nâng cằm cô lên, cúi xuống hôn lên môi cô.

Môi cô rất mềm, còn thoáng nếm được vị rượu vang đỏ hảo hạng, khiến người ta say đắm.

Anh làm nụ hôn này sâu hơn.

Thân thể Bạch Du lập tức run lên, hai chân như nhũn ra, cánh tay vô thức vươn ra ôm lấy cổ anh, đưa cơ thể anh lại gần mình hơn.

Một đêm nồng say.

Ở bên này Tôn Tường Vy cũng muốn vận động kịch liệt với Tạ Húc Đông, nhưng Tạ Húc Đông mới nằm lên giường thì năm giây sau đã ngủ mất.

Ngủ say luôn.

Tôn Tường Vy tức tới mức lỗ mũi như muốn xì khói, vì thế ném hai anh em Cẩu Đản và Dương Đản lên giường của Tạ Húc Đông, để cho ba cha con yêu thương nhau trên đó luôn.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, Tạ Húc Đông phát hiện miệng mình đang ngậm cái chân thúi của con trai thì tức đến độ suýt cắn đứt chân cậu bé luôn.

Anh ấy vỗ bốp bốp hai cái vào m.ô.n.g cậu con trai Cẩu Đản, rồi rút cái chân ra khỏi miệng mình, lật người vội vàng đi súc miệng đánh răng.

Không ngờ vừa đánh răng xong, mới bước vào nhà thì một đôi tay bất ngờ túm lấy cổ áo anh ấy.

Anh ấy nhìn kỹ hơn, thấy Tôn Tường Vy đang mang một mặt hằm hằm.

Anh ấy vô thức run run: “Em muốn làm gì? Anh nhớ là anh có chọc gì em đâu, hay em đến kỳ rồi?”

Cũng không đúng, nửa tháng nữa mới tới kỳ kinh, mỗi lần đến lúc đó là tính tình của cô ta sẽ đều giống như bị trúng thuốc nổ vậy. Vào lúc đó ba cha con họ đều sẽ tránh chọc giận cô ta.

Tôn Tường Vy nhìn anh ấy chằm chằm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tháng này anh còn chưa nộp lương đâu!”

Cô ta đã đợi trong phòng cả đêm, tên khốn này thì hay rồi, ngủ ngon lành gáy o o.

Nhưng cô ta đã nghĩ thông rồi, phải tự nhân cơ hội này ép khô tên này luôn!

Tạ Húc Đông bỗng chốc không kịp phản ứng, nghĩ tuần trước mình mới đưa hết lương cho cô ta mà, nhưng ngay sau đó anh ấy bị Tôn Tường Vy kéo vào phòng, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Đến khi trong phòng vang lên tiếng động khiến người ta đỏ mặt tim đập, Tạ Húc Đông muộn màng nhận ra…

Hoá ra phải nộp lương kiểu này nữa.

Chiến thắng này đã truyền cảm hứng cho mọi người, báo chí cũng liên tục đưa tin suốt nửa tháng.

Không lâu sau đó, Quân ủy đã phát lệnh khen thưởng tất cả các chiến sĩ và dân thường đã tham gia trận chiến.

Nửa tháng sau, Giang Lâm được thăng chức đội trưởng phân đội tàu ngầm hạt nhân số 1, phó đoàn trưởng Vương được thăng chức đoàn trưởng, còn Tạ Húc Đông được thăng chức đại đội phó.

Mọi người đều vui mừng.

Sau khi Giang Lâm về, Bạch Du lại tập trung vào công việc trở lại.

Bởi vì chuyện của Giang Lâm nên cô chưa lên xã làm ngày nào, đợi đến khi nhận ra thì đó là ngày hôm sau.

Nhưng khi đến nơi, cô nhận ra có điều gì đó không đúng lắm.

Trước đó đã tuyển được hai mươi người, nhưng bây giờ chỉ có mười bảy người có mặt. Điều này thực ra cũng nằm trong dự tính, dù sao bây giờ mọi người đều cảm thấy xưởng chạm khắc vỏ sò không khả thi, muốn qua học việc không chỉ phải bỏ ra tám chín tiếng mỗi ngày, mà còn không nhận được xu nào.

Vì vậy, cô đã nghĩ tới việc sẽ có không ít người bỏ cuộc giữa chừng, nhưng không ngờ trong đó có một người chính là Khương Tuệ Quân.

Ngày đó Khương Tuệ Quân đã hứa với cô rằng đến làm việc đúng giờ, nhưng cô không ngờ hôm nay mới là ngày thứ hai rồi nhưng cô ấy vẫn chưa đến.

Nếu là người khác thì cũng không sao, nhưng Khương Tuệ Quân rất tài năng, lại có tính sáng tạo.

Bạch Du không muốn dễ dàng bỏ qua một tài năng trẻ tốt như vậy, cô gọi điện cho Mã Tái Nam hỏi: "Người tên Khương Tuệ Quân hôm qua có tới không?"

Mã Tái Nam lau mồ hôi trên trán, gật đầu: “Hôm qua có đến, là người đến sớm nhất. Nhưng hôm nay có một đồng chí nữ ở cùng thôn cô ấy tới nói, Khương Tuệ Quân sẽ không đến đây nữa.”

Bạch Du khẽ nhíu mày: “Có nói tại sao không?”

Mã Tái Nam lắc đầu: “Không có, có cần tôi đến nhà cô ấy hỏi không?”

Bạch Du: “Tôi đi cùng cô.”

Chương 707: Chương 707

DTV-EBOOK

Lúc này đội sản xuất Xuân Phong và gia đình Trình Đại Phúc đều có mặt ở nhà.

Trình Đại Phúc trừng mắt, chặn đường Khương Tuệ Quân: "Ông đây nói cho cô biết, nếu cô còn tới cái lớp quỷ quái đó thì tôi sẽ đánh gãy chân cô đấy!"

Nghe vậy, cả ngươi Khương Tuệ Quân run lên, theo bản năng lùi lại hai bước.

Thấy cô sợ run người, Trình Đại Phúc lộ ra vẻ mặt đắc ý: "Ngoan ngoãn nghe lời tôi đi không có sai đâu, đội trưởng thôn Hà Gia đã nói rồi, cái xưởng chạm khắc thứ vỏ sò như đồ chơi đó không làm được thứ đâu. Bí thư còn đi vay ngân hàng 800 đồng, nếu lỗ vốn thì tất cả mấy người làm việc cho anh ta đều sẽ mất tiền theo đấy!"

Trình Đại Phúc cao lớn, tính tình lại cực kỳ tệ, từ khi được gả tới đây, Khương Tuệ Quân đều bị anh ta đánh không ít lần. Bình thường chỉ cần là chuyện Trình Đại Phúc đã quyết thì cô ấy chắc chắn sẽ không thể phản đối.

Nhưng lần này, cô ấy không muốn bị quyết định như vậy.

Thứ nhất nhà đang quá nghèo, nghèo tới không có gì ăn, hơn nữa còn nợ họ hàng rất nhiều tiền, tuy hiện tại xưởng chạm khắc vỏ sò không trả lương cho họ nhưng nếu cô ấy làm thì sau này chắc chắn cô ấy

sẽ có được việc, đến lúc đó trong nhà cũng không phải lo về chuyện tiền bạc nữa.

Nói trắng ra, lỡ xưởng chạm khắc vỏ sò thực sự không hoạt động nổi thì cô ấy cũng sẽ không thiệt.

Bởi vì lúc đó cô ấy đã thành thạo kỹ năng chạm khắc vỏ sò, nói không chừng có thể dùng nó để đổi lấy một ít tiền. Dù không được thì cô ấy cũng chẳng mất gì.

Hơn nữa, cô ấy cảm thấy lần này nhà máy của xã nhất định có thể vận hành được, bởi vì đồng chí nữ tên Bạch Du kia đã mang đến cho cô ấy một cảm giác rất khác, cô ấy thấy ở cô một sự tự tin mà trước đây chưa ai có.

Không biết vì sao, cô ấy cảm thấy chừng nào còn Bạch Du, xưởng chạm khắc vỏ sò này sẽ không thể thất bại.

Thứ hai là, cô ấy rất thích đồ mỹ nghệ bằng vỏ sò.

Cô ấy là con cả trong nhà, từ nhỏ cô ấy đã làm việc giúp đỡ gia đình, còn phải chăm sóc các em nhỏ ở nhà, trong nhà có đồ ăn thức uống gì ngon thì cô ấy cũng phải nhường cho các em. Cô ấy không đến trường được nữa cũng vì người trong nhà muốn cô bế em gái đi học.

Ngày đầu tiên đến trường, ngay khi mới bế em gái vào thì em gái đã bắt đầu khóc, dỗ thì lại nín, thầy cô khó chịu rất nhiều lần, bảo cha mẹ cô không được đưa em bé tới trường nữa, thế là cha mẹ cô quyết định không cho cô đi học luôn.

Sau đó, cô kết hôn với Trình Đại Phúc, cũng là do gia đình cô sắp đặt, bởi vì Trình Đại Phúc có thể đưa

mười đồng tiền sinh lễ. Từ khi còn nhỏ cho đến khi trưởng thành, mọi việc cô ấy làm đều là bị người khác sắp đặt, chưa từng có ai hỏi cô ấy có thích hay không, có đồng ý hay không, cô ấy giống như một con rối , suy nghĩ của cô ấy không quan trọng, miễn là cô ấy làm theo ý họ là được.

Nhưng lần này cô ấy muốn đấu tranh cho bản thân, nghĩ thế, cô ấy thấp giọng cãi lại: "Đồng chí nữ tên Bạch Du đó rất có năng lực. Bộ truyện "Dân anh hùng" lúc trước là ý tưởng của cô ấy, cô ấy cũng đậu đại học nữa, nên cô ấy nhất định sẽ không để xưởng chạm khắc vỏ sò đóng cửa đâu."

Nghe vậy, hai mắt Trình Đại Phúc càng trợn to, như muốn bật ra khỏi hốc mắt: "Tôi là chồng cô, tôi bảo cô không đi thì cô không được đi. Nếu cô dám không nghe lời tôi, tôi không những sẽ đánh gãy chân cô, mà còn ly hôn với cô luôn!"

Trình Đại Phúc cảm thấy anh ta là trụ cột gia đình nên mọi người đều phải nghe theo ta, anh ta nói đi hướng đông thì cô ấy không được đi hướng tây. Bây giờ Khương Tuệ Quân dám phản đối quyết định của anh ta khiến anh ta rất tức giận, không nghĩ ngợi gì nhiều liền dọa sẽ ly hôn với đối phương.

Kết hôn mười năm nên anh ta biết rõ hơn ai hết, lá gan của người phụ nữ này còn nhỏ hơn con chuột nữa, chỉ cần anh ta nói hai chữ ly hôn là có thể dọa cho cô ấy khóc ngay.

Ngoài ra còn có người cha vợ coi trọng thể diện cao như trời kia, nếu trong nhà có một đứa con gái bị chồng bỏ thì ông ta nhất định sẽ đánh c.h.ế.t nó ngay. Nói cách khác, nếu anh ly hôn với cô ấy thì

không những cô ấy không có nơi nào để đi, mà còn bị nhà mẹ đẻ đánh đập.

Vì vậy, anh ta kết luận rằng Khương Tuệ Quân sẽ không bao giờ dám ly hôn với mình.

Khương Tuệ Quân cúi đầu, hai chân không kiềm được run lên.

Ngay khi Trình Đại Phúc tưởng mình đã dọa được cô ấy thì lại thấy cô ấy ngẩng đầu lên, môi run run nói: "Cho dù anh có đánh c.h.ế.t tôi, cho dù anh muốn ly hôn, thì tôi vẫn phải đi làm."

Nếu không đi làm thì sớm muộn gì cả nhà cũng sẽ c.h.ế.t đói. Đi làm thì cũng bị đánh chết, dù gì cũng sẽ c.h.ế.t thì cô ấy thà chọn vế sau, tốt xấu gì có thể c.h.ế.t vì điều mình thích.

"Cái gì? Cô có gan nói lại lần nữa xem, xem ông đây có đánh c.h.ế.t cô không!"

Trình Đại Phúc đập tay "rầm" một tiếng xuống bàn, giơ cao bàn tay lên trước mặt Khương Tuệ Quân.

Ký ức bị đánh trước đó hiện lên trong đầu, toàn thân Khương Tuệ Quân càng run rẩy dữ dội hơn: "Tôi..."

Răng cô va vào nhau lập cập, nói không nổi một câu hoàn chỉnh.

Đúng lúc này, có hai cô bé từ bên ngoài lao vào, một cô bé lao vào người Trình Đại Phúc, cô bé còn lại thì đưa tay ra bảo vệ Khương Tuệ Quân.

"Không được đánh mẹ!"

Hai cô bé đồng thanh hét lên.

Trình Đại Phúc không kịp phản ứng lại, người bị húc loạng choạng lùi ra, đụng đầu vào cạnh tủ, đau tới nhe răng trợn mắt.

Thấy người đụng vào mình là hai con gái, Trình Đại Phúc càng không khỏi nổi cơn tam bành, giơ tay định tát vào mặt đứa con gái lớn đã đụng vào mình.

Đại Nha là con cả trong nhà nhưng cũng chỉ mới tám tuổi, do suy dinh dưỡng nên trông cô bé rất nhỏ con và gầy gò, như một đứa trẻ năm sáu tuổi vậy. Cái tát của Trình Đại Phúc ập tới khiến cả người cô bé bay ra ngoài.

Chỉ nghe "rầm" một tiếng, đầu Đại Nha bị đập vào cạnh cửa, một dòng m.á.u từ sau đầu cô bé tuôn ra.

"A… Đại Nha!"

Khương Tuệ Quân không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, thấy con gái chảy máu, cô ấy hét lên rồi lao tới ôm lấy cơ thể nhỏ bé của con gái.

Nhị Nha mới nãy còn cùng chị gái lao vào bảo vệ mẹ, giờ đây nhìn thấy chị gái nằm trên vũng máu, cô bé sợ tới ngơ người rồi bật khóc nức nở.

"Đại Nha con tỉnh lại đi, Đại Nha, mở mắt ra nhìn mẹ đi con…" Khương Tuệ Quân dùng tay che phần gáy đang liên tục chảy m.á.u của con gái, đôi mắt đỏ hoe nhìn Trình Đại Phúc: "Trình Đại Phúc, anh không phải là con người! Nếu có chuyện gì xảy ra với Đại Nha, tôi sẽ liều mạng với anh!"

"…"

Lần đầu tiên, Trình Đại Phúc thấy được cảm giác ngột ngạt như bị rắn độc cắn vào cổ họng trong mắt vợ mình.

Tuy nhiên, khí thế của người làm chủ gia đình khiến anh ta nhanh chóng lấy lại tinh thần: "Con khốn này, nếu còn dám nói câu nào nữa thì tôi sẽ đánh cô luôn! Chỉ là một con nhóc mà thôi, c.h.ế.t thì chết, còn đỡ tốn một miệng ăn!"

Khương Tuệ Quân ớn lạnh toàn thân. Cô ấy biết Trình Đại Phúc là người không đáng tin, hết ăn rồi lại nằm, lại gia trưởng, nhưng cô nghĩ tốt xấu gì anh ta vẫn là một con người, có sao đi nữa cũng sẽ không ra tay với con gái mình.

Nhưng cô ấy đã sai rồi, anh ta căn bản không phải là người, anh ta là đồ súc sinh, chỉ có súc sinh mới nói những lời như vậy!

Cô ấy đứng dậy, đột nhiên nhổ nước bọt vào mặt Trình Đại Phúc: "Trình Đại Phúc, đồ súc sinh, tôi muốn ly hôn với anh!"

Trình Đại Phúc không bao giờ nghĩ có một ngày nào đó mình sẽ bị một người phụ nữ nhổ nước bọt lên mặt, hơn nữa còn là cô vợ luôn nhất mực nghe lời mình. Cái này quá khiêu khích tôn nghiêm của một người làm chủ gia đình như anh ta rồi.

Chương 708: Chương 708

DTV-EBOOK

Trình Đại Phúc tức tới độ m.á.u sôi sùng sục, quay người cầm ghế muốn đánh Khương Tuệ Quân.

Đúng lúc này, một nhóm người đột nhiên từ ngoài cửa xông vào, lập tức đẩy Trình Đại Phúc xuống đất.

Trình Đại Phúc tức tới mức mặt đen hơn đáy nồi: "Tụi bây thả ông đây ra, ông đây phải c.h.ế.t con khốn xấu xí đó!"

Còn dám nhổ nước miếng vào mặt mình, hôm nay mình không đánh cô ta tới khi quỳ xuống xin tha thì mình sẽ theo họ cô ta luôn.

Chủ nhiệm Vương nhổ một cái vào Trình Đại Phúc: "Ngược đãi trẻ em và phụ nữ, Trình Đại Phúc, anh đợi đến nông trường để lao động cải tạo đi!"

Đương nhiên Trình Đại Phúc nhận ra chủ nhiệm Vương là ai, nhưng anh ta nhất quyết không chịu nhận: "Tôi đánh vợ con tôi, dù đồng chí cảnh sát có đến cũng không làm gì được tôi đâu?!"

Anh ta không tin Khương Tuệ Quân sẽ để các đồng chí cảnh sát bắt mình. Anh ta là trụ cột duy nhất của gia đình, nếu không có anh ta, cái nhà này cũng tan nát thôi.

Bạch Du đi theo sau chủ nhiệm Vương, lạnh lùng nhìn Trình Đại Phúc: "Nếu anh không sợ thì tôi sẽ giúp anh."

Vừa nói, cô vừa quay người bảo Mã Tái Nam đạp xe đi tố cáo.

Mã Tái Nam đáp lời, lập tức đi ngay.

Trình Đại Phúc không ngờ người phụ nữ trước mặt lại bảo người đi tố cáo thật, anh ta không khỏi hoảng sợ, nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Các người thả tôi mau, con là do tôi sinh, tôi muốn đánh thế nào thì đánh thế ấy, tôi dạy dỗ vợ với con gái mình thì có lỗi gì chứ"

Hai thanh niên đè lên người Trình Đại Phúc nhìn Bạch Du.

Bạch Du: "Tiếp tục giữ chặt anh ta, đợi đồng chí cảnh sát tới rồi mới thả."

Thì ra vừa rồi Bạch Du và Mã Tái Nam đang đến đội sản xuất Xuân Phong để tìm Khương Tuệ Quân, chủ nhiệm Vương của Hội Liên hiệp Phụ nữ sau khi biết chuyện cũng bảo muốn theo cùng, bà ta còn cho biết một tin, đó là chồng của Khương Tuệ Quân thường hay đánh đập người trong nhà, do đó bà ta lo Khương Tuệ Quân đang bị đánh.

Không ngờ chủ nhiệm Vương đã đúng, họ còn chưa tới cửa mà đã thấy một cô bé bị đánh văng vào cạnh cửa, tên đàn ông kia còn muốn dùng ghế đánh Khương Tuệ Quân.

Bạch Du lập tức gọi ngay hai chàng trai trẻ đến, bảo họ trấn áp Trình Đại Phúc, khi mọi chuyện xong xuôi thì cô sẽ đưa cho mỗi người một đồng.

Chỉ cần trấn áp người là đã dễ dàng kiếm được một đồng, chuyện tốt như vậy ai không dám mới là đồ ngốc.

Vì vậy, hai chàng trai trẻ không chần chờ liền lao tới đè Trình Đại Phúc xuống, lúc này nếu không được

Bạch Du cho phép, hai người nhất định sẽ không thả Trình Đại Phúc ra.

Các đồng chí cảnh sát sẽ không đến nhanh như vậy được, nên Bạch Du và Khương Tuệ Quân đã bế Đại Nha đến trạm y tế để băng bó vết thương.

Vết thương có hơi sâu, Đại Nha chảy m.á.u rất nhiều, khuôn mặt nhỏ tái nhợt không còn chút máu, trông vô cùng đáng thương.

Nhưng cũng may là bác sĩ nói không có bị thương tới xương hay bộ phận nào khác, chỉ cần cầm m.á.u rồi sau đó bồi bổ thêm là được.

Sau khi bác sĩ trạm y tế rời đi, Khương Tuệ Quân ôm con gái và lặng lẽ khóc.

Bạch Du nhìn cô ấy, hỏi: "Đồng chí Khương, sau này cô có dự tính gì chưa?"

Khương Tuệ Quân nghe vậy thì không nhúc nhích hồi lâu. Ngay lúc Bạch Du cho rằng cô ấy sẽ bỏ qua thì cô ấy lại ngẩng đầu lên và nhìn Bạch Du, gằn từng chữ một: "Đồng chí Bạch, nếu tôi muốn ly hôn, cô và xã có giúp tôi và con gái tôi không?"

Bạch Du nhìn cô ấy, khóe môi hơi nhếch lên: "Nhất định!"

Mới nãy cô còn nghĩ Khương Tuệ Quân sẽ giống như bao người phụ nữ khác ở thời đại này, cho dù có bị đánh c.h.ế.t nửa cái mạng, thà uống thuốc trừ sâu hay nhảy cầu thì cũng sẽ không ly hôn.

Nhưng may là, Khương Tuệ Quân đã không làm cô thất vọng.

Khương Tuệ Quân hít sâu một hơi, tựa như đã hạ quyết tâm: “Được, vậy tôi liền ly hôn tên súc sinh đó!”

Vì Khương Tuệ Quân quyết không nói đỡ cho Trình Đại Phúc, cuối cùng Trình Đại Phúc đã bị bắt và đưa đến nông trường để lao động cải tạo.

Không chỉ vậy, Khương Tuệ Quân còn nhất quyết đòi ly hôn với Trình Đại Phúc.

Khi cha mẹ của Khương Tuệ Quân biết được chuyện này thì đã chạy đến làm ầm ĩ mắng cô ấy, nói cô ấy đã làm mất hết mặt mũi nhà mẹ, nhất là cha của Khương Tuệ Quân, nếu không có mọi người ngăn lại, chắc chắn ông ta sẽ đánh c.h.ế.t Khương Tuệ Quân.

Cuối cùng, ông ta cay nghiệt nói rằng, nếu Khương Tuệ Quân dám ly hôn, ông ta sẽ không nhận cô ấy là con gái nữa.

Nhưng lần này Khương Tuệ Quân đã quyết tâm ly hôn.

Bạch Du vốn là chờ nhân công được đào tạo một tháng rồi mới đến Quảng Thành tìm người mua.

Nhưng hiện tại xem ra không thể chờ được nữa, nếu không có kết quả thì lòng người sẽ bất ổn ngay.

Vì vậy, sau khi giải quyết xong chuyện của Khương Tuệ Quân, Bạch Du bảo Mã Tái Nam lấy hai bộ quần áo sạch, sau đó cùng mình lên đường đến Quảng Thành tìm người mua.

Gió biển trộn lẫn mùi tanh ập đến, con đường từ Quảng Thành đến đảo Quỳnh Châu này, Bạch Du đã không còn xa lạ.

Nhưng đối với Mã Tái Nam mà nói thì đây là lần đầu tiên cô ấy đến Quảng Thành, cũng có thể nói đây là lần đầu tiên cô ấy rời khỏi đảo Quỳnh Châu.

Cô ấy vịn vào lan can trên boong tàu, hết nhìn đông rồi tới nhìn tây, mặt đỏ bừng hưng phấn, cảm giác như mắt không nhìn đủ: "Rõ ràng chúng ta đều đi thuyền ra biển, nhưng cảm giác lại không giống chút nào!"

Rời bến câu cá thường xuất phát vào khoảng một hoặc hai giờ sáng. Lúc đó trời vẫn còn rất tối, nhìn ra ngoài chỉ thấy tối đen như mực. Buổi tối nhìn ra biển không chỉ khó thấy, mà còn mang lại cảm giác đáng sợ không nói nên lời, lần nào cô ấy cũng lo mình sẽ bị ngã.

Hơn nữa lúc đi câu cá thì cũng không có thời gian để thưởng thức cảnh đẹp. Nhưng bây giờ không giống vậy, trời trong xanh, biển cũng xanh thẳm, nhìn xa xa biển và trời như nối liền với nhau, trông đẹp cực kỳ.

Khi đến Quảng Thành, mắt của Mã Tái Nam đã hoa hết cả lên: "Khó trách mọi người đều muốn đến Quảng Thành. So với Quảng Thành thì đảo Quỳnh Châu giống như vùng nông thôn vậy. Nhà ở đây cao như thế, hơn nữa đường phố còn được phủ xi măng, lúc trời mưa cũng sẽ không có mấy cái ổ gà dính đầy bùn đất, thật tuyệt!"

Lúc Bạch Du đưa cô ấy về nhà thì miệng cô ấy đã không khép lại nổi nữa, có thể nhét được một quả trứng vào luôn: "Bạch Du, đây là nhà cô thuê ở Quảng Thành sao? Nhà này quá rộng rồi đó! Tiền thuê chắc cũng đắt lắm phải không?"

Ôi trời ơi, cả đời cô ấy chưa nhìn thấy một ngôi nhà đẹp như vậy bao giờ.

Ngôi nhà gỗ ba tầng vừa mới tinh vừa cao lớn, tầng hai còn có sân phơi rộng, vườn có đủ loại cây đủ loại hoa, giống như xứ sở thần tiên ở nhân gian vậy. Căn nhà đẹp đẽ như thế, cô ấy có mơ cũng không dám.

Bạch Du lắc đầu: “Không phải thuê, là mua.”

Mã Tái Nam: “!!!”

Mua hả!!!

Cái này tốn bao nhiêu tiền thế?!

Cô biết Giang Lâm và Bạch Du đều xuất thân từ gia đình cán bộ ở thủ đô, biết gia cảnh của họ là thứ mà cô ấy muốn cũng không thể có, nhưng không ngờ họ lại giàu có như vậy!

Huhuhu, lại là một ngày nữa để ghen tị với người khác.

Bạch Du nhìn cô ấy và nói: “Nhưng khi về đừng nói cho ai biết nhé. Nếu có ai hỏi thì chỉ cần nói tôi thuê một căn nhà nhỏ một phòng ở Quảng Thành là được.”

Kỳ thật cô có thể nói cho đối phương biết nhà này là bạn của Giang Lâm thuê, như vậy sẽ an toàn hơn, nhưng cô không muốn làm thế.

Thứ nhất, cô muốn đào tạo để Mã Tái Nam làm trợ lý của mình, do đó dù sao chuyện này cũng không thể giấu được. Thứ hai, coi như đây cũng là một bài kiểm tra, nếu ngay cả chuyện này cô ấy mà cũng

không giữ bí mật được, thì mấy chuyện sau này
không cần nghĩ cũng biết.

Chương 709: Chương 709

DTV-EBOOK

Mã Tái Nam nhanh chóng tỉnh táo lại rồi gật đầu: "Yên tâm, tôi nhất định sẽ không nói cho ai biết, cả người nhà tôi cũng không nói!"

Tuy mẹ cô ấy không thích khoe khoang nhưng tính tình lại quá mềm yếu, nếu bị người ta truy hỏi thì cô ấy cũng sẽ không kìm nổi mà nói ra, bởi vậy có rất nhiều chuyện cô ấy không dám nói với mẹ.

Về phần ba cô em gái, cô ấy cũng không dám nói với chúng, sợ chúng nó còn nhỏ sẽ không quản được cái miệng của mình.

Bạch Du vừa mở cửa sắt, hai chú chó Bánh Khoai Tây và Kim Nguyên Bảo liền lao tới, liên tiếp nằm đè lên người Bạch Du, miệng sủa "gâu gâu", cái đuôi vẫy như muốn biến thành cánh quạt.

Bởi vì trong nhà vẫn còn giấu rất nhiều châu báu và vàng bạc, hơn nữa cũng không tiện mang chó về, cho nên Bạch Du không đưa chúng về đảo Quỳnh Châu mà chỉ đào một cái ổ chó bí mật trên tường, để chúng nó và Kem qua nhà họ Ngụy ăn.

Vốn dĩ cô muốn đưa tiền cho nhà họ Ngụy để nuôi giúp, nhưng vợ chồng Nguỵ Hán Nghị nhất quyết không chịu nhận gì, nên lần này cô về đã mang theo rất nhiều hải sản, định lát nữa sẽ đưa cho họ thay lời cảm ơn.

Sau một thời gian dài không gặp chủ, Bánh Khoai Tây và Kim Nguyên Bảo vừa phấn khích vừa tủi

thân, không hề nhận ra Mã Tái Nam đứng bên cạnh đang sợ tới mức không dám thở mạnh.

TBC

Ngôi nhà đã lâu không có ai ở nên bám bụi khắp nơi.

Bạch Du và Mã Tái Nam cùng nhau dọn dẹp mấy chỗ như phòng khách, nhà bếp, phòng ngủ chính và phòng cho khách, bởi vì khi tìm được người mua họ sẽ quay lại đảo Quỳnh Châu, do đó sẽ không dọn dẹp mấy chỗ khác.

Dọn dẹp xong thì trời đã gần xế chiều, Bạch Du gửi đồ đặc sản cho nhà họ Nguy, sau đó dẫn Mã Tái Nam đến nhà hàng quốc doanh ăn cơm.

Cô gọi mấy món đặc sản của Quảng Thành, bao gồm thịt gà cắt miếng, cơm niêu và canh Lão Hỏa Lương.

Mã Tái Nam ăn xong khen không dứt: “Gà nhìn như không có gia vị gì, tôi cứ tưởng sẽ không ngon cơ, nhưng không ngờ làm vậy gà lại ăn ngon đến thế, vừa tươi vừa mềm, khi ăn vào miệng có vị ngọt không thể tả. Chưa kể cơm niêu này nữa, ngon quá, ngay cả lớp cơm cháy bên dưới cũng ngon tuyệt.”

Cơm nước xong, trước khi trời tối hẳn, Bạch Du dẫn cô ấy đi dạo một vòng trường mình.

Khuôn viên vắng tanh trong những ngày nghỉ lễ, ít người lui tới nhưng lại có một vẻ đẹp quạnh quẽ đặc trưng.

Suốt dọc đường Mã Tái Nam cứ khen không ngớt, miệng nói không ngừng nghỉ.

Về đến nhà, hai người đi tắm rồi lên giường nằm, bận cả một ngày nên mệt cực kỳ, hơn nữa ngày mai còn phải chiến đấu tiếp.

Một đêm không mộng mị.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Bạch Du nhìn thấy Mã Tái Nam mặt ủ mày chau chẳng có tí tinh thần nào, mắt còn có tơ m.á.u thì không khỏi thắc mắc: "Tối qua không phải cô đi ngủ rất sớm sao? Chẳng lẽ cô lạ giường hả?"

Mã Tái Nam có chút xấu hổ gãi đầu: "Không, tôi phấn khích quá nên không ngủ được."

Những gì được nhìn thấy ngày hôm qua đã khiến thế giới của cô ấy chao đảo. Nhà ở Quảng Thành cao hơn đảo Quỳnh Châu, đường ở Quảng Thành rộng hơn ở đảo Quỳnh Châu, ngay cả xe đạp và ô tô cũng nhiều hơn đảo Quỳnh Châu.

Nhà của Bạch Du, trường đại học Bạch Du được nhận vào, còn có việc cô gọi đồ ăn ở nhà hàng quốc doanh mà chẳng thèm chớp mắt, tất cả đều khiến cô ấy vừa hâm mộ vừa tự ti.

Tuy nhiên, cô ấy không hề ghen tị với Bạch Du. Mặc dù xuất phát điểm của Bạch Du cao hơn người thường nhưng cô không hề ngồi mát ăn bát vàng mà đã cực kỳ cố gắng. Lúc ở trên tàu đi đến Quảng Thành, cô còn tranh thủ thời gian để học tiếng Anh. Nghị lực đó đã làm cô ấy vô cùng khâm phục.

Thành tựu có được hôm nay của Bạch Du đều là do nỗ lực của chính cô, mình phải học tập Bạch Du, nỗ lực giống như cô. Cho dù mình không thể đạt

được như Bạch Du, nhưng cô ấy tin sau này mình nhất định sẽ không tệ hơn bây giờ.

Cô ấy cứ nghĩ lung tung như thế suốt cả đêm, càng nghĩ đầu óc càng tỉnh như sáo, mãi cho đến tận tờ mờ sáng mới ngủ.

Bây giờ Bạch Du hỏi cô ấy chuyện này, bỗng chốc cô ấy có hơi hối hận, lo mình không đủ tỉnh táo làm chậm trễ việc chính.

Mình thật đáng chết, sau này mình tuyệt đối không bao giờ như vậy nữa.

Bạch Du không nói gì với cô ấy nữa, sau khi rửa mặt xong thì dẫn cô ấy đi ăn bánh cuốn Quảng Đông, cô ăn cơm cuộn trứng và thịt lợn, còn Mã Tái Nam thì ăn gan lợn và cơm cuộn trứng.

Không cần những lời khen ngợi liên tục của Mã Tái Nam, Bạch Du cũng rất nhớ hương vị này. Bánh cuốn mềm mịn, đưa vào miệng sẽ để lại dư vị vô tận.

Ăn xong, họ bắt xe đến Trung tâm thương mại Hữu Nghị.

Đến Quảng Thành lâu như vậy, đây cũng là lần đầu tiên Bạch Du tới trung tâm thương mại Hữu Nghị

So với Trung tâm thương mại Hữu Nghị ở Bắc Kinh thì quy mô không kém chút nào. Tòa nhà năm tầng rất ấn tượng, trên cổng có treo một tấm bảng có dòng chữ rồng bay phượng múa - Trung tâm thương mại Hữu Nghị.

Chưa kể Trung tâm thương mại Hữu Nghị trông sang trọng hơn nhiều so với các cửa hàng thông thường, ngay cả chú gác cổng cũng trông "cao ráo và nổi bật" hơn chú gác cổng bình thường. Ông ấy mặc bộ áo khoác đen mùa hè kiểu Tôn Trung Sơn, bộ đồ màu đen trông rất sáng láng, Bạch Du cảm thấy nếu ông ấy đeo thêm một cặp kính râm thì sẽ rất có phong thái của một lão đại.

Rõ ràng Mã Tái Nam bị khí thế của Trung tâm Thương mại Hữu nghị và chú gác cổng dọa sợ, thở cũng không dám thở mạnh. Nếu không có Bạch Du che trước mặt cô ấy, chắc chắn cô ấy đã quay người bỏ chạy rồi.

Bạch Du lấy phiếu đổi ngoại tệ và thư giới thiệu do xã viết ra.

Chú gác cổng cầm phiếu đổi ngoại tệ và thư giới thiệu rồi xem xét kỹ lưỡng, sau đó nhìn Mã Tái Nam với ánh mắt nghi ngờ: "Người này cũng là của xã cô à? Sao trông cứ lấm la lấm lét thế? Nếu không đi cùng cô, chắc chắn tôi sẽ nghi cô ta đang ăn trộm thứ gì đó đấy!"

Bạch Du: "…"

Mã Tái Nam: "…"

Tôi không phải, tôi không có, chú đừng nói bậy!

Bị chú gác cổng nói thế, xém tí nữa Mã Tái Nam bật khóc.

Bạch Du vội vàng nói: "Đây là lần đầu tiên vị đồng nghiệp này của tôi đến thành phố lớn như Quảng Thành, cũng không hiểu biết nhiều như chú, nên cách cư xử khó tránh khỏi có chút hoảng sợ rụt rè.

Tuy nhiên, ở nhà cô ấy rất hiếu thảo với mẹ, cũng yêu thương các chị em. Ở đơn vị rất nghiêm túc và chịu khó làm việc, nhân phẩm hoàn toàn không có vấn đề gì!"

Nghe Bạch Du nói về mình một cách chắc nịch như vậy, hai mắt Mã Tái Nam thật sự đỏ lên.

Mấy ngày nay, người trong thôn đều nói mỉa mai, bảo cô ấy đánh cá chả ra làm sao, ngày nào cũng chỉ nghĩ đến việc làm giàu. Một số người còn nhắc đến chuyện vì đại nghĩa diệt thân trước mặt cô ấy, bảo cô ấy là thứ ăn cháo đá bát.

Đêm khuya nào mẹ cô ấy cũng khóc, còn khuyên cô ấy bỏ công việc và quay lại đánh cá. Ba đứa em gái cũng vì cô ấy mà bị xa lánh bắt nạt, nên những ngày đó cô ấy đã phải chịu áp lực rất lớn. Nhưng trong giây phút này, mọi áp lực và tủi thân đều tan biến hết, đều vì lời nói của Bạch Du.

Lời hay ý đẹp ai cũng thích nghe.

Nghe được câu này của Bạch Du, chú gác cổng cảm thấy còn sảng khoái hơn khi được uống chè đậu xanh trong những ngày nắng oi bức nữa. Ánh mắt nhìn Mã Tái Nam cũng dịu đi rất nhiều: "Nếu đã là một đồng chí tốt thì vào đi, lúc vào mua đồ gì cứ đến quầy tính tiền nói thu ngân là người quen của chú Hồ tôi đây, bọn họ sẽ ưu đãi cho các cô. Cháu trai của tôi là giám đốc bán hàng ở đó, nên mấy người trong quầy cũng sẽ nể mặt tôi đôi phần."

Bạch Du: Còn có chuyện tốt như vậy sao?

Chương 710: Chương 710

DTV-EBOOK

Bạch Du không ngờ chú gác cổng lại dễ dụ như vậy, chỉ nói vài lời dễ nghe mà chưa gì ông ấy đã lật hết bài ra rồi.

Tuy nhiên, lần này cô không đến đây để mua đồ mà là có chuyện muốn hỏi chú gác cổng: "Chú ơi, lần này chúng tôi không đến đây để mua đồ mà là muốn hợp tác với trung tâm thương mại Hữu Nghị. Trong trường hợp này, chú xem chúng tôi nên tìm ai là ổn nhất?"

Chú gác cổng liếc nhìn cô: "Hợp tác? Các cô muốn hợp tác cái gì? Tôi nói cho các cô nghe, điều kiện tuyển chọn của Trung tâm thương mại Hữu Nghị rất nghiêm ngặt. Nhà xưởng muốn hợp tác với Trung tâm mua sắm Hữu Nghị đếm mười ngón tay cũng không hết. Nếu các cô không có thứ gì tốt thì quay về đi, đừng lãng phí thời gian ở đây."

Bạch Du nhanh chóng bảo Mã Tái Nam lấy tác phẩm điêu khắc bằng vỏ sò từ trong vali ra.

Lần này cô mang đến 3 tác phẩm khác nhau: "Thuyền buồm cưỡi gió đạp sóng", "Mọi năm sung túc" và "Tiên hoa súng".

Tác phẩm "Thuyền buồm cưỡi gió đạp sóng" đầu tiên mang phong cách phương Tây, phù hợp hơn với thẩm mỹ của thị trường nước ngoài, trong khi đó "Mọi năm sung túc" lại rất phù hợp với thẩm mỹ truyền thống của Trung Hoa.

Còn "Tiên hoa súng" thì dựa trên một câu chuyện thần thoại. Cả bố cục và thành phẩm đều sống động như thật. Cô tin dù là theo thẩm mỹ trong hay ngoài nước, đều sẽ ấn tượng nó.

Chú gác cổng nhìn thấy thứ cô lấy ra, đôi mắt nhỏ sáng lên: "Này, thứ này lạ quá, được khắc từ đá à?"

Bạch Du tiếp tục ra vẻ nịnh nọt như vừa rồi: "Chú quả là có mắt nhìn độc đáo. Hầu hết mọi người đều không thể nhận ra đó là đồ điêu khắc đâu."

Chú gác cổng dương dương tự đắc: "Đương nhiên rồi, cũng không phải tôi khoe khoang chứ, lão Hồ tôi đây đã khắp nơi, biết nhiều thứ còn hơn mấy người trẻ tuổi như các cô cộng lại đấy. Tuy nhiên chú nói thật với cô, mặc dù thứ này của cô có cách khắc rất độc đáo, nhưng trung tâm thương mại Hữu nghị đã ký hợp đồng với bên khác từ lâu, nếu các cô đến sớm một hai tháng thì tốt rồi."

Bức điêu khắc trên đá đó là do cháu trai của ông ấy ký hợp đồng, các bức chạm khắc đều là voi, rùa, cú, tiểu hòa thượng, hoa… Mặc dù những thứ đó trông không tinh xảo bằng những tác phẩm mà đồng chí nữ này mang đến, màu sắc cũng không rực rỡ bằng, nhưng tất cả đều được khắc trên đá, do đó chắc chắn cháu trai của ông ấy sẽ không ký thêm một hợp đồng nào nữa đâu.

Cháu trai của ông ấy nói thứ này bán không hề dễ, một tháng nhiều lắm chỉ có thể bán một hai món. Cho nên anh ấy định sau khi hết hạn hợp đồng sẽ không gia hạn thêm nữa, vì thế ông ấy cảm thấy đồng chí nữ này sẽ không có cơ hội được đâu.

Bạch Du mỉm cười nói: “Chắc là chú đang nói về đồ chạm khắc trên đá, chính là loại dùng đá tảng để nguyên liệu để điêu khắc nhỉ. Nhưng trên tay tôi không phải được khắc từ đá mà là từ vỏ sò, rất khác với đá.”

Chú gác cổng nghe vậy liền trợn tròn mắt, đôi mắt to bằng hạt đậu xanh mở lớn hơn rất nhiều: “Vỏ sò? Cô nói những thứ này đều làm bằng vỏ sò ư?”

Mặc dù ông ấy đã từng thấy rất nhiều thứ, nhưng đúng là chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì được khắc từ vỏ sò cả.

Bạch Du gật đầu: “Đúng vậy, chúng tôi đến từ đảo Quỳnh Châu. Bên đó thứ không thiếu nhất chính là vỏ sò. Trên bãi biển có rất nhiều vỏ sò không ai thèm nhặt, tôi thấy khá lãng phí nên liền nghĩ nếu thứ này có thể được sử dụng để làm thành đồ thủ công mỹ nghệ thì có thể giúp tăng thu nhập cho người dân đảo Quỳnh Châu. Người dân đảo Quỳnh Châu thực sự rất nghèo, còn có nhiều người vẫn không đủ ăn.”

Bình thường lúc Bạch Du đang nói Mã Tái Nam sẽ không ngắt lời, nhưng khi nghe được lời này, cô ấy lập tức gật đầu như gà mổ thóc: “Đúng đúng, chúng tôi ở đó thật sự rất nghèo, chưa nói tới nhà khác, riêng nhà chúng tôi thôi, tôi, mẹ và các chị đã không được mua quần áo mới nhiều năm rồi!”

Chú gác cổng thực sự tin khi nghe câu này. Bộ quần áo Mã Tái Nam đang mặc đã được giặt tới bạc màu, chỗ khuỷu tay còn dùng vải cùng màu vá lỗ chỗ. Đây là người ở quê nghèo nhất mà ông ấy từng thấy.

Nghĩ vậy, ông ấy dùng ánh mắt thông cảm nhìn cô ấy, hỏi: "Vậy cha cô đâu? Tại sao không nghe cô nhắc đến, đã qua đời rồi sao?"

Mã Tái Nam ngừng lại, rồi gật đầu: "Đúng, ông ấy đã c.h.ế.t rồi."

Dù cha cô ấy vẫn chưa chết, nhưng trong mắt mấy chị em cô ấy, ông ta chẳng khác gì đã c.h.ế.t cả.

Nói cách khác, ông ta nên c.h.ế.t đi thì tốt hơn, ít nhất họ sẽ không phải bị mắng là đồ sói mắt trắng, không có lương tâm vì ông ta nữa.

Chú gác cổng nghe xong càng thông cảm hơn, suy nghĩ rồi nói: "Được rồi, tôi sẽ cho người đưa các cô đi gặp cháu tôi, chỉ là tôi nói thẳng trước, có gặp được hay không tùy thuộc vào bản thân các cô, nếu có chuyện gì thì mấy cô đừng có trách móc tôi đấy!"

Tuy giám đốc bán hàng là cháu trai của ông ấy, nhưng việc ký hợp đồng với ai ông ấy không can thiệp được, chưa kể công việc gác cổng của ông ấy là nhờ cháu trai tìm cho. Nếu ông ấy dám nhúng tay vào chuyện khác, bị phát hiện ra là đứa cháu ấy sẽ cho ông ấy về quê ngay.

Bạch Du lập tức cười nói: "Đó là tất nhiên, chú đã giới thiệu với chúng tôi rồi, chuyện sau đó làm sao có thể làm phiền chú được chứ? Nếu việc này thành công thì sẽ là công lao của chú, nhưng nếu không làm được thì chúng tôi cũng sẽ chẳng biết xấu hổ đến trước mặt chú trách móc đâu!"

Lời này nói ra quả thật khiến người ta thấy rất thoải mái.

Chú gác cổng không chần chừ gì nữa, gọi một thanh niên ở quầy đến và bảo anh ta đưa Bạch Du và Mã Tái Nam tới văn phòng của cháu trai mình.

Bạch Du vội vàng cảm ơn, quyết định dù sau đó có thành công hay không thì cũng sẽ mua chút đồ ăn nhẹ để cảm ơn chú gác cổng.

Đây là một mối quan hệ tốt. Kể cả lần này không có tác dụng thì nói không chừng ngày nào đó vẫn cần dùng tới.

Thanh niên dẫn đường cho hai người Bạch Du nhìn qua chỉ mới ngoài hai mươi, lúc nhìn thấy mặt Bạch Du thì tai và cổ đột nhiên đỏ bừng.

Anh ta bảo mình họ Dương, mọi người thường gọi anh ta là Tiểu Dương.

Nói xong, anh ta lén nhìn Bạch Du một cái, mặt càng đỏ hơn, giống như thiếu nữ mới yêu vậy.

Tuy rằng anh ta nhìn không hề thô tục hay gây khó chịu, nhưng Bạch Du không muốn tự mình rước nợ đào hoa, vì vậy làm ra vẻ vô tình nói với Mã Tái Nam: “Trung tâm thương mại Hữu nghị ở Quảng Thành lớn thật, lát nữa tôi sẽ đưa con gái tới đây mua sắm.”

Mã Tái Nam không hề nhận ra có gì đó không đúng lắm, gật đầu đồng ý: “Đúng là lớn thật, lớn gấp mấy lần Cung Tiêu Xã bên đó của chúng ta. Lần này cô không đưa Minh Thư theo, trông cô bé có vẻ dỗi lắm đấy. Không thì lát nữa cô mua vài thứ về dỗ cô bé đi.”

Bạch Du mỉm cười: “Ý hay đấy.”

Tiểu Dương ở một bên cảm giác như bị sét đánh.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh ta nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như vậy, cũng là lần đầu tiên động lòng, nhưng không ngờ người ta đã kết hôn, còn có một cô con gái nữa.

“Rắc” một tiếng.

Là tiếng trái tim tan vỡ đó.

Từ tầng một đến tầng ba của trung tâm thương mại Hữu Nghị đều là khu mua sắm, văn phòng giám đốc bán hàng ở tầng bốn.

Bạch Du và Mã Tái Nam theo Tiểu Dương lên tầng bốn. Đúng lúc giám đốc Hồ đang ở trong văn phòng, nhưng lúc này anh ta có vẻ rất bận rộn, nghe Tiểu Dương nói xong thì bảo Bạch Du và Mã Tái Nam ngồi trên băng ghế bên ngoài, đợi anh ta xong việc thì nói sau.

Giám đốc Hồ trông khoảng chừng ba bảy ba tám tuổi, có khuôn mặt tròn và đôi mắt nhỏ, trông hơi giống chú gác cổng. Anh ta cao khoảng 1m7, không cao cũng không gầy, không có gì gây ấn tượng cả, là kiểu người không nổi bật trong đám đông.

Chương 711: Chương 711

DTV-EBOOK

Giám đốc Hồ rất bận, lúc thì chỉ đạo cấp dưới, lúc thì gặp khách hàng, lúc thì lại tới kho hàng xử lí tranh chấp.

Bạch Du và Mã Tái Nam đã đợi suốt hai tiếng đồng hồ.

Mã Tái Nam nhích nhích mông, thấp giọng phàn nàn: “Cháu trai của chú này cố ý bỏ mặc chúng ta ngồi trên ghế luôn sao?”

Chả bao giờ thấy ai tiếp khách như vậy cả, đã hai tiếng rồi nhưng đến một người tiếp đón hay cốc nước cũng không có, mà cũng chẳng biết sẽ phải đợi bao lâu nữa.

Bạch Du liếc cô ấy một cái: “Không có vốn để thương lượng với người khác thì phải chịu chút tủi thân thôi, kiên nhẫn chờ đi.”

Trong thời đại này, trung tâm thương mại Hữu Nghị hùng mạnh hơn Cung Tiêu Xã nhiều. Người bình thường có thể vào Cung Tiêu Xã, nhưng Trung tâm thương mại Hữu Nghị lại yêu cầu phải có phiếu ngoại hối và thư giới thiệu, nếu không dù có tiền cũng không thể vào được.

Chưa kể bây giờ họ còn phải xin trung tâm thương mại Hữu nghị hợp tác với mình. Đối phương làm khó dễ là điều mà cô đã đoán trước.

Mặt Mã Tái Nam hơi nóng lên.

Lời nói của Bạch Du đã khắc sâu trong lòng cô ấy, cô ấy định về sẽ ghi lại vào sổ. Sau này ngày nào cũng xem lại một lần.

Ngồi trên ghế thêm một tiếng nữa, cũng gần đến giờ ăn trưa rồi.

Cuối cùng giám đốc Hồ cũng chậm rãi quay lại, Bạch Du vội vàng gọi anh ta lại: "Chào giám đốc Hồ, tôi tên là Bạch Du, tôi là giám đốc xưởng chạm khắc vỏ sò của xã Phi Ngư. Lần này tôi đến đây để quảng bá sản phẩm mới, cũng tìm kiếm cơ hội hợp tác với quý trung tâm, không biết bây giờ anh có thời gian nói chuyện với chúng tôi không?"

Giám đốc Hồ dừng bước, thấy hai người nhóm Bạch Du thì hơi sửng sốt, vô thức nói: "Các cô còn chưa đi sao?"

Vừa dứt lời, anh ta lập tức nhận ra mình đã nói sai, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ.

Lúc nãy anh ta đã cố ý phớt lờ họ, một xã mà anh ta chưa từng nghe thấy bao giờ, thêm vào đó còn để hai cô gái trẻ trông chưa tới hai mươi đến gặp mình để bàn chuyện hợp tác. Anh ta cảm thấy đối phương trông chẳng nghiêm túc chút nào, cứ như trò đùa vậy.

Nhưng hai người này được chú của anh ta đưa vào. Dù sao anh ta cũng phải cho chú mình chút thể diện, vì thế đã bảo họ đợi ở bên ngoài. Anh ta nghĩ đối phương mất kiên nhẫn rồi bỏ đi rồi.

Chỉ là hai người cực kỳ kiên nhẫn, đến mức ngồi trên ghế hơn ba tiếng đồng hồ vẫn không đi, mà điều

khiến anh ta càng ngạc nhiên hơn là, cô gái trẻ xinh đẹp vừa nói mình là giám đốc nhà xưởng?

Một giám đốc nhà xưởng trẻ như vậy, còn là nữ, đây là lần đầu tiên anh ta thấy đó.

Bạch Du trông như không hề cảm thấy bị xúc phạm, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi: "Giám đốc Hồ là quản lý của trung tâm thương mại Hữu Nghị, quyền cao chức trọng nên có rất nhiều việc phải làm, chúng tôi chờ chút cũng là điều hiển nhiên. Nếu bây giờ giám đốc Hồ tiện thì tôi có thể vào giới thiệu một chút về sản phẩm của chúng tôi một chút, anh thấy được không?"

Giám đốc Hồ phải nhìn lại cô gái trẻ trước mắt bằng cặp mắt khác, nếu là người bình thường nghe thấy lời anh ta nói lúc nãy, cho dù không thẹn quá hóa giận thì cũng không bình tĩnh thản nhiên như cô được, hơn nữa cô còn rất biết cách nhún nhường, là một người có năng lực.

Bởi vì mình nói sai, lại bởi vì năng lực mà Bạch Du thể hiện được đã làm giám đốc Hồ có chút hứng thú với thứ bọn họ mang tới, vì thế liền gật đầu nói: "Mời vào."

Hai chữ này vào tai Mã Tái Nam còn hay hơn cả âm thanh của mẹ thiên nhiên nữa.

Mấy lời nói vừa rồi của giám đốc Hồ khiến cô ấy không khỏi đổ mồ hôi hột cho Bạch Du. Cô ấy còn tưởng bọn họ đã hết hy vọng rồi, nhưng không ngờ lòng vòng một hồi giám đốc Hồ lại bị Bạch Du thuyết phục!

Cô ấy thực sự rất bội phục Bạch Du, nếu tình cảnh vừa nãy xảy ra với cô ấy, chắc chắn cô sẽ không biết phải làm sao.

Mã Tái Nam phấn khích tới độ hai má đỏ bừng, nhanh chóng xách vali lên và theo sau Bạch Du đi vào văn phòng của giám đốc Hồ.

Giám đốc Hồ ngồi xuống ghế sofa, nói với hai người nhóm Bạch Du: "Ngồi đi."

Bạch Du bước đến chiếc ghế sofa đối diện và ngồi xuống, lần này Mã Tái Nam không cần chờ Bạch Du nói nữa, lập tức đi qua cẩn thận lấy ra ba tác phẩm từ trong vali, đặt từng cái một lên bàn.

Không cần Bạch Du lên tiếng, hai mắt giám đốc Hồ sáng lên: "Đây là… Đồ bằng vỏ sò sao?"

Bạch Du gật đầu: "Giám đốc Hồ đúng là có mắt nhìn, đây quả thực là một đồ mỹ nghệ chạm khắc trên vỏ sò, được chế tạo bằng cách lấy vỏ sò làm nguyên liệu rồi cắt mài."

Kế tiếp, cô giới thiệu chi tiết cho giám đốc Hồ về ba tác phẩm, cùng với ưu điểm của sản phẩm và sự phát triển trong tương lai.

Giám đốc Hồ có vẻ hứng thú nhất với "Tiên hoa súng", anh ta nghiêng người nhìn hồi lâu rồi nói: "Tôi có thể đứng dậy xem được không?"

TBC

Bạch Du gật đầu: "Đương nhiên là có thể. Chúng tôi vẫn còn có những tác phẩm tương tự, nhưng hiện

tại chúng không có ở Quảng Thành, chúng tôi đã gửi đi tham dự hội chợ Quảng Châu rồi."

Giám đốc Hồ nhìn cô: "Các cô đã đăng ký tham gia Hội chợ Quảng Châu sao?"

Bạch Du lại gật đầu: "Đúng vậy, mặc dù kết quả còn chưa công bố, nhưng chúng tôi tin là sẽ được chọn."

Giám đốc Hồ nghe vậy thì cười cười, cũng không trả lời.

Kiểu nói như này anh ta đã không nghe cả trăm thì cũng bảy tám mươi lần rồi. Người nào muốn hợp tác với trung tâm Thương mại Hữu nghị của họ đều nói như thế, nhưng kết quả 99% trong số họ đều thất bại.

Hội chợ Quảng Châu không phải là nơi họp chợ, không phải ai muốn cũng có thể tham gia được.

Cho nên anh ta sẽ không quan tâm với lời nói Bạch Du.

Tất nhiên Bạch Du hiểu được thái độ của đối phương.

Tuy Giám đốc Hồ tuổi không lớn nhưng lại là người khôn ngoan, so với chú gác cổng bên ngoài thì khó đối phó hơn nhiều.

Giám đốc Hồ đặt "Tiên hoa súng" vào lòng bàn tay, thích thú nhìn một lúc lâu rồi mới cẩn thận đặt về chỗ cũ, rồi nhìn về phía Bạch Du và nói: "Đồng chí Bạch phải không? Tôi rất thích tác phẩm "Tiên hoa súng" này, cô ra giá đi."

Bạch Du: “Vậy là giám đốc Hồ đã đồng ý hợp tác với nhà xưởng của chúng tôi rồi sao? Nếu vậy thì tác phẩm này có thể xem là hàng mẫu đưa cho giám đốc Hồ.”

Nói cách khác, nếu không đồng ý hợp tác thì hãy quên đi, không bán!

Đây là lần đầu tiên giám đốc Hồ thấy có người dám nói với mình như vậy, anh ta nhìn Bạch Du nói: “Vừa rồi đồng chí Bạch giới thiệu rất hay, sản phẩm của các cô cũng rất thú vị…”

Nghe vậy, Mã Tái Nam ở một bên kích động đến môi run run, tưởng đã nắm chắc phần thắng rồi.

Nhưng Bạch Du lại nói: “Nhưng?”

Giám đốc Hồ cười gật đầu: “Cô rất thông minh, nhưng trung tâm Thương mại Hữu nghị của chúng tôi mới ký hợp đồng với một xưởng điêu khắc đá cách đây hai tháng. Tôi biết cô muốn nói gì, cô muốn nói đồ khắc bằng vỏ sò và đá khác nhau, nhưng trong mắt người bình thường thì chúng rất giống nhau, mà mấy đồ khắc bằng đá cũng không bán chạy ở trung tâm Thương mại Hữu nghị, vì vậy rất tiếc, chúng tôi không thể hợp tác với các cô được.”

Tuy anh ta thực sự thích những tác phẩm chạm khắc trên vỏ sò trước mặt, đặc biệt là “Tiên hoa súng” kia, anh ta thấy nó có thể được coi là một tác phẩm nghệ thuật. Nhưng dự án đồ điêu khắc bằng đá đang không tiến triển tốt lắm, vì thế anh ta đã bị cấp trên mắng, cũng bị trừ một phần tiền thưởng.

Vì chuyện này nên anh ta đã thận trọng hơn trong việc giới thiệu các sản phẩm, mà đồ chạm khắc bằng

vỏ sò và chạm khắc trên đá lại không có nhiều khác biệt.

Nghe vậy Mã Tái Nam sửng sốt, vẻ hưng phấn trên mặt còn chưa kịp mất đi.

Bạch Du cũng có chút thất vọng, nhưng vẫn muốn tranh dành cho chính mình và nhà xưởng thêm một chút: “Giám đốc Hồ, anh xem thế này đi, trước mắt chúng ta không ký hợp đồng, ba mẫu này cứ cho bán ở trung tâm thương mại trước đã. Nếu bán tốt thì chúng ta hãy ký hợp đồng và bàn bạc chuyện hợp tác kỹ hơn . Nếu không bán được thì ba mẫu này sẽ cho giám đốc Hồ, anh thấy sao?”

Chương 712: Chương 712

DTV-EBOOK

Đối với đối phương mà nói, phương án này có thể nói là một vốn bốn lời, mà không tốn bất cứ chi phí nào.

Bạch Du vốn tưởng mình có hy vọng thuyết phục đối phương, ai ngờ sau khi giám đốc Hồ sửng sốt một lát, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Rất xin lỗi đồng chí Bạch."

Không khí im lặng trong vài giây.

Bạch Du đứng lên: "Tuy hợp tác không thành công, nhưng tôi vẫn rất biết ơn giám đốc Hồ dù bận trăm công ngàn việc vẫn dành chút thời gian để tiếp đón chúng tôi. Hi vọng sau này chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác."

Nói xong cô bắt đầu cất các tác phẩm trên bàn.

Lúc này Mã Tái Nam mới hoàn hồn lại, dùng hết sức lực để kìm nước mắt, sau đó cùng Bạch Du thu dọn đồ đạc.

"Nếu sau này đồng chí Bạch không muốn làm việc ở xã mà muốn làm ở Quảng Thành thì có thể đến gặp tôi. Trung tâm Thương mại Hữu nghị của chúng tôi rất nghiêm ngặt trong việc hợp tác, nhưng cũng rất hoan nghênh nhân tài."

Giám đốc Hồ ngưỡng mộ lòng dũng cảm và năng lực của Bạch Du. Nhưng nguyên tắc chính là nguyên tắc, anh ta không thể chỉ vì đánh giá cao khả năng của cô mà để mình mạo hiểm được.

“Cảm ơn giám đốc Hồ.”

Nói xong, Bạch Du kéo vali ra khỏi văn phòng.

Khi tới tầng ba, Mã Tái Nam nhịn không được nữa mà bật khóc: “Giờ phải làm sao đây? Không thể hợp tác với trung tâm thương mại Hữu Nghị, cũng không tìm được người mua, trở về chúng ta sẽ phải giải thích thế nào với bí thư xã đây?”

Còn có người trong nhà xưởng, nếu biết các cô không thành công thì có khi ngày hôm sau sẽ không đi làm luôn mất, đến lúc đó nhà xưởng sẽ ra sao?

Bạch Du nhìn cô ấy: “Sao lại khóc? Ai nói chúng ta không thể hợp tác?”

Mã Tái Nam ngẩn người: “Vừa rồi giám đốc Hồ nói thế mà.”

Bạch Du: “Nếu cô muốn làm trợ lý của tôi thì sau này có gặp chuyện gì cũng đừng hở chút là khóc. Hơn nữa tục ngữ có nói thất bại là mẹ thành công, có nghĩa là trước khi thành công thì thất bại nhiều lần cũng là chuyện bình thường. Trước khi thuyết phục bí thư Âu Dương thành lập nhà xưởng, tôi đã đi đến các xã khác nhưng đều bị từ chối hết. Nếu tôi khóc vì bị từ chối thì đã không có nhà xưởng như bây giờ rồi.”

Mã Tái Nam không biết ở lúc trước có chuyện như vậy, bị Bạch Du nói cũng rất xấu hổ, cô ấy vội vàng lau nước mắt trên mặt: “Xin lỗi cô, sau này mặc kệ có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ không bao giờ khóc nữa! Nhưng tiếp theo chúng ta nên làm thế nào đây?”

Cô ấy thực sự ngu ngốc và vô dụng, chỉ có Bạch Du là không ghét cô ấy thôi.

Cô ấy phải cố gắng hơn nữa, nếu không thì sao có thể xứng đáng với lòng tin của Bạch Du đây.

Bạch Du suy nghĩ một lúc rồi đưa Mã Tái Nam đến Công Tiêu Xã gần đó để mua hai ống bánh Mù.

Bánh Mù là đặc sản của Phật Sơn, tỉnh Quảng Châu. Bánh được làm từ gạo nếp trộn với đường, vừng, thịt lợn, đậu phộng và các nguyên liệu khác, bên trong được nhồi thịt lợn nên vị rất thơm ngon mọng nước, ăn cực kỳ ngon.

Sau khi mua bánh Mù, Bạch Du lại quay lại trung tâm thương mại Hữu Nghị và tặng bánh Mù cho chú gác cổng như quà cảm ơn: "Mặc dù lần này không thể thành công hợp tác với trung tâm thương mại Hữu Nghị, nhưng nếu không nhờ chú giới thiệu giúp chúng tôi thì chúng tôi e là ngay cả giám đốc Hồ cũng không gặp được, thứ này không đáng bao nhiêu tiền nhưng là lòng thành của chúng tôi, chú nhận lấy nhé."

Đưa qua đẩy lại mấy lần, cuối cùng chú gác cổng nhận bánh bánh Mù, nhưng cầm hai cái bánh Mù này, dù ông ấy thấy nóng phỏng tay nhưng cũng chẳng làm ông ấy thấy băn khoăn điều gì nữa.

Vì thế sau khi dừng một chút, ông ấy lại tiết lộ một thông tin quan trọng cho Bạch Du: "Chiều nay có một nhóm doanh nhân nước ngoài đến trung tâm thương mại Hữu Nghị để mua đồ. Nếu đồng chí Bạch có thể bán thành công đồ của mình cho các doanh nhân nước ngoài thì không chừng chuyện này có thể xoay chuyển đó."

Vừa dứt lời, chú gác cổng đã muốn tự tát vào mặt mình. Chuyện quan trọng như vậy sao mình lại nói

với người khác chứ, nếu bị ai nghe thấy thì mình thật sự không gánh nổi trách nhiệm.

Cái miệng của mình xấu quá.

Nhưng đồng chí nữ trước mặt quá đáng thương, lại đối tốt với mình như thế..

Trong lòng chú gác cổng đang có một cuộc chiến long trời lở đất, nếp nhăn trên mặt đều xô hết vào nhau.

Bạch Du vô cùng kinh ngạc và mừng rỡ, cũng để ý thấy vẻ mặt của chú gác cổng: "Chú yên tâm, chuyện này chỉ có trời biết đất biết, chú biết tôi biết. Ngoại trừ ba người chúng ta thì sẽ không có ai biết đâu!"

Mã Tái Nam nhanh chóng che miệng: "Tôi sẽ không nói gì hết!"

Sau khi tạm biệt chú gác cổng, Bạch Du dẫn Mã Tái Nam đến khách sạn quốc doanh gần đó ăn trưa, sau đó quay lại trung tâm mua sắm Hữu Nghị và ngồi trên băng ghế bên kia đường chờ.

Lần chờ đợi này lại mất thêm ba tiếng nữa.

Mặt trời chói chang treo trên cao, xung quanh không có gì che nắng, hai người phơi nắng tới mức đỏ hết cả mặt nhưng lại không thể đi được.

May mắn thay công sức bỏ ra đã được đền đáp, cuối cùng vào lúc ba giờ chiều, nhóm doanh nhân nước ngoài đó đã đến!

Không biết nhóm doanh nhân nước ngoài có lai lịch như thế nào, nhưng họ đều đi ô tô đến. Giám đốc Hồ còn đưa nhân viên ra cửa tiếp đón.

Đợi nhóm người đó đi vào, Bạch Du lại dẫn Mã Tái Nam vào trung tâm thương mại Hữu Nghị một lần nữa.

Có chú gác cổng trợ giúp, hai người không qua kiểm tra mà vào thẳng luôn.

Giám đốc Hồ nhìn thấy Bạch Du lại xuất hiện ở trung tâm thương mại Hữu Nghị thì sửng sốt trong giây lát, nhưng thấy đối phương không đi qua nên anh ta cũng không quan tâm nữa.

Bạch Du không qua thẳng đó mà đi theo họ một đoạn ngắn, để không gây chú ý thì cô còn mua một ít đồ.

Theo từ tầng một đến tầng ba nhưng Bạch Du vẫn không tìm được cơ hội thích hợp, ngay lúc cô cho rằng mình sẽ về tay trắng, cô chợt nghe một cô gái ngoại quốc trẻ tuổi nói có vẻ tiếc nuối:

“Tháng sau là sinh nhật bà tôi rồi, tôi muốn mua cho bà một món quà thật đặc biệt, nhưng đồ ở đây chẳng có gì đặc biệt cả, tranh thêu hai mặt hay mấy thứ linh tinh này chúng tôi có hết rồi, đúng là khiến người ta khó xử quá.”

Người phụ nữ đó nói tiếng Anh và nói với tốc độ rất nhanh. Phiên dịch đi bên cạnh giám đốc Hồ rõ ràng không hiểu ý của đối phương, từ đầu đến cuối đều chỉ biết nhe răng cười.

Cơ hội đến rồi!

TBC

Bạch Du kéo vali đi tới. Lúc giám đốc Hồ phát hiện và muốn ngăn cản thì đã muộn một bước rồi.

Bạch Du đi đến trước mặt người phụ nữ ngoại quốc, nói bằng tiếng Anh: “Xin chào quý cô, vừa rồi tôi tình cơ nghe cô nói, biết cô đang tìm một món quà vô cùng đặc biệt để tặng cho người thân. Đúng lúc tôi có mấy món đồ mỹ nghệ rất đặc biệt ở đây, cô có muốn xem qua không?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều ngạc nhiên.

Ngay cả đôi mắt bé như hạt đậu xanh của giám đốc Hồ cũng mở to. Anh ta không ngờ Bạch Du lại nói được tiếng Anh, còn nói giỏi đến vậy.

Người phụ nữ nước ngoài cũng có vẻ sửng sốt: “Cô nói tiếng Anh tốt quá, cô là người nói tiếng Anh giỏi nhất mà tôi từng thấy ở Trung Quốc đấy. Cô vừa nhắc đến hàng thủ công mỹ nghệ sao? Tôi rất có hứng thú đó.”

Sau khi Bạch Du tỏ vẻ cảm ơn thì ngồi xuống, cẩn thận lấy ba tác phẩm bằng vỏ sò từ trong vali, sau đó đặt chúng lên quầy trước mặt.

Ba tác phẩm vừa được bày ra, mọi người xung quanh đều liên tục tán thưởng.

“Ôi chúa ơi, đây là tác phẩm nghệ thuật gì vậy? Quá đẹp rồi chăng?”

“Thứ này trông hơi giống đồ điêu khắc bằng đá trên tầng hai, nhưng cũng không hẳn. Tác phẩm trước mắt trông tinh xảo hơn. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô gái này, ngay cả lông mi cũng chi tiết, móng tay của cô ấy cũng được sơn, thật sự đã được làm rất tỉ mỉ, hơn nữa màu sắc cũng phong phú hơn

nhiều so với đồ điêu khắc trên đá. Đây là hoàn toàn chính là một tác phẩm nghệ thuật!”

Chương 713: Chương 713

DTV-EBOOK

Những tiếng tán thưởng liên tiếp vang bên tai giám đốc Hồ, tuy anh ta không hiểu những người nước ngoài này đang nói gì, nhưng biểu cảm của con người đều giống nhau, anh ta biết rất rõ những người này đang rất ấn tượng với tác phẩm chạm khắc trên vỏ sò của Bạch Du.

Anh ta có chút tiếc nuối, cũng hơi tức giận.

Tiếc là trước đây anh ta đã sai, sớm biết những doanh nhân nước ngoài này thích đồ bằng vỏ sò thì vừa rồi anh ta đã không từ chối Bạch Du. Còn tức giận là do Bạch Du lại không mời mà đến, là muốn cướp khách của trung tâm thương mại Hữu Nghị sao?

Nếu là về sau, anh ta sẽ cho cô biết hậu quả của việc đi đối đấu với trung tâm Thương mại Hữu Nghị là gì.

Nhưng ngay sau đó, Bạch Du quay đầu nhìn anh ta và nói: “Giám đốc Hồ, chuyện hợp tác lúc nãy chúng ta bàn không biết anh còn hứng thú nữa không. Nếu vẫn còn hứng thú, tiếp theo tôi sẽ nói với những thương nhân nước ngoài này đây là sản phẩm mới của trung tâm Thương mại Hữu nghị, nếu có nhu cầu thì có thể đặt hàng, anh thấy sao?”

Giám đốc Hồ khựng lại mấy giây, sau đó lập tức gật đầu: “Hợp tác vui vẻ, giám đốc Bạch!”

Hay lắm, từ đồng chí Bạch đến giám đốc Bạch, chỉ để chứng minh một điều…

Cô đã thành công.

Việc tiếp theo thì đơn giản hơn nhiều. Bạch Du dùng tiếng Anh giới thiệu các tác phẩm chạm khắc bằng vỏ sò cho nhóm doanh nhân nước ngoài. Khi nhóm doanh nhân nước ngoài biết những tác phẩm này được làm bằng vỏ sò, đã sốc đến mức liên tục nói "Chúa ơi".

Sau lời giới thiệu của Bạch Du, các doanh nhân nước ngoài vốn không hứng thú với đồ chạm khắc vỏ sò cũng bày tỏ ý định mua một cái. Bạch Du nhanh chóng nói bây giờ vẫn có hàng, họ có thể cọc để đặt trước, kiểu dáng không chỉ giới hạn ở ba loại này, bọn họ có thể đưa ra yêu cầu của mình.

Lần đầu tiên ở bên ngoài, Bạch Du đã đề xuất một phương pháp bán hàng rất thú vị, đó là sử dụng phương pháp bán blind box của thời đại sau này. Cô nói với nhóm doanh nhân nước ngoài, nếu họ không biết đặt hàng theo kiểu nào thì không phải đưa ra yêu cầu, nhà xưởng sẽ làm kiểu dáng ngẫu nhiên, chắc chắn lúc nhận được họ sẽ rất bất ngờ.

Rõ ràng nhóm doanh nhân nước ngoài rất thích cái gọi là phương thức bán blind box này. Ngoài việc đặt trước những kiểu dáng mình muốn, họ còn đặt mua theo dạng blind box.

Cuối cùng mười một khách nước ngoài đã đặt ba mươi tác phẩm chạm khắc bằng vỏ sò, mười hai trong số đó là blind box.

Vì nóng lòng muốn tặng quà cho bà nên cuối cùng người phụ nữ ngoại quốc kia đã mua tác phẩm "Tiên hoa súng" của Bạch Du.

Tuy giám đốc Hồ có hơi tiếc vì tác phẩm yêu thích của mình đã bị người ta mua mất, nhưng nghĩ đến lượng đơn hàng sẽ tới không ngừng, anh ta lại vui mừng cười toe toét, để ý gì đến chuyện nhỏ nhặt ấy nữa.

Sau khi nhóm khách nước ngoài rời đi, Bạch Du và Mã Tái Nam lại quay trở lại văn phòng của giám đốc Hồ.

Khác với lần trước, lần này trước khi ngồi xuống, giám đốc Hồ đã bảo người mang sữa và đồ ăn nhẹ đến, còn đích thân xin lỗi Bạch Du về chuyện vừa rồi.

Bạch Du hào phóng nói không sao, sau đó hai bên bàn bạc kỹ chuyện hợp tác.

Ngoài 30 sản phẩm do nhóm khách nước ngoài đặt mua, trung tâm thương mại Hữu nghị còn đặt thêm 70 sản phẩm, tổng cộng là 100 sản phẩm.

Các tác phẩm chạm khắc vỏ sò tùy thuộc vào độ phức tạp và kích thước thì sẽ có các mức giá khác nhau.

Với những sản phẩm hoàn thiện như "Tiên hoa súng", bởi vì phải khắc rất phức tạp, nên ngay cả đối với một nghệ nhân lành nghề như thợ cả Ngũ cũng phải mất gần một tháng, vì vậy sẽ có giá 20 đồng. Còn các tác phẩm như "Thuyền buồm cưỡi gió đạp sóng" thì lại đơn giản hơn, hơn nữa cũng tương đối ít vật liệu hơn, do đó sẽ có giá 5 đồng một cái.

Cuối cùng, một trăm tác phẩm đã được chốt, tổng giá là 2000 đồng.

Đây là số tiền mà trung tâm thương mại Hữu Nghị sẽ trả cho xưởng chạm khắc vỏ sò. Về giá họ sẽ bán cho các khách nước ngoài, chắc chắn sẽ không phải là giá này.

Sau khi nhận tiền đặt cọc 30% trị giá 600 đồng, Mã Tái Nam như muốn bay ra khỏi trung tâm thương mại Hữu Nghị luôn vậy.

Mãi đến tầng một, cô ấy vẫn còn như đang lơ lửng trên mây, còn nói với Bạch Du: "Cô nhéo tôi một cái đi, tôi sợ mình còn đang mơ."

Vậy mà Bạch Du lại nhéo cô ấy thật, khiến Mã Tái Nam đau đớn kêu lên, nhưng ngay sau đó cô ấy lại cười như một cô ngốc.

"Bạch Du, chúng ta thành công rồi! Cuối cùng cũng tìm được người mua!"

Hai ngàn đồng đó!

Cả đời cô ấy chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy!

Vốn dĩ trước lúc cô ấy đến đây cùng Bạch Du, bí thư Âu Dương nói chỉ cần cô ấy có thể có được đơn đặt hàng khoảng hai trăm đồng đã là giỏi lắm rồi, không ngờ Bạch Du vừa ra tay đã nhân số tiền đó lên gấp mười lần!

Bạch Du thật sự quá ghê gớm!

Lúc bước ra khỏi trung tâm thương mại Hữu nghị, chú gác cổng đã đổi ca và không còn ở cửa nữa, Bạch Du định quay lại mua thứ gì đó để cảm ơn ông ấy. Nếu không có thông tin ông ấy cung cấp, cô sẽ không thể có được đơn đặt hàng nhanh như vậy.

Quay đầu lại, cô thấy Mã Tái Nam đang ôm chặt chiếc vali rỗng, nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói: "Bạch Du ơi làm sao bây giờ? Giờ tôi thấy ai cũng là kẻ trộm hết, tôi lo bọn họ sẽ đến cướp mất tiền của chúng ta!"

Khóe miệng Bạch Du giật giật: "Cô không soi gương nên không thấy được bộ dạng hiện giờ của mình còn trông trộm hơn đấy, còn cái dáng vẻ này của cô còn dễ gây chú ý hơn đó. Nếu không muốn người ta chú ý đến cô, tốt nhất là cô nên cư xử như bình thường đi."

Bạch Du nói xong, Mã Tái Nam nhận ra quả thực là như vậy, vì thế liền hít một hơi thật sâu, ép mình bình tĩnh lại.

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên ầm ĩ, sau đó là tiếng khóc của một đứa trẻ.

Bạch Du nghe thấy tiếng nhìn qua, thì ra một tấm biển cửa hàng rơi xuống, trúng người đi đường.

Ngay sau đó, người phụ nữ bị đập trúng liền bế cô bé trên mặt đất lên, lo lắng chạy như bay về phía bệnh viện. Khi Bạch Du nhìn rõ mặt đối phương thì không khỏi sững sờ.

Ngô Hiếu Nghi!

Và đứa trẻ mà cô ta đang ôm trong tay không ai khác chính là Nha Nha, con trước đây của cô ta.

Điều đáng kinh ngạc hơn là, dưới bảng hiệu còn có một đứa trẻ nằm, cả người đứa bé đầy máu, rõ ràng là bị thương nghiêm trọng hơn Nha Nha, nhưng Ngô Hiếu Nghi lại như không nhìn thấy, bế Nha Nha đi luôn rồi.

Sở dĩ Bạch Du cảm thấy quá đáng là vì đứa trẻ bị thương nặng hơn không ai khác chính là Tập Lục Thừa, con trai của Ngô Hiếu Nghi.

Tức là Tiểu Tạ Thừa trước khi đổi tên.

Trong mắt Bạch Du xoẹt ra tia lửa.

Hai chị em họ Ngô này thật không hổ là sinh đôi, đều vô trách nhiệm như nhau, đều khiến người ta không nói nên lời.

Những người xung quanh thấy cảnh này không khỏi bàn tán xôn xao.

"Sao người đàn bà kia lại chạy, vừa rồi tôi nghe bé trai này gọi cô ta là mẹ? Cô ta không cần con trai mình sao?"

"Hai đứa nhỏ đều bị thương, chẳng lẽ cô ta không phát hiện con trai bị thương sao? Tôi thấy cô ta rất quan tâm con gái, không phải là bậc cha mẹ vô trách nhiệm."

"Nếu thật sự như vật thì tốt, vừa rồi rõ ràng tôi thấy cô ta do dự giữa hai đứa nhỏ một lúc, sau đó bế cô bé chỉ bị thương nhẹ kia chạy đi, hơn nữa vừa rồi cô ta mua đồ trong cung tiêu xã, luôn mua đồ cho bé gái, quần áo kẹo muốn cái gì mua cái đó, nhưng bé trai đi theo sau họ lại không có gì cả, tôi đoán nha, chắc chắn bé trai này không phải con ruột!"

"Thì ra là mẹ ghẻ, thế thì có thể hiểu rồi!"

Tập Lục Thừa nằm trên đất, nghe những lời bàn tán của mọi người xung quanh, đôi mắt trong veo chứa đầy nỗi buồn và đau khổ không phù hợp với lứa tuổi.

Chương 714: Chương 714

DTV-EBOOK

Bạch Du đẩy đám người ra: “Làm phiền nhường đường, tôi là người thân của bé trai.”

Nghe nói là người thân của cậu bé, đám đông nhanh chóng nhường đường.

Tập Lục Thừa nhìn thấy Bạch Du, cậu bé không kìm được nữa, những giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, không giống như những đứa trẻ khác khóc, cậu bé chỉ rơi nước mắt chứ không khóc thành tiếng, nhưng chính vì vậy mà càng khiến người ta đau lòng.

Bản tính lương thiện của Bạch Du như bị cái gì đó đ.â.m một cái, cô ngồi xuống sờ vào khuôn mặt nhỏ bé của cậu bé: “Không sao, không phải sợ, cô Bạch tới rồi.”

Bởi vì lời này của cô mà Tập Lục Thừa càng khóc dữ dội hơn, đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

TBC

Cậu bé không muốn khóc, nhưng vừa nhìn thấy Bạch Du thì cậu bé đã không kìm nén được nữa.

Thật là mất mặt, nhưng cậu bé chỉ khóc lần này thôi, sau này cậu bé tuyệt đối nhất định sẽ không khóc nữa.

Mọi người thấy dáng vẻ nước mắt hạt lớn hạt nhỏ của Tập Lục Thừa rơi xuống, lỗ mũi đều không khỏi ê ẩm.

Bạch Du kiểm tra vết thương của cậu bé một cách đơn giản, tấm biển rơi xuống sượt qua trán cậu, khiến trán cậu bé bị trầy xước nên m.á.u chảy đầy mặt nhưng vết thương này thực ra không quá nghiêm trọng, nghiêm trọng hơn là ở chân cậu bé, cô chỉ chạm nhẹ mà cậu bé đã kêu lên đau đớn, có lẽ là bị gãy xương.

Nhớ tới dáng vẻ Ngô Hiểu Nghi bế con gái của Ngô Hiểu Ngọc chạy như điên, Bạch Du càng nghĩ càng tức.

Cô có thể hiểu được Ngô Hiếu Nghi có tình cảm với Nha Nha, dù sao cũng nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, ngay cả khi nuôi một con mèo hay một con chó, nuôi lâu rồi cũng có tình cảm, nhưng Tập Lục Thừa là con trai ruột của cô ta, hơn nữa từ nhỏ đã chịu nhiều đau khổ như vậy, nếu cô ta không bị nước vào não thì nên bù đắp cho con trai mình trước, mọi chuyện đều phải đặt Tập Lục Thừa lên hàng đầu.

Nếu cô ta có thể làm được điều đó, tin rằng nhà họ Tập cũng sẽ không ngăn cản cô ta liên lạc và gặp mặt Nha Nha, dù sao ngoài mối quan hệ mẹ con trước đây, thì cô ta vẫn là dì ruột của Nha Nha, mối quan hệ huyết thống như vậy là không thể cắt đứt.

Nhưng cô ta lại chọn một con đường cực đoan và ngu ngốc nhất.

Bạch Du hít sâu một hơi để đè nén lửa giận trong lòng xuống, ngẩng đầu nhìn mọi người hỏi: “Đứa nhỏ bị bảng hiệu của cung tiêu xã rớt trúng bị thương rồi. Người phụ trách của cung tiêu xã đâu? Tại sao tới bây giò vẫn chưa thấy ai đi ra?”

Một đồng chí nữ mặc đồng phục của người bán hàng vội nói: “Đã cho người đi mời quản lý rồi, chắc sẽ đến ngay thôi.”

Vừa dứt lời, một người đàn ông trung niên vội vã chạy ra từ cung tiêu xã, có lẽ vì chạy quá vội nên trán đầy mồ hôi, mũi đỏ ửng càng đỏ hơn.

May mà người quản lý này không tệ, biết là biển hiệu của cung tiêu xã rơi trúng người, không chối bỏ trách nhiệm mà vội vàng bế Tập Lục Thừa lên định đưa đến bệnh viện.

Gần đó có hai bệnh viện, bệnh viện gần nhất ở bên tay phải, cũng là bệnh viện mà Ngô Hiếu Nghi đến.

Bạch Du bảo người quản lý đưa người đến bệnh viện bên tay trái, cô muốn xem bao giờ Ngô Hiếu Nghi mới nhớ đến đứa con trai Tập Lục Thừa này.

Đến bệnh viện, sau khi bác sĩ đã kiểm tra chi tiết cho Tập Lục Thừa, xác nhận chân trái bị gãy xương, trán và những chỗ khác bị thương ngoài da, quản lý cung tiêu xã lập tức làm thủ tục nhập viện, còn thanh toán tiền.

Về khoản bồi thường sau này, Bạch Du nói đợi đứa nhỏ xuất viện rồi hãy để người nhà đến nói chuyện với cung tiêu xã.

Ngoài trừ ban đầu Tập Lục Thừa khóc dữ dội, sau đó cảm xúc dần bình tĩnh lại, một lần nữa trở lại vẻ điềm tĩnh và chín chắn như trước.

Chỉ là đứa nhỏ mới năm tuổi, tính tình đáng lẽ phải ngây thơ hoạt bát, đều tại hai chị em họ Ngô, chẳng có ai nên hồn cả.

Mã Tái Nam lẽn kéo Bạch Du hỏi: “Đứa nhỏ này thật sự bị mẹ ghẻ ngược đãi ư? Vậy cha của nó đâu, mặc kệ nó sao?”

Bạch Du: “Không phải mẹ ghẻ, là mẹ ruột.”

Mặt Mã Tái Nam đầy vẻ hoảng sợ: “Sao có thể? Trên đời này lại còn có người không yêu con trai sao?”

Cô ấy lớn từng này mới chỉ thấy trọng nam khinh nữ, cũng từng thấy thương con gái nhưng dù có thương thế nào cũng không bằng con trai, nhiều nhất là khi con gái xuất giá thì cho thêm của hồi môn nhưng tài sản trong nhà thì phần lớn đều để lại cho con trai.

Cô ấy và ba người em gái chính là nạn nhân của tư tưởng trọng nam khinh nữ, ngay cả tên cũng được đặt để sinh con trai, nếu họ có thể gặp được cha mẹ trọng nữ khinh nam, thật không dám tin họ sẽ là những cô gái hạnh phúc đến nhường nào.

Bạch Du lại liếc mắt: “Nếu cô ta chỉ thương con gái thì cũng đành thôi, nhưng cô bé đó không phải con ruột của cô ta, mà là con của em gái sinh đôi của cô ta, nói cách khác, cô ta chỉ là dì của bé gái thôi.”

Lúc này, Mã Tái Nam kinh ngạc đến mức cằm sắp rơi xuống đất.

Vừa rồi cô ấy tưởng người phụ nữ kia thương con gái hơn đã đủ khiến cô ấy ngạc nhiên rồi, không ngờ lại không thương con trai mình, mà đi thương cháu gái?

Đầu óc của người đàn bà bị cửa kẹp sao?

Trừ lý do này, cô ấy thật sự không nghĩ được lý do nào khác nữa.

Quản lý của cung tiêu xã còn có chuyện phải làm nên để lại hai tờ đại đoàn kết và phiếu lương thực, phiếu thịt, sau đó rời đi, Bạch Du sợ Mã Tái Nam lại nói ra những lời khiến Tập Lục Thừa khó chịu nên bảo cô ấy đi mua ít bánh kẹo và trái cây về.

Sau khi Mã Tái Nam đi, Bạch Du mới bắt đầu hỏi chuyện đã xảy ra vào hôm nay: "Lục Thừa, cháu nói cho cô Bạch biết, chuyện xảy ra vừa rồi, với lại mẹ cháu thường xuyên gặp mặt Nha Nha sao?"

Tập Lục Thừa cụp hàng mi dài, không lên tiếng.

Bạch Du cũng không ép cậu bé, cô nghĩ rằng nếu cậu bé không muốn nói thì thôi nhưng một lúc sau, Tập Lục Thừa vẫn lên tiếng.

"Mẹ thường xuyên đi gặp Nha Nha, mẹ nói với bà nội là dẫn cháu đi dạo hoặc mua đồ, nhưng thật ra là đi gặp Nha Nha."

Mỗi lần gặp mặt cô ta đều ôm hôn Nha Nha, còn gọi cô bé là bảo bối nhưng cho tới bây giờ cô ta chưa từng đối xử với cậu bé như vậy.

Hơn nữa, lần nào cô ta cũng mua rất nhiều đồ ăn ngon thức uống ngon cho Nha Nha, mặc dù cô ta cũng sẽ mua cho cậu bé, mà mỗi lần cô ta mua đồ cho cậu bé thì đều giống hệt với Nha Nha, nhưng cậu bé không hề thích uống nước ngọt, cũng chẳng thích ăn đồ chua.

"?"

Bạch Du ngẩn người, nhớ lại lần trước đến nhà họ Tập, mẹ Tập kể chuyện Ngô Hiếu Nghi đưa con đi

dạo: “Cho nên lần trước bọn cô tới nhà cháu, bên noài mẹ cháu nói dẫn cháu đi dạo, nhưng thật ra là lấy cháu làm cái cớ che giấu để đi gặp Nha Nha sao?”

Tập Lục Thừa gật cái đầu nhỏ, đôi môi mím chặt thành một đường.

Ngọn lửa giận dữ trước đó bị Bạch Du dập tắt lại bùng lên: “Vậy thì lúc nãy, lúc nãy thực ra mẹ cháu đã biết cháu bị thương, đúng không?”

Tập Lục Thừa lại lần nữa gật đầu nhỏ, cúi mắt, nhỏ giọng nói: “Ban đầu có lẽ bảng hiệu rơi trúng lên người Nha Nha, nhưng mẹ che cho em ấy, hơn nữa…”

Bạch Du nhíu mày: “Còn gì nữa?”

“Hơn nữa bởi vì mẹ vội bảo vệ Nha Nha, cho nên vô tình đụng vào người của cháu, cháu không đứng vững nên ngã xuống đất, sau đó đã bị bảng hiệu rơi trúng.”

Bạch Du: “…”

Vào lúc này, nếu Ngô Hiếu Nghi ở trước mặt cô thì cô chắc chắn sẽ tát cô ta hai cái.

Bạch Du sờ cái đầu nhỏ của cậu bé: “Mấy ngày nay cháu cứ tạm thời ở cùng cô Bạch đi.”

Tập Lục Thừa khéo léo gật đầu.

Bạch Du quyết định cho Ngô Hiếu Nghi một bài học, cho nên chờ tới khi Mã Tái Nam trở lại thì cô lập tức bảo cô ấy tới tìm quản lý của cung tiêu xã kia, sau đó nói với ông ấy nếu lát nữa có một người phụ nữ quay lại hỏi chuyện của Tập Lục Thừa, hãy nói với cô ta là không biết.

Chương 715: Chương 715

DTV-EBOOK

Mặc dù Mã Tái Nam không biết chuyện gì xảy ra nhưng cô ấy vẫn làm theo.

Quản lý cung tiêu xã vốn bề bộn công việc, sau khi nghe xong yêu cầu này đã không suy nghĩ gì mà đồng ý luôn, còn giúp dặn dò người bán hàng cũng đừng nói.

Vì vậy, khi Nha Nha ở bệnh viện rửa sạch vết thương (lòng bàn tay bị trầy xước một chút), cũng mua kem que và kẹo sữa Thỏ Trắng để an ủi, Ngô Hiếu Nghi mới nhớ ra mình còn một đứa con trai vẫn đang ở cửa cung tiêu xã.

Cô ta vội vàng bế Nha Nha quay lại cung tiêu xã nhưng còn nào còn bóng ai nữa, ngay cả vết m.á.u trên mặt đất cũng được lau sạch sẽ.

Nhưng lúc này Ngô Hiếu Nghi vẫn chưa hoảng, người bị biển hiệu của cung tiêu xã rơi trúng, hơn nữa lúc đó người bán hàng của cung tiêu xã đã ra ngoài nên cô ta mới dám bỏ con trai ở đó mặc kệ.

Cho nên cô ta rất bình tĩnh chạy đi tìm người bán hàng của cung tiêu xã, kết quả lại nghe được…

“Chẳng phải đứa nhỏ đã được người nhà của cô dẫn đi rồi sao?”

Ngô Hiếu Nghi nghe xong lời này thì sửng sốt, vô thức cho rằng con trai đã được mẹ chồng bế đi, trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng, cô ta sợ mẹ chồng sẽ mắng mình nên ở ngoài lang thang đến khi trời tối

hẳn mới về, còn dẫn Nha Nha đi ăn tối ở nhà hàng Quốc Doanh.

Mẹ Tập ở nhà đã đợi rất sốt ruột, thấy cô ta về một mình, đôi mắt lập tức trợn tròn như chuông đồng, kéo cánh tay cô ta hỏi liên hồi: "Thừa Thừa đâu? Sao Thừa Thừa không trở về với cô?"

Ngô Hiếu Nghi lại lần nữa ngẩn người, lúng ta lúng túng nói: "Chẳng phải Thừa Thừa đã được mẹ dẫn về rồi sao?"

Mẹ Mẫu: "Đứa nhỏ là cô dẫn ra ngoài, tôi dẫn nó về từ khi nào chứ, bây giờ Thừa Thừa đang ở đâu? Cô nói rõ cho tôi?"

Lúc này Ngô Hiểu Nghi mới luống cuống.

Cô ta nghĩ đến chuyện lần trước con trai suýt bị kẻ bắt cóc bế đi, cả người không kìm được mà run rẩy.

Đêm đó, nhà họ Tập trải qua trong hỗn loạn.

Sau khi mẹ Tập biết con dâu bỏ một mình cháu trai ở cửa cung tiêu xã, người vốn chưa bao giờ đánh người cũng không nhịn được nữa, bà ấy tát mạnh vào mặt cô ta.

Mặt Ngô Hiểu Nghi bị đánh sưng nhưng một chữ cũng không dám chống lại.

Sau khi Mẹ Tập đánh xong một cái tát thì bà ấy cũng không đoái hoài tới việc tiếp tục dạy dỗ cô ta nữa, mà bà ấy vội vàng chạy tới cung tiêu xã tìm quản lý hỏi cho rõ, nhưng cung tiêu xã đã đóng cửa nên bà ấy không biết nên đi đâu tìm người cả, tới cục cảnh sát báo án thì lại được báo là tạm thời không thể lập án, thứ nhất là thời gian mất tích của đứa trẻ không đủ dài, thứ hai là người bán hàng của cung

tiêu xã đã báo rõ là đứa trẻ tự nguyện đi với người khác, vậy nói rõ chẳng phải là bị kẻ buôn người dẫn đi sao.

Mẹ Tập lo lắng đến nỗi miệng nổi bọng nước.

Nhà họ Tập không phải người thành phố Quảng, ở đây cũng không có họ hàng nên mẹ Tập nghi ngờ là Ngô Hiểu Ngọc đã giấu đứa nhỏ đi, nhưng khoảng thời gian này Ngô Hiếu Ngọc hoàn toàn không ở thành phố Quảng, nhà mẹ nuôi của Ngô Hiếu Ngọc cũng đã tới tìm nhưng bà ấy cũng không nhìn thấy bóng dáng của Tập Lục Thừa.

Trong sự kinh hoảng, Ngô Hiếu Nghi chợt nghĩ tới Bạch Du, sau đó vội vã chạy tới nhà Bạch Du tìm người, nhưng Bạch Du đã nghĩ đến điều này từ sớm, cho nên cô và Mã Tái Nam đã ở lại bệnh viện cả đêm.

Mẹ Tập không tìm được người, không thể làm gì khác là trút toàn bộ lửa giận lên người Ngô Hiếu Nghi khiến cả hai bên má của Ngô Hiếu Nghi đều bị đánh sưng.

Mãi đến ngày hôm sau khi Tập Hiểu Đông đi công tác về, anh ấy mới hỏi được tin tức về Tập Lục Thừa từ miệng quản lý cung tiêu xã.

Khi mọi người vội vã chạy đến bệnh viện thì Bạch Du đang đút cho Tập Lục Thừa ăn hoành thánh mua từ tiệm cơm bệnh viện.

Các món ăn ở tiệm cơm bệnh viện này không ngon lắm nhưng hoành thánh lại ngon một cách bất ngờ.

Vỏ hoành thánh mỏng như tờ giấy, nước dùng xương lợn đậm đà thơm ngon, những chiếc vỏ hoành thánh trong suốt như những quả bóng nhỏ nổi lềnh bềnh bên trong, không biết nhân bên trong có thêm gia vị gì mà khi ăn có vị như thịt gà, hương vị ngon đến không thể chê vào đâu được, bên trên còn rắc một nắm hành lá xanh tươi, vừa đẹp mắt vừa ngon miệng.

Bạch Du cảm thấy trong số những món hoành thánh cô từng ăn, hoành thánh do tiệm cơm bệnh viện làm có thể xếp vào top ba.

Mặt Tập Lục Thừa đỏ bừng, liên tục há miệng ăn những miếng hoành thánh mà cô Bạch đút cho.

Thực ra cậu bé cảm thấy mình là một đứa trẻ lớn rồi, với lại mình bị gãy chân chứ đâu phải bị gãy tay, vẫn có thể tự ăn nhưng cảm giác được người khác cưng chiều như một đứa trẻ thực sự quá tuyệt vời, tuyệt vời đến mức cậu bé không thể nói ra lời từ chối.

Khi cả nhà họ Tập gồm ba người bước vào thì họ đã nhìn thấy cảnh tượng này.

Ánh sáng vàng rực của buổi sáng sớm tràn vào từng khoảng lớn từ cửa sổ, Bạch Du cầm thìa múc một miếng hoành thánh đút vào miệng Tập Lục Thừa, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tập Lục Thừa đỏ bừng như quả táo nhưng rõ ràng có thể thấy, cậu bé rất hưởng thụ, đôi mắt dài hẹp tràn đầy ý cười.

Nhưng rất nhanh cảnh tưởng ấm áp này đã bị phá vỡ.

Ngô Hiếu Nghi vừa nhìn thấy cảnh này, cơn thịnh nộ trong lòng cô ta bùng phát.

Cô ta lo lắng sợ hãi suốt cả một đêm, còn bị mẹ chồng tát cho hai cái, tới bây giờ mặt vẫn còn sưng, mà Bạch Du thì hay rồi, tự ý chủ trương dẫn con của cô ta đi mà không nói tiếng nào cả, chắc chắn là Bạch Du cố tình!

Hơn nữa, khi thấy Tập Lục Thừa nhìn Bạch Du bằng ánh mắt trẻ con, cảm gác này khiến cho cô ta rất khó chịu.

Cho nên cô ta không chút suy nghĩ đã chạy tới chỉ thẳng vào mũi Bạch Du mắng: "Đồng chí Bạch, cô tự ý dẫn con tôi đi, còn cố tình không cho chúng tôi biết, rốt cuộc cô làm như vậy là có dụng ý gì?"

Bạch Du hời hợt liếc nhind cô ta: "Tôi có dụng ý gì?"

Nói rồi cô hất tung bát hoành thánh trên tay, nửa bát hoành thánh còn lại đổ ập vào mặt Ngô Hiếu Nghi.

Sắc mặt Ngô Hiếu Nghi chợt thay đổi, miệng phát ra tiếng hét như lợn bị chọc tiết: "A a a… Cô dám hất nước vào tôi?"

Nhiệt độ súp hoành thánh không hề cao nên khi hất vào mặt sẽ không bỏng da, nhưng tổn thương do bị tát vào mặt thì vô cùng lớn.

Ngô Hiếu Nghi cũng là người được cả nhà cưng chiều từ bé, tối hôm qua bị mẹ chồng tát cô ta hai cái mà không dám chống lại, đó là do bản thân cô ta đã làm chuyện sai, nhưng Bạch Du chỉ là một người ngoài thì dựa vào đâu mà đối xử với cô ta như vậy?

Ngô Hiếu Nghi tức đến muốn chết, giơ tay lên muốn táy Bạch Du nhưng đã bị Mã Tái Nam nắm

chặt cổ tay…

“Nếu cô dám đánh Bạch Du thì đừng trách tôi không khách sáo với cô!”

Người đàn bà này vứt con mình, sao còn có mặt mũi mà tới trách Bạch Du thế?

Mã Tái Nam không giỏi đàm phán nhưng nói về đánh nhau thì cô dám nhận mình đứng thứ hai, không ai trong thôn dám nhận mình đứng nhất, từ nhỏ đến lớn cô đều coi mình là con trai, những đứa con trai trong thôn cơ bản đều bị cô đánh.

Ngô Hiếu Nghi bị nắm c.h.ặ.t t.a.y đến phát đau, tức giận đến mức kêu la như sấm: “Cô mau buông tôi ra!”

Bạch Du lại trực tiếp khinh thường cô ta, nhìn về phía Tập Hiểu Đông và mẹ Tập đang đứng nói: “Ngô Hiểu Nghi nói không sai, là tôi cố tình dẫn người đi, cũng cố tình không báo cho mọi người.”

Mẹ Tập có hơi không rõ: “Đồng chí Bạch, tại sao cô phải làm như vậy?”

Ở trong ấn tượng của bà ấy, Bạch Du là một người hiền lành hiểu chuyện, sao đột nhiên lại trở thành như vậy?

Chương 716: Chương 716

DTV-EBOOK

Tối hôm qua bà ấy lo lắng, cũng không nhắm mắt cả một đêm, suýt chút nữa bệnh tim đã bộc phát, tuổi tác của bà ấy cũng không nhỏ, chẳng lẽ không biết dẫn đứa nhỏ đi thì nhà họ Tập sẽ lo lắng sao?

Bạch Du mỉm cười: "Tại sao à? Có thể bởi vì tôi thích xen vào chuyện của người khác đi, Ngô Hiếu Nghi gạt mấy người dẫn Lục Thừa đi gặp con gái Ngô Hiếu Ngọc, mấy người không biết chuyện, Ngô Hiếu Nghi chi toàn bộ tiền lên người con gái Ngô Hiểu Ngọc, mấy người cũng không biết chuyện này. Nếu lần này tôi không dẫn Lục Thừa đi thì chỉ sợ mấy người sẽ mãi mãi không biết, khi biển hiệu rơi xuống, Ngô Hiếu Nghi đưa tay bảo vệ cho con gái Ngô Hiếu Nghọc lại đẩy Lục Thừa té xuống đất, khiến cho cậu bé bị biển hiệu rơi trúng gãy chân, sau chuyện này, Ngô Hiếu Nghi bế con gái Ngô Hiếu Ngọc tới bệnh viện, bỏ một mình Lục Thừa ở cửa cung tiêu xã mặc kệ, thế thì tôi dẫn cậu bé đi thôi, mấy người không yêu thương cậu bé thì tôi sẽ tới yêu thương nó."

Cơ thể nhỏ bé của Tập Lục Thừa không khống chế được mà run rẩy, nước mắt hạt lớn hạt nhỏ chảy xuống.

Lần trước cậu bé đã nói sau này sẽ không khóc nữa, nhưng nước mắt đáng c.h.ế.t không nghe lời cậu bé.

Trong phòng bệnh im lặng mấy giây.

Khuôn mặt mẹ Tập đầy vẻ khiếp sợ lại tức giận nhìn con dâu: “Tối hôm qua rõ ràng cô nói với tôi không phải như vậy, cô nói cô chạy đến bệnh viện gọi bác sĩ mới bỏ Thừa Thừa lại ở cửa cung tiêu xã!”

Toàn thân Ngô Hiếu Nghi lại không kiềm chế được run rẩy, giống như lên cơn động kinh: “Không phải như vậy đâu mẹ, mẹ nghe con giải thích…”

Không phải cô ta cố tình, cô ta thật sự không biết mình đụng phải con trai khiến cậu bé bị thương, cô ta cũng không biết thì ra cậu bé lại bị thương nghiêm trọng như vậy, nếu cô ấy biết thì chắc chắn sẽ khong bỏ một mình vậu bé mà mặc kệ.

Chỉ là mẹ Tập hoàn toàn không muốn nghe cô ta giải thích, bà ấy xông lên dùng túi xách đánh cô ta một trận.

“Bốp bốp bốp…”

Mặc dù không phải đánh vào mặt nhưng Ngô Hiếu Nghi vẫn bị đánh đến mức khóc hu hu.

Những người từ phòng bệnh khác bị tiếng ồn ào thu hút tới, rối rít đứng ở cửa vây xem, còn hai người nhà khác trong phòng bệnh thì chỉ vào Ngô Hiếu Nghi mà chỉ trỏ bàn tán…

“Thật là mở mang tầm mắt, chưa từng thấy bà mẹ nào độc ác như vậy.”

“Làm gì có ai không thương con của mình, mà lại đi thương con của người khác, chẳng lẽ đứa bé bên ngoài kia cũng là do cô ta sinh sao?”

Lời này vừa dứt, ánh mắt mọi người nhìn Tập Hiểu Đông đột nhiên thay đổi, cảm thấy trên đầu anh ấy bỗng nhiên mọc lên một đồng cỏ xanh mướt.

Sau khi Tập Hiểu Đông bước vào vẫn luôn không lên tiếng, mắt thấy chuyện càng ngày càng mất kiểm soát, lúc này anh ấy mới lạnh lùng nói: “Dừng tay hết cho tôi!”

Giọng nói vừa phát ra thì động tác của mẹ Tập cũng theo đó ngừng lại, nhưng cơn giận của bà ấy vẫn không vì thế mà nguôi ngoai: “Trước đây mẹ đã bảo con đừng cưới người đàn bà này mà, con không nghe mẹ, cả nhà họ Ngô đều là đồ ngốc, ai dính vào ai thì xui xẻo!”

Bà ấy tức giận vì con trai mình cưới một đứa con dâu như vậy về nhà, càng tức giận hơn vì mình đã già nên không biết gì, để cháu trai bị ngược đãi ngay trước mắt mình mà không hay biết.

Nghĩ đến đây, bà ấy tự tán mình hai cái “chát, chát”.

TBC

Tập Hiểu Đông không nhìn Ngô Hiếu Nghi mà đi thẳng tới trước mặt Bạch Du, cúi đầu với cô: “Đồng chí Bạch, cám ơn lại lần nữa cứu một mạng của Thừa Thừa, có câu nói quá tam ba bận, tôi bảo đảm với cô, loại chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra lần thứ ba.”

Bạch Du nhún vai: “Tôi chỉ là một người ngoài, anh không cần phải bảo đảm gì đó với tôi cả, người duy nhất mà anh có lỗi không phải tôi, mà là Lục Thừa.”

Tập Hiểu Dông bước tới trước giường bệnh rồi ngồi xổm xuống nhìn con trai đang khóc thành người nước mắt, đôi mắt cũng theo đó đỏ lên: “Thừa Thừa, cha xin lỗi con, khi con vừa sinh ra đã bỏ rơi

con, thật vất vả mới có thể tìm con trở về đã không bảo vệ con thật tốt, cha biết lỗi rồi, con có thể cho cha thêm một cơ hội được không?"

Tập Lục Thừa lau sạch nước mắt rồi nhìn cha, nhưng cậu bé không lên tiếng.

Tập Hiểu Đồng sờ đầu cậu bé: "Lần này trở về cha sẽ lập tức nghỉ việc, sau đó dẫn con về lại Thủ đô sống, về sau đích thân cha sẽ chăm sóc con có được không?"

Nghe nói như vậy, mẹ Tập và Ngô Hiểu Nghi đều ngẩn ra.

Tập Hiểu Đông làm việc tại một cơ quan trọng điểm, những năm gần đây anh ấy đã đạt được nhiều thành tích, rất được cấp trên ghi nhận, chỉ cần cố gắng thêm một hoặc hai năm nữa thì chắc chắn sẽ có thể thăng tiến.

Nhưng không ngờ anh ấy lại nói muốn nghỉ việc, hơn nữa còn muốn quay lại Thủ đô khiến Ngô Hiếu Nghi không khỏi gấp gáp.

Cô ta vừa không muốn chồng từ bỏ công việc, càng không muốn quay lại Thủ đô, Nha Nha đi theo nhà mẹ nuôi của Ngô Hiếu Ngọc ở thành phố Quảng, một khi quay lại Thủ đô, thế thì đồng nghĩa với việc sau này cô ta sẽ không còn được gặp lại Nha Nha nữa.

Điều này muốn mạng cô ta!

Nhưng Tập Hiếu Đông hoàn toàn không nhìn cô ta, cô ta muốn chen miệng cũng không tìm được cơ hội.

Rốt cuộc sau một lúc im lặng, Tập Lục Thừa gật đầu: “Được.”

Cậu bé rất thích cô Bạch, cũng rất nhớ hai người bạn Minh Thư và Niệm Niệm. nhưng cậu bé cũng biết, cha không thể nào giao mình cho cô Bạch được.

Sau đó Tập Hiểu Đông lại lần nữa bày tỏ cám ơn với Bạch Du, tiếp đó anh ấy đi làm thủ tục xuất viện cho Tập Lục Thừa rồi dẫn cậu bé về nhà.

Từ đầu đến cuối, anh ấy không nhìn Ngô Hiếu Nghi lấy một cái, cũng không nói với cô ta một lời nào khiến Ngô Hiếu Nghi vừa mất mặt vừa khó chịu vừa sợ hãi.

Cô ta chưa từng thấy chồng như vậy bao giờ, lần trước dù cô ta có làm ầm ĩ đến nhà Bạch Du, sau khi về anh ấy cũng không tỏ thái độ khó chịu với cô ta, mà còn nhẹ nhàng nói chuyện với cô ta, bảo cô ta hãy đối xử tốt với con trai của họ.

Vì thái độ của anh ấy quá tốt nên cô ta nghĩ rằng dù mình có làm gì đi chăng nữa thì anh ấy cũng sẽ tha thứ cho mình.

Nhưng lúc này, cô ta cảm nhận được một luồng khí lạnh không ngừng bốc lên từ lòng bàn chân, lan khắp tứ chi.

Cô ta không thèm mắng Bạch Du là kẻ phá đám nữa mà vội vàng đuổi theo ra ngoài.

***

Sau khi nhà họ Tập rời khỏi bệnh viện, Bạch Du và Mã Tái Nam đã nhanh chóng rời đi.

Ở thành phố Quảng thêm một ngày nữa, trước khi rời đi để quay lại đảo Quỳnh Châu, Bạch Du đến cung tiêu xã mua khá nhiều đồ ăn vặt, một phần tặng cho chú gác cổng, một phần tặng cho nhà họ Nguy, nhờ họ tiếp tục giúp chăm sóc hai con ch.ó và một con mèo, phần còn lại mang về cho gia đình.

Sau khi Mã Tái Nam biết mình sẽ sớm có lương, cũng cắn răng mua một ít, chuẩn bị mang về cho mẹ và ba em gái nếm thử đồ ăn vặt của thành phố lớn.

Trải qua 36 giờ, hai người lại lần nữa quay lại đảo Quỳnh Châu.

Mấy ngày không gặp mẹ, cô nhóc vô cùng tủi thân, vừa nhìn thấy mẹ là bám riết lấy đòi mẹ bế, ngay cả khi cô đi vệ sinh cũng phải bám theo từng bước.

Bạch Du kể chuyện Tập Lục Thừa cho bà nội, sau khi bà Bạch biết, không khỏi liên tục cảm thán đứa trẻ này không có duyên với mẹ, trước đây người mẹ giả Ngô Hiếu Ngọc đối xử không tốt với cậu bé cũng đành, mà mẹ ruột cũng vậy.

Buổi tối Giang Lâm trở về, tất nhiên hai vợ lại chồng triền miên một trận.

***

Sáng hôm sau, Mã Tái Nam đến nhà Bạch Du từ rất sớm để chờ cô. Nhìn đôi mắt cô ấy đầy tơ m.á.u nhưng vẫn tràn đầy sức sống, Bạch Du biết tối qua cô ấy chắc chắn lại phấn khích đến mức không ngủ được.

Chương 717: Chương 717

DTV-EBOOK

Bạch Du đoán không lầm.

Ngày hôm qua Mã Tái Nam vừa về tới trong thôn thì cô ấy lại một lần nữa bị mọi người vây quanh.

Trước đó, câu nói "không có lương" của cô ấy đã chặn họng mọi người, khiến mọi người lầm tưởng cô ấy là một kẻ ngốc nghếch, nhưng lần này cô ấy đi thành phố Quảng với Bạch Du ba bốn ngày, khi trở về còn xách theo rất nhiều đồ, mọi người đột nhiên biết rằng, hóa ra những kẻ ngốc nghếch lại chính là họ.

Làm sao mà không có lương được, không có lương mà xách được nhiều đồ như vậy à, không có lương mà mua được đồ ăn vặt ở thành phố Quảng sao?

Mọi người lại một lần nữa vây quanh Mã Tái Nam hỏi lương, hỏi cô ấy đến thành phố Quảng làm gì, hỏi cô ấy làm công việc gì ở công xã, nhờ cô ấy giới thiệu việc làm, tóm lại là đủ thứ chuyện, mặc dù Mã Tái Nam không nói một lời nào nhưng ánh mắt mọi người nhìn cô ấy đã khác rồi.

Cô gái "Phùng Chiêu Đệ" này có tương lai rồi, đây là sự đồng thuận của tất cả mọi người trong thôn, có một số người nhanh trí, tối hôm đó đã gọi bà mai đến đề nghị kết thông gia nhưng đều bị Mã Tái Nam từ chối.

Bây giờ cô ấy muốn làm việc cho giỏi, kiếm tiền thật tốt.

Đàn ông, chỉ làm ảnh hưởng tới tốc độ kiếm tiền của cô ấy thôi!

Mặc dù lần này cô ấy chỉ mua một đồng đồ ăn vặt, mặc dù mẹ cô ấy vẫn mắng cô ấy là phung phí nhưng nhìn thấy các em gái ăn rất vui vẻ, điều này khiến cô ấy cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Hóa ra có khả năng khiến gia đình sống tốt hơn, lại là một việc có ý nghĩa như vậy.

Hai người đạp xe đến công xã, giống như mọi khi, trên đường đi vẫn là Bạch Du dạy Mã Tái Nam học tiếng Anh.

Chạy tới công xã, hai người đã nhìn thấy đại đội trưởng Hà và một đám người ngăn ở cửa kho hàng của công xã từ xa.

Trong số đó có hai người còn kéo Khương Tuệ Quân, dường như muốn đưa cô ấy đi, Khương Tuệ Quân phản kháng quyết liệt nhưng một mình cô ấy không thể chống lại bốn bàn tay.

Lúc này bí thư Âu Dương Văn Khiên không có ở công xã, còn lại có thể làm chủ là chủ nhiệm Vương lại không có cách nào với nhà mẹ đẻ của Khương Tuệ Quân, bởi vì người nhà của mẹ cô ấy nói đây là chuyện nhà bọn họ, nếu chủ nhiệm Vương dám nhúng tay vào thì họ sẽ lập tức đi báo công an.

Mắt thấy Khương Tuệ Quân sắp bị lôi đi, ngay tại lúc này, một giọng nói lạnh như băng vang lên…

“Buông cô ấy ra!”

Mọi người quay người lại nhìn, lúc này họ mới nhận ra không biết Bạch Du đã tới từ lúc nào.

Hoa phượng nở rộ cả cây, những bông hoa màu đỏ vàng rực rỡ hệt như những ngọn lửa đang cháy, Bạch Du cứ đứng dưới gốc cây như vậy, áo sơ mi trắng quần dài đen, xinh đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt, chỉ là khi nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của cô, lại khiến người ta rùng mình.

Người nhà mẹ đẻ của Khương Tuệ Quân vừa nhìn thấy dáng vẻ này của cô, không khỏi có phần sợ hãi.

Nhưng người nhà mẹ đẻ của Khương Tuệ Quân sợ cô ấy, đại đội trưởng Hà lại không sợ cô: "Đồng chí Bạch, a, không đúng, tôi nên gọi cô một tiếng chủ nhiệm Bạch, mặc dù công xưởng điêu khắc vỏ sò này không có một đơn hàng nào, không phát được một xu nào nhưng lãnh đạo thì không ít nhỉ."

Bạch Du lạnh lùng nhìn ông ta.

Đại đội trưởng Hà thấy cô như vậy càng phấn khích, cho rằng mình đã chọc đúng điểm đau của cô rồi, tiếp tục chế giễu: "Nhưng Khương Tuệ Quân là người đội sản xuất thôn Hà gia chúng tôi, bây giờ cha mẹ cô ta muốn dẫn cô ta về, chẳng lẽ ngay cả chuyện này mà chủ nhiệm Bạch cũng muốn quản sao?"

Bạch Du nhìn ông ta: "Nếu tôi nói là tôi muốn quản thì sao?"

Đại đội trưởng Hà không ngờ cô lại dám trả lời mình nhưng như vậy càng tốt, ông ta muốn mọi người nhìn thấy bộ mặt xấu xí của người phụ nữ này: "Có câu nói rằng trời cao đất rộng cha mẹ là lớn nhất, chủ nhiệm Bạch đã giựt dây Khương Tuệ Quân ly dị với chồng, bây giờ cô còn muốn xúi giục cô ấy ly tán

với nhà mẹ đẻ, chẳng lẽ chủ nhiệm Bạch ra ngoài không sợ bị người ta chỉ trích sao?"

Mẹ Khương thấy đội trưởng Hà mắng Bạch Du đến mức không nói nên lời, lá gan cũng theo đó mà mạnh lên: "Đúng vậy! Cuộc sống vợ chồng của người ta thật tốt, cũng bởi vì cô làm hại hai vợ chồng họ ly dị, hại nhà họ Khương của chúng tôi trở thành trò cười của cả thôn, người đang làm trời đang nhìn, chẳng lẽ cô không sợ báo ứng sao?"

Mắng xong Bạch Du thì bà ta lại quay sang mắng con gái: "Chỉ có mày mới ngu thôi! Bị bán rồi mà còn giúp người ta đếm tiền, mày tới đây làm việc nữa tháng rồi, phân nửa xu cũng không lấy được, thế mà mày còn muốn làm tiếp, sao tao lại sinh ra đứa con gái ngu xuẩn như mày chứ? Bây giờ mày về nhà với tao, tao bảo người tìm một gia đình tốt cho mày, người ta cũng không chê mày đã sinh con, chỉ cần mày đến lúc đó sinh cho người ta một đứa con trai, sau này mày sẽ được hưởng phúc!"

Khương Tuệ Quân giận đến mức cả người run rẩy.

Cô ấy còn tưởng rằng nhà mẹ đẻ lo lắng mình bị công xưởng lừa nên mới muốn ép mình trở về, không ngờ thì ra là muốn bán mình lần nữa!

Nói gì đến chuyện nghĩ cho cô ấy, một người phụ nữ đã từng kết hôn và sinh con, họ có thể tìm được cho cô ấy một gia đình tốt nào? Chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết, chắc chắn là một ông già, hoặc là đánh phụ nữ, thậm chí còn có thể là một người đàn ông có mọi thứ rác rưởi như hút thuốc, uống rượu, cờ bạc!

Cho dù cô ấy có chết, cũng sẽ không trở về để họ bán mình lần nữa!

TBC

Nghĩ tới đây, cô ấy nhìn Bạch Du và chủ nhiệm Vương nói: "Chủ nhiệm Bạch, chủ nhiệm Vương, cầu xin hai người cứu tôi, tôi không muốn về với họ, xin hai người giúp tôi gọi đồng chí công an tới!"

Bạch Du và chủ nhiệm Vương còn chưa lên tiến thì đại đội trưởng Hà đã khinh bỉ mà nói: "Báo án cũng vô ích, họ sinh cô nuôi cô, bây giờ còn giới thiệu gia đình tối cho cô, đồng chí công an tới, chẳng lẽ còn có thể bắt cha mẹ cô trở về không được sao?"

Khương Tuệ Quân nghe vậy thì trong lòng cô ấy tuyệt vọng.

Ngay tại lúc này, Bạch Du mỉm cười: "Đại đội trưởng Hà nói không sai, báo án đúng là không có ích gì nhưng trước đây tôi từng nghe được một chuyện, chính là có một đồng chí nữ bị gia đình ép tái giá, cô ấy không muốn nên vào một buổi tối, nhân lúc cả nhà ngủ, cô ấy đã cầm d.a.o đ.â.m c.h.ế.t toàn bộ người nhà mẹ đẻ của mình!"

Người nhà mẹ đẻ của Khương Tuệ Quân: "..."

Bạch Du: "Tôi còn từng nghe được một chuyện khác, vẫn là một đồng chí nữ bị gia đình ép tái giá, cô ấy cũng không đồng ý, nhưng sức lực của cô ấy khá nhỏ, bình thường g.i.ế.c gà cũng không dám, chứ đừng nói là g.i.ế.c người, cho nên lúc cô ấy nấu cơm đã bỏ thuốc trừ sâu vào thức ăn, đã đầu độc c.h.ế.t cả nhà."

Người nhà mẹ đẻ của Khương Tuệ Quân: "..."

Đôi mắt tuyệt vọng của Khương Tuệ Quân lại sáng lên: “Sao tôi không nghĩ tới những cách tốt như vậy chứ, mấy người muốn tôi tái giá phải không, được, vậy tôi về nhà với mấy người!”

Không muốn để cho cô ấy tốt hơn đúng không, vậy thì mọi người cứ cùng nhau xuống địa ngục đi!

Người nhà mẹ đẻ của Khương Tuệ Quân: “…”

Không không không, bây giờ họ không muốn để cho cô ấy về nhà nữa.

Nếu về nhà, cái mạng nhỏ của họ còn giữ được không?

Người nhà mẹ đẻ của Khương Tuệ Quân như gặp phải bệnh dịch hạch, nhanh chóng buông tay Khương Tuệ Quân, sau đó quay người bỏ chạy, chỉ trong chớp mắt đã biến mất không còn dấu vết.

“…”

Đại đội trưởng Hà cảm thấy như bị người ta tát hai cái, tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng ông ta đảo mắt, hai cánh môi lại bắt đầu nói: “Chủ nhiệm Bạch, đơn xin tự nguyện rút lui mà cô yêu cầu trước đây tôi đã gửi cho cô rồi, tất cả mọi người trong đội sản xuất của chúng tôi, trừ những đứa trẻ không thể quyết định, những người khác dù là nằm liệt giường mấy năm nay cũng đều đã đóng dấu vân tay, toàn bộ đội sản xuất của chúng tôi tự nguyện rút khỏi việc xây dựng xưởng của công xã, như vậy, sau này nếu công xưởng đóng cửa thì khoản vay của ngân hàng sẽ không liên quan đến chúng tôi đúng không?”

Chương 718: Chương 718

DTV-EBOOK

Nói xong, ông ta lấy ra từ trong túi vài tờ giấy, để mọi người nhìn rõ, ông ta còn cố ý mở tờ giấy ra cho mọi người xem.

Chỉ thấy trên đó chằng chịt chữ ký và dấu vân tay màu đỏ, xem ra ông ta không nói dối, nhiều chữ ký và dấu vân tay như vậy, thôn Hà gia đúng là toàn thôn nhất trí thông qua rút lui.

Giống như đại đội trưởng Hà mong muốn, sau khi mọi người nhìn thấy đơn xin rút lui, trong lòng bắt đầu chùn bước.

Không ít người xì xào bàn tán.

"Toàn thôn của đội sản xuất thôn Hà gia đều rút lui, hay là chúng ta cũng rút lui đi?"

"Tôi cũng đang suy nghĩ chuyện này, cô nhìn công xưởng đã mở được nửa tháng, mà nữa xu cũng không phát, một người mua cũng chẳng có, tôi cảm thấy xông xưởng này chắc chắn không mở được!"

"Đúng vậy, nếu như giống như đại đội trưởng Hà nói, lỡ như công xưởng đóng cửa thì khoản tiền vay ngân hàng có phải xã viên như chúng ta phải cùng nhau trả không?"

"Bí thư nói cậu ấy sẽ trả một mình rồi, nhưng nhiều tiền như vậy, cậu ấy trả nổi sao? Cuối cùng chẳng phải vẫn ép chúng ta cùng nhau trả à."

Nghe mọi người bàn tán, đại đội trưởng Hà càng đắc ý hơn: "Không phải tôi nói lời cay đắng, chỉ là

trong thời gian này mọi người cũng thấy rồi, muốn đơn hàng thì không có đơn hàng, muốn lương thì chẳng có lương, thậm chí ngay cả một người mua đến xem sản phẩm cũng không có, mấy người còn muốn bán được hàng à, đúng là mơ giữa ban ngày, tôi khuyên mấy người tốt nhất là nhanh chóng rút lui đi, nếu không thì sau này hối hận cũng không kịp!"

Tiếng nói vừa duawst đã có vài người bị thuyết phục.

"Chủ nhiệm Bạch, chúng tôi cũng muốn rút lui!"

"Tôi cũng muốn rút lui!"

"Tôi cũng..."

Bạch Du không hoảng hốt không vội vàng, lấy danh sách rút lui từ trong tay đại đội trưởng Hà, sau đó nhìn những người đó nói: "Mấy người muốn rút lui đúng không, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng thì đến đây ký tên mình, nhưng đừng trách tôi không nhắc nhở mọi người trước, sau khi công xưởng phát triển, bất kể thuê thợ hay là những việc khác, tất cả không liên quan với mọi người, mấy người có chấp nhận không?"

Nghe Bạch Du nói vậy, một số người lại bắt đầu d.a.o động, còn bận rộn hơn cả cỏ trên tường.

Tuy nhiên, sau khi đại đội trưởng Hà nhiều lần kích động một cách mỉa mai, cuối cùng hai đội sản xuất khác có hai mươi người tuyên bố tự nguyện rút lui, trong đó có hai người đã tham gia đào tạo nửa tháng.

Bạch Du cũng không khuyên, chỉ để họ ký tên của mình trên giấy, những người không biết chữ thì đóng dấu vân tay.

Thấy không ít người bị mình thuyết phục, đội trưởng Hà không giấu được vẻ đắc ý trên khuôn mặt, tất nhiên ông ta cũng không muốn giấu, nếu lúc này sau lưng ông ta có đuôi thì cái đuôi đó đã sớm vểnh lên trời rồi.

Ông ta nhìn Bạch Du mà không ngừng cố gắng giễu cợt: "Nghe nói lần này chủ nhiệm Bạch đến thành phố Quảng tìm khách hàng, nhưng có nhận được đơn đặt hàng không? Chẳng lẽ một thứ cũng không bán được à?"

Ngay tại lúc này, một tràng tiếng chuông xe đạp vang lên.

Mọi người nghiêng đầu nhìn thì thấy là Âu Dương Văn Khiên đi họp ở huyện về.

Âu Dương Văn Khiên còn chưa vào công xã đã nghe đại đội trưởng Hà dẫn người đến gây chuyện, để nhanh chóng quay về, chiếc xe đạp của anh ta suýt nữa đã đạp ra tia lửa.

Vào lúc này nghe được sự giễu cợt của đại đội trưởng Hà, anh ta nghiêm mặt nói: "Đại độ trưởng Hà, nếu đội sản xuất của mấy người đã rút khỏi công xưởng, thì ông bớt can thiệp vào chuyện của công xưởng này đi!"

Da mặt đại đội trưởng Hà còn dày hơn tường thành: "Mặc dù chúng tôi rút lui rồi nhưng dù gì cũng là một công xã, tôi quan tâm một chút cũng không được sao?"

Âu Dương Văn Khiên nghe vậy thì mặt đen như đ.í.t nồi.

Vào lúc này giong nói của Bạch Du lại vang lên: "Bí thư Âu Dương về thật đúng lúc, vừa lúc tôi có tin tức tốt muốn nói với anh, lần này đi thành phố Quảng, chúng tôi đã đạt được thỏa thuận hợp tác ban đầu với cửa hàng Hữu Nghị, bán ngay cho thương nhân nước ngoài ba mươi đơn hàng, ngoài ra cửa hàng Hữu Nghị còn bổ sung thêm bảy mươi đơn hàng thành phẩm, nói cách khác, lần này chúng ta đã nhận được một trăm đơn hàng thành phẩm, tổng số là hai nghìn đồng."

Lời này vừa nói ra, xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Rất nhanh sau đó, mọi người ồ lên.

"Vừa rồi tôi có nghe nhầm không, cửa hàng Hữu Nghị đặt hàng của công xưởng chúng ta?"

"Ông trời ơi, đơn hàng hai nghìn đồng! Chủ nhiệm Bạch thật là lợi hợi!"

"Quả nhiên chủ nhiệm Bạch rất lợi hại, hàng chưa làm ra đã bán được ba mươi cái rồi, sau này còn lo không có ai mua sao?"

Đại đội trưởng Hà ngẩn người: "Không thể nào, chủ nhiệm Bạch, vì mặt mũi của mình mà cô nói dối mọi người đúng không?"

Bạch Du lấy hợp đồng đặt hàng từ túi đeo chéo quân đội ra, đưa con dấu của cửa hàng Hữu Nghị trên đó cho mọi người xem: "Nếu đọc không hiểu chữ thì vẫn có thể hiểu con dấu nhỉ?"

Con dấu là không thể làm giả, nếu không sẽ thuộc về phạm tội.

Giống như Bạch Du đã nói, không hiểu chữ không sao, chỉ cần hiểu con dấu là được!

Xung quanh lại một lần nữa ồn ào.

"Tuyệt quá, tôi vẫn chưa rút khỏi xưởng!"

"Đúng vậy, vừa rồi tôi suýt nữa đã tin lời đại đội trưởng Hà, chút nữa đã muốn rút lui rồi!"

"Những người đã rút lui lúc nãy, bây giờ có phải hối hận muốn tát vào mặt mình không?"

Đại đội trưởng Hà: "..."

Người đã rút lui: "..."

Thấy đại đội trưởng Hà bị đánh vào mặt, trong lòng nhóm người chủ nhiệm Vương cảm thấy sảng khoái.

Nhưng vẫn chưa hết, chỉ nghe Âu Dương Văn Khiên ho một tiếng rồi nói: "Tôi cũng có một tin tốt muốn thông báo với mọi người, trước đây chủ nhiệm Bạch đã đề xuất chúng ta nộp đơn tham gia Hội chợ Quảng, có lẽ nhiều người ở đây chưa nghe đến Hội chợ Quảng, nói một cách đơn giản thì đó là triển lãm do quốc gia chúng ta tổ chức tại thành phố Quảng hai lần mỗi năm, mỗi lần triển lãm đều có thương nhân nước ngoài từ khắp nơi trên thế giới đến triển lãm để mua hàng, đặt hàng, tôi thấy ý kiến của chủ nhiệm Bạch rất hay, nên đã nộp tác phẩm lên để đăng ký và hôm nay kết quả đã có, chúng ta, đã được chấp thuận đăng ký vào tháng Mười này, nhà máy

điêu khắc vỏ sò của chúng ta có thể tham gia Hội chợ Quảng!"

Mọi người: "!"

Đại đội trường Hà: "..."

Người đã rút lui: "..."

Đại đội trưởng Hà vừa nghe Âu Dương Văn Khiên nhắc đến Hội chợ Quảng, trong lòng đã thấy không ổn rồi, quả nhiên là không ổn thật.

Nhưng vẫn chưa hết.

Chỉ thấy Bạch Du liếc nhìn ông ta, ánh mắt đó khiến ông ta cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, tiếp theo là giọng nói trong trẻo của cô...

"Còn một tin tốt nữa, vì đã nhận được đơn đặt hàng nên sau này có thể sẽ có vô số đơn đặt hàng, cho nên chúng ta cần rất nhiều vỏ sò, bắt đầu từ hôm nay, chúng tôi sẽ thu mua vỏ sò với giá một đồng cho mười cân, vỏ sò có hình dạng đặc biệt, bảo quản nguyên vẹn sẽ có giá khác, ngoài ra hiện tại chúng tôi chỉ chấp nhận vỏ sò do đội sản xuất Xuân Phong và đội sản xuất Hùng Ưng giao nộp, nói cách khác, đội sản xuất thôn Hà gia và những xã viên đã tự nguyện rút lui vừa nãy không được tham gia hàng mục này."

Đại đội trưởng Hà: "..."

Người đã rút lui: "..."

Đại đội trưởng Hà sững người, hồi lâu không nhúc nhích.

Ông ta có nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi mấy mảnh vỏ sò ghép lại thì có tác dụng gì chứ? Không ăn

được, cũng chẳng dùng được, tại sao lại có người bỏ tiền ra mua?

Đã thế vừa bán ba mươi cái xong lại nhận được đơn đặt hàng một trăm cái, thu về hơn hai ngàn đồng rồi. Vừa nãy ông ta có nhìn thấy đơn giá trong đơn đặt hàng, cái đắt nhất cũng phải hai mươi đồng đấy!

Bỏ ra hai mươi đồng mua một thứ chẳng ăn được cũng chẳng dùng được, đám người nước ngoài kia điên hết rồi à? Hay bị cửa kẹp vào đầu? Dù có nhiều tiền cũng không thể tiêu pha phung phí thế chứ?

Mới đầu ông ta chẳng hề đánh giá cao dự án này, cảm thấy chắc chắn sẽ lỗ vốn nặng nề nên chẳng do dự rút lui khỏi quá trình xây dựng nhà máy, còn kéo theo cả đội sản xuất của mình rút lui.

Nhưng bây giờ nhà máy vừa đi vào hoạt động đã hợp tác với cửa hàng Hữu Nghị, còn được đi tham gia Hội chợ Quảng. Điều này đồng nghĩa với việc sau này sẽ ngày càng có thêm nhiều đơn hàng. Nhưng Bạch Du lại đưa ra quy định không nhận những người đã rút lui khỏi nhà máy, ngay cả vỏ sò cũng không nhận.

Ông ta nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết một khi người của đội sản xuất biết được chuyện này, ông ta sẽ bị mắng chửi thậm tệ đến mức nào.

Ông ta càng nghĩ càng run rẩy.

Vốn định cầu xin Âu Dương Văn Khiên tha thứ, coi như chưa từng có chuyện ông ta tự nguyện rời khỏi nhà máy, cho phép đội sản xuất của bọn họ gia nhập vào việc xây dựng nhà máy. Nhưng khi nhìn vào ánh

mắt lạnh lùng đầy mỉa mai của Bạch Du, những lời muốn nói cứ mắc kẹt trong cổ họng, không thể thốt ra một chữ nào.

Không chỉ mình đại đội trưởng Hà hối hận mà những người vừa bị ông ta giật dây, cổ vũ rời khỏi nhà máy cũng hối hận đến xanh ruột rồi.

Đại đội trưởng Hà sĩ diện không dám mở miệng nhưng đối với những người khác thì tiền quan trọng hơn sĩ diện nhiều. Thế nên bọn họ lần lượt cầu xin Âu Dương Văn Khiên.

"Bí thư, chúng tôi sai rồi, đáng ra chúng tôi không nên rút lui vì lời nói của đại đội trưởng Hà, cầu xin anh cho chúng tôi quay lại đi!"

"Cầu xin anh cho chúng tôi quay lại, chúng ta cam đoan sau này sẽ không bao giờ nghe lời đại đội trưởng Hà nữa đâu!"

"Bí thư, tôi và Tiểu Phương đã tham gia huấn luyện được nửa tháng rồi, bây giờ có đơn đặt hàng, nếu nhà máy phải tuyển thêm người mới thì chắc chắn sẽ mất nhiều thời gian hơn. Hay anh cho chúng tôi quay về đi, sau này chuyện gì chúng tôi cũng nghe theo anh hết!"

"Không được, quy định là quy định! Hôm nay mọi người có thể rời khỏi chỉ vì mấy câu của đại đội trưởng Hà thì sau này cũng có thể từ bỏ nhà máy vì chuyện khác."

Bình thường Âu Dương Văn Khiên rất dễ tính, bao giờ cũng đặt lợi ích của xã viên lên đầu, nhưng lần này lại từ chối rất dứt khoát.

Anh ta thấy mặc dù đại đội trưởng Hà có trách nhiệm trong chuyện này nhưng vấn đề mấu chốt nằm ở những người này. Bọn họ không có chính kiến, dễ dàng nghe theo lời nói của người khác mà không suy xét kỹ càng, vừa mới nghe mấy câu nói đã lựa chọn rời đi. Những người như vậy có khi đến một ngày nào đó sẽ bị người ta mua chuộc, sau đó làm ra chuyện có hại cho nhà máy và công xã.

Thế nên anh ta không thể mềm lòng được, đoán chắc Bạch Du cũng vậy.

Mọi người thấy không thuyết phục được Âu Dương Văn Khiên thì lại quay sang Bạch Du.

Bọn họ nghĩ Bạch Du là phụ nữ, còn là một cô gái trẻ tuổi, chắc chắn da mặt rất mỏng, bọn họ chỉ cần nói nài nỉ vài câu có khi cô sẽ đồng ý.

“Chủ nhiệm Bạch, cầu xin cô đó! Tôi có mẹ già tám mươi tuổi phải chăm, dưới có con trai ba tuổi cần nuôi nấng, tôi thật sự rất cần công việc này!”

Vừa mới dứt lời đã có người cười nói: “Lão Quải, mẹ anh c.h.ế.t từ mười năm trước rồi mà? Anh lợi dụng mẹ thế chẳng lẽ không sợ đêm nay bà ấy quay về tìm anh à?”

Nghe vậy, mọi người có mặt cười rộ lên.

Cái người được gọi là lão Quải xấu hổ gãi đầu, lén lút lủi khỏi đám đông.

Chương 719: Chương 719

DTV-EBOOK

Nhưng những người khác vẫn chưa từ bỏ ý định, nào là trong nhà có người bệnh, nào là nhà đông con. Nhất là một nam một nữ đã được huấn luyện nửa tháng kia, bọn họ cảm thấy phần thắng của mình rất lớn, dù sao họ cũng được coi là nửa người học đồ. Nếu nhận người mới vào thì còn phải học tập từ đầu, chẳng thà nhận bọn họ về còn hơn.

Thế nên hai người đó kẻ xướng người họa, tung hô nhau như hai con chim sẻ hót ríu rít bên tai Bạch Du khiến cô phát bực.

"Yêến lặng! Mọi người hãy yên lặng nào!"

Bạch Du giơ tay lên ra dấu cho mọi người yên lặng.

Hiện trường lập tức lắng xuống, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người cô.

Bạch Du quay sang hỏi một đội viên của đội sản xuất Xuân Phong: "Anh nghĩ tôi và bí thư có nên cho bọn họ quay về không?"

Đội viên đó không ngờ Bạch Du lại hỏi mình, anh ta sửng sốt, ấp úng không nói nên lời, nhưng mọi người cùng thôn lại không chịu bỏ qua, lập tức dùng "ánh mắt công kích" với anh ta.

Dù sao cũng là người cùng thôn, nếu bây giờ anh ta nói không được thì chắc chắn sẽ đắc tội với rất nhiều người. Thế nên, sau khi suy ngẫm, anh ta gật đầu nói: "Tôi nghĩ là nên."

Bạch Du gật đầu, lại quay sang hỏi đội viên đội sản xuất Hùng Ưng cùng câu hỏi đó, đội viên đó cũng không muốn đắc tội người khác nên có câu trả lời giống với người vừa rồi.

Bạch Du mỉm cười nói: "Xem ra tất cả mọi người đều đồng ý cho họ quay về, thế thì quay về đi."

Nghe Bạch Du nói vậy, Âu Dương Văn Khiên và chủ nhiệm Vương vô cùng ngạc nhiên.

Còn đám người kia thì mừng rỡ reo lên: "Cảm ơn chủ nhiệm Bạch! Chủ nhiệm Bạch đúng là người vừa đẹp người vừa đẹp nết!

Ngoài miệng bọn họ khen Bạch Du hết lời nhưng trong lòng lại nghĩ mình đã đúng rồi. Quả nhiên da mặt phụ nữ quá mỏng, bọn họ chỉ nài nỉ mấy câu đã mềm lòng không nỡ từ chối rồi.

Đại đội trưởng Hà nghe vậy thì lập tức lấy lại tinh thần sau cú sốc: "Chủ nhiệm Bạch, nếu những người này có thể quay về thì có phải người của đội sản xuất chúng tôi cũng về được không? Dù sao cũng cùng là người của một công xã, không thể thiên vị một bên chứ."

Bạch Du gật đầu: "Đại đội trưởng Hà nói rất đúng, vậy mọi người về hết đi."

Đại đội trưởng Hà: "?"

Sao dễ đồng ý thế? Thế vừa rồi ông ta lăn tăn mãi chẳng phải chứng tỏ mình quá ngu ngốc sao?

Nhưng mà cái cô Bạch Du này đúng là phụ nữ có khác, tóc dài não ngắn, mới nói mấy câu đã đồng ý cho mọi người quay về rồi. Ông ta sẽ chống mắt lên xem sau này cô sẽ quản lý thế nào!

Những người khác: “???”

Hình như có xã viên nhận ra điều gì đó không bình thường, thế là giơ tay lên hỏi: “Chủ nhiệm Bạch, nếu người của đội sản xuất thôn Hà quay về hết, sau này nhà máy lại tuyển thêm người thì chẳng phải bọn họ sẽ tranh giành vị trí trong nhà máy với chúng tôi sao?”

Bạch Du lại gật đầu: “Đúng vậy, đến lúc đó người của cả ba đội sản xuất cùng nhau cạnh tranh.”

Người của đội sản xuất Xuân Phong và đội sản xuất Hùng Ưng nghe vậy đều sửng sốt.

Nhà máy chỉ có từng ấy vị trí, hai đội sản xuất cạnh tranh đã đủ đông rồi, nếu người của đội sản xuất thôn Hà cũng đến thì cơ hội trúng tuyển của bọn họ chẳng phải sẽ thấp đi sao?

Mà đội sản xuất thôn Hà lại còn đông người nhất!

Mọi người nghĩ đến đây thì cảm thấy rất bất mãn.

Ngoài cạnh tranh vị trí trong nhà máy thì còn cả vỏ sò nữa.

Mười cân vỏ sò đổi được một đồng, nghe thì tưởng rất nhiều nhưng muốn nhặt đủ mười cân không phải chuyện dễ đâu. Nếu người của đội sản xuất thôn Hà cũng gia nhập vào đội ngũ nhặt vỏ sò, cạnh tranh với bọn họ thì bọn họ còn kiếm được tiền nữa không?

Sau khi nghĩ thông suốt hai điều này, mọi người chẳng thèm quan tâm đến người cùng thôn hay gì nữa.

“Chủ nhiệm Bạch, tôi không đồng ý để họ quay lại. Bí thư nói đúng lắm, quốc có quốc pháp, gia có gia

quy! Bọn họ đã tự nguyện rút lui thì không thể quay lại nữa."

"Tôi cũng không đồng ý! Tại sao bọn họ muốn rút thì rút, muốn quay lại thì quay lại? Coi nhà máy là cái gì?"

"Tôi cũng không đồng ý!"

"Tôi cũng thế!"

Những âm thanh phản đối liên tiếp vang lên suýt nữa xuyên thủng cả bầu trời.

Cuối cùng, Bạch Du phải giơ tay lên ra hiệu cho mọi người im lặng: "Có người đồng ý, có người lại không đồng ý cho bọn họ quay về, nếu đã có hai ý kiến trái chiều như thế thì cứ biểu quyết đi. Những ai đồng ý cho những người vừa rời khỏi và người của đội sản xuất thôn Hà quay về xin mời giơ tay lên."

Chỉ có hai mươi người vừa rồi và đội trưởng Hà giơ tay.

Đại đội trưởng Hà hối hận xanh cả ruột, biết thế ông ta đã dẫn cả thôn đến đây.

Không, nếu biết trước thì ông ta đã không tự nguyện nộp đơn xin rút lui rồi!

Bạch Du chẳng cần đếm cũng biết số người: "Có hai mươi mốt người đồng ý, bây giờ mời những người không đồng ý giơ tay."

Vừa mới dứt lời, một biển cánh tay lập tức xuất hiện, chỉ sợ giơ chậm một chút sẽ không được tính.

Bạch Du đếm: “Có tám mươi tám người, thiểu số phải phục tùng đa số, thế thì cứ làm theo quy tắc trước đó đi. Sau này các người không thể tham gia khi nhà máy tuyển thêm người và thu mua vỏ sò.”

Hai mươi người đó rất bất mãn, bọn họ suýt nữa được quay về rồi.

Nhưng tiếng nói của họ không thể át nổi tám mươi tám người, chưa kể trong đó còn có rất nhiều người trẻ tuổi khỏe mạnh. Không cãi lại được, cũng chẳng đánh nổi, bọn họ chỉ đành thất vọng rời đi.

Đại đội trưởng Hà nhìn Bạch Du với ánh mắt rất phức tạp.

Nếu vừa rồi cô thẳng thừng từ chối những người này thì bọn họ chắc chắn sẽ oán hận cô. Dù sao bí thư Âu Dương cũng là đàn ông, lại có chức vụ, mọi người có bất mãn với anh ta cũng chẳng dám nói gì. Nhưng Bạch Du thì khác, cô không phải người của công xã, lại còn là một cô gái trẻ tuổi.

Dù mọi người không dám làm gì cô nhưng chỉ cần tung tin đồn đi thì vẫn sẽ tạo thành tổn thương trí mạng đối với một cô gái như cô. Có lẽ ngay từ đầu cô đã hiểu rõ chuyện này nên mới giả vờ đồng ý cho mọi người quay về, sau đó lại dẫn đường cho mọi người nghĩ đến chuyện cạnh tranh. Một khi động đến lợi ích cá nhân, chắc chắn mọi người sẽ bất mãn, sau đó chuyện từ chối bọn họ quay về sẽ là điều đương nhiên.

Cô gái này không hề đơn giản, chỉ bằng hành động khéo léo đã chuyển hướng được sự oán hận của mọi người.

Vừa nãy ông ta còn tưởng Bạch Du da mặt mỏng, lỗ tai mềm, người ta vừa năn nỉ đã đồng ý. Ông ta còn định sau này sẽ đẩy cô ra khỏi nhà máy để mình thay vào cái ghế chủ nhiệm cơ.

Giờ mới biết kẻ ngu lại chính là mình.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt đại đội trưởng Hà đỏ bừng.

Bạch Du chẳng quan tâm ông ta nghĩ gì, cô bàn bạc với Âu Dương Văn Khiên rồi quyết định trích một phần nhỏ trong sáu trăm đồng tiền đặt cọc vừa rồi ra để mua cho mỗi nhân viên nhà máy một cân thịt heo.

Thịt heo bây giờ có giá bảy mươi lăm xu một cân, toàn bộ nhà máy có tổng cộng ba mươi người, tính cả nhân viên văn phòng, vậy thì ba mươi cân thịt heo sẽ mất hai mươi ba đồng bốn xu.

Mọi người nghe thấy sẽ phát thịt heo thì vui hơn Tết.

“Cảm ơn chủ nhiệm Bạch! Sau này tôi nhất định sẽ chăm chỉ cố gắng học tập điêu khắc, tạo ra càng nhiều giá trị cho nhà máy!”

“Tôi cũng thế! May mà có chủ nhiệm Bạch, nếu không có cô thì làm gì có nhà máy khảm xà cừ chúng ta, làm gì có thịt heo mà ăn!”

“Người nhà tôi vẫn luôn phản đối việc tôi đến nhà máy học tập, toàn mắng tôi là đồ ngốc thôi, bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền. Hôm nay về nhà tôi sẽ ném thẳng thịt heo vào mặt bọn họ, để xem bọn họ còn dám mắng tôi ngốc nữa không!”

Không ít người có suy nghĩ như vậy.

Đa số mọi người đến đây học điêu khắc vỏ sò đều phải chịu rất nhiều áp lực, hơn nửa tháng trôi qua mà vẫn chưa có một đơn đặt hàng nào, cũng chẳng có ai đến mua, càng không có một đồng tiền lương. Thật ra rất nhiều người đã có suy nghĩ rút lui, may mà bọn họ kiên trì được.

Chủ nhiệm Vương chủ động nhận việc mua thịt lợn, thời buổi này người nhiều thịt ít, dù có tiền cũng chưa chắc đã mua được thịt chứ nói gì đến ba mươi cân thịt heo.

Chương 720: Chương 720

DTV-EBOOK

Nhưng chủ nhiệm Vương có quan hệ, chị ấy có người họ hàng làm việc trong trạm thịt, không chỉ mua được thịt với giá ưu đãi nhất mà còn mua được phần ngon nhất của con lợn.

Sau khi chủ nhiệm Vương rời đi, Bạch Du tiếp tục bàn chuyện nhà máy với Âu Dương Văn Khiên.

Đầu tiên là tiền lương của nhân viên.

Mới đầu Âu Dương Văn Khiên định để Bạch Du nhận mức lương cao nhất, nhưng cô lại từ chối: "Tôi cảm thấy nên trả thợ cả Ngũ và thợ Triệu Kí Thu mức lương nhiều nhất, hai người họ là công nhân có trình độ cao nhất, đảm nhận nhiều chức vụ từ thiết kế đến điêu khắc, từ lựa chọn nguyên vật liệu đến huấn luyện công nhân. Công sức của bọn họ không chỉ cao mà còn rất cực khổ, thế nên người có tư cách nhận được nhiều tiền lương nhất trong nhà máy chỉ có hai vợ chồng họ."

Cô đã quan sát và ghi nhận sự cố gắng và vất vả của thợ cả Ngũ và thím Triệu, cũng muốn đào tạo thêm nhân sự để giảm bớt gánh nặng cho họ. Nhưng nhà máy mới đi vào hoạt động, còn rất nhiều thứ cần phải làm, có sốt ruột cũng vô dụng. Nhất là công việc điêu khắc này không phải cứ nhìn là học được.

Nếu tạm thời không thể giảm bớt lượng công việc của họ thì chỉ có thể bù đắp nhiều hơn bằng chế độ đãi ngộ.

Âu Dương Văn Khiên nghe vậy cũng nghiêm túc gật đầu: “Thế cũng được, thợ cả Ngũ và thợ Triệu sẽ được trả lương cao nhất, lương cơ bản hàng tháng của họ là năm mươi đồng, còn phụ cấp sẽ tính riêng.”

Sở dĩ anh ta đề xuất mức lương cao nhất cho Bạch Du là vì dự án này do cô đề xuất, cô cũng bỏ tiền ra mua máy móc để làm các sản phẩm điêu khắc từ vỏ sò, và chính cô cũng là người chạy đến thành phố Quảng tìm kiếm khách hàng. Ngay cả việc tham gia Hội chợ Quảng cũng do cô đề xuất. Nói cách khác, nhà máy có thể không có bất cứ ai nhưng không thể không có Bạch Du. Tuy nhiên, việc cô từ chối khiến anh ta lại càng khâm phục cô.

Đúng là một đồng chí có tinh thần cao thượng!

Bạch Du: “Tôi cảm thấy nên trích phần trăm cho mỗi sản phẩm được họ thiết kế hoàn chỉnh, so với việc điêu khắc thì thiết kế mới là phân đoạn tốn nhiều trí não nhất. Lúc trước tôi và thợ cả Ngũ cùng làm việc ở tòa soạn, có khi thiết kế một cảnh cho truyện tranh mà nghĩ cả ngày cũng chẳng ra ý tưởng. Bọn họ thiết kế sản phẩm từ vỏ sò thì càng khó khăn hơn, thế nên tôi nghĩ nên trích phần trăm cho họ. Sau này nhà máy sẽ đào tạo nhà thiết kế, với mỗi sản phẩm thành công được bán ra, họ cũng sẽ nhận được tiền hoa hồng. Thế thì sẽ tạo động lực cho mọi người cố gắng học tập và làm việc.”

Tiền là động lực nguyên thủy nhất.

Lý do khiến các nhà máy quốc doanh và các nhà hàng quốc doanh không thể tồn tại được lâu dài chính là vì không có động lực. Dù bạn có cố gắng làm việc đến đâu cũng không thể nhận được nhiều thù

lao, dần dà, mọi người cũng không muốn cố gắng nữa.

Cô không muốn nhân viên trong nhà máy khảm xà cừ cũng như vậy nên ngay từ đầu phải thiết lập nên nguyên tắc làm việc, để mọi người biết càng chăm chỉ làm việc thì càng kiếm được nhiều tiền.

Âu Dương Văn Khiên suy xét một lúc rồi cũng đồng ý với đề xuất của Bạch Du.

Cuối cùng, họ thống nhất mức tiền hoa hồng cho mỗi thiết kế là 0,5% tổng giá trị đơn đặt hàng. Ví dụ lần này thợ cả Ngũ và thợ Triệu có thể nhận được mười đồng tiền hoa hồng.

Mặc dù số tiền không nhiều nhưng ở các nhà máy khác lại không có chuyện này.

Ở thời đại này, mười đồng là số tiền không nhỏ, có thể mua được khoảng mười ba cân thịt heo.

Còn mức lương của những người khác như sau: Âu Dương Văn Khiên ba mươi đồng, Bạch Du ba mươi đồng, Mã Tái Nam mười lăm đồng, Hạ Hải Sinh mười ba đồng, sau khi những người học việc học được nghề sẽ được quyết định mức lương dựa trên vị trí công việc và năng lực cá nhân.

Riêng chủ nhiệm Vương và mấy người khác không thuộc về nhà máy nên không thể phát lương được, nhưng bọn họ đã nhiệt tình giúp đỡ nhà máy trong suốt thời gian qua nên được tính vào phúc lợi phát thịt heo.

Phản ứng đầu tiên mà vợ chồng thợ cả Ngũ biết được tiền lương mà mình nhận được là không thể tin nổi, họ phải hỏi đi hỏi lại mấy lần xem những gì

mình nghe được có phải sự thật hay không. Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, hai người vui mừng nắm c.h.ặ.t t.a.y nhau, mắt đỏ bừng lên.

Đúng là khổ tận cam lai!

TBC

Bây giờ trong đầu vợ chồng họ chỉ nghĩ được câu thành ngữ này thôi, cuối cùng những ngày tháng khổ cực của họ đã kết thúc rồi.

Tiền lương một tháng của hai vợ chồng họ là một trăm đồng, chưa tính phụ cấp và hoa hồng, quá đủ để con gái họ có một cuộc sống sung túc. Sau này bọn họ không cần lo lắng tiền thuốc hàng tháng, cũng không cần lo mai sau một trong hai người họ có một người đi trước thì người còn lại và con gái sẽ sống thế nào.

Năm nay bọn họ còn chưa quá già, mặc dù cơ thể không còn quá khỏe mạnh nhưng chắc chắn vẫn làm việc thêm mười mấy năm nữa. Khoảng thời gian đó đủ để họ dành dụm được một khoản tiền lớn cho con gái, dù sau này họ có mất đi, con gái họ vẫn sống an nhàn cả đời.

Hai người càng nghĩ càng mừng rỡ, nhìn gương mặt khắc khổ của người bạn đời, họ đều tươi cười nhưng nước mắt lại chảy tràn trên mi.

Sau khi lấy được khoản tiền lương đầu tiên, thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu mua hai cái vòng tay bạc tặng cho Niệm Niệm và bé con.

Tất nhiên đó là chuyện về sau.

Còn bây giờ, không khí trong nhà máy lại một lần nữa bùng nổ, thậm chí còn náo nhiệt hơn cả Tết vì chị Vương đã mua thịt lợn về!

Chị Vương mua được ba mươi cân thịt, chia đều thành ba mươi phần, mỗi phần một cân.

Các công nhân nhận được thịt heo đều vui cười hớn hở, sung sướng hơn cả năm hết Tết đến.

Nhân viên phòng làm việc nhận được thịt heo cũng rất vui, dù họ không tham một cân thịt heo này nhưng bí thư Âu Dương và Bạch Du có thể ghi nhận sự vất vả của họ khiến họ cảm thấy những công sức họ bỏ ra để giúp đỡ nhà máy những ngày qua không hề lãng phí.

Những xã viên chưa được lên làm công nhân của nhà máy nhìn thấy cảnh tượng này thì hâm mộ không thôi.

Ngày trước có không ít người cười nhạo bọn họ ngu ngốc, ngày nào cũng đi làm từ sáng sớm, mài vỏ sò bụi bặm, mặt mũi lúc nào cũng nhem nhuốc mà chẳng kiếm được đồng nào. Nhưng bây giờ, những kẻ đắc ý trước đây chẳng biết đã hối hận đến mức nào.

Đây không phải chuyện một cân thịt heo mà là mặc dù bọn họ chưa được lên làm công nhân chính thức nhưng chỉ cần không làm gì sai sót thì chắc chắn sẽ được nhận làm công nhân của nhà máy.

Mặc dù chỉ là công nhân thuộc biên chế thôn nhưng còn hơn không có việc làm.

Nhiều người đã hối hận xanh ruột, nhưng họ đã hỏi Bạch Du rồi, nhà máy tạm thời không tuyển thêm công nhân, chờ sau khi đợt công nhân hiện tại

được vào biên chế chính thức mới căn cứ vào đơn đặt hàng để xem xét việc tuyển thêm người.

Mọi người trong văn phòng và nhà máy chia xong thịt heo rồi mà vẫn còn thừa hai phần.

Ai nấy đều nhìn nhau, không hiểu chuyện này là sao, bọn họ tưởng Bạch Du tính nhầm.

Đúng lúc này, Bạch Du cầm hai phần thịt heo đưa cho hai người học việc chủ động rút lui, nói: "Hai người mỗi người được một phần, cầm đi."

Một nam một nữ nghe Bạch Du nói vậy thì giật mình ngạc nhiên: "Cho chúng tôi sao?"

Bạch Du gật đầu: "Mặc dù không thể để hai người quay lại nhưng dù sao cũng đã học tập ở nhà máy nửa tháng, hai người đã giúp mài rất nhiều vỏ sò, đây là phần hai người nên nhận được."

Hai người họ nghe thế thì xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng vào mắt Bạch Du.

Thật ra vừa rồi bọn họ còn oán trách Bạch Du, cảm thấy chỉ cần cô nói một câu là bọn họ có thể trở lại nhà máy rồi, thế mà cô còn làm ra cái trò giơ tay biểu quyết, hại bọn họ mất đi cơ hội.

Nhưng bây giờ Bạch Du lại đưa thịt heo cho bọn họ khiến bọn họ vừa xấu hổ vừa hối hận.

Hai người nhận lấy thịt heo, nói lời cảm ơn Bạch Du rồi cúi đầu nhanh chóng rời đi.

Chẳng qua sau chuyện này, hai người họ gặp ai cũng khen Bạch Du, nếu có ai nói xấu cô, họ còn không vui, xắn tay áo lên sẵn sàng tranh luận với người ta ngay.

Chương 721: Chương 721

DTV-EBOOK

Mãi về sau Bạch Du mới biết hai cân thịt heo đó đã vô tình hóa giải hai mối thù cho cô.

Bởi vì đường xá xa xôi nên trưa hôm đó Bạch Du không về nhà ăn cơm.

Cô băm thịt heo của mình thành thịt bằm, ngâm cải muối nửa tiếng rồi cắt nhỏ. Sau đó, cô đun một nồi nước, cho chút muối vào. Khi nước sôi, thả đậu Hà Lan vào chần sơ qua, đợi nước sôi lại thì vớt đậu ra, xối qua dưới vòi nước lạnh để đậu giòn hơn và không bị đổi màu.

Tiếp đó, cô làm nóng chảo, bỏ một thìa mỡ lợn vào. Đợi mỡ nóng lên thì cho thịt băm, tỏi băm và ớt nhỏ vào xào thơm, đảo qua vài lần rồi cho cải muối khô vào xào lẫn. Sau đó cho đậu Hà Lan, một ít muối và xì dầu, đảo chín rồi tắt bếp.

Từ sau khi được hưởng thụ tay nghề của Bạch Du, Âu Dương Văn Khiên đã không cảm thấy ngon khi ăn cơm ở tiệm cơm nữa.

Biết hôm nay Bạch Du nấu cơm, anh ta đã đưa hết thịt heo của mình cho Bạch Du để cô tùy ý xử lý.

Bạch Du dùng cân thịt heo này để làm món đậu phụ Ma Bà.

Đậu Hà Lan xào thịt băm thơm ngon, ngọt mềm. Đậu phụ Ma Bà cay nồng, mềm thơm rất hợp để ăn với cơm. Âu Dương Văn Khiên ăn một mạch ba bát cơm.

Lúc thu dọn bát đũa, anh ta cứ xoa cái bụng tròn vo của mình suốt, còn tự nhủ sau này không được ăn nhiều như hôm nay nữa.

Có lẽ vì có đơn đặt hàng tiếp thêm động lực, có lẽ một cân thịt heo đã khiến mọi người nhìn thấy hy vọng, chiều hôm đó tinh thần làm việc của mọi người cao chưa từng thấy.

Bạch Du đi tuần tra một vòng, phát hiện trong khoảng thời gian vô rời khỏi thành phố Quảng, mọi người đã tiến bộ rất nhiều.

Nhất là Khương Tuệ Quân, có lẽ vì đã ly hôn, lại không thể dựa vào nhà mẹ đẻ, một mình phải nuôi sống bản thân và hai con gái nên cô ấy làm việc chăm chỉ nhất.

Có công mài sắt có ngày nên kim, bây giờ cô ấy đã trở thành người đánh vỏ sò giỏi nhất trong số những người học việc.

Thấy Khương Tuệ Quân được thợ cả Ngũ và Bạch Du khen ngợi, những người khác đều hạ quyết tâm phải cố gắng hơn cả Khương Tuệ Quân.

Thế là trong một khoảng thời gian dài sau đó, mọi người đều đến nhà máy từ sớm, trưa đến còn không chịu nghỉ chưa, đến chiều tan làm Bạch Du còn phải nhắc nhở thì bọn họ mới lưu luyến rời khỏi nhà máy.

Tinh thần học tập của mọi người đã được nâng lên một mức độ đáng kinh ngạc.

Đơn đặt hàng và quá trình đào tạo người học việc đều đang diễn ra suôn sẻ.

Một hôm, Bạch Du đang thảo luận chuyện tham gia Hội chợ Quảng với Âu Dương Văn Khiên: “Bí thư

Âu Dương, anh có ý kiến gì về nhân viên tham gia Hội chợ Quảng không?"

Âu Dương Văn Khiên suy nghĩ một lát rồi đáp: "Nếu lúc đó cô rảnh rỗi thì tất nhiên để cô dẫn đoàn là tốt nhất, nếu không được thì tôi sẽ dẫn mấy người Hạ Hải Sinh tham gia."

Bạch Du: "Thế bí thư có biết nói tiếng Anh không?"

Nghe vậy, Âu Dương Văn Khiên hơi xấu hổ: "Hồi còn đi học tôi có học một chút tiếng Anh, nhưng nhiêu năm rồi không dùng đến nên đã quên gần hết rồi."

Mà cả đời này anh ta chưa từng gặp người nước ngoài, đến lúc đó nhìn thấy người mũi cao tóc đỏ, anh ta sợ mình chẳng nói được câu nào.

Bạch Du sờ mũi: "Giờ đã là tháng Tám rồi, Hội chợ Quảng sẽ tổ chức vào tháng Mười, bây giờ bắt đầu đào tạo tiếng Anh cho nhân viên cũng không kịp."

Âu Dương Văn Khiên: "Chủ nhiệm Bạch, cô có ý tưởng gì thì cứ nói thẳng đi. Đồ khảm xà cừ và Hội chợ Quảng đều do cô đề xuất, nói thật thì tôi cũng chẳng hiểu nhiều, cô có ý tưởng gì thì cứ nói ra là được..."

Còn chưa nói hết câu, đột nhiên ánh sáng từ cửa phòng làm việc biến mất.

Ngay sau đó, một giọng nữ nghẹn ngào vang lên:

"Văn Khiên~"

Bạch Du quay sang nhìn theo hướng giọng nói, cô không khỏi ngạc nhiên.

Wow! Quả là một người đẹp kiều diễm!

Người phụ nữ trông khoảng ba mươi tuổi, dáng người mảnh khảnh, làn da trắng nõn, đường nét khuôn mặt mềm mại, là kiểu khiến người ta vừa nhìn đã muốn che chở, so với một cô gái trẻ mười tám mười chín tuổi thì vẻ ngoài của cô ấy lại mang nét mặn mà chỉ có ở độ tuổi này.

Ngay cả phụ nữ như Bạch Du cũng phải nhìn hai lần.

Lúc này người phụ nữ ấy đang nhíu mày, hai mắt đẫm lệ nhìn Âu Dương Văn Khiên, vẻ mặt muốn nói hết đã kia giải thích đầy đủ hai chữ - có biến.

Âu Dương Văn Khiên nhìn người phụ nữ thì m.ô.n.g như bị điện giật, lập tức đứng bật dậy: "Tiểu Mị! Sao em lại tới đây?"

Tiểu Mị?

Bạch Du khựng lại, chẳng lẽ cô nghĩ sai?

Nhưng lời Âu Dương Văn Khiên nói ngay sau đó đã chứng minh cô không sai: "Tên khốn Chúc Vệ Hâm đó bắt nạt em hả?"

Chúc Vệ Hâm?

Bạch Du cảm thấy cái tên này nghe quen quen. Đây không phải là phó giám đốc phụ trách cho vay ở ngân hàng sao?

Như vậy, người phụ nữ trước mặt rất có thể chính là bạn gái cũ của Âu Dương Văn Khiên, cũng chính là vợ của Chúc Vệ Hâm, quả nhiên là có biến mà.

Dường như chú ý tới ánh mắt của Bạch Du, mặt Âu Dương Văn Khiên hiện lên nét xấu hổ: "Giám đốc

Bạch, giờ tôi có mấy việc riêng cần giải quyết, còn chuyện hội chợ Quảng Châu…”

Bạch Du lập tức hào phóng nói: “Không sao đâu. Bí thư, chuyện cá nhân của anh cứ giải quyết trước đi. Chuyện hội chợ Quảng Châu chúng ta sẽ nói sau, không sao cả.”

Mặt của Âu Dương Văn Khiên ửng đỏ, rồi đưa người phụ nữ đến văn phòng trống bên cạnh.

Tuy Bạch Du rất muốn hóng chuyện nhưng vẫn biết chừng mực, thế nên liền quay người đi đến nhà kho tìm vợ chồng thợ cả Ngũ.

Thợ cả Ngũ và vợ đang thảo luận về đơn đơn đặt hàng blind box. Hai vợ chồng cũng chưa biết gì về cách bán hàng mang tên blind box này, thấy Bạch Du tới, liền vội vàng tóm lấy cô để hỏi.

Bấy giờ Bạch Du mới nhớ ra mình vẫn chưa giải thích với họ: “Cái gọi là blind box có nghĩa là người mua không thể biết trước mình sẽ mua kiểu dáng gì, có tính ngẫu nhiên. Vì vậy, đối với sản phẩm blind box, hai người có thể sử dụng các kiểu hiện có, cũng có thể sử dụng các kiểu mới, nhưng có một điều cần nhớ là kiểu dáng phải tỷ lệ thuận với giá cả. Ví dụ: nếu bên kia đặt mua một blind box với giá 20 đồng thì chúng ta có thể làm cho họ những sản phẩm như “Tiên hoa súng”, “Cung nữ”, hoặc những sản phẩm ngang giá đó, nhưng không được làm những sản phẩm như “Thuyền buồm cưỡi gió đạp sóng”, nếu không sẽ trở thành hành vi gian lận giá cả.”

Lần này họ hợp tác với trung tâm thương mại Hữu Nghị về blind box. Bao bì là do trung tâm

thương mại Hữu Nghị cung cấp, do đó đã giúp họ tránh được rất nhiều rắc rối.

Giải thích như thế, hai người thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu đã hiểu rõ hơn rất nhiều.

Nhưng vẫn có điều Triệu Kí Thu chưa hiểu rõ: "Chẳng lẽ không lo sẽ mua phải kiểu dáng mà mình không thích sao?"

Thông thường, với mấy món đồ giá mấy chục đồng như này, mọi người sẽ đi loanh quanh xem hàng, sẽ so sánh và đối chiếu chất lượng cũng như kiểu dáng của món đồ đó, xem đi xem lại, thấy ổn rồi mới bỏ tiền ra mua.

Chẳng lẽ mấy người nước ngoài kia lại ngược lại, không biết là loại nào cũng mua sao, chẳng lẽ giàu quá nên thích vung tiền à?

Bạch Du cười nói: "Mua đồ chính là sự mới lạ, mua đồ chính là một sự kích thích. Hầu hết mọi người đều cần xác nhận kiểu dáng và chất lượng của đồ vật trước khi mua, nhưng một số ít người thì lại theo đuổi thứ mới lạ hơn, giống như việc bán blind box này, đối với họ, cảm giác mà không biết này sẽ rất thú vị, cũng có thể khiến họ thích phương thức này và tiếp tục mua. Tất nhiên, điều này chỉ phù hợp với một nhóm nhỏ, trọng tâm của chúng ta cũng không đặt ở đây."

Tuy thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu không hiểu nhưng họ vẫn chấp nhận. Chỉ cần đồ có thể bán và nhà xưởng có thể tiếp tục hoạt động là được.

Sau đó, ba người thảo luận về việc thiết kế các tác phẩm sẽ được trưng bày tại hội chợ Quảng Châu.

Ngoài thiết kế ban đầu, thợ cả Ngũ còn đề xuất thực hiện một loạt thiết kế dựa trên truyện "Tây Du Ký".

Thợ cả Ngũ am hiểu về tranh thủy mặc, nếu lấy ý tưởng từ truyện "Tây Du Ký" thì chắc chắn sản phẩm sẽ rất được mọi người hoan nghênh

Triệu Kí Thu giỏi điêu khắc nhân vật hơn. Bà ấy muốn sử dụng "Hồng Lâu Mộng" làm bản vẽ, sẽ thiết kế và điêu khắc các nhân vật quan trọng nhất trong đó.

Chương 722: Chương 722

DTV-EBOOK

Bạch Du hết lời khen ngợi ý tưởng của hai người.

Nếu nó thực sự có thể được làm được, ngay cả chính cô cũng muốn mua một bộ.

Trên cơ sở đó, cô đề xuất thiết kế thêm một số nhân vật trong truyện cổ tích phương Tây như Bạch Tuyết, cô bé Lọ Lem,…

Ba người vừa thống nhất xong phạm vi thiết kế thì bên ngoài vang lên tiếng ồn ào.

Ba người nhóm Bạch Du vội vàng chạy ra nhìn xem, không nhìn thì không sao, chứ vừa nhìn đã giật hết cả mình…

Âu Dương Văn Khiên - người luôn hiền lành và nho nhã, thế mà lại đang đánh nhau với ai đó.

Tuy Âu Dương Văn Khiên nhìn rất gầy, nhưng lúc này lại đang rất hung hãn giáng từng nắm đ.ấ.m vào người đàn ông kia, khóe mắt và miệng của người đàn ông đều bị bầm tím hết.

Tất nhiên, Âu Dương Văn Khiên cũng không khá hơn là bao. Chiếc kính bị mất một cái gọng rơi xuống đất, tròng kính cũng bị dẫm nát.

Còn người đẹp đứng bên cạnh thì mặt đã tái nhợt vì căng thẳng, không ngừng hét lên: “Hai người đừng đánh nhau nữa, dừng lại!”

Đám người hóng hớt: Uầy, có đánh nhau, có đánh nhau kìa!

Bạch Du đoán rằng người đàn ông kia hẳn là Chúc Vệ Hâm.

Người ta nói, tình địch gặp nhau thì luôn đỏ mắt ghen tị. Đúng lúc hai người đang đánh nhau dữ dội thì người đẹp đã nhắm mắt ngất đi.

Âu Dương Văn Khiên: "Tiểu Mị!"

Chúc Vệ Hâm: "Vợ ơi!"

Xét theo xưng hô, thì rõ ràng Âu Dương Văn Khiên đã thua rồi.

Chúc Vệ Hâm đẩy Âu Dương Văn Khiên, mặt dài ra tới mức có thể chảy nước được luôn: "Cút đi! Nếu mày còn dám chạm vào cô ấy, ông đây sẽ g.i.ế.c đôi cẩu nam nữ mấy người!"

Cẩu nam nữ!

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của những người xung quanh càng thêm hưng phấn.

Bạch Du cau mày, cảm thấy nếu người đàn ông này thực sự yêu vợ mình thì sẽ không nói những lời như vậy trước mặt mọi người, đừng nói là ở thời đại này, cho dù sau này có cải cách mở cửa, bất cứ thứ gì liên quan đến ngoại tình hay chuyện tương tự đều sẽ ảnh hưởng xấu tới thanh danh.

Nhưng rõ ràng anh ta chỉ muốn trút giận, chẳng màng người ta sống c.h.ế.t ra sao.

Sắc mặt của Âu Dương Văn Khiên cũng cực kì khó coi, nhìn thấy có rất nhiều cặp mắt đang nhìn chằm chằm bọn họ, anh ta đành phải giải thích: "Tôi cũng nhắc lại cho các người một lần nữa, tôi và Tiểu Mị trong sạch, ở văn phòng xã có rất nhiều người như

vậy, hơn nữa đang giữa ban ngày ban mặt, anh nghĩ sao chúng tôi có thể làm những chuyện đáng xấu hổ được chứ?"

Ánh mắt của Chúc Vệ Hâm lạnh lùng như rắn độc: "Vậy tại sao Tiểu Mị lại tới tìm mày?"

Trong mắt của Âu Dương Văn Khiên tràn ngập lửa giận: "Anh không biết tại sao cô ấy lại tới tìm tôi ư?"

Dường như Chúc Vệ Hâm sợ Âu Dương Văn Khiên sẽ nói ra sự thật, vì vậy anh ta hừ lạnh một tiếng, kéo người nhanh chóng rời đi.

Mặc dù Âu Dương Văn Khiên rất lo, nhưng vẫn kiềm chế không đuổi theo.

Chờ hai người đó đi rồi, anh ta mới dời mắt và nhìn đám người đang đứng xem: "Chuyện hôm nay tôi hy vọng mọi người đừng nói ra ngoài, càng không được tung tin đồn nhảm."

Tất cả mọi người đều tỏ vẻ nhất định sẽ không nói với ai, nhưng trong lòng thực sự nghĩ gì thì chỉ có họ mới biết.

Sau khi đám đông giải tán, Bạch Du và Âu Dương Văn Khiên trở lại văn phòng.

Mặt Âu Dương Văn Khiên vẫn ủ dột, nhìn thấy đôi mắt sáng trong của Bạch Du thì cảm thấy vô cùng xấu hổ: "Rất xin lỗi giám đốc Bạch, đã khiến cô chê cười rồi."

Bạch Du nhún vai: "Tôi không sao, nếu bí thư cần giúp đỡ thì có thể lên tiếng bất cứ lúc nào."

Cô không hóng chuyện, nhưng cuối tháng này cô sẽ trở lại Quảng Thành để tiếp tục đi học. Việc vận hành và quản lý nhà máy sẽ do giao hết cho một mình Âu Dương Văn Khiên. Nếu anh ta xảy ra chuyện gì, hoặc không để tâm vào việc công thì sẽ vô cùng ảnh hưởng đến sự phát triển của nhà xưởng.

Âu Dương Văn Khiên cũng không phải kẻ ngốc, anh ta lập tức hiểu ý cô: "Giám đốc Bạch giám yên tâm, chuyện này tôi sẽ giải quyết ổn thoả."

Thấy đối phương nói như vậy, Bạch Du cũng không hỏi tiếp nữa mà chuyển chủ đề về hội chợ Quảng Châu đang nói lúc nãy: "Vừa rồi tôi định nói, chỉ còn ba tháng nữa là đến Hội chợ Quảng Châu, thời gian này nên dùng để đào tạo công nhân học tiếng Anh rõ ràng là chưa đủ, nhiệm vụ chính của họ bây giờ là học chạm khắc vỏ sò, nên đối với nhóm nhân viên tham gia hội chợ, tôi nghĩ nên mời sinh viên khoa ngoại ngữ của chúng ta đi, không biết bí thư thấy sao?"

Âu Dương Văn Khiên nghe vậy thì khựng lại đôi chút: "Mời học sinh khoa của cô sao? Trường của cô có đồng ý không?"

Bạch Du: "Tôi tự tin có thể thuyết phục lãnh đạo nhà trường đồng ý."

Âu Dương Văn Khiên: "Nếu giám đốc Bạch đã chắc chắn sẽ thuyết phục được, thì tôi ở bên này nhất định sẽ không có vấn đề gì, bên tôi cần làm như thế nào để có thể phối hợp với cô?"

Nói chuyện người thông minh đúng thật là thoải mái.

Bạch Du gật đầu: “Kế hoạch của tôi là thống nhất trang phục trong xưởng của chúng ta, điều này không chỉ thu hút sự chú ý của người khác mà còn khiến người ta nhớ đến xưởng của chúng ta lâu hơn. Tiếp theo, tôi cần thiết kế một nhãn hiệu và áp phích có một không hai cho nhà xưởng của chúng ta. Cuối cùng, tôi hy vọng nhà xưởng của chúng ta có thể cung cấp cho những khoản trợ cấp tài chính nhất định cho các sinh viên tham gia hội chợ.”

Mặc dù họ đã được bên tổ chức hội chợ Quảng Châu duyệt, nhưng vì thời gian nộp đơn đăng ký tương đối muộn, hơn nữa vì là sản phẩm mới nổi nên quy mô của nhà máy không thể so sánh với các nhà máy khác được, bởi vậy nên vị trí của gian hàng ở rất xa.

Nếu xem trên bản đồ, gian hàng của họ nằm ở góc trong cùng của khu hội chợ. Có rất nhiều khách sẽ không đến đó, điều đó có nghĩa ngay từ vạch xuất phát lượng khách hàng của họ sẽ đều lọt vào tay các nhà máy khác.

Vì vậy, nếu muốn thu hút khách hàng thì phải tìm cách khác.

Theo những gì cô biết, hội chợ Quảng Châu ở thời đại này còn khá đơn giản, không giống như những người tham gia hội chợ Quảng Châu sau này, vì để thu hút các khách mà đồng phục luôn là thứ cơ bản nhất, còn phải chi rất nhiều tiền cho áp phích và đồ trang trí gian hàng, chỉ để thu hút sự chú ý tốt hơn.

Nhưng lúc này các nhà máy vẫn chưa nghĩ tới điều này, vì thế cô có thể nắm bắt cơ hội để đi trước đón đầu.

Âu Dương Văn Khiên nghe xong thì lặng lẽ thở dài: “Không hổ là tre già măng mọc. Nghe giám đốc Bạch nói thế, tôi càng không muốn thừa nhận mình đã già rồi. Ý tưởng của tôi hiển nhiên không thể theo kịp thời đại và người trẻ các cô, đầu óc cũng không thể nào nhanh nhạy bằng, nhưng già cũng có lợi thế của già, đó là chúng tôi sẵn sàng nhường sân khấu cho người trẻ. Vậy chuyện này sẽ nghe theo lời giám đốc Bạch nói, sẽ may đồng phục, trợ cấp tài chính cũng sẽ có!”

Thấy Âu Dương Văn Khiên đồng ý dứt khoát như vậy, Bạch Du cũng thấy rất thoải mái: “Cảm ơn bí thư đã ủng hộ. Tôi sẽ giải quyết xong tất cả những chuyện này trước khi trở về Quảng Thành. Sau này nếu có chuyện gì tôi cũng sẽ thông báo cho Mã Tái Nam.”

Sau khi trở về Quảng Thành, cô quyết định bỏ ra một khoản tiền để lắp điện thoại ở nhà, gửi thư quá chậm, tuy Quảng Thành và đảo Quỳnh Châu cách nhau không xa nhưng phải mất gần nửa tháng mới nhận được thư, lỡ có chuyện gì quan trọng thì gửi thư chắc chắn sẽ không kịp. Mặc dù gửi điện báo nhanh hơn nhiều nhưng phí điện báo lại rất đắt. Không chỉ tính phí dựa trên số lượng tờ mà còn có giới hạn về số từ nữa. Vì có khuyết điểm rõ ràng như thế, nó cũng không phải là một công cụ giao tiếp tốt.

Ngược lại, điện thoại vẫn là thứ nhanh và tiện lợi nhất. Tất nhiên ở thời đại này, nếu một cá nhân muốn lắp điện thoại thì không chỉ phải trải qua quá trình kiểm tra nghiêm ngặt mà chi phí lắp đặt cũng rất cao. Phí lắp là hai ngàn đồng, trừ phí đó ra thì hàng tháng phải trả thêm bốn đồng phí thuê.

Hai nghìn đồng là một số tiền khổng lồ ở thời đại này. Rất ít gia đình có thể chi trả được khoản chi phí như vậy, cho dù có khả năng thì cũng không sẵn sàng bỏ ra số tiền đó. Hơn nữa, tiền thuê bốn đồng hàng tháng cũng là khá nhiều.

TBC

Vì vậy, thời đại này có rất ít hộ gia đình lắp điện thoại, chủ yếu là cán bộ ở đơn vị công tác hoặc có trang thiết bị tốt.

Âu Dương Văn Khiên lại gật đầu: "Việc này giám đốc Bạch tự quyết là được rồi. Tuy nhiên, có một điều cần lưu ý là dù có quyết định thế nào cũng không được vi phạm nội quy, càng không thể làm những việc không có lỗi với đất nước và người dân."

Chương 723: Chương 723

DTV-EBOOK

Bạch Du: "Đó là điều đương nhiên, chuyện này bí thư ký Âu Dương đừng lo. Chồng tôi là quân nhân, tôi biết rõ hơn ai hết việc gì không thể làm, chuyện gì không thể động tới, tôi nhất định sẽ không làm chuyện trái pháp luật đâu."

Nghe vậy, Âu Dương Văn Khiên cũng yên tâm.

Sau khi bàn chuyện hội chợ Quảng Châu xong, hai người quay về làm việc của mình.

Mọi người trong nhà máy đều bận rộn, cho đến khi hoàng hôn phủ kín bầu trời, mọi người đều được thúc giục tan làm.

Mã Tái Nam đang gánh một cân thịt lợn do nhà xưởng phát, thấy sướng đến độ muốn bay lên luôn, vừa đi vừa nhảy cẫng lên.

Vừa về đến thôn, mắt bác gái trong thôn lập tức sáng như đèn pha, chú ý ngay cân thịt lợn trong tay cô ấy.

Giống như ruồi ngửi thấy mùi thịt, mấy bác gái đó lập tức vây quanh, ánh mắt dán chặt vào miếng thịt lợn.

"Chiêu Đệ à, nhà máy của cháu trả lương rồi hả? Mua nhiều thịt lợn như vậy, tiền lương hẳn là khá cao phải không? Nhà máy của cháu còn tuyển người không thế? Bác bảo con gái bác tới làm với cháu, chúng ta đều là người cùng thôn, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau."

“Chắc chắn là đã phát tiền lương rồi. Nhiều thịt lợn như vậy, ít nhất cũng phải một cân nhỉ, tương lai của Chiêu Đệ đúng là càng ngày càng xán lạn nha. Trước đây không phải bác đã giới thiệu cháu trai của bác cho cháu sao? Cháu trai bác là người vừa thật thà vừa thương vợ. Nếu không thì bác sắp xếp gặp cho các cháu gặp nhau lần nữa nhé?”

“Chiêu Đệ à, mấy bác đã gần nửa năm không ngửi thấy mùi thịt rồi, chỗ thịt lợn này có thể cắt cho bác một miếng được không? Bác cũng không lấy nhiều đâu, nửa lòng bàn tay là đủ rồi.”

Mã Tái Nam nhìn mọi người: “Bác Vương, nhà máy chưa trả lương, nhưng nhà máy đã nhận được đơn hàng nên gửi cho chúng cháu một cân thịt lợn. Khi có đơn hàng thì mới trả tiền lương cho chúng cháu. Nhà xưởng của chúng cháu tạm thời không tuyển người. Trước đây con gái bác còn mắng cháu là sói mắt trắng mà, còn gọi cháu là sao chổi nữa, cháu chưa kiện cô ta là may rồi, sao có thể giới thiệu cô ta tới nhà xưởng được chứ.”

Bác Vương: “…”

“Bác Lâm à, nếu cháu trai của bác thương vợ thì vợ cũ của ông ta đã không bị đánh chết! Hơn nữa, ông ta cũng đã gần năm mươi tuổi rồi, cháu không biết ông ta có phải là người thành thật hay không, nhưng cháu có thể thấy ông ta đã rất già rồi đó.”

Bác Lâm: “…”

“Còn bác Thái nữa, không phải tuần trước nhà bác vừa ăn thịt lợn sao? Sao lại nói là chưa ngửi thấy mùi thịt thế? Con trai bác không biết hiếu thảo với bác à?”

Bác Thái: "…"

Sau một hồi nói liên tiếp không ngừng, Mã Tái Nam đã khiến cho đám người đó cứng họng không nói nên lời.

Cô ấy biết sau ngày hôm nay, mấy bác gái đó nhất định sẽ chê cô ấy vô dụng, nhưng cô ấy không quan tâm, cuối cùng cô ấy cũng có thể nuôi sống gia đình mình, từ hôm nay trở đi, cô ấy sẽ không còn phải nhìn mặt người khác để sống nữa!

Bất chấp vẻ mặt đen như đ.í.t nồi của mấy bác gái kia, Mã Tái Nam mang theo thịt lợn trở về nhà.

Ba em gái thấy thịt lợn thì đã lao tới ngay, thấy còn vui hơn cả Tết nữa.

"Chị ơi, có thịt lợn! Em muốn ăn thịt lợn! Chị ơi, tối nay phải nấu hết thịt lợn nhé!"

Câu này là bé út Lai Đệ nói, lúc này đang nhìn miếng thịt lợn trên tay chị mình mà nuốt miếng ừng ực.

Cô bé là người còi cọc nhất trong số các chị em, ngoài việc không được ăn uống đầy đủ, đáng chú ý nhất vẫn là căn bệnh cô bé có từ lúc trong bụng mẹ.

Mã Tái Nam nhìn khuôn mặt gầy gò của cô bé, đưa tay chạm vào mái tóc cháy vàng thưa thớt của cô bé, mũi cay cay nói: "Được rồi, lát nữa chị sẽ nấu hết thịt, xong sẽ cho em ăn thịt lợn nhé!"

Lai Đệ nghe vậy, đôi mắt vô hồn lần đầu tiên sáng lên, vui vẻ vỗ đôi tay nhỏ bé: "Tuyệt quá, có thịt để

ăn rồi!"

Phán Đệ và Tưởng Đệ vui tới mức cười chỉ thấy răng chứ không thấy mắt đâu.

Mã Tú Lan lau nước mắt trên khóe mắt: "Đưa thịt cho mẹ, mẹ đi làm. Con làm việc cả ngày rồi nên nghỉ ngơi chút đi."

Mã Tái Nam ôm lấy vai của bà: "Mẹ, cuối tháng này con sẽ có lương, con có mười lăm đồng đó! Trả lương xong con sẽ mua sữa mạch nha cho mẹ và các em để bồi bổ!"

Mã Tú Lan nghe vậy, trong lòng vừa vui mừng vừa an tâm, nhưng lại lắc đầu: "Không cần mua sữa mạch nha đâu, sức khỏe của mẹ tốt, không cần bồi bổ, tiền lương thì con cứ cầm mua mấy bộ quần áo đẹp trước đi, sau này con phải làm việc với đồng chí Bạch, nếu cứ ăn mặc rách rưới thì người khác sẽ coi thường con đấy."

Mặc dù cô ấy không hiểu cái đạo lý sắm áo trước mới sắm người này, nhưng người thấp cổ bé họng thì sẽ có sự khôn ngoan của người thấp bé.

Ngoại hình có thể từ từ, bây giờ việc quan trọng nhất là làm phải là người đứng vững bên cạnh Bạch Du, chỉ có đứng vững, thì sau này cô ấy sẽ không bao giờ phải lo ăn không đủ no nữa.

Mã Tái Nam chưa kịp trả lời thì chợt nghe Phán Đệ bĩu môi: "Chị cả, em nghe người ta nói nhà chị Bạch Du rất giàu, có nhiều quần áo đẹp. Chẳng phải chị nói chị ta rất tốt với chị sao? Vậy thì chị ta sao lại không mua quần áo mới cho chị, hoặc cho chị quần áo của chị ấy, thay vì để chị ăn mặc rách rưới như vậy, còn

mình thì ăn mặc đẹp đẽ. Theo em thấy, thật ra chị ta cũng chẳng đối xử tốt gì với chị!

"Bốp" một tiếng.

Phán Đệ vừa nói xong, trán đã bị chị gái mình gõ một cái.

Mặt Mã Tái Nam lập tức trầm xuống, nghiêm nghị nhìn cô bé: "Ai nói với em những lời này? Em có biết bây giờ mình trông giống ai không?"

Mã Tái Nam luôn yêu thương các em gái của mình. Trước kia khi làm việc ở nhà khách, cô ấy hay lén giấu một chút đồ ăn để mang về nhà. Phán Đệ là chị lớn, cũng là được một tay Mã Tái Nam nuôi, nên hai chị em cũng thân nhất.

Chính vì thế mà lúc nãy Phán Đệ mới dám nói ra những lời đó, nhưng cô bé không ngờ chị mình lại tức giận đến thế, còn đưa tay đánh mình. Đôi mắt cô bé ngấn lệ, nhưng không phải là hối hận và sợ hãi, mà là vẻ cứng đầu và bướng bỉnh.

Mã Tái Nam thấy cô bé như thế thì càng tức: "Em trông giống hệt bà nội vậy, vừa tham lam vừa xấu tính!"

Lúc nãy Phán Đệ còn tỏ ra không phục, nhưng khi nghe chị gái nói mình giống bà, cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà oà khóc": "Em không có giống bà, em không giống bà mà!"

Mã Tái Nam không dỗ cô bé, mà liếc nhìn hai em gái còn lại và mẹ mình: "Chị không biết ai đã nói với em những lời này, cũng không biết trong nhà có bao nhiêu người có suy nghĩ giống em, nhưng hôm nay chị nói ở đây, nếu ai còn dám nói xấu Bạch Du lần

nữa, thì đừng trách chị sau này không thèm quan tâm!"

Mặt Mã Tú Lan tái nhợt, hai tay không khỏi run rẩy: "Chiêu Đệ, em gái con còn nhỏ, nó chưa hiểu chuyện nên không cần phải làm ầm ĩ thế. Hơn nữa, nó làm vậy là vì nghĩ cho con…"

Sắc mặt của Mã Tái Nam cũng không vì thế mà dịu đi: "Nó không hiểu? Chẳng lẽ mẹ cũng không hiểu sao? Trước kia chúng ta sống cuộc sống như thế nào, bây giờ chúng ta đang sống ra sao, người khác không biết, chả lẽ mọi người cũng không sao? Rồi trước đây Bạch Du đã giúp chúng ta bao nhiêu lần, mọi người không biết ơn thì thôi, trái lại còn oán giận vì cô ấy vì không mua quần áo cho con? Đây là đạo lý gì vậy? Vừa rồi bác Thái nói nửa năm nay chưa ngửi thấy mùi thịt, vậy con có nên đưa thịt lợn cho bà ta ăn không, nếu không thì sẽ không phải là người tốt sao?"

"Và sau này đừng nói là nghĩ cho con nữa. Con không cần phải vô liêm sỉ như vậy! Nếu mọi người thực sự muốn tốt cho con thì có thể tự kiếm tiền để mua quần áo cho con, thay vì chỉ xin đồ của người khác!"

Mã Tú Lan bị con gái nói cho cứng họng không đáp lại được.

Ba em gái cũng không dám tỏ vẻ hờn dỗi gì.

Mã Tái Nam: "Gần đây con học được một câu, lòng tham vô đáy, rắn mà lại muốn nuốt voi. Nghĩa là một số người quá tham lam, không bao giờ biết thỏa mãn, hơn nữa còn không biết biết ơn chắc chắn sẽ phải gánh chịu hậu quả về sau! Phán Đệ, giờ em

không còn nhỏ nữa, năm nay em đã mười ba tuổi rồi, không còn là một đứa trẻ nữa, đây là lần đầu tiên chị nói những lời này, cũng sẽ là lần cuối cùng. Nếu không bỏ cái tính này đi, sau này chị sẽ không coi em là em gái chị nữa!”

Chương 724: Chương 724

DTV-EBOOK

Cô ấy đoán những lời này Phán Đệ đã nghe được từ bên ngoài, chắc hẳn cũng bị ảnh hưởng một phần từ mẹ cô ấy.

Chỉ là cô ấy thực sự không ngờ, gia đình mình lại có tính tình như vậy, càng không ngờ họ sẽ nghĩ về Bạch Du như thế!

Điều này khiến cô ấy cảm thấy vừa thất vọng vừa xấu hổ.

Bạch Du mặc quần áo đẹp trông rất xinh, mỗi lần nhìn thấy cô mặc quần áo đẹp như thế, cô hâm mộ lắm, nhưng cô chưa bao giờ ghen tị với Bạch Du, cũng không nghĩ cô phải mua quần áo cho mình, hay phải tặng quần áo cho mình.

Cô đã đem đến cho mình một công việc tốt, còn mình dạy tiếng Anh miễn phí, rồi dạy mình rất nhiều nguyên tắc sống. Nếu mình còn đòi hỏi nhiều hơn thì mình còn là người nữa không?

Cô không hiểu mẹ và em gái lớn đang nghĩ gì. Bạch Du có quần áo đẹp là cũng do chính cô kiếm được, tại sao phải cho mình?

Là vì họ nghèo, vì họ đáng thương, hay vì họ vô liêm sỉ?

Phán Đệ bị doạ sợ, khóc đến chảy nước mắt nước mũi, nức nở nói: “Chị cả ơi, em sai rồi. Sau này em sẽ không bao giờ dám tái phạm nữa.”

Mã Tú Lan cụp mắt xuống, không dám nhìn con gái mình.

Mã Tái Nam thấy vậy càng thêm chắc chắn về vai trò của mẹ mình trong chuyện này, vì vậy đã hạ quyết tâm sau này sẽ đích thân quản lý ba em gái.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn tụi nó sẽ trở nên giống như bà và cha cô ấy.

Mã Tái Nam thực sự tức giận, mặt vẫn rất nghiêm nghị.

Vốn hiếm khi có cơ hội được ăn thịt lợn, trong nhà hẳn nên vui mừng mới phải, không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra, hai đứa nhỏ cũng không dám cười nữa.

Lúc ăn, Mã Tái Nam không để lại những món ngon nhất cho gia đình như bình thường, mà chỉ ăn từng miếng vào bụng mình.

Hai mẹ con Mã Tú Lan và Phán Đệ đã sai, cũng không dám ăn thịt, cuối cùng hai người chả ăn một miếng nào.

Phán Đệ cảm thấy hối hận và đau khổ.

Còn Bạch Du thì lại không biết chuyện gì đã xảy ra ở nhà Mã Tái Nam.

Cân thịt lợn do nhà máy phát vào buổi trưa cô đã ăn luôn rồi. Nên trên đường về, cô đã đến quầy thịt mua một ít thịt ba chỉ, đợi về nhà sẽ làm món thịt kho tàu.

Món thịt kho tàu cô làm béo nhưng không ngậy, đầy đủ màu sắc, hương thịt đậm đà và thơm phức. Cắn một miếng là phần mỡ sẽ tan ra trong miệng,

miệng sẽ ngập vị thịt, ngon tới mức khiến người ta muốn nuốt đũa luôn.

Buổi tối khi Giang Lâm về, Bạch Du nói với anh rằng cô muốn lắp điện thoại ở Quảng Thành.

Giang Lâm dừng một chút: "Cũng được."

Bạch Du nhìn anh: "Em còn muốn lắp điện thoại ở nhà ở đây, để khi nhớ anh thì sẽ có thể nghe thấy giọng nói của anh rồi."

Giang Lâm xoay người, nhẹ nhàng cắn môi cô: "Được!"

Mùa hè quần áo mỏng, bàn tay to của anh đặt lên trên khiến Bạch Du cảm giác như toàn thân đang bốc cháy.

Ban đầu cô muốn nói là sau khi trở lại Quảng Thành sẽ tìm trường mẫu giáo cho Niệm Niệm, nhưng chẳng bao lâu sau đầu óc cô không còn nghĩ được gì nữa.

Ngày hôm sau, Bạch Du vừa đến nhà máy đã phát hiện có chuyện xảy ra.

Chúc Vệ Hâm đã chết.

Còn Âu Dương Văn Khiên thì bị bắt.

Vừa đến công xã, Bạch Du đã thấy bầu không khí có gì đó không ổn, cô nhanh chóng bị chủ nhiệm Vương kéo vào góc.

"Chủ nhiệm Bạch, cô nói xem bây giờ chúng ta nên làm gì đây? Tại sao lại như vậy?"

Rõ ràng chủ nhiệm Vương đang rất hốt hoảng, trên tóc dính một chiếc lá từ lúc nào cũng không

phát hiện.

Bạch Du vừa giúp cô lấy miếng lá cây trên tóc xuống, vừa nói: “Chủ nhiệm Vương, ngài hãy bình tĩnh một chút, trước tiên hãy nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Chủ nhiệm Vương xoa hai tay như ruồi: “Bí thư Âu Dương bị bắt đi rồi.”

Bạch Du sửng sốt: “Tại sao? Là do chuyện công xưởng sao?”

Cô nhanh chóng xem lại, từ lúc xin phép xây dựng công xưởng, vay vốn đến tuyển người, họ đều làm theo đúng quy trình và từng bước, phía trên bảo gì thì họ làm nấy, phía trên bảo không được thì họ không bao giờ vượt quá giới hạn, chủ yếu là nghe lời.

Vậy mà vẫn xảy ra chuyện?

Chẳng lẽ là đại đội trưởng Hà hoặc Chúc Vệ Hâm phá hoại ư?

Bạch Du tưởng tượng ra một đống thứ, ngay sau đó cô nghe thấy giọng chủ nhiệm Vương căng thẳng nói: “Không phải chuyện của công xưởng, là bí thư Âu Dương, cậu ấy g.i.ế.c người!”

“Hả? Sao có thể?”

Lần này Bạch Du cũng không biết nên làm biểu cảm gì.

Âu Dương Văn Khiên g.i.ế.c người? Cho đánh c.h.ế.t cô thì cô cũng sẽ không tin.

Mặc dù thỉnh thoảng cô thấy tính tình anh ta hơi không lạnh không nóng, nhưng không thể phủ nhận anh ta là người có tấm lòng nhân hậu, vì xã viên mà

lao tâm lao lực, mắc một thân bệnh tật, chưa kể trong túi không có một xu tiết kiệm, vì anh ta đã dùng hết tiền lương để trợ cấp cho những người già neo đơn hoặc trẻ mồ côi mất cha mẹ trong công xã, nên cô thực sự không thể liên tưởng Âu Dương Văn Khiên với hai chữ g.i.ế.c người.

Chủ nhiệm Vương: "Sáng sớm hôm nay đồng chí công an tới đây bắt người, lúc ấy tôi đang ở bên cạnh, nên nghe được đồng chí công an nói cậu ấy dính líu tới án hình sự, còn nói cậu ấy có hiềm nghi rất lớn đối với cái c.h.ế.t của Chúc Vệ Hâm, phải dẫn cậu ấy về cục để điều tra, cô nói xem con người của bí thư Âu Dương tốt như vậy, sao có thể liên quan với g.i.ế.c người được chứ?"

Lúc bí thư Âu Dương bị, bắt dường như anh ta rất bình tĩnh, còn dặn dò bà ấy rằng khi anh ta không có ở đây thì giao phó công xưởng cho bà ấy và Bạch Du.

Lúc đó bà ấy sợ đến nỗi không nói nên lời, mãi đến khi người ta đi khuất thì bà ấy mới từ từ lấy lại tinh thần.

Bà ấy không hiểu tại sao một người tốt như Âu Dương Văn Khiên lại liên quan đến g.i.ế.c người, bà ấy không tin nhưng khi nghĩ đến cảnh Âu Dương Văn Khiên và Chúc Vệ Hâm đánh nhau ở công xã hôm qua, trong lòng bà ấy lại có thêm một phần không chắc chắn.

Mặc dù cô không biết Âu Dương Văn Khiên và người phụ nữ kia có quan hệ như thế nào, nhưng chỉ cần người có mắt đều nhìn ra được, Âu Dương Văn Khiên rất quan tâm tới người phụ nữ kia.

Nhưng người phụ nữ đó là vợ của Chúc Vệ Hâm, hôm qua Chúc Vệ Hâm còn mắng Âu Dương Văn Khiên là cẩu nam nữ, lỡ Âu Dương Văn Khiên nhất thời tức giận rồi chạy đi g.i.ế.c người cũng không phải là không thể.

Tất nhiên cô vẫn không tin Âu Dương Văn Khiên sẽ g.i.ế.c người, cũng không muốn anh ta có liên quan gì đến cái c.h.ế.t của Chúc Vệ Hâm, họ đã làm việc với nhau nhiều năm, Âu Dương Văn Khiên là một bí thư tốt, cũng là một đồng nghiệp rất dễ gần, nếu anh ta xảy ra chuyện, phía trên chắc chắn sẽ cử một bí thư mới đến, nếu đổi được người dễ gần thì còn tốt, nhưng đổi được người rất chuyên quyền và bá đạo thì không tốt cho cô và công xưởng.

Chúc Vệ Hâm c.h.ế.t rồi?

Bạch Du nghe lời của chủ nhiệm Vương, cau mày thành chữ "xuyên": "Có bao nhiêu người ở công xã thấy bí thư Âu Dương bị bắt đi?"

Giống như chủ nhiệm Vương, cô không tin Âu Dương Văn Khiên lại g.i.ế.c người, càng không hy vọng công xưởng đổi bí thư.

Chủ nhiệm Vương suy nghĩ một lúc rồi nói: "Không có nhiều người thấy nhưng cô cũng biết đấy, vùng nông thôn mà, mọi người thích nói chuyện phiếm nhất, tin rằng không đến nửa ngày, hẳn là cả xã đều biết gần hết rồi, nhưng chắc họ sẽ không biết bí thư bị bắt đi là do có liên quan tới cái c.h.ế.t của Chúc Vệ Hâm, bây giờ chúng ta nên làm gì đây?"

Bạch Du: "Thế thì trước tiên đừng nói cho mọi người, nếu có ai hỏi tới thì cứ nói là chuyện riêng của anh ta, không liên quan với công xưởng, tránh dẫn

tới khủng hoảng, về phía bí thư Âu Dương, chờ buổi trưa nghỉ ngơi, tôi đến cục cảnh sát một chuyến, xem có thể nghe ngóng được tin tức gì không."

Chủ nhiệm Vương thấy vẻ mặt cô bình tĩnh, dáng vẻ đều đâu vào đấy, trong lòng cũng không khỏi theo đó mà yên tâm hơn nhiều: "Được, cứ theo như cô nói đi, tôi đi làm trước, có chuyện gì cô bảo người đi tìm tôi, bất kể tôi có thể giúp hay không thì đều có thể đi tìm tôi."

Trong lòng cô ấm áp: "Cảm ơn chủ nhiệm Vương."

Chủ nhiệm Vương vẫy tay: "Cảm ơn cái gì, mọi người đều là cùng một công xã, lúc này mọi người càng phải một lòng đoàn kết."

Chương 725: Chương 725

DTV-EBOOK

Bạch Du gật đầu, sau khi chủ nhiệm Vương đi, cô lập tức gọi Mã Tái Nam tới rồi bảo cô ấy đến kho hàng trấn an mọi người, đừng để công xưởng loạn.

Quầng thâm mắt của Mã Tái Nam hiện rõ, cô ấy đã tức giận cả đêm qua không ngủ được, một là tức giận xấu hổ vì người nhà mình là những kẻ vong ân phụ nghĩa, hai là tức giận vì mình không quản lý tốt người nhà, vốn dĩ cô định hôm nay đến sẽ nói thật với Bạch Du.

Chỉ là bây giờ xảy ra chuyện như vậy, cô ấy cũng không tiện lúc này gây thêm phiền phức, nuốt những lời định nói vào bụng rồi gật đầu đi làm việc.

Sau khi Mã Tái Nam ssi, Bạch Du lại đi tìm thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu để nói chuyện này với họ, cũng yêu cầu họ giúp trấn an người của công xã, thời điểm này bất luận thế nào cũng không thể loạn.

Mặc dù thợ cả Ngũ và Triệu Ký Thu rất ngạc nhiên về chyện của Âu Dương Văn Khiên, nhưng nghe thấy yêu cầu của Bạch Du thì không nghĩ ngợi gì đã gật đầu ngay, đồng thời đảm bảo chắc chắn sẽ làm xong hàng theo thời gian giao hàng.

Có câu nói là lâu ngày thấy lòng người, hoạn nạn thấy chân tình, Bạch Du rất may mắn khi có một nhóm đồng nghiệp như vậy.

Ban đầu cô muốn tìm Hạ Hải Sinh hỏi chuyện của Âu Dương Văn Khiên, nhưng tìm một lúc cũng

không tìm thấy bóng dáng của Hạ Hải Sinh đâu.

Sau khi mọi người trong công xưởng biết bí thư Âu Dương bị bắt đi thìđều rất hoảng loạn, ai nấy bàn tán xôn xao, đủ loại đồn đoán đều có nhưng Bạch Du liên tiếp đưa ra các biện pháp nên sự hoảng loạn nhanh chóng bị dập tắt.

Mọi người thấy các lãnh đạo khác của công xưởng đều rất bình tĩnh, không giống như có chuyện gì xảy ra thì cũng dần bình tĩnh lại, tập trung vào việc mài vỏ sò.

Đối với những xã viên đến dò hỏi tin tức, Bạch Du lập tức tung tin, từ hôm nay bắt đầu thu mua vỏ sò, nhưng mỗi ngày chỉ thu mua năm mươi cân thôi, ai đến trước được trước.

Sau khi mọi người biết tin này thì làm gì còn tâm trí đi dò hỏi tin tức nữa, ùa nhau xách thùng ra biển nhặt vỏ sò, chuyện phiếm có thú vị đến mấy, còn có thể hơn tiền được sao?

Đến trưa, phía Âu Dương Văn Khiên vẫn chưa có tin tức gì, Hạ Hải Sinh cũng không biết tung tích.

Thêm vào đó thời tiết nóng nực, mọi người đều không có khẩu vị ăn uống.

Nhưng con người là sắt cơm là thép, sáng nay Bạch Du mang theo một lọ vừng đen tự làm, cô định làm món miến trộn vừng đen.

Cô ngâm miến bằng nước ấm cho mềm, sau khi luộc chín thì xả qua vài lần nước lạnh, như vậy ăn sẽ ngon hơn, tiếp theo lấy một cái bát nhỏ, cho hành lá, tỏi băm, ớt hiểm, bột ớt và vừng vào, cuối cùng là rưới một thìa dầu nóng vào.

Chỉ nghe thấy tiếng "xèo xèo", theo dầu nóng rưới xuống là một mùi thơm lập tức được kích thích, mùi thơm theo cửa bay ra ngoài, những người bên ngoài ngửi thấy, nước mắt lập tức chảy ra từ khóe miệng.

Tiếp theo cô cho vào đó xì dầu, giấm, một ít đường trắng và một lượng muối vừa đủ, cuối cùng cho vào đó vài thìa vừng đen do chính Bạch Du làm rồi khuấy đều vài cái, thế là một bát nước sốt trộn gì cũng thơm, trộn cả đế giày cũng thơm rụng lưỡi đã hoàn thành.

Sau đó cho vào miến đậu phộng và dưa chuột thái sợi đã chiên giòn, thêm vài thìa nước sốt linh hồn, vậy là một bát miến trộn vừng đen đã hoàn thành.

Đồ ăn ngon quả thực là thứ chữa lành trái tim tốt nhất, sau khi ăn xong, cảm thấy tinh thần và tâm trạng của cô đều tốt hơn nhiều.

Bạch Du lại làm thêm một bát nữa, sau đó đạp xe đến cục cảnh sát đưa cơm trưa cho Âu Dương Văn Khiên.

Chưa đến cục cảnh sát thì cô đã thấy Hạ Hải Sinh giống như chú chó nhỏ bị chủ bỏ rơi từ phía xa, vẻ mặt tuyệt vọng ngồi xổm ở cửa cục cảnh sát, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cửa cục cảnh sát.

Bạch Du từ xe đạp xuống, gọi anh ấy một tiếng: "Hạ Hải Sinh, cậu ở đây làm gì?"

Lúc này Hạ Hải Sinh mới chú ý tới Bạch Du, trên mặt cũng lập tức hiện lên chút hoảng hốt vì trốn việc bị bắt: "Chủ nhiệm Bạch, là cô! Xin lỗi, tôi…"

Bạch Du cắt ngang lời anh ấy: “Bí thư Âu Dương sao rồi? Với lại tối qua đã xảy ra chuyện gì, kể cho tôi nghe chi tiết những gì cậu biết đi.”

Qua lời kể của Hạ Hải Sinh thì Bạch Du biết được, hóa ra tối qua sau khi tan làm, Âu Dương Văn Khiên càng nghĩ càng lo lắng Tân Tuệ Mị về nhà sẽ bị Chúc Vệ Hâm bắt nạt, nên mặc dù trời đã rất muộn nhưng anh ta vẫn đạp xe lên huyện tìm Tân Tuệ Mị.

“Vốn dĩ tôi muốn đi với chú ấy nhưng chú ấy không cho tôi đi theo, tôi đợi ở nhà đến mười một giờ, thực sự không chịu được nữa nên ngủ thiếp đi, mãi đến hơn một giờ sáng, chú tôi về mới đánh thức tôi dậy, sau khi chú tôi về nhà cũng không nói gì mà vào phòng ngủ, tôi tưởng không có chuyện gì nên cũng về ngủ, ai ngờ hôm sau vừa đến văn phòng công xã thì đồng chí công an lại tới, còn nói tối qua Chúc Vệ Hâm bị người ta g.i.ế.c c.h.ế.t ở nhà, hàng xóm của Chúc Vệ Hâm nói tối qua đã thấy chú ấy ở bên ngoài nhà họ Chúc, sau đó chú ấy đã chủ động nhận tội, nói Chúc Vệ Hâm là do chú ấy g.i.ế.c chết, thế là đồng chí công an lập tức bắt chú ấy.”

Bạch Du: “…”

Trước khi cô đến đây thực sự chưa từng nghĩ đến chuyện này, cô không ngờ tối qua Âu Dương Văn Khiên lại đi tới nhà họ Chúc, càng không ngờ tới anh ta lại chủ động nhận g.i.ế.c người.

Trong giọng nói của Hạ Hải Sinh mang theo sự nghẹn ngào: “Người tuyệt đối không phải do chú ấy giết, tối qua lúc chú ấy về nhà, quần áo trên người đều sạch sẽ, nếu chú ấy g.i.ế.c người thì chắc chắn

trên quần áo phải có vết máu, tôi khẳng định là chú ấy nhận tội thay cho người đàn bà kia!"

Chú vì người đàn bà kia mà cả đời không kết hôn, đã sắp bốn mươi tuổi rồi mà ngay cả con cũng chưa có, nếu không phải hôm qua người đàn bà kia lại tới cửa tìm chú thì chú của anh ấy sẽ không dính vào phiền phúc như vậy.

Bạch Du: "Bí thư Âu Dương có nói hôm qua người đàn bà kia tới tìm anh ta là vì chuyện gì không?"

Hạ Hải Sinh lắc đầu rồi sau đó lại như nhớ ra điều gì đó: "Cụ thể thì tôi không biết nhưng hình như có liên quan tới tiền, bởi vì chú là muốn đi vay tiền, trước đây chú ấy chưa từng nói tới chuyện muốn vay tiền, người đàn bà kia vừa đến thì chú ấy đã muốn vay tiền, nhất định là người đàn bà kia đòi tiền chú ấy!"

Rõ ràng Hạ Hải Sinh có rất nhiều bất mãn với Tân Tuệ Mị, vừa nhắc tới cô ta đã nghiến răng nghiến lợi.

Bạch Du hơi nhíu mày: "Cậu có biết bây giờ người đàn bà Tân Tuệ Mị kia đang ở đâu không?"

Hạ Hải Sinh lắc đầu: "Tôi không biết, sau khi tôi tới đây lấy lời khai xong cũng có hỏi đồng chí công an nhưng cái gì họ cũng không chịu nói với tôi."

Thấy hỏi Hạ Hải Sinh cũng không được gì thêm nữa, Bạch Du bảo anh ấy đừng đứng canh ở cửa cục cảnh sát nữa, đưa cho anh ấy một đồng đi ăn rồi xách đồ ăn vào cục công an.

Cô trình bày thân phận và mục đích đến với đồng chí công an, nhiều người trong cục cảnh sát đã từng nghe tên cô nên thái độ với cô rất tốt, cũng đồng ý

giúp cô mang đồ ăn vào cho Âu Dương Văn Khiên, nhưng bây giờ Âu Dương Văn Khiên là người bị tình nghi quan trọng, nên không thể gặp bất kỳ ai.

Đối với tình huống của Tân Tuệ Mị, Bạch Du không làm khó đối phương, sau khi cảm ơn thì đi ra khỏi cục cảnh sát.

Tình hình còn phức tạp hơn cô tưởng tượng, nếu Âu Dương Văn Khiên vẫn quyết tâm nhận tội thì cô thật sự không còn cách nào.

Nhưng công xưởng mới đi vào hoạt động, nếu lúc này đổi bí thư khác đến, mọi thứ lại phải bắt đầu từ đầu, chưa chắc đối phương đã dễ nói chuyện như Âu Dương Văn Khiên mà mọi việc đều ủng hộ quyết định của cô.

Nghĩ tới đây, Bạch Du cảm thấy có hơi nhức đầu.

Tối về nhà, cô vốn không muốn nói chuyện công xưởng với Giang Lâm, dù sao anh cũng gánh vác rất nhiều rồi, cô không muốn chuyện của mình khiến anh lo lắng, nhưng Giang Lâm chỉ nhìn đã nhận ra cô đang mất tập trung.

TBC

Dưới sự truy hỏi, cô không thể làm gì khác ngoài việc nói chuyện của Âu Dương Văn Khiên với anh. Sau khi Giang Lâm biết thì mang giày vào rồi nói với cô là anh ra ngoài một chút.

Chương 726: Chương 726

DTV-EBOOK

Anh đi mất hơn hai tiếng, khi quay lại mang theo một tin tức…

Qua khám nghiệm tử thi ban đầu, xác định Chúc Vệ Hâm bị sát hại vào khoảng hai giờ sáng nay, vết thương chí mạng là nhát d.a.o ở ngực, theo lời khai của hàng xóm Chúc Vệ Hâm thì trước khi họ ngủ đã thấy Âu Dương Văn Khiên xuất hiện trước cửa nhà họ Chúc, sau đó còn nghe được tiếng động ầm ĩ truyền ra từ nhà học Chúc, đến hơn 1 giờ sáng còn nghe thấy tiếng giận dữ của Chúc Vệ Hâm, hàng xóm xung quanh có đến khuyên can nhưng đều bị Chúc Vệ Hâm mắng đuổi đi.

Mãi đến khi trời sáng, có một người hàng xóm đi ngang qua nhà họ Chúc ngửi thấy mùi m.á.u tanh nồng, vội đi đến gõ cửa nhưng gõ mãi không thấy ai trả lời, người hàng xóm thấy không ổn nên đi gọi thêm người khác, mọi người phá cửa vào thì thấy Chúc Vệ Hâm nằm trong vũng máu, n.g.ự.c cắm một cái kéo, còn Tân Tuệ Mị thì ngất xỉu bên cạnh.

Lúc này người hàng xóm lập tức báo án, Tân Tuệ Mị được đưa đến bệnh viện, sau khi tỉnh lại thì có biểu hiện sợ hãi và la hét, khi hỏi về chuyện xảy ra vào sáng sớm thì cô ta không biết gì cả, nói rằng mình không nhớ gì, bước đầu xác định là do bị kích thích dẫn đến mất trí nhớ tạm thời.

Nghe tin Giang Lâm mang về, đột nhiên Bạch Du nhớ đến lời Hạ Hải Sinh nói với cô vào buổi trưa:

“Cháu ngoại của Âu Dương Văn Khiên có nói với em vào buổi trưa là Âu Dương Văn Khiên đã về nhà lúc một giờ sáng, còn báo cáo khám nghiệm tử thi của Chúc Vệ Hâm là bị sát hại vào khoảng hai giờ, nói như vậy, Chúc Vệ Hâm không thể nào là do Âu Dương Văn Khiên g.i.ế.c chết.”

Giang Lâm nhận lấy nước cô đưa tới, ngửa đầu uống hơn nửa ly rồi mới gật đầu: “Nếu lời khai của Hạ Hải Sinh là thật, chắc chắn người kia không phải do Âu Dương Văn Khiên giết, nhưng vấn đề bây giờ là anh ta chủ động nhận tội, mà tối qua anh ta lại thật sự xuất hiện ở nhà họ Chúc, cộng thêm hôm qua hai người còn đánh một trận ở công xã. Động cơ, nhân chứng đều có đủ, trừ khi hung thủ thật sự tự mình bước ra nhận tội, nếu không thì vụ án này rất khó mà xoay chuyển.”

Bạch Du nhướng đôi mày thanh tú: “Anh có cảm thấy người là do Tân Tuệ Mị g.i.ế.c không?”

Giang Lâm xoa bóp cái cổ đau nhức, không nói hết câu: “Không loại bỏ khả năng này.”

Bạch Du bước tới vừa giúp anh xoa bóp vai gáy, vừa thở dài nói: “Tối qua Âu Dương Văn Khiên xuất hiện ở nhà họ Chúc, lại không có người thứ ba, mãi đến khi hàng xóm phát hiện không ổn thì nhà học chúc chỉ có hai người Chúc Vệ Hâm và Tân Tuệ Mị, giữa chừng đã xảy ra chuyện gì, trừ khi Tân Tuệ Mị nhớ lại, nếu không rất khó rửa sạch hiềm nghi của Âu Dương Văn Khiên.”

Với lại cô chưa từng tiếp xúc với người đàn bà Tân Tuệ Mị này, nên cả tính cách lẫn nhân phẩm của cô ta thì cô đều không biết.

Cô cũng không dám xác định rốt cuộc Tân Tuệ Mị là thật sự mất trí như hay là giả vờ…

Giang lâm bắt lấy tay cô rồi dùng sức kéo cô ngồi lên đùi mình: “Bây giờ đã tan làm rồi, em đừng vì chuyện của người khác mà bận tâm nữa, bằng không anh sẽ…”

Một chữ ghen biến mất giữa răng môi của hai người.

Một đêm triền miên.

Vừa tờ mờ sáng hôm sau, cửa phòng của hai người đã bị bà Bạch gõ vang.

Bạch Du vội mặc quần áo vào đi ra mở cửa, cửa vừa mở đã thấy mặt bà nội đầy vẻ lo lắng, cô nhanh chóng đỡ bà cụ: “Bà nội, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì thế ạ?”

Bà Bạch: “Niệm Niệm sốt rồi, trên người và mặt còn xuất hiện không ít mụn nước đỏ, bà lo con bé bị thủy đậu.”

Bạch Du “á” lên một tiếng, cơn buồn ngủ cũng bay biến hết: “Sao có thể như vậy? Bà đừng gấp, bây giờ cháu lập tức thay quần áo rồi dẫn Niệm Niệm tới bệnh viện kiểm tra..”

Bà Bạch có hơi tự trách: “Trước đó đứa trẻ đã nói mệt vào tối qua, trên người còn có vài nốt đỏ nhưng bà không để ý, còn tưởng bị muỗi đốt, nếu bà nhận ra sớm một chút thì có lẽ con bé cũng sẽ không như vậy.”

Bạch Du vừa tìm quần áo vừa an ủi: “Bà nội, đây không phải là lỗi của bà, bà cũng đừng lo nữa, y

thuật bây giờ tốt hơn trước rất nhiều, vả lại thủy đậu cũng không phải bệnh gì to tát, không sao đâu."

Giang Lâm cũng đã dậy, sau khi hai người đánh răng rửa mặt đơn giản xong thì dẫn Niệm Niệm tới bệnh viện.

Sau một lúc kiểm tra, tin tức xấu: chẩn đoán chính xác bệnh thủy đậu, tin tức tốt: triệu chứng nhẹ.

Bác sĩ nói triệu chứng của Niệm Biệm không tính là nặng, cũng không có xuất hiện bệnh biến chứng nghiêm trọng nên bác sĩ kê một số thuốc dùng ngoài và uống trong, cũng dặn dò không nên để trẻ gãi, tránh vi khuẩn lây lan thêm mà còn để lại sẹo.

Tinh thần của Niệm Biệm ỉu xìu hơn bình thường rất nhiều, nhưng bất kể là kiểm tra hay tiêm thuốc, suốt quá trình cô bé không hề khóc quấy, mà rất ngoan ngoãn hợp tác, đến cả y tá cũng phải được mà khen cô bé ngoan.

Hạ sốt rồi thì hai người cõng Niệm Niệm từ bệnh viện về.

Sau khi về đến nhà, Bạch Du cẩn thận kiểm tra toàn thân cho cô nhóc, may mà không có phát hiện bất kỳ nốt đỏ nào, do bệnh thủy đậu có tính lây rất mạnh, mà sức đề kháng của trẻ con lại khá kém nên để tránh bị lây cho cô nhóc, cô không thể làm gì khác noài việc mang theo cô bé đi làm.

Cô nhóc biết chị gái bị bệnh thì vội lấy hết số kẹo sữa Thỏ Trắng mà mình giấu ra ngoài, còn dặn dò cách một cánh cửa: "Chị ơi, chị muốn nghỉ ngơi cho

khỏe thì không được xuống giường, không được dùng quạt, cũng không được ăn thịt, nhưng chị đừng lo, mấy hôm nay em sẽ giúp chị ăn nhiều thịt hơn."

Bạch Du: "…"

Làm em gái mà, còn quan tâm người khác nữa.

Niệm Niệm: "Cám ơn em gái, em tốt quá."

Được rồi, một đứa dám nói, một đứa dám trả lời.

Sau khi giao Niệm Niệm cho bà nội, Bạch Du lập tức dẫn cô nhóc tới công xã đi làm.

Lần đầu tiên cô nhóc theo mẹ đi làn nên vô vùng hưng phấn.

Bạch Du cài ghế trẻ em vào thanh ngang phía trước xe đạp, sau khi chắc chắn đã ổn định thì đặt cô nhóc vào, cô nhóc phấn khích đạp chân loạn xạ, trên đường còn kèm thêm mười nghìn cậu hỏi tại sao…

"Mẹ, tại sao bầu trời là màu xanh ạ?"

"Mẹ, tại sao con chuồn chuồn lại bay vậy?"

"Mẹ, tại sao xe đạp lại nhanh hơn người đi bộ thế?"

"Mẹ…"

Chẳng trách có cách gọi "trẻ con là gánh nặng ngọt ngào", từ nhà tới công xã, miệng cô nhóc nói liên tục, Bạch Du hận không thể biến thân thành một quyển [Một Vạn Câu Hỏi Tại Sao].

May mà sau khi tới công xã, sự chú ý của cô nhóc đã nhanh chóng bị những vật khác hấp dẫn đi.

Đứa trẻ này đúng là một người hòa đồng, chẳng mấy chốc đã làm quen với mọi người trong công xưởng, người trẻ thì gọi là dì, người lớn tuổi thì gọi là bà nội, còn ngọt hơn mật, chẳng mấy chốc, hai túi nhỏ của cô bé đã đầy ắp kẹo mọi người cho.

Nhà chủ nhiệm Vương chỉ có năm đứa cháu trai, không có cháu gái nên thấy cô nhóc thì bà ấy thèm không chịu được: "Ôi, tôi thấy chủ nhiệm Bạch đã xinh lắm rồi, không ngờ con gái cô còn xinh hơn, nhìn cái khuôn mặt nhỏ này, lớn lên chắc chắn không đùa được đâu!"

"Cám ơn bà nội."

Cô nhóc cười tít cả mắt, đi qua hôn chủ nhiệm Vương một cái.

Điều này khiến chủ nhiệm Vương vui lắm, lập tức chạy về nhà lấy hết đồ ăn vặt mua cho mấy đứa cháu đến văn phòng.

Được cho ăn một vòng, bụng cô nhóc cũng tròn theo.

Sau khi bắt đầu đi làm, Bạch Du cũng không dám để cô bé đến kho hàng, bên đó bụi nhiều, hít vào không tốt cho phổi, hơn nữa còn có mấy máy mài điện, lỡ tay bị thương thì không phải chuyện đùa.

Nhưng có rất nhiều xã viên mang vỏ sò đến công xã, lần đầu thu vỏ sò, Mã Tái Nam và Hạ Hải Sinh đều không biết tiêu chuẩn, Triệu Kí Thu thấy cô bận quá nên chủ động đưa cô nhóc đến công văn phòng của mình.

Trở về đảo Quỳnh Châu mấy ngày nay, nhà họ Ngũ thỉnh thoảng lại gửi một số đồ đến nhà Bạch Du,

phần lớn những đồ đó đều là Ngũ Hiểu Đường làm cho Niệm Niệm.

Dường như Ngũ Hiểu Đường xem Niệm Niệm như con gái ruột của mình, luôn rất quan tâm tới Niệm Niệm, từ quần áo đến đồ chơi, đến đủ loại bánh ngọt, cô ấy đều muốn giữ lại đồ tốt này cho Niệm Niệm.

Bởi vì trạng thái tinh thần của Ngũ Hiểu Đường vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, nên nhà họ Ngũ không dám dẫn cô ấy tới, nhưng Niệm Niệm là một đứa trẻ rất biết đồng cảm và tốt bụng, mỗi lần nhận được đồ thì cô bé đều chuẩn bị quà đáp lại.

Chương 727: Chương 727

DTV-EBOOK

Quà đáp lại của cô bé đôi khi là một bức thư tự viết, tất nhiên một bức thư có thể chỉ có vài chữ (vì cô bé chỉ biết vài chữ), hoặc là một bức tranh rất đơn giản, thậm chí đôi khi chỉ là vài viên kẹo cô bé không nỡ ăn nhưng thế cũng đủ khiến nhà họ Ngũ và Ngũ Hiểu Đường vui vẻ trong một thời gian dài.

Dĩ nhiên, khi nhà họ Ngũ gửi cũng không quên cô nhóc, mỗi lần Triệu Kí Thu đều sẽ chuẩn bị thêm một phần cho cô nhóc nên cô nhóc không chút xa lạ nào với bà nội Triệu Kí Thu này, rất vui vẻ được bà ấy nắm bàn tay nhỏ dắt đi.

Thấy cô nhóc được dẫn đi, Bạch Du thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đi ra ngoài chỗ thu vỏ sò.

Còn chưa bước tới, cô đã nghe thấy một người đàn ông đang mắng chửi vợ của mình: "Đều do thứ sao chổi như mày, nếu không phải mày té thì chúng ta sẽ không xếp phía sau như vậy!"

Người đàn ông xếp thứ năm, không tính là gần chót, cho dù một ngày chỉ thu năm mươi cân vỏ sò thì hôm nay vỏ sò của anh ta hoàn toàn có cơ hội được thu vào.

Nhưng anh ta vẫn mắng liên tục, mà người phụ nữ đang bị mắng chỉ cúi đầu, một câu cũng không dám nói.

Thấy anh ta không có hành động đánh nên Bạch Du cũng không bảo người bước lên ngăn cản, chỉ là

đến khi tới phiên người đàn ông thì cô ngay cả nhìn cũng không nhìn đã nói: “Vỏ sò của anh, công xưởng chúng tôi không thu.”

Người đàn ông nhất thời ngay người, hoàn toàn không còn khí thế mắng vợ vừa rồi, ngược lại anh ta rất lấy lòng hỏi: “Chủ nhiệm Bạch, vỏ sò của chúng tôi rất tốt, tại sao không thu vỏ sò của chúng tôi thế?”

Hôm qua Bạch Du đã đưa ra tiêu chuẩn thu vỏ sò, vỏ sò thu được phải càng nguyên vẹn càng tốt, bên trong không được lẫn đá và cát, nếu phát hiện thì sẽ bị đưa vào danh sách đen.

Sau khi mọi người biết, họ đều không dám làm giả, người đàn ông này làm giống như vậy nên anh ta không hiểu tại sao mình lại bị từ chối.

Mặt Bạch Du không biểu hiện cảm xúc nhìn anh ta nói: “Chẳng phải vừa rồi anh mắng chửi vợ của mình sao?”

Người đàn ông bị Bạch Du nhìn đến run rẩy toàn thân, lắp bắp nói: “Mắng nhưng không có đánh.”

Bạch Du: “Mắng cũng không được, chúng tôi mở công xưởng điêu khắc vỏ sò vì phục vụ cho nhân dân, vì giúp xã viên gia tăng thu nhập để cải thiện cuộc sống, chứ không phải để kích thích vợ chồng mấy người mâu thuẫn, nói cách khác, sau này nhà ai bạo hành vợ mình thì chúng tôi không bao giờ thu vỏ sò của họ nữa!”

Mọi người nghe nói như vậy đều ngây người.

Như vậy cũng được à?

Nhất là đàn ông, khi nghe nói như vậy trong lòng có phần khó chịu, chẳng lẽ sau này họ không được đánh không được mắng vợ mình sao? Nếu không thì không thể nhặt vỏ sò để đổi tiền?

Những người phụ nữ nghe nói như vậy thì đôi mắt đều sáng lên, có người dễ xúc động, mũi cay cay.

Chủ nhiệm Vương lập tức biết ý muốn của Bạch Du, bà ấy lớn tiếng nói: "Còn nữa, những người trước đây từng đánh vợ mình, sau này công xưởng thuê thợ cũng sẽ ưu tiên loại bỏ loại người này đầu tiên, những gia đình có mẹ chồng ngược đãi con dâu cũng giống như vậy, tóm lại nếu mọi người muốn sau này kiếm được tiền từ công xưởng, thì phải đối xử thật tốt với vợ của mọi người!"

Chủ nhiệm Vương càng nói càng kích động đến mức hai má đỏ bừng.

Vì giải quyết vấn đề bạo lực gia đình này, bà ấy đã thử rất nhiều cách, tuyên truyền, khuyên, cảnh cáo nhưng tất cả đều vô dụng, những người đàn ông thích đánh vợ có người giống như cục đá trong hố phân, bất luận bạn nói gì thì họ cũng sẽ không thay đổi.

Có phần ngoài mặt đồng ý với bạn sẽ thay đổi nhưng quay đầu vẫn đánh như thường, vì chuyện này, nhiều lần bà ấy tức đến đau cả dạ dày nhưng chẳng có cách nào trị được họ.

Bây giờ tốt lắm, bà ấy không tin có người lại không thích tiền.

Mặc dù những người đàn ông này vì tiền nên không đánh vợ nhưng có sao đâu, miễn là có tác dụng là được.

Quả nhiên, sau khi nghe được lời này của chủ nhiệm Vương, những người đàn ông thích đánh vợ kia, còn có những người già thích ngược đãi con dâu kia nhất thời đều cảm thấy đau răng, nhưng như chủ nhiệm Vương nghĩ, vì tiền, họ quyết định từ hôm nay trở đi sẽ không đánh vợ nữa.

Mà người đàn ông mắng vợ vừa rồi, để bán được vỏ sò trong tay, mà xin lỗi vợ mình ngay tại chỗ.

Nhưng Bạch Du vẫn không thu vỏ sò của anh ta, mà bảo anh ta đem vỏ sò về, nếu sau này anh ta không mắng vợ mình nữa thì cô sẽ cân nhắc thu vỏ sò của anh ta sau.

Người đàn ông không còn cách nào khác, chỉ có thể vác vỏ sò về.

Chất lượng vỏ sò của mọi người mang tới đều rất tốt, lại có không ít hình dáng đặc biệt. Sau khi dẫn nhóm người Mã Tái Nam kiểm tra thì Bạch Du thanh toán tiền cho các xã viên ngay tại chỗ.

Trước đó các xã viên còn lo công xưởng chỉ lừa mọi người, đến khi thấy công xưởng thực sự trả tiền cho họ, lúc này mọi người mới tin, sự nhiệt huyết nhặt vỏ sò lên đến đỉnh điểm.

Người của hai đội sản xuất gần như cả nhà cùng ra quân, chỉ cần không đi làm thì đều chạy ra bờ biển nhặt vỏ sò.

Từ ngày đó sau khi đại đội trưởng Hà trở về từ công xã, ông ta đã ăn không ngon ngủ không yên vì lo lắng chuyện của công xưởng sẽ bị người trong đội sản xuất biết, nhưng giấy không gói được lửa, cuối cùng người trong đội sản xuất cũng biết.

“Mấy người có nghe nói gì không? Đại đội trưởng bảo chúng ta ký tên rút khỏi công xưởng đã nhận được đơn đặt hàng, nghe nói bán được rất nhiều tiền, mà còn bán cho của hàng Hữu Nghị của thành phố Quảng đấy!”

“Dĩ nhiên là có nghe nói rồi, tôi còn nghe nói họ còn muốn tham gia hội Quảng gì đó, nghe bảo đến đó sẽ có rất nhiều người nước ngoài mua đồ của họ, vả lại tôi nghe nói công xưởng còn phát cho họ một cân thịt heo!”

“Đây có là gì! Tôi nghe nói công xưởng thu mua vỏ sò của hai đội sản xuất khác, mười cân một đồng, có không ít người đã nhận được tiền!”

“Vậy chúng ta cũng nhanh đi nhặt vỏ sò đi, mười cận một đồng, tiền này quá dễ kiếm đi!”

“Nghĩ gì vậy! Công xưởng đã tuyên bố rồi, bởi vì đội sản xuất của chúng ta tự nguyện rút khỏi hạng mục xây dựng công xưởng, cho nên không chỉ sau này chúng ta không thể được tuyển công nhân nghỉ thai sản, mà ngay cả vỏ sò cũng không thu của đội sản xuất chúng ta!”

Lời này vừa thốt ra, mọi người đều ngây người, ngẩn ngơ, cuối cùng là tức giận.

Tất cả đều rối rít tìm đến nhà đại đội trưởng Hà để hỏi cho ra nhẽ, vốn đại đội trưởng Hà còn muốn giả

bệnh nhưng mọi người hoàn toàn mặc kệ ông ta bệnh thật hay bệnh giả, lao thẳng vào phòng ông ta muốn ông ta đưa ra một lời xác định.

Đại đội trưởng Hà không có cách nào nói dối nên chỉ gật đầu thừa nhận: "Phía công xã đã nói như vậy, tôi cũng đã giúp mọi người giành giật, chỉ là bí thư nói quy củ là quy củ, nên tôi cũng không còn cách nào khác..."

Đại đội trưởng Hà vốn nghĩ rằng mình nói gì đi nữa cũng là đại đội trưởng của đội sản xuất, cho dù trong lòng mọi người không thoải mái thì cũng không dám gây khó dễ gì cho ông ta.

Nhưng ông ta đã đánh giá thấp sức mạnh của đồng tiền, trước lợi ích, ai còn quan tâm ông ta là đại đội trưởng hay là họ hàng chứ.

Các đội viên nổi giận: "Đều là lỗi của đại đội trưởng Hà, nếu không phải ông ta cổ động mọi người rút lui, sao bây giờ chúng ta có thể bị công xưởng vứt bỏ chứ!"

"Không sai, chính là lỗi của đại đội trưởng Hà!"

"Cắt đứt con đường kiếm tiền của người khác chẳng khác nào g.i.ế.c cha mẹ người khác, chẳng lẽ ông ta không sợ báo ứng rơi xuống người con cháu mình sao!"

"Chết tiệt, tôi nguyền rủa cháu trai đội trưởng Hà không có □□!"

"..."

Mọi người chửi rủa càng lúc càng khó nghe, đại đội trưởng Hà tức đến nỗi mạch m.á.u gần như muốn nổ tung.

Chửi rủa cũng đành, có những người nóng tính, lập tức chạy ra nhà vệ sinh múc mấy xô phân đổ trước cửa nhà đại đội trưởng Hà.

"..."

Đại đội trưởng Hà tức đến nỗi nhiều lần suýt nữa thì gặp bà cố của mình.

Sau đó, đại đội trưởng Hà bị cách chức đại đội trưởng đội sản xuất vì bị mọi người tố cáo.

Nhưng đây là chuyện sau này.

***

Công xưởng vẫn được nhóm người thợ cả Ngũ cùng nhau duy trì, đều tiến hành đâu vào đấy.

Nhưng phía Âu Dương Văn Khiến vẫn không có tin tức, cũng không có tin tức gì từ Tân Tuệ Mi.

Chương 728: Chương 728

DTV-EBOOK

Bạch Du rất muốn tìm cơ hội gặp mặt Tân Tuệ Mi một lần nhưng bởi vì vụ án chưa kết thúc, Tân Tuệ Mi vẫn chưa hồi phục trí nhớ nên phí bên công an không để cho người ngoài tiếp xúc với Tân Tuệ Mi.

Nhưng hôm nay, Hạ Hải Sinh vội vã chạy về từ cục cảnh sát, nói rằng họ đã cho phép gặp Âu Dương Văn Khiên.

Bạch Du giao phó công việc cho những người khác, sau đó cùng Hạ Hải Sinh đi tới cục cảnh sát.

Trong cục cảnh sát, rốt cuộc cô cũng gặp được Âu Dương Văn Khiên đã bị nhốt hơn một tuần, trông anh ta gầy đi nhiều, hai má hóp vào, sắc mặt tiều tụy, cả người trông già đi mấy tuổi.

Bạch Du ngồi xuống cái ghế đối diện anh ta, câu nói đầu tiên của cô là: "Bí thư Âu Dương, người không phải do anh g.i.ế.c có đúng không?"

Mi Âu Dương Văn Khiên khẽ run, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Bạch Du, giọng nói có hơi tang thương: "Chủ nhiệm Bạch, tôi biết cô muốn minh oan cho tôi, nhưng thật đáng tiếc, người chính là do tôi giết."

"Chú! Chú tỉnh táo lại đi! Chú đã vì người đàn bà kia mà làm nhiều chuyện như vậy chưa đủ sao? Ban đầu chú vì cô ta mà luôn không kết hôn, chẳng lẽ bây giờ chú còn vì cô ta mà ngay cả mạng cũng không cần nữa sao?"

Hạ Hải Sinh kích động đến nỗi hốc mắt đỏ hoe, nắm c.h.ặ.t t.a.y trên bàn đến trắng bệch.

Âu Dương Văn Khiên: "Hải Sinh, cháu không còn là trẻ con nữa, phải biết rằng có nhiều lời không thể nói bừa, chú không kết hôn không liên quan đến cô ấy, chú nhận tội cũng không liên quan đến cô ấy, một người làm một người chịu, người chính là chú giết, nên chú bị nghiêm phạt cũng là đúng."

Hay cho một tên si tình!

Bạch Di nhìn dáng vẻ này của anh ta, cũng không biết nên giận hay nên cười: "Bí thư Âu Dương, có phải anh cho là mình làm như vậy rất vĩ đại không? Chắc anh cũng biết một khi anh nhận tội, rất có thể anh sẽ bị xử bắn, nhưng anh làm như vậy, có nghĩ đến người mẹ đã dùng m.á.u nuôi con để anh được sống không, có nghĩ đến công xưởng mà mọi người đã vất vả gây dựng không?"

Âu Dương Văn Khiên đút hai tay bị còng vào tóc, trên mặt hiện rõ sự đau đớn giằng xé.

Phòng gặp mặt im phăng phắc.

Không biết qua bao lâu, Âu Dương Văn Khiên chầm chậm ngẩng đầu lên, trong mắt đầy tơ máu, nhìn Bạch Du rồi chậm rãi thốt ra ba chữ: "Thành thật xin lỗi!"

Nói xong ba chữ này, anh ta đứng dậy, sau đó chủ động yêu cầu quản giáo đưa về phòng giam.

"Chú! Chú đừng đi! Chú không thể đi như vậy được!"

Hạ Hải Sinh kích động đứng dậy định đuổi theo nhưng bị một đồng chí công an bên cạnh giữ chặt

cánh tay, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Âu Dương Văn Khiên không ngoảnh lại mà biến mất khỏi tầm mắt của họ.

Bạch Du giận đến mức không muốn nói chuyện nữa.

Biết sớm Âu Dương Văn Khiên là một kẻ họa lớn thì cô tuyệt đối sẽ không lựa chọn hợp tác với anh ta!

Hạ Hải Sinh bước ra từ cục cảnh sát, cũng không nhịn được nữa mà đứng ở ven đường ôm đầu khóc rống lên.

Bạch Du cũng không an ủi anh ấy, chờ anh ấy khóc xong mới nói: "Nếu như cậu còn muốn cứu chú của cậu, thì cậu nhanh chóng nghĩ cách để cho tôi gặp mặt người đàn bà Tân Tuệ Mi kia một lần đi!"

Muốn giải quyết bế tắc này, chỉ có Tân Tuệ Mi mới nhớ lại chuyện đêm đó.

Dĩ nhiên, với điều kiện là cô ấy thực sự mất trí nhớ.

Hạ Hải Sinh ngẩng đầu nhìn cô, lau nước mắt rồi gật đầu một cách mạnh mẽ: "Được, tôi nhất định sẽ tìm cho ra người đàn bà đó!"

***

Chuyện công xưởng khiến Bạch Du đau đầu, may mà bệnh thủy đậu của Niệm Niệm không trở nên nghiêm trọng.

Niệm Niệm cũng rất nghe lời, dù do có ngứa cũng chịu đựng không gãi.

Chỉ vì quá hiểu chuyện nên bà Bạch nhìn mà thương không dứt.

Để Niệm Niệm thoải mái hơn, Bạch Du cũng đổi thực đơn nấu nhiều món ngon cho cô bé, lại mua thêm vài cuốn truyện tranh để cô bé giải trí.

Cô nhóc cũng rất thương chị gái, lúc ở công xưởng, cô nhóc học vẽ rất nhiều bức tranh, lại tự tay dán vài món đồ trang sức bằng vỏ sò không giống ai, đều coi như bảo bối mang về tặng chị gái.

Niệm Niệm rất trân trọng những món đồ em gái tặng, cất hết vào hộp của mình.

Bạch Du lo lắng Âu Dương Văn Khiên xảy ra chuyện như vậy thì phía trên sẽ cử người khác đến tiếp quản công xã và xưởng.

Nhưng sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Sáng hôm đó, vừa đến công xã, cô đã thấy một bóng người quen thuộc.

Người đàn ông đó đứng trên khoảng đất trống, đang mắng nhóm người thợ cả Ngũ.

Nghe thấy có tiếng động phía sau, ông ta quay đầu lại, mỉm cười để lộ hàm răng vàng với Bạch Du, nói…

“Đồng chí Bạch, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Khi Bạch Du nhìn thấy bóng dáng nhỏ gầy lùn tịt kia, một dự cảm không tốt chậm rãi nổi lên.

Khi người đó xoay người lại, gương mặt xấu xí với hàm răng vàng khè xuất hiện trước mắt khiến cô không khỏi chửi thầm, nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ

cười nói: “Thư ký Lâm đại giá quang lâm, sao không cho người báo trước để chúng tôi nghênh đón ngài thế?”

Đôi mắt tam giác của thư ký Lâm hơi nheo lại, nhìn chằm chằm vào mặt Bạch Du, cười giả lả nói: “Thì ra là đồng chí Bạch, à không, bây giờ phải gọi là chủ nhiệm Bạch mới đúng. Tôi còn tưởng chủ nhiệm Bạch thăng chức rồi nên không nhớ một kẻ nhỏ bé như tôi nữa chứ.’

Ánh mắt dung tục của ông ta khiến Bạch Du cực kỳ buồn nôn, chỉ muốn móc mắt ra cho bõ ghét.

Mỉa mai hả? Ai mà chẳng biết!

Bạch Du khẽ nhếch môi, cũng nở nụ cười giả tạo nói: “Thư ký Lâm nói gì vậy? Sao tôi nghe không hiểu? Mọi người đều vì dân phục vụ, nói gì đến chuyện thăng chức. Chẳng lẽ thư ký Lâm đến đây để giúp quản lý công xã và nhà máy của chúng tôi, được thăng chức rồi thì lại tùy tiện ra oai sao? Chắc không phải đâu nhỉ?”

“…”

Sắc mặt thư ký Lâm hết đen lại đỏ, nghiến răng nghiến lợi nói: “Không bao giờ, chẳng lẽ tôi trong mắt chủ nhiệm Bạch lại là người như vậy sao?”

“Tất nhiên thư ký Lâm không phải loại người đó rồi.” Bạch Du lắc đầu, nói rồi quay sang nhìn mọi người, cao giọng nói: “Đây là thư ký Lâm Vĩ của thư ký Tiếu ở Công xã Đông Phương, ông ấy thay mặt thư ký Tiếu đến đây giúp quản lý công xã và nhà máy của chúng ta, mặc dù ông ấy vừa đến đây đã trách mắng mọi người nhưng ông ấy không hề cáo mượn oai

hùm, tuyệt đối không ra vẻ quan liêu, cũng sẽ không tự coi mình là thư ký. Hy vọng mọi người đừng hiểu lầm, thư ký Lâm không phải loại người như vậy đâu."

Khóe miệng thư ký Lâm giật giật: "..."

Nói xong, cô quay sang nhìn thư ký Lâm, còn ra vẻ quan tâm: "Tôi đã giải thích rõ ràng với mọi người rồi, thư ký Lâm không cần cảm ơn đâu."

Tôi cảm ơn cả họ nhà cô!

Công nhân nhà máy nghe Bạch Du nói vậy thì suýt bật cười.

Nhưng nhìn sắc mặt còn thối hơn cả cống nước thải của thư ký Lâm, mọi người cũng cảm thấy sảng khoái hơn nhiều.

Thư ký Lâm vừa đến đã ra oai, nổi nóng, bắt bẻ nhà máy không giữ vệ sinh sạch sẽ, nhưng khi đánh bóng vỏ sò thì kiểu gì chẳng phải có bụi, chẳng lẽ muốn bọn họ không nhuốm bụi trần à?

Thợ cả Ngũ ôn tồn giải thích thì bị ông ta mắng như tát nước vào mặt, hết không có kỷ luật lại đến không coi lãnh đạo ra gì, lãnh đạo đang nói chuyện mà cũng dám xen vào. Mọi người đều đang cố nhịn cơn tức trong lòng.

Tất cả mọi người đều thấy được sự tận tụy và năng lực của vợ chồng thợ cả Ngũ và thợ Triệu, điều đáng quý là hai vợ chồng họ cực kỳ tốt tính, không chỉ dốc hết khả năng dạy dỗ bọn họ, mà còn không ngại người khác làm phiền. Dù cùng là hỏi đi hỏi lại cùng một vấn đề khó đó nhưng bọn họ vẫn kiên nhẫn phân tích từng chút từng chút một, như những người trưởng bối nhã nhặn.

Mọi người đều kính trọng và quý mến vợ chồng thợ cả Ngũ và thợ Triệu, thế nên khi thấy người này vừa đến đã mắng thợ cả Ngũ chẳng phân biệt đúng sai, họ vô cùng tức giận và phản cảm. Chẳng qua ngại thân phận của người ta nên không dám nói gì.

Bây giờ Bạch Du vừa đến đã mỉa mai người nọ một phen, ai cũng cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Tất nhiên Bạch Du biết lời nói của mình đã thực sự đắc tội với thư ký Lâm, nhưng hai người đã kết thù từ lâu rồi.

Chương 729: Chương 729

DTV-EBOOK

Lần trước cô đến Công xã Đông Phương giới thiệu sản phẩm nghệ thuật từ vỏ sò, người này thấy cô là phụ nữ, cũng coi thường mấy thứ đồ thế này nên đã tỏ thái độ lạnh nhạt để cô ngồi chờ ở đó hơn một tiếng đồng hồ. Mặc dù quản lý Ngô của cửa hàng Hữu Nghị cũng để cô ngồi chờ rất lâu nhưng bản chất hành động của hai người họ khác nhau.

Quản lý Ngô để cô ngồi chờ lâu nhưng mục đích là muốn cô biết khó mà lui, ít ra người ta vẫn tôn trọng cô, còn thư ký Lâm thì là bản chất coi thường phụ nữ rồi.

Chỉ với giọng điệu mỉa mai vừa rồi và ánh mắt hèn hạ của ông ta cũng đủ biết bọn họ không thể chung sống hòa bình được.

Nếu hỏi cô không sợ thư ký Lâm làm khó à?

Tất nhiên câu trả lời là không hề, cùng lắm thì bỏ dở không làm nữa!

Cô tiếp tục làm việc ở nhà máy này cũng chẳng mất mát gì nhưng nếu nhà máy không có cô làm nhân vật nòng cốt thì chưa chắc đã hoạt động tiếp được đâu.

Thư ký Lâm bật cười vài tiếng đầy gượng gạo rồi nói: “Chủ nhiệm Bạch vẫn sắc sảo như trước nhỉ, cảm ơn cô đã giải thích hộ tôi nhé.”

Bạch Du nháy mắt: “Không cần cảm ơn đâu, trước giờ tôi vẫn thích giúp người làm vui mà.”

Thư ký Lâm sắp tức nổ mạch m.á.u rồi: "…"

Tôi không có khen cô đâu nhá!

"Còn đứng đó làm gì? Mau đi làm việc đi!"

Không thể làm gì được Bạch Du, thư ký Lâm đành phải trút giận lên các công nhân.

Khi các công nhân và thợ cả Ngũ rời đi, ai nấy đều lo lắng ngoái lại nhìn Bạch Du, bọn họ cảm thấy thư ký Lâm chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô.

Đúng như mọi người suy đoán, thư ký Lâm thật sự không có ý định bỏ qua cho Bạch Du.

Lần trước ông ta từ chối dự án đồ khảm xà cừ của cô, lúc đầu cũng chỉ là một chuyện rất rất nhỏ thôi, Công xã Đông Phương của bọn họ có hai nhà máy, thư ký Tiếu chưa đến mức để ý đến cái nhà xưởng nhỏ tin hin như vậy. Ai ngờ sau đó nhà máy đồ khảm xà cừ lại được chấp nhận đơn xin tham gia Hội chợ Quảng, biến một nhà máy có giá trị thấp, chẳng được ai chú ý thành một nhà máy ai cũng thèm muốn.

Việc được chấp nhận tham gia Hội chợ Quảng mang ý nghĩa đồ khảm xà cừ đã được nhà nước công nhận, dù sau này thành tích bán hàng ra sao thì cũng là một chiến tích đáng tự hào.

Sau khi thư ký Tiếu biết chuyện này, ông ta đã bị mắng một trận thậm tệ, nếu không có quan hệ họ hàng thì chắc bây giờ ông ta đã bị đá ra khỏi Công xã rồi.

Tất cả mọi chuyện đều do Bạch Du mà ra, nếu không tại cô thì ông ta đã không bị mắng rồi.

Nhưng vận may luôn đến vào những lúc bất ngờ nhất, chẳng ai ngờ được Âu Dương Văn Khiên lại bị bắt, còn có khả năng bị xử bắn, càng không ngờ cấp trên lại giao cho thư ký Tiếu tạm thời thay mặt quản lý Công xã Phi Ngư và nhà máy đồ khảm xà cừ.

Thư ký Lâm cảm thấy đây chính là cơ hội của ông ta.

Ông ta quyết tâm trong khoảng thời gian này phải đuổi được Bạch Du ra khỏi cái vị trí chủ nhiệm nhà máy để anh trai mình tiếp quản.

Nghĩ đến đây, thư ký Lâm cưỡi lên xe đạp, trầm ngâm rời đi.

Thấy thư ký Lâm đi rồi, rất nhiều người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Kí Thu lại không nghĩ vậy: "Tên này không phải người rộng lượng đâu, Bạch Du à, cháu phải cẩn thận đấy."

Bạch Du gật đầu: "Thím Triệu cứ yên tâm, nước đến đắp đập, binh đến tướng ngăn, chúng ta cứ tùy cơ ứng biến là được. Nhưng thím và thợ cả Ngũ cũng phải cẩn thận đấy, nhỡ ông ta bắt mọi người ký hợp đồng gì thì nhất định phải đọc thật kỹ mới được ký."

Vợ chồng Triệu Kí Thu và thợ cả Ngũ liếc nhau, trong mắt cả hai người đều xuất hiện vẻ lo lắng.

Nhà máy đang rơi vào khoảng thời gian yên bình trước cơn bão, mọi người đều căng thẳng chờ đợi cơn bão ập tới.

Thư ký Lâm không hề khiến mọi người thất vọng, sự trả thù của ông ta đến rất nhanh.

Sang ngày hôm sau, thư ký Lâm mang một văn kiện có chữ ký của thư ký Tiếu và dấu mộc đi vào nhà máy, yêu cầu thay đổi các thiết kế sản phẩm tham gia Hội chợ Quảng sang chủ đề anh hùng chiến tranh.

Bạch Du và vợ chồng thợ cả Ngũ đã thống nhất các mẫu thiết kế sẽ làm theo các nhân vật trong "Tây Du Ký", "Hồng Lâu Mộng" và nhân vật cổ tích phương Tây. Nhưng chẳng biết thư ký Lâm đã thuyết phục thư ký Tiếu kiểu gì mà anh ta lại bác bỏ toàn bộ thiết kế của họ.

Thư ký Lâm đắc ý nhìn mấy người Bạch Du: "Thư ký Tiếu nói thiết kế của các cô không phù hợp với tình hình hiện tại trong nước ta, tại sao lại dùng truyện cổ tích phương Tây để quảng bá thủ công truyền thống của nước ta? Nói nhẹ thì là các người suy nghĩ chưa thấu đáo, nặng thì có vấn đề về lập trường!"

"..."

Thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu nghe thế thì lập tức tái mặt.

Bọn họ đã trải qua mười năm khó khăn đó, chỉ một câu "lập trường có vấn đề" cũng đủ đẩy người ta vào chỗ chết. Trước kia bọn họ tưởng đời này cũng chỉ thế thôi, có bị phê phán, chỉ trích thế nào cũng chẳng sợ. Nhưng bây giờ, con gái đã quay về và cần bọn họ chăm sóc, nếu bọn họ xảy ra chuyện thì sau này ai chăm sóc con gái họ đây?

Nhìn vẻ mặt lo sợ của thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu, thư ký Lâm rất hài lòng.

Nhưng ngay sau đó, Bạch Du đã cười nhạo: "Theo lời thư ký Lâm, khắc một nhân vật trong truyện cổ tích phương Tây là có vấn đề về lập trường thì việc Hội chợ Quảng làm ăn với người nước ngoài chẳng phải càng có vấn đề hơn sao? Theo cách nói của ông, chúng ta nên ngăn chặn từ gốc rễ, tốt nhất là mọi người đừng tham gia Hội chợ Quảng nữa! Còn nữa, chúng ta nên đi báo cáo lên trên, báo cáo cả Hội chợ Quảng là tốt nhất!"

Thư ký Lâm cứng họng không trả lời được: "..."

Lúc này thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu mới tỉnh táo lại.

Bọn họ đã quá lo lắng rồi, bây giờ không còn là mười năm đó nữa, rất nhiều người đã được sửa lại án oan sai, kỳ thi đại học cũng được khôi phục, Hội chợ Quảng cũng đã được tổ chức nhiều năm. Sao có thể chỉ bằng một câu nói của thư ký Lâm mà quyết định được lập trường của bọn họ có vấn đề?

Nhớ lại vừa nãy mình bị hoảng loạn chỉ vì một câu nói của thư ký Lâm, hai người họ không khỏi xấu hổ, sống hơn nửa đời người rồi mà còn chẳng nhìn rõ vấn đề bằng một người trẻ tuổi như Bạch Du.

Thư ký Lâm nhìn Bạch Du, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chủ nhiệm Bạch nói đúng lắm, là tôi lỡ lời. Nhưng về phương hướng thiết kế, thư ký Tiếu đã chỉ đạo rồi, mọi người cứ việc làm theo là được, nếu không phục thì tự đi nói chuyện với thư ký Tiếu đi."

Nói xong, ông ta liếc ba người một cái rồi đắc ý bỏ đi.

Văn phòng chìm vào không khí im lặng tưởng chừng có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Triệu Kí Thu thở dài, phá tan sự tĩnh lặng: "Bạch Du, bây giờ chúng ta phải làm sao? Chúng ta nghe cháu hết."

Cô không biết thư ký Lâm đã thuyết phục thư ký Tiếu thế nào, cũng không biết anh ta nghĩ ra sao, nhưng chắc chắn không thể lấy chiến tranh làm chủ đề được.

Tất nhiên chiến tranh rất bi tráng, làm lòng người xúc động, nếu không có các vị anh hùng đã ngã xuống thì cũng không có đất nước như bây giờ.

Nhưng tri ân anh hùng và làm ăn không giống nhau, giống như loạt bài báo '"Anh hùng bình dân"' Bạch Du từng làm ở tòa soạn ngày trước, mục đích là tuyên truyền giáo dục và phổ cập xóa nạn mù chữ thì dùng nhân vật anh hùng là tốt nhất.

Nhưng làm ăn thì khác, nhất là khi đối tượng hướng đến lại là thị trường nước ngoài, người nước ngoài không hiểu về anh hùng của nước ta, dù họ có biết thì cũng thể thu hút bằng những câu chuyện thần thoại hoặc các tác phẩm nổi tiếng.

Mà chiến tranh là một chủ đề rất nặng nề, bỏ qua quốc gia và lập trường, đó là điều mà mọi người thường không muốn nhắc tới. Vì vậy, trừ phi để tưởng nhớ, không thì chẳng ai muốn chọn mua sản phẩm thủ công có chủ đề chiến tranh.

Nói cách khác, nếu thật sự làm các tác phẩm từ vỏ sò về chủ đề anh hùng chiến tranh để tham gia Hội chợ Quảng thì chỉ sợ thành tích của họ sẽ không tốt lắm.

Điều mà Triệu Kí Thu nghĩ ra được, tất nhiên Bạch Du cũng nghĩ đến: "Bây giờ cháu chưa có cách gì tốt hơn, nếu thư ký Tiếu đã có chỉ thị thì chúng ta cứ làm theo là được, tạm dừng các thiết kế trước. Tới đây, mọi người cứ làm một, hai mẫu về các anh hùng chiến tranh để nộp lên là được."

Chương 730: Chương 730

DTV-EBOOK

Dù thư ký Lâm thuyết phục thư ký Tiếu thế nào thì văn bản chỉ thị đã ban xuống rồi, nếu như bọn họ phản kháng thì chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, chẳng có lợi gì cho bọn họ cả.

Mà cô cũng không định đối đầu trực tiếp với thư ký Tiếu.

Cũng không biết Hạ Hải Sinh đi tìm người thế nào rồi, bây giờ cô rất muốn gặp Tân Tuệ Mị một lần.

Thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu nghe vậy thì không khỏi thở dài, bất đắc dĩ nói: "Được rồi."

Hai ngày sau đó, bầu không khí trong nhà máy càng thêm nặng nề.

Trước đây mọi người rất mong chờ đi làm, vì ở đây không chỉ học được nhiều điều mà còn được học hỏi lẫn nhau, cùng giúp nhau tiến bộ, sau giờ làm việc thì vui vẻ trò chuyện khiến đi làm trở thành một việc vô cùng thú vị.

Nhưng bây giờ, thư ký Lâm còn phiền phức hơn cả ruồi bọ trong hố phân, mặt mũi lúc nào cũng nhăn nhăn nhó nhó, nhìn cái gì cũng không vừa mắt, ngày nào cũng có công nhân nhà máy bị ông ta mắng đến mức bật khóc.

Bọn họ càng ngày càng nhớ bí thư Âu Dương.

Nhưng sự trả thù của thư ký Lâm còn chưa dừng lại ở đó.

Đến ngày thứ năm, ông ta dẫn hai người đến nhà máy.

Ông ta chỉ vào một người đàn ông có cãi mũi hếch lên, người lùn tịt, tròn lẳn, nói: "Đây là em vợ của thư ký Tiếu, đồng chí Tiêu Anh Hùng. Đồng chí Tiêu Anh Hùng tốt nghiệp đại học Công Nông Binh, có năng khiếu về thiết kế và vẽ tranh, thế nên thư ký Tiếu để anh ấy đến phụ trách thiết kế cho Hội chợ Quảng lần này. Thợ cả Ngũ, thợ Triệu, sau này đồng chí Tiêu Anh Hùng chính là cấp trên của hai người, tất cả các bản thiết kế của hai người đều phải qua phê duyệt của đồng chí Tiêu, hiểu chưa?"

Không khí lại rơi vào sự im lặng c.h.ế.t chóc.

Bạch Du nhìn đôi tay ngắn ngủn, mũm mĩm của Tiêu Anh Hùng, cô chẳng nhìn thấy tài năng gì từ anh ta nhưng lại thấy được thư ký Tiếu sắp xếp người này đến để đoạt quyền của cô.

Không nghĩ cách kiếm tiền cho nhà máy, không sáng tạo ra cái mới mà vừa đến đã muốn đoạt quyền, nếu Âu Dương Văn Khiên không về được thì cũng chẳng cần duy trì cái nhà máy này làm gì nữa.

Nghĩ đến đây, Bạch Du khẽ gật đầu với vợ chồng thợ cả Ngũ, ra hiệu cho họ đồng ý.

Hiểu được ý của Bạch Du, thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu thầm thở dài một hơi rồi gật đầu đồng ý: "Được."

Nhìn vẻ mặt kìm nén của ba người, thư ký Lâm vô cùng đắc ý, nếu sau lưng ông ta có cái đuôi thì chắc lúc này đã vểnh lên tận trời rồi.

Đứng trước quyền lực tuyệt đối, dù có nhanh mồm nhanh miệng đến đâu cũng chẳng có tác dụng

gì, chỉ có thể chịu đựng chứ biết làm sao bây giờ?

Thư ký Lâm đã vứt bỏ được sự phẫn nộ sau hai lần cứng họng vì lý lẽ của Bạch Du, ông ta tươi cười nhìn cô, nói: "Ngoài đồng chí Tiêu Anh Hùng, thư ký Tiếu còn sắp xếp thêm một đồng chí khác đến đây."

Ông ta vừa nói vừa chỉ vào người đàn ông giống mình đến bảy, tám phần đang đứng bên cạnh: "Đây là đồng chí Lâm Quân, có kinh nghiệm phong phú trên phương diện quản lý sản xuất, làm ăn đến nơi đến chốn chứ không mơ tưởng xa vời như một số người. Thư ký Tiếu chỉ định anh ấy làm Phó chủ nhiệm, cùng quản lý nhà máy đồ khảm xà cừ với chủ nhiệm Bạch."

TBC

Mọi người đồng loạt hít sâu một hơi.

Đến giờ phút này, dù là người ngốc nghếch nhất thì cũng đã nhận ra thư ký Tiếu đang muốn cướp quyền lực của Bạch Du.

Một người kiểm soát thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu, một người vừa đến đã làm Phó chủ nhiệm, đó đều là những chức vị quan trọng. Bọn họ không chỉ muốn đề phòng Bạch Du, mà còn muốn đẩy cô ra khỏi nhà máy!

Bọn họ không tin người khác, chỉ tin Bạch Du.

Cái nhà máy này là ý tưởng của Bạch Du, đồ khảm xà cừ cũng do cô mang tới, đơn đặt hàng của cửa hàng Hữu Nghị cũng do cô đàm phán, ngay cả việc tham gia Hội chợ Quảng cũng do cô đề xuất.

Nếu không có Bạch Du, bọn họ chẳng biết cái nhà máy này có còn làm tiếp được hay không.

Thư ký Tiếu và thư ký Lâm đều là người của Công xã Đông Phương, một khi Bạch Du bị đuổi đi, ai biết tiếp theo có phải là bọn họ không? Nếu họ đi thì xã viên của Công xã Đông Phương có thể vào nhà máy làm việc rồi.

Nghĩ đến đây, lòng mọi người lạnh như băng.

Toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn về phía Bạch Du, có lo lắng, có quan tâm, cũng có cười nhạo.

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt Bạch Du không hề thay đổi, cô bình tĩnh nhìn thư ký Lâm, nói: "Trông đồng chí Lâm Quân rất giống thư ký Lâm, lại cùng họ Lâm, chắc không phải anh em ruột thì cũng là họ hàng nhỉ?"

Thư ký Lâm nhíu mày: "Chủ nhiệm Bạch lại muốn nói gì nữa? Tôi khuyên cô trước khi nói cái gì thì hãy nghĩ cho kỹ, đồng chí Lâm đã được thư ký Tiếu phê duyệt rồi đấy!"

Muốn dùng thư ký Tiếu để dọa cô à?

Bạch Du mỉm cười: "Thư ký Lâm không cần căng thẳng thế, tôi có nói gì đâu. Tất nhiên đồng chí Lâm đã được thư ký Tiếu phê duyệt rồi, lại còn có kinh nghiệm quản lý phong phú như vậy, chắc giao cả nhà máy cho đồng chí quản lý cũng không thành vấn đề đúng không?"

Thư ký Lâm vô cùng kiêu ngạo: "Tất nhiên!"

Lâm Quân cũng đắc ý ngẩng cao đầu, tự tin nói: "Chuyện khác thì tôi không dám khoe nhưng ở phương diện quản lý, quả thực tôi có kinh nghiệm phong phú hơn người bình thường. Tôi từng làm

quản lý sản xuất hai năm ở xưởng đóng hộp và phó quản lý sản xuất ba năm ở nhà máy thủy sản. Vậy nên nếu giao nhà máy đồ khảm xà cừ cho tôi quản lý thì cũng có thể làm rất khá, chủ nhiệm Bạch cứ yên tâm đi.'"

Bạch Du cười như không cười nói: "Đồng chí Lâm làm việc ở xưởng đóng hộp và nhà máy hải sản tốt như vậy thì sao lại không làm tiếp? Chẳng lẽ bị người ta đuổi ra à?"

Lâm Quân: "…'"

Thư ký Lâm: "…"

Câu này của Bạch Du đã nói trúng tim đen khiến mặt Lâm Quân đỏ bừng lên, thẹn quá hóa giận: "Chủ nhiệm Bạch nói vậy là sao? Cô không phục việc thư ký Tiếu phái tôi đến phân chia quyền lực của cô à? Nếu thế thì cô nên đi nói chuyện với thư ký Tiếu chứ không phải trút hết tức giận lên đầu tôi!"

Bạch Du: "Đồng chí Lâm đừng nóng, tôi có gì đâu, tôi cũng rất tin tưởng năng lực quản lý của anh đó chứ. Nói thật, tôi cũng chỉ là người mới trong lĩnh vực quản lý thôi, so với đồng chí Lâm, tôi chẳng khác gì một đứa trẻ mới tập đi cả."

Thấy Bạch Du tự hạ thấp chính mình, hai anh em Lâm Quân cho rằng cô biết sợ rồi, muốn dùng cách này để lấy lòng bọn họ.

Ai ngờ, ngay sau đó lại nghe Bạch Du nói: "Nếu nhà máy đã có quản lý mới giỏi giang hơn, vậy thì một người không có kinh nghiệm như tôi cũng có thể rút lui được rồi. Vậy nên, từ giờ phút này, tôi

tuyên bố chính thức rời khỏi nhà máy đồ khảm xà cừ!"

"!!!"

Mọi người nghe thấy thế lại hít sâu một hơi.

Bạch Du muốn rời đi!

Sao có thể?

Thư ký Lâm cũng lập tức tái mặt, đôi mắt tam giác trợn trừng trừng nhìn Bạch Du: "Đồng chí Bạch, cô không thể rút lui được!"

Thư ký Tiếu phái ông ta đến để đoạt quyền chứ không phải để đuổi Bạch Du đi.

Dù sao bọn họ cũng không quen thuộc với đồ khảm xà cừ hay Hội chợ Quảng, nếu Bạch Du đi rồi thì bọn họ có khác gì ruồi mất đầu, hoàn toàn mất phương hướng chứ?

Thế nên dù sao đi nữa, Bạch Du cũng không thể rời đi được!

Bạch Du nhếch môi cười nhạo: "Tại sao tôi không thể rút lui? Đồng chí Lâm giỏi giang hơn tôi, tôi tự động nhường chức thì có gì không tốt? Vả lại, tôi chưa từng ký hợp đồng với Công xã hay nhà máy, tôi có quyền tự quyết định nên đi hay ở."

Thư ký Lâm: "..."

Thư ký Lâm nghe thế thì sắp ngất xỉu rồi.

Ông ta vừa định dùng hợp đồng để ép buộc Bạch Du, không ngờ tên ngu xuẩn Âu Dương Văn Khiên kia ngay cả hợp đồng cũng không ký. Điều đó có nghĩa là ông ta không thể làm gì được Bạch Du!

Nhưng thế vẫn chưa hết đâu.

Mã Tái Nam thấy Bạch Du muốn đi thì vội vàng nói: “Bạch Du, đợi chút! Tôi là trợ lý của cô, nếu cô rời đi thì tôi cũng không có lý do gì để ở lại đây nữa, tôi sẽ đi cùng cô.”

Thư ký Lâm: “…”

Thư ký Lâm không thèm quan tâm đến một nhân vật nhỏ như Mã Tái Nam, chẳng qua cô ấy lại là trợ lý của Bạch Du, chắc chắn biết được rất nhiều kế hoạch và tin tức quan trọng. Ông ta còn chưa kịp lôi kéo mà người ta đã muốn bỏ đi theo Bạch Du rồi!

Chương 731: Chương 731

DTV-EBOOK

Con khốn!

Tức c.h.ế.t mất!

Nhưng vẫn chưa hết.

Thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu nhìn nhau, hai vợ chồng khẽ gật đầu như đã đạt được một thỏa thuận nào đó.

Sau đó, thợ cả Ngũ bước lên một bước nói: "Cũng giống như đồng chí Bạch, chúng tôi sẵn sàng nhường lại vị trí thiết kế cho đồng chí Tiêu Anh Hùng toàn quyền phụ trách!"

"..."

Gân xanh trên trán thư ký Lâm nhảy thình thịch, mạch m.á.u sắp phát nổ đến nơi.

Ông ta muốn ngăn cản bọn họ bỏ đi, nhưng nghĩ Bạch Du không ký hợp đồng thì chắc mấy người này cũng không ký.

Ông ta đã chửi thầm tổ tiên mười tám đời của Âu Dương Văn Khiên rồi!

Bọn họ đi hết thì nhà máy còn hoạt động kiểu gì nữa!

Tiêu Anh Hùng làm gì có thiên phú quái quỷ gì, bảo anh ta vẽ chim thì anh ta có thể vẽ thành con gà con, với cái năng lực đó mà còn đòi thiết kế sản phẩm từ vỏ sò, không sợ mất mặt ra tận nước ngoài à?

Nhưng thư ký Tiếu sẽ không trách em vợ mình, anh ta chỉ đổ hết trách nhiệm lên đầu ông ta thôi!

Nghĩ đến chuyện phải bị thư ký Tiếu trách mắng, thậm chí còn có khả năng bị đá ra ngoài, lồng n.g.ự.c thư ký Lâm căng như dây đàn, cảm thấy sắp không thở được nữa rồi.

Thấy Bạch Du thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, thư ký Lâm vội vàng thay đổi thái độ: "Chủ nhiệm bạch, có chuyện gì chúng ta cứ từ từ bàn bạc là được, cô đừng nóng vội!"

Bạch Du chẳng buồn nhìn ông ta.

Thư ký Lâm tức sắp hộc máu, nhưng vì để trấn an Bạch Du, ông ta đành phải hy sinh lợi ích của bản thân: "Nếu chủ nhiệm Bạch không thích đồng chí Tiêu và đồng chí Lâm đến nhà máy thì để tôi đi nói chuyện với thư ký Tiếu là được, sau này sẽ không để bọn họ đến đây nữa."

Nghe vậy, Bạch Du đột ngột dừng bước, quay sang nhìn ông ta với ánh mắt như nhìn thằng hề: "Thư ký Lâm định bẫy tôi đấy à? Biết rõ đồng chí Tiêu là em vợ của thư ký Tiếu mà lại bảo tôi không đồng ý cho đồng chí ấy tới, ông muốn tôi đắc tội với thư ký Tiếu phải không?"

Khóe miệng thư ký Lâm giật giật: "Tôi không có ý đó..."

Bạch Du ngắt lời ông ta: "Tôi không quan tâm ông có ý gì, dù sao tôi cũng không làm cái chức chủ nhiệm này nữa!"

Nói xong, cô thu dọn hết đồ đạc của mình vào một cái túi quân dụng rồi dứt khoát xoay người rời đi.

Bí thư Âu Dương bị bắt.

Bạch Du, Mã Tái Nam đi, ngay cả vợ chồng thợ cả Ngũ cũng đi.

Những người còn lại trong nhà máy giống như những chú chó con bị vứt bỏ, ai nấy đều hoang mang nhìn nhau.

Dắt xe đạp đi thật xa rồi mà Mã Tái Nam vẫn liên tục ngoái đầu lại nhìn nhà máy, đôi mắt đỏ ngầu.

Bạch Du liếc cô ấy một cái rồi lấy một tờ tiền trong túi quân dụng ra đưa cho cô ấy: "Đây là tiền lương mấy ngày hôm nay của cô."

Mã Tái Nam vội vàng từ chối: "Không được, tôi không thể nhận được!"

Mặc dù đã thất nghiệp nhưng cô ấy không hề hối hận vì đã từ bỏ công việc kiếm tiền này, trong thời gian qua, cô ấy đã học được nhiều thứ hơn cả bao nhiêu năm qua. Bạch Du còn dạy cô ấy học tiếng Anh, bây giờ cô ấy đã có thể giao tiếp được những câu cơ bản rồi.

Bạch Du nhét tiền vào túi cô ấy: "Cầm đi, cô không cần thì người nhà cô cần. Tôi không chắc chúng ta có thể quay lại nhà máy đồ khảm xà cừ hay không, nếu không về được, nếu cô tin tưởng tôi thì tôi sẽ sắp xếp công việc khác cho cô."

Nếu Âu Dương Văn Khiên không về được thì cô đành phải từ bỏ nhà máy đồ khảm xà cừ.

Mặc dù khá đáng tiếc nhưng mục đích ban đầu của cô là thông qua nhà máy đồ khảm xà cừ để học tập kinh nghiệm quản lý, mục tiêu cuối cùng vẫn là ngọc trai nước ngọt.

Vì vậy, nếu không thể quay lại nhà máy đồ khảm xà cừ, cô sẽ sắp xếp cho Mã Tái Nam đi học cách nuôi ngọc trai nước ngọt.

Mã Tái Nam gật đầu đồng ý ngay: “Tất nhiên là tôi tin cô chứ, cô bảo tôi làm gì thì tôi làm đó!”

Cô ấy tin Bạch Du sẽ không hại mình, cũng tin tưởng năng lực của Bạch Du.

Trực giác nói cho cô ấy biết, chỉ cần đi theo Bạch Du thì sau này không sợ không có thịt ăn!

Còn về chuyện của người nhà, cô ấy đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng quyết định không nói với nói với Bạch Du. Một là không muốn Bạch Du lo lắng thêm, hai là cô ấy đã quyết tâm quản lý gia đình mình thật tốt.

Về đến nhà.

Bà cụ Bạch thấy cháu gái về nhà sớm hơn bình thường thì ngạc nhiên hỏi: “Sao hôm nay tan làm sớm thế?”

Bạch Du ôm chầm bà nội rồi hôn chụt một cái lên má bà: “Dạo trước bận rộn chạy ngược chạy xuôi khắp nơi, bây giờ cũng gần xong việc rồi nên cháu muốn dành thời gian ở nhà nghỉ ngơi với mọi người nhiều hơn.”

Cô không định nói chuyện ở nhà máy cho bà nội, tránh để bà lo lắng.

Quả nhiên, bà cụ Bạch nghe vậy thì cười tươi như hoa: “Thế thì tốt quá! Mấy hôm nay cháu cứ bôn ba

suốt, người gầy đi trông thấy rồi này, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, bà sẽ bồi bổ cho cháu."

Nói xong, Bạch Du còn chưa kịp trả lời bà cụ đã xách giỏ đi chợ mua thịt.

Nhóc con biết mẹ sẽ ở nhà với mình thì vui mừng khôn xiết.

Bệnh thủy đậu của Niệm Niệm đã khỏi hẳn, vì không gãi nên trên mặt không có vết sẹo.

Lâu rồi hai chị em không được chơi đùa với nhau, giờ vừa gặp mặt đã ôm chầm lấy nhau, mắt đỏ bừng, ai không biết còn tưởng hai chị em này đang trải qua sinh ly tử biệt.

Nhóc con lại càng "diễn sâu" hơn, vừa mở miệng đã hát hí khúc: "Chị ơi ~ Em gái nhớ chị lắm đó nha nha nha ~"

Cái bộ dạng hát hí khúc của con bé khiến Bạch Du cười nghiêng ngả.

Đúng là diễn viên nhí chính hiệu, chẳng biết giống ai nữa!

Tối đó, bà Bạch mua rất nhiều ngao về, Bạch Du vội vàng lấy một chậu nước để ngâm ngao vào cho chúng nhả cát.

Đợi sau khi ngao nhả cát xong, cô rửa sạch ngao, luộc sơ qua, vớt ra để ráo nước để cắt nửa cái vỏ ra. Sau đó, cô chuẩn bị một ít miến, chần qua nước sôi hai phút rồi vớt ra ngâm vào nước lạnh.

Cô băm ít tỏi, ớt đỏ, dùng dầu nóng kích thích hương vị, thêm dầu hào, muối, đường trắng rồi trộn đều thành sốt tỏi. Vớt miến trải đều ra đĩa, xếp ngao

lên trên, cuối cùng đổ sốt tỏi lên trên cùng rồi cho vào nồi hấp khoảng bốn đến năm phút.

Hấp xong, cô rắc hành lá và dầu nóng lên trên để tăng thêm hương thơm.

Tối hôm đó, mọi người được một bữa no căng bụng.

Ngao hấp miến tỏi ngon đến nỗi không ai cưỡng lại được, đặc biệt là miến, ngấm đủ tinh túy từ nước sốt tỏi, lại hòa quyện với vị tươi ngon của ngao trở thành một món ăn ngon đến mức người ta không thể cưỡng lại.

Nhóc con và Niệm Niệm vô cùng thích thú, cái bụng đã căng tròn lên.

Cơm nước xong, Bạch Du dẫn hai cô nhóc và bà ngoại ra bờ biển đi dạo.

Ráng chiều nhuộm nước biển thành màu đỏ cam giống như có người vừa đổ cả bình nước cam khổng lồ xuống biển, cảnh tượng đẹp đẽ như tiên cảnh.

Gió biển thổi đến xua tan không khí oi bức, bàn chân dẫm lên lớp cát mềm mại, cảm giác này thật sự rất thư thái.

Từ khi bắt đầu làm nhà máy, đã lâu rồi Bạch Du không đi dạo với người nhà.

Cô tạm gác lại toàn bộ những chuyện liên quan đến nhà máy, tận hưởng khoảng thời gian bên gia đình.

Đêm đó Giang Lâm trở về, còn mang theo một tin tức…

Tân Tuệ Mị đã mất tích!

TBC

Bạch Du không khỏi nghĩ đến Hạ Hải Sinh đã biến mất được vài ngày.

Trực giác nói cho cô biết sự mất tích của Tân Tuệ Mị chắc chắn có liên quan đến Hạ Hải Sinh.

Cô trầm tư một lát, cuối cùng quyết định không nói gì.

Cô đoán Hạ Hải Sinh sẽ sớm liên hệ với mình thôi.

Quả nhiên, hôm sau cô vừa ra khỏi cửa đã thấy Hạ Hải Sinh đứng ngoài cổng.

Bạch Du nhìn thấy Hạ Hải Sinh cũng không có chút ngạc nhiên nào, nhưng vẫn hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Hạ Hải Sinh cảnh giác nhìn xung quanh một cái, sau đó hạ giọng nói: “Giám đốc Bạch, lần trước cô nói chỉ cần nhìn thấy cô gái Tân Huệ Mị kia thì cô sẽ có cách cứu chú tôi được phải không?”

Bạch Du lắc đầu: “Ý tôi là có cơ hội cứu được bí thư Âu Dương, nhưng tôi không đảm bảo gì cả.”

Bởi vì cô không biết tình trạng của Tân Tuệ Mị là gì, cô ấy thực sự bị mất trí nhớ hay đang giả mất trí nhớ nữa.

Chương 732: Chương 732

DTV-EBOOK

Có câu nói "Không bao giờ có thể đánh thức một người đang giả vờ ngủ." Tình huống này cũng vậy, không thể đánh thức một người đang giả vờ mất trí nhớ, nếu Tân Tuệ Mị dùng việc mất trí để trốn tránh trách nhiệm thì cô cũng không thể làm gì được.

Đêm hôm đó xảy ra chuyện gì cô không hề biết, cô cũng không phải thám tử, bởi vậy cô không thể đưa ra bất kỳ sự đảm bảo nào.

Sở dĩ cô muốn gặp Tân Tuệ Mị là vì mối quan hệ giữa cô ấy và Âu Dương Văn Khiên, vì cô ấy mà Âu Dương Văn Khiên liều cả mạng, nên cô hi vọng Tân Tuệ Mị có thể kể chuyện đêm hôm đó ra.

Hạ Hải Sinh đưa tay vò tóc: "Chỉ cần có cơ hội là tôi sẽ thử. Giám đốc Bạch, tôi… Tôi đã trói ả Tân Tuệ Mị đó lại rồi, bây giờ đang giấu ở…"

Chưa kịp nói xong thì cánh cửa gỗ đối diện đã bị mở ra.

Là vợ của đội trưởng Lôi sống ở phía đối diện.

Cô ấy nhìn thấy Bạch Du đứng ở cửa cùng một người đàn ông xa lạ thì chợt giật mình, nhưng cũng nhanh chóng trở lại bình thường: "Đồng chí Bạch, đây là họ hàng của cô à?"

Bạch Du lắc đầu: "Không phải người thân, là đồng nghiệp cũ thôi."

Vợ của đội trưởng Lôi nghe vậy cũng không hỏi thêm gì nữa, gật đầu với Hạ Hải Sinh rồi ôm con đi.

Không chỉ Hạ Hải Sinh thở phào nhẹ nhõm, Bạch Du cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Hai gia đình ở nhà đó trước đây đều là những gia đình thượng lưu. Lần này rốt cuộc nhà đội trưởng Lôi cũng là người bình thường.

Hạ Hải Sinh đang muốn tiếp tục lời vừa nói, nhưng đã bị Bạch Du cắt ngang: "Bây giờ Tân Tuệ Mị có đang an toàn không?"

Hạ Hải Sinh gật đầu: "An toàn. Tôi đánh cô ta bất tỉnh, sau đó trói tay chân cô ta lại, còn dùng vải nhét vào miệng. Nơi đó rất ít người đến nên sẽ không có ai phát hiện đâu."

Bạch Du: "Anh ra ngoài trước đi, tới bãi cỏ bên đường lớn xã đợi tôi, một tiếng nữa tôi sẽ đến gặp anh."

Hạ Hải Sinh gật đầu, đang định rời đi thì Bạch Du lại gọi anh ấy lại, sau đó quay người vào bếp, lấy hai cái bánh bao nhét vào tay anh ấy, nhìn anh ấy như vậy, chắc hẳn mấy ngày vẫn chưa ăn gì.

Quả thật đã mấy ngày rồi Hạ Hải Sinh không ăn được gì, nên khi nhìn thấy bánh bao mắt sáng rực, lời muốn nói cũng không nói nữa, anh ấy cảm ơn Bạch Du rồi cầm bánh bao rời đi, vừa đi vừa ăn như hổ đói.

Bạch Du đóng cửa gỗ lại, thấy bà đang lo lắng nhìn mình: "Sao không để đồng nghiệp vào ngồi? Sáng sớm tới tìm cháu là vì công việc sao?"

Bạch Du cảm thấy có chút áy náy vì đã nói dối bà, nhưng cô vẫn gật đầu: "Vâng ạ, cháu đã nói rõ với anh ấy về thiết kế chạm khắc trên vỏ sò, nhưng lát

nữa cháu phải đến nhà xưởng họp, cho nên hai đứa nhóc nhờ bà chăm giúp cháu nhé."

Bà Bạch: "Vậy cháu đi trước đi, bà không phải khoe chứ, trong phạm vi trăm dặm chẳng có đứa trẻ nào ngoan ngoãn bằng hai chị em Niệm Niệm và Minh Thư đâu. Nên cháu cứ yên tâm giao cho bà. Đúng rồi, trưa cháu có về ăn cơm không?"

Chăm sóc con cái là chuyện rất mệt mỏi, trước đây cô lo là sẽ không thể chăm sóc tốt cho hai chị em Niệm Niệm và Minh Thư, nhưng hai đứa nhỏ lại ngoan ngoãn hơn những đứa khác rất nhiều.

Niệm Niệm trưởng thành sớm hơn các bạn cùng lứa, rất nghe lời, còn nhỏ tuổi nhưng đã biết giúp đỡ việc nhà và chăm sóc em gái, mà Tiểu Minh Thư từ lúc sinh cũng rất dễ nuôi, trừ khi bị ốm, cô bé thường không quấy khóc hay gây rắc rối gì cả. Mọi người xung quanh thấy hai chị em còn nhỏ nhưng lại ngoan ngoãn như thế nên đều rất ngưỡng mộ.

Bạch Du gật đầu: "Niệm Niệm và Minh Thư đều là bé ngoan, trưa cháu không rõ có thể về hay không, nếu cháu không về thì mọi người ăn trước đi ạ, không cần đợi cháu."

Bà Bạch gật đầu rồi xách nước đi tưới rau.

Bạch Du lên lầu gọi bé con dậy, bóp cho cô bé một ít kem đánh răng, dặn cô bé đánh răng thật kỹ, sau đó đi vào bếp làm bánh trứng, làm xong mới đeo chiếc túi quân đội đi ra ngoài.

Ở vùng nông thôn, xe đạp vẫn là một thứ rất hiếm gặp. Cho nên mỗi lần cô đi xe đạp ra ngoài đều sẽ trở

thành tâm điểm chú ý của mọi người. Cô nghĩ một lát, cuối cùng quyết định đi bộ đến đó.

Đi bộ từ căn cứ hải quân mất khoảng bốn mươi phút, cũng may là buổi sáng không nắng gắt, nên lúc đến nơi hẹn Bạch Du chỉ hơi đổ mồ hôi.

Bãi cỏ ở khu vực này cao tới nửa người, trốn trong đó sẽ rất không thể bị nhìn thấy, ở đảo Quỳnh Châu lại có rất nhiều rắn và côn trùng, bởi vậy bình thường chẳng có ai đi tới bãi cỏ cả.

Bạch Du đi tới bãi cỏ, thấy xung quanh không có người thì thấp giọng gọi hai tiếng. Ngay sau đó trong bụi cỏ liền có tiếng xào xạc, Hạ Hải Sinh đầu đầy cỏ từ trong đó đi ra.

Đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Bạch Du, anh ấy gãi đầu giải thích: "Vừa rồi nhìn thấy thư ký Lâm và thư ký Tiếu chạy tới nhà máy, tôi lo bọn họ phát hiện ra nên liền trốn ở trong bụi cỏ."

Anh ấy đã biết tin Bạch Du, thợ cả Ngũ và những người khác đã tạm nghỉ việc ở nhà máy. Anh ấy không ngờ chú của mình mới chỉ đi có vài ngày mà nhà máy lại có một sự thay đổi lớn đến như vậy.

Tuy nhiên, nhìn vẻ mặt ủ dột của thư ký Tiếu và thư ký Lâm, trông bọn họ phải già đi một hai tuổi rồi.

Thư ký Tiếu và thư ký Lâm thực sự rất đau đầu. Khi biết Bạch Du, thợ cả Ngũ và những người khác đã tự nguyện rời nhà máy thì Thư ký Tiếu lại chẳng vui chút nào, thay vào đó còn mắng thư ký Lâm dữ hơn.

Anh ta chẳng biết gì về việc chạm khắc trên vỏ sò cả, xung quanh cũng không có thợ nào có thể tiếp quản. Một khi Bạch Du và những người khác rời đi,

bọn họ chẳng khác nào như những con ruồi mất đầu, phải làm gì tiếp theo cũng không biết chứ đừng nói đến việc hoàn thành các đơn đặt hàng của nhà máy, và chuẩn bị sản phẩm quảng bá trong Hội chợ Quảng Châu.

Nếu đơn hàng không thể hoàn thành, nhà máy sẽ phải bồi thường. Dù đơn hàng được nhận lúc Âu Dương Văn Khiên còn ở đây, nhưng bây giờ người quản lý và tiếp quản hiện tại là thư ký Tiêu, cũng đồng nghĩa với việc anh ta phải chịu trách nhiệm về việc này đến cùng.

TBC

Còn có hội chợ Quảng Châu nữa, danh sách đã được chốt hết rồi, chuyện lớn như vậy, nếu anh ta làm lung tung thì không chỉ địa vị của Phi Ngư sẽ không được cứu vãn, mà ngay cả địa vị của xã Đông Phương cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Thư ký Tiêu tức đến đầu đau mà bụng cũng đau, hận không thể tát thư ký Lâm một cái. Nếu không phải anh ta nghĩ ra cái ý kiến quỷ quái này, nhóm Bạch Du đã không rời đi.

Thư ký Lâm cũng rất tức lắm.

Đúng vậy, chủ ý là của anh ta, nhưng nếu thư ký Tiêu không muốn thì không ai có thể ép buộc anh ta cả.

Huống chi Tiêu Anh Hùng còn là anh rể của anh ta, lợi ích anh ta muốn, quyền lợi cũng đòi, vậy tại sao bây giờ xảy ra chuyện thì liền đổ hết trách nhiệm lên người mình chứ?

Nhưng mấy lời này anh ta chỉ có thể đè xuống bụng, nhất định phải nghĩ biện pháp xử lý chuyện này cho ổn thoả, nghĩ đến việc phải hạ mình xin Bạch Du trở về, anh ta chỉ muốn c.h.ế.t lặng.

Bạch Du không biết ở bên kia thư ký Tiếu và thư ký Lâm đang sứt đầu mẻ trán, cô đi theo Hạ Hải Sinh, hai người né những người đi trên đường, rẽ ngoặt nhiều lần, cuối cùng quẹo vào một khu rừng nhỏ, đi vào một căn nhà hoang đổ nát, cô nhìn thấy Tân Tuệ Mị đang bị trói lại.

Tân Tuệ Mị nằm trên mặt đất, giống như một con nhộng khổng lồ, trên mặt đầy vẻ sợ hãi, vừa nhìn thấy Bạch Du thì cô ấy giật mình sững sờ trong giây lát, trong mắt lập tức tràn ngập sự tức giận, cũng giãy giụa dữ dội hơn.

Bạch Du đang định bước tới lấy mảnh vải trên miệng cô ấy ra, ai ngờ khi nhìn kỹ hơn, cô nhận ra đó không phải là mảnh vải mà là đôi tất thối của Hạ Hải Sinh, bước chân của cô lập tức dừng lại, quay đầu nhìn về phía Hạ Hải Sinh: “Anh lấy chiếc tất ra khỏi miệng cô ấy đi.”

Dường như Hạ Hải Sinh nhận ra Bạch Du khó chịu, mặt liền đỏ lên, vừa đi vừa ngượng ngùng giải thích: “Lúc đó trên người không có thứ gì khác, tôi sợ cô ta sẽ gọi những người xung quanh nên…”

Thế nên đã cởi tất mình ra, không chút nghĩ ngợi mà nhét vào.

Chương 733: Chương 733

DTV-EBOOK

Sau khi chiếc tất được lấy đi, Tân Tuệ Mị ghê tởm nôn khan, nôn tới độ rã rời, mặt đỏ hết cả lên.

Bạch Du cảm thấy cô ấy có hơi khổ, Hạ Hải Sinh đã mấy ngày không về xã, cũng có nghĩa là đã mấy ngày anh ta không tắm, mùi trên cái tất kia chắc hẳn…

Sau khi cơn buồn nôn qua đi, Tân Tuệ Mị lập tức ngẩng đầu trừng mắt nhìn Bạch Du: "Là cô! Là cô bảo Hải Sinh bắt cóc tôi? Cô có ác ý gì?!"

Hạ Hải Sinh nghe vậy thì lập tức giải thích: "Đồng chí Bạch không bảo tôi làm việc này!"

Nhưng hiển nhiên Tân Tuệ Mị không nghe lời giải thích này, cứ một mực tin là Bạch Du làm. Bạch Du không muốn giải thích, chỉ nhìn cô ấy và nói: "Tôi muốn biết đêm đó người chồng đã c.h.ế.t Chu Vệ Hâm của cô đã xảy ra chuyện gì."

Tân Tuệ Mị nghe vậy thì sửng sốt một lát, sau đó trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi, sau đó liền cau mày hét lên: "Tôi không biết, tôi không biết gì hết, cô đừng hỏi tôi, đầu tôi đau quá…"

Bạch Du nhìn chằm chằm cô ấy không chớp mắt, cố gắng nhìn ra trên mặt cô ấy có có lộ vẻ dối trá nào không, nhưng cô đã không thành công.

Trừ khi Tân Tuệ Mị có kỹ năng diễn xuất của một nữ diễn viên đoạt giải Oscar, nếu không thì cô ấy thực sự không giống như đang giả vờ.

Nhưng Hạ Hải Sinh lại không nghĩ như vậy.

Anh ấy cực kỳ kích động, gầm lên với Tân Tuệ Mị: "Tới lúc này mà cô còn giả vờ à! Chú tôi gặp cô đúng là xui tám kiếp, nếu không có cô, chú ấy cũng sẽ không bị b.ắ.n chết!"

Tân Tuệ Mị sửng sốt, giống như một con búp bê nhựa không có pin, đầu và cơ thể gập lại một góc kỳ lạ, phải rất lâu cô ấy mới tìm lại được giọng nói của mình: "Hải Sinh, cậu nói thế là có ý gì? Chú của cậu sao lại bị bắn?"

Hai mắt Hạ Hải Sinh đỏ ngầu, tròng mắt gần như muốn bật ra khỏi hốc mắt: "Tại sao chú tôi lại bị bắn? Tới lúc này mà cô còn hỏi câu như vậy, còn không phải tại cô à, là do cô g.i.ế.c Chúc Vệ Hâm, chú ấy muốn gánh tội thay cô nên mới nhận là do mình giết, không lâu nữa sẽ bị b.ắ.n huhuhu…"

Sự đau khổ, sợ hãi và lo lắng mấy ngày qua cuối cùng cũng đã không nén nổi vào lúc này nữa, Hạ Hải Sinh ngồi xổm trên mặt đất, khóc lóc đau đớn.

Tân Tuệ Mị như thể là lần đầu tiên nghe tin này, trong mắt đầy rẫy vẻ kinh hãi, bối rối và mờ mịt, tự lẩm bẩm: "Sao chuyện này có thể xảy ra? Làm sao có thể xảy ra được? Các đồng chí công an đã nói rõ ràng là do anh ta không cẩn thận ngã sấp xuống nên mới kéo đ.â.m trúng tim. Anh và chị dâu chưa bao giờ nhắc đến Văn Khiên. Làm sao chuyện này có thể xảy ra được?"

Bạch Du nghe được thông tin trong lời nói của cô ấy, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng lắm: "Đồng chí Tân, cô vừa nói gì thế? Cô nói đồng chí công an nói với cô Chúc Vệ Hâm không cẩn thận nên bị ngã, bị kéo đ.â.m trúng tim chết?"

Dường như Tân Tuệ Mị không nghe thấy lời cô nói, vẫn đang mắc kẹt trong cảm xúc của chính mình, liên tục lặp đi lặp lại những lời đó.

Bạch Du không còn cách nào khác đành phải lấy chai nước từ trong túi quân đội ra, sau đó tạt nước lên mặt cô ấy.

Tân Tuệ Mị bị tạt nước vào mặt, toàn thân hơi run run, nhưng cũng chính nhờ thế mà mắt đã có tiêu cự hơn.

Bạch Du hỏi lại cô ấy vừa nói cái gì, lại nói: "Còn nữa, thông tin chúng tôi có được là Chúc Vệ Hâm bị người ta dùng kéo đ.â.m vào tim rồi chết. Là một vụ g.i.ế.c người, là một vụ án hình sự, không phải tai nạn! Đồng chí Tân, nếu cô muốn cứu bí thư Âu Dương thì cô thử nhớ lại chuyện gì xảy ra đêm đó đi!"

Tân Tuệ Mị nhìn Bạch Du, mày nhíu lại: "Tôi nhớ ngày đó khi tôi đến xã tìm Văn Khiên, Văn Khiên đã mất bình tĩnh, đập hết mọi thứ xung quanh…"

Bạch Du đi tới, cố gắng cởi sợi dây trên tay cô ấy: "Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Hạ Hải Sinh nói tối hôm đó bí thư Âu Dương đến gặp cô, hàng xóm của cô cũng nói có nhìn thấy bí thư Âu Dương ở trước cửa nhà cô. Lúc đó đã gì đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Sau đó…Tôi không nhớ được gì cả. Tại sao…Tôi không nhớ được gì hết?"

Cổ tay của Tân Tuệ Mị bị trói hiện lên những vết hằn rất sâu. Da cô ấy trắng nõn, những vết tím sẫm kia vô cùng nhức mắt, nhưng cô ấy dường như chẳng

nhìn thấy, cũng chẳng quan tâm, chỉ dùng tay đập mạnh vào đầu mình.

Nếu trước đó Bạch Du còn hơi nghi ngờ cô ấy giả vờ mất trí nhớ, nhưng giờ đây cô không nghi ngờ được nữa.

Với cái lực đập này, dù đầu óc không có vấn đề gì thì cũng bị đập cho có vấn đề mất.

Mặc dù Tân Tuệ Mị không nhớ chuyện gì đã xảy ra đêm đó, nhưng rõ ràng vị công an kia rất có vấn đề.

Bọn họ có thể bắt đầu từ chỗ này.

Nghĩ vậy, Bạch Du nắm lấy tay cô ấy: "Đồng chí Tân Tuệ Mị, cô có muốn cứu Âu Dương Văn Khiên không?"

Nghe vậy, Tân Tuệ Mị giành lại thế chủ động, nắm lấy tay Bạch Du: "Muốn chứ! Đồng chí Bạch, xin hãy nói cho tôi biết tôi nên làm gì để cứu Âu Dương Văn Khiên!"

Bạch Du nhìn cô ấy, hỏi từng chữ một: "Tới đồn công an, nói cho công an biết mấy lời cô nói lúc nãy."

Công an ghi lại lời khai của Tân Tuệ Mị rõ ràng đã bị mua chuộc, không khó để đoán ra ai đã hối lộ anh ta, chắc hẳn là anh và chị dâu Tân Tuệ Mị.

Bảo Tân Tuệ Mị đến đồn công an để khai báo với công an, cũng có nghĩa là khai ra anh và chị dâu của cô ấy.

Điều này có thể khiến anh chị em xâu xé lẫn nhau.

Hạ Hải Sinh cũng ngừng gào khóc, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Tân Tuệ Mị, thở cũng không dám thở mạnh.

Tân Tuệ Mị mặc dù mất đi một phần trí nhớ, nhưng cô ấy không mất đi lý trí, hiển nhiên là hiểu câu nói ấy của Bạch Du có ý gì, cô ấy gục đầu xuống, bất động một lúc lâu.

Nhìn thấy cô như vậy, Hạ Hải Sinh nghĩ cô ấy không muốn làm, giận đến mức lại gầm lên: "Cô là ả đàn bà không có lương tâm, chú tôi thậm chí còn liều mạng vì cô, nhưng cô lại không sẵn lòng làm chút việc nhỏ ấy cho chú! Tôi thực sự thấy không đáng cho chú ấy. Chúc Vệ Hâm không phải là do cô giết, mà chính là do anh hoặc chị dâu cô g.i.ế.c chết, mà dù thì sao các người vẫn là cùng một nhà…"

Lời còn chưa dứt, Tân Tuệ Mị đã ngẩng đầu, môi bị cắn chặt đến trắng bệch: "Tôi đi!"

Hạ Hải Sinh đột nhiên bị cắt ngang, trong chốc lát không theo kịp lời nói của cô ấy: "Cô nói cái gì?"

Tân Tuệ Mị: "Tôi đi, tôi với hai người đến đồn công an!"

Hạ Hải Sinh dường như bị sự ngạc nhiên và vui mừng to lớn làm cho choáng váng, vẫn không nhúc nhích gì, dáng vẻ trông rất buồn cười.

Bạch Du đẩy anh ấy: "Sao còn đứng đó? Mau đi đi!"

Tân Tuệ Mị đã mất tích quá lâu, người nhà họ Tân chắc chắn đang tìm cô ấy, họ phải đến đồn công an trước khi người nhà họ Tân tìm thấy cô ấy.

Hạ Hải Sinh phản ứng lại, cũng chẳng để ý sự cố kị giữa nam và nữ, dùng sức cởi sợi dây dưới chân Tân

Tuệ Mị rồi kéo phắt cô ấy dậy: “Đi, giờ chúng ta đến đồn công an!”

Tay chân của Tân Tuệ Mị đã bị trói quá lâu nên đã tê dại vì thiếu máu, lại bị anh ấy kéo như thế, suýt chút nữa đã ngã nhào.

Đúng như suy đoán của Bạch Du, sau khi anh trai và chị dâu của Tân Tuệ Mị phát hiện ra Tân Tuệ Mị mất tích, họ đã huy động người thân đi tìm cô ấy ở khắp nơi.

Nhóm Bạch Du đi thẳng tới đồn công an mà không gặp bất kỳ ai trong gia đình nhà họ Tân. Cho tới khi đứng ở cửa đồn công an, họ mới nhìn thấy vẻ mặt hằm hằm của anh trai của Tân Tuệ Mị, Tân Tử Lương

Khi Tân Tử Lương thấy họ sắp bước vào đồn công an thì không chút do dự lao tới ngăn cản họ: “Tiểu Mị, em không thể vào được!”

Bạch Du liền nói ngay: “Hạ Hải Sinh, ngăn anh ta lại! Cứu được chú của anh hay không là do anh quyết định đấy!”

Hạ Hải Sinh nghe thế, ánh mắt lập tức trở nên cực kỳ hung dữ, giống như một con ch.ó hung hãn lao tới ôm lấy Tân Tử Lương, cả hai lăn xuống đất và bắt đầu đánh nhau.

Tân Tuệ Mị vẫn lo lắng anh trai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng Bạch Du đã nắm lấy cánh tay cô ấy, kéo cô vào đồn công an.

Chương 734: Chương 734

DTV-EBOOK

Công an ghi lại lời khai của Tân Tuệ Mị tình cờ có mặt ở đồn công an, khi nhìn thấy Tân Tuệ Mị, anh ta lập tức giật mình, mặt tái nhợt ngay, nhưng dù muốn ngăn cản thì đã không còn kịp nữa.

Khi Bạch Du bước ra khỏi đồn công an, Tân Tử Lương đã không còn ở đó nữa, chỉ còn Hạ Hải Sinh với khuôn mặt bị đánh bầm tím đang ngồi trên mặt đất.

Hạ Hải Sinh nhìn Bạch Du, trên khuôn mặt bầm tím hiện lên nụ cười đã lâu không thấy: "Giám đốc Bạch, mạng của chú tôi đã được cứu rồi sao?"

TBC

Bạch Du cúi đầu nhìn anh ấy: "Ừ, tạm thời cứu được rồi."

***

Sau khi tạm biệt Hạ Hải Sinh, Bạch Du đi đến Cung Tiêu Xã mua một ít hạt sen, sau đó đi đến quầy rau mua rau và ngân nhĩ tươi.

Từ khi Giang Lâm được thăng chức đội trưởng, nhiệm vụ trên vai anh càng nặng nề hơn, gần đây thường xuyên thức khuya mỗi ngày chỉ ngủ ba bốn tiếng, do đó dễ bị nóng trong người.

Tối qua lúc ngủ cổ họng anh vẫn rất khó chịu, nói nuốt nước bọt giống như nuốt một lưỡi d.a.o vậy, nên cô định vài ngày tới sẽ làm món canh ngân nhĩ hạt sen giúp anh giải nhiệt.

Còn chưa về đến nhà, từ xa cô đã nhìn thấy thư ký Lâm đứng trước cửa nhà mình như một con chuột to đùng.

Nhìn thấy cô, đôi mắt tam giác sáng rực lên: "Giám đốc Bạch, cô về rồi, tôi đã đợi ở cửa nhà cô rất lâu rồi!"

Bạch Du nhún nhún vai: "Tôi đâu có bảo anh chờ."

Thư ký Lâm: "..."

Không được giận, không được tức giận.

Thư ký Lâm hít một hơi thật sâu, nụ cười trên mặt càng tươi hơn một chút: "Đúng đúng, tôi phải đợi giám đốc Bạch mới phải. Giám đốc Bạch, tất cả sai lầm đều là lỗi của tôi. Tôi đã nhận thức sâu sắc được sai lầm của mình, nên xin giám đốc Bạch rộng lượng hãy theo tôi về lại nhà xưởng đi!"

Trước đây anh ta chẳng thèm quan tâm gì đến Bạch Du, tốt xấu gì cũng có nhóm người của thợ cả Ngũ, ai ngờ thợ cả Ngũ cũng rời theo luôn, chỉ còn lại một ít binh tôm tướng tép, bây giờ cả nhà máy đang trong tình trạng tê liệt.

Nếu Bạch Du không quay lại, thợ cả Ngũ và những người khác cũng sẽ không quay lại. Khi đó họ sẽ không thể hoàn thành các đơn hàng và sản phẩm cho hội chợ Quảng Châu.

Cho nên thư ký Tiêu đã ra án tử cho anh ta, nếu không mời được Bạch về thì anh ta không đừng quay về nữa!

Đây là lý do tại sao anh ta lại xuất hiện trước cửa nhà Bạch Du.

Bạch Du thậm chí còn không thèm nhìn anh ta: "Thư ký Lâm, ngày hôm qua tôi đã nói rất rõ những gì cần nói rồi, tôi không muốn lặp lại những gì đã nói lần thứ hai, mời anh đi ngay cho, nếu không tôi bảo hỏi lính cần vụ tới đây đấy!"

"…"

Trán Thư ký Lâm nổi gân xanh, xém nữa tức tới mức nổ tung.

Thư ký Lâm đã ngồi xổm ở cửa lâu thế rồi, tới mức khiến gây sự chú ý tới hàng xóm xung quanh, lúc này khi nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người, một người phụ nữ chưa từng nói chuyện với Bạch Du nhướn mày hỏi:

"Vị đồng chí nam này, anh vừa nói đến nhà máy nào thế? Còn gọi giám đốc gì vậy? Tôi nhớ đồng chí Bạch đã nghỉ việc ở toà soạn rồi mà?"

Thư ký Lâm thấy Bạch Du không muốn quay về với mình, liền nói nói thẳng: "Đương nhiên không phải tôi nói là giám đốc toà soạn, mà là xưởng chạm khắc vỏ sò ở xã Phi Ngư. Xưởng này do đồng chí Bạch một tay lập nên, chẳng lẽ cô ấy không nói với hàng xóm các cô sao?

Những lời này vừa dứt, bỗng chốc khiến ai ấy ồ lên.

"Cái gì? Bạch Du thành lập nhà máy hả?"

""Xin lỗi đồng chí, Bạch Du đã thành lập nhà xưởng nào vậy?"

“Tôi chưa nghe nói gì hết. Chị Lôi, chị rất thân với Bạch Du, cô ấy không nói với chị sao?”

Thư ký Lâm lộ ra vẻ nham hiểm, nói: “Đó là một xưởng chạm khắc vỏ sò. Cô ấy là giám đốc nhà máy, còn mời hai vợ chồng thợ cả Ngũ về làm nhà thiết kế. Mỗi tháng một người sẽ có năm mươi đồng tiền lương, chưa tính trợ cấp. Ngoài thợ cả Ngũ, còn có một người tên là Mã Tái Nam, trước đây gọi là Phùng Chiêu Đệ, cũng được gọi đến làm trợ lý.”

Năm mươi đồng!

Khi con số này vừa được nói ra, tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh, mang ánh mắt không mấy hảo cảm nhìn về phía Bạch Du.

“Bạch Du, cô từ đảo Quỳnh Châu đến đây đã được một hai năm, chúng ta là hàng xóm lâu như vậy, sao cô không kể cho chúng tôi nghe chuyện tốt như thế chứ?”

“Đúng vậy, họ hàng xa không bằng láng giềng gần, lúc bình thường khi cô đến Quảng Thành học, chúng tôi thấy có gì ngon là sẽ chia cho nhà đội trưởng, chúng tôi không muốn cô cho chúng tôi cái gì, nhưng cô làm thế này đúng thật là không để chúng tôi vào mắt.”

“Đúng vậy, chả hề nói cho chúng tôi biết, ngay cả chị Lôi cũng không. Xem ra mối quan hệ tốt đẹp mà chúng ta có đều là giả nhỉ, rốt cuộc thì hay rồi, còn giấu diếm bao nhiêu nữa đây, là sợ mọi người được thơm lây của cô sao?”

Thấy mọi người phàn nàn Bạch Du, cuối cùng thư ký Lâm cũng thở ra một hơi.

Anh ta không được sống dễ dàng thì cô cũng mong được dễ thở!

Tất nhiên, mấy lời đồn nhảm không thể làm gì được Bạch Du, nhưng sau này thanh danh của nhà cô trong quân đội sẽ hoàn toàn biến mất, nếu nhìn xa hơn thì thậm chí có thể ảnh hưởng đến việc thăng chức của chồng cô.

Dù sao chỉ cần có thể gây rắc rối cho Bạch Du là anh ta thấy vui rồi!

Làm sao Bạch Du có thể không biết mục đích của thư ký Lâm? Cô không quan tâm nhiều đến người khác, nhưng đúng thật chị Lôi đã giúp đỡ cô rất nhiều, cô không muốn chị Lôi hiểu lầm mình.

Nhưng chưa kịp mở miệng, cô đã nghe thấy tiếng chị Lôi nói lớn: "Muốn oán trách thì cứ oán trách đi, đừng lôi tôi vào. Bạch Du không nói cho tôi biết, nhưng lòng tôi hiểu là được. Cái chuyện vừa nãy mà tên xấu xí này nói, xưởng chạm khắc vỏ sò gì đó, tôi không biết chạm khắc vỏ sò là gì, nhưng chắc chắn là nó liên quan đến việc chạm khắc, mấy người nhìn tay tôi này, mấy người có nghĩ tôi có thể làm việc chạm khắc được không?"

Vừa nói, chị ấy vừa giơ đôi bàn tay to lớn của mình lên: "Thứ nhất, tôi không thể làm công việc điêu khắc, thứ hai, tôi không thể thiết kế được cái gì như thợ cả Ngũ. Chưa nói tới nhà thiết kế là gì tôi cũng không biết, bảo tôi vẽ gà thì cũng nhìn như con sâu thôi. Điều cuối cùng chính là, chúng ta đều cùng chồng đến đây để đóng quân. Khi chồng mình bị điều đi, chúng ta nhất định sẽ đi cùng, thế nên sẽ

khác người dân địa phương rất nhiều, vì vậy Bạch Du mời người dân địa phương tham gia thì có sao?"

Mọi người nghe chị Lôi nói vậy, đều im lặng hết.

Khi nghe tin Bạch Du còn bảo cả Phùng Chiêu Đệ làm trợ lý nhưng chẳng nói lời nào với bọn họ, lòng họ cảm thấy khó chịu vô cùng.

Lúc này, khi bị chị Lôi nhắc nhở thì mới tỉnh táo lại, họ đúng như chị Lôi đã nói, một khi chồng bị điều đi thì họ nhất định sẽ theo chồng, lỡ như chồng xuất ngũ thì họ cũng sẽ ưu tiên trở về quê hương hơn.

Dù sao ở quê họ đều có người thân, cha mẹ, ở đây bọn họ luôn là những người xa lạ.

Nghĩ thế, trên khuôn mặt của mọi người đều hiện lên vẻ xấu hổ.

Bạch Du cảm kích nhìn chị Lôi: "Cái gọi là chạm khắc trên vỏ sò dùng vỏ sò làm thành đồ điêu khắc. Để tạo ra một sản phẩm hoàn chỉnh cần rất nhiều quy trình, chẳng hạn như thiết kế bản vẽ, cắt, mài, dán, … Mỗi quy trình đều phải có sự yêu cầu tương đối cao về cả trình độ lẫn năng khiếu nghệ thuật. Đã gần một tháng kể từ khi tuyển dụng công nhân vào nhà máy, dù những người đó chưa phải là công nhân chính thức, chỉ có thể gọi là học việc, học việc thì sẽ không được trả lương, học thành thạo xong mới có thể thương lượng mức lương được."

"Sở dĩ tôi không nói với mọi người là vì, thứ nhất công việc này không dễ làm. Thứ hai như chị Lôi đã nói, nó không phù hợp với hoàn cảnh gia đình của mọi người. Mọi người thường rất quan tâm đến tôi và

gia đình tôi, nhất là trong thời gian tôi không ở đảo Quỳnh Châu, ít nhiều gì mọi người đã giúp tôi chăm sóc Giang Lâm, giờ đây tôi xin chân thành gửi lời cảm ơn đến mọi người".

Nói xong, cô cúi chín mươi độ cảm ơn mọi người.

Mọi người nhìn thấy cảnh này càng cảm thấy áy náy hơn.

Lúc nãy ngoài miệng thì tỏ ra tức giận, nhưng thực ra họ không quan tâm Giang Lâm nhiều đến thế. Một khi Bạch Du đến Quảng Thành, Giang Lâm sẽ ăn uống trong căn tin, thời gian còn lại sẽ ở trong quân đội nên sẽ không cần phải làm phiền người khác.

Chương 735: Chương 735

DTV-EBOOK

Đương nhiên nhà chị Lôi là ngoại lệ, chưa nói đến những người khác, trước khi Bạch Du trở lại đảo Quỳnh Châu, vì Giang Lâm đang đi làm nhiệm vụ, chị Lôi không nói gì mà đã chủ động giúp dọn phòng.

Nhưng chị Lôi chẳng hề phàn nàn gì cả, thay vào đó bọn họ lại oán trách đủ điều.

Hơn nữa, sau khi nghe nói học việc một tháng mà chả có một đồng lương, mọi người thậm chí còn không có suy nghĩ gì về cái gọi là công việc này.

Bọn họ càng nghĩ càng thấy mất mặt.

Nhưng có một ngoại lệ, đó chính là người phụ nữ không ưa Bạch Du kia, chỉ thấy cô ta cong môi nói: "Cũng không thể nói như vậy, đồng chí Bạch cũng nên hỏi chúng tôi một tiếng chứ? Không hỏi thì sao biết được chúng tôi không biết chạm khắc và thiết kế, hơn nữa, Phùng Chiêu Đệ cũng đâu biết điêu khắc hay thiết kế, sao cô ta có thể vào xưởng được?"

Vừa dứt lời, chị Lôi liền chạy tới chỗ cô ta: "Vậy thì bây giờ tôi hỏi cô, cô có biết chạm khắc hay thiết kế không, hay là định c.h.ế.t già ở đảo Quỳnh Châu này?"

Người phụ nữ nghẹn ngào không nói nên lời: "… Tôi…"

"Tôi cái gì mà tôi! Nói một hồi cô nghĩ mình là người giỏi giang lắm sao? Hà cớ gì Bạch Du phải hỏi cô chứ? Cô và Bạch Du có quan hệ tốt lắm à? Bình

thường tôi chẳng thấy cô nói lời nào tốt đẹp với Bạch Du, bây giờ có lợi thì phải nghĩ đến cô sao, tại sao chứ? Chỉ vì mặt của cô dày quá hả?"

"....."

Mặt người phụ nữ bị chị Lôi phun nước miếng đầy khắp, mặt lúc đỏ lúc trắng, cô ta không nhịn được nữa, che miệng bỏ chạy.

Mọi người cũng bị sốc.

Họ biết chị Lôi có rất nóng tính, nhưng họ không biết chị Lôi có thể hung dữ mắng người người dữ như vậy, may là vừa rồi họ không bước ra, nếu người mất mặt chính là bọn họ.

"Tôi còn có việc phải làm, vậy tôi đi trước đây."

"Tôi cũng có việc..."

"Tôi cũng vậy..."

Mọi người vội vàng kiếm cớ giải tán, trong một lát chỉ còn lại chị Lôi và thư ký Lâm ở lại.

"....."

Thư ký Lâm tức tới dạ dày quặn đau. Khó khăn lắm anh ta mới khơi dậy được sự phẫn nộ của người dân, nhưng không ngờ chỉ cần mấy câu nói mà người phụ nữ trước mặt lại giải quyết được hết.

Bạch Du liếc anh ta một cái: "Thư ký Lâm xấu xí à, anh biết đường cút, hay vẫn phải để tôi bảo người ném anh ra ngoài?"

Thư ký - Lâm - xấu xí: "....."

A a a tức quá!!!

Sau khi Thư ký Lâm cút, Bạch Du mới nói xin lỗi và cảm ơn chị Lôi.

Nhưng chị Lôi thực sự không để bụng: "Em không cần để tâm lời nói của những người đó, cũng đừng thấy có lỗi với chị. Vừa rồi chị nói những lời đó không phải để nói với người ta nghe, là chị thực sự nghĩ như vậy, hơn nữa nhà chị có nhiều trẻ con như thế, em có bảo chị đi làm thì chị cũng không có thời gian đi."

Thấy chị Lôi thật sự không để bụng, Bạch Du cũng không giải thích nữa, nhưng cô định sau này sẽ nấu thêm canh hạt sen ngân nhĩ, sau đó sẽ mang một phần đến nhà họ Lôi.

Lúc vào nhà, cô thấy một mảnh giấy do bà nội để lại, nói bà đã đưa Niệm Niệm và bé con đến bãi biển nhặt vỏ sò rồi.

Tranh thủ mọi người còn chưa về, cô bưng đồ vào bếp, lấy mấy nắm Tương Bạch Liên đã ngâm trong nước lạnh hai tiếng, sau đó rửa sạch ngân nhĩ tươi, bỏ đi phần vàng ở giữa, ngân nhĩ tươi có nhiều mủ hơn loại đã phơi khô.

Sau khi ngâm hạt sen, cô cho ngân nhĩ và hạt sen cắt nhỏ vào nồi cùng với một lượng đường vừa phải, sau đó thêm lượng nước vừa phải rồi đun sôi trên lửa lớn rồi vặn lửa nhỏ xuống, đun trong một tiếng.

Ngân nhĩ tươi ngon kết hợp với đường phèn cũ, nước đường nấu kĩ có độ sánh sền sệt, hạt sen mềm dẻo, ngọt ngọt, người lớn hay trẻ em đều thích uống.

Thư ký Lâm không mời được Bạch Du, nhóm người thợ cả Ngũ về, lúc quay lại đã bị thư ký Tiếu đánh cho xây xẩm mặt mày.

Sau đó, thư ký Tiếu cũng đích thân đến mời Bạch Du, nhưng vẫn bị từ chối.

Thư ký Tiếu vò đầu bứt tai. Khi cấp trên biết được tình hình cũng đã gây áp lực cho anh ta. Thư ký Tiếu không còn cách nào khác là phải đẩy thư ký Lâm ra làm bia đỡ đạn.

Về phần Âu Dương Văn Khiên, Bạch Du cũng không quan tâm nữa.

Cô đã làm hết những gì có thể, nếu anh ta vẫn muốn c.h.ế.t thì cô cũng chẳng thể làm gì được.

Vì những nhân vật chủ chốt như Bạch Du và thợ cả Ngũ đã rời khỏi nhà máy, khiến nhà máy chẳng thể hoạt động được nữa, cho nên thư ký Tiếu cũng không còn cách nào khác, đành phải báo cáo chi tiết tình hình.

Vốn dĩ thư ký Tiếu có thể thăng chức trong năm nay, nhưng vì chuyện này nên việc thăng chức là không thể.

Lãnh đạo huyện phái người đến mời Bạch Du, cũng hứa sau này sẽ cho cô phụ trách công việc trong nhà máy, cô có thể từ chối thư ký Tiếu và thư ký Lâm, nhưng lãnh đạo huyện đã phái người tới, nếu cô còn ra vẻ nữa thì cũng không ổn lắm.

Hơn nữa chuyện nhà xưởng cũng là do cô đề xuất, đơn đặt hàng cũng là do cô ký với Trung tâm thương mại Hữu Nghi, còn có hội chợ Quảng Châu. Cho dù cô muốn buông tay thì cũng phải làm xong những việc này trước.

Vì thế cô giả vờ suy nghĩ, sau đó đồng ý quay lại nhà máy.

Ngay khi Bạch Du trở lại, hai vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu, cũng như Mã Tái Nam và Hạ Hải Sinh cũng theo về, nhà máy đã hoạt động trở lại.

Khi các công nhân biết Bạch Du đã trở lại, đều vui mừng hò reo.

“Giám đốc Bạch trở về là tảng đá trong tim tôi như rớt xuống vậy, cảm giác như không cần phải sợ điều gì nữa.”

“Tôi cũng vậy, lúc trước khi giám đốc Bạch rời đi, mỗi ngày tôi đều lo nhà máy sẽ đóng cửa.”

“Không phải, giám đốc Bạch chính là gậy Như Ý của nghề chạm khắc vỏ sò này đó!”

Sau ngần ấy thời gian trì hoãn, Bạch Du không thể không tuyên bố sẽ phải tăng ca.

Nhưng cô cũng hứa khi đơn hàng được bán thì sẽ trả lương cho mọi người ngay.

Khi mọi người nghe là sẽ được trả lương thì giống như được bơm m.á.u gà vậy, trời còn chưa sáng mà đã tới nhà máy luôn.

Vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu cũng rất có năng lực. Tuy trước đó đã nghỉ việc ở nhà máy nhưng dường như họ cũng đoán được Bạch Du sẽ quay lại, nên cả hai đã không dừng việc thiết kế lại.

Trong thời gian ở nhà, họ đã thiết kế tất cả các mẫu sản phẩm cho Hội chợ Quảng Châu, sau khi thấy Bạch Du đã khen không hết lời.

Ngay khi mọi người cho rằng Âu Dương Văn Khiên không thể trở về xã, thì anh ta đã mang gương mặt hốc hác quay về.

Nắng tháng tám nóng nực chiếu lên đôi má hóp của anh ta, khiến anh ta trông giống như một cái xác biết đi vậy. Câu đầu tiên anh ta nói khi nhìn thấy Bạch Du là…

“Cô ấy đã nhớ ra rồi, cô ấy đã đi tự thú.”

Bạch Du sững sờ một lúc, rồi mới nhận ra người phụ nữ mà anh ta đang nói chính là Tân Tuệ Mị.

Điều này có nghĩa là, Chúc Vệ Hâm không bị người ngoài g.i.ế.c chết, mà là do Tân Tuệ Mị giết.

Tân Tuệ Mị trông yếu đuối như bông hoa trắng bé nhỏ màu trắng lại có thể g.i.ế.c người?

TBC

Bạch Du không thể tưởng tượng được cảnh tượng đó.

Sau khi Âu Dương Văn Khiên nói xong lời đó thì ngất xỉu.

May mà Hạ Hải Sinh kịp thời đỡ anh ta, mới không để anh ta có vấn đề gì do ngã.

Chuyện công xưởng bận rộn nên Bạch Du nhất thời không đi được, bèn để Hạ Hải Sinh cõng Âu Dương Văn Khiên đến bệnh xá dã chiến gần đó, đợi hai người quay lại thì đã là chuyện hai giờ sau.

Sắc mặt Âu Dương Văn Khiên trông đã tốt hơn một chút, không còn đáng sợ như trước, chỉ là ánh mắt vẫn trống rỗng.

Buổi trưa tiệm cơm làm mì hải sản, tay nghề của đầu bếp tiệm cơm không tốt lắm nhưng hải sản tươi ngon, nước dùng hầm bằng nước sốt hải sản, có thể làm rơi lông mày của người ta.

Mì được làm thủ công, vừa dai vừa ngon, thêm nước dùng hải sản đậm đà thơm ngon trông mềm dai ngon miệng khiến người ta chảy nước miếng, ăn năm bát cũng không thấy chán.

Bạch Du bảo Hạ Hải Sinh đi lấy một bát mì hải sản nhưng Âu Dương Văn Khiên không đụng vào, ánh mắt nhìn Bạch Du, đôi môi khô nứt tái nhợt mấp máy hồi lâu, cuối cùng cũng nói ra lời…

“Đồng chí Bạch, cô có thể cứu Tiểu Mị không?”

Bạch Du nhớ tới dáng vẻ vì đại nghĩa không màng người thân của Tân Tuệ Mi vào ngày hôm đó, ngừng lại một chút rồi nói: “Bí thư Âu Dương, trước tiên anh hãy nói cho tôi nghe toàn bộ chuyện đã xảy ra, giữa anh và Tân Tuệ Mi đã xảy ra chuyện gì, đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ khi tôi biết toàn bộ chuyện đã xảy ra thì tôi mới có thể nói cho anh biết là tôi có thể cứu cô ta hay không thôi.”

Chương 736: Chương 736

DTV-EBOOK

Đương nhiên nhà chị Lôi là ngoại lệ, chưa nói đến những người khác, trước khi Bạch Du trở lại đảo Quỳnh Châu, vì Giang Lâm đang đi làm nhiệm vụ, chị Lôi không nói gì mà đã chủ động giúp dọn phòng.

Nhưng chị Lôi chẳng hề phàn nàn gì cả, thay vào đó bọn họ lại oán trách đủ điều.

Hơn nữa, sau khi nghe nói học việc một tháng mà chả có một đồng lương, mọi người thậm chí còn không có suy nghĩ gì về cái gọi là công việc này.

Bọn họ càng nghĩ càng thấy mất mặt.

Nhưng có một ngoại lệ, đó chính là người phụ nữ không ưa Bạch Du kia, chỉ thấy cô ta cong môi nói: "Cũng không thể nói như vậy, đồng chí Bạch cũng nên hỏi chúng tôi một tiếng chứ? Không hỏi thì sao biết được chúng tôi không biết chạm khắc và thiết kế, hơn nữa, Phùng Chiêu Đệ cũng đâu biết điêu khắc hay thiết kế, sao cô ta có thể vào xưởng được?"

Vừa dứt lời, chị Lôi liền chạy tới chỗ cô ta: "Vậy thì bây giờ tôi hỏi cô, cô có biết chạm khắc hay thiết kế không, hay là định c.h.ế.t già ở đảo Quỳnh Châu này?"

Người phụ nữ nghẹn ngào không nói nên lời: "… Tôi…"

"Tôi cái gì mà tôi! Nói một hồi cô nghĩ mình là người giỏi giang lắm sao? Hà cớ gì Bạch Du phải hỏi cô chứ? Cô và Bạch Du có quan hệ tốt lắm à? Bình

thường tôi chẳng thấy cô nói lời nào tốt đẹp với Bạch Du, bây giờ có lợi thì phải nghĩ đến cô sao, tại sao chứ? Chỉ vì mặt của cô dày quá hả?"

"....."

Mặt người phụ nữ bị chị Lôi phun nước miếng đầy khắp, mặt lúc đỏ lúc trắng, cô ta không nhịn được nữa, che miệng bỏ chạy.

Mọi người cũng bị sốc.

Họ biết chị Lôi có rất nóng tính, nhưng họ không biết chị Lôi có thể hung dữ mắng người người dữ như vậy, may là vừa rồi họ không bước ra, nếu người mất mặt chính là bọn họ.

"Tôi còn có việc phải làm, vậy tôi đi trước đây."

"Tôi cũng có việc..."

"Tôi cũng vậy..."

Mọi người vội vàng kiếm cớ giải tán, trong một lát chỉ còn lại chị Lôi và thư ký Lâm ở lại.

"....."

Thư ký Lâm tức tới dạ dày quặn đau. Khó khăn lắm anh ta mới khơi dậy được sự phẫn nộ của người dân, nhưng không ngờ chỉ cần mấy câu nói mà người phụ nữ trước mặt lại giải quyết được hết.

Bạch Du liếc anh ta một cái: "Thư ký Lâm xấu xí à, anh biết đường cút, hay vẫn phải để tôi bảo người ném anh ra ngoài?"

Thư ký - Lâm - xấu xí: "....."

A a a tức quá!!!

Sau khi Thư ký Lâm cút, Bạch Du mới nói xin lỗi và cảm ơn chị Lôi.

Nhưng chị Lôi thực sự không để bụng: "Em không cần để tâm lời nói của những người đó, cũng đừng thấy có lỗi với chị. Vừa rồi chị nói những lời đó không phải để nói với người ta nghe, là chị thực sự nghĩ như vậy, hơn nữa nhà chị có nhiều trẻ con như thế, em có bảo chị đi làm thì chị cũng không có thời gian đi."

Thấy chị Lôi thật sự không để bụng, Bạch Du cũng không giải thích nữa, nhưng cô định sau này sẽ nấu thêm canh hạt sen ngân nhĩ, sau đó sẽ mang một phần đến nhà họ Lôi.

Lúc vào nhà, cô thấy một mảnh giấy do bà nội để lại, nói bà đã đưa Niệm Niệm và bé con đến bãi biển nhặt vỏ sò rồi.

Tranh thủ mọi người còn chưa về, cô bưng đồ vào bếp, lấy mấy nắm Tương Bạch Liên đã ngâm trong nước lạnh hai tiếng, sau đó rửa sạch ngân nhĩ tươi, bỏ đi phần vàng ở giữa, ngân nhĩ tươi có nhiều mủ hơn loại đã phơi khô.

Sau khi ngâm hạt sen, cô cho ngân nhĩ và hạt sen cắt nhỏ vào nồi cùng với một lượng đường vừa phải, sau đó thêm lượng nước vừa phải rồi đun sôi trên lửa lớn rồi vặn lửa nhỏ xuống, đun trong một tiếng.

Ngân nhĩ tươi ngon kết hợp với đường phèn cũ, nước đường nấu kĩ có độ sánh sền sệt, hạt sen mềm dẻo, ngọt ngọt, người lớn hay trẻ em đều thích uống.

Thư ký Lâm không mời được Bạch Du, nhóm người thợ cả Ngũ về, lúc quay lại đã bị thư ký Tiếu đánh cho xây xẩm mặt mày.

Sau đó, thư ký Tiếu cũng đích thân đến mời Bạch Du, nhưng vẫn bị từ chối.

Thư ký Tiếu vò đầu bứt tai. Khi cấp trên biết được tình hình cũng đã gây áp lực cho anh ta. Thư ký Tiếu không còn cách nào khác là phải đẩy thư ký Lâm ra làm bia đỡ đạn.

Về phần Âu Dương Văn Khiên, Bạch Du cũng không quan tâm nữa.

Cô đã làm hết những gì có thể, nếu anh ta vẫn muốn c.h.ế.t thì cô cũng chẳng thể làm gì được.

Vì những nhân vật chủ chốt như Bạch Du và thợ cả Ngũ đã rời khỏi nhà máy, khiến nhà máy chẳng thể hoạt động được nữa, cho nên thư ký Tiếu cũng không còn cách nào khác, đành phải báo cáo chi tiết tình hình.

Vốn dĩ thư ký Tiếu có thể thăng chức trong năm nay, nhưng vì chuyện này nên việc thăng chức là không thể.

Lãnh đạo huyện phái người đến mời Bạch Du, cũng hứa sau này sẽ cho cô phụ trách công việc trong nhà máy, cô có thể từ chối thư ký Tiếu và thư ký Lâm, nhưng lãnh đạo huyện đã phái người tới, nếu cô còn ra vẻ nữa thì cũng không ổn lắm.

Hơn nữa chuyện nhà xưởng cũng là do cô đề xuất, đơn đặt hàng cũng là do cô ký với Trung tâm thương mại Hữu Nghi, còn có hội chợ Quảng Châu. Cho dù cô muốn buông tay thì cũng phải làm xong những việc này trước.

Vì thế cô giả vờ suy nghĩ, sau đó đồng ý quay lại nhà máy.

Ngay khi Bạch Du trở lại, hai vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu, cũng như Mã Tái Nam và Hạ Hải Sinh cũng theo về, nhà máy đã hoạt động trở lại.

Khi các công nhân biết Bạch Du đã trở lại, đều vui mừng hò reo.

“Giám đốc Bạch trở về là tảng đá trong tim tôi như rớt xuống vậy, cảm giác như không cần phải sợ điều gì nữa.”

“Tôi cũng vậy, lúc trước khi giám đốc Bạch rời đi, mỗi ngày tôi đều lo nhà máy sẽ đóng cửa.”

“Không phải, giám đốc Bạch chính là gậy Như Ý của nghề chạm khắc vỏ sò này đó!”

Sau ngần ấy thời gian trì hoãn, Bạch Du không thể không tuyên bố sẽ phải tăng ca.

Nhưng cô cũng hứa khi đơn hàng được bán thì sẽ trả lương cho mọi người ngay.

Khi mọi người nghe là sẽ được trả lương thì giống như được bơm m.á.u gà vậy, trời còn chưa sáng mà đã tới nhà máy luôn.

Vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu cũng rất có năng lực. Tuy trước đó đã nghỉ việc ở nhà máy nhưng dường như họ cũng đoán được Bạch Du sẽ quay lại, nên cả hai đã không dừng việc thiết kế lại.

Trong thời gian ở nhà, họ đã thiết kế tất cả các mẫu sản phẩm cho Hội chợ Quảng Châu, sau khi thấy Bạch Du đã khen không hết lời.

Ngay khi mọi người cho rằng Âu Dương Văn Khiên không thể trở về xã, thì anh ta đã mang gương mặt hốc hác quay về.

Nắng tháng tám nóng nực chiếu lên đôi má hóp của anh ta, khiến anh ta trông giống như một cái xác biết đi vậy. Câu đầu tiên anh ta nói khi nhìn thấy Bạch Du là…

“Cô ấy đã nhớ ra rồi, cô ấy đã đi tự thú.”

Bạch Du sững sờ một lúc, rồi mới nhận ra người phụ nữ mà anh ta đang nói chính là Tân Tuệ Mị.

Điều này có nghĩa là, Chúc Vệ Hâm không bị người ngoài g.i.ế.c chết, mà là do Tân Tuệ Mị giết.

Tân Tuệ Mị trông yếu đuối như bông hoa trắng bé nhỏ màu trắng lại có thể g.i.ế.c người?

TBC

Bạch Du không thể tưởng tượng được cảnh tượng đó.

Sau khi Âu Dương Văn Khiên nói xong lời đó thì ngất xỉu.

May mà Hạ Hải Sinh kịp thời đỡ anh ta, mới không để anh ta có vấn đề gì do ngã.

Chuyện công xưởng bận rộn nên Bạch Du nhất thời không đi được, bèn để Hạ Hải Sinh cõng Âu Dương Văn Khiên đến bệnh xá dã chiến gần đó, đợi hai người quay lại thì đã là chuyện hai giờ sau.

Sắc mặt Âu Dương Văn Khiên trông đã tốt hơn một chút, không còn đáng sợ như trước, chỉ là ánh mắt vẫn trống rỗng.

Buổi trưa tiệm cơm làm mì hải sản, tay nghề của đầu bếp tiệm cơm không tốt lắm nhưng hải sản tươi ngon, nước dùng hầm bằng nước sốt hải sản, có thể làm rơi lông mày của người ta.

Mì được làm thủ công, vừa dai vừa ngon, thêm nước dùng hải sản đậm đà thơm ngon trông mềm dai ngon miệng khiến người ta chảy nước miếng, ăn năm bát cũng không thấy chán.

Bạch Du bảo Hạ Hải Sinh đi lấy một bát mì hải sản nhưng Âu Dương Văn Khiên không đụng vào, ánh mắt nhìn Bạch Du, đôi môi khô nứt tái nhợt mấp máy hồi lâu, cuối cùng cũng nói ra lời…

“Đồng chí Bạch, cô có thể cứu Tiểu Mị không?”

Bạch Du nhớ tới dáng vẻ vì đại nghĩa không màng người thân của Tân Tuệ Mi vào ngày hôm đó, ngừng lại một chút rồi nói: “Bí thư Âu Dương, trước tiên anh hãy nói cho tôi nghe toàn bộ chuyện đã xảy ra, giữa anh và Tân Tuệ Mi đã xảy ra chuyện gì, đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ khi tôi biết toàn bộ chuyện đã xảy ra thì tôi mới có thể nói cho anh biết là tôi có thể cứu cô ta hay không thôi.”

Chương 737: Chương 737

DTV-EBOOK

Nói đến đây, Âu Dương Văn Khiên che mặt nức nở.

Nếu không có Tiểu Mị thì mẹ anh ta đã mất mạng trong lần đó, sau lần ấy, anh ta thề rằng cả đời này sẽ đối xử tối với Tiểu Mị, nhưng giữa họ chênh lệch quá lớn, không môn đăng hộ đối, cha mẹ Tiểu Mị không hề đồng ý cho họ ở bên nhau, nhất là mẹ của Tiêu Mị, ba lần bốn lượt lấy cái c.h.ế.t ra hù dọa.

Anh ta căm hận Chúc Vệ Hâm, cũng căm hận mình vô dụng.

Nghe được lời này của Âu Dương Văn Khiên, hai người Bạch Du và Hạ Hải Sinh đều ngẩn ngơ.

Cô còn tưởng rằng Âu Dương Văn Khiên là người quá si tình, dùng lời nói của đời sau mà nói, là có hơi não lụy tình, mới vì một người phụ nữ mà không cần mạng sống của mình.

Cô không ngờ Tân Tuệ Mị còn từng cứu mẹ anh ta một mạng, nếu như vậy thì có thể hiểu được tại sao anh ta muốn lấy một mạng đền một mạng.

Hai người đều là người si tình, đều là người số khổ.

TBC

Trong lòng Bạch Du thở dài thườn thượt.

Ngay tại lúc này, lập tức nghe thấy sau lưng có tiếng tát rất mạnh.

Cô hơi giật mình, quay lại thì thấy Hạ Hải Sinh tát mạnh vào mặt mình hai cái.

"Chú, xin lỗi, trước đây cháu không biết cô ấy đã cứu mạng bà nội!"

Nếu anh ấy biết thì anh ấy sẽ không có thành kiến lớn, cũng sẽ không đối xử thô lỗ với Tân Tuệ Mị như vậy!

Nhớ lại việc mình còn nhét vớ chưa giặt mấy ngày vào miệng cô ấy, Hạ Hải Sinh càng thêm xấu hổ, lại tự tát "chát chát" vào mặt mình hai cái.

Bạch Du: "Bí thư Âu Dương, có câu nói người sống còn hơn tất cả, mặc dù không thể giúp đồng chí Tân tránh khỏi hình phạt nhưng chỉ cần có thể sống sót thì vẫn có hy vọng, anh xem kỳ thi tuyển sinh đại học đã được khôi phục, biết đâu không lâu nữa Bộ Tư pháp cũng có thể được tái lập, chỉ cần còn sống, sẽ có một ngày được ra ngoài."

Người sống còn là đã hơn tất cả rồi!

Âu Dương Văn Khiên nói đi nói lại câu này mấy lần, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn Bạch Du: "Cám ơn đồng chí Bạch, tôi biết phải làm gì rồi!"

Nói xong anh ta lại lao ra ngoài.

Bạch Du không đề nghị giúp đỡ, Âu Dương Văn Khiên làm bí thư công xã ở đây nhiều năm như vậy, quan hệ của anh ta chỉ có nhiều chứ không ít hơn cô, muốn Tân Tuệ Mị được vô tội và thả ra không dễ, nhưng nếu chỉ cần Tân Tuệ Mị được sống thì hẳn không phải chuyện quá khó.

Biết Âu Dương Văn Khiên được vô tội và thả ra, các xã viên trong công xã đều rất vui mừng.

Đặc biệt có thư ký Tiêu làm đối tượng so sánh, mọi người càng thấy bí thư Âu Dương Văn Khiên này tốt, nói thế nào nhỉ, nếu lại có một bí thư mới thì giống như không có mẹ ruột, cha ruột cưới một người mẹ kế, mẹ kế tốt đến đâu cũng chắc chắn không bằng mẹ ruột.

Âu Dương Văn Khiên không phạm tội, vị trí thư ký cũng giữ được.

Những ngày tiếp theo, mọi người đều dồn hết tâm sức vào đồ khảm xà cừ.

Cuối cùng trước một ngày xuất hàng, họ đã làm xong sản phẩm khảm xà cừ cuối cùng, nhìn thành phẩm đầy ắp, mọi người vừa vui mừng vừa tự hào.

“Ngày mai xuất hàng, có phải có thể phát lương không?”

“Trước đó chủ nhiệm Bạch đúng là nói như vậy, nhận được lương, tôi sẽ đi mua mấy cân thịt lợn ăn cho đã!”

“Tôi muốn mua cho mình một bộ quần áo mới, tôi xếp giữa trong nhà, từ nhỏ đến lớn chưa từng mặc một bộ quần áo mới nào, toàn nhặt quần áo cũ của chị gái mà mặc, tôi bảo mẹ mua cho tôi, mẹ tôi không mua còn đánh tôi một trận, lúc đó tôi đã thề, sau này khi tôi kiếm được tiền, việc đầu tiên tôi làm là mua cho mình một bộ quần áo mới!”

Mọi người vui vẻ nói về việc sẽ làm gì sau khi nhận lương ngày mai, có người mua đồ cho mình, cũng có người mua đồ cho cha mẹ, hoặc thèm thịt,

mọi người càng nói càng vui, không khí vô cùng náo nhiệt.

Bạch Du cũng bị niềm vui của mọi người lây nhiễm, trên khuôn mặt trắng nõn nở một nụ cười.

Suốt thời gian qua, họ vừa phải gấp rút vừa phải đảm bảo tốc độ, vừa phải đảm bảo chất lượng, lòng mọi người đều nơm nớp lo sợ, không dám lơ là một chút nào.

Chưa kể tới những người khác, chỉ riêng thời gian cô dành cho gia đình trong thời gian này đã giảm đi rất nhiều, mỗi lần cô về nhà, cô nhóc đều bám theo cô như cái đuôi, buổi tối cũng không chịu ngủ một mình, chắc chắn phải ngủ cùng cô.

Thực ra trong lòng cô có hơi khó chịu, may là bận rộn qua thời gian này thì cô đã có thể dành thời gian cho gia đình.

Cũng may mà bà nội và Giang Lâm ủng hộ cô, nhất là bà nội, nếu không phải bà giúp cô chăm sóc cô nhóc thì cô thật sự không có cách nào yên tâm ra ngoài làm việc được.

Mặt trời lặn về phía tây, ráng chiều trải đầy bầu trời.

Mọi người vừa nói vừa cười dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị tan làm sớm hôm nay.

Triệu Kí Thu nhìn Bạch Du đang chăm chú nhìn những thành phẩm đồ khảm xà cừ đã làm xong thật lâu không cử động, bà ấy bước tới cạnh cô hỏi: “Sao vậy? Có chỗ nào không ổn sao?”

Bạch Du lắc đầu: “Không có gì không ổn cả, chỉ là cháu thấy mọi người vẫn chưa thể thả lỏng, chỉ cần một ngày chưa xuất hàng thì bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra rủi ro.”

Triệu Kí Thu cũng là người từng trải qua mưa gió, lập tức hiểu ý của Bạch Du: “Cháu lo có người nhòm ngó đến những đồ khảm xà cừ này sao?”

Bạch Du gật đầu: “Cũng có thể là do cháu quá nhạy cảm, nhưng cháu nghĩ tốt nhất là nên cẩn thận, nên cháu định lát nữa về sẽ mượn mấy con ch.ó săn, còn gọi thêm hai ba người tối nay canh giữ kho hàng, nếu có chuyện gì thì chúng ta cũng có thể giảm thiểu thiệt hại xuống mức thấp nhất.”

Nghe Bạch Du nói vậy, thợ cả Ngũ không chút do dự nói: “Nếu vậy thì tính cả chú vào một suất, tối nay chú không về, canh giữ ở kho hàng.”

Lời vừa dứt đã bị Hạ Hải Sinh phản đối: “Mấy ngày này thợ cả Ngũ vất vả rồi, tối nay chú vẫn nên về nghỉ ngơi đi, chuyện canh giữ kho hàng cứ giao cho những người trẻ tuổi này như bọn cháu.”

Bạch Du cũng đồng ý với Hạ Hải Sinh: “Bệnh ho của thợ cả Ngũ vẫn chưa khỏi, tối nay cứ về nghỉ ngơi cho khỏe, lúc sáng tới đây cháu có xin người ở căn cứ một ít lá sơn trà và lá dâu tươi, về hai người rửa sạch hai loại lá này, thêm một nắm tiền hồ vào đun nước, nghe nói rất hiệu quả với ho khan.”

Nói xong cô quay lại văn phòng của mình, lấy túi giấy đựng lá sơn trà và lá dâu.

Thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu đều rất cảm kích.

Dù sao thợ cả Ngũ cũng đã lớn tuổi, mấy ngày này để hoàn thành đồ khảm xà cừ đúng hạn mà thường xuyên thức đêm, sức khỏe cũng suy kiệt, lúc này nghe Hạ Hải Sinh và hai chàng trai trẻ khác tự nguyện ở lại canh giữ nên ông ấy cũng không kiên trì nữa.

Mã Tái Nam biết Bạch Du muốn mượn cớ nên đã xung phong nhận việc này, cô ấy mua mấy cân thịt lợn về thôn, dùng nửa cân thịt lợn cho mỗi hộ, thuê chó một đêm từ những nhà nuôi chó.

Một đêm nửa cân thịt lợn, việc mua bán tốt như vậy, mọi người đều mong có hàng ngày, không cần Mã Tái Nam đi khắp nơi nói thì họ đã tự mình dắt chó đến nhà cô ấy.

Mã Tái Nam đã mượn tổng cộng năm con chó, trước khi đi, Bạch Du vẫn không yên tâm, sau đó bảo nhóm người Hạ Hải Sinh đi bê cái chum lớn trong bếp đến kho hàng rồi đổ đầy nước vào đó.

Lại bảo ba người mỗi người tìm một cây gậy chắc chắn, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, cô mới đạp xe về.

Sắc trời dần tối, chút hoàng hôn cuối cùng đã biến mất ở chân trời, xung quanh trở nên tối đen như mực.

Hạ Hải Sinh bật đèn kho hàng, ba người tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Bên ngoài, những con côn trùng không rõ tên kêu không ngừng, nhưng điều này càng làm cho bên ngoài trở nên yên tĩnh hơn.

Lúc đầu, ba người đều tỏ ra rất cảnh giác, tai dựng lên, hễ có tiếng động gì là lập tức nhảy dựng lên, cầm gậy trên tay như thể sẵn sàng liều c.h.ế.t với đối phương.

Tiếng động bên ngoài không phải là chuột thì cũng là tiếng gió, sau vài lần như vậy, mọi người không khỏi dần thả lỏng cảnh giác.

“Đã hơn nửa đêm rồi, chắc sẽ không có ai đến đâu, hay chúng ta ngủ đi?”

Chương 738: Chương 738

DTV-EBOOK

"Tôi cũng thấy chắc sẽ không có ai dám tới đâu, có lẽ chủ nhiệm Bạch có hơi cẩn thận quá mức rồi."

Hạ Hải Sinh không lên tiếng nhung anh ấy cũng cảm thấy sẽ không có ai tới nên lại giãy giụa một lúc, cuối cùng ba người không chịu đựng được nữa mà dần ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu thì đột nhiên con ch.ó bên ngoài điên cuồng sủa lên, tiếp đó con ch.ó trong nhà cũng điên cuồng sủa lên.

Hạ Hải Sinh là người thức dậy đầu tiên, vừa dậy anh ấy đã sợ hết hồn, không biết cỏ phía sau kho hàng đã bốc cháy từ lúc nào.

Khoảng thời gian gần đây không có mưa, cộng thêm thời tiết nóng bức, nếu bây giờ cháy thì toàn bộ kho hàng và văn phòng đều sẽ bị thiêu hủy.

Hạ Hải Sinh vội vàng đánh thức hai người khác rồi ba người cầm gậy và đèn pin nhanh chóng xông ra ngoài.

Ra bên ngoài, liếc mắt đã thấy một người đàn ông dùng vải đen che mặt đang bị một con ch.ó mực cắn chân trái. Người đàn ông thấy họ đi ra, thì gậy gỗ trong tay anh ta không chút nghĩ ngợi nào mà nhanh chóng đập vào đầu con ch.ó mực.

Nếu thật sự đập xuống thì con ch.ó mực kia chắc chắn sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Hạ Hải Sinh không quan tâm tới những thứ khác, vội ném gậy gỗ trong tay mình vào tay người đàn ông.

May mà hồi nhỏ anh ấy thường dùng đá ném chim nên luyện được độ chính xác, lần ném này vừa vặn đập trúng vào sống mũi người đàn ông.

Người đàn ông hét lên một tiếng rồi mắng, gậy gỗ trong tay cũng vô thức thả lỏng.

Ba người nhanh chóng chạy tới đè người đàn ông lại, Hạ Hải Sinh kéo miếng vải đen trên mặt đối phương xuống…

TBC

"Thư ký Lâm, tại sao lại là ông?"

Máu mũi của thư ký Lâm chảy thành hai dòng đỏ tươi, đối diện với ánh mắt kinh ngạc của ba người Hạ Hải Sinh, đôi mắt gian xảo của ông ấy đảo một vòng: "Mấy đồng chí, chỉ cần ba người để tôi đi và quên chuyện xảy ra vào tối nay thì tôi sẽ cho mỗi người một tờ đại đoàn kết thế nào?"

Thế nào?

Chẳng ra gì!

Hạ Hải Sinh tìm được sợi dây thừng đã chuẩn bị từ sớm trong kho hàng, đi ra rồi lập tức bắt đầu trói gô thư ký Lâm lại.

Thư ký Lâm còn muốn giãy giụa: "Một tờ đại đoàn kết không đủ, vậy tôi cho mỗi người hai tờ, ba tờ… năm tờ… Ư ư…"

Hạ Hải Sinh không muốn lại nghe được giọng nói của ông ấy nên đã tháo chiếc vớ thối của mình ra, rồi

nhét vào trong miệng thư ký Lâm.

Thư ký Lâm: "..."

Nói như thế nào đây, cảm giác đó giống như đột nhiên bị nhét một con cá ươn đã c.h.ế.t một năm vào miệng, buồn nôn đến mức ông ấy muốn nôn hết cả sữa đã uống hồi nhỏ ra!

Con mẹ nó, đây là chân gì, chân của người đánh bắt cá còn không thối như vậy!

Nhiều năm sau này, thư ký Lâm mới biết, có một loại bệnh gọi là hôi chân.

Sau khi trói gô thư ký Lâm thì ba người lại vội xách nước dập lửa, may mà Bạch Du có tầm nhìn xa trông rộng, đã chuyển trước thùng nước trong bếp sang đây.

"Quả nhiên là chủ nhiệm Bạch tuổi trẻ tài cao, vẫn là cô ấy có tầm nhìn xa trông rộng!"

"Vừa rồi tôi còn thấy chủ nhiệm Bạch cẩn thận quá mức, bây giờ nhìn lại người ta có thể làm chủ nhiệm là đều có lý do, nếu không phải cô ấy bảo chúng ta gác đêm ở kho hàng, những món đồ khảm xà cừ này chắc đã bị tên khốn này thiêu rụi rồi!"

Cứ như vậy, toàn bộ thành quả cực khổ trong hai tháng qua của họ sẽ hóa thành tro bụi, tên thư ký Lâm bỉ ổi này đúng là quá hèn hạ!

Hai người càng nghĩ càng tức giận, bước về phía thư ký Lâm đạp mạnh mấy cái, suýt chút nữa đã đạp thư ký Lâm đến mức nội thương.

Hôm sau, mọi người tới công xã mới biết chuyện đã xảy ra tối qua, khiến họ không khỏi vừa khiếp sợ vừa tức giận, đồng thời cũng may mắn vì Bạch Du đã đề phòng trước.

Bạch Du thấy mặt mũi thư ký Lâm sưng vù, khó miệng cô lộ ra một nụ cười quả nhiên như vậy, lập tức không nói nhiều mà bảo người tới cục cảnh sát báo án.

Đợi đồng chí công an đến ghi lời khai rồi đưa người đi thì quản lý Ngô cũng đã đi theo xe chở hàng đến.

Bởi vì đây là lần đầu tiên hợp tác với công xưởng điêu khắc đồ khảm xà cừ, hơn nữa một phần sản phẩm này đã thu tiền của thương nhân nước ngoài, nếu chất lượng không đạt yêu cầu thì sẽ gây ảnh hưởng cực kỳ xấu đến cửa hàng Hữu Nghị.

Cho nên quản lý Ngô cũng không ngại đường xá xa xôi mà tự mình đi theo xe hàng tới kiểm tra sản phẩm.

Quản lý Ngô cũng là người làm việc thực tế, sau một hồi chào hỏi xã giao đã đề nghị đi xem sản phẩm, lần này ông ta còn mang theo hai trợ lý, ba người chỉ thiếu mỗi việc cầm kính lúp kiểm tra từng chi tiết của mỗi sản phẩm điêu khắc vỏ sò.

May mà nhóm thợ cả Ngũ và Bạch Du đều là người cầu toàn, đối với mỗi thành phẩm đều kiểm tra trước nhiều lần, chất lượng đương nhiên không có vấn đề gì.

Quản lý Ngô vừa kiểm tra vừa liên tục gật đầu, rõ ràng là rất hài lòng với chất lượng.

Mấy giờ sau, chính người bắt bẻ như quản lý Ngô cũng không thể tìm ra một chút tì vết nào, thật ra cũng không thể nói là không có tì vết nhưng những vết này đều nằm trong phạm vi cho phép.

Sau khi quản lý Ngô xác nhận không có vấn đề gì thì cũng rất sảng khoái trả nốt một nghìn bốn trăm đồng còn lại.

Sở dĩ lần này đích thân ông ta tới là vì lúc đó sau khi Bạch Du đi, ông ta đã sai người đi tìm hiểu về công xã Phi Ngư và xưởng điêu khắc đồ khảm xà cừ, không tìm hiểu thì không sao, tìm hiểu xong thì suýt chút nữa đã hù c.h.ế.t ông ta.

Phi Ngư là một công xã nổi danh nghèo của đảo Quỳnh Châu, người ít thì không nói, công xã đã nhiều lần xin thành lập công xưởng nhưng đều thất bại, còn xưởng điêu khắc đồ khảm xà cừ mới thành lập chưa đầy nửa tháng, ông ta cảm thấy mình bị Bạch Du lừa lên thuyền giặc.

Nhưng hợp đồng đã ký, ông ta hối hận cũng đã muộn, ban đầu ông ta nghĩ rằng trong thời gian ngắn như vậy, chắc chắn xưởng điêu khắc đồ khảm xà cừ không thể hoàn thành đơn hàng, lần này ông ta đến đã chuẩn bị tinh thần để đối phương bồi thường, không ngờ đối phương không những hoàn thành đơn hàng đúng hạn, mà chất lượng còn vô cùng tốt.

Mặt quản lý Ngô đầy vẻ bội phục nhìn Bạch Du: "Chủ nhiệm Bạch, sản phẩm của mọi người rất tốt, rất mong chờ lần hợp tác tiếp theo của chúng ta!"

Trước đây ông ta luôn cho rằng năng lực làm việc của phụ nữ không bằng đàn ông, nhưng Bạch Du đã

cho ông ta một bài học sâu sắc, khiến từ nay về sau ông ta không dám coi thường phụ nữ.

Sau khi quản lý Ngô chở đồ khảm xà cừ đi, kho hàng bỗng chốc trống rỗng, nhưng trên mặt mọi người đều rất phấn khích.

Bởi vì sau khi Bạch Du và Âu Dương Văn Khiên bàn bạc, họ quyết định hôm nay sẽ phát lương cho mọi người.

Hai người thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu nhận được tổng cộng một trăm năm mươi đồng, trong đó một trăm đồng là tiền lương cơ bản, hai mươi đồng là tiền hoa hồng, ngoài ra ba mươi đồng là tiền phụ cấp.

Hai người Bạch Du và Âu Dương Văn Khiên chia ra nhận được bốn mươi lăm đồng, ba mươi đồng là tiền cơ bản, mười lăm đồng là tiền phụ cấp.

Mã Tái Nam hai mươi đồng, Hạ Hải Sinh mười tám đồng, những người khác lần lượt nhận được từ mười đến hai mươi đồng không giống nhau.

Nhận được mười đồng là những người tiến bộ chậm, cả đơn hàng về cơ bản đều là mài vỏ sò, còn những người vừa có năng khiếu vừa rất chăm chỉ như Khương Tuệ Quân, sau này đã có thể tự mình hoàn thành một số tác phẩm điêu khắc vỏ sò đơn giản nên tiền lương cũng nhiều hơn.

Mặc dù mười đồng không nhiều nhưng đối với những người trước đây chưa từng kiếm được một xu nào thì việc có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, quả thực giống như đang nằm mơ.

“Cô nhéo tôi một cái đi, nếu thấy đau thì không phải đang nằm mơ!”

“Hu hu cám ơn chủ nhiệm Bạch, nếu không có chủ nhiệm Bạch, sợ rằng đời này của tôi cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy!”

“A a a bắt đầu từ hôm nay tôi chính là công nhân, tôi muốn bảo nhà giới thiệu đối tượng cho tôi, tôi muốn cưới vợ!”

Cả công xưởng vui như ăn Tết, có người mắt đỏ hoe, có người phấn khích nhảy nhót như châu chấu, cũng có người ôm chặt tiền trong lòng, tính toán xem tiếp theo sẽ làm gì.

Chương 739: Chương 739

DTV-EBOOK

Những người như Mã Tái Nam và Khương Tuệ Quân là những người phấn khích nhất, đã nhiều lần ôm Bạch Du khóc, khiến Bạch Du dở khóc dở cười.

Đơn hàng đã hoàn thành, kỳ nghỉ hè cũng sắp kết thúc.

Bạch Du bàn giao lại công việc của công xưởng cho Âu Dương Văn Khiên rồi lại sắp xếp ổn thỏa những việc khác, sau đó đạp xe rời khỏi xưởng.

Hai ngày tiếp theo, Bạch Du không đi đâu hết chỉ ở nhà với gia đình.

Vì sắp phải xa cách với Giang Lâm, trong lòng cô rất không nỡ nên cô nghĩ trước khi đi sẽ làm nhiều đồ ăn cho anh, để anh có thể ăn khi bận rộn.

Cô nhờ đầu bếp Diêu mua giúp mười mấy cân thịt heo và thịt bò để chia ra làm thành thịt bò khô.

Lại làm thêm tương tôm, tương vừng và tương hạt tiêu cay, nhà có tủ lạnh, cho những thứ này vào tủ lạnh, nếu Giang Lâm tăng ca về muộn thì khi về anh chỉ cần nấu mì, trộn thêm tương là có thể ăn ngay, rất bắt cơm.

Ban đầu Tôn Tường Vy muốn đến thành phố Quảng với Bạch Du nhưng vì chuyện con cái, cô ta đành từ chối.

Tạ Húc Đông cũng giống Giang Lâm, khi bận rộn thì cơm cũng không kịp ăn, hơn nữa còn phải đi công tác liên miên, đương nhiên không thể chăm sóc hai

đứa trẻ, mẹ ruột anh ấy mất sớm, mẹ kế chắc chắn không muốn giúp anh ấy chăm con.

Sau khi hai người bàn bạc, cuối cùng quyết định mời bão mẫu nhà họ Tôn ở Nam Kinh đến thành phố Quảng, Tạ Húc Đông lấy hết tiền tiết kiệm, cộng thêm tiền nhà họ Tôn hỗ trợ, cũng chuẩn bị mua một căn nhà ở thành phố Quảng.

Ba ngày sau, Bạch Du lại cùng bà nội, cô nhóc và Niệm Niệm lên tàu đi thành phố Quảng.

Khi đến bến tàu Đại Sa Đầu, con tàu của Bạch Du và một con tàu khác lướt qua nhau.

Ngay khoảnh khắc đó, Bạch Du nhìn thấy một bóng người rất quen thuộc.

Là Tần Tâm Hủy!

Kiếp trước Tần Tâm Hủy là bóng ma trong lòng cô, đầu tiên là cướp đi mẹ cô, sau đó thì lén lút với Giang Khải, đẩy cô ra khỏi nhà họ Giang.

Đã từng có vô số lần cô nghĩ nếu không có Tần Tâm Hủy thì tốt biết bao.

Dù kiếp này đã có rất nhiều chuyện thay đổi nhưng cô sẽ không bao giờ nhận nhầm bóng lưng của cô ta, nói theo kiểu tiểu thuyết là dù cô ta có hóa thành tro thì cô cũng nhận ra được.

Nhưng đáng ra Tần Tâm Hủy phải đang ở trang trại trong thủ đô mới đúng, sao lại xuất hiện ở thành phố Quảng?

Bạch Du nhíu mày, đang định gọi cô ta nhưng lý trí nhanh chóng ngăn cô lại.

Cô không biết cô ta đến thành phố Quảng làm gì, nhưng có thể chắc chắn cô thuộc kiểu người có bản chất xấu xa y như Giang Khải, có khi cô ta đến đây chính vì cô cũng nên.

Bây giờ cô ở ngoài sáng, bên cạnh còn có bà nội và bé con, cô ta thì ở trong tối, nếu định giở trò xấu xa gì thì cô khó mà phòng bị được.

Thế nên Bạch Du không nói gì, chỉ đứng im nhìn Tần Tâm Hủy đi qua trước mặt mình.

Bà cụ Bạch thấy cháu gái khác thường thì quan tâm hỏi: "Sao thế? Trông sắc mặt cháu không được tốt lắm, bị cảm nắng à?"

Sắp sang tháng Chín rồi, thời tiết ở thủ đô bắt đầu mát mẻ hơn, sáng và tối đã phải mặc áo dài tay rồi. Nhưng thời tiết ở thành phố Quảng lại chẳng có dấu hiệu gì cả, trời nóng nực oi bức, mới hoạt động một chút đã đổ đầy mồ hôi.

Nghe dân bản xứ nói có khi thành phố Quảng còn nóng đến tận tháng Mười một cơ, có năm còn phải mặc cả áo cộc. Đối với Bạch Du mà nói thì đó đúng là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Lại nói đến Tần Tâm Hủy, con thuyền đó đi về hướng Châu Hải, có nghĩa là trong khoảng thời gian sắp tới cô ta sẽ không xuất hiện ở thành phố Quảng, sau này cô ta có quay lại nữa không thì cô chỉ đành tùy cơ ứng biến vậy.

Về đến nhà, Bạch Du và bà nội lập tức dọn dẹp nhà cửa. Hai tháng không có người ở nên chỗ nào cũng bụi bặm, hoa cỏ ngoài vườn cũng phải sửa sang lại.

Niệm Niệm và bé con rất ngoan ngoãn, còn biết chủ động giúp đỡ việc nhà. Tất nhiên Bạch Du không từ chối, cô lấy hai miếng vải nhỏ ra cho hai đứa trẻ giúp đỡ lau bàn ghế.

Hai đứa trẻ vui tươi hớn hở, vừa làm vừa cười đùa, ngôi nhà yên tĩnh suốt hai tháng trời đã rộn ràng trở lại.

Bánh Khoai Tây và Kim Nguyên Bảo nhìn thấy chủ nhân về cũng mừng rỡ chạy tới chạy lui sau lưng Bạch Du, Bạch Du chê chúng nó vướng víu bèn mang đậu và bột mì ra ngoài phơi, để chúng canh chừng khỏi chim chóc ăn vụng.

Cách chào đón của Kem khá đặc biệt, chạng vạng ngày hôm đó, nó đã tha một con chuột to đùng về nhà dọa ba hồn bảy vía của Bạch Du suýt bay hết.

Bận rộn cả ngày trời mới dọn dẹp sạch sẽ nhà cửa, còn hoa cỏ ngoài vườn thì để sau đã.

Sáng hôm sau, Bạch Du mang đặc sản ở đảo Quỳnh Châu sang tặng nhà Nguy Hán Nghị, khi quay về còn vác theo một bao hoa gạo to do vợ anh ấy tặng. Nghe nói thứ này vừa có tác dụng trừ ẩm vừa thanh nhiệt.

Đến trưa, Bạch Du cầm thư giới thiệu của công xã và các chứng từ khác đến bưu điện xin lắp đặt điện thoại.

Hôm nay cô khá may, vì chỗ đang ở gần trường đại học, ở đó đã có dây điện thoại. Nếu không có dây sẵn thì thời gian lắp đặt nhanh nhất cũng phải nửa năm. Có những người còn đợi hơn một năm rồi vẫn chưa được lắp đặt cơ.

TBC

Sau khi đóng tiền, Bạch Du đau lòng bước ra khỏi bưu điện.

Hai ngàn đồng đấy!

Nhưng nghĩ đến một rương vàng và trang sức đang cất ở nhà cô lại nguôi ngoai đi nhiều, đợi đến khi cải cách mở cửa, cô sẽ nghĩ cách đều vàng và trang sức thành tiền.

Khi đi đến chỗ đỗ xe đạp, Bạch Du đang định ngồi xổm xuống mở khóa thì chợt nghe thấy một tiếng "Két" chói tai. Một chiếc xe đạp đột nhiên phanh gấp, vị trí dừng lại chỉ không cách cô nửa mét, chỉ một chút nữa là đ.â.m vào cô rồi.

Bạch Du vừa ngẩng đầu lên đã chạm phải đôi mắt đầy lửa giận của Ngô Hiếu Nghi.

Ngô Hiếu Nghi và Ngô Hiếu Ngọc là hai chị em song sinh nhưng nếu là người quen lâu thì vẫn nhận ra được.

Da Ngô Hiếu Nghi trắng hơn một chút, gương mặt cũng xinh đẹp hơn, dưới khóe mắt còn có nốt ruồi lệ. Tất nhiên điểm khác biệt lớn nhất của hai người họ chính là khí chất, Ngô Hiếu Ngọc gặp ai cũng hếch mặt lên trời, khí thế ngang ngược, phách lối, Ngô Hiếu Nghi thì dịu dàng hơn một chút.

Bạch Du dựa vào những đặc điểm này để đoán người trước mặt chính là Ngô Hiếu Nghi, cô còn tưởng ai hỏng phanh nên mới suýt nữa đ.â.m vào mình, nhưng khi bắt gặp ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình của cô ta, cô cảm thấy người này chắc chắn là cố ý.

Quả nhiên, ý nghĩ này vừa lướt qua đầu cô thì Ngô Hiếu Nghi đã phẫn nộ chất vấn: “Cô khiến tôi tan cửa nát nhà, giờ cô đã hài lòng chưa?”

Bạch Du: “?”

Tan cửa nát nhà?

Chẳng lẽ cô ta ly hôn với Tập Hiểu Đông rồi à?

Nhớ lại hôm đó Tập Hiểu Đông không nói một chữ nào với cô, cũng chẳng thèm liếc nhìn cô một cái, có lẽ chuyện ly hôn cũng không phải không thể.

Chỉ thương cho Tập Lục Thừa, vừa ra đời đã gặp chuyện đó, khó khăn lắm mới được tìm lại thì giờ lại đối mặt với chuyện cha mẹ ly hôn. Đứa trẻ này vốn đã nhạy cảm hơn những đứa trẻ khác, không biết nó có tự đổ lỗi cho bản thân không.

Thấy Bạch Du có vẻ lơ đãng, Ngô Hiếu Nghi lại càng tức giận: “Đồng chí Bạch Du, cô làm vậy với tôi thì được lợi gì chứ?”

Bạch Du chợt định thần lại, sắc mặt cũng lạnh lùng hơn: “Chuyện đến nước này mà cô còn cảm thấy mình không hề sai sao?”

Ngô Hiếu Nghi kích động hét lên: “Tôi làm gì sai? Mặc dù Nha Nha không phải do tôi sinh ra nhưng một tay tôi nuôi con bé từ nhỏ đến lớn, trong lòng tôi con bé chẳng khác gì con ruột cả. Chẳng qua tôi chỉ đối xử tốt với nó hơn một chút thôi, thế thì có vấn đề gì chứ?”

Tập Lục Thừa là con trai của cô ta, chẳng lẽ cô ta còn ngược đãi cậu bé sao?

Hôm đó cô ta bế Nha Nha đi bệnh viện, để mặc một mình cậu bé ở bên ngoài Cung Tiêu Xã là lỗi của cô ta, nhưng khi đó cô ta không hề biết cậu bị thương nặng như vậy, nếu biết thì cô ta chắc chắn không mặc kệ.

Lúc đó cô ta thấy tay Nha Nha bị trầy xước, thể chất của con bé khác người thường, nếu chảy m.á.u thì rất khó cầm lại được, còn dễ để lại sẹo. Thế nên cô ta mới muốn nhanh chóng đưa con gái đi băng bó vết thương, không ngờ lại bị người phụ nữ Bạch Du này gặp được.

Chương 740: Chương 740

DTV-EBOOK

Điều càng kỳ quái là cô còn cố tình dẫn Tập Lục Thừa đến khiến bọn họ lo lắng cả đêm.

Hôm đó sau khi ở bệnh viện về, Tập Hiểu Đông đã đề cập đến chuyện ly hôn với cô ta, khi đó cô ta cảm giác trời đất như sụp đổ xuống, ngất xỉu ngay tại chỗ. Sau đó dù cô ta có xin lỗi, cầu xin Tập Hiểu Đông thế nào, dù cha mẹ cô ta còn chạy từ thủ đô tới nhưng Tập Hiểu Đông vẫn không chịu, kiên quyết đòi ly hôn.

Mới đầu cô ta nghĩ chỉ cần cúi đầu nhận lỗi, chỉ cần Tập Lục Thừa còn chịu nhận người mẹ là cô ta thì chắc chắn Tập Hiểu Đông sẽ mềm lòng. Không ngờ thằng ranh con Tập Lục Thừa lại chẳng chịu nói chuyện với cô ta!

Đúng là đứa con không phải do mình nuôi nấng thì không gần gũi với mình!

Vẫn là Nha Nha ngoan ngoãn hiểu chuyện hơn, với tính cách của thằng ranh đó, cô ta có thể hết lòng yêu thương được sao?

Bạch Du thấy cô ta vẫn còn giảo biện thì trợn trắng mắt, dứt khoát cưỡi xe đạp bỏ đi.

Nói chuyện thêm một giây đồng hồ với loại người này đều là lãng phí sinh mệnh.

Thấy Bạch Du bỏ đi luôn, Ngô Hiếu Nghi tức hộc máu: “Bạch Du, cô mau quay lại cho tôi! Cô phá hoại

gia đình người ta như thế có phải vì thích chồng tôi không?"

"…"

Bạch Du vốn chẳng buồn quan tâm cô ta, nhưng đã bị đổ oan trắng trợn như vậy rồi, nếu cô không có phản ứng gì thì có khi người phụ nữ này sẽ nghĩ cô chột dạ.

Thế là cô quay đầu xe lại, lao thẳng về phía Ngô Hiếu Nghi đang đứng.

Ngô Hiếu Nghi không ngờ Bạch Du lại "điên" đến mức muốn đ.â.m xe vào người mình, sắc mặt cô ta tái nhợt, hai chân run rẩy: "Cô… Cô…"

Cô ta lắp bắp mãi không thốt nổi ra một câu hoàn chỉnh, cũng không biết phải tránh đi đâu.

Thấy chiếc xe sắp đ.â.m vào người mình, đột nhiên một tiếng phanh xe chói tai vang lên, săm lốp trượt dài trên mặt đường tạo thành một vệt dài rồi dừng lại cách Ngô Hiếu Nghi bốn, năm centimet.

Hai mắt Ngô Hiếu Nghi trợn ngược lên vì quá sợ hãi, hai chân mềm như bún, ngã ngồi xuống đất.

Bạch Du nhìn cô ta từ trên cao, nói: "Nếu lần sau còn dám nói lung tung, tôi sẽ không khách sáo với cô như hôm nay đâu."

Nói xong, cô dứt khoát xoay người bỏ đi.

TBC

Ngô Hiếu Nghi bật khóc: "Hu hu…"

Tức c.h.ế.t mất!

Bạch Du ghé vào quầy rau và quầy thịt mua đồ cho bữa trưa và tối rồi mới đạp xe về nhà.

Vừa về đến nhà đã thấy có khách đến, thì ra là mẹ Tập và Tập Lục Thừa.

Đúng là trẻ con lớn nhanh như thổi, mới sau một kỳ nghỉ hè mà Tập Lục Thừa đã cao lên kha khá, gương mặt hơi rám trông rất khỏe khoắn.

Thấy dì nhìn mình, Tập Lục Thừa nở nụ cười xấu hổ: "Cháu chào dì Bạch, mặt cháu sẽ trắng lại thôi."

Vừa nãy em Minh Thư bảo cậu bé đen như trứng muối, cậu bé đã từng ăn trứng muối rồi, ngon thì ngon thật nhưng hơi xấu.

Mẹ Tập vội giải thích: "Hai tháng nay cha thằng bé hay đưa nó đi đá bóng, thành phố Quảng nắng suốt nên hơi đen đi, mà không sao, con trai đen tí cũng được."

Nghe vậy, Bạch Du bật cười xoa đầu cậu bé: "Tôi cũng cảm thấy con trai đen tí mới đẹp."

Cô phát bánh kẹo mới mua cho mấy đứa trẻ rồi bảo chúng ra ngoài gốc cây chơi.

Ba đứa trẻ cầm bánh kẹo và mứt sung sướng chạy ra bàn đu dây.

Căn phòng lại yên tĩnh trở lại, thấy Bạch Du nhìn mình, mẹ Tập xấu hổ nói: "Tôi đã muốn đến cảm ơn đồng chí Bạch từ lâu rồi, chẳng qua trong nhà xảy ra vài chuyện..."

Bạch Du ngắt lời bà ấy: "Vừa nãy tôi có gặp Ngô Hiếu Nghi ngoài đường, cô ta bảo tôi hại gia đình cô

ta tan cửa nát nhà, còn bảo tôi làm vậy là vì muốn quyến rũ đồng chí Tập."

Sau một hồi im lặng.

"Tạo nghiệp! Không biết kiếp trước tôi đã gây ra tội ác tày trời gì mà kiếp này lại gặp phải một cô con dâu như vậy!" Mẹ Tập tức đỏ cả mặt, tay cứ vỗ n.g.ự.c suốt: "Đồng chí Bạch, rất xin lỗi cô, cô đừng để bụng mấy lời nói đó, cả nhà tôi không hề có ý nghĩ đó. Cô là ân nhân cứu mạng của nhà tôi, chúng tôi biết ơn cô còn không kịp, sao có thể… Hiểu Đông ly hôn với cô ta là vì cô ta càng ngày càng vô trách nhiệm, hoàn toàn không liên quan gì đến đồng chí Bạch!"

Sở dĩ Bạch Du ngắt lời bà ấy là vì muốn một thái độ rõ ràng.

Nếu nhà họ Tập và Ngô Hiếu Nghi đều nghĩ như vậy thì sau này hai nhà không cần thiết lui tới nữa.

Bà cụ Bạch biết cháu gái phải chịu uất ức thì cũng mắng theo, may mà nhà họ Tập còn hiểu chuyện, không thì bà sẽ cầm chổi đuổi đánh bọn họ ra ngoài ngay.

Sau khi nói chuyện rõ ràng, mẹ Tập cũng không giấu giấu giếm giếm nữa, chủ động kể lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này.

Hôm đó Tập Hiểu Đông từ bệnh viện về đã đề cập chuyện ly hôn với Ngô Hiếu Nghi ngay, tất nhiên Ngô Hiếu Nghi không đồng ý, một khóc hai nháo ba thắt cổ, còn gọi người nhà mẹ đẻ đến thành phố Quảng. Nhưng lần này Tập Hiểu Đông đã quyết tâm phải ly hôn bằng được, bất kể ai thuyết phục cũng vô dụng.

Trái lại, bà ấy và cha Tập có chút mủi lòng, dù sao ly hôn cũng chẳng phải chuyện gì vẻ vang. Nếu sau này Tập Hiểu Đông tái giá, chưa chắc đã đảm bảo vợ sau sẽ đối xử tốt với Tập Lục Thừa. Mà cha mẹ Tập càng ngày càng lớn tuổi, không thể mãi mãi ở bên cạnh cháu trai được.

Nhà họ Ngô cứ cầu xin bọn họ mãi nên họ không khỏi mềm lòng, nhưng Tập Hiểu Đông đã hạ quyết tâm, không thể thay đổi được nữa. Anh ấy còn xin từ chức ở đơn vị, sau khi đơn vị không thuyết phục được thì cũng đồng ý cho từ chức, nhưng vẫn yêu cầu anh ấy làm xong công việc đang dở rồi mới được đi. Thế nên bọn họ sẽ không rời khỏi thành phố Quảng ngay, chắc phải trước Tết mới về Bắc Kinh.

Bạch Du nghe mẹ Tập nói chuyện mới biết Tập Hiểu Đông và Ngô Hiếu Nghi vẫn chưa ly hôn, nhưng nhìn tình hình này thì chắc cũng là chuyện sớm muộn thôi.

Chuyện đó chẳng liên quan gì đến cô.

Ngô Hiếu Nghi lo cô ngấp nghé chồng cô ta thì đúng là lo bò trắng răng, mặc dù các phương diện của Tập Hiểu Đông không tệ, nhưng cô thấy tính tình anh ấy không đủ quả quyết, mà cô cũng có được người đàn ông tốt nhất trên đời rồi.

Nghĩ đến Giang Lâm, cô lại nhớ anh.

Vì lời nói của Ngô Hiếu Nghi nên mẹ Tập không tiện ở lâu, chỉ ngồi thêm một lát rồi dẫn Tập Lục Thừa rời đi.

Bạch Du muốn tìm một trường mẫu giáo cho Niệm Niệm trước khi khai giảng, vừa giảm bớt gánh

nặng cho bà nội vừa để Niệm Niệm học hỏi thêm nhiều điều tại trường.

Nhưng cô không quen thuộc với các trường mẫu giáo ở thành phố Quảng, sau khi Lý Trân, vợ Nguy Hán Nghị biết chuyện, cô ấy đã vỗ n.g.ự.c nói sẽ lo liệu chuyện này.

Còn chưa tìm được trường mẫu giáo thì gia đình Tôn Tường Vy đã tay xách nách mang đến thành phố Quảng.

Trùng hợp là nhà họ mua nhà cách nhà Bạch Du chỉ khoảng bảy, tám phút đi bộ.

Mặc dù căn nhà do nhà họ Tôn mua cho Tôn Tường Vy kém hơn nhà Bạch Du đang ở nhưng cũng rất tốt, nhà có hai tầng và một khu vườn nhỏ, là nhà đơn và có vị trí rất thuận tiện.

Mới đầu Tôn Tường Vy rất tự hào về ngôi nhà của mình, nhưng khi đến nhà Bạch Du, cái sự tự mãn đó đã tan biến ngay lập tức: "Bạch Du, cậu quá đáng thật đấy! Lúc trước bảo các cậu thuê nhà ở đây, tớ còn đang muốn cậu dọn sang nhà tớ ở đấy. May mà không nói, không thì xấu hổ c.h.ế.t mất!"

Nhà của Bạch Du lớn gấp đôi nhà cô ta, nhất là cái vườn hoa này, vừa lớn vừa trồng đủ các loại cây ăn quả và hoa tươi, đúng là căn nhà trong mơ của cô ta mà!

Thật ra cô ta cảm thấy hơi ghen tị, so với Giang Lâm thì gia cảnh của Tạ Húc Đông kém hơn nhiều, cha mẹ anh ấy không làm gánh nặng đã may lắm rồi, nào còn mơ được giúp đỡ gì.

Nếu lần này nhà mẹ đẻ cô ta không bỏ tiền ra thì với chút tiền tích cóp của Tạ Húc Đông, bọn họ chỉ có thể thuê nhà ở thành phố Quảng thôi.

Nhưng chút cảm giác ghen tị này đã nhanh chóng tan biến khi được thưởng thức đồ ăn ngon của Bạch Du.

Hoa gạo là loại hoa biểu tượng của thành phố Quảng, còn gọi là hoa anh hùng, hai bên vỉa hè trên các con đường trong thành phố đều được trồng rất nhiều cây này. Cứ đến mùa xuân, vô số bông hoa gạo đỏ rực nở rộ trên các cành cây cao.

Chương 741: Chương 741

DTV-EBOOK

Khi hoa rụng xuống, người dân địa phương thường nhặt về nấu cháo hoặc hầm canh, có tác dụng khử ẩm rất tốt.

Bạch Du lấy hoa gạo khô mà Lý Trân ra rửa sạch rồi cho vào nồi nấu với bạch thược, phục linh, đậu đỏ, đậu trắng và bạch truật, tất cả đều là những nguyên liệu có tác dụng khử ẩm rất tốt, sau cùng còn cho thêm xương cục.

Canh xương hầm hoa gạo có hương thơm đặc trưng của thảo mộc, hậu vị ngon ngọt, xương heo được ninh nhừ dễ nhai nhưng không bị bở.

Sau mấy ngày đến thành phố Quảng, Tôn Tường Vy cảm thấy hơi nóng trong người nên cũng uống mấy bát với hai cậu con trai.

Bảo mẫu đi theo nhà họ từ thủ đô đến để chăm sóc cho hai đứa trẻ là một người phụ nữ trung niên khoảng năm mươi tuổi, vóc dáng cao lớn khỏe mạnh, giọng nói sang sảng, mỗi khi cười lên lại để lộ cái răng cửa to trông rất vui tính và dễ gần.

Tôn Tường Vy kể dì Bao Thái rất đáng thương, khi còn trẻ thì cha mẹ mất sớm, bà ấy bị anh trai, chị dâu bán cho một người đàn ông lớn tuổi bị què, mới gả đi chưa được hai năm ông ta đã c.h.ế.t bệnh, để lại một đứa con trai ốm yếu. Cuối cùng, người con trai đó cũng không sống được lâu, chưa đến một năm sau đã nối theo gót cha.

Mọi người cảm thấy số mệnh của dì Bao Thái quá cứng rắn, sẽ khắc c.h.ế.t người bên cạnh nên chẳng ai dám giới thiệu đối tượng cho bà ấy nữa, ngay cả họ hàng cũng không muốn có qua lại gì. Khi bà ấy cùng đường mạt lộ định nhảy sông tự tử thì được bà nội của Tôn Tường Vy cứu, còn dẫn bà ấy về nhà.

Từ đó, dì Bao Thái ở lại nhà họ Tôn làm giúp việc và chăm sóc trẻ con, mấy anh em Tôn Tường Vy đều do một tay dì Bao Thái nuôi nấng, họ cũng xem bà ấy không khác gì người thân của mình.

Lúc mới đến đây, dì Bao Thái còn hơi ngượng ngùng, nhưng chỉ mấy ngày sau đã thân thiết với bà nội Bạch. Biết Bạch Du nấu ăn rất ngon, bà ấy còn tự nguyện vào bếp giúp việc, tiện thể học tập cách nấu ăn của Bạch Du.

Tôn Tường Vy mang theo rất nhiều đồ tốt tới, một con cá trắm cỏ bị Bạch Du làm thành món canh chua, dưa chua giòn ngon kết hợp với cá tươi làm thành món canh cá mà người lớn thích nhất.

Xương sườn và khoai sọ được hầm thành món canh xương sườn yêu thích của trẻ con.

Thêm một đĩa rau diếp xào dầu hào, giòn ngon vừa miệng lại không ngấy.

Tôn Tường Vy no kễnh bụng, còn kêu không muốn đi đâu nữa.

Bạch Du nhìn cái bụng hơi phồng lên của cô ấy, đột nhiên hỏi: “Chẳng lẽ cậu lại có bầu rồi?”

Tôn Tường Vy sợ đến mức nấc cụt: “Không, không phải đâu, cậu đừng dọa tớ! Bọn tớ vẫn luôn làm biện

pháp phòng tránh đấy, tớ không muốn sinh thêm đâu, hai thằng nhóc kia đã đủ rối chân rối tay rồi!"

Bạch Du thấy cô ấy nói chắc như đinh đóng cột thì không nhắc đến chuyện này nữa.

Cô vẫn chưa tìm được trường mẫu giáo thích hợp.

Thật ra Lý Trân đã giới thiệu cho cô hai ngôi trường, nhưng sau khi đi xem thì Bạch Du đã loại cả hai.

Trường mẫu giáo đầu tiên quá nhỏ, tổng cộng chỉ có hai gian phòng, vừa không có cơ sở dạy học vừa không có chỗ vui chơi, nói là trường mẫu giáo nhưng lại chẳng khác gì nhà trẻ.

Trường thứ hai thì không nhỏ, nhưng khi cô đến có thấy một đứa trẻ đang nhặt rác lên ăn, giáo viên ở ngay cạnh nhưng nhìn thấy thế cũng chẳng ngăn cản. Cô còn vào tận nhà bếp xem xét, dù thực phẩm không bị hỏng nhưng không được tươi lắm, cô không muốn để Niệm Niệm đi học ở một ngôi trường như vậy.

Không tìm được trường mẫu giáo phù hợp nhưng Bạch Du cũng không quá lo lắng, cô đi hiệu sách Tân Hoa mua một ít sách cho trẻ em, mỗi khi rảnh rỗi sẽ dạy chúng học biết chữ.

Bạch Du phát hiện hai chị em có xu hướng học lệch, Niệm Niệm thiên về các môn văn nghệ, thích nhất là hội họa. Cô bé rất nhạy cảm với màu sắc, những bức tranh do cô bé vẽ ra được phối màu rất đẹp mắt, nhưng học các phép toán hơi phức tạp thì cô phải dạy đi dạy lại mới học được.

Bé con thì thích toán hơn, các phép cộng trừ hai chữ số không làm khó được bé, còn việc học thuộc thơ thì vẫn tạm được, vì bé có trí nhớ rất tốt, chẳng qua không kiên nhẫn bằng Niệm Niệm thôi.

Bạch Du định nhờ Cảnh Anh giúp, xem xem có thể tìm được một trường mẫu giáo hay giáo viên tốt cho hai đứa trẻ không, cốt là không muốn làm trễ nải hai đứa.

Nhưng Cảnh Anh rất bận rộn, cô còn chưa gặp được cô ấy thì trường đã khai giảng.

Tháng Chín là thời gian chào đón tân sinh viên, mặc dù năm nay Bạch Du là sinh viên năm nhất nhưng vì đây là kỳ thi đại học đặc biệt nên cả hai khóa đều là sinh viên năm nhất. Để dễ phân biệt, một khóa gọi là khóa 77, khóa kia là khóa 78.

Nghe nói tân sinh viên của khoa ngoại ngữ lần này có hai người đạt điểm tối đa, một người còn là thủ khoa văn của tỉnh An Huy.

Nghe nói thủ khoa văn đến từ An Huy này có dung mạo rất xinh đẹp, làn da trắng trẻo, là một người đẹp nổi bật, mặc dù để kiểu tóc tém như con trai nhưng không hề làm giảm bớt vẻ đẹp của cô ấy.

“Để mà nói đến khuyết điểm của cô gái này thì chắc chỉ có dáng người cao quá, nghe nói ít nhất cũng phải mét tám, rất nhiều bạn trai chỉ cao đến vai cô ấy thôi.”

Trịnh Linh Linh kể lại những tin tức mới nghe được cho Bạch Du, vẻ mặt rất hào hứng.

Bạch Du: “Dáng người cao gầy không phải là khuyết điểm, con gái cao gầy thì mặc váy mới đẹp, nhất là váy dài, trông đẹp lắm.”

Sau khi cải cách mở cửa, các ngành nghề phát triển thần tốc. Đến những năm tám mươi, xuất hiện một loạt các cô gái trên bìa trang lịch, hầu như ai cũng có thân hình cao ráo, gương mặt xinh đẹp, thế nên cao không phải vấn đề gì lớn.

Trịnh Linh Linh: “Cậu không lo lắng chút nào sao? Mọi người nói vị thủ khoa này sẽ là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của cậu đấy!”

Bạch Du bật cười khi thấy cô ấy như vậy: “Sao tớ phải lo? Năm nào cũng có những cô gái mười tám tuổi mới vào trường, thông minh hơn, xinh đẹp hơn tớ cũng có rất nhiều, chẳng lẽ năm nào tớ cũng phải lo lắng vì điều này?”

Trịnh Linh Linh thấy cũng đúng: “Cậu nói đúng đấy, nhưng tớ vẫn nghĩ cậu đẹp hơn cô thủ khoa kia nhiều.”

Bạch Du không nói gì.

Cô thật sự không quan tâm những chuyện này, cô dự định trước khi đề cập đến chuyện tham gia hội chợ Quảng với trường học sẽ đến tòa soạn báo một chuyến để nhờ họ viết bài về nhà máy đồ cẩn xà cừ của bọn họ.

Sở dĩ không chọn tòa soạn ở đảo Quỳnh Châu một là vì báo chí ở đó không có tầm ảnh hưởng lớn, hai là hội chợ Quảng diễn ra ở thành phố Quảng, dù báo chí bên kia đăng bài thì người bên này cũng khó mà đọc được.

Thế nên trong mấy tháng nghỉ hè cô mới không có hành động gì.

Vừa quay lại trường các giáo viên đã công bố điểm thi cuối kỳ năm trước.

Là sinh viên khóa đầu tiên sau khi khôi phục kỳ thi đại học, giáo viên biết rõ trình độ của các sinh viên không tốt lắm nên không ra đề thi cuối kỳ quá khó, chính vì không muốn đả kích tinh thần của sinh viên, không ngờ kết quả vẫn không khả quan.

Khi giáo viên môn phiên dịch bước vào lớp, mọi người đều nín thở chờ đợi, vô số ánh mắt đồng thời dõi theo cô giáo, hy vọng đoán được kết quả từ sắc mặt cô ấy.

Cô giáo môn phiên dịch thấy vậy thì tức quá, không khỏi bật cười nói: “Các em nhìn tôi làm gì? Chẳng lẽ còn nhìn ra được thành tích trên mặt tôi à?”

“Xem điểm của các em lần này đến tôi cũng phải xấu hổ thay các em đấy! Các em dịch cái quái gì vậy? Rất nhiều câu tôi đã dạy rồi, thế mà chỉ thay sang câu khác thì lại không biết làm nữa à? Thế thì học hành làm gì nữa?”

“Mặc dù hầu hết các em đều làm bài không tốt nhưng cũng có vài bạn làm rất tốt, lần này người đứng đầu môn phiên dịch toàn khoa là Bạch Du, bài thi đạt 100 điểm, em lên nhận bài thi đi.”

Mới đầu Bạch Du còn lo mình thi không tốt, không ngờ lại đạt điểm tuyệt đối, cô vui vẻ bước lên nhận bài thi của mình.

Cô giáo phiên dịch gặp cô thì gương mặt nghiêm khắc đã biến thành tươi cười: “Cố gắng lên nhé!”

Bạch Du gật đầu.

Các bạn khác vừa ghen tị vừa thầm ngạc nhiên khi thấy cô giáo thay đổi thái độ nhanh hơn cả nghệ sĩ kinh kịch thay mặt nạ.

Không chỉ giáo viên dịch thuật, tình huống tương tự cũng xảy ra ở các môn học khác.

Chương 742: Chương 742

DTV-EBOOK

Đột nhiên hôm nay thái độ của giáo viên khác hẳn thường ngày, ai cũng khắt khe hơn rất nhiều.

Khi có kết quả tổng điểm các môn học, Bạch Du lại giành vị trí đứng đầu khoa, Cảnh Phỉ kém cô ba điểm nên đứng thứ hai.

Cô ấy tức đỏ cả mắt.

Tuần đầu tiên đã trôi qua như vậy.

Chiều hôm đó không có tiết học, Bạch Du thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến tòa soạn để bàn chuyện viết bài cho nhà máy đồ cẩn xà-cừ.

TBC

Ai ngờ vừa đi ra khỏi ký túc xá thì bắt gặp Tôn Tiểu Nhu và một người đàn ông đang giằng co.

“Tiểu Nhu, anh viết nhiều thư cho em như vậy sao em không viết được một bức thư nào trả lời anh?”

Tôn Tiểu Nhu mất kiên nhẫn: “Này Vương Đại, anh phiền quá đấy! Tôi đã bảo bao nhiêu lần là tôi bận lắm cơ mà, ngày nào cũng có nhiều tiết học, làm gì có thời gian viết thư cho anh!”

“Ừ ừ, được rồi, Tiểu Nhu, em đừng tức giận, không viết thư thôi thôi, nhưng chúng ta là vợ chồng, cứ mỗi người một nơi thế này thì không tốt lắm. Anh đang định bỏ công việc đốt lò hơi để chuyển đến thành phố Quảng tìm một công việc khác, em thấy sao?”

Vợ chồng?

Bạch Du nghe vậy không khỏi nhướng mày.

Bởi vì Tôn Tiểu Nhu vẫn luôn nói mình độc thân, không có đối tượng, cũng chưa kết hôn.

Tôn Tiểu Nhu nghe người đàn ông nói thế thì lập tức biến sắc: "Không được bỏ việc! Cũng không được đến thành phố Quảng! Anh tưởng dễ tìm việc thế à? Anh biết nói tiếng Quảng Đông không? Đến lúc đó không tìm được việc chẳng lẽ tôi lại phải nuôi anh? Bây giờ anh mau về nhà ngay cho tôi, sau này không được tôi cho phép thì không được bước một bước vào thành phố Quảng!"

Người đàn ông ăn nói khép nép dỗ dành Tôn Tiểu Nhu, nghe cô ta nói thế thì đau khổ túm tóc: "Tiểu Nhu, em nói thật cho anh biết đi, có phải em chê anh là thợ đốt lò không? Mọi người đều bảo em thành sinh viên rồi nên coi thường người chồng làm nghề đốt lò hơi như anh. Anh không tin đâu, Tiểu Nhu, em mau nói cho anh biết đi, em không phải loại người đó!"

Tôn Tiểu Nhu chỉ nhếch môi, không lên tiếng, vẻ mặt đã nói rõ tất cả.

Người đàn ông thấy thế thì dường như bị sốc nặng, anh ta siết chặt bả vai Tôn Tiểu Nhu: "Em coi thường anh! Sao em có thể thay đổi như thế này? Nếu không có anh thì em đã bị nhà em bán cho lão già kia rồi, chính miệng em đã nói sẽ sống với anh suốt đời cơ mà!"

Tôn Tiểu Nhu bị đau nên cố sức giãy giụa, nhưng sức của cô ta làm sao đấu được với một người đàn

ông đang nổi điên: “Vương Đại Cương, anh mau buông tôi ra! Anh làm tôi đau đấy! Tôi rất biết ơn anh đã giúp tôi lúc đó nhưng hai ta vốn không phải người của cùng một thế giới. Tôi đồng ý với anh, sau này kiếm được tiền tôi sẽ trả lại anh gấp bội. Anh hãy để tôi đi đi, chúng ta ly hôn.”

Hai mắt người đàn ông đỏ bừng, sắc mặt không thể tin nổi: “Em muốn ly hôn với anh sao? Em muốn ly hôn với anh! Tôn Tiểu Nhu, em có lương tâm không hả?”

Nói rồi, người đàn ông bất ngờ rút một con d.a.o trong túi ra…

Tôn Tiểu Nhu không ngờ người đàn ông trước mặt lại muốn g.i.ế.c mình, cô ta sợ hãi hét toáng lên, chân tay đ.ấ.m đá vùng vẫy loạn xạ như một con cá tuyệt vọng. Nhưng có cố gắng thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay đang giữ chặt cô ta của Vương Đại Cương, chỉ có thể trơ mắt nhìn con d.a.o đó đ.â.m về phía bụng mình.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, một hòn đá bay tới đập thẳng vào cổ tay Vương Đại Cương.

Vương Đại Cương bị đau, con d.a.o trong tay cũng vì thế mà lệch đi, lưỡi d.a.o sắc bén xẹt qua cánh tay Tôn Tiểu Nhu, m.á.u chảy như suối.

Tôn Tiểu Nhu hét ầm lên như con gà bị cắt cổ, tiếng thét chói tai tưởng chừng có thể đ.â.m thủng màng nhĩ của mọi người.

“Câm miệng!”

Vương Đại Cương mím chặt môi kéo mạnh Tôn Tiểu Nhu lại gần rồi kề d.a.o vào cổ cô ta, Tôn Tiểu

Nhu sợ đến mức thở không ra hơi, cổ họng nghẹn ứ như bị chặn lại.

Vương Đại Cương quay đầu lườm Bạch Du vừa ném đá vào tay mình, ánh mắt hung ác như thú dữ: "Không muốn c.h.ế.t thì cút ngay cho tao!"

Bạch Du nhún vai, nói: "Tất nhiên tôi không muốn chết, cũng không muốn anh chết."

Vương Đại Cương khó hiểu: "Tôi có quen cô đâu, sống hay c.h.ế.t thì liên quan gì đến cô?"

Bạch Du liếc nhìn mấy người đang từ từ tiến lại gần Vương Đại Cương, nói: "Tôi có một người anh họ giống anh, bỏ ra hai trăm đồng tiền sính lễ để cưới một thanh niên trí thức, nhưng sau khi cô thanh niên trí thức đi học đại học thì lại bỏ rơi anh họ tôi. Thế là trong cơn tức giận, anh ấy đã dùng bả chuột đầu độc c.h.ế.t thanh niên trí thức kia."

Vương Đại Cương nghiến răng nghiến lợi mắng: "Đáng đời!"

Những người phụ nữ lòng tham không đáy như thế nên g.i.ế.c hết đi!

Ngày xưa Tôn Tiểu Nhu bị người nhà bán cho một ông già đã qua ba đời vợ, cô ta đã khóc lóc chạy đến tìm Vương Đại Cương, nói là cô ta thích anh ta. Chỉ cần chịu cưới, cô ta nhất định sẽ sống bên anh ta trọn đời, sinh con đẻ cái và chăm sóc cha mẹ anh ta. Thế nên anh ta đã chạy đôn chạy đáo đi vay khắp anh em họ hàng, mắc một đống nợ mới lấy được Tôn Tiểu Nhu về nhà.

Mới đầu còn tốt, nhưng khi có tin khôi phục kỳ thi đại học, cô ta bắt đầu thay đổi, cả ngày chẳng chịu làm ăn gì, chỉ cắm đầu vào đọc sách, còn không cho anh ta thân mật. Cô ta còn cầu xin anh ta là làm vậy chỉ vì con của bọn họ, cô ta muốn con họ trở thành người thành phố. Anh ta tin mấy lời nói hoang đường của cô ta nên lại mềm lòng, ai ngờ người phụ nữ này quá ác độc, cô ta lại dám lén lút làm sẩy mất con của họ.Vì chuyện đó mà mẹ anh ta đã ngã bệnh phải vào bệnh viện, thế mà bây giờ cô ta còn đòi ly hôn!

Đừng mơ!

Anh ta thà cùng xuống địa ngục với cô ta cũng không thể để cô ta sống tốt!

Bạch Du gật đầu: "Đúng là đáng đời thật! Nhưng anh có biết sau đó anh họ tôi thế nào không? Anh ấy bị xử bắn, cha mẹ anh ấy đã lâm bệnh nặng vì chuyện đó. Họ hàng thân thích và hàng xóm nghĩ bọn họ đã nuôi dạy ra một tội phạm g.i.ế.c người nên đều tránh xa. Cuối cùng, hai ông bà già c.h.ế.t trong nhà hơn nửa tháng mới có người phát hiện ra. Vậy anh cảm thấy có đáng không?"

Bàn tay đang cầm d.a.o của Vương Đại Cương siết chặt lại, gân xanh hằn lên, các đốt ngón tay chuyển sang màu trắng bệch, thù hận sục sôi trong huyết quản.

Bạch Du nói tiếp: "Vì một người phụ nữ không yêu mình mà đánh đổi mạng sống, khiến người thân phải chịu đau khổ, tôi thấy chẳng đáng chút nào."

Nghe vậy, mặc dù ánh mắt Vương Đại Cương vẫn còn rực lửa nhưng hình như đã hơi d.a.o động, bàn

tay cầm d.a.o kề vào cổ Tôn Tiểu Nhu từ từ thả lỏng.

Đúng lúc này, một nam sinh nhanh chóng lao lên đá bay con d.a.o khỏi tay Vương Đại Cương rồi vung một cú lộn qua vai quật thẳng anh ta xuống đất, đối phương hoàn toàn không có cơ hội phản kháng.

Vương Đại Cương giận dữ hét lên: "Thả tôi ra!"

"Câm miệng, ồn ào quá!"

Năm ngón tay thon dài của nam sinh túm lấy cổ áo Vương Đại Cương, giật mạnh một cái khiến Vương Đại Cương không thở nổi.

Những đám mây trắng như kẹo bông đang từ từ chuyển động trên bầu trời, vào khoảnh khắc tia sáng chiếu xuống, nam sinh đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Du, cười nhạt:

"Người anh họ cô vừa kể là bịa đúng không?"

Ánh nắng mặt trời chiếu lên sống mũi cao thẳng thanh tú của nam sinh, cậu bạn này có một mái tóc mắt, đôi mắt đen láy, mỗi lần nhìn người khác đều khẽ nheo lại mang lại cảm giác hờ hững.

Kết hợp với làn da trắng mịn, không thể phủ nhận cậu bạn trước mặt rất đẹp trai.

"..."

Bạch Du không biết nói gì.

Đúng là câu chuyện vừa rồi là do cô bịa ra thật nhưng có câu "không nên vạch trần chuyện khó của nhau" sao?

Rất nhanh sau đó, nhân viên bảo vệ đã đến. Lúc nãy thấy Vương Đại Cương quá kích động, cô sợ xảy

ra sự cố ngoài ý muốn nên đã nhờ một sinh viên đi ngang qua báo tin cho bảo vệ, chỉ không ngờ Vương Đại Cương lại ra tay trước khi họ đến.

May mà có nam sinh kia ra tay kịp thời, không thì cô cũng không chắc mình có thuyết phục được Vương Đại Cương không.

Chương 743: Chương 743

DTV-EBOOK

Thấy bảo vệ đã đến, Tôn Tiểu Nhu cũng không có vấn đề lớn nên Bạch Du xoay người định rời đi.

Mặc dù cô và Tôn Tiểu Nhu sống cùng một phòng ký túc xá nhưng hai người học khác ngành, cô lại thường không ở ký túc nên không thân mấy.

Cô không muốn dính líu vào chuyện giữa Vương Đại Cương và cô ta, theo cô thấy thì hai người này đều chẳng tốt lành gì.

Có lẽ Vương Đại Cương rất đáng thương, nhưng dù thế nào đi nữa thì đó cũng không phải lý do để g.i.ế.c người. Còn Tôn Tiểu Nhu ngày xưa đã lợi dụng người ta, bây giờ lên đại học rồi lại chê bai đối phương kém cỏi, muốn đá bay người ta đi. Trước khi làm ra chuyện đó, đáng lẽ cô ta phải nghĩ đến ngày hôm nay mới phải.

Cô sẽ không phê phán Tôn Tiểu Nhu nhưng cũng sẽ không làm bạn với cô ta.

Mới đi được vài bước, sau lưng đột nhiên có người gọi.

“Này, tôi tên Tần Yến, là sinh viên năm nhất khoa Tiếng Anh, cô tên là gì?”

TBC

Đàn em khoa Ngoại ngữ?

Từ bao giờ khoa Ngoại ngữ lại có một đàn em đẹp trai như vậy? Sao không nghe ai nói?

Bạch Du hơi tò mò nhưng không quay đầu lại, tiếp tục bước đi như thể không nghe thấy.

***

Sau hai lần đổi xe, Bạch Du đi gần một tiếng mới đến nơi.

Nhìn toa nhà lớn trước mặt, cô không khỏi cảm thán, không hổ là tòa soạn báo lớn nhất thành phố Quảng, chỉ riêng khu vực văn phòng đã chiếm hết ba tầng lầu.

Cô chỉnh trang lại tóc tai, quần áo rồi đưa thư giới thiệu cho bảo vệ. Bảo vệ kiểm tra kỹ lưỡng thư giới thiệu rồi ghi tên cô vào sổ đăng ký khách đến rồi mới cho vào.

Trong kỳ nghỉ hè ở đảo Quỳnh Châu, cô đã từng đi gặp thư lý Chương của tòa soạn báo, thư ký Chương đã làm việc trong ngành báo chí nhiều năm, quen biết rộng rãi. Biết được Bạch Du muốn đăng báo về nhà máy đồ cẩn xà-cừ ở thành phố Quảng thì có cho cô thông tin liên lạc của vài phóng viên.

Các phóng viên này nắm ở các tòa soạn khác nhau, sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng, Bạch Du quyết định đi tìm Chu Ninh Sinh của báo thường ngày Tỉnh Thành.

Báo thường ngày Tỉnh Thành mà Chu Ninh Sinh đang làm việc là tòa soạn báo lớn nhất ở thành phố Quảng, có độ tin cậy cao và có đến hơn chín mươi phần trăm các cơ quan, đơn vị trong thành phố đặt mua.

Nếu báo thường ngày Tỉnh Thành có thể đăng bài về nhà máy đồ cẩn xà-cừ là chuyện tốt nhất, cô cũng

không cần chạy đến các tòa soạn khác.

Chu Ninh Sinh là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, vóc người không cao lắm, có lẽ do suy nghĩ nhiều quá nên tóc đã hói như Địa Trung Hải, chỉ còn lại lưa thưa vài sợi ở hai bên.

Hình như anh ta đang bận, tay liên tục viết lách. Sau khi nghe Bạch Du trình bày lý do đến đây, đôi mày rậm của anh ta nhíu chặt lại như hai con sâu róm: "Đồng chí Bạch phải không? Thư ký Chương đã từng nhắc đến cô, nhưng bây giờ tôi không rảnh. Mà tôi cũng nói thẳng với cô, bài báo về nhà máy đồ cẩn xà-cừ mà cô nhắc đến còn chưa đủ thu hút, từ chủ đề đến sức cạnh tranh. Nói cách khác, dù tôi có đồng ý phỏng vấn thì chưa chắc bài viết đã được đăng lên trang bìa."

Nghe giọng điệu của Chu Ninh Sinh, Bạch Du biết ngay người này nể mặt thư ký Chương nên mới chịu gặp mình, nhưng cô không hề tức giận. Dù sao mình cũng là người đi nhờ người ta, cô cũng bị từ chối nhiều rồi."

Nghĩ đến đây, cô vẫn tươi cười nói: "Đồng chí Chu, không được lên trang bìa cũng không sao, chỉ cần được đăng lên báo thường ngày Tỉnh Thành là được."

Muốn bài phỏng vấn về một nhà máy nhỏ được đăng lên trang bìa của một tờ báo lớn là điều bất khả thi, người ta không nói thì Bạch Du cũng tự hiểu. Nhưng số lượng báo được phát hành hàng ngày của báo thường ngày Tỉnh Thành rất lớn, người ở thời đại này không có nhiều phương tiện giải trí nên sẽ đọc đi đọc lại từng trang báo. Vì vậy dù bài báo được

đăng ở trang ít nổi bật nhất, miễn là có mặt trên báo thì vẫn sẽ có người đọc.

Nhưng rõ ràng Chu Ninh Sinh không muốn dây dưa với Bạch Du thêm nữa: "Đồng chí Bạch, tôi còn rất nhiều cuộc phỏng vấn phải làm, cái nào cũng có ý nghĩa tiêu biểu hơn bài về nhà máy của cô. Nếu cô vẫn kiên quyết muốn tôi phỏng vấn thì ba tháng sau hãy quay lại, lúc đó có lẽ tôi sẽ có thời gian phỏng vấn."

Bạch Du: "…"

Ba tháng sau thì Hội chợ Quảng đã kết thúc từ lâu rồi, mà ba tháng nữa chưa chắc anh ta đã phỏng vấn cô.

Nhưng Bạch Du không phải người dễ dàng từ bỏ, cô kiên nhẫn nói: "Nếu đồng chí Chu không có thời gian làm phỏng vấn cho tôi, vậy không biết các đồng nghiệp của anh có thời gian không? Hôm nay không được thì ngày mai cũng được, tôi có thể đến mấy lần."

Nhưng Chu Ninh Sinh rõ ràng không hề coi trọng việc phỏng vấn nhà máy đồ cẩn xà-cừ: "Tôi và các đồng nghiệp đều không có thời gian, cô nên đi tìm tòa soạn khác thì hơn."

Nói xong, anh ta ôm một chồng tài liệu rời đi, bỏ mặc Bạch Du ở lại.

Được rồi, không được thì thôi vậy.

Bạch Du thầm thở dài, cô đã cố gắng hết sức rồi, nếu vẫn không được thì cô cũng không định cố đ.â.m đầu vào ngõ cụt.

Sau khi đi ra khỏi báo thường ngày Tỉnh Thành, cô biết không còn thời gian đến tòa soạn thứ hai nữa. Thời gian đi qua đi lại giữa hai nơi mất khoảng hai tiếng, nhưng cô nhanh chóng nhớ ra ở gần đây có một tòa soạn khác - báo thường ngày Tân Hoa.

Ở thành phố Quảng, báo thường ngày Tỉnh Thành xếp hạng đầu, báo thường ngày Nhân Dân ngồi vững ở vị trí thứ hai, báo thường ngày Tân Hoa đứng thứ ba.

Mặc dù xếp hạng ba nhưng so với hai tòa soạn đầu, số lượng phát hành và sức ảnh hưởng của báo thường ngày Tân Hoa đều kém xa.

Nhớ lại giọng điệu xem thường của Chu Ninh Sinh vừa rồi, Bạch Du cảm thấy dù có đến báo thường ngày Nhân Dân thì khả năng cao họ cũng sẽ từ chối. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, cô quyết định đi đến báo thường ngày Tân Hoa.

Tòa nhà trụ sở của báo thường ngày Tân Hoa chỉ có hai tầng, diện tích chỉ bằng một nửa Báo thường ngày Tỉnh Thành.

Người tiếp đón Bạch Du là một cô gái trẻ, trông chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, gương mặt tròn trịa, trắng trẻo, có hai vành tai dày như tai Phật, thoạt nhìn là một người dễ gần.

Quả nhiên, sau khi biết lý do Bạch Du đến đây, cô gái không hề tỏ ra xem thường hay chê bai mà lịch sự nói: “Đồng chí Bạch, tôi có thể giúp chuyển đề tài của cô lên cấp trên, nhưng nói thật thì khả năng được phê duyệt rất thấp. Thực sự rất xin lỗi!”

Thực ra cô ấy ngại không nói thẳng, khả năng được duyệt gần như bằng không.

Cả nước có nhiều nhà máy như vậy, còn nhà máy mà nữ đồng chí nữ này vừa nhắc đến mới thành lập chưa lâu, cũng chỉ có vài chục người. Bài báo phỏng vấn kiểu này thường chẳng có mấy ai quan tâm.

Nhưng đồng chí này xinh đẹp quá đi mất! Cô ấy cảm thấy nếu từ chối cô thì rất áy náy.

Cô gái này thật đáng yêu! Lại còn xin lỗi cô trước nữa.

Bạch Du mỉm cười giải thích: "Nếu chỉ là một nhà máy nhỏ thì đúng là không cần phỏng vấn, nhưng nhà máy của chúng tôi không chỉ đạt thành hợp tác với cửa hàng Hữu Nghị mà trước khi sản phẩm của chúng tôi lên kệ đã có thương nhân nước ngoài đặt trước ba mươi đơn."

Nghe vậy, cô gái mặt tròn trợn tròn mắt: "Sao cơ? Nhà máy của các cô đã hợp tác với cửa hàng Hữu Nghị? Là cửa hàng Hữu Nghị ở thành phố Quảng à?"

Bạch Du gật đầu: "Chính là cửa hàng Hữu Nghị ở thành phố Quảng, quản lý Ngô của cửa hàng đã ký hợp đồng với chúng tôi, còn đặt thêm bảy mươi đơn hàng thành phẩm nữa, dạo trước chúng tôi mới giao hàng. Không chỉ thế, nhà máy của chúng tôi còn được thông qua đơn xin tham gia Hội chợ Quảng, tháng sau sẽ tham gia."

Cô gái mặt tròn há hốc miệng tưởng chừng có thể nhét được cả quả trứng gà, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc và ngưỡng mộ: "Chẳng phải cô vừa nói nhà máy của

các cô mới thành lập được gần hai tháng à? Sao lại được tham gia Hội chợ Quảng?"

Lúc này Bạch Du mới kể lại chi tiết lý do tại sao cô quyết định làm đồ điêu khắc từ vỏ sò và cách cô tìm kiếm cơ hội hợp tác với công xã: "...Tuy nhà máy của chúng tôi mới thành lập, có ít nhân lực, chỉ là một nhà máy nhỏ thôi nhưng có thể điêu khắc vỏ sò, điêu khắc đá và thêu hai mặt, tất cả đều thuộc về di sản văn hóa phi vật thể của quốc gia. Mỗi một thành phẩm đều được xem như một tác phẩm nghệ thuật. Chúng tôi muốn truyền bá văn hóa truyền thống của đất nước ra toàn thế giới, để mọi người biết đến di sản văn hóa thâm hậu được truyền lại từ ngàn đời của nước ta. Thông qua dự án này, chúng tôi muốn góp một phần công sức để kiếm thêm ngoại tệ cho đất nước, muốn góp thêm vài viên gạch viên ngói vào công cuộc xây dựng đất nước, đưa đất nước phát triển và thịnh vượng muôn đời."

Chương 744: Chương 744

DTV-EBOOK

Một đồng chí thật tuyệt vời!

Một mục tiêu thật vĩ đại!

Cô gái mặt tròn xúc động đỏ cả mắt: "Đồng chí Bạch, những điều cô nói thật tuyệt vời! Tôi cam đoan với cô, lần này nhất định sẽ giúp nhà máy các cô được đăng lên trang bìa đẹp nhất của báo thường ngày Tân Hoa. Cô chờ chút, tôi đi bảo cha tôi ngay đây!"

Bạch Du: "Cha cô là..."

Cô gái mặt tròn nở nụ cười tự hào: "Cha tôi là chủ nhiệm báo thường ngày Tân Hoa! Cô yên tâm đi, bài báo này chắc chắn sẽ được đăng!"

Bạch Du: "!"

Thì ra là con của lãnh đạo, bảo sao lại nói chắc như đinh đóng cột thế.

Nhưng cô gái này không hề có thái độ kiêu căng, ngạo mạn mà trái lại, tính cách còn rất dễ thương.

Trong khi cô gái đi gặp cha, Bạch Du lấy các tài liệu mang theo đến đây ra, cô mang rất nhiều ảnh chụp đến, có ảnh nhà máy, có ảnh công nhân làm việc, nhưng nhiều nhất là ảnh về đồ cẩn xà cừ.

Khoảng mười phút sau, cô gái mặt tròn quay lại, cô ấy đỏ mặt xin lỗi cô: "Xin lỗi đồng chí Bạch, tôi vô dụng quá, không thể giành được trang bìa tốt nhất

cho cô. Cha tôi nói chỉ có thể cho cô một trang nhỏ, thật sự rất xin lỗi!"

Thật ra mới đầu cha cô ấy định cho vào trang báo ít được chú ý nhất, nhưng bị con gái làm nũng mãi, ông ấy không chịu nổi nên mới đổi ý cho vào trang ít được chú ý thứ hai. So với trang ít được chú ý nhất thì trang thứ hai lớn hơn một chút, nhưng cũng chỉ một chút thôi, vẫn nằm ở góc nhỏ nhất.

Nhớ đến lời hứa hẹn vừa rồi của mình, cô ấy xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng vào mắt người đẹp.

Bạch Du cười nói: "Như vậy đã tốt lắm rồi, cảm ơn đồng chí Hoa, nếu không có sự giúp đỡ của cô, có lẽ chúng tôi còn chẳng lên được trang bìa nhỏ nhất."

Hoa Dung Dung lại đỏ mặt vì được khen: "Cô đừng khen tôi thế, tôi sẽ kiêu ngạo đấy."

TBC

"Phụt!"

Bạch Du không khỏi bật cười.

Cô gái này thật đáng yêu!

Sau đó, Bạch Du giao phần tài liệu vừa chỉnh sửa cho cô gái rồi phối hợp phỏng vấn. Khi Hoa Dung Dung biết Bạch Du vẫn còn là sinh viên, lại còn là thủ khoa thi đại học của tỉnh Phúc Kiến thì lại trợn tròn mắt.

Cô ấy vội vàng chạy quay lại văn phòng của cha mình, sau khi đi ra ngoài, trang bìa không được chú ý thứ hai đã được đổi thành trang bìa tốt nhất.

Bạch Du: Thực sự có chuyện tốt này sao?

Hoa Dung Dung còn kích động hơn cả Bạch Du: “Cha tôi bảo đáng ra cô phải nói rõ thân phận của mình trước chứ, thân phận sinh viên khóa đầu iên sau khi khôi phục kỳ thi đại học còn có sức nặng hơn chức chủ nhiệm nhà máy nhiều. Cha tôi còn bảo sinh viên là trụ cột tương lai của đất nước, cô còn chưa tốt nghiệp đã bắt đầu đóng góp cho công cuộc xây dựng đất nước thì quốc gia ta còn lo gì không có ngày tỏa sáng? Ông ấy bảo chuyện này nhất định phải đăng lên, nhất định phải để tất cả mọi người trên thế giới biết đến. Thế nên bài báo của các cô phải đăng lên trang bìa tốt nhất để ai cũng có thể nhìn thấy!”

“Ánh mắt chủ nhiệm Hoa thật khác biệt! Tôi thực sự không nghĩ đến chuyện này, nhưng nếu vì điều đó mà nhà máy của chúng tôi được xuất hiện trên trang bìa tốt nhất thì cả hai bên đều có lợi.”

Trước đó cô chỉ tập trung vào việc quảng bá cho nhà máy nên không ngờ thân phận sinh viên của mình lại có ích như vậy.

Chủ nhiệm Hoa không hổ là người ngồi lên được chức vị chủ nhiệm, nhận định vô cùng sắc bén và đúng chỗ, cách tiếp cận của ông ấy chắc chắn sẽ thu hút được sự chú ý của mọi người tốt hơn.

Nếu đạt được kết quả hai bên cùng có lợi thì cô không ngại sử dụng thân phận sinh viên của mình.

Sau đó, Bạch Du lại bổ sung thêm thành tích thi đại học của mình và những cảm nhận khi là sinh viên. Cuộc phỏng vấn kéo dài hai tiếng đồng hồ.

Khi cô bước ra khỏi văn phòng của báo thường ngày Tân Hoa thì đã quá giờ ăn trưa.

Bụng Bạch Du sôi ùng ục, cô vội vàng đi đến Nhà Hàng Quốc Doanh gần đó để ăn trưa, sau đó mới ngồi xe về trường học.

Vừa đi đến cửa ký túc xá, cô đã nghe thấy tiếng bàn tán bên trong:

"Không ngờ Tiểu Nhu lại là người như vậy, rõ ràng lúc trước cô ta nói mình chưa kết hôn, cũng không có bạn trai, hóa ra đều là nói dối!"

"Thật sự tôi nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao cô ta phải nói dối, kết hôn thì có gì đáng xấu hổ đâu? Lúc trước cô ta còn nhờ tôi giới thiệu đối tượng cho nữa, may mà tôi không giới thiệu, không thì không biết bây giờ phải làm sao!"

"Không phải cô ta cảm thấy kết hôn là điều đáng xấu hổ mà cô ta chê chồng! Nghe nói chồng cô ta là công nhân lò hơi, chắc là nghĩ chồng không xứng với mình."

"Không xứng thì sao lúc trước lại đồng ý kết hôn, tớ nghe nói người đàn ông đó nợ một đống tiền vì cô ta đấy. Đúng là hại người hại mình! Tớ chẳng thấy cô ta đáng thương chút nào!"

Thấy Bạch Du đi vào, mọi người tạm dừng một lát nhưng chẳng mấy chốc lại ríu rít tiếp.

"Bạch Du, cậu về rồi! Mau kể cho bọn tớ nghe chuyện Tôn Tiểu Nhu bị chồng cô ta đ.â.m bị thương đi!"

Bạch Du nhún vai: "Chẳng có gì để nói, những gì nên biết thì các cậu cũng biết hết rồi."

Cao Thắng Nam: “Kể ra thì Tôn Tiểu Nhu cũng may thật, nếu lần này không có cậu và cô sinh viên năm nhất kia thì chắc chắn cô ta đi đời nhà ma rồi!”

Trịnh Linh Linh gật đầu: “Đúng đấy! Tớ nghĩ Tôn Tiểu Nhu phải tặng hai người cờ khen thưởng mới đúng!”

Bạch Du: “Không phải thế đâu.”

Trịnh Linh Linh hiếu kỳ hỏi: “Bạch Du, cậu gặp cô sinh viên năm nhất đó rồi phải không? Cô ta có đẹp như lời đồn không?”

Bạch Du ngạc nhiên: “Cô sinh viên năm nhất nào? Tớ có gặp đâu.”

Trịnh Linh Linh: “Sao lại không? Chẳng phải cậu và cô sinh viên đó cứu Tôn Tiểu Nhu à? Chẳng lẽ lời đồn sai rồi?”

Bạch Du rất khó hiểu, cô không khỏi bật cười: “Đúng là tớ và sinh viên năm nhất Tần Yến cùng cứu người nhưng tớ chỉ biết người tên Tần Yến đó là đàn em nam chứ không phải nữ.”

Nghe vậy, cả ký túc xá đều giật mình.

Trịnh Linh Linh: “Đàn em nam? Sao lại biến thành nam rồi? Mọi người đều nói là một người đẹp mà!”

Bạch Du nhớ lại gương mặt xinh đẹp khó phân biệt nam nữ của Tần Yến, mọi người có nhận nhầm cũng là chuyện bình thường: “Với vẻ ngoài của cậu bạn đó, nếu nói là một cô gái đẹp thì cũng không sai, nhưng cậu ấy đúng là con trai.”

Nghe Bạch Du nói vậy, mọi người lại càng tò mò về cậu đàn em xinh đẹp này, ai cũng muốn được nhìn thấy tận mắt.

Tôn Tiểu Nhu chỉ bị thương nhẹ, tối hôm đó đã được quay lại ký túc xá, cô ta còn mua hai phần bánh ngọt để cảm ơn Bạch Du, Bạch Du thoải mái nhận lấy.

Nhưng từ đó cô ta không nói chuyện nhiều với mọi người trong ký túc xá nữa, chẳng bao lâu thì xin đổi phòng.

Nghe nói người chồng Vương Đại Cương của cô ta vốn phải bị đưa đi lao động cải tạo, nhưng cuối cùng Tôn Tiểu Nhu đã quyết định tha thứ, không truy cứu trách nhiệm của anh ta nữa nên chỉ bj giam mười mấy ngày là được thả ra.

Trường học đã tổ chức một cuộc họp quy mô lớn về vụ việc của Tôn Tiểu Nhu, nhắc nhở các sinh viên đã kết hôn cần xử lý tốt mối quan hệ hôn nhân của mình.

Còn về Tôn Tiểu Nhu, nhà trường cũng đã đưa ra hình phạt thích đáng.

Tất nhiên đó là chuyện sau này.

***

Suu khi Tập Hiểu Đông biết Ngô Hiếu Nghi đi tìm Bạch Du thì đã đưa ra tối hậu thư cho nhà họ Ngô, trong tay anh ấy có khá nhiều điểm yếu của bọn họ, vì lo lắng Tập Hiểu Đông bị ép đến bước đường cùng sẽ công khai mọi chuyện ra ngoài, đành phải ép Ngô Hiếu Nghi đến Cục dân chính ly hôn.

Ở Cục dân chính, Ngô Hiếu Nghi khóc suốt mướt, nhưng ngay sau đó đã đón Nha Nha về làm con nuôi.

Lúc mẹ Tập đến tặng hải sâm còn nhắc đến chuyện này, bà ấy tức đau cả ngực: “Chưa từng thấy ai ngu ngốc như cô ta, cả cô em gái của cô ta cũng chẳng phải người tốt lành gì. Chờ đến hôm nào bị lừa cho một vố đau mới biết mặt.”

Bạch Du không có hứng thú với chuyện của nhà họ Tập, nhưng lần này mẹ Tập lại mang đến cho cô một tin tức tốt, bà ấy đã đề cử cho cô một trường mẫu giáo tốt.

Hải sâm mà mẹ Tập mang đến là hàng thượng đẳng, vừa nhìn đã biết ăn rất ngon.

Chương 745: Chương 745

DTV-EBOOK

Bạch Du liền đi đến trạm thịt mua chân giò heo về nấu chân giò hầm hải sâm.

Cô hầm chân giò rồi đặt hải sâm lên trên, thêm một ít rượu nếp của khách gia vào, hầm nhỏ lửa tầm mười phút là bắc nồi được.

Sơn hào hải vị hòa quyện, giò heo mềm mịn, chỉ cần cắn một miếng đã cảm nhận được sự mềm nhũn tan ra trong miệng. Hải sâm thấm đẫm nước thịt, cắn một miếng, vị ngon đậm đà tràn ngập trong khoang miệng khiến người ta vô cùng thư thái.

Bạch Du đã đến khảo sát trường mẫu giáo mà mẹ Tập đề cử hai lần và không hề phát hiện ra vấn đề gì. Trường mẫu giáo có khuôn viên rộng rãi, giáo viên rất kiên nhẫn dạy dỗ bọn trẻ, còn có các hoạt động giảng dạy như ca hát, nhảy múa. Nguyên liệu mà nhà bếp sử dụng đều tươi mới.

Ngoài khoản học phí khá cao thì mọi thứ đều ổn.

Bạch Du cảm thấy cô có thể chi trả được nên cô đã quyết định đưa Niệm Niệm đi đăng ký.

Ai ngờ cô nhóc biết chị gái sắp đi học mẫu giáo thì cũng đòi đi theo.

TBC

Mới đầu Bạch Du nghĩ cô nhóc còn nhỏ tuổi quá, muốn đợi bé lớn hơn một chút mới cho đi, nhưng không cho cô nhóc đi thì nhóc con bắt đầu gào khóc.

Cuối cùng chẳng còn cách nào khác, cô đành phải đi hỏi trường mẫu giáo xem.

Trường mẫu giáo có nhận trẻ nhỏ tuổi, mà bé con đã biết tự ăn cơm, mặc quần áo và đi nhà xí, còn chưa đăng ký nhập học mà đã khiến các cô giáo yêu thích rồi. Bạch Du thấy thế thì đành phải đăng ký cho con gái.

Sau khi Tôn Tường Vy biết chuyện thì cũng nhanh chóng gửi hai cậu con trai đến trường.

Mặc dù trong nhà có bảo mẫu nhưng hai thằng ranh con quá nghịch ngợm, cô ta thương dì Bao Thái nên không ngần ngại cho cả hai con đi học mẫu giáo.

Vài ngày sau, bài báo về nhà máy đồ cẩn xà-cừ cuối cùng cũng được đăng lên.

Trên trang bìa đẹp nhất của báo thường ngày Tân Hoa, bài viết với tiêu đề nổi bật thu hút sự chú ý của mọi người.

Tuy lượng báo mà báo thường ngày Tân Hoa phát hình kém báo thường ngày Tỉnh Thành và báo thường ngày Nhân Dân nhưng cũng có nhiều đơn vị đặt báo.

Hôm đó, Cảnh Phỉ ở trường quay về nhà dì thì vô tình nhìn thấy tờ báo trên bàn. Mới đầu cô ta không quan tâm lắm, nhưng khi đi ngang qua, hình như cô ta mới liếc thấy một bóng dáng quen thuộc.

Thế là cô ta lập tức lùi lại, nhìn kỹ…

“Bạch Du! Lại là Bạch Du!”

“Bạch Du trở thành chủ nhiệm nhà máy bao giờ vậy?”

“Còn chưa tốt nghiệp đã đi làm rồi, cô ta không muốn bằng cấp nữa à?”

Cảnh Phỉ cầm tờ báo lên, vội vàng đọc kỹ.

Sau khi đọc xong, trong đầu cô ta có hai người tí hon đang giao chiến.

Một người bảo cô ta mau quay lại trường báo cáo đi, người kia lại bảo cô ta đừng làm kẻ tiểu nhân.

Cảnh Phỉ siết chặt tờ báo, các đốt ngón tay trắng bệch. Cô ta không muốn thừa nhận nhưng lại không thể không đồng ý với câu nói kia của chị họ -

“Bạch Du ưu tú hơn em nhiều, nếu sau này em vẫn chỉ biết ghen ghen với người ta thì cả đời này đừng nghĩ vượt qua cô ấy.”

Nghĩ đến đây, cô ta đập mạnh tờ báo xuống bàn rồi quay về phòng lấy sạch bắt đầu học tập.

Cô ta còn lâu mới thua Bạch Du!

Cô ta nhất định phải cố gắng, sau đó giẫm đạp Bạch Du dưới chân!

Còn nữa, cô ta phải cướp chị họ về!

Cùng lúc đó, các lãnh đạo trong trường cũng đọc được tờ báo.

“Tôi nói này chủ nhiệm Lâm, ông nhìn xem, Bạch Du này có phải Bạch Du đó của trường chúng ta không, chính là người đại diện cho tân sinh viên năm ngoái ấy?”

Ở một khoa nào đó, một thầy giáo cầm tờ báo, đọc đi đọc lại bài báo trên đó nhưng vẫn không dám tin

vào mắt mình.

Chủ nhiệm Lâm ngẩng đầu khỏi bàn làm việc, cầm tờ báo đưa tới xem, sau đó lau kính rồi xem lại: "Sinh viên năm nhất khoa ngoại ngữ khóa 77 của Đại học Trung Sơn, thủ khoa kỳ thi tuyển sinh đại học tỉnh Phúc Kiến, Bạch Du… Không sai, Bạch Du này chính là Bạch Du đó của trường chúng ta, ông xem tên trường chúng ta đều được viết ra rồi thì sao có thể nhầm được."

Thầy giáo: "Chủ nhiệm Lâm, ông nhìn kỹ lại đi, xem trong bài báo đó viết gì!"

Chủ nhiệm Lâm cầm tờ báo vừa rồi đọc kỹ, đọc xong thì kinh ngạc đến mức mắt muốn rơi xuống đất: "Một kỳ nghỉ hè đã thành lập một công xưởng, còn hợp tác với cửa hàng Hữu Nghị, còn thông qua đơn đăng ký Hội chợ Quảng, ông nói xem bài báo này có thật không?"

Thầy giáo kia đẩy cặp kính trên sống mũi: "Có lẽ là thật, báo thường ngày Tân Hoa là một tờ báo lớn, không thể nói bừa bãi, tùy tiện bịa đặt sự thật được."

Chủ nhiệm Lâm: "Sao bạn học Bạch có thể làm được như vậy chứ?"

Một kỳ nghỉ hè chỉ vỏn vẹn hai tháng, cô đã làm được tất cả những điều này như thế nào?

"Chuyện này tôi cũng không biết."

Những cuộc đối thoại tương tự cũng diễn ra ở các khoa khác.

Ban đầu, lãnh đạo khoa ngoại ngữ không thấy bài báo trên báo thường ngày Tân Hoa nhưng rất nhanh

họ đã biết, vì các lãnh đạo và giáo viên của các khoa khác đã đến hỏi họ chuyện gì đang xảy ra.

Chủ nhiệm khoa và thư ký của khoa ngoại ngữ đều rất ngạc nhiên.

Chỉ có cô Vương là vô cùng bình tĩnh: "Bạn học Bạch Du luôn là một sinh viên rất có lý tưởng rất có năng lực, trước đây tôi đã từng nghe em ấy đề cập tới, chỉ là không ngờ năng lực hành động của em ấy lại mạnh như vậy, trong một kỳ nghỉ hè đã tạo ra thành tích thế này, tôi cảm thấy trường chúng ta nên dành sự tán dương và khen ngợi, đồng thời khích lệ những bạn học khác cũng hành động."

Thực ra, trong lòng cô Vương không hề bình tĩnh chút nào, trước đó cô ấy đã đưa Bạch Du đi gặp người bạn thân của mình là Cảnh Anh, vốn định xem Bạch Du có thể trở thành trợ lý của Cảnh Anh hay không, sau này tiến một bước sẽ được chọn làm học sinh sau cùng, tương lai cũng không cần lo lắng.

Chỉ là lúc đó Bạch Du lại từ chối, còn nói sau này cô muốn phổ biến rộng rãi truyền thống văn hóa của nước ta tới cả nước, lúc ấy cô ấy cảm thấy dã tâm của cô bé Bạch Du này không nhỏ, cũng rất có quan điểm của mình, chẳng qua là cô ấy không quá coi trọng.

Bất kể hoàn cảnh hiện tại, các mối quan hệ cá nhân của cô ấy, cô ấy cảm thấy Bạch Du muốn thực hiện ước mơ của mình thì ít nhất cũng phải mất bảy tám năm nữa, chí ít phải đợi đến khi tốt nghiệp, không ngờ trong khoảng thời gian hai tháng ngắn ngủi mà Bạch Du đã thành lập một xưởng sản xuất, còn muốn tham gia Hội chợ Quảng!

Nếu không có những người khác ở đây, có lẽ lúc này cô Vương nhất định phải gọi điện cho người bạn tốt của mình, sau đó khoe khoang rằng đây chính là sinh viên mà cô ấy coi trọng đấy.

So với vẻ mặt tự hào của cô Vương, một số giáo viên lại có quan điểm khác.

"Tôi không phủ nhận năng lực của bạn học Bạch Du nhưng như vậy thì em ấy có thể học tốt được không? Là một sinh viên, điều quan trọng nhất không phải là kiếm tiền, cũng không phải là đi thực hành, mà là học tốt kiến thức trong sách giáo khoa, nếu không thì đến trường làm gì?"

"Tôi đồng ý với quan điểm của thầy Văn, sinh viên thì phải cho ra dáng sinh viên, nếu ai cũng như bạn học Bạch ra ngoài lập công xưởng thì họ còn tâm trí đâu mà học nữa? Trường chúng ta sẽ thành cái gì?"

"Không sai, cho nên tôi cho rằng không chỉ không nên khen ngợi bạn học Bạch, mà còn nên thông báo phê bình, đồng thời ra lệnh cho em ấy dừng những việc đó lại!"

Cô Vương nghe những ý kiến phản đối này, cau mày, trong lòng không khỏi lo lắng cho Bạch Du.

Cô ấy cho rằng việc thực hành trước là một điều tốt, nhưng không phải ai cũng có quan điểm giống cô ấy, tư tưởng của nhiều lãnh đạo trường học vẫn thiên về bảo thủ hơn.

Giống như những ý kiến phản đối vừa rồi, họ cho rằng hành vi như vậy không chỉ ảnh hưởng đến thành tích học tập mà còn làm hư những học sinh khác, là một hành vi vượt quá giới hạn.

Ngay cả cô ấy cũng phải thừa nhận rằng không phải tất cả sinh viên đều có năng lực như Bạch Du, có thể cân bằng tốt giữa học tập và công việc, nếu những sinh viên khác cũng bắt chước Bạch Du thì khả năng cao là họ sẽ bỏ bê việc học, thậm chí còn có thể làm hỏng cả hai việc.

Chương 746: Chương 746

DTV-EBOOK

Nghĩ đến đây, cô ấy không khỏi hối hận vì những lời mình vừa nói.

Lãnh đạo khoa ngoại ngữ rất coi trọng việc này, lập tức họp bàn về vấn đề này nhưng ý kiến của mọi người lại không thống nhất, ý kiến ủng hộ và phản đối mỗi bên chiếm một nửa, hơn nữa lập luận của cả hai bên đều có lý.

Cô Vương: "Thư ký Trịnh, tôi nghĩ trước khi đưa ra kết luận, tốt nhất nên nghe ý kiến của chính bạn học Bạch Du."

Thư ký Trịnh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Được, vậy thì ngày mai nghe ý kiến của bạn học Bạch Du rồi hãy quyết định."

Vì sắp đến giờ tan làm, mà buổi chiều Bạch Du không có lại không ở ký túc xá nên thư ký Trịnh quyết định ngày mai sẽ cho người thông báo Bạch Du đến văn phòng một chuyến.

Nhưng chuyện này không phải là bí mật, ngoài lãnh đạo biết ra, rất nhanh sinh viên cũng biết, từng tờ báo thường ngày Tân Hoa được truyền tay nhanh chóng giữa các ký túc xá khác nhau, có người không chờ được đã chạy đi mua báo về xem.

"Mọi người đã xem báo thường ngày Tân Hoa của hôm nay chưa?"

"Cô đang muốn nói chuyện của bạn học Bạch Du khoa ngoại ngữ đúng không?"

“Đúng đúng, tôi cảm thấy bạn học Bạch Du quá thần kỳ, trong hai tháng đã thành lập mộ xưởng sản xuất, hơn nữa xòn muốn tham gia Hội chợ Quảng, nghe nói hội chợ Quảng có các thương nhân nước ngoài từ khắp thế giới, tôi cũng muốn tới xem.”

“bạn học Bạch Du thật sự rất giỏi, không chỉ có thành tích đứng đầu trong khoa, mà còn trở thành một chủ nhiệm của xưởng sản xuất, từ trước đến giờ tôi chưa từng tới của hàng Hữu Nghị bao giờ, kết quả cô ấy lại đạt được hợp tác với người ta, thật là không bội phục cũng không được!”

Tương tự như vậy, cũng có tiếng khen ngợi, cũng có tiếng không tán thành.

“Mọi người đều nói Bạch Du lợi hại, tôi lại cảm thấy không có gì nổi bật cả, mọi người không thấy được viết trên bài báo sao, công xưởng kia chỉ hơn hai mươi người, một công xưởng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nữa, tôi chưa bao giờ thấy công xưởng nào ít người như vậy cả, đơn vị của cha tôi đã có hơn người nghìn người rồi.”

“Công xưởng nhỏ thì không có gì, nhưng tôi cảm thấy cô ấy quá vội, thật vất vả mới có thể thi lên đại học, sao cô ấy không học tập cho giỏi mà lại đi làm những thứ này, nếu như cô ấy muốn làm công xưởng, vậy thì dứt khoát đừng đi học nữa!”

“Tôi cũng thấy như vậy, thực ra tôi chưa bao giờ thực sự thích Bạch Du này cả, tôi cảm thấy cô ấy luôn ra vẻ trịch thượng, lần này cô ấy làm như vậy, nói không chừng lại muốn tạo ra sự đặc biệt để thu hút sự chú ý của mọi người.”

Ngón tay thon dài của Tần Yến nắm tờ báo, nghe nói như vậy thì ngẩng đầu lên rồi cười lạnh một tiếng: “Không ăn được nho thì nói nho chua, miệng của một người đàn ông còn lẻo mép hơn bà tám, người ta cần mày thích à? Đúng là xem mình như món đồ chơi mà!”

“Tần Yến, mày nói ai?”

Nam sinh chê bai Bạch Du kia nghe nói như vậy thì trên khuôn mặt đầy mụn bỗng đỏ bừng vì tức giận, khiến những nốt mụn mủ đó càng thêm ghê tởm.

Tần Yến lười biếng gấp tờ báo lại, cười khinh thường: “Tao nói bà tám, a, không đúng, phải là ông tám.”

“…”

Chàng trai mặt mụn tức đến nỗi mụn trên mặt suýt nổ tung, anh ta muốn cãi lại nhưng miệng Tần Yến rất độc, hơn nữa anh ta lại rất không biết xấu hổ, cãi nhau thì lời nào cũng dám nói, người cãi nhau với anh ta chưa từng có ai thắng.

Càng tức hơn là tên này lại có một khuôn mặt khiến người người phẫn nộ, nam sinh nào dám nói xấu anh ta thì lập tức trở thành kẻ thù chung của các nữ sinh.

Khuôn mặt của mình thì đầy mụn, vốn dĩ đã không được lòng các nữ sinh, nếu thực sự cãi nhau với Tần Yến thì anh ta sợ mình sẽ bị các nữ sinh khác ghét bỏ.

Nghĩ đến đây, anh ta chỉ đành nuốt cục tức vào bụng, tức đến nỗi nốt mụn trên mặt càng đỏ hơn.

Tần Yến thấy đối phương đã hạ hỏa thì cũng không nói gì nữa, thân hình cao ráo đứng dậy, sải bước dài đi ra khỏi ký túc xá chật chội.

Anh ấy quanh co lòng vòng trong khuôn viên trường, cuối cùng rẽ vào khu người nhà của giáo viên rồi gõ cửa một căn nhà nhỏ xây theo kiểu phương Tây có sân.

Sau khi bảo mẫu đón anh ấy vào rồi mời anh ấy ngồi ở phòng khách, sau đó quay người lên lầu mời chủ nhà.

Rất nhanh, một người phụ nữ vội vã chạy xuống từ tầng trên, miệng không ngừng gọi: "Yến Nhi, Yến Nhi, con tới thật sao!"

Giọng nói của người phụ nữ như tiếng oanh vàng hót, không thể diễn tả được sự uyển chuyển và trong trẻo, càng khiến người ta kinh ngạc hơn là dung nhan nghiêng nước nghiêng thành của bà ấy.

Người phụ nữ trông chỉ ngoài ba mươi tuổi, da trắng như ngọc, trên mặt không thấy một chút tì vết nào, đôi mắt long lanh như nước khiến đàn ông chỉ nhìn thôi cũng đủ say đắm.

Tần Yến nghe thấy cách xưng hô, trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn: "Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, đừng gọi tôi là Yến Nhi nữa!"

Giang Hàm Chấu vội lấy lòng nói: "Được rồi, là lỗi của mẹ, sau này mẹ tuyệt đối không gọi tên này của con nữa, con ăn cơm chưa? Tối nay con ở đây dùng cơm với mẹ đi, còn có chú Trịnh… Của con có được không?"

Giang Hàm Châu và Tần Yến có vài phần giống nhau, nhưng hai người đứng cạnh nhau trông giống chị em hơn là mẹ con.

Tần Yến như nhớ ra mục đích mình đến đây, giọng điệu dịu đi một chút: “Tôi ăn rồi, lần này tôi tới đây là có chuyện muốn nhờ bà giúp”

TBC

Giang Hàm Châu không những không thấy lời anh ấy nói quá đáng mà còn lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng: “Con muốn mẹ giúp gì thì cứ nói, chỉ cần có thể làm được thì mẹ nhất định sẽ giải quyết giúp con!”

Tần Yến là đứa con bà ấy sinh ra với người chồng trước, nhưng lúc đó chồng bà ấy cờ b.ạ.c rồi còn ngoại tình, bà ấy không chịu được nên đã ly hôn, chỉ là thế lực của nhà họ Tần lớn, bà ấy phải mất chín trâu hai hổ mới khiến chồng cũ đồng ý ly hôn nhưng bất kể thế nào cũng không chịu để bà ấy mang con đi.

Lúc đó bà ấy đã từng nghĩ đến chuyện không ly hôn, vì con mà tiếp tục sống với chồng cũ, nhưng cuối cùng bà ấy vẫn ích kỷ, lựa chọn hạnh phúc cho bản thân. Sau đó mệnh của bà ấy tốt, từ An Huy đến thành phố Quảng tìm việc thì gặp được người chồng hiện tại là ông Trịnh, ông Trịnh là người có học thức, chưa bao giờ to tiếng với bà ấy, không để bà ấy làm việc nhà, chiều chuộng bà ấy như trẻ con, bà ấy chỉ sinh cho ông Trịnh một cô con gái nhưng ông Trịnh cũng không hề chê bai, mà còn sợ bà ấy vất vả nên đã tự đi thắt ống dẫn tinh.

Những năm gần đây, bà ấy đều đặn viết thư gửi về cho con trai, kèm theo đó là quần áo, đồ ăn, đồ dùng cho con, nhưng có vẻ như con trai đã oán trách bà ấy, nên chưa bao giờ liên lạc với bà ấy.

Lần này bà ấy biết con trai thi đậu đại học Trung Sơn, còn vào khoa ngoại ngữ do ông Trịnh quản lý khiến bà ấy lo rằng đứa trẻ này muốn trả thù ông Trịnh, nên trong lòng bà ấy lo lắng không thôi, đồng thời cũng vô cùng khao khát được gặp mắt con.

Bà ấy không dám tìm con, chỉ có thể lén nhìn con mình từ xa, chỉ là không ngờ con lại chủ động tới tìm mình.

Giang Hàm Châu kìm nén sự vui sướng trong lòng, mặt đầy mong đợi nhìn con trai.

Tần Yến lại né trách ánh mắt của bà ấy: "Bà đã đọc báo thường ngày Tân Hoa của hôm nay chưa?"

Giang Hàm Châu lắc đầu: "Vẫn chưa, mẹ sẽ đi đọc ngay bây giờ."

Tần Yến: "Không cần, tôi nói cho bà là được rồi, trên đó có một bài báo nói về một bạn học nữ khoa ngoại ngữ của chúng tôi làm trưởng công xưởng, hiện giờ mọi người ở trường học đều đang nghị luận về chuyện này, bà bảo chồng bà đừng làm loạn!"

Mặt Giang Hàm Châu đầy vẻ mơ hồ, bạn học nữ gì, trưởng xưởng gì, bà ấy hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng bình thường con trai còn chẳng cả nói chuyện với bà ấy, lần này lại vì một bạn học nữ chạy tới nhà tìm bà ấy, chẳng lẽ bạn học nữ này là người con trai thích ư?

Nghĩ tới đây, Giang Hàm Châu rất hối hận vì hôm nay đã không đọc báo thường ngày Tân Hoa.

Chỉ là chưa đợi bà ấy nói thì cửa bỗng tối sầm lại, một bóng người cao lớn bước vào: “Vậy cháu nói xem, tại sao chú không thể làm loạn?”

Chương 747: Chương 747

DTV-EBOOK

Giang Hàm Châu giật mình, là ông Trịnh nhà bà ấy trở về.

Tần Yến cũng khựng người lại, ngẩng đầu lên nhìn, chạm mắt với đối phương, dừng lại rồi nói: "Thư ký Trịnh."

Thu ký Trịnh gật đầu: "Ngồi đi, lời cháu vừa nói chú nghe được cả rồi, cháu nói không thể làm loạn, thế thì cháu phải tự mình thuyết phục chú."

Giang Hàm Châu nhớ tới vừa rồi mình đã đồng ý lời của con thì vội gọi một tiếng: "Ông Trịnh…"

Thư ký Trịnh quay đầu lại cong môi cười nói với bà ấy: "Không sao."

Tần Yến không còn cách nào khác, đành ngồi xuống chiếc ghế sô pha đối diện thư ký Trịnh: "Rất đơn giản, tôi không cảm thấy bạn học Bạch làm như vậy là vi phạm quy lệ. Đầu tiên, trường học không quy định là sinh viên không thể phát triển sự nghiệp của mình. Thứ hai, bạn học Bạch thành lập một công xưởng không chỉ tăng thêm nhiều việc làm, nâng cao thu nhập cho các xã viên trong công xã, mà còn đưa nghệ thuật điêu khắc đồ khảm xà cừ ra khỏi biên giới quốc gia để vươn ra thế giới, đồng chí chủ tịch vào năm 1944 đã đưa ra khái niệm tư tưởng "vì dân phục vụ", cái gọi là vì dân phục vụ, chính là vì lợi ích của dân mà công tác tư tưởng và hành động, mà chuyện bạn học Bạch làm là hoàn toàn phù hợp tư tưởng này."

Câu nói vừa dứt, phòng khách im lặng vài giây.

Ngay sau đó, thư ký Trịnh vỗ tay nói: “Cháu nói rất hay, trước đây mẹ cháu vẫn lo cháu lớn lên sẽ hư hỏng nhưng chú thấy cháu như bây giờ rất tốt, có suy nghĩ của mình, cũng vô cùng có tinh thần can đảm.”

Tần Yến bĩu môi, rõ ràng là không thích nghe: “Vậy ngài giải quyết thế nào với bạn học Bạch…?”

Thư ký Trịnh nhướng này: “Dường như cháu rất quan tâm chuyện của bạn học Bạch nhỉ?”

Mặt Tần Yến ửng đỏ, giọng nói lại lần nữa trở nên mất kiên nhẫn: “Đây là chuyện của tôi.”

Thư ký Trịnh cười nói: “Thế thì chú giải quyết với bạn học Bạch như thế nào cũng là chuyện của chú.”

Tần Yến nhìn thẳng vào mắt ông ấy, đôi mắt thông minh lại sắc bén của ông ấy dường như nhìn thấy được suy nghĩ của anh ấy, anh ấy hừ lạnh một tiếng rồi đứng lên đi ra ngoài.

Giang Hàm Châu vừa thấy hai người nói chuyện rất vui vẻ, không ngờ ngay sau đó lại căng thẳng, bà ấy vội đuổi theo con trai ra ngoài: “Yến Nhi, không phải, Tần Yến, con chờ mẹ một chút…”

***

Bạch Du không biết bởi vì cuyện của mình mà cả trường chia thành hai phe, một phe ủng hộ cách làm của cô, còn một phe yêu cầu trường học đưa ra xử lý với cô, người của hai phe ồn ào thành một nồi cháo.

Cô càng không biết chuyện vì xin tha cho mình mà chạy Tần Yến đã đi tìm mẹ anh ấy và cha dượng.

Nhưng tối hôm đó, Cảnh Anh cầm tờ báo đến nhà: “Giỏi thật, thật không ngờ em lại làm được!”

Hôm nay Bạch Du cũng không đi mua báo thường ngày Tân Hoa, cho tới khi nhìn thấy tờ báo mà Cảnh Anh mang đến thì cô mới biết tin tức liên quan đến cô và công xưởng đã được phát hành.

Cô cầm tờ báo đọc kỹ, sau khi đọc xong, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại: “Em còn tưởng họ sẽ lấy ảnh công xưởng hoặc ảnh đồ khảm xà cừ làm ảnh chính, không ngờ họ lại đặt ảnh cá nhân của em ở vị trí dễ thấy nhất, cứ như vậy thì mọi người có thể đều thấy hình của em mất.”

Cảnh Anh gật đầu: “Không chỉ có mọi người thấy, mà lãnh đạo trường của các em hẳn đã thấy, em đã chuẩn bị xong làm sao để giải thích với trường chưa?”

Bạch Du gật đầu: “Em đã nghĩ xong rồi, em có cách thuyết phục họ.”

Tthấy cô tự tin như vậy, Cảnh Anh nuốt lại lời dề nghị muốn giúp đỡ vào, đưa đồ ăn và thịt đã mang đến: “Thịt chim bồ câu là người khác đưa cho chị, còn loại lá đó được cho là một loại cây gia vị, gọi là lá lốt, nghe bảo nấu chung với cơm niêu sẽ ăn rất ngon, em biết nấu không?”

“Em chưa từng nấu nhưng em có thể thử xem.”

Bạch Du nghe vậy có hơi dở khóc dở cười, cô ấy đã đích thân mang nguyên liệu đến tận nhà thì dù cô không biết cũng phải biết.

Cảnh Anh rất hài lòng câu trả lời của cô, chỉ sợ người ngoài đều không biết dáng vẻ háu ăn của cô ấy

như vậy, bởi vì hiện tại trông cô ấy thật sự khác một trời một vực với vẻ nghiêm túc thường ngày.

Bạch Du dẫn Cảnh Anh tới phòng khách rồi bảo bà nội tiếp đãi cô áy, còn mình thì quay người bước vào phòng bếp.

Thịt chim bồ câu đã được làm sạch nhưng cô vẫn cho vào nước rửa sạch thêm vài lần, sau đó lấy loại cây gọi là lá lốt ra rồi đưa lên mũi ngửi.

Có một mùi hương rất đặc biệt, không nói nên lời nhưng nấu chung với cơm chim bồ câu thì mùi vị hẳn không khó ăn.

Bạch Du thái sợi băm nhỏ lá lốt sau khi đã rửa sạch rồi cô cho lá vào chảo khô xào cho đến khi hết nước rồi để riêng, tiếp đó cô xào thịt chim bồ câu chín tám phần, sau đó trộn gạo đã ngâm với lá lốt rồi lại thêm mỡ lợn vào trộn đều, tiếp theo cô đun trên lửa lớn trong năm phút rồi đổ vào nồi đất cùng với thịt chim bồ câu, lại tiếp tục đun trên lửa nhỏ trong khoảng hai mươi phút, sau khi tắt bếp đừng vội mở nắp, mà phải đun thêm hai ba phút rồi mới mở.

Sau khi nấu xong, cô dùng vải bọc nồi đất lại, sau đó bưng ra phòng khách.

Còn chưa bước tới phòng khách đã truyền tới một tràng cười từ bên trong không ngừng.

“Dì Anh, có phải cháu rất giỏi không?”

“Ừ, Tiểu Minh Thư khỏe nhất, cháu tới đây để dì Anh hôn một cái nào.”

Tiếp đó trong phòng vang lên tiếng cười khúc khích của cô nhóc bị hôn mà ngứa.

Cô vừa bước tới đã thấy cô nhóc ở trong lòng Cảnh Anh, động tác của hai người rất thân mật.

Mặc dù cô nhóc rất hòa đồng, cái miệng nhỏ ngọt ngào như thoa mật, thường dụ người ta đưa cho cô bé mọi thứ nhưng cô bé không thích người khác bế mình, càng ít khi chủ động hôn người ngoài, ngay cả Tôn Tường Vy thường rất thèm muốn bế cô bé cũng phải xem tâm trạng của cô bé.

Không ngờ cô bé lại hợp với Cảnh Anh như vậy.

Mặc dù trong lòng cô có chút ghen tị nhưng cô vẫn vui khi thấy nhiều người yêu thương Tiểu Minh Thư.

Cảnh Anh thấy Bạch Du tới thì ánh mắt lập tức giống như bị dính nhựa cao su, dán chặt vào nồi đất.

Bạch Du thấy vậy không khỏi bật cười, cô mở nắp nồi đất.

Một mùi thơm nồng nàn của thịt chim bồ câu và mùi thơm của gạo hòa quyện vào nhau, lan tỏa khắp phòng khách ngay lập tức.

Cô nhóc nhăn mũi, giọng nói ngọng nghịu: “Mẹ ơi, thơm quá!”

Cảnh Anh một tay nắm tay cô bé, tay kia nắm tay Niệm Niệm: “Không phải mẹ cháu thơm, mà là cơm thịt chim bồ câu lá lốt thơm.”

Bạch Du múc cho mỗi người một chén.

Cảnh Anh không kìm được mà cầm thìa lên, múc một thìa cho vào miệng rồi nhắm mắt hài lòng: “Nhớ hồi nhỏ từng ăn một lần cơm nấu bằng lá lốt này, lúc nào cũng thấy ngon nhưng sau này không bao giờ

được ăn nữa, cuối cùng hôm nay cũng được ăn rồi, thật là thỏa mãn!"

Bạch Du thấy cô ấy ăn ngon như vậy, cũng múc một thìa cho vào miệng.

Hạt cơm tơi, thịt chim bồ câu mềm, ăn một miếng thì trong miệng đầy vị béo ngậy, thơm ngon không tả xiết.

Thật sự rất ngon.

Công việc của Cảnh Anh rất bận, ăn xong thì lập tức rời đi, trước khi cô ấy đi vẫn nói mục đích tới với Bạch Du: "Nếu như không giải quyết được thì tìm chị."

Bạch Du rất cảm động về điều này nhưng cô cảm thấy mình có thể giải quyết được.

***

Rất nhanh đã tới ngày hôm sau.

Sau khi Bạch Du ăn sáng xong thì lập tức đến trường từ rất sớm.

Vừa tới trường, cô đã bị các bạn học vây quanh, mọi người xôn xao hỏi cô về chuyện công xưởng.

Nhưng chưa đợi cô trả lời thì đã có người thông báo cô đến văn phòng thư ký.

Mọi người đành nhường đường cho cô đi.

Đến văn phòng thư ký, điều đầu tiên cô chú ý không phải là thư ký Trịnh mà là một người đẹp ngồi sau thư ký Trịnh.

Nếu nói Tân Tuệ Mị là đóa hoa trắng nhỏ nhắn kiều diễm thì người đẹp trước mắt chính là đóa mẫu

đơn sang trọng, quý phái, khí chất bức người.

Chỉ là cô thấy người phụ nữ trước mắt có hơi quen nhưng nhất thời cô lại không nhớ ra.

Cô chỉ nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt, nói với thư ký Trịnh: “Chào thư ký Trịnh, tôi là Bạch Du, nghe nói ngài gọi tôi tới.”

Thư ký TRịnh chỉ vào cái ghế trước mặt cô: “Đúng, ngồi xuống rồi nói.”

Bạch Du ngồi xuống ghế.

Thư ký Trịnh lấy tờ báo thường ngày Tân Hoa ra rồi để xuống trước mặt cô: “Chắc cô đã rõ mục đích tôi gọi cô tới đây rồi, đối với chuyện này của cô, cô có gì muốn giải thích không?”

Chương 748: Chương 748

DTV-EBOOK

Bạch Du liếc nhìn tờ báo: “Trước khi tôi giải thích, tôi có thể hỏi xem là thư ký định xử lý tôi như thế nào không?”

Thư ký Trịnh nhìn cô chăm chú: “Ngày hôm qua chúng tôi đã mở một cuộc họp hội đồng về chuyện của cô, nhưng người ủng hộ cô thì bảo tôi khen ngợi cô, người phản đối cô thì bảo tôi hãy làm thông báo và phê bình cô.”

Quả nhiên gừng càng già càng cay.

Lời thư ký Trịnh nói tựa như đã nói nhưng cũng hệt như chưa nói gì.

Bạch Du: “Khen ngợi hay không khen ngợi không quan trọng, nhưng thông báo phê bình thì thứ cho tôi không thể chấp nhận được.”

Thư ký Trịnh: “Tại sao?”

Bạch Du: “Thứ nhất, trường không có bất kỳ nội quy hay quy định nào nói rõ rằng tôi không thể thành lập công xưởng, điều này nói rõ tôi không hề vi phạm quy định, không vi phạm quy định thì tại sao phải thông báo phê bình? Thứ hai, tôi có tự tin là tôi sẽ không ảnh hưởng đến học tập, nếu thành tích thi giữa kỳ hoặc cuối kỳ của tôi bị hạ xuống rõ ràng, đến lúc đó tôi có thể chấp nhận bất kỳ phê bình nào, một điểm cuối cùng là tôi thấy chuyện tôi làm bây giờ không chỉ có lợi cho dân, mà còn rất có lợi với trường chúng ta.”

Giang Hàm Châu ở sau lưng thư ký Trịnh nghe nói như vậy, đôi mắt long lanh cũng không nhịn được mà nhìn Bạch Du.

Cô gái này còn xinh đẹp và thông minh hơn bà ấy tưởng tượng, vả lại những lời cô vừa nói rất giống với những gì con trai bà ấy nói hôm qua.

Chẳng lẽ hai người…

Thư ký Trịnh lại "ồ" một tiếng: "Có lợi với dân thì tôi có thể hiểu được, nhưng có lợi với trường, cái này lại nói từ đâu đây?"

Bạch Du chỉ vào tờ báo: "Chắc thư ký đã đọc bài báo rồi, phía trên có nói rằng công xưởng của chúng tôi đã xin thông qua Hội chợ Quảng, nhưng công nhân của xưởng đều không biết nói tiếng Anh, trong thời gian ngắn cũng không thể đào tạo thành công, cho nên tôi muốn nhường cơ hội tham gia Hội chợ Quảng lần này cho các bạn học trong khoa ngoại ngữ của trường chúng ta, để họ cùng tham gia Hội chợ Quảng với tôi."

Lời này vừa nói ra khiến văn phòng im lặng vài giây.

Thư ký Trịnh dừng lại một chút mới nói: "Bạn học Bạch, chuyện này cô có thể làm chủ không?"

Bạch Du gật đầu: "Có thể, tôi là chủ nhiệm của xưởng, vả lại chuyện này tôi đã bàn bạc xong với bí thư của công xã vào đợt nghỉ hè, nhưng lần này gian hàng của chúng ta không lớn, nếu thư ký đồng ý thì tôi muốn chọn bốn người trong số các bạn học khóa này đi cùng tôi, Hội chợ Quảng có các thương nhân nước ngoài đến từ khắp nơi trên thế giới, tôi tin rằng

đây sẽ là một cơ hội học tập rất tốt, cũng sẽ là một kinh nghiệm thực tế rất đáng nhớ, có câu học đi đôi với hành, kiến thức chỉ khi được sử dụng vào công việc thực tế và cuộc sống mới thực sự phát huy tác dụng, nếu không thì chỉ là học vẹt. Thư ký, ngài thấy tôi nói đúng không?"

Thư ký Trịnh mỉm cười: "Đúng là trò giỏi hơn thầy, những ông già như chúng tôi có không phục cũng chẳng được, bạn học Bạch nói rất đúng, học nên đi đôi với hành, những kiến thức học được cần áp dụng vào công việc thực tế. Thế cho nên, tôi đồng ý, chuyện cô nói ấy."

Nghe thư ký Trịnh nói, trái tim treo lơ lửng của Bạch Du cũng hạ xuống: "Cảm ơn thư ký."

Thư ký Trịnh xua tay: "Đừng vội cám ơn tôi, vừa rồi chính cô đã cam kết, nếu như công việc của cô ảnh hưởng đến học tập, đến lúc đó sẽ không chỉ đơn giản chỉ là thông báo phê bình đâu."

Bạch Du gật đầu: "Tôi biết, tôi nhất định sẽ không để công việc ảnh hưởng đến thành tích của tôi, tôi cũng sẽ không để rớt bất kỳ môn học nào."

Chờ sau khi Bạch Du đi, Giang Hàm Châu vốn đã nén một bụng lời muốn nói mới vội vàng lên tiếng: "Ông Trịnh, anh có định khen cô gái này không?"

Bà ấy rất thích cô gái này.

Xinh đẹp, thông minh, có năng lực, còn có lá gan rất lớn.

Ông Trịnh trông rất nghiêm khắc, bình thường mọi người nhìn thấy ông ấy đều vô thức sợ hãi, đến giờ con gái ông ấy vẫn không dám gần gũi người cha

này nhưng vừa rồi Bạch Du lại vừa bình tĩnh vừa thản nhiên, quả không hổ danh là cô gái mà con trai bà ấy để mắt tới.

Thư ký Trịnh lắc đầu: “Không thể khen.”

Mặt Giang Hàm Châu đầy vẻ kinh ngạc: “Tại sao không thể khen, chẳng phải đã nói con bé làm chuyện có lợi cho dân, lại có lợi cho trường sao?”

Thư ký Trịnh: “Đúng là như vậy, chỉ là một khi khen thì cũng tương đương với việc khuyến khích các sinh viên khác cũng đi làm lập nghiệp, nếu như suy nghĩ của sinh viên đều đặt vào trong công việc, thế thì họ vẫn có thể để tâm vào việc học sao?”

Sinh viên giống như Bạch Du, là mười ngàn mới có một.

Không phải ai cũng có thể trong thời gian ngắn như vậy mà thành công xây dựng công xưởng, lại còn đăng ký tham gia Hội chợ Quảng, phần lớn mọi người đều không làm được, một khi không làm được thì họ sẽ cảm thấy thất bại.

Vì vậy không thể khen nhưng việc Bạch Du đề xuất cho sinh viên khoa ngoại ngữ tham gia Hội chợ Quảng, ông ấy thấy rất tốt.

Giang Hàm Châu nghe vậy thì đành thôi.

Bà ấy muốn nói chuyện của con trai nhưng vừa nghĩ tới tính cách kia của con trai, chắc chắn sẽ không muốn họ nhúng tay vào nên thôi vậy.

TBC

Rất nhanh, chuyện Bạch Du muốn chọn người cùng tham gia Hội chợ Quảng được công bố ra ngoài.

Giống như giọt nước rơi vào chảo dầu, khuôn viên trường lại một lần nữa xôn xao.

Tin tức này còn gây chấn động hơn cả việc Bạch Du làm chủ nhiệm công xưởng trước đó, dù sao thì việc sau cũng liên quan đến lợi ích cá nhân của mọi người.

Đây chính là Hội chợ Quảng, ai mà không muốn đi mở mang tầm mắt chứ!

Nhưng chỉ có bốn người, vả lại còn dành cho sinh viên khóa 77 của khoa ngoại ngữ, điều này khiến những bạn không có cơ hội tham gia bình chọn phải than thở.

“Biết trước có cơ hội như thế này, tôi cũng đăng ký vào khoa ngoại ngữ rồi!”

“Với trình độ tiếng Anh tệ hại của cậu thì có đăng ký vào khoa ngoại ngữ cũng không được chọn đâu!”

“Thật hâm mộ các bạn học của khoa ngoại ngữ, có cơ hội tới Hội chợ Quảng, nghe nói những người đến đó đều là người nước ngoài, tóc đỏ mắt xanh trông hoàn toàn khác chúng ta.”

“Thực ra người nước ngoài cũng chẳng có gì lạ, tôi chỉ ngưỡng mộ họ có cơ hội kiểm chứng kiến thức mình học được và đây sẽ là một trải nghiệm khó quên suốt đời, giá mà khoa chúng ta cũng có cơ hội thực hành như vậy!”

“Đừng mơ nữa, khoa chúng ta không có Bạch Du đâu!”

Những người ở các khoa khác thì ngưỡng mộ các bạn khoa ngoại ngữ, còn các bạn khoa ngoại ngữ lúc này cũng có nỗi phiền muộn riêng.

Ba lớp của khóa 77 có tổng cộng hơn một trăm sinh viên nhưng chỉ có thể chọn bốn người, số lượng quá ít.

“Mọi người nói xem bạn học Bạch có ưu tiên cho bạn cùng lớp không? Còn có bạn cùng ký túc xá với cô ấy, bình thường quan hệ tốt như vậy, nếu đổi lại là tôi thì chắc chắn sẽ không nhịn được mà thiên vị.”

“Cậu nói vậy thì đúng là có khả năng, nếu bạn học Bạch thật sự thiên vị người của lớp mình, vậy chẳng phải chúng ta một chút cơ hội cũng không có sao?”

“Tôi cảm thấy bạn học Bạch không phải là người như vậy đâu, huống chi nếu chuyện này đã thông qua trường thì người làm quyết định kia chắc chắn không chỉ có mình cô ấy.”

Bạch Du đã sớm nghĩ đến điều này, cô cũng lo lắng bạn cùng lớp hoặc bạn cùng ký túc xá sẽ nhờ cô nương tay, để không mất lòng ai, cô chủ động đề nghị với chủ nhiệm khoa cử hai giáo viên cùng cô tham gia bình chọn, dựa trên kết quả của ba người để chọn ra bốn người phù hợp nhất.

Ban đầu bạn cùng lớp và bạn cùng ký túc xá định “hối lộ” Bạch Du, nhưng khi nghe nói còn có hai giáo viên tham gia bình chọn, họ đã từ bỏ ý định này.

Với hành động không thông báo phê bình Bạch Du của khoa ngoại ngữ, vẫn có những người cảm thấy không phục lắm nên đã tố cáo tới phía lãnh đạo trường, còn tuyên bố nói nếu Bạch Du có thể lập

nghiệp thì có phải những sinh viên khác đều có thể noi theo đúng không?

Trường thống nhất tra lời những người tố cáo này: Nếu có thể đảm bảo không chậm trễ học tập, đảm bảo thành tích học tập không bị hạ thấp, đảm bảo sẽ không nghỉ phép nếu không có trường hợp đặc biệt, không được rớt bất kỳ môn học nào, không được làm chuyện vi phạm quy định, nếu như có thể đảm bảo làm được những điều kiện trước mặt đây thì có thể lập nghiệp.

Chương 749: Chương 749

DTV-EBOOK

Nhận được thông báo của trường, những người này đều ngây người.

Sao có thể làm được điều này chứ?

Nếu muốn tốn thời gian lập nghiệp thì chắc chắn họ cũng không thể đảm bảo sẽ đến dự mọi tiết học, thành tích học tập hạ thấp cũng là điều tất nhiên, tinh lực của con người có hạn, chắc chắn họ cũng không cách nào đảm bảo tham dự đều mọi tiết học được.

Họ cảm thấy trường đang cố tình thiên vị Bạch Du, có vài người không phục nên đã lén đi tìm hiểu, không tìm hiểu thì không sao, tìm hiểu mới biết từ đầu học kỳ mới đến giờ, Bạch Du chưa nghỉ một tiết học nào, hơn nữa điểm của từng môn học hiện vẫn giữ vị trí hạng nhất trong số các sinh viên năm nhất khóa 77.

Đây cũng quá lợi hại rồi!

Không ít người bị tin tức tìm hiểu được đánh gục, chỉ riêng việc học họ đã cảm thấy rất vất vả rồi nhưng vẫn không thể lọt vào hạng ba toàn khóa, còn Bạch Du không chỉ giữ vị trí hạng nhất, mà còn xây dựng một công xưởng trong thời gian ngắn như vậy, rốt cuộc sao cô có thể làm được?

Thực ra ngay cả khi trường không yêu cầu họ duy trì thành tích, mà khuyến khích họ đi lập nghiệp thì họ cũng không biết nên lập nghiệp cái gì.

Bạn tưởng xây dựng công xưởng là có thể xây dựng sao?

Còn việc hợp tác với cửa hàng Hữu Nghị và đăng ký tham gia Hội chợ Quảng, dù là việc nào cũng không phải chuyện dễ dàng, mới biết Bạch Du lên báo, không ít người có phần ghen tị nhưng khi nhận ra khoảng cách giữa hai bên quá lớn thì tâm lý ghen tị đã hoàn toàn biến thành sự ngưỡng mộ.

Bạn sẽ ghen tị với người quen bỗng dưng giàu có nhưng bạn sẽ không ghen tị với người giàu nhất thế giới, lòng người chính là như vậy.

Bạch Du không có thời gian để đoán suy nghĩ của người khác, bởi vì sự nhiệt tình của mọi người vượt quá dự đoán của cô…

Toàn bộ sinh viên khoa ngoại ngữ khóa 77 đều đến đăng ký, bất kể là tự tin hay cảm thấy mình không có cơ hội được chọn, tất cả đều đến đăng ký.

Theo lời của một số bạn học: “Biết đâu may mắn được chọn thì sao?”

Dù sao thì tham gia cũng không tốn kém gì, chỉ cần bỏ ra một chút thời gian, không đau không ngứa, ngược lại còn có thể tích lũy kinh nghiệm phỏng vấn nên cả khóa đều tham gia.

Số lượng quá đông, khiến chủ nhiệm khoa và cô Vương đều giật mình.

Sau khi bàn bạc với Bạch Du, mọi người quyết định vòng đầu tiên sẽ tiến hành tự giới thiệu một cách đơn giản để sàng lọc sơ bộ, sau đó vòng thứ hai sẽ áp dụng phương pháp mà cô Vương đã chọn trợ lý

trước đây, tiến hành đối thoại tình huống, vòng cuối cùng là vấn đáp trực tiếp.

Việc đánh giá bắt đầu sau ba ngày, trong thời gian đó, toàn bộ sinh viên khoa tiếng Anh đều bận rộn viết bài tự giới thiệu, vắt hết óc muốn để mình phá vòng vây ra, còn có không ít bạn học hợp tác với nhau, liên lạc với nhau để đối thoại tình huống.

Dù có được chọn hay không thì cũng phải cố gắng hết sức, sau này nghĩ lại mới không hối hận.

Một số giáo viên ban đầu rất phản đối việc Bạch Du lập nghiệp, nhưng thấy các sinh viên vì thế mà nhiệt tình học tập, không khí học tập sôi nổi chưa từng thấy, cũng dần dần buông bỏ định kiến.

Bạch Du cũng không nhàn rỗi, ngoài việc học ra, cô còn phải bận rộn thiết kế áp phích và đồng phục.

Yêu cầu đối với áp phích tham gia hội chợ không cao, không cần thiết kế độc đáo, cũng không cần hoa lá cành, chỉ cần đơn giản dễ hiểu, có thể giúp mọi người hiểu được đồ khảm xà cừ là gì, hiểu được tình hình của công xưởng là được.

Vì vậy cô nhanh chóng vẽ ra một bản thiết kế đơn giản, ghi rõ từng phần cần đặt nội dung gì. Tiếp theo, cô viết hai bài giới thiệu chi tiết về đồ khảm xà cừ và tình hình của công xưởng.

Sau khi viết xong, cô thử dịch tiếng Trung sang tiếng Anh nhưng gặp không ít khó khăn, trình độ tiếng Anh của cô vẫn còn rất hạn chế, nhiều thuật ngữ chuyên ngành cô không biết, ngữ pháp cũng không thể nhuần nhuyễn như tiếng Trung.

Dịch một tiếng đồng hồ, cô chỉ dịch được hai đoạn văn, mà ở giữa còn bỏ trống khá nhiều từ không dịch được.

Công việc phiên dịch này thực sự không dễ làm.

Trong lòng Bạch Du thở dài một hơi.

Ánh hoàng hôn chiếu vào từ cửa sổ, nhuộm đỏ cả sàn phòng tự học.

Cô ngẩng đầu lên, đưa tay xoa bóp cái cổ hơi đau nhức rồi bắt đầu dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị về nhà nấu cơm, buổi tối sẽ dịch tiếp, thật sự không được nữa thì cô định nhờ cô Vương giúp đỡ.

Ngay lúc này, ánh sáng trước mắt cô đột nhiên tối sầm lại.

Bạch Du ngẩng đầu nhìn lên thì thấy tay Cảnh Phỉ cầm một thứ gì đó, vẻ mặt khó chịu đứng ở cửa nhìn mình.

Cô chỉ nhìn thoáng qua rồi cúi đầu tiếp tục dọn dẹp đồ đạc, dọn xong, cô đeo túi đeo chéo quân đội đi thẳng qua người Cảnh Phỉ.

Cảnh Phỉ thấy cô không thèm nhìn mình, tức đến nỗi mũi phập phồng: “Này, Bạch Du, cô không biết tôi đến tìm cô sao?”

Lúc này Bạch Du mới dừng bước, quay người nhìn cô ấy: “Không biết, vừa rồi cô bước vào như người câm, sao tôi có thể biết là cô tới tìm tôi?”

“…”

Cô mới là người câm!

Cảnh Phỉ tức giận mắng lại trong lòng, sau đó đẩy thứ trong tay về phía trước: “Cho cô, nhưng cô đừng hiểu lầm, không phải tôi muốn hối lộ cô, tôi chỉ muốn… Muốn cô có thể đối xử công bằng với tôi giống như những người khác.”

Bạch Du không nhận đồ của cô ấy, cô nhíu mày: “Nếu cô không phải hối lộ tôi, thì cần gì phải tặng đồ chứ? Chẳng lẽ… Cô đã từng làm chuyện có lỗi với tôi?”

Lời vừa thốt ra, mặt Cảnh Phỉ lập tức đỏ bừng: “Tôi… Mới không có!”

Lời này nói ra có bao nhiêu chột dạ thì chột dạ bấy nhiêu, ở nhà cô ấy thường xuyên nói xấu Bạch Du, cũng đã nói nhiều lần ở trước mặt chị họ.

Tất nhiên khi ở trường, cô ấy phải giữ giá, cũng không muốn thừa nhận trước mặt người khác rằng Bạch Du giỏi hơn mình, nên chưa từng nói xấu Bạch Du lần nào.

Nhưng cô ấy lo chị họ sẽ nói những lời cô ấy nói với Bạch Du, do lo lắng lần bình chọn này Bạch Du sẽ vì đó mà trả thù mình, bởi vì nếu đổi lại là cô ấy thì cô ấy chắc chắn sẽ làm như vậy!

Bạch Du nhún vai: “Nhưng dáng vẻ của cô không nói như vậy, không tin thì cô có thể nhìn gương, mặt của cô đều sắp đỏ thành m.ô.n.g khỉ rồi.”

“…”

Cô mới là m.ô.n.g khỉ!

Cảnh Phỉ tức giận lại cãi lại trong lòng: “Được rồi, tôi thừa nhận là tôi đã từng nói xấu cô trước mặt chị

họ tôi, chuyện này là tôi không đúng, cô muốn thế nào mới có thể tha thứ cho tôi?"

Bạch Du đảo mắt, lấy bản giới thiệu về đồ khảm xà cừ và công xưởng mà cô vừa viết bằng tiếng Trung từ trong túi đeo chéo quân đội ra rồi đưa cho cô ấy: "Muốn tôi tha thứ cho cô cũng được, cô dịch hai bài viết này sang tiếng Anh đi."

Cảnh Phỉ ngẩn người, rõ ràng không ngờ cô sẽ đưa ra yêu cầu như vậy nhưng vẫn cầm lấy hai tờ giấy, lướt qua một lượt rồi cau mày: "Nếu tôi dịch tốt thì cô sẽ tha thứ cho tôi sao?"

Bạch Du gật đầu: "Đúng vậy, nhưng tôi nói trước, đây chỉ là để chuộc lỗi vì cô nói xấu tôi, không liên quan gì đến cuộc bình chọn sau này, đến lúc đó nếu cô thể hiện không tốt thì vẫn bị loại, tất nhiên nếu cô thể hiện tốt thì tôi cũng không làm tiểu nhân cản trở cô."

Cảnh Phỉ suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: "Đồng ý! Nhưng cô phải giữ lời, khi bình chọn phải đối xử công bằng với tôi giống những bạn học khác!"

Bạch Du tỏ vẻ không kiên nhẫn: "Biết rồi biết rồi, tôi sẽ đối xử công bằng."

Nói xong bỏ đi nhưng khoảnh khắc quay người, khóe miệng cô không kìm được mà nhếch lên.

TBC

Sức lao động miễn phí tự động tìm đến tận cửa, không dùng thì phí quá.

Phiên dịch get√

***

Tòa soạn Tân Hoa.

Hoa Dung Dung mặt đỏ bừng chạy vào văn phòng của cha, vô cùng phấn khích nói: “Cha, tăng rồi! Doanh số báo ngày hôm qua tăng một phần ba so với bình thường!”

Chủ nhiệm Hoa ngẩng đầu lên, thấy con gái chạy đến mồ hôi nhễ nhại, vội vàng lấy khăn tay trong ngăn kéo đưa cho: “Con mau lau mồ hôi trên đầu đi, cũng đã là con gái lớn rồi mà cả ngày ồn ào như thế này thì ra thể thống gì nữa!”

Hoa Dung Dung nhận lấy khăn tay lau qua loa hai cái: “Cha, cha đừng vội nhắc tới con, cha có nghe được lời con vừa nói không? Doanh số báo của tòa soạn chúng ta tăng một phần ba! Chắc chắn là nhờ bài báo của Bạch Du, con nghe nói có không ít sinh viên chạy đi mua báo, chỉ đích danh muốn số báo có bài của Bạch Du!”

Chương 750: Chương 750

DTV-EBOOK

Bài báo này chính là do cô ấy phỏng vấn mà viết ra!

Hơn nữa doanh số tòa soạn Tân Hoa của họ luôn bị báo thường ngày Tỉnh Thành và báo thường ngày Nhân Dân đè bẹp, họ đã nghĩ đủ mọi cách nhưng vẫn không có hiệu quả mấy, không ngờ lần này lại nhờ một bài báo mà tăng doanh số.

Dưới tình huống này thì sao cô có thể giữ bình tĩnh được chứ, cô không chạy ra ngoài cửa đốt pháo ăn mừng đã là kiềm chế lắm rồi đó!

Chủ nhiệm Hoa lắc đầu, cười nói: "Nghe được, chiều nay cha đã biết tin doanh số tăng rồi, lần này cũng coi như mèo mù vớ cá rán, để con lập được chút thành tích, nhưng con cũng không thể vì vậy mà kiêu ngạo..."

Hoa Dung Dung không nhịn được ngắt ngang lời của cha cô ấy: "Gì mà mèo mù vớ cá rán. Cha, cha nói chuyện khó nghe quá, hiếm khi con làm ra thành tích, cha khen con một chút được không? Sao nhất định phải nói lời khó nghe như vậy chứ?"

Cô ấy không hiểu nổi, rõ ràng cô ấy đã rất cố gắng và nghiêm túc mới đạt được những thành tích này, cha không khen cô ấy cũng thôi đi, còn toàn nói những lời làm mất hứng.

Không chỉ có như vậy, từ nhỏ tới lớn đều là như vậy, mỗi lần người khác khen cô ấy thì cha mẹ cô đều

phải hạ thấp cô ấy một bậc, có phải như vậy mới thể hiện được sự khiêm tốn không, chẳng lẽ không thể thoải mái cảm ơn lời khen của người khác sao?

Họ cứ hạ thấp cô ấy như vậy khiến cô ấy chẳng còn sự tự tin nữa!

Chủ nhiệm Hoa thấy con gái nổi giận thì vội nói: "Được được, là lỗi của cha, nhưng con cũng đừng kiêu ngạo, cha nghe nói bạn học Bạch đã từng tới báo thường ngày Tỉnh Thành trước khi tới toàn soạn của chúng ta, nhưng bị từ chối, lần này sau khi báo thường ngày Tỉnh Thành biết, thì phần sau họ chắc chắn sẽ đi tìm bạn học Bạch, con không được để vuột mất cơ hội này, biết không?"

Đôi mắt Hoa Dung Dung trợn tròn: "Lại còn có chuyện này sao? Ban đầu đã từ chối rồi, sao họ còn có mặt mũi mà đi tìm bạn học Bạch được chứ? Nhưng con thấy chắc bạn học Bạch sẽ không để ý đến họ đâu!"

Chủ nhiệm Hoa: "Trước tiên con đừng quan tâm người khác làm thế nào, con phải xây dựng mối quan hệ tốt với bạn học Bạch, trong thời gian diễn ra Hội chợ Quảng, chúng ta sẽ viết báo về công xưởng của họ mỗi ngày."

Hoa Dung Dung: "Viết báo mỗi ngày?"

Chủ nhiệm Hoa gật đầu: "Đúng, vì thời gian công xưởng điêu khắc vỏ sò xin quá muộn, cộng thêm là công xưởng nhỏ và sản phẩm mới, nên vị trí gian hàng lần này rất tệ, bị xếp ở góc vắng vẻ nhất, con nghĩ bạn học Bạch sẽ cam chịu sao?"

Hoa Dung Dung vô thức lắc đầu: “Con nghĩ bạn học Bạch sẽ không cam chịu đâu.”

Chủ nhiệm Hoa lại lần nữa gật đầu: “Cha cũng nghĩ vậy, một người có thể làm nên công xưởng trong vòng hai tháng ngắn ngủi, lại hợp tác với cửa hàng Hữu Nghị, còn đưa công xưởng tham gia Hội chợ Quảng, chắc chắn cô ấy có nước cờ sau, con nghĩ xem, nếu cô ấy biến gian hàng tệ nhất thành gian hàng được ưa chuộng nhất, hoặc thông qua một số cách đạt được thành tích xuất sắc tại gian hàng lần này, con thấy bài báo như vậy có thu hút sự chú ý của mọi người không?”

Hoa Dung Dung tưởng tượng đến cảnh đó, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Có ạ, đừng nói đến người khác, bây giờ con rất muốn biết bạn học Bạch sẽ làm gì tiếp theo, con còn muốn biết công xưởng của họ có thể nắm được thành tích tốt không!”

Ánh mắt chủ nhiệm Hoa lóe lên sự nhìn xa trông rộng: “Đúng rồi, chúng ta sẽ biến bài báo này thành một loạt bài theo dõi, trong thời gian diễn ra Hội chợ Quảng, mỗi ngày sẽ tìm một số thứ có giá trị để viết báo, cha nghĩ rằng loạt bài này chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của mọi người.”

Đến lúc đó lo gì doanh thu không tăng?

Hoa Dung Dung nắm chặt tay: “Được, ngày mai con sẽ đi tìm bạn học Bạch, nói với cô ấy về chuyện bài báo theo dõi!”

Nói xong không đợi cha trả lời, cô ấy lại vội vã chạy đi.

Chủ nhiệm Hoa nhìn theo bóng dáng con gái chạy xa dần, khóe mắt hơi cay.

Nếu con trai còn sống thì ông ấy cũng sẽ không ép con gái trưởng thành như vậy, có họ làm cha mẹ và anh cả bảo bọc cô ấy thì cô ấy chỉ cần vui vẻ sống qua ngày là được, nhưng con trai đã mất do đuối nước vào năm mười tuổi, để cho họ người đầu bạc tiến người đầu xanh không nói đi, trong nhà chỉ còn lại đứa nhỏ Dung Dung này.

Ông ấy lo lắng khi mình và vợ ra đi thì cô ấy sẽ bị người khác bắt nạt, trên đời này, chồng không đáng tin, con cái không đáng tin, chỉ có bản lĩnh của mình mới đáng tin, nên ông ấy và vợ thay đổi thói quen cưng chiều trước đây để ép cô ấy trưởng thành.

Bây giờ cuối cùng cũng thấy cô ấy đạt được thành tích, mũi ông ấy… Sao lại cay như vậy chứ.

Mà lúc ày, bầu không khí của báo thường ngày Tỉnh Thành cũng không tốt lắm.

Chu Ninh Sinh cúi thấp đầu bước ra từ văn phòng chủ nhiệm, mặt đen như sắp nhỏ nước.

Vừa nãy, chủ nhiệm chỉ thẳng mũi mắng anh ta như tát nước vào mặt, nói anh ta thế mà lại nhường một bài báo hay cho tòa soạn Tân Hoa, chỉ thiếu điều nói thẳng anh ta là đồ ngu thôi.

Nhưng anh ta cũng rất ấm ức, anh ta làm sao ngờ được chỉ một bài báo như vậy mà lại có thể khiến doanh số của tòa soạn Tân Hoa tăng mạnh, nếu anh ta biết sớm thì chắc chắn sẽ không từ chối.

Còn cô gái tên Bạch Du kia nữa, thật là, nói thẳng ra mình là sinh viên đại học thì tốt rồi, kể lể một đống thứ vô dụng, lúc đó anh ta bận rộn như vậy, chắc chắn không có thời gian để ý đến cô!

Chu Ninh Sinh nghĩ đến tiền thưởng tháng này tiêu tan, tâm trạng tệ đến cực điểm.

Nhưng Bạch Du là thư ký Chương giới thiệu, trước đây lại thấp giọng nhờ anh ta viết báo như vậy, bây giờ chỉ cần anh ta đến tìm cô làm phỏng vấn phần sau, chắc chắn cô sẽ vứt bỏ báo thường ngày Tân Hoa.

Nghĩ tới đây, rốt cuộc tâm trạng anh ta cũng khá hơn một chút.

Anh ta quyết định ngày mai sẽ đến Đại học Trung Sơn tìm Bạch Du để phỏng vấn phần sau.

***

Bạch Du không biết hai tòa soạn đều tranh nhau phỏng vấn mình, lúc này cô vội vã về nhà, vì năm nay là ngày đầu tiên Niệm Niệm và cô nhóc đi nhà trẻ.

Sáng nay cô và bà nội đưa hai đứa nhỏ đến nhà trẻ, lúc cô đi, mặc dù cô nhóc có chút không nỡ nhưng thấy chị gái không khóc nên cô bé cũng cố nhịn không khóc, không biết sau đó thế nào.

Trở về nhà, cô nghe thấy bên trong truyền đến tiếng ồn ào, đợi vào trong mới biết là Tôn Tường Vy dẫn hai đứa con trai đến.

Cô nhóc thấy mẹ thì lập tức nhào tới: “Mẹ, mẹ về rồi, con nhớ mẹ lắm.”

Bạch Du ngồi xổm xuống, đón lấy cái ôm của cô bé, hai mẹ con ôm đầu dựa vào nhau thân mật khiến Tôn Tường Vy nhìn đến ghen tị.

“Hôm nay là ngày đầu tiên bảo bối đi học, con có khóc không?”

Cô nhóc hất cằm nhỏ, mặt đầy kiêu ngạo: “Con không khóc nha.”

Niệm Niệm nghe nói như vậy thì nhìn em gái với vẻ mặt kinh ngạc, như thể đang nói, em gái, sao em lại nói dối?

Ngay sau đó, Tạ An Thịnh không chút nể nang vạch trần lời nói dối của cô nhóc: “Xấu hổ, rõ ràng ban ngày chị khóc nhè ở trường mà, em thấy hết rồi!”

TBC

Mặt cô nhóc đỏ bừng: “Chị không có!”

Tạ An Thịnh làm mặt quỷ với cô bé: “Chị có!”

Cô nhóc: “Chị không có!”

Tạ An Thịnh: “Chị có!”

Tạ An Thịnh là con trai lớn trong cặp sinh đôi của Tôn Tường Vy, nghịch ngợm và thích phá phách, thường khiến Tôn Tường Vy đau đầu.

Vào lúc này cô ta thấy con trai cãi vã với cô nhóc, cô ta tiến lên đánh hai cái vào m.ô.n.g con trai: “Con im miệng cho mẹ!”

Tạ An Thịnh không ngờ mình nói thật mà lại bị đánh, “hức” một tiếng nước mắt nước mũi chảy ra.

Tôn Tường Vy còn muốn ra tay thì đã bị Bạch Du ngăn lại, cô cho rằng chuyện của trẻ con thì để trẻ

con tự giải quyết, hơn nữa chỉ cãi nhau thôi, không động tay thì không tính là gì.

Cô nhóc thấy vì mình Tạ An Thịnh mà bị đánh, đi tới lén lút nhét một viên kẹo sữa Thỏ Trắng vào tay cậu bé, thấy có đồ ăn Tạ An Thịnh lập tức nín khóc, còn ngọt ngào nói: "Cảm ơn chị Minh Thư."

Hai đứa trẻ nhanh chóng lại làm hòa.

Bạch Du hỏi cô nhóc và Niệm Niệm ở nhà trẻ làm gì, ăn gì, có kết bạn mới không, hai đứa nhỏ ríu rít kể cho cô nghe những chuyện xảy ra ở nhà trẻ.

Theo lời kể của hai đứa thì Niệm Niệm đã kết bạn mới ở nhà trẻ, tên là Mỹ Mỹ, còn cô nhóc thì nhiều hơn, mười ngón tay cộng mười ngón chân cũng không đếm xuể, cả nhà trẻ đều là bạn của cô bé.

Chương 751: Chương 751

DTV-EBOOK

Bạch Du cảm thấy buồn cười.

Tôn Tường Vy nhìn thấy thì rất thèm thuồng, cô ta lập tức kéo hai đứa con trai hỏi: "Thịnh Thịnh, Bình Bình, các con kể mẹ nghe, hôm nay các con làn gì ở nhà trẻ, buổi trưa ăn món gì, có kết bạn mới không?"

Tạ An Thịnh muốn ra ngoài chơi xích đu: "Mẹ, mẹ đùng cản con, con không rãnh."

Tôn Tường Vy: "..."

Con trai nhỏ Tôn An Bình thì đang bận xem con kiến dọn nhà: "Mẹ, nước vào đầu con rồi, chẳng nhớ gì cả, mẹ đừng hỏi."

Tôn Tường Vy: "..."

Nhìn khóe miệng Tôn Tường Vy co giật khiến Bạch Du và bà nội đều không nhịn được mà bật cười.

Tôn Tường Vy thở dài nói: "Vẫn là con gái tốt, nhìn hai cô con gái nhà cậu xem, hỏi gì đáp nấy, còn hai thằng con trai thối nhà tớ, hỏi gì cũng không biết, cậu bảo có tức không?"

Bà Bạch: "Nếu cháu thích con gái như vậy thì sau này sinh thêm một cô con gái nữa đi."

Tôn Tường Vy xua tay: "Không được ạ, nếu sinh con gái thì tốt, lỡ như lại sinh ra thêm một thằng nhóc thối thì phải thế nào? Hơn nữa, cháu nói cho bà biết, chẳng trách người ta nói đàn ông hôi, đàn ông

dù là người lớn hay trẻ con đều hôi, Niệm Niệm và Minh Thư nhà bà lúc nào cũng thơm mùi sữa nhưng nhà cháu có hai đứa con trai, ngày nào cũng tắm rửa đánh răng nhưng không hiểu sao từ trong da lại tỏa ra một mùi hôi, giống như cá ướp muối vậy."

"Ha ha ha…"

Bạch Du và bà nội cười ra nước mắt, làm gì có ai nói con trai mình như vậy.

Một lát sau, Tôn Tường Vy đã dẫn hai đứa con trai về nhà ăn cơm.

Bình thường cô nhóc và Niệm Niệm đều tự tắm nhưng hôm nay Bạch Du tự tay tắm cho hai đứa, cô kiểm tra kỹ lưỡng cơ thể của cả hai, lại dặn hai đứa nhỏ không được để người ngoài cởi quần của chúng, cũng không được để người ngoài chạm vào cơ thể của chúng, nếu có ai làm như vậy thì nhất định phải nói với người nhà.

Tuy khuôn mặt của hai đứa nhỏ đầy mơ hồ nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Quay lại Bạch Du lại nói chuyện này với bà nội, để hai đứa nhỏ sau này khi thay quần áo hoặc tắm rửa thì phải chú ý nhiều hơn.

Không phải cô nghĩ xấu cho người khác, mà là biến thái chẳng phân biệt thời đại và tuổi tác, không ít trẻ em thời thơ ấu đã gặp phải chuyện như vậy, chỉ là cha mẹ không chú ý hoặc không coi trọng, đến khi những đứa trẻ đó lớn lên hiểu chuyện, chuyện này sẽ trở thành một ký ức đau khổ, thậm chí có những người cần cả đời để chữa lành.

Cô không hy vọng chuyện như vậy sẽ xảy ra trên người con gái và Niệm Niệm.

Để không làm chậm trễ thời gian học, cuộc bình chọn được tổ chức vào giờ nghỉ trưa.

Vòng đầu tiên là tự giới thiệu bằng tiếng Anh, nhìn thì có vẻ không khó nhưng có những người khi tự học thì rất trôi chảy, nhưng khi đứng trên bục giảng, đối mặt với rất nhiều ánh mắt của thầy cô và bạn học lại lập tức trở nên lắp bắp, thậm chí còn không nói trôi chảy được.

Có những người tuy học thuộc lòng không có vấn đề gì nhưng giọng quá nặng, phát âm không chuẩn, chỉ có thể bị loại.

Ba lớp có một trăm bốn mươi ba người đăng ký, chỉ một buổi trưa đã loại được hơn một nửa, còn lại sáu mươi bạn học chuẩn bị vào trưa mai để tiến hành vòng bình chọn thứ hai và thứ ba.

Buổi chiều tan học, Bạch Du vừa bước ra khỏi trường thì đã nhìn thấy Hoa Dung Dung đang đứng ở cổng chờ mình.

Hoa Dung Dung thấy Bạch Du, khuôn mặt tròn trịa lập tức nở nụ cười rạng rỡ, vẫy tay với Bạch Du: “Bạn học Bạch! Tôi ở đây!”

Bạch Du nghe thấy tiếng, lập tức quay người đi về phía cô ấy.

Một giờ chiều, Hoa Dung Dung đã đến trường tìm cô, chỉ là buổi chiều cô có rất nhiều tiết học nên định hẹn với cô vào thời gian khác, không ngờ Hoa Dung Dung lại kiên quyết chờ cô ở bên ngoài.

Một lần chờ này là ba tiếng đồng hồ, Bạch Du còn tưởng cô ấy chờ không nổi đã đi sớm rồi, không ngờ cô ấy vẫn còn ở bên ngoài chờ mình.

Ngay tại lúc này, có một giọng nói khác gọi Bạch Du lại: "Đồng chí Bạch, xin chờ một chút."

Bạch Du nghiêng đầu nhìn thì thấy Chu Ninh Sinh của báo thường ngày Tỉnh Thành đang đi về phía mình.

"Đồng chí Bạch, tôi là ký giả Chu của báo thường ngày Tỉnh Thành, chắc cô vẫn còn nhớ tôi đúng không?"

Bạch Du gật đầu: "Chào ký giả Chu, không biết tìm tôi có chuyện gì?"

Khuôn mặt Chu Ninh Sinh đầy vẻ chắc chắn: "Lần trước đồng chí Bạch tới tòa soạn tìm tôi, lúc đấy tôi đang bận nên không rãnh làm phỏng vấn cho cô, bây giờ đúng lúc tôi có thời gian, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống phỏng vấn, phía cô hẳn không có vấn đề gì đúng không?"

Bạch Du không chút suy nghĩ nói: "Có vấn đề đấy, tôi đã hẹn với ký giả Hoa của báo thường ngày Tân Hoa rồi, rất xin lỗi, bây giờ tôi không rãnh để phỏng vấn với ký giả Chu rồi."

Chu Ninh Sinh lập tức nhíu mày: "Đồng chí Bạch, cô cần phải biết rõ, báo thường ngày Tỉnh Thành của chúng tôi dù là về số lượng phát hành hay sức ảnh hưởng đều vượt xa báo thường ngày Tân Hoa, nếu cô từ chối cuộc phỏng vấn của tôi, sau này muốn lên báo của chúng tôi sẽ không dễ dàng như vậy đâu."

“Tôi nghĩ rất rõ ràng rồi, làm phiền nhường đường.”

Bạch Du thấy buồn cười, người đàn ông này trông không ra gì nhưng lại rất tự tin.

Hoa Dung Dung vừa nghe được Chu Ninh Sinh muốn phỏng vấn Bạch Du, trong lòng còn lo rằng Bạch Du sẽ bỏ qua tòa soạn của họ mà lựa chọn báo thường ngày Tỉnh Thành, nhưng vào lúc này khi nghe được lời của Bạch Du thì trong lòng cô ấy có cảm giác sảng khoái không nói nên lời.

Thứ đàn ông chó gì, hẹn phỏng vấn thì hẹn phỏng vấn, còn muốn đạp toà soạn của họ một cái!

Hừ, cuối cùng rồi sẽ có một ngày, báo thường ngày Tân Hoa của họ chắc chắn sẽ lật ngược tình thế, đè bẹp báo thường ngày Tỉnh Thành xuống dưới!

“…”

Chu Ninh Sinh nhìn Bạch Du đi với người của báo thường ngày Tân Hoa thì tức đến nỗi hàm răng vàng khè của anh ta cũng bị cắn muốn nát rồi.

Để “lôi kéo” Bạch Du, Hoa Dung Dung cũng phải bỏ ra một số tiền lớn đưa Bạch Du đến một quán trà lâu đời rất nổi tiếng, hiện đã được cải tạo thành một nhà hàng Quốc Doanh.

Cô ấy gọi một hơi rất nhiều món, trong đó có một món gọi là tôm hương trà khiến Bạch Du rất kinh ngạc.

Hoa Dung Dung thấy cô rất thích tôm hương trà nên đã giới thiệu: “Tôm hương trà là một món ăn Quảng Đông được người dân Quảng Đông yêu thích nhất, nghe nói khi chế biến phải cho gừng và hành lá

vào nước trà đặc, dùng sức vò nát để lấy nước cốt, sau đó dùng nước cốt này để ướp thịt tôm đã làm sạch, trước khi cho vào chảo, cho thêm lòng trắng trứng vào thịt tôm, sau khi chiên xong, lại lấy lá trà và thịt tôm xào lại một lần nữa, như vậy khi xào xong, mới có thể làm nổi bật hương vị của trà trên vị ngọt của tôm."

Nghe cô ấy nói vậy, Bạch Du càng hứng thú hơn, lại gắp một đũa cho vào miệng.

Vị tươi ngon của tôm và hương thơm của lá trà quấn quýt vào nhau nhưng không lẫn mùi, món ăn ngon thực sự là phải đạt đủ được cả sắc, hương, vị.

Ăn ngon.

Bầu không khí rất tốt, Hoa Dung Dung nhân cơ hội đề nghị sẽ viết báo theo dõi về công xưởng trong thời gian tham gia hội chợ, sợ Bạch Du không đồng ý nên Hoa Dung Dung còn chủ động đề nghị trả tiền.

Nhưng Bạch Du đã từ chối thẳng thừng: "Không cần đưa thù lao đâu đồng chí Hoa, tôi đồng ý chuyện cô đề cập."

Ngày nào cũng lên trang nhất, chuyện tốt như vậy ai lại từ chối chứ?

Phải biết rằng khi cải cách mở cửa, muốn đăng báo làm quảng cáo thì phải tốn rất nhiều tiền, bây giờ báo thường ngày Tân Hoa không cần tiền mà vẫn quảng cáo cho họ, chuyện tốt như vậy nằm mơ cũng không chờ được.

Còn về khoản tiền thù lao kia, Bạch Du còn chưa để vào mắt, cô coi trọng mối quan hệ với nhà họ Hoa

hơn.

Vì vậy hai bên nói chuyện rất vui vẻ.

Nhưng phía công xã lại không thuận lợi như vậy

Vì ba công xã xung quanh hợp lại với nhau, thành lập một nhà máy điêu khắc vỏ sò, còn đặt tên là - Công xưởng điêu khắc vỏ sò số một của đảo Quỳnh Châu.

Mã Tái Nam tức đỏ mắt, siết chặt nắm đ.ấ.m nói: "Sao họ có thể làm vậy chứ? Đây rõ ràng là cạnh tranh với nhà máy chúng ta còn gì?"

Chương 752

Lại còn đặt tên là nhà máy đồ cẩn xà-cừ số một đảo Quỳnh Châu nữa chứ, đến đứa trẻ ba tuổi cũng nhìn thấy ý đồ trong đó, rõ ràng là muốn đạp bọn họ xuống mà, quá hèn hạ!

Sắc mặt thợ cả Ngũ, Triệu Kí Thu và Hạ Hải Sinh cũng rất khó coi.

Thợ cả Ngũ: "Bí thư Âu Dương, tiếp theo chúng ta phải làm gì? Có nên báo với đồng chí Bạch một tiếng không?"

Đôi mày của Âu Dương Văn Khiên nhíu chặt tưởng chừng có thể kẹp c.h.ế.t một con ruồi, anh ta suy nghĩ một lát mới trả lời: "Chuyện này chắc chắn phải báo với đồng chí Bạch để cô ấy nắm được ình hình, còn về hành động tiếp theo, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên lấy tĩnh chế động."

Nguyên nhân của chuyện nảy phải nói từ việc nhặt vỏ sò.

Khi Công xã Phi Ngư mới thành lập một nhà máy điêu khắc vỏ sò, các công xã khác chẳng hề quan tâm. Một là vì quy mô nhà máy quá nhỏ, cộng cả bí thư Âu Dương cũng chỉ có hai mươi người, so với các nhà máy khác có đến hàng trăm người thì nhà máy của họ chỉ như miếng thịt ruồi. Tuy cũng là thịt nhưng lại quá ít, chẳng được mấy giá trị dinh dưỡng.

Ai ngờ Bạch Du quá tài giỏi, không những ký được hợp đồng với cửa hàng Hữu Nghị mà còn được duyệt đơn xin tham dự Hội chợ Quảng khiến các công xã khác đỏ mắt ghen tị.

Các nhà máy của công xã khác đều là xưởng đóng hộp hoặc nhà máy chế biến hải sản, nhưng những sản phẩm đó chắc chắn không thể tham gia Hội chợ Quảng được, cũng chẳng vào được cửa hàng Hữu Nghị. Nhưng chuyện đó không quan trọng lắm, cùng lắm là khó chịu ngoài mặt thôi.

Vấn đề nằm ở chỗ công xã Phi Ngư đã ra thông báo thu mua, mười cân vỏ sò có giá một đồng. Tuy không nhiều tiền nhưng được cái thu thập vỏ sò chẳng tốn chi phí gì, bình thường người dân trong công xã không có việc gì hay trẻ con được nghỉ học sẽ ra bờ biển nhặt vỏ sò. Ai nấy đều hăng hái làm việc, không khí trong công xã vui như Tết.

Chuyện này khiến các công xã khác vô cùng ghen tị, tại sao chứ? Vỏ sò có phải của mỗi công xã Phi Ngư đâu, tại sao chỉ mua của xã viên trong công xã Phi Ngư mà không nhận của công xã khác? Thế chẳng phải nói rõ bọn họ chẳng kiếm chác được gì sao?

Có người tức quá không chịu nổi, thế là bắt đầu tranh đoạt vỏ sò với xã viên của công xã Phi Ngư,

nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện ra ngoài lãng phí sức lực thì chuyện này chẳng có chút tác dụng nào. Bởi vì có nhặt mãi cũng không hết được vỏ sò, mà bọn họ nhặt về cũng chẳng có ai mua, chỉ để làm đá ném thôi.

Cũng có người nhặt vỏ sò bán cho họ hàng ở công xã Phi Ngư nhưng mười cân vỏ sò chỉ đổi được một, hai hào, đấy là đã nể mặt họ hàng rồi đấy. Làm được vài lần, họ cũng chán nản không làm nữa.

Bọn họ lại chạy đến tìm bí thư của công xã mình để phản đối, yêu cầu công xã Phi Ngư cũng phải thu mua vỏ sò của bọn họ. Ba bí thư của ba công xã kia cũng đã đến gặp Âu Dương Văn Khiên nhưng anh ta đều từ chối.

Không phải anh ta muốn đối đầu với các công xã khác mà là bọn họ thực sự không thể xử lý được nhiều vỏ sò như vậy. Bây giờ bọn họ không có đơn đặt hàng khác, các sản phẩm đang làm đều để chuẩn bị tham gia Hội chợ Quảng, mà đa số công nhân vẫn còn trong giai đoạn học việc, chưa tự điêu khắc vỏ sò được nên tỷ lệ hoàn thiện sản phẩm rất tốt. Lượng vỏ sò thu mua được từ hai đội sản xuất đã đủ cho bọn họ dùng, nếu mua thêm thì họ sẽ lỗ vốn.

Nhưng mấy công xã khác lại không nghĩ vậy, họ cho rằng Âu Dương Văn Khiên đang cố tình đối đầu với họ. Những lần lên huyện họp, các lãnh đạo đều khen ngợi Âu Dương Văn Khiên khiến bọn họ rất mất mặt.

Bây giờ lại ra chiêu này khiến bọn họ càng tức giận.

Nhưng người ta đã từ chối rồi nên bọn họ cũng chẳng ép buộc được, chỉ đành ôm một bụng tức đi về.

Ba bí thư càng nghĩ càng tức, thế là tụ tập lại chửi mắng Âu Dương Văn Khiên một trận, càng mắng càng mắng, đột nhiên một bí thư nói: "Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi mà công xã Phi Ngư đã thành lập được một nhà máy rồi, tại sao chúng ta không được?"

"Nếu chúng ta cũng điêu khắc vỏ sò thành thành phẩm, cửa hàng Hữu Nghị đã chịu thu mua của công xã Phi Ngư rồi thì nhất định cũng sẽ mua của chúng ta. Còn cả Hội chợ Quảng nữa, sang năm chúng ta cũng xin, chưa biết đến lúc đó ai được duyệt đâu!"

"Mà này, điểm tốt nhất trong này là không cần chi phí! Các anh thử nghĩ xem, vật liệu chủ yếu là vỏ sò, cái này cứ chạy ra biển nhặt là có. Ban đầu chúng ta để người ta tự đi nhặt vỏ sò, sau khi mọi thứ đã đi vào quỹ đạo rồi thì sẽ thu mua như công xã Phi Ngư, giá một đồng mười cân. À không, chúng ta mua một đồng rưỡi mười cân, để cái tên Âu Dương Văn Khiên kia tức c.h.ế.t luôn!"

Tục ngữ nói ba người thợ giày cũng đấu được với Gia Cát Lượng, ba bí thư của ba công xã bàn bạc một hồi, càng nghĩ càng cảm thấy việc kinh doanh này rất khả quan. Nếu có lỗ thì cũng không lỗ quá nhiều.

Thế là ba người vỗ đùi, làm!

Không chỉ muốn làm mà còn phải làm thật hoành tráng! Đầu tiên là phải đặt một cái tên vượt trội hoàn toàn với công xã Phi Ngư, thế là tên gọi "Nhà máy đồ cẩn xà-cừ số một đảo Quỳnh Châu" đã ra đời.

Âu Dương Văn Khiên chẳng biết nói gì về chuyện này, những công xã khác không thể ép họ thu mua vỏ sò thì anh ta cũng không thể yêu cầu họ không thành lập nhà máy đồ cẩn xà-cừ. Anh ta làm được thì những người khác cũng được.

Thấy nhóm thợ cả Ngũ đều im lặng, Âu Dương Văn Khiên khích lệ: "Mọi người đừng vì vậy mà đánh mất tinh thần, tôi đã lường trước được chuyện này rồi, đây là điều không thể tránh khỏi. Giống như việc công xã khác mở xưởng đóng hộp đầu tiên vậy, sau đó sẽ có xưởng thứ hai, thứ ba. Bây giờ trên đảo Quỳnh Châu có nhiều xưởng đóng hộp nhất, tất nhiên chuyện này sẽ tạo ra sự cạnh tranh nhưng tôi nghĩ cạnh tranh chưa chắc đã xấu, nó sẽ thúc đẩy chúng ta làm ra những sản phẩm tốt hơn. Huống hồ, đồ hộp khác với đồ điêu khắc, đồ điêu khắc là tác phẩm nghệ thuật, không phải ai cũng làm được. Thế nên tới đây chúng ta chỉ cần làm sản phẩm thật tốt thì không lo không đứng vững!"

Thợ cả Ngũ gật đầu: "Bí thư Âu Dương nói rất đúng! Chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình, làm tốt sản phẩm của mình thì chẳng sợ ai cạnh tranh."

Được Âu Dương Văn Khiên cổ vũ, mọi người lại phấn chấn lên, các công nhân cũng dốc hết sức học tập điêu khắc vỏ sò.

Còn Mã Tái Nam thì quay về thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lên thành phố Quảng báo cáo cho Bạch Du biết tình hình các sản phẩm đã hoàn thành, tiến độ nhà máy và cả chuyện ba công xã kia đang cạnh tranh không lành mạnh.

Mã Tú Lan thấy con gái thu dọn đồ đạc một mình, không cần mẹ giúp đỡ thì rất buồn. Thấy Mã Tái Nam đeo balo định đi, bà ấy vội kéo cánh tay con gái: "Chiêu Đệ, mẹ có lời muốn nói với con..."

Vừa nói xong bà ấy đã biết mình lỡ lời, bà ấy biết con gái không thích cái tên cũ này.

Nhưng trong lòng bà ấy rất đau khổ, từ sau chuyện lần trước, con gái về nhà cũng không nói chuyện với bọn họ nữa. Thật ra bà ấy đã hối hận từ lâu rồi, lúc đó bà ấy cũng chỉ thương con gái không có quần áo đẹp để mặc, nghĩ rằng Bạch Du có nhiều quần áo như vậy, lấy một cái cho con mình chẳng phải vấn đề to tát. Mọi người đều là người thân, bạn bè với nhau, bình thường cũng sống như vậy mà, có sao đâu?

Mãi đến khi con gái phát cáu lên bà ấy mới bừng tỉnh, khi đó bà ấy mới bàng hoàng nhận ra mình đã trở thành một người đáng ghét, tham lam giống như chồng và mẹ chồng mình. Bà ấy biết mình đã sai, lại cảm thấy mình làm cha làm mẹ, chẳng lẽ lại phải xin lỗi con gái mình. Thế nên quan hệ của hai người cứ giằng co như vậy.

Nhưng người làm mẹ không thể bướng bỉnh hơn con cái được, vì thế bà ấy đã chọn cách hạ mình xin lỗi.

TBC

"Xin lỗi con, mẹ không nên gọi con bằng cái tên đó, mẹ cũng không nên nói những lời đó. Đồng chí Bạch là một người tốt, còn giúp đỡ gia đình chúng ta rất nhiều. Nếu không nhờ cô ấy và đoàn trường Giang nửa đêm đưa mẹ vào bệnh viện thì mẹ đã mất

mạng từ lâu rồi. Mẹ biết sai rồi mà, con tha thứ cho mẹ lần này đi."

Chương 752: Chương 752

DTV-EBOOK

Vừa dứt lời, Phán Đệ chạy từ trong phòng ra ôm chặt Mã Tái Nam: "Chị, em cũng biết sai rồi, sau này em không dám nữa đâu, chị tha thứ cho em và mẹ đi!"

Ngày xưa mỗi lần chị cả về nhà đều dạy cô bé biết chữ, còn dạy cô bé học tiếng Anh, thỉnh thoảng còn mua đồ ăn cho họ. Nhưng từ sau lần đó, chị cả không còn quan tâm đến bọn họ nữa, những thứ tốt đẹp trước đây cũng biến mất.

Cô bé biết sai thật rồi, cũng rất sợ hãi, cô bé lo lắng từ nay về sau chị cả sẽ không quan tâm đến mình nữa.

Mã Tái Nam nhìn em gái đang ôm chặt mình rồi lại nhìn mẹ, sống mũi cay cay, nhưng vẫn cố tỏ ra nghiêm túc: "Chị có thể tha thứ cho mọi người nhưng chị mong mọi người thực sự hiểu được mình đã sai. Người khác giúp chúng ta thì chúng ta phải biết ơn, tìm cách trả lại ân tình của người ta. Nếu họ không giúp thì đó là điều đương nhiên, chúng ta không thể vì thế mà ôm hận trong lòng. Chúng ta không phải ăn mày, cái gì cũng muốn xin người khác cho. Muốn cái gì thì phải dùng hai bàn tay của mình mà dốc sức làm ra, nếu lấy đồ mà người khác đưa cho thì đã kém người ta một bậc rồi!"

Điều may mắn nhất trong cuộc đời Mã Tái Nam là gặp được Bạch Du, chính Bạch Du đã cho cô ấy biết rằng phụ nữ không chỉ có một con đường là lấy

chồng sinh con mà còn có thể học tập như đàn ông. Dùng chính hai bàn tay của mình để kiếm tiền, sống một cuộc sống độc lập, kiêu ngạo, không phải dựa vào bất cứ ai!

Thời gian qua, cô ấy đã học được rất nhiều điều, Bạch Du xuất sắc như vậy mà ngày nào cũng cố gắng học tập, chăm chỉ làm việc. Dựa vào đâu mà cô ấy không cố gắng? Cô ấy đang tiến bộ nên cũng hy vọng người nhà mình cũng cùng tiến bộ với mình.

Trong khoảng thời gian này, cô ấy cố tình lạnh nhạt bọn họ chính vì để họ nhận ra sai lầm của mình và hiểu rõ lập trường của cô ấy. Cô ấy tuyệt đối không cho phép trong gia đình này xuất hiện bất kỳ kẻ vong ân phụ nghĩa nào!

"Mẹ biết sai thật rồi mà!"

Mã Tú Lan nhìn cô con gái trước mặt mình, càng nhìn càng thấy xa lạ, đồng thời còn có cảm giác chua xót chưa từng có - Đây chính là cảm giác tự hào.

Phán Đệ cũng gật đầu lia lịa: "Chị, em biết sai thật rồi!"

Lúc này Mã Tái Nam mới gật đầu hài lòng, cô ấy móc hai đồng trong túi ra đưa cho mẹ: "Con phải đi thành phố Quảng mấy ngày, đây là tiền ăn vài ngày tới, mọi người nhớ tiêu tiết kiệm."

Mã Tú Lan nhận tiền từ tay con gái, một lần nữa nhận ra con gái mình đã thật sự thay đổi.

***

Bạch Du không biết chuyện xảy ra ở công xã, lúc này cô và trưởng khoa, thầy giáo Vương đang tiến hành vòng tuyển chọn thứ ba.

Mười người còn lại đều có khả năng đối đáp tiếng Anh và cách cư xử rất xuất sắc, chắc chắn sẽ không xảy ra tình trạng lúng túng khi gặp khách nước ngoài. Bọn họ đều là những người xuất sắc nhất lớp.

Vòng tuyển chọn cuối cùng diễn ra vô cùng gay cấn, những người bị loại đều đứng bên ngoài phòng học, họ muốn xem xem bốn người chiến thắng cuối cùng là ai, cũng muốn biết Bạch Du sẽ đặt ra câu hỏi gì.

Người đầu tiên đi lên là lớp trưởng lớp Một, đó là một cô gái có mái tóc ngắn, đeo kính, trông rất tự tin.

Bạch Du hỏi: "Một sản phẩm điêu khắc vỏ sò có giá ba mươi đồng, nếu có khách hàng nước ngoài cho rằng nó quá đắt và không ngừng năn nỉ bạn giảm giá. Chỉ cần bạn đồng ý giảm giá, anh ta sẽ đặt một trăm cái, lúc đó bạn sẽ làm gì?"

Lớp trưởng lớp Một suy nghĩ một lát rồi đáp: "Tôi sẽ hỏi ý kiến của cậu xem giảm giá hay không."

Bạch Du: "Nếu tôi từ chối, khách nước ngoài lại tặng số lượng đặt hàng lên 200 cái nhưng giá phải giảm xuống chỉ còn hai mươi đồng một cái, vậy bạn sẽ làm gì?"

Lớp trưởng lớp Một lại im lặng một lát rồi nhìn Bạch Du, hỏi ngược lại: "Bạn Bạch, bạn cảm thấy mục tiêu lớn nhất của việc tham gia Hội chợ Quảng là gì?"

Bạch Du đẩy câu hỏi lại: "Cậu nghĩ sao?"

Lớp trưởng lớp Một rất tự tin nói: "Tôi nghĩ mục tiêu lớn nhất là tạo ra càng nhiều ngoại tệ cho đất nước. Tôi đã nghiên cứu về sản phẩm điêu khắc vỏ sò, giá cao nhất mà nhà máy bán cho cửa hàng Hữu

Nghị là hai mươi đồng, nếu có thể bán cho cửa hàng Hữu Nghị với giá này thì sao không thể bán cho người nước ngoài? Nếu không bán thì sao tạo ra ngoại tệ được? Sao có thể đưa sản phẩm từ vỏ sò ra thế giới?"

Bạch Du khẽ nhướng mày: "Vậy nên cậu nghĩ chúng ta nên nhượng bộ?"

Chẳng trách lại tự tin thế, thậm chí còn lấy được bảng giá mà nhà máy bán cho cửa hàng Hữu Nghị.

Lớp trưởng lớp Một gật đầu: "Đúng vậy, lãi ít mà bán được nhiều, thậm chí tôi còn nghĩ không cần kiếm lời cũng được. Dù sao cũng là lần đầu tiên tham gia Hội chợ Quảng, mục tiêu là mở rộng thị trường để càng nhiều người biết đến sản phẩm điêu khắc vỏ sò."

Bạch Du: "Cậu nói hay lắm, nhưng cậu đã bị loại."

Vừa dứt lời, hiện trường im phăng phắc.

Lớp trưởng lớp Một nghe được nửa câu đầu tiên còn đang vui mừng thì đột nhiên lại có bước ngoặt lớn, cô bạn ngẩn ngơ một lúc mới định thần lại, vội hỏi: "Tại sao? Bạn Bạch đã bảo tôi nói rất hay, vậy tại sao lại loại tôi?"

Bạch Du: "Tư duy của cậu không hoàn toàn sai lầm nhưng áp dụng vào thực tế thì lại không phù hợp. Tại sao bán cho cửa hàng Hữu Nghị chỉ hai mươi đồng nhưng đến Hội chợ Quảng lại phải bán ba mươi đồng? Không phải chúng tôi tham lam, muốn kiếm tiền đến mức phát điên rồi mà là cậu đã không tính đến các khoản chi phí khác. Lần này tham gia Hội chợ Quảng, chúng tôi phải làm áp phích, tờ rơi, danh

thiếp, đồng phục cho công nhân nhà máy. Ngoài ra, chúng tôi còn phải vận chuyển toàn bộ sản phẩm từ đảo Quỳnh Châu đến thành phố Quảng, tốn một khoản phí vận chuyển không nhỏ, còn phải thuê kho để trữ hàng. Sản phẩm điêu khắc từ vỏ sò là mặt hàng dễ vỡ, bên trong phải lót một tấm màng bóng để bảo vệ, bên ngoài thì dùng thùng giấy dày, tất cả những thứ này đều là chi phí. Lúc trước bán cho cửa hàng Hữu Nghị, chúng tôi không phải chịu trách nhiệm khâu đóng gói và vận chuyện nên có thể chấp nhận được cái giá hai mươi đồng. Nhưng Hội chợ Quảng thì khác, lãi ít tiêu thụ mạnh cũng được nhưng không thể làm ăn lỗ vốn, không thì ai trả tiền lương cho công nhân?"

Mọi người xung quanh nghe Bạch Du nói vậy mới biết làm ăn kinh doanh còn có nhiều nguyên tắc và kiến thức cần học như vậy, bọn họ cảm thấy hy sinh một giấc ngủ trưa đến đây theo dõi thực sự quá đúng đắn. Những kiến thức này không thể học được trong sách giáo khoa hay trên lớp đâu.

Lớp trưởng lớp Một vẫn không phục: "Bạn Bạch, tôi không hiểu những chuyện cậu vừa nói nên đó không thể xem như là lỗi của tôi được. Bây giờ đã biết rồi, sau này tôi sẽ không tái phạm sai lầm này nữa, thế nên tôi hy vọng cậu có thể cho tôi một cơ hội."

Nhưng Bạch Du lại lắc đầu: "Tôi loại cậu không phải vì cậu không biết những kiến thức này mà là vì từ đầu đến cuối cậu không cho rằng mình nên nghe theo lệnh của tôi. Cách làm đúng đắn nhất là ngay sau khi tôi từ chối, cậu chỉ cần thực hiện theo lời tôi thôi, Ở trường, chúng ta là bạn học, có thể trao đổi và tranh luận nhưng khi tới Hội chợ Quảng, tôi là chủ

nhiệm nhà máy, cậu phải nghe theo chỉ thị của tôi. Nếu không thể làm được điều đó thì cậu có thể rút lui ngay từ bây giờ."

Những người thi đỗ đại học Trung Sơn đa phần là những học sinh xuất sắc, gia đình cũng khá giả, vì thế họ luôn có cảm giác vượt trội hơn người khác, giống như lớp trưởng lớp Một. Dù bảo không được làm nhưng cô ấy sẽ không tuân thủ mệnh lệnh mà sẽ dùng lý lẽ để biện luận, còn muốn thuyết phục Bạch Du làm theo cách của mình.

Nếu ai cũng thế thì việc quản lý sau đó sẽ rất khó khăn.

Bạch Du muốn tìm người giúp đỡ mình chứ không phải gây thêm phiền phức cho mình.

Lớp trưởng lớp Một đỏ mặt bừng bừng, cắn chặt môi, cuối cùng không cam tâm rút lui.

Sau đó, Bạch Du đã đặt ra các câu hỏi khác nhau cho mười người còn lại, cuối cùng cô cùng trưởng khoa và cô Vương căn cứ vào biểu hiện của bọn họ để chọn ra bốn người.

Bốn người này lần lượt là Cảnh Phỉ, Đái Lôi - bạn trai của Trịnh Linh Linh, Mao Chí Cần - lớp trưởng lớp Ba và Cổ Lan Hương lớp Một.

Trong đó, Cổ Lan Hương là người có thành tích thấp nhất trong vòng tuyển chọn thứ ba. Cô ấy là một cô gái đến từ nông thôn, giọng nói và cách ứng xử không thể sánh được với các sinh viên đến từ gia đình cán bộ như Cảnh Phỉ. Nhưng cô ấy có sự kiên trì mà người khác không có, còn là người lớn tuổi nhất trong nhóm, tính cách nhẹ nhàng và trầm ổn. Dù

không phải người thông minh nhất nhưng cô ấy
chắc chắn là người tuân thủ mệnh lệnh tốt nhất.

Chương 753: Chương 753

DTV-EBOOK

Thế nên Bạch Du chọn cô ấy làm trưởng nhóm.

Quyết định này khiến mọi người rất ngạc nhiên, ba người còn lại cũng không ngờ Bạch Du lại chọn người kém nổi bật nhất là trưởng nhóm. Nhưng họ đều là người thông minh, hiểu rằng không thể nghi ngờ quyết định của Bạch Du nên đều không nói gì.

Bạch Du rất hài lòng, cô tiết lộ một tin tức: "Trong thời gian diễn ra Hội chợ Quảng, báo thường ngày Tân Hoa sẽ theo dõi và đưa tin về nhà máy của chúng ta. Đến lúc đó, họ sẽ phỏng vấn và chụp ảnh chúng ta tại hiện trưởng, hành vi và cử chỉ của các cậu có thể sẽ được viết vào bài báo nên hãy chú ý đến hình ảnh của mình."

Cô vừa dứt lời, hiện trường lại ồn ào lên.

"Ôi trời ơi! Còn tưởng tham gia Hội chợ Quảng đã ghê gớm lắm rồi, không ngờ còn được đăng báo nữa!"

"Hu hu hu! Tôi cũng muốn tham gia Hội chợ Quảng, tôi cũng muốn được lên báo!"

"Hâm mộ bốn người được chọn thật đấy, Bạch Du quá đỉnh luôn, ngay cả báo thường ngày Tân Hoa cũng muốn đưa tin về bọn họ!"

Khi mọi người đang bội phục sát đất trước tài năng của Bạch Du và ghen tị với bốn người được chọn, thế là có người hỏi Bạch Du Hội chợ Quảng sang năm có tuyển người nữa không?

Bạch Du gật đầu xác nhận: “Hội chợ Quảng được tổ chức hai lần một năm, chỉ cần nhà máy chúng tôi nộp đơn xin tham gia và được phê duyệt, chỉ cần nhà trường đồng ý để các bạn đi thực tiễn thì cơ hội tham gia triển lãm luôn chào đón các bạn.”

Tất nhiên sau này nhà máy cũng sẽ từ từ tự đào tạo nhân tài, nhưng chuyện này phải chờ sau khi cải cách mở cửa mới tính đến, đến lúc đó tốt nhất là tuyển những nhân tài biết nói tiếng Anh.

Dù sao việc đào tạo một công nhân biết tiếng Anh quá khó khăn.

Nghe được tin này, các bạn học đồng loạt hoan hô.

Bốn bạn sinh viên được chọn vô cùng phấn khích, chỉ nghĩ đến việc được lên báo thôi đã khiến họ vừa vui mừng vừa lo lắng rồi, nhưng họ quyết định phải mua vài tờ báo để gửi về nhà.

Cảnh Phỉ lại nhìn Bạch Du, cảm xúc trong lòng rất phức tạp, cô ấy chưa từng lên báo, không ngờ lần đầu tiên lên lại nhờ Bạch Du.

Cô ấy nhớ lại câu nói của chị họ: Ghen tị sẽ chỉ khiến bạn trở nên xấu xí hơn. Nếu một ngày nào đó bạn có thể gạt bỏ định kiến và học hỏi ưu điểm từ người khác, đó mới là lúc bạn thực sự trưởng thành và tiến bộ.

Lúc này, hình như cô ta đã hiểu được lời nói của chị họ.

***

Sau đó, Bạch Du nhờ cô Vương dịch giúp một số thuật ngữ chuyên ngành và đào tạo thêm cho bọn họ, có rất nhiều từ tiếng Anh cô không biết.

Cô Vương rất hào phóng, không hề keo kiệt giữ lại kiến thức mà tận tình hướng dẫn cho họ.

Để cảm ơn cô ấy, ngày nào Bạch Du cũng mang một ly trà sữa đến trường làm quà tặng, còn làm thịt khô và các món ăn nhẹ cho cô ấy. Cô Vương rất vui, nhưng vui quá hóa buồn, sau một khóa đào tạo, vòng eo của cô ấy đã tăng thêm vài tấc, sắp không mặc vừa quần nữa rồi.

Hai ngày sau đó, Mã Tái Nam đến thành phố Quảng.

Cô ấy vừa đến đã thông báo ngay cho Bạch Du biết về việc ba công xã khác hợp tác thành lập nhà máy đồ cẩn xà-cừ: "Bọn quá quá đáng lắm! Thế chẳng phải không muốn chúng ta sống tốt sao? Lúc chúng ta vừa thành lập thì họ châm chọc, mỉa mai, nghĩ chúng ta sẽ không làm nổi, bây giờ thấy chúng ta có thành quả thì lại muốn chia một phần, tức c.h.ế.t mất!"

Người xưa nói, cùng nghề thì cùng giá, thị trường chỉ có bằng nấy, thêm một nhà máy đồ cẩn xà-cừ thì thêm một đối thủ cạnh tranh. Đồ điêu khắc từ vỏ sò không giống đồ hộp, người ăn đồ hộp có rất nhiều nhưng người mua đồ điêu khắc lại rất ít.

Thế nên cũng không khó hiểu khi Mã Tái Nam vừa tức giận vừa lo lắng cho nhà máy như thế.

Nhưng Bạch Du lại rất bình tĩnh: "Tôi biết rồi, các cô cứ làm theo lời bí thư Âu Dương, chỉ cần làm tốt sản phẩm là được, đừng quan tâm những chuyện khác."

Mã Tái Nam thấy thái độ điềm tĩnh của cô thì tò mò hỏi: “Cô không lo lắng sao?”

“Sao phải lo?” Bạch Du mỉm cười: “Yên tâm đi, bọn họ không làm nổi đâu, điêu khắc vỏ sò không phải trò đất nặn. Cô xem các học viên trong nhà máy đã học hơn hai tháng rồi nhưng nếu để họ tự hoàn thành một tác phẩm thì có lẽ có thể làm được, nhưng sản phẩm làm ra chắc chắn không thể đẹp như thợ cả Ngũ và thím Triệu được. Người ta mua sản phẩm điêu khắc từ vỏ sò là vì nó đã được làm thành một tác phẩm nghệ thuật, có thể thưởng thức được. Nếu không đạt đến trình độ đó thì ai sẽ mua?”

Thấy Bạch Du bình tĩnh, tự tin như vậy, cảm xúc bồn chồn của Mã Tái Nam cũng chậm rãi lắng xuống: “Nghe cô nói cũng có lý, ngay cả Khương Tuệ Quân tiến bộ nhanh nhất dạo này cũng tự làm được một số tác phẩm điêu khắc phức tạp rồi. Nhưng sản phẩm của cô ấy vẫn không đẹp được bằng thợ cả Ngũ và thợ Triệu.”

Bạch Du gật đầu: “Vả lại, điêu khắc vỏ sò còn phải biết thiết kế và bố cục, không phải chỉ dính mấy cái vỏ sò lại với nhau thì gọi là điêu khắc vỏ sò được. Nhưng nếu bọn họ không làm được thì chắc chắn sẽ đến nhà máy chúng ta đào người, sau khi cô quay về phải nhắc bí thư Âu Dương cẩn thận, nhất là thợ cả Ngũ và thím Triệu, phải cho người bảo vệ bọn họ thật tốt.”

Mã Tái Nam giật mình: “Bọn họ muốn đào người? Chắc sẽ không gây hại cho thợ cả Ngũ và thợ Triệu chứ?”

Bạch Du lắc đầu: “Chắc không gây hại đâu, nhưng tình trạng sức khỏe của con gái họ khá đặc biệt, nếu ngày nào cũng có người đến nhà tìm thì không có lợi cho việc dưỡng bệnh của con gái họ. Cô bảo bí thư Âu Dương phải để ý chuyện này, đừng để người khác quấy rầy bọn họ.”

Cô không hề lo lắng thợ cả Ngũ và thím Triệu có phản bội nhà máy hay không.

Dù những người kia có đưa ra điều kiện tốt bao nhiêu thì bọn họ cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Sau đó, Bạch Du đưa ra vài ý kiến về các sản phẩm triển lãm, cô cứ nói câu nào là Mã Tái Nam lại ghi chép vào sổ câu đấy, tốc độ viết rất nhanh, có lẽ đã luyện tập rất nhiều.

Sau khi thảo luận về công việc, Bạch Du hỏi thăm tình hình của Âu Dương Văn Khiên và Tân Tuệ Mị.

Mã Tái Nam bảo Tân Tuệ Mị bị kết án ba mươi năm, nhưng nhà họ Chúc vẫn không cam tâm, nhiều lần nộp đơn yêu cầu xử tử cô ta nhưng đều bị đè xuống.

Lần này đến đây, Mã Tái Nam còn mang theo một ít củ từ. Củ từ còn có tên khác là khoai từ, không chỉ ngon miệng mà còn có tác dụng nhuận phổi, trị ho, thanh nhiệt giải độc, nhưng phụ nữ đang mang thai và người bị xương khớp không nên ăn.

Bạch Du thái thịt ba chỉ mới mua thành miếng vừa ăn, cắt lát củ từ, dùng mỡ heo phi thơm thịt với nấm hương rồi cho củ từ vào. Tiếp theo cho thêm

một lượng nước vừa đủ để hầm. Khi hầm không nên dùng xẻng đảo, không thì sẽ có vị đắng.

Khi cạn nước, có thể múc ra bày lên đĩa. Nhờ có thêm đậu phụ thối mà món ăn có màu sắc rực rỡ, củ từ mùa này mềm mịn, ngọt thanh, rất ngon miệng và đưa cơm.

Vài ngày sau, nhóc con về nhà lại kể cho cô nghe một tin: Trong lớp có thêm một bạn mới tên là Nha Nha, Nha Nha gọi Tập Lục Thừa là anh trai, gọi mẹ của Tập Lục Thừa là mẹ nuôi.

Bạch Du nghe vậy thì chẳng còn gì để nói.

Không biết Ngô Hiếu Nghi đang nghĩ cái quái gì nữa, nếu đã ly hôn rồi thì nên mỗi người một ngả, đúng không?

Thật lòng cô không muốn hai đứa trẻ có bất kỳ mối liên quan gì với Nha Nha, có tiếp xúc gì với Ngô Hiếu Nghi cả. Nhưng bây giờ không có trường mẫu giáo nào tốt hơn, giáo viên ở trường cũng có trách nhiệm. Bạch Du đành phải dặn nhóc con và Niệm Niệm cố gắng tránh xa Nha Nha nhất có thể.

Không phải cô muốn nhằm vào một đứa trẻ mà cô lo lắng Ngô Hiếu Nghi sau lưng Nha Nha, tốt nhất nên ngăn chặn mọi thứ từ gốc rễ.

Nửa tháng sau, cuối cùng điện thoại cũng được lắp đặt xong.

Bé con thấy nhà mình đã lắp đặt điện thoại thì vô cùng sung sướng, cuộc điện thoại đầu tiên là gọi cho cha.

Giang Lâm bên kia đã xin lắp đặt điện thoại từ sớm, bên kia là căn cứ hải quân nên lắp đặt khá đơn

giản.

Nhận được điện thoại của bé con, Giang Lâm vô cùng kiên nhẫn trả lời đủ loại vấn đề của con gái.

“Cha ăn cơm rồi, con ăn chưa?”

“Cha có ngoan ngoãn đánh răng, con có ngoan ngoãn nghe lời mẹ không?”

TBC

“Công việc của cha bận lắm, chờ bao giờ xong việc sẽ đến thành phố Quảng thăm con và mẹ nhé?”

Hai cha con nói chuyện qua lại rất vui vẻ.

Mãi đến khi bà nội Bạch mang món ăn ngon đến, bé con mới tiếc nuối nhường điện thoại cho mẹ.

Chương 754: Chương 754

DTV-EBOOK

Bạch Du cầm điện thoại, vừa "Alo" một tiếng đã nghe thấy giọng nói trầm ấm của Giang Lâm từ đầu bên kia: "Anh nhớ em lắm."

Mặt cô đỏ bừng, vội liếc nhìn xung quanh, sau đó hơi nghiêng người, hạ giọng nói: "Em cũng nhớ anh."

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trong nhà, Bạch Du quấn vòng dây điện thoại, hai người nói chuyện rất lâu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến tháng Mười.

Trong sự mong đợi của mọi người, Hội chợ Quảng cuối cùng cũng bắt đầu.

Ngày mai sẽ phải tham gia Hội chợ Quảng, mặc dù đã chuẩn bị các thứ nhưng nhóm người Cảnh Phỉ vừa nghĩ tới đã không nhịn được mà lo lắng.

Cảnh Phỉ nói sự lo lắng của mình với chị họ: "Chị, chị nói xem lỡ như đến lúc đó em không dám nói gì thì sao?"

Cô ấy không phải lo lắng khi gặp người nước ngoài không nói được tiếng, dù sao cô ấy cũng đã từng gặp người nước ngoài, chỉ là với tư cách là nhân viên nghiệp vụ đàm phán với thương nhân nước ngoài thì đây vẫn là lần đầu tiên, cô ấy nghĩ đến thôi là lòng bàn tay đã đổ mồ hôi.

Cảnh Anh liếc nhìn cô ấy: “Tiến bộ của em chỉ đến thế thôi hả? Nếu em thật sự sợ không dám nói chuyện, đến lúc đó đừng nói mình là em gái của chị, còn với tính cách của Bạch Du, cô ấy có thể sẽ đuổi em ra ngoài ngay lập tức.”

Cảnh Phỉ: “…”

Đây là chị họ của cô ấy sao?

Không có lấy một câu động viên, còn giúp Bạch Du làm tổn thương cô ấy.

Cảnh Anh: “Em lo gì chứ, người nước ngoài cũng chỉ có hai mắt một miệng, chẳng lẽ còn có thể có ba đầu sáu tay sao? Làm ăn cũng rất đơn giản, em giới thiệu sản phẩm, nếu đối phương có hứng thú thì tự nhiên sẽ đặt hàng, em chỉ cần ghi lại chi tiết các yêu cầu về đơn hàng, đừng làm sai thì sẽ không có vấn đề gì, đừng nói với chị là ngay cả chút chuyện này mà em cũng làm không được nhé?”

Cảnh Phỉ bị kích thích, hừ một tiếng trong mũi: “Ai nói em không làm được? Em sẽ làm được cho chị xem!”

Cảnh Anh gật đầu: “Thế thì chị sẽ mỏi mắt mong chờ.”

Sự thay đổi và tiến bộ của Cảnh Phỉ trong khoảng thời gian này đều được cô ấy nhìn thấy, từ trước đến giờ cô ấy chưa từng phủ nhận việc Cảnh Phỉ rất thông minh, vả lại rất có thiên phú ở phương diện tiếng Anh, nhưng Cảnh Phỉ vô cùng kiêu ngạo, ai cũng xem thường, luôn cảm thấy mình là người thông minh nhất thế giới. Bây giờ tật xấu này của

Cảnh Phỉ đã đã sửa lại không ít nên con người cũng đáng yêu hơn nhiều.

Sau khi tạm biệt chị họ, Cảnh Phỉ đến cổng trường Đại học Trung Sơn để gặp mọi người, ba người Đái Lôi, Mao Chí Cần và Cổ Lan Hương đã đến.

Cô ấy vừa đi tới đã nghe được ba người đang nói các kiểu lo lắng của mình, cô ấy không khỏi thở phàn nhẹ nhõm, xem ra lo lắng không chỉ có một mình cô ấy.

Một lát sau, Bạch Du tới, phía sau còn có một cô gái trẻ da đen gầy gò và một chàng trai da đen hơn, ba người xách theo những túi lớn túi nhỏ, thấy vậy bốn người vội chạy đến giúp.

Bạch Du vừa tới đã nói: "Trong này có tám bộ đồ, đều may dựa theo số đo của mọi người, mỗi người hai bộ, trong thời gian diễn ra Hội chợ Quảng thì mặc đồng phục của công xưởng."

Mã Tái Nam nghe vậy thì vội vàng lấy quần áo ra, dựa theo số đo của bốn người rồi phát đồn phục công xưởng cho họ.

Mặc dù trước đó bốn người đã nghe Bạch Du nói về chuyện đồng phục nhưng chưa ai từng thấy, họ nghĩ rằng đồng phục do Bạch Du thiết kế cũng giống như đồng phục của các công xưởng khác, tức là hoặc là bộ đồ màu xanh đậm hoặc là áo sơ mi trắng quần tây đen, không phải là những bộ đồng phục đó xấu nhưng mỗi công xưởng đều có những bộ quần áo như vậy, nhìn nhiều rồi thì chẳng có gì ấn tượng nữa.

Nhưng rất nhanh, họ phát hiện ra mình đã sai.

Họ lấy quần áo ra khỏi túi, mở ra xem thì lập tức bị choáng ngợp.

Đôi mắt Cảnh Phỉ sáng lên: “Đây cũng đẹp quá đi mất!”

Cô ấy cầm trên tay một bộ váy, áo sơ mi trắng, bên trái in một nhãn hiệu màu đen hình tròn: Công xưởng đồ khảm xà cừ Phi Ngư, cổ thắt một chiếc nơ bướm đen ngắn, bên dưới là một chiếc váy xếp ly màu đen dài quá đầu gối, cô ấy có thể tưởng tượng mình mặc bộ quần áo này sẽ đẹp đến mức nào!

Nếu không phải tiếp theo còn có chuyện phải làm thì cô ấy lập tức muốn thay bộ quần áo này ngay.

Đồng phục của hai nam sinh thì na ná nhau nhưng của họ là quần, bên dưới là quần dài màu đen, nơ bướm đen cũng được thay bằng cà vạt đen.

Hai nam sinh cầm quần áo trên tay mà không nỡ buông, rõ ràng cũng rất thích.

Bạch Du nhìn đôi giày của mọi người: “Trước đây tôi có bảo mọi người chuẩn bị đôi giày màu trắng, mọi người đã chuẩn bị xong chưa?”

Theo bộ đồng phục cô thiết kế này thì đi giày trắng là đẹp nhất, nhưng thời này không phải nhà nào cũng có tiền, mua một đôi giày không hề rẻ nên Bạch Du đã dặn dò họ chuẩn bị trước, có điều kiện thì mua, không có điều kiện thì mượn của người khác, chỉ cần là giày trắng là được.

Bốn người vội gật đầu: “Đã chuẩn bị xong rồi.”

Trong bốn người, ngoại trừ Cổ Lan Hương ra thì kinh tế trong nhà của ba người còn lại đều không tệ, nhất là Cảnh Phỉ, đừng nói là một đôi giày trắng, mua mười đôi cũng không thành vấn đề, kinh tế nhà Cổ Lan Hương là khó khăn nhất nhưng mấy đồng hương của cô ấy biết cô ấy cần giày trắng, đều rất vui lòng cho cô ấy mượn.

Bạch Du hài lòng gật đầu: "Vậy thì chúng ta cùng nhau sắp xếp gian hàng ngay bây giờ."

Đái Lôi giơ tay nói: "Có nên mang những bộ quần áo này về ký túc xá không?"

Tuy quần áo không nặng nhưng lát nữa họ phải sắp xếp hội chợ, áo lại màu trắng, anh ấy lo sẽ làm bẩn áo.

Bạch Du lắc đầu: "Chúng ta mặc quần áo gì đều phải đăng ký, vì vậy phải mang quần áo đến cho nhân viên bên đó xác nhận, không chỉ quần áo, mà cả tư cách nhân viên nghiệp vục của mọi người cũng phải được xét duyệt."

Mọi người nghe nói như vậy thì bây giờ mới biết hóa ra tham gia Hội chợ Quảng lại xét duyệt nghiêm ngặt như vậy.

Lúc này phòng triển lãm của Hội chợ Quảng ở đường Lưu Hoa, trước đây Bạch Du cũng chưa từng đến bao giờ, nhưng vì sắp đến Hội chợ Quảng nên xung quanh đã làm nhiều biển báo, do đó dù không hỏi đường cũng có thể tìm được.

Đến bên ngoài phòng triển lãm, Bạch Du cũng không vội vào mà dẫn mọi người đi một vòng quanh đó.

Bạch Du giải thích: “Tôi dẫn mọi người đi một vòng quanh con đường, đến lúc đó mọi người có đi làm chuyện khác thì cũng không sợ bị lạc đường.”

Câu nói này thực ra chủ yếu là nói với Mã Tái Nam và Hạ Hải Sinh.

Dù sao bốn người Cảnh Phỉ đều học ở thành phố Quảng nên họ không xa lạ gì nơi này, hơn nữa trong thời gian diễn ra triển lãm, họ chủ yếu ở trong phòng triển lãm, còn Mã Tái Nam và Hạ Hải Sinh thì ngoài phòng triển lãm, còn phải đi lại giữa các kho hàng.

Hai người đều vô cùng căng thẳng khi đến tham dự Hội chợ Quảng, đặc biệt là Hạ Hải Sinh, căng thẳng đến mức đi lại còn luống cuống, Mã Tái Nam thì khá hơn một chút, dù sao cô ấy cũng đã theo Bạch Du đến thành phố Quảng nhiều lần nhưng cũng tỏ ra rất căng thẳng.

Ban đầu Âu Dương Văn Khiên định tới, nhưng ngoài ctrưởng ông xưởng ra thì anh ta còn là bí thư công xã, công xưởng và công xã đều không thể thiếu anh ta, nên quyết định cuối cùng của anh ta là cử hai người Mã Tái Nam và Hạ Hải Sinh tới.

Nghe được lời của Bạch Du nói, Hạ Hải Sinh và Mã Tái Nam vội vàng gật đầu, cố gắng ghi nhớ các tòa nhà xung quanh.

Sau khi đã quen đường, nhóm người Bạch Du mới đi về phía phòng triển lãm.

Chỉ thấy mặt tiền của phòng triển lãm có viết một hàng chữ - Hội chợ hàng hóa xuất khẩu Trung Quốc, nghe nói đây là chữ do nhà thư pháp Quách Mạt Nhược viết khi thị sát Hội chợ Quảng vào năm 1963,

phòng triển lãm đường Lưu Hoa này là lần di dời thứ ba, tổng diện tích đã đạt đến 110.000 mét vuông, lớn hơn rất nhiều so với diện tích 18.000 mét vuông ban đầu.

Nhóm người Bạch Du vừa đi qua, nhân viên phụ trách tiếp đón đã nhận ra Bạch Du ngay: "Cô là Bạch Du của công xưởng đồ khảm xà cừ! Chính là Bạch Du, sinh viên đại học đứng đầu tỉnh Phúc Kiến trong kỳ thi tuyển sinh đại học phải không?"

Bạch Du sửng sốt, cô không ngờ hiệu quả tuyên truyền của báo lại tốt như vậy, đến cả nhân viên cũng nhận ra cô, cô nở nụ cười, gật đầu: "Chào cô, tôi là Bạch Du, chúng tôi đến để sắp xếp gian hàng triển lãm."

Chương 755: Chương 755

DTV-EBOOK

Bạch Du cầm điện thoại, vừa "Alo" một tiếng đã nghe thấy giọng nói trầm ấm của Giang Lâm từ đầu bên kia: "Anh nhớ em lắm."

Mặt cô đỏ bừng, vội liếc nhìn xung quanh, sau đó hơi nghiêng người, hạ giọng nói: "Em cũng nhớ anh."

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trong nhà, Bạch Du quấn vòng dây điện thoại, hai người nói chuyện rất lâu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến tháng Mười.

Trong sự mong đợi của mọi người, Hội chợ Quảng cuối cùng cũng bắt đầu.

Ngày mai sẽ phải tham gia Hội chợ Quảng, mặc dù đã chuẩn bị các thứ nhưng nhóm người Cảnh Phỉ vừa nghĩ tới đã không nhịn được mà lo lắng.

TBC

Cảnh Phỉ nói sự lo lắng của mình với chị họ: "Chị, chị nói xem lỡ như đến lúc đó em không dám nói gì thì sao?"

Cô ấy không phải lo lắng khi gặp người nước ngoài không nói được tiếng, dù sao cô ấy cũng đã từng gặp người nước ngoài, chỉ là với tư cách là nhân viên nghiệp vụ đàm phán với thương nhân nước ngoài thì đây vẫn là lần đầu tiên, cô ấy nghĩ đến thôi là lòng bàn tay đã đổ mồ hôi.

Cảnh Anh liếc nhìn cô ấy: “Tiến bộ của em chỉ đến thế thôi hả? Nếu em thật sự sợ không dám nói chuyện, đến lúc đó đừng nói mình là em gái của chị, còn với tính cách của Bạch Du, cô ấy có thể sẽ đuổi em ra ngoài ngay lập tức.”

Cảnh Phỉ: “…”

Đây là chị họ của cô ấy sao?

Không có lấy một câu động viên, còn giúp Bạch Du làm tổn thương cô ấy.

Cảnh Anh: “Em lo gì chứ, người nước ngoài cũng chỉ có hai mắt một miệng, chẳng lẽ còn có thể có ba đầu sáu tay sao? Làm ăn cũng rất đơn giản, em giới thiệu sản phẩm, nếu đối phương có hứng thú thì tự nhiên sẽ đặt hàng, em chỉ cần ghi lại chi tiết các yêu cầu về đơn hàng, đừng làm sai thì sẽ không có vấn đề gì, đừng nói với chị là ngay cả chút chuyện này mà em cũng làm không được nhé?”

Cảnh Phỉ bị kích thích, hừ một tiếng trong mũi: “Ai nói em không làm được? Em sẽ làm được cho chị xem!”

Cảnh Anh gật đầu: “Thế thì chị sẽ mỏi mắt mong chờ.”

Sự thay đổi và tiến bộ của Cảnh Phỉ trong khoảng thời gian này đều được cô ấy nhìn thấy, từ trước đến giờ cô ấy chưa từng phủ nhận việc Cảnh Phỉ rất thông minh, vả lại rất có thiên phú ở phương diện tiếng Anh, nhưng Cảnh Phỉ vô cùng kiêu ngạo, ai cũng xem thường, luôn cảm thấy mình là người thông minh nhất thế giới. Bây giờ tật xấu này của

Cảnh Phỉ đã đã sửa lại không ít nên con người cũng đáng yêu hơn nhiều.

Sau khi tạm biệt chị họ, Cảnh Phỉ đến cổng trường Đại học Trung Sơn để gặp mọi người, ba người Đái Lôi, Mao Chí Cần và Cổ Lan Hương đã đến.

Cô ấy vừa đi tới đã nghe được ba người đang nói các kiểu lo lắng của mình, cô ấy không khỏi thở phàn nhẹ nhõm, xem ra lo lắng không chỉ có một mình cô ấy.

Một lát sau, Bạch Du tới, phía sau còn có một cô gái trẻ da đen gầy gò và một chàng trai da đen hơn, ba người xách theo những túi lớn túi nhỏ, thấy vậy bốn người vội chạy đến giúp.

Bạch Du vừa tới đã nói: "Trong này có tám bộ đồ, đều may dựa theo số đo của mọi người, mỗi người hai bộ, trong thời gian diễn ra Hội chợ Quảng thì mặc đồng phục của công xưởng."

Mã Tái Nam nghe vậy thì vội vàng lấy quần áo ra, dựa theo số đo của bốn người rồi phát đồn phục công xưởng cho họ.

Mặc dù trước đó bốn người đã nghe Bạch Du nói về chuyện đồng phục nhưng chưa ai từng thấy, họ nghĩ rằng đồng phục do Bạch Du thiết kế cũng giống như đồng phục của các công xưởng khác, tức là hoặc là bộ đồ màu xanh đậm hoặc là áo sơ mi trắng quần tây đen, không phải là những bộ đồng phục đó xấu nhưng mỗi công xưởng đều có những bộ quần áo như vậy, nhìn nhiều rồi thì chẳng có gì ấn tượng nữa.

Nhưng rất nhanh, họ phát hiện ra mình đã sai.

Họ lấy quần áo ra khỏi túi, mở ra xem thì lập tức bị choáng ngợp.

Đôi mắt Cảnh Phỉ sáng lên: “Đây cũng đẹp quá đi mất!”

Cô ấy cầm trên tay một bộ váy, áo sơ mi trắng, bên trái in một nhãn hiệu màu đen hình tròn: Công xưởng đồ khảm xà cừ Phi Ngư, cổ thắt một chiếc nơ bướm đen ngắn, bên dưới là một chiếc váy xếp ly màu đen dài quá đầu gối, cô ấy có thể tưởng tượng mình mặc bộ quần áo này sẽ đẹp đến mức nào!

Nếu không phải tiếp theo còn có chuyện phải làm thì cô ấy lập tức muốn thay bộ quần áo này ngay.

Đồng phục của hai nam sinh thì na ná nhau nhưng của họ là quần, bên dưới là quần dài màu đen, nơ bướm đen cũng được thay bằng cà vạt đen.

Hai nam sinh cầm quần áo trên tay mà không nỡ buông, rõ ràng cũng rất thích.

Bạch Du nhìn đôi giày của mọi người: “Trước đây tôi có bảo mọi người chuẩn bị đôi giày màu trắng, mọi người đã chuẩn bị xong chưa?”

Theo bộ đồng phục cô thiết kế này thì đi giày trắng là đẹp nhất, nhưng thời này không phải nhà nào cũng có tiền, mua một đôi giày không hề rẻ nên Bạch Du đã dặn dò họ chuẩn bị trước, có điều kiện thì mua, không có điều kiện thì mượn của người khác, chỉ cần là giày trắng là được.

Bốn người vội gật đầu: “Đã chuẩn bị xong rồi.”

Trong bốn người, ngoại trừ Cổ Lan Hương ra thì kinh tế trong nhà của ba người còn lại đều không tệ, nhất là Cảnh Phỉ, đừng nói là một đôi giày trắng, mua mười đôi cũng không thành vấn đề, kinh tế nhà Cổ Lan Hương là khó khăn nhất nhưng mấy đồng hương của cô ấy biết cô ấy cần giày trắng, đều rất vui lòng cho cô ấy mượn.

Bạch Du hài lòng gật đầu: "Vậy thì chúng ta cùng nhau sắp xếp gian hàng ngay bây giờ."

Đái Lôi giơ tay nói: "Có nên mang những bộ quần áo này về ký túc xá không?"

Tuy quần áo không nặng nhưng lát nữa họ phải sắp xếp hội chợ, áo lại màu trắng, anh ấy lo sẽ làm bẩn áo.

Bạch Du lắc đầu: "Chúng ta mặc quần áo gì đều phải đăng ký, vì vậy phải mang quần áo đến cho nhân viên bên đó xác nhận, không chỉ quần áo, mà cả tư cách nhân viên nghiệp vục của mọi người cũng phải được xét duyệt."

Mọi người nghe nói như vậy thì bây giờ mới biết hóa ra tham gia Hội chợ Quảng lại xét duyệt nghiêm ngặt như vậy.

Lúc này phòng triển lãm của Hội chợ Quảng ở đường Lưu Hoa, trước đây Bạch Du cũng chưa từng đến bao giờ, nhưng vì sắp đến Hội chợ Quảng nên xung quanh đã làm nhiều biển báo, do đó dù không hỏi đường cũng có thể tìm được.

Đến bên ngoài phòng triển lãm, Bạch Du cũng không vội vào mà dẫn mọi người đi một vòng quanh đó.

Bạch Du giải thích: “Tôi dẫn mọi người đi một vòng quanh con đường, đến lúc đó mọi người có đi làm chuyện khác thì cũng không sợ bị lạc đường.”

Câu nói này thực ra chủ yếu là nói với Mã Tái Nam và Hạ Hải Sinh.

Dù sao bốn người Cảnh Phỉ đều học ở thành phố Quảng nên họ không xa lạ gì nơi này, hơn nữa trong thời gian diễn ra triển lãm, họ chủ yếu ở trong phòng triển lãm, còn Mã Tái Nam và Hạ Hải Sinh thì ngoài phòng triển lãm, còn phải đi lại giữa các kho hàng.

Hai người đều vô cùng căng thẳng khi đến tham dự Hội chợ Quảng, đặc biệt là Hạ Hải Sinh, căng thẳng đến mức đi lại còn luống cuống, Mã Tái Nam thì khá hơn một chút, dù sao cô ấy cũng đã theo Bạch Du đến thành phố Quảng nhiều lần nhưng cũng tỏ ra rất căng thẳng.

Ban đầu Âu Dương Văn Khiên định tới, nhưng ngoài ctrưởng ông xưởng ra thì anh ta còn là bí thư công xã, công xưởng và công xã đều không thể thiếu anh ta, nên quyết định cuối cùng của anh ta là cử hai người Mã Tái Nam và Hạ Hải Sinh tới.

Nghe được lời của Bạch Du nói, Hạ Hải Sinh và Mã Tái Nam vội vàng gật đầu, cố gắng ghi nhớ các tòa nhà xung quanh.

Sau khi đã quen đường, nhóm người Bạch Du mới đi về phía phòng triển lãm.

Chỉ thấy mặt tiền của phòng triển lãm có viết một hàng chữ - Hội chợ hàng hóa xuất khẩu Trung Quốc, nghe nói đây là chữ do nhà thư pháp Quách Mạt Nhược viết khi thị sát Hội chợ Quảng vào năm 1963,

phòng triển lãm đường Lưu Hoa này là lần di dời thứ ba, tổng diện tích đã đạt đến 110.000 mét vuông, lớn hơn rất nhiều so với diện tích 18.000 mét vuông ban đầu.

Nhóm người Bạch Du vừa đi qua, nhân viên phụ trách tiếp đón đã nhận ra Bạch Du ngay: "Cô là Bạch Du của công xưởng đồ khảm xà cừ! Chính là Bạch Du, sinh viên đại học đứng đầu tỉnh Phúc Kiến trong kỳ thi tuyển sinh đại học phải không?"

Bạch Du sửng sốt, cô không ngờ hiệu quả tuyên truyền của báo lại tốt như vậy, đến cả nhân viên cũng nhận ra cô, cô nở nụ cười, gật đầu: "Chào cô, tôi là Bạch Du, chúng tôi đến để sắp xếp gian hàng triển lãm."

Chương 756: Chương 756

DTV-EBOOK

Nụ cười này suýt chút nữa khiến đôi chân của nhân viên mềm nhũn.

Sao lại có thể xinh đẹp đến vậy?

Báo đăng ảnh Bạch Du đường nét khuôn mặt đoan chính xinh đẹp nhưng dù sao cũng chỉ là ảnh đen trắng, hơn nữa in ra không được rõ nét nên không có sức hấp dẫn và gây kinh ngạc như khi nhìn thấy người thật.

May mà nhân viên công tác không quên trách nhiệm công việc của mình, rất nhanh đã lấy lại tinh thần: "Đồng chí Bạch, mọi người đến đây đăng ký thông tin, còn nữa, sau khi sắp xếp xong gian hàng triển lãm, mọi người phải đến nhà khách quân khu để cắt tóc và cắt móng tay."

Lời này vừa thốt ra, đừng nói đến Cảnh Phỉ và những người khác, ngay cả Bạch Du cũng ngẩn người: "Cắt tóc? Tất cả chúng tôi đều phải cắt sao?"

Nhân viên công tác vội lắc đầu giải thích: "Đồng chí nữ thì không cần, đồng chí nữ chỉ cần cắt tỉa móng tay và ủi quần áo, đồng chí nam thì phải cắt tóc, nhất là đồng chí này, tóc quá dài."

TBC

Nhân viên công tác chỉ Đái Lôi ở phía sau Bạch Du, khuôn mặt của người sau "xoẹt" một cái đỏ bừng.

Bạch Du biết xét duyệt nghiêm khắc với nhân viên nghiệp vụ tham gia triển lãm nhưng cô không biết

nghiêm khắc đến mức độ này, thế mà ngay cả những chi tiết nhỏ nhặt như thế này cũng phải quy định rõ ràng, đối với cô mà nói thì tóc của Đái Lôi thực sự không dài, tóc mái trên trán còn chưa đến lông mày, không ngờ như vậy lại là không đạt chuẩn.

Tuy nhiên vì Bộ Thương Mại đã đưa ra quy định, với tư cách là thương nghiệp tham gia triển lãm nên họ đương nhiên phải tuân thủ các quy tắc, Bạch Du bày tỏ không có vấn đề gì.

Sau khi đăng ký xong, nhân viên công tác đã kiểm tra nghiêm ngặt các thông tin trên, họ mang sản phẩm, quần áo triển lãm tới, sau khi kiểm tra không có vấn đề gì thì mới phát cho nhóm người Bạch Du thẻ đại diện cho thân phận tham gia triển lãm.

“Mặc dù lần này gian hàng của mọi người không phải rất tốt, nhưng có thể đại diện cho đất nước tham gia triển lãm là một vinh dự rất lớn, đồng chí Bạch, mọi người phải cố gắng lên, cố gắng làm vẻ vang đất nước!”

Nhân viên công tác lo lắng nhóm người Bạch Du thấy vị trí gian hàng không tốt sẽ nản lòng nên không nhịn được mở lời động viên họ.

Bạch Du mỉm cười cám ơn ý tốt của đối phương.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng cả nhóm đi rất xa vẫn chưa đến gian hàng, trong lòng không khỏi chùng xuống, đi bộ nửa tiếng đồng hồ mới đến gian hàng.

Ừm, quả nhiên vô cùng khuất.

Góc này ngay cả ruồi cũng không dễ dàng bay tới.

Mã Tái Nam vừa nhìn đã hơi sốt ruột: “Sao vị trí này lại khuất như vậy? Lỡ như đến lúc đó không ai tới thì sao?”

Cảnh Phỉ cũng nhíu mày: “Vị trí này thực sự hơi tệ.”

Dọc đường họ đi đã nhìn thấy không ít gian hàng tốt, không chỉ nằm trên đường chính mà gian hàng còn rất lớn, mở cửa ba mặt, khi khách nước ngoài vừa bước vào là đã có thể nhìn thấy gian hàng ngay, gian hàng như vậy chắc chắn sẽ có lượng khách rất tốt, lượng khách tốt đồng nghĩa với lượng đơn hàng tốt.

Nhưng gian hàng của công xưởng điêu khắc vỏ sò này… Thực sự khó nói nên lời, vị trí khuất cũng đành, đằng trước còn có một cái cột chắn, cách đó không xa là một cái nhà vệ sinh, nghĩ đến thôi đã thấy chán nản.

Mặc dù ba người còn lại không lên tiếng nhưng vẻ lo lắng trên mặt họ giống hệt nhau.

Nhưng tâm trạng của Bạch Du lại rất tốt: “Công xưởng đồ khảm xà xừ là công xưởng mới, sản phẩm cũng là sản phẩm mới, còn có thể chọn gian hàng ở đâu được? Còn về những gì mọi người lo lắng, tôi cũng biết nhưng chính vì chúng ta đang ở thế yếu, chúng ta mới có nhiều không gian tiến bộ hơn, hãy tưởng tượng xem, như công xưởng thêu hai mặt đã tham gia triển lãm hơn mười năm, cả về kỹ thuật hay lượng giao dịch đều rất ổn định, mọi người đến đó còn có thể phát huy tác dụng không? Báo thường ngày Tân Hoa còn cần thiết phải theo dõi đưa tin không?”

“Tôi tin rằng chỉ cần chúng ta chung sức, chắc chắn sẽ trở thành một chú ngựa ô của hội chợ giao dịch lần này, tôi rất tự tin, còn mọi người thì sao, có tự tin như tôi không?”

Dường như được những lời nói này của Bạch Du khích lệ, cả nhóm đã thay đổi vẻ mặt ủ rũ trước đó, đồng thanh đáp: “Có!”

Bạch Du nói đúng, nếu công xưởng ở trạng thái đỉnh cao thì không gian để họ phát huy sẽ rất hạn chế nhưng bây giờ họ đang ở trạng thái tệ nhất, sản phẩm không được đánh giá cao, gian hàng khuất nhất, nếu họ có thể đạt được thành tích gì đó thì chắc chắn sẽ khiến mọi người kinh ngạc!

Đến lúc đó, báo chí chắc chắn sẽ phỏng vấn đưa tin về họ, biết đâu hội chợ mua bán và trường học còn khen thưởng họ vì điều này, nghĩ đến đây, trong lòng họ bỗng bùng lên một ngọn lửa, chỉ hận không thể bắt tay vào làm ngay bây giờ.

Bạch Du nhìn thấy từng người một đều hừng hực khí thế, cảm thấy mình rất có tiềm năng làm truyền tiêu.

Tiếp theo, mọi người lần lượt sắp xếp tấm áp phích, kẹo và sản phẩm đã mang đến.

“Chí Cần, tấm áp phích đó cậu dán lệch rồi, không phải, bên trái phải cao một chút, đúng, cao hơn một chút, được rồi.”

“Bạch Du, vậy này đặt ở đây được không?”

“Cảnh Phỉ, cậu giúp tôi đỡ cái ghế một chút, tớ treo cái đèn lồng này lên.”

Trai gái phối hợp, làm việc không mệt, cộng thêm ba người đàn ông Hạ Hải Sinh đều chủ động đảm nhận những công việc tương đối mệt mỏi và nguy hiểm, các cô gái cũng không nhàn rỗi, sắp xếp, dọn dẹp gian hàng, mọi người làm việc hăng say, không ai nghĩ đến chuyện lười biếng.

Dùng hai tiếng đồng hồ, sau khi sắp xếp xong thì nhìn lại, trên khuôn mặt của tất cả mọi người đều không nhịn được mà nở nụ cười mãn nguyện.

Cảnh Phỉ nhìn trái nhìn phải: "Sắp xếp như vậy, cảm giác cả gian hàng đều thay đổi."

Mao Chí Cần gật đầu: "Bắt mắt lắm, chỉ cần có khách nước ngoài đi qua gian hàng của chúng ta, tôi dám khẳng định họ chắc chắn sẽ bị thu hút mà đi vào!"

Lời này vừa thốt ra, xung quanh im lặng vài giây.

Gian hàng đã sắp xếp xong rồi, nhưng lỡ như không có ai tới bên này thì đó cũng là uổng công.

Nghĩ tới đây, mọi người nhìn về phía Bạch Du.

Bạch Du: "Cho phép tôi giữ bí mật, đợi đến ngày mai mọi người sẽ biết, bây giờ chúng ta kéo màn vải lên, sau đó đến nhà khách quân khu cắt tóc và móng tay đi."

Nghe Bạch Du nói vậy, lòng mọi người càng ngứa ngáy, chỉ hận không thể biết ngay bây giờ có cách gì hay.

Nhưng thông qua khoảng thời gian làm việc chung với Bạch Du, họ cũng biết bình thường cô trông rất dễ nói chuyện nhưng làm việc rất có nguyên tắc, nói một không nói hai, một khi đã quyết

định chuyện gì thì có ai khuyên cũng vô ích, cho nên dù mọi người có tò mò đi nữa thì cũng chỉ có thể đè lòng tò mò đó xuống, chờ ngày mai rồi nói sau.

Tiếp theo, cả nhóm theo sự hướng dẫn của nhân viên công tác đến nhà khách quân khu, ở đó, ba người đàn ông Hạ Hải Sinh, Đái Lôi và Mao Chí Cần đều cạo tóc thành kiểu đầu đinh thống nhất, trông rất tinh thần nhưng kiểu tóc đầu đinh này lại rất kén khuôn mặt.

Trong ba người, chỉ có Đái Lôi giữ được kiểu tóc này, còn Mao Chí Cần mặt hơi vuông, sau khi cắt đầu đinh trông rất kỳ lạ, suýt chứ nữa đã bật khóc.

Mọi người thấy Mao Chí Cần trở nên rất ủ rũ đều rối rít an ủi anh ấy.

“Bạn học Mao, không sao đâu, tóc sẽ nhanh dài thôi, huống chi như vậy cũng không xấu, cậu có gương mặt chữ quốc, mặt chữ là quốc đẹp nhất, cắt kiểu tóc nào cũng không bị lỗi.”

Mao Chí Cần nhìn Cảnh Phỉ đang nói lời này, biểu cảm đó dường như muốn nói: Là thật sao? Cậu đừng lừa tôi.

Cảnh Phỉ bị nhìn đến xấu hổ, cô ấy duỗi tay chạm vào Cổ Lan Hương bên cạnh.

Cổ Lan Hương nhận được tín hiệu, tằng hắng một cái rồi gật đầu: “Bạn học Cảnh Phỉ nói không sai, mặt chữ quốc cắt kiểu tóc nào cũng đẹp, khuôn mặt của cậu vừa vuông vừa quốc, cộng thêm kiểu tóc ngắn này trông khuôn mặt đầy ngay thẳng, tôi cảm thấy rất tốt.”

Mao Chí Cần được khen nên có hơi ngượng, anh ấy chạm vào khuôn mặt chữ quốc rồi nói: “Tôi cũng thấy may mà khuôn mặt này của tôi chữ quốc.”

Bạch Du: “…” Mọi người vui vẻ là được rồi.

Bên này mọi người vui vẻ hòa hợp nhưng bên nhà trẻ lại ầm ĩ.

Chương 757: Chương 757

DTV-EBOOK

Nguyên nhân là có một bạn nhỏ vô tình nuốt phải một hạt dưa hấu, sau đó các bạn khác thi nhau nói với cậu bé rằng ăn hạt vào bụng sẽ nảy mầm, sau đó sẽ mọc ra một quả dưa hấu lớn rồi làm bụng cậu bé vỡ ra.

Bạn nhỏ đó sợ đến nỗi mắt ngấn lệ, vừa lúc đó cô giáo đi ra ngoài, cô nhóc nhớ đến lời mẹ nói, nên đã đi đến an ủi bạn kia…

“Cậu đừng sợ, mẹ tớ nói hạt ăn vào sẽ không mọc ra quả dưa hấu lớn, bụng cậu cũng sẽ không vỡ ra đâu.”

Vừa dứt lời, Nha Nha lập tức đứng lên chỉ vào cô nhóc rồi nói: “Cậu nói dối, rõ ràng mẹ tớ nói hạt ăn vào bụng sẽ mọc ra quả dưa hấu lớn, còn làm vỡ bụng nữa.”

Cô nhóc cũng không phải dạng vừa, lập tức chống nạnh: “Tớ mới không nói dối, mẹ tớ giỏi hơn mẹ cậu, mẹ tớ là sinh viên, mẹ đã nói thì chắc chắn đúng!”

Nha Nha: “Mẹ tớ nói mẹ cậu là người đàn bà xấu, cậu là con của người đàn bà xấu, bọn tớ không chơi với cậu!”

Trẻ con đôi khi đáng yêu như thiên thần, nhưng khi tàn nhẫn, chúng chẳng khác gì ác quỷ.

Từ khi Nha Nha đến, ngày nào cô bé cũng mang rất nhiều kẹo và bánh ngọt chia cho các bạn nhỏ

khác, vì vậy rất nhanh đã thay thế cô nhóc trở thành người được mọi người yêu thích nhất.

Lúc này nghe Nha Nha nói vậy, các bạn nhỏ khác cũng cùng nhau hô lên.

“Bọn tớ không chơi với con của người đàn bà xấu!”

“Mẹ của Minh Thư là người đàn bà xấu, xấu xấu!”

“Mẹ mình nói phụ nữ xấu là xấu nhất, mình cũng không chơi với phụ nữ xấu!”

“Mẹ tớ nói người đàn bà xấu xấu nhất, tớ cũng không chơi với người đàn bà xấu!”

“Mẹ tớ không phải người đàn bà xấu!”

“Các cậu nói bậy, không cho phép các cậu nói mẹ tớ như vậy!”

Đôi mắt to của cô nhóc chứa đầy nước, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng nhưng lời biện giải của cô bé trong tiếng chế giễu của các bạn nhỏ trở nên yếu ớt và bất lực, lập tức bị nhấn chìm.

Tuy cô nhóc rất thông minh nhưng dù thông minh đến đâu thì cô bé cũng chỉ là một đứa trẻ chưa đầy hai tuổi, lúc này nghe mọi người mắng mẹ mà mình yêu nhất, khuôn mặt nhỏ của cô bé đỏ lên vì tức, tranh cãi cũng không lại, giọng nói cũng không lớn bằng mọi người, cô bé khó xử nhìn mọi người.

“Bộp!”

Một giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt của cô bé rơi xuống đất, cô bé đưa bàn tay mũm mĩm lau nước mắt, nhưng ngay sau đó lại có nhiều giọt nước mắt khác chảy ra.

Hu hu, cô bé không muốn khóc đâu nhưng nước mắt cứ tự chảy ra.

Cô bé muốn sang lớp bên cạnh tìm chị gái giúp mình nhưng Nha Nha lại kéo tay các bạn nhỏ khác vây quanh cô bé, không cho cô bé đi.

“Không cho con của người đàn bà xấu đi!”

“Tớ không phải con của người đàn bà xấu, không cho phép cậu nói mẹ tớ là người đàn bà xấu!”

Cô nhóc tức giận giơ nắm đ.ấ.m nhỏ lên, chỉ muốn đ.ấ.m cho một cái nhưng mẹ đã nói rằng không được đánh người.

Nhưng cô bé thật sự rất ghét Nha Nha.

Đúng lúc này, một bóng dáng nhỏ bé đột nhiên chạy từ lớp bên cạnh sang, giật tay Nha Nha ra, còn lạnh lùng nói: “Ai bảo em bắt nạt Minh Thư?”

Thấy là Tập Lục Thừa, Nha Nha không hề sợ hãi mà còn tiến lên nắm lấy cánh tay cậu bé: “Anh, mẹ nói anh là anh trai của em, anh phải bảo vệ em, anh không thể chơi chung với Minh Thư được, cậu ấy là con của người đàn bà xấu!”

Tập Lục Thừa “bốp” một tiếng, lạnh lùng hất tay Nha Nha đang nắm lấy tay mình ra: “Anh không phải anh trai của em! Với lại, mẹ em mới là người đàn bà xấu, em mới là con của người đàn bà xấu!”

Tập Lục Thừa cao hơn các bạn khác nửa cái đầu, ngày thường ở nhà trẻ cũng không giống những bạn nhỏ khác thích chơi bùn, cậu bé giống như một đứa trẻ lớn hơn.

Lúc này nghe cậu bé nói vậy, mọi người lập tức "vèo" một tiếng, ánh mắt đồng loạt đổ dồn vào Nha Nha.

Từ khi còn nhỏ Nha Nha đã được Ngô Hiếu Nghi nâng niu trong lòng bàn tay, chưa từng nói chuyện lớn tiếng với cô bé, càng đừng nói đến việc mắng cô bé, lúc này thấy Tập Lục Thừa nói mình như vậy, cô bé làm sao chịu được.

Mắt cô bé nhanh chóng chứa đầy nước mắt, mặt đầy vẻ "anh còn không dỗ em thì em khóc cho anh xem".

Tập Lục Thừa: "Mẹ em không chỉ xấu, còn làm chuyện phạm pháp, em mới là con của người đàn bà xấu, sau này em còn dám nói bậy nói bạ bắt nạt Minh Thư, anh sẽ đến cục cảnh sát báo án ngay, để cho chú công anh bắt mẹ con hai người lại!"

Nước trong khóe mắt Nha Nha không kìm được nữa, vừa khóc vừa cào cấu Tập Lục Thừa: "Anh nói bậy! Mẹ em mới không phải người đàn bà xấu, em mới không phải là con của người đàn bà xấu hu hu hu…"

Người Tập Lục Thừa nói là Ngô Hiếu Ngọc, nhưng trong lòng Nha Nha, mẹ cô bé từ đầu đến cuối chỉ có một mình Ngô Hiếu Nghi.

TBC

Trước khi cô bé tới nhà trẻ thì mẹ đã nói với cô bé, Tập Lục Thừa là anh ruột của cô bé, đảm bảo anh trai sẽ bảo vệ cô bé, chăm sóc cô bé, bất kể cô bé muốn gì thì anh trai đều sẽ cho mình, nhưng sau khi vào nhà

trẻ, cô bé phát hiện nhưng điều mẹ nói đều là gạt người.

Anh trai chưa bao giờ nói chuyện với cô bé, nhà trẻ phát kẹo thì anh trai cũng chỉ để lại cho Minh Thư ăn, còn giúp Minh Thư đeo cặp sách, cầm bình nước, cứ như Minh Thư mới là em gái ruột của anh trai nên cô bé rất ghét Minh Thư.

Cho nên vừa rồi Minh Thư vừa nói, cô bé lập tức nhớ lại lời mẹ và bà nội đã nói, mẹ nói rằng mẹ của Minh Thư là một người đàn bà xấu, muốn quyến rũ cha, còn làm hại cha ly hôn với mẹ.

Tập Lục Thừa đẩy Nha Nha ra, miệng không tha: "Mẹ em là người đàn bà xấu, nếu em không thay đổi tốt thì sau này em cũng sẽ biến thành người đàn bà xấu!"

Một loạt đòn giáng xuống làm Nha Nha không kìm chế được nữa, lăn ra đất khóc lóc om sòm.

Tiếng khóc này cuối cùng cũng thu hút được cô giáo bên ngoài: "Sao vậy? Tại sao lại khóc?"

Bình thường, trẻ con ở lớp này đều rất ngoan ngoãn, vừa nãy bụng cô ấy đột nhiên khó chịu nên mới chạy ra ngoài một lát, không ngờ chưa đầy hai phút thì đứa trẻ này đã khóc đến rung trời.

Khi sự việc xảy ra, Niệm Niệm làm bẩn tay nên đi rửa tay với cô giáo, vì vậy cô bé không biết em gái mình bị bắt nạt.

Cô bé rất áy náy vì khi em gái cần mình thì mình lại không ở bên cạnh.

Đến lúc tan học, Niệm Niệm thấy Nha Nha đỏ mắt đang đứng ở cửa chờ mẹ nuôi của cô bé, thế là Niệm

Niệm lén bước tới rồi hung hăng nắm lấy tóc của cô bé, lại lộ ra dáng vẻ hung dữ: “Mày là con của người đàn bà xấu, còn dám bắt nạt em gái của tao nữa thì tao… Tao lập tức cắt hết tóc của mày, để mày thành đầu trọc!”

“Hu…”

Tóc Nha Nha bị giật đau, đôi mắt lập tức đỏ lên, nghe Niệm Niệm nói sẽ cắt trọc đầu cô bé khiến cô bé sợ hãi lại khóc òa lên.

Cô giáo thấy vậy thì đau đầu vô cùng, đứa trẻ Nha Nha này khóc mãi không dứt, trưa cô ấy đã dành mấy tiếng đồng hồ mới dỗ được, sao lại khóc nữa rồi?

Niệm Niệm đã lẻn đi trước khi cô giáo đến.

Lần đầu tiên làm chuyện xấu, tim cô bé đập thình thịch.

Nhưng mà, lần sau cô bé vẫn dám!

Ai bảo Nha Nha bắt nạt em gái!

Bà Bạch và thím Thái đến nhà trẻ đón mấy đứa nhỏ thì thấy Nha Nha khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, không khỏi tặc lưỡi: “Sao đứa nhỏ này lại khóc kinh thế, chẳng lẽ bị người ta bắt nạt à?”

Mặt Niệm Niệm đột nhiên đỏ bừng, căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Cô nhóc lại rất bình tĩnh, lắc cái đầu nhỏ: “Không có, không có ai bắt nạt cậu ấy cả, cậu ấy chính là một đứa thích khóc nhè, đúng không, chị?”

Niệm Niệm dừng lại, gật đầu một cách chột dạ: “Đúng!”

Nói xong hai chị em nhìn nhau cười, tay nhỏ nắm tay nhỏ đung đưa.

Vì Tập Lục Thừa và Niệm Niệm giúp mình lấy lại thể diện nên cô bé không cảm thấy mình bị bắt nạt, thêm nữa Niệm Niệm đã giật tóc Nha Nha, sau khi hai chị em bàn bạc thì quyết định không kể chuyện này cho mẹ.

Vì chuyện Hội chợ Quảng mà Bạch Du rất bận, nhất thời cũng không để ý đến sự bất thường của hai đứa trẻ.

Chương 758: Chương 758

DTV-EBOOK

Bà Bạch thấy cháu gái dạo này chạy tới chạy lui, người gầy đi nhiều khiến bà rất đau lòng nên đã cố ý đi mua một ít nhựa đào về, lại mua một con gà thả vườn từ người khác, sau đó nấu với táo đỏ và kỷ tử thành món nhựa đào hấp gà.

Nhựa đào là thứ tốt để dưỡng nhan, món nhựa đào hấp gà vừa xong, nhựa đào đầy đủ chất dẻo, nước dùng đậm đà thơm ngon, uống một ngụm khiến tim người ta đập thình thịch.

Ngô Hiếu Nghi thấy con gái khóc đến nỗi mắt đỏ như quả óc chó, cô ta không tin lời cô giáo nói rằng chỉ là mấy bạn nhỏ cãi nhau, không đánh nhau không bị thương.

Cô ta mắng chửi xối xả cô giáo nhà trẻ khiến hai cô giáo đều bị mắng đến phát khóc mới thôi.

Về đến nhà, cô ta vẫn thấy chuyện không đơn giản như vậy nên đã đi mua kem, dưa hấu và bột đậu xanh về, dùng đồ ăn ngon dỗ dành Nha Nha, sau đó dỗ dành cô bé kể lại chuyện xảy ra ở nhà trẻ.

Nha Nha vốn đã tức giận, thế là cô bé thêm mắm thêm muối kể lại chuyện xảy ra ở nhà trẻ…

“Mẹ, anh trai nói mẹ là người đàn bà xấu, anh ấy còn nói con là con của người đàn bà xấu, anh ấy và Minh Thư cùng nhau bắt nạt con!”

“Minh Thư nói mẹ cậu ấy bảo mẹ mới là người đàn bà xấu, còn bảo những bạn học khác đừng chơi

chung với con, hu hu hu mẹ, con thật sự sợ…”

“Xoảng” một tiếng!

Ngô Hiếu Nghi giận đến mức cầm chén nện xuống đất.

Nha Nha giật nảy mình, đôi mắt đỏ hoe.

Ngô Hiếu Nghi vội vàng kìm nén cơn giận để dỗ dành cô bé, nhưng càng nghĩ đến đứa con trai Tập Lục Thừa cô ta càng tức: “Rốt cuộc tôi đã làm ra chuyện gì trái với lẽ trời mà lại sinh ra thằng con trời đánh như vậy chứ?”

Ai cũng bảo cô ta đối xử không tốt với Tập Lục Thừa, nhưng cứ nhìn xem những việc cậu đã làm đi! Lại còn dám bảo cô ta là người phụ nữ xấu xa nữa!

Nếu cô ta là người phụ nữ xấu xa thì cậu là cái gì, con trai của người phụ nữ xấu xa à?

Tại sao Nha Nha không phải con của cô ta chứ? Nếu Nha Nha là con của cô ta thì tốt rồi, thế thì chẳng phải lo lắng hay phiền muộn gì nữa.

Nghĩ đến đây, Ngô Hiếu Nghi ôm chặt Nha Nha vào lòng. Để giữ được Nha Nha ở bên cạnh mình, bây giờ mỗi tháng cô ta phải đưa cho em gái mười lăm đồng, còn phải thuê nhà ở và nuôi hai mẹ con, tiền lương hàng tháng còn chẳng đủ tiêu.

Tất nhiên, khi ly hôn cha mẹ cô ta đã lấy được một khoản tiền lớn của từ trên thân Tập Hiểu Đông, đủ để cô ta sống cả đời mà chẳng cần làm việc.

Đúng lúc này Ngô Hiếu Ngọc về nhà, nhìn thấy một lớn một nhỏ đều đỏ mắt, bèn hỏi đã xảy ra chuyện gì. Sau khi biết được mọi chuyện, cô ta đảo

mắt lia lịa, nói: “Chị, chẳng lẽ chị định bỏ qua chuyện này như vậy à?”

Ngô Hiếu Nghi: “Không thì sao? Tập Hiểu Đông với mẹ anh ấy không chịu gặp tôi, tôi có đi cũng chẳng vào được nhà họ.”

Cô ta đã nhìn lầm người đàn ông Tập Hiểu Đông này rồi, một khi đã trở mặt thì vô tình đến đáng sợ, hoàn toàn không quan tâm để tình nghĩa vợ chồng bao nhiêu năm. Cô ta vẫn nghĩ anh ấy đã có người khác, chẳng qua không có chứng cứ thôi.

Còn về Bạch Du, cô ta cũng muốn đi làm loạn một trận nhưng vừa nghĩ đến lần trước cô đạp xe suýt tông thẳng vào mình thì hơi rén.

Ngô Hiếu Ngọc trợn mắt: “Chị, chị suốt ngày nói yêu thương Nha Nha lắm nên tôi mới giao con bé cho chị chăm sóc, giờ chị chăm sóc nó kiểu này à? Bây giờ đám trẻ con ở mẫu giáo đều gọi bảo con bé là con của người đàn bà xấu xa rồi, sau này nó biết nhìn mặt người khác thế nào nữa đây?”

Ngô Hiếu Nghi luống cuống chân tay: “Tôi… Tôi…”

Ngô Hiếu Ngọc ngắt lời cô ta: “Chị đừng nói gì nữa, nếu đã không thể bảo vệ tốt Nha Nha thì tôi sẽ dẫn con bé đi, để nó đỡ phải chịu thêm tổn thương nào nữa.”

Nói rồi, cô ta bước lên định kéo Nha Nha đi, Nha Nha sợ hãi khóc toáng lên, vội vàng ôm chặt cô Ngô Hiếu Nghi không chịu buông tay.

Ngô Hiếu Nghi cũng ôm chặt Nha Nha: “Hiếu Ngọc, coi như chị xin cô đấy, cô muốn gì cũng được, chỉ xin cô đừng cướp mất Nha Nha của tôi đi!”

Cô ta đã trắng tay rồi, chỉ còn một cô con gái này tôi, cô ta thật sự không thể tưởng tượng nổi cuộc sống của mình sẽ ra sao nếu mất đi Nha Nha nữa.

Ngô Hiếu Ngọc vẫn không buông tay: “Chị, chị biết tôi lớn lên ở thành phố Quảng từ nhỏ mà, bây giờ lại học đại học ở đây, sau này có lẽ cũng sẽ làm việc ở đây luôn. Thế nên tôi muốn mua một căn nhà, có nhà thì mới có cảm giác ổn định được.”

Ngô Hiếu Nghi nhíu chặt mày, không trả lời.

Cô ta không ngốc, em gái đang moi tiền của cô ta, nhưng số tiền đó là cơ sở để cô ta sống tiếp, không thể dễ dàng lấy ra dùng được.

Thấy vậy, Ngô Hiếu Ngọc lại quay sang nhìn Nha Nha: “Tôi đã nghĩ kỹ rồi, đến lúc đó Nha Nha sẽ đứng tên nhà, coi như người mẹ nuôi như chị chuẩn bị của hồi môn cho con bé trước. Mua nhà xong, chị và Nha Nha cũng có thể chuyển vào đó ở, không cần đi thuê nhà nữa.”

Nghe thế, hàng mi của Ngô Hiếu Nghi khẽ run: “Nếu để Nha Nha đứng tên nhà thì sau này cô ở đâu?”

Ngô Hiếu Ngọc đã quan sát hết toàn bộ biểu cảm của cô ta: “Sau khi tốt nghiệp tôi sẽ có lương, cha của Nha Nha cũng có lương, chờ bao giờ tích cóp đủ tiền sẽ mua nhà, tuyệt đối không động vào của hồi môn của Nha Nha đâu.”

Ngô Hiếu Nghi: “Căn nhà đó thế nào? Ở đâu? Tôi muốn đi nhìn tận mắt.”

Ngô Hiếu Ngọc hơi mất kiên nhẫn nhưng nghĩ kỹ lại xong vẫn gật đầu: “Được, để tôi đi sắp xếp, đến lúc đó chị phải chuẩn bị tiền trước đấy, để tôi lo thủ tục nhà cho.”

***

Mấy người Bạch Du dậy từ lúc trời còn chưa sáng, bọn họ thống nhất buộc tóc đuôi ngựa và thay đồng phục, đeo thẻ tên của cuộc triển lãm rồi xuất phát đến hội chợ thương mại.

Mã Tái Nam hơi khó chịu kéo chỉnh quần áo trên người: “Rõ ràng là cùng một bộ đồ mà sao mặc trên người Bạch Du lại đẹp thế, mặc vào người tôi thì lại xấu ma chê quỷ hơn, đến tôi còn chẳng muốn nhìn luôn.”

TBC

Trang phục của Bạch Du hơi khác với nhóm Mã Tái Nam và Cảnh Phỉ, áo trên là đồng phục chung, sơ mi trắng kết hợp với nơ đen, nhưng cô mặc quần dài, đi giày cao gót đen để phân biệt chức vụ với nhóm Cảnh Phỉ.

Bạch Du nhìn cô ấy một lượt từ trên xuống dưới rồi nói: “Đợi lát nữa vào sảnh triển lãm tôi sẽ tỉa lại lông mày cho cô.”

Bình thường Mã Tái Nam hay chạy đi chạy lại khắp nơi, lại lớn lên ở bờ biển nên làn da đen sạm, nhưng gương mặt cô ấy không hề xấu. Nhất là dạo này, khí chất của cô ấy đã thay đổi rất nhiều.

Trước kia lúc đi đường cô ấy toàn còng lưng xuống, cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng vào mắt người khác, lúc nào cũng tỏ vẻ tự ti yếu kém. Nhưng

bây giờ, sống lưng của cô ấy lúc nào cũng thẳng tắp, khi làm việc và nói chuyện đều mang theo phong thái tự tin, nhanh nhẹn.

Có câu nói: Phụ nữ tự tin là đẹp nhất. Quả không sai, bây giờ Mã Tái Nam mang một vẻ đẹp của riêng cô ấy, chẳng qua cô ấy không hề nhận ra thôi.

Nghe cô nói vậy, Mã Tái Nam gật đầu như con gà mổ thóc: "Được đấy, cả son môi của cô nữa, có đắt không vậy? Nếu không đắt thì tôi cũng muốn mua một thỏi."

Bạch Du: "Son môi có nhiều giá lắm, loại bình thường chỉ khoảng hai, ba đồng, đắt hơn chút thì đến bảy, tám đồng một thỏi."

Son môi thời này khác với đời sau, màu sắc rất hạn chế, thường chỉ có một, hai màu thôi, còn không xoay được mà phải đẩy lên, kích thước cũng ngắn hơn đời sau một chút.

Nghe vậy, Mã Tái Nam còn chưa kịp nói gì mà Hạ Hải Sinh đã líu lưỡi nói: "Cái thứ bé tí tẹo thế mà cũng đến mấy đồng, đắt thế? Đồ của phụ nữ đắt thật đấy!"

Mã Tái Nam lập tức phản bác: "Lấy vợ còn tốn tiền hơn đấy, sau này cậu đừng có lấy vợ nữa thì hơn."

Vành tai Hạ Hải Sinh đỏ bừng lên: "..."

Thật ra Mã Tái Nam cũng thấy hơi đắt, nghĩ đến việc phải bỏ ra nhiều tiền như thế mua một thỏi son là cô ấy đã đau lòng rồi. Nhưng nhìn Bạch Du thoa son xong, trông sắc mặt tươi tắn hơn hẳn thì vẫn quyết định sẽ chi mạnh tay một lần.

Bạch Du cũng từng nói phụ nữ phải biết yêu thương bản thân, giống như chăm sóc một bông hoa vậy, đừng tiếc rẻ cái này cái nọ, càng không nên đầu tư tiền bạc vào đàn ông mà phải đầu tư vào bản thân mình.

Chương 759: Chương 759

DTV-EBOOK

Mặc dù cô ấy không hiểu những lời này lắm nhưng lại cảm thấy những lời Bạch Du nói chắc chắn là đúng.

Thế nên mục tiêu tiếp theo của cô ấy là mua son môi!

Khi đi vào sảnh triển lãm, sắc trời đã sáng tỏ, các thương nhân tham gia triển lãm đã có mặt đông đủ, nhưng còn lâu mới đến giờ khai mạc.

Mọi người đi ăn sáng rồi bắt đầu chỉnh trang lại diện mạo: răng phải sạch, không được phép có mùi tỏi, càng không được dính lá cây vào răng, vai không được có gàu.

Bạch Du lấy d.a.o cạo lông mày ra cạo cho Mã Tái Nam cặp mày có hình dáng mạnh mẽ, sắc sảo, sau đó dùng chỉ kẻ mày để định hình lại.

Không ngờ sau khi làm xong, các đường nét trên mặt Mã Tái Nam trở nên hài hòa hơn rất nhiều, không còn cặp lông mày vừa rậm vừa thô, lại lộn xộn cái dài cái ngắn khiến gương mặt lem nhem như trước nữa.

Cảnh Phỉ kinh ngạc thốt lên: “Thì ra dáng lông mày cũng có ảnh hưởng lớn đến ngoại hình của một người như vậy!”

Cổ Lan Hương thấy vậy thì cũng nhờ Bạch Du chỉnh sửa giúp mình.

Cổ Lan Hương có khí chất trưởng thành, trầm ổn, nhưng lông mày lại quá nhạt và thưa. Căn cứ vào khí chất, Bạch Du vẽ một đôi lông mày cong như hình trăng lưỡi liềm để cô ấy trông dịu dàng hơn, giống như một người làm công tác văn hóa.

Các đơn vị tham gia triển lãm gần đó đứng ngoài quan sát, có người mạnh dạn nhờ Bạch Du giúp đỡ, Bạch Du cũng vui vẻ làm cho mọi người.

Hoa Dung Dung đã đến sảnh triển lãm từ sớm, nhưng không công khai thân phận của mình. Nhìn thấy cảnh tượng này, cô ấy vội vàng chụp lại rồi ghi chép "soàn soạt" vào sổ tay.

Một tiếng sau, hội trường triển lãm chính thức mở cửa, các thương gia cũng lần lượt kéo vào.

Nhưng gian hàng của Bạch Du vẫn vắng như chùa bà đanh, chẳng có một vị khách nào ghé qua.

Mã Tái Nam đi ra đằng trước dò la tình hình quay về nói: "Các thương gia càng ngày càng đông, chủ nhiệm bạch, chúng ta có nên hành động không?"

Bạch Du gật đầu, sau đó ngồi xổm xuống, mở túi hành lý mang theo để lấy vũ khí bí mật ra - Đó là một cái kèn và một cây đàn Nhị Hồ.

Mọi người có mặt đều ngẩn ra khi nhìn thấy vũ khí bí mật này, ngay cả Hoa Dung Dung đứng cách đó không xa cũng sửng sốt.

Bạch Du định làm gì vậy? Chẳng lẽ muốn biểu diễn nhạc cụ?

Đúng là Bạch Du muốn biểu diễn nhạc cụ thật, cô đẩy cây đàn về phía Nhị Hồ cho Đái Lôi, nói: "Hình

như cậu từng nói biết đánh đàn Nhị Hồ phải không? Thế thì đi cùng tôi đi."

Nói rồi, cô đặt cây đàn vào tay Đái Lôi rồi cầm kèn lên, chọn ra vài món đồ điêu khắc bằng vỏ sò tiêu biểu nhất, đưa một cái cho Cảnh Phỉ, một cái cho Mao Chí Cần.

Sau đó mới quay sang hỏi Cổ Lan Hương và Hạ Hải Sinh: "Giao quầy triển lãm cho hai người dược không?"

Cổ Lan Hương và Hạ Hải Sinh ngơ ngác gật đầu, đáp: "Không, không thành vấn đề."

Bạch Du gật đầu, lại quay sang dặn Mã Tái Nam: "Cầm theo tờ rơi rồi mọi người đi theo tôi."

Nói rồi, cô cầm kèn đi thẳng đến khu vực sôi động nhất trong sảnh triển lãm.

Nhóm Đái Lôi không biết cô định làm gì, cứ đứng ngơ ngác tại chỗ một lúc mới vội vàng đi theo.

Hoa Dung Dung cũng nhanh nhẹn cầm máy ảnh đi theo.

Bộ đồng phục đẹp mắt và chỉnh tề của nhóm Bạch Du đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, một nhóm nam thanh nữ tú tràn đầy nhiệt huyết, diện mạo nổi bật hơn đa số mọi người ở đây, trang phục lại khác biệt, đi trên đường khiến ai cũng phải ngoái lại nhìn.

Huống hồ bọn họ còn đang cầm kèn và đàn Nhị Hồ trong tay, mấy người này định làm gì vậy?

Có phải đội văn công được Hội chợ thương mại mời đến biểu diễn không?

Mấy thương nhân ở quầy triển lãm vắng khách đều tò mò hìn theo, có người còn tò mò đi theo. Lúc đến được khu vực trung tâm nhất, đằng sau nhóm Bạch Du đã có một đoàn người.

Con người vốn có tính tò mò, thấy người người tụ tập như vậy thì ai cũng muốn lại gần xem thử, ngay cả các thương gia cũng không ngoại lệ.

Bạch Du quay sang nhìn Đái Lôi, hỏi: "Cậu biết chơi bài Quốc ca không?"

Trên đường đến đây, Đái Lôi đã cảm nhận được không biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào người mình khiến anh ấy vừa kích động vừa ngượng ngùng. Lúc này nghe Bạch Du hỏi vậy thì không khỏi l.i.ế.m môi, đáp: "Biết."

Bạch Du gật đầu: "Biết thì tốt, tiếp theo chúng ta sẽ hợp tấu Quốc ca."

Nói xong, cô quay về phía đám đông, tươi cười nói: "Xin chào tất cả mọi người, chúng tôi đến từ nhà máy đồ khảm xà-cừ Phi Ngư trên đảo Quỳnh Châu. Đồ khảm xà cừ, đúng như tên gọi, chính là nghệ thuật điêu khắc từ vỏ sò. Hai món đồ mà hai đồng nghiệp của tôi đang cầm trên tay chính là hai sản phẩm tiêu biểu nhất. Đây là tác phẩm [Ba lần đánh Bạch Cốt Tinh], lấy cảm hứng từ một trong tứ đại danh tác của Trung Hoa là [Tây Du Ký]. Còn đây là [Công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn], dựa trên câu

chuyện cổ tích [Công chúa Bạch Tuyết] của nước Đức."

Nói rồi, cô lại thuật lại một lần nữa bằng tiếng Anh.

Bạch Du có dung mạo xinh đẹp, dù đứng ở đâu cũng không thể phớt lờ được, huống hồ lúc này cô lại tự tin giới thiệu về sản phẩm của mình, giọng nói êm ái như chim oanh hót líu lo, không chỉ mang lại sự thoải mái về mặt thị giác mà còn cả thính giác của mọi người.

Mà sản phẩm của cô còn khiến người ta lóa mắt hơn cả người cô.

"Không ngờ món đồ xinh đẹp như vậy lại được điêu khắc từ vỏ sò! Nếu không nói thì chắc chẳng bao giờ tôi đoán được đâu!"

"Tôi cũng thế! [Ba lần đánh Bạch Cốt Tinh] là đoạn tôi thích nhất trong [Tây Du Ký], điêu khắc tốt thật đấy! Cậu nhìn động tác với vẻ mặt của Tôn Ngộ Không kìa, trông cứ như thật ấy."

Có lẽ thương nhân nước ngoài không hiểu rõ [Tây Du Ký] nhưng hầu hết ai cũng từng nghe qua truyện cổ tích [Công chúa Bạch Tuyết].

"Oh my God! Món đồ tinh xảo, đẹp đẽ như vậy lại được làm từ vỏ sò sao? Thực sự quá ấn tượng!"

"Tôi đã từng nhìn thấy những sản phẩm được điêu khắc từ vỏ sò rồi, chẳng qua chỉ toàn dính đống vỏ sò vào nhau thôi, trông xấu lắm. Nhưng sản phẩm này tinh tế như một tác phẩm nghệ thuật vậy! Tôi không làm trong lĩnh vực này mà cũng muốn mua vài món về làm quà cho gia đình, bạn bè rồi đây!"

Bạch Du liếc mắt ra hiệu cho Đái Lôi, sau đó đặt cái kền lên môi, bắt đầu thổi.

Mọi người trong nước: ???

Vừa nãy bọn họ thấy Bạch Du cầm cái kèn trong tay còn không biết cô định làm gì, về sau thấy cô chỉ giới thiệu sản phẩm thì cho rằng kèn chỉ là vật trang trí thôi. Ai ngờ cô lại định thổi kèn ở chỗ này?

Trước giờ kèn là nhạc cụ chỉ dùng trong đám ma thôi!

Bạch Du vô cùng bình tĩnh giơ kèn lên thổi Quốc ca.

Đái Lôi vốn còn cảm thấy hơi ngại, nhưng khi thấy Bạch Du bình tĩnh tự tin như vậy thì dường như bị cô lây nhiễm. Anh ấy chờ đến nhịp rồi cũng hợp tấu theo cô.

Khách nước ngoài: ???

Đây là nhạc cụ gì vậy? Chưa từng nhìn thấy.

Mới đầu nghe còn cảm thấy hơi ồn ào, nhưng càng nghe lại càng cảm nhận được người chơi cần phải có sức phổi rất khỏe thì mới thổi được cái này. Khi giai điệu dần dần lên cao, cảm giác như những cơn sóng dồn dập đang dâng trào lên một cách vô cùng hùng tráng, cuối cùng thì lên đến đỉnh điểm. Mọi người đều cảm giác như có thứ gì đó căng tràn trong lồng ngực, trái tim bồi hồi xao xuyến.

Nốt cuối cùng của điệu kèn giống như một tiếng sấm nổ vang trong lòng mọi người, rồi từ từ lắng xuống như mặt biển yên ả.

Bạch Du đứng giữa trung tâm, duyên dáng yêu kiều như một cây cổ thụ vững chãi, tỏa ra khí thế thiêng liêng không thể xâm phạm.

Mọi người có mặt đồng loạt sững sờ.

Kèn xuất hiện, uy lực vô song!

Khi bản hợp tấu kết thúc, mọi người đã đứng dày đặc xung quanh, chen chúc ba tầng trong ba tầng ngoài, ai nấy đều kiễng chân hết cỡ để xem chuyện gì đang diễn ra bên trong.

Trong lúc diễn tấu, Bạch Du đã trao đổi ánh mắt với Mã Tái Nam, để cô ấy phát tờ rơi và danh thiếp cho khách nước ngoài.

Cảnh Phỉ và Mao Chí Cần cũng không chịu thua, ngoài nhiệm vụ trưng bày sản phẩm điêu khắc từ vỏ sò, họ còn dùng tiếng Anh lưu loát giới thiệu về nhà máy và sản phẩm của mình.

Chương 760: Chương 760

DTV-EBOOK

Ở thời đại này, người biết nói tiếng Anh hiếm như lông phượng sừng lân, rất nhiều đơn vị tham gia triển lãm cũng mang theo nhân viên bán hàng đến nhưng những người đó chỉ có thể nói được vài câu tiếng Anh đơn giản, ngay cả báo giá cũng không tốt chứ đừng nói là giới thiệu sản phẩm và nhà máy. Khi thương nhân nước ngoài tới, bọn họ chỉ đành mượn phiên dịch viên của hội chợ, nhiều khi khách hàng phải xếp hàng chờ rất lâu, hiệu suất làm việc rất thấp.

Nhưng đội ngũ mà Bạch Du sáng chói như ánh mặt trời, người nào cũng nói tiếng Anh lưu loát, nhất là khẩu âm chuẩn giọng Anh của Cảnh Phỉ càng khiến không ít khách nước ngoài kinh ngạc.

Mặc dù các đơn vị trong nước tham gia triển lãm không nghe ra là khẩu âm gì nhưng họ thừa hiểu trình độ tiếng Anh lưu loát là thế nào. Nhân viên bán hàng của họ gặp khách nước ngoài chỉ biết "ừm, ờ" mãi mà chẳng nói nên lời, trong khi nhóm Bạch Du gần như không có một từ "ừm, ờ nào."

Sau đó, Bạch Du và Đái Lôi lại biểu diễn một khúc "Hoa nhài" nữa rồi mới dẫn một nhóm khách hàng lớn đến gian hàng xa xôi hẻo lánh của mình.

Các đơn vị tham gia triển lãm khác thấy thế mới sực tỉnh lại từ uy lực của kèn, ai nấy đều vỗ đùi than - Khách hàng bị dẫn đi hết rồi!

Có mấy đơn vị cảm thấy Bạch Du làm vậy quá phô trương, nhưng hội chợ cũng không cấm dùng cách này để thu hút khách hàng. Dù họ có không phục thì cũng chẳng có cách nào, khiếu nại cũng vô dụng.

Nhưng đa phần các đơn vị tham gia triển lãm rất bội phục Bạch Du.

“Nữ đồng chí vừa rồi trông có khi còn chưa đến hai mươi tuổi, còn nhỏ hơn cả con gái tôi nữa, thế mà nhìn khí chất của người ta kìa, đứng trước mặt nhiều thương nhân như thế mà vẫn điềm tĩnh, tự tin được, nói tiếng Anh cũng rất lưu loát. Mấy đứa nhà tôi mà so với cô gái đó thì còn kém xa.”

“Đúng đấy, vừa nãy cô ấy tự giới thiệu mình là chủ nhiệm của nhà máy khảm xà cừ, còn trẻ thế mà đã làm chủ nhiệm rồi, quá đỉnh!”

TBC

“Mọi người không biết cô ấy à? Cô ấy không chỉ là chủ nhiệm hà máy mà còn là sinh viên khoa ngoại ngữ của đại học Trung Sơn đấy, năm ngoái thi đại học còn là thủ khoa tỉnh Phúc Kiến cơ. Lần này các nhân viên của cô ấy đều là sinh viên ngoại ngữ của đại học Trung Sơn đấy!”

“Sao anh biết rõ thế?”

“Báo thường ngày Tân Hoa có đưa tin đấy, trong thời gian tham gia Hội chợ Quảng, báo thường ngày Tân Hoa còn theo dõi và đưa tin về toàn bộ quá trình cơ. Nếu các anh muốn biết thêm thì cứ đi mua báo mà đọc.”

Hoa Dung Dung nhìn những người do cha cô ấy sắp xếp đang tuyên truyền về tờ báo của mình thì

không khỏi nhếch miệng cười, sau đó mới vội vàng đuổi theo Bạch Du.

Hôm qua Bạch Du nói muốn thừa nước đục thả câu, cô ấy đã đoán ra ngay cô sẽ làm gì đó để thu hút khách hàng, về nhà cò thảo luận với cha mẹ về việc này.

Vì biết Bạch Du nấu ăn rất ngon nên đã đoán cô sẽ biểu diễn nấu ăn tại chỗ để thu hút khách hàng.

Chiêu này từng được một nhà triển lãm dùng để thu hút khách hàng rồi nên nó không còn đạt được hiệu quả cao nữa. Ban tổ chức hội chợ cũng hạn chế việc nấu ăn ngay tại chỗ để tránh mùi đồ ăn lan ra khắp sảnh hội chợ.

Cha cô ấy cảm thấy Bạch Du sẽ không dùng đồ ăn ngon, nhưng cũng không đóa được cô sẽ dùng chiêu trò gì.

Chắc cha mẹ cô ấy cũng chẳng thể ngờ được Bạch Du lại biểu diễn thổi kèn, thật sự là quá chấn động, quá sức tưởng tượng!

Nhưng hiệu quả đạt được rất tốt, cứ nhìn khách hàng đang đi theo sau lưng Bạch Du là biết.

Nếu không có gì bất ngờ thì Nhà máy đồ khảm xà cừ Phi Ngư chắc chắn sẽ là con hắc mã của hội chợ kỳ này!

Hoa Dung Dung sợ bị bỏ lại xa quá nên vội vàng chạy theo, vừa chạy vừa chụp những bức ảnh quan trọng về đám đông khách hàng và nhóm của Bạch Du, tốn rất nhiều phim.

Nhưng cô ấy không hề lo lắng, bởi vì chẳng mấy chốc sẽ kiếm lại được chút tiền đó thôi.

Cổ Lan Hương và Hạ Hải Sinh rất hoang mang khi thấy Bạch Du cầm kèn đi.

Bọn họ không nghĩ ra Bạch Du muốn làm gì, nhưng họ có một sự tin tưởng không thể hiểu được đối với Bạch Du.

Họ cảm thấy dù Bạch Du có làm gì thì cũng sẽ thành công, nói đúng hơn là Bạch Du sẽ không làm chuyện gì vô ích.

Khu vực của bọn họ quá vắng vẻ và xa xôi đến mức không nghe được cả tiếng kèn, thời gian từng giây từng phút trôi qua, bọn họ càng lúc càng lo lắng.

Đương lúc hai người đang sốt ruột như con kiến trong chảo nóng thì đột nhiên một loạt tiếng ồn càng lúc càng tiến gần về phía họ, tiếng ồn ào càng lúc càng lớn cùng với đám đông kéo đến ùn ùn như thủy triều.

Hai người: ???

Xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại có nhiều người thế?

Không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Bạch Du đi ở hàng đầu tiên, nhìn thấy hai người họ đứng đực ra đó thì bảo: “Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Mau chào hỏi khách đi.”

Hai người: “!”

Đây toàn là khách hàng sao?

Chỉ trong chốc lát, quầy hàng nhỏ hẹp đã bị khách hàng vây chật như nêm cối.

Cổ Lan Hương và Hạ Hải Sinh chẳng có thời gian mà sửng sốt nữa, bọn họ vội vàng giới thiệu sản phẩm từ vỏ sò cho khách, bao gồm giá cả và số lượng đặt hàng.

Có nhiều khách chỉ định đến xem cho vui thôi, nhưng sau khi nhìn thấy sản phẩm thì không ngừng khen ngợi, một lúc sau mới rời đi làm việc khác. Nhưng vẫn có những khách muốn mua ở lại.

Trong đó có một thương nhân đến từ Hương Cảng, sau khi nhìn thấy các bộ sưu tập [Tây Du Ký] và [Hồng Lâu Mộng] thì mê mẩn không rời tay: "Quá tinh xảo! Quá tuyệt vời! Quá tinh tế! Còn tái hiện được chính xác cả và trang phục nữa, khí chất của các nhân vật trong sách cũng được bộc lộ ra hết. Đúng là mỗi sản phẩm là một tác phẩm nghệ thuật mà!"

Vị khách này rất am hiểu Tứ đại danh tác, thích nhất là [Hồng Lâu Mộng], cũng vô cùng quen thuộc với các nhân vật trong tác phẩm. Thế nên khi nhìn thấy Lâm Đại Ngọc và Giả Bảo Ngọc sống động như thật trước mắt, ông ấy đã kinh ngạc tột độ.

Đây không phải điều khắc bình thường, đây là tác phẩm nghệ thuật, không có gu thẩm mỹ nhất định và được nghệ thuật hun đúc thì tuyệt đối không thể làm ra được những sản phẩm xuất sắc như vậy.

Người thương nhân này không biết nói tiếng phổ thông, may mà Mao Chí Cần là người Quảng Đông nên biết nói tiếng Quảng, thế là Bạch Du để anh ấy phụ trách vị khách này.

Cuối cùng, người thương nhân đến từ Hương Cảng này đã đặt đơn hàng có giá trị cao nhất, riêng

bộ sưu tập [Tây Du Ký] và [Hồng Lâu Mộng], ông ấy đã đặt bốn trăm bộ.

Vì các sản phẩm trong bộ sưu tập này đều là những tác phẩm điêu khắc rất phức tạp nên mỗi sản phẩm có giá từ ba mươi đến bốn mươi đồng. Ngoài ra, ông ấy còn đặt mua thêm các sản phẩm khác nữa, tổng giá trị đơn hàng là hơn ba mươi ngàn đồng.

Vào năm 1978, một đô la Mỹ đổi được 1,5771 nhân dân tệ, sau khi quy đổi đơn hàng ra đô la Mỹ thì được giá trị là hơn hai mươi ngàn đô!

Chỉ một đơn đặt hàng đã có giá trị hơn hai mươi ngàn đô la nước ngoài rồi, đây là chuyện chưa từng xảy ra với các mặt hàng tiểu thủ công!

Mọi người hưng phấn như điên.

Hoa Dung Dung lại càng phấn khích liên tục bấm chụp ảnh, cảm giác cái máy ảnh trong tay cô ấy sắp bốc cháy đến nơi rồi.

Hết khách này đến khách khác, hết đơn đặt hàng này đến đơn đặt hàng khác, mọi người bận đến nỗi chẳng có thời gian uống nước, giọng nói cũng khàn hết cả.

Nhưng ai nấy đều vui vẻ phấn chấn, cảm giác như có một ngọn lửa đang cháy trong lòng, càng mệt càng hăng hái.

Đến giữa trưa, khi phiên chợ tạm dừng, mọi người mới bắt đầu tổng kết, chỉ trong một buổi sáng mà tổng giá trị đơn đặt hàng đã đặt một trăm sáu mươi ba ngàn sáu trăm đồng, đổi ra ngoại tệ là một trăm ngàn đô la Mĩ!

Chỉ một buổi sáng đã đạt được một trăm ngàn đô la Mĩ!

Tin tức này nhanh chóng lan ra khắp hội chợ khiến mọi người lập tức bùng nổ!

Trước buổi sáng hôm nay, ai mà ngờ được hội chợ lần này lại xuất hiện một con "hắc mã" như vậy chứ?

Có người từng đọc báo thường ngày Tân Hoa nên biết nhà máy khảm xà cừ của Bạch Du, nhưng bọn họ cũng không mấy đề cao bọn họ. Dù sao cũng là mấy thứ đồ làm từ vỏ sò, không ăn được cũng chả mặc được, người mua chắc chắn cũng có hạn.

Chương 761: Chương 761

DTV-EBOOK

Còn có người muốn thấy Bạch Du thất bại, trong suy nghĩ của họ, Bạch Du chỉ là một con nhóc mới ra đời, dùng cái danh sinh viên đại học để tạo tiếng vang. Nhưng làm ăn kinh doanh không phải trò chơi, nếu không bán được cái nào thì chắc chắn cô sẽ mất hết thể diện.

Nhưng không ngờ người bị vả mặt lại là bọn họ.

Đau mặt quá!

Hoa Dung Dung chẳng kịp chờ để phỏng vấn nhóm Bạch Du mà vội vàng chạy về tòa soạn viết bài từ ảnh chụp và những thông tin đã ghi chép lại, quyết tâm phải đưa tin này lên đầu đề tờ báo ngày mai.

Không chỉ thế đâu, bài viết của cô ấy nhất định phải được đăng trên trang báo tốt nhất, tiêu đề phải nổi bật nhất!

Bạch Du biết sáng nay mọi người rất vất vả nên sau khi bảo Hạ Hải Sinh đi mua cơm, cô còn dặn mua thêm một ít sữa song bì về làm món tráng miệng cho mọi người.

Sữa song bì ở thành phố Quảng được làm từ sữa trâu tươi mỗi ngày, trứng gà là trứng gà ta, sữa song bì trơn mềm thơm ngậy, chẳng trách lại trở thành đặc sản nổi tiếng nhất của thành phố.

Cảnh Phỉ vừa ăn vừa uống sữa, còn nói: “Ước gì ngày nào cũng được uống sữa song bì.”

Bạch Du mỉm cười nhìn cô ấy: ”Mới thế mà đã thỏa mãn rồi à? Tôi báo cho mọi người một tin tốt này, chờ sau khi hội chợ Quảng kết thúc, nhà máy khảm xà cừ sẽ cho mọi người một khoản phụ cấp.

Vừa nói xong, mọi người vô cùng vui mừng: “Thật sao?”

Mặc dù bọn họ tham gia chủ yếu là vì học hỏi kinh nghiệm nhưng nếu có phụ cấp thì ai mà chẳng muốn?

Nhất là người có hoàn cảnh gia đình khó khăn như Cổ Lan Hương thì lại càng chờ mong.

Bạch Du gật đầu: “Lúc trước không nói với mọi người là vì không biết sẽ có được bao nhiêu đơn đặt hàng, nhưng giờ thì có thể chắc rằng phụ cấp sẽ không ít đâu.”

Mọi người vui vẻ quay sang nhìn nhau.

Sang buổi chiều, khách không còn đông như buổi sáng nhưng cũng có người đến đặt hàng.

Ngày hôm sau, báo thường ngày Tân Hoa vừa phát hành, Nhà máy đồ khảm xà cừ Phi Ngư lập tức nổi tiếng!

Bạch Du cũng thật sự nổi tiếng!

TBC

Khắp phố lớn ngõ nhỏ, ai ai cũng đang thảo luận về nhà máy khảm xà cừ và nhóm sinh viên Bạch Du.

“Đúng là trò giỏi hơn thầy, không hổ danh là thế hệ sinh viên đại học đầu tiên sau khi đất nước khôi phục kỳ thi đại học, tự hào quá đi mất!”

“Quốc gia có được nhân tài như vậy thì tương lai chắc chắn sẽ ngày càng tốt đẹp!”

“Cái đồ điêu khắc vỏ sò đấy bán ở đâu vậy? Tôi cũng muốn mua một cái về trang trí.”

“Tôi thấy người giỏi nhất vẫn là cô sinh viên Bạch Du kia, ai mà ngờ được lại có người thổi kèn ở hội chợ chứ…”

Trùng hợp đúng lúc Ngô Hiếu Nghi dắt Nha Nha đi ngang qua, nghe được nội dung cuộc trò chuyện của mọi người, khuôn mặt thanh tú của cô ta lập tức vặn vẹo méo mó.

Sau hôm Nha Nha bị bắt nạt, ngay ngày hôm sau cô ta đã đến trường mẫu giáo yêu cầu Tập Lục Thừa và con gái của Bạch Du xin lỗi Nha Nha.

Nhưng giáo viên trường mẫu giáo không cho cô ta vào, còn bảo nếu cô ta còn làm loạn nữa thì sẽ báo công an, cũng không cho Nha Nha đi học nữa. Lúc đó cô ta tức muốn hộc máu.

Cô ta đoán chắc giáo viên ở trường mẫu giáo đã bị nhà họ Tập và Bạch Du mua chuộc rồi.

Cô ta còn định chặn đường bọn họ nhưng mỗi lần gặp mẹ Tập, ánh mắt bà ấy nhìn cô ta cứ như lưỡi d.a.o sắc bén. Con gái Bạch Du thì rất láu cá, vừa thấy cô ta lại gần đã khóc ầm lên, bảo cô ta là người xấu.

Có một bác gái mập người Nam Kinh nghe thấy vậy thì lập tức lao đến định đánh cô ta khiến cô ta sợ hãi chạy trối chết, còn mất cả một chiếc giày.

Sau nhiều lần muốn tiếp cận không được, cô ta đành tạm thời bỏ cuộc.

Nhưng dạo này Nha Nha càng ngày càng ăn ít, hôm nào đi học về cũng ủ rũ chán nản, hỏi mãi cô bé mới chịu nói là sau chuyện hôm đó, không còn bạn nào muốn chơi cùng cô bé nữa.

Ngô Hiếu Nghi rất tức tối vì chuyện này, bắt nạt cô ta thì được nhưng bắt nạt con gái cô ta thì không được!

Thế nên lúc này nghe được mọi người khen ngợi Bạch Du, cô ta cảm thấy như vừa ăn phải con ruồi.

Dọc đường đi, sắc mặt cô ta vô cùng âm trầm. Sau khi đưa Nha Nha đến trường mẫu giáo, cô ta cũng hạ quyết tâm.

Cô ta muốn đến Hội chợ Quảng vạch trần kẻ tiêu nhân Bạch Du trước mặt tất cả mọi người!

Bạch Du không biết có một cơn bão đang ập đến với mình. Lúc này, mọi người đang thảo luận về việc họ không thể sử dụng kèn Xô - na để thu hút khách nước ngoài nữa.

Cảnh Phỉ tỏ vẻ tiếc nuối: “Tiếc quá, kèn Xô - na chỉ dùng được một lần là không thể sử dụng được nữa. Tôi nghĩ nếu có thể sử dụng được vào ngày thứ hai và thứ ba, mỗi ngày có thể có được đơn đặt hàng cả trăm ngàn đô rồi!”

Mã Tái Nam tức tối nói ngay: “Tất cả là do những người chạy theo phong trào đó, khiến ban quản lý của hội chợ ra lệnh cấm mọi người biểu diễn bất kỳ loại nhạc cụ hoặc hình thức biểu diễn nào khác!”

Sau khi nhà máy khắc vỏ sò Phi Ngư bỗng dưng nổi tiếng trong buổi sáng đầu tiên, buổi chiều đã có người bắt đầu bắt chước, kèn Xô - na, đàn nhị, rồi đàn tranh. Những người không có nhạc cụ thì sẽ hát đồng ca và khiêu vũ, thậm chí còn có người diễn cả kịch, đủ các thể loại, chỉ có mình không tưởng tượng ra, chứ không phải người ta không làm được.

Mấy tiết mục đó rất lộn xộn, có cái thật có cái giả. Dù sao, mọi người đều muốn bắt chước nhà máy chạm khắc vỏ Phi Ngư để thu hút sự chú ý của khách hàng. Biểu diễn như thế nào cũng không sao, nhưng một hội chợ thương mại dù có tốt đến đâu lại biết thành đại nhạc hội ca múa, khiến cho mọi người hoa cả mắt. Do đó rất nhanh đã bị ban quản lý của hội chợ bắt dừng, sau đó đưa ra công văn cấm mọi người làm việc này một lần nữa, lúc đó trật tự mới được khôi phục.

Xưởng khắc vỏ sò Phi Ngư cũng không thể biểu diễn được nữa, mặc dù vẫn có khách đến nhưng đơn lượng đơn đặt hàng không còn chạm đỉnh như buổi sáng đầu tiên.

Vì thế mọi người đều thấy rất không vui, cảm thấy mình đang bị những kẻ bắt chước đó kéo chân.

Bạch Du lại lắc đầu: “Tình huống này tôi đã nghĩ tới từ lâu rồi, cho dù mọi người không bắt chước thì lượng đặt hàng cũng sẽ không nhiều như buổi sáng đầu tiên được. Dù sao thị trường chạm khắc vỏ sò cũng rất lớn.”

Sử dụng cách chơi kèn Xô - na và đàn nhị để thu hút sự chú ý của các khách hàng là do cô lấy cảm hứng từ những tờ báo đã đọc ở kiếp trước. Vào những

năm 1960, để thu hút sự chú ý của khách hàng, một cửa hàng quần áo đã nấu ăn trong gian hàng, thế mà lại mang đến thành công. Cũng giống như xưởng chạm khắc vỏ sò của họ, tiết mục đó chỉ dùng được một lần thì đã bị trung tâm hội chợ thương mại bắt dừng vì nhiều người bắt chước cửa hàng đó, biến toàn bộ hội chợ thành triển lãm ẩm thực, thậm chí một số người còn mang cả chao rồi đậu hũ thối đến, mùi rất khó tả.

Cho nên khi cô nghĩ đến cách sử dụng kèn Xô - na thì cũng đã nghĩ tới sẽ việc xảy ra tình cảnh như hiện tại rồi, muốn dùng phương pháp này để kiếm lợi thì phải thật bất ngờ, phải là không ai có thể nghĩ tới, phải như b.o.m tấn, nhưng cách này chỉ có thể dùng được một lần, nếu dùng lại sẽ không có tác dụng nữa.

Chưa kể sẽ có rất nhiều thương nhân mới tham gia hội chợ, nhất định sẽ bắt chước cô rất nhanh. Vì vậy, sau khi thấy cả đống người bắt chước mình rồi cuối cùng bị ban quản lý hội chợ bắt dừng, cô vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Về số lượng đặt hàng, đồ chạm khắc bằng vỏ sò khác với thực phẩm và nhu yếu phẩm hàng ngày. Nó là một món đồ trang trí, không phải ai cũng thích đồ chạm khắc bằng vỏ sò. do đó thị trường và nhu cầu sẽ không quá lớn. Thành quả như bây giờ đã hơn mong muốn của cô rất nhiều rồi.

Nghe Bạch Du nói xong, mọi người đều cảm thấy có lý. Chẳng mấy chốc lại có thêm một hai khách hàng đi tới, mọi người lập tức lên tinh thần vui vẻ chào đón.

Sáu giờ chiều sau khi dọn hàng, Bạch Du cùng mọi người đi ra ngoài hội chợ: “Mấy ngày nay mọi người đã vất vả rồi, mọi người hãy kiên trì thêm hai ngày nữa nhé, hôm nay tôi sẽ dẫn tất cả đến nhà hàng quốc doanh ăn tối, mọi người cứ gọi bất cứ thứ gì mình muốn nhé!”

Chương 762: Chương 762

DTV-EBOOK

Những lời này vừa dứt, nhóm Cảnh Phỉ liền hoan hô.

Cảnh Phỉ nhướng mày, nói đùa: "Thật đấy hả? Lúc ấy tụi này gọi thịt hết thì cô cũng đừng tiếc nha!"

Nếu như trước đây cô ấy vẫn có chút không phục Bạch Du, nhưng sau khoảng thời gian làm chung này, cho dù cô ấy không muốn thì cũng không thể không phục.

Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi đã đưa một nhà máy từ con số không trở thành ngựa ô ai ai cũng biết, còn hợp tác với trung tâm thương mại Hữu Nghị, tham gia Hội chợ Quảng Châu, nhận tờ nhật báo Tân Hoa đưa tin mỗi ngày, còn vừa đạt được doanh thu đặt hàng kỷ lục, mỗi điều nói ra đều khiến cô ấy phục sát đất.

Ngoài ra, điều cô ấy khâm phục nhất chính là sự rộng lượng của Bạch Du, bởi vì nếu là mình thì tuyệt đối sẽ không bao giờ muốn người nói từng xấu mình làm việc cho mình, cho dù là bất đắc dĩ. Chắc chắn sẽ không kiềm được mà cố ý làm khó đối phương, nhưng từ đầu đến cuối Bạch Du chưa bao giờ làm khó cô ấy cả.

Chỉ riêng điểm này thôi, cô ấy đã thua hoàn toàn rồi.

Những ngày qua, cô ấy đã học được rất nhiều, kiến thức, kinh nghiệm và thái độ đối nhân xử thế. Khi

gạt bỏ những thành kiến, cô ấy cũng bắt đầu đồng tình với chị họ rằng, người phụ nữ Bạch Du này quả thực có sức hấp dẫn bí ẩn, khiến mọi người xung quanh cô đều bị thu hút.

Bạch Du nhìn vào mắt cô ấy, mỉm cười nói: "Sẽ không tiếc đâu, mọi người ăn được thì cứ việc gọi!"

Đồ ăn lúc trưa đã tiêu từ lâu rồi, bây giờ ai nấy đều đang rất đói. Nghĩ chỉ lát nữa thôi là sẽ có một bữa ăn thịnh soạn, cả nhóm vui mừng lại reo hò.

Đúng lúc này, một loạt ánh đèn pin chiếu về phía Bạch Du.

Sau đó có một nhóm người lao tới, bao vây chụp ảnh Bạch Du.

"Bạn học Bạch Du, là một sinh viên đại học, đồng thời còn là lãnh đạo nhà máy, cô nghĩ sao về việc con gái mình bắt nạt những đứa trẻ khác ở trường mẫu giáo?"

"Nghe nói con gái của cô bắt nạt các bạn khác trong trường mẫu giáo, còn xúi giục các bạn cô lập một cô bé ngây thơ tội nghiệp. Cô có biết chuyện này không?"

"Đồng chí Bạch Du, nghe nói mẹ cô c.h.ế.t trong tù. Bà ấy bị đưa vào tù vì đã g.i.ế.c chú của cô, chuyện này có đúng không?"

Mấy phóng viên xông tới chỗ Bạch Du, nói điên cuồng, chẳng quan tâm là cô sẽ trả lời hay không, thay vào đó bọn họ chỉ muốn để mọi người nghe được câu hỏi của mình thôi.

Đúng như ý muốn của họ, ngay khi câu hỏi của họ được đưa ra, nó giống như nước đổ vào chảo dầu,

xung quanh lập tức sôi sục.

TBC

“Tôi có nghe nhầm không? Đồng chí Bạch đã có gia đình rồi? Và còn có con nữa?”

“Anh có tập trung vào điểm mấu chốt không đấy? Mấu chốt không phải là cô ấy đã kết hôn hay chưa, mà là con cô ấy bắt nạt người khác ở trường. Còn nhỏ mà đã xúi giục bạn cô lập người khác, chẳng phải quá đáng rồi sao?”

“Chẳng lẽ chỉ có tôi là người duy nhất muốn biết về chuyện của mẹ đồng chí Bạch Du hả? Bà ấy c.h.ế.t trong tù, còn g.i.ế.c c.h.ế.t chính em trai mình. Chuyện này sốc quá rồi!”

“Nếu mẹ Bạch Du thật sự g.i.ế.c chính em trai ruột của mình, con gái cô ấy thì bắt nạt bạn ở trường mẫu giáo thì hỏng thật rồi. Mấy người có thấy đồng chí Bạch Du có thực sự vĩ đại như báo chí nói không?”

Mọi người cứ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trên mặt hiện lên nhiều biểu cảm khác nhau.

Ánh mắt của mọi người đều như đèn pha, tất cả đều tập trung vào người Bạch Du.

Cảnh Phỉ, Mã Tái Nam và những người khác đều sửng sốt.

Họ vốn đang bàn xem nên gọi thịt gì thì nhóm người này bỗng nhiên lao tới, rồi hỏi những câu hỏi cực kỳ sốc này.

Bạch Du liếc nhìn những người trước mặt, sau đó phát hiện ra một người quen trong nhóm người kia - phóng viên của Nhật báo tỉnh Chu Ninh Sinh.

Chu Ninh Sinh đối diện mắt sáng trong và sắc bén của cô thì thoáng né tránh, nhưng vẫn không đi ra chỗ khác.

Anh ta không phủ nhận mình cố ý làm vậy vì Bạch Du, không những anh ta bị trừ tiền thưởng, mà còn suýt chút nữa không giữ được việc làm.

Tại hội chợ Quảng Châu lần này, đồ chạm khắc bằng vỏ sò bỗng nhiên trở nên nổi tiếng, doanh số bán hàng của nhật báo Tân Hoa mấy ngày nay đã vượt qua nhật báo của tỉnh. Đây là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra trước đây, bởi vì thế người này suýt chút hại anh ta bị đuổi ra khỏi toà soạn.

Anh ta cảm thấy tất cả chuyện này đều là lỗi của Bạch Du, lần đầu tiên từ chối phỏng vấn là lỗi của anh ta, nhưng sau đó anh ta đã chủ động đến gặp cô vẫn chẳng chừa cho anh ta chút mặt mũi nào, dẫn đến việc anh ta rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay.

Nếu không muốn sau này trở thành cái gai trong mắt giám đốc, không muốn sự nghiệp kết thúc ở đây thì anh ta nhất định phải tìm một đề tài nào đó hấp dẫn hơn nhà máy chạm khắc vỏ sò.

Anh ta cảm thấy mình ngã ở đâu thì đứng lên ở đó, nếu Bạch Du khiến anh ta ngã thì anh ta sẽ xuống tay với Bạch Du. Chuyện này không tìm hiểu thì sẽ không biết, mà tìm hiểu rồi thì thực sự đã khiến anh ta suýt ngã ngửa.

Mẹ của Bạch Du thế mà lại là một kẻ sát nhân, còn g.i.ế.c chính em trai ruột. Một khi chuyện như vậy

phát tán, còn sợ số lượng báo bán ra không tăng lên sao?

Bạch Du thầm cười lạnh.

Cô thực sự không ngờ Chu Ninh Sinh lại là một kẻ xấu xa đáng khinh như vậy.

Cô còn chưa kịp mở miệng, Mã Tái Nam đã phản ứng lại, đứng trước mặt Bạch Du: "Mấy người đừng nói lung tung! Con gái của giám đốc Bạch rất ngoan ngoãn và hiểu chuyện, ở đảo Quỳnh Châu chưa bao giờ bắt nạt các bạn, sao cô bé thể xúi giục những đứa trẻ khác làm những việc như vậy chứ!"

Nghe Mã Tái Nam nói vậy, Hạ Hải Sinh phản ứng theo, dùng thân mình đẩy những người đang không ngừng xô đẩy về phía Bạch Du ra: "Mấy người đừng ép nữa!"

Bốn người Cảnh Phỉ chưa từng trải qua chuyện như vậy trước đây, lập tức đã bị doạ sợ. Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy Mã Tái Nam và Hạ Hải Sinh tiến tới, bốn người cũng lập tức bao vây Bạch Du, dùng thân mình để bảo vệ cô.

Trong lòng Bạch Du dâng lên một dòng nước ấm áp, cực kỳ cảm động.

Nhưng cô không có muốn làm rùa rút đầu, hơn nữa những người trước mặt đều là phóng viên toà soạn, nếu cô không nói rõ thì ngày mai toàn bộ báo ở Quảng Thành sẽ đưa tin về cô mất.

Cô không quan tâm liệu chuyện của mẹ mình sẽ bị người ta biết đến hay không, nhưng cô tuyệt đối sẽ không bao giờ để bất cứ kẻ nào làm tổn thương bé con!

Con gái điều quan trọng nhất với cô, ai dám động vào thì hãy chuẩn bị tinh thần nhận lấy màn đáp trả dữ dội của cô đi.

Vì thế cô tách hai tay của Mã Tái Nam đang chắn trước mặt mình ra: "Cảm ơn mọi người, nhưng mọi người đừng lo, họ không dám làm gì tôi đâu."

Mã Tái Nam cũng hiểu rõ Bạch Du, nghe vậy liền im lặng từ đứng sang một bên.

Bạch Du nhìn lướt qua mặt của mấy phóng viên, nhẹ nhàng giải thích: "Anh là phóng viên nhật báo của tỉnh nhỉ. Bởi vì trước đây tôi đã từ chối cho anh phỏng vấn, nên lần này anh đến đây để trả thù tôi sao?"

"..."

Chu Ninh Sinh cứng họng, mặt lúc đen lúc đỏ.

Anh ta thực sự không ngờ Bạch Du lại dám nói như vậy, đ.â.m anh ta một nhát trước mặt mọi người, nhận thấy ánh mắt của mọi người đang hướng tới đây, anh ta nhếch môi: "Đồng chí Bạch quả thực là một nhân tài, mới nói vài câu đã chĩa mũi dùi về phía tôi rồi. Mặc dù tôi rất tiếc vì đã không thể hợp tác với đồng chí Bạch, nhưng họ Chu tôi cũng không phải là kẻ nhỏ nhen hẹp hòi, tôi không hề gì oán trách đồng chí Bạch cả. Tôi cũng dám lấy nhân phẩm của mình để cam đoan, vừa rồi Mọi chuyện về mẹ của đồng chí Bạch đều là sự thật!"

Những lời này vừa nói ra, hiện trường lại lần nữa trở nên náo nhiệt.

"Vậy mẹ của đồng chí Bạch thật sự đã g.i.ế.c người ư?"

“Mấu chốt là vẫn g.i.ế.c em trai, buồn rầu oán hận cái gì chứ?”

“Vậy không phải đồng chí Bạch là con gái của kẻ sát nhân sao? Trước đây đồng chí Bạch trong lòng tôi cũng vĩ đại như một anh hùng, không ngờ cô ấy lại là con gái của một kẻ sát nhân, tôi thực sự không thể chấp nhận được!”

Điều Chu Ninh Sinh mong chính là như thế này. Nghe lời bàn tán của những người xung quanh, khóe miệng anh ta hiện lên một nụ cười.

Khoảnh khắc tiếp theo, hàng mi dài của Bạch Du chớp chớp, hai dòng nước mắt chảy dài trên má cô. Gió thổi bay mái phần tóc lòa xòa trên trán, khuôn mặt cô buồn bã, đau khổ khóc nấc xinh đẹp động lòng người, như bông hoa trắng nhỏ đáng thương bất lực trong trời gió, khiến người ta thương xót.

Chương 763: Chương 763

DTV-EBOOK

Bạch Du vốn đã xinh đẹp, lúc khóc lại vừa đẹp vừa đáng thương, lập tức làm nhiều người lay chuyển lập trường.

Giọng nói của Bạch Du nghẹn ngào nức nở: "Kể từ khi mẹ mất, tôi chưa bao giờ dám nhớ đến bà ấy, bởi vì mỗi lần nghĩ là lòng đau như cắt. Chú tôi bị liệt do tai nạn, nằm bất động trên giường hai mươi năm. Trong hai mươi năm ấy, mẹ tôi đã chăm sóc chú ấy rất chu đáo, chuyện ăn chuyện mặc, tất cả đều cho chú ấy những thứ tốt nhất, ngược lại là chính bà ấy, ngay cả bộ quần áo mới cũng tiếc không dám mua."

"Chỉ là cuộc đời của chú tôi quá đau khổ, ông bà ngoại của tôi đã mất, vợ con cũng không ở bên cạnh, chú ấy giống như một cái xác không hồn đang thở vậy, tuy thân thể còn sống nhưng trái tim chú ấy đã c.h.ế.t từ lâu, thế mà ông trời vẫn không buông tha con người đáng thương này. Chú ấy được chẩn đoán là mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối, để không còn là gánh nặng cho người thân, chú ấy đã quyết định chấm dứt cuộc sống của mình, nhưng bản thân không thể xuống tay nên đã đau khổ cầu xin mẹ tôi giúp chú ấy lần cuối. Và mẹ tôi không thể từ chối lời cầu xin của chú ấy… Nhưng sau đó bà ấy vẫn tiếp tục sống trong đau đớn, cuối cùng đã kết thúc cuộc đời trong tù. Đây thực sự là quá trình mẹ tôi g.i.ế.c c.h.ế.t chú tôi, phóng viên Chu anh còn có thắc mắc gì không? Có vấn đề gì anh cứ việc nói, chỉ cần tôi biết thì chắc chắn sẽ kể tường tận mọi chuyện. Chỉ là sau

này, tôi xin anh đừng nhắc đến mẹ tôi trước mặt tôi nữa, tôi thực sự… Thấy rất khó chịu… Hu hu…”

Dứt lời, cô nâng tay che mặt và òa khóc nức nở, bả vai cứ run lên từng cơn trông vô cùng yếu đuối, như thể một cơn gió mạnh cũng có thể thổi bay cô.

Giả vờ làm sen trắng nhỏ đáng thương, là điều cô làm giỏi nhất.

Những gì cô vừa nói có bảy phần thật, nhưng cũng có ba phần là giả, nhưng cô cũng không lo là sẽ có người thực sự chạy đến thủ đô để hỏi chuyện về mẹ cô.

Từ ngày mẹ cô gặp chuyện không may, cô đã đoán được một ngày nào đó mình sẽ phải đối mặt với chuyện tương tự rồi.

Cứng rắn chắc chắn là sẽ không được, mỉa mai mẹ thì càng không thể chấp nhận được, cho dù mẹ có bất công với cô đến đâu thì trong mắt người đời cha mẹ luôn luôn sẽ không bao giờ sai. Càng là với một người đã chết, cho nên dù có sai thì gió cũng thổi bay hết.

Không thể cứng ngắc nhưng cũng không thể nói sự thật, chỉ có thể giả vờ đáng thương.

Quả nhiên, sau khi nghe Bạch Du nói, những người vừa rồi vẫn còn đang lung lay, lúc này đã hoàn toàn quay về phía Bạch Du.

“Đây là kiểu phóng viên gì vậy? Tại sao lại muốn cứa rách vết sẹo của người khác?”

“Cậu phóng viên này hay thật! Vừa gặp người ta đã gây sự, đồng chí Bạch đáng thương quá. Nhìn thấy

cô ấy khóc như vậy tôi cũng muốn khóc theo. Phóng viên này quá đáng quá, tôi sẽ làm đơn tố cáo!"

"Đúng vậy! Mẹ và chú của đồng chí Bạch rất đáng thương. Đồng chí Bạch cũng rất đáng thương. Phóng viên này chọc vào nỗi đau của người ta đã đành, mà còn muốn vẽ đồng chí Bạch thành con gái của kẻ sát nhân và hủy hoại cô ấy. Đây là trả thù riêng, tôi cũng muốn đi khiếu nại!"

"Nhật báo Tỉnh phải không? Ngày mai tôi cũng sẽ khiếu nại!"

TBC

"....."

Mạch m.á.u trên đầu Chu Ninh Sinh đập mạnh, lồng n.g.ự.c căng cứng, cảm giác như thở không được.

Làm sao anh ta có thể biết được đằng sau vụ mẹ Bạch Du g.i.ế.c người lại là chuyện như vậy? Nếu biết sớm hơn, anh ta chắc chắn sẽ không đồng ý lời nói của người phụ nữ đó, tấn công Bạch Du trước mặt mọi người.

Anh ta nghe những lời phỉ nhổ của mọi người xung quanh, còn liên tục bảo là sẽ đi khiếu nại, hai chân anh ta nhũn ra rồi ngã sang bên cạnh, ở bên cạnh lại chỉ có một cây cột, chẳng có ai đỡ anh ta, vì thế anh ta đập thẳng vào cậy cột.

Trán bị đập một cái đau thắt tim gan.

Anh ta thở hổn hển vì đau đớn, tầm nhìn chuyển sang màu cam, vô số cái đầu quay cuồng trong đầu anh ta, sau đó dần dần mờ đi và cuối cùng chìm vào bóng tối.

Tuy nhiên, đồng nghiệp của anh ta đã nhanh chóng kéo Chu Ninh Sinh đang bất tỉnh đi.

Sau khi Chu Ninh Sinh đi rồi, Bạch Du nhìn về phía các phóng viên còn lại: "Vừa nãy các người nói con gái tôi ức hiếp, xúi giục các bạn khác cô lậpmột bé gái ở trường mẫu giáo. Trước hết, tôi không biết chuyện này, bởi vì gia đình tôi và giáo viên không ai đề cập chuyện này với tôi cả. Ngoài ra, con gái tôi năm nay còn chưa tới hai tuổi, dù cô bé có thông minh hơn những đứa trẻ bình thường khác, nhưng các người nói cho tôi nghe xem, một đứa trẻ còn chưa tới hai tuổi thì có tâm tư gì, còn có thể xúi giục các bạn khác được sao, có thể nào đi chăng nữa tôi cũng không tin nổi."

Mọi người vừa nghe nói con gái Bạch Du còn chưa được hai tuổi, thì lập tức cảm thấy đã bị lừa.

"Cái quái gì thế, phóng viên bây giờ không đi hỏi rõ ràng mà cứ thế ngậm m.á.u phun người sao?"

"Có mấy đứa nhỏ dưới hai tuổi còn chưa nói được kìa. Vậy mà mấy người lại nói người ta có tâm tư, mấy người đang diễn kịch cho người khác xem thật đấy à?"

"Phóng viên của tòa soạn nào đây? Ngày mai chúng tôi đi tố cáo!"

Mấy phóng viên còn lại: "....."

Có phóng viên không chịu nổi áp lực nữa, chỉ vào một người phụ nữ trong đám đông và nói: "Chúng tôi nhận được tin báo từ đồng chí nữ đó, nói con gái của cô ta học cùng trường mẫu giáo với con gái của

đồng chí Bạch, còn bị bắt nạt rất thảm hại, cho nên chúng tôi mới tới đây phỏng vấn!"

"Đúng đúng, chính là đồng chí nữ kia, bởi vì sự tình cấp bách nên chúng tôi không có xác thực là đúng hay sai, đồng chí Bạch, rất xin lỗi!"

"Đồng chí Bạch, tôi xin lỗi!"

Các phóng viên đều đồng loạt xin lỗi Bạch Du, ánh mắt mọi người cũng lập tức tập trung vào người phụ nữ mà các phóng viên đang nói đến.

Bạch Du chăm chú nhìn, hơi nhướng mày: "Thì ra là cô, Ngô Hiếu Nghi."

Ngô Hiếu Nghi: "..."

Bạch Du không cho cô ta bất kỳ cơ hội giải thích nào, lập tức nói hết chuyện nhà họ Ngô ôm nhầm con ra.

Mọi người nghe xong, lại lập tức nổi điên.

"Đầu óc nhà họ Ngô bị nước vào rồi hả? Cha mẹ hồ đồ, con gái cũng hồ đồ theo. Sao có người không quan tâm đến con trai mình, lại đi để ý đến con gái nhà người khác?"

"Cả nhà đều hồ đồ hết cả, xui tám kiếp mới làm thông gia với nhà đó!"

"Đáng thương nhất chính là con trai của cô ta, trước kia suýt chút nữa bị kẻ bắt cóc bán đi, khó khăn lắm mới trở về với cha mẹ ruột, ai ngờ đâu mẹ nó đầu đè vào cửa, không quan tâm đến cậu bé đã đành, còn hại người ta bị gãy xương. Nếu là tôi, tôi tuyệt đối sẽ không chăm sóc cô ta lúc về già hay lúc lâm chung đâu!"

Ngô Hiếu Nghi: "....."

Bạch Du nhìn bộ dạng luống cuống tay chân và khuôn mặt tái nhợt của cô ta, sau đó nhìn cô ta nở nụ cười.

Ngô Hiếu Nghi sửng sốt, cô ta cảm thấy nụ cười của Bạch Du có gì đó không đúng, nhưng lại chẳng biết là không đúng chỗ nào, tóm tại là mang đến cho cô ta một cảm giác rất không tốt.

Quả nhiên ngay sau đó đã nghe thấy Bạch Du nói với các phóng viên: "Nhân lúc các phóng viên đang ở đây, tôi cũng muốn báo cáo thế này. Nữ đồng chí Ngô Hiểu Nghĩa này đã được nhận vào Đại học Sư phạm ở Quảng Thành, nhưng thông báo tuyển sinh đã bị em gái song sinh là Ngô Hiếu Ngọc đánh tráo, lúc sau gia đình cũng không đổi lại. Nói cách khác, người hiện đang theo học tại Đại học Sư phạm không phải là nữ đồng chí Ngô Hiếu Nghi này, mà là em gái song sinh Ngô Hiếu Ngọc của cô ta. Đi học và đi thi hộ là chuyện vi phạm pháp luật, nên xin nhờ các phóng viên đến hỗ trợ điều tra và đưa tin."

Ngô Hiếu Nghi: "....."

Cô ta xong đời rồi.

Một khi bị điều tra, chắc chắn cô ta sẽ bị liên lụy.

Hơn nữa chắc chắn Ngô Hiếu Ngọc sẽ không tha cho cô ta.

Có mấy phóng viên nóng lòng muốn lấy cơ hội chuộc lỗi, sau khi nghe Bạch Du nói vậy, họ nhanh chóng chụp ảnh Ngô Hiếu Nghi lại.

"Thế mà lại có chuyện như vậy, đồng chí Bạch yên tâm, chúng tôi sẽ điều tra cẩn thận, nếu là thật thì

chúng tôi nhất định sẽ báo cáo lên Bộ Giáo dục!”

Chương 764: Chương 764

DTV-EBOOK

Mọi người đều bị sốc trước loạt hành động này, bắt đầu xì xào bàn tán.

Bạch Du giấu mình đi, lặng lẽ rời đi cùng đoàn người.

Đến nhà hàng quốc doanh, Bạch Du nhìn về phía mấy người còn chưa tỉnh táo lại: "Sao còn ngơ ra đấy? Không phải nói là muốn ăn thịt sao?"

Lúc này nhóm Cảnh Phỉ mới phản ứng lại sau chuyện chấn động vừa rồi.

Vài người mở miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói được gì, cho nên ngoại trừ bội phục, trong lòng cũng chỉ có bội phục.

Nếu đổi lại là họ rơi vào hoàn cảnh như thế kia, nữ thì sẽ tức giận đến bật khóc, nam thì cảm thấy mình sẽ tức giận rồi đánh nhau với đám phóng viên, nhưng dù thế nào đi nữa thì đó cũng chẳng phải cách hay gì.

Còn Bạch Du, có thể lấy nửa lạng đập ngàn cân, không cần động đến một binh một tốt nào cũng có để đánh quân địch tan tác, thật sự quá giỏi!

Mọi người đều bội phục sát đất, sau đó biến sự bội phục thành cơn đói, gọi rất nhiều thịt.

Các món ăn khác trong nhà hàng quốc doanh này khá bình thường, nhưng lòng heo và sườn heo

nướng lại là tuyệt đỉnh.

Mùi thơm của thịt quyện với mùi than củi lan tỏa, miếng sườn có vết cháy xém nóng hổi, khi dùng đũa chọc nhẹ vào sẽ có cảm giác là tách được ra ngay.

Cắn một miếng, nước mỡ thơm ngon tứa ra, quả thật khiến người ta phải bối rối.

Cảnh Phỉ: "Ngon quá, nướng thơm hơn hấp nhiều."

Bạch Du gật đầu: "Nướng rất thích hợp với các loại thịt có nhiều mỡ như lòng heo, sườn heo.'

Bữa cơm này mọi người người đều ăn no nê.

Chu Ninh Sinh còn tìm Bạch Du xin lỗi, còn muốn Bạch Du giải thích cho mình.

Song Bạch Du cũng không có thời gian quan tâm tới anh ta. Sau đó, anh ta nhận được quá nhiều khiếu nại từ người dân, cuối cùng đã bị sa thải.

Để chuộc lỗi, cũng vì doanh số bán hàng, các phóng viên khác của vài toà soạn nhỏ đã đưa tin về câu chuyện m.á.u chó của gia đình Ngô Hiếu Nghi.

Cuối cùng Ngô Hiếu Ngọc đã bị đuổi khỏi trường, còn Ngô Hiếu Nghi thì đương nhiên không thể quay lại trường đại học được nữa.

Ngô Hiếu Ngọc tức đến mức cầm số tiền Ngô Hiếu Nghi đưa cho Nha Nha rồi bỏ chạy. Ngô Hiếu Nghi chịu không nổi cơn kích động và đã phải vào bệnh viện.

Gia đình họ Ngô trở nên rối loạn vì mấy bài báo ấy.

Nhưng những điều đó cũng chẳng liên quan tới Bạch Du.

Tại Hội chợ Quảng Châu lần này, nhà máy chạm khắc vỏ sò Phi Ngư đã nhận được tổng số đơn đặt hàng nước ngoài trị giá hai trăm ngàn đô.

Nếu đổi sang đồng, số tiền đó là hơn ba trăm ngàn.

Đây là số tiền mà công xã có nằm mơ cũng không dám, thậm chí lúc đầu, Âu Dương Văn Khiên nghĩ lấy được đơn hàng mười ngàn đồng đã là giỏi lắm rồi.

Không ngờ Bạch Du vừa ra tay thì lại thực sự tạo nên kỳ tích.

Đơn hàng về liên tục như tuyết rơi, xưởng chạm khắc vỏ sò lại đang tuyển nhân công.

Một số công nhân trước đây đã được thăng chức làm tổ trưởng, người có tài thiết kế như Lâm Bảo Châu đã được chuyển sang đội thiết kế. Nhu cầu về vỏ sò cũng ngày càng tăng, mỗi nhà mỗi hộ chỉ cần không lười biếng thì đều có thể kiếm tiền dựa vào vỏ sỏ.

Không chỉ các xã viên vui mừng, giám đốc Vương của Liên đoàn Phụ nữ còn mừng rỡ hơn.

Vì Bạch Du đã đề nghị từ chối nhận vỏ sò mấy người bạo lực gia đình nên đã có rất đàn ông phải bỏ tính nóng nảy để bán được vỏ sò, đồng thời cũng ngừng đánh đập và mắng mỏ vợ con ở nhà, bầu không khí trong xã rất tốt.

Bà ấy được lãnh đạo huyện khen thưởng và trở thành cán bộ tiên tiến của năm.

Bà ấy đã làm việc ở Liên đoàn Phụ nữ nhiều năm, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên được khen ngợi, khiến bà ấy cảm thấy mình có thể làm việc thêm hai mươi năm nữa cũng được!

Về phần Bạch Du, nhà trường đã khen ngợi cô, một số sinh viên khác tham gia hội chợ và báo chí hết lần này đến lần khác khen họ tới tấp.

Bốn người nhóm Cảnh Phỉ mỗi người mua hơn chục tờ báo về nhà. Sau khi đọc báo, người nhà của họ rất vui mừng và tự hào.

Doanh số bán hàng của nhật báo Tân Hoa đã tăng vọt, trở thành toà soạn lớn sóng vai với nhật báo của tỉnh.

Tất nhiên xã cũng không thất hứa, sau đó đã trợ cấp cho Cảnh Phỉ mỗi người 50 đồng.

Đây là lần đầu tiên bốn người tự tay mình kiếm được nhiều tiền như vậy, ai nấy đều vô cùng vui mừng và phấn khởi.

Đặc biệt là Cổ Lan Hương, cô ấy lập tức chuyển tiền về nhà, nhờ số tiền này mà cô ấy đã kịp thời cứu mạng cha mình, điều này khiến cô ấy luôn cảm kích Bạch Du.

Năm đó, Bạch Du được bầu chọn là thành viên tiên tiến của đảo Quỳnh Châu. Ban đầu, lãnh đạo huyện còn muốn cô làm phó tổng giám đốc xưởng chạm khắc vỏ sò, nhưng Bạch Du biết cô sẽ rời khỏi xưởng chạm khắc vỏ sò ngay khi tốt nghiệp, nên cô đã từ chối.

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã là ba năm sau.

Cây quạt điện trong phòng chuyển động phát ra tiếng kẹt kẹt kẹt kẹt, cậu bé ngủ trên chiếc chiếu bên cạnh Tôn Tường Vy, cậu bé ngủ say sưa như một con lợn nhỏ, đôi gò má đỏ bừng, trong lòng Bạch Du mềm nhũn khi thấy cảnh này.

Đồng thời cô còn thấy sự nguội lạnh trong lòng Tôn Tường Vy.

Tôn Tường Vy nhìn con trai mập mạp, da đen, nước miếng chảy đầy đất đang ngủ ở bên cạnh, cô ta bày vẻ mặt ghét bỏ và nói: "Mình đổi ba thằng con trai của mình với con gái của cậu, cậu thích thằng nào trong ba đứa thì cứ chọn, nếu cậu thích cả ba thằng cũng được."

Không sai, cô ta lại sinh con trai.

Ba năm trước khi Tôn Tường Vy biết mình mang thai, cô ta đã không định sinh nhưng tên khốn Tạ Húc Đông kia nói ngộ nhỡ là con gái thì sẽ rất tiếc. Thế nên cô ta đã giữ đứa bé lại, để đảm bảo đứa bé là con gái, bọn họ còn cố ý đi siêu âm hai lần, lần nào bác sĩ cũng nói chắc nịch với bọn họ là con gái.

Lúc đó bọn họ rất vui mừng, bọn họ trát vữa cả căn phòng thành màu hồng phấn để chào đón con gái. Bên Nam Kinh gửi rất nhiều váy dành cho con gái, nào ngờ kết quả sinh lại khiến tất cả mọi người trợn tròn mắt… Là con trai.

Cô ta nghi ngờ con của mình bị người ta đánh tráo, con gái trắng mềm thơm tho của cô ta đâu? Sau này bác sĩ nói với cô ta bằng vẻ mặt ngại ngùng, nói rằng có thể là khi siêu âm gắp trúng gà con của đứa bé nên khiến bà ấy nghĩ rằng đó là con gái.

Đúng là sấm sét giữa trời quang!

Cộng thêm đôi song sinh ở trước mặt, bây giờ bọn họ có ba thằng nhóc thối, bạn có thể tưởng tượng được dáng vẻ ba ác ma chạy như điên trong nhà không? Cô ta muốn nhét ba đứa trở lại vào trong bụng rất nhiều lần.

Mặc dù Tôn Tường Vy muốn sinh con gái nhưng cô ta cảm thấy số mệnh của mình không có gái. Thế nên sau khi sinh thằng thứ ba, cô ta đã bảo Tạ Húc Đông đi buộc ga rô.

Chẳng qua là khi gặp Tiểu Minh Thư, cô ta vẫn cảm thấy thèm.

"Không được, cảm ơn."

Bạch Du bị dáng vẻ của cô ta chọc cho tức cười, cô đứng dậy đi lật mặt bánh xốp nướng.

Mùi thơm cháy sém ồ ạt tuôn ra từ bên trong lò nướng, Tôn Tường Vy ngửi thật sâu rồi hỏi: "Cậu thật sự muốn trở về đảo Quỳnh Châu sau khi tốt nghiệp à?"

Bạch Du có thể tốt nghiệp sau khi hoàn thành học kỳ này, còn Tôn Tường Vy có thể tốt nghiệp vào tháng sáu năm nay nhưng vì sinh đứa thứ ba nên phải xin nghỉ một năm, vì vậy tới tháng sáu năm sau cô ta mới tốt nghiệp.

Thật sự muốn nhanh chóng tốt nghiệp.

Suốt ba năm nay chỉ toàn là nước mắt.

Cô ta nghĩ rằng chuyên ngành tiếng Trung rất nhẹ nhàng và rất đơn giản, dù sao tất cả mọi người đều biết nói và biết viết tiếng Trung. Nhưng sau khi tiến

vào thì mới biết là một cái bẫy to, nào là Văn học Cổ điển, Văn học Đương đại, Văn học Nước ngoài, nào là sáng tác, coi như cô ta bó tay toàn tập.

Suốt ba năm nay cô ta luôn lăn lộn và chạm tới mức đạt chất lượng, cô ta khổ quá.

“Chắc chắn là phải trở về, không phải là cậu không biết, năm ngoái mình đã nhận thầu một ruộng đất lớn ở công xã Phi Ngư, từ năm trước đã bắt đầu xây dựng, trong năm nay là có thể xây dựng xong.”

Bạch Du đóng nắp lò nướng lại lần nữa, cô quay về rồi cầm lấy ly nước dưa đỏ uống một ngụm, cảm giác mát lạnh thoải mái, thật sự là rất ngon.

Chương 765: Chương 765

DTV-EBOOK

Quả thật là sau năm 1980 có thể nhận thầu ruộng đất, trước tiên cô đã nói chuyện muốn nhận thầu một ruộng đất lớn với công dân công xã cho Âu Dương Văn Khiến. Cô không giấu giếm đối phương, thẳng thắn nói với đối phương là sau khi tốt nghiệp xong thì sẽ tập trung vào sự nghiệp của mình… Ngọc trai nước ngọt.

Chuyện cô muốn làm không chỉ là nuôi ngọc trai nước ngọt mà bao gồm cả thiết kế, gọi là tích hợp bán hàng. Trong khoảng thời gian này cô còn đưa cháu trai bà con xa của Triệu Kí Thu tới Nhật Bản để học hỏi thêm về cách nuôi dưỡng ngọc trai nước ngọt, lúc ấy có không ít người nói cô ngu ngốc, có không ít người lo cho cô, lo là người này ra nước ngoài rồi sẽ không quay về nữa.

Cô không lo lắng là vì trước khi quyết định, cô đã cân nhắc Võ Bằng Hồng và cũng là cháu trai bà con xa của Triệu Kí Thu trong suốt ba năm. Khi nhà họ Ngũ gặp nạn, mọi người tránh không kịp thì cậu ta không làm bất cứ chuyện bỏ đá xuống giếng, trái lại còn thỉnh thoảng giúp đỡ cho nhà họ Ngũ. Sau khi nhà họ Ngũ phát đạt, cậu ta không dựa ơn đòi báo đáp, không ghen tị vì đôi vợ chồng thợ cả Ngũ có tiền lương cao.

Sau khi xác định nhân phẩm của đối phương, cô mới lập giao kèo với đối phương, mình bỏ tiền cho đối phương ra nước ngoài để học tập nên cô không lo

việc Vũ Bằng Hồng học thành tài rồi sẽ quên mình. Nói một cách khiêm tốn, dù đối phương có làm vậy thì cô cũng chỉ lỗ một khoản tiền, cô biết rõ nhân phẩm của đối phương từ trước, chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Sau khi Âu Dương Văn Khiên biết cô muốn rời nhà máy đồ khảm xà cừ, trong lòng anh ta rất không nỡ, lúc bắt đầu không có gì, sau một năm có hơn mười triệu đơn đặt hàng, Bạch Du là người có công lớn nhất, không có Bạch Du thì cũng sẽ không có nhà máy đồ khảm xà cừ Phi Ngư.

TBC

Nhưng anh ta không thể giữ Bạch Du, bởi vì vậy chỉ có thể giúp Bạch Du thuận buồm xuôi gió, trở thành công xã nhận thầu đất đầu tiên ở đảo Quỳnh Châu.

Tôn Tường Vy gãi đầu: "Mình không biết sau khi tốt nghiệp có nên trở về đảo Quỳnh Châu không nữa, mình muốn ở lại thành phố Quảng hoặc Nam Kinh nhưng nếu làm vậy, vợ chồng chúng mình sẽ tiếp tục ở sống riêng."

Còn có ba đứa nhỏ nữa, quanh năm suốt tháng chỉ có khi nghỉ Hè và nghỉ Đông mới gặp được người cha Tạ Húc Đông, cô ta cảm thấy về lâu dài sẽ không ổn nhưng sau khi về đảo Quỳnh Châu cô ta không biết nên làm gì.

Bạch Du: "Không phải trước kia cậu nói muốn làm bà mối à? Đúng lúc cải cách và mở cửa, cậu có thể tự mở công ty cho mình, sau này phát triển lớn mạnh thì có thể mở công ty chi nhánh ở thành phố Quảng."

Đôi mắt Tôn Tường Vy bừng sáng trong nháy mắt: "Đúng rồi, mình nhớ trước kia mình đã nói với cậu về chuyện này, khi ấy cậu nói rằng nói không chừng mấy năm nữa có thể mở công ty cho riêng mình, không ngờ cậu lại nói trúng!"

Cô ta không có chút thích thú nào với việc viết lách và cũng không có tài năng này, lại càng không thích thú vào làm việc ở tòa soạn và làm giáo viên. Người trong nhà từng nói sẽ đưa cô ta về Nam Kinh kiếm một đơn vị cho cô ta nhưng nếu làm vậy, chẳng phải là ba năm Đại Học của cô ta sẽ lãng phí vô ích ư.

Nhưng giờ chỉ nghe một câu nhắc nhở của Bạch Du, cô ta chợt cảm thấy tương lai phía trước trở nên rõ ràng.

Bạch Du nhìn đồng hồ, bánh xốp sắp làm xong, cô đứng lên định lấy bánh xốp ra khỏi lò nướng, ngay lúc này, bên ngoài truyền tới một loại tiếng gõ cửa.

Tôn Tường Vy thấy cô đang bận nên vội đứng dậy rồi nói: "Để mình đi mở cửa."

"Được." Bạch Du đáp lại.

Tôn Tường Vy chạy chậm tới mở cửa nhưng vừa tới cửa, cô ta lập tức ngây người.

Chỉ thấy trước cửa có một chiếc xe con mới tinh đang đậu, thấy cửa nhà mở ra, cửa xe ở ghế sau từ từ mở ra, một người phụ nữ từ trong bước ra suýt chút nữa là đã làm lóe mù mắt của cô ta.

Trên cổ người phụ nữ kia đeo một sợi dây chuyền, trên cổ tay đeo một cái vòng tay bằng vàng, mười ngón tay thì có bốn ngón tay đeo nhẫn vàng, trên lỗ tai còn đeo một đôi vòng tai rất lấp lánh, cô ta không

biết nó được làm bằng vật liệu nào nhưng trong trông rất đắt tiền.

Không biết người phụ nữ bôi loại phấn nào lên mặt, trông cứ như người c.h.ế.t và còn tô son đỏ tới mức khiến người ta không thể không chú ý, một đỏ một trắng, nhìn kiểu nào cũng cay con mắt.

Mà người phụ nữ như không biết mình xấu, nghĩ rằng mình rất xinh đẹp, người phụ nữ vươn tay vén tóc, liếc xéo cô ta rồi nói: "Cô là ai?"

Tôn Tường Vy chưa từng thấy ai phách lối như cô ta, thế là lập tức ngẩng cao đầu: "Vậy cô là ai?"

Người phụ nữ nhíu mày, nhìn cô ta từ xuống dưới: "Chắc cô không phải là Bạch Du, chỉ mới vài năm mà thôi, sao cô lại trở nên xấu như vậy?"

"..."

Suýt chút nữa là Tôn Tường Vy đã phun một cục đờm lên mặt cô ta.

Mặc dù cô ta không xinh đẹp như Bạch Du nhưng ít nhất cô ta cũng đã từng là đóa hoa của Đoàn Văn Công, đàn ông theo đuổi cô ta xếp từ đầu ngõ tới cuối ngõ, người phụ nữ này lại dám chê cô ta xấu!

"Đương nhiên là tôi không phải Bạch Du rồi nhưng đồ xấu xí kia, cô kiếm Bạch Du làm gì?"

Người phụ nữ nghe vậy, tức giận tới mức nhảy dựng lên như đậu nhảy Mexico: "Cô mới là đồ xấu xí!"

Từ trước tới nay Tôn Tường Vy luôn là người có thù tất báo: "Bà chị à, chị đeo nhiều vàng như vậy, trông cũng không nghèo khó, mời chị mua một cái

gương tự ngắm lại mình, cái mặt trắng như người chết, cái miệng như bồn m.á.u lớn, tôi chỉ sợ chị đi tới đâu sẽ dọa trẻ con khóc tới đó, nhìn lỗ nhỏ trên mặt chị, trông không bốn mươi tuổi thì cũng năm mươi tuổi, van chị đừng mặc trang điểm diêm dúa lòe loẹt như vậy, nhìn xa cứ như mụ phù thủy già, nhìn gần vẫn như mụ phù thủy già, cay con mắt!"

Người phụ nữ tức giận tới mức lỗ mũi mở ra đóng lại: "Cô…"

Bạch Du thấy Tôn Tường Vy đã đi mở lúc lâu rồi nhưng vẫn chưa trở về, còn loáng thoáng nghe được tiếng cãi nhau truyền từ bên ngoài tới, lập tức cảm thấy có chỗ không đúng.

Cô cúi đầu nhìn con gái và con trai Tôn Tường Vy đều ngủ say sưa, sẽ không thức dậy trong thời gian ngắn nên cô lau tay rồi đi tới cửa.

Cô chưa đi tới cửa đã nghe thấy Tôn Tường Vy mắng chửi người khác không thèm thở dốc, còn mắng rất bẩn, khóe miệng không khỏi co giật, không biết là kẻ xui xẻo nào chọc trúng cô ta nữa.

Chẳng mấy chốc, cô đã biết: "Tại sao lại là cô?"

"Chị ba! Cuối cùng chị cũng ra rồi, người phụ nữ không có tốt chất kia là ai? Chị mau đuổi cô ta ra ngoài cho em!"

Giang Hựu Hàm vừa thấy Bạch Du, giống như thấy được quân cứu viện, vội kéo Bạch Du muốn cô làm chủ cho mình.

Bạch Du gỡ tay cô ta ra: "Cô ấy là bạn thân của tôi, còn cô, tại sao cô lại có mặt ở đây?"

Mà còn trong dáng vẻ này, thật sự là rất cay con mắt!

Dường như sợ người khác không biết cô ta có tiền, ước có thể đeo đầy trang sức bằng vàng trên người, suýt chút nữa là đã lóe mù con mắt của cô.

Giang Hựu Hàm tức Bạch Du vì cô không đứng về phía mình nhưng cô ta vẫn nhớ rõ mục đích tới đây của mình, ngay sau đó nói: "Em sang đây thăm chị ba, chị không định mời em vào ư?"

"Vào đi."

Bạch Du không muốn mời cô ta, tuy là Giang Lâm đã được nhận làm con nuôi nhưng nếu nói từ m.á.u mủ, anh vẫn là anh trai cùng cha khác mẹ của Giang Hựu Hàm, càng chưa nói tới việc cô ta lặn lội ngàn dặm xa xôi tới thành phố Quảng, cô không có lý do đuổi người ta.

Giang Hựu Hàm cho tài xế mang tất cả loại thuốc bổ và đồ trang sức bằng vàng vào, sau đó mở một hộp trang sức ra, đẩy tới trước mặt Bạch Du rồi nói: "Chị ba, chị xem em đối xử tốt với chị tới cỡ nào, dây chuyền vàng này được mua từ Hồng Kông, kiểu dáng mới nhất, cộng thêm mặt dây chuyền nặng tròn 88 gram, giờ giá vàng đắt cỡ nào không cần em nói chị cũng biết, chị xem em đối xử tốt với chị cỡ nào!"

Một câu "Chị xem em đối xử tốt với chị cỡ nào" ngắn mà nói suốt hai lần, rốt cuộc là sợ người khác không biết tới mức nào?

Bạch Du nhướng mày: "Cô cầm dây chuyền vàng về đi, tôi không thiếu mấy thứ này, có chuyện gì, cô cứ nói thẳng."

Chương 766: Chương 766

DTV-EBOOK

Không có việc gì quan trọng không dám làm phiền, không biết Giang Hựu Hàm có chuyện gì.

Nói tới việc đôi vợ chồng Giang Hựu Hàm và Lương Thiên Vũ không hòa thuận là vì nhà họ Giang phản đối, Lương Thiên Vũ không có công việc, suốt nhiều năm đều do Lâu Tú Anh nuôi nhưng nghe nói năm ngoài Lương Thiên Vũ đã ra khơi.

Trông cả người Giang Hựu Hàm đều là vàng, phát đạt rồi ư?

Giang Hựu Hàm đánh giá cô từ trên xuống, thấy tay trái của cô đeo một chiếc đồng hồ, vả lại còn đeo rất nhiều năm, không khỏi khinh thường: "Anh ba từng là người có tiền đồ nhất nhà họ Giang của chúng ta nhưng chị dâu à, giờ thời đại đã không còn như trước, người thật sự thông minh đều ra khơi làm ăn. Chị xem Thiên Vũ nhà em là một người thông minh, còn chưa tới một năm, chúng em đã mua được xe được nhà ở Thâm Châu, còn có đồ trang sức trên người em, đều là do anh ấy mua cho em, em không cần nhưng anh cứ muốn mua cho em."

"..."

Suýt chút nữa là Tôn Tường Vy đã nôn ra ngoài, nắm đ.ấ.m cũng trở nên cứng.

Cô ta chưa từng thấy người dối trá và buồn nôn như vậy, cô ta còn khoe khoang của cải của mình với cô, Bạch Du không thiếu tiền, không nói tới việc căn

nhà bây giờ đang ở đã lên tới mấy chục nghìn đồng, mảnh đất cô đang nhận thầu với công xã Phi Ngư, cả phòng làm việc và nhà máy nuôi dưỡng ngọc trai, không có mấy chục nghìn đồng thì không thể giải quyết được.

Cô ta cho là nhà họ Tôn của bọn họ đã rất giàu có, nhưng so với nhà họ Giang thì thật sự không thể sánh bằng.

Bạch Du bình tĩnh, lấy bánh xốp vừa ra lò cắt thành từng miếng nhỏ, sau đó cầm một miếng đưa cho Tôn Tường Vy, đồng thời bỏ một miếng vào trong miệng mình.

Giang Hựu Hàm thấy cô không đưa cho mình, cô ta tức giận tới mức lồng n.g.ự.c phập phồng lên xuống, ngửi mùi thơm xông vào mũi, cô ta nuốt nước bọt theo bản năng.

Ngoài miệng lại ghét bỏ nói: “Nghe trong nhà nói, mấy năm nay chị đã bắt đầu xây dựng nhà mày, làm nhiều năm vậy rồi mà vẫn nghèo như thế, đồ ăn còn phải tự mình nấu, chị có biết trong nhà tôi mấy bảo mẫu không? Ba người, một người giúp tôi chăm sóc Ninh Ninh, một người giúp làm việc nhà, một người giúp nấu nướng, chị xem tay chị trở nên thô ráp không ít, chẳng lẽ anh ba không có tiền thuê bảo mẫu cho chị?”

Ninh Ninh là con gái của cô ta và Lương Thiên Vũ sinh vào năm ngoài, lần kia cô ta sinh, không thể nào mang thai được nữa, sau khi đến Châu Thâm, thương nhân Hồng Kông làm việc với Lương Thiên Vũ cho cô ta một phương thuốc bí truyền, sau đó không lâu cô ta đã mang thai.

Mặc dù là con gái nhưng cô ta đã có thể sinh, vậy sau này không cần phải lo lắng việc không có con.

Bạch Du bình tĩnh nhìn cô ta: "Vậy cô không cần ăn."

Giang Hựu Hàm: "..."

Tức c.h.ế.t cô ta rồi!

Nhưng Bạch Du không cho cô ta ăn, cô ta càng muốn ăn.

Cô ta cầm lấy một miếng bánh xốp bỏ vào miệng, thịt ba chỉ béo và hành lá triền miên trộn lẫn với nhau, trong bạn có tôi, trong tôi có bạn, lớp vỏ còn được phết lòng đỏ trứng, các mặt được nướng vàng đều, trông cực kỳ mê người.

Cô ta mở cái miệng lớn như bồn m.á.u ra rồi cắn một cái, da bánh xốp giòn, nước thịt phía dưới tràn ra, cô ta nóng đến mức nhe răng trợn mắt, nhưng cô ta vẫn không chịu nhổ bánh xốp ra, bởi vì ăn rất ngon!

Những mặt khác của người phụ nữ Bạch Du này không có chỗ nào được cả, nhưng tài nấu nướng lại rất giỏi, bảo mẫu nấu nướng trong nhà cô ta còn làm không ngon bằng, nếu cô có thể thuyết phục anh ba ra khơi chung, nói không chừng sau này cô ta có thể sai khiến Bạch Du nấu cơm mỗi ngày cho mình.

Nghĩ vậy, cô ta nhanh chóng xong bánh xốp trong vài ba miếng: "Lần này tôi tới đây, là vì muốn cho anh ba và chị ba phát tài chung với chúng tôi."

Cô ta còn chưa nói xong, Bạch Du đã từ chối: "Cảm ơn, nhưng chúng tôi không cần, không phải Lương

Thiên Vũ có rất nhiều anh chị em à? Có thể cho bọn họ cơ hội."

"..."

Giang Hựu Hàm nghẹn ngang, thế mà Bạch Du lại thật sự là người không biết tốt xấu, nhưng cô ta vẫn tiếp tục nói: "Sao giống nhau được, trên người tôi và anh ba chảy chung một dòng máu, chúng tôi là anh em ruột, có lợi thì tôi chắc chắn sẽ ưu tiên dành cho người trong nhà, chị ba, chị đừng vội từ chối tôi, tôi thấy Thiên Vũ mới ra ngoài một năm mà đã kiếm được nhiều như vậy rồi, chị ba, chẳng lẽ chị không muốn mặc vàng đeo bạc, ra ngoài có tài xế, trong nhà có bảo mẫu giống tôi ư? So với chuyện chị làm nhà máy, mỗi tháng chỉ có mấy chục đồng, còn không đủ tiền để chúng tôi ăn một bữa cơm nữa!"

Bạch Du vẫn nói câu nói kia: "Không muốn, còn nữa sau này cô đừng tới tìm tôi, ở đây không chào đón cô."

Nói xong cô đẩy toàn bộ đồ lại vào trong tay Giang Hựu Hàm, đẩy cô ta ra ngoài.

Giang Hựu Hàm suýt tức giận tới mức mạch m.á.u nổ tung: "Đây là cơ hội tốt ngàn năm có một, chị ba, nếu chị từ chối tôi, chắc chắn sau này chị sẽ hối hận!"

Bạch Du không muốn nói chuyện với cô ta, trực tiếp đẩy cô ta ra ngoài, sau đó ở ngay trước mặt cô ta, đóng cửa lại một cái "Rầm".

Động tác nhanh nhẹn, không chừa lại chút mặt mũi nào.

Giang Hựu Hàm tức giận tới mức ném mạnh đồ vật vào trên xe: "Lão Dương, chúng ta đi thôi!"

Thật ra là cô ta không đồng ý trao cơ hội phát tài tốt như vậy cho anh ba của cô ta và Bạch Du, từ khi anh ba thuộc dòng ba được nhận làm con nuôi thì đã không còn cho cô ta một xu nào, chứ đừng nói chi là giúp Thiên Vũ giới thiệu một công việc.

Nhưng Thiên Vũ nói, trong tay anh ba của cô ta không chỉ có có mạng giao thiệp của nhà họ Giang, vả lại phần lớn mạng giao thiệp nằm ở quân đội, có trợ giúp rất lớn với cậu ta, cô ta cũng muốn tới để Bạch Du thấy giờ cô ta sống tốt tới cỡ nào, bởi vậy mới đồng ý trở thành người thuyết phục.

Nhưng không ngờ cục đá còn không ngoan cố bằng Bạch Du, để cô ta chống mắt lên sau này cô sẽ hối hận như thế nào!

Tôn Tường Vi xem cô ta đã rời khỏi thì mới hỏi Bạch Du: "Người phụ nữ kia là em ruột của Giang Lâm? Mình thấy không giống chút nào?"

Bạch Du: "Em gái cùng cha khác mẹ."

Tôn Tường Vi: "Mình thấy đối phương trông rất có tiền, chẳng lẽ cậu không động lòng chút nào ư?"

Người có thể ngồi xe hơi vào thời buổi này, trong mười ngàn người chưa chắc đã có một người, vả lại mặc dù những món đồ trang sức trên người cô ta trông rất tầm thường, nhưng không thể phủ nhận là cô ta thật sự rất giàu có.

Bạch Du lắc đầu: "Tuy rằng mình không biết bọn họ đang làm gì, nhưng mình rất tin vào một câu, đó là trên đời không có cơm trưa miễn phí, nếu tiền thật sự dễ kiếm như vậy, sao bọn họ có thể nhường cho người khác?"

Có vài lời cô không nói rõ được, nhưng cô nghi ngờ Lương Thiên Vũ làm chuyện trái pháp luật, nếu không thì sao có thể kiếm tiền nhanh như vậy?

Tôn Tường Vi cảm thấy Bạch Du nói rất đúng, vả lại cô ta cũng không phải người thấy tiền là sáng mắt, chẳng mấy chốc đã vứt chuyện này ra sau đầu.

Tôn Tường Vi vừa rời khỏi không được bao lâu, bà Bạch đã đón Niệm Niệm trở về từ trường.

Ba năm qua, thời gian như dừng lại trên người bà Bạch, trông tinh thần càng ngày càng tốt, tinh thần phấn chấn, sắc mặt tươi tắn, quần áo mặc trên người đều do Bạch Du thiết kế, mặc không giống mấy bà lão đương thời, không phải màu đen màu xám thì cũng là các kiểu hoa văn lớn, để lộ vẻ già nua.

Bạch Du căn cứ vào quần áo phổ biến ở đời sau, thiết kế cho bà vài bộ đồ có khí chất, quần áo được dùng từ chất liệu thoải mái nhất, khi mặc vào không chỉ có tao nhã có khí chất hơn mà còn trẻ ra vài tuổi.

Lúc trước có một thầy giáo lớn tuổi nhìn thấy bà Bạch, lập tức bị khí chất của bà hấp dẫn, sau đó cho người nói, muốn tạo nên một chuyện tình yêu vào lúc trời chiều với bà Bạch, khiến bà Bạch ngại tới mức đỏ mặt.

Bạch Du không phản đối chuyện bà nội có tình yêu thứ hai, vả lại từ vẻ ngoài cho tới gia thế, cách nói năng của thầy giáo lớn tuổi kia đều không tệ, tiếc rằng trong lòng bà nội chỉ có ông nội đã qua đời nhiều năm, cuối cùng chuyện này đã không thành.

Trái lại là tiệm may may quần áo vô cùng thích thiết kế của cô, ra giá cao mua lại thiết kế của cô, cho

cô một khoản lời nhỏ.

“Cô ơi, giáo viên nói ngày mai có cái đạo diễn tới trường chọn diễn viên nhí, cháu muốn thử một lần có được không?”

Nghe thấy giọng của Niệm Niệm, lúc này Bạch Du mới lấy lại tinh thần: “Chọn diễn viên nhí? Quay phim truyền hình hay là điện ảnh?”

Ba năm trôi qua, Niệm Niệm đã trở thành một bé gái duyên dáng yêu kiều, khi còn nhỏ cô bé rất giống Minh Thư, người ngoài vừa nhìn đã biết là một đôi chị em, nhưng khi lớn lên, hai người càng trông không giống.

Chương 767: Chương 767

DTV-EBOOK

Niệm Niệm giống một đóa hoa bạch lan, dịu dàng ít nói, lặng lẽ tỏa ra mùi thơm, khiến người nhìn không nhịn được mà nghĩ tới cái bánh ngọt mềm mại, không nhịn được muốn cắn một cái.

Giờ Niệm Niệm đã là học sinh năm hai, thành tích nổi trội, giáo viên lẫn bạn học trong trường đều rất thích cô bé, cô bé ở nhà cũng rất ngoan ngoãn biết chuyện, biết giúp đỡ làm việc, vả lại bắt đầu từ năm trước, Triệu Kí Thu đã chính thức nhận cô bé làm đệ tử cuối cùng, chuẩn bị truyền thụ kỹ thuật thêu tranh hai mặt cho cô bé.

Đối với chuyện này, cô đã hỏi chủ kiến của Niệm Niệm, Niệm Niệm rất thích thêu thùa, vả lại tính cách của cô bé rất điềm đạm, có thể ngồi lâu, bởi vậy từ năm trước cô bé đã bắt đầu bắt đầu học tập thêu thùa với Triệu Kí Thu.

Còn Minh Thư thì lại giống một đóa hoa hồng đỏ tươi, rực rỡ tùy ý, nhưng lại có cảm giác khiến người ta không thể nào không chú ý tới vẻ đẹp nữ tính, hơn nữa ngũ quan của Minh Thư càng ngày càng giống Giang Lâm, nhưng lại tập hợp tất cả ưu điểm trên người cô bé, có đôi khi cô còn cảm thấy ngạc nhiên vì vẻ đẹp của con gái.

Ngay từ đầu Minh Thư đã theo chị gái tới nhà trẻ, sau này khi Niệm Niệm vào học Tiểu học, cô bé đã không muốn tới nhà trẻ nữa, cảm thấy mấy bạn nhỏ ở nhà trẻ rất ấu trĩ, cô có nghĩ tới việc để Minh Thư đi

học Tiểu học sớm, nhưng cô đã hỏi mấy trường, trường nào cũng cảm thấy tuổi của cô bé còn quá nhỏ.

Bởi vậy giờ Minh Thư đang ở trong nhà, khi rảnh cô sẽ dạy cô bé, không rảnh thì cô bé sẽ tự đọc sách.

Niệm Niệm: "Phim truyền hình ạ, giáo viên nói đạo diễn và biên kịch ở Đài Loan tự mình tới chọn người, giáo viên nói cháu phù hợp với yêu cầu của bọn họ, có thể tới thử vai một lần."

Giáo viên nói cô bé trông rất xinh đẹp đáng yêu, còn biết khiêu vũ, khen tới mức cả khuôn mặt của cô bé đều đỏ lên, tuy rằng cô bé rất thích được khen, nhưng bảo cô bé tự khen mình thì cô bé thật sự không làm được.

Bạch Du không kịp trả lời, Minh Thư đã nhào tới: "Mẹ, con cũng muốn tham gia thử vai."

Bạch Du ôm lấy con gái: "Con không phải học sinh trong trường, vả lại chắc bọn họ chỉ cần diễn viên nhí tầm tuổi của chị con."

Minh Thư không dễ dàng bị thuyết phục như vậy: "Mẹ ơi, không phải mẹ nói mọi việc phải thử sức một lần mới biết được được ư? Giờ vẫn chưa thi, sao mẹ biết đối phương không cần con? Ngộ nhỡ đối phương thấy môi đỏ răng trắng, mắt ngọc mày ngài, dung mạo như thần tiên, chim sa cá lặn rồi chọn con thì sao?"

Khóe miệng Bạch Du giật giật: "…" Thành ngữ không phải dùng như vậy.

Niệm Niệm bị dáng vẻ của em gái làm bật cười, cô bé che miệng nở nụ cười.

Gần đây cô bé bắt đầu thay răng, khi cười sẽ để lộ việc thiếu một cái răng, cho nên cô bé thích dùng tay che miệng khi cười.

Bạch Du cũng cảm thấy con gái ngạo mạn, nhưng cô bé nói đúng, chuyện chưa thử làm sao biết sẽ thành công không, đúng lúc ngày mai cô không cần lên lớp, vì thế cô quyết định dẫn hai người tới thử vai.

Có được chọn không cũng không quan trọng, coi như là gia tăng kinh nghiệm cho hai đứa nhỏ.

Nhưng lúc này Bạch Du lại không ngờ được rằng, cô sẽ gặp một người đàn ông ở đó.

Buổi tối sau khi cơm nước xong, Bạch Du đang định tản bộ với bà nội, đúng lúc này điện thoại vang lên.

Là Lâm Hướng Tuyết gọi tới từ thủ đô.

Sau khi nghe thấy giọng Bạch Du, cô ấy chợt thở dài một tiếng: “Bạch Du, mình muốn ly dị.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạch Du nghe vậy thì sửng sốt theo bản năng.

Mấy năm gần đây, bởi vì công việc của cô và Giang Lâm bận rộn, kỳ nghỉ có vấn đề nên rất ít khi trở về thủ đô, chỉ trở về một lần vào Tết Âm Lịch năm 1979.

Cô, Lâm Hướng Tuyết, còn có chồng Tằng Cảnh Lâm của cô ấy đã từng gặp nhau một lần, lúc đó đôi vợ chồng vừa nói vừa cười, trông khá vui vẻ, Tằng Cảnh Lâm cũng đối xử rất tốt với Lâm Hướng Tuyết và con gái Tiểu Mang Quả, sau này tuy bọn cô không

gặp mặt, nhưng vẫn luôn trao đổi thư từ qua lại, chưa từng nghe cô ấy nói chuyện tình cảm không êm đẹp.

Đầu dây điện thoại bên kia khựng lại, Lâm Hướng Tuyết thở dài nói: "Thôi, nếu cậu không nói với mình, mình cũng không biết mình thật sự nghĩ gì, nghiêm túc mà nói, không xảy ra chuyện gì không thể chịu đựng được, nhưng… Mình cảm thấy hôn nhân không thú vị."

Tằng Cảnh Lâm không ngoại tình, cũng không làm chuyện có lỗi với cô ấy, mấy năm nay mẹ chồng của cô ấy ít làm chuyện mờ ám, mọi thứ khá tốt, nếu cô ấy nói với người nhà và những người khác cô ấy muốn ly dị, chắc chắn mọi người sẽ cảm thấy cô ấy đã điên rồi.

Nhưng giống như người uống nước, ấm lạnh tự mình mới biết được.

Chỉ có mình cô ấy mới biết được, tình cảm giữa cô ấy và Tằng Cảnh Lâm xảy ra vấn đề.

Khi vừa đám cưới bọn họ sẽ cùng nhau đi xem phim điện ảnh, cùng nhau thảo luận quan điểm về một cuốn sách, nói chuyện thú vị xảy ra xung quanh mình, không biết bắt đầu từ khi nào, cả ngày bọn họ không nói với nhau được quá năm câu, vả lại chỉ toàn là những chuyện quay chung quanh con gái, đôi khi con gái không ở bên cạnh, cô ấy không biết nên nói gì với chồng.

Cô ấy cũng không nhớ rõ đã bao lâu bọn họ không ra ngoài ăn cơm và xem phim điện ảnh riêng với nhau, thậm chí bọn họ đã rất lâu không làm chuyện vợ chồng, bao lâu? Hơn nửa năm, nói không chừng

có lẽ là càng lâu, anh ấy không nhắc tới, cô ấy cũng không muốn, bọn họ sống với nhau như anh em chung ký túc xá.

Cuộc sống bọn họ theo đuổi cũng càng ngày càng không giống nhau, cô ấy cảm thấy anh ấy đã làm ở đơn vị nhiều năm như vậy, vị trí lại không có chút thay đổi, cô ấy khuyên anh ấy đăng ký tham gia Kỳ thi Đại Học với mình, hoặc là đi đào tạo, nhưng anh ấy đều từ chối tất cả.

Không chỉ từ chối, anh ấy còn cảm thấy cô ấy đang làm loạn: "Học để làm gì, chẳng lẽ tôi đi đào tạo thì đơn vị sẽ cho tôi thăng chức tăng lương? Đơn vị chú trọng lai lịch và mạng lưới giao thiệp, không phải bằng cấp."

Tằng Cảnh Lâm trở thành lãnh đạo không lớn không nhỏ trong một xưởng sắt thép, muốn trèo lên trên thì lai lịch là không đủ, giống như lời anh ấy đã nói, muốn trèo lên trên chỉ có thể từ từ điều chỉnh lai lịch, sau đó thêm mạng lưới giao thiệp, sau khi bốn mươi tuổi thì mới có thể thăng lên một chức.

Nhưng mấy năm nay kết quả và lợi ích của nhà máy càng ngày càng không còn như trước, tuy rằng tiền lương của anh ấy không nhỏ nhưng Lâm Hướng Tuyết luôn cảm thấy đây không phải là chuyện tốt, bởi vậy nên muốn kiếm đường lui cho anh ấy, nhưng Tằng Cảnh Lâm lại cảm thấy cô ấy buồn lo vô cớ, bọn họ không ai thuyết phục được ai.

Hai người cũng có suy nghĩ khác nhau về chuyện sinh đứa sau, ngay từ đầu cô ấy thật sự muốn xong chương trình Đại Học sẽ suy xét tới đứa sau, nhưng khi cô ấy học càng nhiều xem càng nhiều, cô ấy càng

cảm thấy không đủ, cô ấy muốn bước thêm một bước học tập, nếu mang thai vào lúc này, chuyện học tập và sự nghiệp của cô ấy sẽ bị gián đoạn.

Đây là điều cô ấy không muốn nhìn thấy.

Nhưng mẹ chồng vẫn luôn không từ bỏ ý nghĩ muốn cô ấy sinh một đứa con trai, bà ta không dám nói những lời này ở trước mặt cô ấy, mỗi ngày nói trước mặt mặt Tằng Cảnh Lâm để tẩy não, không biết có phải là do nghe nhiều không, Tằng Cảnh Lâm cũng thay đổi suy nghĩ, anh ấy muốn có thêm một đứa con trai, tuy không nói rõ, nhưng cô ấy nhìn ra, thật ra là anh ấy rất muốn một đứa con trai.

Nếu chỉ muốn có thêm một đứa con, có lẽ cô ấy sẽ không phản cảm như vậy, nhưng bọn họ ở trong tối ngoài sáng ám chỉ muốn một đứa con trai, vậy còn con gái của bọn họ thì sao? Cô ấy không khỏi lo lắng, nếu thật sự sinh ra một đứa con trai, chẳng phải Tiểu Mang Quả của cô ấy sẽ bắt đầu sống trong sự thiên vị của cha và bà nội ư?

TBC

Bạch Du đau khổ vì sự thiên vị của mẹ, cô ấy tận mặt nhìn thấy, cô ấy thật sự không mong con gái của cô ấy sẽ gặp chuyện như vậy, vì thế cô ấy vẫn luôn kiếm cớ, nhưng chín tráng trước, bên trên phát biểu "Thư ngỏ gửi tới toàn thể Đảng viên và Đoàn viên liên quan tới vấn đề tăng trưởng dân số của nước ta", cũng nhắc tới một đôi vợ chồng chỉ nên sinh một đứa con.

Chương 768: Chương 768

DTV-EBOOK

Cô ấy và Tằng Cảnh Lâm đều là Đảng viên, trừ khi bọn họ không muốn làm việc ở đơn vị nữa, nếu không thì bọn họ cần phải tích cực hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, đứa sau không thể sinh, mẹ chồng vì chuyện này mà tức tới mức bị bệnh, Tằng Cảnh Lâm cũng chiến tranh lạnh với cô ấy vì chuyện này suốt một tháng.

Anh ấy cảm thấy tất cả mọi thứ đều là do cô ấy làm sai, tuy rằng sau này bọn họ đã làm hòa, nhưng chuyện này đã trở một cái gai trong lòng cô ấy.

Phải nói như thế nào nhỉ, cuộc hôn nhân của bọn họ giống như một cây đại thụ, bên ngoài trông không có vấn đề, nhưng bên trong đã bị sâu mọt đục rỗng từ lâu.

Vỡ nát.

Thành ngữ này dùng để miêu tả cuộc hôn nhân của bọn họ là rất đúng.

Có đôi khi cô ấy cũng không thể nào hiểu được, tại sao Bạch Du và Giang Lâm đã kết hôn nhiều năm nhưng tình cảm vẫn còn tốt như vậy, tại sao cô ấy và Tằng Cảnh Lâm không được như vậy?

Bạch Du nghe cô ấy nói, cô cũng không biết nên an ủi như thế nào.

Bản chất của hôn nhân, thật ra là lông gà đầy đất.

Đời trước cô đã không thể làm một cuộc hôn nhân tốt, may mắn là đời này cô gặp được Giang Lâm, nếu

lúc trước cô chọn những anh em khác của nhà họ Giang, nói không chừng cô cũng sẽ đối mặt với vấn đề giống như vậy.

Lâm Hướng Tuyết chỉ nhất thời xúc động mà thôi, lúc này một cơn gió lạnh thổi qua, cô ấy cũng bình tĩnh trở lại: "Cậu không cần phải lo lắng, mình không sao, Tết năm nay các cậu vẫn không trở về ư? Đã sắp ba năm mình không được gặp cậu rồi."

Cô ấy sẽ không ly dị, người trong nhà cũng sẽ không cho cô ấy ly dị.

Huống chi Tiểu Mang Quả vẫn còn nhỏ, cô ấy không muốn con gái bị mọi người cười nhạo và bắt nạt vì chuyện này.

Bạch Du thấy cô ấy suy nghĩ cẩn thận, cũng không nhiều chuyện: "Trước mắt vẫn chưa xác định được, tới đó phải xem bên Giang Lâm có kỳ nghỉ không đã."

Sau đó bọn họ trò chuyện về đủ loại vấn đề từ tốt nghiệp tới sự nghiệp rồi mới cúp điện thoại.

***

Hôm sau.

Vừa sáng Bạch Du đã làm bữa sáng cho mọi người, chiên ốp la bốn cái trứng, kẹp trong bánh mì do mình làm và thêm bốn ly sữa đậu nành, thế này được gọi là kết hợp Trung Tây, giải quyết nhanh gọn một bữa sáng.

Sau cơm nước xong xuôi, cô tạm biệt bà nội, sau đó một tay dắt Niệm Niệm, một tay dắt Minh Thư ra ngoài.

Tháng Mười Một của thành phố Quảng, giống như một người đẹp lười biếng thong dong tới muộn, lúc này mới có mùi vị của mùa thu.

Cây bông gòn ở bên đường nghênh đón mùa nở bông, đóa bông có màu đỏ tươi đẹp, từng đóa từng cụm rồi thành từng chùm, giống như gắn một cây dù màu đỏ nhạt thật lớn trên trán cây, nơi xa là không trung xanh thẳm, đám mây màu trắng, đẹp đẽ như cảnh tượng trong truyện tranh.

Nghe nói bông gòn còn có một cái tên khác là thu anh, cũng có người gọi là cây người đẹp, không thể thấy cảnh đẹp như vậy ở thủ đô vào mùa này.

Bạch Du ra ngoài sớm nên kéo Niệm Niệm và cô nhóc tới dưới tàng cây chụp thật nhiều ảnh.

Trái lại là Niệm Niệm rất tốt, bảo cô bé làm tư thế nào thì cô bé sẽ ngoan ngoãn làm tư thế đó, nhưng Minh Thư lại chủ ý của mình, bảo cô bé cười, cô bé sẽ hỏi tại sao chụp ảnh phải cười, không cười không được ư? Ngộ nhỡ có người không cười nổi thì sao?

Bảo cô bé đóa bông dưới đất lên tạo động tác ngửi thì cô bé lại hỏi: “Mẹ ơi, thím Anh nói đóa bông là cơ quan sinh sôi nẩy nở của thực vật, mẹ bảo con ngửi bông là đang bảo con ngửi m.ô.n.g của bông.”

“…”

Bạch Du thở dài ở trong lòng, có đôi khi trẻ con biết quá nhiều thì sẽ không còn đáng yêu.

Cuối cùng cô chụp vài bức cho Niệm Niệm xong thì tuyên bố không chụp nữa, nếu không cô lo lắng cho mình sẽ bị con gái hỏi tới mức câm nín không trả lời được.

Vào trường, cô Lâm phụ trách dẫn học sinh đi thử vai đã tới, cô ấy đang giải thích với các phụ huynh khác: “Bộ phim quay lần này là phim thời dân quốc, nhóm diễn viên nhí sẽ diễn vai nam nữ vai khi còn nhỏ, yêu cầu hai bé gái, ba bé trai.”

“Bọn họ không chỉ lựa chọn ở trường chúng ta mà còn lựa chọn ở trường khác, bởi vì yêu cầu rất nghiêm khắc, trước mắt chỉ mới chọn được hai bé trai, còn thiếu ba bé nữa.”

Cô Lâm giải thích tới mức sắp khô nước miếng, vừa quay đầu lại đã thấy Bạch Du mặc một chiếc váy trắng liền thân đang từ từ đi tới, tâm trạng lập tức không còn bực nội nữa.

Cô ấy nở nụ cười theo bản năng rồi nói: “Xin chào cô của Bạch Niệm Niệm, nay cô dẫn bé tới thử vai à?”

Trước khi nhìn thấy cô của bạn nhỏ Bạch Niệm Niệm, cô ấy chưa bao giờ thấy một người phụ nữ nào có thể xinh đẹp đến mức này, nói cô xinh đẹp giống tiên nữ cũng không quá đáng.

Rốt cuộc cô ấy cũng biết tại sao các quân vương cổ đại lại vì một người đẹp mà tranh giành tới mức ngươi c.h.ế.t ta sống, thật sự là người đẹp khiến người ta động lòng mà.

Lúc này thấy cô nắm tay một lớn một nhỏ đi tới, xinh đẹp giống như một bức tranh, cả nhà ai cũng xinh đẹp, thật là khiến người ta ngưỡng mộ.

Bạch Du mỉm cười gật đầu: “Lúc về Niệm Niệm nói con bé muốn tham gia thử vai phim truyền hình, vừa khéo nay tôi không phải lên lớp nên dẫn con bé

tới thử vai, nhưng tôi muốn hỏi một chút, nếu được lựa chọn, cần quay bao lâu, cũng có nghĩa là thời gian quay chụp có dài không?"

Cô Lâm vội lắc đầu: "Không dài, chỉ cần quay một hai buổi là xong, có lẽ chỉ chiếm vài ba ngày thôi, lúc đó trường sẽ cho học sinh được lựa chọn học bù, tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ việc học của bọn trẻ."

Bạch Du nghe vậy cũng thấy yên tâm.

Tuần sau sau khi cô tham gia xong lễ tốt nghiệp, chẳng mấy chốc sẽ thu dọn đồ đạc quay về đảo Quỳnh Châu, nếu thời gian quay chụp dài, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của cô.

TBC

Đúng lúc này, một giọng nữ chói tai chợt vang lên từ phía sau cô: "Ai là giáo viên phụ trách việc chọn lựa? Tôi muốn hỏi tại sao con gái Nha Nha của tôi lại không được chọn, do con gái tôi không đủ ưu tú hay là không đủ thông minh?"

Nha Nha?

Còn có giọng nói này…

Trùng hợp vậy?

Bạch Du từ từ xoay người lại thì thấy Ngô Hiếu Nghi mập ra một vòng như bột làm bánh bao đang đứng ở phía sau cô.

Kể từ ba năm trước ở Hội chợ Quảng, cô đã rất lâu không gặp Ngô Hiếu Nghi, nói chính xác là sau nhà họ Tập trở về thủ đô, cô ta cũng đã thu thập tay nải trở về thủ đô theo.

Nhưng sao cô ta lại về rồi?

Bạch Du: Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Ngô Hiếu Nghi: Thật là đen đủi!

Ngô Hiếu Nghi cũng không ngờ sẽ nhìn thấy Bạch Du ở đây, ba năm trước Bạch Du khiến cô ta không còn thể diện, còn làm mất công việc của cô ta, cuối cùng cô ta chỉ có thể xám xịt trở về thủ đô, ba năm kia, cha mẹ của cô ta định cho cô ta tái giá với người ta, nhưng người ta coi thường cô ta, không muốn cô ta làm chướng mắt.

May là ông trời vẫn còn tốt với cô ta, vòng đi vòng lại cô ta lại trở thành mẹ của Nha Nha.

Nhưng khi nhìn thấy Bạch Du càng xinh đẹp càng có khí chất so với ba năm trước, trong lòng cô ta như bị một cục đá lớn đè nặn, khiến cô ta không thở nổi.

Chắc chắn người phụ nữ này là yêu tinh đầu thai, sao lại không già cũng không biến dạng, trái lại là cô ta, bởi vì mang thai, cả người béo tới mức không nhìn nổi.

Trước kia khi mang thai Lục Thừa cô ta chỉ mập lên vài ký, không biết lần này sao lại như thấy, cân nặng tăng vọt mười lăm ký!

Nghĩ vậy, cô ta càng thêm bực bội.

Cô Lâm căng da đầu bước lên giải thích: “Mẹ Tạ An Na, chúng tôi cũng chỉ sàng chọn bước đầu theo yêu cầu của đoàn phim, bạn nhỏ Tạ An Na rất đáng yêu, cũng rất xinh đẹp, chỉ không phù hợp với yêu cầu của đoàn phim.”

Ngô Hiếu Nghi chống nạnh: “Không phù hợp chỗ nào? Các cô lấy yêu cầu của đoàn phim ra cho tôi xem!”

Cô Lâm rất khó xử, nhưng Ngô Hiếu Nghi là thai phụ, cô ấy cũng không dám mạnh bạo, đành phải lấy yêu cầu của đoàn phim ra cho cô ta xem.

Ngô Hiếu Nghi quét mắt xem qua, cô ta lại càng lớn giọng nói: “Không phải rất phù hợp ư? Tuổi, chiều cao, dáng vẻ và khuôn mặt đều giống nhau như đúc, không phù hợp chỗ nào?”

Chương 769: Chương 769

DTV-EBOOK

Phụ huynh khác nghe vậy thò lại để xem, vừa thấy đã suýt cười ra tiếng.

Có phụ huynh không ưa cô ta cười nói: "Đoàn phim yêu cầu bé gái có làn da trắng nõn, cô tự xem con gái của mình đen như than củi, cô tưởng là đang chọn nữ Bao Công à?"

Lời này có chút tàn nhẫn đối với một đứa bé, nhưng quả thật là Nha Nha rất đen.

Bạch Du nhớ rõ trước kia tuy cô bé không được coi là rất trắng, nhưng cũng không đen như bây giờ, vả lại cô bé càng lớn càng giống cha ruột Tạ Chí Dân của mình, không chỉ có ngũ quan giống mà ngay cả làn da cũng giống.

Nha Nha nghe vậy, không có khóc giống khi còn nhỏ mà là chạy đến trước mặt phụ huynh kia, nhổ một bãi nước miếng lên mặt cô ta: "Con lợn c.h.ế.t tiệt, bà mới đen như than củi, cả nhà bà đều đen như than củi!"

Phụ huynh kia ghê tởm tới mức thét ầm lên: "Cái con nhỏ này sao lại mất dạy như vậy? Cha mẹ mày dạy mày thế à?"

Ngô Hiếu Nghi không chỉ không ngăn cản Nha Nha, trái lại còn thấy đắc ý: "Không phải cô cũng mất dạy đấy à?"

Cô Lâm bó tay toàn tập, gấp đến mức như con kiến bò trên chảo nóng, còn bị hai vị phụ huynh vây

đánh.

Bạch Du thấy cô Lâm bị mắng đến m.á.u chó đầy đầu, đôi mắt đỏ bừng thì đi về phía Ngô Hiếu Nghi, bước tới nhỏ giọng nói: "Nếu cô còn làm loạn, tôi sẽ nói toàn bộ chuyện năm đó của nhà cô, cô cũng không muốn sau này Nha Nha bị người ta khinh thường ở trường đúng không?"

"..."

Ngô Hiếu Nghi lườm Bạch Du như con ếch xanh mắt lòi, lườm tới mức sắp bốc lửa.

Nhưng cô ta biết Bạch Du nói được làm được, cô ta không dám đánh cuộc, vì thế đành phải nổi cơn tam bành dẫn Nha Nha chạy đi.

Chạy được vài mét, Nha Nha chợt xoay người lại, dùng ánh mắt độc ác không thuộc độ tuổi này lườm Bạch Du một cái.

Bạch Du cau mày.

Tuy cô Lâm không biết Bạch Du nói gì với đối phương, nhưng cô ấy nhìn ra là Bạch Du đang giúp mình, vì thế bước tới nói cảm ơn: "Đồng chí Bạch, cảm ơn cô, nếu không nhờ có cô, tôi thật sự không biết nên làm sao nữa."

Bạch Du: "Không cần khách sáo."

Vừa rồi cô đứng ra, ngoài không ưa Ngô Hiếu Nghi, còn là vì ngày thường cô Lâm rất quan tâm Niệm Niệm, có một lần có mấy nam sinh ở trường ngoài bắt nạt Niệm Niệm, cô Lâm là người đầu tiên nhận ra và cũng bảo vệ Niệm Niệm.

Vừa rồi cô làm như vậy, cũng là vì phần ân nghĩa này.

Cô Lâm thở dài: "Đây cũng không phải lần đầu mẹ Tạ An Na tới trường làm loạn."

Tính cách Tạ An Na nóng nảy nhạy cảm, không chơi được với các bạn khác, nhiều lần xé sách giáo khoa của các bạn nữ khác, cô ấy gọi phụ huynh của Tạ An Na tới là muốn cô ta dạy dỗ cô bé thật tốt, nào ngờ sau khi mẹ cô bé tới thì đã mắng giáo viên một trận.

Nếu phụ huynh học sinh khác đều như vậy, dù có cho nhiều tiền cô ấy cũng không muốn làm giáo viên.

Cực quá.

Bạch Du cau mày: "Theo tôi được biết, cô ta không phải mẹ ruột của Nha Nha, cũng là Tạ An Na."

Lần này đến lượt cô Lâm để lộ biểu cảm khiếp sợ: "Không phải ư? Người liên lạc mà Tạ An Na nộp lên viết tên đồng chí nữ Ngô Hiếu Nghi này, vả lại cô ta đối xử với Tạ An Na vô cùng tốt, không giống mẹ kế!"

Ngô Hiếu Nghi.

Bạch Du xác định mình không nghe lầm: "Là chữ Nghi trong tiện nghi đúng không?"

Cô Lâm gật đầu: "Đúng vậy."

Có lần Ngô Hiếu Nghi tới mắng phụ huynh khác, có nói đến tên của mình, cô ta nói là chữ Nghi trong nghi gia nghi thất, không ngờ đồng chí Bạch lại nói là Nghi trong tiện nghi, tuy rằng là chung một chữ,

nhưng cô ấy cảm thấy từ mà đồng chí Bạch dùng đúng hơn.

Bạch Du nhướng mày lần nữa: “Cha của Tạ An Na thì sao, là đồng chí Tạ Chí Dân à?”

Cô Lâm lại gật đầu lần nữa: “Đúng vậy, lúc trước cha của Tạ An Na làm việc ở quân đội, sau khi chuyển nghề thì dựa vào năng lực của bản thân lên làm phó Cục trưởng Cục Công an.”

Đây cũng là lý do tại sao cô ấy mắng không lại, cũng là lý do tại sao trường chỉ nhắm một mắt mở một mắt bỏ qua chuyện Tạ An Na bắt nạt bạn bè.

Bạch Du thật sự bị chuyện này làm khiếp sợ.

Thế mà Ngô Hiếu Nghi lại gả cho em rể của mình!

Đây là chuyện khi nào?

Ngô Hiếu Ngọc đâu? Dựa vào tính cách của Ngô Hiếu Ngọc, chắc phải không dễ dàng ly dị mới đúng, cô ta là người không chịu thiệt thòi cơ mà.

Còn có Tạ Chí Dân, cưới ai mà không được?

Lại cưới chị vợ của mình, mấu chốt là đôi chị em lớn lên y như đúc, chẳng lẽ không cảm thấy ghê tởm ư?

Bạch Du cảm thấy cả nhà này ai cũng mê muội cả.

Chẳng mấy chốc cô đã không còn để ý tới vấn đề này, đoàn phim và đạo diễn đã đến, bắt đầu thử vai.

Thứ tự thử vai căn cứ vào số khi bắt được, Bạch Du đăng ký khá trễ, xếp tận người thứ hai mươi.

Đối với Minh Thư, Bạch Du nói một tiếng với cô Lâm, nhưng cô Lâm tỏ vẻ rất khó xử, bởi vì lần này tổ đạo diễn tổ tới đây, chỉ chọn lựa các bé gái bảy tám tuổi, tuổi của Minh Thư còn quá nhỏ.

Bạch Du tỏ vẻ mình đã biết cũng không làm khó cô Lâm: "Vừa rồi con đã nghe thấy lời của cô Lâm rồi đúng không? Không phải không cho con tham gia thử vai mà là tuổi của con không phù hợp."

Minh Thư gật đầu, cũng không vì chuyện này mà quấy khóc, thậm chí còn không thấy một tia thất vọng trên khuôn mặt trắng nõn.

Bạch Du cho rằng cô bé tuổi còn nhỏ, chỉ nhất thời cảm thấy thích thú đối với diễn kịch, bởi vậy không được thử vai cũng không sao.

Đăng ký xong, Bạch Du nắm tay đôi chị em chờ bên ngoài phòng Hội nghị, khi bọn cô tới, bên ngoài trên hành lang đã ngồi đầy những đứa trẻ bằng tuổi Niệm Niệm và phụ huynh của bọn chúng, trong đó con gái nhiều hơn con trai.

Quả là đã trải qua lần sàng lọc đầu tiên, những đứa trẻ này, cho dù là con trai hay con gái đều vô cùng xinh đẹp, nói đơn giản, giá trị nhan sắc khá cao.

Niệm Niệm thấy nhiều người như vậy, lập tức trở nên căng thẳng, cánh môi đỏ nhuận mím thành một đường, đây là động tác cô bé thường làm khi khẩn trương.

Bạch Du kiếm một vị trí rồi ngồi xuống, sau đó quay đầu nhìn về phía cô bé, nhẹ giọng hỏi: "Niệm Niệm đang căng thẳng à?"

Niệm Niệm gì cũng giỏi, ngoan ngoãn, thông minh, biết quan tâm người khác, nhưng có thể là do những việc đã trải qua, vả lại từ nhỏ đã không có cha mẹ bên cạnh, khiến cô bé không được tự tin.

Nếu có thể tổng hợp những điều này với Minh Thư thì tốt rồi, Minh Thư quá mức tự tin, thậm chí còn rất kiêu ngạo.

Niệm Niệm rõ ràng làm rất tốt, nhưng cô bé sẽ phủ định bản thân theo bản năng, cần những người bên cạnh động viên và khẳng định không ngừng.

Cô và Niệm Niêm vẫn luôn mong cô bé có thể sửa đổi điểm này, nhưng cho dù có nhiều thứ thì cũng không phải cha mẹ ruột, cho dù có tốt, cũng không giống nhau, ví dụ như cảm giác an toàn.

Thật ra là những năm gần đây cô vẫn luôn không từ bỏ ý nghĩ tìm kiếm anh hai, t.h.i t.h.ể năm đó bị tổn thương nghiêm trọng, cũng không thể chứng minh đó là anh hai của cô, cho nên cô vẫn mong có một ngày có thể kiếm được anh hai, cho đôi cha con anh ấy và Niệm Niệm đoàn tụ.

TBC

Nhưng biển người mênh mông, tới nay vẫn không có một chút tin tức.

Niệm Niệm cắn môi, gật đầu: “Mọi người đều mặc quần áo mới.”

Sớm biết vậy cô bé cũng đã mặc quần áo mới đến đây, tuy rằng quần áo cô bé đang mặc không cũ, nhưng so với quần áo mới tinh của mọi người, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra sự không giống nhau.

Bạch Du không ngờ cô bé sẽ để ý tới điều này, nhưng gần trường không có cửa tiệm bán quần áo, cho dù có, giờ có tới cũng không kịp, cô suy nghĩ rồi nói: “Lần trước khi bà nội Triệu chọn đồ đệ, không phải cũng có rất nhiều người mặc quần áo mới tới à? Sao bà nội Triệu lại không chọn bọn họ?”

Niệm Niệm nghe vậy thì mắt sáng rực lên, lắc đầu nói: “Không có, bà nội nói bà muốn kiếm một đồ đệ nhanh nhẹn, có tài năng thêu thùa, có tính kiên nhẫn, không liên quan tới vấn đề mặc quần áo.”

Bạch Du: “Vậy là đã đúng rồi, lần chọn diễn viên này cũng là như thế, bọn họ sẽ không bởi vì đối phương mặc quần áo mới mà chọn bọn họ, vả lại cháu thấy bọn họ đều mặc quần áo mới, chỉ có cháu không mặc quần áo mới, chẳng phải tới khi đó mọi người sẽ nhớ kỹ cháu ngay lập tức ư?”

Chương 770: Chương 770

DTV-EBOOK

Có rất nhiều có thể thay đổi góc độ để suy nghĩ, chuyện xấu cũng có thể trở thành chuyện tốt.

Niệm Niệm chưa từng nghĩ tới điều này, cô bé kích động tới mức khuôn mặt nhỏ đỏ bừng: "Cô nói đúng, cứ như vậy cháu sẽ trở thành người đặc biệt nhất, cô ơi, cháu không còn căng thẳng nữa, cháu cảm ơn cô ạ!"

Bạch Du xoa đầu cô bé: "Không khách sác."

Trong phòng Hội nghị thường thường truyền đến tiếng hát, đọc thơ ca diễn cảm, xem ra mọi người đều có chuẩn bị trước khi tới.

Lần này không cần cô hỏi, Niệm Niệm đã chủ động nói: "Cô ơi, chốc cháu có thể biểu diễn vẽ tranh được không ạ?"

Cô bé hát không bằng em gái, nhưng cô bé biết đọc thơ ca diễn cảm, nhưng mọi người đều biết đọc thơ ca diễn cảm, cô bé cảm thấy như vậy sẽ không đặc biệt.

Bạch Du gật đầu: "Đương nhiên là được."

Niệm Niệm nghe vậy, đôi môi mím chặt cuối cùng cũng buông lỏng.

Lần này Niệm Niệm có mang theo sách vở tới đây, bên trong có tranh vẽ và bút màu rực rỡ.

Cô không biết người bên trong có kiên nhẫn chờ Niệm Niệm vẽ tranh xong không, nhưng theo quan

điểm của cô, có được chọn không không quan trọng, quan trọng là bồi dưỡng năng lực xử lý vấn đề của Niệm Niệm.

Giống vừa rồi, cô bé có thể tự mình nói ra ý tưởng vẽ tranh, cô cảm thấy còn có giá trị hơn việc được chọn.

Sau nhiều giờ chờ đợi, cuối cùng cũng tới lượt Niệm Niệm.

TBC

Khi Niệm Niệm sắp vào, Minh Thư chợt nhét nắm đ.ấ.m vào trong tay chị gái.

Niệm Niệm nhận lấy, nhưng lại không có gì, vẻ mặt mờ mịt

Minh Thư nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Chị ơi, vừa rồi em đã cho chị dũng khí của em, chị mau ăn dũng khí em đi, vậy thì chị sẽ không sợ nữa."

Niệm Niệm vô cùng cảm động, thật sự làm động tác nuốt, nuốt một đám không khí vào trong, sau đó cười nói: "Cảm ơn em gái, giờ chị không còn sợ nữa."

Quỷ nhỏ Minh Thư vỗ bả vai chị gái: "Đi thôi, ngoan nhé, em ở ngoài chờ chị."

Bạch Du: "..."

Cô cũng không biết nên cảm động hay là câm nín nữa.

Niệm Niệm một mình đi vào phòng Hội nghị, Bạch Du nắm tay Minh Thư tới cửa để chờ đợi.

Đây là lần đầu tiên Bạch Du thấy rõ ràng người bên trong.

Bên trong có bảy tám người, nhưng chỉ có hai người ngồi ở giữa, một người đàn ông đầu trọc trông khoảng bốn mươi năm tuổi, từ dáng vẻ và khí chất, Bạch Du đoán ông ấy là đạo diễn.

Bên cạnh ông ấy có một người đang ngồi khác, từ góc độ của Bạch Du, chỉ có thể thấy góc nghiêng của đối phương, cằm góc cạnh rõ ràng, mũi cao, mày rậm, tóc mái trên trán rũ xuống một cách tự nhiên, che giấu xương lông mày của anh ta.

Người đàn ông mặc tây trang màu xám bạc, chất liệu của tây trang rất tốt, trước mắt Bạch Du không thấy loại tây trang này ở trong nước, cho nên cô suy đoán có thể đối phương đến từ Đài Loan hoặc Hồng Kông.

Không biết có phải ánh mắt của cô nóng bỏng quá không, hay là người đàn ông kia quá nhạy bén, cơ thể anh ta khẽ nhúc nhích.

Ngay khi anh ta sắp xoay người qua, Niệm Niệm đã chạy lên trên bục giảng, dùng giọng nói thanh thúy giới thiệu mình, bao gồm tên, tuổi và những thứ khác.

Những điều này không lạ, lạ là sau khi cô bé nói tiếng Trung, thế mà cô bé lại dùng tiếng Anh để giới thiệu lại lần nữa.

Điều này khiến Bạch Du ngạc nhiên.

Bởi vì trước đó Niệm Niệm không nhắc tới chuyện dùng tiếng Anh để tự giới thiệu, nhưng rõ ràng là cách làm này đã có tác dụng, bên trong có người bị cô bé thu hút ngay lập tức.

Đạo diễn nói với vẻ mặt ngạc nhiên: “Cháu biết nói tiếng Anh?”

Niệm Niệm đỏ mặt gật đầu: “Biết một chút ạ, cô của cháu là sinh viên khoa Ngoại Ngữ của Đại Học Trung Sơn, ngày thường cô sẽ dạy cháu và em gái nói tiếng Anh ở nhà.”

Đạo diễn nói chắc nịch: “Rất chuẩn, vừa rồi cháu nói cháu biết vẽ tranh, thế nên tài năng của cháu là vẽ tranh ư?”

Niệm Niệm gật đầu lần nữa: “Cháu vẽ rất nhanh, mọi người chờ cháu một chút.”

Nghe yêu cầu như thế, đạo diễn không tức giận, trái lại còn tốt tính đồng ý.

Những phụ huynh ở bên ngoài thấy thế không khỏi vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.

“So sánh người này với người kia đúng là tức chết, cô xem tuổi còn nhỏ mà đã nói tiếng Anh lưu loát, vậy thì còn so gì nữa?”

“Tôi cảm thấy là do phụ huynh của người ta thông minh, nghĩ tới việc thu hút mọi người bằng tiếng Anh trước, dù thế nào chúng ta cũng không nghĩ ra được.”

“Cha của con trai tôi biết tiếng Nga, nếu biết sớm như vậy chúng tôi đã tự giới thiệu bằng tiếng Nga rồi, chốc nữa tôi sẽ tới nói với đạo diễn.”

Bạch Du không giải thích.

Nhưng cô rất vui mừng, Niệm Niệm còn linh hoạt hơn so với tưởng tượng của cô.

Niệm Niệm vẽ công chúa Bạch Tuyết, rất giống công chúa Bạch Tuyết trong tác phẩm đồ khảm xà cừ mà thợ cả Ngũ đã làm, nhưng khó là cô bé có thể vẽ nhanh và rõ ràng như vậy trong một khoảng thời gian dài.

Đối với đạo diễn mà nói, ông ấy càng coi trọng khí chất khi vẽ tranh của Niệm Niệm, ông ấy vừa lòng, đánh dấu gạch bên cạnh tên Niệm Niệm.

Sau khi Niệm Niệm vẽ xong, đạo diễn không cần tranh cô bé vẽ, nhưng người đàn ông vẫn luôn không lên tiếng ngồi ở bên cạnh ông ấy lại duỗi tay cầm lấy bức tranh.

Nhưng anh ta vẫn không lên tiếng như cũ.

Niệm Niệm nhìn anh ta, khuôn mặt đỏ ửng: "Chú thích ạ? Nếu chú thích, cháu có thể tặng chú."

Người đàn ông gật đầu, nói bằng giọng trầm thấp: "Cảm ơn."

Niệm Niệm mím môi cười rồi lắc đầu: "Chú không cần cảm ơn ạ."

Nói xong cô bé lao về phía Bạch Du như con chim nhỏ vui vẻ.

Đã có viên ngọc sáng Niệm Niệm, những người thử sức phía sau dường như không thể làm vừa lòng đạo diễn.

Cho tới khi đứa trẻ cuối cùng biểu diễn xong, Bạch Du định chờ tới khi công bố bảng danh sách rồi sẽ dẫn bọn nhỏ rời đi.

Đúng lúc này, Minh Thư vẫn luôn ngoan ngoãn không nhúc nhích đứng canh cô bỗng vung tay cô ra

rồi vươn chân chạy về phía bục giảng như bay.

Bạch Du không ngờ Minh Thư sẽ nhảy ra như vậy.

Cô mở miệng muốn gọi cô bé trở về, nhưng khi nhìn thấy Minh Thư chạy đến bục giảng không quay đầu lại, cô chỉ đành khép miệng lại.

Rõ ràng đạo diễn và những người khác cũng không dự đoán được việc sẽ có một cô bé chạy ra, vả lại còn là một cô bé vô cùng xinh đẹp.

Chỉ thấy cô bé có làn da trắng ngần, ngũ quan tinh xảo như búp bê sứ, mặc một chiếc váy nhỏ màu vàng, tóc được cắt đến cổ, đuôi tóc chổng lên, nhưng lại không có vẻ lộn xộn, trái lại còn có cảm giác nghịch ngợm đáng yêu không nói nên lời.

Đôi mắt nhóm đạo diễn bừng sáng sáng: "Bạn nhỏ, cháu tên gì? Tại sao cháu lại chạy lên đây?"

Đôi mắt đen như quả nho của Minh Thư chớp chớp: "Cháu tên Giang Minh Thư, Bạch Niệm Niệm vừa rồi là chị họ của cháu, cháu lên để thử vai, năm nay cháu được bốn tuổi rưỡi, cháu có thể nói năm ngôn ngữ, cháu còn có thể tính nhẩm."

Năm ngôn ngữ?

Mọi người nghe được lời này, lập tức nở cười theo bản năng.

Một cô bé chưa đến năm tuổi nói được năm ngôn ngữ, dùng ngón chân để tưởng cũng không tưởng được, nếu đổi lại là người lớn nói những lời này, chắc chắn mọi người cũng sẽ cảm thấy người kia đang khoác lác, nhưng Minh Thư còn nhỏ, mọi người chỉ cảm thấy cô bé là trẻ con nên nói không biết kiêng dè.

Minh Thư thấy mọi người không tin lời mình nói, lông mi dài chớp chớp, cô bé bắt đầu biểu diễn.

Cô bé dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn giới thiệu bản thân trước tiên, tiếp theo là dùng tiếng Quảng Đông, tiếng Mân Nam, tiếng Anh, vừa nói ngôn ngữ cuối cùng đã khiến tất cả mọi người ngây ngẩn.

“Vừa rồi khi cô bé nói mình biết nói năm môn ngôn ngữ tôi còn không tin, không ngờ vừa chớp mắt đã bị vả mặt!”

“Tuy rằng tôi không cảm thấy tiếng Quảng Đông và tiếng Mân Nam là ngôn ngữ khác, nhưng một cô bé chưa đến năm tuổi đã biết dùng nhiều ngôn ngữ và tiếng địa phương như vậy, thật sự khiến người ta lau mắt mà nhìn!”

“Rốt cuộc đã dạy đứa trẻ như thế nào? Có thể giúp tôi nuôi con nhà tôi luôn không, năm nay thằng con nhà tôi năm tuổi, thế mà nói chuyện vẫn còn nói lắp đây này!”

Bạch Du cũng bị làm ngạc nhiên.

Cô chỉ dạy Minh Thư tiếng Anh và tiếng Trung, còn về phần tiếng Quảng Đông và tiếng Mân Nam, cô chỉ có thể miễn cưỡng nghe vài câu khá đơn giản, khẩu âm nói chuyện không được chuẩn, còn về ngôn ngữ cuối cùng mà Minh Thư đã nói, nếu cô đoán không sai thì đó là tiếng Pháp.

Chương 771: Chương 771

DTV-EBOOK

Sau này sinh viên chuyên Anh ở Đại Học có thể lựa chọn học thêm môn ngoại ngữ thứ hai dễ dàng, nhưng sinh viên của Kỳ thi Đại Học khôi phục lần thứ nhất không có môn này, nói đơn giản, cô chưa từng học tiếng Pháp, lại càng không nói tới chuyện dạy Minh Thư.

Vậy cô bé học được như thế nào?

Trước đó cô không biết, Minh Thư cũng chưa từng sử dụng ở trước mặt cô.

Nhưng chẳng mấy chốc cô đã đến một người… Cảnh Anh.

Cảnh Anh rất thương Minh Thư, chỉ cần được nghỉ phép thì sẽ dẫn Minh Thư tới nhà cô ấy, việc học và công việc của cô đều rất bận, vả lại nhân phẩm của Cảnh Anh rất đáng tin, bởi vậy từ trước tới nay cô đều không cùng tới nhà cô ấy.

Người thân cận với cô và biết nói tiếng Pháp, chắc cũng chỉ có Cảnh Anh.

Ngay sau đó cô đã nghe thấy đạo diễn hỏi: “Cô bé, ngôn ngữ cuối cùng mà cháu nói là của nước nào?”

Minh Thư chưa trả lời, người đàn ông ngồi ở bên cạnh ông ấy đã lên tiếng, giọng nói vẫn trầm thấp như đàn cello: “Tiếng Pháp, vừa rồi cô bé đã nói tiếng Pháp, vả lại còn phát âm vô cùng chuẩn.”

Vừa dứt câu, mọi người xung quanh đã ồ lên lần nữa.

“Biết nói tiếng Anh đã rất giỏi rồi, không ngờ cô bé lại còn biết nói tiếng Pháp!”

“Hơn nữa cô không cảm thấy cô bé trông rất giống búp bê sứ à? Thật sự rất xinh đẹp!”

“Còn đẹp hơn các diễn viên nhí trong phim của Quỳnh Dao, tôi cảm thấy Quỳnh Dao nên tới kiếm cô bé để đóng phim!”

Năm 1981, tiểu thuyết “Ngoài khung cửa sổ” và “Tình yêu lang thang” của Quỳnh Dao đã truyền khắp đại lục, vả lại còn chinh phục một lượng lớn nam nữ cuồng dại, những thần tượng đóng phim của Quỳnh Dao cũng nổi tiếng trong nước, có rất nhiều người còn sôi nổi bắt chước theo phong cách áo dài tóc thẳng của Lâm Thanh Hà.

Minh Thư: “Đúng ạ, vừa rồi cháu đã nói tiếng Pháp, đạo diễn, chú xem cháu xinh đẹp đáng yêu thông minh như vậy, chú thật sự không định chọn cháu ạ?”

“Hahaha… Cháu đã nói như vậy, nếu chú không chọn cháu, chẳng phải sẽ rất tiếc ư?”

Đạo diễn không cảm thấy Minh Thư đáng ghét, trái lại còn bị dáng vẻ trẻ con không biết kiêng dè của cô bé chọc cười, cười đến mức chảy nước mắt.

Minh Thư cây ngay không sợ c.h.ế.t đứng mà gật đầu: “Đúng ạ, nếu vậy sẽ rất tiếc, đề nghị chú chọn cháu ngay bây giờ.”

Đạo diễn: “Hahaha… Đây là lần đầu tiên chú thấy một đứa trẻ thú vị như vậy, được, chú chọn cháu!”

Minh Thư nghiêng đầu: “Vậy còn chị của cháu thì sao? Chị tên Bạch Niệm Niệm, chị cũng rất thông

minh đáng yêu xinh đẹp, đạo diễn, chú cũng chọn chị có đúng không ạ?"

Mọi người: "..."

Mình lên thôi chưa đủ, còn muốn đề cử chị mình, đây là đã ăn rồi còn muốn mang về.

Nhưng mọi người cũng không khỏi cảm khái, tại sao con nhà mình không thông minh đáng yêu xinh đẹp như vậy?

Dường như đạo diễn có ý trêu chọc cô bé: "Nếu chú chỉ có thể chọn một người trong cháu và chị cháu, cháu cảm thấy chú nên chọn ai?"

Minh Thư: "Vậy chắc chắn là chị rồi!"

Đạo diễn: "Tại sao?"

Minh Thư: "Chắc là do thứ tự đến trước và sau, chị tới thử vai trước, vả lại chị của cháu cũng rất đáng yêu, đạo diễn, chú chọn chị chỉ lỗ một khoản nhỏ."

Đạo diễn: "Lỗ một khoản nhỏ? Cháu nói là sao?"

Minh Thư tự đắc nói: "Bởi vì chú không chọn cháu, chỉ khi chú chọn cả cháu và chị thì chú đạo diễn mới không lỗ, nhưng nếu chú chỉ ở chọn một người trong chúng cháu, vậy cho dù là có lựa chọn ai thì cũng sẽ lỗ một khoản nhỏ."

Khá lắm!

Mọi người khen khá lắm ở trong lòng, chỉ mới có vài tuổi mà đã có "Tâm cơ" như vậy, đừng nói tới những đứa trẻ lớn không chênh lệch tuổi tác với cô

bé, ngay cả người lớn cũng chưa chắc đã chỉ số thông minh này.

Bạch Du cũng rất ngạc nhiên.

Cô vẫn luôn biết con gái rất thông minh, nhưng cô không biết cô bé lại nghịch thiên đến mức này, xem ra ngày thường con nhóc này ở trước mặt bọn họ vẫn còn ngoan ngoãn, chưa tung chiêu hiểm.

Đạo diễn vốn đã rất vừa ý về Niệm Niệm, cuối cùng hai chị em đều thành công vượt qua buổi thử vai.

Vẫn chưa được chọn nhân vật bé trai vừa ý, còn phải tới các trường khác để tiếp tục chọn lựa, bởi vậy trong lúc nhất thời thời gian quay phim vẫn chưa được xác định, phải chờ thông báo tiếp theo.

Sau khi xác định danh sách, Bạch Du bị những phụ huynh khác vây quanh, mọi người cô một câu tôi một lời sôi nổi hỏi cô dạy con như thế nào.

Bạch Du cũng không che giấu, chia sẻ vài cách và kinh nghiệm quan trọng khi dạy con với mọi người, có không ít phụ huynh cầm giấy bút để ghi chép lại, giữa chừng có người nhận ra cô, biết cô là sinh viên trường Đại Học Trung Đại và chuyện cô một tay thành lập nhà máy đồ khảm xà cừ, người vây lại càng nhiều.

Còn có người đề nghị cô viết một quyển sách làm thế nào để dạy, bọn họ nói mình nhất định sẽ mua mười quyển, không chỉ thu gom cho mình mà còn muốn mua để tặng cho bạn bè thân thích, Bạch Du nhớ tới cô gái Harvard ở đời trước, quả thật là đã dựa

vào cách nào để kiếm đầy túi, nhưng cô ấy không muốn làm như vậy.

Sau khi cô gái Harvard có tiếng thì vẫn luôn sống trong tầm mắt đại chúng, nhất cử nhất động đều đủ loại ánh mắt dòm ngó, đây chưa chắc đã là chuyện tốt với con, sau này cô gái Harvard không có trở thành "Danh nhân" hay là "Kẻ có tiền" như mọi người suy nghĩ, mọi người sôi nổi chỉ trích cô ấy tới mức sụp phòng, còn nói nào là lúc nhỏ thông minh, lớn lên chưa chắc đã thành tài.

Bạch Du không thích cuộc sống của mình bị mọi người khắp nơi chú ý, cũng không muốn Minh Thư tiếp xúc với danh lợi từ sớm, không có chỗ tốt đối với sự phát triển thể xác và tinh thần của cô bé.

Trận náo nhiệt kéo dài gần nửa tiếng, sau khi cô Lâm và đồng nghiệp của cô ấy chạy tới giải cứu cô thì cô mới có thể đưa hai đứa nhỏ thoát thân.

Hôm nay là thứ bảy, buổi chiều Niệm Niệm không phải lên lớp, khó thấy bà nội không đưa cháu theo, bà rủ bác gái Thái đi leo núi, thời tiết nóng như vậy, Bạch Du cũng không muốn về nấu cơm, bởi vậy cô hỏi hai đứa nhỏ có muốn ăn gì không.

Niệm Niệm vẫn dễ nuôi như bình thường, bày tỏ mình ăn gì cũng được.

Minh Thư đảo mắt, cười lấy lòng mẹ: "Mẹ, nay con và chị đều vượt qua buổi thử vai, có phải mẹ nên thưởng chúng con không?"

Bạch Du duỗi tay nhéo cái mũi của cô bé: "Mẹ không trừng phạt con là đã may lắm rồi, con còn dám đòi được thưởng?"

Minh Thư dựa vào lý lẽ để biện luận: “Tại sao mẹ lại muốn trừng phạt con? Trước đó mẹ đã đồng ý để con đi thử vai, con chủ động lên giới thiệu bản thân, vì để ra sức tranh giành, không phải trước mẹ đã dạy con, nói cơ hội không chờ ai người, phải chủ động tranh giành, cho nên con cảm thấy mẹ nên khen ngợi con mới đúng.”

Bạch Du: “…”

TBC

Tư duy và logic này, thật sự là một đứa trẻ năm tuổi có thể có được ư?

Cô cảm thấy qua mấy năm nữa, chắc chắn mình sẽ không nói lại con.

Có đôi khi con cái thông minh quá khiến áp lực của cha mẹ như núi.

Nhưng đúng là trước kia cô thật sự dạy cô bé và Niệm Niệm như vậy, bảo các cô bé gặp được chuyện gì thì phải chủ động tranh giành, nếu là cô đã nói, vậy cô chỉ đành chấp nhận, nếu không chắc chắn sau này cô nhóc sẽ không nghe lời cô nói.

Còn về chuyện cô bé “Tự ý làm”, sau này cô sẽ từ từ dạy cho cô bé.

Nghĩ vậy, cô nhìn về phía con gái: “Con nói đúng, các con đều vượt qua buổi thử vai, đúng là một chuyện đáng khen và chúc mừng, vậy con muốn gì?”

Minh Thư: “Mẹ, con nghe thím Anh nói cơm Tây và đồ ăn Trung Quốc của chúng ta không giống nhau, nhưng con đã sắp sống được năm năm mà vẫn chưa được ăn cơm Tây, mẹ có thể con vàc chị đi trải nghiệm thử được không?”

"..."

Suýt chút nữa là Bạch Du bị câu "Con đã sắp sống được năm năm" của cô bé chọc cười, người nói sống năm năm nói như năm trăm năm, chắc chỉ có cô bé.

Cô quay đầu hỏi Niệm Niệm, hỏi cô bé có muốn đi ăn không, Niệm Niệm chưa từng nghe qua cơm Tây là gì, nhưng cô bé thấy em gái rất muốn đi, vả lại mình cũng chưa được nên đã gật đầu bày tỏ mình cũng muốn đi.

Vì thế mỗi tay Bạch Du dắt một đứa, xoay người đi về phía trạm xe buýt, chuẩn bị ngồi xe dẫn các cô bé tới quán Thái Bình.

Quán Thái Bình là một quán cơm Tây ở thành phố Quảng, thành lập vào triều Thanh năm Quang Tự thứ mười một, tổng lý Chu và vợ ông ấy đã làm đám cưới ở đây, trong khi đó, không chỉ được người nước ngoài thích mà cũng có rất nhiều quan lại triều Thanh cũng là khách của bọn họ.

Chương 772: Chương 772

DTV-EBOOK

Mười năm kia, các quán cơm Tây khác đều lục tục bị sáp nhập, đóng cửa, nhưng quán Thái Bình lại sáp nhập vào quán cơm Tây khác, đồng thời xây dựng thêm dưới sự ủng hộ của tổng lý Chu, nói cách khác, trong mười năm kia, quán Thái Bình là quán Tây duy nhất có thể tới ăn ở thành phố Quảng, sau khi cải cách và mở cửa, quán Tây ở thành phố Quảng cũng dần nhiều lên, nhưng không nổi tiếng bằng quán Thái Bình.

Bạch Du vốn định chờ tới ngày tốt nghiệp của mình rồi dẫn bà nội và hai chị em đi, không ngờ lúc này Minh Thư lại muốn tới để trải nghiệm, cô cảm thấy không phải không thể, còn bà nội, lần sau mọi người lại có thể đi cùng nhau.

Đang là buổi trưa, mọi người sẽ về nhà ăn cơm, không thì sẽ ở lại nghỉ ngơi, người chờ ở trạm xe buýt không được bao nhiêu.

Hai chị em Minh Thư và Niệm Niệm rất phấn khích, đầu kề đầu nói chuyện rôm rả không ngừng, Bạch Du ngồi bên cạnh, cô nhìn chằm chằm con chim nhỏ đậu trên một thân cây cách đó không xa, cái m.ô.n.g của con chim khẽ run, chợt tiết ra một bãi phân, đúng lúc rơi trúng đầu một người đàn ông đầu trọc dưới tàng cây, người đàn ông tức giận đến mức chửi ầm lên.

Bạch Du không nhịn được mà bật cười, cười xong lại cảm thấy mình không được tử tế lắm.

Đúng lúc này, một chiếc xe màu đen chợt ngừng lại trước mặt bọn họ, Bạch Du nhìn qua thì thấy cửa sổ xe từ từ nâng xuống, cô thấy được nửa khuôn mặt của một người đàn ông.

Mũi cao, mày rậm, một cặp mắt phượng vừa dài vừa mảnh, đây là lần đầu tiên Bạch Du thấy một cặp mắt phượng tiêu chuẩn như vậy, khi cô va vào cặp mắt kia, không biết tại sao cơ thể lại run rẩy.

Cặp mắt kia, sâu thẳm như đầm nước, lạnh nhạt không có chút tình cảm, khiến người nhìn không duyên không cớ nghĩ đến rắn độc u ám trốn ở góc phòng, không rét mà run.

Nhưng chẳng mấy chốc lực chú ý của cô đã bị người ngồi kế bên tài xế thu hút.

Cửa xe phía trước nâng xuống, lộ ra một khuôn mặt trải qua nhiều cuộc bể dâu: "Bạn nhỏ Bạch Niệm Niệm, bạn nhỏ Giang Minh Thư, các cháu đang ở đây chờ xe à?"

Minh Thư gật đầu: "Đúng vậy, bởi vì vượt qua buổi thử vai nên mẹ chuẩn bị dẫn cháu và chị đi ăn một bữa thịnh soạn."

Người đàn ông nghe vậy thì nhìn về phía người phụ nữ đứng cạnh Minh Thư bên cạnh, đôi mắt bừng sáng ngay lập tức: "Cô là chị của Giang Minh Thư?"

Bạch Du nhìn về phía người đàn ông kia, đầu trọc, bốn năm chục tuổi, xác định là đạo diễn tới trường chọn diễn viên nhí: "Tôi là mẹ của Giang Minh Thư, cô của Bạch Niệm Niệm."

Đạo diễn lộ ra vẻ mặt khiếp sợ: "Cô trông lớn lắm cũng chỉ mười tám, mười chín tuổi, không ngờ đã có

con lớn như vậy, nhưng dáng vẻ phu nhân Giang vẫn vô cùng xinh đẹp, không thua các minh tinh nữ chút nào, không biết cô có thích thú muốn bước vào giới giải trí không?"

Bạch Du lắc đầu: "Cảm ơn ngài khích lệ, nhưng tôi không có hứng thú muốn bước vào giới giải trí, đồng thời cũng không có thích thú với phương diện đóng phim."

Đạo diễn thấy cô từ chối dứt khoát như vậy, ngay cả con đường thuyết phục cũng không để lại cho người khác, rõ ràng là rất không muốn bước vào giới giải trí nên không tiếp tục thuyết phục: "Phu nhân Giang định đi ăn cơm ở đâu, đúng lúc chúng tôi cũng định đi ăn cơm, có thể đưa mọi người đi một đoạn."

Bạch Du chỉ vào chiếc xe buýt đang chạy từ từ tới, từ chối lần nữa: "Không cần, xe chúng tôi chờ đã tới, xin phép đi trước một bước."

Nói xong cô xoay người nắm tay Niệm Niệm và Minh Thư.

Sau khi cô xoay người lại, cửa sổ xe của ghế sáu đã nâng lên.

Ngồi xe nửa tiếng mới tới quán Thái Bình.

Mặt tiền Quán Thái Bình không rộng, thậm chí có chút nhỏ, ở giữa treo một cái bảng lớn màu vàng, phía trên viết chữ Phồn Thể… Quán Thái Bình phương Tây, phía dưới còn có một dòng chữ tiếng Anh: TAIPING GUAN RESTAURANT.

Phía dưới còn có một cái bảng màu đen, chỉ viết ba chữ "Quán Thái Bình", đôi bên viết một câu đối

“Cửa tiệm nổi tiếng trăm năm”, một câu khác viết “Quán ngon nhất thành phố Quảng”.

Cửa sổ thủy tinh có màu sắc rực rỡ, đèn cầu treo thủy tinh và quạt trần, trang trí đậm chất cổ điển, có cảm giác kết hợp giữa Trung Tây.

Người trong quán không nhiều lắm, chỉ có vài ba bàn, Bạch Du chọn một vị trí cạnh cửa sổ.

Minh Thư phấn khích giống một con khỉ nhỏ, nhìn chỗ này rồi lại nhìn chỗ kia, thậm chí còn ra tay sờ ghế dựa, cảm giác quán Tây và quán Trung không giống nhau.

Tuy rằng Niệm Niệm bình tĩnh hơn một chút, nhưng khuôn mặt nhỏ cũng phấn khích đến mức đỏ bừng, đôi mắt sáng lấp lánh.

Bạch Du không ngăn cản các cô bé “Khám phá”.

Người phục vụ mang thực đơn ra, hai mắt các cô bé trừng lớn như vẻ mặt bà Lưu đến Đại Quan Viên, bởi vì ngày thường khi đến nhà hàng Quốc Doanh ăn không có thực đơn mà là người phục vụ trực tiếp nói tên đồ ăn, không thì sẽ viết tên đồ ăn lên trên tường.

Bạch Du để các cô bé chỉ mình muốn ăn món gì, hai chị em đầu kề đầu, thương lượng một lúc lâu, cuối cùng Niệm Niệm gọi một phần mì Ý phô mai đút lò, Minh Thư gọi một phần bò bít tết tiêu đen, Bạch Du không thích món Tây mấy, cô gọi món bồ câu non nướng và cơm chiên gà tơ nổi tiếng nhất của quán Thái Bình.

Sau khi người phục vụ rời đi, Minh Thư lập tức nói: “Mẹ, bồ câu non nướng cũng là món Tây ạ? Lúc

trước không phải chúng ta cũng đã ăn ở nhà hàng Quốc Doanh rồi ạ?"

Bạch Du: "Mẹ gọi mấy món không thật sự là món Tây, tuy rằng đây là quán Tây, nhưng cũng có món kiểu Trung Quốc của chúng ta, vả lại mẹ thích ăn món Trung Quốc của chúng ta."

Vẻ mặt Minh Thư như đang nói "Mẹ phí phạm của trời quá": "Mẹ, nếu chốc nữa đồ ăn Trung Quốc không có ngon bằng món của chúng con,vậy mẹ đừng có hối hận."

Bạch Du vứt lại câu tương tự: "Không thành vấn đề, tương tự như vậy, chốc nữa dù món Tây được đưa tới đây ăn không ngon, các con cũng phải ăn, chốc nữa không được để lãng phí."

Minh Thư: "Chắc chắn chúng con sẽ không lãng phí!"

Chẳng mấy chốc đồ ăn đã lần lượt được bưng lên.

TBC

Món của Minh Thư và Niệm Niệm được bưng lên trước, Bạch Du nhờ người phục vụ lấy thêm hai cái dĩa, sau đó bảo các cô bé chia nhau ăn.

Đối với món Tây phải dùng nĩa và d.a.o nhỏ, rõ ràng là các cô bé có chút bó tay không biết phải làm sao, mở to mắt nhìn Bạch Du.

Bạch Du cầm lấy nĩa và d.a.o nhỏ làm mẫu cho các cô bé, không phải nói chứ nói, năng lực học tập của các cô bé rất giỏi, chẳng mấy chốc đã học được.

Thịt bò nóng vang lên tiếng xèo xèo trên tấm ván sắt, nước sốt màu nâu chảy trên thịt bò từ từ chảy

xuôi xuống dưới, mùi thơm bùng nổ nương theo tấm ván sắt, tùy ý xông vào xoang mũi, lập tức gợi lên cảm giác thèm ăn của mọi người.

Bạch Du thử một miếng thịt bò, nước sốt vị tiêu đen nồng đậm, cảm giác mềm mại, chất thịt đẫy đà, ngon đến mức khiến người ta không thể bắt bẻ.

Quả là quán ăn nổi tiếng trăm năm, cô biết rất rõ, vào những thập niên tám mươi, chín mươi, quán Thái Bình sẽ nổi tiếng lần nữa, cho đến khi quán Tây càng ngày càng nhiều, cạnh tranh càng lúc càng lớn thì mới từ từ rời khỏi vị trí đứng đầu.

Nhưng mì Ý khá bình thường, không khó ăn, nhưng cũng không xuất sắc.

Chẳng mấy chốc đồ ăn Bạch Du gọi đã được bưng lên.

Bồ câu non được nướng bóng nhoáng, lớp màu nâu đỏ lộ ra cảm giác bóng loáng dưới ánh sáng, mùi thơm ngang ngược chui vào xoang mũi, thơm đến mức làm người ngủi nuốt nước miếng.

Vừa rồi Minh Thư còn cảm thấy chắc chắn mẹ sẽ hối hận, nhưng khi nhìn thấy bồ câu non, đôi mắt đã không dời được.

Niệm Niệm cũng giống vậy, lén lút nuốt nước miếng, cô bé cảm thấy mình bị em gái lừa mất rồi, món ăn của người nước ngoài gì chứ, cô bé cảm thấy món mì Ý này còn không ngon bằng món bương bương do cô làm.

Còn có món bồ câu non trước mắt, vừa nhìn đã biết rất giòn, rất muốn ăn.

Bạch Du nhìn thấy dáng vẻ của các cô bé, cố ý không lên tiếng để các cô bé khám phá.

Cô đeo bao tay quán đã chuẩn bị sẵn, xé một cái chân trên người bồ câu non xuống, sau đó bỏ vào trong miệng trước ánh mắt lấp lánh của các cô bé.

Da giòn thịt mềm, một miếng ngậm nước, mềm đến làm người ta muốn ngừng mà không được.

Chương 773: Chương 773

DTV-EBOOK

Chấm với muối tiêu thì lại có một mùi vị khác.

Minh Thư thấy mẹ ăn ngon đến mức nheo mắt, lập tức cảm thấy thịt bò sốt tiêu đen trước mắt không còn ngon nữa, cô bé muốn thử món bồ câu non của mẹ, chắc chắn rất ngon, nhưng nghĩ tới lời mình vừa nói, cô bé lại cảm thấy ngại không dám mở miệng.

Khi các cô bé nuốt nước miếng lần thứ N, cuối cùng Bạch Du cũng không thể giả vờ nổi nữa, cô xé thịt bồ câu non đặt vào dĩa của hai cô bé: "Ăn đi, các con nói muốn tới trải nghiệm, giờ đã để các con trải nghiệm rồi, các con cảm thấy món Tây ngon hay món Trung ngon?"

Minh Thư vừa ăn bồ câu non, vừa nịnh bợ: "Món Tây ngon, món Trung cũng ngon, nhưng không ngon bằng món mẹ làm."

Niệm Niệm nghe vậy thì gật đầu thật mạnh: "Món cô làm là ngon nhất."

Ý cười ở khóe miệng Bạch Du tràn ra ngoài.

Hai cô nhóc này, miệng còn ngọt hơn bôi mật.

TBC

Cơm nước xong, Bạch Du dẫn các cô bé đi thanh toán, ai ngờ lại được thông báo là đã có người trả tiền thay cho các cô rồi.

Bữa ăn của các cô không rẻ, ba người dùng mười đồng, tương đương với nửa tháng tiền lương của công nhân bình thường.

Ai sẽ trả tiền thay các cô?

Bạch Du ngẩn ra, xác định lại lần nữa: "Anh xác định mình không nhầm chứ? Tôi không quen đồng chí Kim mà anh đã nói."

Người phục vụ nhìn khuôn mặt trắng nõn tinh xảo của Bạch Du: "Không nhầm đâu ạ, anh ấy nói mình nhận tranh của cháu gái cô nên đây là phí cảm ơn."

Tranh?

Bạch Du lập tức nghĩ đến đôi mắt lạnh nhạt sâu thẳm vừa rồi: "Có phải anh ấy mặc một bộ tây trang màu xám bạc, đôi mắt phượng rất dài và nhỏ không?"

Không biết người phục vụ nghĩ đến điều gì, khuôn mặt đỏ bừng, gật đầu liên tục: "Đúng rồi, vị đồng chí Kim mặc tây trang màu xám bạc, đôi mắt là kiểu mắt phượng mà cô đã nói, trước đó tôi cảm thấy loại đôi mắt thon dài này thật sự không đẹp, nhưng khi ở trên mặt của vị đồng chí kia thì lại rất đẹp."

Bạch Du không để ý tới hành động có chút mê gái của người phục vụ, cô đã xác định người giúp các cô trả tiền là đạo diễn và người đàn ông kia.

Họ Kim rất ít nghe thấy ở trong nước.

"Vị đồng chí Kim kia, còn có người đi chung với anh, giờ bọn họ còn trong quán không?"

Người phục vụ lắc đầu: “Bọn họ đã đi được mười tới phút rồi.”

Bạch Du vốn định trả tiền cho đối phương, nhưng nghe vậy thì chỉ có thể từ bỏ.

Cô gọi thêm hai phần bồ câu non nướng, bảo người phục vụ đóng gói giúp, chuẩn bị mang về, một phần cho bà nội, một phần cho nhà Tôn Tường Vy.

Đi ra quán Thái Bình, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người.

Ba người đi từ từ về phía trạm xe buýt, Niệm Niệm bỗng ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: “Cô ơi, cô không thích đồng chí Kim kia ư?”

Bạch Du không nghĩ tới tâm tư nho nhỏ của cô bé lại nhạy cảm và tinh tế như vậy: “Không phải không thích, chỉ là bèo nước gặp nhau, không thể nhận ơn của người khác.”

Niệm Niệm còn không kịp nói chuyện, Minh Thư đã gật đầu làm như có thật: “Mẹ từng nói “Tất cả những món quà do số phận ban tặng đều phải trả giá”, bữa cơm miễn phí là thứ đắt nhất.“

Niệm Niệm: “?”

Bạch Du bật cười, nhéo nhẹ cái mũi nhỏ của cô bé: “Mẹ không có nói câu nói đó mà là một tác giả Áo viết tiểu thuyết tron tiểu thuyết “Chặt đầu Hoàng Hậu”, nhưng Minh Thư nói không sai, rất nhiều người thích chiếm lợi, nói không chừng đến cuối cùng sẽ chịu thiệt thòi lớn.”

Chầu ăn này của các cô không rẻ, ba người dùng hai mươi đồng, tương đương với nửa tháng tiền lương của công nhân bình thường.

Cô không biết người đàn ông họ Kim kia có thân phận gì, nhưng tưởng tượng đến đôi mắt của anh ta, cô đã muốn duy trì khoảng cách với đối phương theo bản năng,

Nhưng giờ không biết đối phương đang ở nơi nào, cô muốn trả tiền còn không biết phải đi đâu, chỉ có thể chờ tới lúc phim truyền hình bắt đầu quay mà thôi.

***

Sau khi cây đào bước thời kỳ nở rộ, cuối cùng đám Bạch Du cũng tốt nghiệp.

Bốn năm nay, mọi người cùng ăn ở, cùng học một học kỳ và cùng mua vé xem phim điện ảnh, nghe Đặng Lệ Quân hát, lén lút đọc tiểu thuyết của Quỳnh Dao, so thành tích với nhau, từng có ghen ghét, từng có mâu thuẫn, nhưng phần nhiều vẫn là vui vẻ.

Ở chung bốn năm, mắt thấy sắp ai phải đi đường nấy, trong lòng mọi người có chút không nỡ.

Ký túc xá của Bạch Du ăn một bữa cơm chia tay ở ngoài, trên bàn cơm, Trịnh Lanh Canh ngày thường có tính cách hoạt bát nhất lại như biến thành miệng hồ lô, cả buổi tối không nói một câu, chỉ cúi đầu ăn.

Mọi người cho rằng cô ấy đang luyến tiếc việc chia tay với mọi người, ai ngờ khi mọi người sắp tính tiền thì cô ấy bỗng "Òa" khóc…

"Đái Lôi nói muốn chia tay với mình, huhuhu…"

Mọi người nghe được lời này, khá bất ngờ và cũng không bất ngờ.

Giờ người học Đại Học Quốc Gia đã được phân phối, còn phân phối đến đâu, trước khi có kết quả không có ai biết.

Có người được phân phối đến thành phố lớn, có người được phân phối về quê nhà, còn có vài người được phân phối đến các huyện nhỏ xa xôi, đơn vị không tệ, nhưng đãi ngộ khác nhau như trời với đất.

Những ngày qua, thường xuyên nhìn thấy người đỏ khóe mắt ở vườn trường, có vài người được phân phối tới nơi không lý tưởng mà bật khóc, có vài đôi người yêu bật khóc vì phải chia xa.

Các cặp đôi chia tay giống Trịnh Lanh Canh, trong mười đôi thì có chín đôi, bởi vì bị phân phối đến nơi khác, mọi người ở tỉnh cách xa nhau tỉnh, bên nhau khó khăn, cho nên không bằng lý trí một chút, khi cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán.

Mọi người cùng an ủi Trịnh Lanh Canh.

Trịnh Lanh Canh biết đây là chuyện không thể thay đổi, nhưng vẫn khóc đỏ mắt.

Các cô chung một ký túc xá, ngoài Cao Thắng Nam phải tiếp tục đào tạo sâu ra thì những người khác đều đã nhận được phân phối.

Đương nhiên Bạch Du là ngoại lệ, cô từ bỏ phân phối, lựa chọn gây dựng sự nghiệp của mình.

Có rất nhiều người cảm thấy cô làm như vậy rất đáng tiếc, thành tích của cô rất xuất sắc, thậm chí cả Bộ Ngoại Giao cũng lên tiếng, nếu cô đồng ý thì có thể được phân phối tới đó..

Nhưng Bạch Du vẫn từ chối như cũ.

Không ít người cảm thấy tiếc nuối, có không ít người cảm thấy đầu cô bị vô nước, thế mà từ bỏ bát sắt chạy đi buôn bán, đây không phải ngốc là bị ngốc thì là gì?

Tuy rằng đã cải cách mở cửa, nhưng có rất nhiều đồ vật còn chưa rõ, người làm buôn bán còn rất ít, vả lại trong mắt mọi người, làm buôn bán thuộc về công việc "Ti tiện", bát sắt mới là lý tưởng nhất.

Đối với nghị luận của mọi người, Bạch Du chỉ cười.

Cô biết rõ bản thân đi con đường như thế nào, mặc kệ người khác thấy thế nào, nói như thế nào, cô đều sẽ tiếp tục không chùn.

Đảo mắt đã tới ngày lễ tốt nghiệp

Trời quang mây tạnh, bầu trời trên xanh thẳm có nhiều đóa mây trắng, cây xanh thành bóng râm, thời tiết tốt đẹp làm cuộc chia ly bớt đau buồn.

Sinh viên tốt nghiệp vào lần khôi phục thi Đại Học lần thứ nhất, không chỉ được trường coi trọng mà cả ngoại giới cũng rất coi trọng.

Ý nghĩa tốt nghiệp của bọn họ tốt nghiệp sắp đi về phía xã hội, trở thành nhân tài và trụ cột của quốc gia, bắt đầu xây dựng thêm gạch thêm ngói vì quốc gia, mọi người luôn chú ý từng giờ từng phút.

Sinh viên đã viết thư gửi về nhà, cho dù là sinh viên tỉnh ngoài, rất nhiều nhà vẫn ngồi xe từ xa tới đây, vì để cùng nhau chứng kiến thời khắc quan trọng của con gái.

Bà Bạch, Niệm Niệm và Minh Thư đến từ sớm, mặc quần áo xinh đẹp nhất, bà Bạch còn cố ý tha son môi, có thể thấy là coi trọng tới cỡ nào.

Đôi chị em Niệm Niệm và Minh Thư mặc váy đỏ, kiểu tóc, mang giày giống nhau, nếu hai người không có chiều cao khác biết thì người vừa nhìn còn nghĩ rằng đây là đôi chị em song sinh.

Tôn Tường Vy vẫn chưa tốt nghiệp, nhưng thời khắc quan trọng như vậy, đương nhiên là cô ấy phải xin nghỉ để tới, nhưng cô ta không định cho ba đứa nhỏ đi theo.

Nếu bọn chúng đi theo, vậy có thể không phải tham gia lễ tốt nghiệp, mà là đánh du kích, cô ta không muốn mình mệt chết.

Cha Bạch Du cũng lặn lội ngồi xe lửa ba ngày ba đêm từ xa đến đây, còn có Mã Tái Nam tới đại diện cho mọi người ở nhà máy đồ khảm xà cừ.

Năm trước Mã Tái Nam đã cưới chồng, cô ấy gả cho em họ của Hạ Hải Sinh, Bạch Du còn có chút khiếp sợ khi vừa nghe tin tức, cô còn nghĩ rằng Mã Tái Nam và Hạ Hải Sinh sẽ ở bên nhau.

Chương 774: Chương 774

DTV-EBOOK

Dù sao tuổi tác của hai người cũng không cách biệt lắm, vả lại ngày nào cũng làm cộng sự, khi cô nói ra sự nghi ngờ, Mã Tái Nam nói bằng vẻ mặt nghi ngờ: "Cô không biết đấy thôi, có thể ở bên tên Hạ Hải Sinh trong công việc, nhưng nếu sống chung với nhau, tôi chắc chắn sẽ nhịn không được mà đánh phù đầu của anh ta!"

Nghĩ đến tính cách thẳng nam của hạ Hải Sinh, còn có chuyện lần đó cậu nhét vớ thúi vào miệng Tân Tuệ Mị, Bạch Du chợt nhận ra.

Khi Mã Tái Nam tới đây, rõ ràng người béo lên một vòng, đặc biệt là bụng có chút nhô lên, hỏi rồi mới biết được là cô ấy đã mang thai bốn tháng.

Cô ấy nói vốn Triệu Kí Thu cũng muốn tới đây, nhưng gần đầy nhà máy đồ khảm xà cừ nhận không ít đơn đặt hàng, đang làm đơn, đồng thời Ngũ Hiểu Đường còn đang bị bệnh, bà ấy không thể rời khỏi, nhưng bọn họ nhờ Mã Tái Nam mang đồ tới đây.

Nói đồ nhưng thật ra là hai cái rương lớn..

Bạch Du vừa mở rương gỗ ra, đôi mắt đã đỏ tươi.

Là đồ thủ công mỹ nghệ "Tây Du Ký" và "Hồng Lâu Mộng".

Tổng cộng mười hai cái, tạo hình không giống những đơn đặt hàng trước, nhưng cho dù tạo hình hay là đồ thủ công thì đều tinh xảo xinh đẹp hơn, nói

là xảo đoạt thiên công cũng không quá đáng chút nào.

Đây rõ ràng là đôi vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu điêu khắc cho cô.

Mấy năm trước cô chỉ thuận miệng nói một câu, không ngờ bọn họ đều ghi nhớ trong lòng.

Trái tim cô như được một dòng nước ấm rưới qua.

Khi cô quyết định rời nhà máy đồ khảm xà cừ để gây dựng sự nghiệp, có người cảm thấy cô ngốc, nói cô rời đi, là vì làm mai mối cho người khác làm áo, có người cảm thấy cô bị Âu Dương Văn Khiên đuổi đi, không khỏi vui sướng khi thấy người gặp họa.

Còn có một ít người cảm thấy từ lúc bắt đầu cô đã không cần thiết làm việc ở nhà máy đồ khảm xà cừ, nhưng Bạch Du không hối hận khi quyết định.

Trong quá trình này, cô không chỉ có học được cách kinh doanh nhà máy như thế nào, quản lý nhân viên như thế nào, còn kết bạn được nữa.

Nếu không phải cô thành lập nhà máy đồ khảm xà cừ này, giờ cô muốn thầu đất công xã, chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy, cô cũng không thể mời chào một nhân tài như Vũ Bằng Hồng.

Có thể nói, bốn năm này cô không chỉ có giúp đỡ người khác, phần lớn là vì gầy dựng căn cơ sự nghiệp của mình, mỗi một ngày trôi qua đều không lãng phí.

Cô cảm thấy vô cùng đáng giá.

Tất cả mọi người tới, nhưng người Bạch Du muốn nhìn thấy người nhất lại không tới.

Giang Lâm đang chấp hành nhiệm vụ bí mật, không chỉ có không thể tới đây, thậm chí còn không liên lạc được.

Bạch Du tự nhiên cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng từ khi cô quyết định gả cho Giang Lâm, đồng nghĩa với việc cô chấp nhận tính chất sự nghiệp của anh.

Quốc gia và nhân dân vĩnh viễn lớn hơn một người.

Nhưng cô không chờ được Giang Lâm mà chờ được người yêu của thư ký Trịnh…

Giang Hàm Châu.

Ông trời vô cùng thiên vị với một vài người.

Ba năm trôi qua, thời gian như ngừng lại trên người Giang Hàm Châu, không để lại chút xíu nếp nhăn nào trên khuôn mặt và cơ thể bà ấy, bà ấy vẫn xinh đẹp và sang trọng như ba năm trước.

Giang Hàm Châu cầm trên tay một chiếc hộp đựng đồ trang sức, vỗ nhẹ vào cái ghế bên cạnh mình: “Ngồi xuống đi, Bạch Du, thím có thể gọi cháu như vậy không?”

“Tất nhiên là được ạ.”

Bạch Du nói rồi ngồi xuống cái ghế gỗ bên cạnh bà ấy, ánh nắng ấm áp chiếu lên người họ, trên bãi cỏ đối diện có một chú chim nhỏ đang đi từng bước trông vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Cô rất ngạc nhiên khi Giang Hàm Châu tìm đến mình, lần đầu tiên gặp đối phương là ở văn phòng

của thư ký Trịnh nhưng lúc đó cô không biết thân phận của đối phương, sau đó cũng không đi tìm hiểu, cho đến khi cô gặp lại đối phương vài lần sau đó.

Hình như Giang Hàm Châu rất thích cô, mỗi lần thấy cô đều phải nắm tay cô rồi dùng giọng điệu dịu dàng nói chuyện với cô, hỏi cô ăn như thế nào, ở như thế nào, có chỗ nào cần bà ấy giúp không. Mặc dù đối phương có hơi quá nhiệt tình nhưng đối phương chưa từng yêu cầu cô làm bất kỳ điều gì nên thời gian lâu dài, Bạch Du cũng chỉ coi bà ấy là một trưởng bối quan tâm đến sinh viên của chồng mình.

Giang Hàm Châu hơi nghiêng đầu, đôi mắt long lanh như nước nhìn Bạch Du, thở dài nói: "Thím vẫn thấy dù mình có dưỡng tốt như thế nào nhưng so với cháu thì mới biết cái gì gọi là thời gian không buông ta con người, không muốn già đi cũng không được!"

Bạch Du: "Cô còn rất trẻ, không già chút nào cả."

Giang Hàm Châu chỉ khóe mắt của mình, tiếp đó lại làm động tác mỉm cười: "Cháu nhìn xem, đều có nếp nhăn rồi."

Nói rồi bà ấy lại mở chiếc hộp trang sức mình mang đến, bên trong là một chiếc trâm ngọc bích màu xanh lục, trâm và kim được nối liền thành một, nhìn kỹ thì thấy khắc trên đầu trâm không phải hoa chim cá hay côn trùng mà là hình rồng chạm thủng, kỹ thuật vô cùng tinh xảo.

Bạch Du có hơi kinh ngạc, trâm ngọc của phụ nữ cổ đại thường chỉ được chạm khắc hoa chim, ngay cả Hoàng hậu cũng chỉ được chạm khắc trâm phượng, còn trâm này lại được chạm khắc hình rồng, cô nhớ kiếp trước mình đã từng xem một tin tức về đấu giá

đồ trang sức, có một chiếc trâm rất giống với chiếc trước mắt, cuối cùng được bán với giá 45 triệu đô la Hồng Kông.

Mà khi đó mới là năm 2008, 45 triệu đô la Hồng Kông là một khoản tiền khổng lồ.

Ai ngờ ngay sau đó Giang Hàm Châu đã đẩy chiếc hộp trang sức về phía Bạch Du, cười nói: "Đây là quà tốt nghiệp tặng cho cháu."

"!"

Bạch Du trực tiếp ngay người.

Cô không biết chiếc trâm trên tay Giang Hàm Châu có phải là chiếc trâm đã được bán đấu giá ở kiếp trước hay không, nhưng nhìn vào màu sắc và kỹ thuật thì biết chiếc trâm này có giá không hề rẻ và rất có thể cũng là đồ cổ.

Cô lấy lại tình thần, vội lắc đầu: "Cô, em không thể nhận đồ quý giá như vậy, cô vẫn nên cầm về đi."

Giang Hàm Châu không cầm về, cũng không ép cô mà bà ấy chỉ nhìn cô hỏi: "Có phải cháu cảm thấy rất khó hiểu vì tại sao hôm nay thím tới tìm cháu đúng không?"

Bạch Du gật đầu.

Giang Hàm Châu: "Khoa ngoại ngữ khóa 78 của các cháu có một nam sinh gọi là Tần Yến, không biết cháu có biết không?"

Bạch Du nghe thấy câu hỏi này thì lại ngẩn người, sau đó hiểu ra tại sao lần đầu tiên cô nhìn thấy bà ấy lại cảm thấy có hơi quen: "Chẳng lẽ cô là họ hàng của đàn em Tần?"

Tần Yến vừa đến trường báo danh đã gây nên chấn động, do dáng người quá đẹp, khó phân biệt nam nữ khiến không ít nam sinh đều rất rung động trước anh ấy, sau khi biết rõ giới tính thì những người rung động lại đổi thành nữ sinh.

Nếu ngoại hình chỉ là một đặc điểm thu hút của anh ấy thì sự thông minh và phong thái lịch thiệp khác biệt với những nam sinh khác của anh ấy càng khiến vô số nữ sinh rung động, mặc dù anh ấy phải đến tháng sáu năm sau mới tốt nghiệp nhưng nghe nói anh ấy đã chắc chắn sẽ được phân công vào Bộ Ngoại Giao.

Dùng cụm con cưng của trời để miêu tả Tần Yến cũng không quá đáng chút nào.

Giang Hàm Châu khẽ lắc đầu: "Thím là mẹ thằng bé."

"..."

Bạch Du sắp xếp lại mối quan hệ, Giang Hàm Châu là vợ của thư ký Trịnh, nếu bà ấy là mẹ của Tần Yến, vậy thì chẳng lẽ thư ký Trịnh là cha của Tần Yến?

Rất nhanh, cô đã loại bỏ suy đoán này.

Bởi vì đầu tiên là họ của Tần Yến và thư ký Trịnh không giống nhau, với lại dáng người của cả hai hoàn toàn không liên quan đến nhau, Tần Yến đẹp trai đến mức phụ nữ đứng trước anh ấy đều tự thấy mình không bằng, còn thư ký Trịnh là kiểu đàn ông thô kệch vì ông ấy cho người khác cảm giác uy nghiêm, năng lực mạnh mẽ nhưng chắc chắn sẽ không có ai cho rằng ông ấy là một người đàn ông đẹp trai.

Không phải cha mẹ ruột, vậy chỉ có một khả năng - cha dượng và con riêng.

Nhưng bất kể Tần Yến và thư ký Trịnh có quan hệ gì thì điều này có liên quan gì đến việc Giang Hàm Châu tìm đến cô, rồi còn tặng cô một món đồ quý giá như vậy?

Giang Hàm Châu nhìn vẻ mặt của cô: "Cháu thông minh như vậy, thím đoán cháu đã đoán ra rồi, thím và cha của Tần Yến đã ly hôn khi thằng bé ba tuổi, thím muốn dẫn thằng bé đi nhưng không thành công, trong lòng thím luôn rất mắc nợ với đứa nhỏ này, với tư cách là mẹ của thằng bé mà thím lại vứt bỏ thằng bé khi thằng bé còn nhỏ như thế, thời điểm thằng bé cần thím thì thím cũng không thể xuất hiện, thím đã bỏ lỡ quá nhiều lần trong quá trình trưởng thành của thằng bé, cũng không trách thằng bé không thân thiết với thím."

Chương 775: Chương 775

DTV-EBOOK

"Nhưng Tần Yến là một đứa trẻ ngoan, dáng dấp thằng bé đẹp trai, lại còn thông minh, bất luận học gì cũng nhanh, mặc dù thằng bé không muốn thân thiết với người mẹ như thím, nhưng lại rất thương em gái cùng mẹ khác cha cửa thằng bé..." nói đến đây bà ấy ngại ngùng: "Xin lỗi, có phải cháu thấy thím rất tự luyến khi cảm thấy con của mình là đứa tốt nhất thế giới đúng không?"

Bạch Du lắc đầu: "Em không thấy vậy, vì em cũng là một người mẹ, ở trong lòng em, con gái của em cũng là đứa tốt nhất thế giới."

Giang Hàm Châu nghe được lời nói này của cô, trong lòng bà ấy càng hài lòng hơn: "Đứa nhỏ Tần Yến kia từ nhỏ đã không dễ dàng, sau khi thím và cha thằng bé ly dị thì cha thằng bé lập tức tái hôn, rất nhanh đã có thêm mấy đứa em trai em gái, nhưng vì nguyên nhân của gia đình nên thằng bé trở nên rất độc lập, dù là gặp được người mình thích, cũng không bao giờ chủ động đi tranh giành."

"?"

Bạch Du nghe được điều này, trong lòng chợt có loại dự cảm không lành.

Quả nhiên, ngay sau đó cô nghe Giang Hàm Châu nói: "Đứa nhỏ này đã bắt đầu thích cháu ngay lần gặp đầu tiên, lúc đó chuyện cháu thành lập nhà máy vào kỳ nghỉ hè đã được mọi người biết đến, thằng bé lo lãnh đạo trường sẽ xử lý cháu nên đã chạy tới nhà

tìm thím, nhờ thím nói giúp cho cháu với thư ký Trịnh, Tần Yến là một đứa trẻ chung tình, đồ chơi thím mua cho thằng bé từ năm hai tuổi, đến bây giờ thằng bé vẫn còn cất kỹ, đối với cháu cũng vậy, mặc dù biết cháu đã kết hôn sinh con nhưng tình cảm của thằng bé dành cho cháu trong hơn ba năm qua vẫn ban đầu."

"..."

Bạch Du thầm chửi thề.

Trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm biểu cảm gì, nên nói gì.

Trước hôm nay, cô chưa bao giờ biết Tần Yến thích mình.

Lần đầu tiên cô gặp mặt Tần Yến là vào cái ngày Tôn Nhu Nhu bị chồng cô ấy đ.â.m bị thương, họ đã hợp lực bắt chồng Tôn Nhu Nhu lại, mặc dù lúc đó anh ấy có hỏi tên cô nhưng sau đó họ hầu như không có thời gian ở chung đụng với nhau.

Bình thường gặp mặt đều ở trong trường, phần lớn là do giải quyết chuyện trong khoa, nhưng cộng lại trong hơn ba năm, số lần hai người nói chuyện chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Quan trọng là biểu cảm mỗi lần nói chuyện với cô của Tần Yến đều tỏ ra thờ ơ, nếu không phải bây giờ Giang Hàm Châu nói ra thì cô có nghĩ nát óc cũng không nghĩ tới anh ấy lại thích mình, hơn nữa còn thích lâu như vậy.

Giang Hàm Châu: "Cháu rất bất ngờ sao?"

Bạch Du dừng lại, gật đầu: "Đúng, bởi vì bạn học Tần chưa từng nhắc chuyện này với em, với lại em đã

kết hôn rồi, năm nay con gái của em cũng gần năm tuổi, em rất cảm kích tình cảm của bạn học Tần dành cho em nhưng giữa em và bạn học Tần là không thể nào."

Cô tưởng Giang Hàm Châu đến đây là để nói giúp con trai mình, tặng cô món quà quý giá như vậy, có lẽ là muốn khuyên cô ly hôn.

Điều này khiến cô có hơi bất lực, đồng thời cũng có phần tức giận.

Dường như Giang Hàm Châu đoán được suy nghĩ của cô: "Cháu đừng hiểu lầm, lần này thím tới đây, không phải muốn phá hư gia đình của cháu, cũng không phải khuyên cháu ở bên con trai thím, phá hư gia đình của người khác là không đạo đức, là một người phụ nữ, thím đã từng bị tổn thương, sao thím lạ phải dùng cách tương tự làm tổn thương người khác chứ?"

Chẳng lẽ thật sự là cô nghĩ lầm rồi?

Bạch Du sững sờ: "Vậy cô nói những lời này với em, lại tặng đồ quý giá như vậy cho em để làm gì?"

"Thím muốn cho cháu biết tấm lòng của Tần Yến đối với cháu, để cháu biết rằng đã từng có một người con trai luôn thầm thích cháu, thầm bảo vệ cháu, với tính cách của thằng bé thì chắc chắn cả đời thằng bé cũng sẽ không nói ra, nhưng thím cảm thấy đã thích một thời gian, nếu đối phương gì cũng không biết thì sau này nhớ tới chẳng phải sẽ rất tiếc nuối sao?"

Giang Hàm Châu l.i.ế.m cánh môi: "Có thể thím làm vậy là sai nhưng làm một người mẹ, thím thật sự không đành lòng nhìn thằng bé thích nhiều năm

như vậy, mà ngay cả tấm lòng của mình cũng không dám để cho đối phương biết, cây trâm này được mẹ chồng hiện tại của thím tặng trước khi mất, thím thấy nó rất phù hợp với khí chất của cháu nên muốn tặng nó coi như là quà tốt nghiệp cho cháu. Đây chỉ là những gì cá nhân thím muốn tặng cho cháu, Tần Yến không biết nên cháu cũng đừng gánh nặng trong lòng."

Gió nhẹ thổi làm tung mái tóc trước trán cô, dường như trong không khí thoang thoảng mùi thơm.

Có lẽ người đẹp bất bại chính là Giang Hàm Châu như thế này.

Bạch Du nghĩ thầm trong lòng, đồng thời cũng thở dài một hơi.

Cô có thể hiểu được Giang Hàm Châu muốn đền bù món nợ với con trai, cũng tin rằng bà ấy không muốn phá hư gia đình cô.

Chỉ là món quà này bất luận như thế nào cô cũng không thể nhận, nếu không sẽ không rõ ràng, với lại trong lòng Giang Hàm Châu chưa chắc đã muốn dùng quà để "đập" cô, lấy thứ này giúp con trai bà ấy tạo ra chút thiện cảm.

"Cô, em rất cám ơn đàn em Tần đã thích em, cũng rất cám ơn món quà của cô, tấm lòng em nhận nhưng đồ thì thứ cho em không thể nhận, người nhà của em còn đang chờ em chụp hình, em đi trước."

Nói xong cô hơi cúi người rồi quay người rời đi.

Ánh nắng xuyên qua lá xanh chiếu xuống, rơi trên người Bạch Du, nhuộm thành một vệt sáng rực rỡ, Giang Hàm Châu nhìn bóng lưng của cô, trong lòng cũng thầm thở dài.

***

Bạch Du không để chuyện này ảnh hưởng đến tâm trạng, cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Thấy cô trở lại, một nhóm người lập tức vây quanh: "Mau đến đây, Bạch Du về rồi, mau xếp hàng chụp ảnh chung nào!"

Lời vừa dứt, một nhóm người lập tức ùa đến, cả nam lẫn nữ đều có, tất nhiên bây giờ chụp ảnh rửa ảnh vẫn còn rất đắt, mỗi người chụp riêng một mình là không thể, quá lãng phí tiền nên mọi người ùa đến là để chụp ảnh tập thể.

"Bạn nam kia đứng xa ra một chút, đúng rồi, cứ thế, đứng yên nào, mọi người cười lên, đừng cau mặt, không thì không đẹp đâu…"

Thợ chụp ảnh mà trường mời đến hét khản cả giọng.

Mọi người bị câu nói cuối cùng của anh ta chọc cười, khóe miệng đều cong lên, thợ chụp ảnh chớp lấy khoảnh khắc này, bấm máy ảnh…

"Tách" một tiếng.

Thời gian như ngừng lại ở khoảnh khắc này.

Tuổi trẻ, tình bạn bốn năm cũng được lưu giữ lại.

Một nhóm người đi rồi, lại đến một nhóm người khác, Bạch Du cười đến mỏi cả mặt.

Đột nhiên, trên bầu trời vang lên tiếng phành phạch, mọi người ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên bầu trời không biết từ lúc nào đã bay đến hai chiếc trực thăng.

Thành phố Quảng có trường quân sự, nhìn thấy trực thăng không phải là chuyện gì đặc biệt nhưng kỳ lạ là lúc này hai chiếc trực thăng đều kéo theo một tấm băng rôn màu đỏ dài, một tấm có dòng chữ: "Chúc các sinh viên tốt nghiệp khóa 77 - một ngày đại bàng bay cùng gió, thẳng tiến chín vạn dặm!" Tấm còn lại có dòng chữ: "Không phụ thời đại, không phụ tuổi trẻ, phấn đấu vì sự nghiệp xây dựng đất nước hùng mạnh!"

Mọi người xôn xao một trận.

"Đây là trường chuẩn bị cho sinh viên tốt nghiệp khóa 77 chúng ta sao?"

"Sao trước đó không có chút tin tức nào vậy, thật là quá ngạc nhiên vui mừng quá bất ngờ!"

"Chỉ có phấn đấu, có cống hiến, có đóng góp cho sự nghiệp phục hưng vĩ đại của dân tộc mới thực sự không phụ thời đại, không phụ tuổi trẻ!"

TBC

Lúc này, các vị lãnh đạo nhìn nhau, mặt mày ngơ ngác: Họ không hề sắp xếp màn này!

Đột nhiên không biết ai lại hét lên…

"Mau nhìn kìa, có hai sĩ quan hải quân đang đi về phía chúng ta!"

Mọi người nghe vậy, vội cúi đầu nhìn xuống thì thấy hai người đàn ông có dáng người cao ráo mặc

quân phục hải quân mùa đông, đội mũ vành lớn màu trắng viền đen đang đi về phía mọi người.

“Trời ơi, hai anh quân nhân này đẹp trai quá, nhất là người đi trước, đẹp trai hơn gấp trăm lần những minh tinh ở Đài Loan và Hồng Kông!”

“Đương nhiên rồi, quân nhân mới là những người đàn ông đẹp trai nhất và chính trực nhất trên đời!”

“Nhưng sao họ lại đến đây? Vừa rồi là không quân kéo băng rôn chúc mừng chúng ta, chẳng lẽ hai người hải quân này cũng là trường chuẩn bị cho chúng ta sao? Có phải muốn đến phát biểu chúc mừng tốt nghiệp không?”

Các lãnh đạo: Chúng tôi không có!

Khi nhìn thấy trực thăng đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, trong lòng Bạch Du đã có linh cảm, khi nghe thấy có người hét lên bốn chữ “sĩ quan hải quân” thì trái tim cô chợt đập mạnh.

Cô vô thức cúi đầu nhìn xuống.

Ngay lập tức nhìn thấy khuôn mặt của Giang Lâm.

Chương 776: Chương 776

DTV-EBOOK

Người đàn ông vai rộng eo thon, dáng người cao ráo, đang sải những bước chân dài về phía cô.

Một mảng nắng lớn chiếu vào mặt anh, anh trông đã gầy đi, cũng đen đi một chút làm đường nét trên khuôn mặt càng thêm rõ ràng, đôi mắt sắc bén sâu thẳm nhìn chằm chằm vào cô.

Bạch Du bị anh nhìn đến nỗi tim thắt lại, một cơn gió lạnh thổi qua khiến một bông hoa anh đào màu đỏ tím bị thổi rơi khỏi cành rơi trúng đầu cô, như thể cài một cây trâm cài, càng làm nổi bật làn da trắng hồng của cô, trông người còn đẹp hơn hoa.

Giang Lâm nhìn thấy cảnh này, khóe miệng vô thức cong lên nhẹ.

Chỉ một động tác như vậy đã lập tức khiến những tiếng hít thở dồn dập vang lên bên cạnh.

Trong ánh mắt của mọi người, Giang Lâm đi đến trước mặt Bạch Du, giọng trầm thấp: “Anh xin lỗi, anh đến muộn rồi.”

TBC

Bạch Du nhìn anh, hai má ửng hồng: “Không muộn, anh đến rồi, lúc nào cũng không muộn!”

Mọi người nhìn nhau, chẳng lẽ hải quân này không phải do trường mời đến mà là người thân của Bạch Du.

Ngay sau đó, mọi người thấy Minh Thư mặc váy đỏ nhào tới rồi ôm c.h.ặ.t c.h.â.n cha hét lên: “Cha ơi, cha ơi, con nhớ cha quá!”

Cha?

Mọi người lại một lần nữa ngây người, hóa ra người đàn ông đẹp trai đến mức khiến người ta tức giận này là chồng của Bạch Du sao?

Thật là khiến người ta ghen tị đến phát hờn mà!

Mọi người đều biết Bạch Du đã kết hôn và sinh con, chỉ là trong bốn năm qua, mọi người chưa từng gặp chồng của Bạch Du, ngay cả những người ở cùng ký túc xá với cô cũng nói rằng không biết chồng của Bạch Du trông như thế nào, họ cũng đã từng đề cập đến việc muốn xem ảnh chồng của Bạch Du nhưng đều bị Bạch Du lấy cớ từ chối.

Thậm chí Bạch Du hầu như không nhắc đến chuyện chồng con của mình, lâu dần, xuất hiện một số lời đồn khó nghe.

Có người nói Bạch Du chắc chắn đã lấy một ông già, vì chồng quá không ra gì nên bình thường cô không bao giờ nhắc đến.

Cũng có người đoán rằng tuy chồng của Bạch Du là quân nhân nhưng chỉ là một lính quèn không có bản lĩnh gì, so với Bạch Du thì nữ cường nam yếu, trong lòng Bạch Du chắc chắn không thích chồng mình, nếu không thì sao lại không cho mọi người xem ảnh được?

Mọi người cho rằng Bạch Du và chồng sống ở hai nơi khác nhau, hơn nữa Bạch Du lại giỏi giang như vậy, chỉ sợ hai người không thể đi xa được, nhất là

khi mọi người thấy chồng của Bạch Du không xuất hiện trong thời khắc quan trọng như lễ tốt nghiệp thì trong lòng càng chắc chắn về suy đoán này.

Lúc này, khi thấy con gái của Bạch Du ôm người đàn ông đó gọi là cha, mọi người như nghe thấy một tràng lốp bốp vào mặt.

Mặt đau quá QAQ.

Giang Lâm bế con gái lên, sau đó nói với cha vợ đang đứng bên cạnh: "Cha ơi, phiền cha chụp cho gia đình ba người chúng con một bức ảnh."

Trước đó Bạch Phi Bằng thấy Giang Lâm không đến, lại vô tình nghe được lời bàn tán của người khác, trong lòng ông rất lo tình cảm của con gái và Giang Lâm thực sự có vấn đề, dù sao thì việc sống xa nhau trong thời gian dài rất dễ xảy ra vấn đề.

Vào lúc này thấy Giang Lâm xuất hiện, trái tim treo lơ lửng của ông cũng hạ xuống, nở nụ cười an ủi, liên tục gật đầu: "Được, được, cha chụp ảnh cho các con!"

Tôn Tường Vy nhìn cả nhà Bạch Du chụp ảnh, dùng khuỷu tay huých vào người đàn ông bên cạnh: "Chẳng phải các anh đang thực hiện nhiệm vụ bí mật sao? Sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?"

Tạ Húc Đông tháo mũ lưỡi trai xuống, vuốt tóc: "Tên Giang Lâm kia vì để về kịp mừng lễ tốt nghiệp cho vợ mình, đã hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn, chỉ thiếu chút nữa là làm mệt c.h.ế.t mấy người bọn anh, anh thấy cậu ấy sắp đến, anh nghĩ mình đã lâu không gặp em và các con nên cũng đi theo."

Tôn Tường Vy nghe anh ấy đặt mình trước các con, trong lòng có phần vui sướng như thể bất ngờ được người ta đút cho một thìa mật ong: “Chiếc máy bay trực thăng và băng rôn lúc nãy, cũng là Giang Lâm sắp xếp sao?”

Tạ Húc Đông gật đầu: “Giang Lâm liên lạc với Trường quân đội Hoàng Phố nói là để động viên những sinh viên tốt nghiệp đại học khóa đầu tiên, còn nói một đống lý lẽ vớ vẩn, anh thấy thực ra cậu ấy chỉ muốn tạo bất ngờ cho vợ mình.”

Trong lòng Tôn Tường Vy có hơi ghen tị, dùng tay chọc vào eo anh ấy, nhỏ giọng nói: “Năm sau em tốt nghiệp, anh có đến dự không? Còn nữa, có giống Giang Lâm không, cho máy bay trực thăng kéo băng rôn đến trường em không?”

Ai ngờ Tạ Húc Đông nghe xong lời này lại quay đầu nhìn cô ta: “Em nghĩ gì vậy? Em tưởng máy bay trực thăng rảnh rỗi lắm sao, chỉ chờ kéo băng rôn cho mọi người à? Lần này có thể thuyết phục được, cũng là vì Bạch Du là khóa tốt nghiệp đầu tiên sau khi khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học, rất có ý nghĩa, nếu không thì ngay cả khi để ủy viên chính trị Tôn ra mặt cũng vô dụng! Còn chuyện anh có thể đến dự lễ tốt nghiệp của em hay không, phải xem lúc đó anh có rảnh không… Á á…”

Lời còn chưa dứt, eo anh ấy đã truyền đến một cơn đau, cúi đầu nhìn xuống thì ra là Tôn Tường Vy đã kẹp một miếng thịt ở eo anh ấy, sau đó xoay theo chiều kim đồng hồ.

Anh ấy đau đến mức thở ra một hơi: “Em làm gì vậy? Đang yên đang lành sao lại trở mặt thế?”

“Anh là đồ đầu heo! Không đến thì thôi, em còn chẳng muốn anh đến!”

Tôn Tường Vy tức đến nỗi suýt phun lửa ra từ lỗ mũi, lẽ nào mình không biết trực thăng không phải thứ để đùa giỡn sao? Mình nói vậy chỉ muốn nghe anh ấy nói vài lời hay ho để dỗ dành mình.

Liệu anh ấy có đến được hay không còn tùy thuộc vào việc có nhiệm vụ hay không thì mình còn có thể không rõ sao, nhưng mình chỉ muốn nghe anh ấy nói rằng anh ấy sẽ cố gắng hết sức để đến, giống như Giang Lâm đã làm vì Bạch Du vậy.

Tức c.h.ế.t cô ta rồi!

“…”

Tạ Húc Đông ngơ ngác như hòa thượng nhìn gà khỏa thân.

Nhưng thấy vợ tức giận dậm chân bỏ chạy, anh ấy không nghĩ ngợi gì mà vội đuổi theo, nếu không anh ấy lo rằng tối nay anh ấy sẽ không vào được nhà.

Ngoài ra còn có ba đứa con trong nhà, đừng nhìn thấy chúng nghịch ngợm khiến người ta muốn đánh chúng nhưng chúng lại rất bảo vệ mẹ của chúng, nếu anh ấy dám nói nặng lời với mẹ của chúng thì ba thằng nhóc thối này sẽ dám liên hợp lại đánh anh ấy.

Nghĩ đến địa vị trong gia đình của mình ngày càng thấp, Tạ Húc Đông đột nhiên cảm thấy mũi hơi cay.

Ngày hôm đó, mọi người chụp ảnh chung, trao nhau lời chúc mừng tốt nghiệp và thông tin liên lạc, hẹn nhau có thời gian chắc chắn sẽ gặp lại, chỉ là trong lòng mỗi người đều rất rõ ràng, lần chia tay

này, trời nam đất bắc, có lẽ cả đời này sẽ không còn gặp lại.

Không biết là ai hát lên ca khúc [ly biệt]: "Ngoài đình nghỉ/ cạnh đường xưa/ hoa cỏ xanh ngát trời/ gió đêm lay liễu/ sáo dần tàn/ núi liền núi đón hoàng hôn… Hỏi người lần này đi bao lâu mới về/ đến lúc đi xin chớ lưỡng lự…"

Mọi người vừa hát vừa khóc, ngày hôm đó hầu như ai cũng khóc đến đỏ cả mắt.

Dưới gốc cây lớn ở xa xa, Tần Yến nhìn Bạch Du khóc đỏ cả mắt, người đàn ông đứng bên cạnh cô đang cẩn thận lau nước mắt cho cô, anh ấy nhìn bó hoa mình mang đến rồi nhét vào tay giáo sư già vừa đi ra từ nhà vệ sinh, sau đó quay người bỏ đi.

Giáo sư già ngẩn người một lúc rồi xúc động đến nỗi mắt cũng đỏ hoe: Vài năm trước khi ở trong chuồng bò, ông ấy chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ nhận được hoa do học trò tặng.

Mặc dù năm đó ông ấy bị đưa vào chuồng bò cũng là do chính học trò của mình tố cáo. Ông ấy tự nhận mình luôn tận tâm tận lực với học trò, thậm chí còn truyền đạt kiến thức một cách tận tình nhưng chính những học trò mà ông ấy từng coi như con của mình lại xông vào lớp học, đè ông ấy xuống như một con chó…

Bị đưa vào chuồng bò không phải là điều khổ sở nhất, điều khổ sở nhất là niềm tin của ông ấy, nhiệt huyết của ông ấy bị người ta chà đạp dưới chân khiến trái tim ông ấy đã chết. Mặc dù quãng thời gian đó đã qua, tuy ông ấy đã trở lại trường học, mọi thứ đã

được minh oan nhưng trái tim ông ấy vẫn chưa bao giờ ấm trở lại.

Nhưng khoảnh khắc này, ông ấy! Cảm! Động! Rồi!

Tuy Giang Lâm đã hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn nhưng anh chỉ có thể ở thành phố Quảng một ngày, sáng hôm sau lại phải lên đường.

Chương 777: Chương 777

DTV-EBOOK

Buổi trưa mọi người cùng nhau đến quán Thái Bình ăn trưa, bữa tối thì nấu ở nhà nhưng lần này không để Bạch Du động tay mà do chính Giang Lâm vào bếp.

Mặc dù hương vị không bằng Bạch Du nhưng cha vợ Bạch Phi Bằng này lại rất vui mừng, đàn ông tốt nên như vậy.

Lần này Bạch Phi Bằng đến cũng xin phép đơn vị, thời gian chủ yếu đều dành trên đường nên ngày mai ông cũng phải đi xe về Thủ đô.

TBC

Minh Thư ôm tay ông ngoại rất không nỡ, còn đòi theo ông ngoại về Thủ đô, điều này khiến trái tim Bạch Phi Bằng mềm nhũn.

Bạch Du và Giang Lâm nghe vậy, đều làm ra dáng vẻ ngoảnh mặt làm ngơ đứng nhìn.

Bởi vì họ hiểu rõ hơn ai hết, Minh Thư chỉ nói lời hay để dỗ ông ngoại, nếu thực sự để cô bé theo về Thủ đô thì chắc chắn cô bé sẽ là người đầu tiên khóc.

Đứa trẻ nhỏ mà già đời.

Buổi tối, Bạch Du và Giang Lâm kể chuyện Minh Thư và Niệm Niệm đi thử vai, sau đó lại kể chuyện Giang Hựu Hàm ăn mặc lộng lẫy xuất hiện ở thành phố Quảng.

Nói đến chuyện thử vai, Giang Lâm còn rất thoải mái nhưng khi nói đến Giang Hựu Hàm và Lương Thiên Vũ, anh hơi nhíu mày: "Lần sau cô ta đến, em không cần phải cho cô ta vào cửa."

Bạch Du nằm trên n.g.ự.c anh: "Có phải anh cũng thấy Lương Thiên Vũ làm chuyện phi pháp đúng không?"

Giang Lâm khẽ gật đầu: "Ừ, người này vốn không ngay thẳng, anh sẽ cho người theo dõi cậu ta."

Bất kể già hay trẻ của chi ba đều khiến người ta không yên tâm.

Kể từ khi Giang Khải mất liên lạc, Giang Khải Bang vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm nhưng trong lòng ông ta cũng lo lắng con trai không cần mình nữa, huống chi đứa con trai này cũng coi như nửa từ bỏ, cho dù tìm lại cũng không có tác dụng gì lớn.

Ông ta càng nghĩ càng hối hận, một hai năm gần đây bắt đầu đóng vai người cha hiền, đối xử với Giang Lâm rất tốt, thậm chí còn nói sẽ để lại tất cả mọi thứ cho Giang Lâm nhưng Giang Lâm đã được cho làm con nuôi, bây giờ ông ta mới hối hận, chẳng lẽ ông ta không nhận ra là mình đã quá muộn rồi sao?

Hồi nhỏ không quan tâm đến con cái, giờ mới đóng vai người cha hiền, thế ban đầu rời bỏ làm gì?

Còn Lâu Tú Anh nữa, bà ta đón đứa con trai út của Lâu Mạn Lệ là Kim Tiểu Bảo về Thủ đô, lúc đầu là muốn đích thân nuôi lớn Kim Tiểu Bảo để sau này nó phụng dưỡng mình nhưng đó không phải mục đích chính của bà ta, mục đích của bà ta là nhận Kim Tiểu

Bảo làm con nuôi để nó trở thành người nhà họ Giang.

Về mưu tính của Lâu Tú Anh, Bạch Du ở thành phố Quảng cũng nghe được, cô chỉ có thể nói ba chữ: Đẹp mặt lắm!

Đừng nói ông Giang không đồng ý mà ngay cả Giang Khải Bang cũng không đồng ý, chủ yếu là vì Kim Tiểu Bảo quá ngốc nghếch, dạy nó học thuộc thơ, học thuộc một trăm lần vẫn không nhớ, sắp mười tuổi rồi mà phép cộng trừ hai chữ số cũng không biết làm, đếm ngón tay mãi mà cuối cùng vẫn tính sai.

Nếu Kim Tiểu Bảo không tệ đến vậy thì có lẽ Giang Khải Bang đã đồng ý, cho nên dù bây giờ Kim Tiểu Bảo vẫn được nuôi ở chi ba nhưng không ai quan tâm đến nó.

Tóm lại là trên không ngay thì dưới cũng chẳng thẳng, Bạch Du rất biết ơn ông Giang đã cho Giang Lâm làm con nuôi, nếu không thì bây giờ họ sẽ có nhiều chuyện phiền lòng hơn.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên cánh môi cô bị thứ gì đó đè mạnh, cô hoàn hồn lại thì lúc này mới thấy Giang Lâm dùng ngón trỏ chặn cánh môi cô.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hô hấp của Bạch Du theo đó run rẩy.

Đầu ngón tay thô ráp của anh đè lên cánh môi cô như mang theo một ngọn lửa nóng bỏng, dòng điện chạy từ môi lan khắp cơ thể.

Bạch Du bị anh nhìn đến nỗi m.á.u dồn hết lên mặt, nóng bừng, vô thức muốn dời mắt đi.

Nhưng Giang Lâm không cho phép.

Anh nâng mặt cô lên, giọng khàn khàn trầm thấp, mang theo sự bá đạo hiếm thấy, cúi xuống nhìn cô: "Đừng nghĩ đến người khác, chỉ được nghĩ đến anh."

Vừa nói xong, anh đã không chút do dự cúi đầu hôn cô, sức lực mạnh mẽ, chiếm thành chiếm đất, môi lưỡi anh cạy mở hàm răng cô rồi dùng đầu lưỡi trực tiếp xông vào.

Cơ thể anh áp sát vào cô, hơi thở phả vào mặt cô ấm áp, như thể sắp đốt cháy cô trong giây tiếp theo.

Bóng cây ngoài cửa sổ lay động, lá cây rơi xuống, xoay tròn trong không trung, một cơn gió thổi qua, lá rơi được đưa lên cao, đợi gió qua rồi mới từ từ rơi xuống, cuối cùng rơi xuống đất.

Hơi thở trong phòng phập phồng, thỉnh thoảng phát ra tiếng động khiến người ta đỏ mặt tim đập.

Đêm đã khuya, một vầng trăng khuyết treo lơ lửng giữa không trung, đột nhiên có hai bóng người chồng lên nhau hiện ra ngoài cửa sổ giống như bóng hoa trên ban công, thành đôi thành cặp.

Sáng hôm sau trời còn chưa sáng, Giang Lâm đã đi rồi.

Minh Thư vẫn chưa dậy, Giang Lâm nhẹ nhàng đi đến phòng cô bé rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô bé, sau đó đặt bức thư đã viết sẵn ở bên cạnh, nếu không viết thư thì cô nhóc này chắc chắn sẽ phàn nàn.

Tiễn Giang Lâm đi rồi, buổi trưa Bạch Du lại tiễn cha cô.

Bạch Phi Bằng từ Thủ đô đến với rất nhiều đồ đạc rồi lại mang rất nhiều đồ đạc về, nhìn cô con gái duyên dáng yêu kiều, trong mắt ông tràn đầy sự an ủi: "Nhìn con sống tốt như vậy, cha yên tâm rồi nhưng dù con bao nhiêu tuổi, con vẫn mãi là con gái của cha, nếu gặp chuyện gì, cha mãi mãi là cánh tay mà con có thể dựa vào!"

Lời này khiến mũi Bạch Du không khỏi cay cay, cô gật đầu: "Con biết rồi, bây giờ thời tiết ở Thủ đô đã rất lạnh rồi, cha phải lấy quần áo ấm ra trước khi đến Vũ Hán, còn nữa, đừng chỉ lo công việc, người lớn tuổi rồi phải học cách thư giãn, không gì quan trọng hơn sức khỏe."

Bạch Phi Bằng nhìn con gái lải nhải nhưng ông không hề mất kiên nhẫn, ngược lại còn rất thích thú.

Xa xa truyền đến tiếng còi xe lửa báo rằng xe lửa sắp vào nhà ga rồi, dòng người bắt đầu nhộn nhịp.

Bạch Phi Bằng mím môi, cuối cùng vẫn không nhịn được nói: "Cha biết con không thích nghe cha nói điều này nhưng cha vẫn phải nói, anh trai con thực sự đã biết lỗi rồi, mấy năm nay, để bù đắp lỗi lầm của mình, nó vẫn luôn tự học tâm lý học…"

Lời còn chưa dứt đã bị Bạch Du cắt ngang: "Anh ấy học tâm lý học để làm gì, liên quan gì đến con?"

Anh ấy muốn bù đắp lỗi lầm thì cô có thể hiểu được, thực ra lúc đầu cô rất tức giận nhưng thời gian trôi qua, đặc biệt là sau khi có con gái, tâm trạng của cô cũng dần trở nên nhã nhặn hơn, cũng khoan dung hơn.

Cô không còn oán anh trai mình nữa, chỉ là hai người thiếu mọi cơ hội để làm lành.

Nhưng cô không hiểu lời cha cô nói.

Sắc mặt Bạch Phi Bằng thay đổi, lúc này mới nhận ra mình đã nói sai: "Chính… Cha cũng không hiểu lắm, nó nói học chút tâm lý học gì đó, có thể giúp mình hiểu bản chất con người hơn, thôi không nói nữa, xe lửa đến rồi, cha đi trước, con và các cháu phải giữ gìn sức khỏe, còn cả bà nội con nữa, bà ấy đã lớn tuổi rồi, mọi mặt con đều phải chú ý."

Nói xong không cho Bạch Du bất kỳ cơ hội hỏi han nào, ông cầm đồ quay người đi.

Đợi cha cô vào toa xe lửa, biến mất khỏi tầm mắt, Bạch Du mới quay người chậm rãi bước ra ngoài.

Nhớ lại dáng vẻ của cha cô vừa rồi, cô vẫn cảm thấy có gì đó không ổn nhưng lại không nghĩ ra được tại sao, cô cảm thấy có thể là do mình quá nhạy cảm.

Cô lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu.

***

Niệm Niệm và Minh Thư đã định được thời gian chụp ảnh.

Không biết có phải đặc biệt ưu ái hai cô bé không mà thời gian chụp ảnh được sắp xếp vào thứ bảy và chủ nhật, như vậy sẽ không làm ảnh hưởng đến thời gian học của Niệm Niệm.

Đến ngày chụp ảnh, chúng dậy sớm hơn thường ngày, sau khi rửa mặt thì chúng lấy hết quần áo trong tủ ra, định chọn bộ đẹp nhất trong đó.

Cái vẻ điệu đà này khiến bà Bạch vui vẻ cười mãi.

Tôn Tường Vy biết Niệm Niệm và Minh Thư được tham gia chụp ảnh, vừa ngưỡng mộ vừa cảm thán, còn tặng thêm một ít thịt bò và tôm tươi, bảo là để chúc mừng hai chi em trước.

Vừa hay cây lá lốt trong nhà đã lớn, Bạch Du hái một ít lá lốt rửa sạch để riêng, sau đó cô băm nhỏ thịt bò, tôm và khoai tây luộc nghiền thành bột rồi trộn cả ba thứ thành nhân, tiếp đó cô cắt lá lốt thành hình trái tim rồi lấy hai lá lốt kẹp nhân vào mặt sau của lá và ấn dẹt, sau khi nhúng vào trứng thì cho vào chảo chiên vàng đều hai mặt, thế là bánh lá lốt thịt bò giòn bên ngoài mềm bên trong đã hoàn thành.

Chương 778: Chương 778

DTV-EBOOK

Bánh lá lốt giòn bên ngoài mềm bên trong, lớp trứng và lá bên ngoài cắn vào giòn tan, mùi thơm của lá lốt hòa quyện với thịt bò, tôm và khoai tây, quấn quýt với nhau, tràn ngập cả khoang miệng.

Minh Thư ăn đến nỗi hai mắt cong thành hình trăng khuyết, còn không quên nịnh nọt: "Vẫn là bánh lá lốt thịt bò mẹ làm ngon nhất, ngon hơn nhiều so với món thịt bò sốt tiêu đen kia!"

Niệm Niệm cũng gật đầu bên cạnh.

Bà Bạch cũng gật đầu: "Trước đây nhiều người ngưỡng mộ người nước ngoài nhưng bà không ngưỡng mộ chút nào, bà thấy họ thật đáng thương, họ ăn những thứ gì chứ, không phải khô khốc thì chính là không có mùi vị gì, sao có thể sánh được với ẩm thực của đất nước chúng ta."

Bạch Du cũng nghĩ như vậy.

Sau khi ăn xong, Bạch Du và bà nội đưa hai đứa nhỏ ra ngoài.

Trên đường đi, hai chị em vẫn chưa thấy căng thẳng nhưng khi đến nơi chụp ảnh, nhìn thấy nhiều người như vậy, Niệm Niệm đột nhiên trở nên căng thẳng.

Bạch Du xoa bàn tay nhỏ của cô bé: "Cháu đừng sợ, cháu cứ làm theo lời đạo diễn, còn lời thoại cháu đã thuộc hết chưa?"

Niệm Niệm gật đầu: "Cháu thuộc hết rồi."

Bạch Du: “Thuộc hết rồi thì càng đừng lo lắng.”

Còn Minh Thư thấy chị gái sợ hãi, lại lần nữa “đào” hết can đảm của mình ra nhét vào miệng chị gái, hai chị em nhìn nhau cười, bầu không khí căng thẳng cũng dần tan biến.

Đến địa điểm chụp ảnh, rất nhanh đã có người dẫn hai chị em đi trang điểm thay quần áo, Bạch Du và bà nội mỗi người trông chừng một đứa.

TBC

Hiện trường chụp ảnh có rất nhiều người, đủ thành phần, Bạch Du không dám để hai đứa nhỏ rời khỏi tầm mắt của người lớn.

Vốn Bạch Du định nhân cơ hội chụp ảnh lần này trả tiền bữa cơm mà lần trước ngài Kim trả cho cô, chỉ là tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng anh ta, ngay cả chiếc xe ô tô màu đen rất bắt mắt kia cũng không thấy đâu.

Cuối cùng cô chỉ còn cách tìm đạo diễn.

Đạo diễn biết cô muốn trả tiền bữa cơm đó thì mỉm cười xua tay: “Ngài Kim là nhà đầu tư của tổ kịch chúng tôi, cậu ấy giàu có lắm, cậu ấy đã mời các cô ăn cơm thì cứ nhận đi, cậu ấy sẽ không để ý đến số tiền nhỏ đó đâu.”

Bạch Du không ngờ anh ta lại là nhà đầu tư, nhớ đến đôi mắt của anh ta, cô không nhịn được hỏi thêm một câu: “Ngài Kim trông không giống người nước chúng ta.”

Đạo diễn lớn tiếng gọi một nhân viên ở đằng xa, bận xong mới trả lời câu hỏi của Bạch Du: “Cha của ngài Kim là người gốc hoa, chỉ là từ đời ông nội đã

chuyển đến Hồng Kông, còn mẹ cậu ấy thì nghe nói là người Nhật Bản."

Nói xong ông ấy lại đi bận việc khác.

Bạch Du vốn định đưa tiền cho đạo diễn, nhờ ông ấy giúp chuyển giao nhưng nhìn bộ dạng của đạo diễn, chỉ sợ ông ấy không có thời gian để ý đến cô.

Cô đành thôi.

Niệm Niệm đóng vai nữ chính lúc nhỏ nên cảnh diễn của cô bé khá nhiều, còn Minh Thư đóng vai em gái của nữ chính đã c.h.ế.t yểu nên cảnh diễn ít hơn.

Cảnh của Minh Thư ít lại khá đơn giản, lời thoại chỉ có hai câu, một câu là "chị gái", một câu là "ăn thật ngon."

Với Minh Thư thông minh hơn người thì hơi quá đơn giản, hơn nữa tính cách cô bé vốn có chút diễn xuất nên là diễn một lần là đạt khiến đạo diễn cũng phải kinh ngạc liên tục, còn nói sau này có phim sẽ tiếp tục tìm Minh Thư.

Nhưng Minh Thư lại không có hứng thú, cô bé nhăn mặt nói với mẹ: "Mẹ ơi, đóng phim đơn giản quá, sau này con không muốn đóng nữa."

Lần này Bạch Du đưa hai chị em đi thử vai, thực ra cũng muốn để các con mở rộng tầm mắt, chứ không nghĩ đến chuyện để các con làm diễn viên nhí.

Vì vậy vào lúc này nghe lời con gái nói, cô duỗi tay véo mũi cô bé: "Không muốn đóng thì không đóng."

Phía Niệm Niệm vẫn chưa quay xong, đợi Minh Thư tẩy trang xong, Bạch Du lập tức nắm tay cô bé định đi gặp bà nội.

Nhưng ngay khoảnh khắc cô bước ra khỏi phòng trang điểm, một người đàn ông ở đằng xa cầm máy ảnh chĩa vào cô bấm nút chụp.

Một luồng sáng lóe lên.

Lúc đó Bạch Du đang tìm chỗ Niệm Niệm quay phim nên không để ý nhưng Minh Thư có thị lực rất tốt, lập tức phát hiện ra người đàn ông núp sau một gốc cây lớn ở đằng xa.

“Mẹ ơi, có người chụp trộm mẹ kìa!”

Ban đầu Bạch Du tưởng là người của đoàn phim đang chụp mình nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn theo hướng con gái chỉ thì lập tức nhận ra có điều không ổn.

Người đàn ông kia rõ ràng không phải người của đoàn phim.

Một là khoảng cách từ cái cây to đó đến đoàn phim khá xa, hai là dáng vẻ của anh ta quá lén lút, nếu là người của đoàn phim thì không cần phải trốn sau cây để chụp lén, hoàn toàn có thể chụp ảnh một cách đàng hoàng.

Ngay khi cô nhìn sang, người đàn ông kia lập tức hiểu ra mình đã bị phát hiện, vội vàng thu dọn đồ đạc định bỏ đi.

Không có gì đáng ngờ hơn việc này, điều này càng chứng minh người này không bình thường.

Nhưng cô không thể bỏ con gái lại để đuổi theo người đàn ông đó, vừa lúc một nhân viên công tác đi tới, Bạch Du vội kéo anh ấy lại: “Đồng chí này, tôi

phát hiện có một người đàn ông ở đằng kia lén lút chụp ảnh đoàn phim, có nên tìm người ngăn lại không?"

Bạch Du không nhắc đến mình, một là cô không chắc chắn hoàn toàn là anh ta đang chụp mình, hai là cô không phải người của đoàn phim, nếu nói anh ta chụp lén mình thì đoàn phim chưa chắc đã xử lý.

Nhân viên công tác nghe vậy thì lại tỏ vẻ không quan tâm: "Không cần để ý, chuyện này thường xuyên xảy ra, đuổi cũng không hết, chủ yếu là chị Mẫn quá nổi tiếng, lần này dù có chạy vào đất liền đóng phim thì một số đội săn ảnh của Đài Loan và Hồng Kông cũng theo tới."

Chị Mẫn là nữ chính của bộ phim này, được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân Đài Loan, cô chỉ nhìn thoáng qua từ xa, khuôn mặt không khoa trương như lời đồn nhưng dáng người rất thướt tha.

Hóa ra không phải chụp lén cô.

Bạch Du vội buông tay nhân viên công tác, nói lời cảm ơn với anh ấy.

Sau khi nhân viên công tác đi, Minh Thư lại như đinh đóng cột nói: "Mẹ, con không nhìn nhầm đâu, gã ta chính là đang chụp lén mẹ!"

Lúc nãy khi mẹ chưa ra ngoài, chiếc máy ảnh trong tay anh ta hướng xuống nhưng khi mẹ vừa ra ngoài, anh ta lập tức chĩa máy ảnh vào mẹ, cô bé nhìn rất rõ.

"Ừm, cảm ơn con gái đã nhắc nhở, mẹ biết rồi nhưng mà chú nhân viên công tác vừa nãy cũng nói, ở đây thường xuyên có ký giả giải trí đến chụp lén,

người đó thấy chúng ta từ phòng trang điểm đi ra, chắc là đã nhầm mẹ với diễn viên trong phim này rồi, thôi đi nào, chúng ta đi tìm bà cố và chị gái con."

Hiện tại trong nước vẫn chưa có đội săn ảnh nhưng đoàn phim này có những ngôi sao hàng đầu đến từ Đài Loan và Hồng Kông, hơn nữa nhân viên công tác vừa nãy cũng nói, thường xuyên có người đến chụp lén.

Vì vậy Bạch Du nhanh chóng quên bẵng chuyện này, dẫn Minh Thư đến một phòng quay khác.

Người đàn ông chụp lén kia chạy ra xa mới dừng lại, anh ta tháo chiếc mũ đội trên đầu xuống rồi lại xé bộ râu giả trên môi xuống, sau đó lau sạch lớp than bôi lên mặt.

Làm xong tất cả những việc này, anh ta mới yên tâm trở về tiệm ảnh.

Đây cũng là lần đầu tiên anh ta làm chuyện như thế này, trong lòng sợ muốn chết, nhất là lúc đứa trẻ kia kêu lên khiến anh ta suýt nữa làm rơi máy ảnh.

Anh ta không biết tại sao đối phương lại bảo anh ta đến chụp người phụ nữ tên Bạch Du kia, anh ta luôn cảm thấy không phải chuyện tốt lành gì nhưng đành chịu thôi vì đối phương trả quá nhiều.

Chụp vài tấm ảnh đã có một trăm đồng!

Một trăm đồng, anh ta làm cả năm cũng không để dành được một trăm đồng, tùy tiện chụp vài tấm ảnh là có thể có một trăm đồng thì anh ta không cách nào nói không được.

Bên phía Niệm Niệm quay phim mất khá nhiều thời gian nhưng chuyện này không ảnh hưởng đến

cô bé, tuy Niệm Niệm rất căng thẳng nhưng cô bé là một đứa trẻ rất nghiêm túc, một khi đã quyết định làm thì sẽ cố gắng làm mọi việc tốt nhất.

Người có vấn đề là một diễn viên nhí nam khác, cậu bé quá căng thẳng, lúc thì quên lời thoại, lúc thì làm sai động tác, mẹ của cậu bé đứng bên cạnh, nhìn con trai liên tục bị NG, còn căng thẳng hơn cả cậu bé, trong lúc đó còn quát mắng cậu bé, mà cậu bé bị mắng như vậy thì lại càng căng thẳng hơn.

Chương 779: Chương 779

DTV-EBOOK

Ban đầu là cảnh quay có thể hoàn thành trong hai ngày, cuối cùng lại phải kéo dài thêm hai ngày.

Sau khi quay xong, Niệm Niệm cũng giống Minh Thư, không có hứng thú với việc đóng phim nhưng cảm nhận của cô bé khác với Minh Thư, Minh Thư cảm thấy không có tính thách thức, còn Niệm Niệm thì cảm thấy bị hạn chế quá nhiều, dù cô bé có làm tốt phần của mình cũng không được, phải phối hợp với người khác, giống như cậu bé kia, cô bé cảm thấy quá lãng phí thời gian.

Vì hai đứa nhỏ đều không hứng thú với việc đóng phim nên Bạch Du đã từ chối một hoặc hai công ty tìm đến muốn ký hợp đồng với hai chị em.

Đợi đến khi Niệm Niệm nghỉ học, Bạch Du lập tức thu dọn đồ đạc, vừa hay phía Tôn Tường Vy cũng nghỉ, thế là hai gia đình bốn người lớn năm trẻ con, hai con ch.ó một con mèo cùng nhau lên tàu trở về đảo Quỳnh Châu.

Lý Trân biết rằng thời gian tới cô sẽ không thể về thành phố Quảng nên khuyên cô bán căn nhà này đi nhưng Bạch Du không có ý định bán, vài năm nữa, giá nhà ở đây sẽ tăng nhanh như tên lửa, nếu cô bán vào lúc này thì sau này hối hận cũng không kịp.

Cô không chỉ không bán mà còn ám chỉ vợ chồng Nguy Hán Nghị nếu có tiền thì có thể mua nhà nhưng cũng từ chối bán nhà giống như cô, thế là Lý Trân cũng từ chối mua nhà.

Nguy Hán Nghị làm đội trưởng cảnh sát hình sự ở cục cảnh sát, nhà do đơn vị phân đủ cho năm người trong gia đình họ ở, Lý Trân thấy không cần thiết phải đi mua nhà bên ngoài, đợi sau này hai đứa con trai lớn lên vào đơn vị, đơn vị lại phân nhà, vậy thì mua nhà để ở đó làm gì, chẳng phải là lãng phí tiền sao?

TBC

Bạch Du đã nói hết những gì có thể nói, nếu nói thêm nữa sẽ lộ tẩy, nhưng thấy đối phương vẫn không lay chuyển nên cô lập tức ngậm miệng.

Nhưng chị dâu cô lại nghe lọt lời cô, mua hai căn nhà ở khu Nhị Hoàn của Thủ đô, vì không định sang đó ở nên cho thuê, mỗi tháng còn thu được mười đồng tiền thuê nhà.

Lâm Hướng Tuyết cũng muốn mua nhưng chồng và cha mẹ chồng cô ấy đều không đồng ý, cô ấy không muốn cãi nhau với họ nên đành thôi.

Trở về đảo Quỳnh Châu, một lần nữa nhìn thấy biển khơi xanh ngắt, mấy đứa nhỏ vui mừng reo hò, chiều hôm đó đã xách xô nhỏ ra biển bắt hải sản.

Không bắt được gì khác nhưng lại đào được khá nhiều ốc v.ú nàng.

Bạch Du rửa sạch ốc v.ú nàng rồi úp ngược xuống đĩa, sau đó rải tỏi băm đã ướp vào từng con, sau khi nước sôi thì cho vào nồi hấp cách thủy ba bốn phút.

Cách làm này vừa đơn giản vừa có thể giữ được tối đa hương vị nguyên bản của ốc v.ú nàng, khi thịt và vỏ vừa tách ra, chính là lúc ngon nhất.

Ốc v.ú nàng làm theo cách này có độ dai vừa phải, vị tỏi nồng nàn át đi mùi tanh nhưng không lấn át được vị ngọt của ốc.

Mọi người ăn không thể dừng lại nhưng có một người lại vui quá hóa buồn.

Đó chính là Tôn Tường Vy, cô ta ăn quá nhiều nên sau khi trờ về từ nhà Bạch Du, cô ta vẫn còn chưa đã thèm, mà cách làm ốc v.ú nàng hấp tỏi rất đơn giản, ngay cả một người vụng về trong bếp như cô ta cũng có thể làm được, thế là lại hấp hai đĩa ăn hết một mình, chưa đầy một tiếng sau, bụng cô ta bắt đầu kêu ùng ục.

Tối hôm đó, cô ta chạy vào nhà vệ sinh mười mấy lần, cuối cùng toàn thân vô lực, suýt nữa đã ngã vào bồn cầu.

Sau đó, cô ta thề rằng cả đời này sẽ không bao giờ ăn ốc v.ú nàng nữa!

Lần trở về này, cô mới biết được gia đình chị Lôi sắp chuyển đi, chồng chị ấy đã có lệnh điều động.

Chị Lôi là người đầu tiên đối xử tốt với cô sau khi cô đến căn cứ hải quân, Bạch Du rất không nỡ, trước khi họ đi thì cô đã làm rất nhiều đồ ăn cho họ để họ có thể ăn trên đường.

Tiễn gia đình chị Lôi đi, phí công xưởng cũng đã xây dựng xong.

Bạch Du chọn một ngày tốt, sau đó tuyên bố công xưởng trang sức Thái Hồng chính thức khai trương.

Sở dĩ dùng chữ Thái Hồng, chứ không phải Cầu Vồng là vì lấy ý từ việc nuôi cấy và khai thác ngọc trai, mà trong bài thơ [Bình Đài] của nhà thơ thời Minh là Trần Nghị có hai câu thơ như sau: "Hơi biển sinh ra ảo ảnh, ánh trời rơi xuống thái hồng."

Nhưng mọi người không quan tâm tại sao Bạch Du lại đặt tên như vậy, mối quan tâm hiện tại của mọi người là nếu công xưởng phải tuyển dụng thì có muốn tuyển người không?

Bản lĩnh của Bạch Du, trong bốn năm qua, chỉ cần có mắt là ai cũng nhìn rất rõ.

Trước đây, công xã Phi Ngư là công xã nghèo nổi tiếng xa gần, không có công xưởng mà người cũng ít ỏi, nhiều cô gái trẻ ở các công xã khác không muốn lấy chồng ở công xã Phi Ngư, có người thậm chí còn chưa từng gặp mặt, chỉ cần nghe người làm mai nói đối phương là người công xã Phi Ngư thì họ không cần suy nghĩ đã từ chối.

Còn những cô gái ở công xã Phi Ngư cũng không muốn lấy chồng ở công xã mình, vì quá nghèo, điều này khiến đàn ông ở công xã Phi Ngư rất khó lấy vợ nhưng kể từ khi công xưởng đồ khảm xà cừ được xây dựng thì công xã Phi Ngư đã có sự biến hóa long trời lỡ đất.

Hiện tại, công xã Phi Ngư tham gia Hội chợ Quảng hai lần một năm, ngoài một số ít đơn hàng trong nước, các đơn hàng khác đều đến từ nước ngoài, các đơn hàng bay đến như những bông tuyết, túi tiền của người trong công xã cũng theo đó mà đầy lên.

Trước đây, ba công xã xung quanh muốn bắt chước công xã Phi Ngư mở công xưởng điêu khắc vỏ

sò nhưng chưa đầy ba tháng đã tuyên bố phá sản.

Ban đầu, họ cho rằng mở công xưởng điêu khắc vỏ sò rất dễ, một người phụ nữ như Bạch Du còn có thể làm được thì ba người đàn ông to lớn như họ, hơn nữa còn là bí thư công xã, chẳng lẽ còn có thể thua một người phụ nữ?

Nhưng thực tế đã tát mạnh vào mặt ba người họ.

Để cạnh tranh với công xã Phi Ngư, ngay từ đầu họ đã tuyên bố thu mua vỏ sò ồ ạt, mục đích là cắt đứt nguồn nguyên liệu của công xã Phi Ngư, hơn nữa để kết thân mà họ đã trả mười cân vỏ sò một đồng một xu, còn không giới hạn số lượng.

Người của ba công xã biết công xã mình thu mua vỏ sò nên gần như toàn bộ công xã đều làm, chưa đầy hai ngày, họ đã thu được mấy nghìn cân vỏ sò, số vỏ sò này suýt nữa đã làm ngập văn phòng công xã.

Chưa đầy hai ngày đã chi ra mấy trăm đồng, ba bí thư công xã mới nhận ra có gì đó không ổn, vội vàng ra lệnh dừng thu mua nhưng vấn đề vẫn còn ở phía sau, những người trước đó vỗ n.g.ự.c thề thốt sẽ điêu khắc vỏ sò, đến lúc thực sự thể hiện thì một hai tác phẩm đồ khảm xà cư họ làm ra suýt nữa khiến ba bí thư công xã chửi thề.

Đó là thứ gì vậy!

Dùng keo dán lại với nhau mà gọi là đồ khảm xà cư sao? Những thứ đó làm ra không những không nhìn ra hình dạng mà còn đầy keo và dấu vân tay, thứ này đừng nói là mang ra Hội chợ Quảng bán cho người nước ngoài, mà cho không người ta cũng chẳng ai thèm!

Ba bí thư công xã tức đến nỗi suýt nổ mạch máu, lúc này mới hiểu được thợ thủ công quan trọng đến mức nào, thế là họ nảy ra ý định lôi kéo vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Ký Thu về.

Có câu nói hay, chỉ cần cuốc cầm chắc thì không có bức tường nào không đào đổ được.

Họ tự tin lắm, cho rằng chỉ cần trả lương đủ cao, đãi ngộ đủ tốt thì nhất định có thể lôi kéo được vợ chồng thợ vả Ngũ và Triệu Kí Thu về, nào ngờ họ lại một lần nữa gặp phải thất bại thảm hại.

Dù họ tăng lương lên một trăm năm mươi đồng một người thì thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu vẫn giữ nguyên thái độ - từ chối.

Họ nói rằng họ có được ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ Bạch Du, nếu không có Bạch Du thì có lẽ cả đời này của một nhà ba người họ sẽ không có ngày đoàn tụ, có thể họ cũng đã vì nhớ con gái mà qua đời.

Cho nên dù họ đưa ra mức lương cao đến đâu, đãi ngộ tốt đến đâu, họ cũng sẽ không phản bội Bạch Du.

Lôi kéo không được hai thầy dạy, họ lại nghĩ đến chuyện lôi kéo những lính quèn, như Khương Tuệ Quân và những công nhân khác đã có thể tự điêu khắc, nếu lôi kéo được cũng không tệ.

Nhưng! Mà!

Họ liên tiếp bị từ chối, lý do vẫn là như vậy - họ sẽ không phản bội Bạch Du.

Chương 780: Chương 780

DTV-EBOOK

Ba bí thư công xã nghe lý do này nhiều quá, cảm thấy răng sắp bị chua đến rụng nhưng cũng đến lúc này, họ mới phải thừa nhận một sự thật, đó là - người phụ nữ Bạch Du này quả thực có năng lực hơn cả ba người đàn ông họ.

Không lôi kéo được người, công xưởng không thể mở cửa nhưng công xưởng vẫn phải tuyển người, chi phí mỗi ngày đều phải chi trả nhưng sản phẩm và đơn hàng thì không có lấy một cái, cuối cùng ba người đành phải kịp thời cắt lỗ, đóng cửa "công xưởng đồ khảm xà cư số một đảo Quỳnh Châu" trong ê chề.

Quay lại công xã Phi Ngư, từ khi xã viên trở nên giàu có, trước đây phụ nữ không muốn lấy chồng ở công xã này nhưng bây giờ lại tranh nhau muốn lấy chồng ở đây, bởi vì chỉ cần lấy chồng ở đây mới có thể tham gia tuyển dụng vào công xưởng đồ khảm xà cư.

So với đàn ông thì phụ nữ ở công xã Phi Ngư càng trở thành miếng mồi ngon, số công nhân nữ ở công xưởng đồ khảm xà cư nhiều gấp đôi công nhân nam, hơn nữa họ đều khéo tay, tiền lương nhận được cũng cao hơn công nhân nam, nếu có thể cưới được họ thì tương đương với việc cưới về một con gà mái biết đẻ trứng vàng, ai mà không muốn có người vợ tốt như vậy.

Lấy Khương Tuệ Quân làm ví dụ, cô ấy là người phụ nữ đầu tiên ly hôn của các công xã lân cận, cũng

là người phụ nữ đầu tiên đưa chồng đi cải tạo ở nông trường, mặc dù không ít người thông cảm với cô ấy nhưng nhiều người hơn cho rằng cô ấy là người đàn bà độc ác nhất, bị đánh mấy cái mà đã đưa người ta đi cải tạo, người phụ nữ như vậy thì ai dám lấy cô ấy?

Sau khi Khương Tuệ Quân ly hôn, bà mối không bao giờ đến nhà cô ấy, thậm chí đi ngang qua cửa nhà cô ấy cũng phải đi đường vòng, chỉ vì thấy xui xẻo, những người hàng xóm xung quanh cũng không qua lại với cô ấy, ngay cả nhà mẹ đẻ cũng cắt đứt quan hệ với cô ấy.

Nhưng đến một ngày, không biết ai đã truyền ra tin Khương Tuệ Quân nhận được tiền lương tám mươi đồng một tháng, mọi người đều kinh ngạc, không ngờ một người phụ nữ như cô ấy lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy trong một tháng!

Vì vậy, bà mối thường xuyên xuất hiện trước cửa nhà cô ấy, những người hàng xóm trước đây thấy cô ấy độc ác giờ lại thấy cô ấy rất lương thiện, ngay cả nhà mẹ đẻ đã cắt đứt quan hệ cũng chạy đến nhận họ hàng, không ít gã trai già và những người đàn ông đã mất vợ không quan tâm đến chuyện Khương Tuệ Quân đưa chồng cũ đi cải tạo.

Trước mức lương tám mươi đồng một tháng, dường như cả thế giới đều mở ra trước mắt Khương Tuệ Quân.

Nhưng Khương Tuệ Quân đã từ chối "lòng tốt" của bà mối giới thiệu cho cô ấy những người đàn ông lớn tuổi, lại dùng chổi đuổi những người của nhà mẹ đẻ muốn bám vào cô ấy để hút máu, sau đó cô ấy tuyên bố rằng cả đời này sẽ không tái giá!

Tiền lương tám mươi đồng này của cô ấy có được như thế nào, không ai hiểu rõ hơn cô ấy, đó là cô ấy chỉ ngủ ba bốn tiếng mỗi ngày, ngày đêm học điêu khắc, người khác chỉ học đánh bóng đồ khảm xà cư ở công xưởng nhưng để nhanh chóng nắm vững nghề này hơn, cô ấy đã vay tiền ngân hàng dưới danh nghĩa cá nhân, sau đó nhờ Bạch Du giúp mình mua một máy mài điện, sau khi tan làm ở công xưởng thì cô lại tiếp tục luyện tập.

Có lần cô ấy quá mệt, khi đang mài vỏ sò thì suýt nữa cắt đứt ngón tay, mà đôi tay của cô ấy vì học điêu khắc mà bị rách vô số vết, chỉ cần chạm vào nước là đau thấu tim.

Tay cô ấy lành rồi lại nứt, nứt rồi lại lành, tiền lương này của cô ấy có thể nói là cô ấy đã đánh đổi bằng mạng sống, những người đó không bỏ ra gì mà muốn đến chia sẻ thành quả của cô ấy, thật là mơ đẹp!

Trước đây cô ấy cho rằng phụ nữ nhất định phải kết hôn, hơn nữa sau khi kết hôn thì không được ly hôn, nếu không sẽ không sống nổi và sẽ trở thành trò cười trong miệng họ hàng bạn bè trong phạm vi hàng trăm dặm nhưng sau khi ly hôn, cô ấy mới biết, hóa ra hôn nhân mang lại cho phụ nữ, ngoài đau khổ thì vẫn là đau khổ.

Sau khi ly hôn, cô ấy không cần phải chăm sóc người chồng chỉ biết đánh cô ấy, cô ấy muốn ăn gì thì ăn, kiếm được tiền thì cô ấy có thể mua cho mình và con bất cứ thứ gì mình muốn, không cần phải lo lắng mỗi ngày về việc khi nào lại bị đánh một trận.

Cô ấy không muốn sống những ngày tháng phải ngửa tay xin xỏ nữa.

Và những thay đổi của công xã Phi Ngư này đều là nhờ Bạch Du.

Nếu không phải Bạch Du đưa công xưởng đồ khảm xà cư đến công xã Phi Ngư, nếu không phải cô mang đồ khảm xà cư đi tham gia Hội chợ Quảng thì bây giờ công xã Phi Ngư chắc chắn vẫn là công xã nghèo nhất trong vùng.

Cho nên khi nghe tin Bạch Du sắp mở công xưởng riêng, các công xã xung quanh đều xôn xao.

Bạch Du vừa tung tin tuyển người, kết quả ngày hôm sau đến công xưởng, trước cửa đã xếp ba hàng dài, ước tính sơ bộ, không dưới năm trăm người.

Bạch Du tặc lưỡi hít hà.

Thực ra cô không cần tuyển nhiều người, chủ yếu chia làm hai bộ phận, một bộ phận là công nhân nuôi cấy ngọc trai, bộ phận này ngoài việc học cách nuôi cấy ngọc trai thì sau này việc khai thác như thế nào cũng do họ phụ trách.

Bộ phận còn lại là bán hàng, làm thế nào để bán được ngọc trai, làm thế nào để mở rộng thị trường trong và ngoài nước, đây là trọng tâm công việc tiếp theo của Bạch Du.

Vũ Bằng Hồng với tư cách là chủ nhiệm nuôi dưỡng của công xưởng, sau khi Bạch Du và cậu ta bàn bạc thì đã quyết định tạm thời tuyển mười người trước.

Quá nhiều người đến tham gia phỏng vấn, đủ mọi thành phần, thậm chí có không ít người già phải chống gậy mới đi được cũng đến xếp hàng, Bạch Du nhìn thấy cũng chỉ biết dở khóc dở cười.

Để sàng lọc bớt những người không phù hợp, cũng để nâng cao hiệu suất, Bạch Du quyết định áp dụng một phương pháp sàng lọc đơn giản mà thô bạo, yêu cầu người phỏng vấn phải có trình độ học vấn ít nhất là tiểu học trở lên.

Thời đại này có rất nhiều người mù chữ, nhiều người thậm chí còn không biết viết tên mình, quá trình nuôi cấy ngọc trai liên quan đến nhiều thao tác, nếu không biết chữ thì không thể ghi chép lại từng bước, như vậy sẽ không thể đảm nhiệm được công việc.

Cách này tuy đơn giản nhưng rất hiệu quả, đội ngũ năm trăm người lập tức chỉ còn chưa đến một trăm người.

Tiếp theo, Bạch Du yêu cầu họ phải khỏe mạnh, không mắc bất kỳ bệnh truyền nhiễm nào, đồng thời tuổi tác phải dưới bốn mươi, vì nuôi cấy ngọc trai phải làm ca đêm, nếu tuổi tác quá cao hoặc sức khỏe không tốt thì không thể làm được công việc này.

Như vậy, lại sàng lọc được thêm hai mươi người.

Còn lại khoảng năm mươi tới sáu mươi người, Bạch Du yêu cầu họ ghi lại tên và thông tin liên lạc, sau đó cho họ về trước, ba ngày sau quay lại phỏng vấn.

Sau khi mọi người giải tán, Bạch Du giao cho chồng của Mã Tái Nam là Tiểu Kiệt đi điều tra về hành tung của năm mươi tới sáu mươi người kia, xem họ có từng trộm cắp vặt, phạm tội hay làm những chuyện tệ hại nào không.

Tiểu Kiệt nghe xong, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: "Tổng giám đốc Bạch, cô cứ yên tâm, tôi chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"

Mã Tái Nam vẫn ở lại làm việc tại xưởng đồ khảm xà cừ, sau khi biết Bạch Du muốn mở xưởng nuôi cấy ngọc trai, cô ấy đã cân nhắc đến chuyện nghỉ việc để sang đây nhưng Bạch Du đã từ chối.

Một là vì Mã Tái Nam đã mang thai sáu bảy tháng, sắp tới cô ấy phải sinh con, ở cữ và chăm sóc con, nếu cô ấy nghỉ việc sang đây thì có nghĩa là cô ấy sẽ không thể đến làm việc trong một thời gian dài.

Trong khi đó, xưởng của cô mới vừa khai trương, có rất nhiều việc cần làm, cô không thể sắp xếp một vị trí cho cô ấy nhưng lại chuyện gì cũng tự mình tới làm được.

Thứ hai là Mã Tái Nam làm việc rất tốt ở xưởng đồ khảm xà cừ, nếu cô ấy nghỉ việc thì công xưởng đồ khảm xà cừ sẽ mất đi một cánh tay đắc lực, sự ra đi của cô đã khiến xưởng đồ khảm xà cừ thiệt hại rất nhiều rồi nên cô không muốn công xưởng đồ khảm xà cừ đóng cửa như vậy.

Chương 781: Chương 781

DTV-EBOOK

Vì vậy, sau khi hai vợ chồng bàn bạc, chồng của Mã Tái Nam là Tiểu Kiệt đã nghỉ việc ở kho xưởng đóng hộp, chạy đến chỗ Bạch Du.

Điều này cần rất nhiều can đảm, cũng cần rất nhiều quyết tâm.

Trong mắt mọi người, hành động của Tiểu Kiệt quá mạo hiểm, mặc dù mọi người đều cho rằng Bạch Du rất có năng lực nhưng dù sao cũng có thể có chuyện ngoài ý muốn, lỡ như lần này cô không làm được thì sao, lỡ như phá sản thì sao.

Cũng giống như lúc đầu mọi người không coi trọng đồ khảm xà cừ, thực ra bây giờ mọi người cũng không mấy lạc quan về việc nuôi cấy ngọc trai.

Ở thời đại này, ngọc trai phần lớn được dùng để làm thuốc, cũng có làm đồ trang sức nhưng bán rất ít, đối với mọi người, ăn no đã là tốt lắm rồi, ai có tiền rảnh để mua đồ trang sức.

Ngay cả khi muốn mua, họ chắc chắn sẽ chọn vàng bạc chứ không phải ngọc trai.

Vì Tiểu Kiệt đưa ra quyết định này nên anh ấy đã gặp phải rất nhiều sự phản đối, cha mẹ anh ấy đã làm ầm ĩ ở nhà rất lâu, suýt nữa thì đánh gãy chân anh ấy.

Nhưng hai vợ chồng Tiểu Kiệt và Mã Tái Nam vẫn quyết định đến với Bạch Du.

Điều này khiến Bạch Du rất cảm động.

Tuy nhiên, cảm động là một chuyện, cô không hiểu rõ về nhân phẩm và năng lực của Tiểu Kiệt nên cô không đồng ý để anh ấy vào công xưởng ngay lập tức, mà cho anh ấy thực tập một tháng.

Trong vòng một tháng, nếu Tiểu Kiệt vượt qua được kỳ kiểm tra của cô thì anh ấy mới có thể trở thành nhân viên chính thức.

Tuy Tiểu Kiệt có chút khó chịu với yêu cầu này, vì dù sao anh ấy cũng đã nghỉ việc, không ngờ đến đây còn phải kiểm tra, lỡ như không vượt qua kỳ kiểm tra thì chẳng phải anh ấy sẽ mất trắng cả hai sao?

Nhưng cuối cùng anh vẫn chấp nhận yêu cầu của Bạch Du.

Bởi vì Mã Tái Nam yêu cầu anh ấy chắc chắn phải đi, nếu không sẽ mang theo đứa con trong bụng ly hôn với anh ấy.

Tiểu Kiệt biết Mã Tái Nam không phải chỉ nói suông, cô ấy thực sự sẽ làm như vậy, không còn cách nào khác anh ấy chỉ có thể đến đây liều mạng đánh cược một phen.

Trong mắt Mã Tái Nam, Bạch Du là người giỏi nhất, cô ấy tin chắc rằng Bạch Du chắc chắn sẽ thành công.

Mà chồng cô ấy nhận được tiền lương ở xưởng đóng hộp vào mỗi tháng còn chưa bằng một nửa của cô ấy, trước kia là không có cách nào, bây giờ có cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt mà anh ấy không nắm bắt, vậy thì cô ấy phải chỉnh đốn anh ấy cho ra trò!

Sau khi Tiểu Kiệt đi, Bạch Du bắt đầu lên kế hoạch tìm nhân viên bán hàng.

Về mặt nhân viên bán hàng, cô có yêu cầu cao hơn, yêu cầu ít nhất phải có trình độ học vấn cấp hai trở lên, tốt nhất là có thể nói tiếng Anh.

Vì muốn mở rộng thị trường nước ngoài, sau này chắc chắn phải tham gia nhiều triển lãm trang sức, cô không muốn đến lúc đó lại phải đào tạo lại từ đầu, vậy nên tốt nhất là ngay từ đầu đặt ra yêu cầu cao một chút.

Ngoài ra, làm kinh doanh không giống như những công việc khác, rất cần đến chỉ số cảm xúc và khả năng ăn nói của một người nhưng thời buổi này mọi người chưa có khái niệm về kinh doanh, chỉ sợ khó tuyển được người.

Đúng lúc này, cửa văn phòng của cô được gõ.

Bạch Du ngẩng đầu nhìn thì thấy Triệu Kí Thu đứng ở cửa, bên cạnh còn có một người.

Cô nhìn kỹ, hóa ra là Ngũ Hiểu Đường đã gần một năm không gặp.

Ngũ Hiểu Đường thấy cô nhìn sang, khóe miệng khẽ động, sau đó nở một nụ cười với cô.

Đối diện với nụ cười thẹn thùng không được tự nhiên của Ngũ Hiểu Đường, Bạch Du có chút sửng sốt.

Mấy năm qua, tình trạng của Ngũ Hiểu Đường càng ngày càng tốt, đương nhiên là nhờ vào thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu chăm sóc không kể ngày đêm.

Trước kia mọi người thấy ba người nhà họ Ngũ thì tránh không kịp, nhưng khi thấy nhà họ Ngũ phất lên từng ngày, đủ loại trâu ngựa quỷ thần xuất hiện.

Có vài người muốn đưa con gái mình cho vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu nuôi, nói rằng nhất định con gái của bọn họ sẽ đối xử với hai người như cha mẹ ruột, coi Ngũ Hiểu Đường như chị gái ruột, chỉ cần vợ chồng thợ cả Ngũ chịu sắp xếp giúp bọn họ một công việc là được.

Có vài người lại càng vô liêm sỉ, ngoài mặt nói tới nhà họ Ngũ ở rể nhưng thật ra là ăn sạch cả nhà, còn có người quyết tâm tặng cháu trai vừa ra đời của mình, nói là muốn để nó làm con trai của Ngũ Hiểu Đường, nhưng tất cả những người này đều bị vợ chồng thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu đuổi ra ngoài.

Những người này có ý đồ gì, trong lòng bọn họ đều biết rõ như gương sáng.

Bây giờ ngoài miệng nói năng dễ nghe, thật ra đều là vì chút ít tiền trong tay hai người, sau này hai người mất, ai biết bọn họ sẽ đối xử với con gái của hai người như thế nào, sợ rằng Ngũ Hiểu Đồng cũng không sống được bao lâu.

Bạch Du đã không gặp Ngũ Hiểu Đường nửa năm, lần trước khi gặp cô ấy, rõ ràng có thể cảm nhận được trạng thái tinh thần của cô ấy rất tốt, người cũng có da có thịt, có thể là do thoải mái nên dáng vẻ của cô ấy trông trẻ trung hơn lúc được phát hiện.

Chỉ là cô ấy vẫn là không dám nhìn thẳng vào mắt người khác, vừa thấy đàn ông xa lạ thì sẽ không kiềm chế được mà cả người run rẩy, nếu đối phương nhìn

cô ấy lâu một chút thì cô ấy có thể bị dọa đến mức thét chói tai không ngừng.

Nhưng giờ, thế mà cô ấy lại không né tránh ánh mắt của Bạch Du, còn chủ động cười với cô.

Chẳng lẽ là đã khỏe lại rồi?

Bạch Du vừa nghĩ vừa đứng dậy nói: "Thím Triệu, Hiểu Đường, sao mọi người lại đến đây, mau vào trong ngồi."

Triệu Kí Thu dẫn con gái vào trong, cười nói: "Hôm nay là ngày nhà máy khai trương, đương nhiên là bọn thím phải đến chúc mừng, vả lại mọi người trong nhà máy sẽ đến đây vào lúc nghỉ trưa."

Nói xong bà ấy nhìn về phía con gái.

Ngũ Hiểu Đường mím môi, sau đó cúi đầu, từ từ mở túi xách quân đội ra, lấy từ bên trong ra một quyển vở rồi đưa cho Bạch Du.

"?"

Bạch Du không rõ nguyên do, nhưng vẫn cầm lấy quyển vở, sau đó mở quyển vở ra trước ánh mắt chờ đợi của Ngũ Hiểu Đường.

Chỉ thấy bên trong quyển vở vẽ vài thiết kế bằng bút chì, có ngọc trai phối với quạt tròn thêu hai mặt, có thiết kế dây chuyền ngọc trai, có bông tai ngọc trai, trong đó có một cái vòng cổ ngọc trai được thiết kế kiểu dáng hoa Lan khiến Bạch Du rất ngạc nhiên.

Ngọc trai nằm trên chiếc lá hoa Lan không theo bất cứ quy tắc nào, nút thắt được làm thành dáng hoa Lan, trông vô cùng đặc biệt, cô cũng chưa thấy kiểu thiết kế này ở đời trước.

Đương nhiên là loại vòng cổ được thiết kế thế này không thích hợp để đeo trong các dịp bình thường, mà lại rất thích hợp đeo trong các buổi tiệc xa hoa, giống y như kiểu dáng mà cô mong muốn.

Cô định vị trí nhà máy ở thị trường từ ngọc trai trung cấp tới cao cấp, sau này nuôi dưỡng và thiết kế sẽ chung một con đường, tạo nên sức ảnh hưởng cho nhãn hiệu, tăng mức độ nổi tiếng và cách điệu ở trong và ngoài nước.

Triển vọng của ngọc trai cấp thấp ở thị trường có lớn không? Đương nhiên là rất lớn.

Nhưng bất cứ một xí nghiệp nào cũng không thể nuốt cả thị trường, luôn phải có chọn lọc, quyển vở thiết kế mà Ngũ Hiểu Đường đưa đến hoàn toàn ăn khớp với vị trí mà cô muốn.

Bạch Du ngẩng đầu lên, nói với vẻ mặt ngạc nhiên: "Đây là do cô thiết kế?"

Cô hỏi Ngũ Hiểu Đường.

Rõ ràng là Ngũ Hiểu Đường vẫn chưa thích ứng được việc tiếp xúc với người ngoài, ánh mắt cô ấy nhìn vào mặt bàn, sau đó gật đầu.

Cô ấy không mở miệng nói chuyện, nhưng đã có Triệu Kí Thu giải thích giúp: "Tất cả thiết kế đồ đều do Hiểu Đường vẽ, từ nhỏ nó đã rất thích những thứ này, khi còn nhỏ nó hái cỏ hạt châu mang về nhà, sau đó bện thành lắc tay, trông rất giống hạt châu, những kiểu dáng nó làm luôn đẹp hơn những người khác, nó còn dùng cỏ hạt châu làm thành rèm cửa, từng chuỗi hạt châu sáng lấp lánh, treo ở trước cửa,

gió thổi qua sẽ vang lên tiếng xôn xao, bay theo gió, giờ nhớ lại vẫn cảm thấy rất đẹp.”

“Sau khi lớn, nó tự mình làm vòng hoa đội đầu, các nữ sinh trong trường của nó rất thích, đồng ý bỏ tiền ra mua, tiền nó kiếm được đều mua quà cho thím và cha nó, nếu không phải…”

Chương 782: Chương 782

DTV-EBOOK

Nếu không phải gặp phải tên biến thái đáng bị đày xuống mười tám tầng địa ngục kia, nhất định con bé sẽ có thể sống một cuộc sống tràn đầy màu sắc.

Từ sau khi bà ấyvà chồng trở thành thợ cả ở nhà máy đồ khảm xà cừ, không ít người khuyên bọn họ nhận nuôi một đứa con bình thường, không cần phải đặt toàn bộ tâm tư lên trên một đứa con gái bị điên, mỗi lần nghe người khác nói như vậy, bà ấy ước có thể xi tiểu ngược lên trên đầu đối phương.

Bọn họ không biết rằng, Hiểu Đường của bọn họ ngoan cỡ nào, hiếu thảo cỡ nào, bọn họ thấy con gái ngoan nên mới đau lòng như vậy, vĩnh viễn sẽ không từ bỏ con gái.

Bạch Du duỗi tay nắm lấy tay bà ấy, dùng sức vuốt ve: “Đã qua cả rồi.”

“Yên tâm, thím không sao.”

Triệu Kí Thu khẽ gật đầu, vì để không dọa đến con gái ở bên cạnh, bà ấy cố gắng ép nước mắt đã tới khóe mắt trở về: “Mấy năm nay tình trạng của Hiểu Đường càng ngày càng tốt, nhìn thấy thím và cha nó vẽ bản thiết kế, nó cũng muốn vẽ, ban đầu bọn thím cũng không muốn cho nó cho làm việc gì cả, nhưng nếu nó đã thích thì cứ để nó vẽ, chẳng qua là sau này nó càng vẽ càng đẹp, thím lập tức chỉ dạy nó vẽ một vài bản thiết kế, thằng bé Bằng Hồng thấy nó thích vẽ nên năm trước khi trở về từ Nhật Bản, thằng bé mang về rất nhiều sách có liên quan tới thiết kế trang

sức, Hiểu Đường yêu thích những cuốn sách đó tới mức không nỡ buông tay, mỗi cuốn đều bị nó lật tới mức biến dạng, mấy bản thiết kế này đều do nó tự mình sáng tác, không biết có phù hợp yêu cầu với yêu cầu của cháu không?"

"Phù hợp, rất phù hợp!" Bạch Du gật đầu liên tục: "Đúng lúc chỗ của cháu đang thiếu nhà thiết kế trang sức, ý của thím Triệu là muốn cho Hiểu Đường tới chỗ cháu để đi làm?"

Chắc chắn là phải tuyển dụng nhà thiết kế trang sức, nhưng giờ trong nước có rất ít nhà thiết kế trang sức, cô cũng muốn tới mời thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu, nhưng nếu bọn họ rời đi, nhà máy đồ khảm xà cừ xưởng sẽ thành rắn mất đầu.

TBC

Tuy rằng mấy năm nay nhà máy đồ khảm xà cừ đã đào tạo ra vài nhà thiết kế đồ khảm xà cừ, trong đó người khá có thiên phú tên là Lâm Bảo Châu, lúc trước cô ta tự đề cử chuyện bản thân muốn học đồ khảm xà cừ với Bạch Du, giờ cũng coi như là cô ta có thể một mình đảm đương một phương, mấy bản thiết đồ khảm xà cừ trong mấy năm nay của cô ta có một vài cái bùng nổ.

Nhưng so sánh với thợ cả Ngũ và Triệu Kí Thu, bọn họ vẫn còn thiếu rất nhiều.

Vì nghĩ đến điều này, cho nên cô mới không mở lời.

Không ngờ lại có hy vọng, Triệu Kí Thu tự dẫn con gái đến nhà, nhưng khi nghĩ đến tình trạng của Ngũ Hiểu Đường, cô lại có chút do dự.

Không phải là cô ghét bỏ Ngũ Hiểu Đường, mà là với tình trạng của cô ấy, cô chỉ sợ không đủ kinh nghiệm ứng phó.

Triệu Kí Thu nhìn sắc mặt của cô: "À, nếu cháu cảm thấy Hiểu Đường phù hợp, vậy bắt đầu từ ngày mai thím sẽ cùng Hiểu Đường tới đây làm việc, cháu chỉ cần trả cho bọn thím một phần tiền lương là được, nhưng thím mong cháu có thể sắp xếp cho bọn thím một văn phòng độc lập."

Nếu có Triệu Kí Thu cùng tới đây làm việc thì không có gì để do dự cả.

Bạch Du cười nói: "Công việc của hai người, đương nhiên phải trả tiền lương cho hai người, còn về phần văn phòng, buổi chiều cháu sẽ cho người quét dọn, thím còn có yêu cầu gì cứ nói, nhưng bên phía nhà máy đồ khảm xà cừ… Đã biết chưa?"

Triệu Kí Thu gật đầu: "Biết rồi, hai tháng trước thím đã trình đơn từ chức với thư ký Âu Dương, từ khi nhà máy đồ khảm xà cừ phát triển cho đến nay, dù là phong cách hay là quy mô đều vô cùng ổn định, cho dù thím có rời đi thì cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn."

Đương nhiên bọn họ không phải là người vong ân phụ nghĩa, những năm gần đây, thư ký Âu Dương vô cùng quan tâm cả nhà bọn họ, nếu không có anh ta che chở, bọn họ cũng không thể được như bây giờ, cho nên sau khi vợ chồng bọn họ thương lượng thì để lão Ngũ ở lại nhà máy đồ khảm xà cừ, còn bà ấy thì dẫn con gái tới nhà máy ngọc trai.

Bà ấy cũng không mong ước xa vời con gái có thể kiếm được nhiều tiền, bà ấy chỉ muốn cô ấy ở chung với nhiều người, có thể làm công việc mà mình thích, mong làm như vậy có thể giúp tình trạng của cô ấy tốt lên, vả lại nếu có thể thành thạo một nghề nào đó, vậy sau này khi vợ chồng bọn họ không còn nữa, bọn họ cũng không cần phải lo lắng việc cô ấy sẽ bị c.h.ế.t đói.

Bạch Du: "Nếu bên thư ký Âu Dương đã duyệt, vậy bên cháu cũng không thành vấn đề, chào mừng mọi người tham gia đại gia đình nhà máy ngọc trai Thái Hồng, chúng ta sẽ nắm tay sóng vai, tạo nên tên tuổi của nhãn hiệu Thái Hồng, tiến ra thế giới!"

Nói xong cô đứng lên, vươn tay về phía mẹ con Triệu Kí Thu và Ngũ Hiểu Đường.

Triệu Kí Thu khựng lại, đặt tay lên trên mu bàn tay Bạch Du, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy tay con gái, đặt trên mu bàn tay mình, cười nói: "Được, chúng ta cùng nhau tạo nên một tương lai tốt đẹp!"

Ngũ Hiểu Đường vẫn có chút căng thẳng, nhưng khi thấy mẹ và Bạch Du đều đang cười, cô ấy cũng cười theo bản năng.

Triệu Kí Thu và Ngũ Hiểu Đường vừa rời khỏi, Bạch Du lập tức kiếm một văn phòng thích hợp.

Toàn bộ nhà máy chia làm hai bộ phận, một bộ phận là trại chăn nuôi ngọc trai, một bộ phận khác là tòa nhà văn phòng. Tòa nhà văn phòng cao ba tầng, tầng thứ nhất là khu làm việc và phòng Hội nghị của công nhân, tầng hai là phòng triển lãm và xưởng sản xuất, tầng thứ ba dành cho bộ phận thiết kế và là văn phòng của Bạch Du.

Bạch Du chọn căn phòng ở tận cùng trên hành lang làm văn phòng cho mẹ con Triệu Kí Thu và Ngũ Hiểu Đường, bởi vì ở tận cùng nên ngày thường có khá ít người tới đây nên rất yên tĩnh, vậy thì Ngũ Hiểu Đường có thể làm việc trong văn phòng mà không bị bên ngoài quấy rầy.

Nhưng văn phòng vẫn chưa được quét dọn, cũng không có bàn ghế,

Bạch Du vội cho người đưa tin, tuyển một thím phụ trách dọn vệ sinh, yêu cầu dưới năm mươi lăm tuổi, sức khỏe khỏe mạnh, động tác nhanh nhẹn, quan trọng nhất là nhân phẩm tốt.

Người đưa tin vừa thông qua loa lớn của công xã để thông báo ra ngoài, ngay lập tức đã có đội ngũ rất dài xếp hàng trước nhà máy ngọc trai.

Cuối cùng Bạch Du chọn ra được hai người có gia cảnh khó khăn từ mấy chục người, một người là thím Lâm, chồng thím Lâm nằm liệt giường, con trai là người câm, bởi vì bị câm nên không thể đi học, cũng không có công việc, cả nhà rất khó khăn.

Nhưng trước nay khi thím Lâm đi phỏng vấn đề đều ăn mặc rất sạch sẽ, tóc không bết dầu, trên người cũng không có mùi lạ, vừa nhìn đã biết bà ấy là một người vừa sạch sẽ vừa cần cù, thím Lâm biết mình được chọn, vui mừng đến mức chảy nước mắt.

Một người khác là thím Thẩm, thím Thẩm và chồng bà ấy chỉ sinh một đứa con gái, sau này khi chồng mất, bà ấy không cưới chồng mới, không muốn con gái có số mệnh không tốt giống như bà ấy, tuổi còn trẻ mà chồng đã mất, để lại một đứa con gái, bên nhà chồng nói con gái bà ấy và bà ấy là ngôi sao

chổi khắc c.h.ế.t chồng, vì thế đã đuổi mẹ con bà ấy ra khỏi nhà, bây giờ tổ tôn ba đời của bà ấy đều ở chung với nhau, sống vô cùng khổ cực.

Lần này bà ấy tới đây cũng ôm tâm lý thử một lần, mấy năm nay thị trấn lục tục mở một vài tiệm cơm tư nhân, mẹ con bà ấy chấp nhận làm công việc rửa chén quét dọn cho người ta, nhưng sau khi chủ biết chuyện của bọn họ thì cảm thấy bọn họ rất đen đủi, sợ làm ảnh hưởng tới vận may nên bọn họ vẫn chưa kiếm được việc làm.

Bà ấy sợ bên phía Bạch Du cũng sẽ vì điều này mà ghét bỏ bà ấy, không ngờ Bạch Du không chỉ không ghét, mà sau khi biết con gái của bà ấy có bằng cấp ba, còn bảo con gái của bà ấy tới đây phỏng vấn chức trợ lý.

Thím Thẩm vui đến mức nước mắt rơi đầy mặt, tháng ngày khổ cực cuối cùng cũng kết thúc.

Sau một buổi sáng, Bạch Du tuyển được hai thím quét dọn, tiền lương mỗi tháng của mỗi người là hai mươi đồng, phụ trách việc vệ sinh sạch sẽ trại chăn nuôi và tòa nhà văn phòng, sau này có thêm việc thì sẽ suy xét xem có nên tiếp tục tuyển người không.

Chương 783: Chương 783

DTV-EBOOK

Hai nhà thiết kế trang sức, tiền lương mỗi tháng của Triệu Kí Thu là một trăm đồng, Ngũ Hiểu Đường là hai mươi đồng, Triệu Kí Thu vốn kiên quyết nói Ngũ Hiểu Đường không lấy tiền lương, cuối cùng bà ấy không cố chấp bằng Bạch Du, chỉ đành thỏa thuận tiền lương hai mươi đồng.

Bạch Du đồng ý, sau này khi có thiết kế mới, cô sẽ tăng tiền lương của Ngũ Hiểu Đường.

Hai trợ lý lần lượt là Dư Tiểu Kiệt và con gái Lại Mỹ Thanh của thím Thẩm.

Lại Mỹ Thanh tốt nghiệp cấp ba, khi Kỳ thi Đại Học khôi phục thì chồng cô ấy bị bệnh nặng nên cô ấy không đăng ký tham gia, sau khi chồng chết, cô ấy muốn đăng ký tham gia, nhưng lại bị bên nhà chồng ngăn cản, cô ấy cứ vậy mà bỏ lỡ cơ hội đăng ký tham gia lần thứ hai.

Lại Mỹ Thanh giống mẹ của cô ấy, tính cách khiêm tốn chín chắn, nhưng làm việc lại rất cẩn thận, có rất nhiều chuyện nhỏ nhặt cần tới Bạch Du, cô ấy sẽ trực tiếp ra tay, khi có cô ấy, có rất nhiều chuyện mà Bạch Du không cần phải tự mình chạy tới chạy lui.

Cô định để Dư Tiểu Kiệt phụ trách nghiệp vụ bên ngoài, còn Lại Mỹ Thanh thì ở bên cạnh giúp cô xử lý công việc.

Hai trợ lý đều có thời gian thực tập là một tháng, tiền lương thực tập mỗi tháng là mười lăm đồng, sau khi chuyển lên chính thức thì sẽ quyết định dựa vào công việc cụ thể.

Người không trúng tuyển đều rất thất vọng, nhưng khi nghe Bạch Du nói sau này còn sẽ tiếp tục tuyển người, lúc này mới vui vẻ trở lại, khen Bạch Du một đống lời rồi mới rời khỏi.

Những người này vừa rời khỏi thì những người ở nhà máy đồ khảm xà đã đến.

Gần như là toàn bộ người trong nhà máy đồ khảm xà cừ đều đến đây, Âu Dương Văn Khiên và thợ cả Ngũ dẫn đầu, phía sau là Mã Tái Nam và nhóm công nhân trong nhà máy đồ khảm xà cừ, bọn họ xách theo trứng gà, kẹo, bưng chậu cây lớn, trong đó có vài chàng trai còn khiêng một bức hoành phi, do phía trên bức hoành phi phủ vải đỏ nên trong lúc nhất thời không thể nhìn thấy bên trong viết gì.

Vẻ mặt Bạch Du ngạc nhiên: "Vừa rồi thím Triệu nói với tôi rằng mọi người sẽ đến vào giữa trưa, không ngờ lại có nhiều người tới như vậy!"

Âu Dương Văn Khiên cười nói: "Mọi người rất biết ơn cô vì đã mang nhà máy đồ khảm xà cừ đến cho công xã Phi Ngư, cho nên mọi người nói muốn tới đây chúc mừng."

Mọi người nghe được lời này, sôi nổi gật đầu hùa theo.

Chủ nhiệm Vương: "Nếu trước kia có người nói với tôi là công xã Phi Ngư của chúng tôi sẽ trở thành công xã khiến mọi người ngưỡng mộ, tôi sẽ không

tin, nhưng kể từ khi Bạch Du tới, mọi chuyện đã thành sự thật!"

Từ sau khi Bạch Du đưa ra chỉ thu vỏ sò của những nhà không bạo hành gia đình, công xã Phi Ngư đã thay đổi tập tục đánh vợ ngày xưa, vả lại tiền lương của nhóm công nhân nữ trong nhà máy càng ngày càng nhiều, các cô ấy cũng có quyền lên tiếng trong nhà, đàn ông và cha mẹ chồng trong nhà cũng không dám động một chút là ra tay như trước.

Công xã trở nên tốt hơn, cũng bởi vì vậy mà bà ta đã nhiều lần được lãnh đạo khen ngợi, còn định chuyển bà ta lên thị trấn, nhưng bà ta đã từ chối, sau đó nhường cơ hội này lại cho con dâu mình.

Bà ta đã lớn tuổi, làm cũng không được mấy năm nữa, nhưng chỗ béo bở không cho người ngoài, đương nhiên cơ hội tốt phải để lại cho người trong nhà.

Khương Tuệ Quân: "Chắc mọi người ở đây đã biết rõ chuyện của tôi, lúc trước nếu không nhờ quản đốc Bạch và chủ nhiệm Vương kịp thời chạy tới cứu tôi và con gái, sợ rằng giờ chúng tôi đã không sống nữa!"

Cô ấy thường xuyên dặn các con gái phải học tập Bạch Du, học tập thật giỏi, sau này vào cấp ba rồi thi đậu Đại Học, chỉ cần bọn họ chịu học, cô ấy sẽ cố gắng tạo điều kiện cho các con bé học tập!

Trong mắt của cô ấy, Bạch Du là ân nhân cứu mạng của cô ấy và các con gái.

Mọi người mồm năm miệng mười, nói cảm ơn với Bạch Du.

Bạch Du cảm giác trái tim như bị lấp đầy: “Cảm ơn mọi người, công xã Phi Ngư có thể được như ngày hôm nay, không phải công lao của một mình tôi, mà là công lao của tất cả mọi người, thư ký Âu Dương chịu áp lực để đi vay, thợ cả Ngũ và thợ cả Triệu làm nhiều chức, không chỉ phải thiết kế, phải điêu khắc, mà còn dẫn dắt người học nghề, bọn họ đều là người có công!”

“Còn có Chủ nhiệm Vương, Mã Tái Nam, còn có mỗi một người trong nhà máy, mọi người đều là người có công với nhà máy, mỗi người đều vô cùng cố gắng, đặc biệt là lúc nhà máy vừa mới thành lập, trở thành người học nghề không có một đồng tiền, bị mọi người xung quanh coi thường, nhưng mọi người vẫn gánh lấy áp lực mà không chùn bước, nếu không có mọi người, nhà máy cũng không có cách nào để hoạt động!”

Một lời đã khen tất cả mọi người.

Ai mà không thích lời khen chứ, nghe Bạch Du nói như vậy, trong lòng mọi người thoải mái như ngày nóng bức được uống nước chè mát lạnh.

“Nếu khai trương, vậy chắc chắn phải chúc những lời may mắn, tôi trước, tôi chúc nhà máy trang sức Thải Hồng phát triển không ngừng, trở thành nhà áy xuất sắc trong ngành sản xuất!”

“Tôi nữa, tôi chúc nhà máy trang sức Thải Hồng khai trương thuận lợi, tiền vô như nước, nhà máy càng ngày càng phát triển!”

“Tôi chúc nhà máy nghiệp vụ ngọc trai lăn đều như bông tuyết, sản phẩm bán chạy cả nước, tiến ra thế giới!”

Bạch Du cũng thích nghe lời khen: “Được, được, được, cảm ơn mọi người, tôi nhận lời chúc của mọi người, mọi người mau vào ăn trái cây đi.”

Bởi vì Giang Lâm có nhiệm vụ nên không thể đến đây, nhưng trước khi anh có nhiệm vụ thì anh đã cho người mang mấy rương trái cây và mua đủ loại bánh kẹo để cô tiếp khách.

Mọi người nghe được có lộc ăn, lập tức reo hò vui sướng, không khí rất vui vẻ.

Âu Dương Văn Khiên cho mấy chàng trai bưng bức hoành phi tới đây, sau đó bảo Bạch Du xốc vải đỏ lên trước mặt mọi người, để lộ một bức tranh đồ khảm xà cừ rất lớn.

Phía trên dùng vỏ sò điêu khắc thành một con thuyền buồm đón mặt trời mọc, trên thuyền chứa đầy ngọc trai, bên cạnh viết một dòng chữ chúc mừng: Nhà máy trang sức Thải Hồng, mặt trời mới mọc ở phía Đông, thuận buồm xuôi gió.

Bạch Du cười nói: “Hay! Tranh đồ khảm xà cừ rất đẹp, tôi rất thích!”

Những người khác thấy thế cũng sôi nổi lấy ra quà mang tới đây, nhưng Bạch Du chỉ nhận hai chậu cây lựu, còn những món đồ khác thì để mọi người mang về.

Hai chậu cây lựu cao một mét, trên cây lựu phủ đầy những trái lựu đỏ rực, đầy rẫy quả lớn, trông vô cùng có khí thế.

Ban đêm khi trở về căn cứ Hải quân, đầu bếp Diêu tặng cô một bàn đồ ăn ngon để chúc mừng.

Mấy năm nay tay nghề nấu nướng của đầu bếp Diêu càng thêm giỏi, đặc biệt là món vịt nấu măng chua, không dùng đến mỡ lợn, mà là dùng dầu chè để nấu, dầu chè có thể tiêu sạch dầu mỡ của vịt tốt hơn, măng chua vừa chua vừa mềm quyện với thịt vịt tươi ngon, tích trữ mùi vị đạt đến mức thăng hoa.

TBC

Ngon đến mức khiến người ta muốn ngừng mà ngừng không được.

Nhà máy thuận lợi khai trương.

Khi xây dựng trại chăn nuôi ngọc trai và tòa nhà văn phòng, Bạch Du đã sử dụng nửa số vàng và trang sức, sau đó nhờ Giang Lâm kiếm người giúp đổi ra thành tiền mặt.

Xây dựng nhà máy tốn hơn mười mấy ngàn đồng, vô cùng tốn tiền.

Nếu không có rương vàng và số trang sức kia, cô thật sự không dám mạnh tay như vậy.

Tất nhiên là Giang Lâm đã nói, bảo cô không cần phải lo lắng vấn đề tiền bạc, bảo cô cứ mạnh tay, vấn đề tiền bạc cứ để anh giải quyết.

Bạch Du cảm thấy những lời đó của anh vào thời điểm này có chút ngầu, cũng biết rõ tại sao mấy quyển tiểu thuyết ở đời trước lại thích viết thể loại giám đốc bá đạo như vậy.

Hôm sau khi tới nhà máy, Bạch Du đã lấy ra hai ngàn đồng đưa cho Vũ Bằng Hồng, bảo cậu ta đi mua

trai cò để bắt đầu nuôi trồng.

Bây giờ giá bán của trai cò là 0,5 đồng một cân, có thể mua hơn một ngàn cân trai cò, đương nhiên đây chỉ mới là chi phí mua trai cò.

Ngoài ra còn có phí vận chuyển, trai cò nặng nên không thể vận chuyển bằng xe lửa, chỉ có thể vận chuyển bằng đường thủy, mỗi lần qua một trạm trên đường thủy đều phải nộp phí bảy mươi đồng, khi về tới đảo Quỳnh Châu, còn phải cho người dùng xe vận tải hoặc là máy kéo để chuyển đến công xã, đây cũng là một khoản tiền.

Có thể nói cứ động một chút là phải ra tiền.

Nhưng đây chỉ là bước bỏ vốn đầu tiên, không bỏ không được.

Chương 784: Chương 784

DTV-EBOOK

Vũ Bằng Hồng cầm nhiều tiền như vậy, lòng bàn tay cũng rịn mồ hôi: "Giám đốc Bạch, có phải lúc đầu chúng ta chỉ nên bỏ vốn ít một chút không, ngộ nhỡ..."

Hai ngàn đồng không phải là số tiền nhỏ, không nói tới trong quá trình nuôi trồng còn xảy ra vấn đề, lỡ như trong quá trình vận chuyển xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cậu ta sẽ không gánh vác nổi.

Bạch Du cắt ngang lời cậu ta: "Anh không tin tưởng tôi hay là không tin bản thân?"

Lúc trước Vũ Bằng Hồng từng làm công chăn nuôi trai nước ngọt ở sở nghiên cứu, vì để đào tạo cậu ta, cô đã bỏ nhiều tiền và mạng lưới giao thiệp để đưa cậu ta ra nước ngoài học tập.

Sau khi cậu ta về nước, bọn họ có mua trai cò về để tiến hành thí nghiệm, tất cả thí nghiệm đều thành công, bởi vậy cô không có chút nghi ngờ nào với bản lĩnh của Vũ Bằng Hồng.

Chẳng uq là người này lại quá cẩn thận, nhưng cô không thể chờ thêm được nữa.

Vũ Bằng Hồng vội lắc đầu: "Không phải, tôi chỉ lo..."

Bạch Du cắt ngang lời cậu ta lần nữa, c.h.é.m đinh chặt sắt nói: "Không có gì phải lo lắng, nhà máy đã thành lập rồi, giờ anh mới lo lắng thì cũng đã chậm!"

Lúc này sắc mặt Bạch Du nghiêm túc, khiến Vũ Bằng Hồng sợ tới mức không dám thở mạnh.

Người khác đều nói Bạch Du là một người phụ nữ trẻ tuổi, cô sẽ không thể quản lý tốt một nhà máy lớn như vậy, lúc trước có thể quản lý tốt nhà máy đồ khảm xà cừ là vì có thư ký Âu Dương Văn Khiên, nhưng giờ cô chỉ có một thân một mình, người coi thường cô không phải số ít.

Nhưng Vũ Bằng Hồng cảm thấy những người này đã suy nghĩ nhiều rồi, cậu ta lớn hơn Bạch Du vài tuổi, nhưng lúc này khi thấy sắc mặt của cô trở nên u ám, cậu ta lập tức có cảm giác bị cô giáo dạy bảo như lúc nhỏ.

Nhưng đã đánh rồi cũng phải cho một quả ngọt, Bạch Du không dùng quyền lợi để đè ép đối phương, vẫn phải có khích lệ thích đáng: "Nhưng tôi tin tưởng năng lực của chủ nhiệm Vũ, cũng tin tưởng anh nhất định sẽ nuôi trồng được loại ngọc trai tốt nhất cho nhà máy của chúng ta!"

Bạch Du cho phép mọi người trong nhà máy gọi cô là giám đốc Bạch, nhưng người ngoài gọi cô là quản đốc Bạch thì cô vẫn chấp nhận, còn Vũ Bằng Hồng lại càng thích cách gọi chủ nhiệm này, chứ không phải cách gọi quản lý mà Bạch Du đã từng gọi.

Nhưng dù có gọi là gì thì cũng chỉ là một cách gọi mà thôi.

Vũ Bằng Hồng nghe vậy, cậu ta cảm thấy rất cảm động, cũng cảm thấy bả vai trở nên nặng trĩu: "Được, tôi nhất định sẽ không phụ sự tin tưởng của giám đốc Bạch đối với tôi!"

Nhưng không chờ Vũ Bằng Hồng mua trai cò về thì nhà máy đã đón vài vị khách không mời mà đến.

Người đến đây lần này là cả nhà Tập Hiểu Đông đã rất nhiều năm không gặp.

Bạch Du vừa mới lái xe đạp vào căn cứ Hải quân thì đã có người nói trong nhà cô có khách tới.

Cô lập tức nghĩ tới đôi vợ chồng Giang Hựu Hàm và Lương Thiên Vũ theo bản năng, còn nghĩ rằng lần trước bọn họ khuyên bảo không thành công nên lần này lại chạy đến đảo Quỳnh Châu để khuyên bảo, trong lòng cô có chút không vui.

Nhưng chẳng mấy chốc cô đã biết bản thân đoán sai.

Người tới không phải Giang Hựu Hàm và chồng cô ta, mà là Tập Hiểu Đông, mẹ Tập và Tập Lục Thừa đã cao lên không ít.

Bạch Du có chút ngạc nhiên đối với chuyện ba người đến đây, dù sao cũng đã lâu không nhận được thư từ và tin tức của bọn họ, từ ba năm trước sau khi bọn họ dọn về thủ đô, hai nhà qua lại rất ít.

Nhưng giữa ba đứa trẻ vẫn có thư từ qua lại, ban đầu đôi chị em có viết thư, nhưng sau khi Niệm Niệm vào tiểu học, đồng thời còn phải học thêu tranh hai mặt và vẽ tranh thì không có nhiều thời gian nữa, dần dần dừng việc viết thư cho Tập Lục Thừa, còn Minh Thư thì vẫn tiếp tục kiên trì.

Hai người kém nhau vài tuổi, có đôi khi Bạch Du cũng rất tò mò cô bé đào đâu ra nhiều chuyện để kể

với người ta như vậy, có một lần cô không nhịn được mà lén đọc thư của cô bé thì thấy bên trong viết…

“Hôm qua Cá Kho đã chết, em và chị rất đau lòng, chị nói phải chôn Cá Kho xuống dưới gốc cây, nhưng thím Anh nói chôn trong đất không bằng chôn trong lửa, chôn trong đất sẽ bị kiến và sâu ăn, em không muốn Cá Kho bị sâu ăn nên em đã chôn nó vào lửa, em và chị dùng lửa nướng nó, nhưng sau khi nướng thì lại rất thơm, cho nên em và chị đã chia nhau ăn Cá Kho.”

“…”

Bạch Du không có cách nào để miêu tả cảm xúc khi đọc bức thư vào lúc đó.

Cá Kho là một con cá trích, có lần cô mua hai con cá trích từ trạm thịt về, Minh Thư nhìn thấy thì nói muốn nuôi, vì thế cô đã cho cô bé một con cá để cô bé nuôi trong nhà như một con cá cảnh, còn để cô bé đặt tên, cô bé suy nghĩ rất lâu, cuối cùng lấy cái tên “Cá Kho”

Lúc đó khi Bạch Du vừa nghe cái tên này là đã cảm thấy không đứng đắn, nhưng con thích nên cô không nói, giờ xem ra dự cảm của cô đã đúng.

Lần đó khi cô từ trường về đến nhà, nhìn thấy miệng của hai đứa nhỏ vô cùng dơ, lại không thấy “Cá Kho” nuôi ở trong bể cá đâu, đôi chị em nói Cá Kho đã chết, vả lại còn được an táng.

Cô không thể nào ngờ được việc, cái gọi là an táng là chôn cất trong bụng.

Trái lại Tập Lục Thừa là một đứa bé ngoan, cậu bé đều nhớ rõ rành mạch sinh nhật của mỗi người trong

nhà, mỗi năm đều sẽ dày công gửi quà tới đây.

“Lục Thừa, cháu đã lớn không ít, suýt chút nữa cô đã nhận không ra cháu rồi.” Lúc này Bạch Du nhìn thiếu niên Tập Lục Thừa nho nhỏ đã trưởng thành, lập tức nở nụ cười rồi nói, sau đó nói với Tập Hiểu Đông và mẹ Tập: “Thím Tập, đồng chí Tập, đã lâu không gặp!”

Tay chân Tập Lục Thừa thon dài, trước kia chỉ cao tới eo của cô, giờ đã đến bả vai của cô rồi, tóc được cắt đầu đinh, để lộ ngũ quan tinh xảo, nghe Bạch Du nói vậy, cậu bé để lộ hàm răng trắng, ngượng ngùng gọi một tiếng: “Cô Bạch.”

Tập Hiểu Đông: “Đã lâu không gặp, đồng chí Bạch, chúng tôi không nói trước mà đã đến đây, thật sự là đã làm phiền rồi.”

Tập Hiểu Đông gật đầu, khóe miệng cong lên: “Đã lâu không gặp, đồng chí Bạch, chúng tôi không nói trước mà đã đến đây, thật sự là đã làm phiền rồi, lần này chúng tôi đến đây là để xem xét thị trường Thâm Châu, giờ Thâm Châu đã được định là đặc khu phát triển, tôi rất coi trọng nơi này, vừa khéo trường cho nghỉ đông, Lục Thừa biết tôi sắp tới đây nên đã đề nghị được đi chung, còn nói muốn tới thăm mọi người.”

Bạch Du: “Vô cùng chào mừng, ánh mắt của đồng chí Tập rất tốt, tôi cũng rất coi trọng sự phát triển trong tương lai của Thâm Châu.”

Mẹ Tập cười rồi nói bổ sung: “Từ xa đến đây đúng là không dễ dàng, thím vốn không định đến đây, nhưng năm nay thủ đô lạnh quá, còn chưa tới tháng Mười Hai mà đã có mấy trận tuyết lớn, bệnh tay chân

nứt da của ông nội Thừa Thừa lại tái phát, Thừa Thừa nói nhiệt độ vào mùa đông ở đây chỉ có mười mấy độ, rất ấm áp nên đã đề nghị cả nhà bọn thím đến đây, thuận tiện nghỉ phép ở đây luôn, qua năm rồi về."

TBC

Bạch Du gật đầu: "Đúng vậy, mùa đông ở đây rất dễ chịu, nếu không có luồng khí lạnh thì nhiệt độ trung bình chỉ trong mười bảy mười tám độ, mặc vài cái áo mỏng là đã ấm rồi, mọi người đã kiếm được chỗ ở chưa?"

So với ba năm trước đây, Tập Hiểu Đông có vẻ càng thêm trầm ổn, nói chuyện thong dong lễ độ, giống như nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay, ý cười treo ở khóe môi gãi đúng chỗ ngứa, trong sự lễ phép lại mang theo sự xa cách, cả người tỏa ra khí chất nho nhã của thương nhân.

Mẹ Tập gật đầu: "Tìm được rồi, ở trong một nhà khách bên trong, ông nội của Thừa Thừa cũng muốn đến đây thăm cháu, nhưng do huyết áp của ông ấy tăng cao nên đã nghỉ ngơi ở nhà khách."

So sánh mẹ Tập với ba năm trước đây, bà ấy trông béo lên một chút, nhưng không biết có phải là do đi tàu xe mệt mỏi không mà trông có chút tiều tụy, dưới mắt còn có quầng thâm mắt rất đậm.

Không biết có phải Bạch Du nhạy cảm không, cô luôn cảm thấy nguyên nhân mà cả nhà họ Tập chạy tới đảo Quỳnh Châu không đơn giản như vậy.

Nhưng đối phương không nói, cô cũng không tiện mở lời, mọi người trò chuyện được chốc lát thì Bạch

Du mời bọn họ đến nhà hàng Quốc Danh để bùng bữa.

Sau một bữa cơm, mẹ Tập cũng mở lời.

Thì ra lần này cả nhà họ Tập đến đây, ngoài việc Tập Hiểu Đông phải thị sát thị trường ở Thâm Châu, còn có một chuyện vô cùng quan trọng, đó là đến đây để đề nghị kết thông gia với người yêu của Tập Hiểu Đông.

Chương 785: Chương 785

DTV-EBOOK

Nói cách khác, chẳng mấy chốc Tập Lục Thừa sẽ có mẹ kế.

Người yêu mới của Tập Hiểu Đông là người đảo Quỳnh Châu, năm nay mới hai mươi ba tuổi, nhỏ hơn Tập Hiểu Đông tám tuổi, học Đại Học Sư phạm ở thủ đô, sang tháng Sáu năm sau sẽ tốt nghiệp.

"Thím và ông nội của Thừa Thừa rất vừa lòng cô gái đó, không bàn tới việc xinh đẹp, nhân phẩm của cô gái đó rất tốt, mỗi lần qua nhà không cần bọn thím lên tiếng đã tự động quét dọn vệ sinh nấu cơm, biết thím bị viêm khớp nên đã nhờ người kiếm phương thuốc, vả lại còn rất quan tâm tới Thừa Thừa, mỗi lần sang chơi sẽ mang theo rất nhiều đồ ăn cho Thừa Thừa, cháu xem, quần áo Thừa Thừa đang mặc cũng là do con bé mua."

Mẹ Tập nói đến mức nước miếng bay tứ tung, khi cười lên nếp nhăn ở khóe mắt nở rợ như đóa bông, rõ ràng là rất vừa lòng với đứa con dâu trong tương lai này.

Tập Hiểu Đông không dùng bữa với nhóm Bạch Du, mà là đến một quán cơm khác mua đồ ăn, sau đó đóng gói mang về nhà khách ăn với cha Tập, nguyên nhân là vì không có Tập Hiểu Đông ở đây nên mẹ Tập nói chuyện không còn phải kiêng dè nữa.

"Cô gái kia là sinh viên giống cháu, Bạch Du à, con bé rất có học thức, vả lại sau khi tốt nghiệp ra trường sẽ được phân bối đơn vị, không cần phải lo tới vấn đề

công việc, điểm mấu chốt là người ta làm việc rất có chủ kiến, không giống người trước kia, chỉ riêng cái đầu nhiều năm không thông minh ra thì làm chuyện gì cũng ngu ngốc…”

Nghe được lời này, Bạch Du ngước mắt nhìn Tập Lục Thừa một cái, cậu bé cúi thấp đầu, ánh đèn màu da cam chiếu vào trên mũi, lông mi dày che khuất đôi mắt của cậu bé, khiến người xem không thấy rõ cảm xúc của cậu bé.

Bạch Du thở dài trong lòng.

Nhớ tới việc ba năm trước đây, Tập Hiểu Đông từng lập lời thề son sắt nói mình sẽ từ bỏ công việc để chăm sóc cho Tập Lục Thừa ở bệnh viện, giờ chỉ mới mấy năm trôi qua, bên cạnh anh ấy đã có người mới.

Cô nghĩ tới việc Tập Hiểu Đông sẽ cưới vợ mới, cô cho rằng anh ấy sẽ chờ Tập Lục Thừa lớn thêm một chút, vậy thì sau này cho dù vợ sau của anh ấy có thai, cũng không đe dọa đến vị trí của Tập Lục Thừa ở trong nhà.

Mẹ Tập còn đang quở trách Ngô Hiếu Nghi không tốt không ngừng, bà ấy không thích Ngô Hiếu Nghi, nhưng cô ta có không tốt thế nào thì cũng là mẹ ruột của Tập Lục Thừa, mẹ Tập không nên quở trách Ngô Hiếu Nghi ngay trước mặt cậu bé, càng không nên nói quá lên.

Không biết có phải chú ý tới ánh mắt của cô không, Tập Lục Thừa ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của cô, cậu bé khựng lại, sau đó cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười không sao cả, giống như

đang nói: “Cháu không sao, cô Bạch, cô không cần lo lắng.”

Trước kia Tập Lục Thừa rất ngoan, giờ Tập Lục Thừa vẫn ngoan đến mức khiến người ta đau lòng.

Trong lòng Bạch Du có chút khó chịu thay cậu bé, nhưng đây là chuyện của nhà họ Tập, tuy cô cảm thấy không ổn, nhưng cô vẫn sẽ không nhúng tay vào.

Tuy không giúp được Tập Lục Thừa, nhưng cô vẫn là có thể giúp cậu bé tạm rời khỏi tình cảnh này, nghĩ vậy, cô quay đầu lại nói: “Minh Thư, Niệm Niệm, các con dẫn Lục Thừa đến bãi biển chơi đi, có thấy chỗ bán dừa thì tiện bảo người ta mang mấy trái dừa đến đây.”

“Tốt quá! Chị, Lục Thừa, chúng ta đi thôi!”

Minh Thư đã ngồi đến mức không còn kiên nhẫn từ lâu, nghe mẹ nói vậy, cô bé vội kéo cánh tay Tập Lục Thừa, vui sướng bay ra khỏi nhà hàng Quốc Doanh.

Niệm Niệm và Tập Lục Thừa sợ cô bé đụng vào người khác nên vội đuổi theo.

Mẹ Tập không thèm quan tâm, lúc này bà ấy đã chửi Ngô Hiếu Nghi tới mức lung tung rồi lại chửi chuyện cô ta cưới người sau: “Cháu nói xem cô ta đang nghĩ gì vậy? Không phải là không thể cưới người khác sau khi ly dị, đàn ông trên đời nhiều như vậy, cô ta muốn gả cho ai mà chả được, thế mà lại gả cho em rể của mình!”

Bạch Du nhớ tới chuyện lần đó gặp được Ngô Hiếu Nghi ở trường, không khỏi tò mò hỏi: “Sao cô ta lại gả

cho Tạ Chí Dân vậy ạ? Ngô Hiếu Ngọc không phản đối ư?”

Sau đó cô biết được chuyện m.á.u chó từ mẹ Tập.

Sau khi Ngô Hiếu Ngọc bị trường đuổi, cô ta đã cầm tiền của Ngô Hiếu Nghi cho cô ta mua nhà chạy trốn với một tên lưu manh, Tạ Chí Dân bị đội nón xanh nên tức giận vô cùng, sau đó nhờ vào mạng lưới giao thiệp kiếm được bọn họ, tên lưu manh biết mình đã phá hoại hôn nhân của quân nhân, lập tức phủi sạch quan hệ của mình và Ngô Hiếu Ngọc, nhưng Tạ Chí Dân không buông tha cho đối phương, lấy tội danh phá hoại hôn nhân của quân nhân để tống gã ta vào tù, sau đó ly dị với Ngô Hiếu Ngọc.

Sau khi Tạ Chí Dân ly dị thì định đưa Nha Nha về nông thôn để mẹ mình chăm sóc giúp, nhưng Ngô Hiếu Nghi coi Nha Nha như mạng sống của mình thì sao mà chịu chứ, vì thế ngày nào cô ta cũng chạy đến ký túc xá của Tạ Chí Dân để quét dọn vệ sinh, nấu cơm cho anh ta, trai đơn gái chiếc ở bên nhau lâu ngày, rất dễ xảy ra chuyện, hai người đã ngủ với nhau, cứ như vậy, Ngô Hiếu Nghi và Tạ Chí Dân cưới nhau, Ngô Hiếu Nghi cũng chân chính trở thành mẹ của Nha Nha.

“…”

Bạch Du biết là m.á.u chó, nhưng cô không ngờ sẽ m.á.u chó như vậy.

Cô thật sự không rõ mạch não của Ngô Hiếu Nghi, tại sao cứ chấp nhất trở thành mẹ của Nha Nha như vậy?

Cô nhớ tới ngày thử vai, người phụ nữ kia chỉ nói mấy câu, Nha Nha đã phun nước miếng lên người đối phương, sau lại còn dùng cặp mắt ác độc trừng cô, một đứa bé tám tuổi không nên có ánh mắt kia.

Cô cảm thấy rồi sẽ có một ngày Ngô Hiếu Nghi hối hận, không cần đứa con trai ưu tú mà lại đi cưng chiều một con rắn độc.

Vào buổi tối, Tập Lục Thừa muốn ở lại chỗ Bạch Du, bởi vì khi còn nhỏ cậu bé đã từng ở đây nên rất nhớ.

Có lẽ là do xuất phát từ tâm lý bồi thường và biết chỗ của Bạch Du rất an toàn nên Tập Hiểu Đông vui vẻ đồng ý.

Bên Vũ Bằng Hồng vẫn còn chưa mua trai cò về, trước mắt nhà máy không có việc cần làm, vì thế Bạch Du quyết định cho bản thân nghỉ một ngày, sau đó dẫn ba đứa trẻ ra biển bắt hải sản.

Không phải nói chứ, vận may của bọn họ không tồi, nhặt được không ít ngao bông, còn có một vài vỏ sò rất đẹp.

TBC

Sau khi về đến nhà, Bạch Du rửa sạch sẽ ngao bông, chuẩn bị làm thành món ngao bông xào cay.

Nếu muốn ăn ngao bông ngon thì tốt nhất đừng luộc với nước, khi nấu cũng không cần thêm nước, mà là dùng rượu nấu ăn luộc trong hai phút, sau đó múc nước đã nấu sôi ra, bỏ hành, gừng, tỏi, ớt cựa gà vào trong nồi để phi thơm, rồi lại thêm xì dầu nhạt màu, dầu hàu, muối và các loại gia vị, sau đó thêm tinh bột vào nước ngao bông rồi đổ vào trong nồi,

đảo đều ngao bông vài lần, tiếp theo là thêm hành lá và rau thơm, chờ tới khi nước sệt lại, một mâm ngao bông xào cay thơm ngon đã xong.

Minh Thư, Tập Lục Thừa và Niệm Niệm còn đang thương lượng phải làm thế nào để biến vỏ sò thành đồ khảm xà cừ, còn bảo Bạch Du dẫn bọn chúng đến nhà máy đồ khảm xà cừ, thấy dáng vẻ tràn đầy phấn khích của ba đứa trẻ, tất nhiên là Bạch Du cũng sẽ không khiến bọn chúng mất hứng, sau khi cơm nước xong xuôi thì cô dẫn bọn chúng đến nhà máy đồ khảm xà cừ.

Cuối cùng dưới sự trợ giúp của thợ cả Ngũ, ba đứa trẻ đều làm ra đồ khảm xà cừ của mình.

Tập Lục Thừa làm một con thuyền, Niệm Niệm làm một con con bướm đang hút mật, còn Minh Thư, khi Bạch Du nhìn thấy thì khóe miệng run rẩy vài cái, thế mà lại làm một đống phân trâu.

Bạch Du: "Tại sao con lại làm phân trâu?"

Tròng mắt đen nhánh của Minh Thư chuyển động, sau đó vẻ mặt cười lên trông vô cùng xấu xa: "Mẹ, con muốn tặng đồ khảm xà cừ cho chú Tập."

"?"

Bạch Du sửng sốt, nhưng chẳng mấy chốc đã rõ.

Hôm qua khi mẹ Tập nói chuyện, dáng vẻ Minh Thư như không quan tâm, cô còn nghĩ rằng cô bé không chăm chú lắng nghe, hoặc là nghe không rõ, không ngờ cô bé đã thu tất cả những lời nói vào trong lòng, vả lại còn nhận định người cha Tập Hiểu Đông là đống phân trâu.

Chương 786: Chương 786

DTV-EBOOK

Rõ ràng Tập Lục Thừa cũng biết ý trong lời nói của Minh Thư, trước khi Bạch Du từ chối, cậu bé đã gật đầu: "Cháu cảm thấy được đấy, chắc cha cháu sẽ rất thích."

Bạch Du: "?"

Minh Thư cười càng thêm rạng rỡ, còn chớp mắt với Tập Lục Thừa: "Em cũng cảm thấy như vậy, chốc nữa chúng ta sẽ cùng nhau tặng cho cha anh."

Tập Lục Thừa nhìn cô bé, từ qua cho đến nay, đây là lần đầu tiên cậu bé nở nụ cười thật lòng: "Được."

Tới chạng vạng, Tập Hiểu Đông tới đón Tập Lục Thừa theo ước định, nhưng anh ấy không đến đây một mình, đến cùng còn có người yêu của anh ấy.

Khi nghe mẹ Tập nói, Bạch Du cảm thấy người phụ nữ kia đã lấy lòng nhà họ Tập quá rồi, nhưng sau khi cô ấy tới, cô chợt nhận ra tại sao Tập Hiểu Đông lại chọn cô ấy.

Nói từ vẻ bề ngoài, thật ra là cô ấy không xinh đẹp bằng Ngô Hiếu Nghi, làn da có chút đen, khi cười rộ lên còn để lộ hàm răng hô, nhưng rõ ràng là cô ấy thông minh hơn Ngô Hiếu Nghi, biết rõ mình muốn làm gì, cô ấy biết bản thân trông không xinh đẹp, gia cảnh cũng không bằng nhà họ Tập, cho dù Tập Hiểu Đông cưới vợ sau, có một đứa con trai thì Tập Hiểu Đông cũng không phải là người đàn ông mà cô ấy có thể có được.

Bởi vậy cô ấy thả thấp thái độ của bản thân, lấy lòng cha mẹ nhà họ Tập, lấy lòng Tập Lục Thừa, cũng vô cùng nghe lời khi ở trước mặt Tập Hiểu Đông, sẽ không tự tiện làm việc.

Bạch Du vốn đang lo lắng sau khi có mẹ kế, tháng ngày của Tập Lục Thừa sẽ không được tốt, nhưng sau khi nhìn thấy cô, cô lại rất yên tâm.

Nếu người phụ nữ này thông minh thì sẽ không khắt khe với Tập Lục Thừa, ít nhất sẽ không làm ra chuyện quá đáng ở bên ngoài, người có tư lợi là chuyện bình thường, sau này cô ấy có thiên vị con của mình cũng là chuyện bình thường, nhưng đừng quá đáng là được.

Nhưng khi gặp nhau Minh Thư vẫn tặng đồ khảm xà cừ kiểu dáng đống phân trâu cho Tập Hiểu Đông, còn nói: "Chú Tập, tặng cho chú, mẹ cháu nói cha mẹ không thương con đều là phân trâu, chú Tập cảm thấy mẹ con nói có đúng không?"

Bạch Du: "..."

Mẹ không có, mẹ không phải, con đừng nói bậy!

Tập Hiểu Đông nhìn cô bé nở nụ cười ngây thơ trước mắt rồi lại nhìn đồ khảm xà cừ kiểu dáng đống phân trâu trong tay cô bé, anh ấy lập tức gật đầu: "Mẹ cháu nói đúng, cha mẹ không thương con đều là phân trâu, cháu yên tâm, chú không phải là người như vậy, nhưng vẫn rất cảm ơn vì món quà của cháu."

Nói xong, anh ấy nhận đồ khảm xà cừ kiểu dáng đống phân trâu trong tay Minh Thư, không nhìn ra vẻ bị xúc phạm nào trên mặt anh ấy cả.

***

Năng lực làm việc của Dư Tiểu Kiệt không tồi, chưa được ba ngày, anh ấy đã mò ra lý lịch của năm đến sáu mươi người trong buổi sàng chọn đầu tiên.

Trong đó có năm sáu người không sạch sẽ, ngày thường thích làm mấy chuyện như trộm cướp, còn có hai tên du côn, ngày thường thích đùa giỡn phụ nữ, còn có mấy người mắc bệnh truyền nhiễm, nhưng khi Bạch Du hỏi thì bọn họ lại che giấu.

Sau khi loại bỏ những người này, còn lại không đến bốn mươi người.

Bạch Du để Dư Tiểu Kiệt phỏng vấn những người này, quá trình phỏng vấn cũng đơn giản, cửa đầu tiên là để bọn họ tách trai cò.

Có vài cô gái trẻ tuổi rất sợ loại động vật mềm và ướt như trai cò, vừa động vào là đã thét chói tai, còn có hai người đàn ông sau khi mò được ngọc trai trong trai cò thì trộm luôn.

Tất nhiên là phải loại bỏ những người này.

Sau hai đợt phỏng vấn cuối cùng, còn sót lại không đến hai mươi người.

Bạch Du lấy hợp đồng ra để bọn họ ký kết, bên trong viết rõ không được lấy bất cứ thứ nào trong nhà máy, nếu bị bắt gặp giấu ngọc trai, một khi bị bắt được, phạt một ngàn đồng trở lên, số lượng nhiều thì sẽ lập tức đến Cục Công an để báo án.

Mọi người nghe thấy số tiền này thì đều ngây ra.

Vài người cảm thấy Bạch Du làm như vậy là không tử tế.

“Phạt một ngàn đồng là rất quá đáng, còn lấy công an ra dọa mọi người, quản đốc Bạch không tin nhân phẩm của chúng ta!”

“Đúng vậy, đây chẳng phải là đang sỉ nhục người khác ư? Ai lại ký kết với loại nhà máy này chứ!”

“Không nói chứ, sắt thép có thể còn đáng tiền hơn ngọc trai nhiều, nhưng cũng không thấy người ta cho ký thứ này, dù nói thế nào tôi cũng không ký!”

Bạch Du cười nói: “Không ký vậy cứ rời khỏi, nếu các người cảm thấy nhân phẩm qua cửa thì cần gì phải lo lắng? Dù sao các người cũng sẽ không lấy trộm ngọc trai của nhà máy, cho dù tôi có viết tiền phạt là một ngàn đồng cũng sẽ không có bất cứ tổn thất nào với các người, trái lại là các người sợ như vậy, là không yên tâm về bản thân hay là không yên tâm về nhà máy?”

Mấy người kia bị Bạch Du hỏi đến mức câm nín không trả lời được.

Bạch Du cũng không để bọn họ giải thích, bảo mấy người kia về đi, cuối cùng chỉ còn lại mười lăm người ký kết hợp đồng.

Nhưng không có Vũ Bằng Hồng ở đây, cô cũng không có gì để huấn luyện, bởi vậy cô đã bảo những người này qua vài ngày nữa rồi hẳn tới làm việc.

Nghĩ vậy, cô quyết định tuyển cho Vũ Bằng Hồng một trợ lý, nếu không anh ấy vừa rời khỏi nhà máy thì nhà máy lập tức sẽ trở thành rắn mất đầu.

Hai ngày sau, Vũ Bằng Hồng đã mua trai cò về.

Dọc đường Vũ Bằng Hồng long đong mệt mỏi, ngay cả một ngụm nước cũng chưa uống là đã chạy tới đưa tin cho Bạch Du: "Giám đốc Bạch, hơn một ngàn cân trai cò đã an toàn mua trở về, nhu cầu cấp bách bây giờ là cần nhân công treo trai cò lên."

Bạch Du nghe cậu ta nói vậy, trong lòng có chút câm nín.

Trước tiên là phải sàng chọn trai cò, có vài con trai cò bị ngạt c.h.ế.t trong quá trình vận chuyển, cần phải nhặt ra, sau khi nhặt trai cò ra xong, phải dùng dây nilon buộc trên vật trôi nổi rồi mới có thể nuôi trong ao ước, không thể đổ vào trực tiếp vào trong ao nước khi vừa vận chuyển về.

Quá trình này cần lượng lớn nhân công, đối với điều này, Vũ Bằng Hồng biết rõ hơn cô.

Nhưng cậu ta ra ngoài nhiều ngày như vậy, một cuộc điện thoại cũng chưa gọi cho cô, khi nào về tới cũng không báo cho cô, dẫn tới việc tạm phải tuyển người cho nhà máy.

Tuy rằng lúc trước tuyển được mười lăm người, nhưng bởi vì Vũ Bằng Hồng chưa trở về nên Bạch Du vẫn chưa cho bọn họ đi làm.

Nhưng giờ không phải là lúc oán giận, Bạch Du lập tức đến công xã mượn loa lớn, sau đó bảo mọi người nhanh chóng tới đây làm việc.

Sau khi thông báo xong, cô vén tay áo lên, bản thân đi sàng chọn trai cò trước.

Chậm một giây, có thể sẽ càng có nhiều trai cò chết.

Tuy rằng Bạch Du không mắng Vũ Bằng Hồng, nhưng cậu ta cũng nhận ra đó là vấn đề của mình: "Xin lỗi giám đốc Bạch, lần sau trước khi tôi làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ thông báo cho cô!"

Nói xong, cậu ta cũng cởi ra áo khoác ra, vén tay áo lên sàng chọn trai cò với Bạch Du.

Nhìn thấy cảnh này, hai thím dọn vệ sinh, Dư Tiểu Kiệt và Lại Mỹ Thanh không cần Bạch Du lên tiếng đều tự đến giúp.

Tuy rằng Vũ Bằng Hồng không đưa tin kịp thời làm chậm trễ sự việc, nhưng có thể tin vào mắt của cậu ta, những con trai cậu ta chọn có lớp da bóng loáng, vả lại kích thước còn rất lớn, vừa nhìn là đã biết tình trạng vô cùng khỏe mạnh.

Trải qua sự cố gắng của mọi người, cuối cùng sàng chọn ra hơn hai trăm cân trai cò bị ngạt chết, tổn thất lập tức tăng lên hơn một trăm đồng.

"Xin lỗi giám đốc Bạch, lần tổn thất này cứ tính cho tôi, sau này cứ trừ tiền của tôi."

Vũ Bằng Hồng rất áy náy, lại lần nữa nhận ra lỗi thuộc về mình.

Nếu cậu ta thông báo với Bạch Du rằng mình sắp về trước thì chắc chắn Bạch Du sẽ chuẩn bị sẵn xe kéo chờ cậu ta bên bờ, trai cò vừa cập bờ là có thể kéo trở về.

Nhưng bởi vì cậu ta xử lý không tốt nên mới làm tổn thất nhiều tiền như vậy.

Bạch Du lắc đầu: "Không chỉ anh có lỗi mà tôi cũng có trách nhiệm, tôi nên nhắc nhở anh trước khi xuất phát, đây là lần đầu tiên, mọi người đều không

có kinh nghiệm, lần sau có kinh nghiệm rồi thì có thể tránh khỏi cảnh này."

Vũ Bằng Hồng rất cảm động: "Tôi..."

Chương 787: Chương 787

DTV-EBOOK

Bạch Du cắt ngang lời cậu ta: "Cứ vậy đi, không cần trừ tiền lương, nhưng không được có lần sau, giờ nhanh chóng dùng xốp và chai treo trai cò lên thôi."

Treo từng con trai lên tốn không ít thời gian, trong lúc bị giày vò khốn khổ, số lượng trai cò c.h.ế.t sẽ càng nhiều.

Vũ Bằng Hồng cũng biết điều này, cậu ta vội ngậm miệng lại rồi dạy nhóm công nhân treo trai cò lên như thế nào.

Cũng may treo trai cò và làm đồ khảm xà cừ không giống nhau, học tập một chút là có thể làm được.

Dưới sự cố gắng của mọi người, cuối cùng cũng treo toàn bộ trai cò lên trước khi tan tầm, cũng như chuyển xuống ao nước.

Tập Hiểu Đông vốn định dẫn người nhà ăn Tết ở đảo Quỳnh Châu, kết quả lại nhận được cuộc gọi của người thân từ thủ đô.

Ngô Hiếu Nghi đã xảy ra chuyện.

Cô ta bị cô em gái sinh đôi đ.â.m một nhát, chảy nhiều m.á.u dẫn tới sinh non, vả lại nhát d.a.o kia còn đ.â.m thủng gan và lá lách, giờ mạng sống của cô ta rất nguy kịch.

Nhà họ Ngô đến kiếm nhà họ Tập, nói Ngô Hiếu Nghi muốn gặp mặt Tập Lục Thừa trước khi chết.

“Chết sớm vậy làm gì? Giờ sắp c.h.ế.t rồi mới nhớ là mình vẫn còn một đứa con trai!”

Mẹ Tập không muốn để Tập Lục Thừa đi gặp Ngô Hiếu Nghi, bà ấy thật sự sợ cái nhà họ Ngô kia, ai biết bọn họ sẽ làm chuyện quá đáng gì, bà ấy không thể để cháu trai mình mạo hiểm được.

Rõ ràng là Tập Hiểu Đông cũng không dự đoán được sẽ xảy ra chuyện như vậy, anh ấy ngây ra một lúc lâu rồi mới nhìn về phía con trai: “Con có muốn đi không?”

Tập Lục Thừa ngẩng đầu nhìn về phía cha mình, khóe môi mím thành một đường thẳng, không lên tiếng.

Không khí như bị đọng lại.

Mẹ Tập: “Con hỏi trẻ con làm gì, thằng bé còn nhỏ như vậy thì có thể biết gì chứ, mẹ thấy không cần phải đi, ông nó à, ông thấy thế nào?”

Mấy ngày nay cha Tập đều nằm trên giường nên nay sức khỏe mới tốt lên được một chút, lúc này nghe thấy con dâu trước xảy ra chuyện, ông ấy cảm thấy vô cùng khiếp sợ: “Hay là cứ đến đó đi, đừng để lại tiếc nuối.”

Dù Ngô Hiếu Nghi không tốt thế nào thì cũng là mẹ ruột của cháu trai, nếu ngay cả lần gặp mặt cuối cùng cũng không cho thằng bé gặp, nói không chừng sau này thằng bé sẽ oán trách bọn họ.

Tập Hiểu Đông cũng lên tiếng vào lúc này, anh ấy bước qua nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của con trai: “Đi thôi, cha đi với con.”

TBC

Tuy rằng Bạch Du không thích Ngô Hiếu Nghi, nhưng cô cũng không ngờ tới việc Ngô Hiếu Nghi sắp chết.

Khi cô chạy về thì nhìn thấy Tập Lục Thừa đứng trên bờ cảng, gió biển thổi quần áo của cậu bé tung bay, vang lên tiếng xào xạc, khuôn mặt thanh tú vừa tái nhợt vừa mịt mờ.

Bạch Du bước qua ôm lấy cậu bé, nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, cô Bạch ở đây chờ cháu trở về."

Sau khi Tập Lục Thừa nghe tin mẹ ruột sắp chết, cậu bé vẫn không nói lời nào, lúc này nghe cô Bạch nói vậy, cậu bé nhào tới ôm eo cô.

"Cô Bạch, cháu không thích bà ấy, nhưng cháu… Từ trước đến nay đều không muốn bà ấy chết…"

Lời này khiến Bạch Du chua xót, cô lập tức xoa đầu Lục Thừa: "Cô Bạch biết, cháu luôn là đứa trẻ ngoan, không phải lỗi của cháu, nếu trong lòng cảm thấy buồn thì cứ khóc, không phải ngại."

Vừa dứt câu, bàn tay nhỏ ôm eo cô càng dùng sức.

Kèm với tiếng gió biển, cô nghe được tiếng nức nở nghẹn ngào.

Sau khi tiễn Lục Thừa, Bạch Du vừa về đến nhà đã bị con gái ôm lấy, trên mặt cô bé lộ vẻ lo sợ ít thấy.

Bạch Du còn nghĩ rằng cô bé xảy ra chuyện, vội ôm cơ thể nhỏ đang run rẩy của cô bé vào trong ngực, liên tục hỏi: "Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Minh Thư "Òa" lên một tiếng rồi bật khóc: "Mẹ, con muốn mẹ làm mẹ của con cả đời, mẹ không được

giống mẹ của Lục Thừa, mẹ không được chết."

"Bé con không khóc, đương nhiên là mẹ sẽ làm mẹ con cả đời, mẹ sẽ không sao cả, mẹ sẽ luôn ở bên cạnh con."

Lần Minh Thư khóc lớn là lúc các cô rời đảo Quỳnh Châu đến thành phố Quảng để học tập, nhưng lần này cô bé còn khóc lớn hơn lần trước, nước mắt rơi từng giọt xuống khiến trái tim Bạch Du tan nát.

Vấn đề sinh lão bệnh tử rất nặng nề, lúc trước cô và Giang Lâm thấy cô bé còn nhỏ, cho nên cũng không có nhắc tới chữ "Chết" với cô bé, nhưng xem ra giờ là lúc giải thích từ từ cho cô bé nghe.

Mấy năm nay sức khỏe ông Giang lúc tốt lúc không, tuy rằng bên cạnh có bảo mẫu, cũng có bác sĩ chuyên môn, nhưng ông ấy cũng đã lớn tuổi rồi, có rất nhiều cơ quan không dùng được, đầu năm nay ông ấy đã vào bệnh viện một lần, Giang Lâm ở bệnh viện trông ông ấy hai ngày hai đêm, tuy có vẻ ly kỳ nhưng lại không nguy hiểm, nhưng vẫn dọa sợ tất cả mọi người.

Mấy ngày trước ông Giang mới gọi điện thoại tới, hỏi năm nay bọn cô có trở về không, tuy ông ấy không nói lời nào nhưng Bạch Du vẫn không đành lòng, dự định dù năm nay Giang Lâm không có kỳ nghỉ, cô và bà nội cũng sẽ dẫn hai đứa nhỏ về thủ đô.

Đối với người lớn tuổi mà nói, nếu gặp mặt được thì cứ gặp, cô không muốn làm ông Giang thất vọng, cũng không muốn để lại tiếc nuối.

Minh Thư khóc đỏ cả đôi mắt, mấy ngày sau cô bé như trở về lúc còn là em bé, bám dính lấy Bạch Du, Bạch Du đi đâu thì cô bé sẽ đi đó, giống như cái đuôi nhỏ không cắt được.

Niệm Niệm thấy em gái khóc như vậy, lập tức nghĩ mọi cách để dỗ em gái, cô bé lấy bánh quy mình không nỡ ăn ra, còn đồng ý sau khi học thêu tranh thêu hai mặt xong, thành phẩm đầu tiên sẽ tặng cho em gái, dáng vẻ biết chuyện khiến trái tim người ta mềm nhũn.

Khi Niệm Niệm vừa tới đảo Quỳnh Châu, cô bé thường xuyên nhắc tới cha, đồ ngon đều giấu một nửa, người lớn cho cô bé tiền cô bé cũng không xài mà tích cóp, ban đầu Bạch Du còn cảm thấy kỳ lạ, sau này mới biết được là cô bé muốn chừa lại đồ tốt nhất cho cha cô bé.

Mấy năm nay Niệm Niệm đã lớn không ít, số lần nhắc tới cha cô bé cũng càng ngày càng ít, dường như cô bé đã đoán ra, nhưng cô bé vẫn giữ thói quen chừa lại một nửa gì đó.

Bạch Du vẫn luôn cho người tìm kiếm tung tích của anh hai cô, dù sống hay chết, cô cũng mong có được một đáp án.

Vậy thì vẫn còn có cái để nói với người nhà và Niệm Niệm.

Vì an ủi Minh Thư, Bạch Du quyết định xuống bếp làm món bánh gạo nếp đậu đỏ mà cô bé thích ăn nhất.

Bạch Du thêm lượng sữa bò vừa phải vào bột gạo nếp, sau khi nhào đều thì bôi một lớp dầu lên trên

nồi rồi đổ phần gạo nếp vào trong, sau khi trải đều dưới đáy, phủ mứt đậu đỏ thì đổ phần gạo còn lại vào trong, chiên đều các mặt là có thể lấy ra.

Lớp ngoài bánh gạo nếp đậu đỏ cháy sém, lớp da xốp giòn, cắn một miếng, cảm giác giòn tan bùng nổ trong khoang miệng, bên trong lớp bánh mềm mại thơm ngọt, ngon đến mức người ta muốn dừng mà cũng không dừng được.

Minh Thư ăn no căng bụng, cuối cùng cũng nở nụ cười.

***

Thành phố Quảng, trong phòng Hồi sức cấp cứu.

Sắc mặt Ngô Hiếu Nghi tái nhợt, trắng đến mức như m.á.u trên người đã bị rút cạn, tròng mắt cô ta tan rã, đôi mắt không có tia ánh nhìn chằm chằm trần nhà.

Lúc trước có vô số người nói qua với cô ta một câu: “Hiếu Nghi, có phải cô bị ngốc không, không đối xử tốt với con mình, mà lại đi đối xử tốt với con nhóc không chui ra từ trong bụng cô, sau này cô sẽ hối hận.”

Lúc trước khi cô ta nghe mấy lời này thì sẽ trả lời như thế nào nhỉ? À, đúng rồi, cô ta nói cô ta tuyệt đối sẽ không hối hận, cô ta còn lập lời thề son sắt nói với mọi người, cô ta sẽ nuôi dạy Nha Nha thành một đứa trẻ ưu tú, sau này vào trường cấp ba rồi thi đậu vào Đại Học, cô ta cũng tin sau này Nha Nha sẽ báo đáp người làm mẹ là cô ta.

Hiện thực lại tát cô ta một cái thật mạnh, khiến cô ta nhìn rõ bản thân, cô ta không chỉ ngốc, mà đầu óc

của cô ta còn bị úng nước, nếu không sao cô ta có thể làm ra chuyện không cần con như thế?

Cô ta không rõ rốt cuộc là sai ở đâu, cô ta cưng chiều Nha Nha như con gái ruột, cho cô bé ăn ngon, mặc đẹp, cho cô bé đến trường tốt nhất để học, những thứ những đứa trẻ khác có cô bé đều có, những thứ những đứa trẻ khác không có cô bé cũng có.

Chương 788: Chương 788

DTV-EBOOK

Vì trở thành mẹ của Nha Nha trên pháp luật, cô ta còn "Không biết nhục" mà chạy tới quyến rũ Tạ Chí Dân, cô ta không thích Tạ Chí Dân chút nào, trong mắt cô ta, Tạ Chí Dân còn không tốt bằng một phần mười của Tập Hiểu Đông, nhưng vì để ở bên Nha Nha, cô ta không còn lựa chọn nào khác.

Sau này dù cô ta mang thai, nhưng cũng chưa từng vì chuyện này mà bỏ quên Nha Nha, trong mắt cô ta, cho dù cô ta có sinh thêm một đứa con nữa thì đứa bé kia cũng không sánh bằng Nha Nha.

Cô ta tự nhận mình đào tim móc phổi cho Nha Nha, còn suýt đào tim của mình ra cho cô bé xem, nhưng con nhóc Nha Nha vô ơn bạc nghĩa kia lại đẩy ngã cô ta khi Ngô Hiếu Ngọc dùng d.a.o ra đuổi theo cô ta!

Lúc trước Ngô Hiếu Ngọc lừa Ngô Hiếu Nghi mua nhà cho Nha Nha, lấy mất năm ngàn đồng từ chỗ của cô ta, không biết mấy năm nay cô ta đã đi đâu và làm gì, tiền bị tiêu sạch, cô ta còn gầy như mấy con quỷ, lần này trở về, cô ta còn muốn lừa tiền trong tay Ngô Hiếu Nghi, nhưng cô ta quyết không cho!

Không nói tới việc trong tay cô ta không có nhiều tiền như vậy, cho dù có, cô ta cũng sẽ không cho người phụ nữ này một xu nào cả!

Nhưng nào ngờ con đàn bà điên Ngô Hiếu Ngọc kia không lấy được tiền nên đã lấy d.a.o ra đe dọa cô ta, cô ta sợ tới mức xoay người định bỏ chạy, cô ta

vốn có thể trực tiếp chạy ra ngoài cầu cứu người khác, nhưng cô ta lo làm vậy sẽ bị Ngô Hiếu Ngọc bắt được, bởi vậy cô ta từ bỏ chạy trốn mà chạy về phía Nha Nha.

Khi cô ta chạy tới, Nha Nha chợt vươn một chân về phía cô ta, cô ta không né kịp, cả người ngã nhào về phía trước, bụng của cô ta đập mạnh xuống đất, cô ta đau đến mức suýt ngất xỉu.

Sau đó cô ta nghe thấy tiếng cười của con đàn bà Ngô Hiếu Ngọc truyền đến từ phía sau: "Chị coi Nha Nha như con gái ruột của mình, vì nó mà không tiếc ly dị với Tập Hiểu Đông, chắc chị không ngờ cuối cùng lại nuôi một kẻ vong ân bội nghĩa nhỉ? Hahaha…"

Lúc đó cô ta vừa đau vừa giận, nhưng trong lòng vẫn không muốn tin Nha Nha sẽ đối xử với mình như vậy, cô ta cho rằng vừa rồi Nha Nha chỉ sợ quá nên mới vươn chân ra, nhưng khi cô ta ngẩng đầu lên thì thấy Nha Nha lườm cô ta bằng ánh mắt căm thù, giống như cô bé coi cô ta là kẻ thù g.i.ế.c cha.

Ánh mắt đó khiến cô ta khiếp sợ, còn muốn đấu tranh lần cuối cùng, cô ta vươn tay về phía Nha Nha: "Nha Nha, mau đỡ mẹ lên…"

Ai ngờ Nha Nha lại vứt tay cô ta ra, còn phun một ngụm nước miếng lên mặt cô ta: "Bà không phải mẹ tôi!"

Lúc ấy cả người cô ta như rơi vào hầm băng.

Cô ta không ngờ những trả giá của mình lại có kết quả như vậy, bụng truyền đến từng cơn quặn đau, đau đến mức cả người cô ta rịn mồ hôi lạnh, nhưng

lại không bằng một phần ngàn nỗi đau trong lòng cô ta!

Lúc sau Ngô Hiếu Ngọc vì để ép cô ta lấy toàn bộ tiền trong nhà ra mà dùng d.a.o kề bụng của cô ta để đe dọa, cô ta không chịu, cô ta cho rằng Ngô Hiếu Ngọc chỉ tỏ ra như thế mà thôi, cô ta tuyệt đối sẽ không dám ra tay.

Cô ta cảm thấy dù nói thế nào thì mình cũng là chị gái sinh đôi của Ngô Hiếu Ngọc, vả lại từ khi Ngô Hiếu Ngọc được nhận về, cô ta tự nhận mình không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Ngô Hiếu Ngọc. Dù cô ta lấy mất giấy báo trúng tuyển Đại Học của mình, cô ta cũng không vì chuyện này mà trách cứ Ngô Hiếu Ngọc.

Kết quả là hiện thức lại cho cô ta một cái tát mạnh lần nữa, con đàn bà điên Ngô Hiếu Ngọc kia dùng d.a.o đ.â.m rách gan và lá lách của cô ta.

Lúc đó cô ta nằm trên mặt đất, m.á.u trên người chảy ra như vòi nước đang mở, nhưng cho dù là Ngô Hiếu Ngọc hay Nha Nha thì hai người bọn họ đều không có ý định gọi bác sĩ tới, sau khi Ngô Hiếu Ngọc đ.â.m cô ta bị thương thì bắt đầu kiếm tiền trong nhà, còn Nha Nha lại đứng ở một bên nhìn cô ta, nhìn thấy cô ta rên rỉ đau đớn mà còn nở nụ cười!

Thế mà cô bé lại cười được!

Đến giây phút đó cô ta mới hối hận, đây nào phải là con gái tri kỷ, đây rõ ràng là ma quỷ, là kẻ vong ân bội nghĩa, giống mẹ ruột Ngô Hiếu Ngọc của con bé y như đúc!

Cô ta cảm thấy toàn bộ dạ dày của mình đều bị đảo lộn, phía dưới có hơi nóng trào ra ngoài… Tiếp sau cô ta ngất xỉu, khi tỉnh lại, cô ta đã một mình nằm lẻ loi trong phòng bệnh.

Nếu có thể quay lại một lần nữa, cô ta tuyệt đối sẽ không vì một kẻ vong ân bội nghĩa mà bỏ quên con trai, cô ta càng sẽ không ly dị với Tập Hiểu Đông!

Nhưng trên đời không có loại thuốc hối hận.

Nhớ tới lần đó cô ta vứt con trai một mình ở cửa Cung Tiêu Xã, trong lòng cô ta vô cùng áy náy, cô ta cảm thấy mình rơi vào kết cục như bây giờ, tất cả đều là báo ứng.

Nhưng cô ta thật sự biết sai rồi, cô ta rất muốn gặp mặt con trai lần cuối.

Từ sau khi nhà họ Tập dọn về thủ đô, cô ta đã không gặp thằng bé ba năm, không biết thằng bé có cao lên không, dáng vẻ trông giống Tập Hiểu Đông, hay giống cô ta nữa?

Cô ta quay đầu nhìn về phía cửa phòng bệnh, cô ta có thể cảm giác mạng sống của mình giống như dòng m.á.u ngày đó, không ngừng chảy ra bên ngoài, chảy từng chút một.

Trong lúc ngẩn ngơ, cô ta như thấy được Tập Hiểu Đông dắt một cậu bé đi về phía mình, đôi mắt cô ta bừng sáng, khó khăn vươn tay về phía bọn họ.

Nhưng tay cô ta còn chưa chạm tới bọn họ thì bàn tay đã rơi xuống, đôi mắt cô ta từ từ khép lại, lông mi run rẩy vài cái, cuối cùng không còn cử động.

Một y tá nghe được tiếng công cụ theo dõi phát ra, lập tức chạy vào: “Mau gọi bác sĩ đến đây, tim người bệnh không còn đập nữa!”

Khi Tập Hiểu Đông dẫn Tập Lục Thừa chạy tới, đúng lúc nhìn thấy y tế dùng vải bố trắng che mặt Ngô Hiếu Nghi.

Ngô Hiếu Nghi đã chết, Ngô Hiếu Ngọc bị bắt lại bởi vì tội g.i.ế.c người, cô ta biết mình không thoát khỏi chuyện bị xử bắn, nhưng cô ta không cam lòng, còn nói với đồng chí công an là Nha Nha làm Ngô Hiếu Nghi té ngã nên mới dẫn đến việc cô ta sinh non và chảy nhiều máu, cô ta cảm thấy Nha Nha cũng phải chịu một nửa trách nhiệm cho cái c.h.ế.t của Ngô Hiếu Nghi.

Nhưng không có ai tin lời cô ta.

Suy cho cùng Nha Nha chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, không có người tin việc cô bé cố ý làm Ngô Hiếu Nghi té ngã, chứ đừng nói tới việc ngày thường mọi người đều thấy Ngô Hiếu Nghi thương đứa con gái này tới cỡ nào.

Trái lại là mọi người cảm thấy cô ta rất ác độc, Nha Nha vừa sinh ra đã bị cô ta đánh tráo, sau này cô ta lấy mất thông báo trúng tuyển của chị gái rồi lại vứt bỏ con gái để trốn với người khác, giờ lại đ.â.m c.h.ế.t chị ruột, quả thật là tội lỗi chồng chất!

Tạ Chí Dân cũng không tin, bởi vậy mà anh ta không có tới gặp Ngô Hiếu Ngọc lần cuối.

***

Khi gặp lại Tập Lục Thừa, Bạch Du nhận ra đứa nhỏ này càng thêm ít nói, vả lại còn trông gầy đi không ít.

Trạng thái của Tập Hiểu Đông cũng không tốt lắm, nghe mẹ Tập nói lúc trước bọn họ không tán thành việc Tập Hiểu Đông cưới Ngô Hiếu Nghi, nhưng không biết tại sao Tập Hiểu Đông lại như bị bỏ thuốc, không phải cô ta thì sẽ không chịu cưới, bọn họ không lay chuyển được con trai nên đã đồng ý.

Nghĩ đến việc anh ấy từng có tình yêu chân thành với Ngô Hiếu Nghi, giờ cảnh còn người mất, sợ rằng trong lòng cũng không chịu nổi.

Nhà họ Tập không ở lại đảo Quỳnh Châu quá lâu, có lẽ là sợ nhìn vật nhớ người, cũng có thể là muốn đổi môi trường, không lâu sau bọn họ đã rời đi.

Trước khi đi, Minh Thư còn tặng món đồ chơi mình thích nhất cho Tập Lục Thừa.

Sau khi nhà họ Tập rời đi, Bạch Du tập trung tinh thần vào công việc lần nữa.

Ngọc trai nước ngọt nuôi trồng nhanh nhất cũng phải mất hơn một năm, có vài loại yêu cầu tới ba bốn năm, nếu phải chờ đống ngọc trai mà bọn họ mới vừa mua thì nhà máy ngọc trai sẽ không có cách nào để hoạt động.

Bởi vậy từ hai năm trước, Bạch Du đã đặt một đống ngọc trai ở viện nghiên cứu, sau một năm thì có thể thu thập đống ngọc trai này.

Chương 789: Chương 789

DTV-EBOOK

Có ngọc trai, tiếp theo là phải tiến hành tiêu thụ, bởi vậy chuyện thông báo tuyển dụng nhân viên bán hàng không thể kéo dài được nữa.

Tạm thời Bạch Du chỉ tuyển năm người người, không phân biệt nam nữ, nhưng yêu cầu đối đáp khá cao, không cần miệng lưỡi trơn tru, nhưng không được là người sợ giao tiếp, nếu không vừa thấy người ta là đã nói không nên lời, nếu vậy thì làm sao đẩy mạnh việc tiêu thụ sản phẩm?

Nhưng sau khi cô công bố điều kiện tuyển dụng, lại khiến mọi người ngạc nhiên lần nữa.

"Lúc trước nghe nói muốn trở thành công nhân trại chăn nuôi của cô ta phải ký hợp đồng, trộm đồ bị phạt một ngàn đồng đã rất quá đáng rồi, không ngờ về sau lại càng quá đáng!"

"Chưa kể đến việc vào nhà máy rồi còn có khả năng bị sa thải, thế thì làm sao còn ai muốn vào làm nữa chứ!"

"Đúng đấy, tiền lương tạm thời cũng rất ít nữa, nếu không bán được sản phẩm, chẳng lẽ mỗi tháng chỉ nhận được mười đồng thôi à? Chút tiền đó có thể nuôi sống cả gia đình à? Chẳng lẽ để mọi người ăn không khí à?"

Tiền lương tạm thời là mười đồng, còn không bằng chăm chỉ đi nhặt vỏ sò, nhặt mười cân là đã có

mười đồng, nếu có thể nhặt được một vài loại vỏ sò đặc biệt, còn có thể bán được giá càng cao.

Nếu là mấy năm trước, mọi người có lẽ sẽ cảm thấy mười đồng rất nhiều, nhưng mấy năm nay công ăn việc làm của mọi người dần ổn định, tiền lương tạm thời là mười đồng, mọi người chỉ cảm thấy… Coi thường!

Điều càng khiến mọi người không thể chấp nhận là trong nhận thức của mọi người, được vào nhà máy đồng nghĩa với công ăn việc làm ổn định, chỉ cần không phạm sai lầm đáng có trên nguyên tắc thì gần như có thể dựa vào công ăn việc làm để nuôi sống cả gia đình, không chỉ có bản thân có thể làm cả đời, còn có thể truyền cho con cái của mình, nếu người trong nhà không muốn làm, còn có thể bán cho người.

Nhưng tới chỗ Bạch Du rồi, không chỉ không thể làm cả đời, không làm xong nhiệm vụ còn bị sa thải, càng đừng nói tới việc sau này truyền cho người trong nhà, không biết chừng mình chưa làm được ba tháng đã bị sa thải.

Mọi người có ý kiến rất lớn, vả lại còn không chấp nhận.

Có vài người liên tục lên tiếng phản đối, có vài người cảm thấy yêu cầu rất quá đáng, nhưng cũng biết nhà máy của Bạch Du là doanh nghiệp dân doanh, không phải nhà nước nên sau khi mắng vài câu thì đánh trống lui quân không đăng ký, suy cho cùng chỉ có chút tiền, còn có khả năng bị đuổi việc bất cứ lúc nào, cần gì phải tranh giành?

Nhưng có vài người khá khích tướng, ăn không được thì đạp đổ!

Vì thế đã báo cáo đến chỗ của Âu Dương Văn Khiên, nói Bạch Du phạm vào tác phong tư bản chủ nghĩa, đây là đang bóc lột quần chúng nhân dân, cần phải bắt lại công khai xử lý!

Âu Dương Văn Khiên nhận được báo cáo, tức giận đến đập bàn, còn ném báo cáo vào mặt những người đó.

Anh ta nghiêm giọng mắng: "Tư bản chủ nghĩa? Khi nhặt vỏ sò để bán, tại sao các người không nói cô ấy phạm vào tác phong tư bản chủ nghĩa, tại sao các người không nói cô ấy đang bóc lột các người? Làm người thì phải có lương tâm, nếu không có Bạch Du, các người cảm thấy bây giờ các người có thể ưỡn lưng tới chỗ tôi để kêu gào à? Sợ rằng cả cơm các người cũng không có mà ăn!

"Tôi nói cho các người biết, nếu không có Bạch Du thì sẽ không có công xã Phi Ngư bây giờ, nếu ai còn dám lén lút làm như vậy thì đồng nghĩa với việc đối đầu với toàn bộ người trong công xã! Còn nữa, từ năm 78 quốc gia đã bắt đầu cải cách và mở cửa, tư nhân bên ngoài bắt đầu xây dựng nhà máy, thông báo tuyển dụng công nhân càng nhiều, giờ đã không còn như trước kia, làm trong một nhà máy cho đến già, nếu các người còn có tư tưởng như trước kia, các người cứ chờ tới lúc bị thời đại đào thải đi!"

Đám người bị Âu Dương Văn Khiên mắng đến m.á.u chó phun đầy đầu, bỏ chạy với dáng vẻ chán nhường.

Còn có vài người không phục, nhảy qua báo cáo Âu Dương Văn Khiên với phía trên, kết quả là vất vả một chuyến, tất cả mọi thứ ở nhà máy của Bạch Du đều đúng với khuôn phép, muốn kiếm lỗi sai à? Không có cửa đâu.

Cách mấy ngày Bạch Du mới biết chuyện mình bị báo cáo, nhưng cô không để trong lòng, cô thông báo điều kiện tuyển dụng ra ngoài trước là vì cô muốn thấy phản ứng của mọi người.

Nhưng tiếp đó mới thật sự là vấn đề, bởi vì sau khi dán thông báo tuyển dụng được một tuần, thế mà không có được một người tới ứng tuyển.

Vũ Bằng Hồng gãi đầu: "Giám đốc Bạch, cô xem ngay cả một người tới ứng tuyển cũng không có, chúng ta có nên sửa điều kiện không?"

Bạch Du khẽ nhướng mày: "Sửa làm gì? Hôm nay bọn họ cảm thấy không tốt, chúng ta sửa lại, ngày mai bọn họ lại cảm thấy tiền lương ít, có phải chúng ta phải sửa theo yêu cầu của bọn họ không? Vậy rốt cuộc bọn họ là chủ hay tôi mới là chủ?"

Trong mắt cô, những người này không tới ứng tuyển, chưa chắc là chuyện không tốt, tư tưởng của những người này quá bảo thủ, có rất nhiều người vào nhà máy để kiếm sống qua ngày.

Nhưng nếu nhân viên bán hàng chỉ muốn kiếm sống qua ngày, không chỉ không kiếm được tiền, ngay cả nhà máy cũng phải ăn không khí để sống.

Vũ Bằng Hồng bị nói đến mức lỗ tai đỏ bừng, lén gãi đầu: "Nhưng nếu không tuyển được nhân viên

bán hàng, vậy sau khi thu thập ngọc trai, chẳng phải sẽ chất đống trong nhà máy ư?"

Cậu ta không muốn đối nghịch với Bạch Du mà là thật lòng lo cho nhà máy.

Bạch Du đã bỏ ra rất nhiều tiền để cho cậu ta ra nước ngoài học tập, thêm một khoản tiền mua ngọc trai của viện nghiên cứu, còn có trại chăn nuôi và nhà máy, cậu ta chỉ tính sơ qua, sợ rằng đã trên mười ngàn đồng.

Mười ngàn đồng đấy!

Cho dù có bán cậu ta thì cũng không bán được nhiều tiền như vậy!

Tất cả số tiền này là do Bạch Du đi vay mới có được, cậu ta lo lắng nhà máy không hoạt động được thì tới lúc đó cô sẽ không có tiền để trả ngân hàng.

Nếu Bạch Du biết suy nghĩ này của Vũ Bằng Hồng, chắc chắn sẽ không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Vì tránh để mọi người ghen tị và không mang tới phiền phức cho Giang Lâm, bởi vậy cô đã nói với bên ngoài là mình đã vay số tiền này ở ngân hàng bên thành phố Quảng, không phải tự bỏ tiền túi ra.

Nhưng Bạch Du biết Vũ Bằng Hồng muốn tốt cho nhà máy: "Xe đến núi tất sẽ có đường, chuyện này anh không cần phải nhọc lòng, anh chỉ cần nuôi trồng và chuẩn bị ngọc trai cho tốt là được, chuyện khác cứ để tôi phụ trách."

TBC

Nếu như thật sự không tuyển được người ở đảo Quỳnh Châu, vậy cô sẽ đến thành phố Quảng để

tuyển dụng.

Nhưng chẳng mấy chốc đã chào đón bước ngoặt mới.

Sáng nay cô vừa tới nhà máy không lâu, Lại Mỹ Thanh đã tới, nói bên ngoài có vài người muốn ứng tuyển chức vị nhân viên bán hàng.

Bạch Du cau mày: "Là ai? Cô quen ư?"

Lại Mỹ Thanh gật đầu: "Tôi chỉ quen một người trong số đó, là giáo viên dạy Toán ở công xã bên cạnh, còn mấy người khác thì tôi không rõ lắm."

Giáo viên dạy Toán?

Bạch Du khựng lại: "Mời bọn họ vào đi."

Lại Mỹ Thanh đáp lại một tiếng rồi nhanh chóng dẫn ba nam hai nữ vào.

Vừa rồi Bạch Du không hỏi Lại Mỹ Thanh tuổi tác của mấy người này, cô cho rằng người trẻ tuổi sẽ chiếm đa số, dù sao tư tưởng của người lớn rất khó có thể thay đổi, những người mắng cay độc nhất vào khoảng thời gian trước đều là những người lớn tuổi.

Nhưng cô không ngờ trong năm người tới đây, người tuổi trẻ nhất trông phải từ ba mươi tuổi trở lên, người lớn tuổi nhất không dưới bốn mươi tuổi.

Năm người ăn mặc sạch sẽ, nhưng cũng có thể nhìn ra cuộc sống của những người này không được tốt, bởi vì quần áo của mỗi người đều được giặt đi giặt lại tới mức trắng xóa, rõ ràng đã mặc không ít năm.

Tuy có chút bất ngờ, nhưng Bạch Du lấy lại tinh thần rất nhanh, chỉ vào ghế dựa trước mặt cô rồi nói:

“Mời ngồi, sau đó mọi người giới thiệu bản thân với tôi.”

Năm người chỉ nghe nói về Bạch Du, nhưng bọn họ không ngờ Bạch Du lại trẻ như vậy, còn rất xinh đẹp nữa, nhưng năm người lại không lộ vẻ khinh thường vì cô vẫn còn trẻ, trái lại càng thêm khiêm tốn.

Nghe Bạch Du mời bọn họ ngồi, năm người tôi nhìn ông, ông nhìn tôi, cuối cùng người lớn tuổi nhất ngồi xuống trước tiên.

Chương 790: Chương 790

DTV-EBOOK

Những người khác thấy ông ấy ngồi, lúc này bọn họ mới lần lượt kiếm ghế dựa để ngồi xuống.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, người đàn ông lớn tuổi nhất lên tiếng trước: "Chào xưởng trưởng Bạch, tôi tên là Tất Nhất Phàm, là giáo viên toán của trường tiểu học công xã Thắng Lợi bên cạnh, nghe nói công xưởng của cô đang tuyển nhân viên bán hàng, không biết ngoài những điều kiện đã ghi rõ thì trưởng xưởng Bạch có điều kiện nào khác không?"

Bạch Du không đổi sắc mặt: "Tôi không biết những điều kiện khác mà chú nói là những khía cạnh nào?"

Tất Nhất Phàm dừng lại một chút rồi nói: "Ví dụ như cấm năm thành phần đen đến ứng tuyển."

Câu nói này vừa thốt ra, văn phòng im lặng trong vài giây.

Cái gọi là năm thành phần đen, tức là địa chủ, phú nông, phần tử phản cách mạng, phần tử phản động và phần tử theo cánh hữu. Trong thời kỳ cách mạng văn hóa thì năm thành phần đen giống như bệnh dịch, đi đến đâu cũng bị mọi người kỳ thị và khinh thường, tuyển dụng, đi học, nhập ngũ, thậm chí kết hôn đều phải chịu sự đối xử bất công.

Ngay cả sau khi nhà nước ban hành luật [Quyết định về vấn đề bỏ mũ cho địa chủ, phú nông và vấn đề thành phần con em địa chủ, phú nông] vào năm

1979, sự kỳ thị vẫn tồn tại, nhiều công xưởng sẽ không ghi rõ từ chối năm thành phần đen đến ứng tuyển nhưng khi loại trừ thì những người này vẫn sẽ là những người đầu tiên bị loại ra, đây cũng là lý do Tất Nhất Phàm vừa đến đã hỏi có điều kiện nào khác không.

Những người khác nghe Tất Nhất Phàm nói thẳng ra thì anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

Những năm gần đây, họ đã phải chịu quá nhiều sự kỳ thị và đối xử lạnh nhạt, nhiều đến mức họ không đếm xuể. Mấy năm trước, họ cứ tưởng mình đã đón được ánh sáng, được sự phê chuẩn gỡ bỏ mũ của ủy ban cách mạng, thì họ sẽ giống như những người khác đều được gọi là xã viên công xã nhưng họ nghĩ quá đơn giản rồi, chiếc mũ trên danh nghĩa đúng là đã được gỡ bỏ nhưng chiếc mũ trong lòng mọi người vẫn chưa được gỡ bỏ, họ vẫn là năm thành phần đen, phần tử xấu trong mắt người khác.

Trước khi đến đây, họ đã nghe rất nhiều tin đồn về Bạch Du, nghe nói cô vô cùng giỏi giang và bản lĩnh, quan trọng hơn là cô rất tôn trọng phụ nữ, từng giúp đỡ rất nhiều phụ nữ bị bạo hành gia đình, nghe nói cô còn rất công bằng, chỉ nhìn nhân phẩm và năng lực, không nhìn thân phận.

Cho nên lần này khi nghe nói công xưởng ngọc trai đang tuyển nhân viên bán hàng, trong đó có rất nhiều xã viên không đến đăng ký vì không hài lòng với điều kiện sẽ bị sa thải, đột nhiên họ nhìn thấy cơ hội, đó là lý do họ xuất hiện ở đây.

Lúc này, mười cặp mắt đồng loạt nhìn Bạch Du, trong mắt tràn đầy sự mong đợi, đồng thời không giấu được nỗi lo lắng sâu đậm bên trong.

Bạch Du hơi nhướng mày: "Vậy có nghĩa là, trước đây mọi người đều là năm thành phần đen?"

Cuối cùng cô cũng biết tại sao cô lại cảm giác không phù hợp khi nhìn thấy những người này đến từ đâu, nhưng không ngờ lại có đến năm người con của năm thành phần đen cùng đến, điều này nằm ngoài dự đoán của cô.

Tất Nhất Phàm nuốt nước bọt, gật đầu: "Đúng vậy, mặc dù tôi không phải là con của năm thành phần đen, nhưng vợ tôi thì phải, ông nội của vợ tôi từng là phú nông, trong thời kỳ cách mạng văn hóa đã bị đánh thành năm thành phần đen, vì tôi không muốn ly hôn với cô ấy nên tôi và con của chúng tôi cũng bị đánh thành năm thành phần đen."

Ông ấy là trí thức trẻ xuống nông thôn năm 1960, khi xuống nông thôn mới vừa tròn hai mươi tuổi, đáng lẽ không phải anh ấy xuống nông thôn vì ông ấy là con thứ ba trong gia đình, trước ông ấy có hai anh trai, nếu phải xuống nông thôn thì cũng là họ đi nhưng từ khi còn nhỏ ông ấy đã không được cha mẹ yêu thương, cha mẹ nhường công việc của mình cho hai anh trai của anh ấy, dẫn đến cuối cùng danh sách xuống nông thôn lại rơi vào tay ông ấy.

Ông ấy mang theo đầy bụng tức giận xuống nông thôn đến công xã, vì sự thiên vị của cha mẹ mà ông

ấy cảm thấy cả thế giới đều nợ mình nên đối với ai cũng cau có, còn không nghe theo sự sắp xếp của đại đội trưởng, cũng chính lúc này vợ ông ấy xuất hiện, bà ấy giống như dòng nước ngọt trong sa mạc đã xoa dịu tâm hồn ông ấy, sau đó họ kết hôn, cha mẹ ông ấy rất không đồng ý với việc ông ấy cưới một người phụ nữ nông thôn nhưng cũng không phản đối.

Vì nếu ông ấy ổn định ở nông thôn thì không cần phải về nhà tranh giành công việc với những người anh em khác, với lại cả gia đình chen chúc trong căn nhà chưa đầy hai mươi mét vuông, nếu ông ấy về thì lại phải sắp xếp thêm chỗ ngủ. Chỉ là sau cách mạng văn hóa năm 1966, gia đình vợ ông ấy bị đánh thành năm thành phần đen, lúc đó vợ ông ấy vì không muốn liên lụy mà muốn ly hôn nhưng ống ấy không đồng ý, gia đình vì chuyện này cũng cắt đứt quan hệ với ông ấy.

Sau khi khôi phục kỳ thi tuyển sinh đại học, ông ấy cũng đi đăng ký nhưng ông ấy vốn chỉ có trình độ học vấn cấp hai, thi hai lần đều không đỗ cũng là chuyện nằm trong dự đoán. Vốn dĩ dạy học ở trường cũng không có gì không tốt nhưng gần đây vợ ông ấy bị bệnh, gia đình cần một khoản tiền nhưng ông ấy không có khả năng, dạy học cả đời mà gia đình không có một đồng tiền tiết kiệm nào, con trai và con gái trong nhà cũng lớn rồi, tiền sính lễ, tiền hồi môn đều cần tiền.

Mặc dù ông ấy dạy học ở trường nhưng vì vợ ông ấy là năm thành phần đen nên trường không cho ông ấy chuyển chính thức, lương giáo viên dạy thay còn không bằng một phần ba lương của các giáo viên khác, cũng không có phụ cấp, chỉ có bảy đồng thì số

tiền này còn không đủ để trang trải cuộc sống, càng đừng nói đến việc chữa bệnh cho vợ ông ấy. Do đó sau khi cân nhắc nửa tháng, ông ấy đã quyết định liều một phen.

Bạch Du nghe xong gật đầu, nhìn bốn người còn lại: "Vậy mọi người, tình huống của mọi người thế nào?"

Bốn người không biết thái độ của Bạch Du là gì, trên mặt cô hoàn toàn không lộ ra chút dấu vết nào, nhất thời tim nhảy tới cổ họng.

Bốn người nhìn nhau, cuối cùng người phụ nữ ngồi ngoài cùng lên tiếng: "Vậy thì tôi nói trước nhé, tôi tên là Phòng Thu Vũ, cha tôi vì một lời nói và việc làm vô ý mà bị đánh thành năm thành phần đen, năm nay tôi ba mươi mốt tuổi, chưa kết hôn, chưa có con, trong nhà hiện có một người cha què chân, một người mẹ mắt gần như mù, còn có hai đứa cháu trai, cháu gái chưa đến mười tuổi, tôi nghe nói xưởng trưởng Bạch ở đây tuyển nhân viên bán hàng, tôi không có ý kiến gì về tất cả các điều kiện mà xưởng đưa ra, chỉ cần xưởng trưởng Bạch không chê thân phận của tôi, đồng ý cho tôi thử việc thì tôi chắc chắn sẽ cố gắng hết sức để làm tốt nhất!"

Bởi vì một lần ăn nói và việc làm vô ý của cha cô ấy vào năm 1970 mà bị đánh thành năm thành phần đen, những người đó thật tàn nhẫn, họ đánh gãy cả xương đùi của ông ấy, còn không cho đưa đến bệnh viện điều trị, chính vì thế mà chân cha của cô ấy bị què. Sau đó cả nhà cô ấy phải làm những công việc bẩn nhất, vất vả nhất trong đội sản xuất, thỉnh thoảng còn bị phê bình, chị dâu của cô ấy vì không

chịu được nên đã bỏ lại hai đứa con mà bỏ trốn, anh trai cô vì không chịu nổi đả kích đã nhảy sông tự vẫn, còn mẹ cô ấy vì thế mà khóc hỏng cả mắt.

Trước khi bị đánh thành năm thành phần đen, gia đình đã giới thiệu cho cô ấy một đối tượng, đã đến giai đoạn bàn chuyện cưới xin nhưng vì chuyện này mà người đó không chút do dự vạch rõ ranh giới với cô ấy, hơn nữa mỗi lần phê bình thì anh ta đều xông lên hàng đầu, lời thề non hẹn biển đã từng đều không chịu nổi một đòn trước hiện thực, cô ấy hoàn toàn hết hy vọng vào đàn ông và hôn nhân, vì vậy vẫn chưa kết hôn, bây giờ trong nhà già có trẻ có, gánh nặng gia đình đều đổ dồn lên một mình cô ấy, nếu Bạch Du chịu cho cô ấy một cơ hội thì kiếp sau để cô ấy làm trâu làm ngựa cô ấy cũng nguyện ý!

Phòng Thu Vũ nói xong, ba người còn lại cũng lần lượt kể hoàn cảnh của mình, tuy mỗi người có nỗi chua xót riêng nhưng cũng không chênh lệch mấy, đều là vì bị đánh thành năm thành phần đen mà cuộc sống trở nên khốn khó.

Bởi vì nghe nói nơi này của Bạch Du đang tuyển người, những người khác vì thành tích không đạt yêu cầu sẽ bị sa thải và lương cơ bản chỉ có mười đồng nên không muốn đến đăng ký, nhưng đối với họ thì đây có lẽ là cơ hội duy nhất để thay đổi số phận của mình.

Chương 791: Chương 791

DTV-EBOOK

Bạch Du nghe xong không trả lời ngay mà lấy ra từ ngăn kéo mấy tờ giấy đưa cho họ: "Mọi người ghi rõ họ tên, cách liên lạc, trình độ học vấn và sở trường của mình vào đây, ba ngày sau tôi sẽ cho người thông báo cho mọi người biết có được nhận hay không."

Năm người nghe vậy vừa mừng vừa lo, mừng là Bạch Du không từ chối họ ngay, trước đây họ đến các xưởng khác tìm việc, khi đối phương nghe nói họ từng là con của năm thành phần đen thì sắc mặt lập tức thay đổi, người tốt bụng thì từ chối họ một cách khéo léo, người không tốt thì đuổi họ ra ngoài ngay tại chỗ.

Hiện tại Bạch Du không từ chối họ ngay, còn bảo họ viết lý lịch, điều này chứng tỏ họ có cơ hội được chọn, lo là không biết tiêu chuẩn tuyển chọn của cô là gì nhưng đến nước này rồi, Bạch Du nói gì họ làm nấy, nghĩ nhiều cũng vô ích.

Năm người nhận giấy và bút từ Bạch Du, sau đó cẩn thận điền vào.

Đợi năm người đi rồi, Bạch Du mới xem kỹ "sơ lược lý lịch" của năm người.

Trong năm người, người lớn tuổi nhất là Tất Nhất Phàm, năm nay bốn mươi mốt tuổi, trình độ văn hóa cấp hai, kinh nghiệm làm việc là giáo viên dạy thay ở trường tiểu học, ưu điểm của ông ấy là có thể nói tiếng Quảng Đông lưu loát.

Phòng Thu Vũ, năm nay ba mươi mốt tuổi, tốt nghiệp cấp ba, cũng là người có trình độ học vấn cao nhất trong năm người, cô ấy từng muốn đi thi đại học nhưng vì gia đình không thể thiếu sự chăm sóc của cô ấy nên đã từ bỏ việc thi đại học, khi ông nội cô ấy còn trẻ đã từng đi du học nước ngoài, sau này mặc dù gia cảnh sa sút nhưng cô ấy vẫn không từ bỏ việc học tiếng Anh, cho nên có thể nói tiếng Anh lưu loát đã trở thành ưu điểm lớn nhất của cô ấy.

TBC

Ba người còn lại lần lượt là Bao Chính Phi, Diệp Vị Dân và Đậu Lệ Dung.

Bao Chính Phi ba mươi lăm tuổi, trình độ học vấn cấp hai, gia đình từng là địa chủ, các mặt khác đều bình thường nhưng anh ấy có ngoại hình đẹp, cao một mét tám, ngũ quan đoan chính, xét về khí chất và ngoại hình thì anh ta là người tốt nhất trong năm người.

Diệp Vi Dân ba mươi ba tuổi, cũng có trình độ học vấn cấp hai, anh ấy thấp bé nhưng ăn nói lưu loát, anh ta tự nhận mình có đầu óc nhanh nhạy.

Còn lại là Đậu Lệ Dung, ba mươi tuổi, là người trẻ nhất trong năm người, tình trạng hôn nhân, cô ấy viết là đã ly hôn, ưu điểm mà cô ấy tự viết cho mình là đeo ngọc trai trên cổ rất đẹp.

Bạch Du thấy vậy còn ngẩn người, sau đó nghĩ một lúc mới hiểu tại sao cô ấy lại viết như vậy, cổ Đậu Lệ Dung rất dài, hơn nữa đến tuổi này vẫn không có nếp nhăn ở cổ, là cổ thiên nga bẩm sinh nên khi đeo trang sức vào quả thực sẽ rất đẹp.

Sau khi xem xong, Bạch Du gọi Dư Tiểu Kiệt đến, bảo anh ấy đi điều tra nhân phẩm của năm người.

Dư Tiểu Kiệt làm việc rất hiệu quả, chưa đầy hai ngày đã điều tra rõ ràng tình hình. Đúng như lời năm người họ nói, trước đây là con em năm thành phần đen, hoàn cảnh gia đình đều khó khăn, nhân phẩm không có vấn đề gì lớn.

Nếu nói có vấn đề thì có lẽ là Đậu Lệ Dung, Đậu Lệ Dung ly hôn là vì cô ấy bị chồng bạo hành, sau đó trong cơn tức giận đã cầm d.a.o định cắt của quý của chồng khiến chồng cô ấy sợ đến mức ngã gục tại chỗ, sau đó đuổi cô ấy về nhà mẹ đẻ, theo Dư Tiểu Kiệt thấy thì đây là một người phụ nữ tàn nhẫn.

Bạch Du lại khá thích tính cách mạnh mẽ của cô ấy nên đã bảo Dư Tiểu Kiệt và hai đồng chí khác đến làm việc.

Năm người Tất Nhất Phàm ở nhà chờ đợi trong sợ hãi, lòng luôn thấp thỏm, lo lắng mình sẽ bị loại, mãi đến khi Dư Tiểu Kiệt đến thông báo cho họ thì lòng họ mới thực sự nhẹ nhõm.

Sau khi năm người đến làm việc, Bạch Du không vội đào tạo họ mà đưa ra cho họ hai chỉ thị.

Thứ nhất, trước tiên bảo họ theo Vũ Bằng Hồng đến trại nuôi để tìm hiểu về ngọc trai, một nhân viên bán hàng phải nắm rõ sản phẩm của mình, bất kể khách hàng hỏi bất kỳ câu hỏi nào, đều phải có thể trả lời được, nếu hiểu biết còn ít hơn khách hàng thì sao có thể thuyết phục người khác mua sản phẩm của mình?

Thứ hai là học hỏi lẫn nhau, hiện tại chính sách của nhà nước đối với ngọc trai vẫn là thống nhất mua thống nhất bán, không được phép mua bán ngọc trai riêng, nếu không sẽ cấu thành tội đầu cơ tích trữ, điều này có nghĩa là thị trường trong nước hiện nay rất hạn chế, chỉ có thể mở rộng thị trường trong nước sau khi nhà nước nới lỏng chính sách.

Vì vậy, Bạch Du gần như là chiếm lĩnh thị trường nước ngoài trước vào những năm tám mươi chín mươi, có rất nhiều thương nhân trang sức ở Hồng Kông đến thành phố Quảng thu mua ngọc trai, điều này đòi hỏi họ phải biết nói tiếng Quảng Đông.

Sau đó, cô dự định sẽ tham gia các loại triển lãm, đối mặt với các thương nhân đến từ khắp nơi trên thế giới, điều này đòi hỏi họ phải biết nói tiếng Anh nên nhiệm vụ thứ hai mà Bạch Du giao cho họ là học tiếng Quảng Đông và tiếng Anh.

Tiếng Quảng Đông là một phương ngữ, bản chất của hệ thống vẫn là tiếng Trung, học tiếng này sẽ tương đối dễ hơn một chút, vì vậy Bạch Du yêu cầu họ phải thành thạo.

Còn tiếng Anh là một ngoại ngữ, đương nhiên Bạch Du sẽ không yêu cầu họ phải đối đáp trôi chảy như sinh viên chuyên ngành, cô đã dành thời gian biên soạn tiếng Anh dùng trong thương mại, chẳng hạn như cách báo giá, cách trả giá, số lượng thời gian giao hàng và những kiểu khác, còn có cách giới thiệu công xưởng, vòng cổ và những cách giới thiệu khác được cô liệt kê các từ và câu sẽ sử dụng rồi yêu cầu họ học thuộc lòng.

Để họ nắm bắt nhanh hơn, cô còn áp dụng phương pháp đã học ở trường đại học, đó là thiết lập bối cảnh đối thoại cho họ, để chân thực hơn nên cô bảo họ đổi vai đóng vai thương nhân và nhân viên bán hàng, từ đó có thể nắm bắt kiến thức tốt hơn và nhanh hơn.

Qua quá trình học tập, năm người mới biết được rằng ngọc trai không chỉ có một loại hình tròn, ngoài hình tròn chính còn có hình bầu dục và hình tròn dẹt, trong đó ngọc trai nước mặn có hình cầu tròn đều đặn hơn, còn ngọc trai nước ngọt thì có đủ các hình dạng, bề mặt cũng có nhiều khuyết điểm hơn.

“Tổng giám đốc Bạch, vì ngọc trai nước ngọt có nhiều khuyết điểm hơn ngọc trai nước mặn, tại sao chúng ta không nuôi ngọc trai nước mặn, hơn nữa công xưởng của chúng ta lại gần biển như vậy, nuôi ngọc trai nước ngọt không phải dễ hơn sao?”

Phòng Thu Vũ hỏi ra thắc mắc của mọi người.

Bạch Du: “Ngọc trai nước biển là một trong những mục tiêu phát triển tương lai của công xưởng chúng ta, đường đi phải từng bước một, cơm phải ăn từng miếng một, hiện tại chúng ta làm ngọc trai nước ngọt trước, tuy ngọc trai nước biển ít hơn ngọc trai nước ngọt, xét về giá trị thì nói chung cũng đắt hơn ngọc trai nước ngọt nhưng trái ngược mà nói thì chu kỳ của ngọc trai nước biển dài hơn, với lại nuôi cũng khó hơn.”

Còn có một nguyên nhân nữa là, mặc dù hiện tại đã cải cách mở cửa nhưng rất nhiều thứ vẫn đang trong quá trình thăm dò, nếu bước đi quá nhanh quá lớn, vẫn có một số rủi ro nhất định.

Cô chuẩn bị đợi sau đợt trấn áp nghiêm ngặt năm 1983 mới bắt tay vào công việc nuôi ngọc trai nước biển, hiện tại tập trung vào ngọc trai nước ngọt trước.

Cả năm người đều rất chịu khó chịu khổ, thái độ học tập cũng rất nghiêm túc, đều vô cùng trân trọng cơ hội khó có được này.

Tuy nhiên tính cách của năm người vẫn có sự khác biệt, Tất Nhất Phàm lớn tuổi nhất, tính cách cũng đĩnh đạc nhất nhưng khuyết điểm chính là tương đối bảo thủ và thiếu một chút khí thế của người trẻ tuổi.

Phòng Thu Vũ học vấn cao nhất nhưng có thể là vấn đề kinh nghiệm của bản thân, dẫn đến cô ấy quá nghiêm túc, làm việc cứng nhắc, làm tiêu thụ là phải giao tiếp với mọi người, nếu cô ấy không sửa đổi điểm này thì về sau trần nhà tiêu thụ sẽ không quá cao.

Ba người khác cũng đều có khuyết điểm và ưu điểm riêng, trong quá trình đào tạo Bạch Du sẽ cố gắng chỉ ra để họ sửa đổi.

Mọi việc tiến hành đều đâu vào đấy.

Bởi vì đợt ngọc trai đầu tiên phải đến sau Tết mới có thể thu hoạch, cho nên Bạch Du cũng không sắp xếp để họ đi chạy nghiệp vụ ngay bây giờ mà là chú trọng vào việc đào tạo.

Chương 792: Chương 792

DTV-EBOOK

Thời gian trôi qua, rất nhanh lại sắp hết năm.

Trại nuôi ngọc trai không thể thiếu người, Vũ Bằng Hồng và mười công nhân khác tự nguyện ở lại chăm sóc ngọc trai, Bạch Du cũng đồng ý trả cho họ gấp đôi tiền lương, những người khác thì phát tiền lương cho họ, ngoài ra còn phát phúc lợi Tết, sau đó tuyên bố nghỉ lễ.

Hiện tại công xưởng không có lợi nhuận, mỗi ngày còn không ngừng tiêu tiền nên mọi người đều cho rằng sẽ không có phúc lợi, không ngờ Bạch Du không những phát mà còn phát không thua kém gì các công xưởng khác.

Mỗi người một bao gạo năm cân, một can dầu ngô, còn có hai gói kẹo.

Sau khi nhận được phúc lợi, mọi người vui mừng đến nỗi miệng không khép lại được.

Những người vì cho rằng lương nhân viên kinh doanh ít, hơn nữa còn có thời gian thực tập ba tháng mà không đến đăng ký, hiện tại nhìn thấy công xưởng phát nhiều thứ như vậy thì không khỏi vừa hâm mộ vừa hối hận.

Ban đầu họ nghĩ rằng mọi người đều không đi đăng ký, Bạch Du không tuyển được người thì tự nhiên sẽ hạ điều kiện xuống, không ngờ nửa đường lại xuất hiện năm "con em năm thành phần đen", thật sự tức c.h.ế.t họ!

Nhưng hối hận cũng vô dụng, trong thời gian ngắn Bạch Du sẽ không tuyển người nữa.

Năm nay Giang Lâm không có kỳ nghỉ nên không thể về nhưng phía ông Giang đã gọi điện thoại đến mấy lần, hỏi họ có về không.

Để ông cụ vui vẻ, đương nhiên Bạch Du phải về, chỉ là chưa kịp mua được vé xe lửa thì ông Giang đã ngã bệnh.

Lần này dù họ không muốn về cũng phải về.

Giang Lâm xin phép cấp trên rồi lại nhờ người mua được mấy tấm vé máy bay, sau đó cả nhà đi tàu thủy tới thành phố Quảng, tiếp đó từ sân bay quốc tế Bạch Vân của thành phố Quảng ngồi máy bay về Thủ đô.

Vé máy bay ở thời đại này rất đắt, từ thành phố Quảng đến Thủ đô, mỗi người phải một trăm đồng, năm người họ, một lúc đã tiêu mất năm trăm.

Để kịp chuyến bay mà suốt dọc đường họ đã không dừng lại, thậm chí cơm cũng không ăn, chỉ ăn một ít lót dạ.

Nhưng dù cô và Giang Lâm có chịu đựng được nhưng bà nội và hai đứa trẻ lại không chịu đựng được.

Bạch Du gọi cho mỗi người một phần mì kéo sợi Lan Châu, sợi mì được làm tại chỗ, đầu bếp quăng sợi mì, kéo sợi mì, làm liên tục.

Sợi mì thủ công làm xong, kích thước đều nhau, nước dùng trong veo có hành lá và rau mùi nổi lềnh bềnh phía trên, mùi thơm đua nhau xông vào mũi khiến người ta lập tức thèm ăn.

Mặc dù Bạch Du không có cảm giác thèm ăn nhưng không thể không thừa nhận rằng mì kéo sợi Lan Châu này làm rất chuẩn, sợi mì nhiều, dai ngon, đặc biệt là sau khi thêm ớt, càng ăn càng nghiện.

Vốn dĩ Giang Lâm không có cảm giác thèm ăn nhưng dưới sự khuyên bảo của Bạch Du, vẫn miễn cưỡng ăn một ít.

Họ lên máy bay vào lúc hai giờ chiều.

Suốt dọc đường, Giang Lâm đều nhíu chặt mày, Bạch Du nắm tay anh, im lặng ở bên cạnh anh.

Kiếp trước ông Giang mất không lâu sau khi Giang Lâm mất, kiếp này Giang Lâm không xảy ra chuyện gì nên ông Giang cũng thuận lợi vượt qua năm đó, Bạch Du còn tưởng rằng ông ấy có thể sống lâu hơn một chút, không ngờ…

Bạch Du lắc đầu để những suy nghĩ không tốt trong đầu ra ngoài, chắc chắn ông Giang sẽ không sao.

Khi đến Thủ đô, đã là lúc hoàng hôn, ánh sáng còn sót lại của mặt trời nhuộm cả bầu trời thành màu vỏ quýt.

Tuy máy bay đắt nhưng thật sự rất nhanh tiện lợi, chỉ hơn ba giờ đã đến Thủ đô.

Ra khỏi sân bay, chú Vương đã ở bên ngoài chờ.

Vừa lên xe, Giang Lâm đã hỏi: “Chú Vương, ông nội cháu thế nào rồi?”

Chú Vương thấy họ về, vốn đang rất xúc động nhưng bây giờ nghe Giang Lâm nói vậy, đôi mắt ông ấy lập tức đỏ hoe, giọng nghẹn ngào: “Ông nội

cháu… Đã hôn mê hai ngày hai đêm rồi, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.”

Trong lòng Giang Lâm đau nhói như có ai bóp chặt tim mình: “Ông nội cháu bị làm sao vậy?”

Anh nắm c.h.ặ.t t.a.y đến nỗi đốt ngón tay trắng bệch, gân xanh trên mu bàn tay nổi rõ.

Bạch Du duỗi tay nắm lấy tay anh để mười ngón đan vào nhau.

Chú Vương giơ tay lau nước mắt nơi khóe mắt: “Hai năm nay sức khỏe của ông nội cháu không tốt lắm, dạo trước ông ấy đã vào viện mấy lần, chỉ là không cho mọi người nói với các cháu.”

Chắc là ông cụ cảm thấy mình không còn sống được bao lâu nữa nên mới thường xuyên gọi điện cho nhà Giang Lâm, hỏi họ có về không.

Tối qua ông cụ còn xem tài liệu, lúc đó đã hơi muộn nên ông ấy vào thư phòng bảo ông cụ nghỉ sớm một chút, ông cụ cũng đồng ý nhưng ai ngờ ông ấy vừa mới ra khỏi phòng thì ông cụ đã ngã quỵ.

Bác sĩ nói tình hình rất nguy cấp, chưa chắc đã tỉnh lại được, nghĩ đến đây, chú Vương không kìm được nước mắt.

Ông ấy đã theo ông cụ gần cả đời, trong lòng ông ấy, ông cụ không chỉ là cấp trên mà còn là người thân của ông ấy!

Lòng Bạch Du cũng rối bời như một mớ bòng bong, mũi cay xè khó chịu.

Chuyện ông Giang xảy ra chuyện, Bạch Du vẫn chưa nói với Minh Thư nhưng lúc này trên xe, họ nói chuyện không thể tránh khỏi cô bé.

Minh Thư hiểu ngay, đôi mắt to ngập tràn nước mắt: "Mẹ ơi, ông cố bị sao vậy? Mẹ ơi, con không muốn ông cố xảy ra chuyện, con không muốn ông cố xảy ra chuyện!"

Bạch Du quay người ôm lấy cô bé, cằm để trên đầu cô bé, nhẹ nhàng an ủi: "Ông cố phúc lớn mạng lớn, sẽ không sao đâu."

Chắc chắn sẽ không sao đâu.

Minh Thư ôm lấy mẹ nức nở trong lòng mẹ: "Mẹ ơi, con làm cho ông cố một món đồ khảm xà cư, ông cố còn chưa được nhìn thấy, chắc chắn ông cố sẽ không sao đâu, đúng không?"

Bạch Du nghẹn ngào: "Ừ."

Họ vội vã đến bệnh viện.

Chưa đi đến nơi đã thấy có rất nhiều người trước cửa phòng bệnh từ xa, đều là người nhà họ Giang, lúc này mọi người đều có vẻ mặt nặng nề.

Vợ chồng Giang Hựu Hàm và Lương Thiên Vũ cũng đến, tuy Giang Hựu Hàm ăn mặc không khoa trương như lần trước nhưng trên người vẫn đeo không ít đồ trang sức, trên mặt cũng trang điểm rất đậm, so với vẻ tiều tụy của những người khác thì cô ta trông giống như đến đây để trình diễn hơn.

Lương Thiên Vũ chải một mái tóc vuốt ngược ra sau, không biết đã bôi bao nhiêu keo vuốt tóc, chải đến nỗi bóng loáng trông rất bẩn, anh ta mặc một bộ

vest trắng, dưới chân đi giày da màu đen nhưng vest trắng rất kén người mặc và dáng người.

Trước đây Lương Thiên Vũ cũng được coi là một anh chàng đẹp trai nhưng bây giờ bụng anh ta đã to ra, mặt cũng phình to như bánh mì lên men, mặc bộ vest trắng vào người khiến người ta không khỏi nghĩ đến câu "mặc long bào cũng không giống thái tử".

Mặc dù ăn mặc không ra sao nhưng chiếc đồng hồ Rolex trên tay anh ta, sợi dây chuyền vàng sáng choang trên cổ đều chứng minh một điều - Lương Thiên Vũ không còn là cậu trai nghèo bị đuổi khỏi nhà họ Giang năm xưa nữa, bây giờ anh ta đã có tiền.

Thấy Bạch Du và Giang Lâm đến, đôi lông mày dài của Giang Hựu Hàm nhướng lên, lập tức vào tư thế sẵn sàng chiến đấu giống như một chú gà chọi lúc nào cũng sẵn sàng xông lên.

Nhưng có lẽ cô ta đã làm vô ích, vì Bạch Du thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn cô ta.

Giang Vũ dựa vào vách tường của hành lang, dường như có cảm giác gì đó nên ngẩng đầu lên rồi nhìn thấy một nhóm người đang đi về phía họ.

Nhưng anh ta chỉ nhìn thấy một mình Bạch Du.

Năm năm trôi qua, cô vẫn đẹp như trong trí nhớ.

Không, là đẹp hơn.

TBC

Anh ta nhìn cô từng bước tiến lại gần, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Nếu năm đó không phải Giang Lâm dùng thủ đoạn hèn hạ, điều anh ta đi tỉnh khác để đào tạo thì

có lẽ hôm nay người ở bên Bạch Du sẽ là anh ta.

Bạch Du không để ý đến ánh mắt của Giang Vũ.

Cô và Giang Lâm bước đến, không đợi mọi người chào hỏi, đúng lúc đó cửa phòng bệnh từ bên trong mở ra, họ cũng không quan tâm đến những chuyện khác, vội vàng vây quanh.

Người chữa trị cho ông Giang là viện trưởng Trịnh của bệnh viện.

Viện trưởng Trịnh đẩy chiếc kính trên sống mũi, nhìn mọi người nói: "Hiện ông Giang vẫn đang trong tình trạng hôn mê, phương pháp điều trị tốt nhất là phẫu thuật ngay lập tức, chỉ là thân thể của ông Giang có thể không chịu đựng được đến khi kết thúc ca phẫu thuật, hơn nữa ngay cả khi ca phẫu thuật thành công thì tỷ lệ thành công cũng chỉ có ba mươi phần trăm."

Chương 793: Chương 793

DTV-EBOOK

Lời này vừa nói ra làm xung quanh im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Trong lòng Bạch Du lộp bộp một tiếng.

Giang Lâm nắm chặt hai tay, giọng khàn khàn nói: "Nếu không phẫu thuật thì sao?"

"Nếu không phẫu thuật thì có thể chỉ còn hai ba ngày nữa, trong thời gian này có thể tỉnh lại, cũng có thể không tỉnh lại, người nhà hãy bàn bạc xem có nên phẫu thuật không, sớm cho tôi câu trả lời."

Viện trưởng Trịnh nói xong thì nhíu mày bỏ đi.

Hành lang lại một lần nữa chìm vào im lặng, bầu không khí ngưng trọng đến mức khiến người ta không thở nổi.

Người lớn nhất là Giang Khởi Nghiêm nhíu chặt mày, ánh mắt lướt qua mọi người nói: "Mỗi nhà cử một người ra, chúng ta ra ngoài bàn bạc, những người khác ở đây chờ, còn nữa, lúc này mà ai dám gây chuyện thì cút ra ngoài cho tôi!"

Thường ngày Giang Khởi Nghiêm đã là người nghiêm khắc nhất, lúc này mặt mày nghiêm lại càng trở nên hung dữ hơn, bình thường những người trẻ đều có phần sợ ông ấy lại càng không dám chọc giận ông ấy vào lúc này, cùng đồng thanh đồng ý.

Chỉ có Giang Hựu Hàm tức đến phát điên, cô ta cảm thấy lời nói của bác cả chính là nhắm vào hai vợ

chồng họ, lúc nãy khi nói lời này ánh mắt còn cố ý lướt qua người họ.

Thật là mắt chó xem thường người khác!

Bây giờ người chồng Lương Thiên Vũ của cô ta là ông chủ lớn của công ty, những người qua lại với anh ta đều là những nhân vật có tiếng ở Hồng Kông, ngay cả lãnh đạo Thâm Quyến khi gặp anh ta cũng phải nể mặt ba phần, thế mà đám người này thì hay rồi, lần này họ về còn mang theo nhiều đồ như vậy mà họ còn tỏ ra vẻ cao ngạo, thật khiến cô ta tức c.h.ế.t đi được!

Nhưng cô ta vừa định mở miệng thì mẹ cô ta đã liếc ánh mắt như g.i.ế.c người khiến cô ta phải nuốt ngược những lời định nói vào trong.

Giang Lâm quay sang nhìn Bạch Du: "Anh đi một lát rồi về ngay, bà nội và con để họ về nghỉ ngơi trước."

Bạch Du nắm tay anh, nhìn vào đôi mắt đầy tơ m.á.u của anh rồi nhẹ nhàng gật đầu: "Anh yên tâm, em sẽ sắp xếp ổn thỏa, còn nữa, em sẽ ở đây chờ anh về."

Từ khi biết tình hình của ông nội, anh đã hai ngày hai đêm không chợp mắt, cô rất lo cho sức khỏe của anh.

Cô muốn nói với anh rằng dù có chuyện gì xảy ra thì cô cũng sẽ ở bên cạnh anh, vượt qua cùng anh.

Giang Lâm gật đầu: "Được."

Sau khi Giang Khởi Nghiêm dặn dò xong thì đi ra ngoài trước, những người của các nhà khác cũng theo sau ra ngoài.

Lúc này, Giang Khải Bang thấy Giang Lâm cũng đi theo, vô thức nhíu mày lập tức khiển trách: “Con theo đến đây làm gì?”

Mặt Giang Lâm không biểu cảm nhìn ông ta: “Bác ba thật là quý nhân hay quên, cháu là con cháu chi sáu, đương nhiên phải theo đến.”

“…”

Tiếng “bác ba” này suýt chút nữa khiến Giang Khải Bang tức đến phun ra một ngụm máu.

Ông ta trợn mắt nhìn đứa con bất hiếu trước mặt, mạch m.á.u đập thình thịch.

Từ cuối năm ngoái, ông ta đã hạ mình, chủ động tìm anh, chính là muốn xoa dịu căng thẳng giữa cha con nhưng đứa con bất hiếu này không những không động lòng mà còn mỗi lần đều gọi một tiếng “bác ba”, sớm biết anh bất hiếu như vậy thì lúc mới sinh ra đã nên bóp c.h.ế.t anh rồi!

Giang Lâm không để ý đến ông ta nữa, trực tiếp đi qua người ông ta.

Giang Lâm vừa đi, Bạch Du vội quay sang nói với bà nội: “Bà nội, mọi người ở đây đợi cháu một lát, cháu đi gọi điện thoại, bảo cha cháu đến đón mọi người.”

Mặc dù có chú Vương là tài xế xe ô tô nhưng vào thời điểm quan trọng như thế này, Bạch Du không dám sử dụng, một là sợ lúc cần thì chú Vương không có ở đó, sẽ chậm trễ việc điều trị của ông nội, hai là cũng không muốn giữ lại nhược điểm để một số người có thể lợi dụng điều này công kích Giang Lâm.

Bà Bạch gật đầu: “Cháu đi đi, cứ giao đứa nhỏ cho bà.”

Nhưng Minh Thư lại lắc đầu như trống bỏi, đôi mắt đỏ hoe, miệng mím lại nói: “Mẹ, con không đi, con muốn ở đây đợi ông cố tỉnh lại, con muốn đích thân tặng món đồ khảm xà cư cho ông cố!”

Bạch Du nhìn đồ khảm xà cư mà cô bé ôm chặt trong lòng, mũi lại cay cay.

Vì tháng sau là sinh nhật của ông nội, Minh Thư vì chuẩn bị quà sinh nhật cho ông cố mà cô bé đã đích thân ra bãi biển nhặt vỏ sò trong nhiều ngày, sau đó nhờ sự giúp đỡ của thợ cả Ngũ, cô bé đã làm ra món đồ khảm xà cừ mang tên “Tình ông cháu” này, trên đồ khảm xà cừ có hai nhân vật lớn nhỏ được tạc theo bức ảnh chụp chung của ông nội và Minh Thư, trông đồ khảm xà cừ giống như đúc.

Cô tưởng ông nội nhìn thấy chắc chắn sẽ rất vui, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nếu ông ấy không tỉnh lại thì ông ấy cũng không có cách nào nhìn thấy đồ khảm xà cừ này, đến lúc đó không biết cô nhóc sẽ buồn đến mức nào.

Bạch Du thấy con gái hai hàng nước mắt, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn mình, không đành lòng từ chối cô bé: “Được, vậy con ở đây ngoan ngoãn theo bà cố, mẹ sẽ nhanh chóng quay lại.”

Minh Thư ngoan ngoãn đồng ý.

Bạch Du vẫn chưa yên tâm, quay đầu lại nhờ bác cả Chu Thái Vân giúp trông nom người nhà của mình.

Chu Thái Vân vỗ nhẹ mu bàn tay cô: “Cháu cũng cẩn thận quá, thật ra bảo chú Vương đưa họ về là được rồi.”

Bạch Du lắc đầu: “Không sao đâu, nhà cháu cách bệnh viện không xa, để cha cháu đi một chuyến cũng không phiền đâu.”

Chu Thái Vân biết cô là người cẩn thận, cũng không khuyên nữa: “Vậy cháu đi đi, bác sẽ giúp cháu trông, lúc này không ai dám làm bậy đâu.”

Bạch Du cảm ơn rồi quay người đi tìm trạm điện thoại.

Bạch Du vừa đi, Lương Thiên Vũ đã kéo Giang Hựu Hàm đến góc, sau đó lấy từ trong cặp công văn bằng da bò ra một gói kẹo đưa cho cô ta: “Đây là sôcôla nhập khẩu từ nước ngoài, lát nữa em mang sang cho con gái Giang Lâm ăn.”

Giang Hựu Hàm vừa nghe là đồ tốt nhập khẩu từ nước ngoài, lập tức không vui nói: “Đồ tốt như vậy anh không cho con gái chúng ta ăn, lại nghĩ đến người khác…”

Lời còn chưa dứt, đã bị Lương Thiên Vũ cắt ngang: “Em bị thần kinh à, con gái chúng ta mới bao nhiêu tuổi, cơm còn chưa biết ăn, làm sao ăn kẹo được?”

Giang Hựu Hàm vẫn rất khó chịu: “Cho ai cũng được, chỉ không thể cho đám người Bạch Du!”

Nhớ lại hôm đó bị Bạch Du đuổi ra khỏi cửa, cô ta vẫn rất tức giận.

Đồ tốt như vậy, tự mình ăn không thơm sao, sao phải đi lấy lòng họ!

Trong mắt Lương Thiên Vũ thoáng hiện lên vẻ không kiên nhẫn, hít sâu một hơi: “Anh đã giải thích với em rồi, chúng ta có một lô hàng bị giữ lại, cần anh ba giúp đỡ, đợi chuyện này giải quyết xong, anh có thể lấy được con số này.”

Anh ta nói xong vội giơ ra một ngón tay.

Đôi mắt Giang Hựu Hàm sáng lên: “Một nghìn đồng?”

Lương Thiên Vũ liếc nhìn xung quanh, hạ giọng nói: “Mười nghìn đồng! Đến lúc đó em muốn mua gì thì mua, bây giờ em cứ làm theo lời anh là được.”

Nghe đến mười nghìn đồng, Giang Hựu Hàm kích động đến mức suýt hét lên.

Thời đại này có mấy người là hộ nghìn đồng? Một lô hàng mà kiếm được mười nghìn đồng, vậy sau này họ sẽ trở thành đại gia rồi!

Mặc dù Giang Hựu Hàm rất không muốn đưa đồ tốt như vậy cho con gái Bạch Du nhưng nghĩ đến mười nghìn đồng sau này, cô ta vẫn gật đầu: “Đây là anh tự nói đấy, đến lúc đó em muốn gì anh cũng phải mua cho em.”

Lương Thiên Vũ duỗi tay véo má cô ta: “Biết rồi, biết rồi, em mau đi đi.”

Giang Hựu Hàm trừng mắt nhìn anh ta rồi đưa tay hất tay anh ta ra, sau đó đi giày da cừu “Cộp cộp cộp” về phía bà Bạch và Minh Thư.

Bà Bạch vừa nhìn thấy cô ta thì lập tức lộ ra vẻ đề phòng: “Cô muốn làm gì?”

Giang Hựu Hàm bĩu môi nói: “Bà Bạch, bà nói vậy là không đúng, không nói đến chuyện tôi là cô ruột của Minh Thư, ở đây có nhiều người nhìn như vậy, bà cho rằng tôi có thể làm gì?”

Bà Bạch không dễ bị mấy câu nói này của cô ta lừa, hừ một tiếng: “Có người là chồn chúc tết gà, không có ý tốt, có chuyện gì thì cô cứ nói thẳng đi, tuổi tôi cao rồi, không có sức lực dây dưa với cô đâu!”

Giang Hựu Hàm tức đến mức suýt ném luôn gói kẹo trong tay vào mặt bà già này nhưng ngẩng đầu nhìn thấy Lương Thiên Vũ cau mày nhìn mình, cô ta mới nuốt cơn giận xuống: “Lần này tôi và Thiên Vũ về, đã tặng cho mọi người trong nhà không ít đồ tốt, tôi tưởng mấy người không về nên không chuẩn bị phần của mọi người, để tránh có người nói chúng tôi thiên vị nên tặng một gói kẹo, đây không phải là kẹo bình thường, đây là sôcôla nhập khẩu, sôcôla thì bà già như bà chắc không biết đâu…”

Chương 794: Chương 794

DTV-EBOOK

Lời còn chưa dứt, đã bị bà Bạch cắt ngang: "Cô cầm đi, chúng tôi không cần!"

Giang Hựu Hàm tức tối: "Lại không phải cho bà ăn, tôi lấy cho cháu gái tôi ăn!"

Minh Thư: "Cháu không ăn! Mẹ dặn cháu không được ăn đồ của người lạ."

"Cô là cô của cháu, cô ruột, không phải người lạ!" Giang Hựu Hàm tức đến mức suýt nhảy dựng lên, nhét luôn gói kẹo vào tay cô bé: "Thích ăn thì ăn, không ăn thì mấy người vứt đi!"

Nói xong tức giận quay người bỏ đi.

Nhà họ Giang có nhiều người nhìn như vậy, đương nhiên bà Bạch không tiện vứt gói kẹo đi, đành nhét vào túi, định đợi sau khi về nhà rồi thì vứt.

Mặc dù bà thấy Giang Hựu Hàm chưa chắc đã dám ngang nhiên làm hại người khác nhưng tướng mạo của hai vợ chồng họ nhìn một người xấu hơn một người nên vẫn cẩn thận thì hơn, huống chi, họ cũng không thiếu đồ ăn này, tuy sôcôla là đồ hiếm nhưng họ cũng đã từng ăn.

May là cả Minh Thư và Niệm Niệm đều không phải là những đứa trẻ háu ăn, không mè nheo đòi ăn thứ gì.

Lương Thiên Vũ thấy bà Bạch không cho đứa nhỏ ăn kẹo thì cau mày nhưng có nhiều người như vậy, anh ta cũng không tiện biểu hiện quá rõ ràng, may là

bà già c.h.ế.t tiệt kia không vứt đi, chỉ cần không vứt đi thì sớm muộn gì cũng sẽ lấy ra ăn.

Bạch Du vừa cúp điện thoại, quay người lại đã thấy Giang Vũ đứng cách cô chưa đầy hai mét, đôi mắt nhìn thẳng vào cô, rõ ràng là đang đợi cô.

Bạch Du khựng lại nhưng vẫn bước tới: "Nghe nói anh sắp kết hôn rồi, chúc mừng anh."

Vợ của Giang Vũ ở kiếp trước là Trần Doanh, hai người yêu nhau nồng nhiệt, ly hôn cũng ly hôn rầm rộ, trước đây cô từng cân nhắc đến chuyện chọn Giang Vũ nhưng mãi không vượt qua được rào cản trong lòng mình, luôn cảm thấy nếu chọn Giang Vũ thì giống như cướp mất duyên phận của người khác.

Chỉ không biết là sai sót ở đâu, cô không chọn Giang Vũ, Giang Vũ và Trần Doanh lại không giống như kiếp trước, gặp gỡ và yêu nhau.

Giang Vũ nhìn cô không nói gì.

Bạch Du thấy anh ta như vậy thì định bỏ đi nhưng mới đi được hai bước, đã nghe thấy giọng Giang Vũ truyền tới từ phía sau…

TBC

"Nếu như, lúc trước không phải Giang Lâm ngáng chân, tôi không bị điều đi tỉnh khác thì lúc đó cô có chọn tôi không?"

Bầu trời xám xịt bỗng đổ tuyết, những bông tuyết rơi xào xạc, tường đỏ ngói xám ven đường, còn có những cành cây trơ trụi dần phủ đầy tuyết trắng xóa.

Một cơn gió thổi tới, Bạch Du quấn chặt khăn len rồi lắc đầu: "Không."

Nói xong cô tiếp tục bước đi.

Giọng Giang Vũ không buông tha đuổi theo từ phía sau: “Tại sao? Cuối cùng tôi kém anh ta ở điểm nào?”

Nhưng lần này Bạch Du không trả lời.

Trả lời gì chứ, trả lời rằng anh ta không bằng Giang Lâm ở mọi điểm? Hay trả lời rằng cô không có cảm giác với anh ta?

Dù là câu trả lời nào thì cũng không có ý nghĩa gì.

Hành động của cô đã nói lên tất cả, giờ cô và Giang Lâm đã có con, còn Giang Vũ cũng sắp kết hôn rồi, hà tất gì phải băn khoăn về vấn đề này nữa chứ, anh ta nên buông bỏ rồi hướng về phía trước.

Tuyết càng rơi càng lớn, Giang Vũ đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng dần xa kia, rất lâu không nhúc nhích.

Bạch Du bước vào hành lang thì đã nhìn thấy một bóng người mặc áo khoác quân đội màu xanh lá cây, dựa vào cột trụ, tay kẹp một điếu thuốc đã châm nhưng không hút.

Lòng Bạch Du đau nhói.

Bình thường anh không có thói quen hút thuốc, trong quân đội có không ít người hút thuốc, thường gặp phải những dịp xã giao thì anh cũng sẽ mang theo một bao thuốc nhưng anh chưa bao giờ hút.

Nhưng bây giờ, anh lại hút thuốc, có thể thấy lúc này tâm trạng của anh rối bời đến mức nào.

Bạch Du khựng lại, cắn môi đứng tại chỗ nhìn anh.

Những bông tuyết như bông gòn tung bay, tuyết trắng làm ướt tóc và vai anh nhưng anh cứ đứng như vậy, giữa trời tuyết bay mù mịt, anh như bị cách ly với thế giới bên ngoài, người ngoài không vào được, anh cũng không ra được.

Mũi Bạch Du cay cay, sau đó cô lớn tiếng gọi: "Giang Lâm!"

Giọng cô xuyên qua hành lang, xuyên qua những bông tuyết bay lả tả, xuyên qua ranh giới vô hình kia, truyền đến tai Giang Lâm khiến bàn tay kẹp điếu thuốc của anh run lên.

Điếu thuốc rơi xuống đất, anh không để ý mà quay đầu nhìn cô.

Những bông tuyết bay lả tả lướt qua khuôn mặt hốc hác của anh, dường như anh có chút không phản ứng kịp: "Sao em lại chạy ra đây?"

Bạch Du không trả lời mà chạy thẳng về phía anh, cô chạy đến thở hồng hộc rồi lao đến trước mặt anh, trực tiếp nhảy lên ôm chầm lấy anh: "Em ra tìm anh!"

Ngay khi cô nhảy lên, Giang Lâm lập tức dang tay đỡ lấy cô.

Cô lao vào lòng anh khiến anh phải lùi lại hai bước mới đứng vững.

Giang Lâm dùng sức ôm chặt cô, đầu vùi vào vai cô, giọng nói vang lên trầm đục qua lớp áo khoác: "Bác cả đã đi báo cho viện trưởng Trịnh rồi, chuẩn bị phẫu thuật."

Ca phẫu thuật chỉ có 30% tỷ lệ thành công, tệ hơn nữa là sức khỏe của ông nội vô cùng yếu, rất có thể không trụ được đến khi kết thúc ca phẫu thuật.

Điều này có nghĩa, nếu có chuyện gì xảy ra thì họ thậm chí không có cơ hội từ biệt lần cuối.

Cái c.h.ế.t bất ngờ là điều khiến người ta bất lực và đau lòng nhất trong cái chết, sinh lão bệnh tử bình thường còn có thể từ biệt gia đình tử tế nhưng cái c.h.ế.t bất ngờ như thế này, thậm chí không có cơ hội từ biệt, sự hối tiếc sẽ đeo bám cả đời.

Bạch Du ôm chặt anh hơn: "Chắc chắn ông nội sẽ khỏe lại."

***

Tuyết càng lúc càng dày, mặt đất phủ kín một lớp tuyết dày.

Đèn đỏ phòng phẫu thuật sáng lên, tất cả người nhà họ Giang đều đứng hoặc ngồi chờ bên ngoài phòng phẫu thuật, sắc mặt ai nấy đều nặng nề.

Bạch Du nắm tay Giang Lâm, hai người lặng lẽ ngồi trên ghế, mười ngón tay đan vào nhau, cùng nhau chờ đợi.

Thoắt cái một tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Đột nhiên, phía bên ngoài vọng lại tiếng pháo nổ, kèm theo tiếng ồn ào và tiếng cười của trẻ con từ xa, không biết từ lúc nào tuyết đã ngừng rơi, sắp đến Tết nên dường như mọi người đều thả lỏng, vào thời gian muộn như vậy mà trẻ con vẫn còn chơi đùa bên ngoài.

Ông cụ rất thích ăn thịt cừu hầm, cô vốn định lần này về ăn Tết sẽ nấu cho ông ấy một nồi thịt cừu hầm than, bí quyết nấu thịt cừu hầm than là phải kiên nhẫn, thông thường, sau khi cho thịt cừu vào nồi, còn phải tiếp tục hầm trên bếp than khoảng bốn mươi phút nữa, mới đạt được hương vị tuyệt vời nhất.

Trong đêm đông tuyết rơi, những bông tuyết bay lất phất, thưởng thức một nồi thịt cừu hầm mềm mại vừa miệng, đó là điều thoải mái và lười biếng nhất.

Chỉ là bây giờ, không biết ước nguyện này có thể thực hiện được hay không.

Tất cả mọi người đều lo lắng.

Hầu hết những người có mặt đều hy vọng ông cụ có thể vượt qua, ông cụ chính là kim chỉ nam của nhà họ Giang, nếu không có ông cụ, gia đình này sẽ tan vỡ.

Huống chi người đi trà lạnh, một khi ông cụ mất đi, địa vị và quan hệ của nhà họ Giang sẽ phải chịu một đòn giáng mạnh, đây là điều mà những người nhà họ Giang không muốn nhìn thấy.

Tất nhiên, cũng có người hy vọng ông cụ không tỉnh lại.

Những người như vậy, một là Giang Hựu Hàm, người còn lại là Giang Khải Bang.

Nhưng so với Giang Hựu Hàm rất kiên định hy vọng ông cụ không tỉnh lại thì Giang Khải Bang lại rất mâu thuẫn, một mặt ông ta căm ghét cha mình đã quản lý mình cả đời, vì ông ấy không coi trọng

đứa con trai này nên mới khiến những người bên ngoài và anh em cười nhạo ông ta.

Càng đáng ghét hơn là ông cụ còn cho Giang Lâm, đứa con trai đắc ý nhất của ông ta đi làm con nuôi, còn Giang Khải thì mất tích khiến cho chi ba của họ hiện tại chỉ còn một cô con gái Giang Hựu Hàm đã đi lấy chồng.

Mặt khác, trong lòng ông ta lại không khỏi buồn bã, dù sao người bên trong cũng là cha mình, dù cha đối xử với mình thế nào thì ông ta vẫn luôn yêu cha, ông ta hy vọng cha có thể vượt qua, nếu cha cứ thế mà đi thì cả đời này ông ta sẽ không còn cách nào nghe được cha khen mình nữa.

Nghĩ đến đây, ông ta lại không kìm được mà buồn bã.

Trong lúc mơ màng, dường như Bạch Du nhìn thấy cửa phòng phẫu thuật được mở ra từ bên trong, ông Giang mặc một bộ quân phục bước ra.

Chương 795: Chương 795

DTV-EBOOK

Bạch Du đứng dậy, gọi một tiếng: "Ông nội!"

Ông Giang nghe thấy tiếng cô thì nhìn về phía cô mà cười tít mắt, dáng vẻ hiền từ như thể đang nói: "Cháu ngoan, ông nội phải đi rồi, sau này Giang Lâm phải nhờ cháu chăm sóc rồi."

Khi đang liếc nhìn cô nhưng ông Giang không dừng lại mà vẫn bước về phía trước, dường như ông ấy đang vội đi gặp ai đó.

Bạch Du nhìn theo bóng lưng ông Giang, miệng mở ra chừng mấy lần nhưng không nói nên lời, thế là cô lại gọi một tiếng: "Ông nội!"

Giang Lâm cảm thấy Bạch Du dựa vào vai mình dường như nói gì đó nhưng anh không nghe rõ, cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện không biết từ lúc nào cô đã ngủ thiếp đi, hai má ửng hồng, anh lại sờ trán cô.

May mà không sốt.

Anh cởi chiếc áo khoác quân đội trên người ra rồi đắp lên người cô, sau đó cô dựa vào lòng mình để ngủ thoải mái hơn một chút.

Động tác lớn như vậy nhưng Bạch Du vẫn không tỉnh.

Giang Hựu Hàm chú ý đến động tĩnh bên này, miệng nhếch lên nói: "Ông nội đã thế này rồi, cô ta còn ngủ được, bình thường nói có bao nhiêu hiếu thuận, bây giờ lập tức lộ nguyên hình!"

Lương Thiên Vũ trừng mắt nhìn cô ta: “Câm miệng cho anh!”

Giang Hựu Hàm có hơi không phục nhưng theo thời gian Lương Thiên Vũ kiếm được ngày càng nhiều tiền, địa vị của hai người họ cũng thay đổi, trước đây đều là cô ta lớn tiếng quát tháo với Lương Thiên Vũ nhưng bây giờ chỉ cần Lương Thiên Vũ liếc nhìn cô ta thì cô ta cũng không dám nhiều lời.

Bên ngoài lại lần nữa có bông tuyết tung bay nhưng ông Giang vẫn không dừng bước.

TBC

Bạch Du vội vàng đuổi theo ông, ông nội vẫn chưa khỏe, bình thường không rời gậy, lỡ như té thì sao, chuyện này mà ông nội không rõ ư?

“Ông nội!”

Cô vừa đuổi theo vừa gọi.

Ngay lúc này, cảnh tượng đột nhiên thay đổi, trong nháy mắt đã biến đổi.

Xung quanh có vô số người đang chạy điên cuồng, không ngừng truyền đến tiếng chạy từ xa.

Cô đuổi theo thì thấy một nhóm đàn ông mặc quân phục vây quanh một người phụ nữ, một trong số những người đàn ông đó giơ một đứa trẻ trên tay, uy h.i.ế.p người phụ nữ đang nằm trên đất: “Nếu cô chịu đồng ý thuyết phục chồng mình làm việc cho chúng tôi thì chúng tôi sẽ tha cho con gái cô, nếu không, chúng tôi sẽ làm cho đứa trẻ c.h.ế.t ngay tại chỗ!”

Trong cơn mơ màng Bạch Du chợt cảm thấy cảnh tượng này quen thuộc một cách kỳ lạ.

Khi nhìn thấy đứa trẻ bị ném xuống đất, đập thành một bãi thịt nát, cô đột nhiên nhớ ra.

Đứa trẻ đó là Giang Khải Viện.

Nỗi đau lớn nhất trong lòng ông Giang.

Cô nhìn thấy ông Giang quỳ xuống đất, nâng đống thịt nát đó lên, nước mắt già nua chảy dài.

Ông Giang dùng hai tay đào một cái hố trên đất, ông ấy đào đến nỗi cả hai tay đều chảy m.á.u nhưng vẫn không dừng lại, sau đó đặt đứa trẻ vào đó.

Nghe nói năm đấy lũ súc sinh đó thậm chí còn không để lại xác của Giang Khải Viện, đây cũng là lý do tại sao bà Giang lại bị kích thích lớn như vậy.

Không thể tự tay chôn cất con, đây có lẽ là nỗi đau lớn nhất trong lòng ông Giang.

Bạch Du nghĩ như vậy.

Làm xong tất cả những điều này, hình ảnh chuyển động, những người đàn ông mặc quân phục trước mắt biến mất trong nháy mắt như những bông tuyết.

Ông Giang đứng dậy khỏi mặt đất, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Du vội vàng đuổi theo.

Lần này ông Giang bước vào một vườn hoa trồng đầy hoa ngọc lan, vào mùa tháng tư hoa ngọc lan nở rộ, những bông hoa trắng muốt trong suốt, hương thơm thoang thoảng phảng phất xông vào mũi.

Dưới những bông hoa ngọc lan đang nở rộ, có một người phụ nữ mặc sườn xám màu xanh lam, người phụ nữ có dáng người mảnh mai đang cầm kéo cắt tỉa hoa ngọc lan.

Người phụ nữ nhìn thấy ông ấy đi tới thì đặt kéo xuống, vừa thẹn vừa giận hừ một tiếng, sau đó ngồi xuống ghế dài, nghiêng người, cố tình không nhìn ông Giang.

Ông Giang bước tới rồi ngồi xuống phía bên kia của ghế dài: "A Ly, chúng ta kết hôn đi, sau này anh sẽ đối xử tốt với em."

Người phụ nữ nghe vậy, tai đỏ bừng lên, xoay người lại: "Đối xử tốt với em? Thế tốt đến mức nào?"

Ông Giang cũng đỏ mặt, lắp bắp hồi lâu mới nói: "Em muốn gì, anh sẽ cho em cái đó."

Người phụ nữ "phụt" một tiếng, nghiêng người sang: "Chẳng lẽ em muốn mặt trăng trên trời, anh cũng có thể cho em sao?"

Ông Giang bị chọc cười đến mức mặt đỏ như Quan Công.

Lúc này Bạch Du cũng nhìn rõ dung nhan của người phụ nữ "A Ly" này có vài phần giống với Giang Lâm.

Cô nhớ tên cuối cùng của bà Giang là chữ "Ly".

Cô lập tức hiểu ra, đây là cảnh ông Giang cầu hôn bà Giang.

Cô nghe nói ông Giang và bà Giang rất tình cảm, chỉ cần ông Giang ở nhà thì hầu như bà Giang chẳng

phải động tay động chân vào việc gì, ngay cả nước uống cũng do ông Giang tự tay rót rồi bưng đến tận miệng bà ấy.

Chỉ là biến cố đó đã khiến bà Giang phát bệnh, có lúc ngay cả ông Giang cũng không nhận ra, thậm chí còn cào cấu ông ấy nhưng ông Giang chưa bao giờ nghĩ đến việc từ bỏ vợ mình.

Đột nhiên, cảnh tượng lại thay đổi.

Họ lại trở về bệnh viện, chỉ là bệnh viện này không phải bệnh viện kia.

Bà Giang nằm trên giường bệnh, bệnh tật hành hạ khiến hai mắt bà ấy vô thần, gầy trơ xương, mái tóc đen bóng dài cũng bạc trắng.

Ông Giang đi tới, nắm lấy tay bà ấy: "A Ly, anh đến với em rồi."

Đôi mắt bà Giang chuyển động, tầm mắt chậm rãi dừng lại trên khuôn mặt ông Giang, đôi mắt đục ngầu đột nhiên sáng lên: "Anh về đi, giúp em nhìn cháu trai, nhìn chắt gái của chúng ta, em sẽ đợi anh, chỉ là bây giờ chưa phải lúc..."

Nói rồi, bà ấy đột nhiên dùng sức đẩy ông Giang một cái...

Ông Giang bỗng nhiên ngã ngửa ra sau.

"Ông nội!"

Bạch Du lại hét lên một tiếng rồi chợt tỉnh giấc khỏi cơn mơ.

Ngay lúc này, đèn phòng phẫu thuật tắt, cửa phòng bệnh mở ra.

Viện trưởng Trịnh với vẻ mặt mệt mỏi đi ra, nhìn những người nhà họ Giang vây quanh nói: “Ca phẫu thuật, thành công rồi!”

Nghe nói như vậy, lúc này trái tim treo cao của người nhà họ Giang mới thả lỏng, mọi người mừng rỡ rơi nước mắt.

Bạch Du nắm c.h.ặ.t t.a.y Giang Lâm: “Quá tốt rồi, ông nội đã qua cơn nguy kịch!”

Cô không chắc những gì mình vừa nhìn thấy chỉ là một giấc mơ hay là trong mơ đã theo ông Giang đến trước quỷ môn quan.

Nói ra cũng lạ, bây giờ cô nhớ lại thì cô cũng không rõ mình đã ngủ thiếp đi như thế nào.

Nhưng dù là mơ hay gì khác, chỉ cần ông nội đã qua cơn nguy kịch là được.

Đôi mắt Giang Lâm đỏ hoe, gật đầu: “Ừ.”

Giang Khởi Nghiêm: “Viện trưởng Trịnh, vậy khi nào thì cha tôi tỉnh lại?”

Viện trưởng Trịnh: “Chuyện này vẫn chưa chắc chắn được, bệnh nhân có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào nhưng bệnh nhân vừa mới phẫu thuật xong cần tĩnh dưỡng, mọi người chỉ cần để một hoặc hai người ở lại, những người khác đều về đi.”

Nhân vật cấp bậc như ông Giang, cấp trên hết sức quan tâm, đã sớm dặn dò phải cho ông ấy được điều trị và chăm sóc tốt nhất, cho dù người nhà họ đây cũng chẳng có vấn đề gì, ngược lại một đám đông ở đây sẽ ảnh hưởng đến việc tĩnh dưỡng của ông Giang.

Giang Khởi Nghiêm vội gật đầu: “Được, lát nữa tôi sẽ bảo mọi người về nhưng thân thể của ông nội… Có phải đã không còn trở ngại gì lớn nữa không?”

Viện trưởng Trịnh: “Mặc dù ca phẫu thuật đã thành công nhưng hiện tại vẫn cần phải vào phòng chăm sóc đặc biệt để theo dõi, cụ thể phải đợi người tỉnh lại mới có thể xác định được, hiện tại vẫn chưa thể nói trước.”

Nói cách khác, mọi người vẫn chưa thể hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Đợi viện trưởng Trịnh đi rồi, Giang Khởi Nghiêm nhìn mọi người, ho một tiếng nói: “Mọi người vừa nghe viện trưởng Trịnh nói rồi đấy, thân thể ông cụ cần tĩnh dưỡng, quá nhiều người ở đây chẳng những không giúp được gì, mà còn gây phiền phức cho bệnh viện, cho nên tiếp theo, tôi đề nghị sẽ thay phiên nhau, mỗi chi mỗi lần cử hai người, thay phiên nhau chăm sóc một ngày, ngày hôm sau đổi người khác đến, mọi người có ý kiến gì không?”

Bác hai Giang Khải Diệu: “Anh cả, em thấy cách anh đề xuất cho mọi người thay phiên nhau chăm sóc ông cụ rất tốt, ngày nào cũng đến thì ai cũng không chịu nổi nhưng em thấy mỗi lần vẫn nên để những người khác chi đến chăm sóc thì tốt hơn, ví dụ như chi anh cả cử một người, chi chúng em cử một người, cứ như vậy, em thấy sẽ an toàn hơn, mọi người thấy sao?”

Chương 796: Chương 796

DTV-EBOOK

So với những gia tộc khác thì người nhà họ Giang được coi là khá hòa thuận, không đấu đá nhau như gà chọi, tất nhiên điều này có liên quan đến sự giáo dục của ông Giang, ông ấy tuyệt đối không cho phép nhà họ Giang xảy ra tình trạng anh em bất hòa, vì vậy những năm gần đây, mặc dù mọi người đều có những toan tính riêng nhưng vẫn chung sống khá hòa thuận.

Nhưng bây giờ ông cụ xảy ra chuyện, dù hiện tại ca phẫu thuật đã thành công nhưng thật khó để nói liệu người có thể sống tiếp được hay không, chuyện này liên quan đến việc phân chia tài sản và các mối quan hệ, tóm lại chỉ để người của một chi đến chăm sóc thì xuất hiện nguy hiểm, vẫn nên để những chi khác cử người đến thì tốt hơn.

Giang Khải Bang: "Em thấy anh hai nói có lý."

Hai chi còn lại cũng nhanh chóng đồng ý với lời nói của Giang Khải Diệu.

Giang Khởi Nghiêm cũng thấy đề xuất của mình vừa nãy có sơ hở, đang định nói thì thấy Giang Lâm đứng ra nói: "Cháu cũng xin góp ý nhỏ, cháu đề nghị là không cần tính Giang Hựu Hàm và chồng cô ta vào danh sách thay phiên nhau."

Lời này vừa nói ra, Giang Hựu Hàm tức giận như con châu chấu, nhảy dựng lên mắng: "Anh ba, anh có ý gì? Anh cho rằng chúng em sẽ làm hại ông nội sao?"

Sắc mặt Lương Thiên Vũ cũng trở nên rất khó coi: “Anh ba, anh cố tình nhắm vào hai vợ chồng chúng em.”

Mặt của Lâu Tú Anh đầy vẻ đau khổ: “Giang Lâm, con không nhận mẹ kế này cũng không sao nhưng con đã làm tổn thương trái tim của cha con rồi, bây giờ con còn muốn làm tổn thương trái tim của em gái con nữa sao? Không sai, con đã được nhận làm con nuôi nhưng trên người các con vẫn luôn chảy chung một dòng máu, một điểm này ngay cả con cũng không thể phủ nhận!”

Giang Khải Bang cũng vô cùng tức giận, cảm thấy Giang Lâm đang giẫm đạp lên thể diện của ông ta và chi ba: “Thứ con bất hiếu, cuối cùng tao đã làm gì có lỗi với mày?”

Giang Lâm lạnh lùng nhìn ông ta: “Ông thực sự muốn tôi nói ra sao?”

Giang Khải Bang nhìn vào mắt anh khiến trong lòng ông ta run lên, trong một khoảnh khắc như vậy ông ta muốn lùi bước nhưng đến nước này rồi, nếu ông ta lùi bước thì tôn nghiêm của ông ta với tư cách là một người cha sẽ bị quét sạch, nghĩ đến đây, ông ta dùng giọng điệu căm hận nói: “Vậy thì mày nói đi, tao muốn xem mày có thể nói ra được điều gì!”

Giang Lâm khẽ nhếch môi, cười như không cười: “Là ông muốn tôi nói, năm đó mẹ tôi mang thai Giang Khải, sức khỏe vẫn luôn rất tốt nhưng khi sinh con lại đột nhiên xuất huyết nhiều, ông có từng nghĩ tại sao không?”

Sắc mặt Giang Khải Bang tái nhợt, lắp bắp nói: “Từ xưa đến nay, phụ nữ sinh con như đi qua quỷ môn

quan, xuất huyết nhiều… Chuyện này chẳng ai ngờ tới."

Sắc mặt Giang Lâm lạnh đi ba phần: "Thật sao? Vậy lúc ông nhận khăn tay của Lâu Tú Anh, ông có từng nghĩ đến không? Khi ông và Lâu Tú Anh trao đổi thư từ tình tứ với nhau, ông có từng nghĩ đến không?"

Hai mắt Giang Khải Bang chợt mở to, khóe mắt trợn trừng như thể giây tiếp theo nhãn cầu sẽ bật ra ngoài: "Mày… Mày nói bậy bạ gì vậy?"

Sắc mặt Lâu Tú Anh cũng lúc trắng lúc đỏ, còn rực rỡ hơn cả bảng màu nhuộm.

Những người có mặt ở đó đều hít một hơi.

Họ tưởng rằng Giang Khải Bang và Lâu Tú Anh quen nhau do người khác giới thiệu là sau khi mẹ Giang Lâm mất, hóa ra hai người này đã quen nhau từ lâu rồi, không chỉ quen nhau mà còn lén lút qua lại?

Hơn nữa nghe ý của Giang Lâm thì cái c.h.ế.t của mẹ anh có liên quan đến chuyện này?

Chẳng trách từ nhỏ đến lớn Giang Lâm không thân thiết với Giang Khải Bang, đổi lại là ai cũng không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra được!

Giang Lâm: "Nói như vậy là ông không muốn thừa nhận rồi? Xem ra tôi chỉ còn cách công bố những bức thư mà hai người đã viết trước đây!"

"…"

Giang Khải Bang lùi lại hai bước, chân mềm nhũn ngã ngồi xuống đất.

Thảo nào năm đó ông ta vội vã về nhà tìm thư lại phát hiện thiếu một bức, ông ta còn tưởng mình vô tình làm rơi ở đâu đó khiến ông ta lo lắng đề phòng một hồi, về sau thấy không ai nhắc đến, trái tim treo cao của ông ta mới buông xuống.

Chẳng ngờ hóa ra là bị Giang Lâm nhặt được!

"..."

Lâu Tú Anh đối diện với ánh mắt khinh thường của mọi người, trực giác cảm nhận mạch m.á.u trong đầu đập thình thịch, hận không thể ngất xỉu ngay tại chỗ.

Bà ta đã nói mà, năm đó khi bà ta gả sang, Giang Lâm còn chưa đầy bốn tuổi nhưng bất luận bà ta có lấy lòng thế nào thì anh vẫn không thân thiết với bà ta, hóa ra anh đã phát hiện ra từ lâu rồi.

Xung quanh như c.h.ế.t lặng, không một tiếng động.

Mặc dù không có ai trong nhà họ Giang lên tiếng nhưng Giang Khải Bang và Lâu Tú Anh đứng đó, như thể toàn bộ quần áo trên người họ đều bị lột sạch, vô cùng khó xử.

Cuối cùng vẫn là bác cả Giang Khởi Nghiêm này phá vỡ sự im lặng: "Em ba, hai người quá đáng lắm rồi, bây giờ ông cụ vẫn chưa tỉnh, tôi không muốn nói mấy người ở đây, mấy người đi đi, việc thay phiên nhau chăm sóc ông nội tiếp theo, chi ba của mấy người không cần tham gia."

Giang Khải Bang: "…"

Lâu Tú Anh: "…"

Giang Hựu Hàm: "…"

Nhìn cảnh này, Bạch Du rất mừng vì cha cô đã dỗ Minh Thư về nhà.

Trước đó, Minh Thư cứ khóc đòi ở bệnh viện đợi ông cố tỉnh lại, cô cũng đồng ý nhưng bà nội và cha cô đều thấy bệnh viện không tốt lắm, hơn nữa mọi người bận rộn, sợ không có thời gian chăm sóc Minh Thư, vì vậy tốn không ít công sức mới dỗ được cô nhóc về nhà.

Bây giờ cô thấy bà nội và cha cô quyết định rất sáng suốt, nếu không để cô nhóc nhìn thấy cảnh này thì thật là không nói nên lời.

Lương Thiên Vũ không có cảm giác gì nhiều về chuyện cha mẹ vợ mình lén lút qua lại, theo anh ta thì những chuyện không thể công khai như thế này chắc chắn nhà họ Giang còn nhiều, chỉ là chưa đưa ra ánh sáng mà thôi nhưng anh ta rất tức giận vì hai người đã phá hỏng kế hoạch của anh ta.

Ban đầu anh ta định mượn cơ hội này kéo Giang Lâm hoặc những con cháu khác trong nhà họ Giang hợp tác làm ăn với mình, bây giờ mọi chuyện đổ bể hết rồi.

May mà anh ta đã ra tay trước.

Anh ta nghĩ đến gói kẹo mà bà Bạch đã mang về, khóe miệng không nhịn được cong lên một nụ cười gian xảo.

Giang Hựu Hàm thì vô cùng khó xử, cô ta không ngờ mẹ mình lại là kẻ thứ ba chen chân vào!

Vậy thì khi cô ta muốn lấy Lương Thiên Vũ, tại sao mẹ lại mắng cô ta là đồ không biết xấu hổ, dù sao thì cô ta và Lương Thiên Vũ đều là hai bên tình nguyện, cũng không phá hoại hôn nhân của người khác!

Cả bốn người đều im lặng nhưng đều có những toan tính riêng.

***

Bên bệnh viện.

Sau khi bàn bạc, người đầu tiên ở lại trực là chi đầu và chi hai mỗi chi cử ra một người, những người khác về nhà.

Bạch Du và Giang Lâm sóng vai nhau đi trên đường, cả hai đều không nói gì, chỉ có tiếng tuyết dưới chân họ kêu sột soạt.

Một lúc sau, Giang Lâm đột nhiên nói: “Thực ra không có lá thư đó.”

“Hả?”

Bạch Du ngẩn người, vẻ ngơ ngác trông hơi ngốc nhưng chính cô không thấy được.

Khóe miệng Giang Lâm khẽ nhếch lên: “Ý anh là lá thư anh vừa nói, thực ra anh không có lấy ra.”

Nếu anh có lá thư đó, anh đã không đợi đến hôm nay.

Hồi nhỏ anh nhớ mẹ anh vừa mang thai Giang Khải đã rất vui, còn kéo tay anh đi sờ bụng mẹ, hỏi anh muốn em trai hay em gái, mẹ còn tự tay làm

quần áo và đồ chơi cho anh và đứa bé trong bụng nhưng không biết từ ngày nào, mẹ anh không làm quần áo và đồ chơi nữa, dần dần trên mặt cũng không còn nụ cười.

Anh biết được điều đó là vì anh phát hiện ra chiếc khăn tay cha anh dùng giống hệt chiếc khăn tay Lâu Tú Anh dùng sau này nhưng mọi thứ chỉ là anh đoán, hơn nữa lúc đó anh còn nhỏ, dù có nói ra cũng không ai tin.

Mãi đến khi anh được phân công tới đảo Quỳnh Châu, anh mới đi tìm bảo mẫu đã chăm sóc mẹ anh năm xưa, từ miệng bà ấy, anh mới biết được chuyện năm đó, đó cũng là lý do tại sao anh rất ít khi về nhà, cũng là nguồn cơn khiến anh ngày càng xa cách với gia đình.

TBC

Lý do anh không vạch trần trước đó là do anh không muốn ông nội buồn và khó xử nhưng hai người kia ngày càng không biết xấu hổ, nếu họ không muốn giữ thể diện thì anh cũng không cần phải nghĩ cho họ.

Chương 797: Chương 797

DTV-EBOOK

Bạch Du tiến lại nắm tay anh, nhẹ giọng nói: “Anh làm không sai.”

Vừa rồi anh đã vạch trần chuyện cha anh và Lâu Tú Anh gian díu trước mặt mọi người, cũng đồng nghĩa với việc anh đã hoàn toàn đoạn tuyệt với cha anh.

Ra quyết định này, hẳn là không dễ dàng gì với anh.

Nhưng dù anh có quyết định gì thì cô cũng sẽ không do dự đứng về phía anh.

Tới ngày hôm sau ông Giang mới tỉnh lại, người đã tỉnh nhưng cơ thể rất yếu.

Viện trưởng Trịnh và các bác sĩ khác đã kiểm tra cho ông ấy, tin tốt là ông ấy đã qua cơn nguy kịch, cũng không phát sinh thêm biến chứng nào nhưng viện trưởng Trịnh dặn ông ấy sau này không được làm việc quá sức, lỡ như tái phát thì dù có thần tiên cũng không cứu được.

Trải qua lần này, ông Giang chỉ còn cách nghỉ hưu.

Biết tin ông cố đã tỉnh, Minh Thư không thể chờ thêm được nữa, ôm đồ khảm xà cư do mình làm đến bệnh viện thăm ông cố.

Bạch Du bảo cô bé đợi một chút, ông cố tỉnh lại nhưng ăn uống rất kém, lại có nhiều thứ không thể ăn, cô định làm cho ông ấy một ít đồ ăn mềm dễ tiêu mang đến.

Bước tới phòng bếp, cô nghiền nát táo và khoai lang đã hấp chín, sau đó cho thêm bột mì vào trộn đều, vì ông Giang không thể ăn đồ dầu mỡ nên cô không cho dầu, cũng không cho đường, sau khi trộn đều thì cô dùng thìa múc một thìa trải ra thành hình bánh cỡ lòng bàn tay rồi đổ vào chảo, rán nhỏ lửa, thỉnh thoảng lật để tránh dính chảo.

Bánh táo khoai lang làm xong mềm xốp, ngọt thanh, rất thích hợp cho người bệnh nặng mới khỏi.

Đến bệnh viện, Minh Thư nhìn thấy ông cố nằm trên giường bệnh, gầy đến mức hai má hóp lại, đôi mắt to lập tức ngấn lệ, sau đó quay sang ôm c.h.ặ.t c.h.â.n mẹ khóc: "Mẹ ơi, con không muốn ông cố bị bệnh."

TBC

Ông Giang thấy chắt gái khóc mà mềm lòng: "Ngoan, đừng khóc, ông cố sẽ sớm khỏe thôi."

Minh Thư lau nước mắt, ôm đồ khảm xà cừ mình làm bước đến, giọng nói mềm mại: "Ông cố, ông phải sống lâu trăm tuổi, cháu sẽ chia một nửa tuổi thọ của cháu cho ông, ông đừng bị bệnh nữa nhé?"

Ông Giang mềm lòng, tấm lòng trẻ thơ trong sáng nhất, cũng khiến người ta cảm động nhất: "Ông cố nghe lời cháu, sau này không bị bệnh nữa nhưng cháu không được chia tuổi thọ cho ông cố một nửa, nếu không ông cố sẽ biến thành yêu tinh già."

Minh Thư bị chọc cười: "Nếu ông cố thành yêu tinh già thì cháu sẽ là yêu tinh nhỏ!"

Bạch Du: "..."

Nhưng một già một trẻ lại cười rất vui vẻ.

Ông Giang nhìn thấy đồ khảm xà cừ Minh Thư làm cho mình, vô cùng vui mừng, thậm chí còn ăn ngon miệng hơn, một hơi ăn hết hai cái bánh táo khoai lang.

Vì ông Giang không được xuất viện nên nhà họ Giang đón năm mới ở bệnh viện.

Bạch Du tranh thủ thời gian bận rộn để gặp Lâm Hướng Tuyết.

Lần gặp mặt này, cô phát hiện Lâm Hướng Tuyết đã thay đổi rất nhiều so với trước đây, cả người toát lên vẻ đẹp tự tin, ánh mắt cũng khác trước, trở nên rất kiên định.

"Đài phát thanh lớn nhất Thủ đô đã nói với tớ rồi, bảo tớ tốt nghiệp là đến đài của họ làm phát thanh viên, Bạch Du, tớ vui quá! Trước đây tớ không dám nghĩ đến chuyện này! Cảm ơn cậu Bạch Du, nếu không phải cậu vẫn luôn động viên tớ đi thi đại học, chắc chắn tớ sẽ không có ngày hôm nay!"

Lâm Hướng Tuyết nở nụ cười rạng rỡ, vừa khoa tay múa chân vừa hào hứng nói.

Bạch Du thực sự vui mừng cho cô ấy: "Cảm ơn tớ làm gì, người cậu phải cảm ơn là chính cậu đấy, là cậu đã quyết định đi thi đại học, cũng là cậu đã miệt mài ôn tập và nỗ lực, tất cả đều là do cậu cố gắng giành lấy!"

Hai đứa nhỏ Tiểu Mang Cầu và Minh Thư ngồi bên cạnh cùng nhau ăn đồ ăn vặt, Tiểu Mang Cầu rất thích chị gái lớn hơn mình này, không chỉ lấy hết kẹo sữa Thỏ Trắng mình mang đến mà còn muốn đưa cả

tiền lì xì mình nhận được từ ông bà ngoại cho Minh Thư.

Đương nhiên Minh Thư không nhận, cô bé coi Tiểu Mang Cầu như một em bé lớn, liên tục đút cho cô bé ăn đồ ăn ngon, hai đứa một đứa đút rất vui vẻ, một đứa ăn rất thích thú, hòa hợp vô cùng.

Lâm Hướng Tuyết tiến lại gần Bạch Du, hạ giọng nói: "Chẳng phải trước đây cậu bảo tớ nếu có tiền không dùng thì mua thêm nhà ở Thủ đô sao?"

Bạch Du gật đầu: "Tớ nhớ hình như chồng và cha mẹ chồng cậu không đồng ý, sao thế, bây giờ họ đổi ý rồi à?"

Lâm Hướng Tuyết lắc đầu: "Không có, nhưng tớ đã lén mua rồi!"

Bạch Du nhướng mày.

Lâm Hướng Tuyết: "Cậu biết đấy, để học hỏi cậu, cũng để theo kịp cậu, mấy năm đại học tớ vẫn luôn làm một số việc vặt cho đài phát thanh, kiếm được một số tiền, cộng với số tiền cha mẹ và ông nội cho tớ khi tớ lấy chồng, tớ nghĩ số tiền này để đấy cũng chẳng có tác dụng gì nên tớ nhờ mẹ tớ giúp tớ mua ba căn nhà ở Nhị Hoàn, còn có cả một cái sân lớn."

Lúc đầu cha mẹ và ông nội cô ấy cho cô ấy số tiền hồi môn này là muốn cô ấy sống tốt hơn ở nhà chồng nhưng trước khi lấy chồng, mẹ cô ấy đã từng dạy cô ấy đừng dễ dàng nói với nhà chồng, càng đừng dễ dàng lấy tiền ra.

Ban đầu cô ấy còn thấy mẹ mình nghĩ xấu về người khác quá nhưng sau khi lấy chồng thì cô ấy mới hiểu câu "phụ nữ ở nhà chồng mãi mãi là người

ngoài", đương nhiên nhà họ Tằng không phải là người xấu, tuy mẹ chồng cô ấy có hơi tính toán nhưng cũng không phải là người cực phẩm, Tằng Cảnh Lâm càng không làm gì có lỗi với cô ấy, chỉ là nói thế nào nhỉ, nhiều lúc cô ấy đều cảm thấy họ không coi cô ấy là người một nhà.

Trong mắt mẹ chồng thì cô ấy giống như một công cụ sinh con hơn, còn cô ấy và Tằng Cảnh Lâm hai năm nay càng ngày càng không có gì để nói, trước đây Bạch Du khuyên cô ấy mua nhà, cha mẹ chồng và chồng đều không đồng ý, cô ấy không muốn cãi nhau với họ nên cô ấy đã từ bỏ ý định mua nhà, lý do cô ấy thay đổi ý định là vì cách đây không lâu mẹ chồng lại khuyên cô ấy từ bỏ việc học và đảng viên, bảo cô ấy sinh đứa thứ hai rồi hãy đi tìm việc làm.

Tuy Tằng Cảnh Lâm không nói gì nhưng rõ ràng cũng đồng ý với lời mẹ anh ta, lúc đó cô tức đến bật cười. Cũng từ khoảnh khắc đó, cô ấy đã quyết định sẽ không bao giờ nói cho họ biết chuyện hồi môn, cô ấy lấy số tiền mình kiếm được mấy năm nay cộng với tiền hồi môn rồi đưa cho mẹ mình, bảo bà ấy giúp mình mua nhà.

Khoảng khắc nhận được chìa khóa nhà kia khiến cô ấy cảm thấy vô cùng vững tâm.

Cảm giác như trời đất bao la, cuối cùng cũng có một nơi thuộc về mình.

Nếu cô ấy ly hôn thì nhà mẹ đẻ của cô hiển nhiên sẽ không thiếu chỗ cho cô ấy ở nhưng có nhà riêng của mình và sống ở nhà mẹ đẻ hoặc nhà người khác, cảm giác đó hoàn toàn khác nhau.

Lúc đó cô ấy phấn khích đến nỗi không nhịn được mà nhảy múa trong nhà, tiếc là Bạch Du và Tôn Tường Vy không ở bên cạnh cô ấy, bằng không chắc chắn cô ấy sẽ ăn mừng thật tưng bừng với họ.

Bạch Du thấy cô ấymặt mày hớn hở, không nhịn được trêu chọc: "Cậu nói chuyện quan trọng như vậy với tớ, chẳng lẽ không sợ tớ nói ra sao?"

Lâm Hướng Tuyết cố tình giả vờ dáng vẻ rất sợ hãi: "Tớ sợ lắm, xin cậu đừng nói ra, chỉ cần cậu đồng ý với tớ, cậu bảo tớ làm gì tớ cũng làm!"

Nói rồi Lâm Hướng Tuyết còn liếc mắt đưa tình với Bạch Du.

Bạch Du không nhịn được bật cười: "Muốn tớ không nói ra cũng được, mời tớ đi xem phim đi."

Lâm Hướng Tuyết: "Thế thì còn gì dễ hơn!"

Vì vậy hai người cùng đưa con gái đến rạp chiếu phim Vương.

Một năm này, bộ phim "Thiếu Lâm Tự" chính thức công chiếu trong nước, vừa công chiếu đã vô cùng nổi, Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết đến đó, xếp hàng nửa tiếng mới mua được vé.

Vé xem phim một xu một vé nhưng lại tạo nên kỳ tích phòng vé 1,6 tỷ.

Năm chưa hết nhưng Bạch Du và Giang Lâm đã chuẩn bị về đảo Quỳnh Châu, không phải là họ không muốn ở lại thêm vài ngày mà là vì kỳ nghỉ của Giang Lâm có hạn.

May mà ông Giang đã xuất viện, chi đầu vì để chăm sóc ông ấy tốt hơn nên đã chuyển đến tứ hợp

viện.

Vé xe lửa ngày Tết rất khan hiếm, dù có quen biết cũng khó mua.

Chương 798: Chương 798

DTV-EBOOK

Giang Lâm nhờ người mua được vé khởi hành vào buổi tối, thời gian hơi gấp, Bạch Du vội vàng thu dọn đồ đạc, cha cô và ông Giang chuẩn bị rất nhiều thứ cho họ mang về đảo Quỳnh Châu, cô mất rất nhiều công sức mới đóng gói được bảy tám phần nhưng vẫn còn một số thứ không nhét vào được.

Cô quay đầu lại đột nhiên nhìn thấy trên ghế sô pha có một chiếc túi du lịch do bà nội mang đến, nhấc lên không nặng lắm, chứng tỏ vẫn chưa đầy, cô vội vàng kéo khóa túi du lịch ra định nhét thêm một số thứ vào.

Ai ngờ vừa mở ra, cô đã thấy bên trong có một gói kẹo, cô lấy gói kẹo ra thì phát hiện trên đó có in dòng chữ tiếng Anh "Chcolate."

Rõ ràng sôcôla này là hàng nhập khẩu từ nước ngoài nhưng cô không nhớ mình đã mua loại nhãn hiệu này, tuy nhiên cô nghĩ là người nhà bên ngoại mua cho bà nội ăn, đang định cất lại thì Minh Thư chạy đến.

Thấy gói kẹo sôcôla trong tay cô, cô bé nói to: "Mẹ, cô xấu cho đấy!"

Cô xấu?

Bạch Du ngẩn người: "Con nói đến cái cô trước đây đến thành phố Quảng của chúng ta sao? Giang Hựu Hàm?"

Minh Thư gật đầu: “Cho lúc ông cố bị bệnh, mẹ đi gọi điện thoại, cô ta bảo con ăn, bà cố không muốn, cô ta còn cãi nhau với bà cố.”

Cô bé rất thích ăn sôcôla nhưng người đó trừng mắt nhìn bà cố, là người xấu nên cô bé không ăn đồ cô ta cho!

Bạch Du cảm thấy có gì đó không ổn.

Theo tính cách của Giang Hựu Hàm, hôm đó cô ta bị mình đuổi ra khỏi nhà thì cô ta hẳn phải rất tức giận mới đúng, sao lại chủ động tặng cho nhà cô loại kẹo đắt tiền như vậy?

Một gói sôcôla nhỏ như vậy, phải gần hai mươi đồng, đây tuyệt đối không phải là chuyện Giang Hựu Hàm có thể làm.

Nếu không phải Giang Hựu Hàm làm, vậy chỉ có một khả năng, đó là Lương Thiên Vũ bảo cô ta làm vậy.

Nhưng tại sao Lương Thiên Vũ lại tặng cho họ loại kẹo đắt tiền như vậy, hơn nữa lúc cô và Giang Lâm ở đó không tặng, mà lại đợi đến khi hai người họ đi rồi mới tặng, trừ khi…

Loại kẹo này có vấn đề!

Họ lo lắng khi tặng trước mặt cô và Giang Lâm sẽ bị phát hiện ra điều bất thường nên đợi đến khi hai người họ đi rồi mới nhét cho Minh Thư.

Bạch Du càng nghĩ càng thấy không ổn, vội vàng cầm kẹo đi tìm Giang Lâm.

Giang Lâm vừa từ phòng sách của ông Giang ra, nghe cô kể lại sự việc, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng

nghiêm trọng: “Anh mang đi nhờ bạn hóa nghiệm thử xem.”

Bạch Du gật đầu, quay về tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Kết quả hóa nghiệm sẽ không có ngay được, họ đã mua vé xe lửa nên chỉ có thể đi đúng giờ.

Đến khi họ đến đảo Quỳnh Châu, kết quả hóa nghiệm cũng vừa mới có.

Qua giám định, gói sôcôla mà Lương Thiên Vũ và Giang Hựu Hàm tặng có chứa thành phần ma túy - heroin.

Heroin có tính gây nghiện rất mạnh, thuộc loại thuốc gây hại nhất trong các loại thuốc phiện, độc tính mạnh và rất khó cai nghiện!

Bạch Du tức giận.

Cô tưởng rằng dù Lương Thiên Vũ và Giang Hựu Hàm có độc ác đến mấy thì nhiều nhất cũng chỉ cho thêm thuốc xổ vào sôcôla, không ngờ họ lại độc ác đến mức cho cả ma túy!

Độc tính của Heroin mạnh như vậy, ngay cả người lớn ăn vào cũng rất khó cai, huống chi là trẻ con!

Cô không dám tưởng tượng, nếu lúc đó không phải bà nội ngăn cản, nếu Minh Thư và Niệm Niệm giống như những đứa trẻ khác thèm ăn đòi ăn thì sao, nghĩ đến khả năng đó, toàn thân cô không khỏi run rẩy.

Bạch Du không liên tưởng tới ma túy là vì cả Lương Thiên Vũ và Giang Hựu Hàm đều không giống như người nghiện ma túy, người nghiện ma túy thì

mắt vô hồn, hơn nữa cơ thể sẽ gầy gò nhưng hai vợ chồng họ hoàn toàn không giống vậy.

Vì vậy cô không nghĩ đến khía cạnh đó nhưng hai người này quá độc ác!

Mặt Giang Lâm trầm đến mức gần như có thể nhỏ nước.

Anh lập tức gọi điện về Thủ đô, báo án bắt giữ hai vợ chồng Lương Thiên Vũ và Giang Hựu Hàm.

Nhưng tin tức từ Thủ đô truyền về lại nói rằng Lương Thiên Vũ và Giang Hựu Hàm đã rời khỏi Thủ đô từ ba ngày trước.

Đừng nói đến việc Lương Thiên Vũ và Giang Hựu Hàm chỉ trở về Thâm Quyến, cho dù họ có trốn đến chân trời góc bể thì Giang Lâm cũng sẽ không tha cho hai người này!

Lòng Bạch Du vẫn còn sợ hãi: "Chỉ sợ họ không phải nảy sinh ý định này trong lúc nhất thời, lần trước chạy đến thành phố Quảng tìm chúng ta, có lẽ đã có ý định này rồi."

Biết đâu lần trước những thứ Giang Hựu Hàm mang đến có vấn đề, chỉ vì cô không nhận đồ của cô ta nên lần đó không phát hiện ra.

Bây giờ nghĩ lại, Bạch Du thực sự muốn dùng búa đập vỡ đầu hai người họ!

Giang Lâm gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Mục tiêu của Lương Thiên Vũ hẳn là anh."

Lương Thiên Vũ đến Thâm Quyến chưa đầy một năm nhưng đã kiếm được rất nhiều tiền, hai vợ chồng giống như những kẻ mới giàu, không chỉ đeo

vàng đeo bạc mà còn mua cả xe con mà xe con nội địa tốt nhất hiện nay là Hồng Kỳ, người bình thường có thể mua được là Thượng Hải, một chiếc phải tám mươi nghìn đồng.

Trong thời đại này, người dân muốn lấy ra một trăm đồng tiền gửi ngân hàng cũng khó, cha Lương Thiên Vũ mất sớm, trước kia gia đình dựa vào người mẹ góa chồng của anh ta để chống đỡ, sau khi Lương Thiên Vũ vào đơn vị, mặc dù kinh tế nhà họ Lương đã khá hơn nhiều nhưng con cái bên dưới rất nhiều nên cũng không khá giả, càng đừng nói đến sau này Lương Thiên Vũ mất việc, cả nhà họ Lương giống như những con đỉa bám trên người Giang Hựu Hàm.

Mặc dù bây giờ Thâm Quyến đầy rẫy cơ hội kinh doanh nhưng người bình thường đến đó vẫn phải bắt đầu lại từ đầu, dùng sức lực và thời gian để kiếm chút tiền vất vả, có thể kiếm được nhiều hơn so với làm việc trong công xưởng nhưng tuyệt đối không thể trong vòng một năm mua nhà mua xe, trừ khi… Làm những việc phi pháp.

Nghe Giang Lâm nói vậy, Bạch Du cũng hiểu ra ngay: “Lần trước Giang Hựu Hàm đến thành phố Quảng, nói Lương Thiên Vũ muốn kéo anh cùng làm ăn, bây giờ nghĩ lại, có lẽ họ muốn kéo anh xuống nước, không chỉ muốn kéo anh xuống nước, còn muốn thông qua ma túy để khống chế anh làm việc cho họ!”

Giang Lâm đứng dậy: “Em ngủ trước đi, anh sẽ báo cáo chuyện này lên trên.”

Nói xong anh đã vội vã đi.

Bạch Du lại không ngủ được, cô khoác áo ngoài xuống tìm bà nội.

“Hai đứa lòng lang dạ sói này, bà nhìn là biết chúng không có ý tốt, hôm đó bà định ném đồ trả lại nhưng ông Giang vẫn còn hôn mê bất tỉnh ở trong, hơn nữa nhà họ Giang có nhiều người nhìn như vậy nên bà đành thôi, định về nhà rồi sẽ ném đi nhưng về đến nhà thì có quá nhiều việc, nhất thời quên mất.”

Bây giờ bà Bạch nghĩ lại vừa tức vừa sợ, nếu như gói sôcôla đó bị người khác lật ra, người khác không cẩn thận như Bạch Du, trực tiếp lấy ra ăn thì phải làm sao?

Ma túy là thứ có thể tùy tiện đụng vào sao? Đặc biệt là trẻ con, một khi nghiện ngập, cả đời coi như xong!

Hai đứa đáng chết!

Bà Bạch càng nghĩ càng tức, hận không thể lăng trì Lương Thiên Vũ và Giang Hựu Hàm.

Bạch Du sợ bà nội bị tức giận, vội vàng giúp bà vỗ lưng cho dễ thở: “Bà đừng vì loại người đó mà tức giận ảnh hưởng tới sức khỏe của mình, Giang Lâm đã đi xử lý chuyện này rồi, dù thế nào cũng sẽ không dễ dàng tha cho hai người họ.”

Hai chị em Minh Thư và Niệm Niệm đã ngủ, Bạch Du nghĩ đợi đến mai hai đứa tỉnh dậy, còn phải nhắc lại với chúng là không được ăn đồ người ngoài cho.

Nhà họ Giang ở Thủ đô biết được đồ mà Lương Thiên Vũ và Giang Hựu Hàm tặng có chứa ma túy, vừa hoảng vừa sợ, hai người này cũng tặng cho họ không ít đồ, có một số là đồ ăn nhập khẩu từ nước

ngoài, họ không thấy có vấn đề gì nên đều lấy cho trẻ con ăn, người lớn cũng ăn không ít.

Mấy nhà vội vàng lấy số đồ còn lại đi kiểm tra, sau đó thấp thỏm chờ kết quả, trong thời gian này, ngưỡng cửa nhà của chi ba gần như bị giẫm nát, Giang Khải Bang và Lâu Tú Anh bị mắng cho như chó.

Nếu không phải ông Giang vẫn đang trong thời gian dưỡng bệnh, không thể tức giận thì chắc chắn họ sẽ mách với ông ấy, sau đó đuổi hết một nhà gieo họa này ra ngoài!

Giang Khải Bang hoàn toàn không biết chuyện của con gái con rể, bị mấy chi khác chỉ thẳng mũi mắng tận nhà khiến ông ta tức đến nỗi suýt nổ mạch máu, đợi mọi người đi hết, ông ta lại lập tức đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Lâu Tú Anh cho rằng bà ta quá nuông chiều con gái, ngay từ đầu không nên để con gái gả cho Lương Thiên Vũ, hơn nữa sau khi Lương Thiên Vũ không có việc làm thì chính Lâu Tú Anh đã lén lút đưa tiền cho hai người.

Chương 799: Chương 799

DTV-EBOOK

Lâu Tú Anh tức đến run cả người, con gái không phải chỉ của một mình bà ta, bình thường ông ta không quan tâm con gái, bây giờ xảy ra chuyện lại đổ hết trách nhiệm lên đầu bà ta nhưng bà ta chỉ dám tức giận chứ không dám nói.

Đối với việc Lương Thiên Vũ đột nhiên kiếm được nhiều tiền như vậy, thực ra trong lòng bà ta cũng có nghi ngờ, chỉ là lần này Lương Thiên Vũ về tặng bà ta hai sợi dây chuyền vàng rồi lại đưa cho bà ta một nghìn đồng tiền mặt, số tiền này quá hấp dẫn, hơn nữa vì chuyện con gái gả cho Lương Thiên Vũ mà bà ta đã bị mọi người chế giễu nhiều năm như vậy, bây giờ hiếm khi có thể ngẩng cao đầu nên bà ta giả vờ không phát hiện ra những điều bất thường đó.

Nhưng bà ta không ngờ là Lương Thiên Vũ lại to gan như thế, vậy mà dám đụng vào ma túy!

Bà ta sợ hãi vội vàng gọi điện thoại đến Thâm Quyến, lần đầu gọi, người nghe điện thoại là một người phụ nữ nói tiếng phổ thông không chuẩn, nói là họ thuê bảo mẫu, lần thứ hai gọi vẫn là bảo mẫu đó, lần thứ ba gọi, thậm chí không có ai nghe máy.

Ban đầu trong lòng bà ta còn tồn tại chút may mắn, hy vọng là Giang Lâm đang hãm hại chi ba của họ, là Giang Lâm không muốn thấy chi ba của họ phát triển nhưng bây giờ tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

Lâu Tú Anh ngã ngồi xuống đất, cái điện thoại trong tay cũng rơi xuống thảm, mặc dù bà ta thường chê con gái vô dụng, lại tức giận vì con gái tự hủy hoại bản thân khi chọn nhà chồng rác rưởi như nhà họ Lương nhưng dù sao thì con gái cũng là m.á.u mủ ruột thịt của bà ta, là đứa con duy nhất của bà ta.

Tệ hơn vẫn còn ở ngoài, Kim Tiểu Bảo đã lấy trộm toàn bộ số tiền mà Lâu Tú Anh giấu dưới nệm, trong đó có một nghìn đồng mà Lương Thiên Vũ đưa cho bà ta, cùng với vài trăm đồng bà ta tự tích cóp, còn có một số vòng cổ và đồ trang sức, tất cả đều bị cướp sạch.

Cú sốc này quá lớn, Lâu Tú Anh tức đến méo cả miệng, miệng ú ớ không nói nên lời, nước miếng không ngừng chảy ra.

Đúng lúc có người đưa thư đến thấy không ổn nên vội gọi người đưa Lâu Tú Anh đến bệnh viện, mạng thì cứu được nhưng bà ta lại bị đột quỵ, liệt nửa người.

Lâu Tú Anh nằm trên giường bệnh, người không thể cử động, miệng không thể nói, chỉ có thể phát ra tiếng ú ớ, không lâu sau nước miếng chảy đầy cổ, Giang Khải Bang thấy vậy, buồn nôn đến mức không ăn nổi cơm, sau đó thậm chí còn không bước vào phòng bệnh trong nhiều ngày liền.

Giang Khải Bang không muốn chăm sóc Lâu Tú Anh lại muốn đẩy trách nhiệm này cho Bạch Du, ông ta gọi điện thoại đường dài đến, bảo Bạch Du về Thủ đô chăm sóc mẹ chồng Lâu Tú Anh, Bạch Du ngay cả

mắng ông ta cũng ngại lãng phí nước bọt nên trực tiếp cúp điện thoại.

Nếu người nằm trên giường bệnh là mẹ ruột của Giang Lâm thì cô về chăm sóc cũng là lẽ thường tình nhưng Lâu Tú Anh là cái thá gì, huống chi Giang Lâm đã được nhận nuôi, vì vậy Bạch Du không thèm để ý đến ông ta.

Giang Khải Bang tức điên lên nhưng ông ta lại không dám tìm thẳng Giang Lâm, cuối cùng đành phải bỏ tiền thuê người chăm sóc Lâu Tú Anh.

So với cảnh gà bay chó sủa ở chi ba của nhà họ Giang thì phía Bạch Du lại đón nhận một tin vui…

Ngọc trai mà cô đặt mua trước đó cuối cùng cũng có thể thu hoạch!

Thực ra nói đúng hơn là cô hợp tác với viện nghiên cứu chứ không phải đặt mua, cô dùng nhân tài là Vũ Bằng Hồng để góp vốn về mặt kỹ thuật, mượn nơi của viện nghiên cứu để nuôi cấy một lô ngọc trai nước biển.

Những năm gần đây, viện nghiên cứu tập trung vào việc nuôi cấy ngọc trai cỡ lớn nhưng vì vấn đề kỹ thuật nên gặp phải nút thắt, mãi không thể đột phá, còn Bạch Du khi đó vì chính sách nên không thể xây dựng công xưởng, vì vậy sau khi hai bên bàn bạc thì họ quyết định hợp tác.

Viện nghiên cứu cung cấp địa điểm để giúp nuôi cấy một lô ngọc trai, còn Bạch Du thì bỏ tiền mua trai ngọc Mã Thị và cung cấp kỹ thuật, đồng thời cam kết sẽ truyền đạt lại cho viện nghiên cứu toàn bộ kiến thức về nuôi cấy ngọc trai mà Vũ Bằng Hồng học

được ở nước ngoài, hiện tại, lô trai ngọc Mã Thị mà Bạch Du mua đã có thể thu hoạch.

Nhận được điện thoại của viện nghiên cứu, Bạch Du vô cùng vui mừng, cô lập tức gọi Vũ Bằng Hồng đến rồi lại dẫn theo Lại Mỹ Thanh, còn công xưởng thì giao cho Triệu Kí Thu và Dư Tiểu Kiệt quản lý, sau đó lên đường.

Từ công xưởng tới viện nghiên cứu phải đi xe mất nửa ngày, đến huyện lị nơi đặt viện nghiên cứu thì đã hơn hai giờ chiều, ba người tiện tay mua vài cái bánh bao ở ven đường để lót dạ rồi vội vã đến viện nghiên cứu.

Nhân viên công tác của viện nghiên cứu thấy nhóm người Bạch Du thì đều mặt đầy phấn khích, họ đã chờ khoảnh khắc này hai năm, có thể nuôi cấy ra "ngọc trai lớn" hay không, thành bại chỉ trong một lần này.

Bạch Du cũng không chần chừ, sau khi chào hỏi với đối phương, cô dứt khoát nói: "Chủ nhiệm Liên, chúng ta mở con trai đi!"

Chủ nhiệm Liên gật đầu: "Mở con trai!"

Một tiếng ra lệnh, những con d.a.o rọc trong tay nhân viên mở con trai lần lượt hoạt động.

Khi viên ngọc trai đầu tiên được mở ra, mọi người đều thốt lên một tiếng kinh ngạc: "Màu sắc của viên ngọc trai này trông tươi hơn so với những viên đã nuôi trước đây, hơn nữa chất lượng cũng tốt hơn."

Chủ nhiệm Liên đã không kịp chờ đợi cầm viên ngọc trai lên rồi đưa ra dưới ánh đèn lật qua lật lại để

xem, nụ cười trên mặt không giấu được: “Không tệ, chất lượng quả thực tốt hơn trước đây, chỉ tiếc là vẫn có hơi nhỏ.”

Thực ra viên ngọc trai trong tay chủ nhiệm Liên đã không còn nhỏ nữa, đường kính 7 li, hình cầu tròn trịa, bề mặt nhẵn bóng, không tìm thấy chút tì vết nào, là một viên ngọc trai thuộc loại trung bình khá.

Trong tương lai, những viên ngọc trai AKOYA và ngọc trai Nam được mọi người biết rõ đều là ngọc trai được sản xuất từ trai ngọc Mã Thị. Thông thường một con trai Mã Thị chỉ có thể nuôi một viên ngọc trai, đường kính ngọc trai thường vào khoảng 2-10 li.

Trước khi Bạch Du tham gia đầu tư vào công nghệ, những con trai Mã Thị mà viện nghiên cứu sản xuất trước đây thường chỉ có thể mở ra những viên ngọc trai có đường kính 2-7 li, với lại ngọc trai 7 li cũng rất hiếm, phần lớn đều nằm trong khoảng 2-6 li. Bây giờ viên đầu tiên đã mở ra được 7 li, hơn nữa độ bóng còn mạnh hơn trước, tin tức này khiến tất cả mọi người có mặt đều rất phấn khởi.

Nhưng đối với chủ nhiệm Liên, thế vẫn chưa đủ, họ muốn có ngọc trai lớn!

So với sự không hài lòng của chủ nhiệm Liên thì lúc này Bạch Du lại bị viên ngọc trai trước mắt chinh phục, quả không hổ danh là viên ngọc trai được mệnh danh là “quốc chi khôi bảo”, dưới ánh nắng mặt trời, bề mặt viên ngọc trai phản chiếu ra những quầng sáng rực rỡ như cầu vồng sau cơn mưa, đẹp đến động lòng người.

Trong đầu cô đã tưởng tượng ra sẽ làm viên ngọc trai này thành kiểu dáng nào để có thể tôn lên vẻ đẹp của nó một cách tối đa, cô chợt nghĩ đến bản thiết kế hình hoa lan của Ngũ Hiểu Đường trước đây, nếu đặt viên ngọc trai này vào trong chiếc lá vàng, chắc chắn sẽ rất đẹp.

Tiếp theo, những tiếng reo hò ngạc nhiên liên tục vang lên, một loạt những viên ngọc trai có đường kính sáu bảy li được mở ra, tất nhiên cũng có một số viên tương đối nhỏ hơn nhưng xét về chất lượng tổng thể, đều tốt hơn hẳn so với trước đây.

Có lẽ viện nghiên cứu và chủ nhiệm Liên có hơi thất vọng nhưng Bạch Du lại không quan tâm, ngọc trai càng lớn thì giá trị càng cao, giá cả ngọc trai quá đắt thì không tiếp cận với mọi người được, hơn nữa cũng không phù hợp để cho người bình thường đeo.

Hãy tưởng tượng xem, một người phụ nữ mặc một bộ quần áo công nhân nhưng lại đeo một chuỗi ngọc trai lớn có đường kính hơn mười li thì rõ ràng là có chút không phù hợp, nếu đổi thành những viên ngọc trai nhỏ hai ba li, không những không bị lạc lõng mà ngược lại còn rất thanh tú, sang trọng mà không phô trương.

Ngược lại mà nói một số phụ nữ lớn tuổi hoặc có khí chất thanh lịch, hoặc quý bà thì có thể đeo những viên ngọc trai lớn, hãy tưởng tượng xem, một người phụ nữ yểu điệu mặc một chiếc sườn xám được cắt may vừa vặn, lại đeo thêm chiếc vòng cổ ngọc trai có thiết kế độc đáo thì phong thái của người đẹp vùng Giang Nam lập tức hiện ra.

Chương 800: Chương 800

DTV-EBOOK

Vì vậy, đối với Bạch Du, ngọc trai lớn hay ngọc trai nhỏ thì cô đều thích.

Đột nhiên, nhân viên mở con trai lại hét lên một tiếng kinh sợ: "Chủ nhiệm Liên, mau xem, viên ngọc trai này có màu vàng sữa!"

"Màu vàng sữa?"

Chủ nhiệm Liên ngạc nhiên mừng rỡ đến mức suýt nhảy dựng lên.

Nhưng chưa kịp chạy tới thì ở đầu bên kia lại vang lên tiếng kinh hô của nhân viên mở con trai: "Viên này tôi mở ra có màu bạc!"

Chủ nhiệm Liên kích động đến mức mặt đỏ bừng, cảm thấy mũi sắp phun m.á.u đến nơi: "Cái gì? Không chỉ có màu vàng sữa, còn có màu bạc nữa sao? Đặt hết ở đó đừng động vào, tôi sẽ qua ngay!"

Cũng chẳng trách chủ nhiệm Liên kích động như vậy, ngọc trai của con trai Mã Thị thường có màu trắng, trước đây viện nghiên cứu chỉ nuôi được một viên có màu hồng nhạt, còn hai màu vàng sữa và bạc như thế này thì chưa từng có.

Bạch Du theo chân chủ nhiệm Liên chạy tới xem thử, quả nhiên nhìn thấy hai viên ngọc trai nuôi cấy thành công có màu sắc, tròn đẹp màu đẹp.

Lúc này không chỉ Bạch Du vui mừng, mà chủ nhiệm Liên cũng phấn khích như đứa trẻ được cho kẹo, vuốt râu cười không khép miệng được.

Nhưng Vũ Bằng Hồng lại thở phào nhẹ nhõm, mũi cũng thấy cay cay.

Cậu ta đã thành công!

Cuối cùng cậu ta cũng thành công rồi!

Mọi người đều nói cậu ta gặp may, mới có thể gặp được người tốt như Bạch Du, không chỉ được đưa đi nước ngoài học tập, mà khi về nước còn được làm chủ nhiệm công xưởng, mức lương là thứ mà cả đời người khác không dám nghĩ tới.

Nhưng người khác chỉ nhìn thấy vẻ ngoài hào nhoáng của cậu ta, chứ không ai biết cậu ta phải chịu áp lực lớn đến thế nào, từ khi hợp tác với viện nghiên cứu, cậu ta cứ cách một thời gian lại phải đích thân chạy tới, sợ rằng nhóm trai ngọc Mã Thị này bị nuôi hỏng nuôi sai.

Thời gian càng đến gần thì cậu ta càng áp lực, trong thời gian nghỉ Tết, cậu ta mất ngủ triền miên, chỉ lo bản thân sẽ phụ lòng sự bồi dưỡng và kỳ vọng của tổng giám đốc Bạch nhưng mọi lo lắng lúc này cuối cùng đã hóa thành bụi mù, mọi chuyện đã lắng xuống.

Lần này Bạch Du đã mua tổng cộng năm nghìn trai ngọc Mã Thị, khi ánh hoàng hôn dịu dàng nhuộm đỏ cả cổng viện nghiên cứu thì số trai ngọc Mã Thị cũng sắp hết, chỉ còn lại mười mấy con.

Lúc này chủ nhiệm Liên đã từ bỏ hy vọng: “Xem ra không thể mở ra được ngọc trai lớn rồi.”

Bạch Du: “Mặc dù không mở ra được ngọc trai lớn nhưng lần hợp tác này cũng là cục diện đôi bên cùng

có lợi mà?"

Chủ nhiệm Liên gạt đi tâm trạng thất vọng, liên tục gật đầu: "Đồng chí Bạch nói đúng, đúng là cục diện đôi bên cùng có lợi."

Lần hợp tác này, viện nghiên cứu của họ không chỉ nâng cao được kỹ thuật nuôi cấy được ngọc trai có màu sắc, mà chất lượng và kích thước của ngọc trai cũng đều tăng lên một đến hai bậc, còn nữa, trước đây chu kỳ nuôi cấy ngọc trai nhân tạo ít nhất cũng phải mất ba năm, mà lần này chỉ mất chưa đến hai năm!

Đã rút ngắn được gần một nửa thời gian, thời gian chính là tiền bạc, thời gian rút ngắn, có nghĩa là sau này sản lượng ngọc trai của đất nước có thể tăng gấp đôi, chỉ riêng khoản này thôi cũng đã rất đáng giá rồi!

Ngay khi mọi người đều cho rằng ngọc trai lớn không còn hy vọng thì khi con trai ngọc Mã Thị cuối cùng được cạy ra, nhân viên mở con trai nhìn thấy viên ngọc trai bên trong thịt trai ngọc Mã Thị thì cả người đều ngây ra, miệng há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng.

Người đồng nghiệp bên cạnh anh ta còn tưởng anh ta mở ra được viên ngọc xấu, đang định an ủi thì nhìn thấy viên ngọc trai trong tay anh ta rồi cũng ngây người ra với tư thế tương tự nhưng khác ở chỗ, anh ta có thể phát ra tiếng: "Chủ, chủ nhiệm Liên, ngọc, ngọc trai lớn!"

Lời vừa thốt ra như nước đổ vào chảo dầu, xung quanh đều sôi sục.

“Cái gì? Mở ra được ngọc trai lớn rồi sao? Thật hay giả vậy?”

“ngọc trai lớn, bất kể thật hay giả, đưa tôi xem là biết ngay!”

“Trời ơi, nếu thật sự có thể mở ra được ngọc trai lớn, chủ nhiệm Liên cũng phải kích động đến ngất xỉu đi?”

Chủ nhiệm Liên không ngất nhưng cũng chẳng khác gì ngất, may mà trợ lý bên cạnh ông ấy nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, mới không để ông ấy ngã xuống.

Nhưng rất nhanh, chủ nhiệm Liên đã tỉnh lại, hai má đỏ bừng, mắt sáng quắc đến đáng sợ, ông ấy lớn tiếng nói: “Tất cả không được nhúc nhích! Cậu, người mở con trai kia, cậu tên gì?”

“Báo cáo chủ nhiệm Liên, tôi tên là Vương Vệ Quốc.”

Nhân viên mở con trai đang nâng “ngọc trai lớn” cũng rất kích động nhưng có thể được thể hiện trước mặt lãnh đạo, anh ta không hề lúng túng, giọng nói vang dội đầy khí thế.

Chủ nhiệm Liên: “Tốt lắm, Vương Vệ Quốc, bây giờ cậu đừng cử động, cũng đừng run, từ từ đặt viên ngọc trai sang một bên, tôi sẽ qua ngay!”

Vương Vệ Quốc cẩn thận dùng nhíp gắp viên ngọc trai ra, sau đó rửa sạch bằng nước rồi lại cẩn thận đặt lên một tấm vải trắng nhẹ nhàng lau sạch, quá trình này còn nhẹ nhàng hơn cả đối xử với đứa con trai mới sinh của anh ta gấp vạn lần.

Bạch Du và nhóm người chủ nhiệm Liên đi tới, nhìn chăm chú, mắt ai nấy đều mở to.

“Ngọc trai lớn!”

Viên ngọc trai trên tấm vải trắng to tròn, bề mặt phản chiếu ánh sáng lấp lánh mê người.

Chủ nhiệm Liên run rẩy đưa tay nhẹ nhàng cầm viên ngọc trai lên, dùng dụng cụ đo một cái rồi giọng run run nói: “11 li!”

Con số này vừa thốt ra đã khiến xung quanh im lặng trong vài giây.

Ngay sau đó, mọi người lại sôi sục lên.

“11 li! Thật sự là ngọc trai lớn!”

“Nhật Bản nuôi cấy ngọc trai nhân tạo lớn nhất mới chỉ đạt 10 li, chúng ta lại nuôi cấy được ngõ trai của con trai Mã Thị 11 li, cuối cùng chúng ta cũng đã đánh bại Nhật Bản rồi!”

“Thành công rồi, cuối cùng chúng ta cũng đã thành công rồi!”

Đây là lần đầu tiên viện nghiên cứu sử dụng trai ngọc Mã Thị để nuôi cấy nhân tạo được viên ngọc trai lớn như vậy, trước đó nghe tin từ nước ngoài truyền đến nói rằng Nhật Bản dùng trai ngọc Mã Thị nuôi cấy được một viên ngọc trai 10 li, trong lòng mọi người đều rất không phục.

Ban đầu nuôi cấy ngọc trai là ở Trung Quốc, Nhật Bản còn học kỹ thuật nuôi cấy từ Trung Quốc nhưng bây giờ lại để họ đi trước, thua ai cũng không thể thua Nhật Bản!

Mấy năm nay, mọi người dốc hết sức muốn nuôi cấy được viên ngọc trai vượt qua Nhật Bản nhưng trước khi hợp tác với Bạch Du, viên ngọc trai lớn nhất mà họ nuôi cấy được mới chỉ đạt 9 li, một li nghe có vẻ rất nhỏ nhưng khoảng cách này lại rất khó vượt qua.

Nhưng bây giờ, cuối cùng họ đã thành công rồi!

11 li, lớn hơn một li so với viên ngọc trai lớn nhất của Nhật Bản!

Tất cả mọi người ôm nhau rất vui mừng, không ít người còn khóc vì quá vui.

Chủ nhiệm Liên cũng xúc động đến rơi nước mắt nhưng ông ấy không để niềm vui làm choáng váng đầu óc, mà cầm viên ngọc trai đến nơi tối tăm thì thấy viên ngọc trai này trong bóng tối nhờ ánh sáng yếu mà phản chiếu ra ánh sáng nhàn nhạt, giống như một bóng đèn nhỏ.

Cho đến lúc này, trái tim treo lơ lửng của chủ nhiệm Liên mới hạ xuống, chính thức tuyên bố: "Đây đúng là một viên ngọc trai lớn chất lượng cao!"

Nếu ngọc trai trong bóng tối không thể tạo ra cảm giác sáng bóng thì đó không phải là một viên ngọc trai chất lượng cao, còn viên ngọc trai trước mắt này không chỉ đủ lớn mà chất lượng cũng là thượng thừa!

Xung quanh vang lên một tràng hoan hô.

Tin tốt tới liên tiếp, mọi người cân thử những viên ngọc trai khai thác được, trời ơi, 12 kg!

Năm nghìn con trai ngọc thu được 12 kg ngọc trai!

Đây là sản lượng chưa từng có!

Trước đây mười nghìn con trai ngọc chỉ thu được khoảng mười cân ngọc trai nhưng bây giờ đã tăng gấp năm lần!

Trời ơi!

Ngay cả những người vừa rồi phát hiện ra ngọc trai lớn mà không khóc, lúc này cũng không nhịn được mà lau nước mắt.

Sản lượng này có nghĩa là ngành nuôi cấy ngọc trai sẽ mở ra một trang mới, điều này cũng có nghĩa là kỹ thuật nuôi cấy nhân tạo của nước ta sẽ bước vào thời kỳ phát triển chín muồi, sự nghiệp nuôi cấy ngọc trai của nước ta sẽ tỏa sáng trở lại!

Sau này chúng ta không còn phải bị ba ông lớn về ngọc trai nước ngoài đè đầu cưỡi cổ nữa!

Chương 801: Chương 801

DTV-EBOOK

Chủ nhiệm Liên nắm tay Bạch Du và Vũ Bằng Hồng, nước mắt lưng tròng: "Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người!"

Trong lòng ông ấy có ngàn vạn lời muốn nói nhưng lúc này ngoài một tiếng cảm ơn, những lời khác dường như đều thừa thãi.

Trong lòng Bạch Du cũng rất xúc động: "Thành quả này không phải của riêng tôi, mà là của mọi người, hai năm, bảy trăm ba mươi ngày đêm, là mỗi người có mặt ở đây đã tận tâm vun đắp nên viên ngọc trai lớn này, vun đắp nên lô ngọc trai này, vì vậy tôi cũng muốn cảm ơn mọi người!"

Nói xong, cô cúi đầu với tất cả mọi người.

Sau đó, cô nói tiếp: "Đồng thời, tôi có một tin muốn thông báo, tôi muốn tặng viên ngọc trai lớn này cho viện nghiên cứu!"

Theo thỏa thuận, tất cả những viên ngọc trai được nuôi cấy nhân tạo từ lô trai ngọc Mã Thị này đều thuộc về Bạch Du, tất nhiên cũng bao gồm cả viên ngọc trai lớn 11 li này.

Nếu không tặng viên ngọc trai lớn này, để Bạch Du giữ lại thì chắc chắn cô có thể bán được với giá rất tốt, thậm chí có thể thu hồi vốn đầu tư xây dựng công xưởng ngay lập tức.

Chỉ là sau khi cân nhắc, Bạch Du vẫn quyết định tặng cho viện nghiên cứu và quốc gia, để viện nghiên

cứu giữ thì có giá trị hơn nhiều so với để cô giữ.

Nghe Bạch Du nói vậy, trong lòng mọi người như được nhét một cục than hồng, ai nấy đều nóng ran.

Chủ nhiệm Liên cúi đầu thật sâu với Bạch Du: "Cảm ơn cô, đồng chí Bạch, cảm ơn sự cống hiến không cầu lợi của cô, tôi thay mặt quốc gia, thay mặt toàn thể viện nghiên cứu cảm ơn cô!"

"Viện nghiên cứu đã nuôi cấy được viên ngọc trai lớn lớn hơn ngọc trai của Nhật Bản!"

"Thu hoạch được 12 kg ngọc trai từ năm nghìn con trai ngọc, ngành nuôi cấy ngọc trai của nước ta sẽ mở ra một trang mới!"

Tin tức viện nghiên cứu nuôi cấy được ngọc trai lớn, cùng với sản lượng tăng gấp đôi như thể mọc cánh, nhanh chóng truyền khắp mọi miền đất nước.

Các ký giả của tòa soạn ồ ạt đổ về viện nghiên cứu, muốn tận mắt chứng kiến viên ngọc trai lớn đủ sức làm chứng cho lịch sử này, còn muốn biết viện nghiên cứu đã làm thế nào để trong thời gian ngắn như vậy mà tăng sản lượng lên gấp bội, đây sẽ là một tin tức chấn động cả nước, chấn động quốc tế!

Không nói đến các ký giả tòa soạn ở đảo Quỳnh Châu, ngay cả các ký giả ở ngoại tỉnh cũng đang trên đường đến bằng xe, còn có các viện nghiên cứu khác cũng đang trên đường đến.

Khi các ký giả biết được thành quả lần này là nhờ hợp tác với Bạch Du, hơn nữa viên ngọc trai lớn này còn là do Bạch Du tặng cho viện nghiên cứu, các ký giả lại một lần nữa kinh ngạc.

“Xin hỏi Bạch Du mà ông nói, chính là Bạch Du đã sáng tác Liên Hoàn Họa “Anh Hùng Đời Thường” phải không?”

“Xin hỏi Bạch Du mà ông nói, có phải là Bạch Du đạt thủ khoa tỉnh Phúc Kiến trong kỳ thi tuyển sinh đại học, đạt điểm tuyệt đối môn tiếng Anh và được Đại học Trung Sơn tuyển thẳng vảo năm đó không?”

“Xin hỏi Bạch Du mà ông nói, có phải là Bạch Du đã xây dựng công xưởng khi còn là sinh viên năm nhất, đồng thời đưa đồ khảm xà cừ đến Hội chợ Quảng và đưa ra quốc gia không?”

Đúng vậy, đúng vậy, chính là Bạch Du đó!

Sau khi tốt nghiệp, Bạch Du từ chối sự phân công của nhà nước, không vào Bộ Ngoại Giao, cũng không đến đơn vị nào khác, còn từ chức ở công xưởng đồ khảm xà cừ.

Có người thấy tiếc cho cô, cũng có người cho rằng cô bị nước vào não, còn có người cho rằng cô quá kiêu ngạo, không ngừng gây chuyện, nhảy từ ngành này sang ngành khác, rồi sẽ có ngày cô phải gặp thất bại thảm hại.

Bởi vì ông trời sẽ không mãi mãi ưu ái một người, cho nên sau khi Bạch Du tốt nghiệp, không ít người âm thầm theo dõi cô, biết cô đã đầu tư rất nhiều tiền để xây dựng trại nuôi ngọc trai và tòa nhà văn phòng nhưng lại không có một đơn hàng nào, không ít người cho rằng lần này cô chắc chắn sẽ thua lỗ đến mức mất cả chì lẫn chài.

Nhưng ai mà ngờ được, hai năm trước cô đã bắt đầu hợp tác với viện nghiên cứu, âm thầm làm nên

một tin tức chấn động!

Ngọc trai lớn, sản lượng ngọc trai tăng gấp đôi!

Dù là tin nào cũng đủ để mọi người một lần nữa ghi nhớ cái tên Bạch Du này!

Những người trước đây cho rằng Bạch Du sẽ thua lỗ đến mức mất cả chì lẫn chài đều không khỏi đỏ mặt, hóa ra không phải Bạch Du kiêu ngạo, mà là họ quá ngu dốt.

Ra khỏi viện nghiên cứu, các ký giả ồ ạt đổ về công xưởng trang sức Thái Hồng, họ muốn phỏng vấn Bạch Du!

TBC

Ngoài các ký giả, còn có cả các thương nhân nước ngoài nghe tin mà đến, họ muốn mua ngọc trai!

Còn lúc này Bạch Du đang ở nhà làm món thịt trai hầm gà.

Năm nghìn con trai ngọc Mã Thị, ngoài một số ít bị hỏng hoặc quá già, thịt của những con trai khác đều có thể ăn được, viện nghiên cứu có hợp tác mở một trạm thịt, ngoài việc phân phát thịt trai cho nhân viên viện nghiên cứu và nhân viên công xưởng thì những phần còn lại đều bán cho trạm thịt.

Lúc này Bạch Du đang làm chính là thịt trai mang về từ viện nghiên cứu.

Thịt trai rửa sạch, cho vào nồi chần qua nước sôi rồi vớt ra xào với dầu cho đến khi khô, tiếp đó cho thêm kỷ tử, táo đỏ, sò điệp và các loại gia vị khác vào, đợi nước sôi thì cho thịt gà đã cắt miếng vào, thế là

một món thịt trai hầm gà vô cùng bổ dưỡng đã hoàn thành.

Món thịt trai hầm gà vừa làm xong tỏa ra mùi thơm nồng nàn, thịt trai không hề dai mà ngược lại rất dai, thịt gà cũng không bị lẫn mùi, tươi ngọt, giòn tan khiến người ta không thể cưỡng lại.

“Mẹ nấu ăn ngon nhất, con muốn ăn cả đời.”

Minh Thư ăn đến no căng bụng, những lời dễ nghe cứ tuôn ra như không cần tiền.

Bạch Du bật cười, đưa tay véo mũi cô bé: “Nói như vậy, mẹ già đến bảy mươi đến tám mươi tuổi rồi vẫn phải nấu cơm cho con sao?”

Niệm Niệm ở bên cạnh cau mày: “Em gái, như vậy là có hơi không hiếu thuận rồi.” Không phải hơi đâu, là rất không hiếu thuận đấy.

“…”

Vốn dĩ chỉ có cô bé khiến người khác cạn lời nhưng lần này Minh Thư lại lần đầu tiên bị nói đến mức không biết phản bác thế nào.

Bên đảo Quỳnh Châu thì vui vẻ đầm ấm nhưng ở Thâm Quyến, lúc này Giang Hựu Hàm lại bị Lương Thiên Vũ đánh đến mặt mũi bầm dập.

Con gái của họ bị dọa đến mức khóc òa lên, khóc đến khản cả giọng.

Giang Hựu Hàm vô cùng đau lòng, cô ta nghiến răng rồi cầm lấy một cái bình hoa ném mạnh về phía Lương Thiên Vũ!

Lương Thiên Vũ không ngờ được việc Giang Hựu Hàm dám dùng bình bông đập mình, cậu ta duỗi tay

sờ cái ót của mình, lòng bàn tay dính nhớp, mùi m.á.u tươi xộc vào mũi.

Cái ót truyền tới từng cơn đau đớn nhức nhối, khiến khuôn mặt Lương Thiên Vũ không tự chủ được mà co rúm lại, cậu ta xoay người, trợn trừng mắt: "Con điếm, mày dám đánh tao?"

Đôi mắt cậu ta đỏ tươi, như muốn xé nát cô ta.

Giang Hựu Hàm sợ tới mức sắc mặt trở nên trắng bệch, cô ta run bần bật, nhưng vẫn không buông bình bông trong tay xuống: "Thiên Vũ, Ninh Ninh là con gái của chúng ta, anh không thể làm như vậy!"

Cô ta không ngờ được việc Lương Thiên Vũ dám đụng vào thuốc phiện, cô ta càng không ngờ được việc Lương Thiên Vũ muốn dùng con gái để đổi lấy thuốc phiện!

Ngày đó khi bọn họ từ thủ đô trở về Thâm Châu, còn chưa vào nhà cô ta đã cảm thấy Lương Thiên Vũ có chỗ không đúng, nhưng cô ta lại không nhận ra có chỗ nào không đúng, sau đó Lương Thiên Vũ lấy ra một tờ Đại Đoàn Kết đưa cho một người đàn ông, bảo gã ta vào nhà lấy đồ, kết quả người đàn ông kia vừa mở cửa ra thì đã bị đồng chí công an ẩn núp gần đó nhào tới đè tay chân lại, Lương Thiên Vũ thấy thế thì quay đầu bỏ chạy.

Lúc đó cô ta không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng trực giác bảo cô ta chạy theo Lương Thiên Vũ, Lương Thiên Vũ xông bừa, không quan tâm tới sống c.h.ế.t của mẹ con cô ta, sau khi chạy trốn thì bọn họ đang ở trong một căn nhà đơn sơ.

Lúc đó cô ta hỏi cậu ta là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao công an lại muốn bắt cậu ta, cậu ta nói Giang Lâm hãm hại mình, cô ta tin là thật, còn nguyền rủa Giang Lâm và Bạch Du mấy trăm lần, nhưng qua mấy ngày sau, cô ta đã nhận ra chỗ không đúng, Lương Thiên Vũ bắt đầu xuất hiện tình trạng ngáp, chảy nước mũi, nước miếng và tay chân run rẩy, ban đầu cô ta còn nghĩ cậu ta bị bệnh, nhưng sau đó không lâu sau khi một người đàn ông đưa một gói màu trắng cho cậu ta thì bệnh của cậu ta đã biến mất.

Chương 802: Chương 802

DTV-EBOOK

Cho đến bữa nay, cậu ta lại xuất hiện những tình trạng đó lần nữa, vả lại trông còn nghiêm trọng hơn trước, sau đó người đàn ông kia lại xuất hiện, lần này gã ta không đưa cho Lương Thiên Vũ thứ kia, mà ánh mắt dừng trên người cô ta và con gái Ninh Ninh rồi nói với Lương Thiên Vũ: "Đại ca nói mày lảm hỏng việc, nếu muốn có thuốc thì phải dùng vợ và con gái của mày để đổi."

Bởi vậy mà cô ta mới biết chuyện cậu ta đụng vào thuốc phiện, nhưng lúc đó cô ta cho rằng cậu ta sẽ không làm ra chuyện điên khùng như vậy, nhưng cô ta đã sai rồi!

Đối với một người nghiện thuốc phiện đang tái nghiện thì không tồn tại lý trí và lương tâm.

Lương Thiên Vũ đỏ mắt nói với cô ta, sau khi cậu ta trở mình kiếm được tiền thì sẽ chuộc lại mẹ con cô ta, đến lúc đó cả nhà sẽ đoàn tụ, bảo cô ta tạm thời làm vật tế và nhẫn nhịn một chút.

Cô ta tin cậu ta mới lạ!

Những đứa trẻ bị bọn buôn người bán mất, chắc chắn sẽ không có khả năng mua lại được, còn cậu ta lại muốn mình đến Hồng Kông làm gái đứng đường, cho dù có một ngày cậu ta thật sự trở mình, dựa vào tính cách của cậu ta thì chắc chắn cậu ta sẽ không cần một người đã bị ngàn người chơi.

Nói cách khác, nếu cậu ta thật sự làm như vậy, cô ta và con gái chỉ có một con đường c.h.ế.t cho nên khi cậu ta muốn tới gần con gái, tuy cả người cô ta run rẩy, nhưng vẫn cầm lấy bình bông đập cậu ta.

Lúc này Lương Thiên Vũ tức tới mức sùi bọt mép nhào về phía cô ta, Giang Hựu Hàm sợ tới mức nhắm mắt, nhưng lại dùng bình bông trong tay đập Lương Thiên Vũ lần nữa.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Rầm", bình bông vỡ nát rơi đầy đất, cùng lúc đó, cái trán của Lương Thiên Vũ cũng bị đập thủng một lỗ.

Máu tươi chảy từ trên xuống, vẻ mặt Lương Thiên Vũ không dám tin, cơ thể lảo đảo vài cái, sau đó ngã xuống.

Giang Hựu Hàm sợ tới mức trái tim đập thình thịch, đôi mắt dại ra, nửa ngày sau vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Cho đến khi tiếng khóc của con gái Ninh Ninh kéo cô ta trở về từ trong nỗi sợ, cô ta ngồi xổm xuống run rẩy đưa tay đặt dưới mũi Lương Thiên Vũ, cậu ta vẫn còn thở.

Cô ta không có g.i.ế.c người!

Giang Hựu Hàm đứng lên, cô ta xoay vài vòng giống như mấy con ruồi nhặng không đầu trong ống thông gió chật chội, sau đó chạy đến mép giường, móc một xấp tiền từ dưới nệm ra, đây là số tiền cô ta lén giấu Lương Thiên Vũ, không ngờ lại có tác dụng vào ngày này.

Tiếp theo cô ta lấy sữa bột, tã lót và các món đồ của con gái nhét vào trong túi du lịch, sau đó xoay

người bế con gái lên, mở cửa ra rồi trốn vào trong bóng đêm.

Sau khi Lương Thiên Vũ tỉnh lại thì đã không thấy bóng dáng Giang Hựu Hàm đâu nữa.

***

Người công xã không biết ý nghĩa nuôi trồng ra vua ngọc trai, nhưng bọn họ biết Bạch Du lại phát đạt nữa rồi!

Ngày nào trong công xã cũng có đủ loại phóng viên khác nhau đến phỏng vấn Bạch Du, trên cổ những phóng viên kia đeo camera lớn, trong tay cầm bút vở, ngoài phỏng vấn Bạch Du ra thì còn phỏng vấn mọi người trong công xã.

Từ sau khi biết có phóng viên tới phỏng vấn, nhóm xã viên đã lấy đồ mới để dành đến Tết mới mặc ra, chải tóc gọn gàng không để rối, cho dù chỉ có một sợi tóc vểnh lên cũng không được, dùng nước miếng để vuốt phẳng, sau đó ngày nào cũng đi tới đi lui trong công xã, một khi được phóng viên phỏng vấn thì lập tức phấn khích đến đỏ mắt, còn phấn phích hơn được tiêm m.á.u gà.

Được phóng viên phỏng vấn đủ một lần đủ để bọn họ khoe cả đời!

Ngoài điều này ra, còn có không ít thương gia biết tin tức vua ngọc đã lặn lội ngàn dặm xa xôi từ Hồng Kông, Đài Loan và Singapore tới đây, bọn họ không lái xe đạp đến đây như phóng viên, những thương gia đó đều ngồi xa tới đây.

Mấy năm nay kể từ khi cải cách và mở cửa, cuộc sống của công xã càng ngày càng tốt, tuy có không ít

xã viên đã thấy xe con, nhưng vẫn giống người đời sau khi nhìn thấy những chiếc xe thể thao số lượng có hạn, cho dù đã thấy nhiều lần, nhưng vẫn không nhịn được mà nhìn thêm vài lần nữa.

Đặc biệt là trẻ con trong công xã, mỗi lần có xe con chạy vào công xã thì sẽ đuổi theo phía sau xe con, còn thú vị hơn cả việc chơi trốn tìm.

Người đến nhà máy trang sức Thái Hồng nối nhau không dứt, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với cảnh tượng chán ngắt trước kia, người có đầu óc không thông minh cũng có thể nhìn ra, nhà máy trang sức Thái Hồng sắp giàu to rồi!

Những người lúc trước cảm thấy điều kiện tuyển dụng nhân viên bán hàng của Bạch Du khắc nghiệt, giờ tiếc nuối đến mức ruột trở nên xanh lét, bởi vì Bạch Du để năm người trong "Hắc Ngũ Loại" giúp đỡ trong việc tiếp đãi thương gia, một khi thương gia đặt đơn, bọn họ có thể được trích hoa hồng.

Nghe nói một đơn đặt hàng, ít nhất có thể kiếm được hai mươi đồng hoa hồng!

Tuy hai mươi đồng không được coi là nhiều, nhưng đây chỉ mới là một đơn đặt hàng trích hoa hồng, mỗi ngày có các thương gia khác nhau tới đây, vậy số hoa hồng được trích trong một tháng lớn tới cỡ nào chứ!

Những người đó tiếc nuối đến mức đập đùi, cảm thấy mình đã đánh mất cơ hội tốt, còn làm lợi cho đám Hắc Ngũ Loại có cơ hội kiếm tiền!

Có người chạy tới trước mặt Bạch Du muốn tự tiến cử bản thân, còn có người kêu Bạch Du sa thải đám

Hắc Ngũ Loại kia, nói rằng mời người như vậy về sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới hình tượng và sự phát triển của cô và nhà máy, Bạch Du đã bảo những người này cút đi cho khuất mắt.

Đối với thương gia tới cửa, ngay từ đầu năm người Tất Nhất Phàm có chút bó tay bó chân, không biết nên tiếp đãi thương gia như thế nào, cũng không biết bắt đầu bàn chuyện làm ăn như thế nào.

Bạch Du cũng không chê bọn họ, cô dẫn bọn họ theo tự mình bàn bạc với thương gia, đầu tiên là cho thương gia xem chất lượng ngọc trai, ánh mắt của thương gia vô cùng tinh tường, ngọc trai vừa đến tay bọn họ thì bọn họ đã biết ngọc trai này có chất lượng và cấp bậc như thế nào.

Một viên ngọc trai chất lượng, phải xem từ kích cỡ lớn nhỏ, độ bóng, cấp bậc ánh sáng, tiến hành đánh giá độ dày của lớp ngọc trai và các phương diện khác, do bị vướng bởi kỹ thuật phát triển của thời đại này, trước mắt vẫn chưa có phương pháp chụp X quang để kiểm tra đo lường, chỉ dựa vào đôi mắt đã xem qua vô số ngọc trai và đôi tay đã sờ qua ngàn viên ngọc trai của người mua.

Một viên ngọc trai cấp A, chắc chắn kiểu dáng sẽ dạng tròn, mặt ngoài bóng loáng nhẵn nhụi, mắt thường nhìn không thấy khuyết điểm nhỏ nhặt nào, ánh sáng mạnh, tỏa sáng rực rỡ và sắc sảo, loại ngọc trai có chất lượng cao cấp còn được gọi là ngọc trai dùng để làm trang sức, bởi vì số lượng ít, chắc chắn giá cả khá đắt.

Có loại có kiểu dáng không đối xứng, tính chất khác nhau, mặt ngoài dơ và có những khuyết điểm

nhỏ vượt qua một phần tư, ngọc trai có ánh sáng đục, đây là loại ngọc trai rẻ nhất, ngọc trai chỉ có thể dùng để làm đồ thủ công mỹ nghệ, không thì dùng để chế tạo phấn ngọc trai.

Bạch Du căn cứ vào chất lượng của ngọc trai, sớm đã phân loại thành bốn cấp ABCD trước khi thương gia tới, thương gia vừa tới đây, cô đã căn cứ vào nhu cầu của bọn họ để đưa tới khu có cấp bậc ngọc trai khác nhau.

Ngài Cao là thương gia đến từ Hồng Kông, tuổi tác của ông ấy không lớn lắm, cũng chỉ trong khoảng bốn mươi tuổi, nhưng chuyện buôn bán của ông ấy vô cùng lớn, không chỉ mở vài cửa tiệm ở Hồng Kông mà còn là khách toàn cầu.

Ông ấy vốn định đến nước Nhật Bản, nước Mỹ để mua ngọc trai, nhưng nay Trung Quốc đã có chính sách mở cửa, không chỉ vậy còn có rất nhiều chính sách ưu đãi, quan trọng nữa là ông ấy là một người con Trung Quốc, chắc chắn ông ấy phải giúp đỡ quốc gia của mình.

Thế nên biên giới vừa mở cửa, ông ấy đã là người đầu tiên xin vào trong nước, lần này ông ấy đã đến Thâm Châu hơn một tuần, đồ cần mua cũng đã mua rồi, nhưng chất lượng ngọc trai lại khiến ông ấy không vừa lòng.

Ngay khi ông ấy chuẩn bị về Hồng Kông, chợt thấy trên báo đưa một tin tức… “Đảo Quỳnh Châu vừa sản xuất ra một viên vua ngọc trai, đường kính mười một mm, vượt qua vua ngọc trai mười mm của Nhật Bản!”

Chương 803: Chương 803

DTV-EBOOK

Vừa đọc tiêu đề, ông ấy như nhặt được châu báu, lập tức cầm tờ báo lên đọc, sau khi biết đảo Quỳnh Châu không chỉ có một viên vua ngọc trai, mà còn sản xuất một đống ngọc trai có chất lượng cao cấp, ông ấy lập tức xua tan ý nghĩ về Hồng Kông, sau đó bảo tài xế đưa ông ấy tới đảo Quỳnh Châu.

Trước khi tới đây, ông ấy chưa từng nghe về đảo Quỳnh Châu, sau khi tới nơi này, ông ấy nhận ra đảo Quỳnh Châu rất nghèo, mặt đường gồ ghề lồi lõm, suýt chút nữa đã khiến ông ấy ói ra ngoài.

Ông ấy vốn đến đây với lòng đầy mong chờ, nhưng sau khi thấy công trình ở dọc đường, trái tim của ông ấy lập tức nguội lạnh một nửa, nơi rách nát như vậy, thật sự có thể nuôi trồng sản xuất ra vua ngọc trai và ngọc trai có chất lượng cao cấp ư?

Nhưng dù sao cũng đã tới rồi, nếu giờ mà về thì càng không đáng, ngài Cao ôm lòng không thể đi một chuyến uổng công, sau vài lần lạc đường, cuối cùng cũng kiếm được nhà máy trang sức Thái Hồng.

Khi đến nhà máy, ông ấy lập tức ngây ra.

Ông ấy không ngờ ở một nơi hoang vu hẻo lánh, thế mà lại có một nhà máy chính quy như thế, không chỉ có trại chăn nuôi ngọc trai cho riêng mình, mà ngay cả thiết kế của tòa nhà văn phòng cũng khiến đôi mắt người ta tỏa sáng, phải biết rằng, lần này ông ấy nhìn thấy không ít nhà máy ở Thâm Châu, có rất nhiều nhà máy không chỉ nằm ở vị trí xa xôi vắng vẻ,

quan trọng nữa là không đảm bảo an toàn và vệ sinh, nói trắng ra, những chỗ đó không thể trở thành nhà máy, cùng lắm chỉ có được coi như là xưởng nhỏ.

Nhưng nhà máy trước mắt và những xưởng nhỏ đó không giống nhau, trái tim vừa nguội lạnh của ngài Cao lập tức trở lên ấm áp.

Nhưng đối với cái gọi là ngọc trai chất lượng cao, ông ấy không dám ôm nhiều mong chờ, dù sao ông ấy cũng biết rõ trình độ nuôi dưỡng ngọc trai trong nước, không phải ông ấy coi thường trong nước mà là sự chênh lệch thực tế nằm ngay ở đó.

Nhưng khi ông ấy nhìn thấy sảnh trưng bày ngọc trai, ông ấy lại bị vả mặt lần nữa.

Ngọc trai mà ông ấy đã thấy không chỉ có một triệu viên, thậm chí là mấy chục triệu viên, có rất nhiều loại ngọc trai chỉ cần ông ấy nhắm mắt lại, dùng tay sờ nhẹ là ông ấy đã có thể biết được cấp bậc và chất lượng của nó, nhưng ngọc trai của nhà máy trang sức Thái Hồng này, từ kiểu dáng, kích thước cho tới ánh sáng thì đều thuộc cấp bậc trung bình, thậm chí còn có viên thuộc cấp bậc cao nhất.

Nhìn thấy ngọc trai có chất lượng tốt như vậy, ngài Cao còn phấn khích hơn được gặp mẹ ruột: “Các cô có bao nhiêu loại ngọc trai chất lượng cao này? Có bao nhiêu tôi lấy bấy nhiêu!”

Nghe được lời này, năm người đám Tất Nhất Phàm hít sâu!

Đống ngọc trai này có tổng cộng mười hai kg, nếu mua toàn bộ, không phải một triệu thì cũng hơn

mười triệu, thế mà người này lại muốn toàn bộ, cũng giàu quá rồi đấy?

Nhưng Bạch Du không muốn bán ngọc trai trực tiếp: "Xin lỗi ngài Cao, giờ trước mắt trong nhà máy chỉ có mười hai kg ngọc trai, nhà máy của chúng ta muốn làm toàn bộ chúng nó thành trang sức rồi bán ra ngoài, bởi vậy tạm thời không thể bán ngọc trai ra ngoài, nếu ngài muốn mua ngọc trai thì có thể đặt đơn ngay bây giờ, nhưng thời gian giao khá lâu khoảng một năm tới hai năm."

Ngài Cao vừa nghe nói không thể mua ngọc trai, lập tức lạnh thấu tim giống như bị người khác giội một chậu nước lạnh vào mùa đông, chắc chắn là ông ấy sẽ đặt đơn ngọc trai, nhưng thời gian giao lâu quá nên ông ấy muốn đống ngọc trai đang có trong tay Bạch Du.

Ông ấy cho rằng Bạch Du muốn tăng giá, chê giá thấp quá, vì thế lại tăng giá lên một phần trăm so với thị trường, nhưng vẫn bị Bạch Du từ chối.

"Không phải chúng tôi muốn tăng giá, mà là chúng tôi cần số trang sức này để quảng bá cho nhãn hiệu nhà máy chúng tôi, nếu ngài Cao có ý muốn hợp tác, có thể xem thử mẫu thiết kế trang sức và hàng mẫu của chúng tôi."

Tuy bán ngọc trai có thể kiếm tiền, nhưng so sánh lợi nhuận với việc tạo nên trang sức thì có sự chênh lệch rất lớn.

Vả lại Bạch Du cũng không nói sai, đống ngọc trai này có tác dụng lớn với cô, thế nên cho dù đối phương có trả nhiều tiền thì cô cũng sẽ không bán.

Ngài Cao thấy Bạch Du không giống nói dối, ông ấy không thể làm gì khác, trong lòng ông ấy lại không coi trọng mẫu thiết kế trang sức và hàng mẫu mà Bạch Du đã nói.

Không phải ông ấy coi thường người khác, mà là trước mắt trong nước có rất ít cửa tiệm trang sức, chỉ có vài chỗ bán trang sức, những kiểu dáng trang sức đó vô cũng lỗi thời, thậm chí có thể nói đó không phải là thiết kế.

Nhưng dù sao cũng đã tới rồi.

Sau đó…

Ngài Cao lại bị vả mặt lần nữa!

“Đây… Đây là do nhà máy của các cô thiết kế ư?”

Đôi mắt ngài Cao mở to như chuông đồng, bàn tay cầm mẫu thiết kế run rẩy.

Đừng nói là ở Hồng Kông, mà ngay cả ở Nhật Bản và các nước Âu Mỹ, ông ấy cũng chưa từng thấy qua kiểu thiết kế này, quả thật là rất đẹp!

Ông ấy có thể tưởng tượng được, một khi mẫu trang sức này được tung ra thị trường, chắc chắn sẽ bị tranh giành không còn sót lại gì, chắc chắn sẽ mang lại lợi nhuận cho ông ấy.

“Giám đốc Bạch, kiểu dáng này, kiểu dáng này, còn có cả kiểu dáng này nữa… Tôi muốn mua tất cả!”

Ngài Cao vừa vung tay lên, lập tức đã đặt một đơn ba trăm ngàn đồng.

Ba trăm ngàn đồng!

Một đơn đặt hàng mà đã là ba trăm ngàn đồng!

Năm người Tất Nhất Phàm bên tiêu thụ ngạc nhiên đến mức trợn mắt ngoác mồm, sau khi các công nhân khác trong nhà máy biết tin thì cũng mở to miệng, nửa ngày vẫn chưa khép lại.

Có không ít thương gia như ngài Cao, ban đầu bọn họ chỉ muốn mua ngọc trai, không muốn mua trang sức, nhưng khi nhìn thấy mẫu thiết kế do Bạch Du cung cấp và hàng mẫu của trang sức thì lập tức thay đổi ý định.

Ngọc trai có chất lượng cao cấp, thiết kế trang sức xuất sắc và riêng biệt như vậy, không đặt đơn đúng là đồ ngốc, một khi trang sức như vậy được tung ra thị trường, chắc chắn sẽ bán sạch sẽ.

Nhóm thương gia tới tấp đặt cọc, sợ chậm trễ sẽ không còn, lại phải đợi thêm một khoảng thời gian dài nữa.

Có không ít nhà máy bán ngọc trai, vả lại không chỉ có ở Trung Quốc, mà có không ít quốc gia khác cũng có, nhưng cung không đủ cầu, vả lại ngọc trai cao cấp có tiền cũng không mua được, khó mua vô cùng, giờ khó khăn lắm mới có ngọc trai cao cấp như vậy, chắc chắn phải ra tay từ trước thì mới có thể chiếm được lợi thế.

TBC

Đừng nói là những người khác không ngờ tới chuyện này, mà ngay cả Bạch Du cũng không đoán được.

Cô vốn định chờ tới lúc làm xong trang sức rồi sẽ làm giống như đồ khảm xà cừ, xin đơn tham gia Hội

chợ Quảng, sau đó từng bước kiếm khách ở Hội chợ Quảng, sau đó lại từng bước làm to, nhưng không ngờ một viên vua ngọc trai bất ngờ ra đời, không chỉ có vua ngọc trai trở nên nổi tiếng, ngay cả nhà máy của cô cũng nổi tiếng theo.

Giờ tạm thời không phải lo tới việc khách, mà phải gấp rút nuôi dưỡng ngọc trai.

Bạch Du dẫn dắt năm người Tất Nhất Phàm bên tiêu thụ, gần như là tay cầm tay dạy bọn họ giới thiệu ngọc trai với thương gia, đàm phán giá cả với thương gia, cho bọn họ đặt đơn như thế nào, sau khi thương gia rời khỏi, Bạch Du dựa vào phương thức rút thăm chia thương gia cho năm người, để bọn họ theo dõi đơn đặt hàng.

Bởi vì những vị khách kia không phải là do bọn họ chủ động kiếm được, mà là thương gia tự kiếm tới nhà máy, bởi vì vậy không thể được coi là khách của bọn họ, nhưng theo dõi đơn hàng vẫn được trích hoa hồng, nhưng hoa hồng được trích chỉ bằng một nửa việc tự mình kiếm khách.

Tuy rằng hoa hồng được trích chỉ có một nửa, nhưng đối với năm người Tất Nhất Phàm mà nói, đây đúng là tiền rơi từ trên trời xuống.

Trước đây bọn họ chưa từng ăn Tết ấm no lo lắng sau khi ăn Tết có ngọc trai, bọn họ lại không có cách nào kiếm được khách, suy cho cùng người cần mua ngọc trai ở thời đại này rất ít, giống như những người ở bên cạnh bọn họ, có lẽ cả đời cũng không mua ngọc trai, bọn họ cũng nghĩ tới việc kiếm các công ty dược phẩm, cục ngoại thương và công ty đồ mỹ nghệ, nhưng những công ty này đều đã hợp tác với các nhà

máy xuất khẩu ngọc trai rồi nên muốn kiếm khách cũng không phải một việc dễ dàng.

Chương 804: Chương 804

DTV-EBOOK

Nhưng không ngờ một viên vua ngọc trai vừa ra đời, tất cả mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa.

Giờ trong tay bọn họ đều có khách và đơn đặt hàng để theo dõi, ngoài việc trích hoa hồng ra, điều quan trọng trọng nữa là bọn họ có thể thông qua ba tháng kiểm tra đánh giá, sau ba tháng, bọn họ có thể được chuyển lên chính thức!

Năm người vô cùng vui mừng.

Đặc biệt là Tất Nhất Phàm, ông ấy là người duy nhất có công việc trong năm người, tuy rằng tiền lương của giáo viên dạy thế không được nhiều, dù tiền lương ít ỏi, dẫu sao cũng có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống, nhưng ông ấy đã xin nghỉ việc, ngộ nhỡ nhà máy ngọc trai không chọn ông ấy, ông ấy sẽ không có chỗ để dựa vào.

Tuổi tác của ông ấy đã không còn trẻ, làm việc cũng không bằng người trẻ tuổi, vả lại ở đây cũng không có người mua nào, muốn kiếm một công việc mới quả thật còn khó hơn lên trời!

Giờ thì tốt rồi, có khách, được trích hoa hồng, cuộc sống phát triển theo hướng tốt!

Hôm sau Tất Nhất Phàm xin Bạch Du ứng trước tiền lương và hoa hồng được trích, sau đó nhanh chóng đưa vợ đến bệnh viện chữa trị.

Những người khác thấy thế, cũng tấp nập xin Bạch Du trả trước tiền lương và hoa hồng được trích,

Bạch Du cũng đồng ý.

Thời đại này không có giấy giới thiệu thì đi đâu cũng không được, vả lại người nhà của bọn họ đều ở đảo Quỳnh Châu, bởi vậy Bạch Du cũng không lo lắng việc bọn họ sẽ chạy mất.

Nhưng chắc cũng không có người ngốc như vậy, không muốn làm việc ở một nhà máy tốt mà lại bỏ trốn vì chút ít tiền.

Cuối cùng xưởng sản xuất ở tầng hai cũng có tác dụng, mặc dù Triệu Kí Thu biết làm trang sức, nhưng bà ấy phải thiết kế, lại phải chăm sóc Ngũ Hiểu Đường, Bạch Du lo bà ấy không chăm sóc xuể, bởi vậy cô đã bỏ số tiền lớn mời một thợ từng làm trang sức lâu đời tới nhà máy dạy nhân viên.

Ngay sau đó, Bạch Du tiếp tục bỏ thêm một số tiền để mua công cụ và máy móc, đồng thời lợi nhuận của trang sức vô cùng lớn, sau khi nhận được hai đơn đặt hàng, Bạch Du thông báo phát phúc lợi cho mọi người.

Tất cả mọi người trong nhà máy được phát thêm nửa tháng tiền lương!

Mọi người vui tới phát điên, lập tức phát nửa tháng tiền lương, có nhà máy nhà nào khí phách như vậy chứ!

Sau khi người công xã biết, ngưỡng mộ đến mức đỏ mắt, tấp nập chạy tới nhà máy hỏi khi nào Bạch Du tuyển người nữa.

Bạch Du tạm thời không có ý định này, trước mắt ngọc trai có trong tay rất ít, chỉ khi nào xây dựng trại chăn nuôi mới thì cô mới có thể tiếp tục tuyển người.

Mọi người rất thất vọng, còn có vài người ăn không được nên bắt đầu nói xấu Bạch Du và nhà máy trang sức, còn có người muốn báo cáo Bạch Du đầu cơ trục lợi, tác phong chủ nghĩa tư bản.

Nhưng chẳng mấy chốc, lại có một tin tức thu hút sự chú ý của mọi người…

Bạch Du tuyên bố góp năm mươi ngàn đồng để tu sửa đường cái từ công xã đến huyện thành.

Tin tức này vừa truyền ra ngoài, không chỉ có toàn bộ công xã, thậm chí là toàn bộ người ở huyện thành đều khiếp sợ.

“Vừa ra tay đã bỏ ra năm mươi ngàn để sửa đường, Bạch Du đúng là có nghĩa lớn!”

“Không phải nói chứ! Công xã nhà ai mà không có nhà máy, nhưng chưa từng nghe nói có nhà máy nhà ai dám bỏ tiền ra để sửa đường! Nhà máy Bạch Du vừa thành lập chưa được ba tháng, còn chưa lấy lại vốn đã nghĩ cho bà con, tinh thần không vụ lợi thật sự khiến người ta cảm động!”

“Tôi cảm thấy chính phủ nên khen ngợi Bạch Du! Sau này nếu ai dám nói xấu Bạch Du một câu nào thì là đang nhằm vào tôi, lão Lục này!”

Cuộc đối thoại như vậy diễn ra khắp các ngõ ngách trong huyện thành, mọi người đều thảo luận về việc Bạch Du góp tiền sửa đường.

Những người khác của các công xã xung quanh vô cùng ngưỡng mộ xã viên của công xã Phi Ngư, có con đường này rồi, cho dù không còn kinh doanh nữa thì sau này vào huyện thành cũng dễ hơn.

Tục ngữ nói, nếu muốn giàu, phải sửa đường trước.

TBC

Những lần thương gia tới đây, đều khen không dứt miệng đối với ngọc trai và quản lý nhà máy, nhưng lại rất bực bội đối với đường lộ và các loại biển báo giao thông không rõ ràng.

Đặc biệt là ngài Cao, ông ấy phải tốn thêm hai tiếng ở trên đường, lúc ấy ông ấy đã suýt sầu não đến mức không muốn đến đây.

Sau này nhà máy còn phát triển nữa, tới lúc đó thương gia đến đây sẽ càng ngày càng nhiều, một con đường xi măng bằng phẳng đã trở thành chuyện vô cùng khẩn cấp.

Hơn nữa chính sách bây giờ không rõ ràng, Bạch Du lo lắng có người ghen tị với bản thân và nhà máy, bởi vì vậy đã quyết định góp tiền sửa đường.

Tin tức này vừa truyền ra ngoài, phóng viên tòa soạn lại chen nhau đến lần nữa.

Bạch Du lại trèo lên vị trí bắt mắt nhất của tờ báo.

Sau khi lãnh đạo huyện thành biết tin và mở họp thì quyết định khen ngợi Bạch Du…

Cơ quan cán bộ huyện thành tự mình viết một cờ thưởng “Góp tiền sửa đường, tạo phúc cho bà con, phần tử tiên tiến” rồi đưa đến nhà máy trang sức Thái Hồng, còn cho phóng viên tòa soạn tới chụp ảnh.

Âu Dương Văn Khiên cũng giúp đỡ một tay, sau khi cơ quan cán bộ vừa rời khỏi, anh ta lập tức tổ chức một cuộc mít tinh khen ngợi việc góp tiền sửa đường ở công xã.

Hưởng lợi từ việc sửa đường không chỉ có nhà máy của Bạch Du, mà là toàn bộ công xã, con cái đời sau, bởi vậy mọi người vô cùng biết ơn Bạch Du, khen không dứt miệng đối với Bạch Du và nhà máy ngọc trai.

Còn những người giống chuột trong cống ngầm kia, làm sao còn dám nhắc đến chuyện báo cáo nào chứ, bọn họ lo lắng mình vừa nhắc tới chuyện này, chưa ra khỏi cửa nhà đã bị đánh một trận.

Nhà máy bước vào giai đoạn hoạt động theo thứ tự, cuối cùng Bạch Du cũng có thời gian thả lỏng, không cần chạy tới trông coi nhà máy mỗi ngày.

Hôm nay là sinh nhật của bà nội, Bạch Du quyết định cho mình nghỉ ngơi hai ngày.

Vừa sáng sớm, cô đã đến trạm thịt, trạm đồ ăn mua rất nhiều thịt và đồ ăn mang về, sau đó làm một bàn đồ ăn và một cái bánh sinh nhật.

Sau khi Tạ Húc Đông biết nay là sinh nhật của bà Bạch, anh ấy vội vàng xách một mớ ốc Hương tươi ngon tới, sau đó cây ngay không sợ c.h.ế.t đứng mà đến đây ăn nhờ ở đậu.

Bạch Du luộc chín ốc Hương rồi dùng tăm đ.â.m vào, nhẹ nhàng xoay tròn là có thể lấy thịt ốc ra, sau đó đổ phần thịt ốc mập mạp vào chảo dầu, thêm gừng, hành, tỏi băm và ớt cựa gà, đảo xào nhanh chóng vài cái, sau đó thêm muối, xì dầu nhạt màu,

bột tiêu và các loại gia vị khác, tiếp tục xào vài cái là có thể mang ra bàn.

Trừ đồ ăn, Bạch Du còn tặng cho bà nội một cái vòng cổ ngọc trai.

Ngọc trai được sử dụng đều là ngọc trai có chất lượng cao cấp, thiết kế đơn giản trang nhã, ngày thường đeo cũng rất phù hợp.

Tuy ngoài miệng bà Bạch nói cô lãng phí, nhưng dáng vẻ yêu thích đến mức không nỡ buông tay kia đã nói rõ là bà rất vui.

Niệm Niệm chuẩn bị một bức tranh thêu hai mặt được thêu dưới sự giúp đỡ của Triệu Kí Thu và tranh do mình vẽ, trên tranh là cảnh bà cố nắm tay một cô bé, cùng nhau đi bộ dưới bờ cát.

Sau khi Minh Thư biết sắp tới sinh nhật của bà cố, vì thế đã cảm thấy phiền não rất lâu, cô bé muốn làm đồ khảm xà cừ, nhưng lại cảm thấy không mới mẻ, cô bé cũng không biết nấu ăn, càng không biết thêu thùa nên vô cùng rối rắm, cuối cùng khi tới sinh nhật bà cố, cô bé cũng không nghĩ ra ý định hay.

Cuối cùng chỉ có thể hát tạm một bài hát và nhảy một điệu nhảy vặn vẹo, tất nhiên là không quên trao một nụ hôn rồi.

Bà Bạch vui đến mức không khép miệng được.

Bạch Du làm đồ ăn, món được chào đón nhất, ngoài bánh sinh nhật, còn có ốc Hương do Tạ Húc Đông mang tới.

Thịt ốc bọc nước sốt, thơm cay ngon miệng, khiến người ta muốn ngừng cũng không ngừng được.

Thời gian nghỉ ngơi luôn trôi qua rất nhanh, Bạch Du ở trong nhà suốt hai ngày, thoải mái đến mức không muốn đi làm.

Nhưng làm chủ, không thể thích làm gì thì làm.

Nhưng sau khi cô tới nhà máy không được bao lâu thì đã có một vị khách không mời mà đến nhà máy.

Từ cửa sổ văn phòng nhìn xuống, Bạch Du thấy một chiếc xe con màu đen rất quen mắt.

Ngay sau đó, ghế sau của xe con được mở ra, một người đàn ông cao gầy bước xuống.

Chương 805: Chương 805

DTV-EBOOK

Ngay khi ánh nắng mặt trời chói mắt chiếu vào cơ thể người đàn ông kia.

Đồng tử Bạch Du co rụt lại.

Ngài! Kim!

Thời gian chế tác phim khá dài, vả lại sau khi quay xong một bộ phim truyền hình còn phải gửi đi xét duyệt, có thông qua không còn là một chuyện, Bạch Du không cần nhọc lòng về chuyện này, ngoài ra đôi chị em Minh Thư và Niệm Niệm không thích thú mấy với việc đóng phim, bởi vậy sau khi quay xong, nhận được thù lao đóng phim của Minh Thư thì bọn họ không hỏi tới chuyện này nữa.

Trong khoảng thời gian này Bạch Du bận rất nhiều việc, cô gần như quên mất người này.

Nhưng người này giống như loài động vật bò sát trốn trong bụi cây, không kịp đề phòng đã xuất hiện ở trước cửa nhà máy, điều này khiến cô cảm thấy kỳ lạ khó nói.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, ngài Kim từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía văn phòng của cô.

Anh ta đeo kính râm, vả lại từ góc độ của anh ta nhìn qua thì không thể nhìn thấy cô, nhưng Bạch Du vẫn lùi về sau theo bản năng, sau khi nhận ra động tác của mình, cô cảm thấy mình có chút trông gà hoá cuốc.

Cho dù khí chất của ngài Kim có chút âm u lạnh lẽo, nhưng đối phương cũng không nói bất cứ lời không xúc phạm nào đến cô, cũng không làm bất cứ chuyện gì quá đáng với cô, lúc trước còn giúp các cô trả tiền ăn, cũng không thừa cơ tiếp cận cô…

Nghĩ vậy, Bạch Du lắc đầu, vứt bỏ ý nghĩ không sao nói rõ được trong lòng.

Người phụ trách tiếp đãi là Tất Nhất Phàm, tuy Tất Nhất Phàm là người lớn tuổi nhất trong đám người, nhưng cũng có thể là bởi vì vậy mà gánh nặng trên vai càng nặng, cho nên ông ấy vô cùng liều mạng, vừa thấy có thương gia đến đây, ông ấy đã vọt lên trước tiên.

Nhưng không được vài phút, Tất Nhất Phàm đã gõ cửa văn phòng của Bạch Du: "Giám đốc Bạch, thương gia Kim tới đây lần này nói có quen biết với cô, muốn gặp mặt cô một lần."

Bạch Du khựng lại, nhưng vẫn gật đầu: "Vậy chú dẫn anh ta tới đây đi."

Qua vài phút, ngài Kim và trợ lý của anh ta đã lên tới tầng ba.

Ngài Kim nhìn thấy Bạch Du, lập tức tháo kính râm xuống , chủ động vươn tay nói: "Giám đốc Bạch, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Bạch Du nhớ rõ đạo diễn nói ngài Kim là con lai, nhưng tiếng phổ thông của anh ta lại rất giỏi, tuy có chút giọng điệu địa phương, nhưng không ảnh hưởng tới việc giao lưu.

Bạch Du bước qua, vươn tay nắm lấy tay của anh ta, ngay khi chạm vào tay anh ta, cơ thể cô cứng lại.

Tay lạnh quá.

Có vài người tay chân lạnh băng khi tới mùa Đông, nhưng nhiệt độ ở đảo Quỳnh Châu vào tháng Ba chỉ trong khoảng hai mươi độ mà thôi, tay chân người bình thường sẽ không lạnh như vậy, nhưng cô cũng biết có một kiểu người, tay chân lạnh lẽo suốt bốn mùa, có liên quan tới sức khỏe.

Nhìn sắc mặt của người đàn ông trước mắt tái nhợt hơn người bình thường, màu môi vô cùng nhạt, cô nghĩ chắc là khí huyết không đủ, không thì là có các bệnh khác.

Bạch Du nhẹ nhàng nắm lấy tay đối phương: "Chào mừng anh, ngài Kim."

Hai người vừa nắm tay đã buông ra ngay lập tức.

Bạch Du dẫn anh ngồi xuống ghế sô pha, cũng bảo Lại Mỹ Thanh bưng trà và bánh ngọt vào, ngoài ra còn để Tất Nhất Phàm tiếp khách.

Đúng lúc này, Bạch Du chú ý tới trợ lý đứng phía sau ngài Kim.

Lần này ngài Kim dẫn theo hai trợ lý tới đây, gồm một nam một nữ, hai người trông vô cùng trẻ tuổi, trông không quá ba mươi tuổi.

Diện mạo của trợ lý nam bình thường, thuộc về kiểu diện mạo không xấu cũng không nổi bật khi đặt trong đám đông, nhưng vóc dáng của anh ta lại rất cao, vả lại khí chất còn rất tốt, chú ý thấy Bạch Du đang nhìn mình, khóe miệng anh ta cong lên, lộ ra một nụ cười lễ phép nhưng không mất đi sự thân thiện.

Điều khiến Bạch Du chú ý là trợ lý nữ đứng cạnh trợ lý nam.

Trợ lý nữ kia trang điểm rất dày, rõ ràng là mặt còn trắng hơn cổ vài sắc độ, phấn trên mặt dày đến mức có dùng muỗng cạo chắc là có thể cạo được mấy lớp, lông mi được chuốt giống như chân ruồi, phối với đôi môi đỏ như máu, mặc dù không xấu, nhưng không có bất cứ liên quan nào tới cái đẹp cả.

Nhưng đây không phải là điều khiến Bạch Du chú ý tới cô ta, đối với vẻ bề ngoài của người khác, cô chưa phán xét bao giờ, cô chú ý tới đối phương là bởi vì đối phương cho cô một cảm giác quen thuộc.

Nhưng cô rất chắc chắn là cô chưa gặp đối phương.

Tròng mắt màu trà của ngài Kim nhìn cô: "Giám đốc Bạch quen trợ lý Lisa của tôi ư?"

Bạch Du lắc đầu: "Không quen, tôi chỉ cảm thấy có chút quen mắt thôi."

Ngài Kim không nói nữa, trợ lý nữ Lisa đứng sau anh ta lại cười nói: "Nói ra cũng thật trùng hợp, tôi và giám đốc Bạch đều có chung một họ Bạch, nói không chừng mấy trăm năm trước chúng ta đến từ một gia tộc."

Bạch Du nghe được lời này, cô lại nhìn cô ta thêm một cái.

Nếu trợ lý nữ này bỏ lớp trang điểm dày ra thì có thể nhìn ra ngũ quan của cô ta rất thanh tú, dáng người cũng rất yểu điệu, nhưng không ngờ vừa lên

tiếng, giọng nói lại giống như cái chiêng đồng nát, vừa to vừa khàn, rất khác với vẻ bề ngoài của cô ta.

"Có lẽ là vậy." Bạch Du cười, sau đó nhìn về phía ngài Kim: "Lần này ngài Kim tới đây là muốn chọn mua ngọc trai hay muốn mua trang sức?"

Ngài Kim nhìn cô, môi mỏng khép mở: "Tất cả."

Nghe vậy, Bạch Du bảo Tất Nhất Phàm mang ngọc trai và mẫu trang sức ra.

Bạch Du không phủ nhận mình có thành kiến đối với ngài Kim này, vả lại nghe nói có rất nhiều người Nhật Bản bắt bẻ về phần chi tiết, thậm chí yêu cầu cũng rất ngặt nghèo, cô đã chuẩn bị trước việc bị đối phương "Làm khó dễ", ai ngờ lại thuận lợi ngoài dự đoán.

Ngài Kim rất vừa lòng đối với chất lượng của ngọc trai, cũng rất khen ngợi thiết kế trang sức, sau đó anh ta còn hào phóng hơn những thương gia Hồng Kông lúc trước, vừa ra tay đã đặt đơn hàng năm trăm ngàn nhân dân tệ.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này Tất Nhất Phàm tiếp thu được thêm không ít kiến thức, nhưng khi nghe thấy đơn đặt hàng năm trăm ngàn nhân dân tệ thì ông ấy vẫn nuốt nước miếng theo bản năng.

Thật ra là ngoài ngài Cao, những vị khách khác không đặt đơn lớn như vậy, chỉ có mấy ngàn đồng, cũng có mấy chục ngàn đồng, nhưng vẫn không sánh bằng ngài Cao.

Nhưng không ngờ ngài Kim vừa ra tay đã đặt một đơn năm trăm ngàn đồng.

Thật là khoe mẽ!

Tuy Bạch Du có chút ngạc nhiên vì đối phương vô cùng mạnh tay, nhưng dù sao cô cũng sống thêm một đời, bởi vậy cũng chỉ có chút ngạc nhiên mà thôi: "Tôi cảm ơn ngài Kim đã giúp chúng tôi thanh toán vào lần trước, nhưng Trung Quốc của chúng tôi có một châm ngôn là "Không có công không nhận lộc", cho nên tiền cơm lần trước, tôi sẽ tự quyết giảm tổng số đặt trước của lần này."

Ngài Kim nghe vậy, đôi mắt lạnh như băng nhìn cô, đôi mắt kia như nhìn thấu linh hồn của người khác, không lâu sau, anh ta chợt nói một câu: "Cô rất sợ tôi?"

"..."

Bạch Du khựng lại, từ lúc cô gặp đối phương cho đến bây giờ, cô không cảm thấy bản thân không có bất cứ biểu hiện khác thường nào.

Nhưng không chờ cô trả lời, anh ta đã đeo kính râm lên, xoay người rời khỏi nhà máy.

Lisa bước tới, vươn tay ra rồi nói với Bạch Du: "Giám đốc Bạch, giám đốc Kim đã căn dặn tôi tới theo dõi đơn đặt hàng, sau này xin được chỉ dạy nhiều thêm, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ."

Bạch Du vươn tay nắm lấy tay đối phương, sau đó cô chú ý thấy cổ tay của cô ta có ấn ký.

Nhưng không chờ cô thấy rõ, Lisa đã rút tay về, cũng kéo tay áo xuống, che lại ấn ký trên cổ tay.

Ngài Kim rời khỏi, lúc này người trong văn phòng mới kích động thảo luận.

“Anh Nhất Phàm, vị thương gia vừa rồi thật sự đặt năm trăm ngàn đồng ư?”

Tất Nhất Phàm gật đầu: “Là thật.”

Vẻ mặt Diệp Vi Dân đầy ngưỡng mộ, giọng điệu cũng không nhịn được mà đầy ghen tị: “Vận may của anh Nhất Phàm tốt đến mức khiến người ngưỡng mộ, lần trước rút trúng đơn của ngài Cao đã đành, giờ lại bắt được vị khách lớn là ngài Kim này.”

Mặc dù hoa hồng trích được từ đơn không nhiều lắm, nhưng vẫn không dằn lòng nổi với đơn đặt hàng lớn của hai vị khách kia, nếu nắm chắc trong tầm tay thì cũng hơn mấy trăm đồng, hoa hồng được trích của bọn họ còn không bằng một nửa của Tất Nhất Phàm.

Chương 806: Chương 806

DTV-EBOOK

Nghe được lời này, ngoài Phòng Thu Vũ thì trên mặt Bao Chính Phi và Đậu Lệ Dung đều lóe lên vẻ sâu xa.

Trước khi tới nhà máy ngọc trai phỏng vấn, năm người bọn họ lén gặp nhau rất nhiều lần, bọn họ cùng thảo luận về tỷ lệ thành công của cuộc phỏng vấn, chia sẻ tin tức mình nghe được, sau đó động viên, khích lệ lẫn nhau.

Sau khi biết mọi người đều trúng tuyển, quan hệ của năm người bọn họ càng thêm hòa thuận, còn hẹn tiến lui cùng nhau, đặc biệt là lúc học chung tiếng Anh và tiếng Quảng Đông, bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, quan hệ tốt như anh chị em ruột thịt.

Nhưng khi thương gia tới, sức nặng của mỗi thương gia trong tay mọi người không giống nhau, hoa hồng được trích cũng không giống nhau, có thứ gì đó đang lặng lẽ ở thay đổi.

Trước khi tới nhà máy ngọc trai, Diệp Vi Dân cảm thấy rất biết ơn trời đất vì mình có thể có một công việc, nhưng giờ khi nhìn thấy Tất Nhất Phàm vào làm cùng lúc với mình kiếm được hoa hồng nhiều hơn mình, anh ấy thật sự không có cách nào để giữ vững sự bình tĩnh hòa nhã.

Nếu những vị khách hàng đó là do Tất Nhất Phàm tự mình kiếm được, vậy có lẽ anh ấy sẽ cảm thấy tài năng của mình không bằng người khác, nhưng những vị khách hàng đó không phải là do Tất Nhất

Phàm tự mình kiếm được, ngài Cao lần trước là bởi vì ông ấy may mắn bóc trúng, còn ngài Kim là bởi vì động tác của ông ấy nhanh hơn một bước.

Điều này khiến anh ấy càng nghĩ càng cảm thấy không công bằng.

Tuy Bao Chính Phi và Đậu Lệ Dung không nói lời nào, nhưng suy nghĩ trong lòng cũng không khác mấy, ích lợi trước mắt, cho dù là anh em ruột thì cũng trở mặt.

Chẳng bao lâu sau, Tất Nhất Phàm đã bị cô lập.

Đương nhiên là Phòng Thu Vũ không tham gia nào, nhưng bà ấy và Tất Nhất Phàm là nam nữ khác nhau, Tất Nhất Phàm đã có vợ, bà ấy lớn tuổi nhưng chưa có chồng, nếu hai người thân thiết quá, chắc chắn người khác sẽ lời ong tiếng ve.

Còn Diệp Vi Dân, Bao Chính Phi và Đậu Lệ Dung cố ý không ngồi chung với Tất Nhất Phàm khi ăn cơm, ông ấy vừa tới, bọn họ đã né xa, ba người đang nói cười đùa giỡn, nhưng vừa thấy Tất Nhất Phàm thì lập tức ngừng nói chuyện.

Tất Nhất Phàm không phải đồ ngốc, một lần rồi lại một lần, chẳng mấy chốc đã nhận ra chỗ không đúng.

Bạch Du biết được tin tức năm người không hòa thuận từ Lại Mỹ Thanh, nhưng cô không nói lời nào.

Thật ra là cô đánh giá rất cao năng lực của Tất Nhất Phàm, tính cách vững vàng, làm việc không kiêu ngạo không gấp gáp, tuy rằng tuổi lớn hơn những người khác, nhưng vô cùng liều mạng, cô cố ý cho ông ấy lên chức tổ trưởng tổ tiêu thụ.

Bởi vậy cô coi chuyện lần này là thử thách đối với ông ấy, là một lãnh đạo, không chỉ phải có năng lực nghiệp vụ cao mà còn phải giỏi về khoản xử lý các mối quan hệ, nếu ngay cả những người này mà ông ấy cũng không giải quyết được, vậy cô sẽ phải suy xét lại một lần nữa.

Sau khi Kim Tiểu Bảo trộm tiền riêng và vòng vàng của Lâu Tú Anh thì cả nhà cũng không trở về.

Nhưng Giang Khải Bang đã chán ghét thằng nhóc phiền phức này từ lâu, nếu không nể mặt Lâu Tú Anh thì ông ta đã đuổi thằng nhóc phiền phức này ra khỏi nhà, giờ Lâu Tú Anh lại bởi vì chuyện này mà tức tới mức bại liệt, ngay cả một câu đầy đủ cũng nói không nên lời, sao Giang Khải Bang còn phải kiêng dè cảm nhận của bà ta nữa chứ, lập tức cho người đi báo án.

Chẳng bao lâu sau, Kim Tiểu Bảo và đám lưu manh đã bị bắt về quy án.

Sau khi Lâu Tú Anh biết, vừa chảy nước miếng vừa kêu a a không ngừng, ý của bà ta là muốn Giang Khải Bang nộp tiền bảo lãnh cứu Kim Tiểu Bảo ra ngoài, đồng thời rút lại đơn báo áo.

Tuy bà ta rất giận thằng nhóc Kim Tiểu Bảo vong ân phụ nghĩa này, bà ta có lòng tốt đưa nó lên thủ đô trở thành ngưởi ở trên, cho nó ăn cho nó mặc, nó lại bắt tay với người ngoài để trộm đồ của bà ta, còn khiến bà ta nằm bại liệt trên giường, ăn uống tiêu tiểu phải dựa vào người khác, vả lại còn không nói chuyện được.

Nhưng dù nói như thế nào thì nó vẫn là cháu trai ruột của bà ta, là đứa con trai duy nhất mà Lâu Mạn

Lệ có thể dựa vào, nếu Kim Tiểu Bảo xảy ra chuyện, bà ta sợ em gái Lâu Mạn Lệ sẽ bỏ mặc mình.

Thật ra đây mới là mục đích chân chính của Lâu Tú Anh, giờ con rể và con gái dính vào ma túy, không rõ tung tích, đồng thời không có bất cứ tin tức nào về Giang Khải gần một năm nay, giờ người bà ta có thể dựa vào chỉ còn lại cô em gái ruột Lâu Mạn Lệ này, bởi vậy cho dù thế nào thì bà ta cũng không thể để Kim Tiểu Bảo xảy ra chuyện được.

Nhưng Giang Khải Bang vừa thấy nước miếng ở khóe miệng của bà ta thì đã lộ ra biểu cảm ghét bỏ: "Bà đừng quan tâm tới chuyện này, nó khiến bà thành ra như vậy, bà còn muốn đưa nó về nhà, đúng là lòng dạ đàn bà mà!"

Nói xong Giang Khải Bang không màng tới tiếng kêu "A a" của Lâu Tú Anh mà xoay người rời khỏi.

Tuy số tiền Kim Tiểu Bảo trộm rất lớn, nhưng nó còn chưa được chín tuổi, thuộc về diện trẻ vị thành niên, bởi vậy sau khi kết án chỉ bị đưa tới chỗ cải tạo thiếu niên để giáo dục và cải tạo.

Sau khi Lâu Mạn Lệ ra nông trường, vốn nghĩ rằng chị sẽ giúp cô ta chăm sóc con trai nhỏ của mình thật tốt, nào ngờ bà ta lại chăm sóc tới nông nỗi vào nơi cải tạo thiếu niên, cô ta lập tức tức giận đến mức bốc khói.

Lâu Mạn Lệ chạy đến thủ đô để chỉ tội đối phương, khi thấy chị gái bị bại liệt, cô ta cũng không tha thứ cho đối phương, thậm chí là sau khi cho đối phương

vài bạt tay, cô ta còn lập lời thề cắt đứt quan hệ chị em.

TBC

Lâu Tú Anh tức giận đến mức chảy m.á.u não lần nữa, nhưng mạng bà ta rất lớn, lại được cứu về lần nữa, nhưng lúc này, bà ta đã không thể phát ra tiếng a a được nữa, cả người chỉ còn lại tròng mắt là có thể chuyển động, vả lại tứ chi đã không còn cảm giác, mất khống chế chuyện bình thường.

Giang Khải Bang thấy thế thì càng thêm ghét bỏ bà ta, ông ta thuê một căn nhà ở nông thôn rồi ném Lâu Tú Anh xuống nông thôn, tuy rằng bên cạnh có bảo mẫu chăm sóc, nhưng bảo mẫu thấy Giang Khải Bang không một lần nào tới thăm Lâu Tú Anh, dần dần cũng không còn tận tâm nữa.

Lâu Tú Anh tè ra quần, cơ thể không thể nhúc nhích, cũng không thể phát ra âm thanh nào, nhưng bảo mẫu lại chạy mất không còn chút tung tích, quả thật là bà ta rất giống một người chết, nhưng bà ta như bây giờ, cho dù có c.h.ế.t cũng không được.

Khi bảo mẫu từ bên ngoài trở về, thấy bà ta tè ra quần trên giường, lập tức mắng bà ta một trận, khi thay quần còn dùng lực bấm véo người bà ta vài cái.

Tháng ngày này đối với Lâu Tú Anh mà nói, quả thật là sống không bằng chết.

Nhưng đây là lời của sau này.

***

Lọ đào vàng ngâm trong nhà có chút nhiều, mọi người ăn nhiều, vừa thấy lọ đào vàng ngâm là đã cảm thấy sợ.

Nhưng người nên tặng cũng đã tặng rồi, nếu để nhiều lọ đào vàng mà không ăn, ngộ nhỡ hết hạn thì hẳng phải rất lãng phí ư?

Vì thế sau khi xin đầu bếp Diêu chỉ bảo, Bạch Du chạy tới Cung Tiêu Xã mua hai bịch sương sáo trắng.

Sau khi về nhà sau, cô lấy lọ đào vàng ngâm ra rồi cắt thành từng miếng nhỏ, tiếp theo là bỏ đường cát trắng và sương sáo trắng vào trong nước rồi khuấy, nấu trên lửa nhỏ rồi đổ một nửa vào chậu, sau đó trộn với hồng trà đã pha sẵn, tiếp theo là dùng đũa khuấy nhanh, sau khi sương sáo trắng, vậy là có thể đạt được một phần sương sáo có hiệu ứng sao trời.

Cuối cùng trộn phần sương sáo trắng còn dư lại với đào vàng ngâm rồi đổ lên mặt trên, sau khi đọng lại, một phần bánh thạch anh đào ngâm sao trời đã làm xong.

Minh Thư và Niệm Niệm ăn lọ đào vàng ngâm tới mức sợ, nhưng vừa nhìn thấy bánh ngọt thạch anh đào ngâm óng ánh, lại thích vô cùng, bánh thạch anh ăn rất dai, ngon, ngọt, đôi chị em từng muỗng, bụng nhỏ no tới mức căng tròn.

Nhưng trong lúc ăn, Bạch Du lại nhận ra chỗ không đúng.

Hôm nay Niệm Niệm tết tóc hai bím, mái tóc dán sát da đầu, bởi vậy khi một con côn trùng xuất hiện trên da đầu của cô bé, Bạch Du lập tức nhìn thấy, ngay sau đó cô kêu lên: “Đừng nhúc nhích.”

Chương 807: Chương 807

DTV-EBOOK

Nhưng khi cô bước qua, con côn trùng kia đã chạy mất, Bạch Du cũng không có để trong lòng, nhưng tới buổi tối, cô lại thấy con côn trùng trên da đầu Niệm Niệm lần nữa, vả lại còn là hai con.

Cô còn phát hiện một chuyện, đó là Niệm Niệm thường xuyên gãi đầu, Minh Thư cũng vậy, tần suất hai chị em gãi đầu nhiều đến mức dọa người.

Bạch Du nghĩ đến một khả năng, vội vàng kéo Minh Thư qua, tháo b.í.m tóc rồi đẩy tóc của cô bé ra, ngay sau đó, suýt chút nữa cô đã kêu ra tiếng.

Mẹ ơi, trong tóc rậm rạp trứng côn trùng màu trắng, còn có không ít con rận nhanh chóng bò qua bò lại trên da đầu nữa.

"..."

Nếu không phải sợ mình sẽ dọa hai đứa nhỏ, chắc chắn là cô sẽ thét chói tai, cả người cô nổi đầy da gà.

Ngay sau đó, Minh Thư giãy dụa: "Mẹ ơi, da đầu của con ngứa quá, mẹ có thể gãi giúp con được không?"

"..."

Đương nhiên đáp án là không được!

Bạch Du từ chối không chút nghĩ ngợi, sau đó nhanh chóng chạy đi kiếm bà nội.

Thật ra là có rất nhiều người ở thời đại này bị rận, cô nhớ khi mình còn nhỏ cũng đã từng bị một lần,

nhưng đã nhiều năm cô chưa thấy nữa, vả lại ngày thường cô rất chú ý tới vấn đề vệ sinh của hai cô bé, cô chưa bao giờ nghĩ tới việc hai chị em sẽ bị rận.

Bà Bạch nghe Bạch Du nói trên tóc của Minh Thư và Niệm Niệm có con rận, bà còn không tin: "Sao lại có rận được chứ, hai đứa nhỏ đáng yêu rất sạch sẽ, thời tiết ở đây nóng, gần như các con bé gội đầu mỗi ngày, gội đầu mỗi ngày thì không thể nào có rận được."

Bạch Du nghĩ đến cảnh con rận bò tới bò lui trên đầu con gái, cô cảm thấy da đầu của mình cũng bắt đầu ngứa: "Bà nội, nếu bà không tin thì tự mình xem đi."

Công việc của cô khá bận, ngày thường là do bà nội giám sát chuyện tắm rửa gội đầu của đôi chị em, chải đầu cũng là do bà nội chải cho các cô bé, có thể là do hai chị em còn nhỏ, gội đầu không sạch sẽ, còn bà nội đã lớn tuổi, mắt mờ, cho nên khi giúp các cô bé chải đầu không chú ý tới con rận, giờ mới khiến trên đầu hai chị em thành môi trường sống thích hợp cho đôi chị em.

Bà Bạch nghe vậy thì lấy kính lão ngày thường rất ít sử dụng ra.

Kết quả vừa nhìn, quả thật là con rận, vả lại trên đầu hai chị em đều có.

Nhưng bà Bạch đã có kinh nghiệm, khi thấy con rận cũng không ngạc nhiên như Bạch Du, bà bình tĩnh nói: "Cháu đi đun một nồi nước nóng, sau đó đến Cung Tiêu Xã mua cái lược dày và một lọ giấm trắng, nếu trạm thịt có túi mật của lợn thì cũng mua luôn."

Lược dày và một lọ giấm trắng thì Bạch Du có thể hiểu, nhưng túi mật của lợn?

Bạch Du không hiểu, nhưng có vị quân sư là bà nội ở đây, cô quyết định nghe mọi thứ mà bà nội nói.

Vận may của cô không tồi, trạm thịt thật sự có túi mật của lợn, vả lại nghe người bán thịt nói, túi mật của lợn là cách tốt nhất để diệt con rận, ngày nào cũng có người tới chỗ ông ấy để mua, Bạch Du nghe vậy thì mua luôn túi mật của lợn còn lại.

Lúc này Minh Thư và Niệm Niệm đã biết chuyện trong tóc của mình có con rận, Niệm Niệm khóc lóc thảm thiết, tưởng tượng đến cảnh trong tóc của mình có nhiều côn trùng như vậy, cô bé đã sợ đến mức chảy nước mắt.

Đối lập rõ rệt với Niệm Niệm, Minh Thư không chỉ không sợ, còn đẩy tóc chị ra giúp bắt con rận, vừa thấy mẹ về, còn nói với vẻ mặt phấn khích: "Mẹ, mẹ xem, con giúp chị bắt được rất nhiều con rận!"

Bạch Du nhìn theo phương hướng cô bé chỉ thì thấy bên cạnh có một đống xác con rận, cô vừa nhìn thấy, da gà lại nổi khắp cơ thể lần nữa.

Hay lắm!

Bạch Du không biết rốt cuộc cô nhóc giống ai, các cô bé khác sợ côn trùng sợ con gián, cô bé lại không sợ chút nào, trên đảo thường xuyên có nam sinh bắt con gián dọa các nữ sinh, các nữ sinh khác bị dọa đến mức khóc lớn, tới lượt Minh Thư thì đều là cô bé bắt ếch xanh sâu lông đuổi theo sau nam sinh, muốn nhét sâu và ếch xanh vào trong miệng bọn họ.

Bên kia nước nóng đã đun xong, Bạch Du dựa theo lời bà nội, làm ướt tóc của Minh Thư, sau đó cắt túi mật lợn ra, bôi túi mật lợn màu vàng lên tóc và da đầu, sau đó dùng một cái khăn lông khô bọc toàn bộ tóc lại.

Niệm Niệm đỏ mắt: "Bà cố, có phải rửa sạch túi mật lợn thì sẽ không còn con rận nữa không ạ?"

Bà Bạch: "Đúng vậy, cháu bọc lại rồi đừng nhúc nhích, bọc một tiếng mới có thể lấy ra, chốc nữa con rận sẽ bị diệt sạch."

Nghe vậy, lúc này Niệm Niệm mới nín khóc rồi mỉm cười.

Nhưng Minh Thư lại thở dài ra vẻ người lớn: "Diệt sạch rồi, vậy sau này con không thể giúp chị bắt con rận nữa."

Bạch Du: "..."

Không thể không nói, nhà có người già như có bảo bối, phương thuốc của bà Bạch vô cùng có ích, hai tiếng sau, toàn bộ con rận trên đầu hai chị em đã bị diệt sạch.

Bạch Du nhìn da đầu con gái sạch sẽ, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

***

Đơn đặt hàng như bay tới tuyết hoa, trại chăn nuôi ngọc trai đã không đủ dùng, Bạch Du bảo Dư Tiểu Kiệt kiếm một mảnh đất mới.

Không đợi tới lúc kiếm được mảnh đất mới thì đã có một tin tức tốt truyền tới...

Sau khi lãnh đạo Hội chợ Quảng biết chuyện Bạch Du tặng vua ngọc trai cho viện nghiên cứu, góp năm mươi ngàn đồng để sửa đồng, phá lệ cho nhà máy trang sức Thái Hồng vào danh sách tham gia Hội chợ Quảng vào tháng Tư.

Thời gian chọn lựa ngọc khá lâu, sau khi chuẩn bị xong hàng mẫu thì đã bỏ lỡ thời gian xin tham gia Hội chợ Quảng, Bạch Du vốn định chờ tới tháng Mười rồi xin, không ngờ từ trên trời lại giáng xuống một tin tức tốt.

Đúng là không lãng phí công sức!

Nếu muốn tham gia Hội chợ Quảng, vậy giờ kiểu dáng thiết kế trong tay có chút ít, Bạch Du muốn nhờ mẹ con Triệu Kí Thu thiết kế thêm mấy cái nữa, nghĩ vậy tốc độ đạp xe đạp cũng nhanh theo.

Đúng lúc này, bụi cỏ bên cạnh chợt truyền đến tiếng sột soạt.

Bạch Du lập tức chú ý tới, nhưng cô nghĩ là rắn hoặc là chuột, nhưng ngay sau đó, một bóng người nhảy ra khỏi bụi cây…

Tóc tai người kia bù xù, khuôn mặt lấm lem, bàn tay nắm c.h.ặ.t đ.ầ.u xe của cô, cầu xin nói: “Bạch Du, cầu xin chị, cầu xin chị giúp tôi với!”

Trong bụi cây bất chợt có một người chạy ra, Bạch Du không có đề phòng nên bị dọa mất mật, sau khi định thần nhìn lại thì mới nhận ra người trước mắt không phải ai khác, mà là Giang Hựu Hàm luôn kiêu căng ngạo mạn.

Nhưng tại sao Giang Hựu Hàm lại có mặt ở đây?

Và tại sao bộ dạng lại thành ra thế này?

Bạch Du sợ hai vợ chồng Giang Hựu Hàm và Lương Thiên Vũ có âm mưu, mặc dù con đường từ đây tới công xã không vắng vẻ, nhưng cũng không có nhiều người, đặc biệt là thời điểm vào buổi sáng, người đi ngang qua rất ít, nếu đôi vợ chồng này muốn làm gì đó với cô ở đây, chưa chắc là cô có thể phản kháng được.

Giang Hựu Hàm không biết suy nghĩ của Bạch Du, lúc này cô ta tựa như một động vật nhỏ bị dọa sợ, đáy mắt lẫn vẻ mặt đều tràn đầy sự khiếp sợ: "Bạch Du, cầu xin chị, tôi cần chị giúp!"

Cô ta vừa dứt câu, trong bụi cỏ chợt vang lên tiếng trẻ con khóc nỉ non, âm thanh rất yếu, giống như mèo con đang kêu.

Giang Hựu Hàm chẳng quan tâm tới việc xin Bạch Du tha thứ, cô ta xoay người trở lại bụi cỏ, một lát sau, cô ta ôm một bé gái bước ra bụi cỏ.

Bạch Du cau mày: "Là con gái của cô?"

Nước mắt của Giang Hựu Hàm lập tức rơi xuống: "Đúng vậy, con bé là con gái của tôi, tên là Ninh Ninh, thằng súc sinh Lương Thiên Vũ kia, anh ta dính vào thuốc phiện đã đành, giờ còn muốn bán mẹ con chúng tôi nữa, Bạch Du, cầu xin cô, cầu xin cô cứu mẹ con chúng tôi!"

Bạch Du nhìn thoáng qua cô bé trong lòng n.g.ự.c cô ta, xác định cô bé trong tã lót là con gái Ninh Ninh của cô ta: "Cô không gọi điện thoại về thủ đô ư?"

Khi cô ở thủ đô có gặp cô bé vài lần, có thể là do sinh non, cô bé trông gầy yếu hơn những đứa trẻ khác, nhưng không thể phủ nhận, Giang Hựu Hàm

yêu thương cô con gái này hơn hai đứa con trai ở đời trước, đồ mặc trên người đều là đồ tốt nhất, vả lại khi cô bé tè trong quần, cô ta cũng không để lộ vẻ ghét bỏ và ghê tởm trên khuôn mặt.

Chương 808: Chương 808

DTV-EBOOK

Trái lại là Lương Thiên Vũ, từ đầu tới cuối đều không quan tâm tới con gái, cho dù con gái nằm khóc cạnh cậu ta, cậu ta cũng không không thèm đếm xỉa tới như người điếc.

Thế nên cô đồng ý tin đời này Giang Hựu Hàm sẽ không lấy con gái của mình ra làm mồi nhử.

Giang Hựu Hàm vừa dỗ con gái, vừa gật đầu: "Có gọi, nhưng cha tôi vừa nghe thấy giọng của tôi là đã mắng tôi đến mức m.á.u chó phun đầy đầu, còn bảo tôi c.h.ế.t ở ngoài luôn đi, đừng có trở về nữa!"

Còn chưa nói xong câu nào thì điện thoại đã bị cúp, cô ta gọi tiếp thì không nghe, sau đó cô ta có thử gọi tiếp, nhưng không nghe thấy mẹ cô ta bắt máy,

Bạch Du: "Cha mẹ ruột của cô cũng không quan tâm tới cô, cô dựa vào đâu mà lại cảm thấy tôi sẽ cứu cô, dựa vào da mặt dày của cô ư? Hay là dựa vào việc cô đưa bánh kẹo có chứa thuốc phiện cho con gái của tôi?"

"Tôi không có mà! Sao tôi phải làm chuyện như vậy..." Cả người Giang Hựu Hàm cứng đờ, vẻ mặt mù mịt, nhưng nói được một nửa cô ta sực nhớ ra điều gì đó: "Chắc chắn là Lương Thiên Vũ, sô cô la kia là do Lương Thiên Vũ bảo tôi đưa cho con gái chị, tôi thật sự không biết, nếu tôi biết, chắc chắn tôi sẽ không làm như vậy!"

Không sai, cô ta chán ghét Bạch Du, vả lại còn vô cùng chán ghét loại người này, trước kia Bạch Du thua cô ta về mọi mặt, dù bị cô ta dạy dỗ như một con ch.ó thì cô cũng không dám phản kháng, nhưng không biết từ lúc nào, Bạch Du thay đổi, cô không chỉ trở nên xinh đẹp, cô còn trở nên thông minh, quan trọng nữa là thế mà cô lại gả cho anh ba của cô ta, còn được ông nội yêu thương.

Ông nội cho cô căn Tứ Hợp Viện kia, khiến cô ta ghen tị đến đỏ mắt, còn có anh ba của cô ta, trước kia đối xử với cô ta cũng tạm được, nhưng sau khi cưới Bạch Du, anh ba của cô ta còn không thèm nhìn cô ta lấy một lần, bởi vậy cô ta vô cùng chán ghét Bạch Du.

Nhưng chán ghét thì cũng chỉ là chán ghét, cô ta tuyệt đối sẽ không dùng thuốc phiện để độc hại đối phương, chứ đừng nói chi là cho trẻ con ăn loại kẹo kia!

Cô ta quả thật không phải người tốt, nhưng cô ta không độc ác tới như vậy!

Thấy Bạch Du không lên tiếng, Giang Hựu Hàm sợ cô không tin mình: "Tôi thật sự không biết trong kẹo kia đã bị bỏ thuốc, tôi có thể thề với trời, nếu tôi nói dối thì tôi sẽ bị sét đánh, không được c.h.ế.t tử tế!!"

Bạch Du thấy dáng vẻ của cô ta không giống giả vờ: "Nói rõ toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra trong một năm nay cho tôi, sau khi nói xong tôi sẽ cân nhắc xem có nên ra tay giúp cô không."

Giang Hựu Hàm vội vàng nói ra đầu đuôi câu chuyện: "… Tôi dùng bình bông đánh ngất Lương Thiên Vũ rồi lén chạy ra ngoài, tôi cũng muốn về thủ đô, nhưng tiền trong người tôi không đủ, cha tôi lại

không nghe điện thoại của tôi, tôi lại không liên lạc được cho mẹ tôi, vả lại tôi cũng lo lắng Lương Thiên Vũ sẽ cho người bắt tôi ở thủ đô, cho nên tôi không dám trở về!"

Bạch Du cau mày: "Cha cô không nói cho cô biết là mẹ cô đã xảy ra chuyện ư?"

Cơ thể Giang Hựu Hàm cứng đờ, vẻ mặt mù mịt: "Mẹ tôi đã xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì?"

Bạch Du: "Bởi vì cô và Lương Thiên Vũ có liên quan tới thuốc phiện, Kim Tiểu Bảo nhân lúc rối loạn trộm tiền của mẹ cô, trong lúc mẹ cô tức giận đã bị bại liệt."

Sắc mặt Giang Hựu Hàm trắng bệch: "Sao có thể như vậy được? Tại sao lại như vậy? Tôi đã bảo bà ấy đuổi Kim Tiểu Bảo đi từ lâu rồi, nhưng bà ấy lại không nghe lời tôi!"

Lúc trước cô ta đã nói với mẹ cô ta là đừng nhận nuôi thằng nhóc Kim Tiểu Bảo, khi về ăn Tết cô ta còn khuyên bảo bà ta vài lần, nhưng bà ta lại không nghe, đôi mắt của thằng nhóc kia khi vừa nhìn thấy người ta là sẽ xoay tròn, vừa nhìn đã biết không phải loại người tốt lành gì.

Bạch Du không rảnh nghe cô ta nói dài dòng: "Cô muốn tôi giúp cô như thế nào?"

Giang Hựu Hàm lấy lại tinh thần, đôi mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên: "Chị chịu giúp tôi ư? Cảm ơn chị, Bạch Du, chị có thể cho tôi ở nhà chị một thời gian không..."

Cô ta còn chưa nói xong thì đã bị Bạch Du cắt ngang: “Không được!”

Sắc mặt Giang Hựu Hàm trở nên tái nhợt: “Cầu xin chị, tôi biết trước kia tôi đã quá đáng với chị nên tôi xin lỗi chị, chỉ cần chị chịu cứu tôi và con gái của tôi, sau này tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho chị!”

Nói xong cô ta định quỳ xuống trước mặt Bạch Du.

Bạch Du cản cô ta lại: “Tôi không cần cô làm trâu làm ngựa cho tôi, tôi cũng sẽ không đưa cô về nhà, cô đưa kẹo chứa thuốc phiện cho con gái của tôi, chỉ cần tôi báo công an, giờ cô sẽ lập tức bị bắt lại!”

Giang Hựu Hàm nghe vậy thì xoay người định bỏ chạy, nhưng lại bị Bạch Du túm tóc.

“Giờ cô có chạy cũng không có tác dụng, nếu cô thật sự muốn bảo vệ con gái của cô thì cô chỉ cần hợp tác với công an, chỉ khi cô khai báo toàn bộ cho công an, cô, con gái của cô mới có thể chân chính thoát khỏi Lương Thiên Vũ và đám người đứng sau anh ta, nếu không thì cô chỉ trốn được một thời gian, chứ không thể trốn được cả đời!”

Tuy cô có thể xác định Giang Hựu Hàm không nói dối, nhưng cô ta chưa từng có ý tốt với cô trong cả hai đời, cô không thể đưa một con chồn về nhà, trong nhà có bà nội, Minh Thư và Niệm Niệm, đây đều là những người quan trọng nhất của cô, cô không thể bọn họ đặt mình vào nguy hiểm.

Giang Hựu Hàm: “Chị muốn tố cáo Lương Thiên Vũ với công an?”

Bạch Du gật đầu: “Không sai, đừng nói với tôi là đến bây giờ cô vẫn còn yêu Lương Thiên Vũ, không

nỡ để anh ta xảy ra chuyện đấy nhé?"

TBC

Nếu thật sự là như vậy, cô sẽ trói cái kẻ não yêu đương này lại ngay tại chỗ, sau đó đưa tới Cục Công an, cô cũng sẽ không quan tâm tới chuyện sau này của cô ta.

Giang Hựu Hàm lắc đầu: "Không phải, tôi không có không nỡ, nhưng nếu Lương Thiên Vũ bị bắt, chẳng phải Ninh Ninh sẽ có một người cha là tội phạm ư?"

Bạch Du cười: "Lương Thiên Vũ sắp bán đôi mẹ con các cô cho bọn buôn người, một người bị bán làm gái đứng đường, thế mà cô còn lo việc sau khi anh ta bị bắt sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của mẹ con các cô, não cô bị vô nước hay bị kẹp ở cửa vậy? Một câu thôi, cô có đến Cục Công an không!"

Giang Hựu Hàm nhìn Bạch Du, rồi lại nhìn con gái trở nên ốm yếu vì bị dọa sợ trong lòng ngực, cô ta cắn răng mạnh một cái: "Được, tôi sẽ theo chị đến Cục Công an!"

Bạch Du nghe vậy thì không đến nhà máy nữa, hai người quay đầu xe đến Cục Công an, sau đó gọi điện thoại cho Giang Lâm ở Cục Công an.

Giang Hựu Hàm không phải người đảo Quỳnh Châu, vụ án cũng không xảy ra ở bên đây, Cục Công an vốn không định tiếp nhận vụ án, nhưng căn cứ vào khẩu cung của Giang Hựu Hàm, người tiếp xúc với Lương Thiên Vũ có thể là người thuộc tập đoàn buôn bán thuốc phiện, có liên quan lên tới trăm kg thuốc phiện, đây là một vụ án lớn nên Cục Công an ở

phía này đã tiếp nhận vụ án, đồng thời liên lạc với công an ở thành phố Quảng.

Bởi vì Giang Hựu Hàm là nhân chứng quan trọng, sự an toàn của cô ta có bên phía công an chịu trách nhiệm, chỗ ở cũng không cần Bạch Du lo, Bạch Du thấy không có chuyện của mình, cô nói với Giang Lâm một tiếng rồi trở lại nhà máy.

Sau khi trở lại nhà máy, Bạch Du lập tức đi kiếm Triệu Kí Thu, hỏi bà ấy có thể thiết kế thêm mấy mẫu trang sức trước lúc tham gia Hội chợ Quảng không.

Sau khi Triệu Kí Thu biết nhà máy cũng được tham gia Hội chợ Quảng, bà ấy vô cùng phấn khích: "Không thành vấn đề, gần đây sức khỏe của Đường Nhi càng ngày càng tốt, có đôi khi cảm hứng của con bé còn nhiều hơn thím và cha nó nữa, thím sẽ trở về chuẩn bị ngay!"

Có thể là do có chuyện để làm, tình trạng của con gái càng ngày càng tốt, số lần phát bệnh cũng càng ngày càng ít.

Lúc trước bà ấy còn nghĩ rằng cả đời con gái sẽ không thể khỏe lại, lần nào cũng lo lắng đến mức ăn không ngon ngủ không yên, khi bà ấy và chồng còn sống, đương nhiên là bọn họ có thể chăm sóc con gái, nhưng ngộ nhỡ ngày nào đó bọn họ mất, vậy con gái phải làm sao bây giờ?

Chương 809: Chương 809

DTV-EBOOK

Giờ con gái khỏe lên từng ngày, lúc này trái tim luôn treo trên cao của bà ấy mới rơi xuống đất.

Triệu Kí Thu vừa rời khỏi thì cô đã nhận được điện thoại của Lisa, cô ta nói có vài kiểu dáng cần thay đổi, bảo Bạch Du đến thành phố Quảng trao đổi với cô ta.

Bạch Du vốn định từ chối, nhưng khi nghĩ đến việc nhà máy cần mua một đống dụng cụ, cô muốn nhờ Cảnh Anh tìm kiếm giúp.

Xin nhờ đối phương giúp đỡ qua điện thoại không có lòng thành mấy, vừa khéo cô và Cảnh Anh đã lâu không gặp mặt, lần này đến thành phố Quảng có thể gặp đối phương, nghĩ vậy, cô đã đồng ý, hẹp gặp đối phương vào ba ngày sau.

Chạng vạng khi tan tầm về đến nhà, mẹ chồng của Mã Tái Nam tặng trứng gà đỏ và một ít măng mùa xuân để báo tin vui, nói Mã Tái Nam sinh được một cậu bé mập mạp nặng ba ký chín.

Thấy dáng vẻ mẹ chồng của Mã Tái Nam cười đến mức không khép miệng được, rõ ràng là rất vừa lòng với việc Mã Tái Nam sinh cháu trai.

Quả thật là mẹ chồng của Mã Tái Nam rất vừa lòng, tiền Mã Tái Nam kiếm được nhiều hơn con trai của bọn họ, bởi vậy bọn họ không dám nhắc tới chuyện cháu trai trước mặt cô ấy, chỉ dám lén lút lạy thần linh và cầu xin tổ tông phù hộ, giờ con dâu sinh

được một cháu trai mập mạp, bọn họ còn vui hơn lụm được tiền, cũng càng vừa lòng với cô con dâu Mã Tái Nam này.

Bạch Du vội chúc mừng, sau đó còn tặng một tá trứng gà, đường đỏ và cả một lọ sữa mạch nha.

Sau khi trở về, Bạch Du dùng một phần măng mùa xuân làm món xăng mùa xuân xào rau bà ngoại, một phần khác thì làm thành món bánh bao nhân măng mùa xuân và thịt heo.

Măng mùa xuân mềm đến mức có thể bóp ra ngoài, mùi vị món rau bà ngoại đậm đà, xào chung với ớt cựa gà, hành, gừng và tỏi băm, khiến măng mùa xuân không có một chút vị chát nào, vô cùng đưa cơm.

Thịt ba chỉ nạc mỡ đan xen với nhau được băm thành thịt băm, trộn với măng mùa xuân được thái nhỏ và hành lá cắt nhuyễn, bánh bao làm ra vừa lớn vừa mềm vừa xốp, cắn một miếng, nước sốt nóng bỏng lập tức lấp đầy toàn bộ khoang miệng, măng mùa xuân ngọt, thịt tươi, triền miên với nhau, ăn ngon đến mức khiến người ta muốn dừng mà dừng không được.

Buổi tối khi Giang Lâm trở về, Bạch Du nói với anh chuyện mình muốn lên thành phố Quảng.

Minh Thư cạnh nghe vậy, vội ôm lấy đùi cô rồi nói: "Con muốn đi chung với mẹ, có con giải sầu cho mẹ, vậy thì mẹ sẽ không cảm thấy nhàm chán."

Bạch Du: "..."

Lấy việc muốn được đi trở thành lo nghĩ cho cô, rốt cuộc cô bé học EQ này từ ai vậy?

Nhưng cuối cùng cô vẫn chưa có đáp án.

Hôm sau, cô thu dọn qua loa vài bộ quần áo, sau đó dẫn Minh Thư và trợ lý nữ Lại Mỹ Thanh cùng đến thành phố Quảng.

Đến thành phố Quảng rồi cô mới biết chuyện Cảnh Anh bị bệnh.

Vả lại còn bệnh rất nghiêm trọng.

Khi Bạch Du tới kiếm Cảnh Anh, vừa đến cửa quân khu Cảnh Anh đang ở thì nhìn thấy Cảnh Phỉ đến từ một phía khác.

Cảnh Phỉ nhìn thấy cô thì lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên: "Tại sao cô lại ở đây? Không phải cô đã trở về đảo Quỳnh Châu gây dựng sự nghiệp ư? Tôi nghe nói cô đã nuôi dưỡng được vua ngọc trai."

Cô ấy có nghe loáng tháng về Bạch Du khi nhà máy đồ khảm xà cừ tham gia Hội chợ Quảng lần đầu tiên, cũng không ghen tị với cô nhưng có lẽ là bởi vì tính cách nên hai người không thể nào trở thành bạn thân được.

Tuy rằng không thể trở thành bạn thân, nhưng cô ấy rất khâm phục năng lực của Bạch Du, khi ở trường cô là nhân vật làm mưa làm gió, không chỉ có thành tích tốt mà còn gây dựng được sự nghiệp, sau khi tốt nghiệp cô từ chối phân phối để gây dựng sự nghiệp của mình, thật ra là có rất nhiều người không xem trọng, không ngờ chưa được nửa năm, cô đã nổi tiếng.

Ngay cả một người không chú ý ngành sản xuất ngọc trai như cô ấy, đvẫn thường xuyên nhìn thấy bản phát biểu có liên quan tới cô và vua ngọc trai

trên báo chí, trên tờ báo còn nói có rất nhiều thương gia nước ngoài chen nhau đặt đơn, tranh giành ngọc trai như không cần tiền, nghe nói không lâu trước đây cô vừa quyên góp năm mươi ngàn đồng để sửa đường cho công xã.

Kể từ khi biết Bạch Du, cô ấy đã có một cổ sức lực muốn vượt qua đối phương, nhưng cho dù cô ấy có chạy theo như thế nào thì cô ấy vẫn không thể đuổi theo đối phương, thật sự là làm người thất bại mà.

Nhưng cô ấy sẽ không từ bỏ!

Bạch Du gật đầu: "Đúng vậy, chủ yếu là viện nghiên cứu và chủ nhiệm kỹ thuật nhà máy bỏ ra nhiều công sức, lần này tôi đến thành phố Quảng để xử lý vài việc, đồng thời thăm chị Cảnh Anh luôn, gần đây cô ở thành phố Quảng à?"

Nghe vậy, Cảnh Phỉ lắc đầu, có chút đau khổ nói: "Chị họ của tôi không có ở nhà, chị ấy bị bệnh rồi."

Bạch Du ngẩn ra, lập tức quan tâm nhỏi thăm: "Chị Cảnh Anh bị bệnh có nghiêm trọng không?"

Cảnh Phỉ cắn cánh môi, khựng lại một lúc lâu rồi mới gật đầu: "Rất nghiêm trọng, còn cụ thể là bệnh gì thì cô đừng hỏi tôi, tôi không thể nói được, tôi đến đây để giúp chị họ của tôi lấy vài thứ, chốc nữa còn phải qua bệnh viện nữa, cô muốn đi chung với tôi không?"

Bạch Du vội gật đầu: "Được, tôi đi với cô."

Lần này Bạch Du đến đây mang theo không ít đặc sản của đảo Quỳnh Châu, nhưng phần lớn cần phải nấu mới có thể ăn, cô để đồ không thể ăn vào nhà

Cảnh Anh, sau đó xách hai trái dừa và một túi bánh thịt gà mình làm đến bệnh viện.

Vào bệnh viện, vừa nhìn thấy Cảnh Anh, Bạch Du đã hoảng sợ.

So với lần gặp mặt trước gặp, lần này Cảnh Anh trông gầy đi không ít, sắc mặt tái nhợt, đôi gò má lõm sâu, như thể chỉ cần một cơn gió là có thể thổi bay cô ấy.

Nhưng khi nhìn thấy Bạch Du, cô ấy lập tức nở nụ cười cười: "Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến mà, vừa rồi chị mới nhắc đến em, không ngờ em đã đến rồi, xem ra ông trời vẫn còn rất thương chị, biết chị muốn ăn đồ em làm."

Bạch Du thấy cô ấy còn có tâm tư nói giỡn, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm: "Muốn ăn cũng không dễ đâu, em có mang theo hai trái dừa và bánh thịt gà qua, lúc sau chị muốn ăn gì thì đưa danh sách cho em, chốc nữa em sẽ làm cho chị."

Nghe vậy, đôi mắt Cảnh Anh bừng sáng: "Tốt quá, giờ chị sẽ liệt kê danh sách cho em, chị muốn ăn đủ trước khi phẫu thuật, nếu không sau này sẽ không thể ăn mặc sức."

Bạch Du múm môi, không biết có nên hỏi cô ấy bị bệnh gì không.

Cảnh Anh đứng dậy kiếm tiền giấy trong túi xách của mình, tầm mắt nhìn thấy dáng vẻ này của cô thì nói: "Em muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi, úp úp mở mở không phải tính cách của em."

TBC

Bạch Du: “Vừa rồi em nghe Cảnh Phỉ nói dường như bệnh của chị rất nghiêm trọng…”

Cô còn chưa kịp nói xong,cửa phòng bệnh chợt bị mở ra từ bên ngoài, một người đàn ông mặc sơ mi trắng, phối với tây trang đen thẳng tắp xông vào.

Người đàn ông vừa vào, trong mắt chỉ có một mình Cảnh Anh, trực tiếp bước về phía cô ấy, nắm tay cô ấy rồi nói: “Anh đã biết, nếu em bởi vì bệnh của em nên mới chia tay với anh thì anh sẽ không đồng ý!”

Bạch Du: “?”

Chuyện gì vậy?

Thấy dáng vẻ nặng tình và chân thành của người đàn ông, rõ ràng là có quan hệ không bình thường với Cảnh Anh, nhưng cô nhớ rõ chồng của Cảnh Anh ở đời trước không phải người đàn ông trước mắt, mà là một người đàn ông lớn hơn cô ấy mười mấy tuổi, sau này chồng cô ấy vì nước quên mình, cô ấy cũng không lấy chồng khác.

Đời trước người đời ngoài khen năng lực ngoại giao xuất sắc của cô ấy thì thảo luận say sưa về tình cảm của vợ chồng bọn họ, nhưng cô luôn cảm thấy có chỗ không đúng, bởi vì Cảnh Anh rất ít khi nhắcvề chồng của cô ấy, càng nhắc ít về tình cảm của bọn họ.

Còn có, nếu Cảnh Anh thật sự yêu người chồng của cô ấy ở đời trước, vậy người đàn ông trước mắt này là ai?

Chẳng lẽ là mối tình đầu của tiền bối Cảnh Anh?

Cho dù Bạch Du không thích nhiều chuyện, nhưng đối mặt với tình cảm của thần tượng, trong

lòng cũng không tránh được mà bốc lên một ngọn lửa tò mò nho nhỏ.

Từ trước đến nay dáng vẻ của Cảnh Anh luôn là một người phụ nữ thành đạt, đặc biệt là sau khi cô ấy dần lớn tuổi ở đời trước, dáng vẻ ít khi nói cười vô cùng uy nghiêm, khiến người nhìn thôi đã thấy sợ, nhưng lúc này trên mặt cô ấy lộ vẻ thẹn thùng khó có được của một cô gái, trên khuôn mặt tái nhợt cũng lóe lên một vệt ửng đỏ: "Tô Lệnh Sâm, anh buông tay cho em!"

Chương 810: Chương 810

DTV-EBOOK

Người đàn ông lại không chịu buông, còn nắm càng thêm chặt: "Tiểu Anh, anh không quan tâm em có thể sinh con không, chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh còn không biết rõ em ư? Anh không cần con, anh chỉ cần em!"

Chậc chậc chậc.

Vừa đến đã biểu đạt trực tiếp rồi, tấn công mạnh như vậy, nhưng tại sao ở đời trước hai người lại không ở bên nhau.

Nhưng vừa rồi người đàn ông kia nói Cảnh Anh không thể sinh con, chẳng lẽ lần phẫu thuật này có liên quan tới chuyện đó?

Hơn nữa cái tên Tô Lệnh Sâm nghe rất quen tai, dường như cô đã nghe ở đâu rồi.

Bạch Du cố gắng suy nghĩ, nhưng suy nghĩ một lúc vẫn không nghĩ ra.

Cảnh Anh chú ý tới ánh mắt sáng ngời của Bạch Du, mặt lại càng đỏ, cô ấy dùng sức rút tay mình ra: "Tô Lệnh Sâm, em tin lời anh nói lúc này, nhưng cuộc sống còn dài, giờ anh không quan tâm, nhưng sau này anh già rồi, người khác có con cháu đầy nhà, nhưng dưới gối của anh lại không có ai, tới lúc đó, anh có dám bảo đảm mình sẽ không hối hận không?"

Người đàn ông định nói chuyện thì bị Cảnh Anh ngăn lại: "Anh đừng vội phủ định trước, em biết anh muốn nói anh sẽ không hối hận, nhưng còn cha

mẹ anh? Bọn họ vẫn luôn mong anh sớm ngày cưới vợ sinh con, anh định thuyết phục bọn họ như thế nào?"

Nghe vậy, người đàn ông suy sụp tinh thần rũ tay xuống, một lúc lâu sau mới nói: "Em cho anh thêm chút thời gian, anh nhất định sẽ thuyết phục cha mẹ của anh!"

Cảnh Anh lại lắc đầu: "Anh và em đều biết, anh không có cách nào cãi lời cha mẹ của anh, cứ vậy đi, Lệnh Sâm, chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay thôi, anh đi đi."

Người đàn ông rũ đầu xuống, không lên tiếng.

Trong phòng bệnh im lặng, không một tiếng quạ.

Một lúc lâu sau khi Cảnh Phỉ và y tá bước, lúc này người đàn ông mới lấy lại tinh thần, anh ấy ngẩng đầu nhìn về phía Cảnh Anh rồi nói: "Em chờ anh."

Nói xong, anh ấy xoay người vội rời khỏi.

Y tá tới lấy m.á.u cho Cảnh Anh, sau đó rời đi rất nhanh.

Sau khi y tá rời khỏi, Cảnh Phỉ không nhịn được mà nói: "Chị, chị thật sự muốn chia tay với anh Lệnh Sâm ư?"

Nói xong, lúc này cô ấy mới cảm thấy mình không được giữ mồm giữ mồm lắm, nhìn thoáng qua phía Bạch Du.

Bạch Du chú ý tới ánh mắt của cô ấy: "Có cần em ra ngoài tránh mặt một chút không?"

Cảnh Anh lắc đầu, vệt màu đỏ trên khuôn mặt đã không còn tung tích, khôi phục dáng vẻ bình tĩnh

thong dong như ngày thường: “Không cần, không có gì không thể nói với em, vừa rồi là người yêu của chị, tụi chị quen nhau khi học cấp ba, sau khi lên đại học thì xác định quan hệ, anh ấy rất tốt, phù hợp với tất cả yêu cầu và tưởng tượng của chị đối với đàn ông, nhưng cha mẹ anh ấy lại kiểm soát rất cao nên chị mới lề mề không đồng ý lời cầu hôn của anh ấy, gần đây chị vốn định xác định với anh ấy, không ngờ… Sức khỏe của chị có vấn đề, ống dẫn trứng bị ung thư, bác sĩ kiến nghị cắt bỏ tử cung, đồng nghĩa với việc sau này không thể sinh con, cha mẹ anh ấy vẫn luôn muốn có cháu trai, trong tình cảnh như vậy, chị chỉ có thể chia tay với anh, nếu cứ tiếp tục sẽ chẳng tốt cho ai cả.”

Giải quyết dứt khoát, từ trước đến nay là phong cách làm việc của cô ấy.

Nhưng cô ấy không ngờ một d.a.o đ.â.m xuống, không chỉ có Tô Lệnh Sâm đau, mà cô ấy cũng đau.

Cô ấy luôn cho rằng tình cảm của mình đối với Tô Lệnh Sâm không sâu đậm, ít nhất không sâu đậm như Tô Lệnh Sâm đối với cô ấy, nếu không phải Tô Lệnh Sâm vẫn luôn cố gắng kiên trì tình cảm giữa hai người bọn họ, sợ rằng bọn họ đã chia tay từ lâu, nhưng cho đến lúc cô ấy bị bệnh, cô ấy mới biết được, thì ra tình cảm của mình của mình cũng không ít hơn anh ấy là mấy.

Nhưng yêu thì thế nào, cô ấy biết rõ sự kiểm soát của cha mẹ Tô Lệnh Sâm, cha mẹ anh ấy đồng ý để bọn họ ở bên nhau đã là nhượng bộ lớn nhất, nếu biết cô ấy không thể sinh con, chắc chắn bọn họ sẽ không đồng ý để hai người bọn họ ở bên nhau.

Cô ấy có thể tưởng tượng được bọn họ sẽ dùng thủ đoạn kịch liệt như thế nào để ngăn cản bọn họ ở bên nhau, cô ấy chỉ nghĩ thôi là đã cảm thấy mệt, sức khỏe của cô ấy không cho phép cô ấy đấu tranh, cô ấy cũng không muốn lãng phí thời gian vào cuộc cãi lộn không có ý nghĩa này nên cô ấy đã chọn buông tay.

Bạch Du nghe vậy, vẻ mặt khiếp sợ.

Cô không ngờ Cảnh Anh mắc bệnh nghiêm trọng như vậy, chuyện cắt bỏ tử cung, không thể sinh con đối với phụ nữ mà nói là một chuyện vô cùng tàn nhẫn, khó trách đời trước cô ấy vẫn luôn không có con.

Đúng lúc này, một tin tức đã bị cô ấy quên từ lâu chợt xâm nhập vào đầu.

Đời trước cô coi Cảnh Anh là thần tượng, bởi vì tất cả bài phỏng vấn có liên quan tới cô ấy, cô đều không bỏ qua, có một lần cô nhìn thấy một tờ báo lậu có liên quan tới tình cảm riêng tư của Cảnh Anh, bên trong viết trước khi Cảnh Anh gả cho chồng cô ấy thì cô ấy từng có người tình đầu tiên, nhưng bởi vì gia đình nhà trai không đồng ý nên hai người bị chia cách, sau này nhà trai nản lòng thoái chí, nộp đơn xin đến Châu Phi đóng quân với sứ đoàn Châu Phi, kết quả trong một lần làm nhiệm vụ đã xảy ra chuyện, máy bay tan nát người mất, sau khi Cảnh Anh biết, ngất xỉu ngay tại chỗ rồi được đưa vào bệnh viện, cho đến vài năm sau, cô ấy mới quyết định gả cho người chồng sau này.

Bởi vì đó là tờ báo lậu, phía trên đăng dủ loại quảng cáo sinh con không đau và mấy thứ linh tinh,

bởi vậy lúc đó cô chỉ đọc thoáng qua, không coi đó là sự thật, mấy tờ báo như vậy vì để thu hút người đọc, thích nhất là bịa đặt các chuyện tình cảm của doanh nhân.

Nhưng giờ xem ra, chưa chắc tờ báo ngày đó là giả.

Nếu tờ báo đó là sự thật, vậy đồng nghĩa với người đàn ông tên Tô Lệnh Sâm kia sẽ xảy ra chuyện.

Cô có nên nói cho Cảnh Anh biết không?

Nghĩ vậy, Bạch Du ngước mắt nhìn về phía Cảnh Anh, đúng lúc cô ấy nhìn về phía cô.

Cảnh Anh cau mày: “Chẳng lẽ em cũng muốn nói những lời như chị bảo trọng đấy nhé, nếu thật sự như vậy, chị khuyên em đừng nói nữa, chị đã nghe được đến chai lỗ tai rồi.”

Bạch Du lắc đầu: “Không phải, em đang suy nghĩ khi nào thì chị sẽ phẫu thuật, em muốn nhân lúc trước khi chị phẫu thuật làm mấy món ngon cho chị.”

Cảnh Anh không ngờ cô sẽ nói như vậy, cô ấy cười hahaha: “Tính cách của em vẫn đúng gu của chị, cuộc phẫu thuật được sắp xếp vào ngày kia, bác sĩ nói chị không được đồ ăn quá cay, ngoài không được ăn đồ cay ra thì em cứ dựa vào đó mà làm mấy món khác.”

Bạch Du gật đầu: “Vậy chị Cảnh Anh có món nào rất muốn ăn không?”

TBC

Cảnh Anh l.i.ế.m cánh môi: “Giờ chị chỉ muốn gặm chân giò!”

Bạch Du ngẩn ra, cô cũng cười rồi gật đầu: “Không thành vấn đề, em trở về chuẩn bị đây, ngày mai em sẽ mang qua cho chị.”

Cảnh Anh là người bệnh, cần nghỉ ngơi, Bạch Du không ở lại lâu lắm là đã rời đi với Cảnh Phỉ.

Vẻ mặt Cảnh Phỉ u sầu: “Ông trời thật không công bằng, chị họ còn trẻ như vậy, tại sao lại mắc căn bệnh như vậy, vả lại chị họ và anh Lệnh Sâm vô cùngxứng đôi, nghĩ đến cảnh hai người bọn họ chia tay nhau bởi vì điều này, tôi đã cảm thấy buồn hơn cả khi thất tình!”

Trong mắt cô ấy, chị họ và anh Lệnh Sâm là một đôi trời sinh, mỗi lần nhìn thấy bọn họ ở bên nhau, cô ấy vô cùng ngưỡng mộ, còn thầm ước sau này có thể gặp được một người đàn ông giống như anh Lệnh Sâm.

Vốn nghĩ rằng năm nay có thể uống rượu mừng của hai người bọn họ, cô ấy cũng đã chuẩn bị xong quà cưới cho bọn họ, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Bạch Du cũng không biết nên nói gì, cô còn đang do dự có nên nói cho Cảnh Anh biết không.

Nếu nói thì phải làm như thế nào mới có thể khiến đối phương tin mình.

Nhưng cho dù có muốn nói, cũng phải chờ tới lúc cô ấy phẫu thuật xong rồi mới nói, giờ điều cần quan tâm là làm một bữa ngon cho Cảnh Anh,

Sau khi tạm biệt Cảnh Phỉ, Bạch Du đến trạm thịt mua một đống thịt về.

Chương 811: Chương 811

DTV-EBOOK

Sau đó làm món măng chua, cá hầm cải chua không cay, còn có món chân giò Cảnh Anh chỉ đích danh muốn ăn.

Lần này cô không làm chân giò kho tàu, mà là chân giò ngâm chua.

Chân giò ngâm chua là dùng bã rượu, rượu vàng và vài hương liệu điều hòa, sau khi để lên men thì lọc ra gia vị ướp ngâm chua sau một đêm, dùng bã rượu khiến chân giò như ngập chất chất kéo, chân giò vô cùng đàn hồi, trơn như bôi dầu và không ngán, khi cắn một miếng, cảm giác dai mềm hòa với nhau, thật sự khiến người ta muốn ngừng mà ngừng không được.

Cảnh Anh thích món chân giò ngâm chua của Bạch Du tới mức không nỡ buông tay, trực tiếp cầm lênặm, cuối cùng còn chưa đã thèm nói: “Chờ sau khi chị khỏe lại, em lại làm món chân giò ngâm chua này cho chị.”

Bạch Du: “Được.”

Bởi vì Cảnh Anh phải phẫu thuật nên Bạch Du liên lạc với Lisa, lùi thời gian gặp cô ta lại.

Bên Lisa rất dễ nói chuyện, cô vừa lên tiếng cô ấy đã đồng ý.

Tuy rằng cô biết ở đời trước Cảnh Anh sẽ không sao, nhưng khi ở ngoài chờ cuộc phẫu thuật với

người nhà của cô ấy, cô vẫn khẩn trương đến mức chảy mồ hôi tay.

Cũng may cuộc phẫu thuật của Cảnh Anh rất thành công.

Nhưng sau khi mẹ cô ấy nhìn thấy tử cung bị cắt bỏ, vẫn không chịu nổi đả kích mà ngất xỉu.

TBC

Cảnh Anh có người nhà làm bạn bên cạnh, sau khi Bạch Du xác định cuộc phẫu thuật của cô ấy thành công thì cô không ở lại lâu.

Bạch Du không nói tin tức Cảnh Anh bị bệnh với Minh Thư, cô nhóc có tình cảm rất sâu với Cảnh Anh, cô lo lắng khi cô nhóc đến bệnh viện sẽ đau khổ đến mức khóc không ngừng, định sau khi Cảnh Anh hồi phục sức khỏe sẽ dẫn cô bé qua.

Một đêm trước khi gặp Lisa.

Bạch Du xác định thời gian ngày mai, sau đó dẫn Minh Thư lên tầng hai để ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, cô chợt nghe một tiếng “Cạch”.

Bạch Du tỉnh lại từ trong mộng theo bản năng, sau đó mở to mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

Trong phòng không bắt đèn, nhưng ánh trăng bên ngoài rất sáng, ánh trăng màu trắng mờ tiến vào từ cửa sổ, chiếu rõ mọi thứ trong phòng.

Cô nhìn quanh một vòng, không nhận ra chỗ nào không đúng, ngay khi cô nghĩ mình nhạy cảm, cửa chợt truyền đến tiếng then cửa chuyển động.

Bạch Du ngủ say lập tức tỉnh táo, lớn tiếng nói: “Ai ở bên ngoài?”

Nếu nói lần trước cô nghe lầm, vậy chắc chắn lần này cô không nghe lầm.

Nhưng sau khi cô lên tiếng thì không còn tiếng động nào nữa.

Minh Thư nằm cạnh cô ngủ say đến mức khuôn mặt đỏ bừng, cho dù lúc nãy cô nói lớn tiếng tới vậy thì vẫn không đánh thức được cô bé như cũ, nhưng không tỉnh cũng tốt, tránh việc bị dọa sợ.

Bên ngoài tuy rằng không còn tiếng động nào nữa, nhưng Bạch Du không dám khinh thường, cô rón ra rón rén, sau đó kiếm một cái kéo ở tủ đầu giường, nhưng sau khi thử vài lần, cô lại cảm thấy cây kéo ngắn quá, vả lại còn không đủ sắc bén, cô vờn quanh một vòng trong phòng, sau đó kiếm được một cái ông nước bằng sắt trong WC, đó là đồ để lại lúc sửa WC vào lần trước.

Ống nước không nặng, nhưng vô cùng cứng rắn, rất thích hợp để đánh nhau.

Sau khi kiếm được vũ khí phòng thân, Bạch Du nhẹ tay nhẹ chân bước tới sau cửa lần nữa, đáng tiếc cánh cửa không có mắt mèo, không có cách nào để nhìn thấy cảnh bên ngoài từ bên trong.

Cô ngừng thở, đặt lỗ tai lên trên cửa, nhưng bên ngoài không có chút tiếng động nào.

Chẳng lẽ là mèo, chuột ư?

Không đúng, mèo, chuột không biết mở cửa, cô không nghe lầm tiếng động vừa rồi.

Thời gian từ từ trôi qua, bên ngoài không vang lên thêm bất cứ tiếng động nào nữa, Bạch Du đứng lâu đến mức tê chân, cô biết mình cần ra ngoài xem xét, nếu không cô sẽ không có cách nào để ngủ tiếp.

Cô trở lại mép giường, bế Minh Thư lên rồi nhét vào dưới đáy giường, lần này khi nhận phòng cô có quét dọn qua, đáy giường không dơ, cô lo con gái sẽ bị cảm lạnh, còn dùng chăn bọc cô bé lại.

Suốt toàn bộ quá trình cô nhóc đều không tỉnh lại, chỉ cau mày, nhưng ngay sau khi ngửi được mùi thơm trên người cô thì lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

Làm xong mọi thứ, cô mới bước tới phía cửa, thở sâu rồi chợt mở cửa ra.

Bên ngoài đen tuyền, trên hành lang trống rỗng.

Không có người, cũng không có động vật.

Ngày thường không có cảm giác, nhưng không biết có phải là do tác dụng của tâm lý không, khiến người ta có cảm giác tóc gáy dựng ngược.

Bạch Du khóa trái cửa phòng, sau đó đi đến công tắc trên hành lang, một tiếng "Xoạch" vang lên, đèn điện trên hành lang được bật.

Anh sáng chói mắt chiếu sáng toàn bộ hành lang, mỗi một góc đều sáng rõ, nếu có người thì sẽ lập tức bị nhìn thấy.

Không thấy ai từ đầu đến cuối hành lang, vậy chỉ còn lại các phòng ở tầng dưới.

Bạch Du không dám mạo hiểm, cô siết ống nước trong tay, sau đó cất tiếng gọi: “Mỹ Thanh, Mỹ Thanh!”

Lại Mỹ Thanh ở trong phòng khách cách cô hai căn phòng, cô gọi hai tiếng, cửa phòng khách đã mở ra.

Lại Mỹ Thanh chạy từ trong ra, tóc rối như ổ gà, dường như đôi mắt không thích ứng được ánh sáng rực nên nheo lại vì bị chiếu vào: “Giám đốc Bạch, xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạch Du: “Vừa rồi cô có nghe thấy tiếng động nào không?”

Nghe thấy lời của Bạch Du, Lại Mỹ Thanh sợ tới tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, vừa lắc đầu, vừa cảnh giác nhìn xung quanh: “Tôi không nghe thấy tiếng động nào cả, giám đốc Bạch, cô nghe thấy gì vậy? Chẳng lẽ là ăn trộm?”

Đây là lần đầu tiên cô ấy theo giám đốc Bạch công tác ở thành phố Quảng, trước khi tới đây, có không ít láng giềng và người thân nói với cô ấy ở thành phố Quảng có rất nhiều ăn trộm và bọn buôn người, còn bảo cô ấy theo sát giám đốc Bạch, tuyệt đối đừng để mình bị người khác lừa bán.

Cô ấy đến thành phố Quảng được hai ngày, không nhìn thấy ăn trộm và bọn buôn người trên đường, còn nghĩ rằng người thân chỉ đang dọa cô ấy, nhưng nghĩ tới cảnh ăn trộm lẻn vào, cả người cô ấy lập tức nổi da gà.

Bạch Du: “Tôi cũng không rõ có phải có ăn trộm lẻn vào không, vừa rồi tôi bị một tiếng động đánh

thức, sau đó tôi cảm thấy như có người đang cố mở then cửa phòng của tôi, tôi lớn tiếng hỏi là ai, sau lại thì không còn tiếng động nào nữa."

Một cơn gió đêm thổi vào từ cửa sổ trên hành lang, Lại Mỹ Thanh cứ thế mà rùng mình một cái: "Giám đốc Bạch, cả người tôi nổi da gà rồi này, giờ chúng ta nên làm sao bây giờ?"

Bạch Du suy nghĩ: "Trước tiên chúng ta cứ kiểm tra tất cả phòng ở tầng hai."

Lại Mỹ Thanh liên tục gật đầu nói được.

Tuy cô ấy rất sợ, nhưng cô ấy vẫn chưa quên trước khi cô ấy đến đây thì mẹ đã dặn dò cô ấy, bảo dù cho có thế nào thì cô ấy cũng phải chăm sóc tốt cho giám đốc Bạch và con gái của cô, nếu không nhờ có giám đốc Bạch cho mẹ con các cô ấy công việc này, cô ấy sợ rằng dù con gái có bị bệnh thì cô ấy cũng không thể dắt con bé đi khám bệnh.

Từ sau khi chồng chết, cô ấy nếm qua tất cả sự ấm lạnh trên đời, ngày thường ngoài miệng nói những lời tốt đẹp, nhưng vừa thấy các cô ấy nghèo khổ thì trốn còn nhanh hơn bất cứ ai khác, còn có cha mẹ chồng của cô ấy, chồng vừa c.h.ế.t đã đuổi mẹ con các cô ấy ra ngoài, còn nói con gái của bọn họ không phải người nhà họ Vương gia loại, đây là muốn ép c.h.ế.t cô ấy!

Cho đến khi giám đốc Bạch đồng thời cung cấp công việc cho cô ấy và mẹ cô ấy, thái độ của người xung quanh lập tức thay đổi ba trăm sáu mươi độ, ngay cả cặp cha mẹ chồng không biết nhục của cô ấy cũng chạy tới cửa, nói là muốn mời các mẹ con các cô ấy trở về, nói nào là người một nhà không thể oán

trách nhau sau một đêm, suýt chút nữa đã khiến cô ấy ghê tởm đến mức ói ra.

Nói nhiều như vậy, nhưng chẳng qua chỉ coi trọng công việc của cô ấy, trên người có tiền, muốn kiếm lợi từ trên người cô ấy mà thôi, cô ấy không thèm quan tâm đến bọn họ, trực tiếp đuổi người ra ngoài.

Bởi vậy lúc này cô ấy tiện tay cầm lấy một bình bông, sau đó xông về phía trước.

Nhưng sau khi kiểm tra tầng hai, không phát hiện bất cứ khác thường nào.

“Giám đốc Bạch, chúng ta còn xuống tầng dưới kiểm tra không?”

Chương 812: Chương 812

DTV-EBOOK

Bạch Du suy nghĩ rồi lắc đầu: "Trước tiên cứ thôi đi, cô về phòng lấy chăn và gối đầu qua phòng tôi, đêm nay ngủ lại ở trong phòng tôi."

Cô vốn định kiểm tra thêm tầng dưới, nhưng vườn hoa rất rộng, ngộ nhỡ có người đang ẩn trốn, chưa chắc hai người phụ nữ các cô là đối thủ của đối phương, vả lại trên tầng còn có Minh Thư, cho dù cửa phòng ã bị cô khóa lại, nhưng cô không dám khinh thường, cho nên biện pháp tốt nhất là khóa cửa phòng lại và ở trong phòng, chờ tới sáng rồi lại kiểm tra.

Lại Mỹ Thanh nghe vậy, lại gật đầu như giã tỏi lần nữa, cấp tốc trở về phòng ôm đệm chăn và gối đầu đến phòng của Bạch Du.

Trở lại phòng, Bạch Du nhìn thấy Minh Thư vẫn còn ngủ say dưới đáy giường, không khỏi hở phào nhẹ nhõm, nhưng khoảng thời gian kế tiếp, cô và Lại Mỹ Thanh vẫn luôn không dám dám ngủ.

Cho đến sáng, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Xung quanh đôi mắt Lại Mỹ Thanh có thêm một quầng thâm mắt, cô ấy ngáp một cái rồi đứng dậy nói: "Giám đốc Bạch, có lẽ tối qua cô đã nghe lầm rồi, nếu thật sự có ăn trộm lẻn vào, chắc chắn đối phương sẽ không dễ dàng chạy lấy người như vậy."

Ký ức của con người sẽ gạt con người.

Ngay từ đầu Bạch Du dám chắc là mình không nghe lầm, nhưng sau khi trải qua một buổi tối, đặc biệt là sau khi cứ nhớ lại cảnh tượng kia, ký ức dần trở nên lẫn lộn, lúc này cô không dám chắc như tối qua: "Hy vọng là như thế, chốc nữa phải gặp trợ lý của ngài Kim để bàn về vấn đề kiểu dáng, về chuẩn bị thôi, sau khi mọi việc xong xuôi, chúng ta lại trở về ngủ bù, vất vả cho cô rồi."

Lại Mỹ Thanh vội lắc đầu: "Không vất vả, không vất vả chút nào, giám đốc Bạch, tôi đi rửa mặt trước, bữa sáng để tôi làm là được, cô cứ từ từ."

Cô ấy nói thật, so với ra đồng, ra biển bắt cá, hoặc làm việc mười mấy tiếng ở nhà máy, công việc của cô ấy đã rất nhẹ nhàng rồi, vả lại giám đốc Bạch vô cùng thân thiện, chưa bao giờ chỉ vào mũi người khác chửi ầm lên, thấy cô ấy không rõ chuyện gì thì cô còn bằng lòng tay cầm tay dạy cô ấy.

Gặp được giám đốc Bạch, thật sự là chuyện may mắn nhất cuộc đời của cô ấy.

Bạch Du: "Không cần làm đâu, chúng ta ra ngoài ăn, chắc cô vẫn chưa ăn bánh cuốn của thành phố Quảng, chốc nữa tôi sẽ dẫn cô đi ăn thử."

Làm bữa sáng không khó, nhưng trong nhà không có đồ tươi, nếu là muốn làm thì phải đi mua, chắc chắn sẽ không kịp thời gian, vả lại sau khi làm xong mặt sẽ bám đầy khói dầu, chốc nữa còn phải gặp khách nên không tốt lắm.

Huống chi tối qua trước khi cô nhóc ngủ còn nói mãi mình muốn đi ăn bánh cuốn, không chỉ có cô nhóc muốn ăn, mà ngay cả cô cũng đã không ăn một khoảng thời gian rồi nên vô cùng nhớ.

Lại Mỹ Thanh nghe vậy thì gật đầu, ôm chăn và gối đầu trở lại phòng cho khách, sau khi thay quần áo xong thì xuống tầng rửa mặt trước.

Cái chân bụ bẫm của cô nhóc lộ ra bên ngoài chăn, Bạch Du duỗi tay gãi gãi lòng bàn chân của cô nhóc, cô nhóc rất sợ ngứa, muốn rút cái chân nhỏ về, nhưng lại bị Bạch Du nắm lấy, cứ vậy vài lần, lúc này cô nhóc mới tỉnh lại.

Tính cách của cô nhóc rất tốt, cho dù bị đánh thức cũng không tức giận, trái lại còn ôm mặt mẹ thơm một cái, nói bằng giọng sữa: "Mẹ ơi, con rất nhớ mẹ."

Trái tim Bạch Du mềm nhũn trước sự đáng yêu này: "Không phải mẹ vẫn luôn ở bên cạnh con ư?"

Lông mi dài rậm như cánh quạt của Minh Thư chớp vài cái: "Nhưng buổi tối con nằm mơ không có thấy mẹ, nói cách khác con đã không ở cạnh mẹ suốt một buổi tối, cho nên con rất nhớ mẹ mẹ."

Trái tim Bạch Du lại mềm nhũn trước sự đáng yêu này: "Mẹ cũng nhớ con, không phải tối qua con nói muốn ăn bánh cuốn à, còn không mau nhanh lên."

Đây là chỗ tốt của việc nuôi con gái, con gái mềm như bông, là áo bông nhỏ danh xứng với thực, khó trách Tôn Tường Vy lại mong có được tới như vậy, cô ta nói trước nay ba thằng nhóc thối nhà cô ta chưa từng nói mấy lời như mẹ ơi con nhớ mẹ, con yêu mẹ, chỉ biết đòi ăn với cô ta.

Nghe được ăn, Minh Thư không tiếp tục nằm ỳ nữa, bật dậy khỏi giường: "Mẹ, con còn muốn ăn bánh đúc."

“Được, không thành vấn đề, chốc nữa mẹ phải bàn chuyện làm ăn với người ta, con ngoan ngoãn không được quậy, sau khi bàn chuyện làm ăn xong, mẹ sẽ mua bánh đúc cho con có được không?”

Cô nhóc nhân lúc đó giở công phu sư tử ngoạm: “Vậy con muốn ăn ba cái bánh đúc, một cái vị đậu đỏ, một cái vị đậu xanh, một cái vị dừa!”

Bánh đúc ở thời đại này vẫn là kiểu cũ, không sáng óng ánh mà có màu trắng gạo, nhưng mùi vị lại ngon hơn.

Bánh đúc thơm ngọt ngon miệng, dai sừn sựt, trẻ con rất thích ăn.

“Thành giao!”

Bạch Du cười đáp được, xoay người định lấy quần áo định cho cô bé mặc vào bữa nay, đúng lúc này, dưới tầng truyền đến tiếng thét chói tai của Lại Mỹ Thanh…

“A a a a…”

Tiếng thét vô cùng thê thảm.

“Mẹ, là tiếng của thím Mỹ Thanh!”

Cô nhóc bị dọa đến mức sắc mặt trở nên tái nhợt, ngay cả giày cũng không mang, chạy “Bịch bịch bịch” tới ôm lấy đùi của cô.

Đừng nói là Minh Thư, mà ngay cả Bạch Du cũng bị tiếng thét kia dọa sợ, cô không quan tâm tới việc thay quần áo cho cô bé, cầm lấy ống nước tối qua, sau đó ôm con gái lao xuống dưới.

Trái tim Bạch Du đập "Thịch thịch thịch", gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Cô cảm thấy lần sau khi ra ngoài, tốt nhất vẫn nên dắt theo một trợ lý nam, như vậy thì sẽ an toàn một chút.

Đi xuống tầng dưới, cô nhìn thấy Lại Mỹ Thanh đứng dưới thân cây, ngửa đầu, phát ra tiếng thét chói tai đối với trên cây.

Cô nhìn theo tầm mắt của Lại Mỹ Thanh, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Cô thấy trên thân cây cao hai ba treo ngược một con mèo đen đã chết, không biết đầu mèo bị thứ gì đập nát, m.á.u nhiễm đỏ cả mặt đất.

Bạch Du buồn nôn, duỗi tay che mắt con gái lại theo bản năng: "Bé ngoan, nhắm mắt lại, sau đó che lỗ tai mình lại."

Tuy Minh Thư rất tò mò, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời mẹ nói, cô bé nhắm mắt lại rồi duỗi tay nhỏ ra che lỗ tai mình.

Bạch Du cảnh giác nhìn xung quanh, xác định không có bất người ngoài nào, lúc này cô mới ôm con gái bước qua: "Mỹ Thanh, là tôi!"

Lại Mỹ Thanh nhìn thấy Bạch Du, trái tim bị dọa sợ bay mới quay trở lại, nước mắt rơi "Bộp" xuống dưới: "Giám đốc Bạch, tôi sợ quá!"

Vừa rồi sau khi cô ấy xuống dưới rửa mặt, bởi vì giám đốc Bạch nói cô ấy không cần làm bữa sáng, cô ấy không có chuyện gì để làm, thấy trong vườn hoa có không ít lá rụng, định giúp quét dọn một chút,

không ngờ trong lúc quét, cô ấy đã ngửi được mùi m.á.u tươi rất nồng.

Cô ấy kiếm khắp nơi, sau đó thấy một vũng m.á.u dưới gốc cây, cô ấy ngẩng đầu nhìn lên theo bản năng, vừa nhìn, suýt đã khiến cô ấy bật khóc.

Đáng sợ quá!

Cô ấy nhìn thấy một con mèo đen bị đập nát đầu, nhưng đôi mắt lại mở to, nhìn thẳng vào cô ấy, cô ấy sợ tới mức không nhịn được mà thét lên.

Rốt cuộc là kẻ khốn thiếu đạo đức nào làm!

Thế mà lại tàn nhẫn như vậy, sau khi g.i.ế.c mèo còn cố ý trói lên trên cây!

Vẻ mặt Bạch Du nghiêm túc: "Giờ chúng ta đến Cục công an để báo án, đi thôi."

Lại Mỹ Thanh nghe vậy, vội vứt cây chổi trong tay, nhắm mắt theo đuôi Bạch Du, dọc đường đường cơ thể vẫn run rẩy không ngừng.

Bạch Du khóa cửa, sau đó dẫn Lại Mỹ Thanh đi đến Cục công an gần đó.

Dọc đường, cô cau mày.

TBC

Sau nửa đêm không tái xuất hiện sự tình gì, cô còn tưởng rằng là mình nghe lầm, giờ xem ra cũng không phải.

Tối qua thật sự có người vào trong phòng, nếu không phải cô có thói quen khóa cửa trước khi ngủ, nói không chừng tối qua người nọ đã vào trong phòng cô rồi.

Trong lòng cô không khỏi cảm thấy sợ khi nghĩ tới.

Hơn nữa chắc chắn kẻ kia không phải ăn trộm, ăn trộm chỉ lấy tiền, nhưng trong nhà không thiếu thứ gì, trái lại trên cây lại có một con mèo chết, đây là có người gây khó dễ với cô.

Nhưng rốt cuộc kẻ kia là ai?

Bạch Du nghĩ đến những người mình quen biết, nhưng vẫn không nghĩ ra nguyên nhân.

Bạch Du lại nghĩ đến những người mình quen biết lần nữa, khi thành lập nhà máy đồ khảm xà cừ, tuy đắc tội không ít người, nhưng bí thư Lâm đã bị bắt, tới bây giờ bí thư Lâm còn đang ở nông trường vẫn chưa ra.

Chương 813: Chương 813

DTV-EBOOK

Về những người khác, cô cảm thấy bọn họ không có năng lực lớn tới mức theo đuôi cô từ đảo Quỳnh Châu đến thành phố Quảng.

Còn về phần những người bạn chung trường, mặc dù mọi người thỉnh thoảng có mâu thuẫn và cạnh tranh, nhưng sau khi tốt nghiệp thì đường ai nấy đi, vả lại mâu thuẫn với những người đó rất nhỏ, không đáng để bọn họ ra tay như vậy.

Một bóng người chợt lóe lên trong đầu, Bạch Du rùng mình một cái.

Ngài Kim.

Nhưng chẳng mấy chốc cô đã lắc đầu.

Cô và ngài Kim không thù không oán, tuy tính cách của đối phương có kỳ lạ, nhưng cũng không làm chuyện gì quá đáng với cô, ngoài câu nói vào ngày kia của anh ta "Cô sợ tôi".

Nhưng nếu thật sự là ngài Kim, tại sao đối phương lại làm như vậy?

Bạch Du nghĩ đến những người bên cạnh, nhưng vẫn chưa nghĩ ra nguyên nhân.

Cục công an mà cô tới là chỗ làm việc của Nguy Hán Nghị.

Một công an nam nhìn thấy cô, lập tức nhận ra cô: "Đồng chí Bạch, không phải cô về đảo Quỳnh Châu

rồi ư? Lần này cô đến đây để kiếm đội trưởng của chúng tôi ư? Đội trưởng của chúng tôi chưa có tới."

Bạch Du lắc đầu: "Không phải, tôi tới để báo án."

Công an nam nhướng mày: "Báo án?"

Bạch Du gật đầu: "Ừ, tối qua vào lúc nửa đêm có người lẻn vào nhà tôi, tối qua người nọ còn tới trước phòng của tôi, nhưng tôi đã khóa cửa phòng lại, người nọ không vào được, sau đó tôi và trợ lý đã kiểm tra tầng hai nhưng không phát hiện ra vấn đề, chúng tôi nghĩ tối qua tôi đã nghe lầm, kết quả vào sáng nay, chúng tôi phát hiện một con mèo đen bị đập c.h.ế.t treo trên vườn hoa."

Công an nam nghe vậy thì thở sâu, còn chưa kịp lên tiếng, cậu ta đã nghe thấy tiếng bước chân truyền từ cửa tới.

Ngay sau đó, cậu ta đứng dậy, gọi người bước từ cửa vào…

"Đội trưởng!"

Nghe công an nam nói, Bạch Du xoay người theo thì nhìn Nguy Hán Nghị bước đến: "Đồng chí Nguy, anh đã đến rồi."

Nguy Hán Nghị gật đầu: "Những lời vừa rồi cô nói tôi đã nghe, gần đây cô có mâu thuẫn với ai không?"

Bạch Du lắc đầu: "Không có, sau khi tốt nghiệp tôi đã trở về đảo Quỳnh Châu, cho đến ba ngày trước mới đến thành phố Quảng."

Nguy Hán Nghị: "Chuyện cô nuôi dưỡng ra vua ngọc trai, có gây cản trở cho ai không?"

Bạch Du suy nghĩ rồi lắc đầu: “Theo lý mà nói thì chắc là không.”

Trước mắt phần lớn ngọc trai nuôi trong nước đều thuộc nhà nước, vả lại lần này cô nuôi dưỡng ra vua ngọc trai, cũng khiến sản lượng tăng lên bội, đây là một chuyện tốt đối với toàn ngành sản xuất và nuôi dưỡng ngọc trai, nói cách khác,mọi người cảm ơn cô còn không kịp thì sao có thể gây khó dễ cho cô.

Còn về phần có người ghen tị không, chắc chắn là có, nhưng có thể biết được hành tung của cô và biết cô đang ở đâu, đây không phải là điều người người bình thường có thể làm được.

Bạch Du có thể nghĩ vậy, đương nhiên là Nguy Hán Nghị cũng nghĩ vậy: “Chúng ta đến chỗ cô ở xem trước.”

Vì không để Minh Thư bị dọa sợ, Bạch Du giao cô bé cho Lại Mỹ Thanh, bọn họ ở Cục Công an là an toàn nhất.

Vài công an khi nghe Bạch Du miêu tả không cảm thấy gì, nhưng khi nhìn một cái đầu mèo bị đập nát nhừ treo trên cao đón gió, chỉ còn lại đôi mắt là nguyên chỉnh, không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

“Trời ạ, là kẻ biến thái thế nào mà lại làm ra chuyện thế này, nếu là nửa đêm nhìn thấy, chắc sẽ bị dọa mất mất vía!”

“Không phải nói chứ, vả lại cái cây này cao ít nhất ba bốn mét cao, trèo cao đến như vậy, xem ra là một cao thủ leo cây!”

“Đồng chí Bạch, cô cẩn thận ngẫm lại xem, bên cạnh cô thật sự không có người biến thái như vậy ư?”

Nguy Hán Nghị gọi một công an có biệt danh là “Sấu Hầu Tử” trèo lên trên lấy con mèo đen đã c.h.ế.t xuống dưới, anh ấy dẫn theo vài công an khác thăm dò xung quanh.

Công an có biệt danh là “Sấu Hầu Tử” không có phụ lòng biệt danh của mình, chỉ leo vài cái là đã lên trên cây, sau đó lấy con mèo đen từ trên cây xuống.

Kích cỡ của mèo đen không lớn, trông chỉ là một con mèo con bốn năm tháng tuổi, thế mà kẻ biến thái kia lại ra tay được.

Sau khi Nguy Hán Nghị thăm dò trong và ngoài phòng, biểu cảm trên mặt trở nên càng thêm nghiêm túc: “Ý thức phản trinh sát của kẻ kia vô cùng cao, dấu chân trong vườn hoa đã bị lau, trong phòng cũng không có manh mối có ích, nhưng đối phương cố ý treo một con mèo trên cây như vậy, đầu tiên là vì khiêu khích, thứ hai là muốn đánh tan lý trí của cô, khiến cô sụp đổ, tóm lại, cô không thể ở lại đây nữa.”

Bạch Du lặng im rồi gật đầu: “Được.”

Chuyện còn phức tạp hơn cô tưởng tượng.

Tối qua cô tưởng có ăn trộm lẻn vào phòng, nếu thật sự là ăn trộm, đối phương trộm đồ rồi sẽ rời đi ngay, nhưng không ngờ lại gặp phải một tên biến thái.

Cô có chút hối hận khi dẫn con gái đến đây.

Nguy Hán Nghị: “Đêm nay các cô ngủ lại nhà tôi đi, buổi tối tôi sẽ ngủ lại trong cục.”

Nguy Hán Nghị ở trong một căn nhà được phân ở Cục Công an, xung quanh đều là các đồng nghiệp của anh ấy nên tràn đầy cảm giác an toàn.

Xưa nay Bạch Du không phải là người có tính cách thích gây phiền phức cho người khác, nhưng vì nghĩ cho sự an toàn của con gái nên cô không từ chối.

Sau khi trở về Cục Công an với đám người Nguy Hán Nghị, Bạch Du bảo Lại Mỹ Thanh không cần đi gặp khách hàng với mình, bảo cô ấy giúp cô chăm sóc Minh Thư: "Đồng chí Nguy bảo đêm nay chúng ta ở lại trong nhà anh ấy, chốc nữa tôi sẽ dẫn cô qua, nay nhiệm vụ chính của cô là giúp tôi trông nom Minh Thư, biết chưa?"

Lại Mỹ Thanh gật đầu: "Đã biết ạ, giám đốc Bạch, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ trông nom Minh Thư thật kỹ, tôi nhất định sẽ không để Minh Thư rời khỏi tầm mắt của tôi!"

Tính cách Lại Mỹ Thanh khá thận trọng và đáng tin cậy.

Bạch Du dặn dò con gái thêm chút nữa, bảo cô bé cho dù đi đâu cũng phải đi theo người lớn, không được tự tiện chạy đi: "Con phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ nói, nếu con không nghe lời, mẹ sẽ rất tức giận!"

Cô nhóc rất thông minh, nhưng có lẽ là do thông minh quá, cho nên cô bé có cá tính và chủ kiến của riêng mình, nếu cô không nói nghiêm trọng một chút thì nói không chừng cô bé sẽ thật sự tựlàm theo ý mình.

Đôi mắt đen như quả nho Minh Thư chớp vài cái: "Con đã biết rồi ạ, mẹ, con nhất định sẽ không chạy

loạn.”

Bạch Du xoa mái tóc đen bóng của cô bé: “Mẹ tin con nhất định nói được sẽ làm được.”

Cô nhóc rất giỏi, đặc biệt chọn ưu điểm của cô và Giang Lâm, ngày thường cô bé cũng rất thích ăn diện, nhưng nay vội ra ngoài nên quần áo trong mà cô bé đang mặc vẫn là đồ ngủ vào tối qua, nhưng sau khi cô rời đi Lại Mỹ Thanh đã thắt b.í.m tóc đẹp cho cô bé, lúc này đôi mắt to của cô bé nhấp nháy, trông cực kỳ ngoan ngoãn.

Thời gian có chút gấp gáp, nếu như đến Cung Tiêu Xã mua đồ rồi lại đến nhà họ Nguy, chắc chắn sẽ không kịp, mấy năm nay mối quan hệ giữa cô và vợ chồng Nguy Hán Nghị và Lý Trân không tệ, cũng biết cô ấy không phải là loại người keo kiệt, bởi vậy cô nghĩ chờ sau khi trở về rồi mua đồ cũng không muộn.

Dọc đường, cô nói tuyến đường chi Lại Mỹ Thanh và Minh Thư, gặp được công trình kiến trúc dễ nhớ cũng sẽ nhắc nhở hai người, là để đề phòng hai người tách nhau ra, hoặc xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cũng không đến mức không kiếm được đường đi.

Ai ngờ Lại Mỹ Thanh lại là người mù đường, cô phải nói tuyến đường vài lần cô ấy mới có thể miễn cưỡng nhớ được, đối với Đông Nam Tây Bắc thì lại càng không phân biệt được.

Trái lại là Minh Thư nhớ tuyến đường rất nhanh, khi Lại Mỹ Thanh nói sai, cô bé còn chủ động sửa đúng.

Đến nhà họ Nguy, người ra mở cửa là một người phụ nữ lớn tuổi, khoảng sáu mươi tuổi, Nguy Hán Nghị trông rất giống bà ta, bà ta nhìn rồi đánh giá Bạch Du: “Cô kiếm ai?”

Bạch Du đoán chắc bà ta là mẹ của Nguy Hán Nghị, thế là cười nói: “Chào thím, cháu là bạn của Nguy Hán Nghị và Lý Trân, Lý Trân có ở nhà không ạ?”

Mẹ Nguy còn chưa kịp tiếng, bên trong đã truyền đến giọng nói quen thuộc của: “Ai kiếm tôi đấy?”

Chương 814: Chương 814

DTV-EBOOK

Về những người khác, cô cảm thấy bọn họ không có năng lực lớn tới mức theo đuôi cô từ đảo Quỳnh Châu đến thành phố Quảng.

Còn về phần những người bạn chung trường, mặc dù mọi người thỉnh thoảng có mâu thuẫn và cạnh tranh, nhưng sau khi tốt nghiệp thì đường ai nấy đi, vả lại mâu thuẫn với những người đó rất nhỏ, không đáng để bọn họ ra tay như vậy.

Một bóng người chợt lóe lên trong đầu, Bạch Du rùng mình một cái.

Ngài Kim.

Nhưng chẳng mấy chốc cô đã lắc đầu.

Cô và ngài Kim không thù không oán, tuy tính cách của đối phương có kỳ lạ, nhưng cũng không làm chuyện gì quá đáng với cô, ngoài câu nói vào ngày kia của anh ta "Cô sợ tôi".

Nhưng nếu thật sự là ngài Kim, tại sao đối phương lại làm như vậy?

Bạch Du nghĩ đến những người bên cạnh, nhưng vẫn chưa nghĩ ra nguyên nhân.

Cục công an mà cô tới là chỗ làm việc của Nguy Hán Nghị.

Một công an nam nhìn thấy cô, lập tức nhận ra cô: "Đồng chí Bạch, không phải cô về đảo Quỳnh Châu

rồi ư? Lần này cô đến đây để kiếm đội trưởng của chúng tôi ư? Đội trưởng của chúng tôi chưa có tới."

Bạch Du lắc đầu: "Không phải, tôi tới để báo án."

Công an nam nhướng mày: "Báo án?"

Bạch Du gật đầu: "Ừ, tối qua vào lúc nửa đêm có người lẻn vào nhà tôi, tối qua người nọ còn tới trước phòng của tôi, nhưng tôi đã khóa cửa phòng lại, người nọ không vào được, sau đó tôi và trợ lý đã kiểm tra tầng hai nhưng không phát hiện ra vấn đề, chúng tôi nghĩ tối qua tôi đã nghe lầm, kết quả vào sáng nay, chúng tôi phát hiện một con mèo đen bị đập c.h.ế.t treo trên vườn hoa."

Công an nam nghe vậy thì thở sâu, còn chưa kịp lên tiếng, cậu ta đã nghe thấy tiếng bước chân truyền từ cửa tới.

Ngay sau đó, cậu ta đứng dậy, gọi người bước từ cửa vào…

"Đội trưởng!"

Nghe công an nam nói, Bạch Du xoay người theo thì nhìn Nguy Hán Nghị bước đến: "Đồng chí Nguy, anh đã đến rồi."

Nguy Hán Nghị gật đầu: "Những lời vừa rồi cô nói tôi đã nghe, gần đây cô có mâu thuẫn với ai không?"

Bạch Du lắc đầu: "Không có, sau khi tốt nghiệp tôi đã trở về đảo Quỳnh Châu, cho đến ba ngày trước mới đến thành phố Quảng."

Nguy Hán Nghị: "Chuyện cô nuôi dưỡng ra vua ngọc trai, có gây cản trở cho ai không?"

Bạch Du suy nghĩ rồi lắc đầu: “Theo lý mà nói thì chắc là không.”

Trước mắt phần lớn ngọc trai nuôi trong nước đều thuộc nhà nước, vả lại lần này cô nuôi dưỡng ra vua ngọc trai, cũng khiến sản lượng tăng lên bội, đây là một chuyện tốt đối với toàn ngành sản xuất và nuôi dưỡng ngọc trai, nói cách khác,mọi người cảm ơn cô còn không kịp thì sao có thể gây khó dễ cho cô.

Còn về phần có người ghen tị không, chắc chắn là có, nhưng có thể biết được hành tung của cô và biết cô đang ở đâu, đây không phải là điều người người bình thường có thể làm được.

Bạch Du có thể nghĩ vậy, đương nhiên là Nguy Hán Nghị cũng nghĩ vậy: “Chúng ta đến chỗ cô ở xem trước.”

Vì không để Minh Thư bị dọa sợ, Bạch Du giao cô bé cho Lại Mỹ Thanh, bọn họ ở Cục Công an là an toàn nhất.

Vài công an khi nghe Bạch Du miêu tả không cảm thấy gì, nhưng khi nhìn một cái đầu mèo bị đập nát nhừ treo trên cao đón gió, chỉ còn lại đôi mắt là nguyên chỉnh, không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

“Trời ạ, là kẻ biến thái thế nào mà lại làm ra chuyện thế này, nếu là nửa đêm nhìn thấy, chắc sẽ bị dọa mất mất vía!”

“Không phải nói chứ, vả lại cái cây này cao ít nhất ba bốn mét cao, trèo cao đến như vậy, xem ra là một cao thủ leo cây!”

“Đồng chí Bạch, cô cẩn thận ngẫm lại xem, bên cạnh cô thật sự không có người biến thái như vậy ư?”

Nguy Hán Nghị gọi một công an có biệt danh là “Sấu Hầu Tử” trèo lên trên lấy con mèo đen đã c.h.ế.t xuống dưới, anh ấy dẫn theo vài công an khác thăm dò xung quanh.

Công an có biệt danh là “Sấu Hầu Tử” không có phụ lòng biệt danh của mình, chỉ leo vài cái là đã lên trên cây, sau đó lấy con mèo đen từ trên cây xuống.

Kích cỡ của mèo đen không lớn, trông chỉ là một con mèo con bốn năm tháng tuổi, thế mà kẻ biến thái kia lại ra tay được.

Sau khi Nguy Hán Nghị thăm dò trong và ngoài phòng, biểu cảm trên mặt trở nên càng thêm nghiêm túc: “Ý thức phản trinh sát của kẻ kia vô cùng cao, dấu chân trong vườn hoa đã bị lau, trong phòng cũng không có manh mối có ích, nhưng đối phương cố ý treo một con mèo trên cây như vậy, đầu tiên là vì khiêu khích, thứ hai là muốn đánh tan lý trí của cô, khiến cô sụp đổ, tóm lại, cô không thể ở lại đây nữa.”

Bạch Du lặng im rồi gật đầu: “Được.”

Chuyện còn phức tạp hơn cô tưởng tượng.

Tối qua cô tưởng có ăn trộm lẻn vào phòng, nếu thật sự là ăn trộm, đối phương trộm đồ rồi sẽ rời đi ngay, nhưng không ngờ lại gặp phải một tên biến thái.

Cô có chút hối hận khi dẫn con gái đến đây.

Nguy Hán Nghị: “Đêm nay các cô ngủ lại nhà tôi đi, buổi tối tôi sẽ ngủ lại trong cục.”

Nguy Hán Nghị ở trong một căn nhà được phân ở Cục Công an, xung quanh đều là các đồng nghiệp của anh ấy nên tràn đầy cảm giác an toàn.

Xưa nay Bạch Du không phải là người có tính cách thích gây phiền phức cho người khác, nhưng vì nghĩ cho sự an toàn của con gái nên cô không từ chối.

Sau khi trở về Cục Công an với đám người Nguy Hán Nghị, Bạch Du bảo Lại Mỹ Thanh không cần đi gặp khách hàng với mình, bảo cô ấy giúp cô chăm sóc Minh Thư: "Đồng chí Nguy bảo đêm nay chúng ta ở lại trong nhà anh ấy, chốc nữa tôi sẽ dẫn cô qua, nay nhiệm vụ chính của cô là giúp tôi trông nom Minh Thư, biết chưa?"

Lại Mỹ Thanh gật đầu: "Đã biết ạ, giám đốc Bạch, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ trông nom Minh Thư thật kỹ, tôi nhất định sẽ không để Minh Thư rời khỏi tầm mắt của tôi!"

Tính cách Lại Mỹ Thanh khá thận trọng và đáng tin cậy.

Bạch Du dặn dò con gái thêm chút nữa, bảo cô bé cho dù đi đâu cũng phải đi theo người lớn, không được tự tiện chạy đi: "Con phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ nói, nếu con không nghe lời, mẹ sẽ rất tức giận!"

Cô nhóc rất thông minh, nhưng có lẽ là do thông minh quá, cho nên cô bé có cá tính và chủ kiến của riêng mình, nếu cô không nói nghiêm trọng một chút thì nói không chừng cô bé sẽ thật sự tựlàm theo ý mình.

Đôi mắt đen như quả nho Minh Thư chớp vài cái: "Con đã biết rồi ạ, mẹ, con nhất định sẽ không chạy

loạn.”

Bạch Du xoa mái tóc đen bóng của cô bé: “Mẹ tin con nhất định nói được sẽ làm được.”

Cô nhóc rất giỏi, đặc biệt chọn ưu điểm của cô và Giang Lâm, ngày thường cô bé cũng rất thích ăn diện, nhưng nay vội ra ngoài nên quần áo trong mà cô bé đang mặc vẫn là đồ ngủ vào tối qua, nhưng sau khi cô rời đi Lại Mỹ Thanh đã thắt b.í.m tóc đẹp cho cô bé, lúc này đôi mắt to của cô bé nhấp nháy, trông cực kỳ ngoan ngoãn.

Thời gian có chút gấp gáp, nếu như đến Cung Tiêu Xã mua đồ rồi lại đến nhà họ Nguy, chắc chắn sẽ không kịp, mấy năm nay mối quan hệ giữa cô và vợ chồng Nguy Hán Nghị và Lý Trân không tệ, cũng biết cô ấy không phải là loại người keo kiệt, bởi vậy cô nghĩ chờ sau khi trở về rồi mua đồ cũng không muộn.

Dọc đường, cô nói tuyến đường chi Lại Mỹ Thanh và Minh Thư, gặp được công trình kiến trúc dễ nhớ cũng sẽ nhắc nhở hai người, là để đề phòng hai người tách nhau ra, hoặc xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cũng không đến mức không kiếm được đường đi.

Ai ngờ Lại Mỹ Thanh lại là người mù đường, cô phải nói tuyến đường vài lần cô ấy mới có thể miễn cưỡng nhớ được, đối với Đông Nam Tây Bắc thì lại càng không phân biệt được.

Trái lại là Minh Thư nhớ tuyến đường rất nhanh, khi Lại Mỹ Thanh nói sai, cô bé còn chủ động sửa đúng.

Đến nhà họ Nguy, người ra mở cửa là một người phụ nữ lớn tuổi, khoảng sáu mươi tuổi, Nguy Hán Nghị trông rất giống bà ta, bà ta nhìn rồi đánh giá Bạch Du: “Cô kiếm ai?”

Bạch Du đoán chắc bà ta là mẹ của Nguy Hán Nghị, thế là cười nói: “Chào thím, cháu là bạn của Nguy Hán Nghị và Lý Trân, Lý Trân có ở nhà không ạ?”

Mẹ Nguy còn chưa kịp tiếng, bên trong đã truyền đến giọng nói quen thuộc của: “Ai kiếm tôi đấy?”

Chương 815: Chương 815

DTV-EBOOK

Thời gian từ từ trôi qua, tốc độ xem của Lisa có chút chậm.

Trong lòng Bạch Du nhớ con gái, tuy ngoài mặt không để lộ, nhưng cô như đứng trên đống lửa, như ngồi trên đống than: "Cô Lisa xem lâu như vậy, có ý kiến nào đối với bản thiết kế đã sửa của chúng tôi không?"

Lisa nghe vậy, khẽ cau mày: "Dường như dáng vẻ của giám đốc Bạch rất sốt ruột, chẳng lẽ là đang vội rời đi ư?"

Bạch Du: "Không phải là vội rời đi, không biết cô Lisa đã có chồng chưa, có con chưa, nếu có con thì có thể biết cảm giác vào lúc này của tôi, trong nhà có trẻ bị bệnh, trong lòng sẽ rất lo lắng."

Lisa: "Nói như vậy là tôi làm chậm trễ thời gian của giám đốc Bạch? Nếu không giám đốc Bạch cứ về trước, chốc nữa chúng ta hẹn lại khi khác nhé?"

"..."

Bạch Du: "Tôi không có ý này, tuy tôi rất lo lắng cho con gái của tôi, nhưng đơn đặt hàng cũng rất quan trọng, sau khi cô Lisa xem xong và có ý kiến thì có thể nói với tôi."

Lisa cười nhạo: "Tôi còn nghĩ trong lòng giám đốc Bạch, con gái mới càng quan trọng."

Nói xong, cô ta cúi đầu xuống, tiếp tục từ từ lật xem bản thiết kế.

Bạch Du: "……"

Hôm nay cô mang vận kỳ lạ à?

Tại sao lại toàn gặp mấy người thế này?

Sau đó bọn cô không tiếp tục nói chuyện.

Căn phòng riêng rất im lặng, thỉnh thoảng vang lên tiếng lật sách.

Nửa giờ trôi qua.

Lúc này Lisa mới xem xong, cô ta đặt bản thiết kế lên trên bàn, cầm chén trà trên bàn lên, uống từ từ một ngụm, sau đó dùng khăn lau miệng, lúc này mới cất tiếng nói: "Bản thiết kế này…"

Cô ta còn chưa nói xong thì đã cau mày, ngay sau đó, cô ta quay đầu "Ọe" một tiếng rồi ói ra sàn nhà.

Bạch Du nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu nhìn sang thì thấy Lisa che n.g.ự.c nôn mửa không ngừng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Chẳng lẽ có người bỏ độc?

Bạch Du sửng sốt, nhìn điểm tâm và nước trà trên bàn theo bản năng: "Cô Lisa, cô làm sao vậy?"

Sau khi cô vào thì chưa chạm vào bất cứ thứ gì, nhưng Lisa lại ăn rất nhiều, chẳng lẽ tên biến thái đứng phía sau kia biết cô đến đây, cho nên bỏ độc vào đồ ăn trước?

Lisa ói đến mức nói không nên lời, ngón tay chỉ vào đồ ăn trên bàn.

Quả nhiên là đồ ăn có vấn đề!

Sắc mặt Bạch Du thay đổi, xoay người chạy ra ngoài kiếm người phục vụ.

Tiếp theo là một trận rối loạn.

Người phục vụ lập tức gọi xe đến đây, đưa Lisa đến bệnh viện, Bạch Du là nhân chứng nên cũng đi theo.

Kết quả lại là một trận rối loạn.

Lisa không có trúng độc, cô ta ăn tầm bậy nên dẫn đến nôn mửa, nhưng bởi vì sức khỏe cô ta không tốt, cho nên chuyện sửa kiểu chỉ có thể lùi về sau.

Ra khỏi bệnh viện, Bạch Du có chút nói không nên lời.

Cô muốn xử lý công việc xong thật nhanh, nhưng ông trời như cố ý đối nghịch với cô, làm gì cũng không thuận lợi.

Sau khi chỉnh đốn lại tâm trạng, cô đến Cung Tiêu Xã mua trái cây và điểm tâm, sau đó đến trạm thịt mua một hộp ngỗng nướng kiểu Quảng.

Ngỗng nướng kiểu Quảng. da giòn thịt mềm, mùi vị tươi ngon, chấm với muối me tự làm, chua chua ngọt ngọt ăn rất dính, khiến vị tươi ngon bùng nổ trong nháy mắt.

Tuy Lý Trân như thay đổi thành một người khác, nhưng tình cảnh trước mắt, các cô vẫn nên ở lại nhà họ Nguy.

Cô mua một đống đồ, đôi tay xách đủ thứ, mong nhà họ Nguy thấy những thứ này thì có thể có thái độ tốt một chút.

Ai ngờ còn chưa tới nhà họ Nguy, cô đã nhìn thấy Lại Mỹ Thanh chạy ra từ khu người nhà với vẻ mặt

hoảng loạn, không thấy bóng dáng Minh Thư phía sau cô ấy.

Trong lòng cô trở nên khẩn trương, xông lên nắm c.h.ặ.t t.a.y Lại Mỹ Thanh rồi gấp giọng hỏi: “Minh Thư đâu?”

Sắc mặt Lại Mỹ Thanh trắng như tờ giấy, gần như là bật khóc: “Giám đốc Bạch, không thấy Minh Thư đâu nữa!”

Chuyện tệ hại nhất đã xảy ra, có một khoảnh khắc mà cả cơ thể Bạch Du cứng đờ, m.á.u điên cuồng dồn lên não, mạch m.á.u đập thình thịch, cô cảm thấy mình không thở nổi.

Lại Mỹ Thanh “chát chát” tự tát mình hai cái: “Xin lỗi tổng giám đốc Bạch, lỗi tại tôi, là tôi không trông chừng Minh Thư!”

Cô ấy đáng c.h.ế.t thật!

Rõ ràng tổng giám đốc Bạch đã dặn đi dặn lại cô ấy phải trông chừng Minh Thư, thế mà cô ấy vẫn để người ta bắt mất, nếu Minh Thư có mệnh hệ gì thì sau này cô còn mặt mũi nào gặp tổng giám đốc Bạch nữa!

Cả người Bạch Du run rẩy, một lúc sau mới định thần lại, cô hít một hơi thật sâu rồi nói: “Bây giờ không phải lúc khóc, cô kể lại đầu đuôi sự việc cho tôi nghe, người mất tích ở đâu?”

Lại Mỹ Thanh lau sạch nước mắt đang điên cuồng chảy ra: “Tổng giám đốc Bạch, sau khi cô đi không lâu thì đồng chí Lý cãi nhau với mẹ chồng, hai người cãi nhau rất dữ dội lại đập phá đồ đạc, không những vậy mà họ còn lôi cô vào, tôi sợ Minh Thư nghe thấy

sẽ không tốt nên đã đưa cô bé ra ngoài chơi, nửa tiếng sau, đồng chí Lý ra tìm chúng tôi, xin lỗi tôi và dặn tôi đừng kể chuyện họ cãi nhau cho cô biết, sau đó cô ấy còn đi mua bánh quẩy cho mấy đứa trẻ ăn rồi chúng tôi cùng nhau đưa bọn trẻ đến công viên gần đó chơi, chơi một lúc thì tôi đau bụng nên nhờ đồng chí Lý trông chừng Minh Thư, đợi khi tôi quay lại thì đồng chí Lý nói Minh Thư mất tích rồi, chúng tôi đã tìm khắp nơi gần đó lại quay về nhà họ Nguy tìm một lần nữa nhưng vẫn không thấy người, đồng chí Lý đã đến đồn cảnh sát tìm chồng cô ấy rồi, tôi định ra ngoài tiếp tục tìm… Xin lỗi tổng giám đốc Bạch là tôi không trông chừng cô bé cẩn thận!"

Bánh quẩy là một loại đồ ăn vặt ở thành phố Quảng, một loại điểm tâm chiên, bên trên phủ đậu phộng và đường trắng, hình dáng rất giống con cá bống nhỏ, mùi vị thơm ngon nên trẻ con rất thích ăn.

Bạch Du không muốn nghĩ xấu về người khác nhưng bây giờ Minh Thư mất tích khi đang ở cùng Lý Trân: "Cô đau bụng, có phải vì ăn bánh quẩy không?"

Lại Mỹ Thanh lắc đầu: "Không, tôi không ăn."

Lý Trân chỉ mua nửa túi giấy bánh quẩy, cô ấy có hai con cộng thêm Minh Thư là ba đứa trẻ thì sao cô ấy có thể nỡ giành đồ ăn với trẻ con được.

Không ăn, vậy thì không phải ngộ độc thực phẩm.

Trước đó, khi Nguy Hán Nghị nói rằng tên biến thái kia muốn dùng con mèo đen để đánh sập lý trí của cô, cô vẫn chưa có cảm giác gì nhưng giờ cô phải thừa nhận rằng anh ấy nói đúng, lúc này cô có hơi hoang mang.

Lisa nôn mửa làm cô vô thức nghi ngờ có người bỏ thuốc vào đồ ăn, bây giờ Lại Mỹ Thanh đau bụng cũng làm cô nghi ngờ đầu tiên là đồ ăn đã bị động tay động chân.

Nhưng dù có hoang mang hay quá lo lắng đi chăng nữa thì bây giờ cô chỉ muốn tìm lại con gái.

Nghĩ đến khả năng Minh Thư bị tên biến thái bắt cóc, trái tim cô như bị ai đó bóp chặt, nó đau đến mức cô gần như không thở nổi.

"Cô đưa tôi đến công viên, chúng ta tìm lại xung quanh một lần nữa!"

Lại Mỹ Thanh vội vàng đồng ý, quay người dẫn Bạch Du đến công viên gần đó.

Trên đường đi, hai người tìm kiếm mọi nơi có thể tìm nhưng đều không thấy bóng dáng Minh Thư.

Khi họ đến công viên, Lý Trân và Nguy Hán Nghị cũng vừa thở hồng hộc đến công viên. Khi nhìn thấy Bạch Du thì vẻ mặt Lý Trân lập tức lộ ra vẻ xấu hổ và áy náy, không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Nguy Hán Nghị bước tới: "Rất xin lỗi đồng chí Bạch, tôi đã biết chuyện Minh Thư mất tích, đều là do vợ tôi không trông chừng cô bé cẩn thận, tôi đã báo với cục rồi, chúng tôi sẽ sắp xếp người đến nhà ga, còn nữa..."

Lời còn chưa dứt thì thấy Minh Thư bò ra từ một cái hang nhỏ hẹp của núi giả không xa: "Mẹ ơi, con ở đây!"

Nghe thấy giọng nói của Minh Thư, Bạch Du như nghe thấy âm thanh từ thiên đường, có một khoảnh khắc cô còn tưởng mình nghe nhầm nhưng khi quay

lại thì cô đã thấy con gái chạy về phía mình, lúc này cô mới dám tin vào mắt mình.

Cô chạy đến ôm chầm lấy con gái, ôm chặt con vào lòng rồi lại dùng tay sờ mặt, bàn tay nhỏ, thân hình nhỏ bé của cô bé, cho đến khi xác định cô bé bình an vô sự thì trái tim cô mới thực sự được thả lỏng.

Chương 816: Chương 816

DTV-EBOOK

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

"Sao con lại trốn ở chỗ đó? Trước đó dì Mỹ Thanh tìm con, con không nghe thấy sao?"

Minh Thư vòng cánh tay trắng nõn để ôm chặt lấy cổ mẹ rồi quay người chỉ vào Lý Trân nói: "Cô ấy nói xấu mẹ, cô ấy còn nói sẽ ném con cho tên biến thái kia!"

Lời vừa thốt ra đã khiến xung quanh im lặng như thể thần c.h.ế.t đã giáng xuống.

Lý Trân tái mặt, hai tay không kiểm soát được mà run rẩy: "Tôi… Tôi không…"

Nhưng Lý Trân chưa kịp nói hết thì đã bị tiếng gầm của Nguy Hán Nghị cắt ngang: "Cô có nói những lời này với một đứa trẻ sao? Đồng chí Bạch tin tưởng cô nên mới giao con cho cô trông nom, cô chẳng những không chăm sóc tốt mà còn nói những lời xấu xa như vậy, sao cô lại trở nên như thế này?"

Lý Trân nghe vậy, cơn tức giận kìm nén bấy lâu nay bùng phát: "Đồng chí Bạch, đồng chí Bạch, Nguy Hán Nghị, anh cưới Lý Trân là tôi, nếu anh thấy tôi vô dụng làm anh mất mặt thì tại sao anh lại cưới tôi? Anh tưởng mình giấu giếm tốt lắm sao? Anh thích cô ấy, sao anh không soi gương xem mình có xứng với cô ấy không!"

Bạch Du: "…"

Nguy Hán Nghị ngơ ngác, đợi khi phản ứng lại thì mặt anh ấy lúc đỏ lúc xanh: “Cô nói bậy bạ gì thế? Từ khi nào mà tôi đối với… Cô thật vô lý!”

Anh ấy rất ngưỡng mộ năng lực của Bạch Du nhưng trời đất chứng giám, anh ấy chưa bao giờ có một chút ham muốn hay tình cảm nam nữ nào với Bạch Du, anh ấy và Giang Lâm là chiến hữu cùng vào sinh ra tử, dù anh ấy có xấu xa đến đâu thì cũng biết vợ bạn không thể đụng vào.

Huống chi anh ấy căn bản không có ý nghĩ đó!

Chưa từng thấy người vợ nào đổ một chậu nước bẩn lớn như vậy lên đầu chồng mình!

“Đúng, tôi vô lý! Tôi không có học thức, tôi không phải sinh viên đại học, tôi không biết kiếm tiền, tôi càng không biết nuôi vua ngọc trai, tôi làm mất mặt nhà họ Nguy mấy người! Hai mẹ con mấy người muốn tôi nhường chỗ đúng không nhưng tôi nói cho mấy người biết, tôi đã sinh cho nhà họ Nguy mấy người hai đứa con trai, mấy người đừng hòng đuổi tôi đi dễ dàng như vậy!”

Lý Trân gào thét điên cuồng với Nguy Hán Nghị, khuôn mặt vì kích động mà trở nên méo mó.

Ban đầu, mẹ chồng cô ấy muốn Nguy Hán Nghị cưới con gái của em gái mình để anh em họ kết thông gia nhưng Nguy Hán Nghị không đồng ý, nhất quyết cưới cô ấy nên từ khi cô ấy về làm dâu thì mẹ chồng cô ấy đã không ưa cô ấy.

Hồi con trai cả sắp chào đời, Nguy Hán Nghị vì có nhiệm vụ đột xuất nên mẹ chồng cô ấy đến chăm sóc, kết quả là mẹ chồng lắm chuyện này không

những không chăm sóc cô ấy mà còn khiến cô ấy ngã một cú suýt thì một xác hai mạng, cô ấy sinh cho nhà họ Nguy hai đứa con trai nhưng mẹ chồng chưa từng hầu cô ấy một ngày ở cữ.

Những chuyện này cũng chẳng sao.

Nhưng lần này bà ta đến, ngày nào cũng chỉ trích cô ấy, đúng lúc này Bạch Du nuôi thành công vua ngọc trai, Nguy Hán Nghị đọc báo thấy vậy nên đã thường xuyên khen ngợi Bạch Du ở nhà, lúc thì khen Bạch Du thi đỗ đại học với thành tích đứng đầu, lúc thì nói Bạch Dự năng lực siêu giỏi, trước đó là xưởng điêu khắc vỏ sò và bây giờ là xưởng nuôi trai đều làm rất ra dáng, còn nói Bạch Du vẽ chân dung phác họa cũng rất giỏi, trước đây còn giúp cục cảnh sát của họ phá một vụ án, mẹ chồng cô nghe vậy nên ngày nào cũng lấy Bạch Du ra so sánh với cô ấy, nói cô ấy không đẹp bằng Bạch Du, không có học thức bằng Bạch Du, kiếm tiền cũng không bằng Bạch Du, chẳng có gì tốt.

Trước khi Bạch Du về đảo Quỳnh Châu, cô từng khuyên họ nếu có tiền không dùng thì có thể mua nhà, lúc đó cô ấy không chút do dự đã từ chối vì cô ấy thấy cục đã cấp nhà cho họ, có chỗ ở rồi thì cần gì phải lãng phí tiền, cô ấy không mua nhưng lại kể lời khuyên của Bạch Du như chuyện cười cho hàng xóm nghe, không ngờ hàng xóm lại nghe vào rồi còn thực sự bỏ tiền ra mua nhà.

Ban đầu thì chẳng sao nhưng vấn đề là sau khi họ mua nhà, nơi đó đột nhiên có tin đồn sẽ xây một quảng trường lớn, có người đã bỏ ra năm nghìn đồng

mua lại căn nhà cũ nát đó của hàng xóm, chưa đầy hai tháng, họ đã kiếm lời hai nghìn đồng!

Nguy Hán Nghị biết được chuyện này, đã nhiều lần trách cô ấy không nghe lời Bạch Du, mẹ chồng cô ấy biết được còn chỉ thẳng mũi cô ấy mắng rằng cô ấy ngay cả xách giày cho Bạch Du cũng không xứng!

Bạch Du Bạch Du Bạch Du!

Cô ấy thực sự chịu hết nổi rồi!

Cô ấy biết đây không phải lỗi của Bạch Du nhưng cô ấy không kiềm chế được mà đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Bạch Du, cho nên khi gặp lại Bạch Du thì cô ấy chẳng những không thể đối xử với Bạch Du như trước, mà còn không kiềm chế được mỉa mai Bạch Du.

Sau khi Bạch Du đi, mẹ chồng cô ấy lại nói cô ấy không bằng Bạch Du, cô ấy tức giận nói không ít lời không hay về Bạch Du. Sau đó ở công viên, Lại Mỹ Thanh vì đau bụng nên quay lại nhà vệ sinh nên cô ấy dẫn con trai út và Minh Thư đi chơi trong công viên nhưng không hiểu sao hai đứa trẻ lại đánh nhau.

Mặc dù Minh Thư mới năm tuổi, nhỏ hơn con trai út của cô ấy hơn một tuổi nhưng con nhóc c.h.ế.t tiệt đó lại rất khỏe, không những đánh con trai út của cô ấy chảy m.á.u mũi mà còn giật mất một mớ tóc của cậu bé khiến con trai út khóc như xé lòng, cô ấy đau lòng không chịu được rồi lại nhìn thấy khuôn mặt giống hệt Bạch Du của Minh Thư, nhất thời không

kiềm chế được miệng lưỡi nên lập tức nói sẽ ném cô bé cho kẻ biến thái.

Ai ngờ khi cô ấy lau m.á.u mũi cho con trai út xong, vừa quay đầu lại thì cô nhóc Minh Thư đã biến mất.

Nguy Hán Nghị tức giận đến nổi gân xanh trên trán giật giật: "Cô câm miệng cho tôi! Cô còn dám nói bậy bạ nữa, tôi lập tức ly hôn với cô!"

Lý Trân tức đến phát khóc nhưng lời nói này cũng khiến cô ấy im miệng mà ôm con trai út khóc nức nở.

Nguy Hán Nghị quay sang nhìn Bạch Du, vẻ mặt ngượng ngùng: "Xin lỗi đồng chí Bạch, chuyện của hai vợ chồng chúng tôi liên lụy đến cô, lời của vợ tôi cô đừng để bụng, tôi không có bất kỳ ý đồ xấu nào với cô, tôi…"

Nguy Hán Nghị không biết phải giải thích thế nào, chuyện này càng giải thích càng thấy đen tối.

Bạch Du xua tay: "Đồng chí Nguy, anh không cần giải thích, tôi tin anh không phải loại người như vậy, tối nay tôi sẽ không đến nhà anh ở, tôi sẽ đưa con đến nhà khách, nếu tiện thì nhờ anh sắp xếp đồng chí khác trong đơn vị của anh, còn có thời gian thì đi tuần tra xung quanh nhà khách, làm phiền các anh rồi."

Trước đây cô còn thấy lạ tại sao Lý Trân đột nhiên như biến thành một người khác, hóa ra là cô bị kéo vào cuộc chiến giữa vợ chồng họ, còn có cuộc chiến giữa mẹ chồng nàng dâu.

Thật là tai bay vạ gió.

TBC

Nhưng con gái không sao, cô cũng không muốn truy cứu nữa, huống chi cô còn phải nhờ Nguy Hán Nghị bảo vệ sự an toàn của họ trong thời gian ở thành phố Quảng.

Cô đặt những thứ mình mua được bên cạnh Lý Trân.

Đột nhiên trước mắt xuất hiện mấy túi đồ lớn, Lý Trân ngẩn người chậm rãi ngẩng đầu nhìn Bạch Du.

Ánh mắt của hai người chạm nhau giữa không trung.

Lý Trân mấp máy môi nhưng cuối cùng vẫn không nói nên lời.

Sau khi Bạch Du đặt đồ xuống, sau đó liếc nhìn cô ấy rồi quay người đi.

Nhìn bóng lưng dứt khoát rời đi của Bạch Du, chưa bao giờ Lý Trân cảm thấy rõ ràng như lúc này, cô ấy đã mất đi người bạn Bạch Du này.

Cô ấy biết sau này mình chắc chắn sẽ hối hận nhưng cô ấy nhìn bóng lưng đối phương càng đi càng xa, vẫn không mở miệng.

***

Bạch Du không chậm trễ, tìm một nhà khách gần nhất để ở.

Nhà khách này cách cục cảnh sát khoảng nửa giờ đi bộ, hơn nữa không giống như một số nhà khách mở trong ngõ mà nằm ở khu náo nhiệt nên tương đối an toàn.

Kể từ sau khi cải cách mở cửa, người đến thành phố Quảng ngày càng đông, không chỉ có đồng bào

các tỉnh thành khác mà còn có thương gia nước ngoài, vì vậy nhà khách hầu như lúc nào cũng trong tình trạng chật cứng.

Đặc biệt là trong thời gian diễn ra Hội chợ Quảng, hoàn toàn không đủ chỗ ở, nhiều thương gia không còn cách nào khác nên chỉ có thể trải chiếu ngủ ở hành lang.

Khi Bạch Du đến, chỉ còn một phòng đôi nhưng vị trí không được tốt lắm vì căn phòng nằm ở cuối hành lang, Bạch Du không mấy hài lòng nhưng các nhà khách khác thì hoặc là đã kín phòng, hoặc là vị trí không được tốt.

Chương 817: Chương 817

DTV-EBOOK

Bạch Du không còn cách nào khác, cuối cùng chỉ có thể ở lại.

Trong nhà khách, Minh Thư nhanh nhảu kể lại đầu đuôi câu chuyện cho mẹ.

“Mẹ ơi, con không thích dì Lý nữa rồi, dì ấy trở nên xấu xa lắm, dì ấy nói xấu mẹ, dì ấy nói mẹ là hồ ly tinh, dì ấy còn mắng mẹ là kẻ phá đám, nói mẹ giả tạo, dì ấy xấu xa lắm, sau này con sẽ không nói chuyện với dì ấy nữa!”

Bạch Du nhận lấy cốc nước ấm mà Lại Mỹ Thanh đưa cho, vừa lau mặt cho đứa nhỏ vừa gật đầu nói: “Được, sau này không nói chuyện với dì ấy nữa, vậy tại sao sau đó con lại trốn đi?”

Trước đây cô thực sự rất thích tính cách của Lý Trân, cô ở thành phố Quảng bốn năm, cũng nhờ hai vợ chồng họ giúp đỡ rất nhiều, không ngờ mới nửa năm mà đã thành ra thế này.

Nhìn vào tình cảm trước đây, cô sẽ không ghét Lý Trân nhưng tình cảm của hai người đến đây là hết.

Còn họ và nhà họ Nguy, sau này chắc chắn cũng không thể chung sống như trước được nữa.

Mối quan hệ giữa người với người đôi khi thực sự rất mong manh giống như một đứa trẻ sơ sinh bị một cơn cảm lạnh cũng có thể lấy mạng.

Minh Thư nắm chặt nắm đ.ấ.m nhỏ, tức giận nói: “Nguy Hướng Bắc cũng giống như mẹ cậu ấy, mắng

mẹ là hồ ly tinh, cậu ấy còn muốn đánh con nhưng cậu ấy chỉ là gối thêu hoa, chẳng có tác dụng gì cả, bị con đ.ấ.m một phát là ngã lăn ra, dì Lý thấy Nguy Hướng Bắc chảy m.á.u mũi thì lập tức mắng con là con nhóc c.h.ế.t tiệt, còn nói sẽ ném con cho tên biến thái đó để tên biến thái đó trừng trị con, con nhân lúc dì ấy không chú ý thì đã lén chạy rồi lén trốn đi!"

Nguy Hướng Bắc là con trai út của Nguy Hán Nghị và Lý Trân, cậu bé có thể nói ra những lời như vậy, hẳn là học theo người lớn.

Cô không quan tâm đến những lời Lý Trân mắng mình nhưng cô ấy lại dọa Minh Thư như vậy thì cô không thể tha thứ được!

Bạch Du ôm con gái an ủi: "Con yên tâm, mẹ sẽ không để ai làm hại con đâu."

Cô nhóc áp mặt vào mặt mẹ: "Mẹ yên tâm, con cũng sẽ không để ai làm hại mẹ!"

Ai mắng mẹ của con, sẽ phải ăn nắm đ.ấ.m của con!

Bạch Du thấy mềm lòng.

Lại Mỹ Thanh đứng bên cạnh, một lần nữa áy náy nói: "Đều tại tôi, nếu lúc đó tôi không đau bụng thì tốt rồi, không đúng, tôi nên đưa Minh Thư đi cùng, xin lỗi tổng giám đốc Bạch."

Lúc đó bụng cô ấy đau quặn từng cơn, cộng thêm cô ấy nghĩ rằng tuy tính tình Lý Trân không tốt lắm nhưng dù sao cũng là vợ của đội trưởng đội hình sự, hơn nữa hai nhà Bạch Nguy quen biết nhau, dù Lý Trân có thế nào cũng sẽ không trút giận lên một đứa trẻ.

Chỉ không ngờ đối phương lại vô liêm sỉ như vậy nhưng dù sao thì lỗi cũng là ở cô ấy, là cô ấy quá bất cẩn!

Bạch Du: "Chúng ta đều có lỗi trong chuyện này, tôi không tìm hiểu rõ tình hình nhà họ Nguy, nếu biết nhà họ Nguy như vậy thì tôi nên đưa cô và Minh Thư đi cùng."

Lại Mỹ Thanh thấy tổng giám đốc Bạch không trách mình, trong lòng cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút: "Vậy tổng giám đốc Bạch, khi nào chúng ta có thể về Đảo Quỳnh Châu?"

Cô ấy thực sự không muốn ở đây thêm một phút nào nữa, vốn dĩ cô ấy tưởng là đi theo tổng giám đốc Bạch để mở mang tầm mắt nhưng không ngờ lại kinh khủng như này, bây giờ cô ấy chỉ muốn nhanh chóng quay về Đảo Quỳnh Châu.

Bạch Du nghe vậy thì cau mày: "Trợ lý của ngài Kim ăn nhầm đồ ăn nên phải vào viện, e là chúng ta phải ở lại thành phố Quảng thêm hai ngày nữa."

Cô cũng muốn về sớm nhưng cô cũng lo đối phương sẽ ra tay với họ trên biển nên cô đã gọi điện về vào buổi chiều, muốn Giang Lâm đến đón họ.

Nhưng không khéo Giang Lâm vừa đi làm nhiệm vụ, không biết khi nào mới về. Bà nội đã lớn tuổi, cô cũng không dám nói chuyện này với Bà nội.

Gần tối có hai đồng nghiệp của Nguy Hán Nghị đến, họ nói với Bạch Du rằng họ sẽ đổi thời gian tuần tra gần nhà khách rồi bảo họ không cần lo lắng.

Nhìn hai đồng chí công an cao to vạm vỡ, Bạch Du cũng thấy yên tâm hơn đôi chút.

Đến tối, Bạch Du và Lại Mỹ Thanh đóng chặt cửa sổ, xác nhận mọi thứ đều ổn, hai người mới nằm xuống.

Bạch Du nói với Lại Mỹ Thanh: “Cô ngủ trước đi, nửa đêm tôi sẽ gọi cô.”

Vì an toàn nên sau khi bàn bạc thì họ quyết định hai người tách nhau gác đêm.

Cô thấy Lại Mỹ Thanh liên tục ngáp nên đã mở lời bảo cô ngủ trước.

Mắt Lại Mỹ Thanh sắp không mở nổi, ngáp một cái rồi gật đầu nói: “Được tổng giám đốc Bạch, nửa đêm cô chắc chắn phải gọi tôi dậy.”

“Ừ, ngủ đi.”

Lời Bạch Du còn chưa dứt, Lại Mỹ Thanh bên cạnh đã truyền đến tiếng ngáy.

Lúc chiều, Bạch Du đã đến Cung Tiêu Xã mua trà, cô bưng tách trà đã pha lên uống vài ngụm muốn cho mình tỉnh táo hơn.

Nhưng không hiểu sao, sau khi uống hai ngụm trà, cô lại thấy càng không tỉnh táo, đầu óc như bị đổ chì, nặng trịch, còn mí mắt như bị dán keo, cứ không kiềm chế được mà khép lại.

“Không được ngủ!”

Bạch Du lắc đầu để cho mình tỉnh táo hơn.

Nhưng không có tác dụng gì, mí mắt càng ngày càng nặng, không biết qua bao lâu, đầu cô nghiêng sang một bên, ngủ thiếp đi trên ghế.

Mười mấy phút sau, bên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa…

“Cộc cộc cộc.”

Nhưng trong phòng không có ai đáp lại.

Một lúc sau, chỉ nghe “cạch” một tiếng, cửa bị mở ra từ bên ngoài, một bóng người cao lớn từ bên ngoài bước vào.

Người đàn ông đội mũ trên đầu được che rất thấp, ánh đèn vàng hắt lên mặt anh ta làm lộ ra đường nét hàm dưới sắc bén.

Người đàn ông bước tới trước mặt Bạch Du rồi đưa tay chạm vào mặt Bạch Du, thấy cô không có phản ứng gì, anh ta nhếch miệng nở một nụ cười kỳ quái: “Bạch Du, lâu rồi không gặp.”

Bạch Du không nhớ mình đã ngủ bao lâu, đến khi cô tỉnh lại lần nữa thì cô chỉ thấy đầu rất nặng và đau, thái dương như có mũi khoan điện đang khoan vào trong.

TBC

Cô chớp mi chậm rãi mở mắt ra.

Trước mắt là một tấm ván gỗ thô ráp cách cô chưa đầy nửa gang tay.

Cô sửng sốt, quay đầu nhìn xung quanh, trên đầu, dưới chân, trái phải đều là những tấm ván gỗ thô ráp.

Điều này rất không bình thường.

Bạch Du lập tức tỉnh giấc nhưng ngay sau đó, cô phát hiện ra một điều bất thường hơn.

Tay chân cô đều bị trói.

Mà còn bị trói chặt bằng dây thừng nhét vào một cái thùng gỗ!

Chương 818: Chương 818

DTV-EBOOK

Nhưng Bạch Du hiểu rõ trong lòng, cô không thể hoảng loạn, không thể suy sụp, cô phải giữ bình tĩnh thì mới có thể tìm ra lối thoát trong hoàn cảnh tuyệt vọng này.

Cô không muốn chết, cô càng không thể để con gái mình gặp chuyện!

***

Vừa mới vào cục cảnh sát chưa đầy một năm, đồng chí Tiểu Trương là một trong ba cảnh sát được sắp xếp tuần tra tại nhà khách.

Đêm dài như vậy, ngày hôm sau còn phải đi làm mà ba người họ cũng chẳng thể không ngủ cả đêm, vì vậy sau khi bàn bạc thì họ đã chia thời gian thành ba ca, một người phụ trách ca đầu, một người phụ trách ca giữa, còn đồng chí Tiểu Trương bốc thăm trúng ca sáng.

Lúc này, cậu ấy dụi đôi mắt ngái ngủ và bước về phía nhà khách.

Sáng sớm tháng ba vẫn còn hơi lạnh, một cơn gió thổi qua làm cho đồng chí Tiểu Trương hắt hơi, khoảnh khắc sau, mũi cậu ấy khịt khịt như một chú cún con thì thấy trên phố có thêm một cửa hàng bán bánh bao, trước cửa đặt hai cái lò hấp, lồng hấp trên cao hơn cả người, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra từ những lồng hấp đó.

Đồng chí Tiểu Trương xoa bụng rồi đi về phía cửa hàng: “Bánh bao xá xíu bao nhiêu tiền một cái?”

Ông chủ bán bánh bao đầu đầy mồ hôi, lấy lồng hấp trên cùng xuống, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Không thấy ghi một hào năm sao? Hỏi hỏi hỏi, mắt để làm gì?”

“Cho tôi hai cái bánh bao xá xíu!”

Mặc dù thái độ của ông chủ bán bánh bao không tốt nhưng đồng chí Tiểu Trương lại không để ý, ngược lại còn có chút vui mừng, ở Thành phố Quảng này, những người bán đồ ăn càng có tính khí xấu thì đồ ăn càng ngon.

Ông chủ đặt lồng hấp mới lên, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, lúc này mới quay người đi lấy bánh bao xá xíu cho đồng chí Tiểu Trương.

Bánh bao xá xíu vừa lấy ra khỏi lồng hấp, rất nóng nhưng ông chủ đã luyện thành một đôi tay sắt vô tình, trực tiếp cầm lấy khiến đồng chí Tiểu Trương tưởng bánh bao xá xíu không quá nóng nên đã cầm lấy rồi vô thức cắn một miếng.

Chỉ một miếng này, suýt chút nữa đã làm bỏng rộp cả miệng cậu ấy.

Nhưng thật sự rất ngon!

Vỏ bánh mềm như bọt biển, tỏa ra mùi thơm của bột mì, lớp vỏ bên ngoài có thể nhìn thấy thịt lợn nạc mỡ làm nhân xá xíu, tỏa ra mùi thơm hấp dẫn.

Bánh bao xá xíu của thành phố Quảng có vị mặn ngọt, ăn mãi không ngán, mà bánh bao xá xíu của cửa hàng này thì vỏ mỏng, nhân nhiều, mềm mại,

chẳng trách ông chủ lại có tính khí lớn như vậy, quả nhiên là có bản lĩnh thật sự.

Ăn hết hai cái bánh bao xá xíu, đồng chí Tiểu Trương mới chầm chậm đi về phía nhà khách.

Chưa bước tới nhà khách, cậu ấy đã thấy một người đàn ông nằm sấp trước cửa sổ nhìn trộm vào bên trong trông rất lén lút, rất đáng ngờ.

Cậu ấy vội vàng xuất trình giấy tờ: "Công an đang làm nhiệm vụ, anh là ai, tại sao lại lảng vảng trước cửa nhà khách?"

Người đàn ông nghe thấy hai chữ công an thì cả người run lên, suýt chút nữa là tè ra quần: "Đồng chí công an, tôi không làm gì xấu đâu, tôi đến nhà khách để giao thịt và rau, bình thường giờ này họ đã mở cửa rồi nhưng hôm nay tôi gọi mãi mà không có ai ra mở cửa, tôi còn phải về làm việc nữa, tôi đợi không kịp nên muốn nhìn qua cửa sổ xem bên trong có chuyện gì nhưng chưa kịp nhìn thấy gì thì đồng chí công an đã đến rồi."

Đồng chí Tiểu Trương nghe vậy thì vẻ mặt sửng sốt: "Vẫn chưa mở cửa sao?"

Người đàn ông gật đầu lia lịa: "Đúng vậy, sắp đến bảy giờ rồi, không chỉ nhà bếp không có động tĩnh gì, mà cả phía trước cũng không mở cửa, lạ thật!"

Cậu ấy cúi đầu nhìn đồng hồ, sáu giờ bốn mươi lăm phút.

Tuy thời gian này còn sớm nhưng nhà khách mở cửa 24 giờ, một số người ở nhà khách phải ra ngoài làm việc từ sáng sớm nên nhà khách không thể đến giờ này mà vẫn chưa mở cửa.

Cậu ấy cảm thấy có gì đó không ổn, bước chân nhanh hơn suy nghĩ đi về phía cửa trước.

Giống như người đàn ông kia nói, không mở cửa và bên trong không có động tĩnh gì.

Quá yên tĩnh.

Điều này rất không bình thường.

Trong lòng đồng chí Tiểu Trương khẽ thót, tiến lên giơ tay gõ cửa: "Có ai ở trong không? Công an đang làm nhiệm vụ!"

Gọi mấy tiếng, bên trong vẫn không có ai ra mở cửa.

Ngay khi đồng chí Tiểu Trương chuẩn bị giơ chân đạp cửa thì cánh cửa từ bên trong đã chậm rãi mở ra, sắc mặt nhân viên phục vụ đang mở cửa rất kém, mắt gần như không mở ra được…

"Đồng chí công an đồng chí, có chuyện gì vậy?"

Đồng chí Tiểu Trương nhìn chằm chằm vào mặt cô ấy: "Sắp đến bảy giờ rồi, bình thường nhà khách của các cô đều mở cửa muộn như vậy sao?"

Nhân viên phục vụ nghe nói sắp đến bảy giờ, chậm nửa nhịp mới phản ứng lại: "Hóa ra đã muộn như vậy rồi sao? Tôi chỉ định ngủ một lát, không ngờ lại ngủ lâu như vậy."

Nếu bị lãnh đạo phát hiện thì cô ấy chắc chắn sẽ bị phê bình.

Cô ấy làm ca đêm, tối qua cô ấy ngồi ở quầy lễ tân, không hiểu sao mí mắt cô ấy ngày càng nặng, đầu

cũng như bị trói một cục đá, nặng đến mức cô ấy gần như không nhấc lên được nên cô ấy đã nghỉ ngơi một lát trên cái ghế bên cạnh.

Trước khi ngủ, cô ấy định chợp mắt một lúc rồi dậy lại không ngờ ngủ một mạch đến sáng hôm sau nhưng bình thường vào buổi tối có một số khách cần nước hoặc cần thứ gì đó khác, mà hình như tối qua không có ai đến tìm cô ấy, thật kỳ lạ.

Đồng chí Tiểu Trương không thèm nghe cô ấy lải nhải mà trực tiếp lên tầng hai, chạy đến căn phòng cuối cùng trên hành lang, tức là căn phòng Bạch Du ở.

Cậu ấy không gõ cửa ngay mà áp tai vào cửa gỗ nghe ngóng động tĩnh bên trong, không nghe thấy gì, cậu ấy mới giơ tay gõ cửa.

Gõ một lúc lâu, bên trong mới truyền đến tiếng bước chân lạch bạch nhưng người mở cửa không phải Bạch Du, mà là trợ lý của cô.

Đồng chí Tiểu Trương phát hiện sắc mặt của cô ấy giống với nhân viên phục vụ ở dưới lầu, vẻ mặt mệt mỏi: "Đồng chí Lại, các cô không sao chứ?"

Lại Mỹ Thanh cảm thấy đầu óc mình như cỗ máy thiếu dầu, quay rất chậm, cô ấy dừng lại một chút mới hiểu ý của đối phương, vừa định nói không sao nhưng trong đầu đột nhiên hiện lên câu nói của cô ấy với tổng giám đốc Bạch trước khi ngủ tối qua, mặt lập tức trắng bệch.

Cô ấy lập tức quay đầu nhìn vào trong nhà.

Bên cạnh cái giường gỗ cô ấy ngủ, Minh Thư đang ngủ trên giường, khuôn mặt nhỏ hồng hào trông

ngủ rất ngon.

Nhưng bên cạnh không có bóng dáng tổng giám đốc Bạch, căn phòng chỉ có chút xíu, cô ấy nhìn quanh một lượt nhưng vẫn không thấy bóng dáng tổng giám đốc Bạch thì sắc mặt càng trắng bệch hơn.

Đồng chí Tiểu Trương nhận ra sự bất thường của cô ấy, vội vàng hỏi: "Sao vậy? Có chuyện gì xảy ra?"

Lại Mỹ Thanh cứng đờ người mở cửa gỗ: "Tổng giám đốc Bạch không có trong phòng, tối qua chúng tôi đã nói, tôi ngủ nửa đêm đầu, sau đó cô ấy gọi tôi dậy, tôi canh nửa đêm sau nhưng từ tối qua đến giờ tôi ngủ, tổng giám đốc Bạch không gọi tôi dậy..."

Hơn nữa tổng giám đốc Bạch không có trong phòng, cô có thể đi đâu?

Đồng chí Tiểu Trương không quan tâm đến chuyện nam nữ khác biệt mà trực tiếp xông vào, cậu ấy lật tung căn phòng không lớn, không chỉ chẳng thấy bóng dáng Bạch Du mà còn phát hiện ra một chuyện...

Cái giường Bạch Du ngủ, gối không có dấu vết nằm ngủ, chăn cũng không mở ra.

Điều này chỉ có thể chứng minh một điều, tối qua Bạch Du không lên giường ngủ.

Sắc mặt đồng chí Tiểu Trương cũng trở nên rất xấu nhưng để đảm bảo Bạch Du không phải đi vệ sinh, cậu ấy gọi Lại Mỹ Thanh đi tìm khắp nhà vệ sinh nhưng vẫn không thấy bóng dáng Bạch Du.

Tiếp theo, đồng chí Tiểu Trương gọi nhân viên phục vụ đến để nhờ cô ấy giúp tìm khắp nhà khách nhưng vẫn không thấy bóng dáng Bạch Du.

Không chỉ vậy, cậu ấy còn phát hiện ra rằng ngoài nhân viên phục vụ và Lại Mỹ Thanh thì những người trong nhà khách hoặc vẫn đang ngủ hoặc đều nói tối qua không hiểu sao ngủ rất say, kể cả những người trong bếp, khi họ đến thì những người đó vẫn đang ngủ, gọi mãi mới tỉnh.

Điều này rõ ràng là không bình thường.

Vẻ mặt đồng chí Tiểu Trương nghiêm trọng: "Tôi nghi ngờ có người bỏ thuốc mê vào nước trong nhà khách, tất cả đồ đạc trong nhà khách không được động vào, tất cả mọi người không được ra vào nhà khách, đợi tôi báo cáo xong rồi nói sau."

Chương 819: Chương 819

DTV-EBOOK

Nghe vậy, những người trong nhà khách lập tức xôn xao.

“Thuốc mê? Đồng chí công an, anh nói thật hay giả vậy? Cuối cùng là ai bỏ thuốc mê chúng tôi?”

“Thảo nào tối qua tôi cứ thấy buồn ngủ, tôi vốn có thói quen lạ giường, hễ ra ngoài là phải thức trắng đêm nhưng tối qua vừa chạm gối là tôi ngủ thiếp đi.”

“Tôi cũng vậy, hôm qua tôi buồn ngủ đến nỗi không mở nổi mắt, bình thường trời vừa sáng là tôi tự động tỉnh, còn đúng giờ hơn cả gà gáy nhưng hôm nay lại ngủ quên!”

“Đồng chí công an, loại thuốc mê này có gây hại gì cho cơ thể chúng tôi không, chúng tôi có c.h.ế.t không?”

“Cứu mạng, tôi gọi con trai mãi mà không dậy, có phải bị thuốc mê đầu độc c.h.ế.t rồi không?”

Trong nháy mắt, nhà khách trở nên hỗn loạn.

Cả người Lại Mỹ Thanh run rẩy.

Cô ấy cảm thấy tổng giám đốc Bạch chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Nếu không xảy ra chuyện thì tổng giám đốc Bạch tuyệt đối sẽ không bỏ mặc con gái mình, bây giờ nhà khách hỗn loạn như vậy, tổng giám đốc Bạch vẫn

chưa xuất hiện, chỉ có một khả năng - cô đã bị bắt cóc!

Nghe thấy có người hét lên con trai không dậy được, cô ấy mới hoàn hồn quay người đi bế Minh Thư.

“Minh Thư, tỉnh dậy đi, Minh Thư, Minh Thư!”

Gọi mãi mà Minh Thư vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, hốc mắt cô ấy lập tức đỏ hoe, hai tay cũng không kiềm chế được mà run rẩy.

Chẳng lẽ… Minh Thư cũng bị thuốc mê đầu độc c.h.ế.t rồi sao?

Cô ấy không những không chăm sóc tốt cho tổng giám đốc Bạch mà bây giờ ngay cả Minh Thư cũng xảy ra chuyện, cô ấy còn mặt mũi nào quay về đảo Quỳnh Châu đây?

Lại Mỹ Thanh vừa khóc vừa dùng chăn quấn Minh Thư lại, ôm cô bé định đến bệnh viện.

Ngoài Minh Thư ra, trong nhà khách còn có mấy đứa trẻ cũng chưa tỉnh lại.

Nhưng vì đồng chí Tiểu Trương đã nói không cho mọi người ra ngoài nên nhân viên phục vụ không cho mọi người đi khiến cho mọi người lập tức cãi nhau.

May mà cục cảnh sát không xa, chưa được lâu sau, đồng chí Tiểu Trương đã dẫn theo Nguy Hán Nghị và những đồng nghiệp khác đến.

Trên má trái của Nguy Hán Nghị có mấy vết xước, những người khác có lẽ không biết nhưng Lại Mỹ

Thanh nhìn là hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra, rõ ràng là tối qua hai vợ chồng cãi nhau nên bị xước.

Nhưng lúc này cô ấy không quan tâm đến chuyện của hai vợ chồng họ, cô ấy ôm Minh Thư bước lên: "Đồng chí Nguy, Minh Thư mãi không tỉnh lại, phải đưa đến bệnh viện ngay, còn nữa, tổng giám đốc Bạch của chúng tôi mất tích rồi, anh chắc chắn phải tìm người về!"

Đầu Nguy Hán Nghị "ong ong" liên hồi, anh ấy ra lệnh cho hai công an nam phía sau: "Hai người đưa những người này đến bệnh viện để bệnh viện kiểm tra cho họ trước, có vấn đề gì lập tức quay lại báo cáo với tôi!"

Hai công an nam lập tức đồng ý.

Lại Mỹ Thanh cùng những người khách khác có con chưa tỉnh lại vội vàng theo hai công an đến bệnh viện, những người khách khác đã tỉnh lại lo sợ thuốc mê sẽ gây hại cho cơ thể nên cũng muốn đến bệnh viện kiểm tra nhưng bị Nguy Hán Nghị thuyết phục, bảo họ phối hợp điều tra xong rồi hãy đến bệnh viện kiểm tra.

Nguy Hán Nghị dẫn người kiểm tra khắp nhà khách, quả thực phát hiện ra một số chuyện.

Đầu tiên, có thể xác định nước trong nhà khách có vấn đề, họ thu hết số nước còn lại, chuẩn bị mang về xét nghiệm.

Ngoài ra, một hộ dân sống đối diện nhà khách nói rằng khoảng hai ba giờ sáng hôm qua, khi anh ta thức dậy đi vệ sinh thì thấy có một chiếc xe tải đỗ bên cạnh nhà khách nhưng họ tưởng là xe chở đồ

đến cho nhà khách nên không để ý nhiều, sau khi đi vệ sinh xong thì về ngủ tiếp.

Nhà khách nói họ không gọi xe tải đến, các cửa hàng gần đó cũng không, vậy thì chiếc xe tải đó rất đáng ngờ nhưng giữa đêm khuya, không ai nhìn thấy tài xế trông như thế nào, càng không nhìn thấy biển số xe.

Cho nên, dù biết được manh mối này nhưng tác dụng không lớn.

Cuối cùng, sau khi đối chiếu với tất cả khách trong nhà khách, chỉ có một người mất tích, đó chính là Bạch Du.

Kết hợp với con mèo đen bị treo trong vườn trước đó, chỉ cần là kẻ ngốc thì đều biết rằng lúc này Bạch Du đang rất nguy hiểm.

Nguy Hán Nghị nhìn Tiểu Trương, còn có hai công an khác phụ trách tuần tra, sắc mặt u ám đến mức gần như nhỏ giọt: “Hai ba giờ sáng hôm qua, ai phụ trách tuần tra?”

Lời vừa nói ra, xung quanh im lặng vài giây không một tiếng động.

Tiểu Trương và một công an khác cùng nhìn về công an nam tên Lão Vương.

Lão Vương thấy động tác của hai người, trong lòng thầm chửi một câu, sau đó chịu đựng ánh mắt gần như muốn g.i.ế.c người của Nguy Hán Nghị mà đứng ra: “Báo cáo đội trưởng, là tôi!”

Nguy Hán Nghị: “Vậy hai ba giờ sáng hôm qua cậu ở đâu? Tại sao không phát hiện ra có xe tải đến nhà khách bên này?”

Lão Vương nuốt nước bọt: “Xin lỗi đội trưởng, tối qua tôi ăn nhầm đồ, lúc đó bụng đau dữ dội…”

Lời này nghe như đang thoái thác trách nhiệm.

Nguy Hán Nghị nghe ra, những người khác cũng nghe ra.

Chỉ là không có cách nào với anh ta.

Rõ ràng Lão Vương cũng biết điều này.

Tối qua anh ta bốc thăm trúng thời gian tuần tra nửa đêm, trong lòng rất khó chịu, thời gian này là lúc buồn ngủ nhất, bình thường công việc của họ đã rất bận rồi, bây giờ vì bảo vệ một người phụ nữ mà nửa đêm phải thức dậy tuần tra.

Anh ta cảm thấy đội trưởng Nguy Hán Nghị có hơi làm quá lên, còn cảm thấy đối phương lạm dụng chức quyền, bởi vì nếu đổi lại là người bình thường đến báo án thì họ tuyệt đối không thể điều nhiều người đi tuần tra như vậy, điều này không đúng quy định.

Dựa trên nhiều tâm lý khác nhau nên anh ta không để chuyện này vào lòng, đến lượt mình tuần tra, anh ta đi một vòng quanh nhà khách, thấy không có vấn đề gì thì trực tiếp về ngủ, chỉ là anh ta không ngờ rằng thực sự đã xảy ra chuyện.

Mặc dù Nguy Hán Nghị điều người bảo vệ Bạch Du là hành vi không đúng quy định nhưng bây giờ người đã xảy ra chuyện, trong lòng anh ta vẫn có chút lo lắng Nguy Hán Nghị sẽ vì chuyện này mà

trách cứ anh ta, thậm chí sau này sẽ gây khó dễ cho anh ta.

Nhưng bây giờ Nguy Hán Nghị không có tâm trạng nghĩ đến những điều này, anh ấy đang nghĩ cách tìm lại Bạch Du, phải giải thích với Giang Lâm như thế nào.

Nếu tối qua Bạch Du ở nhà họ Nguy thì tên biến thái kia tuyệt đối không dám đến, Bạch Du cũng sẽ không xảy ra chuyện.

Anh ấy muốn trách vợ nhưng nghĩ đến chuyện này cũng là do anh ấy mà ra, nếu không phải anh ấy không quan tâm đến cảm nhận của vợ, nếu không phải anh ấy không xử lý tốt mối quan hệ giữa mẹ và vợ thì vợ cũng sẽ không trút giận lên người Bạch Du.

Hôm qua sau khi Bạch Du đi, vợ chồng họ đã cãi nhau một trận lớn vì chuyện này, mặt anh ấy cũng bị vợ cào rách.

***

Trong chiếc thùng gỗ chật hẹp, Bạch Du ngửi thấy mùi m.á.u của chính mình, rất tanh, rất buồn nôn khiến dạ dày cô quặn lên từng cơn.

Cô không muốn ngồi chờ c.h.ế.t nên cô liên tục vật lộn với sợi dây thừng, cô cố gắng vặn vẹo cánh tay và đôi chân nhưng sợi dây thừng buộc quá chặt khiến sợi dây cọ xát vào da làm trầy xước da tạo ra một cơn đau rát bỏng như thể bị lửa thiêu đốt.

Nhưng Bạch Du không quan tâm đến những điều này.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, cô không dám cử động nữa.

Bởi vì chiếc xe tải cuối cùng cũng dừng lại.

Chỉ nghe thấy tiếng "rầm" bên ngoài, cửa thùng xe tải mở ra, có người nhảy lên thùng xe.

Bạch Du nín thở.

Cô có thể cảm thấy người đó đang tiến về phía mình, cả người cô không kiểm soát được mà run lên, cảm giác nguy hiểm đang từng bước áp sát khiến cô có một thôi thúc muốn hét lên.

Nhưng cô không thể làm như vậy.

Người đó đứng trước thùng gỗ, hồi lâu không nhúc nhích.

Bạch Du không biết đối phương muốn làm gì, cô cử động sợi dây thừng trói tay chân nhưng sợi dây thừng buộc quá chặt, ngoài việc làm tay chân cô chảy m.á.u thì không hề có dấu hiệu nới lỏng nào.

Đột nhiên, thùng xe lại chìm xuống một chút như thể có một người khác bước lên.

Tiếp theo, là giọng nói của một người phụ nữ…

"Bắt được người rồi à?"

"Ừ."

Giọng nói của người phụ nữ rất quen thuộc do cách một lớp thùng gỗ nên nghe không rõ lắm, nhưng giọng nói của người đàn ông thì cô rất lạ và đối phương chỉ nói một chữ nên cô không thể nghe ra được gì.

Chương 820: Chương 820

DTV-EBOOK

Ngay lúc này, người phụ nữ lại lên tiếng: "Vậy sao không mở thùng gỗ ra?"

Lần này, Bạch Du nghe rõ giọng nói của đối phương.

Một cảm giác kinh hoàng bao trùm lấy cô.

Tấm ván gỗ trên thùng gỗ được mở ra, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trên đầu Bạch Du.

Ánh đèn màu cam của thùng xe chiếu vào mặt cô ta làm lộ lớp trang điểm dày cộm trên mặt cô ta, một nửa khuôn mặt trong ánh sáng, một nửa trong bóng tối khiến toàn bộ khuôn mặt cô ta càng trở nên tối tăm khó hiểu.

Bạch Du ngẩng đầu nhìn, cau mày chặt lại: "Lisa, là cô, tại sao cô lại làm như vậy?"

Lisa nghe vậy, đôi môi tô son đỏ cong lên: "Bạch Du, đến lúc này mà mày vẫn chưa nhận ra tao là ai sao? Em gái tốt của chị."

Bạch Du: "?"

Lisa lại cười: "Có vẻ như mày thực sự không nhận ra tao, cũng chẳng trách, để mày không nhận ra khuôn mặt này, tao đã phẫu thuật rất nhiều, cũng để mày không nghe ra giọng nói của tao mà tao đã cố tình làm cho giọng mình khàn đi, tất cả những điều này đều nhờ công mày đấy, Bạch Du!"

Ánh mắt Bạch Du dừng lại ở một nốt ruồi hình trăng khuyết trên cổ tay cô ta, trong lòng chấn động.

Có một người cũng có nốt ruồi như vậy trên cổ tay.

Hình dạng giống hệt, vị trí giống hệt.

Thảo nào ngay từ đầu cô đã cảm thấy Lisa cho cô một cảm giác quen thuộc kỳ lạ, rõ ràng chưa từng gặp đối phương nhưng cô lại thấy rất quen thuộc.

Cũng chẳng trách lần trước ánh mắt cô vừa nhìn thấy cổ tay đối phương thì cô ta đã lập tức dùng tay áo che lại, hóa ra là sợ cô nhìn ra.

Lúc này, tất cả sương mù che mắt đều được gạt bỏ, Bạch Du nhìn Lisa trước mặt, nói ra từng chữ một: "Cô là, Tần, Tâm, Hủy!"

Nghe vậy, đôi môi đỏ như m.á.u của "Lisa" lại nở nụ cười, cười đến điên cuồng trong khoang xe chật hẹp: "Có phải rất bất ngờ, có phải rất kinh ngạc không?"

Bạch Du ngẩng đầu nhìn cô ta không nói gì.

Tần Tâm Hủy: "Chẳng phải mày là sinh viên đứng đầu kỳ thi đại học của tỉnh Phúc Kiến sao? Chẳng phải mày là người nuôi được vua ngọc trai sao? Thông minh như vậy, sao lại không nhận ra tao? Lần trước mày còn cúi đầu xin lỗi tao, nghĩ đến dáng vẻ thảm hại của mày, tao lại muốn cười!"

Bạch Du nhìn cô ta nhưng vẫn không lên tiếng.

Nhưng Tần Tâm Hủy không quan tâm cô có lên tiếng hay không, trong mắt cô ta, Bạch Du vào lúc này giống như rùa trong chum, ngoài việc chờ c.h.ế.t

thì chẳng thể làm gì khác: “Bạch Du, bây giờ mày có muốn biết tại sao tao bắt mày không?”

Lần này Bạch Du cười: “Chị chỉ là một con ch.ó săn, người muốn bắt tôi hẳn là ngài Kim đúng không?”

Người đàn ông có ánh mắt lạnh lùng như rắn đó.

Bạch Du có hơi hối hận, cô nên tin vào trực giác của mình.

Nếu lần đầu gặp mặt, đối phương khiến bạn cảm thấy không thoải mái hoặc cảm thấy không ổn thì có thể đối phương thực sự có vấn đề.

Mặc dù đoán được là đối phương nhưng Bạch Du vẫn không biết tại sao anh ta lại bắt cóc mình.

TBC

Nhưng lời nói này của cô ta đã khiến Tần Tâm Hủy tức giận, khuôn mặt cô ta lập tức trở nên dữ tợn, giơ cao tay định tát vào mặt Bạch Du: “Con tiện nhân, đến lúc c.h.ế.t rồi mà vẫn cứng miệng!”

Ngay lúc này có một bàn tay không biết từ đâu xuất hiện, nắm lấy tay Tần Tâm Hủy…

“Đủ rồi.”

Là giọng nói của người đàn ông đó.

Nhưng lần này Bạch Du rất chắc chắn, giọng nói này không phải của ngài Kim.

Mặc dù không phải của ngài Kim nhưng lại có một cảm giác quen thuộc kỳ lạ, như thể đã từng nghe ở đâu đó.

Khuôn mặt Tần Tâm Hủy càng trở nên méo mó, mặt lúc đỏ lúc tím: “Sao vậy, tôi đánh Bạch Du nên anh đau lòng sao?”

Nhưng người đàn ông không thèm để ý, giọng điệu rất mất kiên nhẫn: ” Tần Tâm Hủy, cô muốn phát điên thì tôi không quản nhưng đừng đến trước mặt tôi mà làm loạn.”

Tần Tâm Hủy vừa ghen tị vừa hận thù vừa khó chịu, dậm chân nói: “Chỉ là một con điếm thôi, ánh mắt của anh cũng chỉ đến thế! Nhưng tôi cảnh cáo anh, Bạch Du là người mà ngại Kim muốn, nếu anh không muốn c.h.ế.t thì tốt nhất đừng có ý đồ gì!”

Người đàn ông không để ý đến Tần Tâm Hủy, trực tiếp bước tới, duỗi tay kéo Bạch Du ra khỏi thùng gỗ như một con cá chết.

Người đàn ông cao lớn, cánh tay rắn chắc, lập tức kéo cô ra khỏi thùng gỗ.

Bạch Du định nhân cơ hội này nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông nhưng lại phát hiện ra rằng khuôn mặt của đối phương đeo một chiếc mặt nạ đen, ngoại trừ đôi mắt thì các bộ phận khác trên khuôn mặt đều được che kín.

***

“Dì Mỹ Thanh, mẹ cháu đâu rồi?”

Minh Thư vừa tỉnh dậy, không thấy mẹ bên cạnh thì lập tức hỏi.

Cô bé vừa rửa dạ dày xong nên vào lúc này sắc mặt trông rất tái nhợt.

Lại Mỹ Thanh nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt của cô bé, trong lòng vừa đau vừa áy náy: "Tổng giám đốc Bạch… Có việc phải bận, mẹ cháu giao cháu cho dì chăm sóc, mấy ngày nay cháu ở cùng dì Mỹ Thanh nhé?"

Đôi mắt Minh Thư đen láy nhìn cô ấy: "Dì Mỹ Thanh, dì không lừa cháu đúng không?"

Đối diện với đôi mắt trong veo của Minh Thư, Lại Mỹ Thanh cảm thấy mình thật xấu xa: "Tất nhiên dì Mỹ Thanh sẽ không lừa cháu rồi, mẹ cháu đi bàn chuyện ngọc trai với người ta, mang cháu theo không tiện…"

Lời còn chưa dứt, cô ấy đã bị Minh Thư cắt ngang: "Dì nói dối! Dì còn không dám nhìn vào mắt cháu, cha cháu nói rằng người hễ nói dối hoặc phạm lỗi thì sẽ chột dạ rồi vô thức né tránh ánh mắt của người khác, dì Mỹ Thanh, lúc nãy dì nói chuyện mà không dám nhìn vào mắt cháu, vậy là dì đang nói dối!"

"Dì… Dì không…"

Lại Mỹ Thanh vẫn luôn biết Minh Thư rất thông minh nhưng cô ấy không ngờ cô bé lại thông minh đến mức này, tuổi còn nhỏ mà đã có thể nhận ra cô đang nói dối từ chi tiết nhỏ như vậy, cô ấy còn muốn giải thích cho mình.

Nhưng Minh Thư không cho cô ấy cơ hội: "Dì đang nói dối, mẹ cháu rất yêu cháu, mẹ cháu đã nói, làm ăn không bằng cháu một xu nào, cho nên mẹ cháu không thể bỏ mặc cháu được!"

"…"

Lại Mỹ Thanh vẫn luôn tự nhận mình ăn nói lưu loát nhưng cô ấy không ngờ có ngày mình lại bị một đứa trẻ phản bác đến mức cạn lời.

Quan trọng là những gì cô bé nói đều có lý!

Tổng giám đốc Bạch rất yêu con gái, với tính cách của cô thì cô quả thực không thể bỏ mặc Minh Thư.

Minh Thư chớp hàng mi dài rồi lại lên tiếng lần nữa, giọng nói nũng nịu đã biến thành tiếng khóc: "Dì Mỹ Thanh, dì nói cho cháu biết, có phải mẹ cháu đã xảy ra chuyện gì không? Có phải tên biến thái đó đã bắt mẹ cháu đi không?"

Giọng nói mềm mại, đôi mắt to của cô bé xinh xắn như búp bê ngấn lệ, trông đáng thương vô cùng khiến người nhìn thấy lòng đều mềm nhũn.

Lại Mỹ Thanh: "..."

Ngay lúc Lại Mỹ Thanh đang do dự không biết có nên nói cho Minh Thư biết hay không thì Nguy Hán Nghị bước vào.

Thực ra Nguy Hán Nghị đã đến từ lâu, vừa rồi đứng ở cửa nghe rõ mồn một cuộc đối thoại giữa Minh Thư và Lại Mỹ Thanh, lúc này nhìn cô bé trước mặt còn chưa cao đến đùi mình, trong lòng anh ấy chợt lóe lên một ý nghĩ...

"Minh Thư, cháu có thể nói cho chú biết, cháu có biết bên cạnh mẹ cháu có người nào muốn hãm hại mẹ cháu không, hãm hại có nghĩa là người đó có thể là kẻ xấu."

Hỏi xong câu này, Nguy Hán Nghị có hơi hối hận.

Anh ấy thấy mình như con ruồi không đầu, không tìm ra được manh mối hữu ích, vậy mà lại muốn có được manh mối từ miệng một đứa trẻ chưa đầy sáu tuổi mà, anh ấy thấy mình đúng là điên rồi.

Ai ngờ ngay sau đó lại nghe Minh Thư giọng trong trẻo nói: "Có!"

Nguy Hán Nghị sửng sốt, lập tức hoàn hồn, nắm lấy đôi vai nhỏ của cô bé rồi khom người xuống ngang tầm mắt cô bé nói: "Thật sao? Là ai, cháu có biết không?"

Minh Thư: "Cháu và chị gái đi tham gia quay phim truyền hình, có một người cầm máy ảnh lén chụp mẹ cháu, chú trong đoàn phim nói người đó là thợ săn ảnh đến chụp ảnh người nổi tiếng nhưng cháu thấy rõ ràng là người đó chụp mẹ cháu, không phải người nổi tiếng!"

Mắt Nguy Hán Nghị sáng lên: "Quay phim truyền hình, tức là tháng mười hai năm ngoái, trước khi các cháu rời khỏi thành phố Quảng, cháu có nhìn thấy dáng vẻ của người đó không, nếu để cháu nhìn thấy người đó thì cháu có nhận ra không?"

Chương 821: Chương 821

DTV-EBOOK

Minh Thư lắc đầu: “Xa quá, cháu không nhìn rõ dáng vẻ của người đó nhưng người đó thấp hơn chú Nguy, lúc chạy còn khập khiễng.”

Khập khiễng, rất có thể là người đó bị què.

Thời đại này, người có máy ảnh không nhiều, vậy thì thường thì ai sẽ có máy ảnh, một là người giàu có, gia đình đều là cán bộ lãnh đạo, chỉ có những gia đình như vậy mới có tiền dư dả để mua máy ảnh.

Còn một loại nữa là nhân viên của tiệm ảnh!

Thành phố Quảng có hơn chục tiệm ảnh nhưng tiệm ảnh gần nơi đoàn phim đóng chỉ có hai tiệm!

Nghĩ đến đây, Nguy Hán Nghị lập tức đứng dậy, quay người định ra ngoài nhưng vừa đi được hai bước, quần anh ấy đã bị người túm lấy.

Anh ấy cúi đầu nhìn xuống thì thấy Minh Thư dùng bàn tay nhỏ túm lấy quần anh ấy, đôi mắt đen láy như hai quả nho nước long lanh nhìn anh ấy: “Chú Nguy, chú chắc chắn sẽ đưa mẹ cháu về đúng không?”

Nói xong câu này, đôi mắt to bắt đầu rơi những hạt đậu vàng trông vô cùng đáng thương.

Nguy Hán Nghị không có con gái, trước đây vẫn nghe người ta nói con gái là áo bông nhỏ ấm áp, có con gái thì có điểm yếu, anh ấy vẫn không biết cảm giác đó là gì, cho đến lúc này, anh ấy mới hiểu được cảm giác đó là gì.

Thấy Minh Thư rơi hạt đậu vàng, anh ấy thấy mà đau lòng vô cùng, anh ấy duỗi tay vuốt mái tóc mềm mại của cô bé, gật đầu mạnh mẽ: “Đúng vậy, chú chắc chắn sẽ đưa mẹ cháu về an toàn, cháu ở lại bệnh viện ngoan ngoãn đừng chạy lung tung, bà cố cháu đang trên đường đến rồi.”

Anh ấy đã gọi điện cho đảo Quỳnh Châu nhưng Giang Lâm vẫn đang làm nhiệm vụ, mà bà Bạch tuổi đã cao, vốn dĩ không nên nói chuyện này cho bà biết nhưng chuyện này không thể giấu được.

Họ cần hai bên cung cấp càng nhiều thông tin và dữ liệu càng tốt để họ nhanh chóng tìm ra người.

Minh Thư đưa tay trắng nõn ra: “Chúng ta ngoéo tay.”

Nếu là bình thường, Nguy Hán Nghị chưa chắc đã có đủ kiên nhẫn nhưng lúc này đối diện với đôi mắt ướt át của cô bé, anh ấy thực sự không thể từ chối.

“Ngoéo tay treo ngược, một trăm năm không được đổi ý.”

Sau khi Nguy Hán Nghị đi, Minh Thư ngồi xuống giường bệnh, cúi đầu không nói gì.

Lại Mỹ Thanh dùng hết sức bình sinh để chọc cho cô bé vui vẻ nhưng đều vô ích.

***

Bệnh viện.

TBC

Thấy Cảnh Phỉ bưng đồ ăn đi vào, Cảnh Anh khựng lại rồi lên tiếng: “Bệnh viện có y tá và hộ lý rồi, em không cần ở lại đây chăm chị đâu.”

Nhưng Cảnh Phỉ lắc đầu: “Em đã xin nghỉ ở đơn vị rồi, cô Vương cũng biết em đến chăm sóc chị.”

Những ngày này, hầu như ngày nào cô ấy cũng ở bệnh viện, ngoài việc thật lòng muốn chăm sóc chị họ, còn có một lý do nữa chính là cô ấy muốn vượt qua vị trí của Bạch Du trong lòng chị họ.

Nhưng nói cũng lạ, trước đây Bạch Du tới rất chăm chỉ, sao mấy hôm nay lại chẳng thấy bóng dáng đâu?

Cảnh Anh thấy không lay chuyển được Cảnh Phỉ nên cũng chẳng miễn cưỡng nữa, cô ấy bước tới cửa sổ nhìn những chiếc lá xanh mướt bên ngoài: “Dân gian có câu, trước mưa mầm non như tơ, sau mưa mầm cứng như gỗ, măng tre vào thời điểm này là ngon nhất, lát nữa em rảnh thì đi hái cây Hương Xuân trong sân rồi mang tặng Bạch Du một ít.”

Chưa đến tiết Cốc vũ, đọt Hương Xuân đã nhú lên, những chiếc lá non xanh mướt, chồi non hơi tím, không chỉ nhìn đẹp mắt mà chế biến thành món ăn cũng rất tuyệt, chần qua nước sôi rồi trộn với một ít dầu mè thế là có ngay một món ăn ngon, hoặc xào cùng trứng, làm thành món măng tre xào trứng thơm ngon hấp dẫn.

Cô ấy hy vọng Bạch Du nhận được Hương Xuân sẽ làm cho cô ấy một phần, như vậy cũng không uổng công cô ấy cho người mang đến tận nơi.

Nghe nói như vậy, Cảnh Phỉ như bị người ta đổ cả ruột giấm vào bụng, trong lòng chua xót vô cùng: “Trong lòng chị chỉ có Bạch Du thôi sao, còn anh Lệnh Sâm thì sao, có cần em mang tặng anh ấy một ít không?”

Nghe đến cái tên này, trong lòng Cảnh Anh run lên.

Trong thời gian cô ấy phẫu thuật, ngày nào Tô Lệnh Sâm cũng đến, đặc biệt là khi cô ấy mới phẫu thuật xong không thể cử động, Tô Lệnh Sâm đã bế cô lên xuống, mọi việc bẩn thỉu mệt nhọc anh ấy đều giành làm.

Tô Lệnh Sâm là người tốt, nếu không cô ấy cũng chẳng dây dưa với anh ấy nhiều năm như vậy nhưng cứ nghĩ đến cha mẹ anh ấy, nghĩ đến hoàn cảnh của mình thì cô ấy lại thấy đau đầu.

Hoàn cảnh của họ giống như một bài toán vô định.

Nghĩ đến đây, cô ấy khẽ thở dài: "Không cần đâu."

Từ hôm qua đến giờ Tô Lệnh Sâm không xuất hiện nữa, rõ ràng không phải anh ấy không muốn mà là anh ấy không đến được, nếu lúc này mang đồ đến chỉ khiến mọi chuyện thêm tệ hơn.

Cảnh Phỉ trả lời, đợi chị họ ăn xong, dọn dẹp một chút rồi ra khỏi bệnh viện.

Lứa Hương Xuân đầu mùa, mùi thơm nồng đậm, Cảnh Phỉ hơi không nỡ tặng cho Bạch Du, không phải cô ấy keo kiệt mà chỉ là chẳng muốn chị họ đối xử với Bạch Du tốt hơn với mình.

Nhưng cuối cùng cô ấy vẫn đi.

Chỉ là vừa mới đến cửa nhà Bạch Du, chưa kịp gõ cửa thì đã có một Đồng chí công an xông tới từ phía

đối diện, sau đó nhìn cô ấy đầy nghi ngờ: “Cô là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?”

Cảnh Phỉ giật mình, cau mày hỏi ngược lại: “Anh là ai? Tại sao tôi xuất hiện ở đây phải nói cho anh biết?”

Công an nam: “Tôi là công an, tốt nhất cô nên trả lời thành thật câu hỏi của tôi!”

Nhà Cảnh Phỉ đều là người của đơn vị, cũng đã từng thấy không ít tình huống tương tự, cô lập tức ngửi thấy mùi không bình thường: “Tôi là bạn học của Bạch Du, tôi đến đây tặng Hương Xuân cho cô ấy, có phải Bạch Du đã xảy ra chuyện gì không?”

Một tiếng sau, Cảnh Phỉ như mất hồn trở về bệnh viện.

Cảnh Anh lập tức nhận ra sự bất thường của Cảnh Phỉ: “Bảo em đi tặng Hương Xuân, không bảo em tặng cả hồn mình đi, em gặp chuyện gì vậy?”

Cảnh Phỉ há miệng, không biết mình có nên nói cho chị họ không.

Sức khỏe của chị họ vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, cô ấy không muốn chị họ bận tâm vì chuyện này nhưng Bạch Du và chị họ là bạn tốt, lỡ như Bạch Du xảy ra chuyện gì thì sau này chị họ chắc chắn sẽ không tha thứ cho mình.

Hơn nữa mình cũng không muốn Bạch Du xảy ra chuyện.

Nghĩ đến đây, cô ấy kể lại chuyện vừa đi tặng Hương Xuân rồi gặp công an: “Chị, Đồng chí công an nói Bạch Du bị một tên biến thái bắt cóc, đến giờ vẫn chưa tìm thấy.”

Sắc mặt Cảnh Anh lập tức thay đổi: “Bây giờ phía công an có manh mối gì không? Còn Minh Thư thì sao?”

Cảnh Phỉ: “Em hỏi rồi, bên kia không nói cho em biết, chỉ nói nếu chúng ta có manh mối gì thì có thể đến cục cảnh sát tìm họ, Minh Thư… Em không biết, em không hỏi.”

Cảnh Anh thấy cô ấy hỏi ba không biết ba, cũng không hỏi nữa mà quay người đi gọi điện thoại.

Một tiếng sau, Minh Thư được người đưa tới bên cạnh Cảnh Anh.

Vừa nhìn thấy dì Anh, cô bé nhịn khóc cả ngày nay lại khóc òa lên: “Cô Anh, mẹ biến mất rồi, mẹ bị kẻ xấu bắt đi rồi, cháu sợ quá, cháu nhớ mẹ quá hu hu…”

Cảnh Anh vội ôm chặt lấy thân hình mềm mại của cô bé vào lòng.

Mặc dù Minh Thư thông minh hơn những đứa trẻ bình thường nhưng dù thông minh đến đâu thì cô bé cũng chỉ là một đứa trẻ, mẹ đột nhiên mất tích, cô bé không khóc không nháo, ngoan ngoãn đến mức khiến người ta đau lòng, đến khi nhìn thấy người quen thì cô bé mới khóc òa lên.

Cảnh Anh nghe cô bé khóc mà lòng mềm nhũn, nhẹ nhàng an ủi: “Minh Thư ngoan, cô Anh hứa với cháu, chắc chắn sẽ đưa mẹ cháu về an toàn, đừng khóc nữa nhé.”

“Vâng.”

Cô bé khóc đến nỗi nước mũi chảy thành dòng, gật đầu, trên hàng mi dài cong vút vẫn còn đọng những

giọt nước mắt chưa khô.

Khi còn ở bệnh viện khác, cô bé vẫn luôn không ăn không uống cũng không nghỉ ngơi, đến khi đến bên Cảnh Anh, cô bé mới được dỗ dành ăn chút đồ ăn, lúc này đã ngủ thiếp đi.

Cảnh Anh gọi Lại Mỹ Thanh đi cùng đến hành lang, sau đó hỏi cô ấy về chi tiết sự việc.

Lại Mỹ Thanh biết thân phận của Cảnh Anh nên không dám giấu giếm, kể hết những gì mình biết: "Sáng nay đội trưởng Nguy hỏi xong thì đi ra ngoài, sau đó vẫn chưa quay lại nhưng tôi nghe những đồng chí công an khác nói, họ nghi ngờ có nội gián."

Chương 822: Chương 822

DTV-EBOOK

Cảnh Anh hơi nhướng mày: "Nội gián?"

Lại Mỹ Thanh gật đầu: "Họ nói người có thể vào bếp của nhà khách mà không bị nghi ngờ thì người đó không phải là người của nhà khách thì cũng phải rất quen thuộc với người của nhà khách, hiện tại mấy người trong bếp của nhà khách đều đã bị giam giữ nhưng có hỏi được manh mối gì không thì tôi không biết."

Cảnh Anh cau mày rồi gật đầu, sau đó lại quay người đi gọi mấy cuộc điện thoại mới quay lại.

Cảnh Phỉ mơ màng trở về nhà.

Bình thường cô ấy cảm thấy những vụ án hình sự như thế này cách mình rất xa nhưng bây giờ người bên cạnh xảy ra chuyện như vậy, cô không khỏi sợ hãi.

Còn Bạch Du đã mất tích một ngày một đêm nhưng vẫn không có một chút manh mối nào về đối phương.

Cô ấy cảm thấy Bạch Du có thể khó mà thoát khỏi.

Mặc dù cô ấy không thích Bạch Du cướp mất chị họ của mình nhưng nói cho cùng, cô ấy và Bạch Du không có ân oán gì, hơn nữa cô ấy có thể tiến bộ nhiều như vậy, thực ra phải cảm ơn Bạch Du luôn thúc đẩy cô ấy ở phía trước.

Cho nên, trong lòng cô ấy không muốn Bạch Du xảy ra chuyện.

Trở về nhà dì Hai, người đưa thư vừa đến gửi thư, trong đó có một lá thư gửi cho anh hai của cô ấy.

Cô ấy giúp ký tên, sau đó mang vào phòng anh hai.

Gần đây cô ấy không biết anh hai đang bận rộn chuyện gì, lúc nào cũng thần thần bí bí.

Cô ấy đặt thư lên bàn, chuẩn bị quay người ra ngoài thì đột nhiên nhìn thấy trong ngăn kéo nửa mở có một thứ màu đen trông giống như một chiếc mặt nạ.

Chỉ là sao trong phòng anh hai lại có chiếc mặt nạ như vậy?

TBC

Cô ấy thấy rất kỳ lạ, giơ tay định mở ngăn kéo để lấy chiếc mặt nạ ra xem.

Chỉ là cô ấy vừa giơ tay lên thì anh hai đã bước vào, nhìn thấy động tác của cô ấy, anh ta đi ba bước thành hai bước rồi "cạch" một tiếng đóng sầm ngăn kéo lại.

Cảnh Phỉ giật mình: "Anh hai muốn dọa c.h.ế.t em gái đáng yêu của anh sao?"

Cảnh Dương cau mày: "Ai cho phép em vào phòng anh? Còn nữa, không có sự đồng ý của anh, sau này không được động vào đồ của anh!"

Nghe vậy, Cảnh Phỉ như mèo bị giẫm đuôi, lập tức nổi giận: "Anh hai, anh làm gì mà dữ vậy! Em là em gái ruột của anh, không phải kẻ thù của anh! Còn nữa, em vào đây là để đưa thư cho anh, đúng là chó

cắn Lã Động Tân, không biết lòng tốt của người khác!"

Cô ấy là con út trong nhà, lại là con gái duy nhất nên anh cả và anh hai đều rất thương cô ấy, đặc biệt là anh hai, tuổi tác của hai người không chênh lệch nhiều như anh cả nên rất hay chơi với nhau, từ nhỏ đến lớn anh hai chưa từng nói với cô một lời nặng nào.

Như vừa rồi anh ta cau có với cô ấy như vậy là lần đầu tiên, Cảnh Phỉ vừa tức vừa tủi thân, cô ấy thấy một năm nay anh hai đã thay đổi rất nhiều, trước kia là một người rất điệu đà và coi trọng ngoại hình, bây giờ thì thường xuyên để râu ria xồm xoàm, chưa kể lúc này trên người còn có một mùi lạ không nói nên lời!

Hơn nữa, trước kia anh hai là người rất thích cười thích chơi nhưng một năm này lại thường xuyên cau có, như thể ai nợ anh hai tiền vậy, quan trọng hơn là anh hai như rồng ẩn như rắn mất, cô ấy thường cả tuần không gặp anh hai được một lần.

Vừa rồi cô ấy mở ngăn kéo cũng không phải muốn nhìn trộm sự riêng tư của anh hai mà là cô ấy chỉ thấy tò mò, hơn nữa cô ấy cũng muốn biết anh hai có gặp phải rắc rối gì không, chẳng ngờ anh hai vừa vào đã mắng cô ấy, thật là tức c.h.ế.t cô ấy mà!

Nhưng Cảnh Dương không dỗ cô ấy như trước mà còn khẩn trương hỏi: "Thư đâu?"

Cảnh Phỉ thấy anh ta không dỗ mình, ngược lại còn quan tâm đến bức thư thì tức giận ném bức thư vào mặt anh ta: "Anh hai, anh là đồ khốn, em không muốn để ý đến anh nữa!"

Nói xong, cô ấy dậm chân bỏ chạy ra ngoài.

Cảnh Dương vẫn không đuổi theo mà anh ta nhặt bức thư rơi trên đất lên, theo bản năng muốn mở ra nhưng dừng lại một chút, sau đó anh ta đóng cửa phòng lại rồi mới quay lại mở thư.

Sau khi nhìn thấy đồ vật bên trong, anh ta thở phào nhẹ nhõm rồi lại cau mày, tiếp đó lấy bật lửa từ trên người ra đốt bức thư thành tro.

Cảnh Phỉ chạy không nhanh, là muốn đợi anh hai đến dỗ cô ấy, chẳng ngờ anh hai không đuổi theo dỗ cô mà còn đóng cửa ngay trước mặt cô ấy!

Tức c.h.ế.t cô ấy rồi!

***

Sau khi bị kéo ra khỏi thùng gỗ, Bạch Du định nhân cơ hội quan sát rõ ràng xung quanh nhưng đối phương rất cẩn thận, dùng một miếng vải bịt miệng cô nên cô chỉ thấy trước mắt tối sầm, rất nhanh lại hôn mê lần nữa.

Khi cô tỉnh lại lần nữa thì xung quanh đã tối đen như mực.

“Có ai không?”

Cô mở miệng gọi một tiếng.

Tiếng vọng vào tường, nhanh chóng dội lại, trống rỗng, rõ ràng chỉ có một mình cô.

“Đây là đâu?”

Cô khẽ cử động thì dạ dày lập tức cảm thấy buồn nôn, đầu cũng choáng váng.

Cô không biết là do quá lâu không ăn hay do uống quá nhiều thuốc mê khiến cả người cô rất khó chịu.

Người đàn ông đó và Tần Tâm Hủy đã đi đâu rồi?

Đến khi quen với cảm giác choáng váng, cô mới lại cử động rồi lại thất vọng.

Đối phương không tháo dây trói tay chân cô, sợi dây trói siết chặt cô vừa thô vừa cứng, cô chỉ khẽ cử động một chút thì làn da đã bị mài rách khiến cô đau đến nghiến răng nghiến lợi, mồ hôi lạnh túa ra.

Không biết qua bao lâu, mắt cô dần quen với bóng tối, cũng dần nhìn rõ các đồ đạc và hình dáng trong phòng.

Xung quanh đều là tường, không thấy một tia sáng nào lọt vào, đối diện cô là một cánh cửa sắt, lúc này đóng chặt, đây không giống một ngôi nhà bình thường mà giống một tầng hầm hơn.

Khi cô quay đầu sang bên trái, khoảnh khắc tiếp theo lập tức hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy phía góc trái trên tường có hai cái vòng bạc, độ cao và hình dạng đó, Bạch Du lập tức nghĩ đến dụng cụ tra tấn thời chiến tranh.

Cơn lạnh lẽo chạy dọc sống lưng.

Toàn thân Bạch Du không kiềm chế được run rẩy, một nỗi sợ hãi chưa từng có gần như nhấn chìm cô.

Không được!

Cô phải tự cứu mình!

Bạch Du nhớ lại chuyện lần trước khi Giang Lâm bị bắt đi đã làm trật khớp vai của mình, lúc đó khi cô

nghe Giang Lâm kể lại chuyện này khiến cô rất đau lòng cho anh, sau đó vì tò mò nên cô còn hỏi kỹ anh làm thế nào mới có thể làm trật khớp vai, dù sao thì trong tình huống tay chân bị trói, muốn tháo khớp vai ra không phải là chuyện dễ dàng.

Giang Lâm thấy cô tò mò như vậy nên đã nói với cô kỹ thuật trong đó, làm thế nào để sử dụng lực khéo léo, dùng góc độ nào mới có thể tháo khớp vai ra.

Chỉ là lúc đó cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày cô cũng sẽ dùng đến cách này.

Cô hít một hơi thật sâu, sau đó giống như một con vật bị trói mà vặn vẹo và giãy giụa, động tác này khiến tay chân cô lại truyền đến một cơn đau rát bỏng, đau đến mức cô phải hít một hơi lạnh nhưng lúc này cô cũng không quan tâm nữa.

Giang Lâm đã nói rằng đối với người bình thường thì cách này rất khó thực hiện nhưng nếu vai đã từng bị trật khớp thì độ khó sẽ giảm đi rất nhiều.

Cô nhớ hồi nhỏ mẹ cô kéo cô từ trên cây xuống khiến vai cô bị trật khớp, lúc đó cô khóc đến tê tâm liệt phế, bây giờ nghĩ lại, có lẽ có thể biến dữ thành lành.

“Ép vai phải xuống một chút nữa, ép thêm một chút nữa là được rồi, đừng bỏ cuộc…”

Bạch Du vừa tự nói với mình những lời động viên nhưng đau quá đi mất.

Bây giờ cô mới hiểu lúc đó Giang Lâm khó khăn như thế nào, da tay da chân của cô đều bị mài đến mức lại lần nữa chảy máu, cô có thể ngửi thấy mùi

m.á.u tanh của mình nhưng vai cô vẫn không nhúc nhích.

Quá khó!

Cô hoàn toàn không biết phải dùng lực như thế nào mới có thể làm trật khớp vai, da cô như có lửa đốt.

Hai giọt nước mắt lăn dài trên mí mắt.

Nhưng lúc này dù thế nào cũng không thể bỏ cuộc, ngay khi Bạch Du chuẩn bị thử lại lần nữa thì cánh cửa sắt đối diện đột nhiên có tiếng động, cô vội vàng dừng động tác, giống như một con cá c.h.ế.t dựa vào tường không nhúc nhích.

Chương 823: Chương 823

DTV-EBOOK

"Két" một tiếng.

Cánh cửa sắt bị đẩy ra, hai bóng người một trước một sau bước vào, ngay sau đó "bập" một tiếng, đèn trong phòng được bật sáng.

Ánh sáng chói mắt từ trần nhà chiếu xuống làm đôi mắt Bạch Du lập tức nheo lại vì bị chói.

"Ồ, định bỏ trốn à?"

Tần Tâm Hủy vừa vào đã nhìn thấy tay chân cô và vết m.á.u trên mặt đất mà cười khúc khích.

Bạch Du vốn không muốn để ý đến cô ta nhưng vừa mở mắt ra, khi nhìn thấy thứ Tần Tâm Hủy cầm trên tay, sắc mặt cô lập tức trở nên tái nhợt, như thể m.á.u trên người cô đã bị rút cạn.

Tần Tâm Hủy cầm trên tay một chiếc lồng sắt, bên trong có thứ gì đó đang ngọ nguậy, dường như ngửi thấy mùi m.á.u tanh của Bạch Du, thứ đó "vút" một tiếng lao tới, sau đó chầm chậm thè cái lưỡi đỏ thẫm.

Là rắn!

Trên thân con rắn đó có vân hình vòng màu bạc, màu bạc và màu đen xen kẽ, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Bạch Du, như thể muốn lao tới bất cứ lúc nào.

Một nỗi sợ hãi khủng khiếp bao trùm lấy Bạch Du, toàn thân cô không kiểm soát được mà run lên, cô muốn hét lên!

TBC

Tần Tâm Hủy cảm nhận được nỗi sợ hãi của Bạch Du, nụ cười trên mặt càng điên cuồng: “Thấy chưa? Đây là rắn hổ mang chúa, một loài rắn cực độc, chỉ cần bị cắn một phát là mày sẽ mất mạng, nhưng thứ này lại là bảo bối của ngài Kim.”

Bạch Du nhìn chằm chằm vào con rắn mà khó thở.

Một lần nữa cô khẳng định trực giác của mình, chẳng trách khi nhìn thấy đôi mắt của ngài Kim thì cô lại liên tưởng tới rắn, hóa ra tên biến thái đó thích nuôi rắn độc.

“Đừng hoảng sợ, đừng hét lên, Bạch Du.”

Bạch Du cắn c.h.ặ.t đ.ầ.u lưỡi mới không hét lên.

Cô phải giữ bình tĩnh, cô càng hoảng sợ thì Tần Tâm Hủy sẽ càng đắc ý.

Người đàn ông đi theo sau Tần Tâm Hủy, lúc này đang đứng ở cửa, trên mặt vẫn đeo một chiếc mặt nạ đen, cứ… Nhìn cô như vậy.

Dường như người đàn ông đang cố tình né tránh ánh mắt của cô, không nhìn thẳng vào cô.

Kết hợp với những lời Tần Tâm Hủy nói trước đó thì Bạch Du có thể khẳng định được người trước mặt này là người cô quen biết, đối phương cũng biết cô.

Tần Tâm Hủy nhìn theo ánh mắt của Bạch Du, buông cái lồng sắt trên tay xuống rồi bước tới tát “chát” một cái vào mặt cô: “Con điếm, quyến rũ hai anh em Giang Khải và Giang Lâm chưa đủ, bây giờ còn muốn quyến rũ Cảnh…”

Suýt nữa thì nói ra tên của đối phương vào thời khắc quan trọng nhất, Tần Tâm Hủy cắn c.h.ặ.t đ.ầ.u lưỡi mình.

Mặt Bạch Du đau rát, vì để trả thù cô mà Tần Tâm Hủy còn cố tình dùng móng tay cào mạnh vào mặt cô, không cần nhìn cũng biết, lúc này trên mặt cô hẳn đã có thêm hai ba vết máu.

Nhưng mà vừa rồi Tần Tâm Hủy nói gì ấy nhỉ?

Jing?

Tỉnh*?

*Có phiên âm là jing giống "Cảnh".

Không, là Cảnh!

Trong số những người cô quen biết chỉ có Cảnh Anh và Cảnh Phỉ trong nhà họ Cảnh, cô bỗng nhớ đến Cảnh Dương chính là anh hai của Cảnh Phỉ, người đàn ông đã muốn mời cô ăn cơm khi cô mới vào năm nhất đại học.

Ký ức ùa về như thủy triều, Bạch Du bỗng nhớ ra Cảnh Dương có dáng người cao ráo vai rộng, mọi thứ đều trùng khớp với người trong ký ức.

Lý do cô không thể nhớ ra Cảnh Dương ngay từ đầu là vì sau lần đó, cô không còn tiếp xúc với Cảnh Dương nữa, thỉnh thoảng cô đến chỗ Cảnh Dương và nhìn thấy anh ta nhưng chỉ là nhìn nhau từ xa, không nói chuyện cũng không chào hỏi.

Đôi mắt Bạch Du sáng lên, cô nhìn người đàn ông ở cửa: "Cảnh Dương, đúng là anh phải không?"

Người đàn ông nghe vậy, người cứng đờ.

Bạch Du nhìn phản ứng của đối phương, trong lòng càng chắc chắn hơn: "Cảnh Dương, tôi không biết tại sao anh lại giúp họ nhưng tôi muốn nói rằng họ chính là ác quỷ, hợp tác với ác quỷ sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu! Anh nhìn tôi thì biết rồi, có phải anh có điểm yếu gì đó nằm trong tay họ không?"

Cảnh Dương nhíu mày dưới lớp mặt nạ, mắt thoáng hiện sự ngạc nhiên.

Anh ta không ngờ Bạch Du lại thông minh như vậy, không chỉ đoán ra thân phận của anh ta ngay mà còn đoán ra lý do anh ta bị ép buộc.

Tần Tâm Hủy thấy Bạch Du qua mặt mình thì muốn kéo Cảnh Dương về phía mình, nhất thời tức giận không kìm được, cô ta tiến lên giơ tay định tát Bạch Du thêm một cái nữa.

Cả người Bạch Du không thể cử động mà vô thức nhắm mắt lại.

Nhưng cơn đau tưởng tượng không ập đến, cô mở mắt ra thì thấy tay Tần Tâm Hủy đã bị Cảnh Dương nắm lấy.

"Cảnh Dương, đồ khốn kiếp, buông tôi ra!"

Tần Tâm Hủy tức đến nỗi mũi nở phập phồng, cố sức muốn rút tay về nhưng sức lực của cô ta trước người đàn ông Cảnh Dương này rõ ràng là không đủ.

"Cảnh Dương, cuối cùng anh muốn làm gì? Anh không định cứu con điếm Bạch Du này đúng không? Anh đừng quên, điểm yếu của anh đang nằm trong tay ngài Kim, nếu anh dám làm bậy thì không chỉ anh, mà cả nhà họ Cảnh của anh đều sẽ xong đời!"

Bạch Du không quan tâm Cảnh Dương vì lý do gì mà không để Tần Tâm Hủy ra tay, đây là cơ hội của cô, cô cố gắng để giọng mình nghe thật bình tĩnh: "Cảnh Dương, tôi không biết họ dùng gì để uy h.i.ế.p anh nhưng hợp tác với ác quỷ chính là tiếp tay cho kẻ ác, anh không thể sai lầm thêm nữa, thả tôi ra, tôi sẽ không tố cáo anh với công an."

Cảnh Dương nhìn cô thì thấy khuôn mặt cô bẩn thỉu, m.á.u và nước mắt hòa vào nhau chảy xuống nhưng lúc này đôi mắt cô sáng ngời, khiến anh ta chợt nhớ lại dáng vẻ của cô khi lần đầu nhìn thấy cô ở cổng trường Đại học Trung Sơn.

Anh ta có thể hiểu tại sao ngài Kim lại muốn bắt cô chiếm hữu cô là bởi vì cô quá mức xinh đẹp quá mức hoàn hảo, hoàn hảo đến mức khiến người ta muốn bóp nát cô.

Bạch Du: "Chị Cảnh Anh và Cảnh Phỉ, còn cả cha mẹ và những người thân khác của anh, chắc chắn họ không muốn nhìn anh sai lầm thêm nữa, Cảnh Dương, tôi cầu xin anh, cầu xin anh thả tôi ra, chỉ cần anh chịu thả tôi ra, anh bảo tôi làm gì tôi cũng làm."

Cảnh Dương nhướng mày: "Thật sự là gì cũng được sao? Nếu tôi nói tôi muốn cô thì sao?"

Lời vừa dứt đã khiến cả căn phòng chìm vào im lặng.

Người trong cuộc còn chưa kịp phản ứng, Tần Tâm Hủy đã như bị cướp mất người yêu, điên cuồng hét lên: "Cảnh Dương, anh đúng là đói quá hóa rồ! Một đứa rác rưởi đã bị đàn ông khác ngủ và sinh con rồi mà anh cũng muốn, anh đúng là không kén chọn! Nhưng tôi nói cho anh biết, anh, Cảnh Dương là lisa

của tôi, ngài Kim đã hứa với tôi rằng sau khi xong việc sẽ giao anh cho tôi xử lý! Anh đừng tưởng rằng chỉ có ngài Kim mới có điểm yếu của anh! Tôi nói cho anh biết, nếu anh dám không nghe lời tôi, tôi có thể khiến anh thân bại danh liệt trong vòng một nốt nhạc!"

Lồng n.g.ự.c Cảnh Dương phập phồng, rõ ràng đang cố kìm nén cơn giận trong lòng.

Nhưng Tần Tâm Hủy không hề sợ hãi, thấy anh ta không dám hó hé một tiếng, cô ta giơ tay còn lại tát vào mặt anh ta.

Chỉ nghe thấy một tiếng "chát", chiếc mặt nạ đen trên mặt Cảnh Dương bị đánh rơi xuống đất.

Cảnh Dương lạnh lùng nhìn Tần Tâm Hủy, không nói một lời.

Tần Tâm Hủy lại rất đắc ý, rút tay còn lại về, sau đó quay sang nói với Bạch Du: "Con điếm, mày cũng không soi gương xem dáng vẻ của mình đi, với cái dạng như mày bây giờ mà cũng muốn quyến rũ đàn ông sao? Nhưng cho dù Cảnh Dương thích mày thì thế nào, chẳng phải anh ta vẫn bắt cóc mày về đây sao, chỉ cần tao có điểm yếu của anh ta trong tay thì cả đời này anh ta chỉ có thể ngoan ngoãn làm con ch.ó cho tao!"

Cô ta đã hiểu rõ bản chất của đàn ông.

Trước đây, cô ta một lòng một dạ với Giang Khải, cho dù bị đày xuống nông trường thì cô ta vẫn nghĩ Giang Khải sẽ cứu mình ra nhưng tên khốn mọc sừng Giang Khải kia, đã không một chút tin tức từ sau lần gặp mặt đó.

Cô ta làm những công việc bẩn thỉu và mệt mỏi nhất trong nông trường, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, còn phải ngày ngày bị phê bình bị sỉ nhục, cô ta đã chán ngấy những ngày tháng đó, một hôm, cô ta phát hiện có thể bơi ra khỏi con sông đó, thế là cô ta dùng tiền Giang Khải đưa cho mình để nhờ một thiếu niên dạy mình bơi, sau đó cô ta giả vờ ngã xuống sông c.h.ế.t đuối để trốn thoát.

Chương 824: Chương 824

DTV-EBOOK

Sau khi ra ngoài, cô ta không một xu dính túi, chỉ có thể ăn trộm và ngủ với đàn ông để kiếm tiền, rồi cô ta cầm số tiền kiếm được đến Thâm Quyến và thành phố Quảng để tìm Giang Khải nhưng không có một chút tin tức nào.

Lúc cô ta cùng quẫn nhất thì cô ta đã gặp ngài Kim.

Sau khi ngài Kim biết cô ta quen Bạch Du thì lập tức đưa cô ta đến Hồng Kông rồi bảo người phẫu thuật thẩm mỹ cho cô ta ở đó, vì không để Bạch Du nhận ra giọng nói của mình, cô ta đã dùng biện pháp cực đoan để làm khàn giọng mình và tất cả những điều này, chính là vì ngày hôm nay.

Thực ra cô ta không hề yêu Cảnh Dương nhưng theo cô ta thấy, Cảnh Dương là thứ thuộc về cô ta - Tần Tâm Hủy, cô ta không cho phép thứ thuộc về mình đối xử tốt với Bạch Du!

Hơn nữa, gia cảnh và gia thế của nhà họ Cảnh đều rất tốt, nếu cô ta muốn tìm một người để kết hôn thì Cảnh Dương là đối tượng tốt nhất.

Chỉ cần cô ta có điểm yếu của anh ta trong tay thì anh ta sẽ phải đối xử tốt với cô ta cả đời.

Nhưng ngay sau đó!

Một tiếng “chát”.

Cảnh Dương tát một cái vào mặt Tần Tâm Hủy, lực rất mạnh, trực tiếp làm cô ta ngã lăn ra đất.

Tần Tâm Hủy ngã bịch xuống đất, vừa đau vừa tức, ngẩng đầu nhìn Cảnh Dương: “Mày là đồ chó chết, mày dám đánh tao? Tao thấy mày chán sống rồi!”

Những năm ở nông trường, Tần Tâm Hủy không chỉ học bơi mà còn học được cách chửi bậy.

Nhưng cô ta không biết rằng, chính câu nói này đã khiến cô ta mất mạng.

Cảnh Dương bước tới, giơ chân lên rồi dùng sức đá vào bụng cô ta.

Một cái, hai cái, ba cái…

Tần Tâm Hủy cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như bị đá vỡ, đau đến nỗi ngũ quan méo mó, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô ta vừa lùi về sau vừa cầu xin: “Tôi sai rồi, xin lỗi, tôi…”

Nhưng Cảnh Dương đã nổi điên, trực tiếp nâng Tần Tâm Hủy lên rồi ném vào căn phòng đối diện, sau đó anh ta quay lại, xách cái lồng sắt sang đó.

Chỉ nghe thấy một tiếng “cạch”, ổ khóa của lồng sắt được mở ra.

Cảnh Dương đeo găng tay, anh ta túm lấy bảy tấc của con rắn cạp nong bước đến trước mặt Tần Tâm Hủy, nhìn vào mắt cô ta, sự căm hận sôi sục cuộn trào sắp bùng nổ: “Có điểm yếu của tôi đúng không? Muốn tôi cả đời làm con ch.ó cho cô?”

Con rắn cạp nong thè lưỡi, lắc lư trước mặt Tần Tâm Hủy khiến cô ta sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, điên cuồng lắc đầu: “Xin lỗi, tôi sai rồi, tôi không nên đe dọa anh, chỉ cần anh tha cho tôi, tôi ra ngoài sẽ đốt hết những thứ đó!”

Cảnh Dương cười như không cười, dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống như sứ giả địa ngục, anh ta nhẹ nhàng nói ra hai chữ: “Muộn rồi.”

Nói xong, anh ta ném con rắn cạp nong trong tay vào người Tần Tâm Hủy.

Bạch Du nghe thấy tiếng hét chói tai của Tần Tâm Hủy từ phía đối diện, cô nhắm mắt lại, ép mình tập trung vào sợi dây thừng và vai.

Ngài Kim là một kẻ biến thái, Cảnh Dương cũng chẳng phải thứ tốt lành gì.

Cô vẫn phải dựa vào chính mình.

Nhưng quá khó khăn, làn da bị mài mòn như bị d.a.o nhọn cứa vào, đau đớn thấu tim.

Trước đây Giang Lâm đã mất bao lâu để tháo khớp vai của mình, cô có thể làm được không?

Nhưng cô chưa kịp trả lời thì Cảnh Dương đã quay lại, anh ta vẫn xách cái lồng sắt trên tay, con rắn cạp nong đã bị bắt trở lại.

Phía đối diện không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Bạch Du nghĩ đến một khả năng, nuốt nước bọt, cô hỏi: “Tần Tâm Hủy đâu?”

Cảnh Dương nhìn cô, đôi môi mỏng mấp máy: “Chết rồi.”

Anh ta nói nhẹ nhàng như thể đang nói về cái c.h.ế.t của một con kiến, chứ không phải một mạng sống của một con người.

Bạch Du giật mình, cổ họng hơi khô.

Vừa rồi Tần Tâm Hủy còn vênh váo đứng trước mặt cô, chỉ trong chớp mắt cô ta đã chết.

Hai kiếp cô đều rất ghét Tần Tâm Hủy, kiếp trước cô ta cướp đi mọi thứ của cô, kiếp này Tần Tâm Hủy chẳng có gì nhưng cô không ngờ cô ta lại c.h.ế.t như vậy, còn c.h.ế.t ngay trước mặt cô.

Động tác này của cô không thoát khỏi mắt Cảnh Dương, anh ta nhếch mép cười, vừa cười vừa nói: "Sợ rồi sao? Chẳng phải cô nên vui mừng sao? Mất đi con điếm Tần Tâm Hủy này thì cô cũng đỡ khổ hơn không phải sao?"

Bạch Du: "Cảnh Dương, tôi có thể coi như không nhìn thấy gì, đợi ra ngoài, chắc chắn tôi sẽ giúp anh g.i.ế.c c.h.ế.t tên ngài Kim biến thái kia, anh thả tôi đi."

Cảnh Dương đứng đó, cứ như vậy nhìn cô.

Bạch Du tưởng anh ta bị mình thuyết phục, định nói thêm vài lời.

Nhưng Cảnh Dương lại giơ chân bước về phía cô, giơ ngón tay đẫm m.á.u ấn lên đôi môi nứt nẻ của cô: "Tôi khuyên cô nên tiết kiệm sức lực để đối phó với ngài Kim, đợi khi cơn bão dừng, anh ta sẽ đến."

Nói xong, anh ta quay người bước ra ngoài.

Cánh cửa sắt đóng lại, căn phòng lại tối đen như mực.

***

Đại Đầu Bưu nuốt nốt miếng bánh nhân hẹ cuối cùng, tiếng bước chân nặng nề vang vọng trong ngõ

nhỏ.

“Thình!Thình!”

Giống như nhịp tim của anh ta, anh ta không thể không quay đầu nhìn lại.

Không có ai.

Anh ta không thể nghi thần nghi quỷ, không ai biết mình trốn đến nơi này nên mình an toàn rồi.

Chính anh ta cũng không muốn làm như vậy nhưng nếu anh ta không làm như vậy thì người đàn ông kia sẽ chặt ngón tay và của quý của mình.

Anh ta không muốn chết.

Chết tiệt.

Luôn cảm thấy có thứ gì đó đang đuổi theo mình, nhịp tim của Đại Đầu Bưu lại tăng vọt.

Anh ta vô thức tăng tốc, muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Chỉ là tiếng bước chân phía sau ngày càng gần, ngày càng gần.

Ngay sau đó, một người đàn ông cao lớn lao tới, đè anh ta ngã xuống đất làm đầu đập xuống đất khiến anh ta choáng váng một trận.

Ngay sau đó, có thêm một số tiếng bước chân chạy về phía này, có người thở hổn hển hỏi…

“Giang Lâm, bắt được người chưa?”

Người đàn ông vặn hai tay anh ta ra sau lưng, giọng nói lạnh lùng trầm thấp: “Bắt được rồi.”

Nghe Giang Lâm nói vậy, Nguy Hán Nghị thở phào nhẹ nhõm, sau đó gọi những anh em khác đến đưa Đại Đầu Bưu về đồn.

Đại Đầu Bưu bị lôi dậy khỏi mặt đất với vầng trán sưng vù, anh ta sợ hãi liếc nhìn Giang Lâm, dường như người phía sau nhận ra ánh mắt của anh ta nên đã ngẩng đầu nhìn anh ta.

Chỉ một cái liếc mắt của anh, Đại Đầu Bưu đã cảm thấy như mình bị một con thú dữ nhắm vào.

TBC

Đúng vậy, chính là cảm giác này.

Chính là ánh mắt này vừa rồi đuổi theo anh ta khiến anh ta đứng ngồi không yên.

“Nhìn gì mà nhìn, đi nhanh lên!”

Thấy Đại Đầu Bưu đứng ngây ra không nhúc nhích, một công an dùng sức kéo.

Sau khi Đại Đầu Bưu bị áp giải đi, Nguy Hán Nghị nhìn Giang Lâm với vẻ mặt mệt mỏi: “Giao người cho tôi, cậu về nghỉ ngơi đi, dù chỉ chợp mắt một chút cũng được, tôi đảm bảo sẽ bắt thằng nhãi ranh này khai ra hết!”

Bếp của nhà khách có tổng cộng ba người, một đầu bếp chính, hai học việc, ban đầu cả ba đều nói rằng mình không biết chuyện gì đã xảy ra vào tối hôm đó và cả ba đều uống nước có thuốc mê, chỉ là sau khi họ thay phiên nhau tra hỏi, dù là cái miệng cứng đến mấy cũng có thể bị moi ra.

Một học việc họ Trần khai rằng, tối hôm đó bạn của anh ta đã đến tìm anh ta, vì sợ phải chịu trách

nhiệm nên lúc đầu anh ta không dám nói, còn người bạn đó chính là Đại Đầu Bưu vừa bị áp giải đi.

Rõ ràng Đại Đầu Bưu chính là người bỏ thuốc mê vào nước, chỉ là không biết kẻ đứng sau anh ta là ai, còn phải về thẩm vấn mới biết được.

Những việc này họ sẽ làm, chỉ là bây giờ anh ấy khá lo lắng cho tình trạng của Giang Lâm.

Trước đó anh ấy gọi điện đến đảo Quỳnh Châu nhưng được thông báo rằng Giang Lâm đã đi làm nhiệm vụ, anh ấy tưởng Giang Lâm không thể đến, ai ngờ bốn mươi tám giờ sau thì anh ấy lại nhìn thấy một Giang Lâm mặt mày hốc hác, gầy gò xanh xao.

Quanh mắt anh cũng có một quầng thâm, dưới mắt còn đầy tơ máu.

Anh ấy biết rằng khi bộ đội làm nhiệm vụ thường phải thức trắng đêm rất vất vả, Giang Lâm như vậy rõ ràng là vừa hoàn thành nhiệm vụ đã vội vã đến đây, sau khi biết được tung tích của Đại Đầu Bưu, anh lại lập tức hành động với họ.

Bây giờ Đại Đầu Bưu đã bị bắt, anh ấy hy vọng Giang Lâm có thể về nghỉ ngơi một chút, nếu không anh ấy thực sự lo Giang Lâm sẽ không chịu nổi.

Chương 825: Chương 825

DTV-EBOOK

Nhưng Giang Lâm nghe vậy lại lắc đầu: “Tôi không ngủ được.”

Vợ anh sống c.h.ế.t chưa biết thì sao anh có thể ngủ được?

Chỉ cần nghĩ đến cảnh cô có thể đang phải chịu đựng gian khổ, trái tim anh như rơi xuống vực thẳm, hơi lạnh trong nháy mắt lan khắp toàn thân.

Nguy Hán Nghị còn muốn khuyên nhủ nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Giang Lâm cắt ngang: “Tôi đi gặp Minh Thư.”

Nghe vậy, Nguy Hán Nghị cũng không tiện nói gì thêm.

Chuyện này anh ấy có lỗi với anh em, nếu không phải anh ấy không xử lý tốt chuyện gia đình thì Bạch Du cũng sẽ không xảy ra chuyện, Minh Thư cũng không phải chịu khổ lớn như vậy.

Mấy ngày nay anh ấy đều ở trong cục không về nhà, ngày nào Lý Trân cũng bảo con tới đưa cơm, anh ấy biết trong lòng cô ấy chắc cũng hối hận rồi, chỉ là bây giờ mới hối hận thì có ích gì?

Việc duy nhất họ có thể làm vào hiện tại chính là nhanh chóng cứu Bạch Du trở về bình an, nếu không sau này hai vợ chồng họ sẽ không còn mặt mũi nào đối diện với Giang Lâm!

***

Minh Thư được Cảnh Anh dẫn đi, đúng lúc hôm qua Cảnh Anh xuất viện nên Minh Thư cũng đi theo tới chỗ cô ấy ở.

Trên đường về, Giang Lâm mua một ít hoa quả và đồ ăn vặt, đặc biệt là mua bánh dứa mà con gái thích ăn.

Anh nhớ lần đầu tiên con gái ăn bánh dứa, một hơi ăn hết năm cái, vì ăn quá nhiều nên không ăn được cơm tối, còn bị Bạch Du mắng, nhớ tới cảnh tượng lúc đó mà lòng anh như d.a.o cắt.

Bánh dứa được làm từ dứa tươi và đường, chua chua ngọt ngọt, vỏ ngoài giòn tan. Cắn một miếng vỏ bánh, nhân bánh và lớp nhân ngọt ngào hòa quyện vào nhau khiến người ta nhớ mãi không quên.

Nếu biết trước sẽ xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn anh sẽ không để họ rời khỏi mình nửa bước.

Đến khu nhà ở của Cảnh Anh, sau khi trải qua kiểm tra danh tính thì anh mới được vào.

Vừa bước đến cửa, anh đã nhìn thấy con gái ngồi trên bậc thềm, hai bàn tay nhỏ chống cằm, mắt không biết nhìn về đâu, khuôn mặt thường ngày tươi tắn rạng rỡ giờ đây đầy vẻ buồn rầu khiến anh đau lòng.

Anh ho một tiếng, giọng khàn khàn gọi: “Minh Thư, con đang nhìn gì vậy?”

Minh Thư ngẩng đầu lên thì thấy cha đang đứng ở cửa, cô bé không nhúc nhích mà chỉ chớp hàng mi thật nhanh, một cái, hai cái… Rất nhanh, những giọt nước mắt đã rơi xuống.

Giang Lâm cảm thấy trái tim mình như bị ai đó đ.â.m mạnh: “Bảo bối đừng khóc, cha đến rồi, con ra mở cửa cho cha được không?”

Nhưng Minh Thư lại khóc òa lên: “Cha ơi, không thấy mẹ, đều tại con hại mẹ!”

Giang Lâm đứng ở cửa mà lòng như d.a.o cắt, không đợi người trong nhà ra mở cửa, anh đã trèo lên tường nhảy vào trong, ôm chặt con gái vào lòng rồi nhẹ nhàng an ủi: “Bảo bối đừng khóc, cha chắc chắn sẽ tìm mẹ về, không phải lỗi của con đâu.”

Cô bé không giống những đứa trẻ khác, từ khi sinh ra đã không thích khóc, ngay cả khi cơ thể không khỏe phải tiêm thuốc, cô bé cũng chỉ lẩm bẩm vài câu chứ không giống như bây giờ khóc dữ dội thế này, trong trí nhớ của anh đây là lần đầu tiên.

Nước mắt của cô bé rơi lã chã, khóc thật đáng thương.

Tiếng khóc làm kinh động những người trong nhà, Cảnh Anh không quan tâm đến vết thương để chân trần chạy ra ngoài, Lại Mỹ Thanh đang nấu cơm trưa trong bếp thì nghe thấy động tĩnh cũng chạy ra ngoài, tay còn cầm một con d.a.o chặt thịt.

Thấy là Giang Lâm, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh Anh kéo trúng vết thương, sắc mặt tái nhợt, chào Giang Lâm rồi quay về phòng.

Lại Mỹ Thanh đối mặt với Giang Lâm, vừa sợ vừa áy náy.

Cô ấy lo Giang Lâm sẽ mắng mình không chăm sóc tốt cho tổng giám đốc Bạch và Minh Thư nhưng

lời trách mắng tưởng tượng không đến, vì Giang Lâm căn bản không để ý đến cô ấy.

Minh Thư đã không khóc lớn nữa, chuyển sang rơi nước mắt thầm lặng.

Giang Lâm vừa giúp cô bé lau nước mắt vừa hỏi: "Con nói cho cha biết, tại sao lúc nãy con lại nói mình đã hại mẹ?"

Minh Thư hít mũi, khuôn mặt nhỏ khóc đỏ bừng: "Nếu không phải con muốn đi đóng phim thì mẹ đã không bị người ta chụp ảnh, mẹ cũng không bị kẻ xấu bắt đi."

Trong lòng nho nhỏ của cô bé còn tưởng rằng mình đã hại mẹ nên mấy ngày nay cô bé vừa sợ hãi vừa áy náy, thậm chí còn không ăn được mấy miếng cơm.

Giang Lâm nghe vậy thì lại đau lòng: "Chuyện này không phải lỗi của con, cho dù không đi đóng phim thì người đó cũng sẽ ở nơi khác chụp trộm mẹ."

Minh Thư mở to đôi mắt đỏ hoe, nước mắt trên hàng mi vẫn chưa khô, nhìn cha hỏi: "Thật không ạ?"

Giang Lâm gật đầu mạnh: "Tất nhiên là thật, cha đã bao giờ lừa con chưa?"

Minh Thư nghĩ một lúc, đúng là không có: "Vậy là cha chắc chắn sẽ đưa mẹ về, đúng không?"

Giang Lâm lại gật đầu: "Đúng, chắc chắn cha sẽ đưa mẹ về!"

Nghe đợc sự đảm bảo cả cha, rốt cuộc Minh Thư cũng yên tâm.

Mặc dù chú Nguy và cô Anh đều đã nói với cô bé như vậy nhưng hai ngày trôi qua, mẹ vẫn chưa về.

Nhưng cha chưa bao giờ lừa cô bé, cha đã nói sẽ đưa mẹ về thì chắc chắn sẽ làm được.

Đến giờ ăn trưa, Cảnh Phỉ đến.

Cảnh Phỉ đã từng gặp Giang Lâm, chỉ là lần này vừa nhìn thấy Giang Lâm thì trên mặt cô ấ lại lộ ra vẻ hoảng hốt.

Giang Lâm sẽ không nhìn chằm chằm vào một cô gái chưa chồng nhưng với tư cách là chị họ của Cảnh Phỉ, Cảnh Anh đã nhìn thấy biểu hiện của cô ấy.

Ở cạnh Cảnh Anh ngây người hai tiếng, Giang Lâm ăn cơm cùng con gái rồi lại ở cạnh con gái ngủ một lúc, sau đó lại quay về cục cảnh sát.

Giang Lâm vừa đi, Cảnh Anh lập tức gọi Cảnh Phỉ vào phòng sách.

Cảnh Phỉ như ngồi trên đống lửa, vừa vào đã đứng ngồi không yên: “Chị, chị gọi em đến đây làm gì?”

Cảnh Anh nhìn cô ấy bằng ánh mắt sắc bén: “Vừa nãy em nhìn thấy cha của Minh Thư, tại sao lại có vẻ hoảng hốt như vậy?”

Cảnh Phỉ không ngờ chị họ lại quan sát tỉ mỉ như vậy, ngay cả một hành động nhỏ cũng không qua mắt được chị họ, trong lòng đập loạn xạ như đánh trống: “Không, không có gì.”

Nhưng Cảnh Anh không buông tha cho cô ấy: “Từ nhỏ em đã không biết nói dối, nói dối là lắp bắp, chẳng lẽ em có ý nghĩ gì không nên có với đồng chí Giang?”

“?”

Cảnh Phỉ như bị sét đánh, cô ấy không ngờ chị họ lại hiểu lầm mình nhìn trúng chồng của Bạch Du.

Không sai, đúng là chồng của Bạch Du rất ưu tú, dù là ngoại hình hay gia thế, hay năng lực cá nhân, đều không thể chê vào đâu được nhưng dù tốt đến mấy thì anh cũng là chồng của người phụ nữ khác, trong mắt anh chỉ có một mình Bạch Du, cô ấy lại không bị úng não, sao có thể thích một người đàn ông đã có vợ?

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Cảnh Phỉ, Cảnh Anh còn tưởng mình đã nói trúng tim đen, hận không thể rèn sắt thành thép: “Em tốt nhất nên dập tắt ngay ý nghĩ này trong lòng, không được để lộ ra một nữa điểm nào, nếu không đừng trách chị không nhận em là em gái!”

Nói xong, phòng bên lại truyền đến tiếng khóc của Minh Thư, từ khi Bạch Du bị bắt đi, Minh Thư thường xuyên gặp ác mộng, thường xuyên khóc thét tỉnh giấc, nghe thấy tiếng khóc, Cảnh Anh cũng không kịp mắng Cảnh Phỉ đã đứng dậy vội chạy sang phòng bên.

Trong lòng Cảnh Phỉ trăm mối ngổn ngang.

Vừa nãy cô ấy nhìn thấy Giang Lâm mới lộ ra vẻ mặt như vậy, không phải vì cô ấy thích anh mà là vì cô ta phát hiện ra một chuyện không thể tin được.

Hôm qua cô ấy đưa thư cho anh hai của mình nên đã tới phòng anh hai nhưng lại nhìn thấy một chiếc mặt nạ kỳ lạ, cô ấy định lấy ra xem, không ngờ anh hai của mình vừa về đến, còn mắng cô ấy một trận

khiến trong lòng cô ấy rất không phục, thế là khi anh hai của cô ấy lại ra ngoài thì cô ấy đã lén đi theo sau anh hai.

Anh hai của cô ấy ra ngoài khi trời đã tối hẳn, lúc đó anh hai có vẻ rất thận trọng, còn đi lòng vòng, cô ấy đi theo sau mà trái tim cô ấy đập như sấm.

Anh hai của cô ấy đến một căn nhà hoang mới dừng lại, không lâu sau, lại có một người đàn ông trông giống lưu manh cũng vào căn nhà hoang đó, cô ấy sợ bị anh hai của mình phát hiện nên không dám đến gần.

Chỉ là cô ấy vẫn nghe được một số thứ không thể tin được.

Chương 826: Chương 826

DTV-EBOOK

Cô ấy nghe thấy một cái tên có vẻ như là "Tâm Tuệ", tiếp đó là gì mà chết, xác c.h.ế.t các thứ…

Tuy nội dung đứt quãng nhưng mấy từ này cũng đủ khiến cô ấy kinh hãi.

Xác chết!

Rốt cuộc anh hai của cô ấy đã làm gì, sao lại liên quan đến xác chết?

Cô ấy không nhớ mình đã đi về như thế nào, sau khi anh hai của cô ấy về, cô ấy cũng không có can đảm đối chất với anh hai.

Sáng nay, sau khi anh hai của cô ấy đi làm, cô ấy muốn vào phòng anh hai của mình xem cho rõ ràng nhưng không ngờ anh hai đã khóa cửa phòng nhưng điều này không làm khó được cô ấy.

Cô ấy lừa được chìa khóa dự phòng từ dì hai của mình rồi mở cửa phòng anh hai.

Chỉ là chiếc mặt nạ màu đen mà cô ấy nhìn thấy hôm qua đã không thấy đâu nữa, trong thùng rác chỉ còn lại tro tàn của những lá thư bị đốt, trong lòng cô ấy càng thấy không ổn, sau đó đã lục tung căn phòng của anh hai.

Không lục thì không sao, lục xong thì cô ấy thực sự phát hiện ra một số chuyện không thể tin được.

Trong một cái hộp sắt, cô ấy nhìn thấy tất cả các tin tức đưa về Bạch Du, đặc biệt là những bức ảnh có

ảnh đơn của Bạch Du, được cắt ra một cách ngay ngắn.

Cô ấy biết anh hai của mình từng thích Bạch Du, lúc đó cô ấy còn thấy mắt anh hai kém, lại đi thích một người phụ nữ đã có chồng nhưng sau khi nghe cô ấy nói Bạch Du đã kết hôn và có con, anh hai của cô ấy không bao giờ nhắc đến Bạch Du nữa, càng không bao giờ đi tìm Bạch Du.

Cô ấy còn tưởng anh hai đã sớm buông tay, nếu đã sớm buông tay thì những tờ báo này là sao?

Chẳng lẽ những năm qua anh hai của mình vẫn luôn nhớ nhung Bạch Du?

Cô ấy không cho rằng anh hai của mình là người si tình như vậy, dù sao thì mấy năm nay, anh hai đã xác định quan hệ yêu đương với khá nhiều đồng chí nữ, chỉ là sau này đều vì lý do này lý do khác mà không thể tiến tới hôn nhân.

Chẳng lẽ anh hai của mình vẫn không kết hôn với người khác là vì Bạch Du?

Nhưng vừa ở bên những người phụ nữ khác lại vừa nghĩ đến Bạch Du, loại tình cảm này không hiểu sao lại khiến cô ấy cảm thấy hơi buồn nôn.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của cô ấy đã bị một chiếc túi nhung màu đỏ thu hút, cô ấy mở túi rồi đổ đồ bên trong ra, kết quả là khi nhìn thấy đồ bên trong khiến cô ấy suýt hét lên vì sợ hãi.

Đó là một búi tóc.

Tóc đen bóng, dài bằng lòng bàn tay, nhìn là biết tóc con gái.

Cô ấy vô thức nghĩ đến Bạch Du.

Tóc Bạch Du đen bóng, đẹp hơn cả tóc của những nữ minh tinh đóng quảng cáo dầu gội.

Lúc đó cô ấy cầm búi tóc đó, không khỏi run rẩy.

Sao anh hai của mình lại có tóc của Bạch Du?

Chắc chắn đây không phải là Bạch Du chủ động đưa cho anh hai, Bạch Du đã từ chối anh hai của mình ngay từ đầu, huống chi cô còn một lòng một dạ với chồng mình, chưa bao giờ nhìn người đàn ông khác nên Bạch Du tuyệt đối không thể cắt tóc của mình để đưa cho anh hai cô ấy.

Cô ấy nghĩ đến cái xác mà mình nghe thấy tối qua, cả hộp tin tức liên quan tới Bạch Du, chiếc mặt nạ đen kia…

Một ý nghĩ kinh hoàng chiếm lấy trái tim cô ấy khiến sắc mặt cô ấy trắng bệch ngay lập tức.

Sau đó cô ấy không nhớ mình đã run rẩy thế nào khi sắp xếp lại mọi thứ, chân mềm nhũn thế nào khi bước ra khỏi phòng anh hai.

Từ khi còn nhỏ anh hai của cô ấy đã rất thương cô ấy, đối xử với cô ấy rất tốt, cô ấy không muốn, cũng tuyệt đối không muốn nghĩ xấu về anh hai nhưng cô ấy không thể kiểm soát được suy nghĩ của mình, cô ấy cảm thấy anh hai của mình rất có thể liên quan đến sự mất tích của Bạch Du.

Đây chính là lý do tại sao cô ấy hoảng hốt khi nhìn thấy Giang Lâm.

Chỉ là cô ấy không biết phải làm sao.

Cô ấy không thể nói chuyện này với dì hai của mình, càng không thể nói với chị họ của mình, nếu anh hai cô ấy thực sự làm chuyện xấu thì chắc chắn chị họ sẽ không nương tay mà đưa anh hai vào tù.

Cô ấy không thể nhìn anh hai của mình bị bắt đi.

Không được!

Cô ấy chắc chắn phải làm rõ mọi chuyện!

Nếu thực sự là anh hai bắt Bạch Du thì cô ấy sẽ khuyên anh hai thả Bạch Du ra, khuyên anh hai quay đầu là bờ.

Nghĩ đến đây, cô ấy đột ngột đứng dậy, sau đó như một cơn gió lao ra ngoài.

***

Người đàn ông chụp trộm ảnh Bạch Du tên là La Kỳ Vĩ, mọi người thường gọi anh ta là A Vĩ, là nhân viên chụp ảnh của tiệm ảnh.

Khi Nguy Hán Nghị và một vài đồng nghiệp tìm đến tiệm ảnh, La Kỳ Vĩ vừa nhìn thấy họ đã quay đầu bỏ chạy, mặc dù anh ta là người què chạy không nhanh nhưng dù là người bình thường cũng không chạy lại họ được.

Sau khi bị bắt về cục cảnh sát, không cần họ dùng đến biện pháp gì, La Kỳ Vĩ đã thành thật khai báo, anh ta nói rằng lúc đầu có người đưa cho anh ta một trăm đồng, bảo anh ta chụp ảnh Bạch Du, còn người kia tên gì, tại sao lại chụp ảnh Bạch Du thì anh ta đều không biết.

Tuy nhiên, từ lời mô tả của anh ta thì họ đoán người bảo anh ta chụp ảnh là một người phụ nữ tên Lisa, là trợ lý của một thương nhân đến từ Hồng Kông.

Người phụ nữ tên Lisa này cũng là người Hồng Kông, thông tin họ có thể tra được rất ít, chỉ khi họ tìm đến nhà khách mà cô ta ở thì mới biết cô ta đã mất tích một ngày một đêm.

Sau đó, họ đã khám xét nơi ở và đồ đạc của cô ta rồi lại thẩm vấn những người xung quanh cô ta nhưng đều không có manh mối mới.

Giờ đây, hy vọng duy nhất chỉ còn ở trên người Đại Đầu Bưu.

Không giống như La Kỳ Vĩ mềm yếu, sau khi bị bắt về, anh ta vẫn luôn im lặng không nói, hỏi gì cũng giả vờ chết.

Nhưng tội phạm vào cục cảnh sát, dù là một tảng đá thì họ cũng sẽ nghĩ cách bắt anh ta mở miệng!

Hỏi từ sáng đến tối, rốt cuộc Đại Đầu Bưu cũng không chịu nổi nữa, thốt ra một cái tên - Cảnh Dương.

***

Cảnh Phỉ nắm chặt vạt áo, mắt nhìn chằm chằm vào ngôi nhà rùng rợn không xa.

Cô ấy vừa nhìn thấy anh hai của mình và tên côn đồ trước đó đi vào ngôi nhà đó, không lâu sau, hai người cùng nhau khiêng một xác c.h.ế.t từ bên trong đi ra.

Sau đó, tên côn đồ kia đã mang xác c.h.ế.t đi, còn anh hai lại một lần nữa bước vào ngôi nhà đó.

Lúc này, xung quanh tối đen như mực, không biết con côn trùng nào đang kêu inh ỏi trong bụi cỏ, gió thổi rít qua cành cây, cô ấy nhìn xung quanh, một khoảng tĩnh lặng đến mức khiến cô kinh hãi.

Anh hai của mình đã g.i.ế.c người!

Ý nghĩ này cứ quanh quẩn trong đầu cô ấy, như một tiếng sấm khiến cô không thể nhúc nhích trong một lúc lâu.

Nhưng tại sao anh hai của mình lại làm như vậy?

Anh hai còn trẻ như vậy, tương lai tươi sáng như vậy, tại sao anh hai lại làm những việc phạm pháp?

Cô ấy không hiểu nổi, đầu cô ấy như bị búa đập vào, đau dữ dội khiến cô ấy không thể bình tĩnh suy nghĩ.

Trong phòng, Bạch Du chợt mở mắt rồi nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng vô cảm, đôi mắt đó khiến cô đột nhiên nhớ đến con rắn cạp nong.

Cô sợ hãi hít một hơi, cả người lập tức tỉnh táo lại.

Trước đó cô quá mệt, quá đói, cô đã ít nhất bốn mươi tám tiếng không ăn bất cứ thứ gì, thậm chí còn không uống một ngụm nước, cổ họng khô khốc vô cùng khó chịu, cô không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Cô cũng không biết ngài Kim đã đến từ lúc nào, lúc này anh ta đang ngồi trên cái ghế gỗ đối diện cô.

Cứ nhìn cô chằm chằm như vậy, không nói một lời.

Bạch Du có cảm giác như đang bị một con rắn nhìn chằm chằm, cảm giác này khiến toàn thân cô nổi hết cả da gà.

Trong phòng một khoảng yên tĩnh, không một tiếng động.

Cô liếc nhìn xung quanh, Cảnh Dương không có bên trong nhưng con rắn cạp nong kia vẫn được nhốt trong lồng sắt, bên cạnh còn đặt thêm một cái hộp gỗ.

Bạch Du l.i.ế.m đôi môi khô nứt, phá vỡ sự im lặng: “Tại sao anh lại bắt tôi?”

Ngài Kim không trả lời.

Bạch Du: “Chúng ta có mâu thuẫn hay thù hận gì không?”

Ngài Kim vẫn không trả lời.

Chương 827: Chương 827

DTV-EBOOK

Bạch Du: "Tiếp theo anh định làm gì? Giết tôi sao?"

Ngài Kim vẫn không trả lời.

Bạch Du thấy vậy cũng không nói gì nữa, chẳng lẽ người này cứ định nhìn cô như vậy rồi nhìn cô c.h.ế.t sao?

Ngay sau đó, ngài Kim đã hành động.

Anh ta bước tới trước cái hộp gỗ, chỉ nghe thấy một tiếng "cạch", nắp hộp được mở ra, sau đó anh ta lấy ra một thứ màu đen to bằng lòng bàn tay.

Khi anh ta quay người lại thì Bạch Du nhìn thấy, cô lập tức dựng đứng cả tóc gáy.

Biến thái c.h.ế.t tiệt!

Thế mà trong tay anh ta lại cầm một con bọ cạp to bằng lòng bàn tay.

Đuôi của con bọ cạp dựng đứng, cô cảm thấy như bên trong chứa đầy nọc độc khiến toàn thân cô nổi hết cả da gà, da đầu tê dại từng cơn.

Còn anh ta thì đeo một đôi găng tay dày, điều đó đủ để chứng minh rằng nọc độc của con bọ cạp này có thể không kém gì con rắn cạp nong.

Quả nhiên, ngay sau đó lời nói của anh ta đã chứng thực suy đoán của Bạch Du.

"Vừa nãy có phải cô đang tìm Cảnh Dương không?" Ngài Kim nhếch mép, cười một cách rợn

người: “Nếu đúng như vậy thì cô không cần tốn công sức nữa, anh ta đã c.h.ế.t rồi, gần đây tôi mới có được một món đồ quý, tôi muốn thử sức mạnh của nó nên đã đặt nó lên người Cảnh Dương, cô đoán xem hiệu quả thế nào?”

Bạch Du: “…”

Ngài Kim mỉm cười nhạt nhẽo: “Hiệu quả rất tốt, chưa đầy vài phút, Cảnh Dương đã không còn thở nữa.”

Bạch Du trợn tròn mắt: “…”

Cảnh Dương c.h.ế.t rồi!

Mặc dù cô thấy Cảnh Dương cũng rất m.á.u lạnh nhưng so với tên biến thái trước mặt, cô thà ở bên Cảnh Dương còn hơn.

Ngài Kim nở nụ cười vô vị: “Tiếp theo chúng ta sẽ chơi một trò chơi, tôi sẽ cởi trói chân cô, sau đó để bảo bối nhỏ này bò lên chân cô, cô nói xem, có thú vị không?”

Thú vị cái đầu anh!

Đồ chó chết!

Ngài Kim phớt lờ ánh mắt muốn g.i.ế.c người của Bạch Du, đặt con bọ cạp xuống đất, sau đó bước tới, dùng d.a.o cắt đứt sợi dây trói chân cô.

Con bọ cạp bò về phía Bạch Du.

Bạch Du có thể nghe thấy tiếng sột soạt nhỏ phát ra khi nó bò trên mặt đất.

Cô trợn tròn mắt, tim đập thình thịch.

Thấy Bạch Du sợ hãi, ngài Kim đứng bên cạnh mở to mắt phấn khích, còn phát ra âm thanh khiến người ta buồn nôn.

Dây trói trên chân Bạch Du đã được cởi nhưng cô không đứng dậy được, do cô bị trói quá lâu nên chân đã tê cứng.

Cô chỉ có thể cố gắng di chuyển đôi chân, không để con bọ cạp chạm vào mình.

Thấy Bạch Du như vậy, ngài Kim càng phấn khích hơn, âm thanh phát ra từ cổ họng càng lớn.

Dường như anh ta rất thích nhìn thấy người khác sợ hãi, ở một nơi nào đó còn vì thế mà…

Quả nhiên là có bệnh!

Bạch Du chán ghét đến muốn nôn.

Cô dùng sức cắn vào đầu lưỡi, trong khoang miệng bùng nổ mùi m.á.u tanh nồng.

Cú cắn này cũng giúp cô đứng dậy thành công.

Lúc này, con bọ cạp cũng bò đến chân cô, ngay khi con bọ cạp sắp bò lên mu bàn chân cô thì cô nhấc chân trái lên rồi dùng hết sức giẫm mạnh xuống…

Một tiếng “phụt” vang lên.

Con bọ cạp cứ thế bị cô giẫm bẹp!

Bị cô giẫm bẹp.

Bẹp rồi.

Khi lớp vỏ của con bọ cạp bị giẫm vỡ tan tành, chất độc từ đuôi nó phun ra, một phần b.ắ.n xuống

đất, một phần b.ắ.n vào đôi giày da đen của Bạch Du.

Tầng hầm im lặng trong vài giây.

Xác con bọ cạp dính vào gót giày, Bạch Du lắc chân hất con bọ cạp bị giẫm bẹp ra ngoài.

Nếu không phải cô chuyên nghiệp, hai ngày nay vẫn luôn có ý thức vận động cơ thể thì lúc này cho dù tên biến thái này đã cởi trói chân cô, cô cũng chẳng thể đứng dậy vì m.á.u không lưu thông khiến thịt bị hoại tử, càng không có sức để giẫm bẹp con bọ cạp này.

Cô cũng phải cảm ơn bản thân vì hôm đó ở nhà khách đã không đổi giày da thành dép lê, có lẽ theo bản năng, cô đã cảm thấy nhà khách không an toàn nên dù đã tắm xong, cô vẫn mặc quần áo chỉnh tề, trong trạng thái sẵn sàng làm một trận với mọi người.

Đôi giày da này là quà sinh nhật mà Giang Lâm tặng cô, gót giày rất cứng, cũng nhờ đôi giày này mà cô mới có thể giẫm vỡ lớp vỏ cứng của con bọ cạp.

Rõ ràng là ngài Kim không ngờ Bạch Du lại có hành động như vậy, cả người anh ta ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, Bạch Du nhìn thấy đôi mắt anh ta dúng sức mở to rồi lại mở to hơn, một lần nữa ánh lên tia nhìn phấn khích và biến thái: “Quả nhiên cô rất khác biệt, từ bốn năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy cô ở Hội chợ Quảng, tôi đã xác định được điều này.”

Bốn năm trước!

Cô còn tưởng rằng tên biến thái này đã nảy sinh suy nghĩ xấu khi nhìn thấy cô đóng phim với Niệm

Niệm và Minh Thư, không ngờ anh ta đã gặp cô từ lâu, nói như vậy thì lần đóng phim đó chưa chắc đã là sự trùng hợp, mà là cái bẫy mà đối phương đã giăng sẵn.

Tên biến thái nào lại mất nhiều thời gian như vậy để thiết lập một vòng vây, chỉ để bắt cô.

Bạch Du cảm thấy một luồng hơi lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu khiến da đầu tê dại.

Nhìn thấy vẻ sợ hãi một lần nữa hiện lên trên khuôn mặt Bạch Du, ánh mắt ngài Kim càng trở nên cuồng nhiệt, đôi môi mỏng nhếch lên một nụ cười: "Xem ra cô cũng rất thích trò chơi này, vậy thì tiếp theo, chúng ta sẽ tăng độ khó."

Nói rồi, anh ta lại lần nữa quay người, chậm rãi bước về phía lồng sắt và cái thùng gỗ.

Đây chính là một con ác quỷ!

Người khác càng sợ hãi càng đau đớn thì anh ta càng phấn khích.

Bạch Du tưởng rằng mình giẫm bẹp con vật cưng của anh ta sẽ khiến anh ta tức giận, không ngờ anh ta chẳng hề quan tâm, giống như anh ta không quan tâm đến mạng người vậy, thậm chí anh ta còn vô cùng thích thú với tất cả những điều này.

Bạch Du cảm thấy phải giải quyết nhanh chóng.

Cô có thể giẫm bẹp con bọ cạp, đó là vì tốc độ phản ứng của bọ cạp tương đối chậm nhưng tốc độ phản ứng của rắn nhanh hơn bọ cạp không biết bao nhiêu

lần, cô chỉ sợ vừa nhấc chân lên đã bị cắn, muốn tiếp tục dùng chiêu giẫm bẹp này là không thể.

Nghĩ đến đây, Bạch Du quay người nhìn về bức tường phía sau.

Cách tháo khớp vai để tay bị trật khớp mà Giang Lâm nói, cô đã thử rất nhiều lần làm da tay da chân đã bị trầy xước hết lần này đến lần khác nhưng vai vẫn không nhúc nhích, rõ ràng đây không phải là cách mà bất kỳ ai cũng có thể làm được.

Nhưng bây giờ hai chân cô đã có thể cử động, cô không thể dùng sức của mình để tháo khớp vai nhưng cô có thể mượn lực bên ngoài.

Nghĩ đến đây, cô cắn răng chuẩn bị, không chút do dự, dùng sức đập mạnh vào tường.

"Ầm" một tiếng.

Vai truyền tới cơn đau tê tâm phế liệt, đau đến mức nước mắt cô tự chảy ra.

Ngài Kim nghe thấy tiếng động thì quay đầu liếc nhìn cô nhưng không đến ngăn cản: "Muốn c.h.ế.t sao? Tôi khuyên cô nên tiết kiệm chút sức lực, còn nữa, tôi không thích những thứ khuyết tật, nếu cô tự làm mình tàn tật, tôi sẽ tức giận đấy."

Tại sao anh ta lại g.i.ế.c Cảnh Dương, chính là vì Cảnh Dương dùng d.a.o cắt một đoạn tóc của Bạch Du khiến tóc cô mất đi một đoạn giống như bị chó gặm.

Anh ta ghét tất cả những gì không hoàn hảo.

Cho nên Cảnh Dương phải chết.

Đây là tự chuốc lấy.

Bạch Du nhìn vào đôi mắt trống rỗng của anh ta, không nói gì.

Ngài Kim tưởng rằng cô chỉ muốn tự kết liễu cuộc đời bằng cách tự làm mình bị thương, thấy lời nói của mình có tác dụng đe dọa nên anh ta không quan tâm nữa, ngồi xổm xuống rồi lại lần nữa mở cái thùng gỗ.

Lần này anh ta đến đây đã mang theo không ít bảo bối.

Đáng tiếc ở đây là nội địa, nếu ở Hồng Kông và Nhật Bản thì an ta có nhiều bảo bối hơn, mỗi món bảo bối chỉ cần cắn nhẹ vào người là có thể khiến người ta co giật hôn mê, đau đớn mà chết.

Nhìn thấy một người nằm trước mặt mình đau đớn co giật, tuyệt vọng giãy giụa, cảm giác đó thật tuyệt vời, loại cảm giác này còn khiến anh ta thỏa mãn hơn cả khi lên giường với phụ nữ.

Mỗi lần anh ta đều có thể đạt đến đỉnh cao của khoái lạc.

Ngay từ bốn năm trước, khi nhìn thấy Bạch Du đứng giữa đám đông, dùng một cây kèn suona chinh phục tất cả mọi người thì anh ta đã chú ý đến cô.

Chỉ là vào mấy năm trước xung quan nội địa đều có thiết quân luật, chính sách đối với thương nhân nước ngoài cũng không được nới lỏng, anh ta muốn đưa cô đến bên mình, rất bất tiện nhưng anh ta đủ kiên nhẫn, đừng nói là bốn năm, cho dù là mười bốn năm thì anh ta cũng có thể chờ được.

Chương 828: Chương 828

DTV-EBOOK

Sự chờ đợi của anh ta không uổng phí.

Anh ta vốn định cho người lén đưa cô vào container rồi lén vận chuyển về Nhật Bản, chỉ là thời tiết gần đây không tốt, muốn đợi bão qua ít nhất phải mất một tuần, công an kiểm tra rất nghiêm ngặt, anh ta lo đêm dài lắm mộng nên đã thực hiện kế hoạch sớm hơn.

Bả vai đau nhói, Bạch Du cắn c.h.ặ.t đ.ầ.u lưỡi mới không để mình kêu lên.

Vừa rồi cô dùng sức đập mạnh, cuối cùng cũng thành công khiến vai bị trật khớp, chỗ trật khớp đau nhói từng cơn.

Nhưng bây giờ không phải lúc để quan tâm đến cơn đau, thấy anh ta lại quay người đi, cô dùng sức vùng vẫy, mỗi lần cử động, chỗ trật khớp lại đau nhói, cô còn phải lo động tác quá lớn sẽ làm kinh động đến tên biến thái kia.

Mồ hôi lạnh từ trán nhỏ xuống.

Ngay khi ngài Kim lấy hai con nhện lông lá, to hơn lòng bàn tay ra khỏi thùng, rốt cuộc Bạch Du cũng thoát khỏi sự trói buộc của sợi dây thừng.

Cô! Thành! Công! Rồi!

Sau khi thoát khỏi sợi dây thừng, lẽ ra phải chỉnh lại khớp vai bị trật nhưng Bạch Du không biết phải chỉnh lại như thế nào.

Đã không biết, vậy thì chỉ còn cách mặc kệ.

Cánh tay lỏng lẽo của cô cứ treo lơ lửng như vậy, sau đó chạy tới nhặt con d.a.o đã bị anh ta ném xuống đất rồi nhanh chóng lao về phía anh ta.

Ngài Kim nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, có lẽ cảm thấy nguy hiểm nên theo bản năng muốn quay lại.

Nhưng anh ta vẫn chậm một bước, Bạch Du cầm con dao, dùng hết sức đ.â.m vào gáy anh ta!

Con d.a.o đ.â.m sâu vào!

Cổ ngài Kim đau đớn dữ dội, đôi mắt lạnh lùng vô cảm tràn đầy vẻ không tin.

Ngay sau đó, anh ta bất chấp con d.a.o trên cổ, quay lại bóp cổ Bạch Du, dùng sức đẩy cô ngã về sau.

Bạch Du không ngờ anh ta bị đ.â.m một nhát d.a.o mà vẫn còn sức lực như vậy.

Đầu cô đập mạnh vào tường, sau gáy đau đớn như bị xé toạc, trước mắt tối sầm lại.

“Cô không ngoan rồi, tại sao lại ép tôi phải ra tay chứ?”

Ngài Kim nhìn Bạch Du từ trên cao xuống với đôi mắt trống rỗng lạnh lẽo, chỉ cần dùng thêm một chút sức nữa thì anh ta đã có thể dễ dàng bẻ gãy cổ cô.

Bạch Du cảm thấy khó thở.

Chẳng lẽ hôm nay cô phải c.h.ế.t ở đây sao?

Nỗi sợ hãi như thủy triều, từ bốn phương tám hướng ập đến, nhanh chóng bao trùm lấy cô.

Nhưng ngay sau đó, trong đầu cô hiện lên nụ cười của Giang Lâm và con gái, nếu cô c.h.ế.t thì họ sẽ đau lòng biết bao.

Đặc biệt là Minh Thư, cô bé đã tận mắt chứng kiến cảnh mẹ bị bắt, nếu cô thực sự xảy ra chuyện, điều này sẽ trở thành cơn ác mộng cả đời của cô bé.

Còn bà nội đã lớn tuổi như vậy, để bà phải chịu cảnh đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, bà có thể chịu đựng được không?

Nghĩ đến những người thân yêu nhất, ý chí cầu sinh trong cô bùng nổ vào lúc này.

Cô dùng hết sức rút con d.a.o đang cắm trên cổ anh ta ra, m.á.u như vòi nước được mở mà phun ra tứ phía, một phần b.ắ.n lên tường và sàn nhà, một phần b.ắ.n vào mặt cô, mùi m.á.u tanh nồng nặc làm mờ mắt và mũi cô.

Chết đi!

Biến thái c.h.ế.t tiệt!

Bạch Du một lần nữa giơ con d.a.o lên rồi dùng hết sức đ.â.m vào tim anh ta.

Ngài Kim trợn tròn mắt, cúi đầu nhìn con d.a.o cắm vào tim, vẻ mặt không tin nổi.

Có lẽ anh ta chưa bao giờ ngờ rằng có một ngày mình sẽ c.h.ế.t dưới tay một người phụ nữ.

Anh ta không hiểu nổi, Bạch Du đã thoát khỏi sợi dây thừng như thế nào, anh ta cũng không hiểu nổi, sau hai ngày bị trói bị nhốt không ăn không uống, cô lấy đâu ra sức lực lớn như vậy?

Bạch Du một lần nữa rút con d.a.o ra, m.á.u phun ra như suối.

Mùi m.á.u tanh nồng nặc lan tỏa khắp tầng hầm ngay lập tức.

Cùng với m.á.u phun ra, sức sống cũng dần dần chảy khỏi cơ thể ngài Kim, bàn tay bóp cổ Bạch Du buông thõng xuống, Bạch Du giơ chân lên đá vào bụng anh ta.

Ngài Kim lảo đảo lùi lại hai bước rồi ngã gục xuống đất.

Bạch Du đấu tranh tới đỏ mắt.

Thấy hai con nhện bò ra khỏi thùng gỗ, cô bước tới rồi giơ chân lên, mỗi chân đạp một con.

Đạp bẹp hết!

Ngài Kim trợn mắt, tròng mắt như muốn lồi ra ngoài.

Lúc này, dường như Bạch Du mới là kẻ biến thái g.i.ế.c người không chớp mắt.

Sau khi tiêu diệt hai con nhện, Bạch Du quay người bước về phía cánh cửa sắt.

Mặc dù tên biến thái này c.h.ế.t vạn lần cũng không đáng tiếc nhưng cô không muốn g.i.ế.c anh ta, chủ yếu là không muốn làm bẩn tay mình, huống chi hai nhát d.a.o vừa rồi của cô, chỉ sợ anh ta cũng không sống được bao lâu nữa.

Bây giờ cô chỉ muốn trốn khỏi nơi quỷ quái này, cô không muốn ở đây thêm một phút nào nữa.

Nhưng ngay khi tay cô sắp chạm vào cánh cửa sắt, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng "cạch."

Cô sững sờ.

Cô quá quen thuộc với âm thanh này.

Là tiếng cánh cửa sắt bị khóa lại.

Nhưng chẳng phải Cảnh Dương đã c.h.ế.t rồi sao? Còn ai ở ngoài kia?

Bạch Du hoàn hồn lại, dùng sức đập cửa: "Mở cửa! Mở cửa!"

Nhưng bên ngoài im lặng một lúc, sau đó lại vang lên một tiếng động lớn, như thể có thứ gì đó đổ xuống, một lúc sau, bên ngoài lại lần nữa trở nên yên tĩnh không một tiếng động.

Bạch Du sắp phát điên: "Mở cửa! Ai ở ngoài đó, mở cửa mau!"

Cảnh Dương nằm gục ngoài đất nghe thấy tiếng động bên trong, toàn thân lại co giật, sùi bọt mép, tầm nhìn cũng ngày càng mờ đi.

Tên chó Kim Nhất Phu này, vừa nãy nhân lúc anh ta không chú ý, đã đặt một con bọ cạp lên cổ anh ta, sau khi bị bọ cạp cắn thì toàn thân anh ta co giật rồi ngã gục xuống đất.

Để có cơ hội sống sót, sau một hồi co giật thì anh ta nín thở giả chết, Kim Nhất Phu thấy anh ta không còn động tĩnh, cũng không đến kiểm tra xem anh ta có thực sự c.h.ế.t hay không, hoặc theo Kim Nhất Phu nghĩ, anh ta bị bọ cạp cắn, dù không c.h.ế.t thì cũng sống không được bao lâu.

Đúng là anh ta sống không được bao lâu, sau khi Kim Nhất Phu đi thì anh ta đã cố gắng vùng vẫy rất lâu để ra ngoài tự cứu nhưng với sức lực của anh ta, chỉ sợ chưa bò đến cửa đã c.h.ế.t rồi, mà nơi này lại hoang vu không người, sẽ không có ai đến cứu anh ta.

Cuối cùng, anh ta thay đổi hướng, bò về phía tầng hầm này rồi dùng hết chút sức lực cuối cùng, khóa cánh cửa sắt này lại.

Đã không cho anh ta sống, vậy thì cùng c.h.ế.t hết đi!

Có thể có một người đẹp như Bạch Du cùng c.h.ế.t với anh ta, cũng không tệ.

Nghĩ đến đây, Cảnh Dương vặn cổ một cái, sau đó toàn thân cứng đờ, không nhúc nhích nữa.

Bạch Du đập tay tới đau đớn nhưng bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì.

Cô không ngờ rằng người khóa cửa lại chính là Cảnh Dương đang hấp hối, cô tưởng là đàn em của ngài Kim trở mặt.

Cô quay sang nhìn ngài Kim: "Đàn em của anh đâu? Anh ra ngoài lâu như vậy, họ không đến tìm anh sao?"

Ngài Kim dựa vào tường, dùng tay che n.g.ự.c đang không ngừng chảy máu, sắc mặt tái nhợt, yếu ớt nói: "Tôi đã đuổi họ đi rồi, tôi bảo họ một ngày sau hãy đến đón tôi, người khóa cửa… Tôi đoán là Cảnh Dương…"

Để chơi cho thỏa thích nên anh ta đã đuổi hết mọi người đi.

Nhưng bây giờ anh ta hối hận rồi, nếu không đuổi mọi người đi thì có lẽ bây giờ anh ta đã được cứu.

Cảnh Dương!

Bạch Du còn tưởng Cảnh Dương đã c.h.ế.t hẳn, không ngờ anh ta lại giả c.h.ế.t rồi khóa cửa!

Anh ta c.h.ế.t luôn đi còn hơn!

Bạch Du bực bội gãi đầu: "Vậy phải hai ngày nữa mới có người đến mở cửa sao?"

Ngài Kim nhìn cô, nở một nụ cười rợn người: "Hai ngày nữa… Đợi đàn em của tôi đến, cô cũng không thoát được, nói cách khác, cô phải ở đây chôn cùng tôi."

Chôn theo em gái anh!

Bạch Du bước tới, đá thêm một phát vào n.g.ự.c anh ta.

Một đá này khiến m.á.u chảy nhiều hơn.

Ngài Kim đau đến toát mồ hôi lạnh nhưng không rên một tiếng, đôi mắt trống rỗng nhìn Bạch Du: "Cô muốn biết… Tại sao tôi bắt cô không?"

"Muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi."

Bạch Du dựa vào cánh cửa sắt, bất lực ngồi phịch xuống đất, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Vừa rồi, ý chí cầu sinh bùng nổ khiến cô dùng hết sức lực, ngay cả cơn đau ở vai cũng bị bỏ qua. Giờ bình tĩnh lại, cơn đau ở vai lại truyền đến, tay chân bị trói đến mức trầy xước cũng đau nhói.

Chương 829: Chương 829

DTV-EBOOK

Nơi này hẻo lánh như vậy, muốn đợi người đến cứu cô, rõ ràng là rất khó.

Phải hai ngày nữa, đàn em của Kim Nhất Phu mới đến mà đàn em của anh ta cao to lực lưỡng đều là tay anh chị, ngay cả khi cô khỏe mạnh bình thường cũng không đánh lại được, huống chi hai ngày nữa cô đã bốn năm ngày không ăn không uống, đến lúc đó, khi đối phương vào thấy xác của Kim Nhất Phu thì chắc chắn sẽ không tha cho cô.

chẳng lẽ thật sự phải ở đây chờ c.h.ế.t sao?

Kim Nhất Phu nhìn Bạch Du, khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười rùng rợn: "Cô đừng nghĩ nữa, cô không trốn thoát được đâu."

Bạch Du nhìn anh ta: "Không phải anh nói sẽ nói lý do bắt tôi sao? Sao lại không nói nữa? Một kẻ biến thái m.á.u lạnh như anh, chắc chắn sẽ đổ lỗi cho người khác, để tôi đoán xem, chắc chắn anh đã có một tuổi thơ rất bi thảm?"

Nghe Bạch Du nói, đôi mắt vốn như giếng cạn của Kim Nhất Phu khẽ động đậy nhưng không lên tiếng, cũng không phủ nhận.

Bạch Du tiếp tục: "Tôi đoán đúng rồi phải không? Anh bị ngược đãi hay là bị cưỡng hiếp? Chắc anh không hiểu ý của từ cưỡng hiếp, nói đơn giản là xâm phạm hậu môn của anh, chắc anh đã bị người ta

ngược đãi rất tàn nhẫn, nếu không thì cũng chẳng biến thái như vậy!"

"…"

Khuôn mặt Kim Nhất Phu nhăn nhó vì tức giận: "Cô câm miệng cho tôi!"

Bạch Du không những không câm miệng, ngược lại còn cười: "Theo tôi thì, người đó nên g.i.ế.c c.h.ế.t anh từ nhỏ mới phải!"

Thủ đoạn gây án của anh ta rất thành thạo, lúc g.i.ế.c người, mắt không chớp lấy một cái, rõ ràng không phải lần đầu gây án, điều này cũng có nghĩa là trước cô hẳn đã có không ít nạn nhân.

Cô sẽ không vì anh ta từng là nạn nhân mà thấy anh ta đáng thương rồi đồng cảm với anh ta.

Từ lúc anh ta từ nạn nhân trở thành kẻ gây hại thì anh ta đã mất đi tư cách được người khác đồng cảm, cũng mất đi tư cách làm người!

Vì vậy, đối với quá khứ của anh ta, cũng như lý do tại sao anh ta bắt cô, cô thực sự không hứng thú chút nào.

Bây giờ cô chỉ muốn làm sao để thoát khỏi đây.

Hơn nữa, bây giờ cô rất khát rất đói.

Cô đã gần ba ngày ba đêm không ăn gì, bụng đã đói đến mức kêu cồn cào, trong cơn mơ màng, cô như thấy trước mắt xuất hiện bữa điểm tâm kiểu Quảng Đông, chân gà, bánh bao sữa trứng, xíu mại, gà luộc…

Xíu mại kiểu Quảng Đông không phải làm bằng gạo nếp, vỏ bánh cũng không phải làm bằng bột mì,

mà là dùng trứng và bột mì làm thành vỏ bánh màu vàng óng, màu vàng cam trông rất ngon miệng, nhân bánh được làm bằng thịt lợn nạc mỡ cùng với thịt tôm tươi, ăn vào cảm giác rất đầy đặn, nước thịt tràn đầy khoang miệng khiến người ta nhớ mãi không quên.

Lần đầu tiên cô đến thành phố Quảng, cô thấy đồ ăn ở thành phố Quảng rất nhỏ, một đĩa bánh xếp chỉ có bốn cái, một đĩa xíu mại cũng chỉ có bốn cái, thật khác xa với việc dùng chậu để đựng thức ăn ở phương Bắc.

Tuy nhiên, khẩu phần ít cũng có cái lợi, có thể ăn được nhiều món cùng một lúc, lại không quá no bụng, lúc này cô nhớ đến hương vị của xíu mại, không nhịn được nuốt nước bọt, cô cảm thấy nếu bây giờ để cô ăn, đừng nói là bốn cái xíu mại, bốn mươi cái xíu mại cô cũng có thể ăn hết.

Bạch Du đã mơ màng nghĩ đến chuyện ăn uống nhưng Kim Nhất Phu lại bị cô kích thích đến mức suýt nữa thì nôn ra m.á.u mà chết.

Anh ta muốn đứng dậy nhưng vừa cử động, cổ và tim bị đ.â.m thủng lập tức truyền đến cơn đau dữ dội, sau đó m.á.u chảy càng nhanh hơn.

Nhưng rất nhanh sau đó, trên mặt anh ta lại lần nữa nở nụ cười rợn người: “Cô là người phụ nữ thứ mười tôi bắt được, đất nước Trung Quốc coi trọng sự hoàn hảo, chỉ thiếu một chút nữa thôi là mọi chuyện sẽ hoàn hảo, trong mười người này, có năm người là người Nhật Bản, có bốn người là người Hồng Kông, cô là người đầu tiên là người nội địa.”

“…”

Bạch Du nhíu mày.

Nghĩ đến chín người phụ nữ khác đã bị g.i.ế.c trước đó, cô đang nghĩ xem nên g.i.ế.c anh ta hay không.

“Mười người các cô đều có một điểm chung, đó là trông có phần giống mẹ tôi, có người giống ở đôi mắt, có người giống ở mũi, có người giống ở miệng, còn cô là khuôn mặt, ban đầu tôi định để bảo bối nhỏ g.i.ế.c cô, sau đó cắt từng tấc da mặt của cô, đến lúc đó tôi sẽ có thể ghép đủ một mô hình hoàn hảo.”

“Người mà tôi ấn tượng nhất là người phụ nữ đầu tiên tôi bắt được, đôi mắt của cô ta rất giống mẹ tôi, cho nên tôi đã moi cả hai mắt của cô ấy ra, lúc moi cô ta vẫn chưa chết, khi đấy cô ta đã đau khổ cầu xin tôi, xin tôi đừng g.i.ế.c cô ta, cô ta thật ngây thơ…”

“Anh câm miệng cho tôi!”

Thật kinh tởm!

TBC

Bạch Du cảm thấy dạ dày mình như muốn lộn ngược lên.

Cô biết anh ta rất biến thái nhưng cô không ngờ lại biến thái đến mức này.

Thấy cuối cùng Bạch Du cũng nổi giận, sự khó chịu trong lòng Kim Nhất Phu rốt cuộc cũng tan biến, trong mắt anh ta lại hiện lên vẻ phấn khích.

Ngay khi anh ta còn muốn mở miệng tiếp tục làm người khác kinh tởm thì Bạch Du vịn vào cánh cửa

sắt đứng dậy, sau đó cầm d.a.o đ.â.m thẳng vào đôi môi không ngừng lải nhải của an ta.

Con d.a.o vô cùng sắc bén, một nhát đ.â.m vào đã lập tức xuất iện một vệt m.á.u trên môi anh ta.

Kim Nhất Phu kêu lên đau đớn, đôi mắt nhìn Bạch Du như một con thú dữ, như nhìn một người chết.

Bạch Du cũng không sợ anh ta, với tình trạng hiện tại của anh ta, chưa chắc đã là đối thủ của cô.

Trên môi Kim Nhất Phu có một vết máu, chỉ cần cử động là đau thấu tim gan khiến anh ta không thể nói được nữa.

Tốt lắm.

Cuối cùng thế giới cũng trở nên yên tĩnh.

Kim Nhất Phu nhìn người phụ nữ có đường nét giống mẹ mình, lại một lần nữa hối hận.

Không phải hối hận vì đã bắt Bạch Du, mà là hối hận vì quá bất cẩn, anh ta nên đưa người đến Hồng Kông rồi mới ra tay hoặc không nên để đàn em đi.

Anh ta đã bắt mười người phụ nữ nhưng Bạch Du là người giống mẹ anh ta nhất, không phải giống về ngoại hình mà là sự tàn nhẫn này.

Nghĩ đến mẹ mình, một cơn giận dữ dâng lên trong lòng anh ta suýt phun ra khỏi cổ họng.

Đau đớn, tức giận, quẩn quanh trong cơ thể anh ta.

Anh ta nhắm mắt, nghiến chặt răng.

Anh ta đã từng trải qua một khoảng thời gian hạnh phúc, khi đó cha anh ta làm ăn ở Nhật Bản, mẹ

anh ta dịu dàng chu đáo, ở nhà chăm sóc hai cha con, chỉ là mọi thứ đã thay đổi sau khi cha bỏ rơi mẹ.

Lần đầu tiên bị mẹ nhốt vào tầng hầm, anh ta mới năm tuổi.

Tầng hầm rất tối, tối đến mức không nhìn thấy năm ngón tay.

Anh ta sợ hãi khóc òa lên, hy vọng mẹ mình có thể cứu mình ra ngoài nhưng mẹ vẫn không đến, anh ta mệt mỏi và ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy thì trên mặt anh ta có một con nhện đen toàn thân lông lá khiến anh ta sợ đến tè ra quần.

Cuối cùng anh ta cũng được thả ra, khi được đưa ra ngoài, mặt anh ta sưng vù, co giật không ngừng, khắp người có vô số vết bị những thứ này cắn.

Nhưng cơn ác mộng không dừng lại vì anh ta được cứu.

Trong những ngày sau đó, anh ta liên tục bị mẹ nhốt vào tầng hầm, liên tục bị cắn trúng độc rồi lại liên tục vào bệnh viện.

Cho đến năm mười tám tuổi, hai người con trai của cha anh ta ở Hồng Kông bị người ta c.h.é.m chết, ông ta đã lớn tuổi không thể sinh con trai nữa nên mới quay về Nhật Bản đưa anh ta đi.

Mẹ anh ta tưởng cha anh ta cũng sẽ đưa bà ta đi cùng nhưng cha không đưa, mà còn đá bà ta ra như đá một miếng giẻ vừa cũ vừa nhăn.

Sau khi họ đi, mẹ anh ta đã nhốt mình trong tầng hầm, cùng với những con nhện và rắn độc.

Mẹ anh ta đã c.h.ế.t như vậy.

Khi anh ta trở về sau một năm, bà ta đã trở thành một bộ xương.

Sao bà ta có thể c.h.ế.t như vậy?

Sau khi hành hạ anh ta như vậy, bà ta lại c.h.ế.t một cách dễ dàng, lòng căm hận trong anh ta sôi sục nhưng vì người trước mặt đã c.h.ế.t nên không tìm được cách giải tỏa.

Kể từ đó, anh ta bắt đầu tìm kiếm những người có ngoại hình giống mẹ mình, sau đó đưa về nhà nhốt trong tầng hầm, nhìn họ bị rắn độc và nhện cắn chết, trước khi họ chết, anh ta cắt những bộ phận trên cơ thể họ mà anh ta nhớ nhất về mẹ mình.

Chỉ còn một chút nữa thôi, chỉ còn một chút nữa thôi là anh ta sẽ ghép lại thành mẹ của mình một cách hoàn chỉnh.

Chương 830: Chương 830

DTV-EBOOK

Cảnh Phỉ trở về nhà với đôi mắt đờ đẫn.

Dì hai nhìn thấy cô như vậy thì quan tâm hỏi: "Cháu ngoan, sao vậy? Sao mặt và tay lạnh thế, có chỗ nào không khỏe sao?"

Đôi mắt của Cảnh Phỉ mới dần tập trung: "Dì hai, cháu không sao, cháu chỉ hơi mệt, cháu về phòng nghỉ ngơi trước."

Nói xong, cô ấy không đợi dì hai trả lời đã máy móc đi về phòng, sau đó ngã xuống giường như một con búp bê vải rách.

Toàn thân run rẩy.

Anh hai của cô ấy đã g.i.ế.c người!

Anh hai của cô ấy thực sự đã g.i.ế.c người!

Cô ấy đứng ngoài căn nhà đổ nát đó đến khi đôi chân tê cứng, cuối cùng vẫn không có can đảm bước vào.

Cuối cùng cô ấy đã bỏ chạy.

Trực giác mách bảo cô ấy rằng Bạch Du rất có thể bị nhốt bên trong, lý trí mách bảo cô ấy rằng cô ấy nên báo tin này cho chị họ và công an nhưng…

Một khi cô ấy nói ra thì anh hai sẽ không sống được.

Cô ấy hy vọng Bạch Du sống sót nhưng cô ấy cũng hy vọng anh hai mình có thể sống sót.

Nhưng nếu cô ấy không nói ra thì Bạch Du có c.h.ế.t không?

Cô ấy bực bội vùi mặt vào chăn rồi không ngừng tự nhủ rằng lựa chọn của mình là đúng, Bạch Du chỉ là bạn học của cô ấy, còn anh hai là anh trai cùng cha cùng mẹ với mình…

Nhưng tại sao cô ấy lại bất an đến vậy!

Hình ảnh Minh Thư khóc lóc đột nhiên xuất hiện trong đầu cô ấy, còn có những người khác vì tìm Bạch Du mà tiều tụy hốc hác, như một bộ phim đang không ngừng lướt qua trong đầu cô ấy.

“A a a…”

Cô ấy vùi mình trong chăn hét lên, cho đến khi khó thở, cô ấy mới ngẩng đầu dậy.

Cô ấy thực sự không biết phải làm sao.

Ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng hét: “Cậu là ai…”

Chưa đợi Cảnh Phỉ phản ứng, cánh cửa phòng cô ấy đã bị người ta đá văng từ bên ngoài.

Cô ấy sợ đến mức muốn chửi người nhưng khi nhìn thấy người bước vào thì Cảnh Phỉ như bị người ta bóp cổ, giọng nói lập tức biến mất trong cổ họng.

Là Giang Lâm.

Anh nhìn cô ấy với vẻ mặt hung dữ khiến cô ấy rùng mình nhưng khoảnh khắc sau cô ấy đã hiểu ra.

Chắc chắn anh đã đoán được.

Quả nhiên.

Giang Lâm lạnh lùng nhìn Cảnh : “Cảnh Dương ở đâu?”

Môi Cảnh Phỉ run rẩy: “Tôi… Tôi không biết…”

Giang Lâm ngắt lời cô ấy: “Cô biết, chúng tôi đã có đủ bằng chứng chứng minh anh trai Cảnh Dương của cô, có liên quan đến vụ bắt cóc vợ tôi, nếu cô bao che cho anh ta thì cô đã phạm tội bao che, mức án cao nhất có thể lên đến mười năm, cô chắc chắn muốn vì thế mà hủy hoại cuộc đời mình sao?”

“…”

Cảnh Phỉ đứng tại chỗ, toàn thân cứng đờ như một bức tượng băng không nhúc nhích.

Cô ấy hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này!

Cô ấy chỉ không muốn anh trai mình xảy ra chuyện mà thôi nhưng nếu vì thế mà ảnh hưởng đến bản thân…

Quyết tâm của cô ấy bắt đầu lung lay.

Tiếp đó, một bóng người bước vào.

Là chị họ của cô ấy.

Cảnh Anh nhìn cô ấy: “Nói ra, nếu không thì sau này chị không chỉ không nhận em là em họ, mà còn thuyết phục các bậc trưởng bối đuổi em ra khỏi nhà họ Cảnh!”

“…”

Như một tiếng sấm, hoàn toàn đánh sập phòng tuyến của Cảnh Phỉ.

Giang Lâm lái xe gần như phóng vút đi, Nguy Hán Nghị ngồi ở ghế phụ bị hất tung đến mức gần như

nôn cả bữa tối hôm trước ra.

Nhưng anh ấy không dám bảo Giang Lâm chạy chậm lại vì anh ấy hiểu rõ, từng phút từng giây đối với Giang Lâm đều là sự giày vò.

Hơn nữa đối với Bạch Du, thời gian chính là mạng sống, tìm được cô sớm một giây, hy vọng sẽ tăng thêm một phần.

"Không được ngủ, Bạch Du, em không được ngủ."

Đôi mắt Bạch Du như bị bôi keo, nặng trĩu đến mức cô không còn sức để mở ra.

Hẳn là cô đã sốt rồi.

Cả người cô nóng như thiêu đốt, lúc này mà sốt thì tuyệt đối không phải chuyện tốt, tên biến thái Kim Nhất Phu kia vẫn chưa c.h.ế.t hẳn, đám đàn em của anh ta cũng có thể đến bất cứ lúc nào, cô không thể cứ thế mà ngủ thiếp đi được.

Nhưng cô quá mệt mỏi, quá đau đớn…

Kim Nhất Phu vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Bạch Du, khi thấy đầu cô nghiêng sang một bên, đôi mắt trống rỗng của anh ta lại một lần nữa bùng lên sự phấn khích.

Cho dù có chết, anh ta cũng phải kéo cô c.h.ế.t cùng!

Nghĩ đến đây, anh ta từng bước một bò về phía cái lồng sắt ở góc phòng, mỗi bước bò, trên sàn nhà lại chảy xuống những vệt m.á.u đỏ tươi chói mắt.

Nhưng anh ta không quan tâm, cũng không dừng lại.

“Cạch” một tiếng.

Ổ khóa của cái lồng sắt cuối cùng cũng được mở ra.

Kim Nhất Phu hưng phấn kéo khóe miệng, ngay khi anh ta dưỡi tay định lấy con rắn cạp nong ra.

Cửa truyền tới tiếng động, ngay sau đó cánh cửa bị đá tung ra từ bên ngoài.

Kim Nhất Phu tưởng rằng người đến sẽ là đám đàn em của anh ta nên trong lòng dâng lên bản năng cầu sống: “Cuối cùng mấy người cũng đến rồi, mau, mau đưa tôi đi bệnh…”

Anh ta không muốn chết!

Bên ngoài còn nhiều người giống mẹ anh ta như đúc đang chờ anh ta, anh ta vẫn chưa g.i.ế.c đủ.

Còn Bạch Du, anh ta không g.i.ế.c c.h.ế.t cả nhà cô thì anh ta c.h.ế.t cũng không nhắm mắt.

Chỉ là chữ cuối cùng của anh ta nghẹn lại trong cổ họng, đôi mắt trống rỗng lần đầu tiên b.ắ.n ra sự sợ hãi.

Giang Lâm.

Người đàn ông của Bạch Du.

Ánh mắt của hai người va vào nhau giữa không trung.

Ngay sau đó, một tiếng s.ú.n.g vang lên trong tầng hầm.

Đôi tay Kim Nhất Phu đặt trên cái lồng sắt buông thõng xuống, sau đó thân thể anh ta dần ngã xuống.

Trong lúc trời đất quay cuồng, anh ta thấy người đàn ông đó quay người ôm Bạch Du…

Khi Bạch Du tỉnh lại lần nữa thì đã là chuyện một ngày một đêm sau đó.

Cô vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một khuôn mặt to đùng, đầy nước mắt nước mũi, cô không hề sợ hãi, càng không chê bai.

Cô ngây người.

Cô cảm thấy mình chắc chắn là sốt đến hồ đồ rồi, nếu không thì sao lại nhìn thấy khuôn mặt của con gái bảo bối của mình.

Thậm chí cô còn không dám đưa tay ra chạm vào, sợ rằng tay vừa chạm vào thì sẽ tỉnh lại từ giấc mơ.

Minh Thư nhìn vào mắt mẹ, rõ ràng mẹ đã mở mắt rồi nhưng nhãn cầu không chuyển động, hơn nữa trên mặt cũng không có biểu cảm gì, càng không gọi cô bé là bảo bối như thường lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cô bé rõ ràng thoáng hiện vẻ hoảng sợ, sau đó quay đầu hướng ra ngoài hét…

“Huhuhu cha ơi, bác sĩ, mọi người mau đến đây, mẹ con bị ngốc rồi!”

Đều tại tên khốn đó, nếu không phải tên đó bắt mẹ thì mẹ cũng sẽ không bị bệnh bị thương, còn khiến mẹ bị ngốc, huhuhu đánh c.h.ế.t tên khốn đó!

Cô bé cho rằng mẹ mình bị ngốc là vì dì Hiểu Đường khi phát bệnh cũng như vậy, nhãn cầu không chuyển động mà còn không nhận ra người khác, mọi

người bên ngoài đều nói dì Hiểu Đường bị ngốc, mặc dù cô bé cảm thấy dì Hiểu Đường không ngốc nhưng dáng vẻ phát bệnh của dì ấy rất giống với mẹ cô bé bây giờ…

Huhuhu cô bé không muốn mẹ mình bị ngốc!

Nhưng dù mẹ có bị ngốc thì mẹ vẫn là mẹ của cô bé, từ hôm nay trở đi cô bé sẽ ăn thêm một bát cơm mỗi bữu để nhanh chóng lớn lên bảo vệ mẹ!

TBC

Bạch Du không biết rằng con gái mình đã âm thầm đưa ra một quyết định quan trọng trong lòng, lúc này cô có chút mơ hồ, cô tưởng mình sốt đến hồ đồ hoặc đang nằm mơ nhưng khi nhìn thấy một nhóm người ùa vào, cô đột nhiên có phần không chắc chắn.

Chẳng lẽ không phải đang nằm mơ?

Ngay sau đó, tay cô đã bị Giang Lâm nắm lấy: “Cuối cùng em cũng tỉnh rồi! Có chỗ nào không thoải mái không? Có nghe thấy anh nói không? Có nhìn thấy anh không?”

Bạch Du ngây người nhìn khuôn mặt to đùng trước mắt.

Cô chưa từng thấy anh tiều tụy đến vậy, ngay cả lần trước bị hải quân nước khác bắt đi, tuy khi anh trở về rất tiều tụy, người cũng gầy đi không ít nhưng tinh thần vẫn tốt.

Nhưng Giang Lâm trước mắt, râu ria xồm xoàm không nói đi, mắt và hai má đều hóp vào, mới mấy ngày không gặp mà anh đã gầy đến mức đáng sợ trông như chỉ còn lại một bộ xương.

Đáy mắt anh đầy tơ máu, quanh mắt có một quầng thâm đen, tóc tai và quần áo đều bù xù.

Cộng cả hai kiếp lại, cô quen biết Giang Lâm đã bốn mươi mấy năm, trong mắt cô thì anh luôn là người lý trí, điềm tĩnh, bất kể xảy ra chuyện gì, anh đều có thể như núi Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà sắc mặt không đổi, lúc nào trông anh cũng hoàn hảo như vậy, trước đây cô từng nghĩ rằng nếu đập vỡ lớp vỏ ngoài lạnh lùng đẹp trai của anh thì bên trong sẽ ẩn chứa điều gì?

Chương 831: Chương 831

DTV-EBOOK

Bây giờ rốt cuộc cô cũng biết rồi nhưng cô thà rằng mình mãi mãi không biết.

Thấy Bạch Du ngây người không phản ứng, lại nhớ đến lời Minh Thư vừa hét, lòng Giang Lâm lập tức chùng xuống.

Hôm đó, sau khi anh nghe được tung tích của Cảnh Dương từ Cảnh Phỉ, anh lập tức đuổi đến, trên đường đi, anh nóng như lửa đốt, cũng đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất.

Nơi đó rất hẻo lánh, nếu không phải Cảnh Phỉ lén theo dõi, chỉ sợ họ rất khó nghĩ đến nơi này, sau khi phá cửa xông vào, họ lại nhìn thấy xác của Cảnh Dương.

Miệng sùi bọt mép, mặt đen xì, c.h.ế.t rất khó coi, lúc đó tim anh đập thình thịch suýt nữa nhảy ra khỏi cổ họng.

Khoảnh khắc đó, anh như trở về ngày mẹ anh băng huyết khi sinh, người thân bế anh chạy đến bệnh viện, tiếng giày da đập xuống đất "bình bịch bình bịch" nhưng lại như đập vào người anh, anh lo lắng khi vào cánh cửa sắt kia sẽ nhìn thấy xác của Bạch Du.

Ông trời như nghe thấy lời cầu nguyện của anh, cô vẫn còn sống!

TBC

Cô vẫn còn sống!

Điều này quan trọng hơn bất cứ điều gì, chỉ là khi nhìn thấy môi trường trong tầng hầm, xác bọ cạp và nhện trên mặt đất, vết m.á.u khô, lòng anh lại một lần nữa chùng xuống.

Nếu không còn một chút lý trí thì phát s.ú.n.g đó của anh chắc chắn không b.ắ.n vào cánh tay anh ta, mà là b.ắ.n vào giữa trán anh ta khiến anh ta c.h.ế.t ngay tại chỗ!

Khi được đưa đến bệnh viện, cô đã sốt gần bốn mươi độ, bác sĩ nói may mà đưa đến kịp thời, nếu chậm thêm một chút, chính là não không bị cháy thì các cơ quan khác trong cơ thể cũng sẽ gặp vấn đề.

Sau đó, bác sĩ đã kiểm tra chi tiết cho cô, nói rằng cô chỉ bị thương ngoài da, không có vấn đề gì lớn.

Tay chân cô bị dây thừng cọ xước, vết thương sâu nhất gần như lộ cả xương, cánh tay bị trật khớp, trên mặt có vết sẹo đã đóng vảy, những vết thương mà bác sĩ cho là không đáng ngại nhưng lại khiến anh đau đớn đến mức gần như không thở nổi.

Nhưng anh lo lắng nhất vẫn là căn bệnh của cô.

Khi còn ở Thủ đô, bác sĩ đã nhắc nhở không được để cô bị kích thích nên anh rất lo lắng khi cô tỉnh lại sẽ có chuyện, bây giờ chuyện đó đã xảy ra.

Bác sĩ vào sau Giang Lâm một bước, thấy Bạch Du ngơ ngác thì vội kéo Giang Lâm ra, lấy đèn pin định đẩy mắt Bạch Du để kiểm tra.

Lúc này Bạch Du mới lấy lại tinh thần, vội nói: “Bác sĩ, tôi có thể nghe thấy, cũng có thể nhìn thấy…”

Nói xong, cô mới phát hiện cổ họng đau không chịu nổi như muốn bùng cháy, giọng nói cũng trở

nên khàn khàn khó nghe.

Nhưng những người có mặt ở đó nghe thấy giọng nói của cô, lại như nghe thấy âm thanh của thiên đường.

Minh Thư càng chen qua nách bác sĩ lao đến bên giường, cẩn thận không chạm vào vết thương trên người cô, đôi mắt to tròn như nho chứa đầy nước mắt: "Mẹ, con nhớ mẹ lắm!"

Hóa ra mẹ không bị ngốc, đây không phải là chuyện đáng mừng sao nhưng tại sao cô bé lại muốn khóc như vậy?

Minh Thư thông minh nhưng bây giờ lại bị câu hỏi này làm cho rối bời.

Bạch Du vừa nhìn thấy con gái, chỉ nghĩ là mình đang mơ, lúc này xác định mình thực sự đã được cứu ra, cô mới nghiêm túc nhìn con gái.

Một cái nhìn này là vô cùng đau lòng.

Cô nuôi con gái rất tốt, trắng trẻo mịn màng, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm, thêm vào đó cô thường thích chải chuốt cho con, tóc buộc thành b.í.m tóc hoặc búi tóc nhỏ, mặc váy màu sắc tươi sáng, xinh đẹp như đồng tử ngọc nữ trước tòa Quan Âm Bồ Tát.

Nhưng mới mấy ngày không gặp, cô bé đã gầy đi một vòng, thịt trên mặt như bị ai đó lấy mất, cằm nhọn hoắt khiến đôi mắt trông to hơn.

Bạch Du vừa mềm lòng vừa đau lòng, giơ tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ của con gái: "Mẹ cũng nhớ con, xin lỗi bảo bối đã để con lo lắng sợ hãi."

Minh Thư bĩu môi: “Mẹ yên tâm, con rất dũng cảm, con không sợ chút nào.”

Mắt Bạch Du lập tức đỏ hoe: “Thật là một bảo bối ngoan ngoãn.”

Bác sĩ kiểm tra xong, xác định Bạch Du đã hết sốt, giọng khàn khàn là do trước đó thiếu nước và viêm họng, chỉ cần uống nhiều nước nói ít lại rồi dần sẽ khỏi.

Sau khi bác sĩ đi, Bạch Du một tay nắm tay con gái, một tay nắm tay Giang Lâm: “Mọi người vất vả rồi, bà nội thì sao, bà đã biết chưa?”

Mấy ngày nay, cô bị bắt cóc, chắc chắn những người lo lắng nhất chính là họ.

“Không vất vả.” Giang Lâm nhìn thẳng vào mắt cô: “Bà nội đã biết, bà định đến đây nhưng sau khi biết chuyện của em, bà đã lo lắng đến mức ngất xỉu ngay trong ngày hôm đó… Em đừng lo… Lúc đó đã đưa bà đến bệnh viện rồi, bây giờ bà nội đã ổn nhưng tình trạng sức khỏe của bà nội không thích hợp để đến đây nên anh bảo bà ở đảo Quỳnh Châu.”

Bạch Du nghe nói bà nội ngất xỉu, trong lòng lại như bị kim châm: “Đều tại em không tốt, khiến mọi người lo lắng.”

Cô nên tin vào trực giác của mình ngay từ đầu, tránh liên lạc với tên biến thái Kim Nhất Phu đó.

Là cô quá chủ quan, còn đưa con đến thành phố Quảng, may mà tên biến thái đó không bắt Minh Thư đi, nếu không cô sẽ thật sự hận bản thân.

Giang Lâm nắm ngược tay cô lại rồi nắm chặt bàn tay cô vào trong lòng bàn tay: “Không phải lỗi của em, là tên…”

Nói đến đây, anh sợ con gái nghe thấy nên đã cúi đầu nhìn xuống.

Bạch Du nhìn theo ánh mắt của anh, lúc này mới phát hiện Minh Thư đã ngủ thiếp đi, thân hình nhỏ bé của cô bé dựa vào bên cạnh cô, một tay nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, cứ thế ngủ thiếp đi.

Giang Lâm đứng dậy, bế con gái đến giường bệnh bên cạnh để ngủ: “Mấy ngày em mất tích, con bé rất ngoan, không khóc không quấy, em đừng tự trách, không phải lỗi của em, tên súc sinh đó mới đáng chết.”

Bạch Du biết anh đang nói đến Kim Nhất Phu: “Tên đó… Còn sống không?”

Ánh mắt Giang Lâm lóe lên tia lạnh lẽo, gân xanh trên trán nổi lên nhưng trước mặt Bạch Du, anh đã kìm nén cơn giận: “Khi bọn anh đến cứu em thì tên đó đã sắp c.h.ế.t rồi, sau đó trên đường đến bệnh viện thì tắt thở.”

Chết như vậy, thật sự quá hời cho tên súc sinh đó!

Bạch Du nghe tin tên biến thái Kim Nhất Phu đã chết, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng nhếch lên: “Chết thì tốt, c.h.ế.t thì tốt!”

Chỉ tiếc là anh ta c.h.ế.t như vậy, những người phụ nữ bị anh ta hại chết, có lẽ mãi mãi không thể biết được họ bị chôn ở đâu.

Cô tưởng mình đã thở phào nhẹ nhõm nhưng Giang Lâm lại thấy khi cô nói những lời này, cả hai

tay và cơ thể cô đều không kiềm chế được mà run lên nhẹ.

Giang Lâm ôm cô vào lòng rồi hôn lên trán cô: "Không sao rồi, mọi chuyện đã qua rồi."

Bạch Du dựa vào anh, má áp vào vai anh: "Ừ."

***

Biết cô đã tỉnh lại, Cảnh Anh lập tức đến thăm cô.

"Thấy em tỉnh lại chị mới yên tâm." Cảnh Anh nhìn cô từ trên xuống dưới: "Còn nữa, chị thay mặt nhà họ Cảnh xin lỗi em."

Nói xong, cô ấy đứng dậy cúi đầu thật sâu trước mặt Bạch Du.

Cả nhà họ Cảnh, bao gồm cả cô ấy đều không ngờ Cảnh Dương lại làm ra chuyện như vậy, theo sự bùng nổ của vụ bắt cóc lần này, vấn đề tham ô nhận hối lộ của Cảnh Dương cũng bị phanh phui.

Kim Nhất Phu chính là nắm được điểm điểm này của anh ta để uy hiếp, bắt anh ta bắt cóc Bạch Du.

Thật là một tên ngu ngốc!

Làm ra chuyện hại nước hại dân nhưng vẫn không biết hối cải, sai lầm chồng chất sai lầm, c.h.ế.t cũng không đáng tiếc!

May mà lần này Bạch Du không sao, nếu không thì dù anh ta đã c.h.ế.t thì cô ấy cũng phải đào anh ta lên khỏi đất để đán thi thể!

Còn về món nợ mà nhà họ Cảnh nợ Bạch Du, cô ấy sẽ dùng thời gian sau này để trả!

Bạch Du khẽ tránh người: “Chị Cảnh Anh, chị không cần xin lỗi em, người bắt cóc em là Cảnh Dương, không phải chị, em sẽ không vì anh ta mà giận cá c.h.é.m thớt chị hay nhà họ Cảnh.”

Cảnh Anh lắc đầu: “Em hoàn toàn có lý do để giận cá c.h.é.m thớt chị hoặc là cả nhà họ Cảnh bọn chị, đợi Cảnh Phỉ khỏi bệnh, chị sẽ để đích thân em ấy tới xin lỗi em.”

Bạch Du ngẩn người, còn tưởng cô làm vậy là vì Cảnh Dương là anh trai ruột của Cảnh Phỉ nhưng chưa kịp mở miệng, cô đã nghe Cảnh Anh nói…

“Em ấy đã phát hiện ra em bị Cảnh Dương bắt cóc từ lâu rồi nhưng lại vì muốn bảo vệ tên ngốc đó mà mãi không nói, nếu em ấy nói sớm cho chị biết, bọn chị cũng có thể cứu em ra sớm hơn.”

Chương 832: Chương 832

DTV-EBOOK

Khi Cảnh Phỉ biết được tin Cảnh Dương c.h.ế.t đã lập tức ngất xỉu tại chỗ, sau đó bắt đầu sốt cao nói mê, đến giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện.

Bạch Du lại ngẩn người lần nữa.

Cô và Giang Lâm đều cố ý tránh nhắc đến toàn bộ sự việc bắt cóc nên cô không biết Cảnh Phỉ biết chuyện cô bị bắt cóc.

Nhưng nghĩ lại, cô cũng không trách Cảnh Phỉ.

Không phải vì cô thánh thiện, mà vì cô và Cảnh Phỉ vốn chỉ là bạn học, thậm chí còn không thể coi là bạn bè, còn Cảnh Dương là anh trai cùng cha cùng mẹ với cô ấy, cô ấy thiên vị Cảnh Dương là điều đương nhiên.

Hiểu thì hiểu nhưng sau này cô và Cảnh Phỉ cũng sẽ trở thành người xa lạ.

Bạch Du đột nhiên nghĩ đến chuyện Cảnh Anh và Tô Lệnh Sâm bị bắt cóc trước đó nên đã uyển chuyển hỏi tăm: “Chị và đồng chí Tô kia thế nào rồi?”

Cảnh Anh nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt như muốn nói “từ bao giờ em cũng trở nên nhiều chuyện thế”: “Chị chia tay anh ấy rồi”.

Đau một lần rồi thôi còn hơn đau mãi.

Dông dài không phải là phong cách của cô ấy.

Bạch Du cau mày: “Nếu, ý em là nếu, nếu lần chia tay này sẽ trở thành vĩnh biệt, chị có thay đổi ý định

không?”

Cảnh Anh cũng cau mày: “Em nói vậy là có ý gì?”

Bạch Du dừng lại một chút: “Chị Cảnh Anh, không biết chị có tin vào ma quỷ không, nếu không tin, vậy chúng ta hãy nói theo góc độ khoa học, có nhà khoa học nghiên cứu nói rằng, khi thời cơ thích hợp xảy ra, con người có thể xuyên không, cũng có nhà khoa học nói rằng, chúng ta đang sống trong những chiều không gian khác nhau, những thời không khác nhau có những chúng ta khác nhau.”

Nếu đổi lại là người khác nghe Bạch Du nói vậy thì chắc chắn sẽ cho rằng cô bị bắt cóc đến mức đầu óc có vấn đề nhưng Cảnh Anh thì không, cô ấy rất kiên nhẫn lắng nghe cô nói.

Thấy Cảnh Anh không ngăn mình, Bạch Du nói tiếp: “Lúc ở trong tầng hầm, em đã bất tỉnh, trong khoảng thời gian đó, dường như em nhìn thấy một số thứ trong tương lai, tiếp theo đồng chí Tô sẽ xin đi công tác tại đại sứ quán ở Châu Phi, sau đó gặp tai nạn khi đang làm nhiệm vụ, cuối cùng máy bay rơi, người mất.”

Lời này vừa dứt, trong phòng bệnh im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Cảnh Anh nhìn Bạch Du, nhìn rất lâu rồi mới nói: “Em chắc chắn lúc đó em không phải đang nằm mơ chứ?”

Bạch Du: “Cũng có thể là mơ, chỉ là em thấy mình nên nói chuyện này cho chị biết, còn tiếp theo chị muốn làm thế nào, tự chị quyết định.”

Nếu cô không biết kết cục của Tô Lệnh Sâm thì không sao, đã biết rồi, cô không thể làm ngơ được.

“Chị biết rồi, chị còn có việc phải làm, đợi em xuất viện, chị sẽ đến thăm em.”

Cảnh Anh vừa nói xong đã đứng dậy rồi vội vã rời đi, trông giống như đang bỏ chạy vậy.

Cô ấy không tin vào ma quỷ, còn cái gì mà xuyên không, chiều không gian khác, trước khi khoa học chứng minh, cô ấy chắc chắn cũng sẽ không tin, cô ấy thiên về việc Bạch Du lúc đó bị sốt đến hồ đồ, mơ màng nằm mơ một giấc.

Đã là mơ thì đó chỉ là chuyện vô căn cứ.

Theo tính cách thường ngày của mình thì cô ấy nên vứt bỏ những lời này ra sau đầu.

Nhưng sau khi ra khỏi bệnh viện rất lâu, lời nói của Bạch Du vẫn quanh quẩn trong đầu cô ấy, không những không vứt bỏ được mà còn đ.â.m rễ nảy mầm.

***

Hai ngày sau, Bạch Du xuất viện.

Giang Lâm là một người vô thần nhưng khi cô xuất viện, anh lại lấy chậu than hồng bắt cô bước qua rồi lại còn xin người ta rất nhiều lá bưởi và lá chanh nấu nước, sau đó bắt cô tắm rửa để xua đuổi xui xẻo.

Bạch Du thấy anh nghiêm túc làm những việc này, vừa buồn cười vừa cảm động.

Giang Lâm vừa nhìn vào mắt cô thì vành tai rất nhanh đã đỏ lên: “Anh nghe người ta nói chắc chắn phải dùng nước bưởi để xua đuổi xui xẻo.”

Thấy vậy, Bạch Du không nhịn được cười phá lên.

Ánh nắng xuyên qua những tán lá rậm rạp chiếu vào nụ cười của cô, Giang Lâm nhìn mà thấy cay mắt.

Cuối cùng cô cũng cười rồi.

Nếu biết sớm rằng có thể khiến cô cười, anh đã đi hái một đống bưởi về từ lâu rồi.

Cuối cùng, Bạch Du không phụ lòng tốt của Giang Lâm, dùng nước bưởi tắm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân.

Cô cũng hy vọng rằng những điều xui xẻo từ nay sẽ tránh xa gia đình cô.

Sau khi tắm xong, cả nhà ba người nắm tay nhau đi đến nhà hàng Quốc Doanh để ăn cơm.

Trước đó đã đói mấy ngày, sau đó ở bệnh viện chỉ được ăn cháo loãng, Bạch Du cảm thấy miệng mình sắp nhạt như nước ốc rồi.

Cô gọi hết tất cả những món mà mình muốn ăn ở tầng hầm lên, chân gà, bánh bao nhân đậu đỏ, xíu mại, tất nhiên không thể thiếu món gà luộc nổi tiếng nhất của thành phố Quảng.

Gà luộc, đúng như tên gọi, trong quá trình nấu không thêm bất kỳ gia vị nào, như vậy mới làm cho thịt gà giữ được hương vị nguyên bản, chất lượng tinh khiết.

Tất nhiên, đừng tưởng rằng không thêm bất kỳ gia vị nào thì sẽ rất dễ làm, ngược lại, quá trình này thực ra khá phức tạp.

Đầu tiên, đổ đầy nước vào nồi và đun sôi, sau đó cho hành lá, gừng thái lát vào để khử mùi hôi của thịt gà, sau khi nước sôi thì chuyển sang lửa nhỏ rồi cho cả con gà vào nồi để luộc, lúc này việc kiểm soát lửa và thời gian là rất quan trọng, nếu luộc quá lâu, không chỉ khiến chất dinh dưỡng bị mất đi, mà còn khiến thịt gà bị dai và cứng.

Người ta nói rằng gà luộc ngon nhất phải luộc ba lần, tức là cứ luộc một lúc lại vớt ra ngâm vào nước lạnh đá, lặp lại ba lần, như vậy thịt gà mới có lớp da giòn, thịt mềm, có độ đàn hồi mà không bị dai.

Người thành phố Quảng thích dùng gừng giã, tỏi băm và nước tương làm nước chấm.

Bạch Du nhìn thấy đĩa gà luộc được bày rất đẹp mắt, bụng lập tức cồn cào.

Cô gắp một miếng gà luộc chấm vào nước chấm rồi cho vào miệng, sau đó ngây người ra.

Sao lại không có chút mùi vị nào thế này?

Bạch Du tưởng mình chấm nước chấm ít quá nên lại chấm thêm một ít nhưng vẫn không có mùi vị gì.

Mí mắt cô giật giật, cô nuốt trọn miếng thịt gà không có mùi vị, sau đó nhanh chóng gắp một miếng sườn cho vào miệng, vẫn không có mùi vị gì.

Mí mắt cô giật dữ dội hơn, nhổ xương sườn trong miệng ra, cô lại gắp chân gà, bánh bao nhân đậu đỏ, xíu mại…

Nhưng đều không có mùi vị gì.

Trước đó ở bệnh viện, cô đã không nếm được bất kỳ mùi vị nào, cô tưởng là do bác sĩ bắt cô ăn nhạt

nên Giang Lâm mới không nêm nếm gia vị vào thức ăn, bây giờ xem ra không phải như vậy.

Mà là cô mất vị giác rồi.

Cô không nếm được bất kỳ mùi vị nào.

Từ đầu tới cuối ánh mắt của Giang Lâm không rời khỏi Bạch Du, thấy cô như vậy thì bình tĩnh hỏi: "Sao vậy? Đồ ăn không ngon sao?"

Bạch Du nắm chặt đôi đũa, ngẩng đầu lên rồi mỉm cười nói: "Không có, rất ngon, chỉ là ngon quá, muốn ăn hết tất cả, hai người cũng ăn nhiều một chút."

Nói rồi cô gắp một ít đồ ăn vào bát của anh và con gái.

Giang Lâm nhìn cô, gật đầu: "Được, em cũng ăn nhiều vào."

Bạch Du thấy anh không nhận ra sự bất thường của mình, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Gia đình vì chuyện bắt cóc đã lo lắng cho cô nhiều ngày khiến Giang Lâm và Minh Thư đều gầy đi một vòng. Bây giờ tối nào Minh Thư cũng phải nắm tay cô mới ngủ ngon, còn bà nội vì cô mà vào viện.

Cô không thể để họ lo lắng thêm nữa.

Còn về chuyện mất vị giác, cô nghĩ có lẽ là do trước đó cô đã bị hoảng sợ quá độ, cộng thêm việc bị ốm, có thể vì thế mà vị giác bị mất tạm thời, đợi dưỡng một thời gian có lẽ sẽ khỏi.

Nghĩ đến đây, lòng cô cũng an tâm hơn một chút, đồng thời quyết định giấu Giang Lâm và những người khác trước.

Cô không để ý rằng, biểu cảm của cô đã sớm lọt vào mắt Giang Lâm.

TBC

Sau khi ăn cơm xong, cả nhà đi siêu thị mua một số đồ vì ngày mai phải về đảo Quỳnh Châu, Giang Lâm còn một số việc phải làm nên sau khi đưa hai mẹ con về nhà thì anh lập tức quay về.

Sau khi Bạch Du tỉnh lại vào ngày hôm sau thì Lại Mỹ Thanh đã về đảo Quỳnh Châu trước vì con gái cô ấy bị ốm cứ khóc lóc đòi mẹ.

Sự việc Bạch Du bị bắt cóc vào lần này chỉ có một số ít người biết, phía công nhân và những người trong công xã đều không biết chuyện, lần này Lại Mỹ Thanh trở về, Bạch Du dặn cô ấy không được nói với bất kỳ ai kể cả mẹ cô ấy.

Chương 833: Chương 833

DTV-EBOOK

Mặc dù cô không bị Kim Nhất Phu xâm hại nhưng người khác chưa chắc đã tin, tin đồn cứ truyền đi truyền lại cuối cùng sẽ trở nên méo mó.

Nhà Nguy Hán Nghị đã mượn ba bốn con ch.ó săn lớn, mỗi con đều được huấn luyện bài bản, tính cảnh giác cũng rất cao, có mấy con ch.ó săn này ở nhà, dù Giang Lâm không có ở đó thì cô cũng cảm thấy rất an toàn, đây cũng là lý do Giang Lâm dám để hai mẹ con cô ở nhà một mình.

Bạch Du chơi với con gái một lúc, sau đó đưa cô bé lên ngủ.

Cô không buồn ngủ chút nào, đang định tranh thủ thời gian trước khi về dọn dẹp lại khu vườn thì bên ngoài sân vang lên tiếng gõ cửa "cộc cộc cộc", ngay sau đó, mấy con ch.ó săn lớn chạy như bay ra cửa hướng về phía ngoài sủa inh ỏi.

Còn Bạch Du khi nghe thấy tiếng gõ cửa, cả người giật mình nhảy dựng lên, không hề khoa trương, đúng là nhảy dựng lên theo nghĩa đen.

Cô không cầm chắc dụng cụ trong tay nên làm rơi xuống đất, suýt nữa đã đập vào mu bàn chân mình.

Người bên ngoài rõ ràng bị tiếng chó sủa liên hồi làm cho sợ hãi, ngừng gõ cửa.

Bạch Du đứng sững tại chỗ một lúc rồi mới đi ra cửa, hỏi: "Ai ở ngoài vậy?"

Tiếng nói vừa dứt, bên ngoài không có ai trả lời.

Nhưng Bạch Du có thể chắc chắn rằng đối phương không rời đi, vì mấy con ch.ó săn vẫn hướng bên ngoài sủa không ngừng.

“Còn không lên tiếng nữa thì tôi sẽ gọi điện báo án!”

Câu nói này vừa thốt ra, người bên ngoài mới vội vàng lên tiếng: “Đừng, đừng báo án, là tôi, Lý Trân.”

Hóa ra là vợ của Nguy Hán Nghị.

Sau khi cô được cứu ra, Nguy Hán Nghị đã đến bệnh viện thăm cô mấy lần mà lần nào cũng mang theo rất nhiều đồ, mặc dù cô và Giang Lâm đều nói không cần nhưng anh ấy vẫn cố chấp mang đến, hơn nữa mỗi lần lại mang nhiều hơn lần trước.

Nguy Hán Nghị còn đích thân xin lỗi cô, cô bảo anh ấy không cần để trong lòng, tai nạn lần này hoàn toàn là do Kim Nhất Phu không liên quan đến người khác.

Nhưng Lý Trân chưa từng đến bệnh viện một lần nào, cô cũng không để ý.

Không ngờ cô ấy lại tìm đến tận nhà.

Bạch Du khựng lại một lúc rồi mới mở cửa.

Cửa vừa mở, Lý Trân đã nhìn thấy vết sẹo trên mặt Bạch Du, mặc dù đã đóng vảy nhưng vẫn là một vết dài, giống như một con rết xấu xí nằm trên khuôn mặt trắng nõn thanh tú của cô, phá hỏng hoàn toàn vẻ đẹp hoàn hảo.

Còn hai cổ tay cô đều quấn băng gạc, nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn quấn băng gạc, rõ ràng là bị thương rất nặng.

Trước khi đến, cô ấy đã chuẩn bị tâm lý rất nhiều nhưng khi nhìn thấy những điều này, những sự chuẩn bị tâm lý đó đều sụp đổ, đôi mắt cô ấy đỏ hoe nhìn Bạch Du: "Tôi đến đây để xin lỗi cô, tôi biết cô sẽ không tha thứ cho tôi nhưng tôi vẫn muốn đến, xin lỗi Bạch Du…"

Khi cô ấy biết Bạch Du bị bắt cóc, cô ấy đã ngây người.

Cô ấy thực sự không ngờ mọi chuyện sẽ trở nên như vậy, nếu cô ấy biết trước thì cô ấy chắc chắn sẽ để Bạch Du ở lại nhà họ, cô ấy cũng sẽ không đối xử với đứa nhỏ Minh Thư như vậy…

Bạch Du mất tích bao nhiêu ngày thì cô ấy cũng đứng ngồi không yên bấy nhiêu ngày như vậy, ăn không ngon ngủ không yên, trong đầu toàn là hình ảnh Bạch Du bị g.i.ế.c hại, cứ nhắm mắt lại là cô ấy lại bắt đầu mơ thấy ác mộng.

Khi nghe tin Bạch Du được cứu ra, hơn nữa quần áo vẫn còn nguyên vẹn, không bị xâm hại, cô ấy vui mừng đến nỗi bật khóc, thật quá tốt rồi, cũng là phụ nữ, ngoài việc lo lắng cho tính mạng của Bạch Du, cô ấy còn lo Bạch Du sẽ bị tổn thương về phương diện đó.

Trong thời gian Bạch Du nằm viện, cô ấy biết chồng mình thường xuyên đến bệnh viện thăm Bạch Du, cô ấy cũng từng nghĩ đến việc sẽ cùng đi nhưng cô ấy lo Bạch Du và gia đình Bạch Du không muốn nhìn thấy mình, cũng không biết phải đối mặt với Bạch Du như thế nào.

Cho đến tối hôm qua, nghe chồng nói cả nhà Bạch Du sẽ về đảo Quỳnh Châu vào ngày mai, một khi đã rời đi sẽ không biết đến bao giờ mới quay lại nên cô ấy mới lấy hết can đảm đến đây.

Nhưng khi nhìn thấy vết thương trên người Bạch Du, cô ấy mới biết mình lại nghĩ đương nhiên rồi, mặc dù đã bình an trở về, mặc dù không bị xâm hại nhưng những ngày đó, chắc chắn Bạch Du đã phải chịu sự tra tấn phi nhân tính, mà người gây ra tất cả những điều này chính là cô ấy.

Lý Trân cảm thấy áy náy khó chịu như có tảng đá lớn đè lên vậy, khiến cô ấy gần như không thở nổi.

Bạch Du cũng không ngờ Lý Trân sẽ đến.

Cô đứng đó, cứ thế nhìn Lý Trân, nhìn cô ấy khóc đến mức nấc lên không thở nổi, nhìn cô ấy khóc đến nước mắt giàn giụa rồi nói: "Cô không cần phải xin lỗi tôi, đây không phải lỗi của cô, cũng không phải lỗi của đồng chí Nguy, tôi cũng đã nói với đồng chí Nguy như vậy, cho dù hôm đó tôi có ở nhà cô thì đối phương cũng sẽ nghĩ cách khác để bắt cóc tôi, cho nên hai người không cần phải xin lỗi, càng không cần phải áy náy."

Nghe nói như vậy, Lý Trân ngừng khóc, cảm thấy mình có thể thở lại rồi: "Bạch Du, cô thực sự có thể tha thứ cho tôi sao?"

Bạch Du: "Hai người không làm gì sai, đương nhiên không cần tôi tha thứ, tôi rất biết ơn vì trước đây hai người đã giúp đỡ vợ chồng tôi rất nhiều, chỉ là tôi vẫn không thể quên những gì cô đã làm với Minh Thư."

Con gái là giới hạn cuối cùng của cô, cũng là điểm yếu của cô.

Lý Trân là người lớn, dù thế nào cũng không thể trút giận lên người một đứa trẻ, con gái cô, cô còn không nỡ mắng một câu đánh một cái thì sao cô có thể để người khác bắt nạt cô bé chứ?

Cô sẽ không ngăn cản Giang Lâm và Nguy Hán Nghị qua lại nhưng cô và Lý Trân tuyệt đối không thể quay lại như trước được.

Chỉ là mỗi người sống cuộc sống của riêng mình, bình an là được.

Nụ cười gượng gạo của Lý Trân cứng đờ trên mặt, một lúc sau, cô ấy mới lau nước mắt nói: “Tôi biết rồi, trước khi đến đây tôi cũng không dám hy vọng cô sẽ tha thứ cho tôi, xin lỗi, câu này là dành cho Minh Thư.”

Nói xong, cô ấy đặt đồ trên tay xuống đất rồi quay người bỏ chạy.

Bạch Du lấy lại tinh thần thì cô ấy đã chạy mất dạng.

Cô cầm vào xem thử, ngoài một số đồ bổ còn lại toàn là trái cây, nhiều đồ thế này họ ăn cũng không hết, mang về đảo Quỳnh Châu thì lại quá nặng, đợi Giang Lâm về, Bạch Du sẽ bảo anh mang trả lại.

Quay lại với Lý Trân.

Cô ấy đứng ngoài gió rất lâu mới về, vừa vào cửa đã chạm phải ánh mắt sắc như d.a.o của mẹ chồng, nếu như trước đây thì chắc chắn cô sẽ nổi giận

nhưng lúc này cô ấy không có tâm trạng cãi nhau với bà ta.

Cô ấy không cãi nhưng mẹ Nguy lại cảm thấy bị coi thường, khóe miệng bà ta cong lên, giọng điệu chua ngoa: “Chẳng phải lúc nãy lúc cô cầm theo một đống đồ ra ngoài sao? Người ta không tặng lại cô thứ gì à?”

Lý Trân không nói gì.

Cô ấy còn mong Bạch Du nhận những thứ đó, như vậy ít nhất cô ấy cũng thấy dễ chịu hơn nhưng theo những gì cô ấy hiểu về Bạch Du thì cô tuyệt đối sẽ không nhận.

Cô là người như vậy, chưa bao giờ chiếm lợi của người khác, cô nói vợ chồng họ đã giúp cô nhưng mỗi lần giúp chẳng phải cô đều mua một đống đồ lớn để cảm ơn họ sao.

Việc mua nhà cũng thế, cô coi họ là bạn nên mới đưa ra lời khuyên như vậy nhưng mình không nghe thì thôi, sau khi thấy người khác được lợi lại vô cùng hối hận, còn đổ lỗi chuyện này cho Bạch Du, lúc đó mình nghĩ gì vậy?

Mất đi một người bạn chân thành đối xử tốt với mình, trong lòng Lý Trân thực sự rất khó chịu.

Thấy cô không nói gì, mẹ Nguy còn tưởng mình nói đúng, lập tức không hài lòng nói: “Hai đứa đấy, chẳng lẽ phải dọn cả nhà sang cho người phụ nữ kia hai đứa mới vừa lòng sao? Không phải chỉ bị bắt cóc thôi sao, lại không phải mất tay mất chân, huống chi, người bắt cô ta cũng không phải nhà chúng ta, tại sao phải tặng cô ta nhiều đồ như vậy.”

Mẹ Nguy nhớ lại những ngày này, vì chuyện Bạch Du mất tích mà cả nhà ai cũng mặt mày ủ rũ, đợi tìm được người rồi, còn lần lượt mang đồ đến tặng, mấy hộp sữa mạch nha, mấy quả táo to hơn nắm tay, đến cả nhân sâm quý giá trong nhà cũng tặng hết…

Chương 834: Chương 834

DTV-EBOOK

Mẹ Nguy nghĩ đến mà thấy như cắt thịt trên người mình vậy.

Lý Trân: "Đây là chuyện của hai vợ chồng bọn con, mẹ đừng xen vào!"

"Cái gì mà chuyện của hai vợ chồng bọn cô, tôi là mẹ của Hán Nghị, tôi còn chưa chết, cô đã muốn làm chủ cái nhà này, tôi nói cho cô biết không có cửa đâu, bây giờ cô đi lấy hết những thứ đó về cho tôi, còn cả những thứ đã tặng trước đó, hết thảy đều lấy về cho tôi!"

Lời nói này giống như nước đổ vào chảo dầu, lập tức khiến mẹ Nguy nổi trận lôi đình, tay bà ta chỉ thẳng vào mặt Lý Trân.

Lý Trân hất tay bà ta ra: "Con không làm được chuyện mất mặt như vậy, muốn đi thì mẹ tự mà đi!"

TBC

Đã tặng đồ đi rồi mà còn muốn lấy lại, lời nói mất mặt như vậy mà bà ta cũng nói ra được!

Không ngờ mẹ Nguy lại coi lời này là thật: "Tôi đi thì tôi đi! Một người phụ nữ bị bắt cóc, đã không còn trong sạch, vậy mà còn mặt mũi nhận đồ của người khác, tôi phải đi xem thử mặt cô ta có dày hơn cả tường không!"

Nếu như lời nói của Lý Trân khiến mẹ Nguy nổi trận lôi đình thì lời nói của mẹ Nguy lại khiến Lý Trân không thể nhịn được nữa.

Cô ấy không nói hai lời đã xông tới, túm lấy tóc mẹ Nguy: “Cái bà già c.h.ế.t bầm, tôi cho bà nói bậy này! Tôi cho bà nói bậy này! Bạch Du là trong sạch, nếu bà còn dám nói bậy, tin tôi không, đợi bà c.h.ế.t rồi, tôi sẽ đào xác bà lên ném vào hố phân!”

Chưa nói đến lúc Bạch Du được cứu ra thì quần áo vẫn còn nguyên vẹn, tên biến thái gì mà Kim Nhất Phu kia, nghe nói lúc khám nghiệm tử thi mới phát hiện ra anh ta là thái giám, thứ đồ chơi của đàn ông hẳn là đã bị người ta cắt từ nhỏ.

Một tên biến thái thậm chí còn không phải đàn ông, sao có thể làm bẩn sự trong sạch của Bạch Du!

Cho dù có lùi mười ngàn bước mà nói, Bạch Du thật sự bị như thế nào thì họ cũng phải giúp cô che giấu, sao có thể nói ra ngoài được?

Cô ấy đã có lỗi với Bạch Du lắm rồi, nếu còn truyền ra lời đồn gì nữa thì đừng nói đến việc sẽ đắc tội với Giang Lâm và nhà họ Giang, mà cô ấy cũng không còn mặt mũi nào đối mặt với họ nữa.

Cho nên phải đánh cho bà già ngoan cố này sợ một lần cho chừa!

Mẹ Nguy không ngờ Lý Trân lại đột nhiên phát điên.

Trước đây bà ta mắng chửi thậm tệ hơn nhiều, có lúc chửi đến mức cô ấy tức giận đập n.g.ự.c nói đau tim, có lúc chửi đến mức cô ấy tức giận nằm trên giường nói đau đầu nhưng cô ấy chưa bao giờ phản kháng, nhiều nhất là cãi nhau đôi câu.

Không ngờ lần này vì một người ngoài mà lại đánh bà ta, một tay túm mất một nửa số tóc không

nhiều của bà ta khiến da đầu đau nhói, bà ta tức đến mức ngũ quan méo mó.

Nhưng sau khi nghe câu nói cuối cùng của cô ấy, tất cả cơn giận của bà ta như quả bóng bị thủng lập tức xì hơi.

Mẹ Nguy là người rất mê tín, ngay cả trong thời kỳ phá bỏ bốn thứ cũ thì bà ta cũng không bỏ thói lén lút thờ cúng tổ tiên ở nhà, không phải bà ta có bao nhiêu lòng thành mà là bà sợ nếu mình không làm như vậy, sau khi c.h.ế.t tổ tiên sẽ trách tội bà ta, Bồ Tát cũng không phù hộ bà ta.

Vì vậy vào lúc này nghe Lý Trân nói sau khi bà ta c.h.ế.t sẽ đào xác bà ta lên, còn ném vào nơi như hố phân, lập tức héo vào điểm yếu của bà ta.

Điều bà ta lo lắng nhất là sau khi mình c.h.ế.t không được con cháu đời sau thờ cúng, nếu thực sự bị ném vào hố phân, bà ta dự tính c.h.ế.t cũng không nhắm mắt được.

Cho nên cuộc chiến giữa mẹ chồng nàng dâu này cuối cùng đã kết thúc chóng vánh với chiến thắng hoàn toàn thuộc về Lý Trân.

Sau đó, mẹ Nguy đã kiềm chế hơn nhiều, mặc dù vẫn không sửa được thói quen nói bóng gió nhưng dù sao cũng không dám quá đáng.

***

Bạch Du không biết chuyện xảy ra ở nhà họ Nguy, ngày hôm sau, cả nhà ba người họ đã lên tàu trở về đảo Quỳnh Châu.

Lần đó, bà Bạch tức giận đến mức nhập viện nhưng bà đã nhanh chóng xuất viện, trước khi Bạch

Du được tìm thấy, mỗi một ngày bà sống bằng một năm, nếu không phải ở đảo Quỳnh Châu còn có một đứa cháu cần người chăm sóc thì bà đã bay đến thành phố Quảng từ rồi.

Biết Bạch Du sắp về, bà đứng ở bến cảng ngóng trông từng ngày.

Đợi hai ngày, cuối cùng cũng mong được người về, khi nhìn thấy vết thương trên mặt và tay Bạch Du, đôi mắt bà lập tức đỏ hoe: "Để bà nội xem cháu nào, còn đau không?"

Bạch Du ôm bà nội, nhẹ nhàng lắc đầu: "Cháu không đau nữa."

Vết thương sâu như vậy, sao có thể không đau, cô nói vậy chỉ để bà nội không lo lắng mà thôi.

Bà Bạch cũng không muốn để cháu gái lo lắng cho mình nên bà cố kìm nước mắt: "Không đau là tốt rồi, bà nội nấu cho cháu một bàn toàn món ngon, còn hầm cho cháu một nồi canh gà mái ầm sâm nữa, đi nào, lần này về bà nội nấu cho cháu ăn."

Lúc này trong lòng bà Bạch chỉ có cô cháu gái Bạch Du, ngay cả Minh Thư cũng bị bà bỏ qua.

Nhưng Minh Thư không thấy tủi thân mà nắm lấy tay chị gái Niệm Niệm đưa tới, hai chị em áp đầu vào nhau nói thầm.

Niệm Niệm không biết cô bị bắt cóc nhưng mấy hôm trước chú đột nhiên đi thành phố Quảng, bà cố lại nhập viện, sau khi xuất viện lại khóc suốt ngày, cô bé biết chắc chắn là cô đã xảy ra chuyện.

Cho nên mấy hôm nay, cô bé cũng rất lo lắng, bây giờ thấy cô và em gái đều bình an trở về, cô bé thở phào nhẹ nhõm như một người lớn.

Về tới nhà, quả nhiên thấy một bàn đầy thức ăn, có chân giò hầm, canh gà mái hầm sâm, sườn heo kho tàu, cá kho cà tím, còn có một đĩa cá viên chiên.

Thấy Bạch Du nhìn chằm chằm vào cá viên, bà Bạch lập tức giới thiệu nhiệt tình: "Đây là món lươn bà nhờ đầu bếp Diêu làm cho bà, nghe nói khi ướp đã dùng rượu nếp, sau đó lại cho vào chảo dầu chiên giòn, bà nội đã thử rồi, ăn rất giòn, thịt lươn bên trong lại rất mềm, còn có mùi thơm của rượu nếp, rất ngon, này, cháu thử một miếng."

Nói rồi, bà gắp một viên lươn đưa đến bên miệng Bạch Du.

Bạch Du khựng lại, nhanh chóng há miệng, cắn một miếng từ tay bà nội, sau đó lộ ra vẻ mặt thích thú: "Quả nhiên là đồ do đầu bếp Diêu làm, tay nghề tuyệt thật nhưng lợi hại nhất vẫn là bà, có thể mua được con lươn tươi ngon như vậy, cảm ơn bà nội."

Nghe vậy, nếp nhăn trên khóe mắt bà Bạch cuối cùng cũng nở thành một đóa hoa: "Thích thì ăn nhiều vào, không đủ bà đi mua thêm, nghe nói món lươn này làm thành chả lươn cũng rất ngon, lát nữa bà nội đi mua nhờ đầu bếp Diêu làm, cháu ăn nhanh đi, nhìn hai đứa gầy quá."

Bạch Du vội vàng gật đầu, ngồi xuống theo lời bà nội, sau đó ăn hết đống thức ăn chất thành ngọn núi trong bát.

Chỉ là đồ ăn vốn rất thơm ngon nhưng cô lại không cảm nhận được chút mùi vị nào.

Trước đây ăn gì cũng thấy ngon, lúc này cô mới biết được có khẩu vị tốt là một điều hạnh phúc đến nhường nào.

Nếu mãi không dưỡng được thì phải làm sao, chẳng lẽ sau này cô không thể nếm được mùi vị của đồ ăn ngon sao?

Như vậy thì cuộc sống sẽ mất đi một nửa niềm vui.

Mặc dù trên mặt không biểu lộ gì nhưng trong lòng Bạch Du rất lo lắng, cô nghĩ có lẽ nên tìm một nơi đến bệnh viện khám, hoặc tìm một bác sĩ Đông y bốc chút thuốc điều trị nhưng như vậy thì chắc chắn cả nhà sẽ biết.

Đây là một vấn đề.

Tạ Húc Đông là một trong số ít người biết Bạch Du bị bắt cóc, trong thời gian Giang Lâm tới thành phố Quảng (này hình như tg nhầm), anh ấy đã giúp chăm sóc bà Bạch nhưng sau khi Bạch Du trở về, anh ấy không đến thăm, dù sao thì chuyện này, nhắc đến một lần là đau một lần nên anh ấy cứ giả vờ không biết.

Ngày hôm sau, Bạch Du đến công xưởng.

Công xưởng có Vũ Bằng Hồng, Triệu Kí Thu và Dư Tiểu Kiệt giúp quản lý, cho nên Bạch Du đi nhiều ngày như vậy thì cũng chẳng xảy ra chuyện gì.

Trước khi cô đến thành phố Quảng, Tất Nhất Phàm vì thành tích quá tốt nên bị những người khác

xa lánh, lần này Bạch Du trở về, cô phát hiện ông ấy đã giải quyết ổn thỏa mọi người.

Cô tìm Dư Tiểu Kiệt hỏi anh ấy về tình hình công xưởng sau khi cô rời đi, Dư Tiểu Kiệt đã kể chi tiết mọi mặt, sau khi Bạch Du rời đi thì có mấy tên côn đồ lén đột nhập vào xưởng ngọc trai, định vào trộm trai nhưng may là quản lý công xưởng như một sắt, đã không trộm được đồ mà người còn bị bắt.

Chương 835: Chương 835

DTV-EBOOK

Nghe xong, Bạch Du lại nghĩ đến chuyện trước đây xảy ra ở thành phố Quảng, sau đó bảo Dư Tiểu Kiệt đi tìm vài con ch.ó săn đã được huấn luyện về, đắt một chút cũng không sao, mua về thì để ở trong công xưởng.

Trước đây mọi người không biết ngọc trai có giá trị như vậy thì không sao, bây giờ biết bán được nhiều tiền như vậy thì chắc chắn sẽ có người vì tiền mà liều mạng, cho nên vẫn phải phòng ngừa trước.

Sau đó, Dư Tiểu Kiệt lại nói thêm vài chuyện về việc bán hàng, hóa ra sau khi cô đi, Tất Nhất Phàm đã tổ chức một hoạt động giúp đỡ lẫn nhau, sau đó chia sẻ vô tư với những nhân viên bán hàng khác về cách giao tiếp với khách hàng, cách tạo dựng tình cảm với khách hàng. Sau đó, ông ấy thỉnh thoảng lại mua đồ ăn mang đến công xưởng cho mọi người ăn.

Có câu nói rằng không đánh người đang cười, lại có câu nói rằng ăn của người ta thì miệng mềm, cầm của người ta thì tay ngắn, sau một hồi vận hành, mấy nhân viên bán hàng cũng không tiện làm trò xa lánh nữa, bầu không khí trong văn phòng cũng trở lại trạng thái thân thiện như trước.

Bạch Du cảm thấy Tất Nhất Phàm là người có thể co duỗi, cũng có thể hy sinh, có hy sinh mới có được.

Tất Nhất Phàm coi như đã vượt qua kỳ sát hạch của cô, cô định tháng sau sẽ thăng chức cho ông ấy, để ông ấy làm tổ trưởng nhóm kinh doanh.

Đối với đơn hàng của Kim Nhất Phu, tổng giá trị đơn hàng của anh ta là năm trăm nghìn đồng, tiền đặt cọc ba mươi phần trăm là một trăm năm mươi đồng, vì người nhà của Kim Nhất Phu đã không còn nên đơn hàng này cũng không còn nữa.

Còn về việc sau này cha của Kim Nhất Phu có đến đòi lại số tiền đặt cọc này hay không thì đợi người của họ đến rồi nói sau, Bạch Du không định chủ động trả lại, dù sao thì tội của cô không thể chịu uổng.

TBC

***

Sau khi Cảnh Anh nghe những lời đó của Bạch Du thì tâm trạng của cô ấy luôn không yên.

Cô ấy muốn thuyết phục mình quên chuyện này, coi như là một trò cười nhưng cô ấy không quên được thì cũng không có cách nào coi như trò đùa.

Tính cách này không giống như cô ấy khi bình thường, cũng ảnh hưởng tới cuộc sống và công việc của cô.

Ngay khi cô ấy định đi tìm Tô Lệnh Sâm nói chuyện thì mẹ của Tô Lệnh Sâm đã tới tìm trước.

Mặc dù cô ấy và Tô Lệnh Sâm đã nói chuyện mấy năm nhưng số lần gặp mặt cha mẹ của đối phương đếm trên đầu ngón tay, đã hai năm kể từ lần cuối gặp mẹ Tô.

Cô ấy không biết lần này mẹ Tô tới là có chuyện gì nhưng vẫn rất lễ phép mời đối phương vào nhà mình, rồi lại dùng trà thượng hạng pha cho bà ấy một tách trà, dĩ nhiên không phải cô ấy muốn lấy lòng đối phương mà là trong nhà chỉ có trà ngon.

Mũi và đôi mắt của Tô Lệnh Sâm rất giống mẹ Tô, nhưng kỳ lạ chính là dù Tô Lệnh Sâm là phái nam lại trông nhã nhặn hơn, ngược lại là mẹ Tô thoạt nhìn có hơi cứng rắn và hà khắc.

Dĩ nhiên, có lẽ là ý thức chủ quan của cô ấy đưa ra, bởi vì cảm thấy bà ấy hà khắc nên dáng dấp của bà ấy trông cứng rắn.

Mẹ Tô ngồi đối diện Cảnh Anh, sau khi thấy Cảnh Anh ngồi xuống mà ánh mắt vẫn không nhìn mình, giống như không coi bà ấy ra gì khiến trong lòng bà ấy lập tức bùng lên một ngọn lửa, nhưng lần này bà ấy tới là có chuyện muốn nhờ đối phương.

Nghĩ tới đây, bà ấy đè nén lửa giận xuống, tằng hắng một cái nói: "Lần này tôi tới đây là có chuyện muốn nhờ cô."

Cảnh Anh nghe vậy thì hơi nhướng chân mày: "Chuyện gì, mời thím nói."

Cô ấy biết mẹ Tô có tính cách mạnh mẽ, cho dù có đập vào tường thì bà ấy cũng không bao giờ qay đầu lại, có thể để bà ấy nói ra hai từ "làm ơn" này, chuyện này còn hiếm lạ hơn mặt trời mọc hướng tây.

Cô ấy lại muốn nghe xem bà ấy định nói gì.

Mẹ Tô dời m.ô.n.g trông rất không được tự nhiên: "Tôi biết, tôi không nên tới tìm cô, dù sao thì cũng là do tôi ép Tô Lệnh Sâm chia tay với cô, chỉ là… Tôi thật sự không còn cách nào, thằng bé gạt tôi và cha thằng bé xin tới Châu Phi với đoàn đại sứ Châu Phi, Châu Phi đấy, cái nơi đó vô cùng nghèo nàn, hơn nữa đều là những người không có ăn học…"

"Xoảng" một tiếng.

Cái tách trong tay Cảnh Anh rơi xuống đất, nước b.ắ.n tung tóe đầy đất, cái tách đánh vòng cuối cùng mới ngừng lại dưới chân mẹ Tô.

Lời mẹ Tô cứ như vậy bị cắt ngang, bà ấy nhìn cái tách trên đất rồi lại ngẩng đầu nhìn Cảnh Anh.

Mặc dù bà ấy không thích Cảnh Anh làm con dâu của mình nhưng không có nghĩa là bà ấy ghét Cảnh Anh, càng không có nghĩa là bà ấy sẽ từ chối sự ưu tú của Cảnh Anh, có lẽ cũng vì quá ưu tú nên bà ấy mới không thích.

Nhưng liều lĩnh giống như Cảnh Anh thì đây là lần đầu tiên bà ấy thấy.

Sắc mặt Cảnh Anh lập tức trở nên trắng bệnh: "Vừa rồi thím nói Lệnh Sâm chủ động xin đến Châu Phi với đoàn đại sứ ở Châu Phi?"

Mẹ Tô thấy cô ấy cũng qan tâm con trai mình, trong lòng bà ấy dễ chịu hơn một chút: "Đúng rồi, nhiều quốc gia như vậy thằng bé lại không chọn, hết lần nà tới lần khác chọn cái nơi như vậy, lần này tôi tới đây chính là muốn nhờ cô giúp khuyên thằng bé, thằng bé luôn nghe lời cô nhất."

Sinh đứa con trai này còn không bằng sinh thịt xá xíu!

Trước đây thì vì phụ nữ đối nghịch với người làm cha mẹ như họ, bây giờ lại vì phụ nữ mà ngay cả cha mẹ cũng không cần!

Không nói phí Châu Phi đó vừa nghèo vừa không an toàn, xa cách như vậy, một chuyến nhiều năm thế

này, họ còn không biết có sống tới cái năm đợi anh trở về không!

Cơ thể hồi còn trẻ đó của bà ấy không được tốt lắm, lúc sinh con trai lại tổn thương thân thể, dẫn đến sau này không thể mang thai được nữa, nếu bà ấy có nhiều con trai thì bà ấy cũng không quan tâm anh ấy muốn kết hôn với người phụ nữa nào!

Nhưng nếu con trai vẫn kiên trì muốn tới Châu Phi, vậy còn không bằng để cho con trai kết hôn với Cảnh Anh, dù gì người vẫn còn ở cạnh mình, muốn thấy lúc nào cũng có thể thấy, một khi tới Châu Phi thì thật sự không thấy được không chạm được, chính là muốn nghe giọng nói cũng không dễ.

Nghĩ tới đây, sự quyết tâm của mẹ Tô bắt đầu lung lay.

Cảnh Anh không biết suy nghĩ của mẹ Tô, cô ấy lấy lại tinh thần rồi lại khôi phục lại sự bình tĩnh trước đây: "Được, tôi sẽ tìm Lệnh Sâm nói chuyện."

Vốn dĩ cô ấy cho là những lời Bạch Du nói chỉ là chuyện hoang đường, nhưng sau khi nghe được lời mẹ Tô thì cả người cô ấy như thể bị sét đánh trúng.

Chẳng lẽ có tồn tại gì mà du hành xuyên không gian và các chiều không gian khác nhau sao?

Nếu thật sự đúng như Bạch Du nói, một khi Tô Lệnh Sâm tới Châu Phi thì họ sẽ bị chia cắt sống chết.

Nghĩ tới đây, Cảnh Anh không còn cách nào tỉnh táo được nữa.

Vừa tiễn mẹ Tô đi, cô ấy lập tức đi tìm Tô Lệnh Sâm.

***

“Giang Lâm! Bà nội! Mọi người đâu rồi?”

Bạch Du nhìn quanh bốn phía nhưng xung quanh trống rỗng, không có một bóng người.

Đây là đâu?

Tại sao cô lại xuất hiện ở đây?

Cô vỗ đầu nhưng chẳng nhớ ra được gì.

Ngay lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng cười rùng rợn, toàn thân cô nổi hết da gà rồi đột ngột quay lại nhìn…

“Kim Nhất Phu, sao lại là anh!”

Tay Kim Nhất Phu cầm một con rắn cạp nong, vai và mặt đầy nhện và bọ cạp, đứng phía sau cô nhìn cô một cách rùng rợn: “Chẳng lẽ cô cho là tôi c.h.ế.t rồi? Họ lừa cô đấy, tôi căn bản không chết.”

Cái lạnh như dòng điện lập tức truyền khắp toàn thân, cả người Bạch Du như bị đóng băng, cô muốn chạy trốn nhưng phát hiện chân mình không nhúc nhích được.

Kim Nhất Phu cầm con rắn bước từng bước về phía cô: “Khuôn mặt này của cô giống hệt mẹ tôi quá, nếu cắt nguyên vẹn xuống, có thể làm thành một con búp bê, nào, để các bảo bối của tôi nếm thử mùi vị của cô trước.”

Nói rồi anh ta ném con rắn cạp nong vào mặt Bạch Du…

“Đừng, Kim Nhất Phu, anh c.h.ế.t đi!”

Nghe thấy động tĩnh bên cạnh, Giang Lâm lập tức tỉnh dậy.

Nhưng Bạch Du vẫn chưa tỉnh, cô bị mắc kẹt trong cơn ác mộng, sự tuyệt vọng trong giọng nói của cô như một con d.a.o nhọn đ.â.m vào tim anh, khiến anh cảm thấy đau đớn chưa từng có.

Nhưng trước khi trở về đảo Quỳnh Châu, anh đã tham khảo ý kiến của một giáo sư từ Hồng Kông đến thành phố Quảng để trao đổi, đối phương khuyên rằng một khi bệnh nhân gặp ác mộng thì đừng vội đánh thức họ.

Chương 836: Chương 836

DTV-EBOOK

Tất nhiên vì bệnh nhân Bạch Du này chưa từng đến, hơn nữa khi đó cô vẫn chưa phát bệnh nên giáo sư đó cũng không thể đưa ra phương pháp điều trị thực tế.

Từ sau khi cô tỉnh lại, anh luôn để ý từng cử động của cô, mặc dù bề ngoài cô tỏ ra như đã hoàn toàn bình phục nhưng anh biết cô vẫn chưa bình phục và còn có chuyện giấu anh.

Chỉ là anh không ngờ rằng, trong mơ, Bạch Du lại phải trải qua nỗi kinh hoàng trong quá khứ một lần nữa.

Rốt cuộc anh phải dùng cách nào để cô biết rằng anh sẽ không để cô bị bất kỳ tổn thương nào nữa.

Sáng hôm sau thức dậy, Bạch Du cảm thấy đầu óc căng thẳng, tay chân rã rời.

Rõ ràng đã ngủ lâu như vậy nhưng lại còn mệt hơn cả lúc chưa ngủ.

Lúc đi làm, cô rẽ ngang vào bệnh viện nhưng khi bác sĩ hỏi cô tại sao đột nhiên mất vị giác, có phải đã trải qua chuyện gì không, cô đột nhiên không biết trả lời thế nào.

Cô không thể nói thật với bác sĩ về chuyện mình bị bắt cóc, đảo Quỳnh Châu này không lớn, cô không dám chắc bác sĩ sẽ không nói ra, một khi nói ra thì sẽ dần biến thành tin đồn.

Cô không dám đánh cược vào bản chất con người.

Cho nên cô đã bỏ chạy.

Đến công xưởng, Triệu Kí Thu cầm bản thiết kế tham gia Hội chợ Quảng đến.

Bạch Du xem kỹ từng tờ thiết kế, sau đó khen ngợi: “Rất tốt, vượt ngoài sức tưởng tượng của cháu.”

Nhưng Triệu Kí Thu không vui vì lời khen của cô, ngược lại còn lo lắng nói: “Sắc mặt cháu trông rất kém, có phải không nghỉ ngơi không?”

Bạch Du định lắc đầu, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng pháo nổ, cả người cô như chú nai con hoảng sợ, trực tiếp nhảy dựng lên khỏi ghế, đầu gối đập vào chân bàn khiến cái cốc bên cạnh bàn bị đổ, nước chảy xuống bàn làm ướt cả mặt bàn.

Một cơn đau nhói từ chân truyền đến, Bạch Du đau đến hít ngược một hơi, vội vàng dùng tay cứu vãn bản thiết kế.

Triệu Kí Thu cũng vội đến giúp nhưng so với sự hoảng loạn của Bạch Du thì bà ấy bình tĩnh hơn nhiều, bà ấy dựng lại cái cốc bị đổ rồi lấy giẻ lau và cây lau nhà đến lau bàn và sàn nhà.

Bạch Du: “Cảm ơn thím nhiều lắm thím Triệu, thật xấu hổ quá, vậy mà lại bị tiếng pháo nổ làm cho hoảng sợ.”

TBC

Triệu Kí Thu dịu dàng nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Cháu gái ngoan, dạo này cháu có chuyện gì không, nếu cháu tin tưởng thím thì có thể nói cho thím biết, có lẽ thím có thể giúp cháu.”

Thực ra, bà ấy đã sớm nhận ra Bạch Du có chút không ổn, đây không phải là lần đầu tiên cô bị hoảng sợ.

Ngày đầu tiên cô trở lại công xưởng đã bị tiếng cười của một công nhân làm cho sợ hãi, tiếng cười trong công xưởng hơi lớn một chút nhưng không đến mức đáng sợ.

Sau đó, cô lại bị một cây bút rơi từ trên bàn xuống làm cho sợ, bây giờ lại bị tiếng pháo nổ bên ngoài mà hoảng sợ, tiếng pháo nổ bên ngoài thực sự hơi đột ngột nhưng vì khoảng cách hơi xa, hơn nữa văn phòng ở tầng ba, ngay cả một đứa trẻ ở đây cũng chưa chắc đã bị dọa sợ.

Nhưng Bạch Du đã bị dọa sợ.

Điều này khác biệt rất lớn so với cô trước khi đến thành phố Quảng.

Hơn nữa, sắc mặt cô rất kém, tái nhợt không có sức sống, ánh mắt cũng không còn vẻ tự tin như trước, chưa kể đến quầng thâm quanh mắt, mọi thứ đều cho thấy một điều - trạng thái hiện tại của Bạch Du rất tệ.

Thực ra, khi Lại Mỹ Thanh một mình trở về từ thành phố Quảng thì bà ấy đã phát hiện ra một chút manh mối, chỉ là một là bà ấy không phải là người thích nghe ngóng chuyện riêng của người khác, hai là Lại Mỹ Thanh rất kín miệng, không hề để lộ chút tin tức nào.

Tuy nhiên, các triệu chứng của Lại Mỹ Thanh khi mới trở về có hơi giống Bạch Du, thường xuyên

hoảng hốt nhưng so ra thì Bạch Du nghiêm trọng hơn.

Bạch Du kinh ngạc nhìn bà ấy.

Cô còn tưởng mình đã che giấu rất tốt nhưng không ngờ vẫn bị phát hiện.

Thấy cô không lên tiếng, Triệu Kí Thu nói: "Nếu cháu có nỗi khổ không thể nói, hoặc tạm thời không muốn nói cũng không sao, đến khi nào cháu muốn nói, lại muốn tìm người tâm sự thì cháu có thể tìm thím."

Lời nói dịu dàng như làn gió xuân ấm áp, nhẹ nhàng xoa dịu lòng người.

Mũi Bạch Du hơi cay, gật đầu: "Được, cảm ơn thím Triệu, những bản thiết kế này không có vấn đề gì, có thể sản xuất mẫu luôn."

"Được, lát nữa thím sẽ đưa bản thiết kế cho phía xưởng."

Triệu Kí Thu nhận lấy bản thiết kế cô đưa, tự nhiên nhìn thấy cổ tay cô được băng bó dưới lớp áo dài tay nhưng trên mặt bà ấy không biểu lộ gì khác thường.

Tiếp đó, bà ấy bỏ bản thiết kế vào trong túi rồi lại lấy ra một ít bánh nướng từ một chiếc túi khác: "Hôm qua, đột nhiên Hiểu Đường nói muốn ăn bánh nướng nướng bằng than củi, sáng sớm thím đã dậy làm cho con bé, mấy cái này cho cháu nếm thử."

Nghe nói như vậy khiến trong lòng Bạch Du có hơi ghen tị với Ngũ Hiểu Đường khi có một người mẹ tốt

thế này, nhận lấy bánh nướng, cô nhìn thoáng qua rồi hỏi một cách kỳ lạ: “Sao màu bánh nướng này lại kỳ lạ thế, hơi xanh xanh, có phải làm bằng bột đậu xanh không ạ?”

Triệu Kí Thu lắc đầu: “Không phải, là dùng bột rau dền, rau dền là một loại rau dại, phơi khô rồi nghiền thành bột, trộn với bột mì làm thành bánh nướng, thím làm hai vị thịt tươi và trần bì, vị trần bì ăn vào ngọt ngọt, có thể có người không quen ăn.”

Bạch Du lại một lần nữa bày tỏ lòng cảm ơn: “Cảm ơn thím Triệu, ngửi thấy thơm quá, chắc chắn rất ngon, lát nữa cháu sẽ thử.”

Triệu Kí Thu mỉm cười rồi cầm bản thiết kế đi ra ngoài.

Triệu Kí Thu vừa đi, nụ cười trên mặt Bạch Du không thể duy trì được nữa.

Cô nhìn chiếc bánh nướng trên tay, rõ ràng là đặt dưới mũi có thể ngửi thấy mùi nhưng ăn vào miệng, sao lại không có chút mùi vị nào?

Cô ôm tâm lý có lẽ lần này sẽ ổn mà nếm thử một miếng nhưng cô vẫn thất vọng.

Thật sự là không có chút mùi vị nào, nhạt như nhai sáp.

Mặc dù vị giác vẫn chưa trở lại nhưng may mắn là những tin tức tốt khác lần lượt truyền đến.

Đầu tiên là đơn hàng của Kim Nhất Phu, cha anh ta đã cử người từ Hồng Kông sang, nói rằng tiền đặt cọc coi như là bồi thường cho việc cô bị bắt cóc, về cái c.h.ế.t của Kim Nhất Phu thì họ cũng sẽ không truy cứu, thậm chí còn không yêu cầu đưa t.h.i t.h.ể Kim

Nhất Phu về, chỉ nói để các cơ quan chức năng trong nước xử lý là được.

Vì vậy, số tiền đặt cọc một trăm năm mươi nghìn đó, cứ thế vào túi Bạch Du, công xưởng đã hoàn vốn ngay lập tức.

Tiếp theo, Lương Thiên Vũ đã bị bắt, cả tập đoàn đứng sau anh ta cũng bị triệt phá, giải cứu được không ít cô gái trẻ bị cưỡng bức, trong số đó có không ít nữ sinh.

Sau khi Lương Thiên Vũ bị bắt thì Giang Hựu Hàm nhanh chóng ly hôn với Lương Thiên Vũ, sau đó đưa con gái Ninh Ninh về Thủ đô, mặc dù Lâu Tú Anh bị liệt nhưng dù sao cô ta cũng là con gái nhà họ Giang, chỉ cần cô ta không tự chuốc lấy cái c.h.ế.t thì dù thế nào cũng không thiếu cô ta một miếng ăn.

Trải qua chuyện lần này, nghe nói Giang Hựu Hàm đã thay đổi rất nhiều, không chỉ hoàn toàn cắt đứt quan hệ với nhà họ Lương, mà khi về còn chủ động tìm ông Giang nhờ ông ấy giúp đỡ sắp xếp công việc.

Không giống như trước đây chỉ biết chơi bời lêu lổng, nghe nói bây giờ cô ta đi làm rất nghiêm túc, còn đổi họ con gái thành họ Giang, cô ta cũng sẽ về quê thăm mẹ mình là Lâu Tú Anh, chỉ là Giang Khởi Bang vẫn không chịu cho Lâu Tú Anh trở lại, còn tuyên bố sẽ ly hôn với Lâu Tú Anh.

Giang Hựu Hàm cũng không có cách nào, bây giờ cô ta vừa phải đi làm vừa phải chăm sóc con gái ốm yếu, không thể làm được nhiều việc cùng lúc, chỉ có thể để mẹ mình tiếp tục ở lại quê.

Lòng hiếu thảo thì có nhưng không nhiều.

Lâu Tú Anh tức đến mức suýt nữa thì bị đột quỵ lần thứ ba nhưng bà ta có tức giận cũng vô ích, bây giờ bà ta thậm chí còn không nói rõ được, càng đừng nói đến việc mắng chửi.

Cuối cùng là bên phía Âu Dương Văn Khiên cũng truyền đến tin tốt, từ khi Tân Tuệ Mi bị bắt vào, anh ta không ngừng chạy vạy quan hệ vì cô ấy, tháng 9 năm 1979, Bộ Tư Pháp khôi phục lại, anh ta lập tức lấy hết toàn bộ tiền tiết kiệm thuê luật sư để biện hộ cho cô ấy.

Chương 837: Chương 837

DTV-EBOOK

Vụ kiện này kéo dài hơn hai năm, cuối cùng cũng có tia hy vọng, rốt cuộc Tân Tuệ Mi được kết án phòng vệ quá đáng, bị phạt tám năm tù, dựa trên việc cô ấy biểu hiện tốt trong tù nên đã được giảm án hai năm, trước đó đã chấp hành án hơn bốn năm, nói cách khác, cô ấy chỉ cần chấp hành án thêm khoảng một năm rưỡi nữa là có thể ra tù.

Sau khi nghe phán quyết, Âu Dương Văn Khiên và Tân Tuệ Mi cách xa mọi người, cách xa khoảng cách mà rơi nước mắt với nhau nhưng không giống như trước đây, lần này là nước mắt vui mừng.

Gia đình Chúc Vệ Hâm không phục, còn muốn làm loạn nhưng mấy năm trôi qua, Âu Dương Văn Khiên không còn là bí thư xã nghèo không có quyền thế nữa, dưới sự lãnh đạo của anh ta, công xã Phi Ngư đã trở thành công xã giàu có nổi tiếng xa gần, nếu không phải bản thân anh ta không muốn rời khỏi công xã Phi Ngư thì anh ta đã thăng tiến từ lâu rồi.

Mặc dù vị trí của anh ta không thay đổi nhưng rất nhiều người vẫn rất nể mặt anh ta, người nhà họ Chúc vừa làm loạn, bên công an đã xuất động dọa cho người nhà họ Chúc sợ đến mức như chuột chạy qua đường, đến cả thở mạnh cũng không dám.

Còn con gái của Tân Tuệ Mi là Chúc Di, bốn năm trước đã đổi họ của mình thành họ Tân, sau đó với sự

tài trợ của Âu Dương Văn Khiên đã thi đỗ đại học, năm sau có thể tốt nghiệp và bắt đầu đi làm.

Mọi thứ đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Bạch Du vốn nghĩ rằng, chỉ cần ý chí của cô đủ mạnh mẽ thì nhất định có thể chiến thắng mọi khó khăn.

Nhưng cuối cùng cô đã đánh giá quá cao bản thân mình, chỉ cần nhắm mắt lại, hình ảnh của Kim Nhất Phu sẽ hiện ra trong đầu cô.

Cô biết rằng lúc này mình đang an toàn nhưng cô không thể kiểm soát được nỗi sợ hãi, lo lắng rằng sau khi ngủ thiếp đi, cô lại bị người ta bắt cóc đi một cách lặng lẽ như trước đây.

Để không khiến gia đình lo lắng, cô không dám nói với bất kỳ ai, càng không dám để họ phát hiện ra rằng mình đã mất vị giác, mỗi ngày ăn cơm đều phải diễn một vở kịch "ăn ngon lắm".

Cuối cùng, dưới một loạt áp lực thì bệnh của cô trở nên trầm trọng hơn.

Nửa đêm hôm đó, Giang Lâm đột nhiên nghe thấy tiếng động, người bên cạnh vừa động đậy, anh lập tức mở mắt ra, sau đó anh thấy Bạch Du nhắm mắt bước về phía tủ quần áo.

Anh không lên tiếng, động tác mau lẹ và nhẹ nhàng bước tới cạnh cô thì thấy cô mở tủ quần áo rồi lấy quần áo ra, sau đó tự mình chui vào.

Mắt Giang Lâm đỏ hoe, siết c.h.ặ.t t.a.y lại thành nắm đấm, các khớp ngón tay nắm chặt đến trắng bệch.

Sau khi cô chui vào tủ quần áo thì cô không tỉnh lại nhưng cũng không vì thế mà bình tĩnh lại, cô khóc trong mơ.

Giang Lâm không dám lay cô dậy, chỉ có thể tiến lại gần, nhẹ nhàng ôm đầu cô vào cánh tay mình.

Vài phút sau, cuối cùng Bạch Du cũng ngừng khóc, hơi thở cũng dần ổn định.

Giang Lâm nhìn đầu cô, ngón tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, sau đó duy trì tư thế này cho đến khi trời sáng.

TBC

Sau khi Bạch Du tỉnh lại, cô lập tức phát hiện ra có điều không ổn.

Khi nhận ra mình đang ở trong tủ quần áo, sắc mặt cô ngay lập tức trở nên tái nhợt, cô nhìn Giang Lâm đang ngồi xổm vì ôm cô mà tê cứng tay chân, giọng run run nói: “Tại sao… Em lại ở đây?”

Giang Lâm nhẹ nhàng vuốt tóc cô, cố gắng để giọng mình nghe thật bình tĩnh: “Không sao đâu, em chỉ bị bệnh tạm thời thôi, chúng ta đưa bà nội và hai đứa nhỏ về Thủ đô, sau đó anh sẽ đưa em tới Hồng Kông chữa bệnh, đừng lo lắng, em sẽ sớm khỏe lại thôi.”

Nghe vậy, sắc mặt Bạch Du càng trắng hơn, như thể m.á.u trên mặt cô bị rút đi ngay lập tức: “Em đã bệnh… Đến mức này rồi sao? Còn nữa, anh là quân nhân, sao anh lại có thể đưa em tới Hồng Kông chữa bệnh được?”

Cô hoàn toàn không nhớ tại sao mình lại ở trong tủ quần áo nhưng nhìn Giang Lâm như vậy, rõ ràng

là cô đã tự chạy đến đây sau khi ngủ thiếp đi.

Cô bị bệnh gì vậy?

Mộng du?

Chắc không phải, nếu chỉ là mộng du thì không cần phải đi Hồng Kông chữa bệnh, vậy thì chỉ có thể là bệnh nghiêm trọng hơn, cộng thêm việc cô mất vị giác…

Cô không kiềm chế được mà nghĩ đến hướng tuyệt vọng nhất, thân thể cũng không nhịn được mà run rẩy.

Giang Lâm bế cô lên, vì chân tê nên khi đứng dậy còn loạng choạng: “Đừng sợ, anh đã nghĩ kỹ rồi, sau khi anh giải ngũ thì không còn là quân nhân nữa, như vậy anh có thể đưa em đi Hồng Kông.”

Bạch Du lập tức lắc đầu: “Anh không được giải ngũ!”

Sự nghiệp của anh đang trong giai đoạn thăng tiến, nếu vì cô mà giải ngũ thì mọi nỗ lực trước đây của anh sẽ đổ sông đổ biển.

Giang Lâm nắm tay cô: “Với anh, không có gì quan trọng hơn em.”

Bạch Du: “Nhưng mà…”

Giang Lâm đưa tay ấn môi cô để ngắt lời cô: “Không có nhưng nhị gì cả, em phải đi chữa bệnh, bởi vì khi ở Thủ đô em đã xuất hiện triệu chứng này rồi, chỉ là mọi người giấu em thôi, bác sĩ nói chỉ cần không kích thích em thì sẽ không phát bệnh nhưng

tình hình của em bây giờ… Không thể trì hoãn nữa, chẳng lẽ nhẫn tâm bỏ rơi anh và con sao?”

Bạch Du trợn tròn mắt.

Khi ở Thủ đô cô đã có triệu chứng này rồi sao?

Sau đó, dưới sự kể lại chi tiết của Giang Lâm, cô mới biết được mình khủng khiếp thế nào sau khi phát bệnh, bây giờ chỉ là nhốt mình trong tủ quần áo, gặp ác mộng, mất vị giác nhưng sau này cô có dần dần không nhìn thấy, hoặc cả người trở nên điên loạn không?

Cô được sống lại một lần nữa, có người chồng tốt như vậy, có cô con gái đáng yêu như vậy, còn có gia đình đã thay đổi vận mệnh của cô, sao cô có thể nỡ lòng rời xa họ.

Cuối cùng, Bạch Du đồng ý với quyết định của Giang Lâm, tạm thời gác công việc sang một bên, sau đó tới Hồng Kông chữa bệnh.

Bà Bạch biết được cháu gái mình lại phát bệnh, ôm cô khóc một trận nhưng rất nhanh bà đã kiên cường lau nước mắt, sau đó để họ yên tâm đi Hồng Kông chữa bệnh, bà sẽ chăm sóc Minh Thư thật tốt.

Giang Lâm nói được làm được, ngay ngày hôm đó đã nộp đơn xin giải ngũ lên cấp trên.

Nhận được đơn xin giải ngũ của Giang Lâm, cấp trên không những không phê duyệt mà còn mắng anh té tát.

Chỉ là Giang Lâm đã hạ quyết tâm, mười con trâu cũng không kéo lại được, ủy viên chính trị Tôn vô cùng đau đầu.

Giang Lâm là một nhân tài hiếm có, hơn nữa để bồi dưỡng anh đã tốn rất nhiều tâm huyết, bọn họ nói thế nào cũng không thể để anh rời đi.

Đúng lúc bế tắc, phía Cảnh Anh truyền đến tin tốt.

Hóa ra Cảnh Anh biết tình hình của Bạch Du nên đã dùng mối quan hệ rộng lớn của cô ấy và nhà họ Cảnh, cuối cùng thuyết phục được vị giáo sư đến từ Hồng Kông ở lại thành phố Quảng chữa bệnh cho Bạch Du.

Như vậy, Giang Lâm chỉ cần xin nghỉ dài hạn, không cần giải ngũ.

Vì lý do sức khỏe nên Bạch Du không thể tham gia Hội chợ Quảng nữa, ngay cả công xưởng cũng không còn sức lực để quản lý.

Cô nghĩ đến việc công xưởng mới vừa khởi sắc đã phải đóng cửa như vậy, trong lòng rất không nỡ.

Khi Triệu Kí Thu và Vũ Bằng Hồng biết được chuyện, họ đã kiên quyết đứng ra.

Triệu Kí Thu: “Cháu gái ngoan, cháu cứ yên tâm đi chữa bệnh, công xưởng cứ giao cho thím, thím và Bằng Hồng sẽ quản lý công xưởng thật tốt cho cháu!”

Mũi Bạch Du lại cay cay: “Cảm ơn thím Triệu, cảm ơn mọi người, được quen biết mọi người là may mắn của cháu!”

Cô may mắn biết bao khi gặp được mọi người, may mắn biết bao khi được mọi người giúp đỡ.

Kể từ khi biết được tình trạng bệnh của mình, trái tim cô đã từng rơi xuống vực thẳm nhưng lúc này

đây, toàn thân cô như được tiếp thêm dũng khí và hy vọng.

Có rất nhiều người đang chờ cô khỏe lại, cô sao có thể từ bỏ được chứ?

Sau khi biết được cháu gái có thể chữa bệnh ở thành phố Quảng, bà Bạch cũng không muốn về Thủ đô nữa, mà theo luôn đến thành phố Quảng.

Vừa khéo Niệm Niệm và Minh Thư cũng có thể tiếp tục đi học ở thành phố Quảng.

Ngày 4 tháng 4 năm 1982, dưới sự tháp tùng của Giang Lâm và gia đình, Bạch Du nhập viện.

Chương 838: Chương 838

DTV-EBOOK

Thời gian trôi qua, thoắt cái đã trôi qua ba năm.

Ngày 4 tháng 4 năm 1985, Nữ hoàng Anh đã ký ban hành dự luật trao trả Hồng Kông.

Còn thành phố Quảng tháng 4, lại một lần nữa trở nên nhộn nhịp vì Hội chợ Quảng.

Trong khách sạn Bạch Thiên Nga, có hai nhà triển lãm vừa thưởng thức đồ ăn ngon vừa trò chuyện:

"Anh có nghe nói không? Năm nay công xưởng trang sức Thái Hồng cũng tham gia Hội chợ Quảng."

"Nghe tên này quen quen nhỉ? À, tôi nhớ ra rồi, đây không phải là công xưởng ngọc trai đã hợp tác với viện nghiên cứu để nuôi cấy ra ngọc trai vua sao?"

"Đúng là công xưởng ngọc trai đó, trước đây công xưởng trang sức Thái Hồng một mình một ngựa, dẫn đầu trong ngành nuôi cấy ngọc trai, tháng 4 năm 1982, công xưởng trang sức Thái Hồng đã ký được đơn hàng trị giá hai triệu, trở thành một trong những doanh nghiệp xuất khẩu lớn, ngay khi mọi người đều cho rằng công xưởng Thái Hồng chắc chắn sẽ tiến thêm một bước nữa thì họ lại đột nhiên hạ thấp giọng, sau đó không tham gia nhiều kỳ Hội chợ Quảng nữa, mặc dù vẫn nuôi cấy ngọc trai nhưng khí thế cuối cùng không bằng trước, không ngờ năm nay công xưởng Thái Hồng lại bắt đầu tham gia!"

“Tôi cũng biết chuyện này, tôi còn nghe được một số tin tức bên lề, nghe nói người sáng lập công xưởng Thái Hồng đã phát điên…”

Lời còn chưa dứt thì nghe thấy người ở bàn bên cạnh quay người nói: “Tôi nghe nói cô ấy mắc bệnh nan y, bệnh đến mức không thể xuống giường?”

Lại có một người nói: “Ồ, tôi nghe nói cô ấy g.i.ế.c người nên bị bắt và bị xử bắn!”

Mọi người: “…”

Mọi người vốn tưởng rằng mình mới là người có tin tức chính xác, không ngờ người này nói còn khoa trương hơn người kia, hơn nữa rất nhiều tin nghe rất vô lý, nếu đối phương thực sự g.i.ế.c người thì báo chắc chắn sẽ đưa tin.

Người đàn ông đầu tiên khơi mào cho câu chuyện này vẫy tay: “Được rồi, những thứ nghe nói này xem ra đều không đáng tin!”

Mặc dù mọi người đều cho rằng tin đồn không đáng tin nhưng ánh mắt chú ý vẫn không rời khỏi công xưởng trang sức Thái Hồng.

Là người từng nuôi cấy ra ngọc trai va, sau ba năm lại quay trở lại Hội chợ Quảng, mọi người đều rất tò mò, xem xem họ có còn tỏa sáng như trước đây hay là đã hết thời.

***

Một trường đua ngựa nào đó ở nước Anh.

Minh Thư cưỡi trên lưng ngựa, mặc bộ đồ cưỡi ngựa màu đỏ, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt trắng trẻo mịn màng của cô bé, nhuộm lên một quầng

sáng màu vàng nhạt, chỉ thấy khóe miệng cô bé hơi nhếch lên, cơ thể nhẹ nhàng xoay một vòng trên không trung, ngay khi chân cô bé sắp chạm đất thì cô bé đột nhiên nắm lấy đuôi con ngựa, mũi chân nhẹ nhàng điểm lên hàng rào, mượn lực đó, cô bé bật trở lại lưng ngựa.

Một động tác như vậy, khiến những người xung quanh gần như quên cả thở, không ai ngờ rằng một cô gái nhỏ đến từ phương Đông lại có kỹ thuật cưỡi ngựa điêu luyện đến vậy!

Chỉ có một người, vẻ mặt đầy tự hào.

"Ôi Chúa ơi, cô Cảnh, con gái nuôi của cô mới tập cưỡi ngựa chưa đầy một tuần sao? Thật là quá nghịch thiên!"

Gió nhẹ thổi trên khuôn mặt điềm tĩnh, ung dung và đoan trang của Cảnh An, khóe miệng cô ấy nở nụ cười, gật đầu: "Đúng vậy, nói chính xác thì chỉ mới tập năm ngày."

"Ôi Chúa ơi, đây quả thực là thiên tài!"

"Cô gái nhỏ này có năng khiếu cưỡi ngựa đáng tự hào, nếu được đào tạo bài bản, chắc chắn sẽ trở thành một nữ đua ngựa xuất sắc!"

Cảnh Anh không nói gì.

Cô ấy không nói rằng năng khiếu của Minh Thư không chỉ ở môn cưỡi ngựa, bảo bối của cô ấy là một thiên tài, những thứ mà người khác phải mất nhiều

thời gian mới học được thì cô bé luôn có thể dễ dàng nắm bắt.

Không phải cô ấy coi thường nghề đua ngựa, mà theo cô ấy, năng khiếu của Minh Thư có thể phát huy tác dụng quan trọng hơn, nếu chỉ làm một người đua ngựa thì đó là quá lãng phí tài năng.

Những lời khen ngợi không ngớt vang lên, khi bóng dáng cô gái nhỏ xuất hiện trước mặt mọi người thì mọi người lại một lần nữa khen ngợi cô gái nhỏ.

Chỉ thấy cô gái nhỏ nhảy xuống khỏi lưng ngựa, sau đó dùng tiếng Anh rất lưu loát để giao tiếp với một nhóm người nước ngoài, không chỉ thái độ đúng mực mà còn không mất bình tĩnh, hơn nữa cử chỉ hành động vô cùng khéo léo, nếu nói cô là công chúa nhỏ đến từ phương Đông thì ai cũng tin.

Nhưng khi cô gái nhỏ đến trước mặt Cảnh Anh thì cô bé lại đổi sang một bộ mặt khác, cô bé lao tới ôm lấy eo Cảnh Anh: "Mẹ nuôi, mẹ có chụp ảnh con cưỡi ngựa lúc nãy không? Con muốn mang về cho mẹ con xem!"

Cảnh Anh giả vờ ghen nói: "Trong lòng con chỉ có mẹ ruột, không có mẹ nuôi này, không được, mẹ ghen tị rồi."

Minh Thư nhón chân, ôm lấy cổ mẹ nuôi, sau đó hôn chụt một cái lên mặt cô ấy: "Trong lòng con có mẹ con, cũng có mẹ nuôi, còn có cha, cụ cố ngoại, cụ cố nội, còn có chị Niệm Niệm… Mọi người đều là người thân quan trọng nhất của con!"

Nếu trước đây có người nói với Cảnh Anh rằng sau này cô ấy sẽ thích trẻ con đến tận đáy lòng thì cô ấy

chắc chắn sẽ cười khẩy.

Cô ấy vốn không thích trẻ con, cô ấy cũng thấy tình mẫu tử của mình không đủ mãnh liệt, trước khi gặp Minh Thư, cô ấy chưa bao giờ chủ động bế trẻ con, ngay cả con của những anh chị em khác trong nhà.

Nhưng không hiểu sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy Minh Thư thì cô ấy đã cảm thấy rất có duyên với cô bé, cô gái nhỏ này hoàn toàn chiếm trọn trái tim cô ấy, vừa xinh đẹp vừa hiểu chuyện, lại còn có một bộ óc vô cùng thông minh, nếu đây là con gái của cô ấy thì cô ấy sẽ không hề chê bai.

Hơn ba năm trước, Bạch Du nói với cô ấy rằng Tô Lệnh Sâm sẽ c.h.ế.t ở Châu Phi, chỉ vì lời nói đó mà cô ấy đã giữ Tô Lệnh Sâm lại trong nước, sau đó hai người lại tái hợp, họ đã đăng ký kết hôn vào một năm trước.

Nhưng cô ấy nhận Minh Thư làm con nuôi là từ ba năm trước, mẹ Tô rất không hài lòng về điều này, bà ấy muốn hai vợ chồng họ nhận nuôi con của nhà họ Tô nhưng cô ấy không thích, cô ấy chỉ thích Minh Thư.

Nếu không phải là Minh Thư thì cô ấy không muốn đứa trẻ nào khác.

Lần này cô ấy đi theo đoàn sang nước Anh, cô ấy cũng đưa Minh Thư đi cùng, để cô bé ra ngoài nhìn thế giới, mở rộng tầm mắt nhưng cô gái nhỏ này lúc nào cũng nhắc đến mẹ ruột, thật khiến cô ấy phải ghen tị.

Ôi, một cô gái nhỏ thông minh xinh đẹp như vậy sao lại không phải do cô ấy sinh ra?

Hai ngày sau, Cảnh Anh đưa Minh Thư cùng đoàn lên máy bay về nước.

Máy bay bay lên cao, nửa đầu hành trình còn khá ổn định, đột nhiên thân máy bay bị trĩu xuống, tiếp viên vội vàng nhắc nhở mọi người trở về chỗ ngồi và thắt dây an toàn, đồng thời yêu cầu mọi người không được đi lại tùy ý, lời nói chưa dứt, máy bay lại tiếp tục hạ độ cao mạnh.

Một số hành khách và tiếp viên chưa kịp trở về chỗ ngồi đã bị ném lên trần máy bay, cảnh tượng này thực sự khiến mọi người hoảng sợ, trong máy bay tràn ngập tiếng la hét và tiếng khóc chói tai.

Cảnh Anh cũng không ngờ sẽ gặp phải luồng khí lưu nghiêm trọng như vậy, cô ấy lo lắng nhìn Minh Thư ngồi bên cạnh mình, đang định nhẹ nhàng an ủi cô bé thì không ngờ lại thấy cô bé đã ngủ thiếp đi, mắt nhắm nghiền, chỉ có điều dường như ngủ không yên, lông mi không ngừng run rẩy.

Cô ấy duỗi tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô bé trong lòng bàn tay mình, đồng thời cầu nguyện cho cơn xóc nảy này nhanh chóng qua đi.

Chắc chắn phải bình an vô sự, nếu không cô ấy không thể giải thích với Bạch Du được!

Còn Minh Thư lúc này lại bị mắc kẹt trong giấc mơ.

Đây là giấc mơ đáng sợ nhất mà cô bé từng gặp trong đời, không có giấc mơ nào khác.

Trong mơ, mẹ cô bé không lấy cha mà lấy em trai của cha cô bé, người chú năm được cho là đã mất tích nhiều năm - Giang Khải.

Nhưng người chú năm này là một kẻ xấu, chú năm cưới mẹ cô bé nhưng lại không đối xử tốt với mẹ cô bé, cùng với mẹ kế của chú năm bắt nạt mẹ cô bé, rõ ràng có máy giặt nhưng vẫn bắt mẹ giặt quần áo bằng tay cho họ, nhà rõ ràng có người giúp việc nấu cơm nhưng vẫn bắt mẹ phải tự tay làm, mẹ muốn đi thi đại học thì họ chế giễu, mẹ muốn đi làm thì họ lại ngăn cản, mẹ sống rất không vui khiến cô bé trông thấy vô cùng đau lòng.

Chương 839: Chương 839

DTV-EBOOK

Càng đáng ghét hơn là chú năm này còn cặp kè với chị họ của mẹ, sau khi đuổi mẹ ra ngoài thì một mình mẹ c.h.ế.t trong bệnh viện.

Còn cha cô bé cũng đáng thương không kém, năm 27 tuổi cha mất khi đang làm nhiệm vụ, còn chú cả, thím cả, ông ngoại… Họ đều đã chết.

Còn cô bé thì lại không có trong giấc mơ, cô bé không phải con của mẹ, cũng không phải con của cha… Thật quá đáng sợ!

Còn chị gái Niệm Niệm của cô bé thì còn thảm hơn, chị gái không được nhà họ Bạch nhận về mà bị đưa vào trại trẻ mồ côi, sau đó được một cặp vợ chồng không sinh được con nhận nuôi.

Nhưng cặp vợ chồng đó chính là cầm thú, người đàn ông đó đã làm nhục chị Niệm Niệm, còn khiến chị gái có thai. Hai vợ chồng sợ bị người khác phát hiện nên đã ném chị Niệm Niệm từ trên lầu xuống.

Đầu chị gái Niệm Niệm hướng xuống đất làm não vỡ tung tóe, thân hình nhỏ bé nằm co quắp trên mặt đất, m.á.u nhuộm đỏ chiếc váy trắng của chị gái.

Cặp vợ chồng súc sinh đó sau khi chị gái Niệm Niệm c.h.ế.t vẫn không tha cho chị gái, còn tung tin đồn chị gái cặp kè với lưu manh rồi làm cho có bầu, không còn mặt mũi gặp người khác nên mới nhảy lầu, mọi người đều khinh bỉ chị gái Niệm Niệm.

Giấc mơ kinh khủng như vậy nhưng Minh Thư lại cảm thấy đó không giống như mơ, bởi vì cô bé có thể cảm nhận được nỗi đau và sự giãy giụa của tất cả mọi người trong đó.

Sau khi máy bay ổn định, Minh Thư cũng vừa tỉnh dậy khỏi giấc mơ.

Cô bé mở mắt, đôi mắt to tròn như nho đen không còn vẻ rạng rỡ như ngày thường, đờ đẫn, trên hàng mi còn đọng lại những giọt nước mắt.

TBC

Cảnh Anh nghĩ cô bé bị dọa sợ, vừa nghe tiếp viên thông báo máy bay đã an toàn, cô ấy lập tức tháo dây an toàn rồi ôm cô bé vào lòng: “Thư Thư đừng sợ, mẹ nuôi ở đây.”

Nhưng Minh Thư vẫn không nhúc nhích, đôi mắt vẫn đờ đẫn, không chớp mắt khiến Cảnh Anh lo lắng vô cùng.

Cô ấy xin đồng nghiệp lọ tinh dầu gió, mở nắp nhẹ nhàng thoa lên thái dương và dưới mũi cô bé, cũng như sau hai tai, sau đó lại xin tiếp viên một cốc sữa, nhẹ nhàng dỗ cô bé uống: “Ngoan nào, có phải con gặp ác mộng không, hay là vừa nãy bị dọa sợ? Không sao đâu, chúng ta uống sữa đi, có mẹ nuôi ở đây, sẽ không để con xảy ra chuyện gì đâu.”

Có lẽ mùi tinh dầu gió kích thích đã có tác dụng, hoặc cũng có thể là lời nói của Cảnh Anh khiến Minh Thư cảm thấy an toàn, đôi mắt đờ đẫn của cô bé chuyển động, cuối cùng cũng tỉnh lại sau “ác mộng”, ôm chầm lấy mẹ nuôi: “Mẹ nuôi, con mơ thấy một giấc mơ rất đáng sợ, rất đáng sợ, trong mơ mọi người

đều rất thảm, cha mẹ, cụ cố, ông ngoại, còn có chị gái Niệm Niệm nữa, đều rất thảm."

Cảnh Anh nhẹ nhàng dỗ dành: "Không sao đâu, chỉ là mơ thôi mà, với lại mẹ nghe người ta nói, mơ đều ngược lại, mơ càng xấu thì ngoài đời càng tốt, con xem bây giờ cha mẹ con, cụ cố và những người khác không đều rất tốt sao?"

Nhưng Minh Thư lại lắc đầu: "Mẹ nói, trên đời này có thể tồn tại những không gian và chiều không gian khác nhau, giấc mơ vừa nãy quá chân thực, chân thực đến mức con cảm thấy chúng đã thực sự xảy ra, vì vậy con mới buồn như vậy."

Cô bé lo nếu giấc mơ đó là sự thật thì cha mẹ cô bé, còn có những người thân khác của cô bé sẽ rất đáng thương, cô bé cũng rất đáng thương vì cô bé không có cha mẹ, thậm chí cô bé còn không tồn tại trên thế gian này.

Cảnh Anh nghe vậy, lòng khẽ động, cô ấy nhớ lại chuyện Bạch Du kể với cô ấy về Tô Lệnh Sâm cách đây vài năm, vô thức ôm cô bé chặt hơn: "Có lẽ những gì con nói đều đúng nhưng chính vì cuộc sống ở một không gian khác không tốt đẹp nên chúng ta mới phải trân trọng cuộc sống hiện tại."

Đợi đến khi tâm trạng Minh Thư khá hơn một chút, cô ấy mới hỏi Minh Thư về những chuyện trong mơ.

Minh Thư cũng là một cô bé thông minh, cô bé đã sửa lại chuyện mẹ mình lấy chú năm, còn những chuyện khác thì kể lại hết.

Cô bé vô thức ghét chú năm và cô bé cũng biết nếu nói mẹ mình lấy chú năm, sẽ không tốt cho danh tiếng của mẹ, dù người trước mặt là mẹ nuôi mà cô bé rất yêu quý nhưng cô bé cũng không muốn làm hỏng danh tiếng của mẹ.

Cô bé thực sự rất yêu mẹ mình.

Bây giờ cô bé cũng rất nhớ mẹ.

Nghĩ đến mẹ, khóe mắt cô bé lại đỏ hoe, đôi môi nhỏ mím thành một đường thẳng, dáng vẻ đó như muốn nói "nhanh dỗ dành con đi, nếu không con sẽ khóc đấy".

Quả nhiên, Cảnh Anh vừa nhìn thấy dáng vẻ này của cô bé, lại ôm cô bé vào lòng dỗ dành.

Nhưng "giấc mơ" mà Minh Thư vừa kể cũng khiến cô ấy vô cùng chấn động, nếu đó thực sự là chuyện có thật xảy ra ở một chiều không gian khác thì Bạch Du và gia đình Bạch Du thật quá đáng thương.

May là Bạch Du ở chiều không gian này hạnh phúc hơn nhiều, dù gặp phải một số chuyện không tốt nhưng bên cạnh Bạch Du có Giang Lâm, có những người thân và bạn bè khác ủng hộ cô.

Mong rằng họ đều có thể sống tốt.

Nghĩ đến đây, Cảnh Anh không khỏi tự giễu bản thân, không biết từ bao giờ, cô ấy cũng trở nên "đa sầu đa cảm" như vậy.

Gạt bỏ những suy nghĩ không hay trong đầu, lần nữa mở mắt ra, cô lại trở thành Cảnh Anh kiên cường bình tĩnh như trước.

***

Lúc này, nhân vật chính mà hai bên nhắc đến là Bạch Du, hiện tại đang dựa vào ghế, mắt nhắm hờ.

Lại Mỹ Thanh tưởng cô ngủ rồi nên lén quay đầu liếc nhìn cô, đang nghĩ có nên lấy áo khoác đắp cho cô không, mặc dù thời tiết tháng tư không lạnh nhưng gió biển vẫn thổi liên tục, cô ấy lo tổng giám đốc Bạch sẽ bị cảm lạnh.

Đang nghĩ ngợi, Bạch Du cảm nhận được điều gì đó, mắt đột nhiên mở ra, chạm mắt với cô ấy.

Cô mặc một chiếc váy liền màu trắng, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu xuống hòa tan phần thân trên của cô vào trong ánh sáng, hai má cô ửng hồng, đôi mắt như chứa một dòng suối trong vắt, ánh sáng bao phủ, đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Cô ấy theo tổng giám đốc Bạch làm trợ lý đã gần bốn năm nhưng vẫn luôn bị vẻ đẹp của cô khuất phục.

Nhưng so với vẻ ngoài xinh đẹp của cô thì cô ấy càng không thể đoán được tâm tư của tổng giám đốc Bạch, vụ bắt cóc và bệnh tật ba năm trước không phá hủy cô mà lại còn khiến cô mạnh mẽ hơn, bây giờ cô làm việc càng thêm bình tĩnh và có chừng mực, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của cô, cũng khiến người ta càng không thể nhìn thấu nội tâm của cô.

Ban đầu Hội chợ Quảng sắp diễn ra, nên lúc này tổng giám đốc Bạch không định trở về đảo Quỳnh Châu nhưng công xưởng lại xảy ra một sự cố nghiêm trọng nên cô không thể không quay về.

Bạch Du thấy cô ấy ngây người nhìn mình, lông mày hơi nhướng lên: “Sao vậy?”

Lúc này Lại Mỹ Thanh lúc này mới hoàn hồn, vội vàng lắc đầu: “Không có gì, tôi tưởng cô ngủ rồi, đang nghĩ có nên lấy một chiếc áo khoác đắp cho cô không.”

Bạch Du nhẹ nhàng lắc đầu: “Không cần.”

Hai người không nói chuyện nữa, xung quanh lại yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng còi tàu và tiếng sóng biển đập vào thân tàu.

Bạch Du nhìn những con mòng biển bay lượn trên mặt biển, tâm trí dần trở về ba năm trước.

Ba năm trước vào ngày hôm nay, cô được gia đình đưa vào bệnh viện, cô vốn tưởng mình sẽ sớm được xuất viện nhưng lúc nghiêm trọng nhất, cô bị bệnh đến mức toàn thân co giật và đau đớn không kiểm soát được, phải ngủ trong tủ quần áo mới có cảm giác an toàn, nếu không sẽ sợ đến mức không thở được.

Nhưng kiểm tra sức khỏe thực tế của cô không phát hiện ra vấn đề gì, là cô bị rối loạn ám ảnh, cơ thể bị tinh thần kiểm soát.

Cô chìm đắm trong nỗi sợ hãi và tinh thần của chính mình nhưng cô không phải là người khổ sở nhất, người khổ sở nhất là những người bên cạnh cô, một ngày nọ, khi cô thoát khỏi ý thức thì đột nhiên phát hiện ra, Giang Lâm chưa đầy ba mươi tuổi không biết từ lúc nào đã có tóc bạc.

Khoảnh khắc đó, cô ôm anh khóc không thành tiếng.

Nếu không phải anh kiên định ở bên cô, hết lần này đến lần khác nói với cô rằng anh ở bên cô, có lẽ cô sẽ mãi mãi không khỏi.

Cô nhớ lại kiếp trước, thực ra đã có nhiều lần tỉnh dậy trong tủ quần áo nhưng cô tưởng mình bị mộng du, sau đó không đợi căn bệnh này trở nên nghiêm trọng hơn thì cô đã mất vì ung thư.

Chương 840: Chương 840

DTV-EBOOK

Còn kiếp này vì chuyện bị bắt cóc kích thích đến cô khiến bệnh tình của cô trở nên nghiêm trọng…

May mắn thay, mọi chuyện đã qua.

Một năm trước, cô đã xuất viện, chỉ là giáo sư Trịnh yêu cầu cô chủ yếu tĩnh dưỡng, không được tức giận, không được kích động, hơn nữa còn phải tiếp tục uống thuốc.

Mãi đến đầu năm nay, giáo sư Trịnh mới tuyên bố cô đã hoàn toàn khỏi bệnh, sau này không cần uống thuốc nữa.

Khoảnh khắc đó, cô ôm Giang Lâm khóc nức nở vì vui mừng, hốc mắt Giang Lâm cũng ươn ướt.

Từ năm ngoái, cô đã dần tiếp quản lại công việc kinh doanh của công xưởng, hai năm qua, Triệu Kí Thu, Vũ Bằng Hồng, còn có Dư Tiểu Kiệt và những người khác đã giúp cô quản lý công xưởng rất tốt, nếu không có họ thì công xưởng chắc chắn không thể duy trì được.

Nhưng vì tình hình sức khỏe của cô nên công xưởng đã áp dụng chiến lược phát triển khiêm tốn, không tham gia hội chợ triển lãm trang sức như Hội chợ Quảng, về thiết kế trang sức, mỗi quý chỉ tung ra một hoặc hai mẫu thiết kế mới, kế hoạch nuôi cấy ngọc trai nước biển cũng vì vậy mà bị hoãn lại.

Khi ngành nuôi cấy ngọc trai bước sang một trang mới, không ít người nhìn thấy lợi nhuận trong đó,

thế là đua nhau nuôi cấy ngọc trai, trong ba năm này, các công xưởng nuôi cấy ngọc trai mọc lên như nấm, nhà nước, liên doanh, tư nhân nở rộ khắp nơi.

Còn có người muốn dựa hơi danh tiếng của công xưởng trang sức Thái Hồng, thế là đặt tên là "công xưởng trang sức Cầu Vồng", "công xưởng trang sức Thái Hồng", "công xưởngtrang sức Thái Hồng", tóm lại là xoay quanh hai âm "Thái Hồng" mà làm bài. (cái đoạn này kiểu nó là dạng đồng âm á)

Đây chính là tác dụng phụ mà hiệu ứng thương hiệu mang lại, danh tiếng có rồi, đồng thời những kẻ bắt chước, chạy theo cũng kéo đến.

Sau khi Vũ Bằng Hồng và Dư Tiểu Kiệt biết được, tức đến không chịu được, từng muốn đến tận nơi dạy dỗ những công xưởng này, bắt họ đổi tên nhưng bị Triệu Kí Thu ngăn lại.

Triệu Kí Thu nói: "Giả thì không thành thật, thật thì không giả, ngọc trai tốt hay xấu không phải do tên công xưởng quyết định, mà là do chất lượng ngọc trai quyết định, người mua ngọc trai cũng không phải kẻ ngốc, họ tinh ranh hơn người, nếu khách hàng của chúng ta bị cướp mất, chắc chắn không phải vì tên mà là vì chất lượng của chúng ta không bằng người khác, cho nên chúng ta phải làm là tập trung toàn bộ sức lực vào việc nâng cao chất lượng ngọc trai, chứ không phải đặt vào những chuyện vặt vãnh này."

Phải nói rằng gừng càng già càng cay.

Triệu Kí Thu nhìn xa trông rộng hơn, cũng nhìn ra được bản chất của sự việc.

TBC

Bắt chước và chạy theo là những chuyện không thể ngăn cản, điều duy nhất có thể làm tốt, chính là kiểm soát chất lượng sản phẩm của mình.

Sau khi Vũ Bằng Hồng nghe lời của Triệu Kí Thu nói, đã tốt muốn tốt hơn, dồn hết thời gian và sức lực vào việc nuôi cấy ngọc trai, ngay trước đó không lâu, cậu ta đã nuôi cấy thành công ngọc trai Phật.

Sau khi cô vào bệnh viện, Ngũ Hiểu Đường cũng đưa đến thành phố Quảng để giáo sư Trịnh chữa trị nhưng bệnh của cô ấy không phải là chuyên môn của giáo sư Trịnh, sau khi bà ấy viết thư cho bạn mình rồi qua bạn xác định thì đã đổi cho Ngũ Hiểu Đường loại thuốc phù hợp hơn.

Ba năm trôi qua, hiện tại Ngũ Hiểu Đường đã rất ít khi phát bệnh, hơn nữa còn có thể giao tiếp ngắn với người lạ.

Vì cơ thể con gái tốt lên nên Triệu Kí Thu càng thêm cảm kích Bạch Du, cảm hứng cũng vì tâm trạng thoải mái mà bùng nổ, vẽ rất nhiều bản thiết kế khiến người ta kinh ngạc, vốn định nhân cơ hội Hội chợ Quảng lần này để gây tiếng vang, không ngờ một phần bản thiết kế lại bị tiết lộ ra ngoài.

Lúc này, trong công xưởng.

Lâm Hồng Mai ký tên và thời gian lên đơn xin nghỉ việc, cuối cùng kiểm tra lại một lượt, thấy không có sai sót, lúc này mới đứng dậy đi đến cửa văn phòng của Dư Tiểu Kiệt rồi dùng bàn tay sơn móng tay gõ cửa.

“Vào đi.”

Ba năm trôi qua, Dư Tiểu Kiệt có vẻ phát tướng hơn, không biết đã bôi bao nhiêu keo vuốt tóc, chải thành kiểu đầu hất ngược ra sau trông vừa có vẻ già dặn vừa khôn khéo, cũng chẳng trách Lâm Hồng Mai luôn mắng anh ấy là lão già gian xảo sau lưng.

Lúc này vừa bước vào, Lâm Hồng Mai đã nở nụ cười trên mặt, sau đó đưa đơn xin nghỉ việc qua nói: "Giám đốc Dư, đây là đơn xin nghỉ việc của tôi."

Dư Tiểu Kiệt ngẩng đầu nhìn cô ấy: "Cô muốn nghỉ việc, tại sao?"

Lâm Hồng Mai đặt đơn xin nghỉ việc lên bàn trước mặt anh ấy, nở một nụ cười e thẹn rồi lại đưa tay xoa bụng: "Tôi có thai rồi, anh cũng biết tuổi tôi không còn nhỏ, lần này khó khăn lắm mới mang thai, chồng và cha mẹ chồng tôi đều rất coi trọng đứa nhỏ trong bụng tôi nên không cho tôi làm việc quá vất vả, dù sao ở đây cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, chi bằng về dưỡng thai thì hơn."

Dư Tiểu Kiệt vừa nghe lời này, thiếu chút nữa là không nhịn được mà chửi thề.

Hồi đó cô ấy nói chồng mình lăng nhăng với người phụ nữ khác, cha mẹ chồng lại chê cô ấy không biết đẻ, cầu xin tổng giám đốc Bạch cho cô ấy vào công xưởng, sau khi vào công xưởng, cô ấy lại mơ tưởng làm chủ công xưởng, còn muốn đẩy người làm giám đốc này như ông ấy ra ngoài.

Tất nhiên cô ấy không thể thành công, thấy tổng giám đốc Bạch không đồng ý với yêu cầu của mình, cô ấy lại đưa tay vào bộ phận kinh doanh, cô ấy dựa

vào việc mình là sinh viên đại học, còn là sinh viên giỏi của khoa ngoại ngữ, lúc nào cũng tỏ ra vẻ cao ngạo, lúc thì khinh thường đồng nghiệp này không biết nói tiếng Anh, lúc thì chế giễu đồng nghiệp kia nói tiếng phổ thông không chuẩn, còn luôn coi thường khách hàng.

Cô ấy là sinh viên giỏi không sai nhưng cô ấy cũng thực sự cho anh ấy thấy thế nào là mắt cao hơn mày, cô ấy đến công xưởng gần hai năm, không nắm bắt được khách hàng mới nào, khách hàng cũ thì gần như bị cô ấy đắc tội hết, bây giờ muốn đi rồi, còn không quên giẫm công xưởng một cái, anh ấy dám nói rằng loại người như vậy đi đến đâu cũng không thể có tương lai gì!

Nếu như là hai năm trước, Dư Tiểu Kiệt chắc chắn sẽ không nhịn được mà mắng to nhưng sự trưởng thành trong hai năm này đã khiến anh ấy kiềm chế được tính khí của mình không ít: "Tôi không thể phê duyệt đơn xin nghỉ việc này."

Đôi lông mày được kẻ rất mảnh của Lâm Hồng Mai lập tức nhướng cao: "Tại sao không thể phê duyệt? Anh muốn giữ tôi lại không cho tôi đi sao?"

Dư Tiểu Kiệt hít sâu một hơi: "Cô là do Tổng giám đốc Bạch tuyển về, nếu cô muốn nghỉ việc, phải được Tổng giám đốc Bạch phê duyệt mới được, vừa hay hôm nay Tổng giám đốc Bạch sẽ về, cô đợi lát nữa nói với cô ấy đi."

Sắc mặt Lâm Hồng Mai đột nhiên trở nên tái nhợt, vẻ mặt không tin nói: "Bạch Du muốn về công xưởng sao? Chẳng phải cô ta điên rồi sao?"

Dư Tiểu Kiệt nhíu mày, quát lớn: “Cô nghe ai nói vậy!”

Lâm Hồng Mai giật mình, lúc này mới phát hiện mình nói sai nhưng cô ấy không định rút lại lời nói: “Chuyện mà ai cũng biết, không phải chỉ mình tôi nói, còn nữa, anh tốt nhất nên nhỏ giọng thôi, nếu làm đứa nhỏ trong bụng tôi sợ, tôi sẽ không tha cho anh đâu!”

Nói xong, cô rút lá đơn xin nghỉ việc trên bàn làm việc, quay người bỏ đi.

“…”

Dư Tiểu Kiệt tức đến nỗi n.g.ự.c phập phồng dữ dội, may mà cô ấy là phụ nữ, nếu không anh ấy đã không tha cho cô ấy dễ dàng như vậy!

Đối với câu nói “ai cũng biết” của Lâm Hồng Mai, anh ấy không tin một chữ.

Lâm Hồng Mai là đàn chị cùng trường với tổng giám đốc Bạch, cô ấy biết chuyện của tổng giám đốc Bạch cũng không có gì lạ nhưng trong công xưởng chỉ có vài người biết, mấy năm nay, họ luôn giữ kín như bưng, ngay cả tổ trưởng phòng kinh doanh là Tất Nhất Phàm cũng không biết, thế thì sao công xưởng có thể ai cũng biết được.

Tuy nhiên, công xưởng vừa mới có kẻ gian bên trong thì Lâm Hồng Mai đã vội vàng muốn đi, chẳng lẽ…

Lâm Hồng Mai trở lại chỗ ngồi, ném lá đơn xin nghỉ việc vào ngăn kéo, trong lòng không hiểu sao lại bất an.

Sao Bạch Du lại đột nhiên muốn quay về?

Với lại, chẳng phải cô điên rồi sao?

Cô ấy gặp Bạch Du ở bệnh viện vào năm trước, lúc đó cô ấy bị con hồ ly tinh bám lấy chồng mình đẩy ngã xuống cầu thang, dẫn đến sảy thai. Khi cô ấy nhìn thấy Bạch Du thì lúc đấy Bạch Du gầy đến chỉ còn da bọc xương, hai má hóp vào, tóc cũng trở nên rất thưa, như thể vừa trải qua một trận đại bệnh.

Chương 841: Chương 841

DTV-EBOOK

Cô ấy chưa bao giờ thấy Bạch Du như vậy, trong mắt cô ấy thì Bạch Du luôn là một nhân vật nổi tiếng xinh đẹp, lúc nào cũng cao hơn người khác, không ngờ Bạch Du cũng có một ngày sa sút như vậy.

Bạch Du nói với cô ấy rằng cô mắc một căn bệnh lạ, cần phải nhập viện một thời gian, mà lúc đó chồng cô ấy nhất quyết muốn ly hôn, cô ấy lại không có nơi nào để đi, cũng không tìm được công việc tốt, thấy Bạch Du bị bệnh không thể quản lý công xưởng, cô ấy lập tức muốn giúp Bạch Du, dù sao thì họ cũng là chị em tốt nghiệp cùng trường.

Cô ấy tốt bụng giúp đỡ nhưng Bạch Du lại giẫm đạp lên lòng tốt của cô ấy!

Bạch Du để cô ấy tới công xưởng làm nhân viên bán hàng!

Cô ấy là sinh viên tốt nghiệp Đại học Trung Sơn, đám mù chữ trong công xưởng đó có tư cách gì để đứng trên đầu cô ấy mà quản lý cô ấy?

Ví dụ như cái tên Dư Tiểu Kiệt, nghe nói anh ấy chỉ có bằng tốt nghiệp phổ thông, năm đó thi đại học thi hai lần đều không đỗ, một người như vậy mà cũng có thể làm giám đốc sao?

Còn tổ trưởng phòng kinh doanh Tất Nhất Phàm, ông ấy càng không ra gì, chỉ tốt nghiệp cấp hai!

Nhưng Bạch Du không để cô ấy làm giám đốc thì thôi, ngay cả chức tổ trưởng phòng kinh doanh cũng

không để cô ấy làm, chỉ để cô ấy làm nhân viên bán hàng, mà những năm gần đây công xưởng không tham gia Hội chợ Quảng, mẫu thiết kế mới lại ra rất chậm, hoàn toàn không thể so sánh với các công xưởng ngọc trai khác!

Cô ấy đến đây hai năm, ngoài lương cơ bản, số lần được hưởng hoa hồng chỉ đếm được trên đầu ngón tay!

Cô ấy tới để giúp Bạch Du nhưng cô ấy cũng phải sống, chứ không phải đến làm từ thiện, sau đó một lần đến thành phố Quảng, cô ấy đã lấy tiền đưa cho y tá ở bệnh viện đó để hỏi thăm tình hình của Bạch Du, không hỏi thì không biết, hỏi ra thì suýt nữa làm cô ấy rớt cả hàm.

Thế mà Bạch Du lại mắc bệnh tâm thần!

Thảo nào cô cứ ở trong bệnh viện không chịu ra, thảo nào cô không đến công xưởng được thì ra là cô bị điên!

Từ khi biết Bạch Du bị điên, cô ấy cũng không định ở lại công xưởng này nữa, đúng lúc đó cô ấy và mối tình đầu của mình là Hầu Kiến Minh gặp lại nhau, năm đó vừa tốt nghiệp họ đã chia tay, cô ấy được phân về quê nhà, Hầu Kiến Minh còn thảm hơn bị phân công đến một huyện nhỏ ở Tây Bắc để dạy học, cách nhau mấy nghìn dặm, họ đành phải chia tay.

Cô ấy trở về quê nhà, rất nhanh sau đó được gia đình sắp xếp cho đi xem mắt rồi kết hôn, lúc đầu đơn vị của cô ấy tốt hơn chồng cô ấy nên cả nhà chồng đều nâng niu cô ấy, sau đó chồng cô ấy nghỉ việc ra ngoài làm ăn kiếm được tiền, cả nhà họ bỗng chốc

vênh váo, tên đàn ông c.h.ế.t tiệt đó còn bao nuôi tiểu tam bên ngoài.

Cô ấy để bảo vệ địa vị của mình, đã không quản ngại đường xá xa xôi chạy đến thành phố Quảng tìm tiểu tam tính sổ, kết quả không những mất con mà còn bị ly hôn, sau đó gặp lại Hầu Kiến Minh thì ngọn lửa tình yêu trong họ lại bùng cháy.

Hầu Kiến Minh cũng nghỉ việc, chạy đến một công xưởng ngọc trai ở Thâm Quyến làm nhân viên bán hàng, sau khi biết tình hình của Bạch Du, Hầu Kiến Minh đã nghĩ ra một ý, nói xong chuyện này, anh ấy sẽ ly hôn với vợ ở quê rồi cưới cô ấy làm vợ.

Lúc đầu cô ấy còn không muốn làm vậy nhưng lúc này cô ấy đã mang thai, cô ấy quá muốn có một gia đình của riêng mình, có một đứa con của riêng mình nên cô ấy chỉ còn cách phụ lòng Bạch Du.

Nhưng lúc này nghĩ đến việc Bạch Du sắp trở về, trái tim cô ấy đập thình thịch.

Tuy nhiên cô ấy đã nhanh chóng bình tĩnh lại, cô ấy rất tự tin rằng mình không để lại bất kỳ bằng chứng hay nhược điểm nào, hơn nữa, cô ấy có nhược điểm của Bạch Du trong tay, nếu thực sự đến bước đó thì cô ấy vẫn có thể dùng bệnh tình của Bạch Du để đe dọa cô ấy.

Nghĩ đến đây, khóe miệng cô lại nhếch lên, sau đó cô ấy lấy một lọ ô mai từ trong ngăn kéo ra, mở nắp rồi lấy một viên cho vào miệng.

Thật chua, thật chua.

Con trai chua con gái cay, thai nhi này chắc chắn là con trai.

Nghe nói vợ của Hầu Kiến Minh ở quê chỉ sinh cho anh ấy một đứa con gái, có đứa con trai này thì cô ấy lại có thêm một lớp bảo vệ.

***

Lâm Hồng Mai tưởng sẽ thấy Bạch Du gầy trơ xương, mặt mày hốc hác như một năm rưỡi trước, lúc đầu cô đi ngược sáng vào khiến người ta không nhìn rõ mặt nhưng vòng eo lại thon thả, đôi chân dài miên man, dáng người yêu kiều động lòng người.

Lâm Hồng Mai hơi nhíu mày.

Ngay sau đó thấy Bạch Du bước vào bóng râm, cả người cũng trở nên rõ ràng, thấy sắc mặt cô hồng hào như hoa đào tháng ba, mặt mày trắng trẻo mịn màng như quả vải bóc vỏ, căng mọng đến nỗi chỉ cần véo một cái là có thể chảy nước.

So với một năm trước, Bạch Du không những không xấu đi mà còn thêm một chút khí chất lắng đọng của thời gian, đẹp đến mức không gì sánh được.

Thật không công bằng!

TBC

Lâm Hồng Mai nhíu mày thành hình chữ ” xuyên” sâu đậm.

Những người khác trong công xưởng nhìn thấy Bạch Du cũng vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ.

Bạch Du là người sáng lập công xưởng, là tổng giám đốc công xưởng nhưng lại “biến mất” trong ba năm, tất nhiên cô nói với công xưởng và bên ngoài

rằng cơ thể cô hơi khó chịu, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian ở thành phố Quảng.

Nhưng tĩnh dưỡng đã ba năm, dù Lại Mỹ Thanh thỉnh thoảng qua báo cáo tiến độ công việc, cũng không tránh khỏi khiến mọi người đồn đoán và nghi ngờ.

Bên ngoài có đủ loại đồn đoán, có người nói cô trốn đi để lén sinh con thứ hai, vì nhà nước đã không cho sinh con thứ hai nữa nhưng để sinh con trai cho nhà họ Giang nên cô đã trốn đi; cũng có người nói cô ấy bị ung thư, không còn sống được bao lâu nữa; thậm chí có người còn đoán rằng cô muốn ra nước ngoài sinh sống, những năm gần đây, số người ra nước ngoài ngày càng nhiều, nghe nói mặt trăng ở nước ngoài tròn hơn ở trong nước!

Gần đây còn có một lời đồn, nghe nói Bạch Du phát điên, bị nhốt vào bệnh viện tâm thần nên mới ba năm không xuất hiện, khoan hãy nói, còn có không ít người tin vào lời đồn này.

Nhưng đột nhiên Bạch Du lại xuất hiện, không chỉ trông không giống người điên, mà cũng không có bất kỳ dấu vết nào của việc sinh con thứ hai hoặc bị bệnh, điều này nói lên điều gì? Điều này nói lên rằng những phỏng đoán trước đây đều là vớ vẩn!

Ung thư cái gì, điên cái gì, có thấy người điên nào xinh đẹp như vậy không?

Triệu Kí Thu là người đầu tiên lấy lại tinh thần, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Sao cháu không nói với mọi người là hôm nay sẽ đến, biết sớm thì thím đã bảo người đi đón cháu rồi!”

Bạch Du cười nói: “Cháu cũng đâu phải trẻ con ba tuổi, cần gì người đi đón, huống chi còn có trợ lý Lại đi với cháu.”

Nói xong, cô nhìn mọi quanh người một vòng.

“Tôi biết ba năm nay tôi không đến công xưởng, bên ngoài có nhiều lời đồn đoán, nói tôi mắc bệnh nan y, công xưởng nợ tiền sắp phá sản, còn có người nói tôi g.i.ế.c người sắp bị xử bắn… Tóm lại là đủ thứ.”

Mọi người nghe vậy đều không nhịn được bật cười, tiếng cười này khiến bầu không khí cũng trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Mọi người tranh nhau kể lại những tin đồn nghe được cho Bạch Du nghe, Bạch Du cũng không ngăn cản, càng không tức giận, cứ để mọi người nói.

Đến khi mọi người nói gần hết, cô mới giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng: “Ba năm tôi không ở đây, nhờ có sự ủng hộ của mọi người, thiết kế Triệu, chủ nhiệm Vũ, còn có giám đốc Dư, cũng như từng công nhân của công xưởng, nhờ sự kiên trì và ủng hộ của mọi người, công xưởng trang sức Thái Hồng mới có thể kiên trì đến được ngày hôm nay, để bày tỏ lòng cảm ơn đối với mọi người, tôi tuyên bố - tháng này, tất cả mọi người đều được phát lương gấp đôi!”

Lời này vừa nói ra, mọi người xung quanh đều xôn xao!

“Tổng giám đốc Bạch thật hào phóng!”

“Tổng giám đốc Bạch vừa về, lòng tôi đã yên rồi, trước đây bên ngoài có không ít người nói công xưởng chúng ta sắp phá sản, người nhà tôi còn bảo

tôi nhanh chóng tìm việc khác, lúc đó tôi cũng rất do dự, may mà không đi!”

Chương 842: Chương 842

DTV-EBOOK

"Đúng vậy, may mà không đi, nếu không thì làm sao có lương gấp đôi để nhận!"

Mọi người không đi là vì công xưởng thực ra hoàn toàn không giống như sắp phá sản, số lượng ngọc trai nuôi cấy ngày càng nhiều, khách hàng vẫn đến đặt hàng, vẫn xuất hàng, quan trọng nhất là công xưởng chưa bao giờ chậm trả lương công nhân, đây là điều đáng quý nhất!

Các công xưởng khác thì hoặc chậm trả lương công nhân, hoặc nghĩ đủ mọi cách để trừ lương công nhân, phúc lợi thì không có nhưng công xưởng trang sức Thái Hồng từ năm đầu tiên thành lập đến nay chưa từng chậm trả lương của bất kỳ ai, ngay cả khi ba năm nay Bạch Du không đến công xưởng, phúc lợi vẫn được phát như thường!

Nhưng bây giờ Bạch Du đã trở lại, giống như Đông Hải Long Cung tìm lại được Định Hải Thần Châm, mọi người lập tức cảm thấy trụ cột của công xưởng đã trở về, cũng yên tâm rồi, huống chi còn được phát lương gấp đôi, có ông chủ nào hào phóng như tổng giám đốc Bạch!

Sau này ai còn dám nói công xưởng sắp phá sản, hoặc nói tổng giám đốc Bạch phát điên bị bệnh thì họ chắc chắn sẽ dùng nước bọt phun vào mặt họ!

Đợi một lúc, Bạch Du lại giơ tay lên, lần thứ hai ra hiệu cho mọi người im lặng: "Ngoài ra, lần này trở về, còn một việc rất quan trọng, đó là bắt nội gián!"

Lời này vừa nói ra đã khiến xung quanh im lặng vài giây, không một tiếng động.

Tiếp đó mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, tranh nhau thảo luận.

“Bắt nội gián! Tổng giám đốc Bạch, nội gián nào vậy?”

“Công xưởng lại có nội gián, đây là đang làm tổn hại đến lợi ích của mọi người, nếu để tôi biết là ai, tôi chắc chắn sẽ tát cho một cái!”

“Đúng vậy, ông chủ tốt như tổng giám đốc Bạch mà còn phản bội, đúng là đồ lồng lang dạ sói, tôi nguyền rủa kẻ đó sinh con không có lỗ đít!”

Nghe thấy tiếng chửi rủa không ngừng bên tai, Lâm Hồng Mai nắm chặt tay.

Nếu không sợ lộ tẩy thì cô ấy chắc chắn sẽ mắng lại, chính các người mới sinh con không có lỗ đít, cả nhà mấy người đều không có lỗ đít!

Nhưng không biết có phải cô ấy nhạy cảm hay không, cô ấy cảm thấy vừa rồi Bạch Du có vẻ như liếc về phía cô ấy.

“Bình tĩnh, Lâm Hồng Mai, bình tĩnh, Bạch Du không biết gì đâu và cô ta cũng sẽ không có bằng chứng đâu.”

TBC

Sắc mặt Bạch Du nghiêm lại: “Tháng này công xưởng chúng ta đã đăng ký tham gia Hội chợ Quảng, tên nội gián này đã đánh cắp thiết kế của chúng ta, những thiết kế đáng lẽ chỉ xuất hiện tại Hội chợ Quảng thì giờ đã lưu hành trên thị trường trước thời

hạn, hành vi này đã gây tổn hại rất lớn đến lợi ích của công xưởng chúng ta, gây ra thiệt hại lên đến hàng trăm nghìn, thậm chí hàng triệu!"

Mọi người nghe nói mất nhiều tiền như vậy thì lập tức hít một hơi lạnh.

Ở nơi không ai chú ý, nắm đ.ấ.m của Lâm Hồng Mai không kìm được mà run rẩy, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

"Tôi đếm đến ba, tốt nhất là người đó tự đứng ra đầu thú, nể tình xưa nghĩa cũ, tôi có thể mở một mắt nhắm một mắt, nếu không thì tôi đành phải báo công an, ba… Hai… Một…"

Giọng nói vừa dứt nhưng không có ai đứng ra.

Dường như Bạch Du cũng không bất ngờ, quay đầu nói với Lại Mỹ Thanh: "Đi báo công an đi."

Lại Mỹ Thanh gật đầu rồi lập tức quay người chạy ra ngoài.

Nửa giờ sau, hai đồng chí công an theo Lại Mỹ Thanh trở về.

Lâm Hồng Mai tưởng rằng công an đến chỉ là theo thủ tục tìm kiếm chứng cứ, theo lệ hỏi thăm mọi người, nhưng không có vật chứng, càng không có nhân chứng nên hỏi cũng bằng thừa.

Vì vậy, mặc dù có hơi hoảng hốt nhưng cô ấy vẫn có thể bình tĩnh.

Nhưng cô ấy không ngờ Bạch Du lại không theo lẽ thường, vừa nhìn thấy công an thì chỉ tay về phía cô ấy: "Hai đồng chí công an, nhân viên bán hàng của

công xưởng chúng tôi đã đánh cắp bản thiết kế của xưởng, khiến công xưởng thiệt hại hàng trăm nghìn lợi ích, tôi muốn báo án bắt cô ta!"

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Lâm Hồng Mai, trong mắt tràn đầy sự không tin.

Trong mắt mọi người, Lâm Hồng Mai chính là một cá nhân liên quan, cô ấy vừa đến đã tỏ ra rất kiêu ngạo, tự nhận mình là sinh viên đại học rồi lại nói mình là đàn chị của tổng giám đốc Bạch, còn nói lần này cô ấy đến là do tổng giám đốc Bạch mời cô ấy tới quản lý công xưởng.

Vì vậy, dù cô ấy thường khinh thường người khác, lại không chịu sự quản lý của cấp trên nên mọi người trong công xưởng đều không dám phàn nàn.

Nhưng mọi người không ngờ, người luôn miệng nói quan hệ thân thiết nhất với tổng giám đốc Bạch lại chính là nội gián!

Lâm Hồng Mai như con mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức nhảy dựng lên: "Cơm có thể ăn bừa nhưng lời không thể nói bừa, Bạch Du, cô có ý gì? Tôi từ bỏ công việc nhà nước phân công để đến cái nơi chim không thèm ỉa này giúp cô làm việc, cô báo đáp tôi như thế sao?"

Bạch Du nhìn cô ấy, trên mặt không khỏi thất vọng: "Thứ nhất, cô từ bỏ công việc nhà nước phân công không phải vì tôi, cô vì người chồng trước của cô. Thứ hai, cô đến đây làm việc cũng không phải tôi cầu xin cô, mà là lúc đó cô bị chồng cũ ly hôn, lại sảy thai mất việc, cầu xin tôi cho cô một công việc, tôi nể tình là bạn học nên mới cho cô vàocông xưởng làm

việc, thế mà cô lại đánh cắp thiết kế của công xưởng, tôi có lỗi gì với cô?"

Lâm Hồng Mai là đàn chị đầu tiên cô gặp khi đi báo danh ở Đại học Trung Sơn, lúc đó Lâm Hồng Mai rất nhiệt tình, dẫn cô đi báo danh, trên đường còn không ngừng giới thiệu cho cô những điểm tham quan của trường, cô vẫn luôn nhớ ơn cô ấy.

Chỉ là bọn họ không cùng khóa nên sau đó ít liên lạc, thỉnh thoảng gặp nhau ở trường thì sẽ trò chuyện vài câu, lúc ở trường, chuyện cô ấy và Hầu Kiến Minh ở bên nhau, cô cũng biết.

Nhưng cô không thích Hầu Kiến Minh, người này không chỉ mặt mũi nhọn hoắt như khỉ, mà ánh mắt nhìn người cũng mang theo một cảm giác khó chịu không nói nên lời nhưng đây là chuyện riêng tư, cô và Lâm Hồng Mai cũng không thân đến mức có thể nói chuyện này nên lúc đó cô chỉ chúc mừng đối phương.

Sau đó Lâm Hồng Mai tốt nghiệp trước, cô ấy và Hầu Kiến Minh cũng chia tay, vốn dĩ cô và Lâm Hồng Mai không phải bạn bè nên cũng không để lại cách thức liên lạc, cho đến hai năm trước, cô gặp Lâm Hồng Mai bị sảy thai ở bệnh viện.

Lúc đó cô ấy không chỉ bị sảy thai mà trên người và trên mặt còn có đủ loại vết thương lớn nhỏ, cô ấy bị chồng cũ bạo hành, lúc đó Lâm Hồng Mai khóc rất thảm, còn cầu xin cô giúp đỡ, cô mới nể tình Lâm Hồng Mai từng đối xử tốt với mình nên cô đã nhờ Cảnh Anh giúp đỡ chuyện này.

Nhờ vậy, Lâm Hồng Mai mới có thể ly hôn thuận lợi với chồng cũ và nhận được không ít tiền bồi

thường, tiểu tam đẩy người kia cũng phải chịu hình phạt thích đáng.

Sau đó Lâm Hồng Mai lại khóc lóc nói cô ấy không còn mặt mũi về quê, muốn tìm một công việc ở đây nhưng công việc không dễ tìm nên muốn đến công xưởng của cô làm việc.

Lúc đó cô thực ra muốn từ chối.

Cũng giống như cô không tán thành việc đi làm ở công ty của người thân hoặc người quen, tương tự, với tư cách là chủ, cô cũng không muốn tuyển người thân hoặc người quen, vì không dễ quản lý, quản nhiều thì đối phương sẽ cảm thấy cô coi thường họ, cao ngạo nhưng không quản lý thì lại không được.

Nhưng Lâm Hồng Mai khóc quá nhiều, cô nhớ trước đây cô ấy là một người khá cởi mở, không ngờ chỉ vài năm đã bị hôn nhân hủy hoại như vậy, cô nhớ tới chính mình ở kiếp trước, nhất thời động lòng trắc ẩn nên đã gật đầu đồng ý.

Sau đó cô cũng biết được những hành vi khác nhau của cô ấy ở công xưởng, chỉ là sau này sức khỏe cô không tốt nên không muốn quản chuyện công xưởng, cô đã nói với Dư Tiểu Kiệt rằng chỉ cần đối phương không làm gì tổn hại đến lợi ích của công xưởng thì hãy nhắm một mắt mở một mắt, đợi đến khi cô khỏe lại rồi nói sau.

Nhưng cô không ngờ Lâm Hồng Mai lại làm ra chuyện như vậy, cô cũng đã điều tra xem cô ấy đưa thiết kế cho ai. Vừa rồi cô nói như vậy là muốn cho đối phương một cơ hội cuối cùng nhưng đối phương không nắm bắt được.

Nghe Bạch Du nói xong, mọi người lại xôn xao một trận.

"Thật không biết xấu hổ! Cô ta cứ nói là Tổng giám đốc Bạch cầu xin cô ta đến công xưởng giúp đỡ, hóa ra là do bị chồng cũ bỏ rơi, mất việc mới đến đây!"

Chương 843: Chương 843

DTV-EBOOK

"Thật là đồ vong ơn bạc nghĩa! Tổng giám đốc Bạch cho cô ta công việc, cô ta không những không biết ơn mà còn cắn ngược lại, còn ăn cắp thiết kế của công xưởng, đồng chí công an, mau bắt con sói mắt trắng này lại!"

"Bắt lại! Bắt lại!"

Khuôn mặt Lâm Hồng Mai đỏ bừng: "Cô là xưởng trưởng của xưởng, cô nói gì thì mọi người cũng sẽ thiên vị cô, tôi sẽ tranh cãi với cô, cô đã nói tôi ăn cắp thiết kế của công xưởng, vậy vật chứng đâu, nhân chứng đâu?"

Bạch Du liếc nhìn Lại Mỹ Thanh.

Lại Mỹ Thanh lập tức lấy ra một tập tài liệu từ cặp công văn: "Đồng chí công an, đây là bằng chứng chúng tôi lấy từ cục điện thoại, từ tháng 10 năm ngoái đến nay, tổng cộng có bảy cuộc gọi từ công xưởng của chúng tôi đến công xưởng trang sức Cầu Vồng ở Thâm Quyến, trong đó có ba cuộc gọi diễn ra vào tháng trước."

Thời đại này điện thoại không có chức năng hiển thị số gọi đến, muốn tra cứu điện thoại gọi đến những nơi nào thì chỉ có thể đến cục điện thoại.

Công xưởng trang sức Cầu Vồng kia, không chỉ bắt chước tên của họ mà thủ đoạn cũng rất hèn hạ, Bạch Du đã cho người điều tra rõ ràng vào tháng 9 năm

ngoái, Hầu Kiến Minh đã vào làm việc tại công xưởng trang sức này.

Nghe nói như vậy, sắc mặt Lâm Hồng Mai lại tái đi ba phần nhưng cô ấy vẫn muốn giãy dụa: "Công xưởng có nhiều người như vậy, sao cô biết chắc là do tôi gọi đi?"

TBC

Bạch Du liếc nhìn cô ấy, quay người nói: "Tạ An Thịnh, cháu có thể ra đây rồi."

Tạ An Thịnh?

Không phải là con trai của Tôn Tường Vy sao?

Những người trong công xưởng biết Tạ An Thịnh là vì từ khi Bạch Du vào bênh viện, Tôn Tường Vy lo lắng những người trong công xưởng sẽ gây chuyện nên thường đưa con trai tới công xưởng để "răn đe" mọi người, để mọi người biết rằng dù Bạch Du không có ở công xưởng nhưng cô cũng có bạn bè giám sát họ.

Tạ An Thịnh thường theo mẹ Tôn Tường Vy đến đây, tính cách lại rất hoạt bát, tuổi còn nhỏ nhưng lại nói chuyện được với tất cả người lớn nên nhiều người đều biết cậu bé.

Bach Du vừa dứt lời thì Tạ An Thịnh đã phát ra âm thanh "reng reng reng…" của kịch từ bên ngoài xông vào, rồi bắt đầu màn biểu diễn của mình…

Chỉ thấy cậu bé bước tới cạnh điện thoại rồi cầm lấy điện thoại, tay vặn dây điện thoại, giọng nũng nịu: "Kiến Minh, em nhớ anh quá, anh định khi nào ly hôn với bà vợ quê mùa kia? Em không quan tâm,

người ta đã trao thân cho anh rồi, người ta giờ là của anh rồi, anh nhất định phải cưới em!"

Mọi người: "…"

Bạch Du: "…"

Lâm Hồng Mai: "…"

Màn biểu diễn này vô cùng sống động nhưng không thể không nói là rất khó coi.

Nhưng Tạ An Thịnh không hề bị ảnh hưởng, ngay sau đó lại đổi sang một vẻ khác, giọng trầm xuống: "Kiến Minh, em đã làm theo lời anh dặn, sao chép toàn bộ thiết kế, lát nữa em sẽ đến bưu điện gửi cho anh, vậy anh định khi nào đến cưới em, em sốt ruột quá, em có thai rồi!"

Tiếp đó lại đổi thành giọng nũng nịu, eo lắc lư: "Dạo này em thích ăn đồ chua lắm, em nói cho anh biết, đứa trong bụng em chắc chắn là con trai, trước đây em không ăn đồ chua chút nào nhưng giờ em thấy đồ chua là ăn không ngừng, trong ngăn kéo bàn làm việc của em toàn là ô mai… Đồ ngốc, em nhớ cây gậy như ý của anh quá…"

Mọi người: "…"

Nếu nói tiếp nữa thì hơi không phù hợp với trẻ em.

Đồng chí công an vội ho một tiếng, ngắt lời biểu diễn của Tạ An Thịnh: "Người bạn nhỏ này, cháu có thể nói cho chú biết, cháu vừa bắt chước ai không?"

Tạ An Thịnh đột nhiên bị ngắt lời biểu diễn, còn có chút luyến tiếc nhưng cậu bé vẫn rất nghe lời đồng chí công an, chỉ tay vào Lâm Hồng Mai nói:

“Đây ạ, có lúc mẹ cháu không rảnh đến công xưởng tuần tra nên cử cháu đến đây lén lút, cháu thấy người phụ nữ này dùng trộm điện thoại của công xưởng gọi điện cho tình nhân, còn ăn cắp thiết kế của công xưởng!”

Lý do bây giờ mới nói ra là vì dạo trước Tôn Tường Vy rất bận, mặc dù nghe con trai kể chuyện này nhưng không để ý thấy có gì không ổn, vì thế, cô ta rất tự trách.

Lâm Hồng Mai nghe vậy thì hai chân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất.

Cô ấy xong đời rồi.

Cô ấy tưởng mình làm kín kẽ, không ngờ lại để lại dấu vết khắp nơi.

Lúc đầu cô ấy không nên vì tham rẻ mà gọi điện trong công xưởng, cô ấy nên ra ngoài gọi điện, như vậy sẽ không để cho đứa nhóc này nghe thấy.

Vật chứng, lời khai đều đầy đủ, đồng chí công an nhanh chóng đưa người đi.

“Bạch Du, tôi sai rồi, tôi thực sự biết sai rồi… Xin cô cho tôi một cơ hội nữa…”

Lâm Hồng Mai còn muốn cầu xin Bạch Du nhưng thậm chí Bạch Du còn không thèm liếc mắt nhìn cô ấy.

“Đáng đời!”

Mọi người hướng về bóng lưng của Lâm Hồng Mai chửi rủa.

Sau khi Lâm Hồng Mai bị bắt đi, Bạch Du cho công xưởng trở lại làm việc.

Triệu Kí Thu đến văn phòng của Bạch Du, vẻ mặt đầy áy náy: "Thực ra là lỗi của thím, bình thường thím đều khóa bản thiết kế trong tủ, hôm đó Hiểu Đường đột nhiên phát bệnh, thím vội quá nên quên mất, nếu không phải vì thím..."

Bạch Du ngắt lời bà ấy: "Thím Triệu, không phải lỗi của thím, lòng người khó đoán, hơn nữa chuyện đã qua rồi, thím cũng đừng tự trách."

Triệu Kí Thu: "Công xưởng trang sức Cầu Vồng kia, cứ thế mà bỏ qua sao?"

Khóe miệng Bạch Du hơi cong lên: "Tất nhiên không thể cứ thế mà bỏ qua, họ cạnh tranh không lành mạnh, cháu đã báo cáo họ với các cơ quan chức năng, loại người làm ăn gian dối như vậy không đáng để chúng ta lãng phí thời gian, chúng ta vẫn nên tập trung vào Hội chợ Quảng sắp tới."

Triệu Kí Thu gật đầu: "Được!"

Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, tràn ngập cả căn phòng, cây hồng môn bên cửa sổ đỏ rực như lửa, tựa như ngọn lửa đang cháy, rực rỡ và đỏ thắm.

Còn văn phòng trống trải ba năm này, cuối cùng cũng đợi được chủ nhân của nó trở về.

***

Trong sự mong đợi của mọi người, rốt cuộc Hội chợ Quảng cũng được tổ chức đúng như dự kiến.

Tất cả những người biết về quá khứ của công xưởng trang sức Thái Hồng đều âm thầm chú ý đến

nhà triển lãm này.

Trước đây, Bạch Du đã thu hút sự chú ý của mọi người bằng một chiếc kèn suona, còn lần này, khi cô vừa bước vào, mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía cô.

Chỉ thấy cô mặc một chiếc sườn xám màu lam ngọc làm tôn lên những đường cong hoàn hảo của cô, thể hiện vẻ đẹp dịu dàng của người phụ nữ phương Đông nhưng đó không phải là điểm chính, điểm chính là chiếc vòng cổ ngọc trai và đôi hoa tai cô đeo giống hệt với phụ kiện của một quan chức cấp cao trong đoàn đại biểu thăm nước Anh cách đây không lâu.

"Tôi nhớ chiếc vòng cổ mà cô Cảnh đeo chính là kiểu này, tôi nhớ rất rõ, đặc biệt là sự trang trọng, lúc đó tôi nhìn thấy đã rất thích, chiếc vòng cổ của cô Cảnh, chẳng lẽ do công xưởng trang sức Thái Hồng thiết kế đi?"

"Không thể nào, nghe nói phụ kiện của Bộ Ngoại giao đều có công xưởng chuyên dụng hợp tác, công xưởng trang sức Thái Hồng hẳn là chưa đủ tư cách đâu?"

"Sao lại không đủ tư cách? Trước đây, vua ngọc trai chính là do công xưởng trang sức Thái Hồng nuôi cấy, mặc dù ba năm nay họ không cho ra mắt thiết kế đặc biệt nào nhưng những thiết kế trước đó của họ cho đến bây giờ vẫn là hàng bán chạy!"

"Mọi người đừng cãi nhau nữa, hỏi là biết ngay mà!"

Mọi người vội vàng vây quanh, sau đó quả nhiên nhìn thấy trên gian hàng của họ chiếc vòng cổ và đôi

hoa tai mà cô Cảnh đeo, được đặt ở vị trí dễ thấy nhất như một tác phẩm chủ đạo, mọi người vừa bước vào đã nhìn thấy.

Mọi người vẫn chưa chắc chắn nên họ đã hỏi Bạch Du.

Bạch Du cười nói: "Đúng vậy, chiếc vòng cổ và đôi hoa tai mà cô Cảnh đeo trong chuyến thăm nocws Anh lần này đều do công xưởng trang sức Thái Hồng của chúng tôi thiết kế và chế tác, cô Cảnh cũng đã đạt được thỏa thuận hợp tác lâu dài với công xưởng của chúng tôi."

Lời này vừa nói ra khiến xung quanh đều xôn xao!

Công xưởng trang sức Thái Hồng cũng đột nhiên nâng cao vị thế, trở thành ông lớn trong ngành mà mọi người mong muốn mà không thể với tới.

"Tổng giám đốc Bạch, tôi muốn đặt ba nghìn bộ vòng cổ và hoa tai này!"

"Tôi muốn năm nghìn bộ!"

Chương 844: Chương 844

DTV-EBOOK

"Tôi cũng muốn..."

Những người ngửi thấy mùi cơ hội không còn thời gian để ghen tị với Bạch Du, họ quyết định đặt hàng ngay, họ chắc chắn rằng chiếc vòng cổ và đôi hoa tai này sẽ nổi và cháy hàng hơn những mẫu trước, họ phải chiếm lĩnh thị trường!

Nhân viên bán hàng bận rộn đến nỗi chân không chạm đất, thậm chí không có thời gian uống nước, cổ họng khản đặc vì báo giá, tay ghi đơn hàng đến mỏi nhừ nhưng trong lòng mỗi người đều vui sướng đến mức muốn vỡ tung và mũi thì cay cay.

Quá không dễ dàng.

Trong ba năm này, vì công xưởng ngừng mở rộng thị trường, mặc dù họ có những khách hàng cũ, thỉnh thoảng cũng có khách hàng mới chủ động đến nhưng so với các công xưởng ngọc trai mới thành lập, họ lại bị bỏ xa.

Có không ít người khuyên họ rời đi nhưng cả năm người họ đều không ai đi.

Vào lúc khó khăn nhất của họ, Tổng giám đốc Bạch đã cưu mang họ, giờ Tổng giám đốc Bạch gặp khó khăn, sao họ có thể làm chuyện vong ân bội nghĩa được?

Bây giờ, cảnh tượng náo nhiệt này cho họ biết rằng sự kiên trì của họ là xứng đáng.

Sau ba năm, công xưởng trang sức Thái Hồng một lần nữa đón chào sự bùng nổ.

***

Thấy công việc kinh doanh khởi sắc, Bạch Du lặng lẽ rời khỏi hội trường.

Hôm nay là ngày con gái bảo bối của cô trở về nước.

TBC

Tuy công việc kinh doanh quan trọng nhưng con gái còn quan trọng hơn.

Cô vừa bước ra khỏi hội trường thì thấy Giang Lâm dắt Minh Thư đứng ở vỉa hè đối diện.

Bạch Du vừa nhìn thấy họ đã nở nụ cười nói: “Mọi người đợi đó, em sang ngay.”

“Không, mẹ ơi, mẹ cứ ở đó, con và cha sang!”

Minh Thư như một chú chim nhỏ tung cánh bay về phía cô.

Bạch Du ngồi xổm xuống, dang rộng vòng tay ôm lấy đứa con bé bỏng của mình: “Bảo bối, chào mừng con về nhà.”

Minh Thư ôm lấy mặt mẹ, dùng sức hôn lên má mẹ một cái: “Mẹ ơi, cảm ơn mẹ đã làm mẹ của con!”

Cô bé đã bàn bạc với mẹ nuôi, quyết định không nói với mẹ về giấc mơ đó.

Bất kể giấc mơ đó là thật hay giả, nếu nói cho mẹ biết thì mẹ sẽ rất buồn.

Cô bé không muốn mẹ buồn.

Và mẹ nuôi nói đúng, bây giờ cô bé rất hạnh phúc vì cô bé là con gái của cha mẹ.

Trái tim Bạch Du rung động, nụ cười trên khóe miệng càng rạng rỡ: "Mẹ cũng cảm ơn con, cảm ơn con đã làm con gái của mẹ."

Kiếp trước cô không có con, đây chính là bảo bối mà cô cầu xin cả hai kiếp.

Giang Lâm đi theo sau con gái, anh mặc một cái áo sơ mi trắng, ánh nắng vàng buổi sáng rọi vào bên má anh, trong mắt anh có ánh sáng, giữa quầng sáng chỉ có bóng dáng của một người.

Ánh mắt Bạch Du dừng lại trên mái tóc đen của anh, mũi hơi cay.

Minh Thư đứng dậy khỏi lòng mẹ rồi một tay nắm tay mẹ, một tay nắm tay cha: "Cha ơi, mẹ ơi, cha mẹ nhìn cái bóng trên mặt đất kìa, có giống một vòng tròn không?"

Bạch Du và Giang Lâm nhìn lại, ba người họ nắm tay nhau, cái bóng in trên mặt đất thực sự rất giống một vòng tròn.

Bạch Du nhìn xuống mặt đất, nụ cười trên khóe miệng càng đậm hơn: "Thật sự rất giống một vòng tròn." Một vòng tròn viên mãn.

Giang Lâm cũng gật đầu.

Ngay lúc này, bụng Minh Thư phát ra tiếng "ọc ọc" đói bụng.

Bạch Du không nhịn được cười, duỗi tay véo mũi cô bé: "Bảo bối đói rồi à?"

Khuôn mặt Minh Thư đỏ bừng, chớp đôi mắt to tròn như nho nước: “Mẹ ơi, con muốn ăn bánh thiên nga bào ngư của khách sạn Bạch Thiên Nga.”

Bạch Du: “Được, vậy chúng ta đến khách sạn Bạch Thiên Nga.”

Khách sạn Bạch Thiên Nga khai trương vào tháng 2 năm 1983, không chỉ là khách sạn năm sao đầu tiên trong nước mà còn là biểu tượng của cải cách mở cửa, thu hút vốn đầu tư nước ngoài, cô nhớ năm sau 1986, Nữ hoàng Anh còn ngồi xe Rolls-Royce đến khách sạn Bạch Thiên Nga để ăn heo sữa quay.

Bánh thiên nga bào ngư mà Minh Thư nói đến là một loại đồ chiên có hình dáng giống thiên nga, vỏ ngoài rất giòn, ăn vào rất có tầng thứ, bên trong là một con bào ngư nhỏ, ăn khi còn nóng rất thơm.

Tất nhiên, đồ của khách sạn Bạch Thiên Nga không hề rẻ nhưng đắt thì đắt, chỉ cần con gái thích thì cô sẽ đồng ý.

“Được.”

Vợ và con gái đều thích, đương nhiên Giang Lâm càng không có ý kiến.

Bạch Du và Giang Lâm mỗi người nắm một tay Minh Thư, cả nhà ba người đi về phía trạm xe buýt gần đó.

“Mẹ ơi, cha ơi, con đã biết lớn lên con sẽ làm gì rồi.”

“Vậy con muốn làm gì?”

“Con muốn làm bác sĩ, làm bác sĩ giỏi nhất thế giới!”

“Bảo bối thật tuyệt, cha mẹ tin rằng con chắc chắn có thể làm được.”

Ánh nắng tháng tư ấm áp và dịu dàng, chiếu xuống ấm áp, Minh Thư nắm tay cha mẹ, nụ cười trên khuôn mặt rạng rỡ hơn cả ánh nắng, rực rỡ hơn cả bông vải ven đường.

Trước đây cô bé muốn trở thành một nhà toán học nhưng kể từ sau khi có giấc mơ đó, cô bé không muốn trở thành một nhà toán học nữa, trong mơ mẹ cô bé bị bệnh, ngoài đời mẹ cô bé cũng từng bị bệnh.

Cho nên cô bé muốn trở thành một bác sĩ.

Cô bé muốn mẹ mình - sống lâu trăm tuổi.

Chương 845: Chương 845

DTV-EBOOK

Bên bờ sông Vong Xuyên.

Một bóng người ngồi lẻ loi ở đó.

Đột nhiên, một cái đầu nhô lên từ trong sông, một con ma ướt sũng bước ra khỏi sông rồi ngồi xuống bên cạnh bóng người đó.

"Anh đang đợi ai vậy?" Con ma ướt sũng hỏi.

Bóng người đó hoàn hồn, gật đầu: "Đúng vậy, tôi đang đợi một người, à, tôi tên là Cát Đại Xuyên, còn anh thì sao?"

Con ma ướt sũng nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu: "Không nhớ nữa, tôi không nhớ tên mình, không nhớ tại sao mình lại ở đây, họ nói rằng ở đây lâu rồi thì anh sẽ quên hết mọi thứ, kể cả người anh đang đợi."

Cát Đại Xuyên nhìn dòng nước sông màu vàng máu, lắc đầu: "Không đâu, tôi sẽ không quên cô ấy."

Yêu một người, đó là chuyện cả đời.

***

"Hôn nhân tan vỡ, nỗi buồn tuổi trẻ, cuộc sống luôn có những điều không như ý nhưng không sao, trong những năm tháng rực rỡ, luôn có chị Quả ở bên bạn, chào mừng đến với chương trình [Chị Mang Quả tâm trạng] hôm nay..."

Sau hai giờ phát sóng, giọng nói của Lâm Hướng Tuyết đã khàn đặc, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại

rất khó chịu.

Nhưng giám đốc đài vẫn kéo cô ấy nói chuyện, còn nhét một xấp thư dày vào tay cô ấy: “Hướng Tuyết, cô xem đây là những lá thư mà người hâm mộ viết cho cô, còn rất nhiều người hâm mộ gọi điện đến đài, nói rằng thời lượng phát sóng quá ngắn, yêu cầu kéo dài thêm một giờ, cô thấy sao?”

Lâm Hướng Tuyết nghe vậy thì cô ấy suýt nữa trợn trắng mắt.

Cô ấy thấy sao?

Tất nhiên là cô ấy từ chối rồi: “Giám đốc, tôi không đồng ý kéo dài, ngài đừng kích động, tôi không đồng ý là có lý do, một là nửa năm trước, chương trình [Chị Mang Quả tâm trạng] này mới kéo dài từ một giờ lên hai giờ như bây giờ, nếu kéo dài thêm nữa, chắc chắn sẽ phải cắt xén thời lượng của các chương trình khác, cứ như vậy những người khác chắc chắn sẽ có ý kiến, cũng không tốt đối với sự phát triển hài hòa của đài, hai là cổ họng của tôi thực sự không chịu nổi, nếu kéo dài thời gian nữa thì tôi sợ rằng cổ họng này của tôi chẳng mấy chốc sẽ hỏng mất.”

Giám đốc đài nghe vậy, thở dài thườn thượt: “Cô nói cũng có lý nhưng cũng chẳng trách người hâm mộ không hài lòng, chương trình của cô quá hot, tôi nghe nói các đài khác cũng bắt chước theo cô nhưng hiệu quả đều không bằng cô, người hâm mộ chỉ thích cô thôi, bỏ đi, cô đừng nói nữa, dưỡng giọng cho tốt.”

Lâm Hướng Tuyết ừ một tiếng, đợi giám đốc đài đi rồi, cô ấy mới bước tới bàn làm việc của mình, cầm

lấy cốc la hán quả đã ngâm trước khi phát sóng, sau đó ngửa cổ uống ừng ực gần hết cốc, lúc này cổ họng mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Cô ấy nhắm mắt lại, làm một bài tập thể dục cho mắt, sau đó mới cầm những lá thư trên bàn lên từng lá một xem.

Trong thư có người hâm mộ bày tỏ sự yêu mến đối với cô ấy, cũng có rất nhiều người tâm sự với cô ấy về những nỗi buồn trong cuộc sống, hy vọng nhận được lời khuyên của cô ấy, được nhiều người yêu mến và tin tưởng như vậy, đây là điều cô ấy không dám nghĩ đến trước đây.

Một năm trước, khi cô ấy trò chuyện với Bạch Du, cô ấy đã nói với Bạch Du rằng càng lớn bạn bè càng ít, mỗi người đều có công việc và gia đình riêng, đôi khi có nỗi buồn cũng không biết nói với ai, Bạch Du nghe cô ấy nói xong thì đột nhiên nói: "Cậu có nghĩ đến việc làm một chương trình, lắng nghe nỗi buồn của mọi người, làm một người chị tâm trạng giúp mọi người giải tỏa nỗi buồn không?"

Khi đó cô ấy nghe xong lời này, lập tức cảm thấy chuyên mục này có thể làm, không chỉ có thể làm mà còn có thể nổi tiếng, chỉ là cô ấy không ngờ lại nổi tiếng đến vậy, bây giờ họ hàng, bạn bè đều biết cô ấy là chị Mang Quả nổi tiếng của đài phát thanh.

Cái tên "Chị Mang Quả" này là dùng tên thân mật của con gái cô ấy, bây giờ nổi tiếng rồi, hai mẹ con cô ấy trở thành Mang Quả lớn và Mang Quả nhỏ.

Nghĩ đến con gái, khóe miệng Lâm Hướng Tuyết không khỏi cong lên.

Mang Quả nhỏ của cô ấy càng lớn càng giống cô ấy, giống như phiên bản thu nhỏ của cô ấy vậy nhưng tính cách của cô bé không giống cô ấy, tính tình của cô bé khá thoải mái, còn con gái thì mềm mại, dịu dàng, nói chuyện cũng nhẹ nhàng, như thể chỉ cần lớn tiếng một chút là có thể dọa cô bé sợ.

Chương 846: Chương 846

DTV-EBOOK

Mang Quả nhỏ của cô ấy là chiếc áo bông ấm áp nhất thế gian, thấy cô ấy bị đau họng thì Mang Quả nhỏ sẽ ân cần pha cho cô ấy một cốc trà hoa cúc, không nóng cũng không lạnh, ấm ấm vừa phải, thấy cô ấy mệt mỏi ngủ thiếp đi trên ghế sô pha thì sẽ lấy chăn nhỏ đắp cho cô ấy, có đồ ăn ngon cũng sẽ để lại một phần cho cô ấy.

Nói một câu có thể đ.â.m vào tim của một số người, con gái là thành quả lớn nhất, cũng là thành quả duy nhất trong cuộc hôn nhân này của cô ấy.

Nếu không có con gái, cô ấy đã không thể chịu đựng được nữa rồi.

Chương trình [Chị Mang Quả tâm trạng] này rất nổi tiếng, theo lý mà nói, cô ấy nên nhân nóng đánh lửa mới đúng, gia đình cũng nói với cô ấy như vậy, bảo cô ấy hãy nhẫn nhịn làm tốt chương trình này, có thể hai năm nữa sẽ được thăng chức.

Nhưng cổ họng của cô ấy thực sự không chịu nổi, hơn nữa vì cô ấy nổi tiếng nên không ít người ghen tị với mình, rồi gây không ít khó dễ cho cô ấy nhưng đây không phải là lý do chính.

Lý do chính là Bạch Du nói xu hướng phát triển sau này chắc chắn là truyền hình, mặc dù hiện tại số người có tivi còn ít nhưng theo đà đổi mới, mở cửa, tiền trong tay mọi người ngày càng nhiều, người mua tivi sẽ ngày càng nhiều, còn đài phát thanh sẽ dần dần rút khỏi sân khấu.

Cô ấy nghe lời Bạch Du nói, cô ấy thấy Bạch Du nói rất có lý, lấy những người xung quanh cô ấy làm ví dụ, mấy năm trước, những người có tivi trong nhà đếm trên đầu ngón tay nhưng bây giờ đếm cả hai tay cũng không hết, điều này chứng tỏ mọi người đã có tiền.

Nếu một ngày nào đó phát thanh dần dần rút khỏi sân khấu thì có nghĩa là cô ấy có khả năng sẽ thất nghiệp, cho nên bất kể cô ấy có muốn hay không thì cô ấy đều phải tự lo cho mình, vì vậy bây giờ cô ấy vừa đi làm vừa đi học nâng cao trình độ, cô ấy muốn thi lấy chứng chỉ người dẫn chương trình, sau này sẽ phát triển theo hướng này.

Đến khi về đến nhà, đã là mười giờ tối.

Trong nhà yên tĩnh.

Tằng Cảnh Lâm vẫn chưa về.

Cô ấy cau mày, dạo này cô ấy quá bận nhưng không ngờ Tằng Cảnh Lâm còn bận hơn mình nên cô ấy đành phải gửi con gái tạm thời cho mẹ cô ấy, may là mẹ cô ấy đã nghỉ hưu, vả lại rất thích Tiểu Mang Quả.

TBC

Dòng nước ấm chảy qua da, cuốn trôi đi hết mệt mỏi, mỗi ngày vào thời điểm này là lúc cô ấy thư giãn nhất.

Cô ấy cầm một chiếc khăn khô, ngồi trên ghế sô pha vừa lau vừa mở tivi, cô ấy do dự giữa hai bộ phim truyền hình [Tứ Thế Đồng Đường] và [Tuyết Sơn Phi Vũ], cô ấy muốn xem cả hai nhưng cô ấy chỉ có một cái tivi.

Ngay khi đang do dự thì Tằng Cảnh Lâm đã trở về.

“Anh về rồi sao?”

Lâm Hướng Tuyết không nhúc nhích, mắt nhìn vào tivi hỏi.

Tằng Cảnh Lâm nhìn thấy cô ấy như vậy, trong lòng “bùng” lên một cơn giận dữ nhưng cuối cùng anh ấy vẫn không nói gì, mà ném cặp công văn lên ghế sô pha để trút giận.

Lâm Hướng Tuyết giật mình vì hành động của anh ấy, chưa kịp nói gì thì anh ấy đã quay người đi vào phòng tắm, trong không khí tung bay một mùi hương thoang thoảng.

Lâm Hướng Tuyết cứng đờ người, sau đó cầm cặp công văn bên cạnh lên, dùng sức ngửi.

Là mùi nước hoa.

Cô ấy chưa từng dùng loại nước hoa này, mẹ chồng cô ấy đã lớn tuổi, càng không thích dùng nước hoa, vậy mùi hương này từ đâu mà có?

Cô ấy đặt cặp công văn về chỗ cũ, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Tằng Cảnh Lâm tắm xong đi ra, thấy cô ấy vẫn giữ nguyên tư thế như lúc anh ấy vào, khiến anh ấy không khỏi càng thêm khó chịu rồi quay người đi vào phòng.

Lâm Hướng Tuyết ngồi trên ghế sô pha một lúc, thấy trong phòng không còn động tĩnh gì nữa, cô ấy mới đứng dậy bước đến phòng tắm, nhặt quần áo bị ném vào thùng, cầm lên ngửi rồi không nói gì đã ném vào lại.

Sáng hôm sau, Tằng Cảnh Lâm vừa vào phòng tắm, đã thấy quần áo thay ra tối qua vẫn chưa giặt, cơn giận bùng lên trong đầu, anh ấy cầm quần áo xông ra khỏi phòng tắm: "Quần áo này để cả đêm, sao cô không giặt?"

Lâm Hướng Tuyết ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt đen như đ.í.t nồi của anh ấy: "Tại sao chắc chắn phải là em giặt, anh làm việc cả ngày, em cũng làm việc cả ngày, hơn nữa, tiền em kiếm được không hề ít hơn anh."

Đàn ông càng tự ti thì lòng tự trọng càng mạnh, câu nói này lập tức đ.â.m vào phổi Tằng Cảnh Lâm.

Anh ấy điên cuồng lật tung bàn: "Tôi trở thành như thế này, cô có đắc ý lắm không? Lâm Hướng Tuyết, tôi nói cho cô biết, dù cô có đắc ý thế nào thì tôi vẫn là chồng cô!"

Những cái cốc và ấm trà trên bàn rơi xuống đất vỡ tan tành.

Lâm Hướng Tuyết nhìn những cái cốc vỡ tan tành, làm cô ấy cảm thấy như có thứ gì đó cũng vỡ theo, cô ấy ngẩng đầu nhìn anh ấy lạnh lùng: "Anh trở thành như ngày hôm nay là do anh tự chọn, không trách được ai, còn nữa, dọn dẹp đồ đạc trên sàn đi, khi về em không muốn nhìn thấy rác đầy sàn."

Nói xong, cô ấy cầm túi xách rồi quay người bỏ đi.

Phía sau truyền đến tiếng bát đĩa vỡ tan và tiếng gầm gừ của đàn ông nhưng bước chân cô ấy không dừng lại.

Mấy năm trước, cô ấy đã khuyên Tằng Cảnh Lâm đi bồi dưỡng, để anh ấy học thêm một kỹ năng nhưng anh ấy không nghe. Những năm gần đây, hiệu quả của công xưởng họ ngày càng kém, dạo trước đã không trả được lương, giờ anh ấy muốn đi thì lại bị lương níu kéo, không muốn đi thì lại chẳng thấy tương lai.

Theo cô ấy nói, số lương ít ỏi đó thì dù có phải bỏ cũng phải rời khỏi cái công xưởng kia, đây là một đầm lầy, nếu anh ấy cứ tiếp tục ở lại thì chỉ bị nuốt chửng mà thôi.

Nhưng anh ấy không nghe, còn luôn bóng gió nói sự nghiệp cô ấy tốt hơn anh ấy nên coi thường anh ấy. Dạo này anh ấy nói có một người bạn có một dự án hợp tác muốn nói chuyện với mình, cô ấy còn tưởng là thật, xem ra cô ấy vẫn quá tin Tằng Cảnh Lâm rồi.

Lâm Hướng Tuyết không tới đài phát thanh mà đi tới nhà mẹ một chuyến.

Một tháng sau, Lâm Hướng Tuyết ném một xấp ảnh trước mặt Tằng Cảnh Lâm, mặt không biểu cảm nói: “Ly hôn đi.”

Hôm đó, cô ấy vừa ngửi được mùi nước hoa đã thấy không ổn, sau đó nhờ người nhà mẹ đẻ điều tra, sự thật chứng minh rằng trực giác của phụ nữ quả nhiên là đúng.

Tằng Cảnh Lâm ngoại tình.

Anh ấy cặp kè với một người đàn bà góa chồng có chồng vừa mất, người đàn bà góa chồng đó cũng là công nhân trong công xưởng của họ, không đẹp lắm

nhưng lại trẻ trung, tươi tắn, vòng eo thon thả như thể chỉ cần bẻ một cái là gãy, không giống cô ấy, từ khi sinh con xong mà mỡ bụng vẫn chưa giảm được.

Những năm gần đây, cô ấy và Tằng Cảnh Lâm chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, vì con gái nên mới vẫn sống chung nhưng cô ấy không định chịu đựng nữa.

Tằng Cảnh Lâm ngoại tình, nói thật thì cô ấy ngoài việc hơi tức giận thì còn thấy nhẹ nhõm hơn, lý do này cuối cùng cũng có thể khiến cô ấy hạ quyết tâm ly hôn.

Tằng Cảnh Lâm không muốn ly hôn.

Đôi khi cô ấy không hiểu nổi, tại sao đàn ông đều như vậy, rõ ràng đã ăn vụng bên ngoài nhưng c.h.ế.t cũng không muốn ly hôn, chủ trương là cờ đỏ trong nhà chưa đổ, cờ hoa bên ngoài đã phấp phới.

Nhưng cũng không do anh ấy quyết định.

Cuối cùng, vở kịch này sau khi ầm ĩ được ba tháng thì họ vẫn ly hôn.

Trong đó không thể không kể đến công lao to lớn của mẹ chồng cũ, mẹ chồng cũ của cô ấy luôn cho rằng cô ấy không sinh được con trai cho Tằng Cảnh Lâm khiến Tằng Cảnh Lâm đoạn tử tuyệt tôn, nếu Tằng Cảnh Lâm ly hôn rồi tái hôn thì vẫn có thể sinh thêm một đứa.

Mãi đến ngày nhận giấy chứng nhận ly hôn, Tằng Cảnh Lâm vẫn chỉ trời thề rằng mình không ngoại tình, kết quả chưa đầy hai tháng sau khi ly hôn, anh ấy đã tái hôn vì người phụ nữ đó đã có thai, kiểm tra siêu âm B, nghe nói là một bé trai, mẹ Tằng vui mừng

đến nỗi gặp ai cũng nói nhà họ Tằng có người nối dõi rồi.

Đối với việc Tằng Cảnh Lâm có tái hôn hay không, Lâm Hướng Tuyết không quan tâm, cuộc sống bộn bề đã mài mòn hết tình cảm của cô ấy dành cho Tằng Cảnh Lâm nhưng vào ngày Tằng Cảnh Lâm kết hôn, cô ấy đã đổi họ con gái thành họ của mình.

Chương 847: Chương 847

DTV-EBOOK

Mẹ Tằng biết chuyện nên đã xúi giục Tằng Cảnh Lâm sau này đừng chu cấp tiền nuôi dưỡng, Lâm Hướng Tuyết thấy vậy cũng buông lời tàn nhẫn, nếu thực sự như vậy thì sau này đừng đến tìm Tiểu Mang Quả để dưỡng già, lương tâm của Tằng Cảnh Lâm vẫn chưa mất hết, cuối cùng anh ấy vẫn chu cấp.

Với thu nhập hiện tại của cô ấy, thực ra cô ấy hoàn toàn không coi trọng số tiền cấp dưỡng đó nhưng cô ấy không muốn để con gái nghĩ rằng mình là đứa trẻ bị cha ghét bỏ và ruồng rẫy, mặc dù khi hai người ly hôn có hơi khó coi nhưng trước mặt con, cô ấy chưa bao giờ nói một lời không hay về đối phương.

Theo cô ấy, hai vợ chồng họ có cãi nhau thế nào cũng là chuyện của họ, không cần thiết phải kéo con vào, nếu Tằng Cảnh Lâm muốn làm một người cha tốt, cô ấy rất vui khi Tiểu Mang Quả của cô ấy có thêm một người yêu thương.

Mấy năm sau.

Công xưởng của Tằng Cảnh Lâm vẫn phá sản, anh ấy cũng buộc phải nghỉ việc, người vợ thứ hai của anh ấy là Lý Tiểu Quyên cũng bị nghỉ việc như vậy, nếu không phải lúc đầu Lâm Hướng Tuyết kiên quyết dọn ra khỏi nhà chồng để đơn vị đã cấp nhà cho họ, thì chỉ sợ bây giờ họ còn chẳng có chỗ ở mà phải về ở cùng cha mẹ và em trai thứ hai.

Để duy trì cuộc sống, Tằng Cảnh Lâm đã từng lái xe taxi, bày sạp ven đường nhưng người khác kiếm

được đầy túi, anh ấy làm quần quật đến c.h.ế.t cũng không kiếm được nửa xu, ngược lại còn thua lỗ không ít, vì chuyện này mà Lý Tiểu Quyên đã cãi nhau với anh ấy mấy lần, cứ một câu lại gọi anh ấy là đồ vô dụng, có mấy lần Tằng Cảnh Lâm tức đến suýt lên cơn nhồi m.á.u cơ tim.

Sau khi thua lỗ mấy lần, Tằng Cảnh Lâm đã học được nghề làm mì từ một người họ hàng, sau đó thuê một cửa hàng mở quán mì, cuộc sống cũng tạm ổn.

Vài năm trước đây, vẻ ngoài của Tằng Cảnh Lâm rất ưa nhìn, trong công xưởng cũng là người ưa nhìn của xưởng, nếu không thì mẹ Lâm cũng không thể để mắt đến anh ấy làm con rể, chỉ là theo thời gian, đường chân tóc của anh ấy dần lùi về sau, có dấu hiệu hói, đến tuổi trung niên không chỉ phát tướng mà ngũ quan cũng bắt đầu phình to như sợi mì lên men, từ một chàng trai thanh tú ngày nào giờ đã trở thành một ông chú trung niên béo phì.

Tuy mở quán mì là tự làm chủ nhưng chỉ những người từng làm mới biết được sự vất vả, gần như quanh năm không nghỉ, chỉ có dịp Tết mới được nghỉ vài ngày.

Ngày ba mươi Tết, Tằng Cảnh Lâm vừa mở mắt đã bị tiếng ồn ào của con trai đánh thức, lại bị vợ thúc giục mặc quần áo ra chợ mua thịt và rau về, sau đó mới ra ngoài đón cha mẹ đến ăn cơm đoàn viên.

Ban đầu chỉ nói mời cha mẹ Tằng đến, ai ngờ chú út Tằng Cảnh Huy và người vợ thứ hai của anh ta, cùng hai đứa con cũng đến, khiến căn nhà vốn đã không lớn trở nên chật như nêm cối.

Lý Tiểu Quyên thấy vậy, mặt mày nhăn nhó.

TBC

Chẳng trách cô ta không vui, cả nhà đến chỉ mang theo vài quả quýt, mấy quả quýt đó vừa nhỏ vừa xấu, nhà cô ta ăn còn không đủ nhét kẽ răng, họ lấy đâu ra mặt mũi mang đến?

Càng tức hơn là sau khi đến thì người nào người nấy đều ngồi như ông hoàng ở phòng khách, không một ai vào bếp giúp cô ta nấu cơm!

Lý Tiểu Quyên vừa nấu ăn vừa đập xoong nồi bát đĩa kêu loảng xoảng, trong lòng cô ta dồn nén một ngọn lửa vô danh nhưng không có chỗ để trút giận, năm đó cô ta cướp Tằng Cảnh Lâm từ tay Lâm Hướng Tuyết, cô ta còn rất đắc ý nhưng không biết từ bao giờ mà sự đắc ý này đã biến thành một cái bumerang đ.â.m thẳng vào tim cô ta.

Vất vả lắm mới làm xong tám món một canh, bày đầy trên chiếc bàn ăn không lớn.

Hai đứa con của Tằng Cảnh Huy vừa nhìn thấy thịt đã vội vàng cầm đũa ăn ngấu nghiến, Tằng Cảnh Huy kết hôn năm thứ hai thì ly hôn với Đồng Dương Vi, để lại một đứa con gái, hai năm sau thì Tằng Cảnh Huy tái hôn, lại sinh thêm một đứa con gái, cũng chẳng trách mẹ Tằng năm đó nhất quyết thúc ép con trai cả ly hôn với Lâm Hướng Tuyết.

Mẹ Tằng thấy hai đứa cháu gái như vậy, chỉ vào cô con dâu út mà mắng: “Cũng không biết quản hai đứa trẻ, giống như quỷ đói đầu thai vậy!”

Cô con dâu út nói dễ nghe thì là tâm rộng, nói khó nghe thì là thiếu não, nghe lời mẹ chồng nói, cô ta không những không tức giận mà còn cười nói: “Đúng

là quỷ đói đầu thai, ngày nào cũng ăn nhiều như vậy mà vẫn không no!"

Nói xong cũng không quan tâm đến sắc mặt đỏ bừng của mẹ chồng mà ăn ngấu nghiến.

Nhìn ba con quỷ đói trước mặt, mẹ Tằng tức đến nỗi suýt ngất đi, sợ cháu trai cưng không có thịt ăn, bà ta cũng vội vàng tham gia vào cuộc chiến giành thịt, ba người đàn ông Tằng Cảnh Lâm và cha Tằng, còn có Tằng Cảnh Huy không tham gia cuộc chiến, họ đều lặng lẽ ăn cơm, hoàn toàn không để ý đến việc Lý Tiểu Quyên đã nấu cả một bàn thức ăn mà vẫn chưa được ngồi vào bàn.

Ngày ba mươi Tết ăn cơm đoàn viên, tất nhiên không thể thiếu một chương trình trọng điểm - xem Gala mừng xuân.

Là chương trình Gala mừng xuân đầu tiên của những năm 90, chương trình Gala mừng xuân năm nay rõ ràng long trọng và được đầu tư hơn trước, theo ca khúc [Muôn hoa đua nở] mở đầu, ống kính đột nhiên chuyển đến hai người dẫn chương trình nam nữ trên sân khấu.

"Kính chào quý vị khán giả!"

Tằng Cảnh Huy nhìn chằm chằm vào cái tivi mười tám inch, mặt gần như áp vào màn hình, đột nhiên, anh ta kêu lên: "Mọi người mau xem, chẳng phải người dẫn chương trình nữ kia là chị dâu trước đây của con sao?"

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào người dẫn chương trình nữ trên tivi.

Chỉ thấy người dẫn chương trình nữ mặc một bộ váy liền màu đỏ, mái tóc đen bóng được búi thành một búi ở phía sau, trông mặt hồng hào, vừa đoan trang vừa xinh đẹp, mặc dù trang điểm trông có hơi khác so với bình thường nhưng những người có mặt ở đây, ngoại trừ mấy đứa trẻ thì họ đều nhận ra ngay từ lần đầu tiên.

Là Lâm Hướng Tuyết.

Tằng Cảnh Lâm nhìn người phụ nữ vô cùng rạng rỡ trên tivi, đột nhiên cảm thấy mơ hồ.

Người phụ nữa trước mắt này thật sự đã từng là vợ của anh ấy? Vậy thì tại sao lúc trước anh ấy lại cảm thấy không kiên nhẫn mà ly hôn với cô ấy?

Là đầu óc bị nước vào hay bị cửa kẹp?

Sự hối hận ùa về như thủy triều, gần như nhấn chìm anh ấy.

Lòng mẹ Tằng cũng chua xót vô cùng nhưng miệng vẫn cứng rắn: "Chị dâu cũ chị dâu mới gì chứ, ăn nhiều như vậy mà vẫn không chặn được miệng con, loại đàn bà đó có quan hệ gì với nhà chúng ta, câm miệng cho mẹ!"

Mẹ Tằng có hối hận không?

Dĩ nhiên là hối hận.

Đặc biệt là nhìn thấy nhà họ Lâm ngày càng tốt hơn, đặc biệt là người phụ nữ Lâm Hướng Tuyết, nghe nói đã mua được mấy căn nhà ở Nhị Hoàn, hiện tại hai mẹ con đang ở một căn nhà ba phòng hai sảnh, rộng tới hơn một trăm mét vuông, trong khi cả gia đình họ lại chen chúc trong một căn nhà chưa

đầy ba mươi mét vuông, sao bà ta không chua xót cho được?

Còn đứa cháu gái đã đổi họ của bà ta, mỗi lần bà ta nhìn thấy Tiểu Mang Quả, nó đều mặc những bộ quần áo mới khác nhau, nghe nói còn đi học múa ba lê, lại học cả đàn piano và đàn violin, một đứa con gái có cần thiết phải tiêu nhiều tiền vào nó như vậy không?

Ngược lại, đứa cháu trai cưng của bà ta vẫn mặc quần áo cũ người khác cho, ngày nào cũng chỉ chơi bắt kiến và nghịch bùn đất, nhìn thôi đã khiến bà ta đau lòng muốn chết.

Vì thế, một hôm bà ta chặn cháu gái ở cổng trường, bắt cháu gái đưa tiền học múa và học nhạc cho em trai của cô bé, sau này em trai cô bé có tương lai thì mới có thể chống lưng cho chị gái như cô bé được, bà ta còn chưa nói hết lời đã bị mẹ Lâm cọp cái đánh cho một trận!

Hai cái tát giáng xuống, không chỉ mất mặt, còn làm bà ta rụng mất hai cái răng.

Nhưng nỗi nhục này bà ta chỉ có thể nuốt vào bụng, trước đây họ đã không bằng nhà họ Lâm, huống chi là nhà họ Lâm bây giờ, họ còn không bằng ngón út của người ta, sau đó bà ta không dám đi tìm cháu gái nữa.

Chương 848: Chương 848

DTV-EBOOK

Chỉ không ngờ Lâm Hướng Tuyết này lại có bản lĩnh như vậy, thế mà lại trở thành người dẫn chương trình của Đài truyền hình trung ương, sau chương trình này, chỉ sợ cả nước đều biết đến cô ấy.

Nếu cô ấy không ly hôn với Cảnh Lâm thì khi ra ngoài bà ta sẽ nở mày nở mặt biết bao...

Tiếp theo không ai nói gì.

Một bàn đồ ăn, dưới ánh đèn tỏa ra mùi thơm hấp dẫn nhưng nhà họ Tằng lại ăn như nhai sáp.

***

Lâm Hướng Tuyết không biết chuyện xảy ra ở nhà họ Tằng, cô ấy quá bận rộn, bận rộn với sự nghiệp, bận rộn kiếm tiền, bận rộn dành mọi thứ tốt nhất cho con gái.

Cô ấy nghe theo lời khuyên của Bạch Du, mua hai căn nhà ở Nhị Hoàn, về sau thấy nhà tăng giá, cô ấy lập tức mua thêm hai căn nữa, sau đó chỉ cần có tiền dư thì cô ấy đều dùng hết để mua nhà.

Đến năm bốn mươi tuổi, nhờ đền bù giải tỏa, cô ấy đã trở thành triệu phú, cho dù từ nay nằm không chẳng làm một việc gì thì cô ấy cũng không phải lo lắng.

Nhưng cô ấy không làm vậy, cô ấy tận hưởng cảm giác thành tựu và hạnh phúc mà sự nghiệp mang lại, tất nhiên, theo kịp thời đại còn có một lợi ích nữa, đó là cô ấy luôn có chuyện để nói với con gái, cô ấy

muốn trở thành người mẹ có thể tâm sự và làm bạn với con gái.

Sau khi ly hôn với Tằng Cảnh Lâm, gia đình và họ hàng đều giới thiệu cho cô ấy không ít đàn ông, có một hai người cô ấy cảm thấy khá ổn nhưng khi tiếp xúc lâu dần thì cô ấy phát hiện ra vấn đề.

Có một giáo sư cũng ly hôn và có con gái như cô ấy, xét về kinh tế, ngoại hình và tài năng thì người đó đều rất xuất sắc, quan điểm sống của hai người cũng rất giống nhau nhưng vấn đề lại nằm ở hai đứa con gái, tính tình con gái Tiểu Mang Quả của cô ấy quá nhu nhược, luôn là người bị bắt nạt, vì để cô ấy có thể tái hôn mà cô bé nhẫn nhịn không nói với cô ấy, nếu không phải có lần cô ấy đột nhiên quay về thì cô ấy vẫn chưa phát hiện ra.

Sau đó cô ấy đã chia tay với người đàn ông đó, cô ấy có thể không tái hôn nhưng cô ấy không thể để con gái mình chịu một chút ấm ức nào.

Sau đó cô ấy gặp một vài người đàn ông khác, cũng có người khá tốt nhưng có người không có con thì lại muốn có một đứa con thuộc về mình, yêu cầu này không hề quá đáng, chỉ là cô ấy không định sinh thêm con, cô ấy lo lắng sức lực và sự chú ý của cô ấy sẽ dành hết cho đứa sau, khiến cô ấy bỏ bê Tiểu Mang Quả.

Về sau, cô ấy quen với cuộc sống một mình, cô ấy muốn ăn gì thì ăn, cô ấy không phải lo lắng về mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, cô ấy cũng không phải duy trì mối quan hệ với họ hàng nhà chồng, càng không phải chăm sóc cuộc sống sinh hoạt của chồng.

Dùng lời của những người trẻ tuổi sau này thì chính là độc thân một thời gian thì sướng, độc thân mãi mãi thì sướng mãi.

Vì vậy, cô ấy từ chối sự giới thiệu của họ hàng và bạn bè, cứ thế nuôi con gái khôn lớn.

Thời gian trôi qua, cô ấy cũng đến tuổi tóc bạc phơ.

Con gái bà ấy may mắn hơn bà ấy, vừa tốt nghiệp đã gặp được người yêu thương và có thể ở bên nhau trọn đời, sau khi bà ấy tìm hiểu về nhân phẩm và gia đình của đối phương thì bà ấy đã rất vui vẻ gật đầu đồng ý.

Chưa đầy một năm sau khi con gái kết hôn, Tiểu Mang Quả đã sinh cho bà ấy một cháu trai kháu khỉnh, chỉ là công việc của con rể đột nhiên được điều động đến phía Nam, con gái và con rể hết sức mời bà ấy đi cùng nhưng cô ấy từ chối.

Không có con dâu nào thực sự thích sống chung với mẹ chồng, tương tự như vậy, không có con rể nào thực sự thích sống chung với mẹ vợ, vì hạnh phúc của con gái nên bà ấy đã từ chối.

Sau Tết, con gái đưa cháu ngoại về phía Nam.

Nhà lại trống trải, lòng bà ấy cũng trống trải theo.

Để không buồn, bà ấy ép mình dọn dẹp đồ đạc, bắt đầu từ việc sắp xếp ảnh.

Từ trẻ đến giờ, bà ấy chụp rất nhiều ảnh con, ảnh bà ấy, ảnh gia đình, ảnh bạn bè, ảnh đồng nghiệp, mỗi bức ảnh đều ghi lại một thời khắc, Lâm Hướng Tuyết xem mà mỉm cười.

Bỗng một bức ảnh rơi ra từ cuốn album cũ, bà ấy nhặt lên lật lại xem rồi cả người cứng đờ.

Đó là bức ảnh bà ấy chụp khi ở đảo Quỳnh Châu.

Trong ảnh, bà ấy đứng trong đình, sau lưng là một giàn hoa hồng nở rực rỡ, nắng chiếu từ ngoài đình vào, bóng bà ấy đổ xuống đất, chồng lên một bóng người khác.

Đó là bóng của Cát Đại Xuyên.

Trước đây bà ấy chưa từng để ý, từ khi rời khỏi đảo Quỳnh Châu, bà ấy đã khóa chặt mọi thứ liên quan đến nơi đó.

Bao nhiêu năm nay, bà ấy không cho phép mình nghĩ, không cho phép mình hỏi về Cát Đại Xuyên, vì bà ấy sợ hỏi rồi sẽ hối hận, sẽ không kìm được mà nghĩ, nếu ngày đó kiên trì thì liệu cuộc đời có khác không.

Bây giờ bà ấy sống rất tốt, có cô con gái tuyệt vời nhất thế gian, có tiền tiêu cả đời không hết, bà ấy còn gì không hài lòng?

Ngày đó, gia đình làm vậy cũng là vì bà ấy nên bà ấy không cho phép mình hối hận.

Nhưng lúc này, nhìn thấy bức ảnh bất ngờ, từng chuyện cũ ùa về, bàn tay cầm ảnh của bà ấy run rẩy không ngừng.

Nửa tiếng sau, bà ấy đưa ra quyết định…

Bà ấy sẽ quay lại đảo Quỳnh Châu một lần nữa.

Bà ấy sẽ đặt chân lên mảnh đất đó lần nữa để xem.

Dù đã lớn tuổi nhưng tính tình bà ấy vẫn vội vàng, nói là làm, dọn dẹp đồ đạc xong rồi lấy vali con gái mua cho, bỏ vào vài bộ quần áo, một số đồ dùng cần thiết, sau đó nhắn tin cho con gái rồi ra khỏi nhà.

Quả nhiên, vừa mới lên xe, điện thoại của con gái đã gọi đến.

“Mẹ, sao mẹ đột nhiên muốn đến đảo Quỳnh Châu? Mẹ không thể đi một mình được, mẹ đợi thêm nửa tháng nữa, lúc đó con sắp xếp thời gian đi cùng mẹ nhé?”

Bà ấy cười, người già rồi, càng mong được quan tâm được để ý, con gái có thể gọi điện đến ngay là bà ấy đã rất vui rồi: “Không cần đâu, sức khỏe mẹ tốt lắm, cô Bạch Du của con ở đảo Quỳnh Châu, mẹ đến đó tiện thể gặp bà ấy.”

Tiểu Mang Quả vẫn không yên tâm, cúp điện thoại đã gọi cho Bạch Du để nhờ bà giúp chăm sóc mẹ mình.

TBC

Bạch Du cúp điện thoại, quay sang nhìn Giang Lâm đang ngồi bên cạnh đọc báo, nói: “Hướng Tuyết đột nhiên muốn đến đảo Quỳnh Châu, anh nói xem, có phải cậu ấy đã phát hiện ra rồi không?”

Bao nhiêu năm nay, Lâm Hướng Tuyết chưa từng hỏi về chuyện của Cát Đại Xuyên, bà tưởng bí mật này cuối cùng sẽ theo bà xuống mồ.

Nhưng Lâm Hướng Tuyết đột nhiên nói muốn đến khiến bà không khỏi nghi ngờ rằng Lâm Hướng Tuyết đã phát hiện ra điều gì.

Giang Lâm tháo kính lão xuống, day day sống mũi: “Anh thấy chưa chắc, nếu cô ấy thực sự phát hiện ra, với tính cách của cô ấy thì cô ấy chắc chắn sẽ gọi điện cho em trước.”

Thời gian rất ưu ái người đàn ông này, ông không trở thành ông già bụng phệ, không bị hói đầu, ngoài việc trên mặt có thêm vài nếp nhăn, tóc bạc trắng thì ông vẫn đẹp trai như vậy.

Bạch Du nghe Giang Lâm nói vậy, cũng phản ứng lại ngay: “Người ngoài cuộc tỉnh táo, anh nghĩ vẫn thấu đáo hơn.”

Nếu Lâm Hướng Tuyết không biết thì càng tốt, bà cũng không định nói cho Lâm Hướng Tuyết biết, đều đã lớn tuổi rồi, không thể chịu kích thích.

Nhưng kế hoạch không theo kịp sự thay đổi.

Lâm Hướng Tuyết không trực tiếp đến tìm Bạch Du mà tự mình vào ở một khách sạn, sau đó ở trong khách sạn đó, bà ấy nhìn thấy một Liên Hoàn Họa tuyên truyền về anh hùng đảo Quỳnh Châu.

Liên Hoàn Họa đó nhìn qua là biết là sách của mấy chục năm trước, Lâm Hướng Tuyết tưởng là Bạch Du khi còn làm việc ở tòa báo đã làm ra bộ truyện [Anh Hùng Đời Thường], nên cầm lên xem, nhưng sau khi xem xong thì cả người bà ấy như c.h.ế.t lặng.

Không phải [Anh Hùng Đời Thường], mà là [Anh Hùng Của Đảo Biệt Lập].

Nhân vật chính trong truyện tranh tên là - Cát Đại Xuyên.

Hễ là anh hùng có thể lên Liên Hoàn Họa thì hầu như đều đã hy sinh, nghĩ đến đây, tay Lâm Hướng

Tuyết không kìm được run rẩy, như thể mắc bệnh Parkinson vậy.

Nhân viên phục vụ thấy sắc mặt bà ấy khó coi như vậy, sợ bà ấy xảy ra chuyện nên đã bước đến quan tâm hỏi: “Vị khách này, bà không sao chứ? Có cần giúp đỡ không?”

Chương 849: Chương 849

DTV-EBOOK

Lâm Hướng Tuyết giơ Liên Hoàn Họa trên tay lên, giọng run rẩy nói: "Người anh hùng trong truyện tranh này, anh ấy... Anh ấy còn sống không?"

Nhân viên phục vụ lắc đầu: "Chắc là bà chưa xem hết Liên Hoàn Họa này nhỉ, người anh hùng này đã hy sinh vào năm 78, lúc đó hy sinh rất thảm, nghe bà nội tôi kể lại, năm đó rất nhiều người biết chuyện đều khóc... Khách... Khách..."

Cô ấy còn chưa nói hết câu thì thấy người phụ nữ trước mặt trợn mắt, thân thể mềm nhũn ngã xuống, suýt chút nữa làm cô ấy sợ đến phát bệnh tim, cô ấy đỡ người phụ nữ dậy, còn liên tục gọi những đồng nghiệp khác đến.

Đợi đến khi Bạch Du đến bệnh viện, Lâm Hướng Tuyết đã tỉnh lại.

Bà ấy dựa vào gối, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đờ đẫn không biết đang nhìn gì, Bạch Du đi đến gần, mới thấy Lâm Hướng Tuyết đang cầm trên tay Liên Hoàn Họa [Anh Hùng Của Đảo Biệt Lập].

Bà bước tới ngồi xuống bên giường, nắm tay Lâm Hướng Tuyết nói: "Giận quá hại thân, chúng ta đều đã ở cái tuổi này rồi, mọi chuyện phải học cách nhìn thoáng ra, còn chuyện năm xưa tại sao không nói cho cậu biết, là di nguyện mà Đại Xuyên để lại."

Nghe đến câu cuối cùng, nhãn cầu của Lâm Hướng Tuyết cuối cùng cũng chuyển động, miệng

mấp máy hồi lâu, mới phát ra tiếng: “Anh ấy… Vẫn giữ lại thứ gì sao?”

Bạch Du suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Có, anh ấy viết cho cậu rất nhiều thư nhưng có lẽ anh ấy đã đoán trước mình không thể sống sót nên đã đốt hết thư, nhưng có một lá kẹp trong lớp lót ga giường được Giang Lâm nhặt được, lá thư này vẫn luôn được tớ cất giữ, vốn dĩ tớ định sẽ mang theo nó xuống quan tài, không ngờ cậu vẫn biết được.”

Nói rồi, bà lấy lá thư từ trong túi xách ra.

Lâm Hướng Tuyết nhìn phong thư đã ố vàng, mắt cay xè khó chịu, bà ấy nhận lấy lá thư, hít một hơi thật sâu rồi mới lấy lá thư bên trong ra.

“Tuyết:

Hôm nay là ngày 6 tháng 2 năm 1978, đêm ba mươi, ngày cả nước đoàn tụ nhưng một mình anh ở hòn đảo cô đơn này ngóng về hướng Thủ đô, tưởng tượng ra dáng vẻ của em (anh không nên nghĩ như vậy!)

Khoảng thời gian gần đây, anh thường mơ thấy kiếp trước của anh là một con mèo được em cứu, là một người theo chủ nghĩa duy vật kiên định, anh không tin chuyện kiếp trước kiếp sau này nhưng liên quan với em thì anh lập tức trở nên không lý trí, thậm chí anh còn hy vọng đó chính là kiếp trước của anh, như vậy chúng ta sẽ có sự ràng buộc.

(Anh lại nói bậy nói bạ, hôm nay giao thừa nên anh uống hai ly rượu, chỉ hai ly bởi vì anh còn phải giữ đảo.)

TBC

Tối nay đêm ba mươi, chúc em năm tháng bình an, năm tháng nhớ nhung, bình an hạnh phúc.

Cát Đại Xuyên (ký)"

Không biết là do thời gian đã lâu hay là giấy thư từng bị nước làm ướt, có vài chữ trông rất mờ, xung quanh còn loang lổ những vệt nước, Lâm Hướng Tuyết muốn tự thuyết phục rằng đó là do nước làm nhưng bà ấy không thể tự thuyết phục được mình…

Bởi vì trông nó giống như bị nước mắt làm ướt hơn.

Những giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, một giọt, hai giọt, làm ướt cả giấy thư, những dòng chữ trên đó cũng trở nên mờ hơn.

Bạch Du cũng đỏ hoe mắt, nắm c.h.ặ.t t.a.y Lâm Hướng Tuyết.

Bà muốn an ủi nhưng lại không biết phải an ủi như thế nào.

Ngôn ngữ vào giờ phút này, trở nên thật nhợt nhạt.

Đêm đó, Lâm Hướng Tuyết mơ thấy Cát Dại Xuyên, anh ấy vẫn là dáng vẻ trẻ trung ngày nào, còn bà ấy đã là một bà lão già nua, trong mơ anh ấy nhìn bà ấy, liên tục hỏi tại sao bà ấy không đến thăm anh ấy.

Sau khi tỉnh dậy, gối đã lại ướt đẫm nước mắt.

Bạch Du lại đến bệnh viện, Lâm Hướng Tuyết đã mặc quần áo chỉnh tề, sắc mặt tuy có hơi tái nhợt nhưng tinh thần trông khá hơn hôm qua, bà ấy nhìn

Bạch Du nói: “Tớ muốn tới đảo Khai Vân nhìn một chút.”

Bạch Du muốn nói đợi thêm một chút, đợi bà ấy khỏe hơn, đợi thời tiết tốt hơn nhưng nhìn vào ánh mắt Lâm Hướng Tuyết, cuối cùng bà cũng gật đầu, nói: “Được, tớ đi với cậu.”

Muốn đến đảo Khai Vân phải xin phép, không phải muốn đi là đi được, may là với thân phận địa vị của hai người hiện tại, việc này vẫn có thể làm được.

Hôm sau, Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết ngồi lên một chiếc thuyền ddanhss cá tới đảo Khai Vân.

Gió biển thổi tới, mang theo mùi tanh của nước biển.

Lâm Hướng Tuyết nhìn ra biển lớn mênh mông, đột nhiên thở dài: “Bạch Du, cậu nói xem, nếu như lúc đầu tớ kiên trì thì anh ấy sẽ không c.h.ế.t đúng không?”

Bạch Du đi đến bên để đứng cạnh bà ấy: “Đùng nghĩ như vậy, đời người không có nếu như, ai cũng không ngờ tới chuyện Đại Xuyên, cậu đừng ôm trách nhiệm vào người mình, đây không phải là lỗi của cậu.”

Lâm Hướng Tuyết lại thở dài, một hồi lâu mới nói: “Cậu yên tâm, tớ sẽ không nghĩ như vậy, tớ chỉ muốn nghĩ thế thôi, cơ thể cũng không cho phép.”

Tuổi già cũng có cái lợi, đó là mọi chuyện đều nhìn thoáng ra.

Nếu như là hồi còn trẻ, chắc chắn bà ấy sẽ day dứt đau khổ rất lâu, bây giờ vẫn sẽ day dứt và tiếc nuối nhưng bà ấy sẽ học cách tự thuyết phục mình buông bỏ.

Có lẽ ban đầu Bạch Du không nói cho bà ấy biết là đúng.

Một giờ sau, thuyền đánh cá đã cặp bờ.

Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết đỡ nhau lên bờ, tiếp đó từng bước một leo lên theo nấc thang.

Lính cần vụ đi theo họ giới thiệu: "Đảo Khai Vân của bây giờ so với trước đã tốt hơn nhiều rồi, trước đây nơi này chẳng có gì, vừa mở mắt ra, ngoài biển vẫn là biển, trên đảo ngoài chuột và rắn thì chẳng có gì cả."

Lâm Hướng Tuyết nhìn hòn đảo xa lạ dưới chân, xung quanh vẫn là đá tai mèo, bậc thang dưới chân gồ ghề, xung quanh thỉnh thoảng có thể thấy một vài cây xanh nhưng nhìn chung còn rất hoang vu, thế này đã là sau khi cải tạo, vậy thì mấy chục năm trước, chẳng phải còn hoang vu hơn sao?

Lâm Hướng Tuyết đi qua từng tấc đất trên đảo, vuốt ve từng bức tường, cuối cùng bà ấy đến bên vách đá, nhắm mắt lại, tưởng tượng cảnh một mình Cát Dại Xuyên mang theo hành lý đến nơi này, bên ngoài gió lớn gào thét, sóng biển đập vào đá ngầm, xung quanh không có lấy một người để nói chuyện, cô đơn và tuyệt vọng ập đến.

Chỉ nghĩ thôi bà ấy đã không chịu nổi, ngày đó anh ấy đã vượt qua như thế nào?

Bà ấy đưa tay sờ lá thư mà mình để trong túi, trong lòng thực ra đã có câu trả lời.

Lúc này, hốc mắt bà ấy lại ướt đẫm.

Trở về khách sạn, Lâm Hướng Tuyết đã đưa ra một quyết định…

Bà ấy dự định chia tài sản của mình thành ba phần, một phần cho con gái, một phần để dưỡng già, phần cuối cùng bà ấy sẽ quyên góp toàn bộ cho đảo Khai Vân.

Bà ấy nói: "Cơ sở vật chất của đảo Khai Vân vẫn còn quá thô sơ, môi trường xung quanh cũng rất hoang vu, tớ nghĩ nếu Đại Xuyên còn sống thì anh ấy chắc chắn sẽ muốn thấy đảo Khai Vân ngày càng tốt đẹp hơn, vì vậy tớ muốn quyên góp một phần ba tài sản của mình cho đảo Khai Vân, một phần để cải thiện môi trường và cơ sở vật chất, một phần để thưởng cho những chiến sĩ canh giữ đảo."

Bạch Du đương nhiên ủng hộ: "Tớ quyên góp chung với cậu."

Lâm Hướng Tuyết lại lắc đầu: "Không cần, mặc dù tiền của tớ không bằng cậu nhưng tớ cũng là một phú bà đấy."

Lời nói này khiến cả hai đều bật cười.

Trước khi làm việc này, Lâm Hướng Tuyết đã bàn bạc với con gái, đồng thời cũng kể cho con gái nghe về Cát Đại Xuyên.

Lâm Bảo Lâm được bà ấy giáo dục rất tốt, hơn nữa từ nhỏ cô ấy đã là một đứa trẻ tình cảm và lương thiện, sau khi biết chuyện Cát Đại Xuyên, cô ấy vừa

rơi nước mắt vừa nói sẽ quyên góp một phần ba tài sản của mình.

“Bảo bối, số tiền này là mẹ để lại cho con làm vốn liếng, con cũng đừng nói với chồng con, Lâm Uy là một đứa trẻ tốt nhưng lòng người là thứ dễ thay đổi nhất, lỡ như một ngày nào đó nó phụ con, số tiền này sẽ là tiền cứu mạng của con, mẹ không thể ở bên con cả đời…”

Câu nói kế tiếp đã bị tiếng khóc của Lâm Bảo Lâm cắt ngang: “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, mẹ như vậy cứ như đang vĩnh biệt con hu hu…”

Lâm Hướng Tuyết không thể làm gì khác hơn ngoài việc vội vàng dừng lại trấn an con gái.

Lại một lần nữa trôi qua mấy năm.

Khi Bạch Du và Lâm Hướng Tuyết gặp lại nhau, Lâm Hướng Tuyết đã nằm trên giường bệnh, trở thành một bà lão gầy gò.

Chương 850: Chương 850

DTV-EBOOK

Bà ấy đã đến lúc dầu hết đèn tắt, tuy nhìn thấy Bạch Du rất xúc động nhưng không còn sức nói, chỉ có đôi mắt nhìn về phía con gái.

Bạch Du hiểu ý bà ấy mà nắm tay Lâm Hướng Tuyết, đôi mắt đẫm lệ gật đầu: "Yên tâm, tớ sẽ giúp cậu chăm sóc Bảo Lâm thật tốt."

Lâm Hướng Tuyết vẫn không nhắm mắt, dường như đang chờ câu nói này, mặc dù con gái còn có cháu trai, cháu gái và những anh chị em khác nhưng người bà ấy tin tưởng nhất vẫn là Bạch Du.

Có lời hứa của Bạch Du, cuối cùng bà ấy cũng có thể yên tâm ra đi.

Trong lúc mơ màng, bà ấy thấy một bóng người đang chậm rãi bước về phía mình, người đó cao lớn, mặc một bộ quân phục hải quân, ngoại trừ làn da hơi đen, còn lại thì đẹp trai không gì sánh được.

Lâm Hướng Tuyết mở to mắt, bà ấy nhận ra rồi.

Là Cát Đại Xuyên.

Bà ấy nhìn Cát Đại Xuyên, Cát Đại Xuyên cũng nhìn bà ấy, ánh mắt của hai người xuyên qua ranh giới sinh tử, cách nhau nửa thế kỷ, một lần nữa chạm vào nhau.

Cát Dại Xuyên đi đến bên giường rồi đưa tay về phía bà ấy: "Hướng Tuyết, anh tới đón em."

Lâm Hướng Tuyết muốn nói rằng bà ấy không còn sức để đứng dậy nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể bà ấy đã bay lên rồi tay bà ấy được Cát Đại Xuyên nắm lấy.

Cát Đại Xuyên nắm tay bà ấy bước về phía một quầng sáng.

Trước khi bước vào quầng sáng, bà ấy quay đầu lại nhìn người mình yêu lần cuối rồi cùng Cát Đại Xuyên bước vào.

Vừa bước vào quầng sáng, Lâm Hướng Tuyết đã thấy quầng sáng bên trái lóe lên ánh bạc, một hình ảnh hiện ra.

Một con mèo đen bị ngược đãi rất thảm, hai chân trước bị bẻ gãy, xương hàm bị gãy nát, nó nằm bất động bên vệ đường chờ chết, trên người đầy ruồi và giòi, những người đi đường nhìn thấy đều bịt mũi chạy qua.

Không biết bao lâu sau, một cô gái trẻ đi tới, cô ấy xua đuổi những con ruồi rồi cởi áo mình ra, nhẹ nhàng quấn lấy con mèo đen đang run rẩy, cuối cùng nhờ sự cứu giúp của cô gái mà con mèo đen đã sống sót và ở bên cô gái hơn mười năm.

Lâm Hướng Tuyết bước về phía trước, hình ảnh trên quầng sáng lại thay đổi.

Con mèo đen đầu thai thành một gia nô, hắn ta yêu tiểu thư của gia chủ, chỉ tiếc thân phận địa vị của hai người chênh lệch quá xa, nên hắn ta chỉ dám âm thầm chôn giấu tình yêu này trong lòng, tiểu thư sắp xuất giá đi xa, hắn ta ở trong đội ngũ đưa dâu nhưng vừa ra khỏi Thành, họ đã gặp phải giặc cướp, hắn ta

bảo vệ tiểu thư chạy như điên một đường, dùng thân mình mở đường m.á.u cho tiểu thư, tiểu thư được an toàn nhưng hắn ta đã trúng hơn mười mũi tên, hắn ta ngã xuống người tiểu thư, m.á.u trên người hắn ta hòa vào giá y đỏ thẫm của tiểu thư…

Tiếp tục bước về phía trước, hình ảnh trên quầng sáng lại thay đổi…

Mỗi kiếp, con mèo đen và cô gái trẻ đều gặp nhau nhưng lần nào cũng vì nhiều lý do mà không thể ở bên nhau, còn con mèo đen thì không c.h.ế.t tử tế.

Cho đến kiếp cuối cùng, bà ấy thấy Phán Quan nói với Cát Dại Xuyên: “Ngươi là liệt sĩ, có thể ưu tiên chọn nhà tốt nhất để đầu thai.”

Nhưng Cát Đại Xuyên lại lắc đầu: “Tôi muốn đợi một người.”

Phán Quan hỏi: “Đợi ai?”

Cát Đại Xuyên không nói gì, nhưng lúc này Lâm Hướng Tuyết đã nước mắt rơi đầy mặt.

Anh ấy đang đợi mình, đợi khoảng sáu mươi năm

Bước ra khỏi vầng sáng, Phán Quan đang đợi họ bên ngoài: “Cát Đại Xuyên, ngươi nhất định muốn chi một nửa công đức cho người bên cạnh ngươi sao?”

Cát Đại Xuyên không chút do dự nào: “Chắc chắn.”

Phán Quan định nói rằng vốn dĩ ngươi có thể đầu thai vào một gia đình vô cùng hoàn hảo nhưng chia mất một nửa công đức thì không tốt như vậy, mà khi

Phán Quan nhìn thấy hai bàn tay nắm chặt của hai người, ông ấy lại thấy mình không cần nói gì nữa.

Phán Quan xua tay: “Vậy đi đi, uống canh Mạnh Bà, qua cầu Nại Hà đi đầu thai đi.”

Mặc dù bị chia mất một nửa công đức nhưng công đức của Cát Đại Xuyên quá lớn, bị chia mất một nửa thì hai người vẫn có thể đầu thai vào một gia đình rất tốt.

Lâm Hướng Tuyết vừa đi vừa khóc, hoàn toàn không phát hiện mình đã trở lại dang vẻ mười chín tuổi: “Đại Xuyên, em không cần công đức của anh, anh làm vậy không đáng.”

Cát Đại Xuyên giơ tay lên, giúp bà ấy lau đi giọt nước mắt: “Anh nói đáng giá thì là đáng giá, kiếp sau, anh sẽ vẫn đi tìm em.”

Anh ấy nhớ tới chuyển kiếp đầu tiên trước đây, anh ta hỏi Phán Quan: “Nếu như tôi muốn gặp lại cô ấy một lần nữa, tôi nên làm như thế nào?”

Phán Quan nói: “Muốn gặp được cô ấy thì cần thập tử nhất sinh, ngươi có bằng lòng hay không?”

Anh ấy không hề nghĩ ngợi: “Đồng ý.”

TBC

Mấy phút sau.

Tại một bệnh viện ở Thủ đô, một phụ nữ trẻ sinh một bé trai bụ bẫm nặng bảy cân bảy lạng, tiếng khóc vang trời.

Cùng lúc đó, sản phụ ở phòng bên cạnh sinh một bé gái xinh xắn nặng sáu cân sáu lạng.

Sau khi được đẩy ra khỏi phòng sinh, hai người mới phát hiện ra rằng họ được hia vào cùng một phòng bệnh, sau khi trò chuyện, hai người lại phát hiện ra rằng họ vừa mua biệt thự ở cùng một khu cao cấp mà còn là hàng xóm.

Mẹ bé trai cười nói: "Ôi trời, đây thật là vừa khéo, nói không chừng tương lai của chúng ta còn thể kết thông gia."

Mẹ bé gái cũng cười theo: "Thế thì tốt quá, nhà chồng và nhà mẹ đẻ cách nhau chưa đầy vài mét, ra cửa là tới, chuyện tốt như vậy đi đâu tìm được."

Một lời thành sự thật.

Hai mươi lăm năm sau.

Cậu nhóc đẹp trai nhà họ Cát đã cưới cô nhóc xinh đẹp nhà học Lâm về nhà.

Đêm tân hôn, Cát Đại Xuyên nhìn cô ấy, ngay cả chớp mắt cũng không chớp: "Anh cảm giác dường như anh thích em đã từ rất rất lâu."

Lâm Hướng Tuyết hất cằm giống như mèo con kiêu ngạo: "Đó là đương nhiên, mẹ em bói là lúc anh vừa sinh ra đã khóc không ngừng, nhưng vừa nhìn thấy em đã lập tức ngừng khóc, mẹ anh nói rằng anh đây là tuổi còn nhỏ mà đã mê gái!!"

"Mẹ em mẹ anh gì chứ, là mẹ chúng ta."

Vừa nói xong, anh ấy đã hôn xuống.

Chương 851: Chương 851

DTV-EBOOK

"Chị, em không nhịn nổi nữa rồi, em nhất định phải nói bí mật này cho chị!"

Minh Thư từ trong chăn thò đầu ra, mặt đỏ bừng trông rất buồn phiền.

Niệm Niệm đang làm bài tập, quay đầu nhìn thấy em gái như vậy, không nhịn được che miệng cười: "Bí mật gì mà làm em rối tung cả lên thế?"

Tuy hai chị em mỗi người có một phòng riêng nhưng tình cảm rất tốt, thường thích chen chúc trong một phòng, mỗi người làm việc của mình, không làm phiền nhau nhưng lại thấy rất ấm lòng.

Hai tay Minh Thư luồn vào tóc, xoa tóc thành ổ gà: "Chị, em cũng không biết có nên nói cho chị không, em sợ nói ra sẽ làm chị đau khổ nhưng nếu không nói thì em lại cảm thấy giấu chị sẽ không tốt."

Ban đầu Niệm Niệm không để ý lắm, lúc này thấy em gái như vậy, cô bé buông bút trên tay, đi tới giúp em gái chải tóc, giọng nhẹ nhàng: "Đừng ngại, chờ khi nào em muốn nói thì hãy nói cho chị biết, nếu như em luôn không muốn nói thì cũng không cần nói, cho dù có ngày chị nghe được từ miệng người khác, chị cũng không trách em giấu chị."

Niệm Niệm chính là tính cách như vậy, dịu dàng, cho dù lúc tức giận thì cũng chỉ đỏ mặt, chưa bao giờ nói thô tục, cũng không biết chửi người.

Lần dữ dằn nhất chính là lúc ở nhà trẻ nói với Nha Nha là sẽ giật tóc Nha Nha, chỉ như vậy mà sau đó cô bé còn tự kiểm điểm mấy lần, cảm thấy mình nói quá đáng.

Nếu đổi lại là người khác cứ nằng nặc muốn nghe, Minh Thư chưa chắc đã nói nhưng gặp phải người dịu dàng như vậy lại là người dễ nắm bắt Minh Thư nhất.

Cô bé kéo chị gái vào trong chăn rồi nhỏ giọng: "Chị, em chỉ nói chuyện này cho chị và mẹ nuôi, nhưng chị không thể để cho mẹ em biết, chị có thể thề không?"

Niệm Niệm bị vẻ nghiêm túc của em gái làm cho sợ nhưng vẫn giơ một tay lên thề: "Chị thề, chắc chắn sẽ không nói chuyện này cho cô."

Lúc này Minh Thư mới kể lại chuyện mơ thấy cách đây không lâu, kể xong thì thấy chị gái nước mắt lưng tròng, hạt đậu vàng rơi không ngừng, nhất thời sợ hãi: "Chị đừng khóc, có phải chị bị em dọa không, chị đừng sợ, em vừa nói chỉ là mơ thôi, không phải thật…"

Niệm Niệm thấy em gái bị mình dọa đến mặt tái mét, vội ngừng khóc: "Em gái đừng sợ, chị không phải bị dọa, chị chỉ thấy rất buồn, thế giới mà em nói, mọi người đều sống khổ sở như vậy, cô, dương, còn có ông nội và anh Lý Khắc…"

TBC

Hồi nhỏ là anh Lý Khắc đưa cô bé ra khỏi vùng núi, trong lòng cô bé luôn rất biết ơn, hằng năm đến

sinh nhật anh Lý Khắc, cô bé đều dùng tiền tiêu vặt của mình mua quà tặng anh Lý Khắc, chỉ là từ khi đến đảo Quỳnh Châu thì liên lạc của họ cũng dần ít đi.

Bây giờ nghe em gái nói anh Lý Khắc vì mình mà đi ăn trộm lại vì mình mà bị bắt, sau đó vì báo thù cho mình mà bị xử bắn, cô bé chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy rất buồn, cũng rất áy náy.

Anh Lý Khắc đã làm nhiều điều như vậy cho cô bé, mà cô bé chỉ tặng một món quà sinh nhật để "đền đáp" anh Lý Khắc, khiến cô bé cảm thấy mình như một con sói mắt trắng.

Cô bé quyết định rồi, từ hôm nay trở đi, cô bé sẽ liên lạc nhiều hơn với anh Lý Khắc, còn tiền tiêu vặt cô bé sẽ để dành hết, tiếp đó mua thịt và sữa mạch nha bồi bổ sức khỏe cho anh Lý Khắc, anh trai và chị dâu của anh Lý Khắc căn bản không quan tâm đến anh Lý Khắc, cô bé còn nhớ lúc ở nhà họ Lý, anh trai và chị dâu của anh Lý Khắc thậm chí không cho họ uống một bát cháo.

Một điều nữa khiến cô bé buồn là cô bé ở thế giới kia, đến c.h.ế.t cũng không gặp lại được cha.

Bao nhiêu năm rồi, cha không có một chút tin tức nào, bà cố, ông nội, cô và dượng đều dùng mọi cách và mối quan hệ để tìm kiếm, chỉ là không có một chút tin tức nào.

Hơn nữa nếu cha thực sự còn sống, tại sao không về tìm cô bé, chẳng lẽ giống như mẹ cô bé, đều không cần cô bé sao?

Nhưng rất nhanh cô bé đã lắc đầu phủ nhận ý nghĩ này, mặc dù rất nhiều ký ức thời thơ ấu đã trở nên rất mơ hồ nhưng cô bé vẫn luôn nhớ cha rất thương cô bé, nếu cha có thể trở về thì cha chắc chắn sẽ không bỏ rơi cô bé.

Chương 852: Chương 852

DTV-EBOOK

Vậy chỉ còn lại một khả năng…

Nghĩ đến khả năng đó, Niệm Niệm cảm thấy như có người bóp chặt tim mình, rất rất đau.

Tối hôm đó, Niệm Niệm ăn ít hơn một nửa so với bình thường, sau đó rất lâu sau cô bé mới cười.

Minh Thư thấy vậy, không khỏi hối hận vì đã kể chuyện cho chị gái.

May mà Niệm Niệm là một đứa trẻ hiểu chuyện, cô bé không muốn người nhà lo lắng cho mình nên cô bé đã khóa chặt nỗi buồn này vào sâu trong lòng.

Chỉ là hai người đều không biết rằng, vì chuyện này mà có một hạt giống đã âm thầm được gieo xuống.

***

"Trái tim em thật sự quá mềm yếu, quá mềm yếu, chỉ muốn một mình ngồi khóc đến khi trời sáng, em yêu người đó không oán không hận nhưng anh biết rõ em không hề kiên cường đến thế…"

Mùa hè năm 1997, các cửa hàng băng đĩa ở thủ đô liên tục phát bài [Quá Mềm Lòng] của Nhậm Hiền Tề, nghe đến lần thứ một trăm tám mươi rồi mà vẫn không thấy chán, ngay cả những người đi ngang qua cũng sẽ ngân nga theo vài câu.

Năm đó, Nhậm Hiền Tề nổi tiếng khắp cả nước, đi đâu cũng có thể nghe thấy bài [Quá Mềm Lòng] của

anh ấy, năm đó cũng là năm Hồng Kông trở về với vòng tay của tổ quốc.

Trên những con phố đông đúc, người đi bộ vội vã, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những chàng trai để kiểu tóc nấm bốn sáu, mặc quần ống loe, đạp xe đạp hai tám lao vun vút qua, tự cho mình là ngầu hơn cả những tên xã hội đen trong phim truyền hình Hồng Kông.

Ở cuối phố, có một cửa hàng băng đĩa rất khác biệt, không giống như những cửa hàng băng đĩa nhỏ và lộn xộn khác, cửa hàng băng đĩa này không chỉ rộng rãi mà còn được bài trí rất xu sáng sủa và ngăn nắp, quan trọng nhất là cửa hàng băng đĩa này có tên là "Cửa hàng băng đĩa tìm người thân."

TBC

Trong cửa hàng băng đĩa có một góc dành riêng cho những người bị thất lạc gia đình, có những người sau khi rời nhà thì không bao giờ trở về nữa, người thân của họ sẽ treo thông tin của họ lên bảng thông tin, hy vọng một ngày nào đó họ đi ngang qua đây sẽ nhìn thấy, hoặc có người quen biết người trên bảng thông tin sẽ liên lạc với họ.

Tất nhiên, trên bảng thông tin có nhiều nhất là những đứa trẻ bị bắt cóc, từ vài tháng đến mười mấy tuổi đều có, có đứa mới bị bắt cóc không lâu, có đứa đã bị bắt cóc hơn mười năm, cha mẹ chúng chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm và cửa hàng băng đĩa này chính là nơi cung cấp cho họ thêm một con đường tìm người thân.

Trong bảy năm kể từ khi mở cửa, cửa hàng băng đĩa đã giúp hơn ba mươi người tìm người thân tìm

được người thân, mọi người đều khen ngợi chủ cửa hàng băng đĩa là Bồ Tát tái thế.

Mọi người đều biết chủ cửa hàng băng đĩa rất tốt bụng nhưng ít ai biết rằng chủ cửa hàng băng đĩa này là một cô gái mới ngoài hai mươi.

Như thường lệ, mỗi thứ tư hàng tuần, Niệm Niệm đều đến cửa hàng băng đĩa để xem một chút, cửa hàng băng đĩa này là món quà sinh nhật mà cô tặng cô ấy vào năm cô ấy mười bảy tuổi, lúc đó cô ấy nói với cô rằng cô ấy muốn mở một cửa hàng, để những người muốn tìm người thân có một nơi có thể treo thông tin nên cô đã thuê cửa hàng này cho cô ấy.

Năm đầu tiên cô giúp cô ấy quản lý, sau khi cô ấy mười tám tuổi thì cô đã hoàn toàn giao cửa hàng cho cô ấy quản lý, mặc dù cửa hàng băng đĩa khá kiếm ra tiền nhưng chi phí in tài liệu miễn phí, thuê người sắp xếp tài liệu và tìm người gần như bằng với số tiền kiếm được, nói cách khác, những năm gần đây, số tiền cô ấy kiếm được đều đổ vào cái hố tìm người thân này.

Mặc dù không kiếm được tiền nhưng cô ấy cảm thấy rất vui.

Mỗi lần nhìn thấy những người đã vất vả nhiều năm, đoàn tụ với người thân thất lạc và ôm nhau khóc nức nở, cô ấy đều cảm thấy mọi sự trả giá đều xứng đáng.

Trước đây, cô ấy đều tự bỏ tiền ra giúp những người này tìm người thân miễn phí nhưng dù sao đây cũng không phải là kế sách lâu dài, một mình cô ấy không thể giúp được nhiều người như vậy, theo đề nghị của anh Lý Khắc, cô ấy đã hợp tác với cảnh sát,

cảnh sát và nhân dân hợp tác quả thực đã nâng cao hiệu quả rất nhiều, năm nay đã có năm gia đình tìm con tìm lại được con của mình.

Mặc dù cha cô ấy vẫn chưa tìm được…

Ngay lúc này, có tiếng bước chân từ cửa truyền đến, một người phụ nữ bước vào.

Người phụ nữ cao ráo, da trắng, ăn mặc rất xu thời trang, cô ta vừa bước vào, ánh mắt của không ít người đã đổ dồn vào cô ta nhưng dường như người phụ nữ đã quen với ánh mắt này, lại dường như rất chán ghét.

Cô ta trợn mắt, sau đó đi đến trước mặt Niệm Niệm, đánh giá cô ấy từ trên xuống dưới.

Ánh mắt của cô ta khiến Niệm Niệm có phần khó chịu nhưng đi theo cạnh cô và sư phụ, những năm gần đây cô ấy đã gặp đủ loại người, cho nên mặc dù cô ấy cảm thấy có hơi bị xúc phạm nhưng cô ấy không tức giận, mà giọng điệu rất nhẹ nhàng hỏi: “Xin chào, xin hỏi có thể giúp gì cho cô không?”

Người phụ nữ nhướng đôi lông mày được kẻ rất mảnh, đôi môi đỏ cong lên cười nói: “Trông cũng chẳng ra gì, tôi còn tưởng là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành cơ!”

Nghe thật chói tai.

Một mùi chua như giấm phả vào mặt.

Nghe vậy, Niệm Niệm rõ ràng không thể coi người trước mặt là khách bình thường, thu lại nụ cười trên mặt: “Xin hỏi cô là ai?”

Người phụ nữ hơi ngẩng cằm, nói tên mình: “Tống Chi Vi.”

Niệm Niệm cảm thấy cái tên này có vẻ quen quen nhưng nhất thời không nhớ ra đã nghe ở đâu: “Xin lỗi, tôi không quen cô, xin hỏi cô có chuyện gì không?”

Tống Chi Vi: “Cô không quen tôi, vậy cô hẳn biết Lý Khắc đi? Tôi là đối tượng của Lý Khắc.”

Sắc mặt Niệm Niệm tái nhợt, vô thức nói: “Không thể nào.”

Nói xong không đợi đối phương trả lời, cô ấy đã tự nghi ngờ bản thân.

Sao cô ấy xác định được Lý Khắc không có đối tượng?

Lý Khắc năm nay ba mươi mốt tuổi, tuổi này thực sự không còn trẻ nữa, rất nhiều đồng nghiệp xung quanh anh ấy đã có con có thể mua nước tương, chỉ có anh ấy vẫn độc thân.

Nhưng anh ấy độc thân không phải vì điều kiện bản thân không tốt, ngược lại, điều kiện của anh ấy rất tốt.

Hồi nhỏ anh ấy được nhà họ Bạch tài trợ học hết tiểu học đến trung học, sau đó anh ấy thi đỗ vào trường quân đội, từ đó không những không dùng tiền của nhà họ Bạch nữa mà còn trả gấp đôi số tiền nhà họ Bạch đã tài trợ cho anh ấy trước đó.

Sau khi tốt nghiệp, anh ấy vào cục cảnh sát hàng hải, trở thành cảnh sát biển.

Lý Khắc có tác phong chiến đấu vô cùng ngoan cường, khi giao chiến với bọn tội phạm trên biển, anh ấy luôn thể hiện sự dũng cảm và trí thông minh, chưa đầy ba năm nhập ngũ, anh ấy đã tham gia hàng trăm nhiệm vụ thực thi pháp luật trên biển, thu giữ được hàng trăm triệu đô la hàng lậu và hơn hai nghìn kg ma túy, thành tích vô cùng hiển hách.

Đầu năm nay, anh ấy và đồng đội đã bắt giữ 1,5 tấn ma túy tại chỗ, nhiệm vụ lần này vô cùng nguy hiểm, lúc đó biển động dữ dội, thời tiết vô cùng xấu, sấm chớp đùng đùng mà Lý Khắc bất chấp mưa gió bão bùng, một mình nhảy lên tàu của đối phương, sau đó khống chế tàu của đối phương.

Nhiệm vụ lần này đã làm mới kỷ lục bắt giữ ma túy trên biển của nước ta, Lý Khắc và đồng đội của anh ấy đều được khen thưởng vì thành tích xuất sắc, đặc biệt Lý Khắc đã lập được chiến công hạng nhất cá nhân.

Những đồng chí ưu tú và độc thân như vậy, luôn là đối tượng được lãnh đạo quan tâm nhất, lãnh đạo của cục cảnh sát hàng hải luôn muốn giải quyết chuyện cá nhân của Lý Khắc, mà cô ấy và Lý Khắc cũng đã hai tháng không liên lạc.

Tất nhiên là cô ấy đơn phương tuyên bố chiến tranh lạnh, lý do là lần thực hiện nhiệm vụ này, cô ấy thấy anh ấy liều lĩnh như vậy, hoàn toàn không coi mạng mình ra gì, nếu tình hình lúc đó có sơ sẩy một chút thì bây giờ anh ấy đã bị treo trên tường rồi.

Hai tháng có thể xảy ra rất nhiều chuyện, lỡ như trong hai tháng này, lãnh đạo của anh ấy giới thiệu

đối tượng cho anh ấy thì cũng không phải là không thể.

Niệm Niệm càng nghĩ sắc mặt càng khó coi, tay cầm bút từ từ siết chặt, khớp tay bị nắm đến trắng bệch.

Tống Chi Vi khoanh tay trước ngực, thưởng thức sắc mặt của đối phương thay đổi rõ rệt từng chút một: "Cô xem, ngay cả cô cũng không tin lời mình nói, như vậy không buồn cười sao? Lần này tôi đến đây là để thông báo chuyện này cho cô, tôi không quan tâm trước đây cô và Lý Khắc có quan hệ gì nhưng từ bây giờ trở đi, Lý Khắc là người của Tống Chi Vi tôi, sau này cô tránh xa anh ấy ra một chút, hiểu chưa?"

Chương 853: Chương 853

DTV-EBOOK

Nhân viên cửa hàng bên cạnh cảm thấy không ổn, lén chạy ra ngoài gọi điện thông báo cho Minh Thư.

Đợi đến khi Minh Thư vội vã chạy đến thì Tống Chi Vi đã đi từ lâu, còn Niệm Niệm thì nhốt mình trong phòng chứa đồ, nửa ngày không ra.

Nhân viên cửa hàng kể lại sự việc một cách sống động, thêm mắm dặm muối kể lại đầu đuôi sự việc cho Minh Thư, cuối cùng nói: "Cô đừng trách tôi lúc nãy không ra mặt giúp cô Bạch, người phụ nữ đó nhìn không giống người bình thường, không phải loại người mà tôi có thể đắc tội."

Đương nhiên Minh Thư không trách nhân viên cửa hàng, cô cũng giống như chị gái mình, đều cảm thấy cái tên Tống Chi Vi này rất quen tai.

Niệm Niệm thấy nhân viên cửa hàng mời em gái đến, đương nhiên không tiện tiếp tục ở trong phòng chứa đồ, còn phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Hai chị em về nhà mà không nói chuyện gì.

Niệm Niệm vừa về tới nhà đã lập tức trốn vào phòng vẽ.

Minh Thư không dễ dàng bỏ qua cho cô ấy như vậy, lập tức đi theo, còn hỏi thẳng: "Chị, có phải chị thích Lý Khắc không?"

Niệm Niệm nghe xong lời này, tay run lên, mặt và tai đều đỏ lên, sau đó lập tức phủ nhận ba lần: "Chị

không có, chị không phải, em đừng nói bậy."

Mặt Minh Thư đầy vẻ nghi ngờ: "Thật sao?"

Niệm Niệm đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt cô: "Tất nhiên là thật, còn thật hơn cả ngọc trai do cô nuôi nữa."

Vừa dứt lời, cô ấy đột nhiên đụng vào cái bàn trước mặt làm những bức tranh trên bàn rơi xuống đất.

Minh Thư cúi đầu nhìn thì chỉ thấy trên đất đây tranh của Lý Khắc, Lý Khắc ngủ, Lý Khắc mặc cảnh phục, Lý Khắc mỉm cười…

Minh Thư nhìn cô ấy, nhướng mày: "Thế này mà chị còn dám nói là thật hơn ngọc trai do mẹ em nuôi?"

Niệm Niệm: "…"

Cô ấy cũng không ngờ bị vả mặt nhanh như vậy.

"Chị, chị nói thật đi, chị đối với anh Lý Khắc là cảm giác gì, tiếp theo chị định làm gì?"

Đừng nhìn Minh Thư nhỏ hơn Niệm Niệm ba bốn tuổi nhưng về mặt tình cảm, cô ấy quyết đoán hơn Niệm Niệm rất nhiều.

Niệm Niệm cúi xuống, vừa nhặt bức tranh vừa tủi thân nói: "Cho dù chị có cảm giác gì cới anh ấy thì có lợi gì, anh ấy cũng đã có đối tượng rồi."

Những năm gần đây, không biết bao nhiêu người đàn ông theo đuổi cô ấy nhưng cô ấy chưa bao giờ để ý đến họ, cô ấy vẫn luôn chờ Lý Khắc ngỏ lời với cô ấy nhưng dường như anh ấy chỉ coi cô ấy như em gái.

Mặc dù cô ấy không thích cái người phụ nữ gọi là Tống Chi Vi kia, nhưng nếu Lý Khắc thích thì cô ấy… Cũng sẽ chúc phúc họ.

Là người ngoài cuộc, Minh Thư lập tức nhìn thấu mánh khóe của đối phương: "Em lại không cảm thấy cô ta chính là đối tượng của anh Lý Khắc, với tính cách của anh Lý Khắc, nếu như anh ấy thật sự có đối tượng thì chắc chán sẽ chủ động giới thiệu cho chúng ta, có lẽ đối phương một mặt chạy tới trước mặt chị diễu võ dương oai, chỉ có thể nói rõ một vấn đề."

Niệm Niệm chớp đôi mắt ngấn lệ: "Vấn đề gì?"

Minh Thư: "Cô ta không theo đuổi được anh Lý Khắc, hoặc nói cách khác, anh Lý Khắc không thích cô ta, không muốn hẹn hò với cô ta."

Đôi mắt Niệm Niệm đột nhiên sáng lên: "Em thật sự cảm thấy anh Lý Khắc không thích cô ta sao?"

Minh Thư gật đầu: "Mặc dù em chưa từng gặp người phụ nữ kia nhưng theo những gì em hiểu về anh Lý Khắc, anh ấy tuyệt đối sẽ không thích loại phụ nữ đó, còn chị, chỉ cần nghe đến chuyện liên quan đến anh Lý Khắc là chị lại rối bời, chị thực sự không thể không cần anh Lý Khắc sao?"

Niệm Niệm lại lần nữa đỏ mặt: "Cũng không phải không thể không cần anh ấy,…"

Những người đàn ông theo đuổi cô ấy, người thì để ý đến ngoại hình của cô ấy, người thì để ý đến giá trị của cô ấy, cửa hàng băng đĩa chỉ là một nghề phụ

không kiếm được nhiều tiền của cô ấy, thứ thực sự kiếm ra tiền cho cô ấy là tranh thêu hai mặt thêu tay của mình.

Cô ấy bắt đầu học thêu với sư phụ Triệu Kí Thu từ năm sáu tuổi, sau khi mười tám tuổi, sư phụ nói cô ấy có thể ra nghề, những năm gần đây, trên cơ sở sư phụ dạy thì cô ấy đã sáng tạo ra phong cách nghệ thuật mới như thêu ba mặt khác nhau, thêu kim loạn hai mặt.

Các tác phẩm của cô ấy cũng nhiều lần đạt giải thưởng cấp quốc gia, còn có một tác phẩm được bảo tàng sưu tầm, nói cách khác, tác phẩm của cô ấy rất có giá trị trên thị trường, bản thân cô ấy cũng rất có giá trị, cưới cô ấy cũng giống như cưới được một con gà đẻ trứng vàng.

Chỉ có Lý Khắc, chưa bao giờ vì những thứ bên ngoài này mà thay đổi thái độ với cô ấy, anh ấy vẫn giống như hồi nhỏ, chăm sóc cô ấy từng li từng tí.

Huống chi, trong thế giới khác mà Minh Thư nói thì Lý Khắc còn vì cô ấy không cần mạng sống.

Đàn ông như vậy, cô ấy không có cách nào mà kìm chế mình không rung động.

Minh Thư gãi đúng chỗ ngứa nói: “Nếu anh Lý Khắc không thích chị, anh ấy sẽ không đến giờ vẫn chưa kết hôn, càng không đưa hết tiền lương cho chị giữ, chị biết trong một gia đình, ai mới là người giữ tiền lương không? Là người làm vợ, chứ không phải người làm em!”

Nghe xong lời này, Niệm Niệm như thể có một chú nai con vô tình chạy vào trong lòng, đ.â.m loạn

xạ vào tim cô ấy.

Minh Thư sờ chiếc nhẫn bạch kim đeo ở ngón út tay trái, cảm thấy hai người này chỉ còn thiếu một tờ giấy ngăn cách, cô phải nghĩ cách mới được.

Đến tối, Minh Thư và Niệm Niệm đã biết được thân phận của Tống Chi Vi, cũng biết tại sao lại thấy cái tên này quen tai.

"Tống Chi Vi?" Bạch Du nghe thấy cái tên này, khựng lại một chút, ký ức bỗng chốc ùa về.

Năm 1976, một ngày nọ trên đường đi làm về, bà thấy một cô bé bị một người đàn ông trung niên theo dõi, nếu không phải bà kịp thời chạy đến, có lẽ cô bé đã bị đe dọa, lúc đó cha mẹ và những người thân khác của cô bé bị đánh thành phần xấu đưa đi cải tạo, cô bé được gửi đến nhà anh chị họ, chỉ là bên kia nhận tiền nhưng không đối xử tốt với cô bé.

Lúc đó bà thấy cô bé rất đáng thương nên đã đưa cho cô bé hai đồng và mấy tấm phiếu lương thực, sau đó nghe nói gia đình cô bé được phục hồi danh dự, cô bé được đón đi khỏi đảo Quỳnh Châu, cô bé đó tên là Tống Chi Vi.

Bà không biết Tống Chi Vi có kể chuyện được giúp đỡ cho cha mẹ mình không nhưng sau khi cha mẹ cô ta được phục hồi danh dự đúng là không đến tận nhà, hoặc nhờ người đến cảm ơn, bà không ham muốn sự cảm ơn của người khác, lúc đó ra tay cũng không phải vì muốn người khác cảm ơn, chỉ là nếu đổi lại là bà, nếu có người cứu con mình thì dù bận rộn đến mấy, bà cũng sẽ đưa con đến tận nhà cảm ơn người đó.

Minh Thư: “Thảo nào con thấy quen tai, hóa ra là trước đây đã nghe lén mẹ kể, không phải con có thành kiến, con thấy hai người này hẳn là cùng một người.”

Tuổi tác trùng khớp, đuôi mắt trái đều có một nốt ruồi lệ, hơn nữa gia đình không biết ơn thế này thì đúng là có thể dạy ra đứa con gái ngạo mạn như vậy.

Bạch Du rất khó liên hệ cô bé yếu đuối năm xưa với “Tống Chi Vi” mà họ nhắc đến nhưng trải qua nhiều năm như vậy, con người đều sẽ thay đổi, hơn nữa sự giáo dục của cha mẹ thực sự rất quan trọng.

Rất nhanh, bên Tập Lục Thừa không cần Minh Thư mở lời đã điều tra được tin tức về Tống Chi Vi và gia đình cô ta.

Tống Chi Vi, năm nay ba mươi tuổi, đã ly hôn hai lần, làm việc tại Viện kiểm soát hàng hải.

“Nghe nói hai người chồng trước của cô ta cũng cướp từ tay người khác, sau khi kết hôn thì cãi nhau ầm ĩ, lần kết hôn đầu tiên duy trì được ba tháng, lần kết hôn thứ hai duy trì được nửa năm.” Tập Lục Thừa đứng trước cửa sổ sát đất của văn phòng, ánh nắng bên ngoài chiếu vào, nửa người trên của anh hòa vào trong ánh sáng: “Cha và anh trai cô ta bị tình nghi vi phạm kỷ luật nghiêm trọng, hiện đang bị thẩm tra và điều tra, cô ta sốt ruột rồi, muốn tìm người kết hôn để bảo vệ mình nhưng anh nghĩ Lý Khắc không ngốc đến vậy đâu.”

Minh Thư vừa làm thí nghiệm vừa đáp: “Vậy thì người này không đáng sợ nữa rồi, còn lại chỉ cần xem anh Lý Khắc định làm thế nào.”

Tập Lục Thừa xoay chiếc nhẫn bạch kim ở ngón út, thở dài: “Chúng ta nói chuyện điện thoại nửa tiếng, em nói về Lý Khắc nửa tiếng đồng hồ, chẳng lẽ em không nhớ anh sao?”

Chương 854: Chương 854

DTV-EBOOK

Minh Thư: "Nếu em không nhớ anh, em còn có thể nói chuyện điện thoại với anh nửa tiếng sao?"

Thời gian của cô rất quý giá, nếu không phải là người quan trọng, cô sẽ không muốn dành dù chỉ một giây cho người đó.

Lời đường mật giữa những người yêu nhau, ngọt hơn cả mật ong, say hơn cả rượu.

Trái tim ngâm trong vại giấm nửa tiếng của Tập Lục Thừa bỗng chốc hồi sinh: "Vậy khi nào chúng ta có thể kết hôn?"

Minh Thư: "Nói sau đi, bây giờ em mới có hai mươi tuổi, em chưa muốn kết hôn sớm như vậy đâu."

Không giống như Niệm Niệm và Lý Khắc, Minh Thư và Tập Lục Thừa là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, dù xa cách hai nơi, cũng không ngừng liên lạc, cả hai đều là kiểu người rất rõ ràng mình muốn gì, sau khi trưởng thành, khi hiểu được tâm ý của mình, Tập Lục Thừa đã bày tỏ với Minh Thư.

Minh Thư cũng không phải kiểu tính cách nũng nịu, rất nhanh đã gật đầu đồng ý, giờ hai người đã ở bên nhau được hai năm.

Tập Hiểu Đông được coi là một trong những người đầu tiên kinh doanh, tầm nhìn độc đáo cùng một bộ óc thông minh khiến ông ấy hưởng được lợi nhuận của thời đại, cũng tích lũy cho nhà họ Tập một khối tài sản không nhỏ.

Tuy người vợ thứ hai sinh cho ông ấy một cậu con trai út nhưng người ông ấy coi trọng nhất vẫn là cậu con trai Tập Lục Thừa này và tập trung bồi dưỡng.

Dù Tập Lục Thừa đã trải qua những chuyện không tốt khi còn nhỏ nhưng đồng thời anh cũng rất may mắn, ông nội bà nội và cha đều cố gắng bù đắp cho anh, anh cũng may mắn gặp được gia đình Bạch Du, nhờ vậy anh mới không bị lệch lạc.

Sau khi Tập Lục Thừa mười lăm tuổi, anh bắt đầu tham gia vào công việc của công ty cha mình, trong khi những người bạn đồng trang lứa khác lo lắng vì mụn trứng cá, anh đã kiếm được số tiền đầu tiên trong đời bằng cách bán máy tính - năm trăm ngàn.

Anh nhập linh kiện máy tính từ Hồng Kông, sau đó mang về bán ở nội địa, anh có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, ngoài việc nhìn thấy thị trường linh kiện máy tính khổng lồ này, anh còn phát hiện ra chênh lệch tỷ giá lớn do cơ hội chính sách mang lại, cũng như biết cách sử dụng quảng cáo để quảng bá tên tuổi của mình.

Đó là năm trăm ngàn vào cuối những năm tám mươi, ngay cả Tập Hiểu Đông là cha cũng không ngờ rằng con trai mình lại có thể kiếm tiền giỏi như vậy, hoàn toàn là thế hệ sau giỏi giang hơn thế hệ trước.

Hiện tại, ngoài việc tiến quân vào ngành công nghệ và điện thoại di động, nhà họ Tập còn tiến quân vào ngành bất động sản, không nói là người giàu nhất nước nhưng số tiền kiếm được, dù có nằm không cả mấy đời cũng không tiêu hết.

Minh Thư và Tập Lục Thừa ở bên nhau, không hề giấu cha mẹ, thậm chí còn hỏi ý kiến mẹ như bạn thân.

Đối với Tập Lục Thừa, Bạch Du cũng coi như nhìn anh lớn lên từ nhỏ, bà rất hài lòng về nhân cách, tính cách và năng lực của anh, thấy Tập Lục Thừa đối xử với con gái mình đều rất tận tâm nên cũng chẳng ngăn cản nhiều, chỉ dặn dò con gái nếu không muốn sinh con sớm thì phải biết cách bảo vệ bản thân.

Lúc này, Tập Lục Thừa nghe Minh Thư từ chối, tuy trong lòng có hơi thất vọng nhưng cũng là chuyện nằm trong dự đoán: "Không sao, sang năm anh hỏi lại lần nữa."

Lời nói này khiến Minh Thư cũng nhịn không được bật cười: "Nếu em luôn không đồng ý, chẳng lẽ anh vẫn muốn cầu hôn một lần vào hàng năm sao?"

Tập Lục Thừa cũng cười theo: "Anh hy vọng sang năm em có thể đồng ý anh, nhưng nếu em thật sự không đồng ý, thế thì anh cũng chỉ có thể cầu hơn một lần vào hàng năm, cầu hôn tới khi nào em đồng ý mới ngưng."

***

TBC

Đúng như Minh Thư nói, Tống Chi Vi không đáng sợ, sau khi nhà họ Tống bị điều tra, công việc của cô ta cũng xảy ra vấn đề, tự lo còn không xong thì làm sao còn dám chạy đến trước mặt Niệm Niệm để diệu võ dương oai.

Còn Lý Khắc sau khi "mất tích" hơn một tháng cuối cùng cũng xuất hiện, cùng anh ấy còn có một

người đàn ông lạ mặt.

Khi Niệm Niệm nhìn thấy người đàn ông tóc mai đã bạc, mắt mũi giống mình như đúc đứng trước mặt, nước mắt cô ấy đã rơi xuống, thân thể không kìm được mà run rẩy.

Chương 855: Chương 855

DTV-EBOOK

Người đàn ông cũng nhìn cô ấy với vẻ mặt kích động, trên khuôn mặt già nua hiện rõ vẻ vừa mừng vừa tủi, mãi một lúc sau mới nghẹn ngào gọi: "Niệm Niệm!"

Nghe thấy tiếng gọi này, Niệm Niệm không kìm nén được nữa, nhào tới ôm lấy người đàn ông, vừa khóc vừa nói: "Cha! Cha! Cha!"

Tin Bạch Gia Lỗi được tìm thấy khiến cả nhà họ Bạch vô cùng chấn động và xúc động.

Bạch Gia Lỗi và Bạch Du năm xưa vẽ bức chân dung rất giống, chỉ là đã già đi, đây cũng là lý do Niệm Niệm có thể nhận ra ông ấy ngay từ lần đầu tiên.

Sau khi Bạch Phi Bằng và Bạch Gia Dương biết tin, lập tức mua vé máy bay từ Thủ đô bay đến thành phố Quảng, cha con ba người gặp nhau, lại ôm đầu khóc một trận.

Đáng tiếc bà Bạch đã mất được mấy năm, cho đến trước khi mất mà bà vẫn luôn day dứt vì không tìm được đứa cháu thứ hai, giờ đây anh hai cuối cùng cũng được tìm thấy, bà nội ở dưới suối vàng khi biết được chắc hẳn cũng sẽ rất an ủi.

Qua lời kể của Bạch Gia Lỗi, cuối cùng mọi người cũng biết được chuyện năm đó.

Năm đó Bạch Gia Lỗi vô tình chứng kiến cảnh bí thư thị trấn g.i.ế.c người, còn bị đối phương nhìn thấy mặt, ông ấy biết bí thư thị trấn chắc chắn sẽ không tha cho mình, nên đã luôn cẩn thận đề phòng nhưng không ngờ đối phương lại mua chuộc người bạn thân nhất của ông ấy, trên đường hai người đi chợ về, người bạn thân lấy d.a.o ra định đ.â.m ông ấy, ông ấy liều mạng giãy giụa, có lẽ trời thương ông ấy, ngay khi đối phương sắp thuận lợi thì xảy ra lở đất, người bạn thân bị lở đất đè chết.

Ông ấy lo lắng bí thư thị trấn vẫn chưa chịu buông tha cho mình nên ông ấy đã đổi quần áo với người bạn thân, lại đập nát mặt người bạn thân đến mức không thể nhận ra là ai, làm xong tất cả những điều này, ông ấy tưởng rằng có thể vô tư không lo, nào ngờ bí thư thị trấn là người rất cẩn thận, còn sắp xếp thêm một người khác theo dõi họ, ông ấy còn chưa đi xa thì bị người ta đập vào đầu từ phía sau rồi rơi xuống khe núi.

Đến khi tỉnh lại, ông ấy đã bị bán đến mỏ than làm khuân vác, vì bị thương ở đầu nên ông ấy ngay cả mình còn không nhớ là ai, sau đó ông ấy trốn thoát, theo người khác trốn sang Hồng Kông.

Hai năm nay, ông ấy dần nhớ lại chuyện trước đây, cũng nhớ ra mình còn có một đứa con gái ở nội địa, vừa hay năm nay Hồng Kông quay về, ông ấy lập tức nóng lòng làm thủ tục trở về, không ngờ vừa qua cửa khẩu đã bị bạn của Lý Khắc nhận ra.

Lý Khắc biết Niệm Niệm vẫn luôn muốn tìm cha mình, mỗi lần nhìn thấy người khác đoàn tụ với

người thân thất lạc, nhìn ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa buồn bã của cô ấy khiến anh ấy lại đặc biệt đau lòng, vì vậy từ khi bắt đầu đi làm, anh ấy đã dùng mối quan hệ của mình để tìm kiếm tung tích của Bạch Gia Lỗi.

Nhìn đứa con gái duyên dáng yêu kiều, trong lòng ông ấy vừa tự hào vừa áy náy: "Niệm Niệm, cha xin lỗi con, sau này con hay tới Hồng Kông với cha để cha chăm sóc con thật tốt."

Hiện tại Bạch Gia Lỗi có chút tài sản, ở Hồng Kông có một gia đình khác, còn sinh được hai đứa con, trước khi sang đây thì vợ ông ấy đã chủ động nói với ông ấy, bảo ông ấy đưa con gái về rồi cả nhà cùng nhau bù đắp cho con gái.

"Cha, con vẫn muốn ở lại thành phố Quảng."

Niệm Niệm rất muốn ở bên cha, bao nhiêu năm nay, ngày nào cô ấy cũng mong ngóng được đoàn tụ với cha, giờ nhìn thấy cha khỏe mạnh, cô ấy đã rất mãn nguyện.

Nhưng cha đã có một gia đình khác, còn cô ấy cũng đã quen với cuộc sống ở thành phố Quảng này, ở đây có cô và em gái mà cô ấy yêu thương nhất, còn có người cô ấy thích.

Hơn nữa sự nghiệp của cô ấy cũng ở đây, một khi đến Hồng Kông thì có nghĩa là phải làm lại từ đầu, vì vậy sau khi cân nhắc thì cô ấy vẫn quyết định không theo cha đến Hồng Kông.

Bạch Gia Lỗi có hơi thất vọng nhưng cũng có thể hiểu được: "Không đi cũng không sao, bây giờ Hồng Kông đã quay về, sau này việc đi lại giữa hai nơi sẽ

ngày càng thuận tiện, sau này cha thường xuyên đến thành phố Quảng thăm con."

Chương 856: Chương 856

DTV-EBOOK

Sau đó Bạch Gia Lỗi theo cha và anh trai trở về Thủ đô, đến trước mộ ông nội và bà nội thắp hương cho hai ông bà, an ủi linh hồn họ trên trời, đồng thời cũng nhận mặt họ hàng bên nhà họ Bạch.

Niệm Niệm cũng đi theo, sau khi trở về từ Thủ đô, Lý Khắc đã cầu hôn cô ấy.

Sau khi Lý Khắc được lãnh đạo đồng ý, đã vội vàng cùng các chiến hữu chuẩn bị hiện trường cầu hôn, nến và bóng bay được xếp thành một trái tim lớn, cánh hoa rải khắp mặt sân.

Niệm Niệm nhắm mắt được đưa vào hội trường, mở mắt ra thì thấy Lý Khắc quỳ một gối trước mặt cô ấy, tay cầm một chiếc nhẫn: "Anh sẽ bảo vệ em cả đời giống như bảo vệ đất nước của chúng ta vậy, gả cho anh được không?"

Giọng nói vừa dứt, các chiến hữu của Lý Khắc đồng thanh hô lên: "Gả cho anh ấy! Gả cho anh ấy!"

Tiếng hô vang trời.

Niệm Niệm đỏ mặt như quả táo đỏ, trong mắt lấp lánh nước mắt, dưới sự chứng kiến của mọi người, cô ấy gật đầu nói: "Em bằng lòng."

Lý Khắc xúc động tới mức bế cô ấy lên.

Lý Khắc cũng không còn trẻ nữa, sau khi cầu hôn, hai người đã đăng ký kết hôn và tổ chức đám cưới trong năm đó. Năm sau, Niệm Niệm mang thai và sinh một cậu bé trai bụ bẫm đáng yêu.

Điều này khiến cho Tập Lục Thừa vô cùng ghen tị.

Ban đầu anh còn hơi đắc ý vì con đường tình duyên của mình thuận lợi hơn Lý Khắc, không ngờ Lý Khắc sau này lại vượt lên, nhanh chóng có vợ con ấm êm, còn anh vẫn đang vật lộn trên con đường cầu hôn.

Một lời cầu hôn này đã kéo dài suốt tám năm.

Mãi đến khi Minh Thư hai mươi chín tuổi, hai người vô tình có "con", Minh Thư mới gật đầu đồng ý lời cầu hôn của anh.

***

Cô gái trong tù.

Bỗng nhiên một giọng nói phát ra từ chiếc tivi…

"Tập Lục Thừa nhà giàu nhất của Thâm Châu và thiên kim vua ngọc trai hỷ kết lương duyên, đám cưới thế kỷ này đã thu hút sự chú ý của nhiều người…"

Một người phụ nữ ngồi ở góc đột ngột ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào màn hình tivi, hồi lâu mới nói: "Tập Lục Thừa, anh ta đã cướp mất cha tôi, nếu không thì hôm nay người giàu nhất chính là tôi!"

Nghe vậy, người phụ nữ ngồi cạnh cô ta cười khẩy: "Tạ An Na, cô lại lên cơn điên gì thế? Cô là người giàu nhất, vậy thì tôi còn là mẹ của người giàu nhất đấy!"

Tạ An Na tức là Nha Nha năm xưa, không để ý đến đối phương mà vẫn chăm chú nhìn vào màn hình tivi.

Năm xưa sau khi Ngô Hiếu Ngọc mất, cô ta bị cha mình đuổi xuống quê, ngoài việc chuyển tiền cho cô ta mỗi tháng, cha cô ta không bao giờ về thăm cô ta lần nào nữa, cô ta đã bỏ học cấp hai và đi theo một nhóm côn đồ, sau đó cô ta hút thuốc, uống rượu, đánh bạc, không có tiền thì đi ăn trộm, không biết có phải là báo ứng hay không, năm đó cô ta đã khiến Ngô Hiếu Ngọc sảy thai nên sau này cô ta mang thai năm lần nhưng lần nào cũng không giữ được đứa trẻ.

Những người đàn ông ở bên cô ta đều chỉ vì thân thể của cô ta, cô ta qua lại giữa những người đàn ông khác nhau, không có tiền thì đi ăn trộm, sau này ăn trộm cũng không thể đáp ứng được nhu cầu của cô ta, cô ta lập tức ra tay với trẻ con.

Bán một đứa trẻ có thể kiếm được vài nghìn, cô ta đã bán hơn mười đứa trẻ, một lúc kiếm được vài chục nghìn, vốn dĩ cô ta định dùng số tiền này để thuê người g.i.ế.c Tập Lục Thừa, không ngờ chưa kịp ra tay thì cô ta đã bị bắt vào đây.

Cô ta bị kết án mười năm tù vì tội bắt cóc và trộm cắp.

Hình ảnh trên bản tin thoáng qua nhưng suy nghĩ của Tạ An Na vẫn không thể thu hồi lại được.

Cô ta đột nhiên nhớ đến người phụ nữ Ngô Hiếu Ngọc đến c.h.ế.t vẫn luôn bảo vệ cô ta.

Nếu năm đó cô ta không làm như vậy thì có phải cuộc đời cô ta sẽ khác không?

Đáng tiếc, đời người không có nếu như.

Năm sau, Minh Thư sinh đôi một đôi trai gái.

Con trai gọi là Tập Tri Yến, con gái gọi là Giang Tri Tinh.

Chương 857: Chương 857

DTV-EBOOK

Ngày 8 tháng 8 năm 2008, thủ đô.

Sân vận động Tổ Chim, nơi có sức chứa hơn 90000 người, lúc này đã chật kín chỗ ngồi.

Hai bên má của Bạch Du đều dán một lá cờ đỏ, hai tay cầm hai lá cờ đỏ, người đã hơn năm mươi tuổi nhưng còn phấn khích hơn cô con gái ngồi bên cạnh: "Nghi thức khai mạc sắp bắt đầu rồi, sao con còn xem điện thoại, mau cất điện thoại vào đi, này!"

"Vâng, đợi con xem tin tức một chút đã."

Minh Thư đáp lời, cô ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua xung quanh mẹ mình, xem thử bà có bị người ta chen lấn hay giẫm lên không.

Tuổi tác càng lúc càng lớn, cô cảm thấy cô và mẹ đã đảo vị trí cho nhau, trước kia là mẹ cô chăm cô từng li từng tí, bây giờ đến cô chăm mẹ mọi lúc mọi nơi.

Bạch Du nhìn ra đằng sau, người phía sau rất nhiều, trừ người ra thì vẫn là người, bà thở dài: "Nhìn tình hình này, chắc cha của con không tới kịp đâu."

Đây là lần đầu tiên trong nước tổ chức thế vận hội Olympic, vé vào sân vận động Tổ Chim vô cùng hiếm có khó tìm, rất nhiều người trời còn chưa sáng đã đến xếp hàng, chen lấn rất lâu mới mua được vé.

Đơn vị của Giang Lâm cho ông hai vé, muốn nhiều hơn cũng không có nhưng bọn họ không cần lo về vé

cho Minh Thư, Tập Lục Thừa đã chuẩn bị sẵn. Chỉ là Giang Lâm có việc đột xuất, Tập Lục Thừa lại phải ở nhà chăm cặp sinh đôi, cuối cùng chỉ có hai mẹ con bà và Minh Thư tới.

“Vâng.” Minh Thư lại lại tiếng, ánh mắt vẫn tập trung vào điện thoại, ngón tay nhanh chóng bấm chữ trên chiếc Nokia N96.

Bạch Du nhìn cô con gái còn cao hơn cả mình, trong lòng bùi ngùi mãi không thôi. Chẳng biết từ khi nào cô nhóc đã từng coi trời bằng vung, thích cười thích quậy bắt đầu biến thành dáng vẻ ít nói ít cười như bây giờ.

Nhưng thật ra vẫn có manh mối.

Trước khi bà bị bệnh, tính tình của Minh Thư giống như nắng gắt, hoạt bát và tràn đầy năng lượng. Lúc nghịch ngợm thì không ai bằng, luôn có thể khiến người khác dở khóc dở cười. Bởi vì từ nhỏ cô đã có tài năng hơn người, khi đó cô có rất nhiều ước mơ, khi thì muốn làm nhà toán học, khi thì nhà vật lý học, có lúc lại muốn làm diễn viên. Nhưng từ khi cô bị bệnh, cô như trưởng thành chỉ sau một đêm.

TBC

Cô cất hết tất cả đồ chơi, cất các ước mơ lẫn đồ chơi vào trong một cái rương, từ đây một lòng muốn làm bác sĩ xuất sắc.

Cô cũng đã thật sự làm được, mới qua tuổi xây dựng sự nghiệp nhưng cô đã là giáo sư, thiếu tướng và giám đốc Sở nghiên cứu, là một nhân vật nổi tiếng trong lĩnh vực y học.

Bà rất kiêu ngạo về những thành tựu của con gái nhưng cùng lúc đó, có đôi khi bà vẫn không nhịn được nghĩ, nếu như lúc trước bà không bị bệnh, có phải con gái có thể vô tư hơn một chút không?

Mà bây giờ Minh Thư đã trở thành một Giang Lâm thứ hai. Có đôi khi hai cha con đứng cạnh nhau với gương mặt nghiêm túc, trông hai người giống như búp bê Matryoshka khác giới tính vậy, bà nhìn thấy mà cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Mười lăm phút sau, điện thoại của bà rung lên, bà lấy điện thoại từ trong túi ra.

Là tin nhắn của Giang Lâm, trên đó ghi rằng: "Hựu Hàm nói bệnh tim của cha em ấy tái phát nên bảo anh sang đó một chuyến."

Nhìn thấy tin nhắn này, Bạch Du thở dài trong lòng.

Trên mạng có câu nói như thế này: "Không phải người già trở nên xấu xa mà là người xấu xa đã già đi." Câu nói này vô cùng thích hợp với Giang Khải Bang.

Kể từ khi ông cụ Giang qua đời, ông ta lập tức ra vẻ trên núi không có hổ thì con khỉ trở thành vua. Thỉnh thoảng ông ta sẽ tìm thứ gì đó để làm, lúc thì đòi Giang Lâm quay về thủ đô chăm ông ta, lúc thì đòi cưới giúp việc, lúc lại chỗ này đau, chỗ kia nhức. Dù sao thì cũng trông như một đứa trẻ lớn tuổi thiếu tình thương, lúc nào cũng cần người khác chăm lo.

Đương nhiên Giang Lâm sẽ không nuông chiều ông ta, muốn dưỡng già thì đến viện dưỡng lão,

muốn cưới giúp việc thì cũng được nhưng phải vạch rõ tài sản trước hôn nhân. Nhà để lại cho mẹ con Giang Hựu Hàm, những thứ khác phải chia đôi, không đợi Giang Khải Bang phản đối, giúp việc đã chạy mất.

Chưa kể Giang Khải Bang đã lớn tuổi, tình tình còn kỳ quái khó hầu hạ, nếu không phải nhắm vào căn nhà thì người có mắt nào lại thích ông ta. Chẳng lẽ thích tuổi tác, thích ông ta ở bẩn, thích tính tình thất thường của ông ta chắc?

Về phần ốm đau thì dễ giải quyết hơn, nhà họ Giang có bác sĩ gia đình, nếu không được sẽ đưa thẳng đến bệnh viện. Dù sao ông ta đã muốn khổ thì cứ để ông ta chịu khổ, Giang Lâm không có ở thủ đô, ông ta có muốn hành cũng không làm được. Nhưng mà lần này Giang Lâm về thủ đô, sao Giang Khải Bang có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy. À không, phải gọi là ngựa quen đường cũ.

Có một người cha ruột như thế này cũng thật xui xẻo.

Mặc dù Giang Lâm đã được nhận làm con thừa tự nhưng nếu thật sự không quan tâm, người ngoài chắc chắn sẽ nói ông quá tuyệt tình, dư luận sẽ gây bất lợi cho ông. Bởi vậy dù Giang Lâm có đi cho có thì cũng phải qua đó một chuyến.

Nhắc đến mấy dòng nhà họ Giang, Giang Vũ giống như kiếp trước, ông ta bỏ chính trị đi theo đường kinh doanh, chỉ là không biết gặp vấn đề chỗ nào, mặc dù kiếp này ông ta vẫn kiếm được kha khá nhưng không trở thành người giàu nhất. Thêm nữa là ông ta đã ly hôn với người vợ đầu, nguyên nhân ly

hôn rất nực cười. Ông ta gặp người vợ ở kiếp trước là Trần Doanh, hai người như cỏ khô gặp lửa, yêu nhau vô cùng mãnh liệt, Giang Vũ vì được ở bên Trần Doanh mà chia hơn nửa tài sản của mình cho vợ cũ.

Mặc dù là thế thì Bạch Du vẫn rất khinh thường ông ta, cũng may năm đó bà không chọn đối phương, nếu không bây giờ người bị vứt bỏ sẽ là bà.

Về phần dòng ba của nhà họ Giang, Lâu Tú Anh bị liệt mười năm, cuối cùng không qua khỏi vì bị cảm lạnh. Không thể không nói, Lâu Tú Anh thật sự rất sợ chết, ý chí muốn sống vô cùng mãnh liệt. Dù cả người đã bị liệt và chỉ có đôi mắt là cử động được nhưng bà ta vẫn không muốn chết.

Đương nhiên Bạch Du sẽ không cảm thông cho bà ta, kẻ độc ác như bà ta phải tự chịu hậu quả thôi.

Về phần Giang Hựu Hàm, từ sau khi Lương Thiên Vũ bị b.ắ.n chết, bà ta dẫn theo con gái Ninh Ninh về thủ đô, sau đó bắt đầu lại từ đầu. Bà ta cầu xin ông cụ tìm cho một công việc trong đơn vị, công việc ổn định và khá nhàn, tiện cho bà ta chăm sóc con gái. Sau này bà ta được người ta giới thiệu cho một người đàn ông đã ly hôn và mang theo con nhỏ, sau khi hai người kết hôn thì sống với nhau cũng không tệ.

Chắc chắn Giang Hựu Hàm không phải là tre xấu mọc ra măng tốt nhưng sau chuyện của Lương Thiên Vũ, bà ta có thể biết lạc đường mà quay đầu, với điểm ấy đã khiến bà phải lau mắt mà nhìn.

Tám giờ tối, nghi thức khai mạc Olympic chính thức bắt đầu.

Bạch Du trả lời "được" với Giang Lâm sau đó chụp mấy tấm ảnh rồi gửi qua MMS.

Thời này điện thoại đã có chức năng MMS nhưng phí hơi đắt, mỗi tấm ảnh mất 1,5 đồng, Bạch Du gửi 4 tấm ảnh tốn mất 6 đồng. Bà có thể tưởng tượng ra sau khi Giang Lâm nhìn thấy thì sẽ bất đắc dĩ lắc đầu.

Ông có phong thái hệt như một cán bộ nghiêm túc vậy, ăn nói lịch sự và rất tiết kiệm. Đương nhiên, ông chỉ yêu cầu bản thân tiết kiệm, còn Bạch Du mua thứ gì xưa nay ông chưa từng nói lời nào.

Quả nhiên, khi Giang Lâm nhận được MMS, ông cười bất lực nhưng đây là ảnh vợ gửi, dù ông cảm thấy hơi phí tiền nhưng cũng không nói gì.

Một quả pháo hoa hình hoa mẫu đơn đột nhiên nổ tung trên bầu trời, chiếu sáng bầu trời đêm với nhiều màu sắc rực rỡ.

Giang Lâm ngẩng đầu nhìn pháo hoa, sau đó thả điện thoại vào túi rồi đi vào cổng đại viện.

Đúng lúc này, phía sau ông lóe lên tia sáng nhàn nhạt rồi biến mất trong chớp mắt.

Vừa đi vào đại viện quân đội, Giang Lâm đã cảm thấy không đúng lắm, pháo hoa trên bầu trời đột nhiên biến mất, xung quanh cũng không có tiếng người hò reo, đến một chút thứ liên quan đến Olympic cũng không có.

Đây là lần đầu tiên trong nước tổ chức Thế vận hội Olympic, mức độ ăn mừng không cần nói cũng biết, khắp nơi trên phố lớn ngõ nhỏ đều là đồ vật liên quan đến Olympic, đêm nay lại càng đông vui hơn. Cho dù người không mua được vé cũng nô nức ra

ngoài ngắm pháo hoa, cùng nhau chúc mừng khai mạc Olympic, đường sá chật kín người đến xe cũng không đi nổi.

Chương 858: Chương 858

DTV-EBOOK

Ông vừa nhìn thấy một tấm biểu ngữ mừng Thế vận hội Olympic ngay cửa ra vào, phòng gác cổng cũng treo cờ đỏ và treo một con búp bê gấu trúc Phán Phán, sao đi vào lại vắng vẻ thế này?

Giang Lâm nhìn quanh, trong lòng rất nghi ngờ.

Ông tiếp tục đi tới trước, lúc đi ngang qua rừng hoa quế thì chợt giật mình.

Ông còn nhớ mấy năm trước khi hết mùa hoa quế thì rừng hoa quế đã bị dời đi khá nhiều cây, sau đó xây dựng thành một khu tập thể dục. Lúc ấy sau khi Bạch Du biết còn cảm thán một phen, cảm thấy ký ức tuổi thơ đã không còn, nơi này trở lại như cũ lúc nào vậy?

Đúng lúc này, trong rừng hoa quế bỗng nhiên truyền đến tiếng xào xạc, gió đêm thổi qua mang theo hương hoa nồng nặc, còn có loáng thoáng tiếng trẻ con khóc.

Giang Lâm sửng sốt, không hiểu sao tiếng khóc này khiến ông cảm thấy rất quen thuộc.

Một lúc sau, ông bước nhanh hơn vào trong rừng hoa quế.

Sâu trong rừng hoa quế, bên cạnh một ngọn núi giả có một cô bé trốn ở đó, hai tay cô bé ôm chân vùi đầu vào đầu gối, nhỏ giọng khóc.

Trái tim của Giang Lâm như bị thứ gì đó bóp mạnh, ông đi qua đó rồi ngừng lại, khẽ hỏi: “Cháu là

con nhà ai, sao lại khóc một mình ở đây?"

Cô bé ngẩng đầu lên, tóc thắt thành hai b.í.m nhỏ, một b.í.m tóc bị xõa tung, một cái xộc xệch, khuôn mặt lấm lem, lông mi dài rậm ướt đẫm nước mắt. Cô bé nhìn ông, mím môi không nói lời nào.

Lúc Giang Lâm nhìn thấy dáng vẻ này của cô bé thì ngẩn người.

Trong phút chốc ông còn tưởng rằng mình đã nhìn thấy con gái ngày còn bé, nhưng nhìn kỹ lại cô bé này giống Bạch Du hơn, không chỉ giống mà phải nói là như đúc từ khuôn ra.

Ông nghe thấy mình hỏi: "Cháu tên là gì?"

Cô bé sụt sịt mũi, cơ thể nho nhỏ dịch về phía núi giả: "Cha cháu nói không được nói… Tên cho người lạ."

Giang Lâm: "Vậy cha của cháu đâu, sao không đến tìm cháu?"

Nghe vậy, cô bé chớp mắt, sau đó nước mắt tuôn lã chã: "Cha đi tìm anh hai rồi ạ, chị họ cướp bánh quy của cháu, mẹ không mắng chị ấy mà lại đánh cháu, huhuhu…"

Mấy từ anh hai, chị họ, mẹ đặt cùng nhau khiến Giang Lâm không còn nghi ngờ gì nữa: "Cháu tên là Bạch Du đúng không?"

TBC

Cô bé đang khóc thì ngẩng người, giật mình mở to mắt nhìn ông: "Sao chú lại biết tên của cháu? Chú biết cháu ạ?"

Ánh mắt của Giang Lâm lóe lên vẻ kinh ngạc, hốt hoảng, vui sướng, cay đắng, cảm xúc lạ lẫm xộc vào não.

Mấy năm trước, một bộ phim truyền hình tên [Tình yêu xuyên qua thời không] rất hot. Kể về câu chuyện một tên trộm văn vật và một nữ cảnh sát cùng nhau xuyên đến thời nhà Minh, ông biết đến bộ phim này là vì Bạch Du rất thích xem. Mỗi lần ông nghỉ ngơi ở nhà là luôn thấy bà ngồi trên ghế sofa, cái bàn trước mặt để đầy đồ ăn vặt, bà vừa ăn vừa xem phim say sưa, thỉnh thoảng còn cảm thán vài câu với ông, bởi vậy mà ông cũng bị động biết được cốt truyện.

Lúc này ông nghĩ ngay đến hai từ "xuyên không", ngoài từ này ra, ông không còn cách nào để giải thích cho tình huống trước mặt.

Nhưng mà rất nhanh ông đã bình tĩnh lại: "Chú là họ hàng xa của nhà họ Giang, cháu xem có phải chú rất giống Giang Lâm không?"

Tiểu Bạch Du nghiêng đầu đánh giá ông, sau đó gật đầu như xác nhận: "Chú rất giống anh Giang Lâm nhưng chú già hơn anh Giang Lâm rất nhiều!"

Giang Lâm sửng sốt, sau đó đưa tay lên sờ mái tóc hoa râm rồi mỉm cười gật đầu: "Chú đã là người hơn năm mươi tuổi rồi mà, đương nhiên là già hơn rất nhiều, cháu ăn cơm chưa?"

Nghe nói như thế, Tiểu Bạch Du đưa tay lên sờ chiếc bụng nhỏ lép xẹp của mình, cô bé lắc đầu: "Chưa ạ."

Như để chứng minh mình không nói dối, vừa dứt lời, bụng của cô bé đã kêu ục ục.

Giang Lâm bật cười, sau đó đặt đồ lên trên bàn đá rồi vẫy tay với cô bé: "Chú có rất nhiều đồ ăn, mau tới đây."

Những năm gần đây, Giang Hựu Hàm không gây chuyện cho ông nữa, hơn nữa còn giúp ông trông chừng Giang Khải Bang, giúp ông và Bạch Du giảm đi kha khá phiền phức. Năm trước, con gái Ninh Ninh của Giang Hựu Hàm sinh cháu ngoại cho bà ta, được Giang Hựu Hàm xem như bảo bối. Vậy nên lúc nãy trước khi tới đây ông đã ghé qua siêu thị mua vài món ăn mà trẻ con thích, trước khi đi, ông nhìn thấy gấu bông hình con hổ, Giang Lâm chợt nổi hứng nên cũng mua một con.

Không ngờ lại gặp Bạch Du lúc nhỏ ở đây, nếu sớm biết sẽ gặp thì chắc chắn ông đã mua nhiều hơn rồi.

Nhưng thật ra là rất nhiều, bởi vì sau khi Tiểu Bạch Du do dự một lúc rồi đến xem, cái miệng nhỏ của cô bé lập tức kinh ngạc há hốc thành hình "O": "Chú ơi, sao chú có nhiều đồ ăn ngon thế?"

Có socola, bánh quy, bánh kẹp đủ mọi màu sắc, còn có rất nhiều thứ mà cô bé không biết tên, toàn bộ đều rất đẹp, là thứ mà trước nay cô bé chưa từng nhìn thấy.

Xem xong cô bé vội vàng đưa tay nhỏ lên bịt miệng, nếu không bịt thì nước bọt sẽ chảy ra mất.

Giang Lâm lấy ra một khối thạch pudding lớn bằng bàn tay màu vàng đưa tới, nói khẽ: "Cái này là

pudding, vị xoài, chắc chắn cháu sẽ thích ăn."

Ông cũng không bất ngờ khi Tiểu Bạch Du gọi mình là chú chứ không phải ông, mặc dù tóc của ông đã bạc nhưng nhờ có thói quen rèn luyện trong thời gian dài, trông ông vẫn trẻ hơn người cùng lứa khá nhiều.

Con gái thường nói với ông rằng nếu như ông nhuộm tóc đen thì nhìn qua nhiều lắm cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi nhưng ông không thích, cũng cảm thấy khá phiền, bây giờ xem ra nhuộm một chút cũng không phải chuyện xấu.

Tiểu Bạch Du trừng to mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Chú giỏi thật đó, sao chú biết cháu thích ăn xoài?"

Mặc dù cô bé mới chỉ ăn xoài hai lần mà cộng cả hai lần chỉ mới được gần nửa quả nhưng quả xoài mềm mềm, thơm thơm, ăn ngon lắm đấy.

Giang Lâm vuốt mái tóc mềm mại của cô bé: "Đương nhiên là chú biết rồi, chú còn biết cháu thích ăn socola nữa."

Cái này Tiểu Bạch Du chưa ăn bao giờ nhưng rất nhanh cô bé đã cảm thấy chú tóc bạc trước mặt này rất lợi hại, chuyện cô bé không biết mà chú ấy cũng biết!

Giang Lâm nhìn cô bé ăn hết pudding, ông cầm một túi bánh mì rồi xé ra đưa cho cô bé: "Cháu ăn chút bánh mì đi, có khát không?"

Miệng Tiểu Bạch Du phình lên, giống như một con sóc giấu rất nhiều quả hạch trong miệng, cô bé gật đầu: "Khát ạ."

Nghe đến đây, Giang Lâm vội vàng mở một thùng sữa bò ra rồi lấy một hộp trong đó, còn cắm ống hút rồi mới đưa cho cô bé: “Đây là sữa bò nguyên chất, không có đường nhưng bọn họ nói thứ này có giá trị dinh dưỡng cao.”

Như lo lắng Tiểu Bạch Du ghét sữa bò không ngọt, ông vội vàng giải thích một tràng dài.

Tiểu Bạch Du nhấp một ngụm từ tay ông, nhíu mày nói: “Không ngọt, cháu thích uống sữa bò ngọt.”

Giang Lâm vội nói: “Lần sau chú sẽ mua cho cháu sữa bò ngọt.”

Nói xong ông cũng ngẩn người, trong lòng ông biết rõ chuyện này sẽ không có lần thứ hai.

Nghĩ đến đây, ông không khỏi hối hận, vừa rồi ông không nên nghe lời nhân viên siêu thị chào hàng mà mua sữa bò có giá trị dinh dưỡng cao!

Mặc dù Tiểu Bạch Du thích uống sữa bò ngọt nhưng cô bé quá khát nước mà sữa bò nguyên chất chú này đưa cũng rất ngon, ban đầu uống không quen nhưng uống nhiều là được.

Giang Lâm nhìn thấy cô bé đã ăn hết bánh mì thì lại cho cô bé một túi bánh quy nhập khẩu từ nước Anh, cô gái nhỏ chăm chú ăn bánh quy, vui vẻ đến mức đôi mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Giang Lâm thấy thế thì khóe miệng cũng không nhịn được mà nhếch lên, thì ra cho người khác ăn là chuyện vui vẻ như thế.

Ông mua khá nhiều đồ, đương nhiên Tiểu Bạch Du ăn không hết nhưng Giang Lâm cũng không có ý định mang đi, ông sắp xếp lại đồ vật, sau đó ngồi

xổm xuống nhìn cô bé và nói: “Không còn sớm nữa, chú đưa cháu về nhà nhé.”

“Không, cháu không về nhà đâu, cháu không có nhà!”

Nói rồi đôi mắt của cô gái nhỏ lại đỏ lên, nhưng lại kiên cưỡng không để nước mắt rơi xuống.

Cô bé rất tức giận!

Rõ ràng là chị họ cướp bánh quy của cô bé nhưng mẹ lại không mắng chị họ, còn dùng chổi lông gà đánh vào tay cô bé. Huhu thật sự rất đau.

Tiểu Bạch Du khóc bỏ chạy khỏi nhà, cô bé cứ nghĩ mẹ sẽ chạy theo tìm mình ngay nhưng cô bé ở đây từ sáng đến tối, trong nhà vẫn không có ai đến tìm.

Giang Lâm duỗi tay ra với cô bé: “Chú đưa cháu về, chú đảm bảo với cháu là sau này mẹ cháu sẽ không dám đánh cháu nữa.”

Chương 859: Chương 859

DTV-EBOOK

Tiểu Bạch Du nhìn người chú trước mặt, cô bé muốn nói mẹ của mình sẽ không nghe lời người ngoài nhưng nghĩ tới lúc nãy chú cho mình rất nhiều đồ ăn ngon, mà chú cũng rất giỏi, còn biết cô bé thích ăn socola. Có lẽ mẹ sẽ thật sự nghe lời chú, sau này sẽ không đánh cô bé nữa nhỉ?

Thấy cô gái nhỏ do dự, Giang Lâm lấy con hổ bông kia ra: "Nếu như cháu đồng ý để chú đưa cháu về nhà, những món đồ ăn vặt này và cả chú hổ bông này, chú sẽ tặng cho cháu hết."

Mắt của Tiểu Bạch Du lập tức sáng lên hệt như ngôi sao trên bầu trời đêm: "Thật ạ? Chú thật sự cho cháu con hổ này sao? Trước khi cháu cũng có một con nhưng đã bị chị họ cướp mất rồi!"

Giang Lâm xoa đầu cô bé, sau đó nhét hổ bông vào lòng cô: "Bây giờ nó là của cháu, sau này chị họ của cháu cũng không dám lấy đồ của cháu nữa đâu."

Chú hổ bông kia rất lớn, Tiểu Bạch Du phải dùng hai tay mới miễn cưỡng ôm được, nhưng hiển nhiên là cô bé rất thích chú hổ bông này, hai tay nhỏ siết rất chặt.

Giang Lâm sắp xếp đồ ăn vặt còn lại rồi cầm lên, sau đó dẫn Tiểu Bạch Du đi về hướng nhà cô bé.

"Chú ơi, chú biết nhà cháu ở đâu sao?"

"Biết chứ."

“Chú giỏi thật đó, trông chú giống như biết tất cả mọi chuyện vậy.”

“Ừ, chú biết rất nhiều thứ, lỡ như ngày nào đó mẹ của cháu nhốt cháu vào tủ quần áo, chờ khi cha cháu về cháu nhất định phải nói với ông ấy, biết không?”

Mặc dù bây giờ mẹ vẫn chưa nhốt cô bé vào tủ quần áo nhưng chú này lợi hại lắm, chú nói chắc chắn là đúng, thế là Tiểu Bạch Du lại gật đầu hệt như gà mổ thóc.

Trở lại nhà họ Bạch, nhà họ Bạch đang ăn cơm chiều, giống như không ai nhận ra thiếu mất Bạch Du.

Ông đi tới cửa, Bạch Gia Dương là người đầu tiên thấy hai người: “Em gái, em về rồi!”

Bạch Gia Dương biết em gái bỏ nhà đi, anh ấy muốn đi tìm nhưng mẹ lại không cho đi, còn nói nếu Bạch Gia Dương đi thì sẽ không cho anh ấy ăn cơm, buổi tối cũng không cho anh ấy về nhà nên anh ấy chỉ có thể lo lắng suông.

Tần Tâm Hủy nhìn thấy Bạch Du được một người đàn ông lạ đưa về nhà, cô ta tỏ vẻ khá tò mò nhưng sau khi nhìn thấy con hổ bông Bạch Du ôm trong lòng, mắt cô ta lộ vẻ ghen ghét.

Tần Chính Nhân thấy Bạch Du trở về, bà ta đang chuẩn bị mắng thì liếc thấy người đàn ông đứng sau lưng Bạch Du, câu chửi đã lên tới miệng mà bà ta vẫn phải nuốt xuống: “Đồng chí này, cảm ơn ngài đã đưa con gái của tôi về.”

Ở trước mặt người ngoài, xưa nay Tần Chính Nhân luôn tỏ vẻ nho nhã đoan trang, nhất là khi thấy người có khí chất như Giang Lâm, nhìn là biết không phải là người bình thường.

Giang Lâm không nhìn bà ta mà cúi đầu hỏi Tiểu Bạch Du: "Cháu có phòng riêng không? Chú sẽ mang mấy món đồ này vào phòng cho cháu."

Tiểu Bạch Du lập tức gật đầu: "Có ạ, ở bên trong."

Cô bé giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của mẹ, đi vòng qua người bà ta rồi dẫn đường.

Tần Chính Nhân bối rối trước thái độ đảo khách thành chủ của Giang Lâm, bà ta ngơ ngác một lúc mới phản ứng lại: "Đồng chí này, mặc dù tôi rất cảm ơn vì ngài đã đưa con gái của tôi về nhưng không được người khác đồng ý đã đi vào nhà, cái này không tốt lắm nhỉ?"

Nếu như là người khác dám không hỏi han gì đã xông vào thì Tần Chính Nhân đã la toán lên nhưng người trước mặt có vẻ là lãnh đạo, hơn nữa còn là một vị lãnh đạo rất ghê gớm, điều này khiến bà ta không dám làm to chuyện.

Giang Lâm vẫn tiếp tục không quan tâm đến bà ta, ông đi theo Tiểu Bạch Du về phòng của cô bé. Bây giờ phòng của Tiểu Bạch Du vẫn chưa bị đổi cho Tần Tâm Hủy nên không phải là phòng nhỏ mùa đông lạnh mùa hè nóng, điều này khiến sắc mặt của Giang Lâm dễ coi hơn một chút.

Ông để hết đồ ăn vặt vào trong căn phòng nhỏ, sau đó xoa đầu Tiểu Bạch Du: "Chú phải đi rồi, nhớ

những gì cháu đồng ý với chú lúc nãy nhé."

Nói xong ông chuẩn bị đi, lúc ông xoay người thì ống quần bị cô gái nhỏ tóm lấy.

Ông quay người lại, cúi đầu nhìn vẻ mặt chờ mong của cô gái nhỏ, dịu dàng hỏi: "Sao vậy? Còn có chuyện gì nữa sao?"

Tiểu Bạch Du l.i.ế.m khóe miệng: "Sau này cháu còn được gặp chú nữa không?"

Giang Lâm khựng lại, sau đó gật đầu: "Còn chứ."

Cô gái nhỏ nghe vậy thì đôi mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm: "Vậy đã nói rồi nhé, sau này chúng ta sẽ gặp lại ạ."

Giang Lâm gật đầu: "Được, chúng ta sẽ gặp lại."

Lúc ra khỏi phòng, Giang Lâm đứng ở cửa nói với Tần Chính Nhân: "Cô ra đây một chút."

Tần Chính Nhân vốn muốn hỏi ông là ai, dựa vào đâu mà khoa tay múa chân trong nhà bà ta nhưng vừa đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Giang Lâm, bà ta lại nói không nên lời mà còn ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Ra ngoài sân, Giang Lâm lạnh mặt nhìn bà ta: "Tôi gọi cô ra ngoài là vì muốn nói một chuyện với cô, đó là sau này cô hãy đối xử với Bạch Du, con gái mình tốt một chút."

Những chuyện trước kia Tần Chính Nhân đã cố nhịn nhưng lúc này nghe nói như thế, bà ta cũng không nhịn được nữa: "Khoan đã, đồng ý này, rốt cuộc ngài là ai? Cho dù ngài là lãnh đạo thì cũng

không thể khoa tay múa chân trong nhà người khác chứ nhỉ?"

Giang Lâm: "Tôi đang yêu cầu cô, không phải đang thương lượng với cô."

Lời này đã hoàn toàn chọc giận Tần Chính Nhân: "Bạch Du là con gái của tôi, tôi muốn đối xử với nó như thế nào là chuyện của tôi, có liên quan gì đến một người ngoài như ngài?"

Giang Lâm lạnh lùng nhìn bà ta: "Đương nhiên có liên quan, việc Tần Tâm Hủy là con gái riêng của cô, chắc chắn cô cũng không muốn người khác biết đâu nhỉ?"

Tần Chính Nhân trừng to mắt như bị một tia sét đánh trúng, bà ta hoảng sợ không thể tin mà nhìn Giang Lâm: "Ngài… Ngài…"

Nói nửa ngày nhưng bà ta cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Giang Lâm: "Tôi sẽ để mắt tới cô, nếu như sau này cô còn dám ngược đãi Bạch Du, tôi sẽ công bố hết tất cả chuyện xấu của cô ra ngoài, đến lúc đó dẫn đến hậu quả gì, tôi nghĩ cô rõ ràng hơn bất kỳ ai."

Sắc mặt của Tần Chính Nhân đã trắng bệch: "…"

Nói xong, Giang Lâm nhìn vào căn phòng đó lần cuối, sau đó xoay người rời đi.

Chờ đến khi ông đi ra khỏi sân nhà họ Bạch, bầu trời lại đột nhiên có pháo hoa.

Ông ngẩng đầu nhìn lên, là một dấu chân khổng lồ, xung quanh là những tiếng cảm thán và hoan hô.

Giang Lâm quay người nhìn bốn phía, không hiểu sao xung quanh đã có rất nhiều người. Mọi người cầm cờ đỏ trong tay, thậm chí có vài người còn dán cờ lên mặt, ai nấy đều đàn ngẩng đầu nhìn pháo hoa trên bầu trời.

Không thấy bóng dáng của Tần Chính Nhân và Tiểu Bạch Du nữa.

Đồng thời thứ đã mất đi bao gồm đồ ăn và hổ bông trong tay ông.

Giang Lâm nhìn hai bàn tay trống trơn của mình, khóe môi lại cong lên.

Ông móc điện thoại trong túi ra, mười giờ đúng,có vài cuộc gọi nhỡ và tin nhắn chưa đọc, đều là của Giang Hựu Hàm.

Giang Lâm nhìn lướt qua, sau đó trả lời: “Anh có việc đột xuất, anh không qua nữa, nếu như ông ta còn quậy thì đưa ông ta đến viện dưỡng lão đi.”

Một lát sau, Giang Hựu Hàm nhắn lại: “Đúng là cách của anh có ích, đơn giản thô bạo, ông ta không còn làm ầm lên nữa rồi.”

Giang Lâm không đáp lại, ông nhấn tắt màn hình điện thoại rồi đi ra khỏi đại viện quân khu.

Nếu như trước đó ông không rõ có phải .mình đang nằm mơ không, nhưng vào giờ phút này ông đã hoàn toàn xác định.

Người ông nhìn thấy là Bạch Du ba tuổi rưỡi.

Thời không bị lệch đã để ông có một cơ hội quay lại quá khứ. Cũng để ông bù đắp lại tiếc nuối trong lòng… Đó là không thể giúp đỡ khi Bạch Du còn bé.

Bây giờ nỗi tiếc nuối này cuối cùng đã được bù đắp.

Chờ đến khi Bạch Du và con gái vất vả mãi mới theo được đám người đi ra khỏi sân vận động Tổ Chim, hai người liếc mắt đã thấy Giang Lâm đứng dưới ngọn đèn đường.

Giữa biển người đông đúc nhưng chỉ cần liếc mắt là Bạch Du đã nhận ra ông trong đám người.

Như cảm nhận được bà đang nhìn, Giang Lâm ngẩng đầu nhìn sáng.

Ánh mắt của hai người giao nhau giữa không trung. Mắt ông sáng ngời, sải bước đi về phía Bạch Du.

Chương 860: Chương 860

DTV-EBOOK

Bạch Du giơ tay phủi nhẹ con bướm đang đậu trên vai ông, khẽ nói: “Anh chờ lâu không?”

Giang Lâm mỉm cười nhìn bà, đưa tay nắm chặt lấy tay bà: “Không lâu, chúng ta về nhà đi.”

“Được.”

Hai người tay trong tay đi về phía trạm xe lửa, đang trong thời điểm đặc biệt, bọn họ không muốn gây thêm phiền cho đất nước nên hôm nay ra ngoài họ không lái xe.

Dường như hai người đã quên mất con gái đang đi sau lưng.

Minh Thư bày tỏ mình đã quen với việc bị cho ăn cơm chó này rồi.

Lúc này, một quả pháo hơn khổng lồ lại nở rộ trên bầu trời, Minh Thư lấy điện thoại ra.

“Tách” một tiếng, thời gian dừng lại ở đó.

Trong ảnh chụp, cha mẹ nắm tay nhau, hai người đi sát bên cạnh nhau, phía trên họ là pháo hoa nở rộ lấp lánh trên không trung, mọi thứ cùng nhau dừng lại ở khoảnh khắc đó.

***

Rất nhiều người làm chủ còn mệt hơn cả người làm công nhân, năm sáu mươi tuổi còn phấn đấu ở tuyến đầu. Bạch Du thì không, năm mươi tuổi đã về hưu, sau đó đi chơi khắp nơi cùng với hai người bạn thân là Lâm Hướng Tuyết và Tôn Tường Vy, thỉnh thoảng còn ra nước ngoài du lịch.

Lâm Hướng Tuyết đang phát triển rất mạnh trong giới phát thanh mà Tôn Tường Vy cũng không hề kém cạnh.

Sau khi tốt nghiệp vào năm 1982, bà ta về đảo Quỳnh Châu và mở một Văn phòng hôn nhân tên "Bà mai Tường Vy", những ngày đầu trước cửa văn phòng thật sự có thể giăng lưới bắt chim, có đôi khi cả tháng cũng không có một một vị khách nào, nếu là người khác có thể đã từ bỏ lâu rồi.

Nhưng mà Tôn Tường Vy đã kiên trì được, đương nhiên việc này có liên quan rất lớn đến sự ủng hộ từ nhà họ Tôn và Tạ Húc Đông. Vì không muốn trả tiền thuê cho người khác nên Tôn Tường Vy dứt khoát mua hẳn mặt bằng văn phòng, cứ thế mỗi tháng chỉ cần trả tiền điện nước là được rồi. Ban đầu bà ta đã thuê hai nhân viên cho văn phòng hôn nhân của mình nhưng cả hai người đều không làm được đến nơi đến chốn, làm được hai tháng đã nghỉ việc, Tôn Tường Vy vô cùng tức giận.

Bạch Du đưa ra ý tưởng để bà ta làm một vài tờ đơn tuyên truyền và nhớ học sinh tiểu học mang về nhà, như thế học sinh tiểu học có thể nhận được một phần bánh kẹo. Nếu như có thể khiến họ hàng hoặc hàng xóm đăng ký thông tin thì sẽ nhận được thẻ bài truyện Thủy Hử.

Cũng giống như trẻ con ở thế hệ sau sưu tầm thẻ bài siêu nhân Điện Quang, trẻ con ở những năm tám mươi rất thích sưu tầm thẻ bài truyện Thủy Hử. Một thẻ có hai hình, tổng cộng 108 hình. Lúc này vẫn còn đang trong thời đại kinh tế chưa phát triển, trong túi bọn trẻ không có tiền, bởi vậy khi nghe được chuyện nếu thành công giới thiệu người thân đến đăng ký thông tin thì có thể nhận được thẻ bài truyện Thủy Hử, thứ này còn hấp dẫn hơn cả bánh kẹo. Thế là bọn nhỏ hò nhau mang đơn tuyên truyền về nhà, khóc lóc ầm ĩ đòi họ hàng chưa kết hôn trong nhà đi đăng ký.

Chưa kể, một chiêu này thật sự có tác dụng. Vào thời đại này người ta yêu đương chủ yếu dựa vào việc xem mắt, còn xem mắt là dựa vào người thân hay bạn tốt giới thiệu, hoặc ghê gớm hơn thì nhờ bà mối. Đừng tưởng rằng đối tượng mà người thân bạn bè giới thiệu là sẽ hợp ý, thường việc này sẽ ngược lại, toàn là những người không đáng tin. Trong mắt bọn họ, có vẻ chỉ cần một nam một nữ là có thể ghép thành một đôi, mặc kệ điều kiện không phù hợp, mặc kệ đối phương có phải là kiểu bạn thích hay không.

Ví dụ có một cô gái có mắt nhìn người cao, hồi trẻ khá kén chọn, chọn tới chọn lui cũng không chọn được người phù hợp, thoáng cái đã 25 tuổi, trong mắt họ hàng cô gái đã trở thành một người không ai thèm. Thế là chất lượng người được họ hàng giới thiệu cho cô ấy ngày một kém đi, tái hôn, tàn tật, không có việc làm không có nhà, tóm lại là kiểu gì cũng không đáng tin.

Mà văn phòng hôn nhân của Tôn Tường Vy luôn tuân thủ nguyên tắc trung thực, chân thành, nghiêm túc, không chỉ không ghép đôi tùy tiện mà còn không đưa ra thông tin sai lệch. Quan trọng nhất là bà ta không khinh thường phụ nữ, chưa chừng đối xử với phụ nữ như một mặt hàng ế ẩm. Rất nhiều cô gái trước khi đến vẫn còn do dự, lúc đến rồi thì lại hối hận vì không đến đây sớm hơn một chút.

Chương 861: Chương 861

DTV-EBOOK

Dần dần, Tôn Tường Vy tạo dựng được danh tiếng. Khi danh tiếng ngày càng tăng cao, bà ta không sợ không làm ăn được nữa, đến năm 2000, Tôn Tường Vy đã có 5 chuỗi văn phòng.

Nhưng bà ta vẫn chưa hài lòng. Bà ta lấy cảm hứng từ việc Bạch Du tìm kiếm khách hàng trên mạng mà thành lập trang web về hôn nhân và tình yêu đầu tiên trong nước. Đến năm 2008, "Web hôn nhân và tình yêu Tường Vy" đã có gần 30 triệu hội viên, bởi vậy mà Tôn Tường Vy kiếm được bộn tiền.

Ba người Bạch Du, Lâm Hướng Tuyết và Tôn Tường Vy đều trở thành phú bà, không chỉ có nhiều tiền mà vẻ ngoài cũng được giữ gìn rất tốt. Ba người đi du lịch khắp trời nam biển bắc, thường xuyên được đàn ông theo đuổi, điều này là cho hai người đàn ông là Giang Lâm và Tạ Húc Đông lo lắng.

Giang Lâm thì vẫn ổn. Mặc dù ông đã có tuổi nhưng vẻ ngoài và dáng người đều được chăm sóc vô cùng tốt. Lúc tuổi còn trẻ là một anh đẹp trai thì về già vẫn như thế, mà tuổi tác càng lớn khí chất của ông lại càng tăng, vẫn còn có rất nhiều cô gái trẻ thích ông và tỏ tình với ông nhưng đương nhiên là đều bị từ chối.

Nhưng Tạ Húc Đông thì không như vậy, mặc dù thân hình của ông ấy không thay đổi nhưng lại bị hói. Lúc còn trẻ tóc của ông ấy nhiều cộng với gương mặt có vẻ chính trực thì còn miễn cưỡng được xem là

đẹp trai, nhưng sau khi bị hói giá trị nhan sắc của ông ấy tụt dốc không phanh, Tô Tường Vy còn tỏ ra rất ghét bỏ việc này.

Bởi vậy mỗi lần Tôn Tường Vy ra ngoài du lịch Tạ Húc Đông đều lo lắng không thôi, lo lắng một ngày nào đó vợ sẽ không cần ông ấy nữa, ông ấy sẽ trở thành ông già cô độc. Thế mà hết lần này đến lần khác ba đứa con trai lại không hiểu nỗi khổ trong lòng ông ấy, cả ba còn cho tiền ủng hộ mẹ đi du lịch làm ông ấy suýt tức chết!

Quả nhiên con trai đều là quỷ đòi nợ. Thế là ông ấy bắt đầu dụ dỗ, nếu trong ba đứa con trai ai sinh cho ông ấy một cô cháu gái đáng yêu trước thì ông sẽ cho người đó toàn bộ tài sản.

Đáng tiếc cả ba đứa đều không thèm. Năm đó sau khi Tạ An Thịnh làm chứng giúp Bạch Du thì bắt đầu sinh ra hứng thú với việc diễn xuất, dù người làm cha là Tạ Húc Đông không đồng ý, còn nhiều lần nói lời tàn nhẫn. Ông ấy nói nếu Tạ An Thịnh dám làm diễn viên thì ông ấy sẽ cắt đứt quan hệ cha con, cho dù là thế thì cũng không ngăn được anh ấy thi vào Học viện Hí kịch.

Chưa kể, Tạ An Thịnh còn có năng khiếu trong việc diễn xuất, mặc dù màn diễn khi bắt chước Lâm Hồng Mai khi đó của anh ấy rất cay mắt nhưng cũng thể hiện một cách sống động vẻ nũng nịu của Lâm Hồng Mai. Điểm quan trọng là bắt anh ấy đọc thuộc lòng thơ ca, anh ấy đọc mười lần cũng không nhớ được nhưng nhìn đoạn lời thoại một lần là anh ấy đã nhớ kỹ.

Mặc dù vẻ ngoài của Tạ An Thịnh không quá đẹp trai nhưng anh ấy lại có một gương mặt vô cùng thích hợp với màn ảnh rộng, cộng thêm kỹ năng diễn xuất sinh động, chuyện nổi tiếng là rất hiển nhiên.

Mặc dù ngoài miệng Tôn Tường Vy luôn phàn nàn rằng không thể gặp con trai thường xuyên nhưng lúc "lợi dụng" lại không hề nương tay. Sau khi con trai cả nổi tiếng, lúc này bà ta bắt đầu sử dụng nguồn lực có sẵn, bảo con trai quảng bá cho "Web tình yêu và hôn nhân" với tư cách là người phát ngôn, về phần phí phát ngôn thì đương nhiên là không có.

Mà cặp song sinh Tôn An Bình từ nhỏ tình tình đã khá đặc biệt, người khác thích đồ chơi và bánh kẹo còn anh ấy lại thích con kiến, hoa cỏ ven đường. Sau khi lớn lên, anh ấy không màn đến đề nghị vào quân đội của cha Tạ Húc Đông mà dấn thân vào con đường nghiên cứu thực vật.

Sau khi tốt nghiệp, anh ấy đi theo người cố vấn đến Tây Song Bản Nạp, tham gia nghiên cứu về việc tự nguyện khai thác, sử dụng và bảo vệ thực vật nhiệt đới, lần đi này một năm chưa chắc đã được về một lần, anh ấy càng không có hứng thú với việc kết hôn.

Ngược lại, cậu ba Tạ kế nghiệp cha vào quân đội nhưng anh ta cũng một lòng với sự nghiệp, cũng tuyên bố nếu chưa có được thành tựu thì sẽ không kết hôn. Điều này làm Tạ Húc Đông luôn một lòng muốn ôm cháu gái tan nát cõi lòng.

Mà khi bên này Minh Thư sinh được một cặp song sinh một trai một gái, còn để cho bé gái mang họ

Giang, sự ghen ghét của Tạ Húc Đông với Giang Lâm đã lên đến đỉnh điểm, cũng khiến cho trái tim treo lơ lửng của ông ấy c.h.ế.t hẳn

Ông ấy, đời này Tạ Húc Đông không có duyên với con gái và cháu gái rồi!

Nhưng mà ông ấy vẫn rất cứng đầu, không có cháu gái đúng không, vậy thì ông ấy cọ thôi. Thế là từ đó về sau, mọi người thường xuyên thấy Tạ Húc Đông ra vào nhà họ Giang, thường xuyên đến mức mọi người nghi ngờ nhà họ Giang đã trở thành ngôi nhà thứ hai của ông ấy.

Cuối cùng là Giang Lâm không chịu nổi nữa, đuổi ông ấy ra ngoài thì mới thôi.

***

Tục ngữ nói: "Tam niên chi thống, thất niên chi dương*". Có rất nhiều cặp đôi lúc mới quen nhau thì yêu say đắm, chỉ khi tiến đến hôn nhân, tất cả nồng nhiệt đều bị những chuyện vụn vặt trong cuộc sống mài mòn, cuối cùng chỉ còn lại cuộc sống tầm thường.

*Đề cập đến những yếu tố cản trở đến cuộc sống hôn nhân, gây khủng hoảng trong tình cảm và thậm chí dẫn đến ly hôn.

Có một số cặp đôi không thể bên nhau hết khoảng thời gian đầu sau kết hôn, chưa đến một năm đã ly hôn, cũng có một vài cặp vợ chồng sống với nhau như sửa chữa đồ đạc hỏng trong nhà vậy, xây một chút bồi đắp một chút cho đến khi bạc đầu.

Bạch Du và Giang Lâm bên nhau qua những năm đầu kết hôn, đi qua đám cưới bạc, đám cưới vàng, cuối cùng là đám cưới kim cương khi tròn 60 năm.

Những năm qua hai người đều vô cùng khiêm tốn, họ cùng nhau ăn một bữa cơm hoặc cùng đi xem phim, hoặc là không ra ngoài nữa, chỉ ở trong nhà đọc sách. Nhưng chỉ riêng kỷ niệm 60 năm ngày cưới, Giang Lâm chủ động đưa ra đề nghị muốn chúc mừng.

“Có một chuyện anh muốn thương lượng với em một chút.”

Sáng nay sau khi tập thể dục, hai người ngồi trên ghế đá trong sân, lúc phơi nắng, Giang Lâm đột nhiên nói câu đó.

Bạch Du đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe vậy bà hỏi: “Chuyện gì thế?”

Giang Lâm: “Cuối tuần này là tròn 60 ngày cưới của chúng ta, anh muốn mời một vài người thân bạn bè làm một bữa tiệc chúc mừng nho nhỏ, em thấy sao?”

Nghe vậy, Bạch Du mở to mắt quay đầu lại nhìn ông, ánh nắng ban mai đã khiến mái đầu bạc trắng của ông lấp lánh ánh bạc: “Được.”

Xưa này ông không thích làm chuyện mang tính hình thức này, bà vốn muốn hỏi vì sao ông lại đột ngột đổi ý nhưng khi ánh mắt của bà chạm vào mái đầu bạc trắng của ông, trong lòng bà đã mơ hồ có đáp án.

Bọn họ đều đã lớn tuổi rồi, người cùng thế hệ bên cạnh, những năm gần đây đều lần lượt qua đời.

Người họ đưa tiễn đầu tiên là Tạ Húc Đông, ông ấy bị nhồi m.á.u cơ tim, lúc c.h.ế.t không có ai bên cạnh, mãi đến nửa ngày sau mới có người phát hiện ra nhưng lúc đó cơ thể đã lạnh rồi. Vì việc này mà Tôn Tường Vy áy náy rồi bệnh nặng một trận, chưa đến hai năm sau cũng đi theo.

Năm ngoái Lâm Hướng Tuyết cũng đi rồi.

Ba người bạn thân giờ cũng chỉ còn lại mỗi mình bà.

Năm nay Giang Lâm 86 tuổi, bà cũng đã 79, nói không chừng một ngày nào đó hai người nhắm mắt lại rồi cũng rời đi, đối với bọn họ mà nói tụ tập một lần là ít đi một lần, có thể gặp nhau một chút là chuyện tốt, dù là cái cớ gì cũng được.

Biết hai người muốn tổ chức tiệc mừng kỷ niệm 60 năm ngày cưới, con rể Tập Lục Thừa là người đầu tiên ủng hộ, sau đó nhận tất cả mọi thứ cho bữa tiệc bà để con trai là Tập Tri Yến lo liệu.

Tập Tri Yến: ?

Năm trước cháu gái Giang Tri Tinh của hai người kết hôn với bạn thời đại học của mình, đó một một cậu nhóc rất giỏi giang. Hai người nghĩ cứ sống với nhau vài năm, chờ thêm mấy năm nữa rồi mới sinh con, ai ngờ mới đầu năm Tri Tinh bất ngờ mang thai, Đã có con rồi, dĩ nhiên là phải sinh thôi.

Nhà họ Tập có gen sinh đôi, Giang Tri Tinh cũng mang thai một cặp song sinh, bệnh viện vốn tính ngày dự sinh là ngày 10 tháng 10, nhưng hai đứa nhỏ như muốn ra ngoài sớm để chung vui.

Thế là ngày 28 tháng 9, cũng chính là ngày kỷ niệm ngày cưới của Giang Lâm và Bạch Du, hai đứa nhóc chào đời.

Chương 862: Chương 862

DTV-EBOOK

Nhóm người nhanh chóng đưa cô ấy vào bệnh viện, cùng ngày thuận lợi sinh ra một cặp song sinh một trai một gái.

Dựa theo thỏa thuận trước đó, nếu như sinh hai đứa thì một đứa trong đó sẽ mang họ Giang, cuối cùng bọn họ lựa chọn bé gái.

Giang Lâm và Bạch Du rất yêu thích cô cháu gái được sinh ra vào đúng ngày kỷ niệm kết hôn của họ, sau khi thương lượng thì lấy tên là Giang Linh Hi.

Về phần cháu trai, đương nhiên là bọn họ cũng rất thích, tên của cháu trai là do người lớn bên nhà trai đặt, tên là Dương Vũ Trình.

Mặc dù có một chuyện nhỏ cắt ngang nhưng bữa tiệc vẫn được tổ chức như bình thường.

Bữa tiệc được tổ chức ở một khách sạn ngoài trời, bên cạnh khách sạn này có một hồ nước rất lớn. Mỗi khi hoàng hôn, ánh chiều tà sẽ nhuộm nước trong hồ thành màu cam, gió thổi nước gợn sóng, đứng trên bờ ngắm ánh chiều tà chiếu trên mặt nước, đẹp không sao tả xiết.

Hoàng hôn hôm nay rất rất đẹp, bầu trời bị ráng chiều nhuộm đỏ như một khối hồng ngọc khổng lồ, mặt hồ êm ả phản chiếu bầu trời như viên hồng ngọc rơi xuống mặt hồ, cả sân bãi đẹp giống như tiên cảnh.

Một màn hình chiếu lớn được bày giữa mặt cỏ, bên trên chiếu ảnh Giang Lâm và Bạch Du, mọi người nhìn thấy phong thái của hai người khi còn trẻ thì kinh ngạc cảm thán không thôi.

Lúc Giang Lâm nắm tay Bạch Du đi ra giữa bãi cỏ, màn hình phía sau dừng lại ở tấm ảnh "Giấy đăng ký kết hôn" của hai người.

Màn hình chiếu rất lớn. độ sắc nét rất tốt, tất cả mọi người đều thấy rõ chữ trong giấy đăng ký kết hôn, bên trên viết…

"Giang Lâm, nam, 25 tuổi, Bạch Du, nữ, 18 tuổi, tự nguyện kết hôn. Họ đáp ứng yêu cầu kết hôn theo Luật Hôn nhân của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa và được cấp giấy chứng nhận này.

Ngày 28 tháng 9 năm 1976."

Cuộc hôn nhân kéo dài hơn nửa thế kỷ khiến mọi người đều cảm động.

Mọi người chĩa điện thoại di động vào hai người, thế hệ trẻ reo hò và yêu cầu họ nói vài lời.

Ráng chiều rơi trên tóc của Giang Lâm làm mái tóc bạc trắng của ông thêm phần óng ánh, ông nhìn Bạch Du: "Cả đời này anh tin vào chủ nghĩa duy vật giống như thủ tướng, nhưng đối với với em, anh tin rằng tình yêu có kiếp sau. Nếu có kiếp sau, anh vẫn muốn làm vợ chồng với em."

Bạch Du đối diện với ánh mắt của ông, bà cười gật đầu: "Được, kiếp sau chúng ta tiếp tục làm vợ chồng."

Người ở đây đều bị cảm động đến mức muốn khóc, đôi mắt ầng ậng nước, cùng nhau đăng bên vòng bạn bè…

[May mắn chứng kiếm một đám cưới kim cương, vô cùng cảm động.]

[Trước kia tôi cứ nghĩ kết hôn lâu thì tình yêu chắc chắn sẽ biến thành tình thân, cho đến hôm nay tôi mới biết thì ra không phải tình yêu nào cũng sẽ biến thành tình thân. Mặc dù bọn họ đã già nhưng tình yêu lại không già.]

[Huhuhu quá cảm động, câu nói này của ông chú cảm động quá! Thật hâm mộ phím chồng, được người ta yêu thương nâng niu cả đời. Huhuhu người muốn nâng niu tôi trong lòng bàn tay đầu rồi, sao lại chưa đến, tôi sắp già rồi!]

***

Giang Lâm qua đời vào ba ngày sau bữa tiệc.

Lúc ấy hai người cũng dậy sớm tập thể dục buổi sáng như bình thường, sau đó Giang Lâm nằm lên ghế nói muốn nghỉ ngơi một lúc. Lúc ấy ánh nắng rất ấm áp, Bạch Du còn thương lượng với ông xem buổi trưa có muốn ăn mì xối dầu không.

Người ta hay nói người già nên ăn thanh đạm nhưng Bạch Du lại không làm được, bà ăn cái gì cũng phải đậm đà. Bạch Du phải rưới thật nhiều đ.â.m và dầu cay vào mì rồi thêm hành cắt nhỏ và tỏi băm, sau đó dội dầu nóng lên, chỉ nghe xoạt một tiếng, cảm giác thèm ăn cũng bị khơi dâyj bởi mùi thơm đó.

Về ăn uống Giang Lâm rất dễ tính, nghe bà nói đến mì xối dầu thì cũng đáp ừ. Bạch Du ngồi bên cạnh đọc sách, một lát sau đó nổi lên, bà đứng dậy muốn đi vào trong lấy cho ông một tấm thảm. Dù sao tuổi tác cũng đã cao rồi, một khi bị cảm lạnh sinh

bệnh thì không phải là chuyện đùa, khi bà đi vào đúng lúc con gái gọi tới, thế là bà trò chuyện với con gái mấy phút. Đợi đến khi bà mang tấm thảm ra thì phát hiện ông đã đi rồi.

Ông ra đi rất đột ngột, khiến bà bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Vào khoảnh khắc này, bà mới chính thức hiểu ra rằng ông muốn tổ chức tiệc kỷ niệm đám cưới kim cương không phải vì muốn tụ hợp với những người khác, mà có lẽ ông đã dự cảm được đại nạn của mình sắp tới, vậy nên trước khi đi ông muốn cho bà một lời hứa hẹn.

Bạch Du đắp tấm thảm lên trên người ông, sau đó cúi người nắm chặt bàn tay đang dần lạnh đi của ông, đôi mắt bà đỏ hồng, nói khẽ: "Chúng ta đã nói là kiếp sau sẽ tiếp tục làm vợ chồng rồi nhé. Vậy nên làm phiền anh chờ em thêm một thời gian nữa."

Ở tuổi 86, ông qua đời không bệnh tật hay đau ốm, trong mắt người đời đây được xem như ân phước lớn lao, là hỉ tang.

Nhưng đối với người thân mà nói, đây không phải là phước đức, không phải là hỉ tang. Đây là sự ra đi của người thân, là một nỗi đau dài dằng dặc.

Sau khi Giang Lâm qua đời, thế hệ sau rất lo lắng cho bà, sau khi thương lượng, con gái và cháu gái cùng nhau đến nhà cũ ở cùng bà.

Thật ra đến tuổi này của bà, bà đã sớm nghĩ thông chuyện sống c.h.ế.t rồi.

Người sống càng lâu thì phải đối mặt với chuyện người bên cạnh lần lượt rời đi, nếu như không có

một trái tim kiên cường thì sẽ không chịu nổi.

Chỉ là con cháu quan tâm mình, nếu bà từ chối thì bọn họ sẽ không yên lòng.

Sau khi ba của mình qua đời, Minh Thư đột nhiên thay đổi phong cách cuồng công việc trước kia, cô dẹp hết công việc qua một bên, sau đó bắt đầu theo bà nhìn núi nhìn sông, nếm thử đồ ăn ngon ở khắp nơi.

Mỗi một nơi đi qua, con gái sẽ chỉnh sửa chuyến du lịch thành video và đăng lên trang web, bà còn trở nên nổi tiếng vì điều này, được cư dân mạng gọi là "Bà lão sành ăn với vẻ đẹp không bao giờ già đi theo năm tháng".

Bà rất hài lòng với tên gọi này, thỉnh thoảng còn livestream giao lưu với người trẻ tuổi một phen.

***

Bạch Du sống đến 90 tuổi, không bị bệnh Parkinson, cũng không mắc chứng Alzheimer.

Chỉ là sau sinh nhật 90 tuổi, cơ thể của bà không chịu nổi nữa, giống như một cỗ máy cũ kỹ rỉ sét, không thể nào hoạt động nổi.

Con cháu trong nhà trăm phương nghìn kế tìm bác sĩ giỏi nhất cho bà, dùng thiết bị chữa bệnh tốt nhất. Nhất là Minh Thư, cô dùng hết các mối quan hệ của mình, thậm chí một người theo chủ nghĩa duy vật cả đời như cô còn muốn tìm tới con đường tâm linh.

Nhưng lần này Bạch Du từ chối ý tốt của bọn trẻ: "Sống c.h.ế.t có số, không cần phải giày vò nữa."

Minh Thư đã là người làm bà nội, nghe được lời này của bà thì mắt ngấn nước: "Nhưng mẹ ơi, nếu không giày vò, có phải mẹ muốn bỏ con mà đi một mình không?"

Trên mạng có câu như thế này: "Cha mẹ còn sống thì còn có chốn để về, cha mẹ mất rồi, đời này chỉ còn đường về mà thôi". Bây giờ cô đã thấm thía với câu nói này.

Lúc cha qua đời, cô còn có thể giải vờ bình tĩnh bởi vì mẹ của cô vẫn còn, nhưng hôm nay nghĩ đến mẹ cũng sắp qua đời, cô không thể nào tiếp tục giả vờ được nữa.

Khi còn bé, cô cho là mình học y thì có thể để cha mẹ sống lâu trăm tuổi, sau này cô mới biết, cô chữa được bệnh nhưng không chữa được sinh ly tử biệt.

Bạch Du nhìn con gái, cười yếu ớt: "Cục cưng à, sao con chỉ còn lại một mình được chứ. Con còn có Lục Thừa và bọn trẻ nữa mà."

Đây là bảo bối mà bà đã cầu xin suốt hai đời, dù bây giờ cô đã là một bà lão nhưng cô mãi mãi là cục cưng trong lòng bà.

Minh Thư nhìn nếp nhăn trên khóe mắt của bà, giọng nói nghẹn ngào: "Nhưng bọn họ đều không phải là mẹ."

"Sinh lão bệnh tử là vấn đề không thể tránh khỏi trong đời, nhưng với mẹ c.h.ế.t đi không phải là vĩnh biệt, thứ vĩnh biệt là lãng quên. Chỉ cần con nhớ mẹ thì mẹ sẽ mãi mãi ở trong lòng con."

Nói xong, Bạch Du lấy một viên kẹo trong túi ra, sau đó nhét vào tay của con gái, giống hệt như lúc bà dỗ cô ngày còn bé.

Minh Thư nhìn viên kẹo trong tay, nín khóc mỉm cười: "Mẹ, kiếp này chuyện hạnh phúc nhất của con là được làm con gái của mẹ."

Người 70 tuổi vẫn còn có mẹ để làm nũng, không phải là một niềm hạnh phúc hay sao?

Cha đã nói kiếp sau ông vẫn muốn làm vợ chồng với mẹ, vậy kiếp sau cô vẫn muốn làm con gái của hai người họ.

Những ngày tiếp theo, Minh Thư ở bên cạnh mẹ một tấc không rời, cùng ăn cùng uống, sợ chỉ chớp mắt là mẹ đã không còn.

Nhưng dù có không muốn thế nào thì ngày đó vẫn đến.

Minh Thư bật khóc nhìn mẹ mình, nhìn người sẽ không bao giờ gọi mình là cục cưng, không còn xoa đầu mình nữa.

Tập Lục Thừa sợ cô khóc nhiều hại thân nên luôn ở bên cạnh ôm cô, gọi cô cục cưng không ngừng nhưng cô không đáp lại, bởi vì câu cục cưng mà cô muốn nghe sau này sẽ không được nghe nữa.

Trên mạng có rất nhiều người không thích mama boy nhưng cô cảm thấy mình là mama girl.

Có mẹ ở bên là còn có nhà, bây giờ mẹ đi rồi, nhà của cô cùng mất.

Ngày hạ táng thời tiết cực kỳ tốt.

Nắng sớm tháng mười vô cùng xán lạn.

Minh Thư lần lượt đặt hai bó hoa trước mộ phần của cha mẹ, của cha cô là một bó hoa cúc trắng, của mẹ cô là hoa phù dung màu hồng phấn. Mặc dù mẹ cô đã lớn tuổi nhưng vẫn rất thích màu sắc sặc sỡ, chắc chắn bà sẽ rất thích loài hoa mỏng manh như sợi gòn này.

Sau khi hạ táng, bầu trời vừa rồi còn sáng trong không một gợn mây đột nhiên mây đen dày đặc, bầu trời bỗng tối sầm xuống.

Xem ra mưa đang ập đến, đám người vội vàng ra về.

Minh Thư nắm tay cháu gái nhỏ đi sau cùng, đột nhiên, áo của cô bị cháu gái nhỏ kéo một cái.

Cô cụp mắt hỏi cháu gái nhỏ: “Sao vậy?”

Cháu gái nhỏ Giang Linh Hi mặc chiếc váy màu đen, cô bé chỉ tay ra sau lưng hai người, nhỏ giọng nói: “Bà nội, cháu nhìn thấy ông cố và bà cố ạ.”

Minh Thư vốn tưởng rằng con nít nói năng không biết kiêng kỵ nhưng khi cô nhìn theo hướng cháu gái chỉ thì ngẩn người.

Cô nhìn thấy cha của mình mặc quân phục hải quân, dáng người thẳng tắp, dáng vẻ kia không khác gì dáng vẻ trên ảnh kết hôn. Bên cạnh ông là mẹ cô mặc váy đỏ, tóc đen môi đỏ, tươi đẹp đến mức người ta gần như không dám nhìn thẳng, mười ngón tay của hai người đan nhau, cùng nhau đi về phía ánh sáng ở nơi xa.

“Để anh chờ lâu rồi.”

“Không lâu, Đại Xuyên đợi 60 năm, anh mới chờ em 11 năm.”

Hai người chậm rãi đi vào trong vùng sáng kia, sau đó hoàn toàn biến mất trong tầm mắt.

Minh Thư nhìn vùng sáng biến mất, cô đưa tay nắm chặt viên kẹo trong túi, đột nhiên mỉm cười rồi cúi đầu nói với cháu gái: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Giờ phút này, cô đột nhiên hiểu mẹ của mình, c.h.ế.t đi không phải vĩnh biệt, cuối cùng sẽ có một ngày bọn họ sẽ gặp lại.

“Vâng ạ!”

Giang Linh Hi nắm lấy tay của bà nội, cùng bà nội bước về phía trước.

Sau lưng hai người, mây đen đột nhiên tản đi, mảng lớn ánh nắng xuất hiện, xán lạn rực rỡ.

Hoàn toàn văn